

CỔ
ĐẠI
THI
HON

TU
Y
281

TU Y 281

Cổ Đại Thí Hôn

(Cổ Đại Thử Cưới)

Tác giả: Tử Y 281

Editor : Kún

Nguồn: kunnhi.net

Ebook & Bìa : Mei

Số chương: 342

Truyện được edit và làm ebook với mục đích phi lợi nhuận. Chia sẻ miễn phí. Vui lòng không sao chép dưới mọi hình thức. Xin cảm ơn!!

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

MỤC LỤC

Giới thiệu:

Chương 001 – Huỳnh muôi

Chương 002 – Người ăn không ngồi rồi

Chương 003 – Né tránh

Chương 004 - Giải vây

Chương 005 - Đừng đi theo ta nữa

Chương 006 – Ác bá

Chương 007 - Khác thường

Chương 008 - Người xa lạ

Chương 009 - Qua đen rồi

Chương 010 – Xảy ra chuyện

Chương 011 – Làm thiệp

Chương 012 - Thương lương

Chương 013 – Một lời đã đành

Chương 014 - Lão bất tử

Chương 015 - Điều đình

Chương 016 – Nén giận

Chương 017 – Tình nghĩa vô giá

Chương 018 – Cường thú

Chương 019 - Hủy chứng cứ

Chương 020 - Con át chủ bài

Chương 021 - Trùng hợp như thế

Chương 022 – Đa mắt đủ dày

Chương 023 – Nói cô rất tốt

Chương 024 – Đứng thẳng

Chương 025 – Coi thường

Chương 026 – Có thù tất báo

Chương 027 – Điều là lỗi của anh

Chương 028 – Đáp lại một cách mỉa mai

Chương 029 – Tâm linh tương thông

Chương 030 – Nhân thức

Chương 031 – Thần giữ cửa

Chương 032 – Vinh quy

Chương 033 – Một giỏ trứng gà

Chương 034 – Khởi hành

Chương 035 – Cùng phòng

Chương 036 – Lên thuyền

Chương 037 – Đùng đùng vào đồ của ta

Chương 038 – Lễ vật chết tiệt

Chương 039 – Muốn học y

Chương 040 – Trung thành với ai

Chương 041- Cho em một cơ hội

Chương 042 – Nửa đêm cầu thầy tri bệnh

Chương 043 – Mặc kệ

Chương 044 – Can dư

Chương 045 – Lên bờ

Chương 046 – Khích tướng (Thương)

Chương 047 – Khích tướng (Hạ)

Chương 048 – Ai cũng có phần

Chương 049 - Hà Hoa Lý - Chu Phủ

Chương 050 – Tram sau cùng (Thương)

Chương 051 – Tram sau cùng (Hạ)

Chương 052 - Khách điểm

Chương 053- Nỗi khó xử của Kiều phu nhân

Chương 054 - Phu tử

Chương 055 - Đới sách

Chương 056 – Lý phủ phiên nào

Chương 057 – Huỳnh đê

Chương 058 - Anh là tên khốn kiếp

Chương 059 – Lùi một bước

Chương 060 – Phong hồi luân chuyển

Chương 061 - Thỏa hiệp

Chương 062 – Không then với lương tâm

Chương 063 – Tiến vào Lý gia

Chương 064 - Khổ nhục kế

Chương 065 - Bùa hô mệnh

Chương 066 – An bài

Chương 067 - Có phải thông phòng của anh không

Chương 068 – Gặp hạn

Chương 069 – Vai phản diện

Chương 070 - Âm áp

Chương 071 - Một bữa điểm tâm

Chương 072 - Cẩn thận thì hơn

Chương 073 – Mu phù thủy phiên não

Chương 074 - Lô liễu

Chương 075 - Kinh hồn

Chương 076 - Thảm vấn

Chương 077 – Trả lại lễ

Chương 078 – Rút oán giận

Chương 079 – Chuẩn bị trước khi đi thi

Chương 080 – Phải chu đáo

Chương 081 - Âm hiêu

Chương 082 - Nhân tội

Chương 083 – Sơ người khó xử

Chương 084 - Sự thực như vậy

Chương 085 – Thanh mai trúc mã

Chương 086 – Mu phù thủy trở lại

Chương 087 – Tố cáo

Chương 088 – Nạp thiệp

Chương 089 – Đỡ đê

Chương 090 – Ôm một đêm

Chương 091 – Cảnh tương đối lập

Chương 092 – Lên núi

Chương 093 – Ngọt ngào

Chương 094 – Rơi vào bẫy

- Chương 095 – Tìm người*
- Chương 096 – Danh mục quà tặng*
- Chương 097 – Vô sĩ*
- Chương 098 – Giường của tôi*
- Chương 099 – Nghe chê cười*
- Chương 100 – Tư rước lấy nhục*
- Chương 101 – Ôm nàng ngủ*
- Chương 102 – Nói rõ ngon ngành*
- Chương 103 – Ngốc nghếch*
- Chương 104 – Tư cầu phúc*
- Chương 105 – Thỏ lộ*
- Chương 106 – Phu xướng phu tùy*
- Chương 107 – Tiểu thiệp an ủi*
- Chương 108 – Trách cứ*
- Chương 109 – Bi cười nhạo*
- Chương 110 – Kế hoạch thất bại*
- Chương 111 – Lão thái thái tới.*
- Chương 112 – Mẫu tử tâm sự*
- Chương 113 – Gia quy*
- Chương 114 – Công chính*
- Chương 115 – Làm sao chàng hư hỏng như vậy*
- Chương 116 – Nghịch dai*
- Chương 117 – Quán quyết*
- Chương 118 – Chuẩn bị xong chưa*
- Chương 119 – Đòi đòi kiếp kiếp*
- Chương 120 – Không trùng khớp*

Chương 121 – Tin tức tốt

Chương 122 - Tính số hay không

Chương 123 - Đông tác thật là nhanh

Chương 124 - Cục diện

Chương 125 – Âm mưu của Diệp Hình Nhi

Chương 126 - Nên dạy dỗ một chút

Chương 127 - Đại cữu gia xử công đạo

Chương 128 - Ta chỉ là thương hai người

Chương 129 – Gây ông đập lưng ông

Chương 130 – Có dụng ý khác

Chương 131 – Nhất cử lưỡng tiện

Chương 132 - Thuần lòng mẹ chồng

Chương 133 - Tai họa

Chương 134 - Cái gọi là công chính

Chương 135 - Nhân làm

Chương 136 - Năm vất vả

Chương 137 - Tâm bệnh

Chương 138 - Tặng đồ mới

Chương 139 - Cho ai nhìn

Chương 140 - Ngoài ý muốn

Chương 141 - Trúng độc

Chương 142 - Lo sợ (Có thịt)

Chương 143 - Người tốt khó làm

Chương 144 - Thắng thần

Chương 145 - Tổ giác

Chương 146 - Tình cảm đã hết

Chương 147

Chương 148 - Cười quá sớm

Chương 149 - Thẳng thắn công bố

Chương 150 - Thả túng

Chương 151 - Cảnh báo

Chương 152 - Xem bệnh

Chương 153 - Tư trách

Chương 154 - Dịch đầu mùa bộc phát

Chương 155 - Gây chuyên

Chương 156 - Ta tin cô

Chương 157 - Thăng chức

Chương 158 - Cho phép

Chương 159 - Tắm cánh hoa

Chương 160 - Danh lợi song thu

Chương 161 - Đến khám bệnh tại Bùi phủ

Chương 162 - Thân càng thêm thân

Chương 163 - Tâm không chết

Chương 164 - Vinh hạnh đặc biệt

Chương 165 - Tâm tư thật là độc

Chương 166 - Bò ngựa rình ve

Chương 167 - Diễn tốt như vậy

Chương 168 - Cục diện rối rắm

Chương 169 - Gây lôn

Chương 170 - Chỉ điểm

Chương 171 - Minh Tắc trốn đi

Chương 172 - Huỳnh đê

[Chương 173 - Làm sao bây giờ](#)

[Chương 174 - Được thông qua](#)

[Chương 175 - Không có cảm giác an toàn](#)

[Chương 176 - Vắt óc tìm mưu kế](#)

[Chương 177 - Lô tẩy](#)

[Chương 178 - Không thể nào](#)

[Chương 179 - Hiểu lầm](#)

[Chương 180 - Thêm chút lửa](#)

[Chương 181 - Về với ông bà](#)

[Chương 182 - Hai tòa mỏ phé](#)

[Chương 183 - Cùng đường](#)

[Chương 184 - Hoa vô đơn chí](#)

[Chương 185 - Tối mày tối mắt](#)

[Chương 186 - Diệp Hình Nhi xuất giá.](#)

[Chương 187 - Ý kiến hay](#)

[Chương 188 - Sư thành](#)

[Chương 189 - Hàn Thi đề nghị](#)

[Chương 190 - Cực kỳ vô sỉ](#)

[Chương 191 - Kéo](#)

[Chương 192 - Cố gắng](#)

[Chương 193 - Chửi đồng](#)

[Chương 194 - Ác chiến \(Thương\)](#)

[Chương 195 - Ác chiến \(Hà\)](#)

[Chương 196 - Thái hậu suy đoán](#)

[Chương 197 - Cha già nổi giận](#)

[Chương 198 - Chó cắn chó \(Thương\)](#)

[Chương 199 - Chó cắn chó \(Ha\)](#)

[Chương 200 - Gặp tai kiếp](#)

[Chương 201 - Ban đêm](#)

[Chương 202 - Vợ vét tài sản](#)

[Chương 203 - Muốn thu lưới rồi](#)

[Chương 204 - Có muốn mượn hay không](#)

[Chương 205 - Chuẩn bị chuộc người](#)

[Chương 206 - Nói lời từ biệt](#)

[Chương 207 - Nhân quả báo ứng](#)

[Chương 208 - Tu](#)

[Chương 209](#)

[Chương 210 - Xét nhà](#)

[Chương 211 - Giăng co](#)

[Chương 212 - Biến cố](#)

[Chương 213 - Truyền tin](#)

[Chương 214](#)

[Chương 215 - Thái hậu triều kiến](#)

[Chương 216 - Uy hiếp](#)

[Chương 217 - Gặp vua](#)

[Chương 218 - Gặp mặt \(Thương\)](#)

[Chương 219 - Gặp mặt \(Ha\)](#)

[Chương 220 - Vĩnh viễn không rời](#)

[Chương 221 - Phản chế](#)

[Chương 222 - Thời cơ](#)

[Chương 223 - Ăn mừng](#)

[Chương 224 - Đoàn tụ](#)

Chương 225 – Tiểu biệt thắng tân hôn

Chương 226 – Lưu vong

Chương 227 – Hết thầy đều kết thúc

Chương 228 – Báo ứng xác đáng

Chương 229 – Hành trình

Chương 230 – Dược liệu

Chương 231 – Sống ở đâu thì yên ở đấy

Chương 232 – Tin báo thắng lợi trên đầu

Chương 233 – Không hợp thủy thổ

Chương 234 – Lâm Tướng quân

Chương 235 – Lòng nghi ngờ

Chương 236 – Tây Bắc tranh giành

Chương 237 – Đồng hương

Chương 238 – Địa lôi

Chương 239 – Phu lòng người

Chương 240 – Chân tướng

Chương 241 – Không nhân

Chương 242 – Làm khó con rể

Chương 243 – Trở về kinh

Chương 244 – Làm âm tới cửa

Chương 245 – Kỹ xảo đàm phán

Chương 246 – Đường là mình đi

Chương 247 – Thư Tướng quân

Chương 248 – Thư nhà từ Lâm Lan

Chương 249 – Trần tam thiếu phu nhân

Chương 250 – Bước ngoặt

Chương 251 – Không có đồng tình

Chương 252 – Đại cô tới

Chương 253 – Cửa thứ nhất

Chương 254 – Thằng bé là em của ta

Chương 255 – Hưng sư vẫn tôi

Chương 256 – Nhân tâm bất cổ

Chương 257 – Vô sư bất đẳng tam bảo điên

Chương 258

Chương 259 – Minh Doãn gửi thư

Chương 260 – Lung lạc

Chương 261 – Di ngôn

Chương 262 – Không biết xấu hổ

Chương 263 – Tam bá phu tới

Chương 264 – Xúi giục

Chương 265 – Bia đất

Chương 266 – Quyết định

Chương 267 – Thương nghi (Thương)

Chương 268 – Thương nghi (Trung)

Chương 269 – Thương nghi (Hạ)

Chương 270 – Bi kịch tái diễn

Chương 271 – Thân là huynh đệ vẫn tính số

Chương 272 – Trúc phong thủy

Chương 273 – Kẻ xuyên không

Chương 274 – Đông thái của Tần gia

Chương 275 – Âm sát Minh Doãn

Chương 276 – Huyết chiến

Chương 277 – Sơn Nhi mắt tích

Chương 278 – Người nào lời hai nhất

Chương 279 – Trón

Chương 280 – Trở lại

Chương 281 – Bị chóc tức

Chương 282 – An ủi

Chương 283 – An gia

Chương 284 – Nhìn thật là náo nhiệt

Chương 285 – Miếng đầy nói dối

Chương 286 – Nhạc phu tới cửa

Chương 287 – Tiền trăm hậu tấu

Chương 288 – Liên hoàn chiêu

Chương 289 – Cô có đi hay không

Chương 290 – Nữ nhân điên

Chương 291 – Từ từ thương lương

Chương 292 – Từ đâu nói đến

Chương 293 – Không có cách nào nói nữa

Chương 294 – Ba mươi năm Hà Tây

Chương 295 – Sinh

Chương 296 – Phiền lòng

Chương 297 – Nói dối

Chương 298 – Lâm Phong buồn rầu

Chương 299 – Nghĩ bỏ vợ

Chương 300 – Kinh biến

Chương 301 – May mắn

Chương 302 – Hoàng tước ở phía sau

Chương 303 – Người tới giáo điều

Chương 304 – Hầu hạ cho tốt

Chương 305 – Biết điều ngoan ngoãn chờ chết

Chương 306 – Đêm cuối năm lạnh lẽo vắng vẻ

Chương 307 – Hết thầy đều kết thúc

Chương 308 – Trả lễ lại

Chương 309 – Phía sau tang lễ trong thế

Chương 310 – Vui vẻ

Chương 311 – Mất mặt

Chương 312 – Để cho ta nghĩ như thế nào

Chương 313 – Lần đầu tiên tranh chấp

Chương 314 – Nói giân

Chương 315

Chương 316 – Don nhà

Chương 317 – Bung toàn màu đen

Chương 318 – Tổ khổ

Chương 319 – Lựa chọn

Chương 320 – Máy nhà vui mừng máy nhà buồn

Chương 321 – Cha già trở về

Chương 322 – Về với ông bà

Chương 323 – Hai chuyên tốt

Chương 324 – Không nể mặt

Chương 325 – Có vấn đề

Chương 326- Thành thật khai báo

Chương 327 – Yêu cầu không an phận

Chương 328 – Đối sách

[Chương 329 – Cần gì để ý](#)

[Chương 330 – Ngày hội Trung Thu](#)

[Chương 331 – Hành vi bỉ ổi](#)

[Chương 332 – Xem nhi tử](#)

[Chương 333 – Cha vợ giân](#)

[Chương 334 – Tranh phong](#)

[Chương 335 – Gia huấn](#)

[Chương 336 – Lời hứa của ta](#)

[Chương 337 – Uất ức rồi](#)

[Chương 338 – Hai bánh bao](#)

[Chương 339 – Bà mẹ bi bỏ quên](#)

[Chương 340 – Một màn náo nhiệt](#)

[Chương 341 – Già mà không kính](#)

[Chương 342 – Tuế nguyệt tinh hảo \(Đại kết cục\)](#)

Giới thiệu

Trùng sinh làm con gái của một nhà nông nghèo, nghèo tới nỗi, nhà chỉ có bốn bức tường, chị dâu tham lam vô tình vô nghĩa, ca ca nhu nhược không có chủ kiến, không bàn bạc gì đã ép ta làm thiếp nhà giàu. Ta đành tìm một tú tài đến chịu trách nhiệm, nếu là người có tiềm lực, hai người cùng hợp tác với nhau, nếu là kẻ bất tài, làm một hiệp ước đề phòng.

Làm thiếp nhà giàu hay làm vợ người nghèo?

Chị dâu nói: “Tên Lý tú tài kia nghèo rớt mùng toi, đi theo hắn không những phải vất vả khổ cực, đến ngày nào đó không chịu được nữa hắn sẽ bán cô đi đấy.”

Ca ca nói: “Chị dâu em nói rất đúng!”

Chị dâu nói: “Gả vào Trương gia, cả đời cô cơm áo không lo, chỉ cần hưởng phúc.”

Ca ca nói: “Chị dâu em nói rất đúng!”

Lâm Lan: “Lý tú tài, chúng ta thương lượng đi. Nếu trong ba năm anh có thể thi đỗ tiến sĩ thì tôi miễn cưỡng làm vợ anh. Nếu không, chúng ta đường ai nấy đi.”

Lý Minh Doãn: “Cô nương, cô nương muốn lợi dụng ta sao!?”

Lâm Lan: “Vậy anh có đồng ý hay không đây?”

Chương 001 – Huynh muội

*Rào trúc nhà tranh bóng chiều tà
Xuân vào xóm núi nơi nơi hoa
Thái bình vô thương còn đâu khác
Khói bếp nơi đâu chính là nhà*

Huyện Phong An có một thôn nhỏ, tên Giản Tây, trong thôn có khoảng hai ba mươi hộ gia đình, nhân khẩu ít ỏi. Thôn nằm dựa lưng vào núi, có một dòng suối nhỏ từ núi chảy qua, phong cảnh vô cùng nên thơ. Phía trước mặt là đồng ruộng mênh mông, nhìn qua có thể thấy là khá trù phú, giàu có. Sự thật đúng là như thế, trong thôn Giản Tây, nhà nào cũng có ruộng, hộ nào cũng trồng dâu nuôi tằm, nam cấy cấy nữ dệt vải, được coi là một thôn thường thường bậc trung của huyện Phong An. Nhưng có một hộ gia đình ngoại lệ, là nhà họ Lâm phía đầu Đông của thôn. Có sao chứ? Dân trong thôn Giản Tây phần lớn mang họ Kim, họ Trần, chỉ có một hộ họ Lâm là ngoại lai, không có ruộng tốt, ngày ngày lấy việc đi săn mà sống.

Những tia nắng ban mai đầu tiên đã chiếu, con gà trống mới lớn nhà trưởng thôn Kim Phú Quý nhao nhác gáy sáng, thoáng thấy bếp nhà họ Lâm phía Đông nổi khói.

Lâm Lan đã nấu xong nồi cháo, nàng nhanh nhẹn hấp bánh bao, sau đó lấy số đồ ăn ít ỏi tối qua còn thừa ra đảo lại cho nóng, cảnh tượng vô cùng bận rộn, quả nhiên là một cô nương chăm chỉ, một chủ nhà giỏi giang, đáng tiếc, chủ nhà này không phải là Lâm Lan mà chính là người đang cuộn mình trong chăn ấm.

Chủ nhà phía Đông của thôn là một phụ nhân mặt béo tròn, từ trong chăn vươn một tay ra, kéo lấy người đàn ông đang mặc quần áo bên cạnh, đôi môi dày còn chưa mở hết vì dính dính nước miếng nũng nịu: “Nằm thêm lát nữa đi, trời đã sáng đâu.”

Người đàn ông bật cười, đẩy bàn tay đang tác quái trước ngực hẳn ra: “Còn sớm gì nữa, muội muội chắc đã làm xong điểm tâm rồi đó.”

Nữ nhân chu mỏ lên: “Không phải cày ruộng cấy mạ, việc gì phải dậy sớm như thế?”

Người đàn ông mặc thêm chiếc áo ngắn đã cũ: “Thân thể nàng đang khó chịu thì không cần dậy, để ta bung điếm tâm vào cho nàng nhé. Hôm nay ta phải vào núi một chuyến, ông già ở đằng Tây nhờ ta bắt giúp hai con nhạn, con trai thứ của ông ấy muốn đi cầu hôn.”

Nữ nhân chợt tỉnh táo lạ thường, bật dậy, hai tay nắm chặt đầu vai người đàn ông, rồi sờ soạng ngực người đàn ông: “Chuyện của người khác sao mà nhớ rõ thế, còn chuyện của muội muội mình thì không nhớ, muội muội chàng năm nay đã mười sáu tuổi rồi đấy, trong thôn làm gì có cô nương nào đã từng này tuổi còn chưa lập gia đình, vậy mà muội muội chàng, kén cá chọn canh, trong vòng mười tám dặm quanh đây, không ai lọt vào mắt con nhỏ. Cứ như vậy, đến lúc quá lứa lỡ thì, còn có người tử tế nào muốn lấy nó? Người nào hiểu thì cho là con bé kén chọn, người không hiểu lại tưởng anh trai chị dâu chúng ta không quan tâm chuyện đại sự của em gái. Hơn nữa, cuộc sống của chúng ta bây giờ thật khó khăn, đến lúc đưa nhỏ ra đời, chẳng phải khó khăn chồng chất khó khăn sao.”

Người đàn ông thở dài: “Nàng nói có lý, nhưng mà... lúc mẹ lâm chung có dặn dò, hôn nhân của muội muội để cho tự muội ấy quyết định.”

“Ta thấy lúc đó bà ấy bệnh đến hồ đồ rồi, khuê nữ nhà ai mà lại không phải nghe theo lời cha mẹ, cho tới giờ chưa nghe nói có cô nương nhà nào tự quyết định hôn sự, nói ra chẳng phải khiến người ta chê cười sao? Không gả nó một ngày, chúng ta phải nuôi nó một ngày.” Nữ nhân cười lạnh.

Người đàn ông dừng tay thắt đai lưng, nói: “Hai năm qua may mà có muội muội chăm chỉ lên núi hái thuốc phụ giúp các chi phí trong nhà.”

Nữ nhân bắt mắt, hung hăng véo hông người đàn ông vài cái: “Ý của chàng là, cái nhà này chỉ có mình ta ăn không ngồi rồi phải không?”

Người đàn ông yên lặng: Quả thật là thế, gả cho ta ba năm rồi, đã làm việc được một ngày nào đâu.

“Ta... ta không có ý đó, nàng nghĩ linh tinh.” Người đàn ông ấp úng nói.

Nữ nhân lại chuyển từ véo sang đấm, không ngừng lớn tiếng mắng: “Chàng không có lương tâm, họ Lâm nhà chàng ruộng không có, đất không có, chỉ có một mẹ già bệnh tật, một đứa em gái ăn không ngồi rồi, trong vòng mười tám dặm quanh đây, có cô nương nào chịu gả cho chàng, nếu

không có ta, chẳng phải bây giờ chàng chỉ là gã độc thân không có vợ đây sao? Ta gả cho chàng thử hỏi có cái gì? So với ta, Thúy Hoa cùng thôn còn kém xa, của hồi môn cũng kém ta, nhưng nhà chồng thì sao? Sau khi cưới, cô ta đeo bạc đở tay, còn ta có cái gì? Ta với chàng đã có ngày nào thư thái? Chàng không quản lý việc nhà, không biết com áo gạo tiền thế nào, em gái chàng phụ giúp gia đình được chút ít, chỗ ấy còn chả đủ cho một mình nó ăn, đừng nói là mua sắm quần áo tất giày, tương lai nó xuất giá, ta thân là chị dâu nó còn phải chuẩn bị hồi môn, ta... sao ta lại khổ thế không biết. Chẳng có ngày nào vui vẻ...” Nữ nhân vừa khóc mắng vừa đánh bụng mình: “Số ta thật khổ, con ơi con đầu thai nhầm chỗ rồi, lại có một người cha vô tích sự như thế, mẹ thật xin lỗi con...”

Người đàn ông thấy nữ nhân náo loạn thì toát mồ hôi lạnh, vội vã túm lấy tay nữ nhân, thấp giọng cầu xin tha thứ: “Nàng chớ khóc, chớ khóc, cẩn thận sinh bệnh, là ta sai, ta sai được chưa? Đừng làm đứa bé sợ hãi.”

Nữ nhân lại càng khóc lớn, lần sau gào to hơn lần trước.

Người đàn ông không có cách gì, phòng tuyến trong đầu nhất thời sụp đổ: “Nàng nói gì ta cũng nghe được không? Tùy nàng hết.”

Tiếng khóc lập tức im bật, đôi mắt vừa ngấn nước lập tức long lanh không còn nửa giọt nước, chỉ vào người đàn ông: “Là chàng nói đấy.”

Nam nhân bị động gật đầu: “Ta nói.”

Nữ nhân đắc ý, kéo người đàn ông lại gần, eo lả quăn lấy hấn, ỏn ẻn nói: “Ta cũng là muốn tốt cho em gái chàng, nó sao có thể hợp với mấy nông phu thô kệch quanh đây, chúng ta phải tìm nơi xa mà gả nó, nhưng hằng ngày nhà ta đều quanh quẩn trong núi, nào biết mấy người? Cho nên, ta đã mời bà mối Vương lưu ý cho.”

Người đàn ông nghe vợ mình nói cũng có lý, khuôn mặt liền tươi cười: “Được, chuyện này nàng phải tốn tâm sức rồi.”

Phía sau cánh cửa gỗ cũ kỹ vang lên tiếng động, Lâm Lan đang còn đảo đồ ăn trong chảo, không quay đầu lại nói: “Ca, chờ một lát, xong ngay đây.”

“Không cần vội, vẫn còn sớm.” Lâm Phong bê chậu gỗ tới bên bể cá múc nước rửa mặt.

Lâm Lan len lén liếc trộm ca ca một cái, vừa rồi chị dâu khóc nháo nàng

nghe thấy hết, tuy nhà có ba gian, nhưng không có cửa, hiệu quả cách âm bằng không, vậy nên cái gì không nên nghe cũng đã nghe hết, kể cả tiếng ván giường kẽo kẹt có tiết tấu lúc nửa đêm cũng không sót khỏi lỗ tai nàng.

Nửa năm trước, nàng cự tuyệt anh họ của chị dâu cầu hôn, chị dâu liền có thái độ với nàng, hai ba ngày lại nhấn nhó bắt nàng mau đồng ý, nàng cứ hờ hững như không. Nói đùa chứ, ông anh họ kia là một gã què, bắt nàng lấy một gã què ư, không có cửa đâu cung. Sau này chị dâu lại tìm cho nàng mấy đối tượng khác, không phải dạng người thiếu đấng đản thì lại là loại chỉ biết há miệng chờ sung. Ý tứ rõ ràng là muốn đẩy nàng vào hổ lửa, nếu không phải mẹ nhìn rõ bộ mặt của chị dâu từ sớm, trước khi lâm chung nói để cho nàng tự làm chủ hôn sự của nàng... lúc này nàng không phải đang ngấp nghé hổ lửa thì cũng bị ép phải bỏ nhà ra đi rồi.

Mồ hôi nhễ nhại khắp cơ thể nàng, kiếp trước nàng là thiên kim tiểu thư, đến lúc vận số đã hết, xuyên không không chọn được đúng chỗ. Trùng sinh ở nhà họ Lâm nghèo nhất thôn Giản Tây, không thể không thừa nhận, ông trời quả nhiên công bằng. Cho bạn hưởng đủ phú quý rồi sẽ khiến tinh thần thiếu hụt. Kiếp trước cha mẹ của nàng chỉ biết kiếm tiền, hành động quan tâm tới con cái của họ được thể hiện bằng đồng tiền, nàng có rất nhiều tiền, nhưng lại vô cùng thiếu thôn tình cảm. Tới nơi này, tuy chỉ ăn những món đạm bạc, mặc thứ vải thô ráp nhưng nàng có một người mẹ hết mực thương yêu nàng, một ca ca rất sủng ái nàng. Nàng chấp nhận, nghèo một chút cũng không sao, người một nhà cùng nhau hòa thuận, luôn vui vẻ, đoàn kết một lòng, dựa vào những kiến thức cùng kinh nghiệm nàng tích lũy được ở thế kỷ hai mươi mốt, việc vực dậy kinh tế của gia đình tới bậc trung không phải là điều gì khó. Đáng tiếc trời không theo ý người, không đợi nàng xây dựng ước mơ kia, một người khác xuất hiện trong Lâm gia đã khiến mọi thứ thay đổi.

Ba năm trước chị dâu về nhà này, Lâm Lan không nhìn được, một lần nữa tỏ vẻ bất mãn to lớn với hôn nhân cổ đại, cha mẹ nhờ người mai mối, quá là không đáng tin, tin miệng bà mối không bằng tin cõi đời này có quý. Bà mối Vương tới nhà, miệng lưỡi khoa trương như con vẹt, ca ngợi nữ nhân hết ăn lại nằm kia như cô tiên chui ra từ vỏ ốc, nào là hiền lành, xinh đẹp, mười phân vẹn mười, mẹ lập tức vỗ tay, ca ca lập tức động tâm... Vợ của ta chắc là nàng Diêu Kim Hoa rồi. Đợi đến khi kiệu hoa tới cửa, mới phát hiện bị mắc lừa, hối hận thì đã muộn, chỉ ba năm ngắn ngủi, mẹ vốn đã yếu ớt vì bệnh tật, vì uất ức quá mà qua đời, ca ca vốn thật thà đành nhân nhượng cho khỏi phiền, khả năng nhận nhìn còn hơn cả tài bắn cung của hắn. Lâm Lan hiểu, nàng không thể ở trong nhà lâu nữa, nàng dùng sức đảo muôi trong tay,

muôi ma sát vào chảo kê ken két, hừ, tương lai nàng tuyệt đối không để cho kẻ khác thao túng.

Lâm Phong rửa mặt, bê điêm tâm vào cho vợ xong liền quay trở ra ăn sáng. Lâm Lan đã múc sẵn cháo cho hắn, còn đặt bên cạnh một cái thìa. Lâm Phong bung tô cháo lên, khóc như mưa, uống một hơi hết sạch. Sau đó hắn nhìn muội muội đang bận rộn của mình, lòng có chút ách náy, sau khi mẹ ra đi, nhà này một tay muội muội lo liệu, từ lên núi hái thuốc tới làm việc nhà, một tay muội ấy làm cả. Vợ hắn thực sự là quá lười, hắn cũng đã nói nàng vài lần, nhưng lần nào nàng ta cũng khóc nháo lên, hắn im lặng cho qua, đành để muội muội chịu thiệt một chút, chỉ mong tương lai, muội muội có thể được gả cho một người tốt, như vậy sẽ không khổ cực nữa.

Lâm Lan bung đĩa dưa muối tới, thấy ca ca nhìn mình, trên mặt lộ ra sự ách náy cùng đau lòng, nàng hiểu tâm tư ca ca, cố ý trợn mắt nhìn hắn một cái: “Ca, huynh nhìn gì đấy?”

Lâm Phong vội vã che giấu: “Không có gì, cháo muội muội nấu thật là thơm.”

Lâm Lan cười khỏ trong lòng: “Muội lấy thêm cháo cho huynh.” Nàng cầm cái tô rỗng múc thêm hai muội cháo.

Sau đó Lâm Lan trải một mảnh vải hoa dệt màu lam lên bàn, đem mấy cái bánh bao và một bình nước để vào giữa, buộc nút tấm vải lại thành một tay nải, nàng dặn dò: “Ca, muội đã gói bánh bao cho huynh, bên trong còn có dưa muối, nước uống cũng đã chuẩn bị đầy đủ, huynh khát thì lấy ra mà uống, tuyệt đối không được uống nước suối trong núi chảy ra, nước suối kia thoạt nhìn trong nhưng nó chứa rất nhiều con côn trùng nhỏ, uống nhiều, trong bụng sinh giun thì phiền lắm đấy.” Kể từ sau khi mẹ qua đời, việc quan tâm chăm sóc ca ca nghiêm nhiên trở thành công việc của Lâm Lan, “bà lười” kia sẽ không khi nào quan tâm tới những chuyện này, chỉ biết thu tiền là nhanh, lúc nhìn thấy tiền, hai mắt như bốc cháy, “ngao” một tiếng nhào đầu về phía trước.

“Muội muội, nếu muội đã có người trong lòng, nhất định phải nói cho ca, ca sẽ vì muội mà làm chủ, ca chỉ có một mình muội, không muốn để muội chịu ủy khuất.” Lâm Phong quan tâm nói, lòng nhớ lại lời bà môi Vương nói, hắn thực sự không tin.

Lâm Lan bối rối, nhỏ giọng nói: “Ca, muội biết.”

“Chị dâu thật ra cũng là quan tâm muội, chỉ có điều ánh mắt nàng...”
Lâm Phong giải thích một chút, tránh cho muội muội hẳn suy nghĩ.

“Huynh nhỏ giọng chút, không sợ chị dâu nghe thấy lại loạn lên sao.”
Lâm Lan vội vã giảm thấp âm lượng cảnh báo hẳn, người trong phòng kia thính giác vô cùng tốt, nếu nghe thấy bị nói có ánh mắt không tốt, chắc chắn sẽ gây loạn âm nhà.

Lâm Phong hoảng hốt co lại, lòng vẫn còn sợ hãi quay đầu lại xem xét cảnh cửa kia, không nói thêm một lời, chỉ chăm chú gặm từng miếng bánh bao.

Lâm Lan âm thầm lắc đầu, Diêu Kim Hoa vì muốn tốt nàng ư, đánh chết nàng cũng không tin, chỉ có ca ca hiền lành mới tin cô, nếu không phải sợ ca ca ở giữa gặp phiền toái, nàng đã đánh nhau với “bà lười” kia toi bờ rồi.

Chương 002 – Người ăn không ngồi rồi

Hai huynh muội dùng xong điếm tâm vừa lúc trời sáng, Diêu Kim Hoa vẫn còn trên giường lăn qua lăn lại. Lâm Lan tiến ca ca xong ra cửa sau, định cắt thảo dược đã phơi khô.

“Ai da... Hôm nay Lâm Lan ở nhà đấy hả.”

Lâm Lan ngẩng đầu nhìn lên, là bà mối Vương, đứng ngoài hàng rào cười tươi như hoa, phô tròn cả hàm răng không đều đặn, mắt híp lại thành một đường chỉ, nếp nhăn ở khóe mắt đủ giết chết hai con ruồi.

Lâm Lan liếc mắt, cô tình nhìn đông một chút, liếc tây một tí: “Sáng sớm đã nghe thấy tiếng quạ kêu.”

Nụ cười tắt ngấm trên mặt bà mối Vương, bà ta ngượng ngùng nói: “Lâm Lan cô nương, chị dâu cô ở nhà không?”

Lâm Lan hừ lạnh một tiếng: “Bà tìm chị dâu tôi có việc gì? Chị dâu tôi có bị hưu dâu mà cần tìm người mới, nếu không có chuyện gì, mời bà về đi cho.”

Bà mối Vương làm nghề này cũng đã mấy chục năm, số đôi hạnh phúc vô cùng ít ỏi, những cặp vợ chồng bất hòa thì vô số, nghe chê cười đã quen, bị người ta dùng chổi quét nhà ý đuổi đi, bị dùng dao đe dọa cũng đã từng kinh qua, bà mai kinh doanh được không có nghĩa là miệng lưỡi công phu, còn phải mặt dày mày dạn. Có điều giờ này có điều tiếng không tốt, rất ít người mời bà ta làm mai, vất vả lắm mới có khách hàng cũ nguyện ý chiếu cố tới, bà ta há có thể chỉ vì dăm ba câu đuổi là đi.

“Ồ, Lâm Lan cô nương thật biết nói đùa, hôm nay ta đặc biệt tới đây vì cô đấy, mau mời chị dâu cô ra đi.” Bà mối Vương vừa nói vừa tự động mở cổng tre đi vào.

Lâm Lan xách theo con dao thái thuốc, bước ba bước vọt tới trước mặt bà mối Vương, chống nạnh ngăn trở đường đi: “Thứ nhất, chuyện của tôi, tự tôi làm chủ, đừng ai nghĩ nhúng tay vào, vì vậy không cần tới bà mối Vương. Thứ hai, danh khí bà mối Vương quá lớn, người ta gọi là tay đẩy hồ lửa, cho nên, không dám mời bà mối Vương. Thứ ba, lần trước, bà mai mối cho Xuân

Phương hai gã đàn, hai Trần Lượng thúc tức khí gần chết, thúc ấy có dặn, nếu thấy bà mối Vương, nhất định phải lột da bà ra. Nếu bà không đi, tôi đi báo cho Trần Lượng thúc bây giờ.”

Bà mối Vương thấy Lâm Lan hùng hổ, con dao trong tay nàng sáng loáng, lại còn cả lão đầu Trần Lượng kia, vừa nghe không khỏi sợ run cả người, khước miệng trề xuống, dờ khóc dờ cười: “Lâm Lan cô nương đừng nghe tin đồn nhảm, chuyện Xuân Phương kia là hiểu lầm, hai gã kia đâu có ngu lắm, chỉ hơi đàn độn chút thôi, à, hơi khờ chút, là Trần lão đầu nói muốn tìm cho Xuân Phương một danh phận đàng hoàng, dù sao ta cũng làm mai mối nhiều năm, làm gì cũng luôn có lương tâm...”

“Những lời này, bà giữ lại mà giải thích với Trần Lượng thúc, tôi không có thời gian nghe bà nói linh tinh, ơ, nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến, kia chẳng phải là Trần Lượng thúc sao? A... Trần Lượng thúc...” Lâm Lan hươ hươ dao thái thuốc la lớn.

Bà mối bị hù một trận, vội nói: “Lâm Lan a, đột nhiên ta nhớ ra còn có mấy việc gấp phải làm, ta đi trước nha, hôm nào lại đến sau.” Bà mối Vương xoay người bỏ chạy, không để ý dưới chân có một cục đá, vấp té sấp mặt, ăn nguyên bãi bùn, không kịp kêu đau, hoa hồng cài trên đầu rớt cũng không kịp nhặt, vội bò dậy chạy như bay ra khỏi thôn Giản Tây.

Lâm Lan nhìn bà mối Vương nhanh chóng biến mất không khỏi chặc lưỡi, hóa ra, chạy trốn chết cũng là một điểm mạnh của bà ta.

Diêu Kim Hoa đang trong mộng đẹp, mộng thấy Lâm Phong đưa tới cho mình một con gà quay mập mạp, vừa muốn cắn một miếng thì bị tiếng la của Lâm Lan làm tỉnh giấc, gà quay đến khước miệng còn bay, Diêu Kim Hoa nổi trận lôi đình, thò đầu bò dậy ló qua cửa sổ hùng hùng hổ hổ: “Tìm đường chết đây hả, có cho người ta ngủ hay không? Không hiểu lột đầu ra cái đồ tai quái này...”

Lâm Lan nghe cũng không giận, cố ý lớn tiếng với không khí: “Trưởng thôn lên núi săn thú đây à, ha ha... Ngài hỏi là ai đang mắng người hả? Là chị dâu tôi, chê tôi làm việc gây tiếng động lớn, khiến chị ấy mất ngủ.”

Diêu Kim Hoa nghe vậy, quạ đen bay đầy đầu, con nha đầu chết tiệt kia, trước mặt trưởng thôn nói nhăng cuội gì đó? Việc này truyền ra thì mặt mũi cô ta sẽ thế nào, miệng thàm mắng mỏ, Diêu Kim Hoa vội vàng choàng xiêm ý, phải mau mau ra chào hỏi trưởng thôn, minh chứng rằng nha đầu chết tiệt

kia nói láo. Trong thôn Giản Tây này, người duy nhất của thể khiến Diêu Kim Hoa sợ hãi chỉ có trưởng thôn.

“Trưởng thôn...” Diêu Kim Hoa không kịp chải đầu, mặt còn vương nước vọt từ trong nhà ra, nhưng trong sân nào có bóng dáng trưởng thôn? Chỉ thấy Lâm Lan ngồi ở ghế cắt cỏ dưới.

Diêu Kim Hoa nhướn mày, ồm ồm hỏi: “Trưởng thôn đâu?”

Lâm Lan không buồn ngẩng đầu đáp: “Đi rồi.”

Diêu Kim Hoa tức điên người: “Sao cô dám nói với trưởng thôn là tôi đang ngủ, hả?”

Lâm Lan mở to mắt hấp háy, vô tội nói: “Là tôi nói thì sao? Không phải chị dâu la lớn, kêu không cho ai ngủ còn gì...” Lâm Lan học theo giọng chanh chua của Diêu Kim Hoa.

Diêu Kim Hoa khó chịu, nghĩ nghĩ chút thì vừa rồi đúng là do mình mở miệng la trước, đành giải thích: “Vậy sao cô không giải thích giúp tôi? Tôi đang có thai, ngủ nhiều là phản ứng bình thường.”

Lâm Lan bật cười: “Được rồi, khi nào nhìn thấy trưởng thôn thì tôi sẽ giải thích, trước kia chị dâu tôi ngủ nhiều vì nghi ngờ chuẩn bị có thai, hiện tại ngủ nhiều là vì đã có thai, tương lai ngủ nhiều bởi vì mang thai quá cực khổ, như vậy được chưa? Sau này chị dâu có thể danh chính ngôn thuận yên tâm to gan mà ngủ nhé.”

“Cô... Không cần cô lăm chuyện.” Diêu Kim Hoa nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể xông lên động tay chân. Trước mặt Lâm Phong, Diêu Kim Hoa mồm năm miệng mười là thế, đứng trước Lâm Lan lại như ngậm hột thị, miệng định nói gì quên hết, lần nào cũng chuốc nhục nhã vào thân, đây là chuyện khiến cô ta nhức đầu, hận không tìm được nhà chồng nào lợi hại cho Lâm Lan, trượng phu thô bạo, ngày ba bữa cho ăn độn, đến lúc nha đầu kia lấy lệ rửa mặt mới hả dạ. Bà mối Vương không biết xảy ra chuyện gì rồi, nói sau hai ngày sẽ cho câu trả lời chắc chắn, sao giờ vẫn chưa thấy bóng dáng đâu.

Tâm tình không tốt khiến Diêu Kim Hoa bốc hỏa, vênh mặt hất hàm sai khiến: “Bát đĩa rửa chưa? Quần áo giặt chưa? Nhà này không nuôi người ăn không ngồi rồi.”

Lâm Lan chậm rãi đem số thảo dược cắt xong vào trong sọt, bắt đắc dĩ cất lời: “Vâng, nuôi không nổi cho nên anh trai tôi trời chưa sáng đã phải lên núi săn thú, còn tôi, trời hãy tối đen đã phải dậy làm việc, bây giờ tôi phải đưa thảo dược lên huyện, đổi lấy mấy đồng tiền, haiz... Nuôi cái người ăn không ngồi rồi thật không dễ dàng gì.”

Diêu Kim Hoa thiếu chút nữa phun ra máu, mặt đen như đáy nồi, cơ hồ muốn nhào lên xé nát miệng Lâm Lan. Nhưng Lâm Lan đang lau chùi dao thái, tiện tay vung một cái, con dao sáng loáng phi thẳng vào thớt gỗ “Đong” một tiếng, Diêu Kim Hoa lạnh gáy, hai chân run run, lập tức thu hồi ý niệm muốn liềm mạng với Lâm Lan, lòng buồn bực: Không sợ con nhỏ xảo quyết, chỉ sợ nó đùa giỡn với dao, đã từng thấy nó phi dao một cái, chặt đứt con rắn độc đang bò ở ngoài, không lệch đi một phần, vừa cách bảy tấc.

Lâm Lan khinh thường Diêu Kim Hoa, muốn đấu võ mồm với nàng ư, chị ta còn non lắm, cho dù có vượt được nàng, nàng cũng không sợ. Khi tới nhà này, nàng đề ra nguyên tắc xử sự cho mình, thứ nhất, quyết không nói xấu Diêu Kim Hoa trước mặt đại ca, bởi vì nói cũng vô dụng, đại ca đã bị Diêu Kim Hoa khống chế, nàng không làm chuyện vô dụng. Thứ hai, nếu không phải bắt đắc dĩ, nàng tuyệt đối không xung đột với chị ta, vì ca ca, nàng cố nhẫn nhịn, nhưng nếu Diêu Kim Hoa làm quá, nàng cũng không để yên. Lâm Lan đeo sọt trúc đựng thuốc đi ra ngoài, nàng nhắc nhở: “Chị dâu, tôi đi ra ngoài, đoán chắc trời tối mới có thể về được, cơm trưa cơm tối chị tự giải quyết, khỏi lo cho tôi.”

Diêu Kim Hoa thềm mắng trong miệng, ai muốn quản cô, tốt nhất đi luôn đi, vĩnh viễn đừng về. Không được, phải nhanh chóng đi tìm bà mối Vương, mau mau đẩy con nhỏ lợi hại này đi thôi.

Chương 003 – Né tránh

Lâm Lan đi chưa xa thì nhìn thấy trưởng thôn Kim Phú Quý một tay đang cầm tẩu thuốc, một tay chắp sau lưng, chậm chậm đi dạo. Hằng ngày, dù sớm hay muộn, vị trưởng thôn này đều đi một vòng quanh thôn, nếu có chuyện gì còn kịp thời giải quyết. Vì vậy, thôn Giản Tây rất bình yên, Kim trưởng thôn mềm lòng không mềm tay khiến mọi người trong thôn vừa kính nể lại vừa có phần sợ. Lâm Lan thường nghĩ, nếu Kim trưởng thôn ở hiện tại, chắc chắn sẽ là một đảng viên ưu tú của Đảng Cộng Sản.

“Trưởng thôn khỏe chứ ạ.” Lâm Lan tiến lên nhiệt tình chào hỏi.

Kim Phú Quý nheo mắt cười hắc hắc: “Lâm Lan hả, vừa lên núi hái thuốc à?”

“Hôm nay cháu không lên núi mà vào thành, chân bác gái đã hơn chút nào chưa ạ? Có cần cháu sang dán thảo dược thêm không?” Lâm Lan hỏi. Vợ trưởng thôn thảng trước leo thang để thay mẹt cho tầm, không cẩn thận té xuống, bị gãy xương bắp đùi, nhờ Lâm Lan chữa trị cho.

Kim Phú Quý rít một hơi thuốc, chậm rãi nhả ra mấy vòng khói, cười cười nói: “Làm phiền cháu băng thảo dược, hôm nay bà ấy đã đỡ hơn chút, có thể xuống giường được rồi.”

“Như vậy thì tốt rồi, tuy nhiên vẫn phải cẩn thận đấy ạ, không nên vận động mạnh.” Lâm Lan có ý tốt dặn dò, gân cốt bị động phải nghỉ ngơi một trăm ngày, đây không phải chuyện đùa, nếu không sẽ để lại di chứng.

Kim Phú Quý cười híp mắt, quơ quơ tẩu thuốc tỏ ý biết rồi.

Sau khi từ biệt trưởng thôn, Lâm Lan đi tới cổng thôn, mới vừa bước lên cầu đá, thấy đối diện một đám vịt đi nghênh ngang chắn đường nàng, Lâm Lan đành phải bước qua một bên nhường cho đại quân vịt đi trước.

“Lâm Lan, cô vào thành à?” giọng bà thím vang lên như chuông đồng, vừa mở miệng đã khiến đàn vịt chạy nháo nhác, còn tưởng rằng chủ nhân chê bọn chúng đi chậm, có con vịt còn chạy lao đảo suýt thì ngã vào người Lâm Lan.

Lâm Lan vội co chân về, ngượng ngùng cười với bà thím kia: “Thím Kim, hôm nay tự mình đi lừa vịt sao?”

“Bảo Trữ vào thành nên ta đành đi lừa vịt, ai dè, nhắc tới Bảo Trữ nhà ta, hôm nay không làm gì, tự nhiên đòi đi bán trứng vịt. Lâm Lan, cháu vào thành, thuận đường đến chợ ở thành Tây xem Bảo Trữ nhà ta một chút nhé, mắng hấn mấy tiếng, tránh để hấn lại mang cả rô trứng vịt về nhà”. Thím Kim nhờ vả.

Lâm Lan gật đầu, Bảo Trữ năm nay mười chín tuổi, người cũng khá cao lớn, không biết hấn nghĩ gì, trong thôn còn nhiều cô nương vậy mà lại nhìn trúng Lâm Lan nàng. Nàng lên núi hái thuốc, hấn liền lên núi đốn củi, nàng vào thành bán thuốc, hấn liền vào thành bán trứng vịt. Vì thế, mỗi lần Lâm Lan ra khỏi nhà không hề cố định một giờ nào cả, cũng không có địa điểm cụ thể, để không người nào nhìn ra quy luật. Thế nhưng, người nhà Bảo Trữ rất thông minh, mỗi lần đều cố ý nhìn xem Lâm Lan đi hướng nào để tạo điều kiện cho hai người gặp nhau. Lâm Lan dùng đầu ngón chân nghĩ, khẳng định lúc này Bảo Trữ đang ôm một giỏ trứng vịt ngồi ở ven đường vào thành đợi nàng.

“Dạ được.” Lâm Lan miễn cưỡng đáp ứng, thật ra Bảo Trữ kia thì biết bán trứng cái nổi gì, căn bản là đang chờ nàng đi vào thành. Lâm Lan tính toán, đi đường nào mới có thể tránh Bảo Trữ. Nàng không muốn có một cái đuôi lẳng nhẳng theo sau, càng không muốn phải suốt ngày ăn trứng vịt, xào còn đỡ, luộc thì khó mà nuốt nổi. Nghĩ đến Bảo Trữ ân cần đưa trứng cho mình, Lâm Lan không nhịn được có cảm giác buồn nôn.

Lâm Lan đứng ở cổng thôn suy nghĩ hồi lâu, quyết định vòng qua đường thôn Nguyên Đông, mặc dù đường đi dài thêm bốn, năm dặm nhưng còn hơn là phải đồng hành với Bảo Trữ.

Phong cảnh thôn Nguyên Đông khác xa thôn Giản Tây. Thôn Giản Tây là đất trồng dâu nuôi tằm, còn thôn Nguyên Đông lại là đất vườn trồng cây ăn quả, hằng năm vào mùa nay, hoa đào đua nhau nở, sắc hồng tím say đắm lòng người.

Cân nhắc một hồi, có thể ngắm cảnh đẹp như thế, đi thêm bốn năm dặm đường cũng không đáng bận tâm. Lâm Lan bưng bưng khí thế hương thôn Nguyên Đông đi, khi tới khe núi, nàng nhất thời cảm thán, những thảm hoa đào hồng phớt chút tím như trải rộng tới tận chân trời, phủ kín thôn Nguyên

Đông, cảnh vật như hòa tan sắc xuân vào trời đất, ngay cả không khí cũng như nhuôm vị ngọt thơm của hoa, thật là bông lai tiên cảnh chốn nhân gian. Lâm Lan cảm thán, tiếc rằng trên tay không có máy chụp ảnh, bằng không, có thể lưu lại cảnh sắc xinh đẹp này.

Đắm mình trong vườn đào hơn nửa canh giờ, Lâm Lan nhận thấy sắc trời không còn sớm, nếu không nhanh chóng lên đường sẽ quá giờ cơm, không thể làm gì hơn là thu hồi sự lưu luyến, cấp tốc lên đường.

Ra khỏi thôn Nguyên Đông là một con đường nhỏ, chỉ vừa một xe ngựa đi qua. Ruộng hai bên đường rực rỡ màu vàng của hoa cải, đôi lúc có những đàn bướm thi nhau bay lượn, vài cụ già dắt trâu đi phía ven bờ ruộng, cảnh tượng vô cùng thanh bình yên ả.

Đắm mình trong cảnh sắc êm ả như vậy, tâm tình Lâm Lan rất thoải mái, vừa đi vừa hát một khúc hát nho nhỏ.

“Tú tài ca ca, đồng ý đến nhà ta làm thầy giáo đi, có gì không tốt đâu? Nếu ngại tiền công ít thì có thể thêm mà... Đến lúc đó chúng ta có thể gặp nhau mỗi ngày...”

Phía trước truyền đến một giọng nói ngọt như đường, Lâm Lan giương mắt nhìn lên, dưới gốc cây nhãn ven đường, một thiếu nữ đang bám lấy Lý tú tài không tha, bên cạnh đây còn có ba bốn nha hoàn vây quanh hai người thành một vòng tròn. Mặt Lý tú tài như mếu, muốn đẩy mà không được, sợ dùng lực mạnh thì mạo phạm, chửi ầm lên thì không được, khuôn mặt tuần mỹ của hắn sớm nhuộm đỏ, không biết vì tức giận hay lúng túng, càng nhìn lại càng khiến người ta sinh ra cảm giác muốn trêu chọc.

Nói đến Lý tú tài này cũng khá bí ẩn, là một kẻ quái dị, không ai biết hắn ở đâu đến, cũng không biết hắn là tú tài ở đâu, chỉ biết rằng ba năm trước đây, phía sau núi thôn Giản Tây có thêm một ngôi mộ, một ngôi nhà tranh đơn giản cũng được dựng lên cùng lúc. Lý tú tài ngụ tại nơi đó, trông coi phần mộ ba năm, giúp người quanh đây viết thư, câu đối... đổi lại mấy món tiền nhỏ. Lâm Lan khá tò mò, một người như hắn trải qua ba năm sống ở đây ra sao.

Căn nhà tranh kia, Lâm Lan đã có lần đi vào, đơn sơ tới mức không thể đơn sơ hơn nữa, trong nhà ngoài một tấm phản để nằm, chỉ có thêm một bếp lò nhỏ, một chõng sách đã cũ, thật sự là quá nghèo, ngay cả nhà của tên ăn mày cũng khá hơn nhà hắn. Tuy nhiên, nhà cửa lại rất sạch sẽ, không có một

hạt bụi, điêm này giống với con người Lý tú tài kia, mặc dù quần áo giản dị nhưng không hề có vết bẩn.

Đó là vào mùa hè năm ngoái, Lâm Lan vào núi hái thuốc, gặp Lý tú tài bị rắn độc chặn đường, nàng phi con dao thái thuốc qua, chém đứt đầu rắn độc, Lý tú tài thấy rắn độc chết rồi, hững hờ đi tới bên xác con rắn, kết quả là bị răng nanh bập vào tay một cái... Nếu không phải nàng y thuật cao minh, mỹ nam như hấn sớm đã xuống làm bạn với điêm vương rồi. Nàng tốt bụng chiếu cố hấn mấy ngày, cuối cùng ngay cả một câu cảm ơn cũng không được, nghĩ đến chuyện này, Lâm Lan lại tức khí, nàng giúp một con chó gãy chân trong thôn, con chó kia cũng còn biết ơn, lần nào thấy nàng cũng liềm mạng vẫy đuôi mong lấy lòng.

Mất thấy Lý tú tài bị nữ nhân đùa giỡn, Lâm Lan bầm bụng tính toán coi như không thấy gì. Mặc dù nàng học y, trị bệnh cứu người là đạo lý hiển nhiên, nhưng chuyện cứu mỹ nam khỏi tay sắc nữ không có trong vòng phạm vi đạo đức nghề nghiệp của nàng. Bất quá, nàng cũng không nhìn được hành vi không biết xấu hổ của nữ nhân kia, liền khinh bỉ liếc qua đám người đó một cái, nàng giả bộ không nhìn thấy đơn giản vì không muốn gây chuyện, nhưng người ta lại làm bộ như không thấy nàng, càng tỏ ý bỡn cợt Lý tú tài, chỉ thiếu nước lột trần hấn ra. Thật không biết sự xấu hổ biến đâu mất rồi.

“Lâm cô nương...” Lý tú tài gấp giọng gọi nàng.

Lâm Lan dừng bước lại, chậm rãi xoay người, đối diện với nàng là đôi mắt đầy ý cầu khẩn chờ mong của Lý tú tài.

Chương 004 - Giải vây

Nam nhân giả bộ đáng thương chỉ khiến người ta buồn nôn, nhưng nếu là nam nhân hào hoa phong nhã, chỉ cần nhíu mày lộ ra chút thần sắc ưu buồn sẽ rất dễ kích thích bản năng của người mẹ, muốn bảo hộ cho sự tuần tú nhỏ nhĩa kia.

Người ta đã mở miệng nhờ rồi, Lâm Lan có chút bối rối, ra vẻ ngạc nhiên: “A? Đây không phải Lý tú tài sao? Anh mà không gọi thì tôi không nhận ra mất, còn có vị này là...”

Lý Minh Doãn thừa dịp Trương tiểu thư đang ngây người liền gạt tay cô ta ra, vội vã giới thiệu: “Vị này là Trương đại tiểu thư.”

Thì ra là đại tiểu thư nhà họ Trương, khó trách không biết liêm sỉ, đúng là rỗng sinh rỗng, phượng sinh phượng, ban ngày ban mặt sắc nữ dám đùa giỡn chòng ghẹo nam nhân, Lâm Lan càng thêm khinh bỉ vị Trương tiểu thư vài phần.

Trương tiểu thư mắt hứng liếc Lâm Lan một cái, mọi nữ nhân xinh đẹp đều là kẻ thù của cô ta, nhất là nữ nhân xinh đẹp quen biết Lý tú tài này.

Cảm nhận được địch ý mãnh liệt tản ra từ người Trương tiểu thư, Lâm Lan chợt hiểu được tình hình, nhíu mày hỏi Lý tú tài: “Lý tú tài, mấy nốt đinh nhọt trên người anh đã đỡ chưa?”

Mặt Lý Minh Doãn nghệt ra, có chút lúng túng cùng tức giận, hấn bị đinh nhọt từ bao giờ vậy?

Không đợi Lý tú tài trả lời, Lâm Lan tiếp tục nói: ‘Hồ đại phu nói, những nốt đinh nhọt trên người anh không coi thường được đâu, chưa khỏi hẳn thì không được đi hóng gió, nếu không chuyển biến xấu, sẽ bị chảy mủ, rữa nát mà chết, đáng sợ hơn là còn lây bệnh...’

Mặt vị Trương tiểu thư biến sắc, hốt hoảng nhìn Lý tú tài, ai biết dưới y phục của nam tử tuần mỹ như tiên giáng trần kia lại che giấu một thân thể xấu xí mụn nhọt, nghĩ lại vừa rồi vừa lôi kéo hấn, đụng chạm da thịt hấn, trên người liền truyền đến trận ngứa ngáy.

“Trương tiểu thư, vừa rồi cô đụng phải anh ta hả? Nếu không cẩn thận đúng phải da thịt anh ta, à mà không, kể cả động vào quần áo của anh ta thôi, tôi khuyên cô mau chóng về nhà chuẩn bị nước lá ngải cứu mà tắm đi, lại đốt lá ngải mà xông hai canh giờ, nếu không sẽ bị lây bệnh đấy... lúc ấy thì thảm lắm, cô xinh đẹp như vậy, chẳng may trên mặt có mấy cái nốt...” Lâm Lan hảo tâm chân thành nhắc nhở Trương tiểu thư.

Trương tiểu thư không đợi Lâm Lan nói dứt câu, liền hướng sang Lý tú tài thấp giọng mắng một câu: “Thật là xui xẻo.” Dứt lời phất áo lên xe ngựa cách đó không xa rời đi, ban ha hoàn vội vã đuổi theo, giây lát người xe đã đi xa.

Lâm Lan nhìn sắc mặt Lý tú tài đen sì, hình như là bất mãn lớn lắm rồi, nàng tức giận nói: “Tôi giúp anh giải vây, anh không nói được một lời cảm ơn còn trừng mắt nhìn tôi hả? Người chòng ghẹo anh có phải tôi đâu.”

Lý Minh Doãn gằn giọng: “Chòng ghẹo” hai chữ này nghe thật chói tai.

“Nhưng cô cũng không nên nói tôi bị dính nốt.” Lý Minh Doãn chau mày.

Lâm Lan yên lặng: tôi chưa nói anh bị lây bệnh hoa liễu từ kỹ viện là may cho anh rồi đấy.

“Anh trách tôi phá hoại chuyện tốt của anh hả? Mới vừa rồi Trương tiểu thư kia lôi kéo anh không tha, sao không thấy anh hung hăng như giờ.” Lâm Lan hoài nghi nhìn Lý tú tài.

Lý Minh Doãn bị Lâm Lan mỉa mai, cảm thấy ngọt ngào khó thở, cổ nhân có câu, nữ nhân cũng thâm hiểm như tiểu nhân. Cổ nhân thật không lừa ta.

"Không phải vậy." Lý Minh Doãn rầu rĩ nói

Lâm Lan vẫn không cam lòng: “Không phải thì sao anh vẫn cứ làm ra vẻ muốn ăn thịt người thế hả? Tôi chỉ có khả năng như vậy thôi. Anh muốn tôi giải vây cho anh, còn phải làm cho thanh lịch trang nhã, tôi không làm nổi. Sau này anh có phiền toái gì thì đừng tìm đến tôi nữa.”

Lý Minh Doãn thoáng lúng túng, ngẫm nghĩ giây lát, Lâm Lan chỉ là một cô thôn nữ, mặc dù có biết chút y thuật nhưng chẳng phải cũng chỉ là một người bình thường sao? Có thể khiến Trương tiểu thư kia cuống cuống rời đi coi như không tệ, lại nghĩ tới Trương tiểu thư xông ngải hai canh giờ, tha hồ

nước mắt nước mũi, tâm tình Lý Minh Doãn liền tốt lên vài phần, sắc mặt cũng không khó coi nữa, nhưng mà bị người ta nói toàn thân đình nhọt, hẳn không thể quên được, đành chấp tay hướng Lâm Lan lạnh nhạt nói: “Chuyện hôm nay đa tạ cô nương.”

Lâm Lan bĩu môi: “Không có gì, dù sao cũng chẳng phải lần đầu anh gây phiền toái cho tôi.”

Sắc mặt Lý Minh Doãn biến hóa, cô nương này không biết xấu hổ còn dám gọi lại chuyện cũ sao.

Bà ngoại hẳn bị bệnh thấp khớp, cứ có đợt mưa dầm là lại đau đớn khó chịu, bước đi cũng khó khăn, nghe Hồ đại phu nói dùng rắn trắng ngâm rượu thuốc uống rất có hiệu quả, nhưng không may, vùng này rắn rất hiếm thấy. Hẳn ở trên núi mấy ngày, vất vả mới tìm được một con, mắt thấy thành công ở trước mặt rồi, ai ngờ từ đâu bay ra một con dao thái thuốc, chém đứt đôi con rắn, hai hẳn vừa tiếc vừa tức giận, nhất thời vô ý bị rắn cắn một nhát, thiếu chút nữa xuống làm bạn với Diêm vương, ăn dầm ở đê trong núi mấy ngày, sinh nhật bà ngoại cũng bỏ lỡ, hẳn không dám nói sự tình cho bà ngoại, sợ bà lo lắng, cuối cùng bị bà quở trách mãi đến nay. Lý Minh Doãn hờ hững nhìn người hay khởi xướng làm chuyện xấu kia, không buồn cãi cọ, xoay người rời đi, chỉ chừa cho Lâm Lan một bóng lưng cao lớn.

Lâm Lan không khỏi kinh ngạc, hẳn có ý gì vậy? Người ta nói “Tích thủy chi ân, dũng tuyên tương báo”*, hẳn không báo đáp đã đành còn quay lưng đi không lời chào, tú tài thì giỏi lắm hả? Lâm Lan nàng đời trước cũng là nghiên cứu sinh trường y có tiếng chứ bộ... Lâm Lan nói thầm vài câu, tức giận quay đầu bước đi.

** Tích thủy chi ân, dũng tuyên tương báo: ân nghĩa nhỏ như giọt nước cũng phải dùng cả con suối để báo đáp.*

Oái, không đúng, đây chẳng phải hướng về nhà sao, Lâm Lan xoay người nhìn bóng lưng đã đi xa kia, chỉnh lại giỏ trúc trên lưng, tăng nhanh cước bộ chạy tới.

Lâm Lan ngẩng mặt ưỡn ngực mùi phần khí thế đi bên cạnh Lý tú tài, tới lúc vượt qua hẳn vài chục bước chân mới đi chậm lại, nhàn nhã thưởng cảnh điền viên, thỉnh thoảng hát vài bài dân ca, hoặc là giật vài cọng cỏ đuôi chó ven đường, ai bảo làm nàng buồn bực, nàng cũng sẽ khiến cho kẻ đó buồn bực.

Lý Minh Doãn kinh ngạc nhìn Lâm Lan đang lắc lư phía trước, nghe nàng vui vẻ hát một bài dân ca, hấn không khỏi cảm mê, nàng thật đúng là không chịu thua thiệt. Một đại nam nhân đi theo sau một tiểu nữ nhân, quả thật chương mắt, nhưng hấn lại không muốn tranh giành với nàng, sợ mất đi phong độ. Lý Minh Doãn đành dừng bước, định đợi Lâm Lan đi xa rồi mới đi tiếp.

Lâm Lan không nghe thấy tiếng bước chân phía sau nữa, lén quay đầu lại thăm dò, thấy hấn đã dừng bước, nàng nhú mày, giây lát thu hồi tâm tư trên cọt hấn, chăm chú lên đường.

Nhìn bóng nàng mỗi lúc một xa, Lý Minh Doãn không khỏi thở phào nhẹ nhõm, mới vừa rồi hấn thật sự bận tâm chuyện nàng so đo với hấn, nữ nhân này thật không dễ chọc.

Lâm Lan mới từ đường nhỏ đi tới đường lớn đã nghe thấy từ rất xa có người hung phấn hô to: “Lâm Lan, Lâm Lan, ta ở đây này...”

Lâm Lan nhất thời ai thán một tiếng: Xong, vẫn bị Bảo Trụ bắt được.

Bên kia, Bảo Trụ xách theo một túi trứng vịt chạy ào tới.

“Lâm Lan, sao nàng đến muộn vậy, ta chờ nàng lâu quá.” Bảo Trụ cười rạng rỡ, phảng phất tuyên cáo hấn rất thông minh cơ trí, bất kể Lâm Lan đi đường nào hấn cũng có thể đón đợi được.

Lâm Lan miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: “Anh chờ tôi có chuyện gì không?”

Bảo Trụ nói vô cùng tự nhiên: “Cùng nàng vào thành a.”

Chương 005 - Đừng đi theo ta nữa

Lâm Lan cảm thấy nên nói chuyện thẳng thắn cùng với Bảo Trụ ngay lúc này.

“Bảo Trụ này, từ nay về sau anh đừng đi theo tôi nữa.”

Nếu như ở thời hiện đại, đối với những gã nhặng nhặng theo đuôi thì nàng chẳng ngần ngại mà đuổi thẳng cổ nhưng đây lại là thời cổ đại, mà thực ra Bảo Trụ vốn cũng chẳng có ý đồ gì xấu cả, chỉ đơn giản là muốn đối xử tốt với nàng thôi.

“Thế là sao? Nếu ta không theo nàng thì sao bảo vệ được nàng đây.” Bảo Trụ ưỡn ngực, tỏ ra về việc bảo vệ cho Lâm Lan chính là sứ mệnh vinh quang và cũng là trách nhiệm không thể chối từ của hắn vậy.

Lâm Lan chứng kiến bộ dạng trịnh trọng của hắn thì cảm giác hoàn toàn bất lực, tựa như đang gảy đàn cho trâu nghe vậy, ngay sau đó Lâm Lan vội trấn tĩnh lại, khéo léo nói: “Bảo Trụ, tôi xin cảm tạ vì anh đã dành sự quan tâm cho tôi, nhưng vì... Chúng ta đều không còn là trẻ con nữa, nếu suốt ngày cứ đi kè kè bên nhau sẽ bị người ta dị nghị đấy.”

Bảo Trụ vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên: “Người đời đơm đặt chuyện thì cứ kệ họ đi, nghĩ nhiều làm gì.” Rồi hắn lại trưng ra bộ dạng khoa trương nói tiếp: “Chúng ta là cây ngay, sao sợ chết đứng cơ chứ.”

Lâm Lan đến giờ hết nhịn nổi nữa, trợn trừng mắt, bực dọc gắt: “Bảo Trụ, anh có hiểu tiếng người không vậy? Cả anh và tôi đều chưa lập gia đình, nếu như bị người ta đàm tiếu, thêu dệt chuyện thì tôi làm sao mà sống nổi.”

Bảo Trụ ngậy người ra một hồi rồi nửa đùa nửa thật nói: “Vậy nàng già luôn cho ta là được thôi.”

Tuy vẻ bề ngoài cố tỏ thản nhiên như không nhưng ánh mắt chứa đầy sự mong đợi lẫn khát vọng bỗng cháy đã nói lên thực tâm của hắn. Mặc dù Bảo Trụ hiểu rõ mình không xứng với Lâm Lan. Lâm Lan như là thiên nga tung cánh trên trời cao, còn Bảo Trụ chỉ là một chú vịt tầm thường chôn ao tù, thử hỏi vịt bầu sao xứng với thiên nga đây? Tuy nhiên nếu ông trời ban cho hắn cơ may này, Bảo Trụ thề sẽ coi Lâm Lan còn quan trọng hơn cả

mạng sống bản thân mình.

Nếu là người khác nói ra những câu vô lễ như vậy, Lâm Lan sẽ không tiếc lời xỉ vả thẳng mặt nhưng với Bảo Trữ thì khác. Mặc dù đôi khi cảm thấy này gã này rất phiền phức nhưng nàng hiểu hẳn đối với nàng rất thật lòng. Chứng kiến vẻ mặt vừa mong chờ vừa thấp thỏm của Bảo Trữ, Lâm Lan thực sự không muốn nặng lời với hắn, chỉ sa sầm sắc mặt mà nói: “Bảo Trữ này, từ giờ về sau chớ nói như vậy nữa, nếu không chúng ta ngay cả bằng hữu cũng không còn.”

Bảo Trữ bị sắc mặt âm trầm, giọng điệu lạnh lùng của Lâm Lan dọa cho hết hồn, đã bên nhau nhiều năm như vậy, hắn hiểu rõ tính tình Lâm Lan, nàng ít khi to tiếng với ai, nay thế này hẳn là đã vô cùng nghiêm trọng rồi, nghĩ vậy Bảo Trữ lo lắng vô cùng, ấp a ấp úng nhận lỗi với Lâm Lan: “Lâm Lan, xin nàng đừng giận mà, là ta sai. Nàng cứ coi như ta chưa nói gì cả. Ta... thật ra ta...”

Thấy hắn cuống quýt đến mức trán vã mồ hôi, Lâm Lan càng cố tình tỏ ra lạnh lùng để cho Bảo Trữ sợ mà chừa hắn đi.

“Muốn tôi không giận thì về sau đừng đi theo tôi nữa.” Lâm Lan trừng mắt cảnh cáo hắn rồi xoay người bỏ đi.

“Áy?” Bảo Trữ ngẩn người, chẳng biết nên làm gì, trong lòng buồn bã vô cùng, vung tay tự tát vào miệng mình mà thảm máng: “Chừa cái tính tiện miệng này...”

Lâm Lan mới đi được hai bước đã quay lại, đưa tay ra: “Đưa trứng vịt cho tôi.”

“Áy?” Bảo Trữ ngạc nhiên.

Lâm Lan lườm hắn rồi tức giận nói: “Ồ cái gì mà ơ? Còn ơ nữa có tin là tôi đập trứng vịt vào đầu anh không hả?”

Bảo Trữ vội đưa trứng vịt cho Lâm Lan.

Lâm Lan cảm thấy tay mình trĩu hẳn xuống, chứng tỏ số trứng vịt này không hề nhẹ một chút nào.

“Anh mau về phụ giúp thím Kim đi, còn trứng vịt để tôi bán giùm cho.” Lâm Lan dùng giọng điệu ra lệnh mà nói.

Bảo Trữ sừng sốt hồi lâu mới hiểu ra ý của Lâm Lan, hì hì cười ngây ngô, gãi gãi đầu nói: “Lâm... Lâm Lan, nàg đừng giận ta nữa nhé?”

Lâm Lan nâng túi trứng vịt làm điệu bộ như muốn đập hấn: “Anh còn không mau về đi?”

Bảo Trữ rụt cổ đáp: “Được, được rồi, đi ngay đây mà.”

Bảo Trữ cứ đi được ba bước lại quay đầu ngo nghiêng, Lâm Lan vẫn trừng mắt nhìn hấn, chờ đến khi hấn đi khuất hấn, chắc chắn rằng hấn sẽ không trở lại nữa thì mới xoay mình chuẩn bị tiếp tục lên đường.

“Lâm Lan...”

Lâm Lan điên người thực sự, hấn lại tiếp tục quấy rầy sao? Nàg muốn cho hấn một trận ngay lập tức.

“Lại có chuyện gì thế?” Lâm Lan quay đầu lại trừng mắt nói.

Bảo Trữ không dám lại gần, đứng ở xa chỉ vào rổ trứng vịt rồi nói: “Lâm Lan, ở trên có một túi trứng gà đó, ta biết nàg không thích ăn trứng vịt nên luộc sẵn trứng gà để nàg lót dạ trên đường đi.” Nói xong, Bảo Trữ không dám trì hoãn, vội xoay người bỏ chạy, dường như sợ Lâm Lan quăng thẳng túi trứng kia vào mặt.

Chứng kiến vẻ cuống cuống bỏ chạy của Bảo Trữ, Lâm Lan phì cười, liếc thoáng qua thấy Lý tú tài đang lân la cách đây không xa, thấy nàg phát hiện ra hấn, hấn liền quay phắt đi, giả bộ như đang thong dong vãn cảnh.

Đúng là âm hồn bất tán, Lâm Lan khinh thường lườm một cái rồi xách túi trứng đi.

Túi trứng này khá nặng, mới đi được chừng một dặm, Lâm Lan đã cảm thấy tay rã rời, không thể xách được nữa, đành đặt túi trứng xuống, ngồi nghỉ bên vệ đường. Nhìn về phía trước, ước chừng nơi này còn cách huyện thành Phong An ít nhất năm dặm đường, cứ ngo đến túi trứng là Lâm Lan lại muốn hất toàn bộ xuống suối. Lâm Lan thàn than thở: đúng là không biết lượng sức mình thì chẳng làm được việc gì ra hồn cả.

Còn đang lằm nhảm oán thán, đã thấy Lý tú tài chấp tay sau lưng, điệu bộ tiêu sái đi lướt qua.

Lâm Lan ngạc nhiên muôn phần, cái gã chết tiệt kia không biết còn có lương tâm không nữa, lúc gặp rắc rối thì khấn khoản nhờ cậy người ta, nay ân nhân lâm vào khó khăn như vậy, sao hắn có thể làm ngơ chứ?

Có lẽ cảm nhận được ánh mắt giết người của Lâm Lan, Lý tú tài mới dừng bước, quay lại nhìn nàng.

Lâm Lan liền cao ngạo quay phắt đi, làm ra vẻ vô cùng bất mãn, chậm rãi mở túi trứng gà ra nhăm nháp.

Ồ? Hắn vẫn lại gần, chẳng lẽ hắn đói lắm rồi nên muốn tới xin nàng trứng gà để ăn? Nếu hắn xin thật, liệu nàng có cho hay không đây?

Còn đang suy tính thì một bóng người phủ tới.

Lâm Lan ngẩng đầu lên liền bắt gặp một ánh mắt trầm tĩnh, khí chất vô song, cộng thêm thần thái tuấn tú điềm đạm, khí chất nho nhã làm cho Lâm Lan đột nhiên sinh ra cảm giác có ngọn núi cao đang chắn trước mặt, cảm giác này khiến nàng không được thoải mái cho lắm. Mới lúc trước thôi, kẻ này còn chật vật vô cùng, chớp mắt đã thanh bộ dạng tao nhã lạnh lùng, mà nàng thì đang ngồi dưới đất, tay cầm quả trứng gà đang cắn dở. Hai hình tượng này đúng là khác nhau một trời một vực.

“Anh... đói à?” Lâm Lan quyết định chủ động đưa trứng gà cho hắn thể hiện sự khoan hồng đại lượng để xóa đi hiềm khích lúc trước cũng như vãn hồi lại sự thua kém về khí chất với đối phương.

Nào ngờ, Lý tú tài mới liếc qua quả trứng gà trong tay nàng thì mặt đã đỏ bừng lên.

Hả? Hắn còn lại bộ làm tịch ư? Lâm Lan âm thầm đắc ý, chỉ bằng quả trứng gà mà đã làm hắn dao động rồi, đưa phắt lên miệng, cắn một miếng ngon lành.

Đột nhiên hắn ta cúi xuống, đưa tay tới túi trứng vịt, Lâm Lan vốn tưởng hắn không khách sáo tự tay lấy trứng, nào ngờ Lý tú tài xách túi trứng lên rồi xoay người đi luôn.

Ấy chà, Lâm Lan rung động, thì ra là hắn muốn giúp nàng, ẩn sau dáng vẻ lạnh lùng là một tấm lòng tốt đẹp đáng khen.

Thấy hắn xách túi trứng mà bước đi vẫn vững vàng, như chẳng mất chút

sức lực nào, càng đi càng nhanh, Lâm Lan vội thu dọn đồ đạc chạy theo.

Chương 006 – Ác bá

Hai người một trước một sau, đi hơn nửa canh giờ, cuối cùng đã tới huyện thành Phong An.

Lý Minh Doãn đem trứng vịt trả lại cho Lâm Lan: “Xách hộ đến nơi cho cô rồi đây.”

Lâm Lan cười ha hả: “Cảm ơn anh nhé.”

Lý Minh Doãn ngẩng đầu nhìn sắc trời: “Lúc này sợ là chợ đã tan...”

Qua đoạn đường vừa xong, Lâm Lan có cách nhìn khác đối với Lý tú tài, hóa ra hẳn không phải là một kẻ yếu đuối như nàng tưởng tượng, giỏ trứng vịt kia ít cũng phải hai ba mươi ký, vậy mà cả đoạn đường đi hẳn không hề đổi tay xách, bước đi vô cùng vững chãi. Hai là, vừa rồi hẳn còn suy nghĩ hộ nàng rằng lúc này còn bán được trứng hay không, hoàn toàn ngược lại với vẻ mặt lạnh lùng của hẳn.

“Không sao, tôi có cách rồi.” Lâm Lan hé miệng cười, chuyện nhỏ này sao làm khó được nàng.

Lý Minh Doãn gật đầu, không nói gì nữa, đi trước vào thành.

Lâm Lan xách túi trứng vịt tới trước hiệu thuốc Hồ Ký.

Hiệu thuốc Hồ Ký rất nổi danh trong thành Phong An, tuy không phải cửa hiệu trăm năm lâu đời nhưng dân chúng trong vùng rất tin tưởng và nể trọng, Hồ đại phu nổi tiếng là người có y thuật và lòng thương người, người có tiền mời Hồ phu nhân xem bệnh thì thu tiền khám, nhưng nếu người nghèo xin coi bệnh, ông chỉ lấy tiền thuốc, nếu thật sự nghèo tới mức không trả nổi tiền thuốc thì ông miễn phí cả tiền thuốc. Các đại phu khác thu nhận đệ tử không chỉ yêu cầu nộp học phí, còn có người đưa điều kiện ký khế ước mười năm, giúp họ làm không công trong mười năm đó, còn Hồ đại phu lại có tấm lòng vô cùng đáng quý, không những không thu học phí, còn dốc lòng dạy y thuật cho họ, như lời của ông nói, cõi đời này có rất nhiều người còn chờ để được cứu sống, sao có thể gây khó khăn, đây chỉ là một hành động nhỏ, có sao lại không làm? Một con người tâm tính hiền lương, tư tưởng vĩ đại như vậy, có thể nào không kính trọng cho được?

Dĩ nhiên, muốn làm chuyện tốt cũng phải trả giá không ít, hiệu thuốc Hồ Ký mặc dù làm ăn náo nhiệt nhưng cũng gặp không ít khó khăn, Hồ đại phu mở hiệu thuốc đã nhiều năm, không những không kiếm được mà còn hao cả vốn, nếu không phải những người hái thuốc quanh vùng cảm động và nhớ ơn Hồ đại phu thiện tâm thiện hạnh, nguyện ý đem thảo dược bán với giá thấp cho Hồ Ký, Hồ Ký sớm đã đóng cửa rồi.

Lâm Lan cũng nghĩ như vậy, thà rằng kiếm tiền ít một chút cũng phải đem thảo dược bán cho tiệm Hồ Ký, để cho Hồ đại phu bớt được một khoản.

“Tiểu muội tới rồi hả.” Thấy Lâm Lan tới, Nhị sư huynh Vương Đại Hải đang xem bệnh cho bệnh nhân liền chạy tới cười nói.

“Nhị sư huynh, sư phụ đâu rồi?” Lâm Lan đem trứng vịt thả vào tủ thuốc phía sau, sau đó đặt giỏ trúc xuống.

“Sư phụ đi khám bệnh ở nhà người ta rồi, Đại sư huynh thì đang đứng quầy.” Vương Đại Hải vừa nhận giỏ trúc vừa nhìn: “A, lần này hái được không ít cỏ xương bồ nhỉ, tiệm đang cần cái này đây.”

“Biết trong tiệm thiếu nên em cố ý hái thêm, vùng này ít cỏ xương bồ quá, em tốn không ít công phu.” Lâm Lan xắn tay áo lên: “Để em giúp Đại sư huynh chuẩn bệnh.”

Wương Đại Hải vội nói: “Không có vội, tiểu sư muội ăn cơm đi đã, ta đã dặn nhà bếp phân cơm cho em.”

Lâm Lan cười hì hì làm mặt quỷ nịnh nọt: “Nhị sư huynh thật là người tốt.”

Đang cười nói thì thấy Hồ đại phu đi vào.

Theo phía sau là Ngũ sư huynh đang xách hòm thuốc, đầu cúi xuống ủ rũ.

Lâm Lan và Vương Đại Hải khẽ liếc nhau, chẳng lẽ hôm nay sư phụ gặp phải chứng bệnh khó xử lý?

“Sư phụ...” Lâm Lan cùng Vương Đại Hải ngập ngừng cất tiếng.

Hồ đại phu gật đầu, thở dài hướng trong nhà đi thẳng vào.

Wương Đại Hải gọi Ngũ sư huynh Mạc Tử Du hỏi nhỏ: “Sư phụ sao thế?”

Mạc Tử Du đặt hòm thuốc xuống, cầm phẫn nói: “Vẫn có câu, ác nhân có ác báo, khốn thật, ta phải sống ngàn năm để chờ xem kẻ gieo tai họa gặp quả báo.”

“Ngũ sư huynh, nói vào vấn đề đi.” Lâm Lan vội vàng nói.

Mạc Tử Du đưa tay ra hiệu cho hai người bọn họ kê tai lại gần, nhỏ giọng nói: “Nhà họ Trương vừa hại chết người.”

Lâm Lan giật mình nuốt một ngụm khí lạnh: “Vừa hại cô nương nhà ai à?”

“Ừ, là con gái một tá điền của Trương gia, bởi vì thiếu nhà họ Trương năm lượng bạc nên ép người tá điền kia đem con gái đi gán nợ, cô nương kia quyết không chịu nhục, sáng nay nuốt vàng tự vẫn...” Mạc Tử Du vừa nói vừa làm bộ trợn mắt trắng dã, giả như người chết.

“Lúc ta và sư phụ đến, cô nương kia không nói được lời nào, chỉ liên tục rơi lệ, sư phụ đã cố hết sức, tiếc rằng không thể nào chống lại thần chết.”

Lâm Lan nghe được tức giận: “Sao lại có kẻ như vậy? Dám cưỡng ép con gái nhà lành, làm việc ác như thế, có còn thiên lý không chứ?”

Vương Đại Hải hừ lạnh một tiếng: “Có tiền có thể xui ma khiến quỷ, hưởng chi quan lại vừa thấy tiền mắt đã sáng rực.”

Mạc Tử Du lắc đầu than thở, khoát khoát tay: “Ta thấy sư phụ trong lòng khó chịu, chúng ta nên cẩn thận chút.”

Tâm tình sư phụ không tốt, mấy chuyện Lâm Lan định thỉnh giáo đành gác lại, ăn cơm xong, bận rộn giúp đỡ ngoài tiệm, sau đó nàng cáo từ, ôm túi trứng vịt đi khỏi thành Phong An tới nhà họ Diệp.

Bàn về giàu có, Diệp gia hơn xa Trương gia, nhưng Diệp gia không phô trương, thỉnh thoảng phát cháo miễn phí cho người nghèo, xung quanh rất kính nể. Nghe nói, Diệp gia có người trong triều, vì vậy, nhà họ Trương ở Phong An hạnh hộc ở đâu nhưng tuyệt đối nhà họ Diệp thì không dám động tới.

Thực may, Lâm Lan quen biết với bác Diêu – là quản gia phụ trách mua nguyên liệu nấu ăn của Diệp gia, nàng tính toán đem giỏ trứng vịt này tới

Diệp gia.

“Lâm Lan ơi, không phải ta không muốn giúp cháu, nhưng người trong phủ ăn trứng vịt tới ngán rồi.” Diêu quản gia nhìn một túi trứng vịt đầy ắp ngại ngùng nói. Từ lúc biết Lâm Lan, trên bàn ăn Diệp phủ lúc nào cũng bày trứng vịt, cả phủ cũng đã có ý kiến, áp lực của việc mua nguyên liệu nấu ăn đối với bà rất lớn.

“Bác Diêu, bác giúp cháu đi, bác cứ nói, trứng vịt rất tốt, đầy đủ dinh dưỡng, tính ôn lạnh, giúp thanh phổi, trị nóng trong, đau đầu, bị tả kiết lỵ ăn vào cũng rất tốt...” Lâm Lan nói một mạch.

Về mặt Diêu quản gia khỏ sở: “Ta biết trứng vịt rất tốt, nhưng... mọi người thật sự chán món này rồi.”

Lâm Lan đành mặt dày nói: “VẬY bác dùng trứng này làm món trứng vịt muối đi, để mùa hè ăn cháo trắng là ngon nhất, chỉ một lần này thôi mà, sau cháu sẽ không làm phiền bác nữa đâu.”

Diêu quản gia khó xử, Lâm Lan đã từng cứu mạng con dâu và cháu nội bà, người ta nói có ơn tất báo... Bà đành nói: “Được rồi, lần này bác nhận.”

Lâm Lan mừng rỡ: “Cảm ơn bác Diêu, bác thật là người tốt.”

Diêu quản gia cười khỏ, hi vọng đây thật sự là lần cuối.

Giải quyết trứng vịt xong, Lâm Lan thoải mái tinh thần chuẩn bị về nhà.

Trên đường nhỏ thôn Giản Tây, Diêu Kim Hoa lắc mông bước đi, tâm tình vô cùng vui vẻ.

Kim Hoa mới ở nhà bà mối Vương ra, nghe được một tin vô cùng tốt lành, nghe nói Trương lão gia huyện Phong An đang tìm một cô nương xinh đẹp khỏe mạnh để làm tiểu thiếp thứ mười tám, sinh lễ vô cùng hậu hĩnh. Họ Trương kia năm nay năm mươi ba tuổi, trong nhà thế thiếp một đoàn, đáng tiếc hẳn trên năm mươi tuổi rồi còn chưa có con trai, chỉ có ba đứa con gái. Trương lão gia bán tiếng, nếu tiểu thiếp nào sinh cho hắn được một đứa con trai, thưởng ba trăm mẫu ruộng tốt, tám trăm lượng hoàng kim. Diêu Kim Hoa nghĩ, dung mạo xinh đẹp, thân thể khỏe mạnh, Lâm Lan chẳng phải quá phù hợp sao? Nếu gả Lâm Lan đi, may mắn sinh được một đứa con trai, sản nghiệp to lớn nhà họ Trương chẳng phải thuộc về tay mẹ con Lâm Lan sao, chị dâu như cô ta cũng có thể hưởng phúc lây. Diêu Kim Hoa để cho bà mối

Vương tới nhà họ Trương đánh tiếng, bà mối Vương vỗ ngực cam đoan, chuyện này chỉ thành không bại, cô nàng liền vui sướng chờ tin tốt.

Diêu Kim Hoa càng nghĩ càng đắc ý, dường như thấy một đồng vàng hiện lên vòng vòng trước mắt mình, bay bay lượn lượn... Không để ý dẫm vào một đồng mềm nhũn bên đường, thiếu chút nữa trượt chân dập mặt.

Diêu Kim Hoa cúi đầu nhìn, nguyên một bãi cứt trâu, tức tối dậm chân, hùng hùng hổ hổ: “Xui xẻo quá đi, trâu nhà nào không có mắt ỉa bậy bạ thế hả, đợi lão nương sau này có bạc, xây biệt thự lớn, không thèm ở cái nơi này nữa...”

Chương 007 - Khác thường

Khi Lâm Lan về tới thôn Giản Tây thì trời đã tối, nàng tới nhà Bảo Trụ đưa tiền bán trứng vịt cho thím Kim, bà ta nhìn nàng kỳ quái nói: “Bảo Trụ không về cùng cháu sao?”

Lâm Lan kinh ngạc: “Anh Bảo Trụ chưa về ạ?”

Thím Kim vội vàng nói: “Chưa về, ta còn tưởng hai đứa về cùng nhau chứ.”

Lâm Lan thầm oán: Bảo Trụ chết tiệt ở đâu rồi? Không phải bảo hắn về giúp việc cho thím Kim sao? Thật khiến người khác phải lo lắng.

Để cho thím Kim bớt lo lắng, Lâm Lan cố ý nói: “Sau khi bán trứng vịt xong, bọn cháu tách ra, anh Bảo Trụ nói còn chuyện phải làm, cháu tưởng anh ấy đi nhanh hơn nên về trước cháu rồi.”

Thím Kim lúc này mới yên lòng, muốn mời Lâm Lan ở lại ăn cơm, nàng thoái thác nói là nhà vẫn chờ mình về ăn cơm. Sau đó Lâm Lan từ biệt thím Kim, ra tới cửa liếc thấy một bóng đen nhanh chóng trốn sau bụi dâu.

Lâm Lan thấp giọng quát: “Đi ra ngoài.”

Bóng đen chậm rãi bước ra, chính là Kim Bảo Trụ.

“Anh đi đâu về vậy?”

“Ta... Ta không có đi đâu.” Bảo Trụ ấp úng.

Lâm Lan không tin: “Không đi đâu hả? Thím Kim nói anh chưa về nhà.”

“Ta... Ta...” Bảo Trụ ấp úng.

Lâm Lan nheo mắt nhìn hắn: “Anh quay lại đi theo tôi sao?” Nàng vừa về, Bảo Trụ cũng về tới, không có chuyện trùng hợp như vậy.

“Không, không có... ta... ta...” Bảo Trụ cúi gầm mặt như một đứa trẻ phạm lỗi, lắp bắp nói: “Cái đình gần thôn chúng ta có nhiều tên ăn mày cư ngụ, ta sợ nàng về trễ không an toàn...”

Tâm tình Lâm Lan có chút phức tạp, nàng dịu giọng nói: “Cho nên anh đi theo tôi?”

Bảo Trữ vội vã giải thích: “Ta chỉ là lo lắng ở trong đình có những kẻ không tốt, cho nên mới theo nàng vào thành... thật đấy.”

Đối với tâm ý này của Bảo Trữ, Lâm Lan không biết nên nói cái gì cho phải, nàng thở dài: “Nhanh về nhà đi, đừng làm mẹ anh phải lo lắng.”

Bảo Trữ ngoan ngoãn gật đầu đi về nhà.

Lâm Lan về đến nhà, thấy đại ca Lâm Phong đang cầm khăn lau lau dọn bên bếp. Đối với cảnh này Lâm Lan sớm đã nhìn quen, khi nàng không có nhà, mọi việc đều vào tay ca ca, cái bà lười kia chỉ biết ngồi một chỗ chỉ tay.

“Ca, sao không để em về làm cho.” Lâm Lan đặt giỏ trúc xuống định tới giúp.

“Muội muội về rồi hả, trong nồi có cháo gà.” Lâm Phong cười ha hả mở vung nồi, một mùi thơm lan vào mũi.

Lâm Lan sớm đã đói bụng, ngửi thấy mùi cháo gà, không khỏi giơ ngón cái vui vẻ khen ngợi: “Ca, hôm nay săn được gà rừng hả?”

Lâm Phong nhướn mày có phần đắc ý: “Hôm nay thu hoạch không nhỏ, được hai con nhạn, một con gà rừng, thêm cả một con lợn rừng. Nhạn là bắt giúp ông già đảng Tây, lợn rừng thì thôn trưởng mua rồi để mừng thọ cha vợ ông ấy, còn lại gà rừng thì nhà mình ăn.”

Lâm Lan nhìn thấy trong bát cháo gà của mình có một cái đùi gà, mặt trời mọc đảng Tây sao? Diêu Kim Hoa ki bo như thế nào hôm nay lại cho nàng khẩu phần hậu hĩnh thế?

“Muội à, nhân lúc còn nóng mau ăn đi.” Lâm Phong thúc giục, ánh mắt ngập tràn sự thương yêu.

“Ca... Đùi gà này là... huynh giấu phải không?” Lâm Lan đành hỏi thẳng, nếu không nhớ ngày mai Diêu Kim Hoa đòi đùi gà, nàng sao phun ra mà trả được.

Lâm Phong vội nghiêm mặt nói: “Làm gì có chuyện đó? Là chị dâu muội bảo ta để lại cho muội đấy.” Vừa nói, Lâm Phong vừa vui mừng trong lòng,

Kim Hoa rốt cuộc đã biết yêu thương em gái của hắn rồi.

Lâm Lan kinh ngạc không dám ăn. Tại sao bỗng dưng Diêu Kim Hoa đối xử tốt với nàng như vậy? Bất ngờ thay đổi ắt có nguyên nhân, không phải Diêu Kim Hoa thường xuyên nhỏ nước miếng để giữ đùi gà sao? Loại chuyện này bà lười ấy dám làm lắm, may nàng phát hiện, không thì gớm tới mức nào.

“Ăn đi ăn đi, mau ăn, muối vắt vả cả một ngày rồi, ăn đùi gà tâm bỗ chút đi.” Lâm Phong cười ngây ngô tiếp tục lau dọn bếp.

Lâm Lan nghĩ có thể đùi gà đã có nước miếng Diêu Kim Hoa, bỗng chốc mất hết khẩu vị, đặt thìa xuống, tiếc hận nói: “Sớm biết trong nhà ăn có đồ ăn ngon thì đã không ăn no trứng luộc nhà thím Kim rồi, giờ muối no quá, ăn không nổi.”

“Muội ăn ở nhà thím Kim rồi?” Lâm Phong hỏi.

“Vâng, muối giúp Bảo Trụ nhà thím ấy bán một túi trứng vịt, vì vậy thím giữ muối ở lại ăn cơm.” Bụng Lâm Lan sớm đã biểu tình, mùi cháo gà thơm như vậy mà phải nói ra những lời trái lương tâm... thực sự buồn bực vô cùng.

“Vậy à... Vậy để cất cháo gà, sáng mai muối hâm lại mà ăn.” Lâm Phong nói.

Lâm Lan suy nghĩ một chút, đùi gà này chắc chắn là nàng sẽ không ăn rồi, miếng đùi gà lớn thế này thật tiếc, chẳng bằng... Lâm Lan liếc anh trai mình một cái nói: “Ca, nếu không huynh ăn đi, đừng hâm đi hâm lại mất chất.”

“Không, ca ăn rồi, đây là phần của muội.” Lâm Phong từ chối. Người làm anh như hắn thật sự xấu hổ, không có bản lĩnh để cuộc sống mọi người trong nhà tốt hơn, nhất là đối với em gái, hắn thành thân, không những không thể chiếu cố cho em gái tốt hơn, ngược lại, là em gái hắn quan tâm hắn.

“Ca, ca ăn đi, hằng ngày huynh phải lên núi săn bắt khỏ cực, nên ăn nhiều chút.” Lâm Lan làm nũng, lời ca ca của nàng ngồi xuống, đem bát cháo gà tới trước mặt buộc Lâm Phong ăn hết đùi gà.

Lâm Phong không lay chuyển được em gái, không thể làm gì khác là cầm đùi gà lên ăn.

Nhìn anh trai ăn, Lâm Lan cảm thấy đói bụng, aiz... Trong bọc còn có lương khô, chút về phòng ăn tạm với trà lạnh vậy.

“Muội muội, muội cảm thấy Bảo Trụ là người thế nào?” Lâm Phong đột nhiên hỏi.

Lâm Lan ngây ngốc, nhạy cảm nhận thấy trong câu hỏi của anh trai mình có thâm ý khác, nàng cân nhắc một chút rồi mới trả lời, bằng không, ca ca hiểu lầm thì phiền toái vô cùng.

“Dạ... em coi Bảo Trụ như một người anh vậy, anh ấy rất tốt, ca ca đừng hiểu lầm.” Lâm Lan thẳng thắn tránh cho Lâm Phong đoán mò.

Lâm Phong cười cười, hiểu được ý em gái mình, Lâm Lan không có ung Bảo Trụ.

Diêu Kim Hoa biến chuyển từ một cái đùi gà, tiếp sau ấy còn làm nhiều chuyện kinh thiên động địa khác nữa.

Ngày hôm sau, Lâm Lan dậy sớm nấu cơm, điếm tâm vừa làm xong, lần đầu tiên Diêu Kim Hoa cùng ca ca rời giường.

Nhìn Lâm Lan chuẩn bị đi giặt quần áo, Diêu Kim Hoa lần đầu tiên nói: “Lâm Lan à, thật vất vả cho em, những thứ này vốn là chuyện chị dâu nên làm.”

Lâm Lan chớp mắt mấy cái, không phải nàng nằm mơ chứ? Hay hôm qua nàng đi vắng, Diêu Kim Hoa bị cửa kẹp hư não rồi.

Nhìn anh trai mình đang cười khúc khích vô cùng hạnh phúc, Lâm Lan hoài nghi, chẳng lẽ hôm qua ca ca bắt được một con lợn rừng khiến Diêu Kim Hoa vui mừng tới mức đầu óc u mê?

Chỉ nghe Diêu Kim Hoa nói với Lâm Phong: “Hôm nay chàng đi vào thành mua cho muội muội mấy mảnh vải đẹp nhé, ta muốn may cho muội ấy mấy bộ đồ mới, đồ của muội ấy đã cũ hết rồi, muội muội lại cũng cao lên nhiều, đồ đã cộc hết cả...”

Lâm Lan là người yêu ghét rõ ràng, đúng phương châm: Người không phạm ta, ta không phạm người, nếu người phạm ta, ta trả lại người một đòn, đảm bảo nguyên tắc diệt cỏ diệt tận gốc. Bởi vì anh trai, nàng nhẫn nhịn

Diêu Kim Hoa cũng đã đủ, dù sao đầu trí mới cũng chỉ dừng lại ở mức đầu võ mồm, đột nhiên Diêu Kim Hoa thay đổi 180°, nàng thực sự không kịp thích ứng.

“Được rồi vợ yêu, còn muốn mua gì nữa, nàng nói đi, ta ghi nhớ.” Lâm Phong khoái trá đáp lời, giọng nói cũng vang hơn mọi khi.

Nhìn hai người bọn họ, một đôi vợ chồng yêu yêu thương thương, lòng Lâm Lan dâng cao cảnh giác, không có chuyện gì mà ân cần khăng định không có âm mưu thì cũng là đạo chích, Diêu Kim Hoa chắc hẳn đang âm mưu điều gì đó, không biết lần này định làm gì đây.

Lâm Lan đột nhiên nhớ tới bà mối Vương, bà ta không đời nào vô duyên vô cớ tới nhà, đích thị là Diêu Kim Hoa gọi bà ta tới.

Chương 008 - Người xa lạ

Suy nghĩ thật cẩn trọng, Lâm Lan lặng lẽ quyết tâm, cười tới híp mắt đến bên Diêu Kim Hoa: “Chị dâu, chị đột nhiên quan tâm tôi như vậy, tôi có chút không quen.”

Diêu Kim Hoa chân thành nói: “Sao lại nói là đột nhiên quan tâm. Ta lúc nào cũng rất lo lắng cho muội à.”

Đúng vậy a, rất quan tâm, quan tâm làm sao bán được nàng với giá tốt, Lâm Lan ra vẻ hưng phấn: “Chị dâu, chị may quần áo mới cho tôi thật à?”

“Đương nhiên là thật, sao lại giả được?” Khoản này Diêu Kim Hoa đã tính cả đêm, may quần áo mới cho Lâm Lan ít nhất cũng phai tốn hai, ba đồng bạc, may là không mất tiền công. Vừa khéo hôm qua Lâm Phong bẫy được một con heo rừng, bán được năm lượng bạc, bằng không nàng thật không nỡ. Tuy nhiên, vài bộ quần áo có thể cải thiện mối quan hệ với Lâm Lan cũng đáng giá, chỉ cần Lâm Lan nguyện ý làm thiệp cho Trương lão gia, đừng nói hai, ba đồng bạc, hai ba trăm lượng bạc cũng được, vì vậy, Diêu Kim Hoa trả lời vô cùng sáng khoái.

“Ây... Tôi muốn hỏi, tiền may quần áo là tiền anh tôi bán heo rừng phải không?” Lâm Lan cười nói.

Lâm Phong đáp lời: “Ừ, hôm qua ta bán con heo rừng được năm lượng bạc, muội còn muốn mua gì nữa, nói đi ta mua cho.”

Diêu Kim Hoa đập chân Lâm Phong dưới bàn một cái, ai bảo chàng lạnh chanh hả?

Lâm Phong bị đập bất ngờ, “ai ui” một tiếng.

“Ca sao vậy?” Lâm Lan biết rõ nhưng cố hỏi, trong lòng căm tức, ca ca lại phải chịu thiệt thòi rồi.

Lâm Phong thấy Diêu Kim Hoa nghiêm mặt tỏ vẻ mất hứng nhưng hẳn không hiểu sao vợ mình vừa nói đã trở mặt liền? Không phải là tự nàng ta nói ra sao? Mấy năm nay bạc đãi muội muội, muốn bồi đắp lại cho muội ấy chút, còn nói muội muội đã lớn, cũng nên ăn mặc cho ra dáng thiếu nữ...

Lâm Phong ấp úng nói: “Có... có cái gì va phải chân thôi...”

Lâm Lan nhìn vẻ mặt dối trá của Diêu Kim Hoa, nàng chán ghét nói: “Dùng bạc của ca ca kiếm được thì muội an tâm.”

Nàng cảnh cáo trước, kéo có lúc Diêu Kim Hoa nói chị ta dùng tiền riêng may quần áo mới cho nàng.

Lâm Lan bung chậu nước rửa mặt đi ra ngoài, chưa ra tới sân đã nghe thấy tiếng hét ca ca mình từ trong phòng, sợ là bị Diêu Kim Hoa véo tai rồi. Lâm Lan bước nhanh, coi như không nghe thấy gì.

Hôm nay trời nắng đẹp, phụ nữ trong thôn mang quần áo ra suối giặt rất đông, mọi người cười nói rôm rả. Chuyện nhà, chuyện đồng áng rồi cả những chuyện tình cảm nam nữ đều được đưa ra bàn luận sôi nổi. Lâm Lan rất thích không khí này, vừa náo nhiệt lại thân thiết thuần phác, không giống ở hiện đại, hai nhà đối diện nhau nhiều năm có khi còn không biết mặt nhau.

“Mẹ Xuyên Tử, con trai sắp đính hôn hả?” Một vị đại thẩm hỏi.

Người được hỏi cười toe toét: “Vâng, là cô nương nhà họ Triệu cùng thôn, ngày mai đưa sính lễ.”

“Ai nha, con gái nhà họ Triệu có danh khéo tay, Xuyên Tử nhà bà thật có phúc.” Một vị đại thẩm khác hâm mộ nói.

“Nói về khéo tay, trong vòng mười tám dặm quanh thôn, không có ai so được với Lâm Lan thôn ta.” Thím Kim mẹ Bảo Trụ cũng đang giặt quần áo nghe thấy có người khen cô nương nhà họ Triệu, bà có chút khó chịu.

Vị đại thẩm vừa khen cô nương nhà họ Triệu cười nói: “Người nào lại không biết trong mắt thím Kim chỉ có Lâm Lan, Lâm Lan thôn Giản Tây chúng ta đúng là một cành hoa đẹp.”

“Thím Kim, thím nên tranh thủ thời gian kéo có người giành mất đấy.” Có người nói đùa.

“Bản thân ta rất muốn, nhưng cũng phải xem ý tứ người ta thế nào đã.” Thím Kim lớn tiếng cười, bà không hề che giấu sự yêu thích với Lâm Lan.

Thím Kim vừa nói như thế, ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn về phía Lâm Lan, có người cao giọng hỏi: “Lâm Lan, cháu có nguyện ý không

hả?”

Lâm Lan xấu hổ, đành giả vờ cầm điếu vùi đầu đập quần áo, tiếng chày gõ đập bồm bộp vang lên, mấy bà tám này, không nói chuyện về nàng không được hay sao hả...

Mọi người cười vang ha hả.

Hai cô bé ngồi cạnh vui vẻ chọc chọc khuỷu tay Lâm Lan, cười hết sức gian tà: “Ai nha, Lâm Lan, mẹ chồng tương lai đang hỏi tỳ có nguyện ý không kìa?”

Lâm Lan nhặt một viên sỏi dưới suối lên ném hướng hai cô bé, bọt nước bắn lên tung tóe.

“Không biết xấu hổ, mẹ chồng tương tai, tương công tương lai, nhi tử tương lai đang gọi các em kìa, mau mau tới địa ngục đi.” Lâm Lan tức giận nói.

Hai con bé không biết đỏ mặt tiếp tục đối lại: “Tướng công của muội không biết chừng đang trong bụng mẹ ấy chứ.”

Lâm Lan như bưng tỉnh nhìn hai đứa: “Hả? Thì ra hai đứa thích tiểu trượng phu a.”

Mấy cô nương bên cạnh nghe thấy không nhịn được cười lớn khiến cho các vị đại thẩm đều nhìn tới.

Hai cô bé im lặng hoàn toàn, Lâm Lan chiến thắng áp đảo.

“Được lắm, bọn muội nói không lại tỳ, giặt quần áo tiếp thôi...”

Thực ra Lâm Lan không giận, có điều loại chuyện này nếu nói đùa nhiều sẽ có xu hướng trở thành thật, người ngoài nhìn vào lại nghĩ nàng cùng Bảo Trụ có tư tình, Lâm Lan không thích kiểu đùa giỡn này.

“Lâm Lan, cô nhìn kìa...” Hỉ Thiện cùng thôn chỉ về phía bên kia bờ suối nói.

Lâm Lan ngó lên, thấy trên đường nhỏ vào thôn có hai người xa lạ.

Hỉ Thiện nói: “Hai người này mới tới hôm qua, hỏi thăm Lý tú tài, nghe giọng thì là người nơi khác, ta nghe mãi mới ra, hôm nay sao lại tới nữa.”

Lâm Lan khẽ rùng mình, tìm Lý tú tài, là giọng nơi khác...

“Hôm qua bọn họ hỏi chuyện anh trai muội, anh muội kể lại thấy hai người kia mang theo đao bên mình, không biết bọn họ tìm Lý tú tài làm gì, anh muội không dám nói cho bọn họ biết chỗ Lý tú tài ở sau núi.” Hai con bé cũng nói theo.

Lý tú tài cũng coi là có nhân duyên với thôn Giản Tây, từ bà cụ tám mươi tuổi đến đứa nhỏ đều thích hẳn, ai bảo hẳn anh tuần như vậy, lại còn có văn hóa nữa chứ.

Lâm Lan kinh ngạc, họ có đeo đao bên người? Không phải là mang tới bất lợi cho Lý tú tài chứ? Lý tú tài mới vào thành hôm qua, không biết giờ đã về chưa.

Không tốt rồi, hai người kia vừa gọi một thằng bé chặn trâu lại hỏi chuyện, thằng bé kia còn là một đứa trẻ hư, có lẽ đã nói ra rồi.

Quả nhiên, hai người kia cười nói vui vẻ sờ đầu thằng nhỏ, cho nó thứ gì đó, sau đó liền hướng phía sau núi đi.

Lâm Lan nhanh chóng vơ đám quần áo đang giặt dở lên bờ suối, quay lại nói với hai con bé: “Hai bé con, nhanh đi gọi người, ta đi xem một chút.”

Hai bé con lập tức hưởng ứng: “Được, bọn muội đi liền.”

“Ta cũng đi gọi người.” Hỉ Thiện xung phong nhận việc.

Ba người để lại quần áo bên suối, chia nhau hành động.

Lâm Lan theo đuôi hai người kia đi ra phía sau núi, nhìn hai người nọ thân hình cao lớn, đi lại nhẹ nhàng, chắc hẳn là người luyện võ, nếu như hai người này có ý đồ với Lý tú tài, nhất định Lý tú tài sẽ phơi xác.

Hai người kia xem ra rất vội, khẩn cấp muốn tìm ra Lý tú tài. Lâm Lan nghĩ đi đường tắt báo được cho Lý tú tài thì e chừng đã muộn, chỉ có thể đi theo xem xét, hi vọng hẳn không có trong nhà.

Đến trước nhà tranh Lý tú tài, hai người kia gõ cửa vài cái, không ai trả lời, một người đẩy cửa đi vào, giầy lát đi ra ngoài: “Công tử, hẳn không có ở đây.”

Người được gọi là công tử nhũ mào: “Tiểu tử này chạy đi đâu?”

“Công tử, làm sao bây giờ?”

“Làm sao bây giờ? Chờ ở đây.... Trốn được hòa thượng sao trốn được miếu, cuối cùng bị ta bắt được rồi...”

Lâm Lan nghe bọn chúng nói, càng cảm thấy hai người này có ý đồ bất thiện.

Chương 009 - Quạ đen rồi

Lâm Lan quyết định đi ra dò xét, chỉ cần có thể trì hoãn thêm một chút, hai con bé cùng Hỉ Thiện chắc đã dẫn người trong thôn tới, sẽ không có gì nguy hiểm.

Vạn nhất để phòng ngừa, Lâm Lan nhặt hai cục đá nhỏ, nàng không biết dùng vũ khí, nhưng lại ném đồ rất chuẩn, hơn nữa lại quen thuộc huyết đạo trên cơ thể, nếu thật sự đánh nhau, có thể vừa chạy vừa tránh được.

“Các người ở đâu đến? Tới thôn Giản Tây chúng tôi làm gì? Đã báo với trưởng thôn chưa? Nếu như chưa báo, thôn Giản Tây chúng tôi không hoan nghênh người lạ.” Lâm Lan tỏ thái độ không hề hoan nghênh khách lạ, không khách khí nói liền mấy câu.

Hai người nọ nghe thấy, xoay người lạ nhú mày đánh giá Lâm Lan.

Lâm Lan cũng nhân cơ hội đánh giá bọn họ, vị công tử xem ra tầm tuổi như Lý Tú Tài, một thân trường sam gấm xanh, vừa nhìn đã biết là người có tiền, đào hoa nhãn* của hắn khiến người ta khó chịu, nhìn thế nào cũng không phải người tốt. Người hầu kia thì càng không cần phải nói, gương mặt giống như cục gạch, ánh mắt lạnh lùng sắc bén, chỉ cần nhìn một cái giống như muốn ghim vào thân thể người đứng trước mặt hắn mấy cái lỗ.

** Đào hoa nhãn: Người có đôi mắt đào hoa rất đẹp, rất duyên dáng, lúc bình thường không cười mắt vẫn như cười, đôi mắt rất tình.*

Đào hoa nhãn đột nhiên nheo mắt cười một tiếng: “Vị cô nương này là người thôn Giản Tây sao?”

Lâm Lan không khách khí nói: “Trả lời câu hỏi của bốn cô nương trước đi.”

Người hầu trầm mặt xuống: “Thôn phụ chớ có vô lễ.”

“Người là người nơi nào tới đây? Tùy tiện xông vào nhà người khác lịch sự nhỉ?” Lâm Lan mỉa mai lại, ngón trỏ và ngón cái giữ chặt viên đá, chuẩn bị tốt việc tấn công.

Đào hoa nhãn thấp giọng quát: “Không được vô lễ với cô nương.”

Người hầu hung hăng trợn mắt nhìn Lâm Lan một cái, không cam lòng lùi về phía sau.

Đào hoa nhĩ cười híp mắt nói: “Cô nương, chúng ta tới thăm bạn cũ, chủ nhân nơi này, Lý Minh Doãn là bạn của ta.”

Lâm Lan hoài nghi: “Người nói người là bạn cũ của Lý tú tài, chúng có đâu?”

Đào hoa nhĩ cười ngặt nghẽo nói: “Chúng có? Cô nương nếu không tin thì có thể tự mình hỏi hắn xem có phải không.” Vị cô nương này thật thú vị, loại chuyện này còn cần chúng có hay sao? Chẳng lẽ muốn hắn đem mười mấy năm giao tình cùng Lý Minh Doãn ra khai báo với nàng? Nàng là ai nhỉ?

Lâm Lan lúng túng, nàng không biết gì nhiều về Lý tú tài, người ta nói dối nàng cũng khó phân biệt được thật giả, đang buồn rầu thì nghe thấy người hầu mặt lạnh như băng vội vã nói: “Công tử, hắn kia.”

Đào hoa nhĩ cùng Lâm Lan đồng thời nhìn lại, Lý tú tài xách một cái rổ từ núi xuống, Lâm Lan vô cùng cuống quýt.

Đào hoa nhĩ khẽ nheo mắt, phát ra tia sáng quắc, hệt như con báo thấy mồi, nghĩ chạy tới chỗ Lý tú tài, Lâm Lan thềm nghĩ không ổn, vươn chân trái ngáng chân hắn, hô lớn: “Lý tú tài chạy mau.”

Lý tú tài ngó người nghe giọng Lâm Lan la lên, bởi vì cách xa không nghe rõ, không hiểu chuyện gì đang diễn ra, ngơ ngác một chút liền chạy vội đi.

Đào hoa nhĩ bị Lâm Lan cho ăn bánh bùn, trong lòng tức tối, lại thấy Lý Minh Doãn chạy, vội la lên: “Trần Đức mau đuổi theo.”

Tên người hầu thấy chủ nhân bị Lâm Lan ngáng chân ngã, vốn định nhào tới bắt Lâm Lan, chủ tử nhắc nhở khiến hắn vội vã thay đổi hướng đi lên núi.

Lâm Lan thấy tên người hầu đuổi theo, cổ tay run lên, hòn đá nhỏ như mũi tên bắn ra trúng vào huyết trên đầu gối hắn, tên này khuỵu chân ngã oặt xuống đất, đập mặt vào tảng đá, máu tươi chảy ròng ròng.

Đào hoa nhĩ nhón nhác bò dậy quát Lâm Lan: “Cô làm cái gì vậy?”

“Tôi đang muốn hỏi các anh định làm cái trò gì đấy?” Lâm Lan hung hăng đáp lại.

“Ta làm gì? Ta nói ta tới tìm bạn cũ là Lý Minh Doãn, cô ngăn cản ta là có ý gì?” Đào hoa nhãn lúc này sớm đã quên cái gì gọi là phong độ khí khái, hẳn thực sự nổi giận, vất vả lắm mới hỏi thăm được tung tích Doãn, ai ngờ nửa đường nhảy ra một con cọp mẹ, đem chuyện hiểu thiên hiểu địa trộn lẫn linh tinh, làm hắn té úp mặt găm bùn, Trần Tử Dụ hẳn đời này chưa khi nào chậ vật như vậy, thật là không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa.

Lâm Lan cười lạnh: “Nếu là bạn cũ tới thăm, Lý tú tài sao co giò chạy vậy?”

Trần Tử Dụ uất không nói nên lời, không phải cô hét người ta chạy đi hả? Đáng giận hơn là tên Lý Minh Doãn, còn dám chạy.

“Công tử, đừng nói lời vô nghĩa với cô ta, để tại hạ dạy dỗ cô ta.” Trần Đức có võ nghệ trước giờ vẫn luôn tự phụ, hôm nay gặp phải nha đầu cứng cổ này, hại hắn thê thảm, thật là nhục nhã vô cùng, chuyện này hẳn nuốt không trôi.

Mặt “khối băng” vô cùng thê thảm, cặp môi sưng phồng tươm máu, rất giống miếng lap xường, nói cũng không được rõ chữ, chỉ thấy ánh mắt sắc như đao tóe lửa giận. Lâm Lan có chút khiếp đảm, mới vừa rồi hẳn không có phòng bị mới bị nàng hạ thủ, bây giờ xem ra hẳn đang hận không róc xương lóc thịt nàng, nàng biết làm sao đây, nàng đánh không lại hắn a.

“Tôi khuyên hai người nên sớm rút đi, trưởng thôn cùng mọi người đang tập trung đến đây đấy, đến lúc đấy hai người đẹp mặt.” Lâm Lan phô trương thanh thế, lòng thầm nói: Hai con bé kia rất nhanh nhẹn, chắc người cũng sắp tới, nhưng... nhưng nàng sắp không trụ được rồi.

Đào hoa nhãn vốn đang tức giận bỗng mỉm cười, vỗ vỗ bụi đất trên áo: “Trưởng thôn tới đây? Được lắm, ta muốn xem có phải người trong thôn Giản Tây ai cũng không nói đạo lý như cô không.”

Lâm Lan nuốt một hùm khí lạnh, sao nàng lại biến thành không biết nói đạo lý? Rõ ràng nàng đang làm chuyện tốt mà.

“Trước khi cô đi không phải nên cho tôi xin lại chút công bằng sao.” Trần Đức rút đao xông tới.

Lâm Lan thấy tình thế không ổn, ném ra một viên đá, xoay người bỏ chạy, dù sao Lý Tú Tài cũng đã chạy thoát, nhiệm vụ của nàng coi như hoàn thành.

Trần Đức dùng dao gạt viên đá, lửa hận dâng lên hùng hực, nhanh chóng đuổi theo.

Lâm Lan vội vã kêu to cứu mạng, chạy như điên trên đường

Thời điểm mấu chốt lại nghe thấy hai bé con hô to: “Lâm Lan tử.... Bọn muội tới rồi.”

Hai bé con dẫn theo một nhóm người, tay người nào người nấy cầm cuốc, xẻng, dao thái hùng hổ lao đến. Nhanh chóng vây Trần Đức đang đuổi theo Lâm Lan.

Lâm Lan vội vàng trốn sau hai bé con, nhỏ giọng oán giận: “Làm sao giờ mới tới hả?”

Hai bé con nói: “Triệu tập mọi người phải mất nhiều thời gian chứ.”

Đào Hoa Nhãn thấy tình hình căng thẳng, nhìn những thứ vũ khí thô sơ kia đủ biết dân thôn này chắc là tàn nhẫn vô cùng, Trần Đức tuy võ công cao thủ nhưng muốn đấu lại cả toán người này là chuyện không thể, hắn liền vội vã chạy lên giải thích.

“Các vị, hiểu lầm, hiểu lầm, chúng tôi tới gặp bạn cũ thôi.”

Hai con bé chỉ Trần Tử Dụ cùng Trần Đức: “Ca, chính là bọn họ.”

Hai con bé nói cho đại ca chúng - Đại Hồ rằng thấy Lâm Lan bị người ta đuổi giết, vị anh trai đáng kính kia nào còn tại nào nghe Đào Hoa Nhãn giải thích, dám khi dễ người thôn Giản Tây sao, không muốn sống nữa phải không? Liền vung tay lên hô: “Đánh cho ta.”

Mấy người nhất loạt tiến lên, cuốc, xẻng, dao thái nhất tề hướng hai người chào hỏi.

Đào Hoa Nhãn kinh hãi, những người trong thôn này thật hung hãn, không biết nói đạo lý là gì.

Trần Đức vội vàng bảo vệ công tử, vừa ngăn vừa lui.

“Dừng tay, mau dừng tay...”

Lý Minh Doãn mới vừa rồi hồ đồ u mê chạy đi, càng nghĩ càng thấy không đúng, nếu thật sự có nguy hiểm, hấn chạy, Lâm Lan làm sao bây giờ? Cho nên hấn quyết định chạy lại xem xét tình hình, nhìn cảnh trước mắt hấn vừa vui vừa sợ, vui là Tử Dụ đường xa tới, kinh hãi là, Tử Dụ cùng Trần Đức bị một đoàn người vây quanh.

Mọi người thấy Lý tú tài không màng sống chết vọt đi vào liền dừng tay, về mặt ai nấy đều ngơ ngác nhìn hấn, không biết có chuyện gì hay ho đây.

Lý tú tài hướng vòng vây ôn tồn giải thích: “Hiểu lầm, hiểu lầm, hai vị này là bạn cũ của tôi, từ rất xa tới thăm tôi.”

Lâm Lan cùng hai bé con ngơ ngác nhìn nhau, bọn họ hiểu nhầm sao? Đại Hồ tròn mắt nhìn hai đứa, hai bé con chột dạ cúi đầu.

“Đa tạ hảo ý chư vị, không có chuyện gì đâu, không có chuyện gì đâu, mời mọi người về đi.” Lý Minh Doãn chấp tay thờ dài.

Đại Hồ cố vót vát thể diện nói: “Nếu là hiểu nhầm thì mọi người mau chóng giải tán đi.”

Đám dân làng lặng lẽ rút theo Đại Hồ xuống núi, mặt hai bé con nghiêm trọng như đưa tang.

Lâm Lan kinh ngạc đứng nguyên tại chỗ, trong lòng buồn bực, nàng làm chuyện điên rồ gì thế này, rảnh rỗi quản việc thiên hạ?

Lại nghe giọng Lý Minh Doãn vô cùng vui sướng: “Tử Dụ, sao cậu tìm được chỗ này?”

Trần Tử Dụ tức giận đập Lý Minh Doãn một quyền trách mắng: “Tiểu tử, cậu biệt tằm ba năm, không để lại cho tôi một phong thư, không ngờ lại trốn đến nơi xó xỉnh này, làm tôi nhọc công tìm kiếm, thiếu chút mang danh côn đồ.” Trần Tử Dụ vừa nói vừa nhìn Lâm Lan đang ngây ngốc một bên, về mặt vô cùng ngạo mạn, giọng nói mang theo vài phần mỉa mai, thật giống như đang nói: Cô muốn xem chúng có hả? Xem chúng có rồi mau mở mắt đi, đúng là thôn phụ không có đầu óc.

Lâm Lan trừng mắt tức giận nói: “Ai mượn hai người lén lén lút lút thăm dò người ta, lại còn nói cái gì mà trốn được hòa thượng không trốn được

miếu, ai biết hai người tới tìm bạn cũ hay tới báo thù?”

“Ai lén lén lút lút hả, bọn thiếu gia phong lưu phóng khoáng, anh tuấn tiêu sái, có điểm nào giống kẻ xấu hả?” Trần Tử Dụ vô cùng tức, Trần tam thiếu gia tiếng tăm lừng lẫy kinh thành, cư nhiên bị coi là người xấu, cô nàng nông thôn này chẳng những không có đầu óc, đôi mắt hình như cũng hỏng rồi.

Lâm Lan thầm mắng: Thật không biết xấu hổ, còn tự khen bản thân như vậy sao?

Viên Hoằng (mắt hoa đào)

Chương 010 – Xảy ra chuyện

Mặt đen như quạ, Lâm Lan buồn bực quay về thôn, đang muốn ra suối thu dọn quần áo thì thấy Bảo Trụ cuống quýt chạy tới: “Lâm Lan, không xong...”

Còn có chuyện gì không tốt sao? Lòng Lâm Lan dựng lên.

“Chị dâu nàng hứa gả nàng cho lão già họ Trương rồi.” Bảo Trụ lau mồ hôi, mặt lo âu.

Lâm Lan ngơ ngác, cho là mình nghe nhầm: “Thật không?”

Bảo Trụ vội la lên: “Thiên chân vạn xác, chính miệng bà mối Vương thừa nhận, nói chị dâu nàng đã nhận bạc sính lễ nhà họ Trương.”

“Chuyện xảy ra lúc nào?” Lâm Lan không thể tin được, nàng vừa lên núi một lát, Diêu Kim Hoa đã quyết định bán nàng đi? Hay là... xảy ra từ hôm qua?

“Vừa mới rồi, mẹ ta giúp nàng đem quần áo về, nhìn thấy bà mối Vương từ nhà nàng đi ra, hỏi chị dâu nàng, chị ta không chịu nói gì, ta phải đuổi theo bà mối Vương, lúc đầu bà ta không chịu nói, ta tức quá suýt chút dùng nắm đấm bà ấy mới chịu nói cho ta biết, chị dâu nàng nhận của người ta năm mươi lượng bạc sính lễ.” Bảo Trụ nhanh chóng nói hết, Lâm Lan gả ai cũng tốt, duy nhất không thể gả cho lão già họ Trương kia, hẳn có mười bảy người thiếp rồi, ngày thường còn chà đạp không biết bao nhiêu cô nương, nếu Lâm Lan gả cho hắn, cả đời sẽ bị hủy hoại.

Lâm Lan nổi trận lôi đình: “Chị ta dựa vào cái gì mà nhận sính lễ? Năm mươi lượng bạc mà muốn bán tôi sao, tôi để cho chị ta bán à? Không được, tôi phải đi tìm chị ta tính sổ.”

Bảo Trụ cũng sôi sục căm phẫn: “Đúng đấy, chị dâu nàng thật quá đáng, không có tình người, Lâm Lan, nàng nhất định phải nói cho chị ta biết, cuộc đời nàng không thể để chị ta tùy ý định đoạt.”

“Nghĩ định đoạt đời tôi, chị ta mơ đi.” Lâm Lan nổi giận, Diêu Kim Hoa ơi là Diêu Kim Hoa, một cái đùi gà, một vài bộ quần áo mới đã nghĩ thu mua

tôi, sau đó mặc chị định đoạt ư, chị nghĩ Lâm Lan tôi dễ coi thường vậy sao?

“Lâm Lan, có muốn ta gọi mẹ ta đi cùng nàng không?” Bảo Trữ sợ một mình Lâm Lan nói không lại chị dâu, bản thân lại không tiện ra mặt, thử nghĩ đến mẹ hẳn, xem ra tương đối ổn.

“Không cần, nếu không được, tôi tìm trường thôn.” Lâm Lan nghĩ kỹ mới cự tuyệt ý của Bảo Trữ, nếu thím Kim giúp nàng đi nói chuyện, mọi người lại nghĩ, nàng muốn gả cho Bảo Trữ.

Lâm Lan nổi giận ùng ùng chạy về nhà, vừa vào sân đã nghe thấy Diêu Kim Hoa ở trong phòng cười khoái trá hát dân ca.

Lâm Lan lén nhìn qua khe cửa, nhìn thấy Diêu Kim Hoa đang ngồi ở trên giường vui sướng đếm bạc, kia là tiền chị ta bán nàng... Lòng Lâm Lan giận dữ, một cước đạp cửa ra.

“Diêu Kim Hoa, tôi khuyên chị sớm trả lại bạc cho Trương gia rồi nói cho rõ ràng, bằng không đừng trách tôi trở mặt.” Lâm Lan quát mắt trừng trừng nói.

Diêu Kim Hoa sợ hết hồn, vội thu bạc giấu ra sau, cười ôn nhu thân thiết: “Lâm Lan à, chuyện này ta đang muốn nói với muội đây, mau ngồi xuống.”

“Tôi với chị chẳng có chuyện gì để nói cả, nếu hôm nay chị không giải quyết xong chuyện này, tôi mặc kệ chị có phải chị dâu tôi không.” Lâm Lan tức đến độ muốn giết người.

“Này... Lâm Lan, đừng nên tức giận vậy, chị dâu không phải vì muốn tốt cho cô sao?” Diêu Kim Hoa vừa nói vừa đem bạc cất vào hộp nhỏ khóa lại.

“Cô tuổi cũng không còn nhỏ, không gả đi một vài năm nữa thành gái lỡ thì, nhà họ Trương là số một huyện Phong An này, mặc dù hẳn có nhiều tiểu thiếp, nhưng những người đó chỉ là vật trang trí, không sinh được con trai, loại vô dụng hết. Trương lão gia đã nói, ai có thể sinh con trai cho hắn, hẳn thưởng ba trăm mẫu ruộng tốt, tám trăm lượng hoàng kim, Lâm Lan ơi là Lâm Lan, cô là người có phúc, gả đi đảm bảo sinh được con trai, sản nghiệp Trương gia tương lai chẳng phải vào tay mẹ con cô sao, người nhà họ Lâm chúng ta coi như một bước sa chĩnh gạo, một bước lên tiên, thật tốt a.” Diêu Kim Hoa khuyên nhủ Lâm Lan, hai mắt sáng lên, hệt như đã thấy được vàng bạc nhưng lựa, nha toàn nô tài, một tương lai thật tốt đẹp.

“Hơn nữa, bà mối Vương còn nói, Trương lão gia vốn định lần lập thiếp này chỉ cấp ba mươi lượng sính lễ, nhưng người ta vừa nghe nói là cô, lập tức lấy ra năm mươi lượng sính lễ, chuyện này vượt quá dự định, người ta đã đồng ý, đợi ngày lành tháng tốt, mang sính lễ hậu hĩnh tới, kiệu tám người khiêng đón cô qua cửa, coi như cho cô hạnh duyên với người đời. Có thể thấy được tâm ý người ta rồi còn gì, cô còn không muốn gả? Trương lão gia có ý với cô như vậy, chờ cô qua cửa, nhất định sung ái, chuyện tốt như vậy, có cầu cũng khó được.”

Lâm Lan giận quá cười nhạt: “Diêu Kim Hoa, chuyện tốt như vậy sao chị không nhường cho em gái chị đi, tôi nhớ em gái chị chưa hứa gả cho ai mà.”

Diêu Kim Hoa cười nói: “Em gái ta sao sánh được với cô, cho dù để nó muốn đi xách giày cho Trương lão gia, người ta cũng không nhờ.”

“Chị cũng biết đấy, trước khi mất mẹ tôi có dặn dò gì, hôn sự của tôi do tôi tự làm chủ. Nếu mẹ tôi không nói như thế, chị cũng đừng nằm mơ bán tôi đi, đem tôi đẩy hố lửa. Tôi khuyên chị tốt nhất thu lại suy nghĩ này, bằng không gà bay trứng vỡ, xui xẻo tự chị nhận lấy.” Lâm Lan nói như chém đinh chặt sắt, chạy ba bước tới bên giường.

“Này này này... Cô muốn làm gì?” Diêu Kim Hoa thấy tình hình không ổn bước xuống giường ngăn cản Lâm Lan.

Lâm Lan nhìn chằm chằm Diêu Kim Hoa: “Bạc này không phải của chị.”

Diêu Kim Hoa ôm chặt hộp bạc thật chắc trong ngực, khẩn trương nhìn Lâm Lan, cổ cãi cày cãi cối: “Chị dâu như mẹ, anh trai như cha, tại sao tôi không thể quyết định chuyện cả đời của cô, tôi khuyên cô một câu, sính lễ tôi đã nhận, thiếp canh của cô cũng đã giao cho bà mối Vương, hôn sự này coi như đã định, cô cũng biết Trương lão gia là ai rồi, ai dám trêu chọc hắn? Làm hắn tức giận, một nhà chúng ta chịu không nổi.”

“Chuyện này do chị gây ra, không liên quan tới tôi, nếu phải gả, chị đi mà gả.” Lâm Lan vươn tay đoạt hộp kia, những thỏi bạc này nàng phải giữ, tránh Diêu Kim Hoa tiêu xài hết, lúc đó không có bạc trả nhà họ Trương, nàng phải làm sao, phải dứt rời đi? Nhưng ca ca thì làm sao bây giờ?

“Giết người rồi, em chồng khi dễ chị dâu a....” Diêu Kim Hoa gắt gao ôm chặt hộp bạc lăn trên mặt đất, gào thét như heo bị chọc tiết.

Lâm Lan nhìn chị dâu như con chó nhỏ lăn lộn trên đất, thật muốn đạp cho một phát, nhà họ Lâm sao lại rước về một người con dâu vô lại như vậy.

“Chị đừng tưởng là tôi không dám động vào chị, ngày thường tôi nể mặt anh trai không so đo với chị, nhưng lần này chị quá đáng lắm, đưa bạc đây.” Lâm Lan hung dữ cảnh cáo Diêu Kim Hoa.

Diêu Kim Hoa ủy khuất khóc rờn: “Tôi làm như vậy không phải vì nhà họ Lâm các người à, không phải là vì muốn tốt cho cô sao? Tôi làm chị dâu dễ dàng lắm hả? Lâm Lan, cô thông minh như thế nghĩ xem, nữ nhân chúng ta cả đời mưu đồ cái gì? Không phải là không cần lo lắng chuyện cơm áo sao? Gả cho nhà họ Trương có gì không tốt? So với gả với những kẻ quanh năm bán mặt cho đất bán lưng cho trời thì tốt gấp vạn lần...”

“Chị đừng có phí lời ba hoa chích chòe, chị có đưa không? Hay để tôi động thủ?” Lâm Lan uy hiếp.

“Cô dám động tay, tôi chết cho cho cô xem, cùng lắm thì một thân hai mạng, cô tới đi tới đi...” Diêu Kim Hoa giấu cái hộp ra sau, đám bụng một cái làm bộ không muốn sống nữa, đây dù gì cũng là cốt nhục nhà họ Lâm, Kim Hoa tin Lâm Lan không dám động thủ.

“Muốn chết sớm vậy hả, loại lười biếng như chị, ai thèm, chị chết đi, tôi sẽ tìm cho anh tôi một đám thật tốt, sinh một đám nhóc mập mạp đáng yêu.” Lâm Lan không lạ gì mảnh khốc của Diêu Kim Hoa, ai muốn chết chứ cô ta thì tuyệt đối không bao giờ.

Diêu Kim Hoa không nghĩ Lâm Lan nói vậy, cứng không ăn mềm không ăn, căn bản không có cách nào, giờ uy hiếp ngược lại ư? Làm sao giờ? Đánh thì không đánh lại được, nếu bạc bị Lâm Lan đoạt đi, cô ta đau lòng muốn chết, đời này chưa khi nào thấy nhiều bạc như vậy.

Chương 011 – Làm thiệp

Lâm Lan không muốn phí thời gian với Diêu Kim Hoa, giữ lấy bà chị dâu, không tốn nhiều sức đoạt hộp bạc.

Diêu Kim Hoa bò lăn lê trên đất khóc thảm thiết: “Ta không muốn sống nữa... Không còn cách nào...” Lúc này cô ả làm bộ như mình chết thật rồi.

“Àm ỉ cái gì? Nói năng hàm hồ gì đấy?” Ngoài cửa chọt vang lên một tiếng quát uy nghiêm chói tai.

Trưởng thôn Kim Phú Quý ngậm điều thuốc trầm mặt đi vào, nhìn thấy Diêu Kim Hoa lăn lộn trên mặt đất, tóc tai rũ rượi, quần áo xộc xệch, Lâm Lan thì mặt mũi đỏ bừng đứng một bên, Kim Phú Quý nhíu mày lại thành chữ Xuyên (川).

“Thế này là thế nào?” Kim Phú Quý hỏi Lâm Lan, hần nghe Bảo Trụ nói nhà này xảy ra chuyện, Bảo Trụ không có nói là xảy ra chuyện gì, nhưng bộ dạng lại rất gấp gáp khiến ông bỏ cả giấc ngủ trưa chạy đến. Mặc dù không biết nguyên nhân nào loạn là gì nhưng ông không cho là Lâm Lan gây chuyện, ông hiểu Lâm Lan là người tâm tính thiện lương, hoạt bát, người trong thôn ai cũng khen cô bé tốt bụng, còn Diêu Kim Hoa thì hết ăn lại nằm, Kim Phú Quý chán ghét nhìn Diêu Kim Hoa ngồi dưới đất nỉ non, trong lòng tự nhiên nghiêng về phía Lâm Lan.

“Trưởng thôn, lúc mẹ cháu lâm chung cũng có bác ở đây, mẹ cháu có nói, chuyện cả đời của cháu để cháu tự quyết định, bác có nhớ không?” Lâm Lan cố gắng khống chế tâm tình bản thân, bây giờ không phải thời điểm kích động.

Kim Phú Quý gật đầu: “Mẹ cháu đúng là nói như vậy.”

Bạc bị Lâm Lan cướp đi, tâm Diêu Kim Hoa đau muốn chết, nhưng bản thân hiểu được lúc này không phải thời điểm đau lòng, không thể để cho Lâm Lan tố cáo với trưởng thôn, cho nên, vội lồm cồm b dậy, làm bộ đáng thương nói với trưởng thôn: “Trưởng thôn, bác làm chủ cho ta, mẹ chồng ta trước khi mất có dặn chuyện hôn sự của em chồng là do cô ấy tự quyết định... nhưng bây giờ tuổi cô ấy không còn nhỏ, sao lại có chuyện không biết xấu hổ tự làm mai cho mình, thân làm anh trai chị dâu chúng ta không

thê trơ mắt nhìn em ấy trẻ chuyện trăm năm như thế, con gái không nên để vượt tuổi thanh xuân cho nên ta đành lấy trách nhiệm chị dâu tìm cho cô ấy một đám tử tế, không biết sao cô ấy lại không nhận ra khổ tâm của hai vợ chồng ta, lại còn nổi giận, đẩy ta té trên mặt đất, nói muốn... đập chết ta. Ta thật đáng thương, đang mang bầu còn bị em chồng khi dễ, may nhờ có trưởng thôn tới kịp, bằng không...” Diêu Kim Hoa ủy khuất nước mắt.

Lâm Lan thật bị chị ta làm cho tức chết, nữ nhân chết bầm này đúng là biết làm bộ làm tịch, giả vờ đáng thương, giả vờ là người tốt vô tội...

“Trưởng thôn, bác đừng nghe chị ấy nói nhảm, chị ấy mà có hảo tâm ư? Chị ấy muốn bán cháu cho nhà họ Trương làm thiếp, Lâm Lan cháu dù có phải gả cho chó cho heo cũng không làm thiếp nhà người ta.” Lâm Lan cả giận nói.

Diêu Kim Hoa ủy khuất nói: “Cho dù muội không muốn, muội không nói chuyện tử tế được sao? Tại sao phải động thủ, ta đang có thai, muội ác độc hạ thủ như vậy, muội ghét ta, nhưng đứa bé trong bụng ta có tội tình gì, nó nào có chọc vào muội.”

Kim Phú Quý vừa nghe chuyện này có liên lụy đến nhà họ Trương, lại đau đầu đây, ông không đấu nổi nhà họ Trương, nhưng nghĩ tới Lâm Lan phải làm thiếp cho gã thì thật là quá ủy khuất.

“Haiz, Lâm Lan a, có gì thì từ từ nói, sao lại động thủ với chị dâu cháu vậy?” Kim Phú Quý luận sự, bất luận thế nào, đánh người là không đúng.

Diêu Kim Hoa ơi là Diêu Kim Hoa, chị thật là lắm mưu nhiều mẹo, giả bộ vô tội rất thành công đấy, chị biết làm bộ làm tịch, tôi lại không biết sao? Lâm Lan mấp má môi, vành mắt đỏ lên, thương tâm nói: “Trưởng thôn, bác xem cháu có phải là đứa không biết nói đạo lý không? Cháu định đem bạc sinh lễ của nhà họ Trương đi trả, chị dâu nóng nảy, lăn lộn trên đất khóc la om sòm bắt đền, cứng rắn nói kia là tiền của chị ấy, cháu đem tiền đi chính là muốn lấy mạng chị ấy, đáng thương cháu thay, chỉ là một kẻ không cha không mẹ, ca ca lại là người yếu đuối, không làm chủ được cho cháu, để có người ép gả cháu làm thiếp nhà họ Trương, cháu thà đập đầu vào tường chết đi cho xong...” Lâm Lan càng nói càng khóc dữ dội.

Kim Phú Quý biết Diêu Kim Hoa là một người tham tiền, nhìn Lâm Lan khóc thảm thương, đã tin lời Lâm Lan nói, liền quay ra nói với Diêu Kim Hoa: “Cô là chị dâu, sao không thương lượng trước với Lâm Lan, tự nhiên

nhận bạc sính lễ nhà họ Trương là thế nào?”

“Trưởng thôn, là do ta thuận miệng nói chuyện với bà mối Vương, cũng không dám trông đợi kết quả gì, cho nên lúc đó chưa thương lượng với muội muội, không nghĩ hôm nay người ta đem bạc sính lễ tới, không phải ta tham mấy lượng bạc này, nhưng trưởng thôn, bác cũng biết Trương lão gia là ai, nào có ai dám động tới, nếu ngài ấy coi trọng cô nương nhà ai, liệu đã có cô nương nào trốn thoát lòng bàn tay ngài ấy? Muội muội muốn đem trả lại bạc sính lễ, đây chẳng phải chọc giận Trương lão gia sao, mấy người trong nhà chẳng phải không còn đường sống, cho nên ta mới sống chết không cho muội ấy đi trả bạc sính lễ.” Diêu Kim Hoa đẩy sạch sẽ mọi trách nhiệm lên Trương lão gia kia, còn cô ta thì có vẻ là do bất đắc dĩ mà thôi.

Kim Phú Quý lại lúng túng, không biết Diêu Kim Hoa rắp tâm chuyện gì, nhưng đã là nhà họ Trương, đúng là không dễ từ chối.

Lâm Lan thấy trưởng thôn do dự, trong lòng hận Diêu Kim Hoa miệng lưỡi không xương, nói ba xạo hại mình không còn đường sống.

“Chị dâu, chị đừng có giả vờ giả vịt, tôi còn đang không hiểu hôm nay sao chị đột nhiên đối xử tốt với tôi như vậy, còn nói anh tôi mua vải về may quần áo mới cho tôi, thì ra trong lòng sớm đã tính toán mọi sự. Muốn dùng lão già họ Trương kia dọa tôi sao, định bức tôi? Đáng tiếc, chị tính nhầm rồi, tôi đã chuẩn bị đánh hôn với người khác, tôi tuyệt đối không gả cho họ Trương.” Lâm Lan ném ra một tin sét đánh, chớ cùng chẳng phải cần giậu sao?

Kim Phú Quý cùng Diêu Kim Hoa ngây ngẩn cả người, Lâm Lan có ý trung nhân rồi?

Đầu óc Lâm Lan chuyển biến thật nhanh, lời đã ra khỏi miệng, tìm ai thế thân đây? Quen thân, cùng thôn cùng xóm không được, vạn nhất lợn lành chữa thành lợn què thì nàng thê thảm...

Diêu Kim Hoa mới đầu đúng là giật mình, Lâm Lan âm thầm định chuyện chung thân rồi ư? Công lao của mình chẳng phải như đã trảng xe cát? Vịt đã luộc chín còn bay mất, chưa nói đắc tội Trương lão gia. Bất quá, cô ta tỉnh táo lại rất nhanh, Lâm Lan tìm đâu ra ý trung nhân? Hằng ngày không phải lên núi hái thuốc thì ở nhà làm việc nhà, thỉnh thoảng vào thành một chuyến, chỉ cần Lâm Lan ra khỏi thôn thì Kim Bảo Trụ sẽ theo cùng, chẳng lẽ Lâm Lan muốn lấy Bảo Trụ ra làm cái có? Nhưng tối qua Lâm Phong đã

hỏi Lâm Lan, Lâm Lan nói rõ không thích Bảo Trụ. Diêu Kim Hoa nghĩ ngợi, nói không chừng Lâm Lan vì không muốn làm thiếp nhà họ Trương mà quay lại chọn Kim Bảo Trụ. Không được, cho dù Lâm Lan kiếm cớ gì đi nữa, sinh lễ cũng đã nhận, hôn sự này tuyệt đối không thể bị hỏng.

“Muội muội, nói những lời này ra không sợ bị chê cười à, mặc dù mẹ trước khi mất có nói chuyện cả đời của muội để muội tự quyết định nhưng đâu gì cũng phải để anh trai chị dâu chúng ta ra mặt làm chủ cho muội chứ. Tự mình định đoạt chuyện chung thân, còn ra thế thống gì.” Diêu Kim Hoa khinh thường nói: “Nếu đã sớm tự mình quyết định chuyện trăm năm như thế, nên nhét vào lồng heo ngâm nước đi cho rồi.”

Lâm Lan tức giận nói: “Lỡ tai chị nghe thấy tôi tự định đoạt chuyện chung thân cả đời rồi chứ hả? Chị nghe cho rõ, đúng là tôi đang chuẩn bị... chuẩn bị nhét lồng heo ngâm nước, nhưng mà là chị, chị dâu ạ. Người độc ác như chị nên nhét lồng heo ngâm xuống nước.” Lâm Lan không để ý Diêu Kim Hoa nổi giận, quay sang nói với trưởng thôn: “Di ngôn mẹ cháu trước khi lâm chung, chính tai trưởng thôn đã nghe, bác cần phải làm chứng cho cháu, giờ anh cháu không ở nhà, sau bữa cơm chiều mời trưởng thôn tới một chuyện nữa.”

Mặc dù vấn đề rất khó giải quyết nhưng Kim Phú Quý đành đáp ứng, ai bảo hẳn là trưởng thôn.

Diêu Kim Hoa xem thường, bản thân tin tưởng Lâm Phong tuyệt đối không dám làm trái ý mình, hơn nữa, sự việc phát triển tới mức này không cho phép Lâm Phong phản đối, người nào có gan lớn dắc tội Trương lão gia a? Chỉ cần Lâm Phong đồng lòng, không sợ Lâm Lan không chịu đi vào khuôn khổ.

Chương 012 - Thương lượng

Nói buổi tối bàn lại chẳng qua là kế hoãn binh của Lâm Lan, nàng không chọn được người thích hợp, chuyện này không thể qua quýt được.

Hộp bạc để ở trong nhà thật không yên tâm, Lâm Lan nghĩ tới nghĩ lui vẫn nên đem tới nhà Bảo Trụ cất.

“Lâm Lan, nàng định thế nào?” Bảo Trụ lo lắng.

Lâm Lan lắc đầu than thở: “Giờ tôi cũng không biết.” Máu chốt hiện tại nàng không biết tìm ai tới gánh trách nhiệm thì ổn thỏa.

Bảo Trụ ngẫm nghĩ một lúc, ánh mắt đột nhiên trở nên kiên định: “Lâm Lan, thực sự không được, nàng bỏ chạy đi.”

Trốn? Vậy có được không? Nàng có y thuật, không nói là cao siêu, nhưng cũng coi như biết nghề, tới chỗ nào cũng có thể kiếm miếng cơm, nhưng... nàng chạy, ca ca làm sao bây giờ? Lão già họ Trương có thể bỏ qua sao? Lâm Lan càng nghĩ càng phiền não, càng nghĩ càng hận, Diêu Kim Hoa chắc chắn tính toán bọn họ đâu không lại nhà họ Trương nên mới tiền trăm hậu tấu như vậy.

“Trường hợp tệ nhất sẽ dùng.” Nàng cũng đã nghĩ có một ngày sẽ rời thôn nhỏ này đi, gian nan trọng sinh, nàng không muốn cả đời sống chỗ này, thật ra nàng nghĩ làm thầy y, đi khắp nam bắc chữa bệnh, đợi đến muốn ngày đôi chân mỗi muốn dừng lại, tùy hoàn cảnh, mở một tiệm thuốc nhỏ, không cần quá nhiều tiền, chỉ cần đủ cơm áo mặc là thỏa nguyện lắm rồi. Đời trước, điều nàng khát vọng nhất chính là tự do, khát vọng được giống người bình thường, đi học, kết bạn, có một người thân đi bên mình, đáng tiếc, bên cạnh nàng luôn là một đoàn vệ sĩ, tâm không tự do, thân không tự do.. Về phần phu quân, nàng ít khi nghĩ tới, ở cổ đại này, nam nhân có điều kiện tốt chút phần lớn đều tam thê tứ thiếp, nàng không có cách nào tiếp nhận, còn người điều kiện không tốt thì lại không vừa mắt nàng.

“Anh Bảo Trụ, anh giữ hộp bạc này giúp tôi, tôi cần yên tĩnh suy nghĩ chút.” Lâm Lan đem hộp bạc giao cho Bảo Trụ, đi dọc sườn núi không mục đích.

Bảo Trụ nhìn bóng lưng gầy gò của Lâm Lan, hẳn vô cùng đau lòng, nếu bản thân có thể chia sẻ cho Lâm Lan một chút thì thật tốt.

Bất tri bất giác, Lâm Lan đã đi tới trước nhà tranh của Lý tú tài.

Mặt trời đỏ ối như chiếc thau đồng dần buông xuống núi, những đám mây nhuộm thứ ánh sáng âm áp nhiều màu lững lờ trên bầu trời chiều, từng làn gió vờn cây cỏ, sắc đỏ vàng pha màu lá xanh thật đẹp... Cảnh vật tươi đẹp là vậy, nhưng tâm nàng sao lại dậy sóng, thật sự, chỉ còn cách chạy trốn sao?

“Lâm Lan cô nương, cô... tới tìm tôi?” Lý Minh Doãn đưa Trần Tử Dụ xuống núi, trở lại thấy Lâm Lan đứng ngẩn người trước nhà tranh của hắn nên nghĩ là nàng tìm hắn có việc.

Lâm Lan quay đầu lại, hoảng hốt nhìn Lý tú tài trong ánh tà dương đi tới. Một thân bạch y hơi cũ, dung nhan tuấn tú, đôi mắt thâm sâu, dáng đi ưu nhã, nam tử như vậy, khiến cho người ta như được thưởng ngoạn cảnh đẹp. Lòng Lâm Lan đột nhiên toát ra một ý niệm to gan.

Tại sao không là Lý tú tài? Hắn không phải người ở đây, tới nơi này ở ba năm là để giữ đạo hiếu, nam nhân như hắn lại một thân tang phục, cuộc sống kham khổ, sớm muộn gì hắn cũng rời đi, sao không cầu cạnh nhờ hắn hỗ trợ, để nàng có cái cơ không phải lấy lão họ Trương, lại càng thuận trong việc lấy cơ trời thôn Giản Tây.

Tựa như trong đêm tối nhìn thấy ánh rạng động, Lâm Lan thấy được hi vọng, bất kể thế nào, thử một lần đi.

“Đúng vậy, tôi tìm anh.” Lâm Lan cười nhạt: “Có chuyện muốn thỉnh giáo anh một chút.”

Lý Minh Doãn nhíu mày, nghi ngờ nói: “Cô nói đi.”

“Một người chịu ân huệ của người khác, phải làm thế nào.” Lâm Lan hỏi.

Lý Minh Doãn trầm ngâm: “Chịu ơn người khác, tự nhiên khắc trong tâm khảm, nhất định báo đáp.”

Lâm Lan hoan hỉ, nàng muốn chính là những lời này, đừng nói nàng làm ơn để được báo đáp, là do đường cùng nàng mới phải dùng hạ sách này.

“Là... Tôi đã từng cứu mạng, cũng từng giúp anh chuyện thoát khỏi tiểu

thư nhà họ Trương, đây có tính là có ân với anh không?” Lâm Lan mở to mắt, hỏi về thành thật.

Trong phút chốc Lý Minh Doãn ngạc nhiên, lúc sau hần từ từ khôi phục bình tĩnh, miệng nhả ra mấy chữ: “Tự nhiên... Tính toán...” Trong giọng nói lộ ra mấy phần không cam lòng, nói là có ân với hần, nhưng chẳng phải nàng cũng gây cho hần không ít phiền toái còn gì. Chuyện lúc trước không nói tới, chuyện hôm nay thôi, Tử Dụ khó khăn lắm mới tìm được tới đây, kết quả bị Lâm Lan dọa cho khốn khổ, chuyện này truyền tới kinh thành, sợ rằng khối người ôm bụng cười hần tới rơi răng.

“Bây giờ tôi đang gặp phải chút phiền toái, anh có phải cũng nên giúp tôi chút không?” Lâm Lan càng lúc càng tỏ vẻ tha thiết, giọng nói còn mang theo vài phần ủy khuất.

Lý Minh Doãn trầm nhắc nhở bản thân cẩn thận, nhưng... hần cũng đã thừa nhận đã chịu ơn nàng, sao có thể vừa nói đã cự tuyệt?

“Nếu Lý mỗ có khả năng, sẽ cố hết sức.”

Lâm Lan vui mừng: “Thật ra không phải chuyện gì to tát, chỉ là muốn anh phối hợp với tôi chút, giúp tôi nói dối chuyện này.”

Lý Minh Doãn kinh ngạc, nói dối ư? Hần chưa bao giờ làm chuyện như thế.

Lâm Lan không để ý tới vẻ mặt kinh ngạc của hần, tiếp tục nói: “Nói đúng ra chuyện này cũng có phần do anh, nếu sáng nay không phải sợ anh bị kẻ xấu hại, tôi cũng sẽ không tới giúp anh, nếu tôi không tới giúp anh, sẽ không để cho bà mối Vương tới nhà tôi, bà mối Vương không tới nhà tôi, chị dâu tôi sẽ không có cơ hội đem bán tôi cho lão già họ Trương làm thiếp, anh cũng biết lão già ấy đấy, chuyên cưỡng ép con gái nhà lành, ham mê sắc đẹp, tôi không thể làm thiếp hần được, cho nên, phiền anh giúp tôi chút.”

Lý Minh Doãn nghe đã rõ, tình huống Lâm Lan gặp phải đúng là quá xui xẻo, xui xẻo hơn, hần chính là một trong số nguyên nhân gây ra chuyện đó.

Lý Minh Doãn nhạy cảm bắt được tia giảo hoạt trong đôi mắt tỏ ra ngây thơ của Lâm Lan, chợt cảm thấy da đầu tê dại, thấp thỏm hỏi: “Cô muốn tôi giúp cô thế nào?”

Lâm Lan thấy hần đã đáp ứng, cả người phấn chấn, hai mắt như phát

sáng, cười nói: “Lý tú tài, chúng ta thương lượng thế này nhé, tôi và anh giả bộ đính hôn, trước mắt giúp tôi vượt qua cửa ải khó khăn này, nhờ vậy sẽ giúp tôi rời khỏi thôn Giản Tây, sau khi ổn thỏa, hôn ước bị hủy bỏ, coi như anh trả xong tôi món nợ ân tình, sau này tôi và anh không ai nợ ai, thế nào? Chuyện này đối với anh không có tổn thất gì đúng không? Tuy nhiên, nếu như trong vòng ba năm anh đỗ Trạng nguyên... tôi sẽ suy nghĩ xem có gả thật cho anh không.” Lâm Lan vừa nói xong đã thấy mình thật thông minh, đỗ Trạng Nguyên đâu có dễ dàng. Ba năm mới có một lần thi, vạn người thi như thế, xác suất đỗ vô cùng nhỏ, thậm chí còn bằng không, những lời nàng nói tương đương một tờ ngân phiếu khổng. Đáng tiếc nàng đã quên, đời này nàng đâu có gia đình quyền thế, đâu phải một cô tiểu thư danh giá, trong mắt Lý tú tài, cô chẳng qua chỉ là một cô gái nông thôn bình thường.

Nếu như không có nửa câu nói phía sau, Lý Minh Doãn có lẽ không cần suy nghĩ lâu như vậy, giả một cái hôn ước, mang nàng rời đi vốn không phải việc gì khó, hắn cũng đang định rời đi, ba năm đạo hiếu đã đầy, có rất nhiều chuyện đang chờ hắn giải quyết, hôm qua quản gia Thiên Ngô mang tin tức đến khiến hắn phiền muộn cả một đêm. Lý Minh Doãn có chút đánh giá Lâm Lan, nữ nhân này thường xuyên xuất hiện bất thành hình, miệng lưỡi lợi hại, mưu mô cũng nhiều, người bình thường đừng hòng chiếm được nửa phần tiện nghi của nàng... Có lẽ mang Lâm Lan cùng trở về sẽ giúp hắn hóa giải chút phiền toái... nhưng, ... vạn nhất cô nàng bắt đền hắn thì sao... Lý Minh Doãn do dự.

Nhìn Lý tú tài cau mày hồi lâu không nói lời nào, Lâm Lan mắt kiên nhẫn: “Haiz, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy, anh không thể đổi ý đâu, anh biết bây giờ tôi đường cùng rồi, nếu anh không giúp tôi, tôi không dám chắc là bản thân có nói ra cái gì đó khó nghe không... hoặc là làm ra chuyện gì đó không tốt nữa.”

Lý Minh Doãn càng nhíu mày sâu: “Lâm cô nương, cô lợi dụng tôi.”

Có người đi xin xỏ người ta giúp đỡ còn mang theo uy hiếp ư?

“Vậy anh còn lo lắng cái gì? Sợ tôi bắt anh có trách nhiệm à? Anh yên tâm đi, tôi có hiểu biết chút y thuật, có thể tự nuôi sống chính bản thân mình, chỉ cần rời của huyện Phong An, tôi và anh mỗi người mỗi ngả.” Lâm Lan tính toán tâm của hắn.

Lý Minh Doãn còn đang rối rắm, Lâm Lan nóng nảy: “Rất cuộc anh có

đồng ý không, nói cho tôi một câu xem nào.”

Lý Minh Doãn thở ra một hơi, giương mắt nhìn Lâm Lan: “Lý mỗ sợ là cô nương hối hận.”

Lâm Lan cả giận cười nhạt, nàng hối hận? Bây giờ nàng còn có cơ hội hối hận ư? Chỉ cần có thể giải quyết nguy cơ cấp bách trước mắt, bất kể anh có là thuyền trưởng một mắt của bọn cướp biển hay là một công tử có du thuyền xa hoa cũng cứ lên thuyền trước đã rồi hãy nói: “Nếu anh không tin lời tôi, chúng ta có thể lập khế ước, giấy trắng mực đen, viết cho rõ, chúng ta làm như đã định, việc ai người ấy lo.”

Chương 013 – Một lời đã định

Lý Minh Doãn có chút chuyển biến, gật đầu nói: “Được.”

Một chữ “được” nghe như thấy tiếng trời, Lâm Lan vui mừng quá đỗi: “Lý tú tài, anh thật là một người quảng đại.”

Lý Minh Doãn cười khỏ, tiện đà trình trọng nói: “Lần này bất kể là lợi dụng hay là giao dịch báo đáp ân tình, mặc dù ký kết làm hôn ước giả, nhưng Lý mỗ cũng cần báo cho người nhà, không phải nói hôm nay cưới là cưới, ngày mai tan là tan, cho nên, Lý mỗ phối hợp giúp cô vượt khỏi cơn nguy nan này, cô cũng phải phối hợp với Lý mỗ, diễn trò hay trước mặt người nhà Lý mỗ. Đừng có làm lộ, sẽ gây khó dễ cho tôi, về phần kỳ hạn, tôi và cô ước định trong ba năm, sau ba năm, Lý mỗ sẽ tìm một lý do thích hợp trả lại tự do cho cô, từ đó về sau không liên quan tới nhau nữa. Dĩ nhiên, Lý mỗ cũng sẽ không để cô nương chịu thiệt, sẽ bồi thường đầy đủ, nếu cô nương đồng ý điều kiện Lý mỗ, lần này, Lý mỗ sẽ giúp.”

Lâm Lan chỉ muốn giải quyết vấn đề trước mắt, ba năm thì ba năm, diễn trò thì diễn trò, còn phần bồi thường, có hay không có không sao cả, nàng không phải loại người phải dựa vào người khác mới có thể sống, không sợ trở thành người đã bị bỏ, dùng thời gian ba năm đổi lấy bình yên cho bản thân và người nhà, đáng giá!

“Được, tôi đáp ứng.” Lâm Lan sợ Lý tú tài đổi ý, vội vàng đáp ứng: “Khế ước tôi viết hay anh viết đây?”

Lý Minh Doãn nhú mày ngắm nàng: “Cô không suy nghĩ thêm à?”

Lâm Lan cười khỏ: “Nếu như không cần làm giả hôn ước, anh có thể giải quyết giúp vấn đề mà tôi nói,... tôi sẽ vô cùng cảm kích.”

Hắn muốn giúp thì sẽ được, chẳng qua, chuyện giả cưới này hắn cũng có lợi, rõ ràng là Lâm Lan lợi dụng hắn, thật ra thì cũng là hắn lợi dụng nàng. Lý Minh Doãn có cảm giác không quang minh chính đại, nhưng lại nghĩ, đây chẳng qua là một cuộc giao dịch lợi dụng lẫn nhau, cô tình tôi nguyện, coi như là công bằng.

“Để tôi viết.” Lý Minh Doãn bước vào nhà tranh.

Lúc này, trời đã xẩm tối, dưới ánh sáng mờ mờ trong nhà, Lý Minh Doãn đốt nến lên, mở trang giấy ra, mài mực xong hơi suy tư chút, sau đó vung bút viết.

“Cô xem đi, có phải sửa không, nếu không sửa thì điểm chỉ vào đi.” Lý Minh Doãn đứng tránh ra, Lâm Lan ngó nhìn, hẳn biết Lâm Lan làm nghề y, chắc chắn biết chữ.

Lâm Lan cầm lấy mảnh khế ước nhìn chăm chú, hẳn viết tương tự như những lời hai người đã nói, tuy nhiên, có thêm một điều khoản... Nếu đối phương không phối hợp giải quyết tốt các vấn đề, gây ra phiền toái không cần thiết cho người kia thì người bị hại có quyền giải ước hoặc kéo dài thời hạn khế ước.

Cái này...

Lần này đến phiên Lâm Lan do dự, nàng chỉ cần hẳn để giải quyết nguy cơ trước mắt, còn hẳn thì muốn nàng phối hợp diễn trò ba năm, ai biết người nhà hẳn có dễ đối phó không, nhân khẩu có phức tạp không, nàng không biết gì về hẳn, có phải là quá mạo hiểm rồi không?

Lý Minh Doãn thấy nàng lưỡng lự, hờ hững rút hiệp ước trong tay nàng đi, nói một cách mạch lạc: “Chuyện này quá mức hoang đường, hay là xé thôi.” Lý Minh Doãn làm bộ sẽ xé đôi tờ khế ước, thật ra trong lòng hẳn cũng mơ hồ, làm như vậy rốt cuộc có đúng hay không? Có được hay không? Là kế sách thông minh hay tự mình tìm phiền não?

“Hả... Anh làm gì thế?” Lâm Lan vội vã đoạt lại mảnh khế ước, ôm chặt trước ngực như bảo bối, bất mãn trừng mắt với Lý tú tài: “Chẳng lẽ anh đòi ý?”

Lý Minh Doãn muốn nói, không cần ký hiệp ước, có thể hẳn vẫn giúp nàng.

Như Lâm Lan lại lên tiếng: “Tôi chỉ có hai mắt, không thần thông quảng đại. Anh muốn tôi phối hợp diễn trò nhưng tôi không biết chút gì về anh, người nhà anh thì lại càng không biết, tôi không được phép do dự chút à?”

Lý Minh Doãn trầm ngâm: “Cô nương phải biết rằng, Lý mỗ giúp cô giải vây cũng đối mặt với nhiều nguy hiểm, người nhà tôi tuy có phiền toái nhưng cũng không khó đối phó như nhà họ Trương.”

Lâm Lan đột nhiên ngẫm nghĩ, Lý tú tài nói có lý, phiền phức của hắn là do nàng mang tới.

“Tôi chỉ nghĩ, trên khế ước nên có thêm một điều.” Lâm Lan ngẩng mặt lên nhìn hắn.

Lý Minh Doãn nhíu mày rửa tai lắng nghe.

“Bất kể trong tương lai tôi với anh phát sinh xung đột gì với người nhà anh, anh phải quyết đoán không chút do dự, vô điều kiện đứng bên cạnh tôi, phải duy trì tôn nghiêm cùng lợi ích của tôi, anh phải cho tôi chút thể diện, nếu không thì thôi, tùy anh đấy.” Lâm Lan nói một hơi, hôn nhân này chỉ là một khế ước nên nàng cũng muốn mang lợi ích lớn nhất về cho bản thân.

Lý Minh Doãn cười nhạt, một luồng lãnh ý lan trong mắt, hắn nhìn thẳng phía trước, trầm tĩnh như muốn dung nhập vào ánh nến đang lập lóe, một lúc sau mới mở miệng: “Cô cũng vậy, bất kể tương lai người khác nói gì, làm gì, gặp phải khó khăn cỡ nào, cô cũng phải kiên quyết không chút do dự, vô điều kiện đứng bên cạnh tôi, không được đổi ý, không được buông tay, nhất định phải tin tưởng tôi.”

Nói xong lời cuối cùng, ánh mắt hắn chuyển từ nơi hư không tới trên mặt Lâm Lan, thành khẩn mang theo khẩn thiết, không cho nàng chút cự tuyệt.

Lâm Lan thềm nuốt một ngụm khí lạnh, nhà hắn lúc này hết như đám rống hang hổ.

“Cô... Có thể làm được hay không?” Lý Minh Doãn nghiêm túc hỏi.

Lâm Lan cắn răng, sẽ không bao giờ có bánh ngon tự nhiên rớt từ trên trời xuống, muốn nhận được thì phải chịu bỏ ra, hắn giúp cô đuổi một con sói, chẳng phải cô nên giúp hắn đánh một con hổ sao? Lâm Lan suy nghĩ rất đơn giản, về sau này nàng mới biết, nhà Lý tú tài, không chỉ có một con hổ, mà là một đàn hổ.

“Được, anh viết thêm đi, chúng ta quyết định như vậy.” Lâm Lan lấy hết dũng khí cất lời, mục Diêu Kim Hoa kia, mang đến cho nàng không biết bao vấn đề nan giải.

Tăng thêm điều khoản, điểm chi, mỗi người giữ một bản, một cuộc giao dịch hai bên cùng có lợi bắt đầu có hiệu lực.

“Tôi nay, trường thôn tới nhà tôi, lúc đó tôi sẽ tuyên bố, tôi đã gả cho anh rồi.” Lâm Lan nói tình hình cho hẳn biết để chuẩn bị tinh thần trước.

“Cần tôi qua nhà không?” Lý Minh Doãn cất khế ước vào trong ngực rồi hỏi.

Lâm Lan nghĩ ngợi: “Trước mắt anh không nên đến, lúc đó anh tới tìm anh, anh định ăn nói thế nào?”

Lý Minh Doãn khẽ gật đầu suy nghĩ.

“Đúng rồi, người bạn kia của anh đâu?”

“Tôi để bọn họ đi tới huyện thành Phong An trước, vốn dĩ tôi định mai sẽ rời nơi này, nhưng vì chuyện của cô nên sẽ lưu lại mấy ngày.”

Lâm Lan thầm nghĩ mình thật may mắn, hôm nay cùng đường, thần xui quỷ khiến tới đây, xem ra mọi sự đều do thiên ý.

“Có cần mời bạn anh tới giúp anh không? Tôi thấy tên mặt như khối băng bên cạnh hẳn võ công không tồi.” Lâm Lan hảo tâm nhắc nhở hẳn, vạn nhất gặp phải Trương gia, tốt xấu gì nên có trợ thủ.

Mặt khối băng? Lý tú tài ngây ngốc vài giây mới nghĩ ra đó là Trần Đức, hẳn quanh năm suốt tháng trưng ra bộ mặt đen sì, giống như ai cũng thiếu bạc hẳn. Biệt danh mặt khối băng xem ra rất hợp với hẳn, sau đó đột nhiên lại nghĩ, bình thường mình cũng không hay cười nói, có phải Lâm Lan cũng đặt sau lưng mình một biệt danh không?

Lý Minh Doãn điềm đạm đáp: “Không cần làm phiền bọn họ... Cô có bằng hữu đáng tin không?”

Nói đến bằng hữu, Lâm Lan kiêu ngạo: “Cả thôn Giản Tây, trừ chị dâu thì tôi không tin, những người khác tôi rất tin tưởng.”

“Được, giờ tôi viết một phong thư, cô nhờ người sáng mai đi lên huyện thành Phong An, tới quây tơ lụa Diệp thị, giao cho chưởng quầy họ Diệp.” Lý Minh Doãn vừa nói vừa ngồi xuống viết một phong thư, sau đó cho vào bao thư, đưa cho Lâm Lan.

Lâm Lan cầm phong thư nghi hoặc nhìn Lý Minh Doãn, hẳn và Diệp gia là quan hệ thế nào?

Chương 014 - Lão bất tử

“Nếu như cô cảm thấy có thời gian để nói chuyện... thì cùng nhau từ từ nói rõ.” Lý Minh Doãn khẽ mỉm cười, độ cong khóe môi vừa phải, ưu nhã, ôn hòa, lộ ra một sự thân thiết cùng đặc ý, ngay cả chính bản thân hắn cũng không phát hiện được bầu không khí thân cận giữa hai người.

Giờ khắc này, nàng chính là thê tử danh nghĩa của hắn, là chiến hữu kề vai sát cánh chiến đấu cùng hắn, là người trong ba năm không nói lời thân mật nhưng bây giờ là người quan trọng nhất, chuyện thế gian thật khó dự liệu, khi Lâm Lan đứng trước cửa, hắn không thể nào nghĩ tới, Lâm Lan lại lấy phương thức như vậy xông vào cuộc đời hắn, mà hắn, lại đón nhận, hoang đường sao? Có lẽ vậy, buồn cười không? Khẳng định là không.

Hắn có thể tưởng tượng, khi hắn mang Lâm Lan trở lại cái nhà kia, những người đó có tâm tình thế nào nhỉ? Thất vọng? Tức giận... Hoặc là cười nhạo, châm chọc, cũng không sao cả, ngay từ ba năm trước, khi người đàn bà kia vào cửa nhà, hắn đối với cái nhà kia, chỉ có duy nhất một chữ, “Hận”.

Mẫu thân kiêu ngạo, vì giữ tôn nghiêm mà lựa chọn rời đi, hắn cũng có kiêu ngạo như thế, nhưng hắn sẽ không chọn trốn tránh.

Lý Kính Hiền, Hàn Thu Nguyệt, cho các người đặc ý tiêu dao sung sướng ba năm rồi, đến giờ có lẽ nên chấm dứt thôi.

“Không được, tôi phải về đây, dù sao... còn nhiều thời gian, sẽ có cơ hội nghe anh nói chuyện xưa.” Lâm Lan nhìn sắc trời đã tối, không lòng dạ nào lưu lại, xoay người rời khỏi nhà tranh.

Lâm gia đầu Đông thôn tối nay đèn dầu sáng rõ, kể từ khi gia chủ Lâm gia Thẩm Bội Dung qua đời hai năm trước, Lâm gia chưa khi nào tiếp đãi nhiều người như lúc này.

Lâm Phong đứng ở cửa lo lắng nhìn quanh, em gái sao vẫn chưa về nhà?

“Trưởng thôn, Trần Lượng thúc, Diêu Huy thúc, các vị cố gắng khuyên nhủ Lâm Lan, con bé ấy ngang tính, không biết nặng nhẹ...” Diêu Kim Hoa diu dàng hiền lành dâng trà cho mấy vị trưởng bối.

Mấy vị trưởng bối im lặng không lên tiếng, từng người lấy tẩu thuốc của mình ra hút... Trong phòng tràn ngập khói thuốc, không khí ảm đạm.

Diêu Kim Hoa ân cần không được đáp lại, trong lòng cảm thấy khó chịu, mấy lão già này, chuyện nhà ai cũng muốn quản. Nhìn thấy Lâm Phong đứng ở cửa chính, Diêu Kim Hoa tức khí chỉ muốn đánh hấn vài cái, kẻ bất lực vô dụng này, thấy mấy lão già kia, ngay cả đánh rắm cũng không dám, thế này mà Lâm Lan trở lại, chắc hẳn phải vui sướng lắm đây.

“Lâm Lan đi đâu rồi? Sao đã trở về còn chưa về?” Trần Lượng thúc nhìn cửa lo lắng nói. Lâm Lan là một cô nương tốt bụng, người trong thôn ai cũng từng chịu ơn của con bé, nghe tin con bé bị ép gả làm thiếp cho nhà họ Trương, vợ của ông thiếu chút nữa cầm chén sang ném vào mặt Diêu Kim Hoa rồi mắng cô ta là mù la sát.

“Không phải là nó chạy trốn sao...” Diêu Kim Hoa lầm bầm lầu bầu nói, nghĩ đến trường hợp này, cô ta nhin không được đổ mồ hôi lạnh.

Diệu Huy thúc râu rĩ hừ một tiếng, nhìn chằm chằm Diêu Kim Hoa: “Lâm Lan không phải là người bất tín như vậy.”

Diêu Kim Hoa rụt cổ, tránh ánh mắt bén nhọn của Diệu Huy thúc, thầm nghĩ: Những lão già này đều muốn tốt cho Lâm Lan, nếu chuyện tốt của mình hư, sẽ đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên đầu bọn họ, để xem Trương lão gia giải quyết bọn họ thế nào.

Lâm Lan xuống núi, chưa tới nhà đã thấy một đám người đứng ở nhà.

“Bác Kim, thím Trần, hai bé con...” Lâm Lan tiến lên chào hỏi.

Bác Kim vợ trưởng thôn thấy Lâm Lan về, vội tới kéo tay nàng, nghiêm túc nói: “Lâm Lan, chuyện của cháu chúng ta đều đã nghe, cháu là một cô nương tốt bụng, tuyệt đối không thể gả làm thiếp lão họ Trương kia, cháu yên tâm, chúng ta sẽ là chỗ dựa cho cháu, nếu anh trai chị dâu cháu ép buộc, bác liền bảo bác trai đuổi bọn họ ra khỏi thôn Giản Tây.”

“Đúng thế, Lâm Lan à, cháu đừng sợ, nhất định phải giữ được ý chí, chúng ta là chỗ dựa của cháu.” Thím Trần tỏ thái độ kiên quyết.

Nghe những lời nói thật lòng, nhìn một lượt gương mặt của những người đối diện, vành mắt Lâm Lan đỏ lên, ai nói mẹ nàng đã qua đời sẽ không còn ai xót thương nàng? Thời điểm gian nan như vậy có nhiều người đều ủng hộ

nàng... Lâm Lan cảm động: “Cảm ơn bác Kim, cảm ơn thím Trần, cảm ơn mọi người, có ủng hộ của mọi người, cháu sẽ vững tin hơn, mọi người yên tâm, cháu nhất định sẽ trụ vững.”

Lâm Phong nhìn thấy trong màn đêm một thân ảnh quen thuộc, như trút được gánh nặng, hần thở hắt một cái, đứng dậy ra đón: “Muội muội, đi đâu về vậy? Đã ăn cơm chưa? Ca đi hâm lại đồ ăn nhé.”

Lòng Lâm Lan ủy khuất vạn phần, ca ca nàng vẫn luôn yêu thương nàng như thế, nếu không phải anh ấy hèn yếu, Diêu Kim Hoa dám làm như thế sao?

Thấy ánh mắt u oán của muội muội mình, lòng Lâm Phong áy náy, nhỏ giọng nói: “Muội muội, muội nghĩ cách nói chuyện với mấy vị trưởng bối nhé, còn về phần ca ca nói gì muội cũng đừng coi là thật, chớ để trong lòng, ca... Ca mặc dù không có gì cũng tuyệt đối không ép muội làm chuyện muội không thích.”

Lâm Lan kinh ngạc, ca ca nói như thế là có ý hấn sẽ không giúp nàng nói chuyện nhưng trong lòng là bệnh vực nàng? Lâm Lan rất thất vọng, đến lúc nào rồi, thân là anh trai còn không ra mặt giúp nàng. Còn lo tới cảm thụ của Diêu Kim Hoa ư? Khó trách mẹ nói ca ca cưới vợ xong liền quên mẹ, Diêu Kim Hoa chính là khắc tinh mạng ca ca... Được rồi, được rồi, dù sao nàng cũng xác định không thể trông cậy ca ca, chỉ có thể dựa vào chính mình. Lâm Lan cúi đầu trầm mặc bước qua.

Lâm Phong thấy muội muội không để ý tới hấn, lòng càng thêm khổ sở, hấn không phải không muốn giúp em gái, nhưng là không thể công khai giúp đỡ, Diêu Kim Hoa đã cảnh cáo hấn, nếu hôm nay làm cô ta mất mặt, cô ta sẽ cùng chết với đứa bé trong bụng cho hấn nhìn.

“Lâm Lan đã về rồi hả, chị đang định bảo anh Lâm Phong đi tìm em đây.” Diêu Kim Hoa cười rục rĩ vô cùng, thân thiết tựa như Lâm Lan là em gái cô ta vậy.

Lâm Lan khinh bỉ liếc cô ta một cái, giọng lạnh nhạt: “Chị sợ tôi chạy đi, bực tới tay rồi còn trôi theo dòng nước ấy chứ.”

Nụ cười Diêu Kim Hoa cứng đờ: “Muội nói gì vậy, muội muội là người thế nào, sao có thể bỏ chạy? Nếu có chạy thì chạy đi đâu?”

Uy hiệp, khôn thật, trắng trợn uy hiệp, ngầm ý nói là, cô chạy trốn được khỏi Trương gia sao?

Lâm Lan hừ lạnh một tiếng, không để ý cô ta, tiến lên hành lễ với đám người trưởng thôn.

“Vì chuyện của Lâm Lan khiến trưởng thôn, Trần Lương thúc, Diêu Huy thúc phiền toái, Lâm Lan rất áy náy.”

Trưởng thôn cất tẩu thuốc đang hút dở, ôn hòa nói: “Chuyện của cháu già trẻ trong thôn rất quan tâm, cho nên tối nay ta cố ý đưa Diêu Huy thúc cùng Trần Lương thúc đi theo, mọi người cùng nhau thương lượng một chút, cháu nói ý cháu trước đi.”

Trưởng thôn vừa mở miệng nói là đem cả già trẻ trong thôn vào lời nào, thái độ nhiệt tình khác hẳn lúc trưa, lòng Lâm Lan hiểu rằng trưởng thôn cũng có những mối quan hệ lớn, xem ra, cũng chưa biết bên nào hơn bên nào.

Diêu Kim Hoa nghe vậy, không khỏi thâm hận, khó trách mấy lão già này vừa rồi không mở miệng, nguyên lai là đã sớm có quyết định, muốn thay Lâm Lan ra mặt rồi. Hừ, các người có tính toán của các người với Trương Lương, ta cũng có tính toán của ta, chúng ta chờ xem ai mới là người đắc lợi.

Chương 015 - Điều đình

Đã hỏi ý kiến mình, Lâm Lan liền nói thẳng.

“Lâm Lan cháu vẫn một câu nói kia, cho dù phải gả cho chó cho heo, cũng sẽ không làm thiệp nhà họ Trương.”

Lời nói mạnh mẽ, chứng tỏ thái độ kiên quyết của Lâm Lan.

Trưởng thôn Kim Phú Quý giả bộ ho hai tiếng, không để mắt tới thần sắc Diêu Kim Hoa, ông nhú mày nói với Lâm Phong: “Lâm Phong, cậu cũng nghe Lâm Lan nói rồi, giờ chúng tôi chỉ hỏi cậu, cậu có định làm đúng theo lời mẹ cậu dặn dò trước khi lâm chung không?”

Diêu Kim Hoa thầm nghĩ rằng, lão già này đúng mưu mô hơn người.

Lâm Phong khó xử nhìn Diêu Kim Hoa, hần ậm ừ nói: “Lời mẹ dặn lúc lâm chung, Lâm Phong không dám quên.”

“Vậy vì sao cậu dung túng vợ cậu, chưa hỏi ý kiến Lâm Lan đã đồng ý gả Lâm Lan cho nhà họ Trương làm thiệp, sau đó tự tiện nhận sính lễ?” giọng Kim Phú Quý cao thêm vài phần, không chút lưu tình chất vấn.

Trong lòng Lâm Phong kêu oan, vì mình, cũng vì Kim Hoa, Kim Hoa đâu muốn đem chuyện thành ra thế này, là do Trương gia ác bá, muốn cưới là cưới.

Không đợi Lâm Phong mở miệng, Diêu Kim Hoa đã nói trước: “Trưởng thôn, bác biết đấy, Lâm Phong là người thành thật, bác đừng hù dọa anh ấy, không sai, chuyện này là do ta không hỏi ý của Lâm Lan, nguyên nhân buổi trưa ta đã nói qua, bà mỗi Vương đưa bạc sính lễ tới, nói Trương lão gia sớm đã coi trọng Lâm Lan, ta nói chuyện một lúc với bà mỗi Vương, nói chuyện này còn phải hỏi ý tứ Lâm Lan một chút nhưng bà ấy nói Trương lão gia đã quyết định, ai dám thay đổi? Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt ư. Trưởng thôn, ta là e ngại Trương lão gia dùng thủ đoạn nên không dám trả lại bạc sính lễ, nếu như mọi người có biện pháp khiến ngài ấy cam tâm tình nguyện lấy lại sính lễ, Diêu Kim Hoa ta vô cùng cảm kích, Lâm Phong chỉ có một em gái là cô ấy, ta làm sao có thể làm cô ấy đau khổ, chẳng qua, ta chỉ là một nữ nhân bình thường, thật sự không dám đối nghịch với Trương

lão gia.”

Giọng nói Diêu Kim Hoa uyển chuyển, vẻ mặt ủy khuất, đem bộ dạng thiện lương mềm yếu diễn suýt vô cùng nhuần nhuyễn. Mấy vị này này mặc dù ghê gớm nhưng bọn họ là những người có quyền nhất trong thôn, tự nhiên Diêu Kim Hoa sẽ không ngốc đến nỗi đối nghịch với bọn họ, đem củ khoai lang nóng này ném cho mấy người, các người có khả năng như thế, thử đi giải thích với Trương lão gia đi.

Lâm Lan chưa ăn cả cơm trưa cùng cơm tối, bụng trống trơn, bằng không nghe chị ta nói xong chắc buồn nôn mà phun ra sạch.

“Đúng thế, đáng tiếc hôm nay ta không ở nhà lúc đó, nếu có nhà sẽ không xảy ra chuyện này...” Lâm Phong vội vàng phụ họa theo.

Trần Lượng thúc vốn đã có ác cảm với bà mối Vương, hẳn tức giận nói: “Bà mối Vương cũng chẳng phải người tốt đẹp gì, Xuân Phương nhà ta bị bà ấy hại thảm, ta sớm báo cho mọi người trong thôn biết, đừng nên tin bà ấy mà nhờ làm mối, vợ Lâm Phong đây chẳng phải tự tìm quả đắng ăn sao?”

Diệu Huy thúc nói thẳng vào vấn đề: “Vợ Lâm Phong, cô không cần phải nói lời hoa mỹ, nếu không phải cô bày bà mối Vương đi tới Trương gia nói tốt thì Trương gia có đưa bạc sính lễ tới không? Bà ta chỉ là người làm mai, không phải cô nhờ vả thì sao tự quyết được?”

Diêu Kim Hoa ngượng ngùng, muốn dựng lên cãi lại. Diệu Huy thúc lại nói tiếp: “Cô cũng biết là mình đã làm sai, ngày mai cùng Lâm Phong đi tìm bà mối Vương để bà ta trả lại bạc sính lễ.”

“Ai da, Diệu Huy thúc, việc này ngàn lần vạn lần không thể được, bạc đã nhận, bà mối Vương cũng đã sớm báo tin lại cho Trương lão gia, ngài bảo chúng ta phải nói thế nào với Trương lão gia? Nói Lâm Lan không muốn gả? Vậy thì đúng là nguy hiểm, hay nói người trong thôn cũng không thích Lâm Lan gả đi? Mấy vị thúc bá, đừng quên, tơ tằm thôn Giản Tây chúng ta đều là Trương gia thu mua.” Diêu Kim Hoa vội nói.

Kim Phú Quý vượt chòm râu thưa thớt, trầm ngâm nói: “Vợ Lâm Phong nói vậy cũng có lý, muốn trả lại bạc sính lễ cũng phải có một cơ thích hợp.” Tuy nhiên trong lòng ông thì vô cùng bức bối với Diêu Kim Hoa, mục la sát này thật độc ác, rõ ràng là uy hiếp bọn họ, nếu để cho cô ta đi trả bạc, cô ta sẽ nói là trưởng thôn ép cô ta đi, chẳng phải là để cho lão họ Trương chĩa

mũi dao vào ông sao?

“Tìm một lý do hợp lý thật là khó khăn.” Diêu Huy thúc lắc đầu than thở.

Trần Lượng thúc tức giận nói: “Cũng không thể để Lâm Lan phải gả đi chứ?”

Lâm Lan suy nghĩ nên đưa Lý tú tài ra, nếu Diêu Kim Hoa đã phách lối như vậy, nàng cũng nên đáp trả lại.

“Thật ra chuyện này cũng không khó làm, cháu vốn đã có ý trung nhân rồi, vốn là định mấy ngày nữa nói với anh trai, không ngờ chị dâu lại nhận bạc sính lễ nhà người khác, do chị ấy không biết gì.” Lâm Lan bình tĩnh nói.

Lời vừa nói ra, mọi người trong phòng nhất thời giật mình sững sốt. Lâm Lan nói thật hay giả vậy?

Lâm Phong ngật ngừng nói: “Muội muội, đừng vì chuyện này mà nói tùy tiện vậy.”

“Đúng thế, Lâm Lan, cô là dạng con gái nào vậy, có em gái của chồng nào đã đính hôn mà chị dâu không biết?” Diêu Kim Hoa châm chọc: “Nói thật, gả cho Kim Bảo Trụ không bằng gả cho Trương lão gia đâu.”

Lâm Lan thản nhiên nhìn Diêu Kim Hoa một cái: “Ai nói tôi muốn gả cho Kim Bảo Trụ, ý trung nhân của tôi là Lý tú tài, hơn nữa, chị cảm thấy khó hiểu hả? Giờ chị hãy nói với Trương gia rằng tôi với anh tôi sợ chị không vừa mắt tú tài nghèo nên gạt chị không nói cho chị biết, vậy là được phải không?” Diêu Kim Hoa không phải nói rất yêu thương nàng sao? Vậy thì vì nàng mà chịu nỗi oan này đi.

Diêu Kim Hoa ngã ngửa, chuyện này đối với chị ta khó mà tin được: “Thế nào lại là Lý tú tài?” Nếu là hẳn thì còn không bằng Kim Bảo Trụ, nhà Kim Bảo Trụ có một đám vịt còn kiếm ra tiền, Lý tú tài thì có cái gì? Trừ một bụng thi văn, một gian nhà tranh bốn bề hở hoác, còn có gì?

Mấy người Kim Phú Quý đưa mắt nhìn nhau, sao lại xuất hiện Lý tú tài ở đây? Kim Phú Quý đột nhiên nhớ tới chuyện sáng hôm nay, chẳng lẽ Lâm Lan thật sự thích Lý tú tài, bằng không sao lại sợ Lý tú tài bị người ta hại, để cho hai bé con gọi một đám người lên núi. Kim Phú Quý như nghĩ thông suốt điềm gì đó.

“Tại sao không thể là Lý tú tài? Lý tú tài mới tới ở thôn Giản Tây ba năm, hẳn là người thế nào, chắc mấy vị thúc bá cũng hiểu. Tuy Lý tú tài nghèo khổ nhưng có học vấn, phẩm hạnh đoan chánh, tôi tin tương lai anh ấy sẽ có tiền đồ.” Lâm Lan kiêu ngạo nói, vẻ mặt này tựa như chắc chắn Lý tú tài tương lai đỗ Trạng Nguyên.

Trần Lượng thúc gật đầu nói: “Lý tú tài nọ không tệ, sống giản dị hiền hòa, lần trước ta nhờ hẳn viết hộ bức thư hẳn không lấy bạc ta.”

Có một chút khó chịu Trần Lượng thúc giữ lại trong lòng, là chuyện đám phụ nữ trong thôn ai cũng yêu thích Lý tú tài, nhưng con người hẳn thực sự không tệ, là một chính nhân quân tử.

Diệu Huy thúc cũng nói: “Ta cũng nghe nói Diệp gia trong thành muốn mời hẳn làm môn khách, Huyện lão gia còn muốn mời hẳn làm chủ ghi chép sổ.”

“Làm môn khách, làm chủ ghi chép sổ thì có gì hơn người, có thể kiếm tiền à.” Diệu Kim Hoa tỏ vẻ khinh thường, tiền đồ, tiền đồ cái rắm, mấy tên được đề tên trên bảng vàng chứ? Thư sinh nghèo rớt mùng tơi cũng không phải chưa thấy.

“Không thể nói như thế được, có câu, không ai giàu ba họ, không ai khó ba đời, nói không chừng ngày nào đó lại thăng quan tiến chức rất nhanh.” Kim Phú Quý chậm rãi nói.

Trần Lượng thúc phụ họa: “Ta xem cũng được, nhưng là... Lâm Lan, Lý tú tài có biết chuyện Trương gia muốn kết hôn với cháu không?”

Chuyện này cũng đầu đầu, nếu Lý tú tài cũng sợ Trương gia, lúc máu chốt này khước từ thì phiền toái lớn...

Lâm Lan nhẹ nhàng ừ: “Cháu nói với anh ấy rồi.”

Lâm Phong ân cần hỏi: “Vậy cậu ta nói thế nào?”

Lâm Lan ngẫm nghĩ, không thể chuyện gì cũng nói ra, nàng tỏ ra căng thẳng nhăn nhó: “Cái này... Hay là ngày mai ca ca tự mình đi hỏi anh ấy đi.”

Chương 016 – Nén giận

Kim Phú Quý dập thuốc, cất tẩu thuốc vào một bên hông, nói: “Vợ Lâm Phong đã nói vậy, Lâm Phong, sáng mai cậu đi hỏi Lý tú tài. Nếu Lý tú tài cũng thấy không có vấn đề gì thì việc này vẫn còn đường cứu vãn. Cho dù Trương gia có bá đạo đến đâu thì cũng không thể làm trái với cái “lý” này được. Chẳng qua mọi người phải giữ kín miệng, không được để lộ ra điều gì. Nếu lại xảy ra chuyện thì lúc đó đừng trách ta dùng thôn quy xử lý. Bất cứ ai cố ý quấy rối trị an trong thôn, làm cho thôn Giản Tây không thể an bình thì theo luật đuổi khỏi thôn.” Kim Phú Quý nói xong nghiêm túc nhìn Diêu Kim Hoa.

Diêu Kim Hoa dĩ nhiên hiểu, lời trưởng thôn là nói cho cô ta nghe, mặc dù trong lòng khinh thường nhưng vẫn còn có chút sợ. Lúc này cô ta cúi mặt tranh ánh mắt bén nhọn của trưởng thôn, lòng phần nộ.

“Được rồi, không còn sớm nữa, chúng ta về trước, đợi tin tức ngày mai của Lâm Phong.” Kim Phú Quý đứng dậy chào hỏi Trần Lượng thúc và Diêu Huy thúc, sau đó cùng nhau rời khỏi Lâm gia.

Lâm Phong đi ra ngoài tiễn bọn họ, trong phòng còn lại Lâm Lan cùng Diêu Kim Hoa.

Diêu Kim Hoa nhíu mày, mĩa mai nói: “Em chồng thật có bản lĩnh, âm thầm quyền rũ Lý tú tài ngay được.”

Diêu Kim Hoa cố ý nhấn mạnh hai chữ “quyền rũ”.

Lâm Lan không thèm nhìn chị ta, đi thu dọn chén trà, vừa làm vừa nói: “Tôi nào có bản lĩnh như chị đâu, hại mẹ chồng tức chết, bán đứt em chồng, còn có thể đem tướng công xoay vòng vòng, da mặt phải dày, tâm địa đen tối mới có thể làm ra những chuyện vô sỉ thế này, trong huyện thành Phong An, chị coi như là nhất rồi đấy.”

Diêu Kim Hoa giận run, hôm nay cô ta đã tích đủ hỏa khí, bạc tới tay còn bị cướp, lại còn bị trưởng thôn dạy dỗ khiến trong ngoài đều biết cô ta không phải người tốt đẹp, Lâm Lan còn dám mạt sát cô ta, Diêu Kim Hoa nhào qua, cầm tức Lâm Lan, cầm lấy mấy cái chén trong tay Lâm Lan xán mạnh xuống đất, trong nhà tiếng “loảng xoảng” vang lên giòn tan.

“Lâm Lan, cô không còn coi tôi là chị dâu cô hả?” Diêu Kim Hoa tức giận.

Lâm Lan không chút mảy may, lạnh nhạt nói: “Lâm Lan tôi chỉ kính trọng những người đáng kính trọng, còn những kẻ tâm bất chính, lòng ác độc, may mắn là tôi không thèm để ý, nếu khiến tôi để ý, tôi sẽ cho những kẻ đó hối hận vì đã đầu thai đến cõi đời này.”

Lâm Lan lạnh lùng nói, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Diêu Kim Hoa, cô ta nhất thời lạnh gáy, tại sao Lâm Lan không giống Lâm Phong chút nào, cũng không giống mẹ chồng, miệng lưỡi bén nhọn, lại có tâm cơ, ba năm trôi qua, vô số lần giao phong cô ta không chiếm được nửa lần thắng. Lâm Lan đúng là cái gai trong mắt cô ta, ngày nào chưa diệt trừ được Lâm Lan, ngày đó cô ta còn chưa an tâm.

Lần này vốn là một cơ hội tốt, vừa có thể đuổi Lâm Lan đi, vừa có thể kiếm được một số bạc lớn, quả thực là cơ hội từ trên trời rơi xuống, đáng tiếc cô ta chưa kịp ném thử tư vị thì cơ hội đó đã biến thành một tảng đá đâm vào người, Diêu Kim Hoa phẫn uất, nhất định đem chuyện này làm tới cho thành mới được.

Lâm Phong trở vào, vừa vào cửa liền “ai u...” một tiếng, ôm chân nhảy lên, hóa ra là đập trúng mấy mảnh chén vỡ do Diêu Kim Hoa đập phá.

“Ca, đứng yên đừng nhúc nhích, trên mặt đất còn vụn sứ vỡ.” Lâm Lan vội vã cảnh báo.

Diêu Kim Hoa thấy Lâm Phong khốn khổ co chân lặc lè vội la lên: “Mắt mũi để đâu vậy? Mau ngồi xuống tôi xem xem có nghiêm trọng không.”

Lâm Lan vội đi lấy chổi và gàu hót rác vào dọn dẹp mảnh sứ vỡ, Lâm Phong ngồi xuống ghé cời giày, lòng bàn chân đang chảy máu, Diêu Kim Hoa cầm lấy giày lau bầu: “Đế giày cũng bị cắt rách rồi.”

Lâm Lan tức giận: “Rốt cuộc giày quan trọng hơn hay chân anh tôi quan trọng hơn. Chị đúng là đồ đàn bà hư hỏng, lại ăn bớt nguyên liệu khâu giày mới thế, đúng là nên sớm ném đi thì hơn.”

Diêu Kim Hoa quay đầu tức giận nhìn chằm chằm Lâm Lan: “Cô nói dễ nghe nhỉ, sao cô không làm cho anh cô một đôi đi?”

“Thôi được rồi, được rồi, giầy này còn có thể vá lại được.” Lâm Phong vội giảng hòa.

Ca ca vẫn luôn như vậy, thấy có chuyện thì chẳng dám làm rõ, sợ mất lòng vợ, đành phải hòa giải, Lâm Lan rất muốn mặc kệ, nhưng nhìn thấy chân anh trai máu tươi chảy ròng ròng, nàng không nỡ, đi vào nhà cầm thuốc cầm máu ra ném cho Lâm Phong: “Lau máu đi rồi bôi cái này vào, mấy ngày tới đừng chạm vào nước.”

Lâm Phong “ai” một tiếng, bôi thuốc lên vết thương, sau đó quay ra hỏi Lâm Lan: “Muội muội, muội tính gả cho Lý tú tài thật hả?”

Lâm Lan cười lạnh: “Muội còn sự lựa chọn khác sao?”

Lâm Phong nghẹn họng, hồi lâu đau lòng nói: “Tại ca ca vô dụng, vô dụng.”

Diêu Kim Hoa không vui, hung hăng nhéo vào đùi Lâm Phong một cái, hấn nặng nề thở một hơi dài.

“Cái gì gọi là không có lựa chọn khác? Gả cho Trương lão gia có gì không tốt? Nửa đời sau ăn sung mặc sướng, vinh hoa vô tận, có người nào gây cản trở cô sao?” Diêu Kim Hoa vừa nói vừa nháy mắt với Lâm Phong.

Lâm Phong bất đắc dĩ nói: “Chị dâu em nói rất đúng!”

Diêu Kim Hoa lại tiếp: “Tên Lý tú tài kia nghèo rớt mùng tơi, đi theo hấn không những phải vất vả khổ cực, đến ngày nào đó không chịu được nữa hấn sẽ bán cô đi đấy.”

Diêu Kim Hoa vừa nói vừa trợn mắt nhìn Lâm Phong một cái.

Lâm Phong lại chép miệng: ““Chị dâu em nói rất đúng!”

“Lâm Lan a... Không phải là chị dâu khó chịu gì cô, cô nên sửa cái tính ngang bướng của bản thân đi, tốt xấu gì cũng đừng như vậy, nếu không sau này có ngày cô phải khóc ròng đấy.” Chiếm được ủng hộ của Lâm Phong, Diêu Kim Hoa hăng say nói tiếp.

Lâm Lan thờ ơ nghe chị ta nói nhảm, càng không muốn nhìn bộ dạng khó coi kia của anh trai, xoay người vào phòng, tiện tay đóng mạnh cửa.

Diêu Kim Hoa tức nổ mắt, gào to: “Anh nhìn đi, nhìn đi... Thái độ của nó

như thế là sao? Nó có thôn trưởng làm chỗ dựa, bây giờ không coi anh trai chị dâu ra cái gì rồi.”

Lâm Phong thấy em gái tức giận bỏ đi, cảm giác uất ức, tức giận nói: “Nàng bớt tranh cãi chút được không, em ấy đang khó chịu trong lòng.”

“Nó không thoải mái? Vậy còn tôi không thoải mái thì sao? Đứa bé trong bụng tôi cũng không thoải mái, anh vui chưa.” Diêu Kim Hoa lồng lộn tức tối, ném giấy lên người Lâm Phong, sau đó quay lưng trở về phòng.

Lâm Phong cầm giấy trên tay, thở dài vô lực...

Lâm Lan nằm trên giường gỗ đã cũ, nàng trần trọc trở mình, tâm tình khó chịu.

Lão già họ Trương có vì nàng đã có hôn ước mà từ bỏ ý đồ không? Không dám chắc, hẳn quen ngạo mạn rồi, từ khi nào biết nói đạo lý? Nếu như hẳn không chịu, bên phía trưởng thôn có thể nhúng tay nữa không?

Còn nữa, Lý tú tài có quan hệ gì với Diệp gia? Chỉ là bởi vì Diệp gia từng muốn mời Lý tú tài tới làm môn khách thôi sao? Nếu như Lý tú tài có thể nhờ Diệp gia ra mặt phối hợp, chuyện này còn có chút hy vọng, máu chốt còn muốn thấy Diệp gia có thể giúp tới mức nào,... Nhìn lại bằng hữu Lý tú tài kia hình như có chút lai lịch, nhưng dù sao cũng chỉ là người ngoài, hổ xuống đồng bằng bị chó khinh, cho dù tên người hầu mặt như băng kia thân thủ mau lẹ nhưng một người hai năm đâm sao địch lại được đám đông, cũng không nên trông chờ gì nhiều.

Đúng rồi, lá thư...

Lâm Lan lấy bức thư trong ngực ra, trên phong bì đề mấy chữ lớn “Gửi Diệp Lão gia”, chữ viết thoát nhìn phóng khoáng mà đầy khí khái... Lâm Lan kiếp trước từ khi cầm bút lông luyện chữ rất chăm chỉ, chưa từng bỏ một ngày, khả năng thư pháp rất tốt, thế nhưng nhìn mấy chữ của Lý Minh Doãn, nàng mặc cảm. Chữ của nàng đẹp nhưng có phần không tự nhiên, còn chữ Lý Minh Doãn, trông vô cùng phong nhã.

Người này, gần xi, sợ nàng nhìn lên sao?

Lâm Lan tò mò muốn mở ra xem trộm, cuối cùng nhịn được, quyết định sáng sớm mai nhờ Bảo Trụ đem thư đi.

Chương 017 – Tình nghĩa vô giá

Sáng sớm, ánh dương vừa nhú Lâm Lan đã rời giường, nàng không làm điểm tâm mà chạy nhanh tới nhà Bảo Trụ phó thác trách nhiệm nặng nề, sau đó lại tất tả chạy về, tình hình đang rối rắm, nàng phải trông chừng Diêu Kim Hoa, tránh chị ta gây thêm tai họa.

May mắn là thói ngủ nướng của Diêu Kim Hoa không phải một sớm một chiều sửa được, Lâm Lan yên tâm đi làm điểm tâm.

Hôm nay Lâm Phong dậy sớm hơn mọi ngày, hẩn khắp khềnh ra rửa mặt.

Lâm Lan biết anh mình định đi tìm Lý tú tài, nghĩ đến chân của Lâm Phong bị thương, nàng nhíu mày: “Ca, bằng không... để mọi người mời Lý tú tài đến nhà.”

“Đương nhiên là muốn hẩn tới, có đàn bà con gái nào lại chủ động trong chuyện này.” Diêu Kim Hoa đứng bên cửa chỉnh sửa dung nhan, bộ dạng muốn châm chọc người khác, có điều nhìn cô ta lại thâm trầm quá mức.

Lâm Lan nói: “Để tôi bảo mấy đứa trẻ con đi gọi.”

Điểm tâm bày lên chưa kịp ăn thì Lý tú tài đã đến.

Hẩn một thân trường sam xanh nhạt, dáng vẻ ung dung, lạnh nhạt đứng bên cửa.

“Anh... Đã ăn sáng chưa?” Lâm Lan hỏi.

Lý tú tài gật đầu: “Ăn rồi.”

Lâm Lan dọn dẹp bát đĩa, lau khô sạch sẽ mặt bàn, mọi người bắt đầu nói chuyện chính.

Có Diêu Kim Hoa bên cạnh, Lâm Phong như bị cấm khẩu, cho nên căn bản là Diêu Kim Hoa hỏi chuyện.

“Lý tú tài, cậu thật sự muốn kết hôn với Lâm Lan nhà ta?”

“Cậu cũng biết Trương lão gia muốn cưới nó, cậu còn muốn lấy?”

“Cậu biết Trương lão gia là ai chứ? Cậu không sợ đắc tội với ông ấy à?”

“...”

Những câu hỏi được đưa ra, Lý Minh Doãn chỉ dùng một chữ “vâng” trả lời, vô cùng mạch lạc, không có nửa điểm do dự, hần mím cười, ngữ điệu thông dong khiến người đối diện cảm nhận rõ thành ý cùng quyết tâm của hắn.

Lâm Phong đã lộ vẻ mặt hài lòng.

Diêu Kim Hoa không chịu bỏ qua, hôm nay cô ta quyết định làm khó Lý tú tài, để cho hắn biết khó mà lui.

“Hào, cậu đã quyết định kết hôn với Lâm Lan, vậy cậu chuẩn bị bao nhiêu bạc sính lễ? Phải biết rằng Trương lão gia đã bỏ ra năm mươi lượng bạc, còn chưa hết, đợi xem thiếp canh xong, còn có thể cấp thêm sính lễ hậu hĩnh.” Diêu Kim Hoa biết Lý tú tài nghèo rớt mòng tơi, đừng nói năm mươi lượng, năm lượng bạc còn chẳng có.

Lâm Phong cảm thấy hỏi như vậy thật lỗ mãng, hiện tại chỉ có thể trông cậy vào Lý tú tài, nếu hắn bị dọa chạy mất thì em gái làm sao bây giờ? Lâm Phong lặng lẽ lấy cùi chỏ chọc nhẹ Diêu Kim Hoa.

Diêu Kim Hoa trừng mắt, không chút cố kỵ lớn tiếng nói: “Sao anh lại chọc tôi? Tôi nói sai gì à? Nhà ai lấy vợ mà chẳng phải nạp sính lễ? Đây là quy củ lão tổ tông lưu lại.”

Lâm Lan mắt thấy Diêu Kim Hoa làm khó Lý tú tài, theo tính tình của nàng, nàng sớm đã lên tiếng ngăn trở, nhưng lúc này, nàng rất muốn nhìn xem Lý tú tài đối ứng ra sao.

Chỉ thấy Lý tú tài cười nhạt, bình tĩnh móc từ trong ngực ra một trang giấy, mở ra nói: “Đây là bạc sính lễ của tôi.”

Ba người không hẹn cùng tò mò nhìn vào.

“Đây là cái gì?” Diêu Kim Hoa chỉ biết đếm bạc, không biết chữ, nhìn tờ giấy kia như nhìn thấy giun bò trên giấy.

Lâm Phong miễn cưỡng đọc, thì thầm từng chữ: “Tình, nghĩa, vô, giá.”

Lâm Lan đột nhiên cười vui vẻ, Lý tú tài sớm đoán được Diêu Kim Hoa

sẽ hỏi hấn bạc sính lễ ư? Viết mấy chữ như vậy, ân tình đúng là vô giá, nàng cùng hấn có gì tình nghĩa? Chỉ là giao dịch, tuy nhiên, mấy chữ này viết đúng là tốt, bút lực mạnh mẽ, đại khí không câu chấp, rất khó tưởng tượng nhìn hấn quy củ hơn người lại viết ra những chữ tiêu sái như thế, chẳng lẽ, bề ngoài hấn nghiêm túc lạnh lùng, ngược lại bên trong cất giấu sự nhiệt tình như lửa?

Diêu Kim Hoa cảm giác mình bị chọc điên, thì thầm nói: “Lý tú tài, cậu có ý gì? Chẳng lẽ chỉ dùng mấy chữ vớ vẩn kia mà đòi lừa gạt khuê nữ về nhà?”

Đôi mắt Diêu Kim Hoa thiếu lịch sự, sắc mặt Lý tú tài không đổi, chậm rãi nói: “Tình nghĩa vô giá, chính là tâm ý của Lý mỗ đối với Lâm Lan cô nương, hơn nữa, Lâm huynh cầm bốn chữ này mang đến Mặc Hương Trai ở huyện thành đổi năm mươi lượng bạc không phải vấn đề.”

Diêu Kim Hoa cùng Lâm Phong không hỏi nuốt một ngụm khí lạnh, năm mươi lượng bạc, mấy chữ này?

Lâm Lan cũng cảm thấy kinh ngạc, mặc dù nàng không hiểu hiểu thị trường thư họa thời này lắm, nhưng nàng biết không kể triều đại nào, cực phẩm tranh chữ thời nào cũng là vô giá, nàng cảm thấy Lý tú tài nói năm mươi lượng là khiêm tốn.

“Lý tú tài, ta thấy cậu là người đọc sách, nghĩ cậu thành thật, không nghĩ lại cũng là loại người giả dối, chữ của cậu đáng giá như vậy, còn ở nhà tranh vách nữa sao? Còn dùng một thân xiêm y cũ này? Lừa quỷ gạt ma hả.” Diêu Kim Hoa châm chọc. Viết mấy chữ đã có thể kiếm nhiều tiền thế, hấn chẳng phải sớm là đại gia huyện thành Phong An, sao còn bộ dạng nghèo kiệt xác như kia?

Lý tú tài khôn khéo, không chút kiêu ngạo nói: “Đạm bạc minh chí, phì cam tang tiết, bão phác thủ chuyết, phương nãi thiệp thế chi đạo*, huông chi, Lý mỗ ở nhà tranh, mặc xiêm y cũ vì giữ trọn đạo hiếu với người mẹ đã mất, đại tẩu cho có gì không ổn? Đại tẩu không tin thì cầm giấy này tới Mặc Hương Trai hỏi sẽ biết thiệt giả.

** Lấy sự đạm bạc làm tiêu chí rõ ràng của bản thân, sung sướng ngon ngọt là mầm tai họa, phải giữ lấy sự thật thà chất phác của bản thân, đó chính là đạo đối xử với đời. – đây là kiểu nói dùng câu chữ văn vẻ của văn nhân thời xưa.*

Lâm Lan lần đầu cẩn thận xem xét Lý tú tài, trước đây chỉ cảm thấy người này dung mạo tuấn tú nhưng tinh tình có chút quái gở, không hay nói chuyện với mọi người, không hay giải thích về những việc đã làm, bây giờ nhìn hẳn nói năng ưu nhã, ứng đối tự nhiên, hai đầu lông mày lộ ra khí chất nho nhã, hẳn nhất định đã hưởng một sự giáo dục rất tốt, xuất thân bất phàm. Một công tử phú gia, một tú tài tài hoa hơn người, tại sao lại tới thôn Giản Tây này, trải qua cuộc sống ẩn cư kham khổ? Chỉ là vì giữ tròn đạo hiếu với người mẹ đã mất sao? Trong đó có gì ẩn tình chăng? Lâm Lan có chút nóng lòng muốn nghe chuyện xưa của Lý tú tài.

“Chị không giữ, tôi sẽ giữ.” Lâm Lan vừa nói vừa định cầm tờ giấy kia.

Diêu Kim Hoa vội đoạt đi, cầm trong tay nhìn một hồi, trong lòng hồ nghi không chừng những chữ này đáng giá nhiều tiền như vậy chăng? Cô ta nhìn Lý tú tài vài lần, thấy hẳn nghiêm túc, không giống như đang nói láo, liền hù dọa: “Trước để anh trai Lâm Lan cầm tới Mặc Hương Trai kiểm chứng, nếu Mặc Hương Trai ra giá thiếu một đồng, hôn sự này ta sẽ không thừa nhận.”

Lý tú tài khẽ gật đầu, tỏ ý tùy cô ta.

Lâm Lan khẽ cười nhạt, hôn sự của tôi cần chị thừa nhận?

Lâm Phong càng nhìn càng thấy Lý tú tài vừa mắt, trước kia sao không phát hiện Lý tú tài là người thế này, bất kể chữ hẳn có đáng giá như vậy hay không, với tính tình của hẳn, muội muội gả cho hẳn chắc sẽ không phải chịu thiệt thòi.

“Lý tú tài, chuyện Trương lão gia cậu cũng biết...” Lâm Phong mở miệng nói.

“Gọi tôi Minh Doãn là được.” Lý tú tài cười nhạt một tiếng.

“Minh... Minh Doãn, nếu có thể được, ta cảm thấy cậu cùng Lâm Lan mau chóng quyết định hôn sự này...” Lâm Phong nói chưa hết, liền bị một đòn đánh vào hông, lại là Diêu Kim Hoa thâm hạ độc thủ.

“Gấp cái gì? Đây là chung thân đại sự của Lâm Lan, sao có thể nói gả là gả?” Diêu Kim Hoa nói giống như cô ta quan tâm Lâm Lan rất nhiều.

Lâm Phong giận mà không biết nói gì, cô biết không đùa được, mà dám tùy tiện nhận bạc Trương gia?

Vào lúc này, phía ngoài truyền đến tiếng chiêng trống náo nhiệt.

Sắc mặt Lâm Lan đại biến, chuyện không hay rồi.

Chương 018 – Cường thú

Lý Minh Doãn nhìn Lâm Lan, ánh mắt kia tựa như trấn an nàng, trong đôi mắt anh tú hiện lên sự chắc chắn tự tin, tâm tình Lâm Lan vốn đang nhảy loạn trở nên an bình. Giúp nàng giải quyết Trương gia vốn là trách nhiệm của hắn.

Bốn người đi ra cửa. Nhà Lâm Lan ở đầu Đông thôn, cũng là điểm cao nhất của thôn, đứng ở cửa có thể nhìn thấy đoàn người mang mấy hòm xiềng lớn, còn có một kiệu hoa đỏ, sáo và trống rầm rộ hướng tới nhà Lâm Lan.

Khỏi cần nói, những thứ này là của Trương gia, xem tình hình, Trương gia vừa đưa thêm sinh lễ vừa muốn rước dâu.

Sắc mặt Diêu Kim Hoa hoan hỉ, nếu không phải vì mặt Lâm Phong và Lâm Lan đổi thành đen sì, cô ta sớm đã vỗ tay hoan hô nhiệt tình nghênh đón. Bà mới Vương làm việc nhanh gọn thật, hôm qua dọn dồ tốt nhất làm chuyện cho nhanh chóng, tránh đêm dài lắm mộng, không nghĩ sẽ nhanh như vậy.

Lâm Lan bị kiệu hoa đỏ kia làm cho ngỡ ngàng, nhìn vẻ mặt đặc ý của Diêu Kim Hoa nàng không kìm chế được cơn giận, Lâm Lan nhíu mày lạnh lùng hỏi anh trai mình: “Ca, ca nói làm sao bây giờ?”

Nếu như lúc này ca ca còn muốn nhìn sắc mặt Diêu Kim Hoa định chuyện, vị anh trai này, không nhận cũng được.

Hiển nhiên Lâm Phong nổi giận, ánh mắt trừng trừng: “Làm sao bây giờ?”, hắn xoay người xông vào nhà, giầy lát xách theo cây đao đi ra ngoài.

Cây đao này là của cha lưu lại, Lâm Phong coi như trân bảo, cẩn thận lau chùi, bảo quản, thấy ca ca mang cây đao này ra ngoài, bộ dạng liều mạng như thế, Lâm Lan có cảm giác được an ủi sâu sắc, may mắn anh ấy không bị Diêu Kim Hoa làm cho mờ mắt, trong lòng anh trai, nàng vẫn có một vị trí quan trọng.

Lâm Lan kêu một đứa con nít, ghé tai nó nói mấy câu, đứa nhỏ gật đầu chạy đi thật nhanh.

“Anh làm cái gì vậy? Không muốn sống nữa à...” Diêu Kim Hoa thấy Lâm Phong mang bảo đao gia truyền ra liền tức giận dậm chân đẩy Lâm Phong: “Còn không mau thu cây đao lại.”

Lâm Phong ngó thấy đội rước dâu mỗi lúc một gần, giọng nói khàn khàn nhưng lại chắc như đinh đóng cột: “Bọn họ đừng mơ tưởng đem muội muội đi.”

“Anh bị ám đầu à? Người ta có mai mối, sính lễ, cưới hỏi đàng hoàng, anh dựa vào cái gì mà ngăn trở?” Diêu Kim Hoa vung tay đánh vào gáy Lâm Phong.

Lâm Phong bị hành động này chọc giận, hấn quay đầu lại trợn mắt: “Cái gì ư? Đó là em gái ta, Lâm Phong ta ngay cả việc bảo vệ em gái còn làm không được thì ta có còn là nam nhân không?”

Diêu Kim Hoa khịt mũi cười lạnh: “Tôi thấy đầu óc anh bị hỏng rồi, sao không chịu suy nghĩ, em anh gả đi, được hưởng phúc chứ đâu phải chịu khổ...”

Lâm Phong căm giận: “Phải gả thì gả em gái nàng đi, cho dù em gái ta không lấy chồng cũng không sao.”

Diêu Kim Hoa trước giờ diều võ dương oai trước mặt Lâm Phong chưa khi nào bị hấn quát mắng, hôm nay bị một màn này, chợt cảm thấy ủy khuất, liền dậm liên tiếp vào ngực hấn, miệng bắt đầu tru tréo khóc.

“Ta đúng là khổ tám đời a... Sao lại gả cho người đầu óc như thế này, muốn bản lãnh không có bản lãnh, muốn tiền không có tiền, bất lực a... Thế gian này còn khổ nào hơn... Ta không muốn sống, không muốn sống...”

Lâm Phong mặc dù tức giận nhưng chung quy vẫn sợ vợ, chân lại đang bị thương, bị Diêu Kim Hoa làm loạn đành lui về phía sau.

Lý Minh Doãn nhìn tình hình này không khỏi cau mày, nhỏ giọng nói với Lâm Lan: “Cô mau khuyên họ đừng làm loạn, đám người trưởng thôn sắp tới rồi.”

Lâm Lan hừ lạnh một tiếng, khuyên? Nàng không muốn khuyên chút nào,

ca ca khó khăn phát uy được chút, nếu không có chuyện trọng yếu phải đòi phó, nàng còn muốn mang thêm hai cây đuốc tẩm dầu đốt lên cổ vũ cho Diêu Kim Hoa đẹp mặt.

“Chê anh tôi vô dụng, chị có bản lĩnh thì đi tìm một ai có bản lĩnh để phó thác bản thân đi, anh tôi chịu cưới chị coi như là làm việc thiện rồi, chị còn không biết điều ở đây gây chuyện hả? Tôi cảnh cáo chị, nếu chị còn dám nói lung tung, anh tôi tha cho chị nhưng không có nghĩa tôi sẽ tha cho chị, không tin chị thử đi.” Lâm Lan trừng mắt cảnh cáo Diêu Kim Hoa, thừa dịp này dạy dỗ chị ta một lần đàng hoàng, thêm nữa là giáo dục ca ca, sợ vợ không phải chuyện xấu, có điều cái gì cũng có mức độ, chiều quá sinh đồ đốn.

Diêu Kim Hoa bị ánh mắt Lâm Lan làm cho run sợ, nhất thời quên cả khóc, mắt ngập nước run rẩy nhìn Lâm Phong, Lâm Lan cường hãn tới đâu, chỉ cần Lâm Phong giúp đỡ cô ta sẽ không sợ, thế nhưng hiện tại Lâm Phong không để ý tới cô ta. Diêu Kim Hoa không dám khóc lóc, chỉ đứng lặng một bên ủy khuất nước mắt.

Thấy Lâm Lan đe dọa chị dâu, trong mắt Lý Minh Doãn hiện ý cười, không biết Hàn Thu Nguyệt chống lại Lâm Lan thì sẽ gặp phải chuyện gì.

“Lâm Phong, xảy ra chuyện gì vậy? Trương gia mang kiệu hoa tới là sao?” Trương thôn Kim Phú Quý, Trần Lượng thúc cùng đám người trẻ tuổi cường tráng trong thôn chạy tới.

Lâm Lan hung hăng lườm Diêu Kim Hoa một cái, ngầm nói: không phải do chị giở trò quỷ hả.

Diêu Kim Hoa thấy Lâm Lan nhìn mình, khiếp đảm lui vài bước, trốn sau lưng Lâm Phong, tội nghiệp lôi ống tay áo Lâm Phong, bị Lâm Phong giằng ra.

Lâm Lan thâm thoải mái.

Lý Minh Doãn lễ phép thi lễ trưởng thôn và Trần Lượng thúc.

Nhìn thấy Lý tú tài, lòng Kim Phú Quý cũng an tâm hơn chút, xem ra là thỏa đàm rồi.

“Lý tú tài, chuyện hôm nay sợ có chút phiền toái, trước hết chúng ta phải nói rõ với Trương gia, nếu nói không thông...” Kim Phú Quý cũng không biết phải làm thế nào, nói được nửa liền im bật.

Lý Minh Doãn mỉm cười, chấp tay nói: “Đã phiền trưởng thôn quan tâm.”

Kim Phú Quý thầm than một tiếng, chuyện này khiến ông đã một đêm mất ngủ.

Đội ngũ rước dâu đi tới trước mặt mọi người thì dừng lại. Bà mối Vương đầu đội bông hoa hồng lớn, ngẩng đầu ưỡn ngực, mặt mày hớn hở, vui sướng đi từ trong đội ngũ ra, phía sau là hai hủ nung*, trong tay mỗi người là một cái khay, trên khay phủ lụa đỏ, phía trong một khay là hủ phục, một khay là đồ trang sức. Bà mối Vương đi tới trước Lâm Lan nhón gót nói: “Lâm Lan cô nương, đại hỉ rồi.

** Người chăm sóc cô dâu trong lễ cưới xưa.*

Lâm Lan chán ghét nhìn bà mối Vương mặt trát đầy phấn, đã già còn tính cưa sừng làm nghề, nàng lạnh giọng châm chọc: “Bà mối Vương, bà chẳng xứng tý nào với nghề bà mai cả.”

Bà mối Vương vừa nhìn sắc mặt Lâm Lan đã biết nàng hận chết bà ta, tuy nhiên da mặt bà ta sớm đã luyện bách độc bất xâm, vững hơn tường đồng, bà ta cười nói: “Lâm Lan cô nương, hôm nay là ngày vui của cô, mau mau thay xiêm y, đừng làm trễ giờ lành.”

“Bà mối Vương, cả thôn Giản Tây biết hôn sự của Lâm Lan ta tự mình định đoạt, đừng ai mong làm chủ hộ ta, đừng nói bà không biết, hôm kia tôi đã nói cho bà nghe rồi. Cho nên, bà nghĩ cùng chị dâu tôi gạt tôi định ra hôn sự này, tôi sẽ theo sao?” Lâm Lan lãnh đạm nhìn bà ta.

“Đúng vậy, bà mối Vương, chuyện này bà làm tắc trách quá.” Trưởng thôn Kim Phú Quý nghiêm túc nói.

Bà mối Vương cười khan một tiếng: “Lâm Lan cô nương, làm gì có nữ nhi nào tự mình làm chủ hôn sự của mình? Ta làm bà mối đã mấy chục năm chưa nghe về điều này bao giờ, nhà cô đã nhận bạc sính lễ, Trương gia đã lấy thiệp canh về so, tiệc cưới đã bày, nào có không tính toán đạo lý, mọi người đang chờ đợi, kiệu hoa cũng đã sẵn sàng.”

“Người nào nhận bạc sính lễ thì các vị mang người đó đi, tôi không có quan hệ tới nữa xu.” Lâm Lan nhìn trời, bộ dạng không liên quan gì nàng.

Diêu Kim Hoa nghe giã nảy lên: “Nhắc tới tôi làm gì?”

Mọi người nhất tề quay đầu lại khinh bỉ Diêu Kim Hoa, không phải cô gây ra họa sao? Không lôi cô đi thì lôi ai?

Bà mối Vương thấy tình thế căng thẳng, nhíu mày hỏi Diêu Kim Hoa: “Kim Hoa, xảy ra chuyện gì vậy? Hôm qua nói là mọi chuyện đều tốt mà? Nói mang kiệu hoa tới nữa.”

Mọi người lại lần nữa trừng mắt nhìn Diêu Kim Hoa, trong sự khinh bỉ có thêm mấy phần tức giận.

Lúc trước Lâm Phong tin tưởng lời giải thích của Diêu Kim Hoa, do cô ta không dám đắc tội Trương gia nên mới hành động như vậy... giờ đã hiểu, thì ra tất cả là quỷ kế của Kim Hoa. Hắn giật mạnh ống tay áo đang bị Diêu Kim Hoa vầy vò, nặng nề hừ một tiếng.

Diêu Kim Hoa bị ánh mắt mọi người hù cho sắc mặt trắng bệch, chột dạ nói: “Tại sao lại là ta? Bà đừng ngậm máu phun người như vậy.”

Sắc mặt bà mối Vương thay đổi, nhìn điệu bộ này, hóa ra là muốn từ hôn a...

Lúc này, trong đội ngũ rước dâu có một người đi ra, một thân áo tơ lụa, vóc người mập lùn, đôi mắt híp tịt, lộ ra sự giả hoạt, ngạo mạn quét mọi người một cái, sau đó ngạo mạn mở miệng: “Bà mối Vương, bà chưa nói rõ tình hình với họ sao?”

Bà mối Vương vội vàng lấy lòng nói: “Lưu quản gia, ta lấy danh dự làm mối mấy chục năm, hôn sự kia rõ ràng đã thỏa hiệp xong xuôi, ngày hôm qua quả thật ta cùng chị dâu Lâm Lan đã bàn xong, ta còn hỏi là Lâm Lan có đồng ý không? Cô ta vỗ ngực nói với ta, tuyệt đối không thành vấn đề, ngài xem, đây là khế ước cô ta lập với ta, nếu không phải, sẽ trả lại gấp ba số bạc sính lễ.” Bà mối Vương vừa nói vừa móc một tờ giấy ra cho Lưu quản gia xem.

Lưu quản gia nhìn, cười lạnh một tiếng, nói với đám người Lâm Lan: “Hoặc là mau chóng lên kiệu hoa, chúng ta cùng nhau vui vẻ hôm nay, còn nếu nhà các người nghĩ thoái hôn, vậy thì mau trả lại một trăm năm mươi lượng bạc, hơn nữa, huynh đệ nhà chúng ta từ xa tới, không thể tay không trở về, thật xui xẻo đúng không nào? Coi như chuẩn bị thêm năm mươi lượng cho họ uống trà, là để đuổi xui đi, còn nữa, Trương phủ giăng hoa kết đèn, bày tiệc lớn, hao tổn khoảng ba trăm lượng, số tiền này dĩ nhiên là các

ngươi phải bù, Lâm Lan cô nương, lên kiệu hoa hay đèn bạc, tự cô quyết định đi.”

Chương 019 - Hủy chứng cứ

Trừ Lý tú tài, ai nấy đều ngây ngẩn cả người, rốt cuộc hiểu được, tại sao Trương gia trở thành gia tộc giàu có của huyện thành Phong An, thì ra của cải kiếm được từ những vụ vợ vét như thế này sao. Sư tử mở miệng, há mồm chính là năm trăm lượng, cho dù toàn dân thôn Giản Tây đem hết bạc ra góp vào cũng không đủ số này, đây chẳng phải ép Lâm Lan lên kiệu hoa sao?

Lâm Lan thâm nghĩ: đúng là quân độc ác. Nàng nháy nháy mắt với Lý tú tài mấy cái, anh có con át chủ bài nào thì mau tung ra đi, sao lại nhàn nhã đứng nhìn tôi vậy.

Người này... có ý gì vậy? Bằng quang nhìn? Lâm Lan tức tối, không làm sao được, đành tự thân xuất mã.

Nàng tiến lên một bước, hai tay chống nạnh, mày hơi nhíu lại, tà tà đánh giá Lưu quản gia, vẻ mặt nàng xem chừng còn lợi hại hơn hẳn, nàng ngạo mạn nói: “Ông nói chị dâu tôi viết chứng từ, tôi không tin, chị dâu tôi không thể ngốc tới mức này, xem ra, chứng cứ là các người làm gì hả?”

Lưu quản gia cau mày, mắt lại híp lại, khẩu khí hết sức khinh thường: “Giấy trắng mực đen, Lâm Lan cô nương nếu không tin, tự mình nhìn một cái đi.”

Lâm Lan không khách khí, tiến lên cầm tờ giấy gọi là chứng cứ, còn dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Lưu quản gia một cái. Vừa nhìn nàng không khỏi tức giận mắng thầm: Diêu Kim Hoa chết tiệt, đúng là loại ngó ngẩn, kế ước này mà cũng ký.

Đang lúc mọi người thấp thỏm khẩn trương, Lâm Lan đột nhiên làm hành động vượt ngoài sức tưởng tượng của tất cả.

Chỉ thấy nàng xé đôi mảnh giấy, tiếp đó gấp lại xé tư, tiếp tục là xé nát thành những mảnh nhỏ tung lên mặt đất, sau cùng nàng dùng sức hung hăng di chân dẫm lên những mẩu vụn giấy trên đất bùn.

Mấy chục người đứng ngẩn người, nhất thời yên lặng như tờ.

Mọi người trong thôn Giản Tây: như vậy cũng được hả?

Người của Trương gia: Nữ nhân này... dám chọc vào lão gia a...

Lý Minh Doãn có chút lo lắng, nếu một ngày nàng mất hứng, có khi nào dùng tới chiêu đó xé nát khế ước của hai người bọn họ không? May mắn hôm đó đã viết hai bản khế ước, không khỏi cảm thán: mình đúng là hành động sáng suốt.

Lưu quản gia cùng bà mối Vương ngậy ngẩn nửa ngày không thốt nên lời, ai có thể nghĩ, trước mặt bao người, Lâm Lan dám hủy chứng cứ?

“Cô... Cô chơi xấu.” Lưu quản gia kinh ngạc, hồi lâu mới tìm được giọng nói, tức giận lên án. Cho tới giờ, chỉ có hắn dám chơi xấu người khác, người nào dám chơi xấu trước mặt hắn? Hơn nữa lại còn trước mặt bao người dám làm hắn mất mặt, thật là có thể nhẫn nại chứ không thể nhẫn nhục.

Lâm Lan coi như không có chuyện gì, phủi phủi tay, sau đó hào hùng nói: “Tôi nhìn rồi, chứng cứ này là giả, chị dâu tôi có biết chữ đâu, tên còn chẳng biết viết, sao ký được khế ước chứ? Các người nghĩ tạo ra chứng cứ giả uy hiếp tôi, không có cửa đâu.”

Lâm Phong lên tiếng phụ họa: “Đúng, vợ tôi tuyệt đối sẽ không ký loại khế ước này.”

Diêu Kim Hoa dùng sức gật đầu, chứng minh cô ta không có ký, lúc này gió chiều nào xoay chiều ấy, cô ta đứng về phía Lâm Phong, bên này tương đối an toàn.

Bà mối Vương tức khí, nói lắp bắp: “Các người... Các người quá hèn hạ, dám xé bỏ khế ước...”

Lâm Lan giả bộ bừng tỉnh đại ngộ, làm như vô cùng đau đớn: “Đúng vậy, sao tôi lại có thể xé bỏ chứ? Tôi nên giữ lại khế ước nộp cho quan phủ kiện các người lừa gạt khuê nữ.”

Chứng cứ bị nàng hủy rồi, giờ còn bị trả đũa, Lưu quản gia cảm thấy tức giận chưa từng có.

“Cho dù cô hủy chứng cứ, bà mối Vương cũng có thể làm chứng, cô chưa xong đâu.” Lưu quản gia đè nén tức giận, trấn định nói.

Có người không nhanh không chậm nói một câu: “Miệng bà mỗi Vương, mười câu thì mười một câu là nói khoác, mồi bà ta làm chứng chi bằng mồi bù nhìn ở ruộng làm chứng, bù nhìn sẽ không nói láo.”

Người nói là Trần Lượng thúc, mọi người trong thôn Giản Tây liền cười âm lên khiến bà mỗi Vương ngượng đỏ rần mặt mũi.

Mặt Lưu quản gia lúc xanh lúc trắng, gắt gao nhó chừng Lâm Lan, nghiến răng nói: “Nói như vậy, cô tính thoái hôn?”

Lâm Lan hát đầu: “Hôn sự này tôi chưa từng đồng ý, vốn là không có, không có sao lại gọi là thoái hôn?”

Lưu quản gia giận quá thành cười: “Lâm Lan cô nương, ngày hôm nay coi như Lưu mỗ được mở rộng tầm mắt, bất quá cho dù cô nói gì đi nữa, bạc sính lễ đã nhận, thiệp canh đã trao đổi, hôn sự này đã chắc chắn, không thể sửa đổi, Lâm Lan cô nương, thức thời lên kiệu hoa, ta sẽ xem như chưa có chuyện gì phát sinh, nếu không... Đắc tội với lão gia nhà ta, các người có biết hậu quả sẽ thế nào không.”

“Ta không cho phép, sao em gái ta lên kiệu hoa được?” Lâm Phong lạnh lùng nói.

“Đồ nói láo này, hôm trước vợ cậu tìm ta nói muốn kiếm cho Lâm Lan một nhà chồng, hôm qua tới nhà đưa bạc, Diêu Kim Hoa vẫn còn hoan hỉ, hôm nay lại nói không cho phép, ai tin?” Bà mỗi Vương gân cổ nhảy lên phản bác.

Trưởng thôn Kim Phú Quý đứng ra nói chuyện: “Lưu quản gia, chuyện này đúng là có hiểu lầm, thật ra thì, mấy ngày trước Lâm Lan đã đính hôn với Lý tú tài, bởi vì vợ Lâm Phong nhìn không ưa Lý tú tài nên mọi người giấu Kim Hoa, chuyện này chúng ta có thể làm chứng.” Trưởng thôn vừa nói vừa nghiêng đầu: “Vợ Lâm Phong, cô mau nói cho mọi người rõ.”

Diêu Kim Hoa cúi đầu không dám nhìn ánh mắt bà mỗi Vương, chậm chạp nói: “Vâng... là như vậy.”

Lúc này cô ta chỉ biết bảo vệ bản thân, hơi đâu quản chuyện sống chết của bà mỗi Vương.

Bà mỗi Vương hỏn hên: "Diêu Kim Hoa, cô muốn hại chết ta ư?"

Mọi người thâm nghĩ: Đáng đời.

Lưu quản gia hừ lạnh một tiếng, nhìn thấu chiêu trò của đám người trước mặt, hần nói: “Lý tú tài? Lý tú tài nào?”

Lý Minh Doãn bị điếm tên, hần chậm rãi bước lên hai bước, đứng bên cạnh Lâm Lan, vẻ mặt đăm đạc, khẩu khí lãnh ngạo: “Lưu quản gia, xem ra hiện giờ không tệ nhỉ, hần là có thể trả hết cho ông chủ cũ chín trăm lượng bạc rồi.”

Sắc mặt Lưu quản gia đại biến, năm năm trước, hần làm quản gia ở cửa hàng tơ lụa của Diệp gia, làm giả hàng hóa kiếm lời, sau đó bị Diệp lão gia phát hiện, Diệp lão gia thấy hần gào khóc van xin mình trên có mẹ già bệnh nặng, dưới có con cháu nhỏ dại (*dĩ nhiên những điều này hần bịa đặt*) nên không bắt hần bồi hoàn số tiền thiếu hụt, cũng không đem chuyện này truyền ra ngoài, chỉ đuổi việc hần. Chuyện này ngay cả vợ hần cũng không biết được, sao Lý tú tài lại biết? Lưu quản gia cảm thấy lạnh thấu cả người, tâm kinh hãi.

“Cậu... Cậu rốt cuộc là ai?”

Lý Minh Doãn cười lạnh lùng: “Ông chưa nghe qua ông chủ cũ của ông có một người con rể làm quan ở kinh thành?”

Lưu quản gia kinh hãi, lúc hần ở Diệp gia có nghe qua chuyện này, tiểu thư Diệp gia gả cho một thư sinh nghèo khiến hai vợ chồng Diệp lão gia tức giận không muốn qua lại nhiều với vợ chồng đôi trẻ. Sau này thư sinh nghèo đỗ bảng vàng, làm quan, từ một tri huyện nhỏ lên tới quan to trong kinh thành, đây cũng chính là lý do ông chủ mới của hần – Trương lão gia e ngại Diệp gia. Lý tú tài mặc dù quần áo giản dị nhưng dáng vẻ cao quý, khí độ bất phàm, có khi nào hần và vị quan trong kinh thành có quan hệ gì?

Tự đánh giá tới đây, Lưu quản gia không dám khinh thường vị Lý tú tài này nữa, cung kính khách khí chấp tay, nhỏ giọng hỏi thăm: “Xin hỏi các hạ cùng Diệp gia là...”

Chương 020 - Con út chủ bài

Không chỉ có Lưu quản gia khẩn cấp muốn biết đáp án, mọi người trong

thôn Giản Tây cũng tò mò mong đợi, Lý tú tài ở thôn này trong ba năm, chịu cuộc sống khổ cực, có bí mật nào không muốn mọi người biết?

“Con rể Diệp gia làm quan ở kinh thành họ Lý, ông nói ta cùng Diệp gia có quan hệ thế nào?” Lý tú tài lãnh đạm nói, phảng phất như đang nói một chuyện vô cùng bình thường.

Một hòn đá làm nổi sóng, lời Lý tú tài khiến sóng lớn trong lòng mọi người nổi lên.

Phàm là đầu óc thế nào cũng đoán được thân phận Lý tú tài, thâm tâm dùng hai chữ "khiếp sợ" để hình dung.

Diệp gia vẫn đối với vị con rể ở kinh thành kia ăn nói khá là thận trọng kín tiếng, có người nói, là vì Diệp lão gia thủy chung không ủng hộ cửa hôn nhân này, cũng có người nói, đây là bởi vì Diệp gia vẫn nhất quán hạ thấp không phô trương, bất quá là nguyên nhân gì, càng che giấu càng khiến cho người ta suy đoán, khiến cho con rể Diệp gia ở trong lòng dân chúng huyện thành Phong An vô cùng thần bí và cao quý. Cao quý chính là vì người đó làm quan ở kinh thành, trong nhận thức dân chúng thì phàm là làm quan ở kinh thành tức là tâm phúc bên cạnh thiên tử, là rường cột nước nhà. Thần bí bởi vì thông tin về người đó quá ít. Cứ như thế, khiến người ta kính vừa sợ.

Cho nên giờ phút này, đoán ra thân phận Lý tú tài, Lưu quản gia vô cùng kính sợ. Đầu óc chuyển biến thật nhanh, chuyện này nên giải quyết thế nào? Trương lão gia nghe nói Lâm Lan là học trò của Hồ đại phu, xinh đẹp thùy mị, liền động tâm, cộng thêm hôm trước có một cô nương tự vẫn, Trương lão gia vội vàng làm chuyện vui, dùng hỉ sự xua việc xui đi, thế tự nhiên, nửa đường nhảy ra Lý tú tài này, hẳn không tin Lý tú tài gia cảnh như vậy lại lấy một cô gái nông thôn làm vợ... nhưng... nếu Lý tú tài cố ý nhúng tay, chuyện này không hay rồi.

Lưu quản gia bối rối.

Lâm Lan rất kinh ngạc, mặc dù lúc trước đã có lần nàng hoài nghi quan hệ giữa hần và Diệp gia nhưng không nghĩ tới hần là cháu ngoại của Diệp lão gia, hơn nữa lại là con của vị quan trong kinh thành kia, nghĩ đến khế ước đã ký với hần, Lâm Lan rất muốn bội ước ngay lập tức, nàng có đàn như heo cũng đoán được, hần mang nàng về, chính là để đối địch với những người khác, dùng nàng làm vũ khí để chiến đấu. Tranh đấu trong nhà giàu

hoàn toàn không đơn giản, kiếp trước nàng đã lĩnh giáo đủ rồi. Lý tú tài dùng nàng làm cái lá chắn thực hữu hiệu cho hắn.

Lâm Lan rối rắm.

Đám người trong thôn thờ phào nhẹ nhõm, Lý tú tài là người của Diệp gia, vậy thì tốt rồi.

Trong mắt Diêu Kim Hoa phóng tinh quang, nhìn lại Lý tú tài, quả thực người như mỹ ngọc, khí chất cao sang, một thân trường sam hơi cũ kia cũng không còn chướng mắt, người mặc đồ cũ là người nghèo, Lý tú tài mặc đồ cũ đó là đạo hiếu. Si tưởng một trận, Diêu Kim Hoa đột nhiên tỉnh ngộ, Lâm Lan sao có thể cùng mỹ nam quyền thế như này đính hôn, nhất thời ghen tị hậm hực dâng lên trong lòng, sao Lâm Lan lại tốt số như thế?

“Lưu quản gia, bây giờ ta muốn dẫn Lâm Lan về Diệp gia, ông về nói với Trương lão gia, nếu ông ta có ý kiến gì, bất kể là đến Diệp gia hãy đi nha môn, Lý Minh Doãn ta nhất định phụng bồi.” Lý Minh Doãn ung dung nói, tự tiểu phi tiểu, nhìn nho nhã vô hại, kì thực sắc bén vô cùng, ý nói với Lưu quản gia, muốn cướp nữ nhân của hắn, hắn nhất định phụng bồi tới cùng.

Mồ hôi Lưu quản gia tuôn như tắm, hắn nào dám đối địch với Diệp gia, đừng nói bản thân chột dạ, ngay cả Trương lão gia muốn đối mặt với Diệp gia cũng còn phải suy nghĩ kĩ. Nhưng hắn cũng không thể tay không trở về, nghĩ tới vẻ mặt tức giận của Trương lão gia, hắn hồi hận vì đã nhận phần đi đón dâu này, đúng là ra cửa không xem ngày Hoàng đạo, xui xẻo không thôi.

“Lý tú tài...” Lưu quản gia liếm đôi môi khô khốc rồi nói: “Lão gia nhà tôi đã bày tiệc xong phủ, những nhân vật có tiếng trong thành Phong An đều tới cả, ngay cả Huyện lão gia cũng có mặt, giờ đột nhiên nói Lâm Lan cô nương không chịu, vậy phải nói sao... Bằng không, ngài cùng Lâm Lan cô nương qua giải thích một lời được không?”

Lâm Lan cười lạnh, nghe nói mỗi lần Trương lão gia cưới vợ bé cũng phải mở đại tiệc, muốn nhân cơ hội vợ vét của cải sao?

Lý tú tài nheo mắt, ánh mắt xuyên qua đám người rơi vào phương xa, phía đó có một đội người nhanh chóng chạy tới. Lý Minh Doãn đột nhiên cười một tiếng: “Lưu quản gia, hôm nay Diệp gia ta cũng bày yến tiệc, các vị trưởng bối cũng đã tới, ông chuyển lời tới lão gia nhà ông, chi bằng mời ngài ấy qua nhà tôi uống chén rượu mừng, Lý mỗ hoan nghênh.”

Nói xong, Lý Minh Doãn ôn nhu nhìn Lâm Lan, tựa như nhìn cô gái hẳn yêu thương nhất, nhỏ nhẹ nói: “Diệp gia phái người tới đón chúng ta, nàng chuẩn bị xong chưa?”

Nụ cười của hắn trong veo như ánh trăng, trong mắt tình tình ý ý, Lâm Lan không khỏi ngạc nhiên, thâm tình sao có thể giả bộ như thật vậy? Kỹ thuật diễn xuất khéo vượt cả Diêu Kim Hoa, mặc dù biết là giả nhưng dù sao Lâm Lan cũng là nữ nhân, thấy được nụng như thế, mặt cũng lộ rõ vẻ hãnh diện.

“Được.” Lâm Lan vui vẻ, liếc xéo Lưu quản gia đang lấy áo lau mồ hôi. Không nghĩ tới, chó ngáp phải ruồi, tìm được con át chủ bài này, nếu hắn đã phối hợp như thế, nàng cũng không thể bất nhân bất nghĩa, nên tiếp tục thực hiện lời hứa.

“Thiếu gia... Vì sao cậu còn chưa xuất phát? Lão phu nhân không đợi được, phái tôi tới thúc giục cậu lên đường.” Một người dáng cao gầy, có một bộ râu ngắn, vẻ mặt quắc thước, tầm tuổi trung niên tiến lên thở dài với Lý Minh Doãn.

Lâm Lan nhìn thấy Kim Bảo Trụ mút mồ hôi đi phía sau lão Ngô, vẻ mặt rất ân cần. Nàng liền cười với hắn, đã làm phiền hắn rồi.

Lưu quản gia nhận ra người nợ là quản gia tiệm tơ lụa Diệp gia – lão Ngô. Nhớ năm đó, lão Ngô là cấp dưới của hắn, sau khi hắn rời đi, Diệp lão gia để lại vị trí đó cho lão Ngô, mấy năm nay, lão Ngô điều hành khiến tình hình kinh doanh tơ lụa của Diệp gia vô cùng khởi sắc, nhìn thấy lão Ngô khiến Lưu quản gia xấu hổ, không tự chủ lui ra sau vài bước.

Lý Minh Doãn cười âm áp: “Bà ngoại vẫn luôn nóng vội như vậy.”

Lão Ngô cười cười, lão phu nhân quả thật lo lắng cuồng quýt, thiếu điều muốn sặc khí, thấy bảo trong thư thiếu gia nói tình hình nghiêm trọng, lão phu nhân vốn yêu thương đứa cháu trai này, vội vàng phái hắn hỏa tốc đuổi tới giải vây, muốn thiếu gia mau về giải thích cho bà. Lão Ngô nhàn nhạt nhìn đội ngũ rước dâu, ra vẻ kinh ngạc ồ lên một tiếng: “Lưu quản sự, lão gia nhà ông lại có chuyện vui? Không biết là cô nương nhà ai...”

Lưu quản gia ngượng ngùng không biết tiếp lời thế nào, nói là chúng tôi đến đón dâu, người đó là hôn thê vị thiếu gia nhà các người? Đánh chết cũng

không dám nói, chuyện đau đầu này nên ném cho Trương lão gia xử lý, dĩ nhiên, còn phải tìm một con cừ non thế tội thay... Lưu quản gia đảo mắt một lượt, ánh mắt rơi trên người bà mối Vương, có vẻ đây là lựa chọn tốt nhất, bà ta làm việc không tốt, khiến lâm vào tình huống này.

Bà mối Vương thấy ánh mắt Lưu quản gia nhìn mình bất thiện, không khỏi đổ mồ hôi lạnh, thiên sát Diêu Kim Hoa hại người rất nặng, lúc này bà ta coi như rơi vào hầm cầu đến nơi rồi, đắc tội Trương lão gia, nói không chừng mạng nhỏ này khó toàn, phải mau tìm cơ hội chạy trốn.

Lưu quản gia quyết định, sau đó chấp tay hướng lão Ngô, xấu hổ nói: “Là hiểu lầm, hiểu lầm thôi.”

Lão Ngô không nói thêm gì với hắn, cung kính khom lưng dùng tay ra dấu mời: “Thiếu gia, vậy thì mau mau về nhà thôi.” Mắt ông đảo qua Lâm Lan, cô nương này bộ dạng thanh tú, nhưng xuất thân là... Một cô gái nông thôn làm vợ thiếu gia ư, chuyện này không thể tưởng tượng nổi, thiếu gia thu nhận cô nương này làm nha hoàn thì là chuyện bình thường.... thật không biết thiếu gia nghĩ gì, có lẽ... Thiếu gia chỉ vì giúp cô nương này tìm một lý do, nếu không kết cục không biết thế nào.

Lý Minh Doãn gật đầu nói với Lâm Lan: “Đi thôi.”

Lâm Lan nhớ tới một chuyện, tìm trong đám người thím Kim: “Thím Kim...”

Thím Kim nghe Lâm Lan gọi bà, vội mang hộp bạc tới đưa cho Lâm Lan.

Lâm Lan cười hì hì nói cảm ơn, nàng cầm hộp đi tới cạnh Lưu quản gia, lạnh mặt nói: “Đây, bạc sính lễ đây, mọi người đều nhìn thấy nhé, không lại nói chúng ta ăn quýt...” vừa nói, bất kể Lưu quản gia có nguyện ý hay không nhét ngay hộp bạc vào tay Lưu quản gia.

Diêu Kim Hoa thì thầm: “Trong hộp kia còn có tiền riêng của ta...”

Lâm Phong hung hăng trừng mắt nhìn cô ta một cái, Diêu Kim Hoa đau lòng lâu bầu: “Bên trong còn có hai lượng bạc...”

Kim Phú Quý nhìn Lâm Lan đi theo đám người Lý tú tài, ông mỉm cười, phiền toái cuối cùng đã được giải quyết.

Lâm Phong lại lo lắng cho em gái mình, thân phận em gái và Lý tú tài

cách xa quá mức, gả tới đó có khi nào bị người khác khinh bỉ, bắt nạt không?

Chương 021 - Trùng hợp như thế

Diệp gia, Lâm Lan đã tới vài lần, tuy nhiên chỉ là đi cửa sau, nơi sâu nhất vào là phòng bếp.

Lần này là đi vào tử cửa chính, vừa vào phủ thì có quản gia Diệp phủ dẫn đường, xuyên qua cánh cổng gỗ lim đi vào, dọc bên đường là những tượng cẩm thạch trang trí, qua ba lần cửa mới nhìn thấy cửa đại sảnh, nơi đó có hai nha hoàn đang đứng.

“Thiếu gia, lão phu nhân đang đợi thiếu gia trong phòng.” Một nha hoàn mặt trắng nõn quỳ gối thi lễ.

Lý Minh Doãn khẽ gật đầu: “Nàng cùng đi luôn.”

Nha hoàn mặt tròn vội nói: “Lão phu nhân chỉ mời thiếu gia qua.”

Lý Minh Doãn hơi nhú mày, nhìn về phía Lâm Lan, trong mắt có một tia lo lắng.

Lâm Lan cười nói: “VẬY anh đi trước đi.”

Nàng tự biết, lão phu nhân không thể nào chấp nhận nàng dễ dàng như vậy, Lý tú tài muốn đem nàng trở lại kinh thành đây mới là cửa thứ nhất, nếu như hắn không thể làm quan được... Có nghĩa là hiệp ước này bỏ đi? Nếu quả vậy thì cũng tốt, nàng giảm đi không ít chuyện phiền, hơn nữa, Lý tú tài không thể nói nàng bội ước. Nghĩ như vậy, Lâm Lan vô cùng vui mừng, không ngại ngừng thể hiện lên mặt.

Vẻ mừng rỡ của nàng rơi vào mắt Lý Minh Doãn, sắc mặt hắn liền lạnh lẽo như băng, lãnh đạm nói nhỏ: “Chờ chút tôi quay lại tìm cô.”

Lâm Lan cười gật đầu, thầm nghĩ: Đoán chừng quay lại tìm ta là muốn đuổi ta về nhà.

Lý Minh Doãn đi theo nha hoàn mặt tròn, một nha hoàn khác cầm ngọn đèn dẫn Lâm Lan xuyên qua hàng lang bên hông cửa ra ngoài, đến sân sau liền đẩy cửa một gian phòng phía Nam mời Lâm Lan vào nghỉ ngơi.

“Không biết tử tử xưng hô thế nào?” Lâm Lan tranh thủ lúc rảnh rồi làm quen với nha hoàn, tính toán mọi chút tin tức có giá trị từ miệng cô ta.

Nha hoàn kia cười nhạt, trong mắt mặc dù không có sự khinh bỉ nhưng rất hờ hững.

“Cô nương gọi vậy, Ngân Liễu không dám nhận.”

Một câu đơn giản, Lâm Lan liền hiểu được một chút, chính là thái độ của hạ nhân Diệp gia đối với chuyện này là không chấp nhận được, trong mắt các nha hoàn này, Lâm Lan chỉ là một cô gái xuất thân nông thôn hèn mọn, thế cho nên, đáp lời nàng, Ngân Liễu kia không dùng từ nô tỳ, Ngân Liễu cảm thấy mình so với cô nương này còn mạnh hơn mấy phần.

Lâm Lan đối với Ngân Liễu lạnh lùng không chút ngần ngại, lại hỏi: “Ngân Liễu tử tử, không biết bác Diêu hôm nay có trong phủ không?”

“Cô nương biết bác Diêu?” Ngân Liễu thấy lạ.

“Đúng vậy, tôi từng đỡ đẻ cho con dâu bác Diêu.” Lâm Lan thấy trên bàn trà có bày trà và bánh ngọt, nàng cầm một miếng lên ăn, lúc này đã quá giờ cơm trưa, nàng đói muốn lả người, nhưng vì cố giữ hình tượng nên không ăn như hổ đói, cái miệng nhỏ nhắn cắn một khối bánh ngọt, hương vị ngọt bùi, mùi vị thật tuyệt.

“Thì ra Ngân Phương được cô cứu mạng, cô là đại phu à?” Ngân Liễu kinh ngạc.

“Cứu mạng gì chứ, chỉ là tiện tay thôi mà.” Lâm Lan không xem trọng chuyện dùng từ như kia, Ngân Phương hôm đó khó sinh, bác Diêu tới tiệm thuốc Hồ Ký, vừa lúc sư phụ đi khám bệnh tại nhà bệnh nhân, mấy vị sư huynh nghe nói đỡ đẻ thì lắc đầu như trống bỏi, không còn cách nào khác là nàng phải ra tay, kiếp trước lúc nàng đi thực tập, từng có một khoảng thời gian thực tập ở khoa sản, không chỉ đỡ đẻ, mà những ca sinh mổ nàng cũng đã làm vài lần, sinh con nhìn nguy hiểm nhưng đối với nàng chỉ như bữa ăn sáng.

Sau một khắc, Ngân Liễu cung kính quỳ gối Lâm Lan thi lễ, tiếng nói có vẻ kích động: “Ngân Liễu thay mặt tử tử tạ ơn cô nương cứu mạng.”

Lâm Lan nhất thời ghen bánh ngọt, trùng hợp vậy sao, Ngân Liễu là muội muội Ngân Phương? Ai da... Ngân Liễu, Ngân Phương... đều là chữ

lót “Ngân”.

“Ngân Liễu tử tử, mau dậy đi, chuyện này thật đúng là thật trùng hợp. ”
Lâm Lan vui vẻ nói.

Có tầng quan hệ này, thái độ Ngân Liễu rõ ràng chuyển biến, ánh mắt nhìn Lâm Lan có thêm vài phần thân thiết.

“Vâng ạ, vẫn nghe tử tử nhắc tới cô nương, không nghĩ hôm nay lại được gặp.” Ngân Liễu nở nụ cười.

Coi như quen biết, Lâm Lan tùy ý nói: “Thật ra tôi cũng đã tới Diệp phủ vài lần.”

Ngân Liễu hé miệng cười nói: "Cô nương tới đưa trứng vịt phải không?"

“Làm sao cô biết?” Lâm Lan ngạc nhiên nói.

“Người khác không biết, Ngân Liễu có thể không biết ư? Nhưng sau này trong phủ cô nương đừng nhắc tới chuyện này nhé.”

"Tại sao? " Lâm Lan không giải thích được.

Ngân Liễu ghen cười nói: “Trên dưới trong phủ, hôm nay nghe thấy hai chữ trứng vịt đều phun hết cả, nếu các nàng biết trứng vịt do cô nương đưa tới, chỉ sợ đối cô nương...”

Lâm Lan chợt hiểu ra, hắc hắc cười khan vài tiếng: “Đúng là không thể nói ra.”

Ngân Liễu ngẫm nghĩ một chút, nghi ngờ hỏi: "Cô nương cùng thiếu gia. .
. Thật sự?"

“Hả... Đương nhiên là thật, có điều tôi sợ lão phu nhân sẽ không đồng ý.”
Lâm Lan ra vẻ buồn bã thở dài.

Ngân Liễu trong lòng tự nhủ, thiếu gia thân phận thế nào? Cho dù tướng phủ ngàn vàng, khuê tú tướng mạo xuất chúng tài tình cũng còn không xứng với thiếu gia, hôm nay lại nói muốn kết hôn với một cô gái nông thôn, dù lão phu nhân gật đầu thì bên kinh thành kia có đáp ứng không? Theo lý thuyết, chuyện này một chút khả năng cũng không có, nhưng Lâm Lan cô nương có ơn cứu mạng tử tử mình, Ngân Liễu không đành lòng dỗi cho nàng một gáo nước lạnh, trù trù nói: “Thiếu gia từ trước giờ đều có chủ ý, lão phu nhân

hiếu thiếu gia nhất, thiếu gia nói chắc lão phu nhân sẽ đồng ý.”

Lâm Lan sao lại không nghe ra Ngân Liễu đang an ủi mình, nàng nhân cơ hội hỏi thăm: “Tính tình lão phu nhân thế nào?”

Ngân Liễu nghĩ ngợi, nói: “Lão phu nhân bình thường tương đối nghiêm nghị, nhưng chỉ cần mọi người làm việc chăm chỉ, lão phu nhân sẽ không cố ý gây khó khăn cho ai cả.”

Câu này nghe ngược lại thì là, nếu ai làm lão phu nhân mất hứng, lão phu nhân sẽ không bỏ qua, trong lòng Lâm Lan có chút sợ hãi, kiểu người này vừa có địa vị, lại nghiêm túc, nếu như bà có thành kiến đối với người nào, e chùng... Đoán chùng vị lão phu nhân Diệp gia này đối với nàng thành kiến không nhỏ, nói không chùng còn nói nàng không biết xấu hổ câu dẫn cháu ngoại bảo bối của bà.

Đang khi trò chuyện, nha hoàn mặt tròn đi tới.

"Lâm cô nương, lão phu nhân cho mời."

Khối bánh trên tay Lâm Lan thiếu chút rớt xuống đất, nhanh vậy sao? Xem ra tính tình lão phu nhân quả nhiên nôn nóng, nhanh thế đã muốn gặp nàng.

Ngân Liễu tới bên nàng nhỏ giọng nói: “Lão phu nhân thích giảng quy củ.”

Quy củ? Ai biết quy củ trong lòng lão phu nhân là gì, nàng mặc kệ, cùng lắm thì về nhà.

Quyết tâm xong, Lâm Lan theo nha hoàn mặt tròn đi lên phòng trên.

Chính viện rất lớn, trong viện trồng hai gốc Hải Đường lớn, hai bên hành lang treo một dãy lồng chim, nào họa mi, nào sáo, nào vẹt, líu ríu hót vui vẻ, năm gian phòng hảo hạng, cột gỗ chạm trổ hết sức sang trọng.

Không cần thông báo, nha hoàn mặt tròn dẫn Lâm Lan vào thẳng nhà chính.

Chương 022 – Da mặt đủ dày

Trong nhà chính, Diệp lão phu nhân đang ngồi trên ghế, hai mắt nhắm hờ, có vẻ mặt nghiêm túc, hai người hầu bên cạnh thấy Lâm Lan vừa vào cũng nhanh chóng đánh giá nàng.

Lâm Lan quét một vòng không thấy Lý tú tài đâu, hiển nhiên là bị lão phu nhân tách ra rồi. Nhìn Diệp lão phu nhân trên ghế, đầu tóc hoa râm, trong tay cầm tràng hạt, một thân áo tơ trắng, hai gò má gầy gò, không có vẻ phúc hậu giống như các vị lão phu nhân thường có, ngược lại có chút ít tang thương, ánh mắt có sự suy sụp, tầm mắt bà dừng trên chiếc chân mông đắp trên đầu gối, trong lòng nàng ngay lập tức hiện một dấu hỏi. Hiện giờ đã là tiết xuân ấm áp, mặc một thân áo đơn đi dưới ánh mặt trời đã cảm thấy nóng bức, hướng chi phòng này hướng mặt trời, gió tốt, ánh sáng tốt, lẽ nào lão phu nhân có bệnh?

Diệp lão phu nhân khẽ nâng mắt, thấy Lâm Lan thất thần nhìn chân mình, nhất thời lòng không vui.

“Nghe nói cô đã cứu mạng Minh Doãn?” Diệp lão phu nhân nhàn nhạt mở miệng, ngữ điệu bình thường.

Lâm Lan phục hồi tinh thần, quỳ gối thi lễ Diệp lão phu nhân, học lại lúc Ngân Liễu thi lễ với nàng.

“Dạ lão phu nhân, Lâm Lan... chỉ là thay Lý... công tử trị một con rắn độc.” Lâm Lan khiêm nhường trả lời.

Diệp lão phu nhân không biết Lâm Lan là học trò Hồ đại phu, chỉ nghe nói là em gái một thợ săn biết chữa rắn độc cắn bình thường.

“Cô đã cứu Minh Doãn một mạng, hôm nay Minh Doãn giúp cô giải vây, coi như trả lại ân tình cho cô, Chu mama, người đi vào phòng ta lấy một trăm lượng bạc tới đưa cho Lâm cô nương, tạ lễ cô nương đã cứu Minh Doãn.” Diệp lão phu nhân chậm rãi nói.

Người được gọi là Chu mama vâng một tiếng, lui đi lấy bạc.

Không ngoài dự tính, Diệp lão phu nhân quả nhiên muốn mời nàng rời đi, một trăm lượng bạc trong mắt nhà giàu chẳng qua chỉ là một sợi lông, không có gì đáng kể, nhưng đối với Lâm Lan mà nói, là một số tiền không nhỏ, nếu tính toán sơ qua, đủ cho nàng dùng trong ba năm. Nhưng là, nếu cứ đi như vậy, Lý tú tài nhất định nói nàng không trượng nghĩa, nàng nhớ rõ kế ước

đã viết... Bất kể gặp phải khó khăn thế nào cũng sẽ không buông tay.

“Lão phu nhân, Lâm Lan cứu Lý công tử không phải vì bạc, cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp, huống chi Lâm Lan thân là thầy thuốc, trị bệnh cứu người là bổn phận, cho nên, bạc này Lâm Lan không thể nhận.” Lâm Lan cười nói.

Nghe nói như thế, Chu ma ma chột dừng chân, quay đầu lại nhìn lão phu nhân cùng Lâm Lan, vẻ mặt do dự.

Diệp lão phu nhân nghe những lời Lâm Lan nói lại thành ra là Lâm Lan chỉ đang sĩ diện mà thôi, căn bản là muốn tìm cơ quán lấy Minh Doãn.

“Lâm cô nương, cô nói thẳng đi, bao nhiêu bạc thì cô mới rời khỏi Minh Doãn.” Lão phu nhân mắt kiên nhẫn hỏi.

Lâm Lan bị kích động, bất kể là kiếp trước hay kiếp này, nàng chưa bao giờ xem tiền bạc là vật quan trọng nhất, nàng có ý thuật, có năng lực, lo gì không kiếm được bạc, Diệp lão phu nhân nói vậy, hiển nhiên khinh thị xuất thân của nàng, xem thường người nghèo, hoài nghi ý đồ của nàng, Lâm Lan không thể chịu đựng được.

Lâm Lan cười nhạt thong dong: “Lão phu nhân, hảo ý của ngài Lâm Lan xin nhận, nhưng là, Lâm Lan cùng Lý công tử đã có ước hẹn, há có thể dễ dàng nói bỏ là bỏ, nếu Lão phu nhân không hi vọng Lâm Lan lưu lại, chỉ cần mời Lý công tử ra mặt nói rõ, Lâm Lan lập tức rời đi.”

Lâm Lan đoán chừng Lý Minh Doãn tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp.

Sắc mặt Diệp lão phu nhân biến hóa, giọng nói có phần lạnh lùng: “Lâm cô nương, mặc dù cô xuất thân nông thôn nhưng cũng biết, hôn nhân đại sự, phải có cha mẹ quyết định, không thể tự tiện tùy ý, thân phận Minh Doãn cô cũng biết, giữa hai người khoảng cách quá xa, thậm chí hai người tự đính ước, sinh lễ không có, cho dù ta có gạt đầu thì cha Minh Doãn cũng sẽ không chấp nhận, cô cần gì phải chấp nháp tự rước nhục vào thân?”

Lâm Lan không vội vàng, không giận dữ đáp: “Lão phu nhân, ngài nói Lâm Lan cũng hiểu, thế ước là Lý công tử cùng tôi định ra, Lý công tử tặng tôi một bức chữ làm sinh lễ, chuyện này cả thôn Giản Tây đều biết, sao có thể nói là lời nói đầu môi? Chẳng qua lão phu nhân không thích Lâm Lan, cố gắng giải ước, xin mời Lý công tử tự mình đến giải ước, nếu vậy, Lâm Lan

tôi sẽ không ở lại thêm một giây, một câu đơn giản thôi, yêu cầu này không quá phận chứ?”

Diệp lão phu nhân không khỏi tức khí: “Lâm cô nương nói vậy là muốn bắt đền Diệp gia chúng ta?”

“Lão phu nhân nói sai ý tôi rồi, sao lại nói tôi có ý định bắt đền Diệp gia? Tôi cùng Lý công tử định ra ước hẹn, không hề biết công tử là cháu ngoại Diệp gia, càng không biết cha công tử là quan lớn, nếu sớm biết, tôi đã không tiếp nhận công tử, càng không có khả năng đứng đây để ngài chất vấn, ta còn một bụng khí không có nơi phát...” Lâm Lan làm mặt vô tội, nàng không biết gì Diệp gia.

Diệp lão phu nhân nhìn Lâm Lan chăm chăm, thở phì phò, chần chập trên đầu gối bị bà túm chặt, thật lâu không nói gì.

Lâm Lan không chút sợ hãi, nàng nghiên cứu sắc mặt lão phu nhân, sắc mặt bà héo vàng, có vài chỗ nổi vết nâu, nói mấy câu đã bắt đầu thở, chân bà sợ lạnh, Lâm Lan suy nghĩ, có lẽ tỳ vị có vấn đề, kiểu người này dễ bị dị ứng thời tiết ẩm ướt, nếu nàng đoán không sai, Diệp lão phu nhân có bệnh phong thấp nghiêm trọng.

Chu mama thấy thế, bước lên phía trước vội khuyên nhủ lão phu nhân: “Lão phu nhân, tới giờ ngài uống thuốc rồi.”

Lâm Lan bật thốt lên: “Uống hết thuốc cũng không khỏi.”

Mặt Diệp lão phu nhân và Chu mama cứng đờ, Chu mama nghi ngờ hỏi: “Là sao?”

Lâm Lan nói: “Có thể để tôi bắt mạch được không?”

Diệp lão phu nhân kinh thường nhìn nàng, con nhóc, có chút tài đã muốn khoe khoang sao, bệnh của bà ngay cả Hồ đại phu cũng không trị hết, con nhóc kia có thể làm gì? Bà liền nói: “Ngọc Dung, đưa Lâm cô nương đi ra nhà khách.”

Nha hoàn mặt tròn liền tiến vào, thì ra nàng là Ngọc Dung.

“Lão phu nhân, có thể cho phòng bếp chuẩn bị chút gì ăn không?” Lâm Lan ngượng ngùng nói, không cho bắt mạch cũng được, nhưng nàng thực sự là đói, bỏ hai bữa liền, hưởng chi hôm nay xảy ra nhiều chuyện, quả thực là

đói.

Diệp lão phu nhân đè nén tức giận, phân phó Ngọc Dung: “Nói Diêu đầu bếp làm chút đồ ăn cho cô ta.”

Lâm Lan cười nói: “Tạ ơn lão phu nhân.” Lại nói: “Làm phiền Ngọc Dung tý tý rồi.”

Ngọc Dung có vẻ mặt tự nhiên.

Đợi Lâm Lan đi, Chu mama khuyên nhủ: “Phu nhân, ngài chớ vì nha đầu không hiểu chuyện sinh khí, thân thể quan trọng hơn.” Từ khi Tam tiểu thư qua đời, lão phu nhân đau thương quá độ, thân thể mỗi lúc một kém.

Diệp lão phu nhân nhắm mắt, tựa vào ghế, hồi lâu thở dài: “Sẽ còn phải lo lắng.”

“Tính tình Minh Doãn thiếu gia...” Chu mama nói một nửa lại cố kỵ nuốt trở vào, ngồi xuống nấn chân cho lão phu nhân.

“Người nói nó giống hệt mẹ nó?” Diệp lão phu nhân than thở, vẻ mặt trở nên hoảng hốt, tựa như như lại, hồi lâu mới nói: “Quả thật giống hệt mẹ nó, không hề biết nghe lời, so với mẹ nó còn có phần hơn.”

Chu mama cũng không khỏi thở dài: “Phải làm sao đây? Chẳng lẽ thiếu gia làm bừa?”

Diệp lão phu nhân nheo mắt, có chút mệt mỏi: “Người cảm thấy vị Lâm cô nương thế nào?”

Chu mama ngẫm nghĩ một chút, nói: “Không phải là người dễ đối phó.”

Khóe miệng Diệp lão phu nhân cong lên: “Da mặt đủ dày, lá gan khá lớn.”

Chu mama phì cười nói: “Lão phu nhân nói rất đúng, bất quá còn phải thêm một điểm, miệng lưỡi lợi hại, hại chết người không cần vũ khí.”

“Quên đi, đứa trẻ này lớn rồi không nghe lời, để nó dẫn Lâm cô nương này lên kinh thành nhón nháo một hồi cho tiện nhân họ Hàn kia, ý này không tồi.” trong mắt Diệp lão phu nhân hiện lên một tia hận ý, bà nhắm mắt, giọng nói dần yếu đi.

Chu mama khẽ cười, nắn bóp chân Diệp lão phu nhân, lúc này, hai vị trong kinh thành kia giận điên người, thật là sáng khoái quá đi.

Chương 023 – Nói cô rất tốt

Bác Diêu đưa cơm tới, nghe Ngân Liễu nói Lâm Lan làm Diệp gia náo loạn một phen, bà không tin, đến khi nhìn thấy Lâm Lan bà ngạc nhiên không thôi.

“Lâm Lan, có chuyện gì thế? Sao cháu lại cùng Minh Doãn thiếu gia...” Bác Diêu kinh ngạc nói.

Lâm Lan cười khỏ, có phải từ lúc này nàng gặp ai cũng sẽ phải giải thích riêng cho họ không?

“Chuyện này... Nói ra dài dòng lắm, ăn cơm trước đã.” Muốn giải thích thì cũng phải no bụng mới được.

Ngân Liễu vội nói: “Cô nương, để ta giúp.”

Vừa nói vừa dọn bát đĩa cẩn thận cho Lâm Lan, còn nói thêm: “Cô nương, từ từ dùng.”

Lâm Lan hiểu ý cười một tiếng. Thái độ của Ngân Liễu rất tốt, bất quá, nàng có thể lưu lại đây hay không thì không biết, Diệp lão phu nhân có vẻ tức giận, sợ rằng Lý tú tài lúc này đang bị thẩm vấn rồi.

Lâm Lan vừa bung bát chuẩn bị ăn cơm thì phía sau truyền tới một trận cười sang sảng.

“Người đang ở đâu? Mau mau để ta xem...”

Lâm Lan kinh ngạc, quy củ Diệp gia nghiêm khắc, lão phu nhân nghiêm nghị, hạ nhân cẩn thận, ai dám cười phô trương như vậy?

Ngân Liễu nghe tiếng, nhỏ giọng nhắc nhở: “Là nhị phu nhân.”

Nhị phu nhân? Nói như vậy là vợ Lý tú tài.

Lâm Lan vừa mới suy nghĩ mối quan hệ kia, đã thấy một cái đầu đầy châu báu, da thịt đầy đà, một thân mặc gấm thêu hoa lá chim cò, tuổi chừng hơn

bốn mươi, cứ cười ha hả như vậy tiến tới bên nàng.

Người nọ đảo ánh mắt từ trên xuống dưới người Lâm Lan đánh giá.

Lâm Lan bị nhìn chòng chọc, nàng đành để bát đĩa xuống, đứng dậy thi lễ với người được gọi là nhị phu nhân một cái.

Nhị phu nhân vẫn cười như thế: “Bộ dạng xinh đẹp đấy, nhìn thế nào cũng không giống một cô nương nông thôn, nếu mặc xiêm áo lụa là, giả mạo làm tiểu thư nhà quan thì ai cũng tin.”

Lời này khiến Lâm Lan khó chịu, cái gì gọi là giả mạo tiểu thư nhà quan? Đời trước Lâm Lan nàng xuất thân nhà giàu có, tiếp nhận nền giáo dục tốt nhất, cả người toát ra khí chất hơn người, ngày hôm nay cuộc sống khó khăn, phải bôn ba khó nhọc, thế nhưng, chỉ cần nàng cố ý, sụp mi thuận mắt sẽ là một cô nương dịu dàng hiền thực, đoan trang như khuê tú nhà quyền quý.

Bất quá, nhìn Nhị phu nhân chỉ là muốn xem mặt nàng, không có ý khinh thị, là thật tâm khen nàng. Lâm Lan bình phục tâm tình, dùng đôi mắt sáng ngời cười dịu dàng nhìn Nhị phu nhân.

Nhìn vẻ mặt ngượng nghịu của nàng, nhị phu nhân cười vui vẻ, nhiệt tình lôi tay Lâm Lan nói: “Vẫn thường nghe câu võ quýt dày có móng tay nhọn, thường ngày ta vẫn thấy nó bày ra cái mặt nghiêm nghị không thích cười, đang suy nghĩ xem tương lai nó sẽ chọn người thế nào để trị nó, không nghĩ là chọn đúng cháu, quả nhiên hay lắm.”

Lâm Lan thực buồn bực, vị nhị phu nhân này nhiệt tình như vậy là do đâu? Chẳng lẽ bà ta không chê xuất thân của nàng? Hơn nữa nàng còn chưa được Diệp lão phu nhân tán thành, cho dù Diệp lão phu nhân chấp nhận, còn có Diệp lão thái gia một cửa nọ, đâu đến lượt nhị phu nhân liền dám ở trước hai lão nhân mà đến thể hiện ý tốt?

“Mợ hai, cháu giả vờ đứng đắn lúc nào? Mợ nói thế, Lâm Lan hiểu lầm đấy.” Lý Minh Doãn cau mày đi đến.

Lâm Lan nhìn hắn đã đổi xiêm áo, gấm xanh bóng, bên hông thắt một dải lưng cùng màu, cả người lộ ra vẻ tuấn tú nho nhã, quả nhiên người đẹp vì lụa.

Nhị phu nhân cười xấu hổ nói: “Nếu muốn ta không ở trước mặt Lâm Lan nói những lời nói bậy về cháu cũng được, cậu hai của cháu mới mở một cửa

tiệm ở mặt tiền phủ Vụ Châu, đang cần cháu viết cho một tấm biển”.

Lý Minh Doãn suy nghĩ nhìn Lâm Lan, thông dong nói: “Lâm Lan nên có thêm mấy bộ đồ mới, vợ cháu ngoại Diệp gia nếu quá mộc mạc, sẽ làm người ta chê cười.”

Lâm Lan không khỏi trợn mắt nhìn, hấn uống nhầm thuốc sao? Cái gì mà vợ cháu ngoại Diệp gia, Diệp lão phu nhân đáp ứng ư? Chẳng lẽ muốn bắt nàng mặt dày mày dạn tới ở chỗ này?

Lý Minh Doãn coi như không thấy sự bất mãn của Lâm Lan, ý vị thâm trường nhìn mợ mình.

Nhị phu nhân nhíu mày, sáng khoái nói: “Cháu khinh thường mợ cháu quá rồi đấy, mợ là người hẹp hòi sao? Mang Lâm Lan của cháu tới cửa hàng, chọn vài kiểu dáng mẫu mã, chất liệu tốt đi, xuân hạ thu đông, mỗi quý bốn bộ, cộng thêm đồ trang sức riêng cho từng bộ, mợ rộng rãi như vậy đã được chưa?”

Lâm Lan âm thầm chặc lưỡi hít hà, chưa nói mười sáu bộ đồ kia, riêng đồ trang sức cho từng bộ đã mấy trăm lượng rồi, mợ hai này cũng vung tay rộng a.

Lý Minh Doãn cười âm áp, chấp tay nói: “Ngày mai Minh Doãn sẽ đưa chữ đến.”

Nhị phu nhân là người sáng khoái không hẹp hòi nhưng giá chữ đắt như vậy, lòng không khỏi oán giận, liền chế nhạo: “Minh Doãn à, cháu không làm thương nhân thật đáng tiếc, nếu cháu bỏ chữ nghĩa làm thương nhân, danh hiệu đệ nhất thương nhân chẳng phải là chắc vào tay cháu sao.”

Lý Minh Doãn không nóng không lạnh, cười nhạt nói: “Mợ quá khen.”

Nhị phu nhân cười đùa rồi nói nhẹ vào tai Lâm Lan: “Cháu đừng để cho bộ dạng nho nhã của đấy lừa, Minh Doãn rất tinh ranh...”

Lâm Lan nghe vậy lúng túng nhìn Lý Minh Doãn, trong lòng đồng ý, người này tuyệt đối là giả heo ăn cỏ.

Lý Minh Doãn nắm hờ tay đặt bên miệng giả vờ ho khan hai tiếng.

Nhị phu nhân cười ha hả nói: “Được rồi được rồi, mợ không quấy rầy đôi

tân lang tân nương thân mật, mọi người không có việc cũng theo ta lui ra đi.”

Lâm Lan bị lời nói thẳng thắn của nhị phu nhân làm cho kinh hãi, lời của, nữ chủ nhân cổ đại không phải nói lời luôn hàm ý tế nhị sao? Đi không lộ chân, cười không lộ sỉ, ăn nói cẩn thận, chẳng lẽ nhị phu nhân cũng là người xuyên không?

Giây lát, trong phòng chỉ còn lại Lâm Lan cùng Lý Minh Doãn.

“Cô chớ để ý, mợ hai xuất thân võ quán, nói chuyện ngay thẳng, mợ ấy là người vô cùng tốt.” Lý Minh Doãn giải thích.

Thì ra la như vậy, còn tưởng gặp được người cùng thế giới, Lâm Lan có chút thất vọng.

“Lão già họ Trương có tìm tới gây phiền toái không?” Bởi vì vừa mới một hồi cười nói với nhị phu nhân, Lâm Lan có chút lúng túng liền tìm đề tài chuyện không khí.

“Có tới, bất quá, ta nhờ ông ngoại đuổi đi rồi.” Lý Minh Doãn hời hợt nói.

Lâm Lan cảm thấy hứng thú hỏi tới: “Làm sao đuổi được? Có cãi vã không?”

Lý Minh Doãn thấy mắt nàng lộ ra tia sáng hưng phấn, hơi nhíu mày bình tĩnh nói: “Ông ngoại tôi không gây lộn với người khác bao giờ.”

Lâm Lan hiểu được gật đầu, tự cho là thông minh nói: “Lấy lý dùng người, lấy đức thu phục người, đúng không?”

Lý Minh Doãn lẳng tai suy nghĩ một lúc, ông ngoại không phải là người không phân rõ phải trái, có điều, nhất thời bao che con cháu thôi.

Không thấy được bộ dạng kinh ngạc của lão họ Trương, đúng là chuyện đáng tiếc.

“Bà ngoại anh cho tôi một trăm lượng bạc để tôi rời khỏi anh, tôi cự tuyệt, bà còn nói là cho tôi tự ra giá, tôi không đáp ứng, thế nào? Tôi rất trượng nghĩa phải không?” Lâm Lan khoe mẽ nói.

Lý Minh Doãn không khỏi cười nhẹ, gật đầu: “Có thể tiến hành.”

“Cái gì có thể tiến hành? Quả thực tiến hành được không? Anh cũng biết bà ngoại anh không ưa tôi, tôi lại cứ kiên trì ở lại, sợ có ngày bà cho người tới âm ỉ bên tai tôi.” Lâm Lan lầu bầu nói.

“Không biết.” Lý Minh Doãn ngồi xuống trước bàn đá.

Lâm Lan kinh ngạc: “Sẽ không? Anh dám khẳng định? Anh đảm bảo bà ngoại anh không đuổi tôi đi?”

“Không biết.” Lý Minh Doãn bình thản nói, trong giọng nói lộ ra sự tự tin vô cùng.

Lâm Lan bĩu môi: “Dù sao nên làm tôi cũng làm, thành bại hay không không liên quan tới tôi.”

Lý Minh Doãn nghĩ đến đánh giá của bà ngoại với Lâm Lan... Da mặt đủ dày, lá gan khá lớn... Không khỏi kinh ngạc bật cười.

Lâm Lan nhìn chằm chằm hắn: “Anh cười cái gì?”

Lý Minh Doãn vội thu lại nụ cười, cầm lấy bát đũa trên bàn, nghiêm trang nói: “Không có gì, bà ngoại nói cô rất tốt.”

Hắn sẽ không nói cho Lâm Lan lời bình kia, mặc kệ nàng bĩu môi giận dỗi.

Lâm Lan giật mình, Diệp lão phu nhân nói nàng rất tốt? Có làm không vậy? Thần kinh của bà bị nàng chọc hư hả?

Giật mình sững sờ, lại thấy Lý Minh Doãn bung chén cơm nàng ăn dở lên ăn, Lâm Lan cấp tốc xông qua: “Đây là cơm của tôi...”

Chương 024 – Đứng thẳng

Lâm Lan cứ như vậy lưu lại, sau bữa cơm chiều hôm đó, Lý Minh Doãn bị vợ hai kéo đi viết biển hiệu, Lâm Lan bị Diệp lão phu nhân gọi tới nói chuyện.

Trong phòng đã có hai người, một già một trẻ.

“Bắt đầu từ ngày mai, Chu mama sẽ dạy cô các loại nghi lễ quy củ, cô

cần chú tâm học hỏi, phải biết, xã giao không chỉ là chuyện của nam nhân, chuyện này cũng rất quan trọng với nữ nhân, đã là người phụ nữ của Minh Doãn, mọi lời nói cử động của cô đều liên quan đến thể diện của nó, ta không thể để cô bôi nhọ danh dự nó được, đây là đối với bên ngoài. Về chuyện cô đang ở trong nhà chồng tương lai, chỉ cần cô đúng mực, không làm sai chuyện gì, cô có thể làm gì cô thích.” Diệp lão phu nhân chậm rãi nói, thế nhưng lại lộ ra ý tứ rằng nhất định không tha thứ nếu sai quy định.

Lời lão phu nhân trước chạt sau nói lỏng, Lâm Lan suy nghĩ ý tứ lão phu nhân, hay là ở bên ngoài giữ sĩ diện cho Lý Minh Doãn, ở nhà thì không sao cả, chỉ cần mình không thiệt thòi là được. Có thể thấy được lão phu nhân không có cảm tình gì với những người trong kinh thành kia.

Lâm Lan biết điều đáp: “Lâm Lan nhất định dụng tâm học.”

Diệp lão phu nhân hơi nguôi giận, nói thêm: “Ngân Liễu và Ngọc Dung là tự ta dạy bảo, cô lên kinh thành, bên cạnh cần có hai người tin cậy, gọi bọn chúng đi theo đi, trước hết phải hiểu tính tình thuộc hạ, ở trong phủ mấy ngày nay, cần gì thì tìm nhị phu nhân chỉ cho.”

Lâm Lan câu cũng không được, vui mừng tạ ơn: “Vẫn là bà ngoại nghĩ chu đáo.”

Diệp lão phu nhân hừ nhẹ một tiếng: “Người có thể gọi ta một tiếng bà ngoại hiện không có bên cạnh, có những thứ không thể đùa giỡn được. Một số việc, cô biết, ta biết, Minh Doãn biết là được, ta nói cho cô biết, cháu ngoại bảo bối của ta có chuyện muốn ta giúp, ta đương nhiên giúp nó, cô ở kinh thành một thời gian, người nhà của cô Diệp gia sẽ chiếu cố thích đáng, dĩ nhiên là có điều kiện, Lâm cô nương là người thông minh, không cần hỏi chứ.”

Lâm Lan đỏ mồm hôi, thì ra Lý Minh Doãn sớm đem suy nghĩ nói ra, khó trách lão thái bà này chịu lưu nàng lại, nếu lão phu nhân đã nói vậy, nàng cũng phải có chính kiến của mình, cố bày ra bộ mặt khó khăn, nàng nói: “Thật ra chuyện đó, Lâm Lan không am hiểu lắm, chi bằng lão phu nhân giúp Lý công tử tìm một con hát tới diễn, dù gì người chuyện nghiệp, nói một câu cười một câu, cười một câu nói một câu cũng dễ, Lâm Lan xuất thân nông thôn, thật sự là một trách nhiệm nặng nề a.”

Sắc mặt Diệp lão phu nhân buồn bã, Chu mama nói rất đúng, Lâm cô nương này đúng là khiến người ta tức chết, có ý nhắc nhở cô nàng đừng quên

thân phận của mình, đừng quên mục đích tới Diệp gia, không nghĩ tới, cô nàng lại định quẳng gánh. Nếu bà sớm biết Minh Doãn có tính toán này thì đã tìm cho Minh Doãn một người tốt hơn, sao phải dùng tới cô nàng?

Lão phu nhân trầm giọng nói: “Cô không cần nói nhiều, nghĩ cách nào học quy củ cho tốt, Diệp gia sẽ không bạc đãi cô.”

Lâm Lan cười cười: “Còn phải xem tâm tình, Lâm Lan vốn không thích hợp diễn trò, nếu không cẩn thận sẽ gây chuyện... Lão phu nhân không nên trách Lâm Lan.”

Gương mặt Diệp lão phu nhân nhất thời đen lại, giọng nói kiên quyết: “Chỉ cho phép thành công, không cho thất bại.”

Lâm Lan ngạc nhiên, yêu cầu này thật là cao.

“Thật sự có khó khăn. . .” Lâm Lan lắc lắc khuôn mặt nhỏ nhắn yếu ớt mà nói.

Diệp lão phu nhân khôi phục thân sắc ngạo mạn, lạnh nhạt nhìn nàng: “Minh Doãn cho cô cái gì ta không quản, chuyện này thành công, ta cho cô thêm ba ngàn lượng bạc.”

Lâm Lan thầm hít một ngụm lãnh khí, ba ngàn lượng bạc.

Tương đương một năm một ngàn lượng, sau ba năm, nàng chính là phú bà rồi, có nhiều bạc như vậy, nên mở một tiệm thuốc hay sao? Rốt cuộc là Diệp gia, tiền nhiều như nước.

“Được, Lâm Lan tôi bất chấp giá nào.” Nàng gật đầu quyết đoán, ngay sau đó cười nói: “Lão phu nhân, chúng ta nên làm một kế ước nhỉ? Thời gian ba năm, nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không phải ngắn, vạn nhất...”

Diệp lão phu nhân tức giận thiếu chút cười ngất: “Cô sợ ta không sống được ba năm nữa hả?”

“Sao có thể vậy? Lão phu nhân chẳng qua đi đứng không thuận tiện, tinh thần vẫn vô cùng minh mẫn, đừng nói là ba năm, sống thêm ba mươi năm cũng không có vấn đề gì, tuy nhiên, có một số chứng từ làm chứng, tôi sẽ yên tâm làm việc hơn phải không?” Lâm Lan cười ha ha.

Tâm tình thoải mái, Lâm Lan ôm hẹn ước thứ hai vào trong lòng về chỗ ở lão phu nhân an bài cho nàng.

Về phần Diệp lão phu nhân vì tức giận tích tụ, khí huyết không thông, chứng đau chân phát tác suốt một đêm.

Vốn tưởng tối nay Lý Minh Doãn sẽ không tới, Lâm Lan cùng Ngân Liễu hàn huyên một hồi, ai ngờ vừa chuẩn bị đi ngủ thì Lý Minh Doãn tới.

Lâm Lan cảnh giác nhìn Lý Minh Doãn, nghĩ thầm, hắn muốn ở cùng nàng sao?

Lý Minh Doãn nhìn mắt Lâm Lan đảo tới đảo lui, giống như con thỏ nhỏ khẩn trương vì bất an, hắn mỉm cười nói: “Tôi tới muốn nói với cô một tiếng, tôi đã phái người tới báo cô vẫn bình an cho người nhà cô, về chuyện hôn lễ, tôi cũng báo cho anh cô biết, chúng ta muốn làm ở kinh thành, vì một vài nguyên nhân không mời bọn họ lên kinh thành tham dự được.”

Hắn nghĩ như vậy cũng chu đáo, tránh đề cho ca ca biết bọn họ cưới giả. Lâm Lan chân chừ hỏi một câu: “Chỉ có việc này?”

Hắn gật đầu.

Lâm Lan thở phào nhẹ nhõm: “Tôi biết rồi... anh... Vậy anh đi nghỉ sớm, tôi cũng phải nghỉ sớm, ngày mai bắt đầu học nghi lễ rồi.”

Hắn nhíu mày, hồi lâu gật đầu một cái: “Vậy cô nghỉ sớm đi.”

Ngân Liễu hầu hạ một bên thấy thiếu gia rời đi, không còn nghi ngờ gì nữa, Minh Doãn thiếu gia cùng Lâm Lan cô nương chưa cử hành hôn lễ, không thể ngủ chung một phòng.

Lý Minh Doãn đi tới viện, chấp tay ngẩng đầu ngắm trăng rằm.

Vàng trăng rằm nửa ẩn nửa hiện giữa mây mù, mông mông lung lung, nhìn không rõ lắm, ánh mắt hắn thâm trầm khó đoán, giống như muốn xuyên qua ngàn vạn lớp mây lớn trên trời đêm...

Giờ khắc này, trong ngoài Lý phủ, sợ là đèn dầu sáng rõ, sênh ca vũ nhạc, phi thường náo nhiệt chẳng?

Hôm nay là đám cưới Lý Minh Tắc.

Người này đột nhiên xông ra này, làm cho hắn khó hiểu từ trường tử biến thành thứ tử, cướp đi tất cả vốn thuộc về hắn, thân phận, địa vị, tình thân, còn có Nhược Nghiên...

Không, không phải là đột nhiên, là trăm phương ngàn kế.

Hàn Thu Nguyệt, người nói người mười sáu năm giữ gìn kiên trinh, thế còn mẹ ta? Mẹ ta là gì? Bị che mắt suốt mười sáu năm trong âm mưu của bà, cuối cùng mang tiếng lòng dạ hẹp hòi, không biết đạo lý, ghen tỵ, tới nỗi sâu não mà chết....

Mà cái người khởi xướng Lý Kính Hiền kia, chẳng những không có nửa phần tự lấy làm then, ngược lại nhân cơ hội dựa vào người vợ mà được gọi là “cám bã” kia thuận lợi giương trống mở cờ bò lên ghế Thượng Thư.

Hai tay chấp sau lưng nắm chặt thành quyền, trong mắt sắc lạnh như băng.

Mẹ, những người kia phụ mẹ, hại người của mẹ, nhi tử sao có thể để bọn chúng tiêu dao tự tại?

Lý Kính Hiền, sẽ nhanh thôi, tôi sẽ như ông mong muốn, trở lại, hi vọng ông... Không phải hối hận.

Chương 025 – Coi thường

“Một cô nương lúc nào cũng phải coi trọng phẩm đức, nhưng phẩm đức không phải là cái nhìn là thấy, mà là thông qua cử chỉ để cho người ta thấy. Cô làm tốt, chưa chắc người ta đã tán dương, nhưng nếu cô làm sai, nhất định sẽ bị lên án, chuyện này rất quan trọng, cô nương nên cẩn thận nhận thức.” Chu mama rào trước một đoạn trước khi tiến vào vấn đề chính của sự giáo dục.

Có thể là bởi vì thời gian cấp bách, Chu mama hận mình không thể đem toàn bộ hiểu biết của bản thân nhồi vào đầu Lâm Lan.

Lễ nghi cổ đại nhiều hạn chế phức tạp, Lâm Lan vốn đã biết, không ngờ là, một vú già nhà thương nhân lại có kiến thức lễ nghi cùng tiêu chuẩn quy phạm lễ nghi nhiều như thế. Vốn tưởng rằng sẽ học một chút lễ nghi quý tộc châu Á, không ngờ lại có nhiều lễ nghi thế này, việc quen thì dễ làm, không

nghe đây là một lĩnh vực hoàn toàn xa lạ, lại là một lượng kiến thức khổng lồ, nội dung liên quan đến ở nhà, xử thế, ra cửa, tìm hiểu người, tiếp khách, liên hoan, lễ hành, đối chúng, tặng phẩm, tế tự... hết thảy đều có sự nghiêm khắc cùng yêu cầu chú ý.

Đối mặt với khối lượng kiến thức đồ sộ cùng cường độ huấn luyện lớn như vậy, cho dù Lâm Lan thông minh hơn người, thiên phú dị bẩm, một chốc cũng khó mà tiêu hóa, Lâm Lan mang hết sinh lực của kỳ thi tốt nghiệp trung học năm nào ra đối đầu, gọi Ngân Liễu giúp nàng mang giấy bút tới, ghi lại những điểm trọng yếu Chu mama nói, động tác mẩu chốt, lời nói chủ đạo, chuẩn bị để buổi tối từ từ nghiên cứu.

Chu mama lặng lẽ nhìn cử động của Lâm Lan, trong lòng cực kỳ chấn động.

Cả ngày quay cuồng học, đầu óc Lâm Lan chao đảo, tay tốc ký cơ hồ cũng muốn gãy rời, trên người đau nhức mệt mỏi, Chu mama yêu cầu rất cao, một động tác quỳ gối, cao hơn mười phân không được, thấp hơn một phân cũng không được, thất lưng quá thẳng không được, quá cứng không được, quá lỏng lẻo không được, lòng Lâm Lan sợ hãi, không phải là đi chọn tú nữ, sao mà nghiêm khắc quá vậy? Chẳng lẽ các tiểu thư con quan trong thành cũng phải như vậy ư? Nàng không tin.

“Chu mama, hôm nay không ăn uống gì sao, cũng muộn rồi.”

Đang khi Lâm Lan không biết đã học lễ nghi quỳ lạy lần thứ mấy, quỳ tới độ hai chân như nhũn ra thì Lý Minh Doãn xuất hiện.

Lâm Lan lập tức ngồi dưới đất co quắp.

Chu mama vốn tương đối hài lòng với biểu hiện lúc trước của Lâm Lan, lúc này nhìn nàng làm trò trước mặt Minh Doãn thiếu gia, cứ vậy ngồi ì trên mặt đất, không khỏi nhíu mày.

Ngân Liễu lên cười, lại nhìn sắc mặt khó chịu của Chu mama, không dám cười lớn, bả vai rung lên.

“Hôm nay tự học cho tốt, mai ta sẽ kiểm tra.” Chu mama thở dài nói, rất cuộc xuất thân nhà nông, lộ nguyên hình rồi, thôi thôi, mai sẽ dạy tiếp.

Chu mama vừa đi, Lý Minh Doãn liền gọi Ngân Liễu: “Đi chuẩn bị một ít nước nóng cho cô nương.”

Ngân Liễu “dạ” sau đó nhanh chóng đi ngoài chuẩn bị nước.

Lý Minh Doãn đi tới trước gót chân Lâm Lan, hơi cúi người xuống, ánh mắt ôn nhu hỏi: “Có muốn đỡ không?”

Lâm Lan mệt mỏi ngửa đầu nhìn, chỉ thấy đôi mắt ấm áp tinh nghịch của hắn, đôi môi nở nụ cười ân cần.

Lâm Lan có chút hoảng hốt, từ lúc ký hiệp ước cùng hắn, dường như cả người hắn thay đổi, không còn sự lạnh lùng cùng xa cách ngàn dặm trong quá khứ, thỉnh thoảng lại ôn nhu, bất luận là lãnh hay ôn, hắn đều biểu hiện rất thân nhiên, cho người ta không thể hiểu được, giờ khắc này, sự quan tâm của hắn thực sự là từ nội tâm.

Chốc lát mờ mịt bị gạt đi, Lâm Lan dứt khoát quyết định, người này tuyệt đối là cao thủ ngụy trang.

“Không cần, tôi không cần sự chiều chuộng ấy.” Lâm Lan đứng lên, tư thế không mấy nho nhã.

Lý Minh Doãn lơ đãng, nhìn trán Lâm Lan đỏ mồ hôi, hắn cười nói: “Cô không phải gấp gáp, từ từ mà học, từ giờ tới lúc lên kinh thành ít cũng phải hơn hai tháng, còn nhiều thời gian.”

Lâm Lan yên lặng, không vội? Nàng không vội, nhưng Diệp lão phu nhân vội, đã phủ đầu nàng, nói thành công sẽ cho ba ngàn lượng bạc... nếu nàng không học xong, chẳng lẽ... Diệp lão phu nhân muốn bội ước.

“Aiz, làm khuê tú thật không dễ chút nào, nói chuyện phải nhỏ nhẹ yếu điệu, bước đi yếu ớt như liễu, mắt không thể liếc ngang dọc, cười không nhe răng, tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử, cả đời như người đầu gỗ, còn có ý nghĩa gì? Không bằng làm một nông phụ thôn quê, ít nhất còn có thể lớn tiếng nói, trong lòng không thoải mái, mắng mấy câu cũng chẳng sao...” Lâm Lan mệt mỏi muốn chết, ngồi phịch trên ghế bành, không nhìn được một bụng đầy tức tối.

Lý Minh Doãn cười khò: “Cô chỉ cần nhẫn nại ba năm.”

“Ba năm không có ngắn, tuy nhiên, anh yên tâm, Lâm Lan tôi là người đáng để tin.” Lâm Lan đại nghĩa nói, trong lòng lại nghĩ... đến lúc đó Lý Minh Doãn anh lấy gì bồi thường cho tôi?

Lý Minh Doãn nghe xong, mắt hiện lên chút ngờ vực.

“Ngày hôm nay anh làm gì vậy?” Lâm Lan tò mò, ngày nay nàng mệt chết rồi, còn hấn thì làm gì?

“Đọc sách.” Lý Minh Doãn vung trường sam ngồi lên ghế bên cạnh Lâm Lan, tư thế thật là ưu nhã.

“Đọc sách? Thanh nhàn thế?” Lâm Lan bất mãn, không công bằng!

Lý Minh Doãn cười nhạt: “Lần này về kinh, muốn tham gia thi hương, ba năm trước định thi rồi, không ngờ lỡ. Nếu tôi thi không tốt, đáng về đòan chính cô học vất vả lấy đầu người xem.”

Lời này là thật, có câu phu quý vợ vinh quang, nếu như Lý Minh Doãn đỗ Trạng Nguyên, nàng gả cho Trạng Nguyên, là phu nhân Trạng Nguyên, cho dù ngu xuẩn như heo cũng có khối kẻ vượt môn ngựa.

Lâm Lan suy nghĩ chốc, nhìn Lý Minh Doãn, cười âm hiểm: “Ba năm anh đọc sách, chuẩn bị kỹ như vậy, nếu thi không tốt, anh quá kém... vậy... Hiệp ước kia của chúng ta trở thành giấy lộn rồi.”

Lý Minh Doãn nghiêm mặt: “Tại sao?”

Lâm Lan đáp: “Không phải anh không đỗ thì sẽ không có địa vị gì trong nhà đó? Vậy tác dụng của tôi còn chỗ nào phát huy.”

Lý Minh Doãn nhíu mày nhìn nàng, ung dung nói: “Cô yên tâm, tôi sẽ cho cô cơ hội phát huy tác dụng.”

Đang nói chuyện, Ngân Liễu đã đưa nước nóng tới, Ngọc Dung cũng theo sau, nhìn thấy Lý Minh Doãn, quỳ gối thi lễ: “Thiếu gia, Trần công tử tới, muốn gặp thiếu gia.”

“Người đâu?”

“Phía trước sảnh.”

Lý Minh Doãn vội đứng dậy, sửa sang áo, nói với Lâm Lan: “Tôi đi trước, cô sửa sang đi, sau đó ra gặp Trần công tử.”

“Trần Tử Dụ hả?” Lâm Lan hỏi.

Nhìn vẻ mặt chột dạ của nàng, Lý Minh Doãn không khỏi buồn cười: “Làm sao, không dám gặp người ta hả?”

Không phải là không dám, chỉ là có chút ngại ngùng thôi, Lâm Lan nhăn nhó không muốn đi.

“Tử Dụ không phải là người hay để bụng như vậy, ngày mai hẳn về kinh thành trước, tôi có chuyện quan trọng muốn nhờ người ta, cô đi gặp hẳn, để hiểu rõ tình hình, cũng là để chuẩn bị cho tốt.” Lý Minh Doãn kiên nhẫn khuyên.

Chu mama sau khi trở về liền đi gặp Diệp lão phu nhân.”

“Cô ta học thế nào?” Diệp lão phu nhân bưng chén trà nhỏ, dùng nắp chén gạt lá trà bên trong, lạnh giọng hỏi.

“Lão phu nhân, chúng ta xem nhẹ cô nương này rồi.” Chu mama nói.

Diệp lão phu nhân vờn mấy lá trà như cũ, nhíu mày hỏi: “Là thế nào?”

“Cô nương này chuyên tâm học, rất có tư chất, mấu chốt là... Cô nương này giống tiểu thư, thích cầm sách ghi chép, nô tì trộm liếc sách viết kia, tràn hết tờ này tờ khác, phân loại từng mục, nhớ năm xưa, tiểu thư cũng là học như thế phải không ạ?” Chu mama nói.

Diệp lão phu nhân mặc nhiên không nói, qua một lúc lâu lên tiếng: “Hôm nay Minh Doãn nói cho ta biết, cô ta là học trò Hồ đại phu, cũng biết chữ kê thuốc.”

Đây là giải thích cho Chu mama nghe, cũng là thuyết phục bản thân, đây chỉ là trùng hợp mà thôi.

Chương 026 – Có thù tất báo

Lâm Lan đôi xiêm y, thướt tha đi tới tiền sảnh, đúng lúc Lý Minh Doãn cùng Trần Tử Dụ đã chuẩn bị kết thúc cuộc nói chuyện.

“Chuyện này nhờ cậy cả vào cậu.” Lý Minh Doãn thấp giọng, có vẻ quan trọng.

Một giọng nói khác hơn hờ tung bay: “Cậu cứ yên tâm đi, lo lắng gì?”

Mấy năm nay tuy Bộ ba kinh thành thiếu một, độ chú ý của mỹ nữ giảm sút nhưng tôi cố gắng ngăn sóng dữ, bảo vệ địa vị thành công, tôi vẫn là người bắt mắt nhất kinh thành, không nói hô phong hoán vũ, muốn biến chút sóng nhỏ là chuyện đơn giản, cậu chỉ cần từ từ chú ý, mang theo mỹ nữ chơi xuân, thoải mái nhàn nhã.”

Lâm Lan đứng bên ngoài nghe được mấy lời này, nàng nhăn mũi, cái loại người này, nói láo không chớp mắt, không đáng tin chút nào.

“Aiz... Chỉ là không biết, không biết sẽ làm vỡ mộng bao nữ tử khuê các, đáng thương a đáng thương.” Trần Tử Dụ khoa trương cảm thán thỏn thức nói.

Lý Minh Doãn liếc hẩn một cái, không nhanh không chậm nói: “Không phải là còn Trần Tam Thiếu cậu sao?”

“Aiz, tôi không đem những loại bình thường xoàng xĩnh này để vào trong mắt.” Trần Tử Dụ rất có cốt khí trả lời.

“Bình thường xoàng xĩnh? Cũng không biết là người nào mỗi lần chịu cảnh điu hiu liền oán trách không nghĩ.” Lý Minh Doãn khịt mũi nói.

“Tôi đây vì các nàng bi ai, các nàng nhìn thấy thần đồng là cậu thì như ong vỡ tổ, chỉ hướng tới phía cậu, nhưng lại không nhìn thấy nhân tài đứng đây là tôi, không thấy hết nội hàm thâm hậu của tôi, lúc này bọn nàng ấy hối hận, tôi nhất định sẽ không thêm nhìn cái nào, nhất là Bùi Chi Thiên kia.” Trần Tử Dụ vô cùng khinh thường nói.

“Cậu thôi khoác loác đi.” Lý Minh Doãn lơ đễnh, sớm đã quen với việc tự biên tự diễn của Trần Tử Dụ, cách ba năm, công phu người này không những giảm mà còn tiến xa, cố làm ra vẻ bản lãnh không tòi.

“Haiz, thành thật mà nói, hành động lần này của cậu tôi có chút ý kiến, mẹ kế của cậu hơi có chút quá đáng, cha cậu cũng vậy... Nhưng cậu định mang hạnh phúc cả đời theo đầu bọn họ sao? Cô thôn nữ kia... Tôi nghĩ mãi không ra, sao lại lọt mắt cậu chứ?” Trần Tử Dụ lại tiếc hận không sao tự giải thích được.

“Vì sao nàng không vào được mắt tôi?” Lý Minh Doãn hỏi ngược lại.

Trần Tử Dụ chế nhạo cười: “Theo lý thuyết, một đại công tử kinh đô, cưới một cô vợ thì dung mạo so với Tây Thi, phẩm chất tốt đẹp mới phải.

Cậu lại hái đóa hoa cứt lợn đồng nội về, chẳng phải sau này hằng đêm cầm đuốc soi xem mặt tốt của cô ta ở đâu sao? Hơn nữa, tôi thấy cô ta vừa không có đầu óc lại thô lỗ...” Trần Tử Dụ vừa nói vừa lắc đầu quầy quậy.

Anh mới là hoa cứt lợn, hoa cứt chó, hoa cứt trâu, anh mới là đồ không có đầu óc, không, anh có đầu óc, là óc heo... Lâm Lan tức giận mắng.

Ngân Liễu một bên cũng tức giận, vị Trần công tử này rất vô lễ, sau lưng rất nhiều tiếng thị phi.

Lâm Lan suy nghĩ một chút, ghé tai Ngân Liễu nói mấy câu, Ngân Liễu gật đầu lia lịa, xoay người rời đi.

“Minh Doãn, ta tới chậm, Trần công tử đã đi chưa?” Lâm Lan đôi gương mặt tươi cười đi vào.

Bởi vì vừa chê người ta xong, Trần Tử Dụ chợt dạ, mặt lúng túng, cố gắng nở nụ cười miễn cưỡng nhìn người đi vào.

Lý Minh Doãn đứng dậy đón nàng, đứng bên giới thiệu hai người với nhau.

“Lâm Lan, vị này là Trần công tử, tên chữ Tử Dụ, là Tam công tử nhà Trần Thái Phó, là bằng hữu tốt nhất ở kinh thành của ta trước kia, lần này hắn lên kinh thành làm việc, cố ý đến đây tìm ta.” Lý Minh Doãn giới thiệu với Lâm Lan.

Lâm Lan cười khẽ hướng Trần Tử Dụ thi lễ mình mới học được: “Trần công tử, lần trước thất thố, hiểu lầm anh... Hại anh té bổ nhào, có té hư chỗ nào không?”

Trần Tử Dụ thấy dáng vẻ thong dong của nàng, âm thầm lấy làm kỳ lạ, một cô nương nông thôn thô mộc có thể có bộ dáng dịu dàng lễ giáo như vậy sao? Sau khi nghe nàng mở miệng nói xin lỗi, trong lòng lại ùa tới một trận xấu hổ, chính mình vừa nói không tốt về người ta, định khách khí nói vài câu, lại nghe nàng cười dài nhắc tới tai nạn xấu hổ đó của hắn... Trần Tử Dụ giật mình, nàng có ý xin lỗi thật hay cợt nhả hắn? Lần trước té ngã, là chuyện thảm nhất đời này của Trần Tử Dụ, quả thực canh cánh trong lòng, khó có thể quên được, nàng lại vạch ra nỗi đau của hắn, cái này... hắn phải nói tiếp làm sao?

Lý Minh Doãn khẽ rủ mắt xuống, đem nụ cười giấu ở đáy mắt, Lâm Lan

đích thị là nghe thấy Tử Dụ nói rồi, nàng cũng không chịu bị lỗ.

Lâm Lan thấy Trần Tử Dụ giật mình, đáy lòng cười thâm, giả bộ hết sức ân cần cùng đau lòng: “Trần công tử, nếu anh té đau thì đừng giấu nhé, tôi coi như học được vài năm y thuật, nếu không ngại, để tôi xem giúp cho anh, thay anh trị liệu?” Vừa nói vừa tiến lên hai bước.

Trần Tử Dụ không khỏi vội lui hai bước, khoát tay vội la lên: “Đừng... Không có.. Không có chuyện gì, tôi không sao, thật đấy, thân thể bản công tử khỏe mạnh vô cùng, té một cái cũng không có gì, đa tạ cô nương quan tâm.” Trần Tử Dụ vừa nói xong, ảo não thầm than chết rồi, chuyện này là thế nào vậy? Lại còn tạ ơn nữa, quả nhiên là gây nhiều thị phi, giờ dính vào thân, đúng là tự mình gây họa.

Lý Minh Doãn nhìn vẻ mặt quần bách của Trần Tử Dụ, âm thầm bấm bụng cầu bình an cho hắn.

“Không có chuyện gì thì tôi an tâm rồi.” Lâm Lan cười sáng rỡ, vẻ mặt vô cùng chân thành.

Mặt Trần Tử Dụ ngượng ngùng, lòng không khỏi phẫn nộ.

Ba người ngồi lại xuống ghế, nhân trước đó chính sự đều đã nói rồi, lúc này cơm lạnh hâm nóng cũng không thích hợp, Lý Minh Doãn dễ dàng để cho Trần Tử Dụ nói tới Ninh Hưng.

“Triều đình không phải muốn mở võ khoa sao? Hắn sao không đi tham gia? Nếu trúng võ cử, triều đình sẽ trọng dụng, cũng sẽ không để cho người chịu thiệt thòi.” Lý Minh Doãn nhướn mày hỏi.

“Mở võ khoa còn phải đợi sang năm, trước mắt... đại doanh Tây Bắc đang để trống, cái kia... Cậu cũng biết, là một chức vị quan trọng, tận dụng thời cơ rồi nói, danh Ninh Hưng sớm đã vang xa, ai nói hắn ta không được?” Trần Tử Dụ bởi vì có Lâm Lan ngồi bên mà vài chỗ ngắc ngứ.

Lý Minh Doãn mỉm cười: “Tôi cảm thấy tiếc cho hắn, nếu hắn tham gia thi võ khoa, không ai có thể vượt được hắn.”

Lâm Lan nghe xong bối rối: Bộ ba kinh thành, Minh Doãn là thần đồng, Ninh Hưng là bá vương, một văn một võ, không biết tên Trần Tử Dụ kia có sở trường gì?

“Ninh Hưng đi lần này, Đoạn Khánh Hồng này là người cao hứng nhất, trong núi không còn lão hổ, khi xưng bá vương...” Trần Tử Dụ khó chịu nói.

Hai người bọn họ nói câu được câu chẳng, Lâm Lan liền tự hỏi sao Ngân Liễu còn chưa tới.

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến, Ngân Liễu bưng cái khay đi vào.

Lâm Lan bày ra tư thái nữ chủ nhân, cười nói: “Trà trong chén hai người đã nguội, mau thay trà nóng.”

Ngân Liễu tới thay trà cho hai vị công tử, đến Lâm Lan, Ngân Liễu lặng lẽ đưa mắt nhìn nàng, Lâm Lan hiểu ý, ra hiệu cho nàng lui, sau đó nâng chén trà lên, lấy nắp khế gạt gạt nước trà, nàng cười nhẹ, nghiêm nhiên biểu hiện tư thái uyển chuyển của thực nữ, mắt quét đến Trần Tử Dụ đang bưng chén trà nhỏ, khế thổi một hơi nhẹ nhàng rồi nhấp một ngụm.

Lâm Lan đếm thầm: một, hai...

PHỐC...

Trần Tử Dụ phun một ngụm trà ra ngoài, tung tóe khắp bàn và quần áo, động tĩnh quá lớn, chén trà trong tay hắn chao lên, trà nóng đổ vào tay hắn, nóng quá vội vã nhảy dựng lên, trông vô cùng chật vật.

Lý Minh Doãn kinh ngạc nhìn Trần Tử Dụ: “Tử Dụ, cậu...”

Trần Tử Dụ nhe răng nhếch miệng, mày kiếm nhíu lại, vẻ mặt đau khổ nói: “Trà này sao đắng vậy?”

Hừ, cho thêm Hoàng Liên có thể không đắng sao?

Lý Minh Doãn liếc nhìn Lâm Lan, lòng biết rõ, đích thị là nàng giở trò quỷ, hắn đành thờ dài không lên tiếng.

Chương 027 – Điều là lỗi của anh

“Ai bảo hắn mắng tôi trước chứ?”

Sau khi Trần Tử Dụ rời đi, Lâm Lan ử dột đối mặt với đôi mắt chất vấn của Lý Minh Doãn, bầu không khí ngưng trọng.

“Nhưng hấn là khách.” Lý Minh Doãn cùng Trần Tử Dụ có giao tình hơn mười năm, mười năm hấn không có huynh đệ tử muội, cùng Trần Tử Dụ, Ninh Hưng mới quen đã thân. Từ đó như tay chân một cơ thể, nhưng Lâm Lan lại so đo với hấn chút việc nhỏ vậy. Hấn cũng thấy vui vui, lạ lắm khi nhìn Tử Dụ kinh ngạc như vậy, nhưng không phải là hơi quá đáng rồi sao, lần trước Lâm Lan là không có thâm ý, lần này là cố ý, Lý Minh Doãn nghĩ phải nói giúp Tử Dụ.

Chất vấn của Lý Minh Doãn làm Lâm Lan tức giận: “Anh còn nói giúp hấn, có câu quân tử không nói lời gièm pha, không ngờ là người như thế, hấn nói xấu tôi sau lưng tôi. Tôi vốn nghĩ giao tình của hấn và anh không ít nên hạ thủ lưu tình rồi đây, bằng không, không phải chỉ là một chén trà đắng đâu.”

Lý Minh Doãn kinh ngạc, nữ nhân này. . . Ngoan độc, hấn tin tưởng nàng tuyệt đối làm được.

Lâm Lan vẫn chưa hết giận, trợn mắt nói tiếp: “Còn anh nữa, người khác chàm chọc vợ anh trước mặt anh, cho dù là hôn ước giả nhưng cũng là đánh vào mặt anh, anh không nói đỡ cho tôi, giờ lại chỉ trích tôi, trên hiệp ước viết thế nào hả? Anh quên rồi à? Nếu như ngay cả việc tối thiểu là duy trì tôn nghiêm của tôi anh cũng không làm được thì hủy khế ước này đi cho rồi.”

Đối với chất vấn của Lâm Lan, nhất thời Lý Minh Doãn không khỏi cứng họng, đầu óc thiếu linh hoạt, rõ ràng cảm thấy chỗ nào đó không đúng, nghe nàng nói một hồi lại thành lỗi của hấn.

“Tử Dụ nói giỡn thôi, tính hấn vốn như thế.” Lý Minh Doãn cho là mình hiểu rõ chuyện xảy ra, bởi vì Lâm Lan không biết Tử Dụ, thật ra Tử Dụ tới để cười nhạo hấn mà.

Lâm Lan hừ lạnh một tiếng: “Anh nói là hấn nói giỡn, sao anh không cho là tôi cũng giỡn chơi thôi? Chỉ là một chén trà Hoàng Liên thôi đúng không? Uống vào còn có thể thanh nhiệt giải độc.” Lâm Lan lườm hấn một cái tức giận nói: “Anh đừng có đánh trống lảng, chuyện hôm nay hoàn toàn do anh sai, đừng nói là chúng ta có hiệp ước hay tôi là thê tử giả của anh, cho dù là một người xa lạ, một tài tử có tri thức lễ nghĩa không thể nào tùy tiện cười nhạo chế giễu người khác.”

“Vừa rồi tôi có nói cô cái gì đâu.” Lý Minh Doãn cau mày, nàng đúng là

thuận thể giọng trống mở cờ, càng xé càng lớn.

“Anh cơ bản không lên tiếng ngăn cản, chẳng khác nào cũng ngầm đồng ý với lời hấn nói, có khi lúc ấy anh đang cười thầm cũng nên.” Lâm Lan cao giọng lên án, đầu óc phát huy cao độ trí tưởng tượng phong phú, ảo tưởng lúc ấy Lý Minh Doãn nhếch môi cười một cách mỉa mai, càng tưởng tượng càng thấy máu sôi trào.

Lý Minh Doãn dở khóc dở cười, không biết nên nói gì, Lý Minh Doãn hấn chưa từng gặp phải đối thủ, nhưng đối với nữ nhân trước mắt này, mỗi lần đối mặt đều khiến hấn ngọt ngọt khó thở tới nỗi đuối lý.

“Anh căn bản không phục, cũng không chịu đứng ở vị trí của tôi suy nghĩ. Nếu có người nói anh không có đầu óc, nói anh thô lỗ, anh sẽ có cảm tưởng thế nào?” Nói xong nàng phất tay áo rời đi, vì mấy vạn lượng bạc mà đau đầu nhức óc, bực mình, cùng lắm thì không làm nữa.

Thấy Lâm Lan tức giận rời đi, Lý Minh Doãn nặng nề thở dài, hấn không thừa nhận hành vi của nàng đúng, nhưng hấn lại không thể không thừa nhận hai câu cuối nàng nói không đúng, thật sự là hấn đã không đứng ở vị trí của nàng mà suy nghĩ. Lòng của phụ nữ mỏng manh, có lẽ lời Tử Dụ nói đã thương tổn tới tự ái của nàng.

Tâm tình Lâm Lan không tốt, vốn định buổi tối tập trung học lễ nghi nhưng giờ thì không còn đầu óc nào học, ai biết cuộc giao dịch này có thể tiếp tục không, trong đầu buồn bực nhanh chóng gật gù buồn ngủ.

Đã nhiều năm không được ngủ ở trên giường thoải mái như vậy, không những mềm mại còn có mùi thơm dễ chịu nữa, Lâm Lan nhanh chóng tiến vào mộng đẹp.

Sáng hôm sau, đồng hồ sinh học của Lâm Lan biểu tình dẫn đến mất cân đối, đến mãi giờ Thìn còn chưa tỉnh, Ngân Liễu liền vào đánh thức.

“Lâm cô nương, mau dậy đi, Chu mama sắp tới rồi...”

Lâm Lan xoa xoa hai bên trán cho tỉnh ngủ, mơ hồ hỏi: “Giờ nào rồi?”

“Đã giờ Thìn rồi, vốn thấy cô nương ngủ ngon nên muốn để cho cô ngủ thêm một lát, nhưng sợ Chu mama tới thấy được thì không hay.” Ngân Liễu vội kéo màn qua một bên.

Lâm Lan giật nảy mình, vội vã xuống giường mặc quần áo, nói thầm: “Thật là ý chí không kiên định, nhanh như vậy đã bị hủ hóa rồi.”

Ngân Liễu không nghe rõ, tưởng là Lâm Lan muốn phân phó chuyện gì, vội hỏi: “Lâm cô nương, cô nói gì vậy?”

Lâm Lan ngượng ngùng cười một tiếng: “Tôi định bảo là, sau này em cứ gọi tôi sớm một chút.”

Ngọc Dung bung nước rửa mặt tới, muốn hầu hạ Lâm Lan rửa mặt, Lâm Lan có chút không quen với việc thụ động này, cuộc sống ở kiếp trước, mặc dù người giúp việc đầy nhà nhưng nàng vẫn thích tự mình làm việc của mình.

“Ngọc Dung, để đó đi, tự tôi làm.”

Vừa mới khăn trương sửa soạn xong, bên ngoài có người hô: “Chu mama tới.”

Vốn định học tập cho tốt, nhưng bởi vì tức giận tới qua, Lâm Lan có chút lười biếng nhưng may là nàng có trí nhớ tốt, kết quả kiểm tra không tồi.

Chu mama trước sau vẫn nghiêm nghị như cũ, thậm chí yêu cầu còn cao hơn hôm qua, khiến Lâm Lan khăn trương nghiêm túc học hỏi.

Mãi đến trưa, khi Chu mama chuẩn bị kết thúc công việc dạy nghi lễ, bà nói với Lâm Lan: “Nhận thức của cô rất tốt, học cũng mau nhưng chớ kiêu ngạo, phải đem những gì ta dạy ghi nhớ kỹ trong lòng, chăm chỉ luyện tập, hôm nay học tới đây thôi.”

Lâm Lan cho là mình nghe lầm, Chu mama nói học tới đây thôi hả?

Nhìn vẻ mặt mờ mịt của nàng, Chu mama nói: “Xế chiều, Minh Doãn thiếu gia muốn dẫn cô đi tiệm lơ lựa chọn xiêm y.”

Lúc này Lâm Lan mới hiểu, cười cười nói: “Cực khổ Chu mama rồi, mama yên tâm, trước khi đi, tôi đảm bảo sẽ học xong mọi thứ.”

Chu mama hoài nghi đánh giá Lâm Lan, thầm nghĩ: Cô học hết lễ nghi thì có ba năm cũng không đủ, bắt quá, quyết định này đáng tán dương. Chu mama không nói gì gật đầu đem nha hoàn rời đi.

Tới giờ cơm trưa, Minh Doãn đi tới, Lâm Lan vẫn còn giận dỗi, liếc hẩn một cái, coi như không để ý tới hẩn.

“Làm sao? Vẫn tức tối hả?” Hẩn cười ôn hòa.

Lâm Lan hừ một tiếng: “Không cần giả mù sa mưa, dù sao lúc này cũng không có người ngoài, muốn nói gì cứ nói.”

Hẩn cười khẽ một tiếng, thanh âm kia, giống như nghe thấy nữ nhân mình yêu thương làm nũng để hẩn cưng chiều.

“Tôi không dám nói, tôi sợ bị uống trà đắng lắm.” Lý Minh Doãn nín cười nghiêm trang nói.

Khóe miệng Lâm Lan nhếch lên, trong lời nói mang theo chút đắc ý: “Coi như anh còn biết thân.”

“Nào... Có thể lên đường chưa?” Lý Minh Doãn khẽ khom người hỏi ý.

Lâm Lan vốn định nói hai câu nữa, tử như nếu có lần sau, đừng trách tôi bỏ gánh giữa đường, thế nhưng nhìn sắc mặt ôn hòa, ánh mắt ôn nhu, thái độ ôn nhuận kia... Coi như thành khẩn, quyết định tạm thời tha cho hẩn một lần.

Hai người vừa mới ra sân thì gặp hai vị tiểu thư đi tới.

Chương 028 – Đáp lại một cách mỉa mai

Lâm Lan tò mò đánh giá hai thiếu nữ, một người có vẻ nhiều tuổi hơn vóc dáng cao gầy, một thân xiêm y màu khói xám mờ ảo, lưng thắt dải, quần lụa mỏng manh, tóc búi cao sau đầu tinh xảo, điểm xuyết rất nhiều trâm châu và ngọc trai, lông mày lá liễu cong cong, mắt phượng như tơ, khế chuyển động là khiến người khác động lòng. Người còn lại tựa hồ chưa cập kê, chỉ đứng tới cảm thiếu nữ kia, mặc một thân quần áo màu xanh lá, váy dài màu anh thảo vàng, tóc búi hai bên, mi mục như vẽ, má ngọc nõn nà, lộ ra vẻ đáng yêu khả ái vô cùng.

Nhưng Lâm Lan nhanh chóng cảm nhận được vị tiểu thư này không đáng yêu chút nào, bởi trong đôi mắt to tròn kia không hề che giấu sự chán ghét đối với Lâm Lan.

Có thể biểu lộ nội tâm thẳng thắn như thế, không đáng sợ, đáng sợ là trong ngoài không đồng nhất, tỷ như vị tiểu thư kia, thấy Lâm Lan liền chớp mắt một cái, trong mắt nàng ta hiện lên một tia lạnh lẽo nhưng nhanh chóng biến mất, ngay sau đó là nụ cười dịu dàng. Lâm Lan nhạy cảm nắm bắt được chút ít nội tâm phát ra trong nháy mắt đó, có thể khẳng định, sự chán ghét của người này đối với nàng, so với vị tiểu thư khả ái kia chỉ có hơn không kém.

Lý do rất đơn giản, không phải chán ghét Lâm Lan, mà là thân phận của nàng lúc này làm cho người ta chán ghét.

“Anh họ, vị này chính là chị dâu tương lai sao?” Tiểu thư dịu dàng mỉm cười, giọng nói như chim oanh hót, uyển chuyển nhẹ nhàng.

Lý Minh Doãn khẽ gật đầu: “Hình Nhi biểu muội, Kha Nhi biểu muội.” coi như vừa là câu trả lời chắc chắn vừa là chào hỏi.

Tiểu thư khả ái tiến lên trước, nheo mắt đánh giá Lâm Lan, vẻ mặt rất là khinh miệt, quay sang nói với Minh Doãn: “Anh họ, mắt của anh xoàng xĩnh quá.”

“Kha Nhi, không được vô lễ.” Tiểu thư dịu dàng quát, trên mặt lại không giống như là không vui.

Kha Nhi bĩu môi mắt húng nói: “Em nói sai sao, em tưởng chị dâu tương lai phải là cô gái xinh như tiên, không nghĩ tới, còn không bằng nha hoàn trong phủ chúng ta.”

Rất trực tiếp, không hề nể mặt, Lâm Lan trầm nghĩ: tôi nói cô như vậy cô chịu nổi không?

Lâm Lan bỗng nhiên cười, đối Lý Minh Doãn nói: “Minh Doãn, tôi cảm thấy tôi không cần học quy củ lễ nghi rồi.”

Lý Minh Doãn từ từ đã thích ứng được với suy nghĩ nhanh chóng của Lâm Lan, đoán chừng Lâm Lan bắt đầu mở màn phản công, liền phối hợp hỏi: “Vì sao?”

“Mấy lần bà ngoại cường điệu nói, quy củ trong phủ rất nghiêm khắc, nhất là đối với các cô nương, sau đó lại nghe Chu mama dạy rất nhiều, vốn tưởng rằng tiểu thư trong quý phủ tuy không được như nhà quan đại các, nhưng cũng sẽ không khác biệt nhiều lắm, ai ngờ hôm nay vừa thấy...” Lâm Lan muốn nói lại thôi, nhìn Kha Nhi thất vọng lắc đầu.

“Chị nói gì? Hôm nay chị thấy thì thế nào?” Kha Nhi tự nhiên hiểu được Lâm Lan đang có ý bới móc mình, một nông phụ mà dám chọc tới Tam tiểu thư Diệp gia ư? Vốn đã không thoải mái, Kha Nhi liền giống như lửa cháy bị đổ thêm dầu, nhất thời lông mày dựng ngược, lớn tiếng chát vắn Lâm Lan.

Lâm Lan nhẹ nhàng cười một tiếng, không nhanh không chậm nói: “Đầu tiên là cảm giác thất vọng, Minh Doãn là anh họ các cô, tương lai tôi là chị dâu họ các cô, gặp mặt, không được một câu chào thì cũng nên có một hành động thi lễ, nhưng là các cô không hề có hành động gì, thứ hai, cô, vừa mở miệng với chị dâu tương lai đã nói năng lỗ mẫn, hết sức cợt nhả, ăn nói hàm hồ, về phần những điểm khác tôi không có kể nữa, tránh cho cô khó xử, để cho nha đầu trong phủ chê cười.”

Kha Nhi đỏ bừng mặt, chỉ vào mặt Lâm Lan giận dữ nói: “Chị tính làm gì? Dám giáo huấn tôi ư?”

Lý Minh Doãn nhảy lên một bước, chắn trước mặt Lâm Lan, đưa tay nghịch ngón tay Kha Nhi, khuôn mặt trầm đi, giọng nói lạnh như băng uy hiếp: “Kha Nhi, hôm nay là em vô lý, chị dâu em nói không sai.”

Kha Nhi ghen giọng trợn to hai mắt, không thể tin nhìn anh họ trước

mắt, hộc mắt bắt đầu đỏ lên, ủy khuất hét lên: “Anh họ, anh giúp chị ta không giúp em?”

Hình Nhi bước lên kéo Kha Nhi, ôn nhu khuyên nhủ: “Tam muội, đừng nghịch nữa, anh họ giận rồi.”

“Anh ấy giận... em mới giận, người này sao xứng đôi với anh họ, không đáng để anh ấy ra mặt, em không thích, em chán chị ta.” Kha Nhi khóc nháo ầm ĩ nhìn chăm chăm Lâm Lan, hận không thể đuổi nữ nhân này đi ngay lập tức.

“Đừng nói vậy, đừng chọc anh ấy giận nữa.” Hình Nhi vừa nói vừa xin lỗi người anh họ: “Anh họ, tính tình tam muội anh cũng biết, đừng chấp nó nhé.”

Lâm Lan nghe Hình Nhi mở miệng một tiếng anh họ, thật giống như cô ta để ý vị anh họ này rất nhiều. Đừng tưởng nàng nhìn không thấu, Kha Nhi mặc dù kiêu căng bừa bãi nhưng là đầu óc đơn giản, có gì nói nấy, còn Diệp Hình Nhi thì có tâm kế hơn, cô ta lợi dụng Kha Nhi dò xét tâm ý Lý Minh Doãn.

Vẻ mặt Lý Minh Doãn lạnh lùng, khẩu khí nghiêm nghị: “Lâm Lan là vợ của anh họ các em, là chị dâu các em, các em có thể không thích cô ấy, nhưng đừng để ta nghe thấy các em nói động chạm gì cô ấy lần nữa.” Dứt lời, Lý Minh Doãn lôi tay Lâm Lan: “Chúng ta đi thôi, mợ hai đang ở cửa hàng chờ chúng ta.”

Lâm Lan thản nhiên cười, làm bộ rất vui vẻ đi theo Lý Minh Doãn, không quên quay đầu lại hướng Diệp Hình Nhi cùng Diệp Kha Nhi cười đắc ý, chọc cho các cô tức chết đi.

Diệp Kha Nhi giậm chân chỉ vào bóng lưng đã đi xa tức giận nói: “Nhị tỷ, tỷ nhìn đi, loại nữ nhân này sao xứng làm chị dâu chúng ta? Em xem đầu óc anh họ hồng mắt rồi, bị quỷ ăn rồi.”

Diệp Hình Nhi ngó theo bóng lưng kia, không che giấu sự lạnh lùng trong mắt, chậm rãi nói: “Cô ta sẽ không đắc ý được lâu đâu.”

“Vậy giờ chúng ta nên làm gì?” Diệp Kha Nhi nóng lòng.

Diệp Hình Nhi nhếch miệng, cười lạnh: “Em gấp cái gì? Tự có người sẽ so sánh, chúng ta hơn cô ta gấp vạn lần, tỷ đánh cuộc, cho dù anh họ đưa cô

ta tới kinh thành, cô ta cũng sẽ không vào được cửa Lý gia đâu.”

Lý Minh Doãn vẫn nắm tay Lâm Lan đi ra ngoài, Lâm Lan cảm thấy nơi tiếp xúc giữa hai bàn tay nóng lên, mặc dù nàng đến từ thế kỷ hai mươi mốt, tư tưởng không quá bảo thủ, nhưng là không phải nhỏ dại gì, sao phải nắm tay dắt đi? Nàng cũng có phải tiểu cầu đâu? Không nhìn thấy những nha hoàn, người hầu dọc đường đi đã kinh ngạc muốn rút cầm rồi sao? Lâm Lan giãy giãy, hấn quay đầu lại nhàn nhạt quét nàng một cái, tựa hồ cảnh cáo nàng an phận đi, bàn tay to lại càng nắm chặt hơn lôi đi. Lâm Lan nhìn chằm chằm gáy hấn, oán thăm: Người này muốn nhân cơ hội chiếm tiện nghi?

Hai người ra khỏi cửa lớn Diệp gia Lý Minh Doãn mới buông tay, hạ nhân đã chuẩn bị xe ngựa xong xuôi, thấy thiếu gia đi ra, vội vã lấy một cái bọc cho thiếu gia, thiếu phu nhân lên xe.

Lý Minh Doãn đỡ Lâm Lan lên xe trước.

Ngồi lên xe ngựa, Lâm Lan lại bắt đầu chất vấn: “Anh làm gì mà lúc này lôi tôi đi kiêu đó?”

Lý Minh Doãn vuốt lại vạt áo, nghiêm túc nói: “Tôi đã nói rõ thái độ của tôi, tôi nghĩ, sau ngày hôm nay, trong phủ sẽ không có ai chất vấn tình cảm của tôi đối với cô.”

Nguyên lai là vì mục đích này, tâm tình Lâm Lan liền tốt lên, nghiêng đầu nhìn hấn cười ý vị sâu xa: “A, vậy anh không sợ làm em họ đáng yêu kia đau lòng sao?”

Vẻ mặt Lý Minh Doãn hơi mất tự nhiên: “Dù sao mấy ngày nữa chúng ta cũng đi, những ngày tiếp nếu cô có gặp Kha Nhi, nếu nó có thái độ bất kính với cô, cô coi như không thấy là được.”

“Cũng không biết được, anh cũng biết tôi có tình chấp nhặt, không chịu ủy khuất được.” Lâm Lan liếc mắt nói.

Lý Minh Doãn rầu rĩ nhìn chằm chằm nàng một lát, cười khổ lắc đầu: “Cô nên đem bản lĩnh kia đến kinh thành đối với mấy người kia, làm khó Kha Nhi làm gì, dù sao cũng nên nể mợ hai tôi chút chứ, mợ ấy đối xử với cô đâu có tệ, phải không?”

Chương 029 – Tâm linh tương thông

Đường đến quầy tơ lụa Diệp gia còn một đoạn xa, ngồi trên xe ngựa Lý Minh Doãn đem tình hình nhân khẩu Diệp gia nói đại khái cho Lâm Lan.

Diệp lão thái gia có hai người con trai và một người con gái, người con gái không cần phải nói, chính là mẫu thân Lý Minh Doãn, an nghỉ trong nấm mồ nhỏ sau núi ở thôn Giản Tây, bất quá Lâm Lan tò mò, đại khái mẫu thân Lý Minh Doãn bị người mẹ kế ở kinh thành kia hại chết, bằng không Lý Minh Doãn sẽ không hận nhà đó như vậy, nhưng là, là gia tộc có tiền của, vì sao nấm mồ của mẫu thân Lý Minh Doãn lại đơn sơ như mộ hoang vậy? Tạm thời đề nghị chờ lại, nghe Lý Minh Doãn nói tiếp.

Trưởng nam Diệp gia là Diệp Đức Hoài vốn là người quản lý sản nghiệp Diệp gia, nhưng năm trước Diệp lão thái gia giao lại toàn bộ công việc làm ăn huyện Phong An cho con thứ Diệp Đức Thịnh quản lý, còn để con trưởng lên kinh thành phát triển gia nghiệp. Lâm Lan suy nghĩ, hành động này của Diệp lão thái gia có quan hệ tới cái chết của mẫu thân Lý Minh Doãn không?

Diệp Đức Hoài có một trai một gái, con trai lớn Diệp Tư Thành theo cha vào kinh thành làm trợ thủ, nữ nhi Diệp Hình Nhi ở lại huyện Phong An. Về phần Diệp Đức Thịnh tương đối bi thảm, sinh được ba nhi tử đều không may mắn chết yểu, chỉ còn một nữ nhi Diệp Kha Nhi còn sống đến hiện tại, năm nay mười bốn tuổi, mặc dù phu nhân Thích thị có lẽ không sinh nở được nữa nhưng Diệp Đức Thịnh cũng không có cưới thêm vợ bé. Điểm này khiến cho Lâm Lan vô cùng kính nể người cậu này của Lý Minh Doãn, ở cổ đại, một người đàn ông có hành động như thế thật sự hiếm thấy, có thể thấy được hai vợ chồng Diệp Đức Thịnh thật sự yêu thương nhau, cũng khó trách phu nhân Thích thị sau nhiều lần kẻ đầu bạc tiền người đầu xanh vẫn có thể vui vẻ như thế, đúng là sức mạnh của ái tình.

Biết được những điều này, Lâm Lan liền hiểu được tại sao Diệp Kha Nhi lại tùy hứng điều ngoa như vậy, là thói quen rồi.

Đến cửa tiệm tơ lụa Diệp gia, mợ hai đợi đã lâu, nhiệt tình giúp Lâm Lan chọn lụa vải, nào tơ lụa gấm vóc,... tất cả đều là những thứ tốt nhất. Lâm Lan nhìn mà hoa cả mắt, nhất thời không biết nên chọn thứ nào.

Mợ hai cầm vải vóc ướm trên người Lâm Lan, sau đó nhìn ý tứ Lý Minh Doãn.

Lý Minh Doãn nhàn rãi ngồi một bên uống trà, nếu hấn cảm thấy được, gặt đầu một cái, không được thì lắc đầu.

Lúc đầu Lâm Lan có chút không vui, xiêm y may cho nàng, sao lại không hỏi ý nàng mà lại hỏi ý Lý Minh Doãn, có phải nàng mặc cho hấn nhìn đầu. Nhưng về sau nàng phát hiện, phàm là nàng muốn may thì Lý Minh Doãn gặt đầu thích, nàng không muốn thì hấn lắc đầu không thích, chẳng lẽ đây chính là cái gọi: “Tâm linh tương thông?”

Nhưng là để tỏ ý mình là người có chủ ý, Lâm Lan cũng chọn một khối gấm đỏ nàng không thích lắm.

Lý Minh Doãn chỉ gặt đầu cười âm áp.

Sau đó là chọn kiểu dáng.

“Đây là những mẫu xiêm y thịnh hành của các nữ tử trong kinh thành, huyện Phong An chúng ta chưa có đâu, cháu xem đi, lưng áo chiết eo nhiều hơn, tay áo lại để rộng phiêu dật, hay là kiểu cổ áo này đi, thật hợp với cháu, ai cổ thô không mặc được đâu, hoa thêu rất tinh xảo phải không...” Mợ hai nhiệt tình giới thiệu.

Lâm Lan nhìn cũng thích, quả thực là đẹp. Nhưng nhìn cổ áo thấy có vẻ không kín đáo lắm, liền nhìn Lý Minh Doãn đầy ý tứ.

Lý Minh Doãn nhìn cổ áo mở hơi rộng, thấp giọng nói: “Đừng may kiểu áo cổ rộng này, còn lại thì mỗi thứ một màu.”

Lâm Lan bất mãn, hấn không cho may đúng kiểu nàng ưng nhất, váy dài cổ thấp, có thể để lộ cái cổ duyên dáng, xương quai xanh khêu gợi, không quá kín đáo cũng không quá lộ liễu, tại sao không nên?

“Nhưng ta thích cái này.” Lâm Lan kháng nghị.

Lý Minh Doãn cúi đầu uống trà, hời hợt nói: “Cái kia không hợp với nàng.”

Lâm Lan bĩu môi, trong lòng xem thường, cái gì không hợp? Do cổ áo hơi thấp chút chứ có gì đâu, nam nhân đúng là hẹp hòi, chỉ ước nhìn nữ nhân khác không mặc gì cả, nhưng nữ nhân của mình phải nghiêm túc kín cổng cao tường, tốt nhất nên dùng khăn che hết mặt luôn đi. Vừa nghĩ tới bốn chữ

“nữ nhân của mình”, Lâm Lan không khỏi len lén liếc Lý Minh Doãn một cái, nhưng ngay sau đó hủy ngay ý nghĩ mới manh nha này, hẳn sẽ không bao giờ nghĩ như vậy.

“Ta bất kể, ta nhất định may cái này.” Lâm Lan kiên trì.

Mợ hai thấy thế trêu ghẹo: “Ta nói này Minh Doãn, cháu sợ trang phục Lâm Lan đẹp quá, làm người khác nhìn thèm thường hả?”

Sắc mặt Lý Minh Doãn có chút bối rối, bất đắc dĩ nói: “Vậy thì theo ý nàng.”

Lâm Lan lộ ra nụ cười chiến thắng.

Y phục xong xuôi, Lý Minh Doãn cáo từ với mợ hai: “Những thứ này phiền toái mợ hai rồi, cháu đưa Lâm Lan đi cửa tiệm Thụy Phúc.”

Mợ hai lôi tay Lâm Lan cười sang sảng: “Đi đi đi đi, nhớ gửi lời chào hỏi của ta tới chương quỹ Thụy Phúc, các cháu thích gì cứ chọn, ký sổ đó, chút ta trả tiền cho.”

Xem ra chữ Minh Doãn viết vị Thích phu nhân này rất hài lòng, vì thế mợ ấy mới hào phóng như vậy, chữ Lý Minh Doãn thật sự giá trị nhiều tiền như thế ư? Lâm Lan hoài nghi, nếu thật sự đáng giá như vậy, trong ba năm này nàng nên chăm chỉ thu thập những chữ hán viết, sau khi rời khỏi Lý gia mang đi đấu giá, ắt hẳn phát tài.

“Cảm ơn mợ hai.” Lý Minh Doãn thở dài nhẹ nói.

Lâm Lan cũng nói cảm ơn theo.

“Là người trong nhà, cái gì mà cảm ơn hả, có điều khi nào các cháu vào kinh thành, cũng phải nhờ các cháu thăm hỏi mợ cả một phen, nếu không ta thật buồn đó.” Thích phu nhân cười nói.

Ra khỏi quày tơ lụa Diệp thị, Lâm Lan nói: “Mợ hai anh thật tốt, tính tình cởi mở, hào phóng nhiệt tình.”

Lý Minh Doãn khẽ cười nhẹ, ôn nhu nhìn Lâm Lan, sửa lời nàng: “Cũng là mợ hai của cô.”

Lâm Lan cười hì hì: “Tạm thời, tạm thời.”

Hai người sóng vai đi, Lý Minh Doãn quá mức tuần lãng, một thân y phục thẳng thớm, lộ ra phong tư lồi lạc, tuần dật tiêu sái, quả thực là hạc giữa bầy gà, rất vừa mắt, người đi đường, nhất là phái nữ, rói rít quan sát.

Nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Lý Minh Doãn, nhất quán ưu nhã thông dong, tựa hồ như không để ý tới mình đang bị nhìn ngó chòng chọc.

Lâm Lan không khỏi oán thầm: người này chắc hẳn trong lòng đang đắc ý lắm. Lại nghĩ: nếu nàng thật sự cùng Lý Minh Doãn thành đôi, tựa hồ cũng tốt, loại lão công này mang ra ngoài, có thể khiến nhiều kẻ ghen tị nàng đến chết mất thôi.

“Lý Minh Doãn, tại sao chúng ta không ngồi xe ngựa?” Lâm Lan hỏi, bởi vì... đi trên đường thế này thật sự là phô trương rồi.

Trong lòng suy nghĩ mông lung không quan tâm đường đi, Lâm Lan dẫm lên hai hòn đá trên đường, nhất thời loạng choạng, Lý Minh Doãn nhanh như cắt đưa tay đỡ nàng.

Cau mày, khẩu khí hơi trách cứ: “Đi đứng không nhìn đường, đang suy nghĩ gì đấy?”

“Không có gì, không có gì.” Lâm Lan vội vàng giải thích, chỗ mắt cá chân truyền lên đau đớn khiến nàng cau mày.

Hắn lướt qua chân nàng, đáy mắt rõ ràng hiện lên hai chữ: Không tin. Sau đó tự nhiên ngồi xuống, kiểm tra thương thế của nàng: “Còn có thể đi không?”

Lâm Lan hít một ngụm khí lạnh, đè nén đau đớn, gắng lấy tinh thần nói: “Không sao đâu, đi chậm chút là được.”

Hắn ngẩng đầu nhìn xung quanh, chốc lát nói: “Phía trước rẽ vào chút là tiệm thuốc Hồ Ký rồi.”

Lâm Lan lúng túng, vừa rồi suy nghĩ linh tinh, không chú ý, con đường này bình thường nàng hay tới.

Hắn đứng lên, một tay dìu nàng: “Đi tới đó nhờ sự phụ cô xem thế nào.”

Lâm Lan biết chân mình không sao, tuy nhiên, muốn đi xem sự phụ cùng các vị sư huynh thế nào nên khập khểnh theo hắn tới tiệm thuốc Hồ Ký.

Chương 030 – Nhận thức

Hôm nay đúng dịp, mấy thầy trò đều có mặt ở tiệm thuốc Hồ Ký, trong tiệm bệnh nhân cũng ít, xem ra khá thanh nhàn. Hồ đại phu xem xét mắt cá chân Lâm Lan, xác định không có gì đáng ngại, mấy thầy trò ngồi xuống trò chuyện.

Hồ đại phu liếc nhìn Lý Minh Doãn yên lặng ngồi một bên uống trà, vuốt chòm râu lơ thơ, thờ dài nói: “Lâm Lan vốn là học trò thông tuệ nhất của ta, vốn định dạy con thêm hai ba năm, khi đó con có thể xuất sư, có thể hành y cứu người trong đời, đáng tiếc con lại muốn rời đi.”

Ba vị sư huynh bên cạnh không hện cùng tỏ vẻ xấu hổ.

Lâm Lan yên lặng: Sư phụ a sư phụ, đời trước học trò đã xuất sư rồi có tính không, bất quá, hai năm qua theo ngài học được không ít.

Nhìn vẻ mặt tiếc nuối của Hồ đại phu, Lâm Lan vô cùng xúc động, không khỏi cảm thán: “Sư phụ, học trò tới kinh thành vẫn có thể làm nghề y mà.”

Hồ đại phu nhìn Lý Minh Doãn một cái, nói: “Nào có dễ dàng như vậy?”

“Sư phụ, sự do người làm.” Lâm Lan xem thường, chuyện nàng muốn làm ai có thể ngăn được?

Đôi mắt vốn hơi mờ mờ của Hồ đại phu đột nhiên sáng ngời, vốn đang tiếc nuối lại bỗng nở nụ cười tươi sáng, nếp nhăn hiện lên vô số.

“Lâm Lan có thể nghĩ như vậy, vi sư rất vui mừng.”

Mạc Tử Du cười cười nói: “Sư muội, tương lai nếu muội mở tiệm thuốc thì cho sư huynh làm tiểu nhị nhé.”

Lâm Lan vỗ vỗ bả vai Mạc Tử Du, chăm chú nhìn hắn rồi nghiêm trang nói: “Ngũ sư huynh, cho huynh làm tiểu nhị chẳng phải uổng phí nhân tài rồi sao, người như huynh phải là đại phu ở quầy chứ.”

Nhị sư huynh Vương Đại Hải cũng góp chuyện: “Sư muội, lúc đó đừng quên Nhị sư huynh của muội, an bài việc cho ta đấy.”

Lâm Lan rất hào phóng nói: “Không thành vấn đề, đến lúc đó huynh muội

chúng ta thi triển y thuật, ai ai cũng biết là từ tiệm thuốc lâu đời xuất sư.”

Đại sư huynh Triệu Nhân vội la lên: “Các sư đệ đi, còn dư lại ta cùng sư phụ thì làm sao giờ? Trong tiệm chỉ có hai người thì bận lắm.” Triệu Nhân là người trung hậu chân thật, tư tưởng hết sức đơn giản, mọi người đùa gì cũng tin.

Mọi người cười ha ha.

Hồ đại phu vui vẻ, cười ha ha nói: “Xem ra lão phu lại phải chiêu đồ, Triệu Nhân, mau viết bố cáo đi.”

Đại sư huynh Triệu Nhân sàu khỏ “Dạ” một tiếng, thật sự là đi viết bố cáo. Lâm Lan được một trận cười ha hả. Lý Minh Doãn cũng buồn cười, rất thích không khí nơi này, vô cùng ấm áp.

“Các con trò chuyện với nhau đi, Lý công tử, mời công tử theo lão phu tới đây một chút.” Hồ đại phu đứng dậy gọi Lý Minh Doãn, Lý Minh Doãn đặt chén trà nhỏ xuống theo Hồ đại phu vào nội đường.

Sư phụ vừa đi, mặt Mạc Tử Du tràn đầy vẻ thần bí: “Ai nha, tiểu sư muội, muội cùng Lý tú tài là sao? Khắp huyện thành Phong An đều truyền tin cướp cô dâu đấy, phố lớn ngõ nhỏ chỗ nào cũng bàn tán về hai người bọn muội, mau mau nói xem nào, giải thích nghi hoặc của các sư huynh.”

“Đúng rồi, nếu hôm nay muội không đến tiệm thuốc, ta còn định tới Diệp phủ tìm muội.” Vương Đại Hải hiếu kỳ nói.

Lâm Lan tròn mắt, chuyện chân động ư?

“Cái này... thật ra cũng không có gì đáng nói, duyên phận đến, cứ thuận theo thôi.” Lâm Lan giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo.

“Không được, muội không được nói qua quýt, nói nhanh sự tình cướp cô dâu ngày đó.” Mạc Tử Du không chịu, đuổi tận không buông.

Không phải là muốn kể qua loa, mà là có nhiều chuyện nhiều người không nên biết.

“Ngũ sư huynh, nếu huynh đem lòng hiếu kỳ này dùng học y thuật, sớm muộn có thể làm một đại phu tốt rồi.” Lâm Lan tránh nặng tìm nhẹ.

“Đừng đánh trống lảng, nói mau.” Vương Đại Hải cũng thúc giục.

Lâm Lan chạy không khỏi, không thể làm gì hơn là đem tình hình hôm đó lược giản vài phần nói lại.

Mạc Tử Du nghe được Lưu quản gia kia làm khó Lâm Lan, không khỏi nắm chặt tay thành quả đấm oán giận nói: “Lão già họ Trương, có ngày nào đó hẳn mời sư phụ chuẩn bệnh, ta sẽ đổ thuốc xô xuống giếng nhà hắn, hại cho cả nhà hắn phải chết.”

“Đúng đấy, Lâm Lan, sao muội ngây thơ vậy, xảy ra chuyện lớn như vậy sao không tới tìm các sư huynh, chúng ta có phải vô dụng đâu, nhất định phát cờ hò reo trợ uy giúp muội.” Vương Đại Hải trách cứ.

“Cái kia... Không phải có Lý Minh Doãn rồi sao? Không cần phiền các sư huynh đâu.” Lâm Lan cười nói, trong lòng rất cảm động, sư phụ và mấy vị sư huynh rất thương nàng, luôn xem nàng như người một nhà, thử nghĩ xem, rất nhanh sẽ rời đi, không biết bao giờ mới gặp lại, bất giác dâng lên nỗi thương cảm, thậm hạ quyết tâm, đợt sau này mở tiệm thuốc ở kinh thành, nhất định mời sư phụ và các sư huynh lên đó.

Vừa hàn huyên mấy câu, Lý Minh Doãn cầm tờ đơn thuốc ra ngoài, giao cho Vương Đại Hải, nhờ hắn hốt thuốc giúp.

Lâm Lan vội tới nói: “Để tôi làm cho, vừa lúc trong tiệm có bệnh nhân tới, Vương Đại Hải cùng Mạc Tử Du cũng bận rộn.

Lâm Lan mở đơn thuốc ra, vừa nhìn thấy là một thang phụ tử, có tác dụng cho việc chữa chứng đau nhức của bệnh viêm khớp mãn tính ở các đốt ngón tay, trừ hàn.

“Để cho bà ngoại anh hả?”

Lý Minh Doãn gật đầu: “Bệnh cũ nhiều năm, đợt này càng lúc càng nghiêm trọng.”

“Thật ra, bệnh này không thể chỉ trị phần ngọn là xong, bệnh từ trong người, là do tỳ trống rỗng, thận trống rỗng, tam tiêu không thông, cho nên còn phải điều tỳ, cố thận, thông tam tiêu, thông kinh lạc, đơn thuốc này uống để điều trị tỳ thận trước, về phần thông tam tiêu cùng kinh lạc, chỗ của tôi có một phương pháp, tôi viết cho anh, anh về nói cho bà ngoại anh biết, nhưng cứ bảo là sư phụ tôi viết, còn về xoa bóp, anh tìm một nha hoàn thông minh tới tôi dạy cho. Để cho cô ấy hằng ngày xoa bóp cho bà ngoại anh, anh chớ

xem thường cách xoa bóp, chính ra, phương pháp xoa bóp còn hữu hiệu hơn so với uống thuốc đấy.” Lâm Lan vừa nói vừa cầm bút viết phương thuốc cho hẳn.

Lý Minh Doãn nhìn đơn thuốc nàng kê, chân mày cau lại, vẻ mặt chuyên chú, nghiêm nhiên có kinh nghiệm của một vị đại phu, tim bất giác đập loạn nhịp, nàng cùng Hồ đại phu có cùng ý, nàng đưa ra cách ăn uống bổ để củng cố tỳ thận, còn đề cập tới việc châm cứu trị liệu, có điều bà ngoại sợ đau, chịu không được cơn đau khi châm cứu, sống chết không nghe, đành phải chiều, thử phương pháp xoa bóp xem thế nào.

“Thuốc đã lấy rồi, chúng ta mang theo hay gọi tiểu nhị đem về?” Lâm Lan nhanh nhẹn gói thuốc, hỏi Lý Minh Doãn.

Lý Minh Doãn phục hồi tinh thần, nhìn thấy trên quầy đã chỉnh tề mười bốn gói thuốc, không khỏi ngạc nhiên: “Cô... Nhanh như vậy?”

“Nói đùa hả, tiểu sư muội của chúng ta hót thuốc tuyệt đỉnh, trước kia bọn ta thường chơi trò này, năm người đều kém hơn muội ấy, không cần cân đo, đúng không sai một li.” Mạc Tử Du cầm một tờ đơn thuốc tới, thuận tiện khoe khoang giùm Lâm Lan, sau đó híp mắt nói: “Sư muội, thuận tay bốc giùm huynh đơn này đi.”

Lâm Lan liếc hẳn một cái: “Sao huynh không chịu làm hả?” Ngoài miệng oán trách nhưng mắt lại nhanh nhẹn liếc nhìn đơn thuốc, nhớ kỹ vị thuốc rồi nhẩm tính tiền, sau đó xoay người mở các ngăn thuốc, bốc ra phân đều các mặt giấy, kiểm tra rồi gói kỹ lại, công phu trước sau chỉ hết thời gian khoảng vài hớp trà.

Mạc Tử Du nhìn Lý Minh Doãn đang kinh ngạc, tự hào nói: “Thế nào? Sư muội ta lợi hại không, tuy nhiên, cái sư muội lợi hại nhất không phải điểm này đâu...” Mạc Tử Du vừa nói vừa liếc Lâm Lan, định tới bên Lý Minh Doãn nói thêm với hẳn.

Lâm Lan lập tức trừng mắt đi tới uy hiếp nói: “Ngũ sư huynh, không được nói xấu muội, không thì huynh đợi đấy.”

Mạc Tử Du le lưỡi làm mặt quỷ vội vàng chạy đi.

Lý Minh Doãn tò mò không thôi, Lâm Lan còn cái điểm gì lợi hại hơn nữa vậy?

Chương 031 – Thân giữ của

Đi dạo một lúc buổi trưa bội thu trở về, lúc dùng xong cơm tối, Lâm Lan nói Ngân Liễu đóng tất cả các cửa lại, sau đó đem tất cả đồ trang sức đổ lên mặt bàn, y như một vị thần giữ của mỗi lần kiểm đếm tài sản của mình, hết sức hạnh phúc. Đồi trước nàng sanh ra đã ở trên đồng tiền, đối với tiền bạc đã sớm miễn dịch, trước khi tới Diệp gia, nàng đã nghĩ như vậy, nhưng nghĩ tới ba ngàn lượng Diệp lão phu nhân ký ước với nàng, một lần nữa tiền bạc khiến nàng kích động.

Thích phu nhân tặng nàng một bộ trang sức vàng, một bộ trang sức bạc, Lâm Lan nhìn vàng bạc thế nào cũng không ưa, cảm thấy tục khí, cho nên không xem xét hình thức, chỉ chọn món nào khối lượng nặng, những châu báu thế này, sau này chính là tài sản cá nhân của nàng, đương nhiên càng nặng càng có giá. Sau đó thấy sắc mặt Lý Minh Doãn mỗi lúc một đen, lúc sau nữa thì thấy hắn không còn đứng trong tiệm mà ra ngoài cửa mặc kệ nàng chọn lựa. Thời điểm tính tiền, trên tay hắn có vài cây trâm Phi Thúy, một cái vòng ngọc Dương Chi, còn có trâm gài đính ngọc, vòng đá thạch lựu, sáp mật ong, vòng tay san hô..., gọi chương quỹ ra quyết toán, đồ trang sức ký sổ, những thứ khác trả bằng ngân phiếu. Lâm Lan để ý, không nghĩ giá mấy cái vòng ngọc Dương Chi, vòng đá thạch lựu... lại đắt như thế, Lý Minh Doãn đúng là hào phóng, Lâm Lan bắt đầu tăng hảo cảm với hắn.

Ngân Liễu cùng Ngọc Dung trước đây hầu hạ Diệp lão phu nhân, bảo bối nào chưa từng thấy, nhìn những thứ trên bàn kia của Lâm Lan so với trong phòng Diệp Lão phu nhân chẳng qua chỉ như muối bỏ biển. Cho nên, nhìn hai mắt Lâm Lan sáng lên, bộ dạng vui sướng, Ngân Liễu bất giác mỉm cười, cảm thấy Lâm Lan rất thú vị. Ngược lại, tâm Ngọc Dung bất giác chìm xuống, vị Lâm cô nương này rốt cuộc xuất thân thấp hèn, chưa từng nghe danh. Mặc dù nàng chưa từng tới kinh thành, chưa từng biết gia đình kia trong kinh thành ra sao, nhưng đã được nghe Diệp lão phu nhân cùng Chu mama nói chuyện về gia đình đó, nghe nói chủ mẫu gia đình đó vô cùng lợi hại, Lâm cô nương có ứng phó nổi không? Ngọc Dung vô cùng hoài nghi.

“Cô nương, đợi cô cùng Minh Doãn thiếu gia thành hôn, còn nhiều đồ tốt hơn mà.” Ngân Liễu thấy sắc trời đã muộn, ôm hộp đựng trang sức tới muốn thay Lâm Lan thu lại.

“Vậy ư?” Lâm Lan hiếu kỳ, cảm thấy bị hấp dẫn.

“Đó là dĩ nhiên, Diệp lão phu nhân thương nhất là Tam tiểu thư, nghe nói, Diệp lão phu nhân vốn không đồng ý Tam tiểu thư gả cho Lý lão gia...” Ngân Liễu mở máy hát.

“Ngân Liễu...” Ngọc Dung nghiêm mặt, khẽ quát một tiếng.

Ngân Liễu tự biết mình lỡ lời, cười cười xấu hổ hỏi Lâm Lan: “Cô nương, ta để châu ngọc ở tầng dưới cùng, vàng để tầng giữa, bạc để tầng cao nhất, được chứ?”

Lâm Lan “Nha” một tiếng, cố ý không nhìn gương mặt âm trầm của Ngọc Dung. Bởi vì quan hệ của tỷ tỷ Ngân Liễu đối với nàng nên Ngân Liễu rất có lòng với nàng, nhưng Ngọc Dung thì không có quan hệ gì, thái độ của Ngọc Dung đối với nàng khách khí xa cách. Lâm Lan cũng không có trách nàng ta, Ngọc Dung không thích nàng cũng là chuyện bình thường, gặp gỡ, ở bên cạnh nhau giữa người với người đã là duyên phận, chỉ cần Ngọc Dung làm việc thật tâm, sẽ không có gì đáng phải chê trách.

Về phần mẹ Minh Doãn rút cuộc lưu lại vật gì, Lâm Lan sẽ không để tâm quá nhiều, nàng cùng Lý Minh Doãn đâu phải là thật, đồ quan trọng sao có thể giao nàng? Điểm này nàng tự phân định rõ ràng.

Hầu hạ Lâm Lan lên giường nghỉ xong, Ngọc Dung cùng Ngân Liễu trở lại phòng nghỉ của mình, Ngọc Dung trịnh trọng thông báo cho Ngân Liễu: “Lão phu nhân phái tôi và cô giúp đỡ Lâm cô nương, cô thân cận với Lâm cô nương không có gì là sai, nhưng có những gì nên nói, những gì không nên nói, trong lòng cô phải phân biệt rõ.”

Tuy nói các nàng cùng là nha hoàn nhị đẳng nhưng Ngọc Dung lớn hơn Ngân Liễu hai tuổi, lại sinh ra ở đây, so với Ngân Liễu thì có thời gian ở trong phủ lâu hơn rất nhiều, vì vậy, Ngọc Dung dạy bảo Ngân Liễu, Ngân Liễu không dám không phục.

“Lời tỷ tỷ dạy, Ngân Liễu nhớ kỹ.”

Ngọc Dung dụ đi nói tiếp: “Lâm cô nương nên biết cái gì, không nên biết cái gì, Minh Doãn thiếu gia cùng lão phu nhân tự có quyết định, chúng ta chỉ để ý việc hầu hạ tốt Lâm cô nương, có nhiều chuyện không quan tâm thì tốt hơn là quan tâm.”

Ngân Liễu gật đầu lia lịa.

Lúc này, trong phòng Diệp lão phu nhân vô cùng náo nhiệt.

Thích phu nhân mang theo Diệp Kha Nhi cùng Diệp Hình Nhi tới thỉnh an Diệp lão phu nhân, thấy Lý Minh Doãn đã ở đó, Thích phu nhân cười ha ha hỏi: “Lâm Lan sao không tới?”

Không đợi Lý Minh Doãn trả lời, Diệp Kha Nhi liền mở miệng lầu bầu: “Đúng đấy, không tới thỉnh an bà nội, đúng là thôn phụ hương dã, không hiểu quy củ.”

Ánh mắt Lý Minh Doãn lạnh lẽ, có vẻ không vui, nhàn nhạt nói: “Chân Lâm Lan hơi đau, ta bảo nàng về phòng nghỉ ngơi sớm.”

Diệp Hình Nhi nghe xong, trong lòng chua xót, đôi mắt nhìn Lý Minh Doãn không khỏi u oán vài phần.

Thích phu nhân vội quát Kha Nhi: “Cái gì thôn phụ hương dã? Lâm Lan là chị dâu con, con như vậy là không hiểu quy củ lễ nghĩa, mẹ không thể tha cho con.”

Mẹ là người yêu thương Kha Nhi nhất, chưa bao giờ nói nặng nửa câu với nàng, lúc này vì Lâm Lan mà trước mặt nhiều người quát mắng nàng như vậy, nhất thời Diệp Kha Nhi khó có thể thừa nhận. Trong lòng dâng lên một cỗ ủy khuất cùng uất ức, nhưng là không dám trước mặt bà nội can rõ, chỉ biết chu miệng chực khóc, bộ dạng thật đáng thương.

Cả Diệp phủ, chỉ có Diệp lão phu nhân, Chu mama, Diệp lão thái gia biết Lâm Lan cùng Lý Minh Doãn có quan hệ thế nào, Diệp lão phu nhân nhất thời không thể giải thích cho đứa cháu hiểu được.

Diệp lão phu nhân một mặt đối với thái độ khoan dung của Thích phu nhân rất tán thưởng, một mặt vì khẩu khí không che đậy của Diệp Kha Nhi mà lo lắng bội phần, nữ nhi nuôi ở khuê phòng, nuông chiều quá mức, sau này xuất giá về nhà chồng, nhà chồng sao sánh được bằng nhà mẹ đẻ, nói một câu không đúng cũng có thể gây nên chuyện hiểu lầm vô cùng lớn, tạo ra tai họa, xem ra, cũng đến lúc phải quản thúc nghiêm ngặt Kha Nhi rồi.

“Mẹ cháu nói rất đúng, bất kể xuất thân Lâm Lan thế nào, anh họ cháu đã nói, cô ấy sẽ là chị dâu cháu, đối với trưởng bối không tôn kính chính là thất lễ, sau này, những lời như vậy chớ nói, thậm chí cũng không được có ý nghĩ

như vậy.” Ánh mắt Diệp phu nhân thoáng lạnh, tiếng nói uy nghiêm.

Diệp Kha Nhi bị bà nội nói, lòng lại càng oán hận Lâm Lan, chán ghét tăng thêm vài phần, từ lúc chị ta tới, tất cả mọi người đều không thích nàng nữa, ai cũng trách mắng nàng, Lâm Lan chính là “sao chổi” xui xẻo.

Nhìn bộ dạng âm ức của Diệp Kha Nhi, Diệp lão phu nhân âm thầm thở dài, bỏ đứa cháu nội qua một bên, nói với Thích phu nhân: “Anh chồng con gửi thư, nói đã có danh sách cống nạp năm nay, mấy ngày tới con ra cửa hàng chọn lựa xem xét đồ, cũng chuẩn bị cho Minh Doãn một ít đồ, tư lự Diệp gia chúng ta dù phải cống nạp nhiều nhưng cũng nhờ vậy mà sinh ra bạc đây.”

Thích phu nhân vội đáp “Vâng.”

Diệp Hinh Nhi nghĩ anh họ sắp về kinh thành, tuổi của cô ta không còn nhỏ, gần đây bà nội đã sắp xếp hôn sự cho cô ta, trong lòng nhất thời không cam tâm, liền cũng muốn kinh thành, có chút tâm sự không thể nói với người khác, chỉ có thể nói với mẫu thân cô ta. Đang nghĩ ngợi mở miệng thế nào đã thấy bà nội gọi tên mình.

“Hinh Nhi, cha cháu gửi thư, muốn cho cháu cùng lên kinh thành với anh họ, ý cháu thế nào?” Diệp lão phu nhân mặc dù hỏi ý Hinh Nhi nhưng trong lòng chỉ mong đợi Hinh Nhi nói không muốn. Hai đứa cháu gái này là bảo bối của bà, bà đã có một lần thất bại, nhất định phải tìm hôn sự tốt cho hai đứa cháu gái, mặc dù trong thư Đức Hoài đã nói, đối phương nó nhắm gia thế nhân phẩm tài mạo không tệ nhưng bà không thể chính mắt thấy, lòng không yên được.

Diệp Hinh Nhi giật mình, vừa vui vừa lo, vui là có thể cùng anh họ lên kinh thành, lo là, cha đột nhiên nói để cô ta lên kinh thành, sợ là chuyện chung thân của cô ta đã có chuyển biến, thật là khó xử.

“Dạ bà nội, Hinh Nhi nhớ mẹ...” Diệp Hinh Nhi uyển chuyển trả lời.

Diệp lão phu nhân khẽ thở dài: “Vậy chuẩn bị cho kỹ lưỡng.”

Nghe Hinh Nhi muốn đi, Diệp Kha Nhi nhanh chóng quên ủy khuất vừa xong, gấp giọng nói: “Bà nội, Kha Nhi cũng muốn đi kinh thành.”

Thích phu nhân đứng một bên quát lớn: “Đừng có làm loạn.”

Hộc mắt Diệp Kha Nhi đỏ lên: “Con cùng Hinh Nhi tử lớn lên cùng nhau, chưa bao giờ tách ra, giờ tử ấy muốn lên kinh thành, không biết bao giờ mới gặp lại, con đi theo tử ấy lên kinh thành một chuyến thì có gì không được?”

Lời nói bộc lộ rằng tình tử muội thân thiết biết bao, Thích phu nhân nhất thời không biết phản bác ra sao, thầm nghĩ: Con lớn như vậy cũng từng rời khỏi mẹ một ngày, thế sao rời mẹ mà đi được?

Vẫn là Diệp lão phu nhân có biện pháp: “Muốn đi kinh thành còn nhiều cơ hội nhưng lần này không được.”

Sau khi mọi người rời đi, Diệp lão phu nhân xoa xoa chân, thần sắc khổ sở.

Chu mama ân cần nói: “Hôm nay Minh Doãn thiếu gia mang thảo dược mới về, để nô tỳ sắc thuốc cho lão phu nhân?”

Diệp lão phu nhân khoát tay: “Hôm nay muộn rồi, mai hãy làm, giờ xoa bóp giúp ta là được.”

Chu mama như đột nhiên như ra điều gì liền nói: “Minh Doãn thiếu gia có nói, Lâm cô nương có một phương pháp xoa bóp trừ phong, để sáng mai nô tỳ học thử.”

Diệp lão phu nhân cười nhẹ nói: “Cô ta học với Hồ đại phu được mấy năm? Bản lãnh không phải là do Hồ đại phu dạy cả sao? Hồ đại phu không nói gì tới phương pháp này, xem ra là không hữu dụng.”

“Hữu dụng hay không không cũng nên thử một chút, có mất gì đâu ạ.” Chu mama cười nói.

Diệp lão phu nhân cười cười không phản đối nữa, nghiêng thân thể nằm xuống nhắm mắt dưỡng thần.

Chương 032 – Vinh quy

Diệp Kha Nhi vì sắp phải ly biệt với Diệp Hinh Nhi mà rầu rĩ, không còn lòng dạ nào tìm Lâm Lan gây gổ, vài lần thấy Lâm Lan thì trợn trừng mắt, Lâm Lan thì không so đo với đứa nhỏ, trong lòng nàng không thích chiến tranh, Diệp Kha Nhi chỉ là một đứa bé, nàng không để tâm.

Chu mama học cách xoa bóp của Lâm Lan về xoa bóp cho Diệp lão phu nhân đã được vài lần, cũng đã thấy có đôi phần chuyển biến, cách nhìn của Diệp lão phu nhân về Lâm Lan cũng có phần thay đổi, xem ra cô nương này không phải chỉ có cái miệng, bản lãnh cũng được vài phần.

Kết quả là, cuộc sống của Lâm Lan ở Diệp phủ cứ như thế thoải mái trôi đi, chỉ có chút lo lắng trước khi lên đường là không biết có kịp xong mười sáu bộ xiêm y mới không.

Rất nhanh, ngày tốt lên đường đã định, mười một tháng tư.

Cuộc sống vẫn cứ tiếp diễn như vậy, thế nhưng lòng Lâm Lan bắt đầu có đôi chút bất an, thật không muốn rời khỏi nơi đã sinh sống ba năm này, rời người thân thiết nhất, con đường phía trước kia mệnh mông quá, thậm chí còn không biết có bao nhiêu nguy hiểm đón chờ, trong lòng lo sợ, một đêm không ngon giấc trôi qua.

Trời tờ mờ sáng Ngân Liễu đã đánh thức Lâm Lan dậy.

“Thiếu gia đang đợi cô nương.”

Vừa nghe thấy tên Lý Minh Doãn, Lâm Lan ôm chặt chăn không chịu dậy, trong cơn buồn ngủ nàng miễn cưỡng hỏi: “Dậy làm gì thế? Hôm nay không phải học quy củ.”

“Thiếu gia nói muốn cùng cô về thôn Giản Tây.”

Tinh thần Lâm Lan thanh tỉnh, nàng cũng đang muốn trở về, để được gặp ca ca, còn có những người quen ở thôn Giản Tây.

Nhanh nhẹn thay xiêm y, rửa mặt xong, Ngọc Dung bụng điềm tâm tới, Lâm Lan nhón hai miếng bánh nhỏ ăn vội vã rồi hỏi Ngân Liễu: “Thiếu gia ở đâu?”

Ngân Liễu nhìn bộ dạng gấp gáp của nàng cười nói: “Cô nương không cần phải vội vã, thiếu gia nói ngồi xe ngựa đi, không tới một canh giờ đã đến nơi.”

Lâm Lan nuốt hết miếng bánh xuống, vội nói: “Đi sớm hóng mát chút.” Vừa nói định bước ra cửa.

“Cô nương...” Ngọc Dung gọi nàng lại.

“Chuyện gì?”

Ngọc Dung cầm khăn tới, chỉ khước miệng Lâm Lan: “Miệng cô nương còn dính đồ ăn.”

Lâm Lan lúng túng, nhận lấy khăn lau miệng qua loa, đỏ mặt hỏi Ngọc Dung: “Được chưa?”

Ngọc Dung quan sát nàng cẩn thận một lượt, lần này mới lộ ra nụ cười: “Được rồi.”

Dân tình thôn Giản Tây sớm đã nghe ngóng được tin tức, tất cả đã tập trung ở đầu thôn nghênh đón.

Lâm Lan nhìn trọn một màn, thấy ánh mắt những người dân tha thiết, khuôn mặt tươi cười, lòng nàng cảm thấy áp lực. Lần này nàng trở về, trong mắt bọn họ coi như vinh quy, vinh quy là chuyện tốt, nhưng là vinh quy thì phải biết san sẻ với mọi người, nếu không làm thì sẽ thế nào... mọi người sẽ thất vọng ư? Đáng tiếc, lần này về nàng không mang theo gì cả, Lâm Lan hối hận vô vùng, sớm biết như vậy, mua mấy túi kẹo về cũng tốt, dù ít những có còn hơn không, đáng tiếc giờ mới nghĩ thì muộn rồi.

Lâm Lan không khỏi trách Lý Minh Doãn, nàng nhỏ giọng nói: “Tại anh, vội vã vậy làm gì, sớm biết thế tôi đã mua chút lễ vật, giờ anh bảo tôi lấy cái gì gặp mặt mọi người.”

Lý Minh Doãn cười nhạt, quay đầu hướng nô tài đi theo nói: “Văn Sơn, ra sau xe ngựa lấy đồ đi.”

Lâm Lan ngạc nhiên, trong xe ngựa có đồ vật gì? Nàng ngồi cả đường không biết bên trong có giấu thứ gì.

Văn Sơn “Dạ” một tiếng rồi lên xe ngựa, giầy lát khiêng cái túi lớn đi ra ngoài.

“Bên trong là gì thế?” Lâm Lan tò mò hỏi.

Lý Minh Doãn nhẹ nhàng nói ra hai chữ: “Hi đường”*

** Bánh kẹo cưới.*

Lâm Lan vui mừng khôn xiết, thế nhưng ngoài miệng lại cố tỏ ra khinh

thường nói: “Thật nhỏ mọn.”

Lý Minh Doãn không so đo với nàng, bước ra chào hỏi trưởng thôn và Lâm Phong: “Thôn trưởng, đại ca.”

Trưởng thôn thân nhiên mỉm cười gật đầu, Lâm Phong nhìn em gái mình một thân tơ lụa thướt tha đứng cạnh Lý tú tài ngọc thụ lâm phong, trong lòng còn ngọt hơn ăn mật, mặt cười hơn hờ.

“Em rể, em gái, chờ hai đứa đã lâu.”

Lâm Lan phân phó Ngân Liễu: “Thôn Giản Tây có ba mươi hai gia đình, em xem chia thế nào cho ổn nhé.”

Văn Sơn đứng một bên nói: “Thiếu phu nhân, thiếu gia sớm đã chuẩn bị xong, chỗ này là ba mươi hai phần bánh kẹo cưới, trong mỗi phần có một túi đựng hai đồng tiền, về phần nhà trưởng thôn, thím Kim cùng nhà mẹ đẻ thiếu phu nhân, thiếu gia đã chuẩn bị những lễ vật khác, sau khi chia những lễ vật nhỏ này xong sẽ đem lễ vật đặc biệt tới nhà mẹ đẻ thiếu phu nhân, lúc đó thiếu phu nhân sẽ tự tay đưa cho bọn họ.”

Điều này ngoài sức tưởng tượng của Lâm Lan, không nghĩ tới Lý Minh Doãn suy nghĩ chu toàn sớm đã chuẩn bị chu đáo, nhưng vẫn tức giận là, người này không có nói gì cho nàng biết, nàng không thích cảm giác mình là người biết sau cùng như lúc này.

Trong lòng oán trách một trận, Lâm Lan quay sang đánh giá người tên là Văn Sơn này, tiểu tử này vóc người cao lớn, tứ chi phát triển, hai mắt hữu thần, lộ ra là người cơ trí, nói chuyện cũng rất có chí khí.

“Vất vả cho người rồi.” Lâm Lan gật đầu tán thành.

Văn Sơn cười hắc hắc: “Đây là chuyện tiểu nhân phải làm.”

“Lâm Lan, đi nào.” Lý Minh Doãn ôn nhu gọi nàng.

“Em gái, biết em về nên chị dâu em từ sáng sớm đã dậy sớm luộc trứng gà, còn chuẩn bị bánh ngọt và trà.” Lâm Phong cười ha ha nói.

“Thôn trưởng, ca ca.” Lâm Lan vui vẻ bước tới, muốn khoác tay ca ca, Lý Minh Doãn nhanh chóng sải bước đưa tay ngăn lại, nắm lấy bàn tay đang vươn ra không trung của Lâm Lan, nụ cười ấm áp như nắng xuân, ôn nhu

như tiếng gió xuân nói: “Đi thôi.”

Lâm Lan trầm trợn mắt nhìn Lý Minh Doãn một cái, người này đang diễn trò rồi, có người xem hẳn dừng cảm hơn rồi.

Lâm Phong thấy hai người bọn họ tay nắm tay, trong mắt hiện lên nụ cười vui vẻ, trước đây, hẳn luôn lo lắng chuyện em gái gả cho Lý tú tài, bây giờ nhìn lại hai người thật xứng đôi, Lý tú tài quan tâm săn sóc em gái như thế, hẳn muốn lo lắng cũng không được.

Một nhóm người vây quanh hai người tới nhà Lâm Lan đầu đông của thôn, Lý Minh Doãn nói chuyện cùng trưởng thôn và ca ca, Lâm Lan bị các bà các cô trong thôn vây chặt xung quanh.

“Ai yo Lâm Lan, trên người của chị toàn là gấm vóc này, thật tron mịn.” Hai bé con hâm mộ, vươn tay vuốt ve không khí trên xiêm y Lâm Lan, sợ tay mình bẩn làm dơ bộ đồ mới của Lâm Lan.

“Lâm Lan à, cháu thật là có phúc khí, gả cho nam nhân tốt như vậy.”

“Đúng vậy a, ta sớm nhìn ra, Lý tú tài không phải là một nhân vật đơn giản, có điều không nghĩ hẳn lại lợi hại hơn so với tưởng tượng của ta.”

“Thím Trần, thím sớm nhìn ra thì có ích lợi gì? Thím có sinh được khuê nữ xinh đẹp như Lâm Lan đâu.” Có người trêu gọi nói.

Thím Kim cũng góp lời, thở dài tiếc hận nói: “Ta vốn còn muốn Lâm Lan làm con dâu nhà ta, chưa từng nghĩ để cho người khác quăng lưới tóm được.”

“Thím Kim, dạo này thím gầy đi, có phải là đau lòng không?” Mọi người bắt đầu trêu thím Kim.

Thím Kim không tức giận mà còn phôi hợp nói: “Còn phải nói, lòng ta đau đón ngủ không đủ.”

Mọi người cười ha ha.

Lâm Lan nghe mọi người bầy miệng tám lười nói cười, không khí thân thiết, thật lòng nàng rất thích những người dân chất phác này.

Diêu Kim Hoa bung trứng gà luộc tới cho mọi người ăn, nghe mọi người cười nói náo nhiệt, cười đắc ý nói: “Cái này gọi là nhân duyên tiền định,

Lâm Lan nhà ta vừa nhìn đã thấy là người có phúc.”

Thím Kim vốn không có hảo cảm với Diêu Kim Hoa, khinh thường nói: “Nhân duyên tiền định thiếu chút nữa bị người khác quấy nhiễu rồi.”

Diêu Kim Hoa cười mỉa nói: “Chuyện cũ không nói nữa, nào, mau ăn trứng hỉ, để có hỉ khí.”

Lâm Lan nhàn nhạt quét Diêu Kim Hoa một cái.

Diêu Kim Hoa thấy Lâm Lan nhìn mình, thoáng chột dạ, cười lấy lòng nói: “Em gái, em cũng ăn trứng hỉ chứ?” Diêu Kim Hoa thấy Lâm Lan nay đã trở thành thần tài, không dám dương oai điều võ mà thu đuôi lại, hi vọng trông cậy nhờ vả được Lâm Lan chút gì đó.

“Chị dâu, hòm thuốc của tôi có còn không?” Lâm Lan hỏi.

“Đồ của em chị vẫn để nguyên không động gì tới.” Diêu Kim Hoa vội nói.

“Tốt lắm, chị dâu theo tôi đi sửa soạn ít đồ, các bác các thím, các tử muội, Lâm Lan xin lỗi không tiếp chuyện tiếp được.” Lâm Lan cười hì hì với mọi người, đứng dậy về phòng.

Diêu Kim Hoa vội vã đi theo lấy lòng: “Em gái, em muốn sửa soạn gì để chị dâu làm cho, đừng động tay kéo làm dơ xiêm y của em.”

Lâm Lan cũng không khách khí, nói mấy thứ đồ cần tìm cho Diêu Kim Hoa đi lấy. Nhìn Diêu Kim Hoa vui tươi hơn hờ bận rộn tìm, Lâm Lan nói không cảm xúc: “Chị dâu, chị cũng biết lúc này không giống trước đây, những chuyện trước kia, tôi không so đo với chị, chỉ cần từ giờ về sau chị an phận thủ thường, biết quản lý công việc trong nhà, biết yêu thương quan tâm trọng phu của mình, Lâm Lan tôi sẽ nhận thức rằng chị là dâu tôi, nếu không, chị cũng biết tính tình của tôi rồi đấy, đừng cho là tôi lên kinh thành sẽ không biết chuyện trong nhà, nếu để tôi nghe được một tin gì không tốt, tôi lập tức tìm cho anh trai một chị dâu tốt ở kinh thành.” Lời nói đã rõ ràng, nếu Diêu Kim Hoa không thức thời, nàng mặc kệ Phật nói, ninh hủy đi mười ngọn miếu, không phá một môn hôn!*, nếu có chuyện, nàng kiên quyết cổ vũ anh trai hủy hôn với Diêu Kim Hoa.

** Thà hủy mười ngọn miếu chứ không hủy một cuộc hôn nhân*

Diêu Kim Hoa ríu rít cười nói: “Em gái à, em nói như vậy thì trọng phu

chính là ông trời của nữ nhân, chị sao có thể bất kính với trời, có ý không tốt với trời, em cứ yên tâm làm thiếu phụ nhân đi, chuyện trong nhà cứ giao cho chị dâu, chị dâu đảm bảo sẽ hầu hạ chăm sóc anh trai em chu đáo, sắp xếp chu toàn mọi việc trong nhà.”

Lâm Lan hoài nghi lời thề sơn sắt của Diêu Kim Hoa, thâm nghĩ, nữ nhân này biết co biết giãn, không đơn giản chút nào, chỉ hi vọng chị ta nói được làm được.

“Em gái, em đừng tỏ ra không tin chị như thế, em hỏi anh trai em, dạo này chị đối với anh có tốt không.” Diêu Kim Hoa nóng lòng chứng minh mình đã hối cả làm người tốt. Diêu Kim Hoa nói cũng là thật, bởi vì trong khoảng thời gian này Lâm Phong đối với cô ta có oán khí, mặc dù đối xử với cô ta vẫn ôn hòa nhưng cô ta sớm ngộ ra, Lâm Phong có em gái làm thiếu phụ nhân, bây giờ có thể ra đường ngẩng cao mặt, Diêu Kim Hoa tuyệt đối tin tưởng, chỉ cần cô ta vừa ra khỏi nhà này, lập tức có một đám nữ nhân muốn gả cho Lâm Phong, cô ta có thể không nịnh bợ lấy lòng sao? Không, tuyệt đối không để cho nữ nhân khác chiếm được tiện nghi.

“Không phải là chỉ có bây giờ mới tốt, sau này cũng vẫn phải đối tốt với anh trai tôi.” Lâm Lan sửa lại lời Diêu Kim Hoa.

“Đó là điều chắc chắn rồi.” Diêu Kim Hoa vội vàng đảm bảo.

Bên kia Lý Minh Doãn nói chuyện cùng trưởng thôn: “Giao kèo của mọi người cùng Trương gia còn một năm nữa hết hạn, tôi đã thương lượng với ông ngoại xong xuôi, đến lúc đó, Diệp gia sẽ phái người đến ký hợp đồng với mọi người, về phần Trương gia có ý kiến gì, Diệp gia chúng tôi sẽ ra mặt.”

Trưởng thôn Kim Phú Quý nghe vậy, mừng rỡ: “Thật tốt quá, ta đại biểu già trẻ cả thôn cảm ơn Lý công tử.”

Lý Minh Doãn điềm tĩnh cười: “Tôi ở chỗ này ba năm, làm phiền mọi người trông nom, Lâm Lan thường nhắc nhở phải nhớ ơn sự giúp đỡ của mọi người đối với tôi và nàng, chúng tôi cũng nên vì mọi người làm chút chuyện.”

Ánh mắt mọi người nhìn Lý Minh Doãn vô cùng thâm mật, lòng âm thầm thấy may mắn vì bản thân lúc đầu kiên định lập trường, giúp đúng người rồi.

Chương 033 – Một giờ trứng gà

Bởi vì còn phải trở về sửa soạn hành lý không thể ở lâu, lễ vật cần tặng đã tặng, lời nên nói cũng đã nói, Lý Minh Doãn nói Văn Sơn báo tin này cho Lâm Lan biết, nhanh chóng chuẩn bị trở về phủ.

Lâm Lan không thấy Bảo Trụ, nàng thấp giọng hỏi thím Kim, thím Kim nói: “Tiểu tử thú này không hiểu chuyện, sáng sớm đã bỏ đi đâu không thấy bóng dáng, cũng không tới tiền cháu.”

Lâm Lan cười cười, phỏng chừng Bảo Trụ đang trốn một góc nào giận dữ.

Em gái chuẩn bị đi xa, làm ca ca phải dặn dò em gái mấy lời.

Lâm Phong kéo Lâm Lan qua một bên, vẻ mặt ngưng trọng: “Em gái, ca ca cảm thấy Lý tú tài là người không tệ, có điều không biết gia đình hẳn trong kinh thành như thế nào, em đến kinh thành không thể ngang bướng, nên nhẫn nại chút, phải hiếu kính với cha mẹ chồng, hòa thuận với chị em dâu, có việc gì nhớ báo tin cho ca ca.”

Lâm Lan khẽ gật đầu, nàng nhất định sẽ hảo hảo “hiếu kính” cha mẹ chồng, còn về phần chị em dâu còn phải xem là người thế nào, chị em dâu thế nào mới quyết định được có “hòa thuận” hay không.

“Em gái, chờ chị dâu em sinh xong, ca ca sẽ nghĩ đến chuyện lên kinh thành, một mình em ở kinh thành, ca không yên lòng.” Lâm Phong do dự một lát, hồi lâu như hạ quyết tâm nói.

Ánh mắt Lâm Lan sáng lên, mừng rỡ: “Tốt quá, ca ca một thân võ nghệ cao cường, ở thôn nhỏ này tài năng sẽ bị mai một.”

Điều này không thể trách ca ca được, nàng mơ hồ nhớ về người cha qua lời kể của mẹ trước kia, nói cha đi lính rồi không về, mẹ sợ, sống chết cũng không cho ca ca theo bước cha, chỉ cầu người một nhà ở cùng nhau một chỗ, sống cuộc đời yên ổn, cho nên, mới sớm tìm hôn sự cho ca ca.

Lâm Phong cười chật phác, sờ sờ gáy nói: “Huynh thì có bản lĩnh gì chứ?”

“Ca ca đừng tự khinh thường bản thân, nếu ca ca đã có ý đó, muội lên kinh thành sẽ lưu ý giúp ca, để ý cơ hội tốt.”

“Chỉ cần có thể kiếm miếng cơm ăn là được.” Lâm Phong không ôm chí lớn, chỉ cầu ấm no, có thể nuôi sống người nhà là được.

Có điều ước định này, nỗi buồn ly biệt vơi đi không ít, dù sao không lâu sau hai huynh muội có thể gặp lại rồi.

Mọi người trong thôn cùng tiễn nàng, xe ngựa đi thật xa, Lâm Lan vẫn còn nghe thấy “Lâm Lan, nhớ bảo trọng...” Lời vừa nghe được, hốc mắt bắt giác ửng đỏ.

“Xem ra, cô rất được hoan nghênh.”

Nụ cười của hắn ôn tồn, không hề có ý chế nhạo.

Lâm Lan vốn không phải người âu sầu, nàng cố gắng đặt nỗi buồn sang một bên, lấy lại tinh thần nói: “Được hoan nghênh là anh đấy chứ, tôi chưa thấy trưởng thôn đối xử với ai như anh.”

Lý Minh Doãn cười nhạt: “Đó là bởi vì tôi cho bọn họ một vụ làm ăn hời.”

Lâm Lan biết ý tốt của Lý Minh Doãn, tuy nhiên nàng có chút bận tâm: “Anh làm như thế, có sợ khiến bên Trương gia gây phiền không.” Theo nàng, Diệp gia cùng Trương gia nhiều năm nay vẫn coi chừng địa bàn làm ăn của nhau, tuy nhiên, nước sông không phạm nước giếng, tư tầm thôn Giản Tây có tiếng tốt nhất huyện thành Phong An, trước tới nay vẫn là Trương gia thua mua với giá thấp. Năm trước trưởng thôn cũng nghĩ tới việc đổi người mua nhưng bị Diệp gia cự tuyệt, lần này Lý Minh Doãn lại chủ động nói ra, đại cục thăng bằng bị phá vỡ, sợ rằng có chuyện trong thành Phong An.

Lý Minh Doãn khinh thường nói: “Trương gia có cái gì? Chỉ là vì vài năm gần đây tâm tình ông ngoại không tốt nên không muốn tranh giành với hắn.”

Lâm Lan nghe ra chút thông tin không tầm thường: “Nói như vậy, bây giờ ông ngoại anh muốn chấn hưng hả?”

Lý Minh Doãn cười nhẹ nói: “Đây mới chỉ là bắt đầu, nếu như năm nay Diệp gia năm nay lại có tên trong danh sách công nạp, nguyên liệu Diệp gia càng lại càng nhiều.”

“Thì ra là nhất cử lưỡng tiện, lợi mình lợi người.” Lâm Lan hiểu, Hiệp ước giữa thôn Giản Tây và Diệp gia là quân cờ đầu tiên trong việc phát triển làm ăn.

Xe ngựa đi được một đoạn đột nhiên ngừng lại.

Lý Minh Doãn nhíu mày hỏi: “Văn Sơn, chuyện gì?”

Ngoài xe ngựa, Văn Sơn trả lời: “Có người cản xe ngựa.”

Lý Minh Doãn vén rèm lên, Lâm Lan cũng ngó nhìn theo, trong lòng không khỏi rung mình một cái, đứng giữa đường cản xe ngựa chính là Kim Bảo Trụ.

“Cô đi gặp người ta chút đi.” Lý Minh Doãn nhàn nhạt mở miệng.

Lâm Lan xuống xe ngựa, hướng Kim Bảo Trụ đi tới.

Bảo Trụ thấy Lâm Lan xuống xe, hấn đứng nguyên tại chỗ cười ngây ngô, trong mắt hiện lên nỗi cô đơn, cũng chính là tâm tình hấn lúc này.

Lâm Lan cố ý tránh ánh mắt Bảo Trụ, nàng cười rạng rỡ: “Anh Bảo Trụ, sao anh lại ở chỗ này?”

“Ta... ta tới đưa tiễn nàng.” Bảo Trụ cười toét miệng, cầm trong tay một cái giỏ đưa tới.

“Ta không có thứ gì tốt, có số trứng gà này nàng mang theo để ăn trên đường.”

Lâm Lan nhìn một giỏ trứng gà tràn đầy, hồi tưởng lại trước kia Bảo Trụ cũng thường nhét vào tay nàng túi trứng gà, lòng dâng lên một con sóng nhỏ, có gì đó vô cùng khó chịu nghẹn ở cổ họng.

Nhìn Lâm Lan không nhận, Bảo Trụ lúng túng, nói quanh co giải thích: “Ta biết... nàng không thích ăn trứng vịt, cho nên, ta... ta cố ý nuôi mấy con gà...”

Lâm Lan bước lên phía trước nhận lấy túi trứng gà, cố gắng cười gượng: “Tôi thích trứng gà lắm.”

Bảo Trụ như trút được gánh nặng, gãi gãi đầu cười: “Nàng... nàng thích là tốt rồi.”

“Tiểu thư, cần phải đi...” Ngân Liễu tuân lệnh thiếu gia tới thúc giục Lâm Lan.

Lâm Lan quay đầu lại đáp: “Biết rồi.”

“Anh Bảo Trụ, tôi phải đi, anh ở lại bảo trọng, cố gắng hiếu thuận với mẹ anh nhé.”

“Biết rồi, nàng cũng bảo trọng, nếu như... nếu như...” Bảo Trụ nhìn xe ngựa, ấp a ấp úng.

“Nếu như cái gì?”

“Không có... Không có gì... Lâm Lan, nàng mau lên xe đi, ta cũng phải về rồi.” Bảo Trụ ngượng ngùng, hắn định nói, nếu Lý tú tài khinh dễ nàng, hắn nhất định sẽ giúp nàng hả giận, nghĩ đi nghĩ lại không nói ra, hắn có tư cách gì nói lời này?

“Ừ, tôi đi đây?”

Bảo Trụ dùng sức gạt đầu, nhìn Lâm Lan lên xe ngựa, đưa mắt nhìn xe ngựa đi xa, nụ cười trên môi Bảo Trụ dần tắt, ánh mắt trở nên kiên định, yên lặng nói: Lâm Lan, chờ ta dồn đủ tiền, ta nhất định tới kinh thành tìm nàng.

Lâm Lan ngồi trong xe ngựa nhìn chăm chăm vào giỏ trứng gà tới ngân người, túi trứng gà nặng trĩch, là tâm ý nặng trĩch của Bảo Trụ, mặc dù nàng không thích Bảo Trụ, nhưng Bảo Trụ đối với nàng thật tốt, nàng ghi tạc trong lòng.

Vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên, từng có một nam tử ngây ngốc luôn theo chân nàng, lúc nàng vui vẻ cùng nàng cười, lúc nàng buồn, dỗ dành nàng cười...

Lý Minh Doãn cũng ngó túi trứng gà kia, hắn im lặng không nói một lời.

Hai người cứ im lặng như vậy tới khi về cửa Diệp gia.

Ngọc Dung đã bắt đầu sửa soạn hành lý, Lâm Lan nhìn trong phòng ngổn ngang hòm xiềng, không khỏi ngạc nhiên, nàng có nhiều đồ như vậy sao?

Ngọc Dung chỉ vào một cái hòm nhỏ đặt phía trong cùng nói: “Nhị phu nhân sai người đưa tới cho tiểu thư bộ đồ mới.”

Lâm Lan mừng rỡ, tung tăng đi tới: “Nhanh thế sao? Ta xem qua một chút.”

Vừa nói vừa vội vã mở nắp hòm ra, đem bộ đồ mới ra úm lên người, một mặt quay ra hỏi Ngân Liễu và Ngọc Dung: “Thế nào? Được không?”

Ngân Liễu cười nói: “Dĩ nhiên là đẹp, cô nương mặc gì cũng đều dễ nhìn.”

Một câu trả lời khẳng định sự việc không vòng vo.

Ngọc Dung kín đáo cười cười, chỉ vào hộp trên bàn nói: “Tiệm thuốc Hồ Ký tặng đồ.”

Phản ứng đầu tiên của Lâm Lan chính là: Có phải sư phụ đưa cho nàng phương thuốc bí truyền nào không. Trong tiểu thuyết, trên tivi không phải hay diễn như thế sao? Đồ đệ đi xa, sư phụ giao cho một bí tịch kinh hải thế tục...

Lâm Lan hưng phấn mở hộp kia, vừa mở ra, sắc mặt Lâm Lan đại biến, cuống quýt “A” một tiếng, vội vã đậy nắp lại, quay đầu lại khẩn trương hỏi Ngọc Dung: “Em mở hộp này ra chưa?”

Ngọc Dung lắc đầu.

Lâm Lan thềm thờ ra, lòng thềm mắng: Sao lại có chủ ý quỷ quái thế này?

Lâm Lan vội ôm hộp đi vào trong phòng.

Ngân Liễu cùng Ngọc Dung nhìn bộ dạng lén lút của Lâm Lan, hai người không khỏi nhìn nhau hồi lâu, trong hộp rốt cuộc đựng thứ gì? Hừ cô nương đổi sắc mặt nhanh như thế.

Chương 034 – Khởi hành

Ngày hôm sau, trước khi lên đường, Lâm Lan rốt cuộc được thấy Diệp lão thái gia đại thiện nhân trong truyền thuyết.

Đại thiện nhân có vẻ mặt hiền hậu, tuy nhiên cặp mắt nhìn có vẻ nhân nhặn kia lộ ra ánh nhìn sắc bén, người đó có ánh nhìn như tia X Quang khiến người đối diện cảm thấy không thể che giấu bất kỳ tâm tư nào. Lâm Lan đánh giá vào trọng tâm, bản lĩnh giả trư ăn cợn của Lý Minh Doãn chắc chắn được di truyền từ ông ngoại hẳn.

Lâm Lan cười hiền lành, biết điều đi tới, cung kính hành lễ, ngọt ngào kêu một tiếng: “Ông ngoại.”

Ánh mắt Diệp lão thái gia nheo lại, nụ cười âm áp, hướng Lâm Lan ngoắt ngoắt tay, ý bảo nàng sát lại.

Lâm Lan liếc mắt thấy vẻ nghiêm túc trên mặt Diệp lão phu nhân không chút thay đổi, nàng kính cẩn nghe theo đi lên phía trước hai bước.

Diệp lão thái gia nhỏ giọng nói: “Mẹ Minh Doãn ở kinh thành có hai điền trang, mười tám cửa hiệu mặt tiền, nếu cô nương có thể lấy về, ta làm chủ, phân cho cô nương một nửa.”

Lâm Lan kinh ngạc ngẩng đầu, thấy trong đôi mắt đang cười của Diệp lão thái gia lộ ra sự khích lệ, trong lòng có chút bồi hồi, lão nhân gia này nói giống với nàng hả? Hai điền trang có bao nhiêu Lâm Lan không biết, mười tám cửa hiệu mặt tiền thu được bao hoàng kim nàng cũng không rõ, nhưng bằng trực giác, nàng biết, đây là một khoản tài phú không nhỏ, một nửa ư? Chẳng phải nàng phát tài rồi?

Lâm Lan ngấm sắc mặt Diệp lão phu nhân, chỉ thấy khóe miệng bà có chút dịch chuyển, nàng trù trù hỏi: “Thật không ạ?”

Diệp lão thái gia cười ha ha gật đầu: “Để xem cô nương có bản lĩnh không đã.”

Trọng thưởng ắt khích lệ gan dạ, Lâm Lan tỏ ra hăng hái, chuyện này sao nàng không nhận được, Lâm Lan mở to mắt, cười giòn nói: “Đến lúc đó ông ngoại đừng nói không nữa nha.”

Lý Minh Doãn đi tới, vái chào ông bà ngoại: “Ông ngoại, bà ngoại, cháu tới từ biệt mọi người, ngày sau sẽ về Phong An thăm ông bà.”

Mắt thấy cháu ngoại sắp phải rời đi, vẻ nghiêm trang của Diệp lão phu nhân đã biến mất, thay vào đó hốc mắt bà đỏ lên: “Lần này đi kinh thành, nhớ lấy tiền đồ làm trọng, chớ hành động theo cảm tính.”

“Bà ngoại an tâm, cháu nhất định sẽ biết chừng mực, bà ngoại nhất định phải bảo trọng thân thể, đừng quá lo lắng.”

“Minh Doãn à, mau lên đường thôi, đừng nói nhiều kéo bà ngoại cháu lại thương tâm đấy.” Diệp lão thái gia không nhìn được phát tay một cái.

Diệp lão phu nhân trừng mắt một cái, cái giận nói: “Ông đừng có chọc tức tôi được không.”

Diệp lão thái gia vội vã im lặng, nhìn Lâm Lan, ông nhăn mày có vẻ bất đắc dĩ, tựa hồ muốn nói... nữ nhân chính là phiền toái.

Lòng Lâm Lan âm thầm cười, ông ngoại này rất thú vị.

“Chu mama, chuyện bên kia nhờ cậy người.” Diệp lão phu nhân vỗ vỗ tay Chu mama, trịnh trọng dặn dò.

Chu mama lấy khăn chấm khước mắt, gật đầu: “Xin lão nhân bảo trọng.”

Lâm Lan kinh ngạc, cái gì? Diệp lão phu nhân đem vú già thân cận nhất phái đi cùng nàng?

“Lâm Lan...” Diệp lão phu nhân gọi nàng.

Lâm Lan vội vàng định thân, nghiêm chỉnh nghe chỉ thị Diệp lão phu nhân.

“Ta để Chu mama đi cùng cô, có gì không hiểu thì hỏi Chu mama, ta còn lời này, trọng trách cô đã chọn thì hãy cố gắng càng đáng, nếu giữa đường bỏ dở, đừng trách ta không đáp ứng.” Diệp Lão phu nhân uy nghiêm nói.

Lâm Lan cười khan hai tiếng: “Lâm Lan sao có thể là người như thế.”

“Như thế thì tốt.” Diệp lão phu nhân chậm rãi nói.

Có nha hoàn thúc giục: “Xe ngựa đã chuẩn bị xong.”

Ánh mắt Diệp lão phu nhân buồn bã, bà nhìn Lý Minh Doãn, thiên ngôn vạn ngữ không biết phải nói gì, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài: “Đi thôi, đi thôi.”

Lâm Lan cùng Lý Minh Doãn hành lễ lui ra.

“Nhìn bà kia, nói xong thì khóc là sao, có phải Minh Doãn đi xong không về đâu?” Bốn bề vắng lặng rồi, Diệp lão thái gia ôn tồn an ủi.

“Ông còn nói, ông lại đi hứa đem một nửa gia sản của Minh Doãn chia đôi là sao.” Diệp lão phu nhân lau lệ, oán trách nói.

Diệp lão thái gia xem thường nhướng mày: “Thà phải cho người ngoài toàn bộ còn hơn để cho hai kẻ tiện nhân kia chiếm được một phần, khi dễ người Diệp gia ta, còn muốn chiếm gia sản Diệp gia ta, không có cửa đâu.”

“Vì đâu lại cho người ngoài? Đó là của Minh Doãn, sao ông lại làm chủ? Tôi đã nói là cho nha đầu kia ba ngàn lượng bạc, đủ cho nó dùng hết kiếp rồi.” Diệp lão phu nhân tức giận nói.

Diệp lão thái gia “Ồ” một tiếng: “Bà hứa cho Lâm cô nương? Sao ta không biết?”

Diệp lão phu nhân nghĩ đến hiệp ước kia, trong lòng hơi hoảng hốt, không phải bà vì ba ngàn lượng bạc mà đau lòng, mà bởi bà lo nha đầu này không đơn giản, sợ rằng quyến rũ Minh Doãn. Diệp lão phu nhân tâm ý phiền loạn: “Lúc ông hứa với nha đầu đó có hỏi tôi không? Tại sao tôi phải nói với ông?”

Diệp lão thái gia sắc mặt một tiếng, lại không hề tức giận, ngược lại cười hì hì nói: “Nếu cô nương đó làm được việc, đó là thứ đáng được hưởng, điều này chúng tôi chúng ta đồng chiến lược.”

“Đừng có đánh trống lảng, nếu không phải ban đầu ông nhượng bộ, Vì Nhi chúng ta sẽ không bị khi nhục thế này.” Diệp lão phu nhân bước đi trước, để lại Diệp lão thái gia ở lại thẫn thức cảm thán, phu nhân vì chuyện này oán ông đã nhiều năm.

Lâm Lan theo Lý Minh Doãn ra khỏi Diệp phủ, nhìn đoàn xe khổng lồ trước mắt không khỏi há hốc mồm, ngoài năm cỗ xe ngựa lớn còn có bảy cỗ xe chuyên chở hành lý, bảy tám nha hoàn, mười mấy phu xe mạnh khỏe, đội ngũ hoành tráng bắt mắt như vậy, ai không biết còn tưởng đây là đoàn áp tải.

Chu mama nhìn vẻ mặt giật mình của Lâm Lan giải thích: “Cô cùng thiếu gia chung một xe ngựa, Nhi tiểu thư một xe, ta một xe, bà vú của Nhi tiểu thư một xe, còn lại là trang bị hành lý, lão phu nhân phái thêm Quế tẩu tương đối đặc lực đi cùng, trước tiên chúng ta tới Lâm An, sau đó theo đường thủy

vào kinh thành.”

Lâm Lan nhìn thấy Diệp Hinh Nhi cùng mẹ con Thích phu nhân ở bên cạnh xe ngựa thứ ba, cạnh xe có một phụ nhân khỏe mạnh, mặt mày lộ ra sự khôn khéo đang chỉ huy nha hoàn đặt đồ lên xe ngựa.

“Chu mama, đó chính là Quế tâu?”

Chu mama không trả lời thẳng: “Trước kia tiểu thư ở nhà, Quế tâu là người hầu hạ tiểu thư.”

Thích phu nhân thấy đám người Lâm Lan đi ra, cười dịu dàng chào đón: “Lâm Lan a, lần này đi kinh thành đường xá xa xôi, dọc đường đi phải chú ý thân thể.”

Diệp Kha Nhi một bên hung hăng trợn mắt xem thường, không biết thì thầm nói gì với Diệp Hinh Nhi, lời nói dứt thì thấy Diệp Hinh Nhi mỉm cười.

Lâm Lan cười nói: “Đa tạ mợ quan tâm.”

Lý Minh Doãn đã muốn lên xe ngựa, Văn Sơn tới thi lễ với Lâm Lan: “Thiếu phu nhân, thiếu gia nói nên lên đường, muốn lên thuyền kịp tới Lâm An phủ, không nên chậm trễ.”

Lâm Lan cùng Thích phu nhân hàn huyên vài câu, lên chiếc xe ngựa thứ hai chứ không lên xe đầu tiên, Ngân Liễu cùng Ngọc Dung ngồi chung với nàng.

Lâm Lan buồn bực nói: “Bên cạnh thiếu gia không có nha hoàn hầu hạ sao?”

Ngân Liễu đáp: “Thiếu gia chỉ cho Văn Sơn cùng Đông Tử hầu hạ.”

Lâm Lan nghĩ thầm, người này coi như chính trực, bình thường công tử nhà giàu, mấy người bên cạnh không có nha hoàn xinh đẹp hầu hạ, Giả Bảo Ngọc chung tình với Lâm Đại Ngọc như vậy, vẫn lảng nhãng với bao nha hoàn còn gì.

“Đông Tử là ai?” Lâm Lan nghe lạ tai.

“Đông Tử theo hầu thiếu gia từ kinh thành về đây, mấy năm nay vì thiếu gia ở thôn Giản Tây giữ trọn đạo hiếu với mẫu thân nên Đông Tử ở tại Diệp phủ, bất quá đầu năm nay thiếu gia phái Đông Tử đi đâu làm gì không biết.”

Ngân Liễu nói.

Lâm Lan nghĩ thầm: nhất định là chuyện gấp gáp.

Xe ngựa đúng là chỉ kẻ phú quý mới được hưởng thụ, tuy nhiên vẫn bất tiện hơn so với xe hơi hiện đại, bất kể là chỗ ngồi hay tốc độ, ngồi, cách biệt vô cùng lớn, Lâm Lan ngồi xóc khó chịu, đầu óc choáng váng, nhìn thấy sắc mặt Ngân Liễu cùng Ngọc Dung cũng khó coi.

“Các em... say xe không?” Lâm Lan hảo tâm hỏi.

Sắc mặt Ngọc Dung trắng bệch: “Xe rất tốt, có điều nghĩ tới ngồi thuyền, trước giờ chưa từng ngồi qua, không biết có say sóng không.”

Ngân Liễu lo lắng nói: “Chúng ta trẻ tuổi nhất định chịu được, không biết Chu mama thế nào.”

Vấn đề này thật nghiêm trọng, lần này đi kinh thành ít cũng mất hai tháng, khí trời thì mỗi lúc một nóng, trên đường có người bị bệnh, việc trễ nải hành trình không nói, người bệnh sẽ rất tội nghiệp, Lâm Lan suy nghĩ một chút rồi nói: “Thế này đi, lúc nghỉ ngơi, ta đi nói với thiếu gia một tiếng, đến trấn nhỏ nào đó thì dừng lại một chút, ta đi kiếm chút thuốc đề phòng cảm sốt và trị say xe, sẵn sàng trước bất kỳ tình huống nào.”

Ngân Liễu nghe vậy, vui mừng nhướn mày: “Em quên mất, cô nương là đại phu, thế thì tốt quá, mọi người được cứu rồi.”

Ngọc Dung một bên sửa lại lời Ngân Liễu: “Ngân Liễu, cô quên Chu mama phân phó gì sao, lên xe ngựa thì không thể gọi cô nương nữa, phải là thiếu phu nhân.”

Ngân Liễu bướng bỉnh le lưỡi, cười hì hì nói: “Ngọc Dung tỷ tỷ dạy rất đúng, thiếu phu nhân!”

Ngoài xe ngựa một trận âm ỉ, ngay sau đó đoàn xe dừng lại.

“Ngân Liễu, em đi xem có chuyện gì?” Lâm Lan phân phó.

Ngân Liễu “ạ” một tiếng, xuống xe, giầy lát trở lại nói: “Nhị tiểu thư không chịu nổi, ới một trận nôn hết mật xanh mật vàng, Đĩnh mama cho đoàn xe nghỉ một lát, để nhị tiểu thư nghỉ ngơi.”

Thật là chiều chuộng dễ hồng, trong lòng Lâm Lan khinh thường, ngay

sau đó nhớ tới Chu mama, nàng quan tâm hỏi: “Tình hình Chu mama thế nào?”

Ngân Liễu nói: “Chu mama vẫn khỏe, em vừa nhìn rồi.”

Lâm Lan yên lòng, Diệp Hinh Nhi ói hay không nàng không quan tâm.

Màn xe đột nhiên bị vén lên, là Lý Minh Doãn, hấn lo lắng hỏi: “Nàng... Có ổn không?”

Lâm Lan mở to mắt, tựa như vô cùng tỉnh táo, nàng dừng dừng nói: “Ta không sao.”

Ánh mắt Lý Minh Doãn nhìn qua nàng một lần nữa, xác định không có chuyện gì liền nói: “Phía trước không xa có một trấn nhỏ, tối nay chúng ta dừng chân ở đó.” Dừng một chút, hấn nói tiếp: “Nàng đi xem Hinh Nhi chút, con bé ói dữ quá.”

Chương 035 – Cùng phòng

Lúc Lâm Lan đi tới, Diệp Hinh Nhi vẫn đang gục bên cửa sổ xe ói nước xanh nước vàng, thanh âm nghe vô cùng thống khổ, Đinh mama không ngừng xoa lưng cho cô ta, đau lòng nói: “Ngày đầu tiên khởi hành đã ói như thế, sao đi được...”

Hai nha hoàn đứng một bên cũng ủ rũ chau mày, thần sắc lo lắng.

Chu mama vội sai nha hoàn mang một miếng gừng tới cho Diệp Hinh Nhi ngửi mùi, thế nhưng cô ta vừa thấy vị gừng đậm ra phản tác dụng còn ói dữ hơn.

“Cách này không được rồi...” Đinh mama lo lắng không thôi, hận không thể thay tiểu thư mình khó chịu.

Lâm Lan thấy một đám người nhón nhao xung quanh Diệp Hinh Nhi, nàng mở miệng nói: “Tất cả mọi người tản ra để cho Nhị tiểu thư có không khí thoáng hít thở.”

Mọi người cùng quay đầu lại nhìn Lâm Lan, không một ai di động.

Lâm Lan cau mày: “Mọi người vây xung quanh cô ấy, khiến cô ấy không có không khí thoáng đãng hít thở, càng khó chịu hơn đây.”

Chu mama vội nói: “Tất cả mọi người lùi ra một chút, thiếu phu nhân có học qua y thuật, lời thiếu phu nhân không sai đâu.” Vừa nói vừa bước đi dẫn đầu.

Lâm Lan đi tới, liếc sản phẩm nôn mửa trên mặt đất, lòng nàng hiểu rõ, nhàn nhạt nói: “Ai đi lấy một chén nước trong tới đây.”

Lập tức có nha hoàn xung phong nhận việc: “Nô tỳ đi lấy.”

“Đình mama, phiền bà tránh ra...” Lâm Lan lên xe ngựa, gọi Đình mama nhường chỗ.

Đình mama nửa tin nửa ngờ, đem Diệp Hinh Nhi đã ói tới mức người mềm nhũn giao cho Lâm Lan.

Lâm Lan để cho Diệp Hinh Nhi gối trên đùi mình, nàng khép chặt ngón tay trở và ngón tay giữ lại kim quan huyết của cô ta, một mặt hỏi Đình mama: “Nhị tiểu thư trước kia ngồi xe ngựa có bị không?”

“Trước kia ngồi xe ngựa cũng có bị say xe, nhưng mà không có nôn ói nhiều như lần này.” Đình mama nói.

“Sau này trước khi ngồi xe phải để tiểu thư ăn chút đồ ăn nhẹ, tuyệt đối không ăn đồ ngọt.”

Một đứ nhà hoàn ngạc nhiên nói: “Làm sao thiếu phu nhân biết tiểu thư ăn đồ ngọt.”

Lâm Lan cười nhẹ: “Xem dịch nôn trên đất sẽ biết, súp đậu tụy rằng có công dụng trừ nóng, nhưng là quá ngọt, gây hiệu quả ngược lại. Còn nữa, ở trên xe ngựa thì đừng đọc sách.”

Nha hoàn kia ba phần kinh ngạc, bảy phần sùng bái nhìn Lâm Lan, thầm nghĩ: vị thiếu phu nhân này thật là thần kỳ, cái gì cũng biết.

Được Lâm Lan xoa mấy huyết đạo, Diệp Hinh Nhi cuối cùng hồi tỉnh thân, yếu ớt nói: “Chị dâu, để chị phải vất vả rồi.”

Lâm Lan cả cười nói: “Tiện tay thôi mà, nếu sau này ngồi xe khó chịu thì xoa xoa huyết vị này, nhưng mà để hóa giải chứng say xe này thì biện pháp

tốt nhất là nhắm mắt dưỡng thần, có thể ngủ một lát cũng được.”

Nha hoàn đi lấy nước trở lại, Lâm Lan đưa nước cho Diệp Hinh Nhi, nàng nói: “Cô kiên trì một chút, phía trước không xa có một trấn nhỏ, anh họ cô nói tối nay chúng ta dừng chân nghỉ ở đó.”

Trên mặt Diệp Hinh Nhi lộ ra sự mệt mỏi, bộ dạng đáng thương vô cùng, miệng xin lỗi: “Đều tại ta vô dụng, hại anh họ trễ nải hành trình.”

“Việc này sao có thể trách cô, có ai muốn đồ bệnh đầu.” Lâm Lan mỉm cười, cùng Ngân Liễu về xe ngựa của mình.

“Thiếu phu nhân thật là lợi hại nha.” Nha hoàn Linh Âm của Diệp Hinh Nhi nhỏ giọng cảm thán.

Diệp Hinh Nhi không khỏi cau mày, nhìn bóng lưng Lâm Lan, ánh mắt sâu lạnh phức tạp.

Lý Minh Doãn chờ ở bên cạnh xe, thấy nàng trở lại, hỏi: “Em họ khá hơn chút nào không?”

“Lúc này hẳn là không sao rồi.” Lâm Lan nhìn ánh mắt âm trầm lo lắng của hắn, không biết là hắn đang lo lắng cho thân thể Diệp Hinh Nhi, hay là sợ Diệp Hinh Nhi say xe làm trễ nải hành trình, nàng chậm rãi nói: “Đến trấn ta muốn đi tới tiệm thuốc, mua chút thuốc an thần.”

Lý Minh Doãn gật đầu: “Cực khổ cho nàng rồi.”

Đến trấn nhỏ, tôi tớ sắp xếp xong xuôi chỗ nghỉ trọ, mọi người dàn xếp xong thì đi ăn cơm tối, Lâm Lan đi tìm tiệm thuốc, Lý Minh Doãn phải chiếu cố mọi người nên không tiện đi cùng, đành để Văn Sơn đi theo Lâm Lan.

Thuốc an thần không phải là dược liệu gì quá quý hiếm, tiệm thuốc bình thường đều có, Lâm Lan mua một số lượng lớn, đoán chừng sau khi lên thuyền sẽ có nhiều người phải dùng tới, ngoài ra còn mua thêm chút trần bì* và men giấm. Dược liệu không nặng nhưng khá cồng kềnh, hai tay Văn Sơn đầy những túi, không thể làm gì khác hơn là quàng cả vào cổ, thật giống cây giáng sinh, Lâm Lan cùng Ngân Liễu không khỏi che miệng cười trộm.

** Trần bì: vị thuốc bắc, là vỏ quýt phơi khô.*

Vừa về tới nhà trọ, Lâm Lan vọt về phòng của mình, chạy thẳng tới giường lớn, nằm gục trên chăn, ai thán: “Mệt chết ta...”

Rất muốn sa đọa một chút, gọi Ngọc Dung tới đấm bóp cho mình thôi, nhưng nghĩ Ngọc Dung vẫn duy trì một khoảng cách với mình, không tốt, gọi Ngân Liễu đi, Ngân Liễu thân với nàng hơn, nhưng mà Ngân Liễu cùng mệt rồi, sao có thể không biết ngượng mà gọi người ta, đang suy nghĩ, một giọng nói trong trẻo vang lên: “Muốn tôi giúp cô xoa bóp?”

Lâm Lan giật nảy mình thẳng người ngồi dậy, đã thấy Lý Minh Doãn ngồi ở ghế đối diện giường nhìn nàng, hắn còn cười nữa, dưới ánh nến vàng, trong đôi mắt đang cười kia lộ ra sự ôn nhu.

“Anh... Tại sao anh lại ở chỗ này?” Lâm Lan ngơ người, ngấm nhìn bốn phía, không phải mình đi nhầm phòng chứ? Các phòng bày biện cũng hao hao giống nhau.

“Đây là phòng của tôi, tôi đương nhiên ở đây.” Lý Minh Doãn khép quyển sách lại, một tay đặt trên bàn, một tay đặt trên đầu gối, tư thái phong lưu mà không mất ưu nhã, hắn mỉm cười nhìn nàng.

Ách... Lâm Lan quýnh lên, quả nhiên là nàng đi nhầm phòng.

Lòng Lâm Lan quẫn bách, trên mặt không chịu lộ ra nửa phần, nàng cúi đầu lẩm bẩm: “Thật đáng ghét, sao mấy gian phòng này giống nhau thế.” Vừa nói vừa vội vàng đi ra ngoài.

“Cô đi đâu?” Lý Minh Doãn gọi nàng lại.

Lâm Lan kinh ngạc nói: “Tôi về phòng mình.”

Lý Minh Doãn mỉm cười, đứng dậy đi tới trước mặt Lâm Lan, cười nhạt nói: “Cô nên biết, từ khi ở Diệp phủ bước đi, trong mắt người ngoài quan hệ giữa chúng ta chính thức là vợ chồng, cô nên phối hợp bắt đầu với tôi từ tối nay.”

Lâm Lan ngạc nhiên: “Nhưng lên kinh thành còn xa.”

Nàng đương nhiên biết muốn phối hợp làm một đôi vợ chồng giả với hắn, ở chung dưới một mái hiên là điều đương hiên, nhưng là, chỗ này không phải kinh thành mà.

“Diễn trò cũng phải diễn cho giống thật mới được, hiện nay trừ Chu mama hiểu rõ chuyện, Ngọc Dung với Ngân Liễu cũng không hề biết gì, tôi

phải nhắc nhở cô, vị ở kinh thành kia khôn khéo vô cùng, bị người ta đoán được, chúng ta không cần diễn nữa đâu.” Lý Minh Doãn trình trọng nhắc nhở.

Muốn giấu diếm được Ngân Liễu và Ngọc Dung hầu hạ thân cận xem ra là khó khăn lớn nhất, Lâm Lan ngó nghiêng giường chóc lát, đột nhiên ý thức được mình đã giảm bớt tính nghiêm trọng của một vấn đề rất quan trọng, ngủ cùng giường, ai đảm bảo người kia một ngày nào đó không dựng nổi thú tính? Chẳng phải nàng tiền mất tật mang sao?

Lý Minh Doãn tựa hồ nhìn thấu tâm sự của nàng, nói: “Cô yên tâm, tôi cố ý bảo tiểu nhị bố trí thêm một giường nhỏ trong phòng, sau này cũng như thế, cô ngủ một giường, tôi một giường, buổi chiều tôi đã phân phó, không thích có người ngoài vào phòng, không cần hai nha hoàn kia hầu hạ...vả lại...” Lý Minh Doãn dừng lại, đưa mắt đánh giá nàng, trong mắt hiện lên vẻ chán ghét, hững hờ nói: “Tôi đối với cô, không có hứng thú.”

Lâm Lan cảm thấy nhục nhã, một người đàn ông nói rằng: không có hứng thú với cô, đây quả thực là nỗi nhục nhã lớn nhất của phụ nữ. Anh bảo anh không có hứng thú với tôi ư, ai biết được, là tôi không có hứng thú với anh thì có. Không biết chừng, lại là loại tốt mã giẻ cùi, trông thì ngon mà không dùng được.

Lâm Lan cũng dùng ánh mắt đánh giá nhìn hắn, sau đó gật đầu, vẻ mặt chế nhạo cười xấu xa nói: “Hiểu là tốt, chúng ta là vợ chồng giả, cái kia anh... Không được, theo tôi nghĩ không sao đâu, bất quá có bệnh thì anh nên chữa sớm một chút, ngàn vạn lần đừng bệnh hiểm sợ thầy, tránh tương lai vợ anh vì chịu vắng vẻ mà cả ngày lấy nước mắt rửa mặt, như vậy là không có đạo đức tẹo nào.”

Lý Minh Doãn nói vậy là muốn cho Lâm Lan an tâm, không nghĩ nữ nhân này dám hoài nghi hắn không dùng được, nhất thời mặt đỏ lên, hết lần này tới lần khác không nói lại được, trong lòng buồn bực.

“Thôi được rồi, cô cũng mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi sớm đi.” Lý Minh Doãn lạnh mặt xoay người tiếp tục xem sách của hắn.

Lâm Lan liếc mắt nhìn bóng lưng hắn, ai bảo anh làm nhục tôi trước?

Lâm Lan đi rửa mặt, buông màn xong mới cởi áo ngoài ngả đầu nằm ngủ. Thế nhưng lặn qua lộn lại mãi vẫn không ngủ được, có một người đàn ông

ngoài màn khiến nàng cảm thấy quý dị, nghĩ đến hơn một ngàn đêm sau này, đêm nào cũng phải chung phòng với một nam nhân khiến Lâm Lan bối rối.

“Anh lật sách nhẹ chút, ồn tôi không ngủ được.” Lâm Lan bất mãn nói.

Phía bên ngoài đột nhiên tĩnh lặng, không nghe thấy tiếng lật sách nữa, Lâm Lan tò mò nhìn qua màn lụa, loáng thoáng thấy hấn nhẹ nhàng lật sách, có vẻ vô cùng thận trọng để không tạo ra tiếng động, vẻ mặt chuyên chú, thỉnh thoảng lấy bút gạch gạch gì đó, người này đúng là chăm chỉ, Lâm Lan từ từ buông lỏng phòng bị, ngày hôm nay mệt mỏi rồi, không khỏi ngủ thật say.

Lý Minh Doãn học cho tới tận khi trống canh ba nổi lên mới khép sách vở lại, xoa xoa hai mắt, chuẩn bị ngủ, bỗng nhiên phát hiện mình không có chăn để ngủ, hấn cố ý phân phó tiểu nhị chuẩn bị thêm chăn bởi vì sợ Ngọc Dung hoài nghi nên lúc đầu đem chăn đặt hết trên giường, kết quả vừa rồi Lâm Lan chạy một mạch lên giường, nói đông tây một hồi hấn quên mất, lúc này, hô hấp người trong màn đã trầm ổn, ngủ say rồi. Hấn không nên vén màn, vạn nhất nàng đột nhiên tỉnh lại sẽ cho rằng hấn có mưu đồ bất chính, vậy thì nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch. Lý Minh Doãn thở dài, lần đầu tiên gặp phải tình hình như thế này, không có kinh nghiệm, xem ra tối nay chỉ có thể mặc nguyên quần áo mà ngủ thôi, may là thời tiết ở đây ban đêm không quá lạnh.

(Từ chương này đi, bởi chỉ có Chu mama, vợ chồng Diệp lão biết chuyện nên xưng hô giữa hai anh chị lúc có người ngoài sẽ là: ta – nàng; ta – chàng. Còn khi có hai người sẽ vẫn là: tôi – anh, tôi – cô. Xưng hô giữa Lâm Lan và nô tỳ: ta – em. Tránh mọi người khó hiểu. He he.)

Chương 036 – Lên thuyền

Diệp Hình Nhi cũng tự giác, sợ bản thân ói long trời lở đất làm trễ nải hành trình của anh họ, mặc dù Lâm Lan kê một đơn thuốc đắng ngắt nhưng cũng bịt mũi nhắm mắt uống một hơi, lên xe liền ngã đầu nằm ngủ.

Giải quyết xong phiền toái này, sau ba ngày đoàn xe rốt cuộc chạy tới bến thuyền Lâm An.

Lúc này, trời đã về chiều, thuyền lớn thuyền nhỏ qua lại trên sông như dật, cảnh tượng vô cùng nhộn nhịp. Ở cổ đại, đi xa thì đường thủy là lựa chọn đầu tiên, thứ nhất, thuyền bè đi lại trên kênh đào duy trì trật tự, tương

đôi an toàn; thứ hai là không phải đi xe ngựa mệt nhọc; thứ ba, bớt đi phiên toà mỗi ngày phải tìm nhà trọ, lộ phí đi đường tiết kiệm được khá nhiều, chỉ có điều là chậm hơn đường bộ.

Nhưng điểm này đối với Lý Minh Doãn thì không sao cả, hắn vốn không gấp gáp.

Đoàn xe vừa đến bến thuyền, một gã thanh niên trắng nõn thanh tú tiến lên đón.

“Thiếu gia, chờ ngài mãi, ngài không biết, hôm qua có một nhà tới, năn nỉ thuyền chạy, đại ý là cần gấp, nguyện ý trả gấp đôi bạc mà nhà chúng ta đã trả, may là nhà đò nhà có lương tâm, không có đáp ứng, bằng không, lúc này tìm thuyền rất khó...” gã sai vặt kia vừa thấy người tới đã tổ khổ.

Lý Minh Doãn khoát tay áo xem thường, Đông Tử không biết nhà đò này có quen biết với Diệp gia, kẻ khác chi thêm mấy lượng bạc nói chạy là chạy sao? Hắn hỏi: “Đò chuẩn bị đầy đủ hết chưa?”

“Chuẩn bị thỏa đáng rồi ạ, lên thuyền là có thể đi ngay.” Gã sai vặt vội nói.

Lý Minh Doãn quay đầu lại phân phó Văn Sơn: “Đem đồ lên đi.”

Văn Sơn “Dạ” một tiếng, quay ra phân phó tôi tớ đem hành lý lên.

“Khoang này là thiếu gia cùng thiếu phu nhân, mang đồ vào trong khoang đi, cẩn thận chút, nhẹ tay đi, những thứ kia đưa đến nhà lão gia, cũng mang đến khoang đáy thuyền này đi, khoang này đặt hành lý nhị tiểu thư, mang vào khoang đi...”

Lâm Lan xuống xe ngựa, Ngọc Dung cẩn thận xách tay số đồ tùy thân của Lâm Lan, túi khá lớn, nhìn qua khá vất vả.

Văn Sơn thấy thế vội vã chạy tới: “Để ta cầm cho.”

Ngọc Dung liếc nhìn Lâm Lan, nói: “Để tự ta cầm, Văn Sơn ca còn bận việc.” đây là những vật thiếu phu nhân quý trọng, giao cho người khác, vạn nhất làm hư thì không biết làm thế nào.

Lâm Lan ở cùng Ngọc Dung một thời gian, cũng biết tính cách của Ngọc Dung, làm việc hết sức cẩn thận, tận tâm làm hết phận sự, biết cái gì nên nói

cái gì không, có đôi khi hay hoài nghi, lại có lúc nghiêm túc, mặc dù không thân thiết nhưng Lâm Lan biết là người có thể tin tưởng.

“Văn Sơn để Ngọc Dung cầm thế sao...” Lâm Lan mỉm cười mỉm cười nói, lại hỏi: “Người kia là ai?”

Văn Sơn nhìn theo ánh mắt Lâm Lan, cười nói: “A, hẳn chính là Đông Tử, thiếu gia để hẳn đi trước an bài thuyền bè.”

Đông Tử cũng nhìn sang hướng này, trong ánh mắt lộ ra tia kinh ngạc không thể tin, ngay cả thiếu gia gọi hẳn cũng không nghe thấy.

“Đông Tử. . .” Lý Minh Doãn cau mày gọi thêm một tiếng.

“Dạ...” Lúc này Đông Tử mới hồi hồn, chợt nhả nói: “Thiếu gia, thân thủ ngài nhanh thật, Đông Tử mới rời đi mấy tháng thiếu gia đã rước thiếu phu nhân về rồi.”

Lý Minh Doãn trừng mắt liếc hẳn: “Còn không mau đi mời thiếu phu nhân lên thuyền.”

“Dạ dạ.” Đông Tử vui vẻ chạy đi, vẻ mặt nịnh hót khoa trương nhìn Lâm Lan nói: “Thiếu phu nhân, tiểu nhân Đông Tử, tiểu nhân đỡ thiếu phu nhân lên thuyền.”

Lâm Lan cười vui vẻ, thật là một đứa bé lanh lợi.

Ngân Liễu ở một bên cười ha ha: “Thiếu phu nhân không cần cậu giúp, có nhị tiểu thư cần kia kìa.”

Đông Tử làm bộ nghiêm chỉnh: “Trong mắt Đông Tử chỉ có thiếu phu nhân thôi.”

Ngân Liễu chế nhạo: “Ai chẳng biết người ta đối xử tốt với cậu...”

Đông Tử khẩn trương: “Ngân Liễu tỷ tỷ, không được vu oan cho người khác.”

“Ta nào có nói xấu cậu?”

Hai người đấu miệng.

Lâm Lan nghe ra chút khác thường, tựa hồ Diệp Hình Nhi đối tốt Đông

Tử có dụng ý khác.

Ngọc Dung trầm mặt quát khê: “Mau im miệng đi, Chu mama tới.”

Hai người đồng thời nín bật, Chu mama đi tới, trầm mặt nói: “Sao còn chưa lên thuyền?”

Đông Tử lạnh lợi cười hắc hắc nói: “Chu mama hảo, sau khi chuyển xong hành lý lên thuyền thì mọi người sẽ lên ạ.”

Trên thuyền có phòng riêng biệt, Lý Minh Doãn đứng ở bến thuyền nhìn mọi người đang lên thuyền, thỉnh thoảng có tiếng dặn dò cẩn thận. Lúc Lâm Lan bước lên tám ván bước lên thuyền, hắn đưa tay ra đỡ: “Đừng nhìn xuống nước, nhìn phía trước.”

Lâm Lan nhú mày, nàng không quen chiều chuộng như thế, sai chân bước vững vàng.

Đông Tử xung phong nhận việc dẫn Lâm Lan vào khoang thuyền của nàng. Lâm Lan không vội trốn vào trong khoang nhỏ hẹp, nàng để cho Ngọc Dung cùng Đông Tử cất gọn đồ đạc, bản thân đứng trên boong thuyền nhìn cảnh tượng bên thuyền.

“Tiểu thư, tiểu thư sợ thì hãy nhắm mắt lại, nô tỳ đỡ tiểu thư đi qua.”

Lâm Lan nghe vậy xoay người, thấy Diệp Hình Nhi đứng trước ván bước lên thuyền, vẻ mặt sợ hãi, nhìn ván thuyền nhỏ hẹp sóng chét không chịu bước đi.

Lý Minh Doãn động viên: “Em họ, đừng để ý, bước qua đi.”

Diệp Hình Nhi ưu tư nhìn Lý Minh Doãn, yếu ớt nói: “Anh họ, em sợ lắm...”

Đình mama đã lên thuyền, nhìn tiểu thư không dám bước, bà khuyên nhủ: “Tiểu thư, gan dạ lên, có gì đâu, ván thuyền nhìn nguy hiểm nhưng thật ra rất chắc chắn.”

Diệp Hình Nhi do dự không tiến, hoảng sợ đưa mắt nhìn Lý Minh Doãn.

Lý Minh Doãn nhìn phía sau cô ta, những người mang theo hành lý đã đứng thành hàng dài, cứng rắn không phải là cách tốt, đành nói: “Em họ, nhắm mắt lại, ta đỡ em qua.”

Thần sắc Diệp Hinh Nhi vẫn khở sở như cũ, cô ta nghe lời gạt đầu, nhắm mắt lại.

Lâm Lan nhớ tới đoạn đầu khẩu lúc nãy của Ngân Liễu và Đông Tử, lòng không khỏi khó chịu, nàng bước mạnh tới, ngăn cản Lý Minh Doãn đưa tay muốn đỡ Diệp Hinh Nhi, tự tay mình giúp cô ta.

Diệp Hinh Nhi còn tưởng rằng người đỡ cô ta là anh họ, trong lòng vô cùng sung sướng, lúc này nỗi sợ tấm ván nhỏ hẹp cùng sông nước có là gì, vậy là vững vàng bước qua ván lên thuyền.

“Em họ, lên thuyền rồi, mở mắt ra đi.” Lâm Lan cười hì hì mở miệng.

Trong lòng Diệp Hinh Nhi giật nảy lên, lập tức mở mắt, người đỡ tay cô ta không phải anh họ, là Lâm Lan.

Lâm Lan cảm nhận rõ ràng thân thể bỗng nhiên Diệp Hinh Nhi cứng đờ, trên mặt lại hoài nghi, nàng cười nói: “Em họ nhát gan quá, em xem, không phải là đã vững vàng đi qua sao?”

Nụ cười Diệp Hinh Nhi cứng ngắc trên môi, bộ dạng nghe lời đi xuống, không biết bởi vì xấu hổ hay là nội tâm thất vọng.

“Để cho chị dâu chê cười.”

Lâm Lan phân phó nha hoàn Diệp Hinh Nhi: “Mau dẫn nhị tiểu thư vào khoang thuyền, trên sông gió lớn.”

Linh Vận cùng Linh Âm bận rộn giúp Diệp Hinh Nhi vào khoang thuyền.

Quê Tẩu đỡ Chu mama nhẹ nói: “Khoang thuyền của thiếu gia cùng nhị tiểu thư có phải gần nhau quá không? Có phải đôi không nhỉ?”

Sắc mặt Chu mama không đổi nói: “Thuyền này hơi lớn, bà gọi Ngọc Dung tới phòng ta một chuyến.”

Quê tẩu cúi đầu đáp một tiếng, như có điều suy nghĩ liếc nhìn Lâm Lan. Thật ra thì tâm tư nhị tiểu thư người nào trong phủ cũng đều rõ, chỉ gạt lão thái gia, lão phu nhân mà thôi, vốn tưởng rằng thiếu gia đưa thiếu phu nhân về, tâm tư của nhị tiểu thư cũng nên dứt bỏ, nhưng khi nhìn tình hình vừa rồi... Quê tẩu thở dài trong lòng, lão phu nhân để cho nhị tiểu thư đi cùng không phải là tự dưng mang cho thiếu gia thêm một mối phiền toái sao?

Đoạn đường này không ngắn, vạn nhất có chuyện không hay... Khó lòng phòng bị a...

Chương 037 – Đùng đùng vào đồ của ta

Sắp xếp việc lên thuyền ổn thỏa, mười mấy người đi theo hầu hạ chỉ để lại sáu người, số còn lại quay trở về Phong An.

Bởi vì phải ở trên thuyền vài ngày nên Ngọc Dung và Ngân Liễu rất dụng tâm bố trí khoang thuyền, chỉnh lý hành trang, tận lực bố trí không gian nhỏ hẹp có chút không khí thoải mái.

“Thiếu phu nhân, hòm thuốc đặt trong tủ quần áo ạ?” Ngọc Dung hỏi, những thứ này là vật thường dùng, tốt nhất nên hỏi qua ý thiếu phu nhân.

Lâm Lan nhìn qua cửa thấy Lý Minh Doãn nói chuyện với Đông Tử, giọng Đông Tử rất nhỏ, Lâm Lan mơ hồ nghe thấy Đông Tử nói: “Thật ra Minh Châu tiểu thư không phải là con gái muội muội Hàn thị như lời bà ta nói, mà là con đẻ của Hàn thị, có thể cho bà đỡ năm đó của Hàn thị làm chứng...”

“Bà đỡ kia đâu?”

“Tiểu nhân đã an bài thích đáng, khi cần thiết, bà ta nguyện ý ra mặt làm chứng.”

Lý Minh Doãn khẽ gật đầu, vỗ vỗ bả vai Đông Tử: “Chuyện lần này người làm vô cùng tốt.”

Đông Tử cười ha ha nói: “Đều là mưu kế thiếu gia bày ra.”

Lý Minh Doãn nhìn hẩn chằm chằm: “Miệng lưỡi bớt giảo hoạt đi.”

“Thiếu phu nhân...” Ngọc Dung giương mắt thấy thiếu phu nhân đang ngăn người nhìn ra ngoài cửa sổ, liền đi gần lại kêu một tiếng.

“Hả... Chuyện gì?” Lâm Lan sững sờ quay đầu lại, ngơ ngác hỏi.

Ngọc Dung nhìn thấy hai bóng người ngoài cửa sổ, coi như không thấy, nói: “Hòm thuốc để trong tủ treo quần áo được không ạ?”

“Để chỗ nào cũng được, nói với ta một tiếng là được.” lòng Lâm Lan không yên, trong đầu còn đang suy nghĩ lời mới nghe được. Minh Châu, Minh Doãn, hai chữ lớt giống như nhau, hẳn là muội muội Lý Minh Doãn? Nhưng vì sao Hàn thị lại phải nói là con người khác sinh?

“Thiếu phu nhân, hộp này để đây?” Ngân Liễu lấy cái hộp đã khiến mặt Lâm Lan biến sắc hôm trước ra thổi bụi phù phù, hỏi.

Lâm Lan không chú ý Ngân Liễu đang làm gì, chỉ nói: “Để đâu cũng được.”

Ngân Liễu cùng Ngọc Dung ngạc nhiên, đây không phải là đồ vật quan trọng với Thiếu phu nhân sao? Sao lại để đâu cũng được?

Ngân Liễu suy nghĩ một chút, để yên tâm, tốt nhất là bỏ lên đầu giường.

Quế tẩu tới gọi Ngọc Dung: “Ngọc Dung, người ra đây một chút.”

Ngọc Dung không trả lời mà là nhìn ý tứ Lâm Lan. Điểm này khiến Lâm Lan rất hài lòng, không biết trước khi đi Diệp lão phu nhân có dặn dò riêng Ngọc Dung điều gì không, từ khi lên đường, chuyên biến của Ngọc Dung rất lớn, Lâm Lan dịu dàng nói: “Em đi đi.”

Trong phòng không còn ai nữa, Ngân Liễu do dự, bộ dạng muốn nói lại thôi.

Lâm Lan nhìn đáy mắt biết Ngân Liễu muốn nói gì, thật ra nàng cũng có hứng thú buôn chuyện một chút, bất quá nàng có một thói quen, không chủ động đi hỏi người khác buôn chuyện, nếu người khác nói thì nàng không ngăn.

Ngân Liễu cho là lúc trước nàng chưa nhắc nhở thiếu phu nhân, nếu không thiếu phu nhân sẽ không ngăn Minh Doãn thiếu gia đỡ nhị tiểu thư, lúc này Ngọc Dung không có ở đây, nàng còn tưởng thiếu phu nhân sẽ hỏi chuyện mình, nhưng đợi một lúc vẫn không thấy thiếu phu nhân mở miệng, ngược lại vui vẻ soi gương ngắm nghía vòng ngọc.

Chuyện này nên hay không nên nói, Ngân Liễu rất bối rối, nàng chủ động nói, thiếu phu nhân có cho nàng là một kẻ lắm mồm không? Nhưng nếu không nói, vạn nhất thiếu phu nhân không hiểu rõ ràng, cho nên rất muốn thiếu phu nhân mở miệng hỏi mình, nhưng là... trong lòng nín một bụng nói hay không nói, Ngân Liễu nội thương, cúi đầu buồn bực tiếp tục thu xếp đồ

đặc.

Không bao lâu Ngọc Dung trở lại, chủ động hướng Lâm Lan báo cáo: “Chu mama nói, thuyền bè sông nước, sợ buổi tối có kẻ xấu, cho nên gọi nô tỳ cùng Ngân Liễu trông coi, sau này ban ngày ban đêm thay phiên nhau coi.”

Sợ kẻ xấu? Lý Minh Doãn đã an bài gia đình thay nhau hộ vệ, kẻ xấu nào dễ dàng lên thuyền vậy? Sợ rằng, ngụ ý của Chu mama là chỉ Lâm Lan, nàng mỉm cười nói: “Cực khổ cho các em rồi.”

Nhận lấy danh hiệu thiếu phu nhân, Lâm Lan làm gì cũng phải nhìn thái độ mọi người để thăm dò nội tâm, nhìn mọi người đã an trí thỏa đáng chưa.

Diệp Hinh Nhi vừa lên thuyền đã nằm ngay, không biết là do say sóng hay tinh thần chán nản, Lâm Lan không quấy rầy cô ta, lặng lẽ lui ra ngoài.

Quê tẩu dẫn người đi nấu cơm, Chu mama cùng Đình mama nói chuyện, thấy Lâm Lan tới, Chu mama nói: “Thiếu phu nhân tới vừa lúc, ta cùng Đình mama đang nói chuyện nhị tiểu thư.”

Gương mặt Đình mama u sầu: “Thiếu phu nhân, thiếu phu nhân nên nghĩ biện pháp, nhị tiểu thư ngồi xe say xe, ngồi thuyền say thuyền, mới được mấy ngày người đã gầy như que củi.”

Lâm Lan mỉm cười an ủi bà: “Đình mama đừng lo, cứ yên tâm, thuyền này khá lớn, sẽ ổn thôi, em họ tạm thời chưa quen, dần dần sẽ thích ứng thôi, chút nữa ta sẽ kê cho em ấy một số thuốc bổ tỳ.”

“Chỉ cần ăn được gì là tốt, bằng không cứ uống thuốc thay cơm, thân thể bằng sắt cũng không chịu được.” Đình mama than thở.

Lâm Lan cười cười, hỏi Chu mama: “Chu mama có chỗ nào khó chịu không?”

Chu mama cười nhạt nói: “Thiếu phu nhân đừng nhìn Chu mama lớn tuổi, thân thể ta vẫn còn tốt, năm xưa theo lão phu nhân từ Bắc xuôi Nam, vất vả quen, chút sóng gió này không làm khó ta được.”

Lâm Lan cười ha ha, lại hỏi Đình mama.

Đinh mama thở dài nói: “Chỉ cần nhị tiểu thư không có chuyện gì, là lòng ta thoải mái lắm rồi.”

Lâm Lan cáo từ đi xem xét các phòng khác.

Đinh mama nhìn cửa khoang thuyền đóng lại, nói với Chu mama nói: “Thiếu phu nhân quả nhiên rất được, đáng tiếc xuất thân...”

Chu mama bất động thanh sắc, không nói thêm gì.

Đinh mama cho là Chu mama đồng ý chuyện bà nói, liền mạnh bạo nói tiếp: “Minh Doãn thiếu gia suy tính như thế thật chưa ổn thỏa, tùy tiện đem người về như vậy, xuất thân, tướng mạo, lại còn quá khứ... thiếu phu nhân như thế này, bên kia có đồng ý không?”

Chu mama cười như không cười, chậm rãi nói: “Những chuyện này, không cần bà bận tâm.”

Đinh mama xấu hổ, dừng đề tại này lại, lại nói về tình hình thể trạng nhị tiểu thư.

Lâm Lan đi một vòng, không phát hiện điềm gì bất ổn, nàng đi về phòng mình.

Lý Minh Doãn đang ở trong phòng đông lật tây tìm, Ngọc Dung đứng một bên lo lắng.

Thấy thiếu phu nhân cùng Ngân Liễu trở lại, Ngọc Dung vội hỏi Ngân Liễu: “Ngân Liễu, vừa rồi lúc cô thu dọn đồ đạc, có thấy sách của thiếu gia không?”

Ngân Liễu mờ mịt: “Sách gì cơ?”

Lý Minh Doãn không ngẩng đầu lên, tay không ngừng tìm kiếm: “Các người đừng nói nữa, tìm đi, chắc chắn ở phòng này.”

Ngọc Dung bất mãn trợn mắt nhìn Ngân Liễu một cái, nhỏ giọng oán giận: “Làm sao cô vừa thu dọn xong lại nói không nhớ.”

Ngân Liễu xấu hổ không nói, mặt đỏ bừng, lúc nàng thu dọn đồ đạc, đầu óc không tập trung.

Lâm Lan nói: “Sau này đồ thiếu gia lộn xộn cứ để nguyên, muốn sửa soạn

thì đợi thiếu gia tới.”

Hai người thưa dạ.

“Được rồi, hai người mau đi xem cơm tối đi, cũng đã đói bụng rồi.” Lâm Lan để hai người ra ngoài, quay đầu lại nhìn thấy Lý Minh Doãn đang định mở hộp ở đầu giường ra. Hộp kia... Nhìn rất quen mắt...

Lâm Lan kinh hãi hồn phu phách tán, vội vàng giật hộp kia lại: “Đừng động vào đồ của tôi.”

Tay Lý Minh Doãn đã mở hộp, chưa kịp nhìn rõ bên trong là cái gì thì một người phi tới nhào vào hắn, va chạm kịch liệt, “cách” một cái, khép cái hộp lại, không may kẹp luôn cả tay hắn.

“A...” tiếng hét thảm vang khắp khoang thuyền, kinh thiên động địa.

Mọi người trên thuyền đầu tiên là ngây người ba giây, ngay sau đó kịp nhận ra tiếng hét thảm này là của Minh Doãn thiếu gia, nhất thời kinh hãi tột độ, trong đầu chỉ có một ý niệm lóe lên: không xong rồi, thiếu gia đã xảy ra chuyện.

Ai nấy vội vã bỏ lại việc đang làm, cuống quýt chạy tới, tranh nhau đi trên hành lang thuyền chật hẹp thành một đoàn.

Chương 038 – Lễ vật chết tiệt

Diệp Hình Nhi ngụ ở sát vách, ngay lập tức đẩy cửa phòng Lâm Lan.

Thất kinh hô: “Anh họ, anh sao vậy?” sự nóng lòng, ân cần hiện rõ trong mắt.

Lâm Lan kinh ngạc nhìn động tác thần tốc của Diệp Hình Nhi, hoàn toàn không giống như người bị say sòng, hơn nữa, nàng không nghĩ sẽ làm bị thương Lý Minh Doãn, mới vừa rồi tình thế cấp bách, dùng lực rất lớn, mặc dù đã vội thả bàn tay bị kẹt của Lý Minh Doãn ra nhưng có thể thấy được ba ngón giữa của hắn đang sưng phồng lên với tốc độ nhanh khủng khiếp. Lâm Lan kinh ngạc nhìn ngón tay sưng đỏ của Lý Minh Doãn, không biết nên giải thích thế nào.

Lần này thì thâm rồi, tay đứt ruột xót, Lý Minh Doãn hít vài ngụm lãnh khí, lúc này miễn cưỡng trấn định lại: “Không cần thận tự làm kẹt tay thôi.”

Lâm Lan ngạc nhiên nhìn hắn, hắn nhận hết sai lầm của nàng ư.

Diệp Hình Nhi nhanh chóng tiến lên xem xét vết thương của anh họ, nhìn một vết kẹt sâu dài trên mấy ngón tay, lại còn tiếng hét thảm thiết của anh họ, lòng bỗng đau xót tột độ, mắt sưng nước, ấp úng nói: “Bị thương nghiêm trọng như thế, có khi nào bị gãy xương không...”

Lý Minh Doãn lúc này bị đau không để ý, giờ thấy Diệp Hình Nhi đang cầm tay mình, hắn lung túng, bất mãn nhìn người khởi xương đang đứng ngăn một bên, khẩu khí có phần lạnh lùng: “Nàng là đại phu, còn không mau mau giúp ta trị thương.”

Lúc này Lâm Lan mới có phản ứng, tiến lên một bước nói Diệp Hình Nhi: “Em họ mau để ta xem, ta sẽ trị liệu cho anh em.”

Chu mama cũng đã tới, chưa tới cửa đã hỏi: “Có chuyện gì, xảy ra chuyện gì?”

Hiên nhiên Chu mama không nghĩ tới Diệp Hình Nhi đã ở đây, hơn nữa còn đứng một bên yên lặng roi lệ, tình hình như vậy không khởi sinh ra nhiều suy đoán.

Lý Minh Doãn không nghĩ một tiếng hét của mình lại thảm thiết, kinh động nhiều người như vậy, hắn lúng túng, vội nói: “Chu mama, không có chuyện gì, không cần thận kẹt ngón tay.”

Chu mama nghe nói bị kẹt ngón tay, nhìn lại thấy Lâm Lan đang cầm tay phải Minh Doãn thiếu gia, lòng nhất thời hoảng lên, bà đau lòng không nhịn được oán giận nói: “Sao không cẩn thận thế này, tay này của thiếu gia là để viết chữ, vạn nhất gân cốt bị tổn thương, phải làm sao đây.”

“Xương cốt vẫn ổn không sao cả, không phải là vấn đề cử động được đây sao.” Lý Minh Doãn nhin đau giật giật ngón tay.

“Đừng cử động, Quế tẩu, nhanh đi lấy dầu cải lên.” Chu mama nhìn ngón tay đã sưng phồng như củ cải đường của Lý Minh Doãn, gấp gáp gọi Quế tẩu.

Quế tẩu vội vàng chạy vào phòng bếp.

Diệp Hình Nhi hoài nghi nói: “Dầu cải... Hữu dụng không?”

“Sao lại không hữu dụng? Đây là phương thuốc dân gian, cha tiểu thư khi còn bé nghịch ngợm té từ trên cây xuống, trên trán sưng lên một u lớn, bôi dầu cải một lúc là khỏi.” Chu mama hơi bất mãn lâu bầu một câu, nhưng không phải bởi vì Diệp Hình Nhi hoài nghi phương thuốc dân gian của bà.

Lâm Lan giải thích: “Dầu cải tính ôn, có tác dụng tán hỏa, tiêu sưng độc rất công hiệu.”

Diệp Hình Nhi lại ủy khuất sinh khí, cô ta chỉ hỏi một câu, tại sao Chu mama lại đem chuyện cha cô ta ra nói? Khẩu khí rất lạ, lúc ở nhà Chu mama đâu có như thế này.

Hiện tại Chu mama không có tâm tư chiếu cố tâm tình Diệp Hình Nhi, bà quay ra quát đám người đang chen chúc ở cửa: “Không có liên quan tới ai cả, mọi người mau giải tán, ai làm việc người nấy đi.”

Mọi người vội vã giải tán, Diệp Hình Nhi lại đem mấy lời này suy nghĩ, người không liên quan, Chu mama nói cô ta sao? Cô ta làm sao thành người không liên quan, người bị thương là anh họ cô ta mà. Chu mama là gì chứ, cùng lắm chỉ là một hạ nhân mà thôi, chưa từng chăm sóc anh họ, trong lòng Diệp Hình Nhi bất bình, đứng im không đi.

Quê tẩu rất nhanh đã đưa dầu cải tới.

Lâm Lan nói: “Đưa cho ta, để ta giúp thiếu gia bôi.”

Lâm Lan cẩn thận xoa dầu cải cho Lý Minh Doãn từng chút một, nhìn những ngón tay sưng đỏ chuyển sang màu tím, lòng nàng vô cùng áy náy.

Chu mama dặn dò: “Thiếu phu nhân, tay thiếu gia bị thương không nhẹ, thiếu phu nhân phải cẩn thận, đừng để thiếu gia đụng vào nước, cũng đừng động vào đồ đặc gì, nếu không giữ gìn cẩn thận, lưu lại bệnh, phải bỏ cánh tay viết chữ này của thiếu gia, chúng ta đảm đương không nổi.”

Lâm Lan chột dạ, nàng xấu hổ vô cùng, không biết làm gì đành gặt đầu lia lia như giã tỏi: “Ta sẽ trông coi thiếu gia cẩn thận.”

Chu mama tạm thời yên tâm: “VẬY chuyện này giao lại cho thiếu phu nhân.”

Đi hai bước, Chu mama thấy Diệp Hình Nhi không có ý tư chuyển chân, bà cau mày nói với Linh Vận: “Nhị tiểu thư đang mệt, không mau đỡ nhị tiểu thư về nghỉ ngơi.”

Linh Vận thưa dạ, đi tới đỡ nhị tiểu thư.

Diệp Hình Nhi nhìn anh họ, trong mắt là vô tận lo lắng: “Anh họ, nhớ cẩn thận, ngàn vạn lần đừng làm bản thân bị thương nữa.”

Lý Minh Doãn cười nhạt gật đầu: “Em họ cũng phải bảo trọng thân thể.”

Khi Chu mama đi ra ngoài, tới chỗ Ngọc Dung, ba hừ nhẹ một tiếng: “Người theo ta ra đây.”

Ngọc Dung hoảng sợ, biết Chu mama muốn khiển trách nàng, mới vừa rồi thông báo phải chú ý tới thiếu gia và thiếu phu nhân, kết quả nàng mới rời đi thiếu gia đã xảy ra chuyện.

Ngân Liễu đồng tình nhìn Ngọc Dung, thương mà không giúp gì được.

“Đau lắm phải không?” Lâm Lan chợt dạ hỏi.

Nhìn vẻ mặt áy náy của nàng, Lý Minh Doãn không nỡ trách cứ, xem xét cái hộp bị nàng ném trên giường, hỏi: “Trong đó có cái gì?”

À? Lâm Lan nhanh chóng lấy hộp giấu vào tủ quần áo, ngượng ngùng nói: “Không có gì, là lễ vật các sư huynh tặng.” Trong lòng oán niệm, Ngân Liễu đúng là sơ suất, sao lại để cái hộp ở chỗ đó cơ chứ.

Ngân Liễu bung khay đựng đồ ăn lên, cẩn thận nói: “Thiếu gia, thiếu phu nhân, mời dùng cơm ạ.”

Lý Minh Doãn nhìn tay mình, sau đó nhìn Lâm Lan.

Lâm Lan hào phóng nói: “Để ta đút cho chàng ăn.”

Ngân Liễu bày thức ăn lên bàn xong xuôi, Lâm Lan ngồi bên cạnh Lý Minh Doãn, đút từng miếng từng miếng cho hắn ăn.

Trong lòng Lâm Lan không nghĩ gì, chăm chú hầu hạ bệnh nhân, nhưng Lý Minh Doãn không được tự nhiên, tuy nói không phải lần đầu Lâm Lan giúp hắn ăn cơm, lần trước hắn bị rắn cắn, nửa chết nửa sống nằm trên giường, cũng là Lâm Lan chiếu cố hắn, nhưng lúc đó hắn không thể cử động,

còn bây giờ, hai người ngồi mặt đối mặt...

Đề xoa dịu không khí lúng túng, Lý Minh Doãn hỏi: “Sur huynh của nàng tặng nàng cái gì?”

Lâm Lan cau mày: “Chàng có thể đừng quan tâm vấn đề này nữa không?”

Sắc mặt Lý Minh Doãn đen sì, nói: “Lần này ta bị thương không giải thích được, nàng nên cho ta biết trong hộp có gì chứ.”

“Coi như là tự do cá nhân được không? Quân tử không dò chuyện riêng tư người khác.” Lâm Lan đánh úp trước, có đánh chết nàng cũng không nói cho hắn bên trong là thứ gì, bằng không nàng chỉ có cách nhảy sông tự vẫn, nếu không thì sẽ bị người ta cười nhạo cho tới chết, cái hộp chết tiệt kia, nàng nên sớm ném nó đi mới phải chứ.

“Là thuốc hả?” Lý Minh Doãn thăm dò.

Lâm Lan đỏ mặt: “Không nói cho chàng.”

Nhìn vẻ mặt quẫn bách của nàng, lòng Lý Minh Doãn đoán ra tám chín phần, không khỏi cười nhẹ.

Hắn cười một tiếng, Lâm Lan không nén được tức giận, xù lông nói: “Chàng cười cái gì, không cho cười.”

Lý Minh Doãn càng xác định suy đoán của mình là đúng, nhin không được cười ha hả.

Lâm Lan sinh khí đứng lên, đem chén cơm nhét vào tay Ngân Liễu: “Em giúp thiếu gia đi.”

Bản thân chạy đi mở tủ lấy hộp ra chạy khỏi phòng.

Lý Minh Doãn la nàng: “Ai nha, đừng ném đi, có thể đưa cho Trần Tử Dụ...”

Lâm Lan oán thăm: đưa cái đầu anh ý.

Ngân Liễu không hiểu ra sao: “Thiếu phu nhân sao thế ạ?”

Lý Minh Doãn cười ngặt nghẽo mãi mới dứt được: “Không có gì, ăn cơm ăn cơm.”

Lâm Lan chạy đến trên boong thuyền, mở hộp ra, đem bình sứ nhỏ bên trong ném thẳng xuống sông, lòng thầm mắng: “Mau trôi ngay cho khuất mắt ta, mau mau...”

Chương 039 – Muốn học y

Cuộc sống trên thuyền không hề nhàn nhã như Lâm Lan tưởng, chính do nàng tạo nghiệt, sau khi Lý Minh Doãn bị thương, Lâm Lan trực tiếp thành thư ký của hắn. Lý Minh Doãn đọc sách có một thói quen, khi đọc sách nhận thấy chỗ đó quan trọng hoặc tâm đắc sẽ ghi chú. Vì vậy, phân nửa thời gian trong ngày Lâm Lan làm bút ký cho Lý Minh Doãn.

*Trắc ẩn chi tâm, Nhân chi đoan dã;
Tứ ó chi tâm, Nghĩa chi đoan dã;
Từ nhượng chi tâm, Lễ chi đoan dã;
Thị phi chi tâm, Trí chi đoan dã.**

** Lòng thương xót là đầu mối của Nhân; lòng ghét bỏ là đầu mối của Nghĩa; lòng từ nhượng là đầu mối của Lễ; lòng thị phi là đầu mối của Trí.*

Lý Minh Doãn làm bằm lâu bầu, lắc đầu cau mày, có vẻ không đồng ý.

Lâm Lan uể oải hỏi: “Cái này cũng ghi lại sao?”

Lý Minh Doãn lắc đầu: “Chỉ là chút cảm khái thôi.”

Lâm Lan xem thường nói: “Cái này có gì mà cảm khái, bắt quá lão đầu tử Mạnh Tử khuyên mọi người hướng thiện thôi, tất cả mọi người đều là kẻ quân tử như thế, xã hội này sẽ viên mãn yên bình rồi.”

Trong mắt Lý Minh Doãn lóe lên một tia kỳ quái, không nghĩ tới Lâm Lan sẽ nói ra như thế, liền nổi hứng thú bàn luận với nàng một phen: “Mạnh Tử nói, đây là gốc rễ của tứ đức, cái này gọi là bản, vốn là tự nhiên, sinh ra đã có.”

Lâm Lan khịt mũi nói: “Nói quàng, vậy anh đã gặp đứa con nít nào mới sinh đã biết lễ nghĩa liêm sỉ chưa hả? Không phải là sau khi lớn lên có giáo hóa mới thành sao? Nếu mà có sẵn tứ đức kia, cần chi đám người Khổng Tử, Mạnh Tử phí sức viết cái gì mà “luận ngữ”, “Mạnh Tử?” Ai còn cần bọn họ giáo hóa?”

Lý Minh Doãn như phát hiện ra điểm thú vị: “Vây cô cho nhân tính có sẵn là thế nào?”

Lâm Lan suy nghĩ một chút, không thể nói quá sâu xa to lớn tránh Lý Minh Doãn đem lòng sinh nghi, phải biết rằng nàng bất quá chỉ là một cô gái nông thôn mà thôi, liền nói: “Tôi cảm thấy nhân chi sơ tính bản thiện, bởi vì trẻ con thì căn bản không hiểu cái gì, tựa như tờ giấy trắng, sau đó trải qua tiếp xúc với nhiều người, sẽ từ tờ giấy trắng chuyển qua những màu sắc khác.”

“Cô nói cũng có lý, ý này rất mới mẻ.” Lý Minh Doãn cười nói.

“Sinh ra vốn không biết gì, chỉ có điều do cuộc sống xô đẩy, có những trường hợp bản thân không phân biệt được người đó tốt hay xấu, tôi từng nghe nói, có đứa trẻ con bị bỏ trong rừng rậm, lớn lên giữa bầy sói, lớn lên tính cách y hệt như sói, người như thế, anh bảo là thiện hay ác? Còn có thể xưng là người không?” Lâm Lan đưa ra ví dụ người sói để chứng minh?

Lý Minh Doãn thờ dài nói: “Thật không thể xưng là người.” Bỗng nhiên lông mày run run: “Cô nói thật chứ? Tại sao lại có cha mẹ ác tâm như vậy?”

Lâm Lan nhún nhún vai: “Trời cao biển rộng không thiếu những điều lạ. Cho nên nói, không có ai từ nhỏ là chánh nhân quân tử, cũng không có ai từ nhỏ là người gian xảo, đều là do ngày sau học mà thành, ngày xưa mẫu thân của Mạnh Tử không phải đã ba lần chuyển nhà vì chuyện này sao, ông ấy lại nói lấy tứ đức làm gốc, đúng là rối rắm, vấn đề nhàm chán này mà anh cũng suy nghĩ, đúng là vớ vẩn.”* Lâm Lan không nhịn được nói.

** Mạnh mẫu ba lần dời nhà: Lần 1 dời gần nghĩa địa, lần 2 dời gần chợ, lần 3 dời tới bên trường học*

Lý Minh Doãn không khỏi vỗ tay mà cười: “Hay, lời này của cô tuy có đi ngược với thánh ngôn nhưng rất tuyệt.”

“Lời thánh nhân cũng không phải tuyệt đối, tôi nói rồi, đơn giản là lão đầu tử Mạnh Tử muốn dạy người ta hướng thiện mà thôi, lời của ông ấy cũng có tác dụng tích cực.” Lâm Lan nói vào trọng tâm.

Lý Minh Doãn gật đầu, bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, ra vẻ nghiêm túc nói: “Không được gọi Mạnh Tử là lão đầu tử Mạnh Tử, đây là bất kính với thánh nhân.”

Lâm Lan nhớ tới điển tích Lưu gù giải thích từ “lão nhân” mới ngẩng đầu

cười nhìn Lý Minh Doãn: “Cái gì gọi là lão? Lão chính là cách gọi, giống như lão gia, lão tiên sinh, lão thái thái. Cái gì gọi là đầu? Đầu là người đứng đầu một nhà, hoặc là người đứng đầu một tông phái. Cái gì gọi là tử? Tử chính là thiên chi kiêu tử. Mạnh Tử vốn là tông sư nho gia cùng với Khổng Tử, sao lại không được gọi là lão đầu tử?”*

** Chỗ này dịch thuần Việt sẽ là: lão già Mạnh Tử nhưng do Lâm Lan cắt nghĩa ba chữ “Lão đầu tử” nên mình để nguyên*

Lý Minh Doãn ngây ngốc, nghe nàng giải thích hẳn không khỏi thấy buồn cười, giọng cười này, nghe như là sự thoải mái khi nghe nữ nhân mình yêu mến làm nũng, không tự chủ được mang theo mùi vị sủng nịch, lần đầu tiên cảm giác có thể cùng nàng nói chuyện lại vui vẻ đến thế.

Nhìn nàng tươi cười toát ra vẻ kiêu mị ngây thơ, Lý Minh Doãn rất tự nhiên néo néo chớp mũi nàng, cười sáng khoái: “Trước mặt người ngoài không cho gọi như vậy.”

Được lắm, dám néo mũi nàng, Lâm Lan cũng vươn tay néo néo mũi hắn một cái, làm ra bộ dạng là: anh dám chiếm tiện nghi của tôi, tôi cũng dám làm lại y hệt. Mắt mở to trừng nhìn hắn.

Lý Minh Doãn vừa bực mình vừa buồn cười: “Được rồi, hôm nay tôi muốn ra ngoài phơi nắng.”

“Giờ còn đòi phơi nắng, mặt trời xuống núi từ lâu rồi.” Lâm Lan bữu môi nhanh chóng thu dọn giấy bút, con một sách này, đọc sách vào là không còn biết ngày đêm gì cả.

Lý Minh Doãn ngạc nhiên, nhìn ra ngoài cửa sổ đã thấy ánh chiều tà, hắn mỉm cười: “Vừa hay đi ngắm tịch dương.”

“Gọi Ngọc Dung đi cùng anh đi, tôi cần nghỉ ngơi, ghi chép nguyên một ngày, tay rã rời rồi.” Lâm Lan xoa xoa cánh tay, miễn cưỡng dựa vào ghế, ai oán nói.

Lý Minh Doãn chia bàn tay bị thương quơ quơ trước mặt Lâm Lan: “Ai kêu cô thiếu chút nữa chặt đứt tay tôi.”

Lâm Lan nhụt chí, ai oán vạn phần, mạnh mẽ đứng lên đi lấy hòm thuốc.

“Cô làm gì vậy?” Lý Minh Doãn không hiểu.

Lâm Lan mở hòm thuốc ra lục lọi: “Tôi muốn nghiên cứu một vị thuốc đặc hiệu để sớm chữa lành thương thế của anh, giải phóng tay tôi.”

Lý Minh Doãn không khỏi bật cười, trêu chọc nàng một hồi sau đó chấp tay sau lưng đi ra khỏi khoang thuyền.

Mấy ngày qua tranh thủ thời gian nhàn rỗi Lâm Lan xem xét chế ra một đơn thuốc trị say xe, đem về tròn thành viên, thuốc này vốn là do Lý Triệu Cơ trong Thanh Quang tự ở Phật Sơn (*tỉnh Quảng Đông*) chế ra, Lâm Lan dùng cách của ông ta điều chế, có cái biến, hoàn thành viên nhỏ. Miễn đi việc sắc thuốc rườm rà khó uống, hiệu quả lại tốt, Diệp Hình Nhi cùng Ngọc Dung sau khi ăn thuốc này tình hình say tàu có chuyển biến rất tốt.

Lâm Lan còn làm “lục thân hoàn”*, “lục vị địa hoàng hoàn”, “hoắc hương chính khí tán” và một vài loại khác, tương lai là những đơn thuốc chính của cửa hàng.

**Xạ hương nhân tạo và 6 vị thuốc bí truyền của Trung Hoa.*

Đang lúc bận rộn thì có người gõ cửa.

Lâm Lan cho là Ngân Liễu, liền nói: “Vào đi.”

“Chị dâu, anh họ không có ở đây à?” phía sau giọng nói uyển chuyển của Diệp Hình Nhi vang lên.

Lâm Lan quay đầu lại, thấy Diệp Hình Nhi bê một cái khay đứng ở đó, nàng cười nói: “Hóa ra là em họ, em tìm anh họ có chuyện gì sao?”

Diệp Hình Nhi dịu dàng nói: “Không có chuyện gì, là em cố ý đến thăm chị dâu, mấy ngày nay làm phiền chị dâu hoàn tán thuốc, thân thể đã hồi phục nhiều, nhìn thấy chị dâu hàng ngày giúp anh họ học cực khổ, Hình Nhi cố ý tới phòng bếp nấu bát cháo tổ yến để chị dâu bồi bổ.”

Lâm Lan thụ sủng nhược kinh, vội vã đứng dậy nhận lấy khay: “Làm phiền em rồi.”

Diệp Hình Nhi cười khẽ nói: “Đều là người trong nhà, chẳng lẽ chỉ để chị dâu chiếu cố em, không thể để em họ vì chị dâu làm chút gì sao?”

Lâm Lan ngượng ngùng cười: “Vậy thì cảm ơn em.” Thế nhưng lòng sinh hồ nghi, Diệp Hình Nhi vô sự ân cần, rốt cuộc muốn làm gì?

Diệp Hình Nhi ôn nhu nói: “Chị dâu mau nhân lúc cháo còn nóng dùng đi, để nguội không tốt.”

Thịnh thịnh không thể chối từ, Lâm Lan không thể làm gì hơn là bưng bát tổ yến uống. Diệp Hình Nhi đi tới bên hòm thuốc bên cạnh, tay cầm mấy thứ dược liệu, tò mò hỏi: “Thật hâm mộ chị dâu biết y thuật, từ nhỏ thân thể ta đã yếu ớt, vì không muốn để người nhà lo lắng đã từng nghĩ tới việc học chút y thuật, không nói đi trị bệnh cứu người, là tự mình điều dưỡng thân thể cho tốt, đáng tiếc không được như nguyện.”

Lời này nói ra, ý muốn Lâm Lan hiểu rằng... : cô em họ này hứng thú với việc học y chữa bệnh sao?

Lâm Lan chậm rãi dùng cháo tổ yến, cười ha ha nhìn Diệp Hình Nhi, chỉ nghe không đáp.

Diệp Hình Nhi đợi trong chốc lát, thấy Lâm Lan không có đáp lời, liền đi thẳng vào vấn đề: “Chị dâu, chị bằng Hình Nhi theo chị học y.”

Là thật tâm hay có ý đồ? Lâm Lan ra vẻ kinh ngạc: “Học y rất vất vả đó.”

Diệp Hình Nhi thản nhiên đi tới, thản nhiên ngồi xuống đối diện Lâm Lan, nụ cười uyển chuyển, giọng nói chân thành: “Hình Nhi thật sự muốn học, không cầu có thể trị bách bệnh, chỉ cầu học y với chị dâu để tự chăm sóc bản thân, chị dâu có thể dạy ta được không?”

Lâm Lan cười nói: “Học để chăm sóc bản thân thì dễ dàng, em họ thông minh tài trí, đọc sách là sẽ thông hiểu.”

“Vậy sao được? Đọc sách không bằng học theo những lời chị dâu nói, làm theo những việc chị dâu làm, chị dâu, chị đồng ý đi.” Diệp Hình Nhi bày ra tư thái cầu khẩn.

Lâm Lan không tiện từ chối, không còn cách nào khác là nói: “Lúc nào ta có thời gian rồi sẽ dạy em.”

Diệp Hình Nhi mừng rỡ, đứng dậy hướng Lâm Lan quỳ gối khẽ chào: “Hình Nhi tạ ơn chị dâu.”

Lâm Lan cười khan mấy tiếng: “Em họ đa lễ, đều là người một nhà.”

Không biết Diệp Hình Nhi có tâm tư gì, nếu cô ta thực tâm muốn học,

Lâm Lan nàng không phải là kẻ nhỏ mọn, nàng sẽ thật lòng dạy, nếu Diệp Hinh Nhi nghĩ giờ trò gì, nàng sẽ tương kế tựu kế.

“Chị dâu, chị cứ từ từ dùng cháo, Hinh Nhi cáo từ trước.” Diệp Hinh Nhi đạt được mục đích, vui mừng đi ra ngoài.

Lâm Lan để bát cháo tổ yến xuống, bắt đắc dĩ cầu nhau một câu: “Lời nói yếu mềm dễ động lòng, lời này đúng là không sai.”

Chương 040 – Trung thành với ai

Lúc ăn cơm tối, Lâm Lan đem chuyện Diệp Hinh Nhi muốn học y cùng nàng nói với Lý Minh Doãn, Lý Minh Doãn nghe xong, hồi lâu không nói gì.

“Chàng nói gì đi.” Lâm Lan muốn nghe xem Lý Minh Doãn có ý kiến gì với chuyện này không.

Lý Minh Doãn giương mắt nhìn nàng, trong con ngươi thâm thúy là một mảnh trong sáng, hấn nhàn nhạt nói không mang theo bất kỳ tâm tình nào: “Nàng đã đáp ứng.”

Mấy ngày ở chung Lâm Lan đã phát hiện thêm về tính tình của hấn, lúc hấn vui vẻ sẽ cười, không vui cũng sẽ cười, nhưng là, khi mặt hấn ngưng trọng, nhất định là không vui rồi.

“Ta có thể không đồng ý sao? Vậy thì ta trở thành kẻ hẹp hòi, huống hồ người ta còn bung cháo tổ yến tới.” Lâm Lan biện minh cho mình.

Ngân Liễu cùng Ngọc Dung một bên không hện mà nhịu mày, đây không phải là cơ hội cho nhị tiểu thư tới gần thiếu gia sao?

Lý Minh Doãn trầm nghĩ: không biết ngượng còn đổ lỗi cho cháo tổ yến?

“Ngọc Dung, người đi nói cho nhị tiểu thư, ban ngày thiếu phu nhân phải giúp ta học, giờ Dậu sẽ nghỉ, nói cho nhị tiểu thư giờ Dậu tới.” Lý Minh Doãn ngẫm nghĩ một chốc rồi phân phó Ngọc Dung.

Ngọc Dung hiểu ý, thiếu gia định ra canh giờ với nhị tiểu thư, giờ này thiếu gia sẽ đi ra ngoài, cũng là không còn biện pháp nào hơn.

“Nô tỳ đi ngay.” Ngọc Dung cười dịu dàng lên tiếng đi ra ngoài.

Lý Minh Doãn cúi đầu tiếp tục ăn cơm, hai ngày nay, hắn chậm chạp học cách dùng tay trái ăn cơm, mặc dù động tác còn ngượng ngập nhưng vẫn toát ra vẻ nhã nhặn.

Ngân Liễu nhìn thiếu gia chỉ ăn cơm không có gấp thức ăn, thiếu phu nhân trầm mặt ngồi im một bên, không biết là tức giận bản thân hay giận đối thiếu gia, liền tiến lên giúp thiếu gia lấy chén súp: “Thiếu gia, thiếu phu nhân ăn thêm chút súp, cá nấu súp là bắt ở sông lên ngày hôm nay, rất tươi ngon.” Vừa nói, Ngân Liễu cũng đưa tới bên Lâm Lan một chén súp.

Lâm Lan vẫn buồn bực, nàng không muốn đáp ứng nhưng người ta đã van cầu như vậy...

Lý Minh Doãn xem xét vẻ mặt nàng, hắn nhàn nhạt nói: “Đáp ứng thì cũng đã đáp ứng rồi, cũng chẳng phải chuyện gì to tát, có điều nàng vừa giúp ta ghi chép, lại còn dạy em họ học y, rảnh rỗi thì hoàn tán thuốc, ta sợ nàng mệt mỏi.”

Lời này nghe lọt tai, hơn nữa lại còn đánh giá cao danh phận của nàng, tâm tình Lâm Lan đột nhiên chuyển biến tươi tỉnh, liền nhanh tay lấy đi chén súp cá trước mặt Lý Minh Doãn.

“Aiz.. Ta đã uống đâu.” Lý Minh Doãn không giải thích được nhìn nàng, hắn đã nói rồi sao nàng còn không cho ăn súp cá.

Lâm Lan bĩu môi một cái: “Hai ngày nay chàng đang uống thuốc bắc, không được ăn cá, có vị tanh.”

Ngân Liễu biết mình sơ ý, vội vã cáo lỗi.

Lâm Lan cười một tiếng: “Lần sau nhớ là được rồi.” vừa nói vừa múc một muỗng súp cá ném, dường như cố ý chọc tức người khác, nói: “Súp cá này ngon quá, cá tươi có khác, nhớ dặn đầu bếp hằng ngày có dùng cá làm thức ăn, hấp cũng được mà rán cũng ngon.”

“Thiếu phu nhân, thích ăn cá thì dễ rồi, hằng ngày nói nhà dò đánh một mẻ lưới thì cái gì cũng có.” Ngân Liễu phạm lỗi nhưng thiếu phu nhân không giáo huấn nàng, trong lòng vô cùng cảm động và thích vị thiếu phu nhân nhân từ này, nếu mà phạm lỗi kia trước mặt lão phu nhân, nhẹ thì phạt không được tiền thưởng, nặng thì xuống cấp, Ngân Liễu âm thầm hạ quyết tâm, sau này phải tận lực hầu hạ thiếu phu nhân hơn nữa.

“Ngân Liễu, người nói với đầu bếp, bồn thiếu gia đang bị thương ở tay, phải uống thuốc, không ăn được cá tanh, đợi khi vết thương của ta lành lại thì hãy nấu súp cá.” Lý Minh Doãn gấp một miếng rau nhàn nhạt nói, trong mắt hiện lên một tia giao hoạt.

Lâm Lan giận dữ: “Chàng tiểu nhân.”

Lý Minh Doãn giương mắt, cười cười nói: “Ta đây là gàn mực thì đen.”

Lâm Lan nghiêng răng nghiêng lợi: “Chàng mới là mực, một bụng chàng là mực, lục phủ ngũ tạng cũng đen, Ngân Liễu đừng nghe lời thiếu gia, làm theo lời ta bảo.”

Ngân Liễu hết nhìn thiếu gia lại nhìn thiếu phu nhân, quay qua quay lại không biết nghe thì thì tốt hơn.

Lý Minh Doãn cười khẽ nhìn Lâm Lan: “Ta cảm thấy nên viết một phong thư tới tiệm thuốc Hồ Ký, để cho nhóm sư huynh của nàng gửi thêm một phần lễ vật nữa.”

Lâm Lan nhìn khuôn mặt ghê tởm đang tươi cười một bộ nắm chắc phần thắng kia, lòng không ngừng nguyên rửa hấn tám trăm lần. Người này dám đem chuyện đó ra uy hiếp nàng, nhưng nàng là người sợ bị uy hiếp sao? Lâm Lan âm trầm nở nụ cười, hướng Ngân Liễu phát tay một cái: “Em đi ra ngoài trước đi.”

Lý Minh Doãn thực muốn trêu chọc nàng, ai bảo cuộc sống trên thuyền nhàn chán, thế nhưng nụ cười này của Lâm Lan khiến hấn nảy sinh dự cảm không tốt.

Ngân Liễu đang lúc khó xử, thấy thiếu phu nhân nói mình lui ra, nhất thời như trút được gánh nặng, vội vàng thoái khỏi mảnh đất thị phi này.

Lâm Lan đi về phía trước dò xét, cười như không cười nói: “Anh cứ viết thư đi, đến lúc để các sư huynh cười chê đừng trách tôi không nhắc nhở anh.”

Trong lòng Lý Minh Doãn bồn chồn, ngoài miệng đã cứng ngắt: “Có cái gì buồn cười.”

Lâm Lan bình tĩnh nói: “Bình thường, những người dùng đến thuốc kia,

hoặc là bản thân không được, hoặc là túng tặc vô độ, anh hi vọng các sư huynh nghĩ anh là loại người nào?”

Trong cuộc đấu phải có một người da mặt dày hơn, vô sỉ hơn, xem ra da mặt Lý Minh Doãn mỏng lắm, dám xin thuốc ư? Cho hắn mười lá gan nữa cũng không dám.

Quả nhiên mặt Lý Minh Doãn đỏ bừng, buồn bực cúi đầu ăn cơm không mở miệng nữa.

Lâm Lan nhàn nhã ngồi về chỗ uống súp cá, cố ý làm ra vẻ hưởng thụ, còn bất chợt cảm thán: “Đúng là cá tươi ngon, súp tuyệt quá.”

Người ngồi đối diện mặt đỏ dần dần biến thành mặt đen.

Ngọc Dung đi tới phòng nhị tiểu thư, đem lời Minh Doãn thiếu gia nói thuật lại nguyên vẹn, cố ý cường điệu là thiếu gia nói.

Diệp Hình Nhi tựa hồ không có chút mất hứng, nụ cười vẫn dịu dàng, giọng nói vẫn ôn nhu: “Ta đành phiền chị dâu phiền toái rồi, người về nói với thiếu phu nhân, sau này giờ Dậu ta sẽ qua lãnh giáo.”

Dứt lời gọi Linh Vận: “Đem Anh Đào hôm nay chia ra một nửa để Ngọc Dung mang qua cho thiếu gia cùng thiếu phu nhân ném thử chút.”

Linh Vận “ạ” một tiếng nhưng trong lòng vô cùng khó hiểu, từ lúc lên đường tiểu thư không ăn được nhiều, hôm nay thuyền lại gần bờ, Đinh mama nghĩ tiểu thư thích ăn Anh Đào, cố ý sai người lên bờ đi tìm, ngược xuôi mãi mới được có một chút.

“Nghe nói người cũng bị bệnh say tàu, nên nghỉ ngơi cho tốt, thời gian này thiếu gia lại bị thương, thật làm khó cho người rồi.” Diệp Hình Nhi gỡ trên búi tóc cây trâm khảm đá đỏ nhét vào tay Ngọc Dung.

Ngọc Dung kinh hãi, nhị tiểu thư là có ý gì? Vội lắc đầu: “Nhị tiểu thư, không được đâu ạ, hầu hạ chủ tử là bổn phận của chúng nô tỳ.”

Diệp Hình Nhi cười nói: “Sao lại không được, ta muốn học y cùng thiếu phu nhân, sau này còn phải phiền toái người nhiều, đừng từ chối, khách khí vậy.”

Ngọc Dung do dự chốc lát, nhận cây trâm, quỳ gối thi lễ: “Ngọc Dung tạ

nhị tiểu thư ban thưởng.”

Ngọc Dung bước ra cửa suy nghĩ, giây lát hương phòng Chu mama đi.

Chu mama nhìn cây trâm kia liền nhìn ra: đây là quà sinh nhật lão phu nhân thưởng cho nhị tiểu thư mười một tuổi, phía trên có gắn đá đỏ, mặc dù không phải là cực phẩm nhưng giá trị cũng không nhỏ. Nhị tiểu thư ra tay hào phóng thế này đủ thấy vẫn còn si tâm vọng tưởng. Chuyện Lâm Lan cùng thiếu gia giả vợ chồng phải giấu kỹ, người biết chuyện trừ vợ chồng lão phu nhân chỉ còn có bà, nhị tiểu thư không thể nào biết nguồn ngọn, nhị tiểu thư rốt cuộc có ý định gì? Nguyện ý hạ mình làm thiếp? Chu mama lắc đầu, dừng xem nhị tiểu thư tính tình dịu dàng, thật là là người vô cùng kiêu ngạo, chuyện làm thiếp, cho dù cha nhị tiểu thư đáp ứng, nhị tiểu thư cũng sẽ không chịu. Muốn cùng Lâm Lan đọ sức? Chu mama lại lắc đầu lần nữa, trong lòng ngổn ngang suy nghĩ, dòng suy nghĩ nào cũng làm bà sợ hết hồn hết vía.

Ngọc Dung bất an nhìn Chu mama, hiện tại nhị tiểu thư có ý định dùng nàng, nàng chỉ là một tiểu nha hoàn, không thể cùng chủ tử vạch mặt, nhưng nàng sẽ tuyệt đối không để người ta lợi dụng.

“Người cứ xem xét tình hình bên nhị tiểu thư, có động tĩnh gì kịp thời báo.” Chu mama ngẫm nghĩ hồi lâu đem cây trâm trả lại cho Ngọc Dung.

Ngọc Dung lên tiếng: “Chuyện này... Chuyện này có nên nói cho thiếu phu nhân...”

Chu mama trầm ngâm nói: “Nói cho thiếu phu nhân cũng tốt, nếu thiếu phu nhân là người thấu tình đạt lý trong lòng tự nhiên hiểu, cũng sẽ không nghi ngại thay lòng đổi dạ.”

Ngọc Dung thấy có đường đi, lòng thêm kiên định, sau khi từ biệt Chu mama mang theo Anh Đào trở lại phòng thiếu phu nhân.

Sau khi ăn cơm tối Lý Minh Doãn lên boong thuyền hóng mát, Ngân Liễu đi theo hầu hạ, trong phòng chỉ còn lại Lâm Lan, nàng lại tận dụng thời gian hoàn tán thuốc. Những vị thuốc này trước kia nàng đã nghĩ làm tới nhưng là không có tiền mua dược liệu, lại sợ bị sư phụ và các sư huynh nhìn ra điếm khác thường, giờ thì tốt rồi, Diệp gia có tiền, chỉ cần nàng viết danh sách ra, dược liệu liền có, hơn nữa không có sư phụ và các sư huynh ở đây, nàng có thể tập trung làm thí nghiệm.

“Thiếu phu nhân...”

Lâm Lan đang cố gắng tán vụn Ngưu Hoàng, nghe thấy Ngọc Dung gọi mình, nàng cười nói: “Em về vừa lúc, mau giúp ta tán vụn thứ này.”

Ngọc Dung để Anh Đào xuống hỗ trợ.

Nhìn thiếu phu nhân bận rộn, Ngọc Dung chân chờ mở miệng: “Thiếu phu nhân, nô tỳ có việc muốn bẩm.”

“Em nói đi.” Lâm Lan xem chừng, có phải là an bài của Lý Minh Doãn làm Diệp Hình Nhi mất hứng không.

“Nô tỳ đem lời thiếu gia nói chuyển cho nhị tiểu thư rồi.” Sắc mặt Ngọc Dung phức tạp.

“Ừ? Nhị tiểu thư nói gì không?” Lâm Lan tỏ ra không để ý hỏi, kỳ thực trong lòng đang rất quan tâm.

“Nhị tiểu thư nói sau tới tới giờ Dậu cô ấy sẽ tới học, để tỏ lòng biết ơn, nhị tiểu thư nói nô tỳ mang nửa số Anh Đào về cho thiếu gia và thiếu phu nhân dùng.” Ngọc Dung chỉ vào chỗ Anh Đào nói.

Lâm Lan thầm nghĩ: Diệp Hình Nhi thật đúng là biết nhẫn nhịn.

“Nhị tiểu thư còn thưởng cho nô tỳ cái này...” Ngọc Dung lấy cây trâm ra cho thiếu phu nhân nhìn.

Một viên đá đỏ thật là to, Lâm Lan nhất thời cảm giác mình thật nghèo, đồ người ta thưởng cho hạ nhân còn tốt hơn đồ nàng mua ở Thụy Phúc trang.

“Nếu là nhị tiểu thư thưởng, em hãy giữ lấy.” Lâm Lan cười nhạt.

“Thiếu phu nhân...” Ngọc Dung nói: “Xin thiếu phu nhân yên tâm, trong lòng Ngọc Dung chỉ có một chủ tử.”

Lâm Lan không khỏi mím cười, nửa cười nửa giỡn nói: “Thật chỉ có một sao?”

Ngọc Dung nghe thấy sợ hãi đứng dậy, quỳ rạp trên đất, trình trọng nói: “Lão phu nhân đem Ngọc Dung hầu hạ thiếu phu nhân, Ngọc Dung chỉ nhận thiếu phu nhân là chủ tử, trung thành đối với thiếu phu nhân.”

Lâm Lan không nghĩ tới một câu cười giỡn lại hù Ngọc Dung thành như vậy, vội vã đỡ Ngọc Dung dậy cười nói: “Em thật là nghiêm túc quá, ta nói giỡn với em thôi, nếu em không tốt ta đã sớm để em về với lão phu nhân rồi đổi người mới. Đã quyết đưa em cùng Ngân Liễu vào kinh thành là bởi ta tin các em, mặc dù ta xuất thân hèn kém nhưng cũng biết nghi người thì không dùng người, dùng người thì không nghi người, hôm nay chúng ta đều đã mở lòng với nhau, điều đó là tốt, lần này đi kinh thành không biết bao sóng gió chờ đợi, nhưng ta tin tưởng, chỉ cần chủ tớ chúng ta đồng lòng, sóng to gió lớn nào cũng có thể vượt qua.”

Nàng cũng không ngại vị chủ tử chân chính trong lòng Ngọc Dung là nàng hay vị lão phu nhân ở Phong An kia, bởi vì nói thẳng ra, mục đích của nàng và lão phu nhân là như nhau.

Ngọc Dung nghe xong, dùng hết sức gật đầu, trong mắt hiện lên sự kiên định: “Lời thiếu phu nhân nói... Ngọc Dung nhớ kỹ.”

Chương 041- Cho em một cơ hội

Liên tiếp mấy ngày, Diệp Hinh Nhi rất tự giác, giờ Dậu qua, không quấy rầy Lâm Lan. Lâm Lan dạy cô ta từ những điểm cơ bản nhất, như dùng thức ăn nào có lợi, một năm bốn mùa dùng thức gì để bổ thân thể, Diệp Hinh Nhi nhất nhất ghi nhớ.

Nhìn bộ dạng chăm chú học hỏi có quy củ của Diệp Hinh Nhi, Lâm Lan dĩ nhiên không biết dùng tư tưởng nào để phỏng đoán một người có tư tưởng không đơn giản, lòng có chút buồn bực, chưa tới kinh thành đã phải đối diện với hoa hoa thảo thảo này, đến kinh thành còn không biết bao nhiêu phiền toái chờ nàng. Nghe Trần Tử Dụ kia nói, Lý Minh Doãn ở kinh thành rất được đám khuê tú hoan nghênh, nàng không chỉ có nhiệm vụ giúp hấn đổi phó với lão vu bà kia (đây là tên lóng Lâm Lan đặt cho bà mẹ chồng tương lai không chính thống, Lý Minh Doãn nghe được thì gật đầu, cảm thấy xưng hô thế này rất thích hợp) lại còn muốn nàng vất vả làm người quét vườn giúp hấn quét dọn hoa hoa thảo thảo. Lâm Lan suy nghĩ, có nên đi tìm Lý Minh Doãn thương lượng chút không, quét dọn một chút, chuốc thêm vài vụn oán thù, nếu không cho nàng chút động lực thì sao làm nổi.

“Chị dâu, em xin phép về nghỉ.” Học xong một phần, Diệp Hinh Nhi tự

giác đứng dậy thu dọn cáo tù, một cái khăn tay rơi trên đất không tiếng động.

Lòng Lâm Lan khẽ động, nàng làm bộ không thấy khẽ híp mắt cười: “Em họ đi cẩn thận.”

Khóe môi Diệp Hình Nhi khẽ nhếch, nụ cười bí hiểm, thông dong lướt đi.

“Ngân Liễu, nhặt khăn tay kia đưa sang phòng cho nhị tiểu thư.” Lâm Lan phân phó. Bởi vì Diệp Hình Nhi dùng một cây trâm “thu mua” Ngọc Dung, nàng không thể làm khó Ngọc Dung, lúc nào Ngân Liễu cùng hầu hạ sát bên Lâm Lan, nói thế nào thì cũng nên cho Ngân Liễu một cơ hội tốt có đồ chứ?

Ngân Liễu nhặt khăn lên, nghi hoặc hỏi: “Mới vừa rồi rõ ràng thiếu phu nhân nhìn thấy.”

Lâm Lan cười nói: “Không phải ta tranh thủ cơ hội giùm em sao?”

Ngân Liễu không kịp phản ứng, mờ mịt: “Cơ hội gì cơ?”

Lâm Lan hé miệng cười một tiếng: “Chẳng phải em đi rồi sẽ biết sao?” vừa nói vừa vùi đầu vào đóng được liệu, lẩm bẫm: “Không đủ trâm châu rồi, cả long nã nữa...”

Ngân Liễu mơ hồ cầm khăn đi trả cho nhị tiểu thư.

Không bao lâu, Ngân Liễu trở lại, đem một chiếc vòng tay đặt trước mặt Lâm Lan, cười nói: “Đây chính là cơ hội thiếu phu nhân nói?”

Lâm Lan cầm qua vòng tay hướng về phía ngọn đèn đánh giá, tấm tắc nói: “Thật là hào phóng, vòng tay phi thúy quý như thế này cũng bỏ được.”

Ngân Liễu cười nói: “Vòng tay quý như vậy, nô tỳ không dùng được, thiếu phu nhân giữ lại đi.”

Lâm Lan mặc dù thích tiền nhưng không đến nỗi tham lam cả đồ được thưởng của nô tỳ, nàng giả vờ giận: “Đây là tâm ý của nhị tiểu thư, em giữ lại làm đồ cưới không phải tốt sao?”

Sắc mặt Ngân Liễu hồng hồng, ngượng ngùng lẩm bẫm nói: “Thiếu phu nhân nói cái gì mà ... đồ cưới...”

“Mau mau cất đi, sau này thông minh chút, đồ tốt phải biết giữ.” Lâm Lan

trả lại vòng tay cho Ngân Liễu.

Ngân Liễu kinh ngạc: “Nô tỳ không dám đâu, nô tỳ thấy không an tâm.”

Lâm Lan cười ha ha nói: “Có cái gì mà an hay không an, đó là nhị tiểu thư cam tâm tình nguyện thưởng em, có phải em đòi hỏi đâu.”

“Nhưng sợ là sẽ dùng nó gây khó dễ...” Ngân Liễu rất sợ lúc nào đó nhị tiểu thư yêu cầu không hợp lý.

“Cắt... Nói em ngốc đúng là ngốc thật, có một số việc trong lòng em hiểu được là được, em không nhận người ta sẽ tìm người khác, giờ em nhận rồi, có chuyện sẽ tìm em chứ không tìm người nào xa lạ, như vậy, có ý định gì thì ta cũng biết trước, nhất cử lưỡng tiện.” Lâm Lan kiên nhẫn chỉ giáo.

Ngân Liễu nghĩ kỹ rồi chợt nói: “Ý tứ thiếu phu nhân là... nhị tiểu thư muốn lợi dụng ta, ta sẽ giả bộ để cô ấy lợi dụng, lúc ấy thiếu phu nhân có thể dụng mưu ngược lại...”

Lâm Lan “hư” một tiếng, nhỏ giọng nói: “Chỉ hiểu mà không diễn đạt bằng lời nói.”

Hai người khe khẽ mà cười.

“Chuyện gì vui vẻ thế?” Lý Minh Doãn về phòng, thấy hai chủ tớ cười cười gian trá, da đầu khẽ rung lên.

Lâm Lan sảng giọng: “Không liên quan tới chàng.”

Lý Minh Doãn rảnh rồi nói: “Tốt nhất là đừng liên quan tới ta.”

Ngân Liễu vội đứng dậy đi lấy người cho thiếu gia châm trà, Ngọc Dung hỏi: “Ngày hôm nay gió bắt đầu nổi lên, nhà dò nói ban đêm trời có mưa, buổi tối có nên đổi chăn dày không ạ?”

Lâm Lan nhìn hai cái chăn mỏng trên giường, nói: “Không cần đổi, em đi lấy thêm một cái chăn dày, buổi tối lạnh quá thì đắp mấy cái luôn.”

Ngọc Dung không nghi ngờ gì, theo lời lấy chăn dày để ở lên giường.

Lý Minh Doãn thở phào nhẹ nhõm, nhận lấy nước Ngân Liễu mang lên châm trà.

Lâm Lan cầm đơn thuốc mới đưa cho Lý Minh Doãn: “Thiếu vài vị thuốc, lúc nào thuyền vào bờ ta phải lên bờ mua thêm.”

Lý Minh Doãn nhìn thoáng qua: “Ngày mốt thuyền đến bến Tô Châu, ta cũng muốn lên bờ một chút.”

Đến Tô Châu rồi? Lâm Lan rất hào hứng, nàng ngồi đối diện Lý Minh Doãn, giọng tươi cười mang theo vài phần lầy lòng: “Ta nghe nói cảnh Tô rất đẹp, chàng nói lên bờ một chút, có phải là muốn đi du ngoạn không?”

Lý Minh Doãn nhú mày nhìn nàng, nhàn nhạt nói: “Không du ngoạn, ta đi gặp bạn, nàng đi mua dược liệu.”

Lâm Lan thất vọng bĩu môi, nổi giận nói: “Chàng không đưa ta đi, ta tự đi.”

“Không được, chúng ta chỉ dừng lại ở đó một ngày, nếu nàng không về kịp, trễ hành trình thì sao?” Lý Minh Doãn nghiêm túc cự tuyệt.

Lâm Lan rầu rĩ nói: “Ta không phải trẻ lên ba không biết giờ giấc, ta còn lo chàng đi tìm bạn quá giờ không về ấy.”

Lý Minh Doãn do dự, kể từ khi Lâm Lan lên thuyền tới giờ hầu như sống trong khoang thuyền, hết bạn cái này lại bạn cái kia, boong thuyền cũng rất ít khi lên.

Nhìn hấn dao động, Lâm Lan thử dò xét: “Nếu chàng không yên tâm thì cho Văn Sơn đi theo ta, Văn Sơn là người đáng tin cậy.”

Lý Minh Doãn nhìn đôi mắt mong đợi kia của nàng, không đành lòng, liền nói: “Ta dẫn nàng cùng đi tìm bạn.”

Tìm bạn? Lâm Lan không có hứng thú.

Lý Minh Doãn lại nói: “Bạn ta ở Hồ Khâu, nơi đó là cảnh đẹp nhất Tô Châu.”

(Hồ Khâu)

Hồ Khâu? Kiếp trước Lâm Lan từng xem trên mạng cảnh đẹp nơi này, đúng là nơi cảnh sắc hợp lòng người, nhất thời cười sáng lạn: “Một lời đã định, không cho đổi ý.”

Ban đêm quả nhiên bắt đầu mưa, đầu tiên là tí tách đánh vào thân thuyền, khá nhẹ, càng về sau mưa càng lớn, tầm tã, thân thuyền dao động, động tĩnh kia thực là dọa người.

Âm ỉ khiến Lâm Lan không ngủ được, nhìn qua màn lụa thấy Lý Minh Doãn nằm ở giường nhỏ không nhúc nhích, nàng không khỏi bội phục việc hẩn ngủ ngon, sét đánh thế kia mà vẫn ngủ được.

Nằm thật chặt chẵn trên người, có chút lạnh, Lâm Lan chuẩn bị lấy thêm chăn dày Ngọc Dung chuẩn bị đắp thêm thì nghe thấy một tiếng xột xoạt, vội vã nhắm mắt, nín thở ngưng thần.

Chỉ thấy Lý Minh Doãn xuống giường, hướng phía nàng đi tới.

Hắn muốn làm gì? Lòng Lâm Lan căng thẳng, mắt khẽ ti hí nhìn.

Mơ mơ hồ hồ thấy màn bị vén lên, Lý Minh Doãn thò chân đi vào.

Lâm Lan khẩn trương buông tay nắm chẵn, lòng nghĩ loạn lên, nếu hẩn dám nhào lên, trực tiếp đập thẳng.

Tay của hẩn đã tới, thân đã tới... cả người Lâm Lan như cây cung đã lên dây, vận sức chờ phát động.

Tay của hẩn lướt qua thân thể nàng, hướng về phía chẵn dày.

Chẳng lẽ hẩn lạnh, muốn lấy chẵn? Nàng làm sao giờ? Nàng cũng lạnh mà...

Quả nhiên hẩn cầm chẵn lên, Lâm Lan đang muốn mở miệng, hẩn đã mở chẵn ra đắp lên người nàng, còn cẩn thận giếm góc chẵn giúp nàng, nhẹ nhàng nói thêm một câu: “Ngủ như chết vậy.” nói xong lui ra ngoài, nằm lại lên giường nhỏ, tiếp tục ngủ.

Lâm Lan ngây người độ nửa phút, thì ra hẩn sợ nàng lạnh cho nên đắp thêm chẵn cho nàng... Vừa rồi nàng đã lấy lòng tiểu nhân đo bụng quân tử, người này đúng là biết quan tâm người khác... Hừ, nhưng mà hằng ngày nàng chiếu cố hẩn nhiều, hẩn cũng thỉnh thoảng phải chiếu cố nàng mới đúng chứ... nhưng mà, có khi nào hẩn bị lạnh không? Hẩn gần đây phải ăn nhiều đồ bổ, chắc không thấy lạnh nhỉ? Lâm Lan tự hỏi tự trả lời, cảm thấy thỏa đáng liền yên tâm ôm chẵn nhắm mắt lại.

Chương 042 – Nửa đêm cầu thầy trị bệnh

Trời chưa sáng, Lâm Lan cùng Lý Minh Doãn bị một trận tiếng gõ cửa dồn dập làm tỉnh giấc.

Bởi vì tiếng mưa âm ỉ nên Ngọc Dung đã gõ một hồi vẫn không thấy động tĩnh, nếu không phải Văn Sơn hướng nàng bĩu môi nháy mắt, nàng không dám nghĩ thiếu gia cùng thiếu phu nhân đang...

Lý Minh Doãn vội thức dậy, nhanh tay ném chăn lên giường, hỏi: “Chuyện gì?”

“Thiếu gia, trước thuyền có một đứa bé bị bệnh nặng, người nhà tìm đại phu không được, hỏi thuyền chúng ta, tiểu nhân không dám có ý kiến...” Văn Sơn hắng giọng nói.

Lý Minh Doãn quay đầu lại nhìn Lâm Lan.

Lâm Lan ngay từ lúc nghe nói có trẻ nhỏ bị bệnh liền dậy mặc quần áo, nàng nói qua bức màn: “Ta đi xem một chút.”

Trị bệnh cứu người là đại sự, Lý Minh Doãn nói: “Văn Sơn, ngươi về nói với nhà kia chờ chút thiếu phu nhân sẽ qua.”

Văn Sơn lên tiếng, vội chạy đi.

Lâm Lan mặc xong xiêm y xuống giường, nhìn Lý Minh Doãn cũng dậy mặc quần áo.

“Anh không ngủ tiếp à?”

Lý Minh Doãn thất lại đai lưng, nhàn nhạt nói: “Ta đi cùng cô.”

Lâm Lan kinh ngạc: “Anh không biết y thuật, đi làm gì?”

Lý Minh Doãn đi giày xong, bước tới mở cửa, Ngọc Dung đã ở bên ngoài.

“Mau mang nước ấm tới, gọi Ngân Liễu tới chải đầu cho thiếu phu nhân.” Lý Minh Doãn phân phó.

Mọi người lấy tốc độ nhanh nhất hành động, Ngân Liễu giúp thiếu phu nhân mang hòm thuốc, Ngọc Dung lấy ô ra: “Phía ngoài mưa lớn.”

Ra khỏi khoang thuyền, Lý Minh Doãn miễn cưỡng ôm eo Lâm Lan che ô, một trận mưa âm âm đổ tới.

Lâm Lan nhìn thấy Văn Sơn đang nói chuyện với một nam tử trung niên ở mũi thuyền, Đông Tử chạy tới: “Thiếu gia, người kia chính là gia đình lúc ở bên Lâm An định dùng tiền gấp đôi nhà ta mua chủ thuyền để đi.”

Lời này là có ý gì? Chẳng lẽ ghi thù không cứu người?

Sắc mặt Lý Minh Doãn lạnh lùng: “Chuyện gì ra chuyện đó”

Đông Tử cười hắc hắc nói: “Tiểu nhân không phải muốn ngăn thiếu gia, chỉ là nói vài lời với thiếu gia thôi mà.”

Lý Minh Doãn trừng mắt liếc hẩn một cái, bụng tiểu tử nhà người gian xảo, bọn thiếu gia ta còn không biết?

“Đi thôi.” Lý Minh Doãn ôm Lâm Lan đi tới mũi thuyền.

Thấy thiếu gia cùng thiếu phu nhân đi tới, Văn Sơn cùng nam tử kia nghênh tiền.

Nam tử kia vái chào hai người bọn họ: “Thật sự xin lỗi, lúc này lại quấy rầy công tử cùng phu nhân, thật sự là bệnh tiểu công tử nhà ta rất đáng lo...”

Lâm Lan nói: “Không cần đa lễ, xem bệnh quan trọng hơn.”

Nam tử trung niên cúi người gạt đầu lia lịa, dùng tay ra dấu mời: “Thuyền nhà ta ở phía trước.”

Văn Sơn giúp Ngân Liễu cầm hòm thuốc: “Đề ta.”

Khi hai chiếc thuyền đã sát nhau, người hầu dùng ván gỗ bắc qua. Nam tử trung niên bước qua, nói với người hầu đang đứng chờ, người hầu lập tức chạy vào khoang thuyền.

Trên tấm ván gỗ ướt nhẹ, Lý Minh Doãn nắm chặt tay Lâm Lan, nhỏ giọng nói: “Cẩn thận dưới chân.”

Lâm Lan “Ừm” một tiếng, trong lòng bất giác dâng lên một niềm ấm áp, bọn họ chưa bao giờ gần nhau như vậy, gần đến độ có thể cảm nhận được thân nhiệt của đối phương, hẩn che ô cho nàng, tay còn lại ôm chặt nàng, tay

hắn rắn chắc, làm cho người ta có cảm giác an tâm, sự quan tâm kia bộc lộ thật tự nhiên, tựa như nàng thực sự là thê tử lòng hắn yêu thương. Nhưng Lâm Lan rất rõ ràng, loại quan tâm này không có nửa điểm quan hệ với yêu đương, có lẽ, đây là điều hắn sẽ làm đối với bất kỳ ai trong hoàn cảnh này, thật ra, hắn là một người rất cẩn thận.

Thời điểm Ngọc Dung gõ cửa, Diệp Hình Nhi cũng tỉnh dậy, cô ta phái Linh Vận đi xem có chuyện gì xảy ra.

Không bao lâu Linh Vận trở về: “Thuyền phía trước có người bị bệnh mời thiếu phu nhân quan xem bệnh, thiếu gia cũng đi cùng thiếu phu nhân rồi ạ.”

Diệp Hình Nhi nghe xong lòng dâng lên một niềm chua xót, anh họ rốt cuộc thích Lâm Lan ở điểm gì? Cầm kỳ thi họa, Lâm Lan không biết, xinh đẹp, Lâm Lan không có, bất quá chỉ biết mấy phương thuốc, nói vài lời dí dỏm mà thôi, thưởng thức của anh họ từ lúc nào trở nên thấp như vậy, đừng nói cô ta không phục, chỉ sợ những khuê nữ ái mộ anh họ trong thành cũng không thể nào phục.

Linh Vận hiểu được tâm tư tiểu thư mình, trước kia cô ta trông cậy tiểu thư có thể ở gần thiếu gia, trai tài gái sắc, nhất định là một đôi trời sinh, nhưng hôm nay thiếu gia có thiếu phu nhân, tiểu thư...

Hôm trước tiểu thư thưởng cho Ngọc Dung cây trâm gắn đá đỏ, hôm sau thưởng Ngân Liễu vòng tay phỉ thủy, lòng Linh Vận bất an, tiểu thư đang có ý định gì?

Diệp Hình Nhi vô cùng buồn bã, hai tháng trên thuyền này là cơ hội duy nhất của cô ta, nếu không thể như nguyện, chờ đến kinh thành, sợ là gặp được anh họ cũng khó. Nhưng hận là, anh họ lại như trốn cô ta, cô ta trăm phương ngàn kế tìm cơ hội phá Lâm Lan, ai ngờ Lâm Lan nhìn có vẻ ngây ngô nhưng ai biết là giả ngu hay ngu thật, xem ra, cô ta phải chuẩn bị công phu một phen mới được.

Linh Vận nhìn tiểu thư nhíu mày không nói, nghĩ không biết khuyên từ đâu, dù sao tiểu thư cũng không bao giờ tỏ lộ tâm sự với người như mình, do dự hồi lâu, Linh Vận quyết định thăm dò.

“Tiểu thư, lúc này sắc trời còn sớm, nằm thêm một lát hay sao ạ?”

Diệp Hình Nhi mệt mỗi năm lại, hướng lên đỉnh màn suy nghĩ, bản thân nên làm gì lúc này?

Lý Minh Doãn cùng Lâm Lan lên thuyền nhà kia, chỉ thấy một phụ nhân duyên dáng chừng hơn bốn mươi tuổi ra đón, mặt mũi mỹ lệ, bởi vì lo âu bất an mà có chút mệt mỏi.

Thấy nam tử trung niên cùng Lâm Lan và Lý Minh Doãn tới, ánh mắt vị phụ nhân càng thêm vội vã.

Nam tử trung niên tiến lên giới thiệu: “Phụ nhân, vị này là Lý công tử, đây là Lý phu nhân, Lý phu nhân tinh thông y thuật, nghe nói tiểu thiếu gia bị bệnh, đội mưa đến đây.”

Nghe được mấy chữ tinh thông y thuật, ánh mắt phụ nhân lại thêm sốt ruột, hàm chứa hi vọng mãnh liệt.

“Khiến hai vị gặp phiền phức.” Phụ nhân nhẹ nhàng lễ nói.

“Phụ nhân không cần đa lễ, mau để vợ ta xem đứa bé xem thế nào.” Lý Minh Doãn hoàn lễ nói.

Phụ nhân nhìn về phía Lâm Lan: “Vậy làm phiền Lý phu nhân rồi.”

Lâm Lan quay đầu lại gọi Ngân Liễu, nhưng nhìn thấy xiêm y Lý Minh Doãn đã ướt cả, liền nói: “Chàng về đổi lại xiêm y trước đi.”

Lý Minh Doãn gật đầu, nhỏ giọng dặn dò: “Có thể chữa được là tốt, không được thì ráng ổn định bệnh tình cho người ta, ngày mai tới Tô Châu rồi.”

Lâm Lan hiểu ý tứ của hắn, hắn chưa yên tâm y thuật của nàng, nhưng qua mấy lời này cũng nhận ra được sự quan tâm của Lý Minh Doãn với nàng.

“Biết rồi, chàng mau về thay đồ đi, không lại bị lạnh.” Lâm Lan cúi đầu đáp lại một câu, mang Ngân Liễu theo vị phụ nhân kia vào phòng.

“Ngày hôm trước, Dung Nhi nhìn người ta câu cá muốn ra câu cùng, vô ý rơi xuống sông, may mà được cứu kịp, lúc ấy ta liền sai người nấu canh gừng cho uống để tránh cảm, ai ngờ ban đêm vẫn ho khan, tới hôm qua thì sốt cao, vốn tưởng rằng có thể chống cự tới Tô Châu...” Phụ nhân vừa đi

vừa nói chuyện, những lời cuối nghẹn ngào lẫn nước mắt, quả nhiên rất đau lòng.

“Hiện tại thế nào rồi?” Lâm Lan hỏi tới.

Phụ nhân thắm hai khóe mắt ướt, nói: “Đêm hôm qua sốt cao hầm hập, trên thổ dưới tả, thỉnh thoảng hôn mê, ta dùng rượu trắng chà sát người cho nó, lại dùng khăn đắp nước đắp lên trán vẫn không thấy thuyên giảm, ngược lại còn sốt cao hơn, bây giờ mọi người nhón nháo hết cả.”

“Phụ nhân, không xong rồi, thiếu gia co quắp...” một đứa nha hoàn thất kinh chạy đến.

Mặt phụ nhân biến sắc, đau đớn hô một tiếng: “Dung Nhi...” bỏ lại Lâm Lan bước nhanh vào phòng.

Lâm Lan đi theo.

Chỉ thấy một đám nha hoàn vây quanh giường, chà xát chân tay người nằm trên giường, gấp giọng hô thiếu gia.

Phụ nhân thấy thân thể đứa bé kia co quắp, miệng sùi bọt mép, hai mắt trắng dã, hai chân nhũn ra, chực té xuống.

May mắn Lâm Lan nhanh tay đỡ lấy phụ nhân, nàng vội vàng phân phó: “Các người mau đỡ phụ nhân nằm xuống, xoa bóp cho phụ nhân, đi chuẩn bị trà nóng cho phụ nhân uống, số còn lại đi chuẩn bị nước nóng, khăn sạch, đừng có xúm lại một chỗ thế này.”

Chúng nha hoàn đã sợ tới chân tay luống cuống, thấy có người chỉ thị chỉ thị làm cái này, làm cái kia, nhất thời không nghe ra câu nào.

Một người đứng tuổi đứng ra: “Hồng Hương, Hồng Ngọc mau dìu phụ nhân, Thanh Hà đi châm trà, Lan Anh đi nấu nước...”

Lâm Lan lấy khăn lụa của mình nhét vào miệng đứa bé, nói với Ngân Liễu mở hòm thuốc: “Giúp ta lấy ngân châm.”

Ngân Liễu nhanh nhẹn lấy ngân châm giao cho thiếu phụ nhân, Lâm Lan hơi ngân châm trên ngọn lửa để sát trùng trước hết phải châm để cho đứa bé ổn định lại.

Người đứng tuổi vừa sai khiến đám nha hoàn đứng sang một bên nhìn

Lâm Lan, bà nhìn thấy Lâm Lan trẻ tuổi, sợ nàng không tinh thông y thuật.

Hai cây châm đi xuống, đứa bé ngừng co quắp, an tĩnh lại.

Lâm Lan lấy tay xem nhiệt độ trên trán đứa bé, lại lật mí mắt nó, cầm một miếng gỗ nhỏ cạy miệng đứa bé, xem xét lưỡi, cuối cùng tinh tế bắt mạch.

Lúc nghe phụ nhân nói nguyên nhân đứa bé bị bệnh, trong lòng nàng đã có suy nghĩ, đây là do khí lạnh xâm nhập dẫn đến cảm mạo, không chừng đã uống vài ngụm nước biển lạnh, bởi vì không kịp chữa trị nên bệnh tình thêm nặng.

“Ngân Liễu, lấy hai viên Bảo Ninh Hoàn.” Lâm Lan phân phó: “Nghiền với nước ấm cho đứa bé này uống.”

Vị mama đứng tuổi vội nói: “Đề ta, đề ta.”

Lúc này, phụ nhân đã tỉnh dậy, tâm tình liền kích động: “Dung Nhi thế nào rồi?”

Lâm Lan giữ bả vai phụ nhân: “Phụ nhân an tâm, bệnh tình tiểu công tử thoát nhìn nghiêm trọng nhưng không phải không trị được, bất quá đề chậm hai ngày nữa mà nói... chỉ sợ nguy hiểm.”

Phụ nhân vừa nghe nói có thể trị liền nắm chặt tay Lâm Lan, kích động nói: “Lý phu nhân, van xin ngài nhất định phải cứu Dung Nhi, Kiều gia chúng ta chỉ có mình Dung Nhi là độc đinh, nếu nó có mệnh hệ gì... ta, ta... cũng không sống nổi.”

Lâm Lan nhìn phụ nhân này tuổi không còn ít, mà đứa nhỏ này chỉ mới khoảng bảy tám tuổi, xem ra là trung niên mới sinh được con, tự nhiên vạn phần thương yêu.

“Phụ nhân yên tâm, trị bệnh cứu người là bổn phận của thầy thuốc, hiện tại ta đã cho tiểu công tử uống thuốc cấp cứu tạm thời, tạm thời đình trệ bệnh, muốn khỏi hẳn phải dùng thêm mấy vị thuốc.”

Lúc này phụ nhân mới an tĩnh lại, sai người mang bút mực tới: “Mời Lý phu nhân kê đơn thuốc.”

Lâm Lan ngồi xuống, vừa viết vừa nói: “Trúng gió sinh ra cảm, toàn thân đổ mồ hôi, mạch loạn, thân thể tiểu công tử tính dương, dễ trị, dùng cây Ma

Hoàng, phụ tử thông khí tán chi...”

Phụ nhân cùng vị mama kia thấy Lâm Lan nói rõ ràng mạch lạc ngọn nguồn bị bệnh, lại kê đơn không chút ấp úng, hai người không khỏi liếc nhau một cái, vẻ mặt kia tựa như nói... Dung Nhi thật sự được cứu rồi.

“Những dược liệu này chỗ ta đang thiếu, đành chờ tới Tô Châu đi kiếm, hai ngày này các vị dùng tạm Bảo Ninh Hoàn, tuy nhiên không thể lạm dụng nó, cách bốn canh giờ dùng hai viên, hòa nước cho đứa bé uống, có thể hòa tan chất độc trong cơ thể, quá hai canh giờ nếu đứa bé sốt thì cho người tới gọi ta.” Lâm Lan đem hộp gỗ vuông giao cho phụ nhân.

Phụ nhân cảm kích vạn phần: “Nếu Dung Nhi có thể tránh được kiếp này, Lý phu nhân liền là đại ân nhân Kiều gia chúng ta.”

Lâm Lan mỉm cười nói: “Phụ nhân quá lời, tiểu công tử mạng lớn, tất có an khang, kính mong phụ nhân bảo trọng thân thể, bằng không tiểu công tử khỏi bệnh sợ rằng phụ nhân lại sinh bệnh mất.”

Chương 043 – Mặc kệ

Lâm Lan vừa ra đã thấy Lý Minh Doãn chấp tay sau lưng ở đại sảnh đi tới đi lui, chân mày nhíu chặt, thần sắc ngưng trọng.

Văn Sơn thấy thiếu phụ nhân, vui mừng nói: “Thiếu phụ nhân đã ra.”

Lý Minh Doãn lập tức ngừng đầu, tiến lên đón: “Thế nào rồi?”

Nam tử trung niên đứng bên cũng đưa vẻ mặt lo lắng nhìn Lâm Lan.

Phương mama đưa Lâm Lan ra cười ha ha nói: “Lý phu nhân y thuật cao minh, tiểu công tử đã ổn định rồi, giờ cũng không mê sảng nữa.”

Lý Minh Doãn thở phào một hơi, khẽ nở nụ cười.

Lâm Lan nhìn xiêm y hần xộc xệch, căn bản không trở về thay đồ, tâm tình nàng có chút khó chịu: “Sao chàng còn ở đây, xiêm y ướt dính trên người không khó chịu à? Nếu để lạnh xâm vào cơ thể, nhiễm lạnh sinh bệnh thì sao?”

Nam tử trung niên vội vàng cáo lỗi: “Là do tại hạ suy nghĩ không chu

toàn.”

Lý Minh Doãn cười nhạt: “Không có gì, nếu tiểu công tử không còn gì đáng ngại, vậy chúng ta cáo từ.”

Văn Sơn hơn hờ giúp Ngân Liễu cầm hòm thuốc, nam tử trung niên đưa bốn người ra khoang thuyền.

Một phen mưa gió vùn vù qua, sắc trời đã sáng, sau cơn mưa không khí trong lành se se lạnh, vài cánh cò trắng chao lượn trên sông, có con đứng trên cột buồm, mắt chăm chú nhìn mặt nước chuẩn bị tùy thời bay xuống vồ tôm cá dưới nước.

“Tiểu thư, tiểu thư nhìn kia, phía trên có mấy con chim đại bàng.” Linh Âm chỉ cột buồm hưng phấn thì thầm.

“Cô nương, đó là cò trắng.” Người lái đò nhìn ra bờ sông cười cười giới thiệu cho Linh Âm.

Diệp Hình Nhi coi như không nghe thấy, chỉ nhìn chăm chăm hai người phía trước.

Anh họ một tay che chở cho Lâm Lan, bộ dạng thật ân cần, hình ảnh kia xoáy sâu vào mắt cô ta, đâm thẳng vào lòng ngực đau nói. Nếu như không phải cha mẹ cùng vào kinh thành, trong nhà không ai làm chủ cho cô ta, giờ phút này người đứng bên cạnh anh họ chắc chắn là cô ta. Cứ cho rằng vẫn còn cơ hội, anh họ dù có muốn nói chuyện hôn nhân cũng sẽ đợi thời gian dài sau khi mãn tang mẫu thân anh ấy, không ngờ vừa mãn tang xong đã dẫn theo Lâm Lan cùng trở về, đập tan mọi hi vọng tốt đẹp của cô ta, điều này sao cô ta có thể cam tâm chịu đựng?

Diệp Hình Nhi thu hồi tầm mắt âm đạm, nhìn dòng sông mênh mông trước mặt, lòng không khỏi sinh ra một ý niệm ác độc: Nếu như... nếu như... Lâm Lan biến mất không dấu vết... hết thủy phiến não cũng sẽ không còn nữa.

Cô ta bỗng nhiên bật dậy hướng hai người kia đi tới.

Linh Âm thấy tiểu thư, không kịp hỏi nhà đò xem cò trắng thích ăn gì, vội vàng đi theo.

“Chung quản gia không cần tiễn, mau về đi.” Đến thuyền mình, Lý Minh

Doãn quay đầu lại nói với nam tử trung niên.

Chung quản gia vái chào thật sâu: “Hiện tại tiểu công tử đã khá hơnm tại hạ đến tạ ơn Lý công tử, Lý phu nhân.”

Lý Minh Doãn mỉm cười nói: “Việc nên giúp đỡ lẫn nhau mà.”

Chung quản nhẹ giọng nói: “Tại hạ xin cáo từ.”

Chung quản gia vừa rời đi, Lâm Lan liền tiến lên nói thầm: “Sao phải chờ tôi? Anh không yên tâm y thuật của tôi à?”

Lý Minh Doãn nhìn nàng cười nói: “Cô thực lắm chuyện.”

“Chê tôi lắm chuyện anh còn chờ tôi?” Lâm Lan tức giận lườm hấn một cái.

“Tôi lo bệnh tình đứa bé kia.” Lý Minh Doãn tỏ vẻ không quan tâm nàng giận nói.

Lâm Lan nổi cơn: “Anh cho rằng tôi lo lắng anh sinh bệnh hả, tôi lo là vì sợ anh sinh bệnh tôi lại vất vả thêm thôi.”

Lý Minh Doãn nghiêm túc nói: “Cô là phu nhân của tôi, tôi chờ cô là lẽ phải, nếu tôi bị bệnh, cô cũng phải theo phép tắc chiếu cố tôi.”

Lâm Lan hừ một tiếng: “Chúng ta hiệp...”

Lâm Lan muốn nói trong hiệp ước không có điều này, mắt nhìn thấy Văn Sơn cùng Ngân Liễu đã tới gần, lập tức nuốt mấy từ phía sau vào bụng.

Lý Minh Doãn thấy nàng thiếu chút nữa nói ra bí mật, không khỏi có chút tức giận, vẻ mặt trở nên lạnh lùng, cứng rắn nói: “Cô biết là tốt rồi.”

Lâm Lan bị hấn giày vò đến chết mắt.

Ngân Liễu cùng Văn Sơn bắt đắ dĩ cười khỏ, thiếu gia và thiếu phu nhân rõ ràng là quan tâm đối phương, hết lần này lần khác không chịu nói ra, không phải là tự ôm khó chịu vào mình sao?

“Anh họ, chị dâu, hai người đã về rồi.”

Diệp Hình Nhi đứng đối diện cười dịu dàng nghênh tiếp.

Lâm Lan thấy Diệp Hình Nhi tới, trong lòng gấp rút hiện lên ý niệm, chẳng phải Lý Minh Doãn anh không thích đôi mắt với cô em họ này sao? Hôm nay tôi mặc kệ, để cho anh nhúc đầu một mình đi.

Lâm Lan cười tươi nói: “Em họ dậy sớm vậy.”

Diệp Hình Nhi nhìn thấy sắc mặt lạnh lùng của anh họ, trong lòng như bị người ta dùng một lưỡi dao sắc bén rạch một đường dài, loại đau này, chỉ có mình cô ta tự biết, tại sao mỗi lần anh họ nhìn thấy cô ta thì lại lạnh mặt như người dung như vậy, cô ta làm người khác chán ghét như thế sao? Giọng nói bất giác lộ ra mấy phần ảm đạm: “Đã dậy từ lâu, nằm khó ngủ quá, định đứng lên đi lại một chút. Đúng rồi, nghe nói chị dâu đi xem bệnh cho người ta, bệnh nhân kia thế nào rồi?”

Lâm Lan gật đầu: “Đã không có gì đáng ngại, ta về nghỉ ngơi trước, hôm nay không tiếp em họ được.”

Lúc này Lâm Lan cách mép thuyền chỉ có hai thước, chỉ cần cô ta làm bộ trơn trượt chân, nhào qua, Lâm Lan sẽ rơi xuống nước... Nhưng là, Lâm Lan nói xin lỗi không tiếp được rồi.

Thoáng chốc do dự, Lâm Lan đã bỏ lại Lý Minh Doãn, bước qua Diệp Hình Nhi mà đi.

Lý Minh Doãn ngạc nhiên nhìn Lâm Lan, hay thật, nói đi là gì, nàng giận thật ư?

Ngân Liễu vội lấy hòm thuốc từ tay Văn Sơn theo chân thiếu phu nhân về khoang thuyền.

“Ây da, anh họ, xiêm áo của anh ướt hết thế kia.” Phía sau thuyền đến ngữ điệu ân cần của Diệp Hình Nhi.

Lâm Lan bĩu môi, Diệp Hình Nhi cô biểu hiện tốt quá nhỉ.

Ngân Liễu đuổi theo Thiếu phu nhân, nhỏ giọng oán giận nói: “Thiếu phu nhân, sao thiếu phu nhân lại để thiếu gia lại? Chẳng phải là...”

Lâm Lan xem thường nói: “Thiếu gia nhà em có phải người chết đâu? Huống chi còn có Văn Sơn ở đó, sợ cái gì?”

“Kẹt kẹt...” tiếng khoang thuyền mở ra, Chu mama đi ra.

Ngân Liễu nhìn thấy Chu mama liền chào một tiếng.

Sắc mặt Chu mama không đổi, nói với Lâm Lan: “Nếu thiếu phu nhân mệt, nhanh về nghỉ ngơi đi.”

Lâm Lan ngượng ngùng mà cười, âm thầm chột dạ, có vẻ Chu mama đã nghe được lời nàng nói, xem ra sau này nói chuyện phải cẩn thận một chút, tai vách mạch rừng, huông chi ở trên thuyền, vách cửa quá mỏng, không an toàn chút nào.

“Thiếu phu nhân về rồi ạ? Thiếu gia đâu ạ? Nô tì xuống bếp chuẩn bị chút đồ ăn cho hai người.” Ngọc Dung nhanh nhẹn nói.

Lâm Lan nặng nề ngồi xuống ghế, thở sâu một hơi.

Ngân Liễu đặt hòm thuốc xuống: “Thiếu gia đang ở bên ngoài, đoán chừng lúc này đang nói chuyện với nhị tiểu thư.” Thanh âm Ngân Liễu không cao không thấp, đủ để đi vào lỗ tai thiếu phu nhân.

Lâm Lan ngẩng mặt lên than thở, hẳn cùng nàng không có hứa hẹn gì nhiều, nàng cũng không phải thê tử đúng nghĩa của hắn, quản gì nhiều như vậy?

Ngọc Dung kinh ngạc: “Sao không về cùng nhau?”

Ngân Liễu hướng Thiếu phu nhân bên kia chép miệng, dùng khẩu hình nói với Ngọc Dung: “Hai người giận dữ.”

Ngọc Dung cuống lên, giận dữ cũng không thể để thiếu gia ở bên ngoài khiến nhị tiểu thư có cơ hội tới gần thiếu gia chứ.

“Ta ra ngoài xem chút.” Ngọc Dung vừa nói vừa đi.

Vừa mới mở cửa đã thấy thiếu gia đứng ở ngoài từ lúc nào, mặt mày ngưng trọng.

Ngọc Dung vội tránh ra: “Thiếu gia...”

Lý Minh Doãn bước vào, quát một câu: “Đi ra ngoài.”

Ngân Liễu cùng Ngọc Dung tự nhiên biết thiếu gia kêu ai ra ngoài, hai người nhanh chóng lui xuống, ra ngoài đưa tay gài cửa, thấp thỏm bất an đứng ngoài.

Ngọc Dung nhỏ giọng nói: “Thiếu gia hình như nổi giận thật rồi.”

Ngân Liễu gật đầu, trong lòng tự nhủ: Thiếu phu nhân cũng rất tức giận.

Ngọc Dung lại nói: “Bọn họ có khi nào làm âm lên không?”

Ngân Liễu lắc đầu, vẻ mặt rất là bất đắc dĩ.

Chương 044 – Can dự

Lâm Lan cảm thấy kinh ngạc vì thấy Lý Minh Doãn nhanh như vậy đã quay lại, công lực của Diệp Hình Nhi kia thực quá kém.

Lý Minh Doãn sầm mặt bước ra sau tấm bình phong, thay chiếc áo đã ướt rồi đi ra ngoài với gương mặt đen sì, cầm sách lên ngồi xếp bằng trên giường, không thèm liếc mắt nhìn Lâm Lan dù chỉ một lần.

Lâm Lan chỉ biết nhìn hẩn mà oán thầm:

Anh tức cái gì, không dám chọc em họ của anh hả?

Chu mama mang theo Quế tẩu từ bên ngoài tới, thấy Ngân Liễu cùng Ngọc Dung ở ngoài cửa.

“Sao hai người không vào trong hầu hạ, đứng ở đây làm gì?” Chu mama khễ quở trách.

Ngân Liễu úp úp mở mở nói: “Là thiếu gia... Thiếu gia bảo bọn nô tỳ lui ra ngoài.”

Chu mama liếc xéo hai người một cái rồi dạy dỗ: “Các người đều do lão phu nhân dạy dỗ, ngay cả việc hầu hạ chủ nhân cũng làm không xong? Không thấy y phục của thiếu gia đã bị ướt sao? Ngay cả việc lúc này thiếu gia và thiếu phu nhân còn chưa ăn điểm tâm mà cũng không biết? Làm nô tỳ, không có bản lĩnh chia sẻ ưu phiền cho chủ nhân, ít nhất cũng phải biết chăm sóc kỹ lưỡng về vấn đề sinh hoạt hằng ngày, chế độ ăn uống ra sao, không phải cái gì cũng đợi chủ nhân nhắc rồi mới đi làm.”

Hai người cúi gằm mặt, vừa xấu hổ vừa lo sợ, vừa nãy còn lo thiếu gia cùng thiếu phu nhân sinh sự nên chuyện quan trọng cũng quên mất.

“Còn không mau vào bếp gọi người mang trà gừng tới?” Chu mama thấy vẻ đáng thương của hai người thì giọng điệu cũng hạ xuống.

“Cốc cốc cốc” tiếng gõ cửa truyền tới.

Lý Minh Doãn vờ như không nghe thấy, vẫn tiếp tục đọc sách, Lâm Lan thấy vậy đang định hỏi chuyện gì thì cửa mở ra, Chu mama cùng Quế tẩu đi vào trên tay bưng một cái khay.

Chu mama bước vào thấy không khí có gì đó không đúng, gương mặt hai người cũng cứng lại, trong lòng có chút bất mãn với Lâm Lan nhưng không hề biểu lộ ra mặt, khẽ mỉm cười: “Thiếu gia và thiếu phu nhân bận rộn từ sớm đến giờ rồi mà vẫn chưa ăn gì, tôi dặn Quế tẩu nấu cháo ý dĩ, trộn với rau diếp cùng với hành tằm, là đồ ăn giải cảm, thiếu gia và thiếu phu nhân mau ăn cho nóng.”

Quế tẩu vội vàng dọn chén bát ra.

Chu mama khác với những bà vú bình thường, vốn là người thân cận với lão phu nhân, Lâm Lan hiểu điều này nên tủm tỉm cười nói: “Mấy việc này gọi Ngọc Dung, Ngân Liễu làm là được rồi, lại phiền Chu mama tự mình mang tới.”

Chu mama cười cười, thầm nghĩ: Ta cũng chẳng muốn tới, thiếu gia nhà ta không bị cô làm tức chết thì cũng bị cho đói chết, rốt cuộc không phải vợ chồng thật thì chẳng biết yêu thương nhau.

Lúc này, Diệp Hinh Nhi ở trong phòng mình, lấy kéo cắt khăn tay bằng lụa thành từng mảnh nhỏ, vừa khóc vừa vò nát chúng, chẳng qua cô ta chỉ muốn dùng khăn tay lau qua y phục cho anh họ, không ngờ anh họ tránh như tránh tà, mà hận nhất là Chu mama, cũng chỉ là kẻ tội tởm, bà già chết bầm, ý mình được bà nội sủng ái nên chẳng coi ai ra gì, cái gì mà việc này nên để kẻ dưới làm, nào dám phiền nhị tiểu thư động tay... Em họ quan tâm anh họ cũng không được sao? Bà già đáng ghét, dám so sánh cô ta như vậy.

Nghiến răng nghiến lợi, Diệp Hinh Nhi vẫn chưa hết tức giận, vợ được túi thơm liền hành hạ nó.

“Tiểu thư, xin dừng tay, tiểu thư đã tốn công thêm nó mấy ngày nay rồi...” Linh Vận bước tới giành lấy cái kéo, có lẽ lo tiểu thư bị thương ở tay nhiều hơn là xót cái túi thơm.

Diệp Hình Nhi quay lại khóc nức nở: “Người đừng cản ta, cái thứ đáng ghét này cắt nát cho rồi.”

“Tiểu thư, nếu trong lòng tiểu thư không thoải mái thì cứ lấy nô tỳ làm chỗ trút giận, không nên làm tổn thương chính mình, cái kéo sắc như vậy không cần thận là đứt tay.” Linh Vận đau khổ cầu xin.

Linh Âm thấy không ổn vội vàng đi tìm Đinh mama.

“Người đừng ngăn ta, để ta cắt nó đi. “Linh Vận càng khuyên Diệp Hình Nhi càng cảm thấy ảm ức, chỉ muốn giành lấy chiếc túi thơm rồi phá tan nát như chiếc khăn vừa này.

Đinh mama vội vàng chạy tới, thấy trong phòng náo loạn liền chạy vào giành lấy cái kéo rồi nói: “Tiểu thư của tôi ơi, sao phải khổ như vậy chứ? Linh Vận, mau cắt cái kéo đi.”

Linh Vận vội vàng giấu chiếc kéo thật kĩ.

Diệp Hình Nhi thấy vú nuôi thì không chịu nổi ủy khuất nhưng không dám khóc to, chỉ biết nức nở, lệ tuôn như mưa cực kì đáng thương.

Trước đó Linh Âm đã kể cho Đinh mama nghe qua mọi việc, làm sao còn không biết tâm tư của nhị tiểu thư, biết sao được, thiếu gia tướng mạo tuấn tú như vậy mà nữ tử kia lại chả ra sao, cuộc đời oái oăm, gái tốt chồng chẳng ra gì, trai đẹp mà vợ chẳng ra sao, như vậy làm gì mà người ta chả thấy khó chịu?

“Các người ra ngoài canh chừng, ta vào khuyên tiểu thư.” Đinh mama xua Linh Vận và Linh Âm ra ngoài rồi mới nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Tiểu thư, mau nín đi, khóc vừa tổn hại sức khỏe vừa chẳng giải quyết được chuyện gì.”

Diệp Hình Nhi gạt nước mắt, nấc nghẹn từng lời: “Sao ta lại không được người khác chào đón như vậy chứ?”

“Tiểu thư nói gì thế, người là nhị tiểu thư Diệp gia, là viên Minh Châu trong tay lão gia, là bảo bối lão thái gia và lão phu nhân cưng chiều, kẻ nào dám không hoan nghênh tiểu thư chứ?” Đinh mama sáng giọng, hơi khựng lại rồi nói tiếp: “Nhìn bộ dạng lạnh lùng bên ngoài của thiếu gia vậy chứ thực sự không phải có ý bài xích tiểu thư đâu.”

“Không phải do ta sao? Vừa thấy liền tránh như tránh tà, lúc bé anh ấy đâu như vậy, đối với Lâm Lan anh ấy cũng chẳng như thế.” Giọng Diệp Hinh Nhi trở nên ai oán.

Đình mama khẽ thở dài, có lẽ do thiếu gia muốn tránh nghi ngờ gì sao...

“Tiểu thư, nghe lời khuyên của ta, có vài việc bỏ được thì nên bỏ, đâu cần phải tự làm khổ mình chứ?” Đình mama ra sức khuyên nhủ.

Diệp Hinh Nhi mím chặt môi, đôi mắt lộ rõ vẻ không cam tâm: “Ta không bỏ được.”

Đình mama thấy cô ta như vậy càng cảm thấy đau lòng, tính tình tiểu thư bà hiểu rõ nhất, trước giờ nhị tiểu thư muốn gì thì nhất định phải làm cho được, khuyên can mấy cũng vô dụng. Đình mama nghĩ một lúc lâu rồi trở nên kiên quyết, ánh mắt lộ vẻ tàn nhẫn: “Nếu không bỏ được thì tranh giành một phen, chỉ là... Tranh giành không phải là cách hay.”

Đôi mắt Diệp Hinh Nhi sáng rực lên, ánh mắt trong trẻo nhìn Đình mama.

“Tiểu thư thử nghĩ xem, bề ngoài của thiếu phu nhân như vậy, nếu thiếu gia không yêu thật lòng thì sao lại lấy về, lúc này trong lòng thiếu gia chỉ có thiếu phu nhân, dù tiểu thư đối tốt với người ta ra sao thì thiếu gia cũng chẳng thêm cảm kích, ngược lại còn thấy khó chịu.”

“Vậy... Vậy phải làm sao?” Giọng Diệp Hinh Nhi trở nên yếu ớt.

Đình mama cười lạnh: “Tuy nói hôn sự này do lão thái gia và lão phu nhân đồng ý, nhưng quan trọng là người trong kinh thành kia gật đầu, nếu kiên quyết không cho thì tiểu thư nghĩ xem, giữ cô ta thì thiếu gia mang tiếng bất hiếu, mà từ bỏ thì chẳng phải quá tốt rồi sao?”

Diệp Hinh Nhi trầm mặc, nếu anh họ thành thân với Lâm Lan, dù có tài hoa cái thế nhưng mang cái danh bất hiếu thì tiền đồ coi như khó bảo toàn.

“Nhưng... Ông bà nội đều đã đồng ý, bên kia...” Diệp Hinh Nhi lo lắng nói.

“Đó mới là vấn đề, bởi lòng người trong kinh thành áy náy với Diệp gia, ý tứ của hai vị lão thái gia và lão phu nhân người kia có thể không đoán được, nhưng mà Lâm Lan không chỉ xuất thân thấp hèn, mà phẩm hạnh cũng

nào có tốt lành gì?” Ánh mắt Đinh mama tràn ngập sự lạnh lùng.

Diệp Hinh Nhi suy nghĩ về lời Đinh mama, sắc mặt trở nên khó coi: “Phẩm hạnh chẳng ra sao? Đây là có ý gì?”

Mặc dù Lâm Lan đáng ghét, nhưng chỉ là do chị ta ở bên cạnh biểu ca, giành mất vị trí thiếu phu nhân, nhưng bảo cô ta làm kẻ đại gian đại ác thì chẳng thể nào xuống tay.

Đinh mama cười lạnh: “Có câu vô trung sinh hữu, lại nói độc nhất là miệng lưỡi thế gian, tiếng xấu ả không có thì ta nghĩ cách biến thành sự thật, chỉ cần trong kinh thành đồn thổi, làm gì có ai rảnh mà đi tra xem thật giả thế nào, đến lúc đó thì người trong kinh thành kia vì thể diện của Lý gia sẽ chẳng thể đồng ý cho Lâm Lan qua cửa.”

Sắc mặt Diệp Hinh Nhi trở nên sáng lạn: “Đúng, chúng ta nhất định phải nghĩ cách ngăn cản chuyện này, đây là vì nghĩ cho anh họ, không thể để cô ta làm hại anh họ.”

Sắc mặt Đinh mama trở nên hòa hoãn, giọng điệu trịnh trọng nói: “Thế nên tiểu thư cứ an tâm đi, đừng hao tâm tổn sức nghĩ chuyện tầm phào nữa, con gái danh tiếng rất quan trọng, nếu có vài lời không tốt truyền ra thì rất bất lợi, việc này chỉ có thể chậm rãi tiến hành.”

Diệp Hinh Nhi khẽ gật đầu, ngẫm lại thì mấy ngày nay mình lúc nào cũng tuyệt vọng, đúng là chẳng ra sao.

Chương 045 – Lên bờ

Lý Minh Doãn cùng Lâm Lan mỗi người một việc, không đoái hoài gì đến nhau.

Như vậy cũng tốt, không phải giúp hấn ghi chép nữa nên Lâm Lan thầm cảm thấy may mắn, khoái trá hát điệu dân ca nàng vừa sáng tác.

Lý Minh Doãn chỉ biết ôm đầu thâm oán: Rõ là một người vô tâm vô tính.

Ngân Liễu tới bẩm: “Mama bên Kiều gia tới ạ.”

Lâm Lan vội vàng nói: “Ta đi ra xem.”

Lý Minh Doãn dỏng tai lên ngóng chuyện ở ngoài.

“Tiểu công tử nhà ta đã hạ sốt rồi, lúc này người đã tỉnh táo hơn, thì thảo nói là đói bụng muốn ăn, phu nhân cho húp nửa bát cháo cũng không thấy bị ói nữa...”

“Vậy là tốt rồi, nhớ cho đứa bé ăn đồ nhiều nước, còn nữa... không được ăn gừng, cổ họng tiểu công tử đã bị thương, gừng cay sẽ khiến cổ họng bỏng rát.”

“Đa tạ Lý phu nhân, nếu không gặp được Bồ tát sống như ngài thì phu nhân nhà ta buồn đến chết mất.”

“Phương mama đừng khách khí, chỉ là việc nhỏ thôi mà, chút nữa ta sẽ sang thăm tiểu công tử.”

Rất nhanh Lâm Lan đã trở lại, vừa đi vừa vui vẻ ca hát, Lý Minh Doãn liếc nàng, Lâm Lan cau mày nhìn hắn tỏ vẻ đặc ý dường như muốn nói: Giờ đã tin tưởng y thuật của bọn cô nương chưa?

Khóe miệng Lý Minh Doãn giật giật, cúi đầu đọc sách trầm nghĩ: Xem nàng đặc ý được bao lâu, tưởng mình là nhất rồi chắc?

Đến giờ Dậu, Lý Minh Doãn đang tính tránh ra ngoài thì Linh Vận tới báo, hôm nay thân thể nhị tiểu thư khó chịu nên không thể đến.

Lâm Lan giả lơ, chắc cô em họ bị đả kích một chút, tâm tình hơi kém nên không rảnh rỗi nghe nàng giảng giải về cách chăm sóc thân thể.

Buổi chiều Lâm Lan đến thuyền Kiều gia, hơn canh giờ mới về, vừa vào đã căn dặn Ngọc Dung: “Người theo Văn Sơn nói một tiếng, sáng mai thuyền tới Tô Châu, Kiều Phu nhân nhờ ta mang Phương mama đi mua thêm dược liệu, kêu hắn đi cùng.”

Nói ra chủ yếu là để Lý Minh Doãn nghe, ngày mai nàng bận việc, không thể cùng hắn dạo chơi, còn thành Tô Châu, chờ lấy thuốc xong nàng cũng muốn dạo chơi một vòng, đi một mình mới thấy thoải mái.

Ngọc Dung liếc thiếu gia, thấy hắn không để ý mới ra ngoài chuyển lời tới Văn Sơn.

Lý Minh Doãn không nói gì nhưng trong lòng cảm thấy khó chịu, tựa như trong tay mình đang cầm bài tốt, chỉ chờ người ta nhận thua, không ngờ kẻ kia chẳng thèm để ý, ném bài xuống cấp đít bỏ đi vậy.

Một đêm lặng lẽ trôi qua, sáng sớm ngày thứ hai, thuyền đến bến Tô Châu, Lý Minh Doãn mang Đông Tử lên bờ tìm bạn bè, phía Kiều gia, Phương mama đã sang rước Lâm Lan.

Chu mama dặn Ngân Liễu phải theo bên cạnh thiếu phu nhân, nhất định không rời nửa bước.

Lên bờ, Lâm Lan hỏi thăm chỗ hiệu thuốc, Kiều gia thuê một chiếc xe ngựa, đoàn người đi thẳng tới “Nhân An Đường”.

Đám Lâm Lan rời đi không lâu thì Đinh mama cũng lên bờ.

“Nhân An Đường” là một cửa hiệu lâu đời ở Tô Châu, mặt tiền khá lớn, dược liệu cũng dồi dào, thái độ phục vụ rất tốt, Lâm Lan cảm thấy hâm mộ, chỉ ước bản thân cũng mở được một tiệm thuốc như vậy thì thật là tốt.

Lâm Lan giúp Phương mama tìm dược liệu, lại lấy danh sách ra đưa cho tiểu nhị. Tiểu nhị nhìn tờ danh sách viết chi chít liền tỏ vẻ kinh ngạc hỏi: “Phu nhân muốn mua nhiều như vậy sao?”

“Đúng thế, hay là cửa hàng các người không có đủ dược liệu?” Lâm Lan cười đáp.

“Nào có, hiệu thuốc chúng tôi có đủ, phu nhân chờ một chút, sẽ chuẩn bị ngay.” Tiểu nhị cười xòa.

Dược liệu Lâm Lan cần không ít, chừng nửa canh giờ tiểu nhị mới chuẩn bị xong, thành một đồng lớn.

“Tổng cộng ba trăm sáu mươi tám lượng.” Người tính tiền bấm bàn tính một hồi rồi liếc sang nói.

“Ngân Liễu, em đưa bạc đi.” Lâm Lan phân phó.

Ngân Liễu nhăn nhó: “Nô tỳ, nô tỳ... không mang bạc...”

Lâm Lan giật nảy mình, lúc này mới nhận ra bởi thói quen mà mình đã phạm sai lầm, cứ tưởng rằng làm thiếu phu nhân, mua đồ liền có thể chỉ này chỉ nọ, quên mất rằng tiền của hạ nhân cũng là được chủ phát cho. Hồng bét,

hôm qua còn làm mình làm mẩy với Lý Minh Doãn, quên lấy tiền từ chỗ hắn, chẳng lẽ để Văn Sơn về hỏi Chu mama lấy bạc đưa tới?

Sắc mặt tiểu nhị trở nên khó coi, bận rộn cả nửa ngày người ta lại nói không có bạc nên trả lại, đây chẳng phải là trêu người sao?

Phương mama cũng không mang nhiều bạc bên người, chẳng biết làm gì khác hơn: “Nếu không thì mọi người gom lại xem?”

Văn Sơn kiểm kê được liệu xong liền đứng lên nói: “Không cần, tiểu nhân có rồi.” Nói xong liền quay sang Lâm Lan: “Thiếu gia đã sớm dặn dò mang ngân phiếu theo rồi.”

Lâm Lan ngạc nhiên, nàng không ngờ rằng Lý Minh Doãn lại nghĩ cho mình như vậy.

Ngân Liễu cười: “Không ngờ thiếu gia lại chu đáo đến vậy.”

Lâm Lan khẽ hừ một tiếng, chỉ là không cảm thấy Lý Minh Doãn đáng ghét nữa, chuyện hôm qua quá đủ nhảm rồi, cứ nghĩ về nó là lại bực mình.

Xong mọi việc, Lâm Lan nhờ Phương mama đem được liệu về thuyền trước, nàng mang Văn Sơn cùng Ngân Liễu đi dạo quanh thành Tô Châu một vòng.

“Văn Sơn, thiếu gia cho người bao nhiêu bạc?” Lâm Lan dò hỏi trước vấn đề này, nếu bạc mà dư thì còn có thể mua thêm những thứ khác nữa.

Văn Sơn cười nói: “Sáu trăm lượng.”

Lâm Lan hít một ngụm khí lớn, Lý Minh Doãn thực ghê gớm, vung tay liền là sáu trăm lượng, chẳng phải là có thể những thứ đồ tốt sao?

Có bạc thì chẳng cần lo nghĩ, Lâm Lan mang theo hai người đi thẳng về chợ phía Tây náo nhiệt nhất.

Ba người dạo một lúc thì Văn Sơn đã tay xách nách mang.

Lâm Lan mua cho mình một chiếc khăn tay xinh xắn, nàng không biết may vá, thấy chiếc khăn tay của Diệp Hình Nhi cực kì tinh tế nên vô cùng hâm mộ, nhìn thấy vật tinh xảo như vậy sao có thể bỏ qua? Vừa mua trăm bạc cho Ngân Liễu, lại mua cho Ngọc Dung chiếc vòng tay, cho Văn Sơn cùng Đông Tử đôi giày, Chu mama một cái xước tóc...

“Thiếu phu nhân, mua cho thiếu gia cái gì đây?” Ngân Liễu nhắc nhở.

Lâm Lan nhíu mày suy nghĩ, đảo mắt quanh con đường buôn bán tấp nập, cuối cùng lắc đầu: “Đi rồi tính, ở đây chẳng có gì tốt, mua rồi thiếu gia cũng chẳng dùng.”

Ngân Liễu nói: “Dù thiếu gia có dùng hay không, nhưng thiếu phu nhân có tấm lòng cũng đã đủ rồi.”

Văn Sơn chỉ về phía trước: “Bên kia có bán quạt kia, tiết trời càng lúc càng nóng.”

Hai người khuyên nhủ một hồi, Lâm Lan chẳng biết làm gì hơn là mua một chiếc, Ngân Liễu đề nghị mua một cái quạt thêu màu xanh để về viết vài chữ lên đó coi như lễ vật cho Lý Minh Doãn.

Mua xong, Văn Sơn nhớ lời thiếu gia căn dặn nên vội thúc dục: “Thiếu phu nhân, trời cũng không còn sớm nữa...”

Lâm Lan ngẩng đầu nhìn trời, muộn rồi sao? Lúc này mới là giữa trưa.

“Đừng vội, Văn Sơn, người đi hỏi xem, chung quanh đây chỗ nào ăn ngon, chúng ta ăn xong rồi về.”

Ngân Liễu khó lắm mới được đi chơi hiển nhiên cũng muốn theo cùng.

Văn Sơn chẳng biết làm gì hơn là vội vàng chạy đi hỏi thăm, rất nhanh đã trở lại: “Phía trước qua ngã rẽ có một chỗ tên “Ngênh khách lai”, nghe nói đồ ăn rất ngon, gần đó còn có một cửa hàng bánh ngọt nghe nói là số một thành Tô Châu.”

Lâm Lan nghe vậy thì bụng bắt đầu réo lên: “Được, chúng ta đi ăn cơm tại “Ngênh khách lai”, cơm nước xong thì mua một ít bánh về cho cả nhà nếm thử.”

Ba người rảo bước thật nhanh, thấy một nhóm người túm tụm lại vô cùng náo nhiệt.

Lâm Lan hiếu kì nói: “Văn Sơn, qua xem thử.”

Văn Sơn tay xách nách mang cố sức chen lấn vào đám người rồi quay lại: “Mọi người đang xem một tờ bố cáo tìm thầy thuốc.”

Vừa nghe tìm thấy thuốc, bệnh nghề nghiệp của Lâm Lan liền nổi lên: “Các người chờ ở đây, ta đến xem thử.”

Chương 046 – Khích tướng (Thượng)

“Phu nhân tri phủ bị bệnh đã lâu không khỏi, danh y nào có thể chữa khỏi cho phu nhân tri phủ, thưởng năm mươi lượng...” một vị quan sai đứng bên cạnh bố cáo lớn tiếng tuyên đọc.

Mọi người nghị luận âm ỉ, phần lớn là bị số tiền năm mươi lượng hoàng kim làm cho rúng động.

“Mấy ngày trước đây mới cáo là mười lượng, giờ đã thành năm mươi lượng rồi đây...”

“Có phải tình hình của phu nhân tri phủ chuyển biến xấu nên tri phủ đại nhân nóng nảy...”

“Haiz, đáng tiếc chúng ta không am hiểu y thuật, nếu không cũng đi thử vận may, năm mươi lượng hoàng kim, cả đời không cần phải lao động rồi...”

Lâm Lan nhanh chóng tính toán, năm mươi lượng hoàng kim là năm trăm lượng bạc, thật đúng là số tiền khổng lồ, bất quá không có tiền thưởng hậu thế này nàng cũng muốn đi một chuyến, liền chen đến phía trước hỏi vị quan sai: “Đại nhân, nếu y thuật không tốt có dùng roi đánh không?”

Quan sai kia đánh giá Lâm Lan từ trên xuống dưới, nhìn thấy nàng tuy ăn mặc giản dị nhưng có khí chất hơn người, nghĩ không phải người bình thường liền cười nói: “Cô nương nói đùa, tri phủ đại nhân yêu dân như con, luôn trong sạch, sao có thể vô cớ đánh người?”

Lâm Lan yên lòng nói: “VẬY bố cáo này ta xin giật xuống.”

Có người hảo tâm nhắc nhở: “Cô nương, tất cả đại phu trong thành Tô Châu đều bó tay trước bệnh tình của phu nhân tri phủ, không phải dễ dàng trị được đâu.”

Lâm Lan cười nói: “Dù sao cũng không bị dùng roi đánh, chi bằng đi xem rồi hãy nói, đại phu thành Tô Châu không tốt, không có nghĩa là ta không

xem được bệnh.”

Vị quan sai kia nhìn thấy Lâm Lan còn trẻ tuổi cũng có vẻ coi thường, lúc này nghe thấy khẩu khí của nàng, thầm nghĩ: bố cáo dán đã hai tháng, tháng trước còn có người dám tới giạt bố cáo xuống, tháng sau này, không một ai dám động vào, vất vả mới tìm được một người, thôi thì thà có còn hơn không, ai bảo là nữ đại phu trẻ tuổi không được nhận đâu.

“Mời cô nương đi theo ta.” Quan sai vội vã làm động tác mời.

Lâm Lan nói: “Đợi chút, ta còn có hai người đồng hành.”

Ngân Liễu cùng Văn Sơn thấy thiếu phu nhân giạt bố cáo, lòng không khỏi bồn chồn, vừa rồi họ cũng đã nghe mọi người nghị luận, bệnh tình của vị phu nhân tri phủ này không có chút lạc quan, thiếu phu nhân có thể trị được sao?

Lâm Lan xem hai người đồng loạt nhăn mày liền cười nói: “Yên tâm đi, không xem ra bệnh cũng không bị đánh bằng roi đâu.”

Quan sai bị nàng chọc cười: “Cô nương chỉ cần hết lòng xem bệnh cho phu nhân, dù không trị được, đại nhân nhà ta cũng sẽ cấp bạc cho.”

“Cô nương cái gì, đây là thiếu phu nhân nhà ta.” Ngân Liễu cải chính.

Quế tẩu đi vào bưu dịch thành Tô Châu.

“Vị đại gia, xin hỏi phụ nhân vừa rồi tới là gửi thư phải không?”

Người phát thư ngẩng đầu nhìn Quế tẩu, thái độ lạnh lùng: “Chỗ này không tới gửi thư thì làm gì nữa?”

“Là... có thể phiền ngài cho ta xem qua thư chút không?” Quế tẩu vừa nói vừa lặng lẽ đặt một thỏi bạc bên tay trái người phát thư.

Người kia nhanh chóng giấu thỏi bạc vào tay áo, cân nhắc trọng lọng, chốc lát hài lòng nói: “Quy củ nơi này bà cũng biết... Chỉ liếc mắt thôi nhé.”

“Vâng, vâng...” Quế tẩu vội đồng ý.

Người phát thư lấy lá thư vừa được ký gửi đưa ra.

Quế Tẩu ngắm nhìn trên phong thư, viết Thiếu phu nhân Vương thị Diệp phủ ngõ Bách Thụ... Quế Tẩu trong lòng hồi hộp, Vương thị cùng nhị tiểu thư nguyên là bạn tốt trong khuê phòng, sau đó đại thiếu gia cưới Vương thị, bạn tốt biến thành chị dâu, hai người quan hệ lại càng thân. Phong thư này của Đinh mama không gửi cho đại phu nhân, mà lại gửi cho thiếu phu nhân, nghĩ như thế nào cũng thấy quái.* * *Vương thị lấy anh trai Diệp Hình Nhi – Diệp Tư Thành. Đinh mama không gửi thư cho mẹ của Diệp Hình Nhi (đại phu nhân) mà gửi cho Vương thị (thiếu phu nhân – Lời dịch giả*

“Coi xong chưa?” Người phát thư thúc giục lấy lại lá thư.

Quế tẩu cười híp mắt lấy ra một thỏi bạc, nhỏ giọng hỏi: “Vị đại gia, là thế này, người vừa rồi là một vị mama nhà ta, lão thái gia nhà ta đang có bệnh, không muốn để cho con trai cả trong kinh thành biết, thế nhưng vị con thứ lại cảm thấy không ổn, nên lên cho người đưa tin vào kinh thành, lão thái gia nhà ta sớm đoán được, sai ta đến lấy thư về, người xem, có thể dàn xếp được hay không?”

Người phát thư khẽ tính toán thỏi bạc mới, xem ra nặng hơn thỏi trước nhiều lần, ngó qua xung quanh, tỏ ra khó khăn: “Việc này không hợp quy củ...”

Hiển như là chưa đủ lễ vật, trong tay Quế tẩu không còn bạc nữa, linh động cúi vòng tay lên nhét tới, năn nỉ nói: “Vị đại gia, xin hãy chiếu cố, nếu ta không làm xong chuyện này, quay về sợ bị lão thái thái trách tội...”

Người phát thư chần chờ chốc lát, buông lỏng tay cầm thư, không nhận được phát tay một cái: “Đi mau đi mau.”

Quế tẩu mừng rỡ, nhanh chóng cất thư vào tay áo bước ra khỏi bưu dịch.

Đám người Lâm Lan đi theo quan sai khoảng vài phút đã thấy nha môn. Quan sai kêu người hầu đưa chủ tớ ba người Lâm Lan ra nhà khách phía sau, bản thân đi vào trước bẩm báo. Không lâu sau có một vú già theo quan sai đi ra ngoài.

“Là vị đại phu nào giật bồ cáo?” Vú già hỏi.

Lâm Lan tiến lên phía trước: “Là ta.”

Vú già do dự một chút, nói: “Người đi theo ta.”

Lâm Lan đi hai bước, chợt nhớ ra điều gì, quay lại nói với vị quan sai: “Quan sai đại ca, hai tùy tùng của ta chưa ăn cơm trưa, người có thể...”

Quan sai cười nói: “Chuyện nhỏ, để ta dẫn bọn họ đi dùng cơm.”

Vú già cau mày, trong lòng tự nhủ: Hay là tới ăn chục cơm.

Thấy thiếu phu nhân đi một mình, Ngân Liễu không yên lòng: “Thiếu phu nhân, Ngân Liễu cũng đi.”

Lâm Lan cười nói: “Em ăn cơm trước đi, ta đi nhanh sẽ về.”

Vú già càng nhú mày chặt hơn, trong lòng chắc chắn Lâm Lan tới là ăn chục cơm.

Rời khỏi sảnh lớn đi vào trong, qua một vườn hoa Lâm Lan mới hỏi thăm: “Xin hỏi mama, phu nhân nhà mama bị bệnh khi nào? Vì sao bị bệnh?”

Vú già quay đầu lại nhìn Lâm Lan một cái nhưng không có ý muốn trả lời.

Lâm Lan nói tiếp: “Xem bệnh chú ý vọng, vấn, vấn, thiết* không chỉ có nhìn bệnh nhân mà việc hỏi han cũng rất cần thiết, kính xin mama cho biết.”

** Tír chuẩn: nhìn, nghe, sờ, hỏi*

Vú già do dự một lúc lâu mới nói: “Phu nhân nhà ta bị bệnh bắt đầu là từ năm trước, lúc đầu cảm thấy ngực khó chịu, không có cảm giác ăn uống ngon miệng, càng về sau càng nghiêm trọng, tức ngực khó chịu, đau đón không thôi.”

“Phu nhân có tâm sự gì chẳng?” Lâm Lan hỏi.

Bước chân vú già chậm lại, do dự nói: “Phu nhân vốn yếu ớt, sinh được hai vị tiểu thư, đại phu nói phu nhân không nên sinh nữa...”

Đang nói thì phía trước có một vị mặc xiêm y mỏng manh, nhìn có vẻ còn trẻ tuổi, mặt có đường làm quan rộng mở. Mắt phượng chăm chú nhìn Lâm Lan, ngạo mạn nói: “Tần mama, vị này chính là đại phu giết bố cáo sao?”

“Triệu di nương, phu nhân đang chờ.” Vú già lãnh đạm nói.

Lâm Lan liếc mắt nhìn vị Triệu di nương này, thấy bụng vị này nhô lên, trong lòng hiểu rõ, chỉ sợ hài tử trong bụng Triệu di nương này chính là nguyên nhân bệnh của phu nhân tri phủ rồi.

Lâm Lan vừa bước vào phòng đã thấy mùi thuốc bắc nồng nặc, trong phòng không có chút ánh sáng, mọi cửa sổ đều che rèm kín mít.

Tần mama tiến vào trong bẩm báo. Lâm Lan nghe được giọng vị phu nhân kia suy yếu vô lực: “Ta đây sợ là bệnh nặng không chữa nổi, xem bệnh nữa cũng vô dụng.”

Tần mama ôn tồn khuyên: “Vẫn là nên xem, đại phu cũng tới rồi.”

“Vậy để cho người ta vào...”

Lúc này Tần mama mới ra ngoài mời Lâm Lan đi vào, bà ra hiệu cho nha hoàn nhắc màn trướng lên, đỡ phu nhân ngồi dậy, tựa vào gối mềm, là nữ đại phu nên không có nhiều kiêng kị.

Lâm Lan đi tới trước giường, nhìn sắc mặt vị phu nhân tối đen, da thịt khô, vẻ mặt mệt mỏi.

“Phu nhân có thể cho ta nhìn lưỡi chứ?”

Phu nhân chần chờ một chút, há miệng ra.

Là màu tím.

Lâm Lan ngồi xuống bên cạnh bắt mạch, mạch rất hỗn loạn. Lòng nàng thầm suy nghĩ, vị phu nhân này hẳn là máu đọng khiến khí trệ, loại bệnh này không khó chữa, mấu chốt là phu nhân có tâm sự, tích tụ tại tâm, không có cách nào hóa giải, có câu tâm bệnh không thuốc nào chữa được là vậy.

“Đại phu, tình hình phu nhân nhà ta thế nào?” Tần mama ân cần hỏi han.

Lâm Lan đứng dậy nói: “Xem ra không cần trị nữa, chuẩn bị hậu sự thôi.”

Mọi người kinh hãi, sắc mặt tái mét, vị đại phu này thật quá đáng, cho dù phu nhân bệnh nặng không thể trị nhưng cũng không thể nói những lời này trước mặt phu nhân chứ.

Tần mama giận dữ: “Người nói nhảm, chưa có đại phu nào nói bệnh phu nhân không thể chữa được.”

“Vậy tại sao mãi không trị hết? Mấy đại phu kia chỉ là gạt người kiếm tiền thôi.” Lâm Lan xem thường nói.

“Ta xem người mới là kẻ lừa gạt, người đầu, đem cô ta ra ngoài đánh.” Tần mama hận không thể tát Lâm Lan vài cái.

Lòng phu nhân tri phủ vốn muốn mình không thể trị khỏi bệnh nhưng chính tai nghe được lời đại phu nói chuẩn bị hậu sự không khỏi choáng váng, lời này như đánh sâu vào lòng phu nhân khiến nàng nhất thời không cách nào thừa nhận, lúc này hơi thở dồn dập, ngực đau đớn khó chịu, phát ra tiếng rên thống khổ.

“Phu nhân, phu nhân đừng tin cô ta, cô ta là kẻ lừa gạt, nghĩ muốn đến xin ăn chút gì...” Tần mama vội vàng xoa nhẹ lưng giúp phu nhân nhuận khí đồng thời trấn an, một mặt căm tức nhìn Lâm Lan.

Lâm Lan cười lạnh nói: “Nếu ta tới xin ăn xin uống, khẳng định sẽ nói bệnh tình phu nhân không có gì đáng ngại, như thế chắc sẽ được ăn uống linh đình lắm, còn có thể lừa thêm bạc nữa đây.”

Lời này khiến Tần mama cứng họng không trả lời được, phu nhân lại càng bị thương, hằng ngày đối mặt với những chuyện buồn muốn chết, nhưng khi đối mặt với cái chết... lại có một cảm thụ khác.

“Ta không nói dối, nhanh chóng gọi lão gia nhà các người không cần phí tâm tư dấn bổ cáo tìm đại phu làm gì nữa, nhanh chóng chuẩn bị hậu sự cho tốt, dù sao phu nhân chết thì còn có di nương, di nương cũng có thể sinh cho nhà các người tiểu hài tử bụ bẫm, nhất định có người hương khói.” Lâm Lan cay nghiệt nói.

Mặt Tần mama trắng bệch, giận dữ nói: “Còn không mau đem ả loạn ngôn lừa gạt này ra ngoài đánh chết cho ta.”

Một nha hoàn bước lên phía trước định lôi Lâm Lan ra ngoài.

Lâm Lan tránh ra, tiếp tục nói: “Phu nhân nên nhanh chóng an bài cho hai vị tiểu thư, tránh cảnh mẹ ruột qua đời liền bị mẹ kế ngược đãi...”

Phu nhân bị Lâm Lan kích thích, tất cả suy nghĩ nhất tề dâng lên, sau khi

nàng ra đi, lão gia sẽ sủng ái con tiện nhân kia, đợi tới khi tiện nhân kia sinh đứa bé, hai đứa con của nàng sẽ ra sao? Không biết sẽ bị con tiện nhân kia ngược đãi tới mức độ thâm thúy nào... Tức giận, không cam lòng, lo lắng, tuyệt vọng giống như thùy triều hướng về nã, không khỏi thấy máu nóng dâng lên, miệng phun ra một ngụm máu tươi.

“Phu nhân thổ huyết...” mọi người thất kinh, có kẻ vội vã chạy đi báo lão gia.

Tất cả mọi người vây quanh phu nhân nhưng chân tay lóng ngóng không biết phải làm sao, chỉ có thể trơ mắt nhìn phu nhân lại tiếp tục phun ra một ngụm máu tươi nữa, không còn ai để ý tới kẻ gây ra chuyện này... Lâm Lan.

Lâm Lan thở ra một hơi... chẳng qua là... còn chưa đủ, cần thêm một chút kích thích nữa.

Chương 047 – Khích tướng (Hạ)

“Phu nhân... phu nhân...” một nam tử trung niên cao gầy nhanh chân bước tới, vẻ mặt kích động.

Tần mama khóc ròng nói: “Lão gia, không biết ả lừa đảo kia ở đâu tới nói năng bừa bãi khiến phu nhân tức khí hộc máu.”

Tri phủ đại nhân nhìn phu nhân mình hộc máu không ngừng, mặt trắng bệch, nhất thời giận dữ, quay đầu lại căm tức nhìn Lâm Lan, lạnh lùng nói: “Một kẻ lừa gạt ư, bắt lại cho ta, nếu phu nhân có chuyện gì, ta sẽ đem người băm vằm.”

Lâm Lan cười nhạt một tiếng: “Lão gia, ngài đừng có giả bộ, phu nhân chết chẳng phải hợp tâm ý ông sao? Chẳng phải phu nhân không sinh được tiểu thiếu gia sao.”

Tri phủ đại nhân tức thiếu chút nữa cũng thổ huyết: “To gan, hôm nay nếu không đánh chết ngươi thì không giải được mối hận trong lòng ta.”

“Ta không muốn sống nữa, ta chết là hết mọi chuyện...” bị Lâm Lan đâm trúng chỗ đau, phu nhân buồn bã thét thảm thiết, vừa nói vừa phun một ngụm máu lớn.

Lão gia vội vàng an ủi phu nhân: “Phu nhân, chớ nghe cô ta nói bậy, bệnh của nàng nhất định sẽ khỏi, vì phu dù phải tìm hết danh y trong thiên hạ cũng sẽ cố gắng để trị lành bệnh cho nàng.”

Gia đình nghe âm ỉ chạy tới muốn đem Lâm Lan ném đi.

Lâm Lan vội vàng năn nỉ: "Các vị đại ca chờ chút, xong ngay đây."

Gia đình bị nàng làm cho ngây người, không hiểu được là thế nào, chẳng phải lão gia phân phó kéo cô ta ra đánh chết sao?

Tần mama hận Lâm Lan thấu xương, bà ta ôm một tia hi vọng dẫn Lâm Lan đi vào, không nghĩ dẫn sói vào nhà lấy mạng phu nhân, lúc này quát lên: “Các người còn chờ cái gì? Không mau động thủ?”

Bọn gia đình vừa định tới kéo Lâm Lan đi, ở thời khắc máu chốt Lâm Lan nhìn thấy rớt cuộc có một tia hồng nhuận trên mặt phu nhân, vui vẻ nói: “Phu nhân, hiện tại cảm thấy khá hơn chút nào chưa?”

Lời vừa nói ra, phu nhân giật mình sững sờ, ôm ngực cẩn thận cảm thụ thân thể, phát hiện ngực vốn đau đớn bấy lâu đã đỡ phần nhiều, bà kinh ngạc nhìn Lâm Lan, trong lòng không hiểu nổi lắm lắm: “Có chút thoải mái.”

Tất cả mọi người trong phòng nhất thời ngây ngẩn, mờ mịt không hiểu gì hết, phu nhân bị cô ta chọc tức gần chết, phun nhiều máu như vậy, lại nói là cảm thấy thoải mái hơn, đây là tình huống gì vậy.

Lâm Lan hất tay gia đình đang lôi mình, tiến lên quỳ gối thi lễ: “Phu nhân, mới vừa rồi Lâm Lan đắc tội, kính xin phu nhân chớ trách, phu nhân vốn là nhiều tâm sự tích tụ lại, mọi sự không như ý nguyện cho nên can khí ức trệ, hay nổi nóng, lâu ngày không được giải toả dẫn đến ứ máu mà phát bệnh, có câu tâm bệnh không có thuốc chữa, Lâm Lan có thể đoán ra phu nhân bị ứ máu khí trệ, nhưng kê đơn thuốc cũng chỉ là tán khí, không thể trị tận gốc mầm bệnh. Bởi vì phu nhân có nhiều hỏa khí tích tụ cho nên đành phải dùng chút kích thích để phun ra máu bầm, phu nhân người xem lúc phun ra máu bầm, có phải là máu có màu đen, pha lẫn màu tím, sau dần mới nguyên màu đỏ không.”

Mọi người nhìn những vệt máu trên mặt đất, quả nhiên như lời vị nữ đại phu nói, đầu tiên đen tím, sau mới là màu đỏ tươi, giờ mới hiểu ra được nữ đại phu dùng kế khích tướng chữa bệnh, thật là chưa bao giờ được nhìn thấy

điều mới lạ này.

Lão gia vẫn là người phản ứng đầu tiên, cẩn thận hỏi: “Này... phu nhân được cứu rồi?”

Lâm Lan mỉm cười nói: “Tạm thời không có gì đáng ngại, ta sẽ kê cho phu nhân một đơn thuốc, chỉ cần phu nhân có thể vui vẻ vô lo, dốc lòng điều dưỡng một thời gian sẽ có thể khỏi hẳn.”

Mặt tri phủ đại nhân lộ ra vui mừng, có chút không tin: “Thật chứ?” có vẻ hoàn toàn quên mất việc đòi đánh chết Lâm Lan vừa xong.

“Lão gia có thể cho Lâm Lan nói riêng với phu nhân vài lời?” Lâm Lan cỡi nói.

Tri phủ đại nhân nhìn phu nhân của mình, phu nhân khẽ gật đầu, lão gia nói: “Mọi người lui cả đi.”

Giây lát trong phòng chỉ còn Lâm Lan và phu nhân, nàng tiến lên lấy khăn tay lau vết máu bên khóe miệng bà, chậm rãi nói: “Phu nhân, có lời này xin phu nhân lắng nghe... bất kể Triệu di nương có thể sinh nam hài tử nay không, sau này mọi việc trong nhà vẫn là do phu nhân làm chủ, chỉ cần thân thể phu nhân khỏe mạnh, vĩnh viễn ngồi trên vị trí này sẽ làm cô ta buồn bực, thế nhưng, nếu phu nhân ngã xuống, chẳng phải là làm cho cô ta thỏa mãn sao? Cái này gọi là làm người thân mình đau đớn, kẻ thù sung sướng, phu nhân nghĩ xem, muốn hai nữ nhi của mình sống hạnh phúc thì bản thân phu nhân cũng phải thật vui vẻ mà sống.”

Phu nhân nghe vậy bừng tỉnh đại ngộ, kích động nắm chặt tay Lâm Lan, rung rung nói: “Chưa từng có người nào theo ta nói ra những lời như vậy, khẩu khí này ta giấu trong lòng bao lâu, có đôi khi trộm nghĩ không muốn sống nữa, lão gia bị con hồ ly kia mê hoặc, cô ta lại có hài nhi... ta... ta...”

“Xin phu nhân xem xét, thực ra lão gia vẫn rất quan tâm phu nhân, chỉ cần phu nhân xử lý chuyện nhà cửa tốt đẹp, tránh cho lão gia những mối lo âu về sau, tâm lão gia vĩnh viễn đặt ở nơi phu nhân, lão gia cùng phu nhân vợ chồng đồng lòng, cùng nhau trải qua bao chuyện, chỉ một di nương sao có thể phá hư, cho dù được cung chiều nhưng cũng chỉ là thân phận di nương, sao có thể vượt qua phu nhân?” Lâm Lan trấn an phu nhân.

Phu nhân lau lệ cất lời: “Cô nương, ngày hôm nay may mắn gặp cô

nương, bằng không ta mãi mãi ở nơi tắm tôi không ra được.”

Lâm Lan cười nói: "Mới vừa rồi ta mạo hiểm, thiếu chút bị lão gia sai người đánh chết, hù ta toát mồ hôi lạnh.”

Lòng phu nhân thầm xin lỗi, nhưng ngoài mặt lại giả bộ sẵng giọng nói: “Mới vừa rồi ta thiếu chút bị cô hại tức chết.”

Hai người không hẹn cùng nhìn nhau mà cười.

Phu nhân nói: “Không biết cô nương là người phương nào, nghe giọng nói không phải người Tô Châu chúng ta.”

Lâm Lan nói: “Ta chỉ đi ngang qua Tô Châu, ngẫu nhiên thấy bố cáo tìm đại phu liền tới thử vận, lão gia ra tiền thưởng quá hấp dẫn, những năm mươi lượng hoàng kim, có thể thấy lão gia coi trọng phu nhân thế nào.”

Phu nhân bị ngôn ngữ thẳng thắn của nàng chọc cười: “Không bằng cô nương ở lại trong phủ đi, chuyện đêm bạc từ nay về sau giao cho cô.”

Lâm Lan cười nói: “Ta theo phu quân vào kinh thành, thuyền dừng lại Tô Châu một ngày, nếu phu nhân không có gì đáng ngại ta xin phép cáo từ, người nhà đang chờ ta.”

Phu nhân thất vọng nói: “Thật đáng tiếc, vốn nghĩ có duyên với cô nương.”

“Hữu duyên thì sẽ gặp lại, phu nhân nên nghỉ ngơi vài ngày cho khỏe, người vừa phun nhiều máu như vậy cơ thể rất mệt mỏi, cần điều dưỡng.” Lâm Lan đỡ phu nhân nằm xuống, cáo từ.

Văn Sơn cùng Ngân Liễu đã ăn xong cơm trưa, đang ở phòng khách chờ thiếu phu nhân, cả hai người đều không biết vừa rồi thiếu chút nữa thiếu phu nhân của họ đã mất mạng dưới loạn côn.

Lâm Lan viết đơn thuốc rồi cẩn thận dặn dò một phen, lúc này Tàn mama vô cùng bội phục Lâm Lan, bà quý dập đầu sát đất, cảm động tới rơi nước mắt.

Tri phủ đại nhân biết Lâm Lan vì cứu phu nhân mới nói năng vô lễ, tự nhiên sẽ không trách tội, còn đích thân đưa Lâm Lan đi ra ngoài, ra lệnh quan sai lúc này hộ tống Lâm Lan về thuyền, dĩ nhiên còn có kèm năm mươi

lượng hoàng kim.

Ra khỏi nha môn, ngồi lên xe ngựa tri phủ đại nhân sai người chuẩn bị, Ngân Liễu hiếu kỳ nói: “Thiếu phu nhân, thiếu phu nhân chữa khỏi bệnh cho phu nhân tri phủ rồi sao?”

Lâm Lan đắc ý vỗ vỗ cái hòm bên cạnh cười nói: “Năm mươi lượng hoàng kim tới tay, em nói sao?”

Ngân Liễu sùng bái nhìn Lâm Lan: “Thiếu phu nhân, người thật lợi hại, thật đúng là thần y.”

Lâm Lan hắc hắc cười nói: “Thần y thì không dám nhận, chẳng qua có chút bản lãnh thôi, cộng thêm vận khí không tồi, ha ha.”

Lâm Lan nói thật, có điều Ngân Liễu cho rằng thiếu phu nhân khiêm tốn, lại càng kính nể Lâm Lan. Thật lòng cảm thấy thiếu gia có con mắt thật tinh tường, mọi người nói xuất thân thiếu phu nhân thấp hèn không xứng với thiếu gia, chỉ có thiếu gia mới biết thực ra thiếu phu nhân chính là viên Minh Châu trong cỏ dại.

~~~~~

Trên thuyền, Quế tẩu đem tin giao cho Chu mama: “Ta cũng không biết làm như vậy có được hay không, nhưng là trong lòng cảm thấy không ổn liền bất chấp mang thư về.”

Chu mama mở ra xem, sắc mặt đại biến: “May là bà cầm tin này về, nếu tin này đến đại thiếu phu nhân thì xảy ra chuyện rồi.”

Quế tẩu kinh ngạc: "Nghiêm trọng như thế?"

Chu mama trịnh trọng gật đầu: “Nhị tiểu thư muốn đại thiếu phu nhân ở kinh thành hỗ trợ gây bất lợi cho thiếu phu nhân, dùng lời không hay ngăn cản thiếu phu nhân vào cửa Lý gia.”

“Này... điều này cũng có thể nghĩ ra được.” Quế tẩu tức giận.

“Người nghĩ ra chủ ý này đúng là lợi hại, thiếu phu nhân vốn không thể dễ dàng vào cửa Lý gia, bằng không lão phu nhân đã không nhọc tâm sai chúng ta cùng theo vào kinh thành, nếu như mắc phải mưu này, sợ là khó càng thêm khó.” Chu mama vẫn còn chút sợ hãi nói.

“Làm thế nào bây giờ?”

Chu mama trầm ngâm chốc lát, tỉnh táo nói: “Chúng ta yên lặng theo dõi, họ cho rằng tin này đã đưa đến nơi, chắc sẽ có một khoảng thời gian yên tĩnh.”

Chương 048 – Ai cũng có phần

Lâm Lan không hề biết Chu mama và Quế tẩu vừa hóa giải giúp nàng một mối lo ngại, ba người chủ tớ tiếp tục đi mua bánh ngọt, trở lại thuyền đã là khoảng giờ Thân*, Lý Minh Doãn đi gặp bạn vẫn còn chưa về.

* tâm 4 – 5h

Lâm Lan nói Ngân Liễu đi tặng quà cho mỗi người, cả bánh ngọt cũng chia phần, bản thân ở trong phòng suy nghĩ nên viết chữ gì lên quạt cho đẹp, nghĩ tới nghĩ lui Lâm Lan cảm thấy thật không ổn chút nào, sở trường của Lý Minh Doãn là viết chữ, nàng lại còn định viết chữ tặng hắn, đúng là múa rìu qua mắt thợ, xách đại đao đùa bỡn với Quan Công, tự mình bêu xấu mình.

Ngọc Dung nhìn thiếu phu nhân mân mê cây quạt trắng trong tay, vẻ mặt ủ dột không khỏi cười nói: “Đồ tặng thiếu gia, cho dù thiếu phu nhân viết gì cũng được, chỉ cần là tâm ý thì rất đáng quý.”

Lâm Lan yên lặng: Tâm ý cái gì chứ, chẳng qua nàng thấy mọi người đều có quà, nếu không tặng hắn thứ gì đó thì thật là xấu hổ, hưởng hờ tiền là hắn chi. Có điều Ngọc Dung nói có đạo lý, nếu hắn dám ghét bỏ vật nàng tặng thì nàng sẽ không đời nào tặng hắn.

Ngân Liễu đến phòng Chu mama: “Chu mama, đây là xước tóc thiếu phu nhân lựa cho mama, Quế tẩu, hộp cao Bạch Ngọc này là của ngài, còn có hai hộp bánh trà xanh, là đặc sản Tô Châu, thiếu phu nhân mua khá nhiều, ai cũng có phần.”

Chu mama liếc mắt nhìn xước tóc tinh xảo, quả nhiên là đồ tốt, trong bụng vui vẻ.

Quế tẩu không nghĩ tới mình cũng có quà, kinh ngạc nhận lấy: “Đây... đây là tặng ta?”

Ngân Liễu cười nói: “Dĩ nhiên ạ, thiếu phu nhân nói Quế tẩu ngày ngày vất vả ở phòng bếp, đôi tay cần phải được bảo dưỡng.”

Quế tẩu có chút cảm động, năm xưa bà đi theo hầu hạ bên Tam tiểu thư, về sau Tam tiểu thư lập gia đình, bà lại về hầu hạ lão phu nhân, được lão phu nhân ban cho chức mama quản sự ở Diệp phủ, bây giờ ở trên thuyền tạm thời làm đầu bếp chính, hằng ngày ở trong bếp phải làm nhiều việc khiến cho đôi tay dính dầu mỡ đen cáu, da tay khô xấu, chuyện này làm bà vô cùng phiền não. Thiếu phu nhân thật là biết quan tâm người ta, ngay cả chuyện này cũng nghĩ tới, Quế tẩu cảm kích nói: “Thiếu phu nhân thật có lòng, thay ta cảm ơn thiếu phu nhân.”

Chu mama liếc Quế tẩu một cái, nhìn thấy nụ cười vui vẻ trên mặt Quế tẩu, nụ cười ấy xuất phát từ nội tâm, còn có cảm động sâu sắc, ngày thường hình như chưa từng thấy qua điều ấy nơi Quế tẩu, bất giác bà có phần tán thưởng Lâm Lan, tuệ nhãn lão phu nhân thật không tầm thường, Lâm Lan là một người tài trí.

Tặng quà cũng là một môn học, nhìn người tặng quà, quà ở đây không chỉ quý về giá trị mà còn phải hợp ý, một hộp cao Bạch Ngọc có thể thu mua được lòng người, đưa không đúng, hồng ngọc đá quý cũng vô dụng...

Chu mama cười nói: “Ta nghe nói sáng sớm Kiều gia qua đón mọi người đi mua dược liệu, hồi lâu vẫn không thấy về, hóa ra đi mua đồ, nhưng hình như lúc về có quan sai đi cùng, có chuyện gì xảy ra vậy?”

Ngân Liễu hưng phấn nói: “Là thế này ạ, thiếu phu nhân nhìn thấy bố cáo tìm đại phu của tri phủ đại nhân thành Tô Châu để chữa bệnh cho phu nhân của mình.”

Chu mama không ngờ tới việc này, hỏi: “Kết quả thế nào?”

“Thiếu phu nhân chữa bệnh thế nào nô tỳ không có nhìn thấy, nhưng lúc sau thấy tri phủ đại nhân tự mình đưa thiếu phu nhân ra, bộ dạng rất vui vẻ, còn cho thêm năm mươi lượng hoàng kim.” Ngân Liễu đắc ý nói, xem bộ dạng còn vui sướng hơn mình được tiền.

Chu mama cùng Quế tẩu nhất thời kinh ngạc hít một ngụm khí lạnh, hai miệng một lời: “Năm mươi lượng hoàng kim? Nhiều như vậy?”

Ngân Liễu dùng sức gật đầu.

Chu mama im lặng, nếu không phải phu nhân tri phủ bị bệnh nặng khó có thể trị được thì sẽ không thể có giá chữa bệnh cao như vậy, quả nhiên y thuật Lâm Lan rất cao.

Lý Minh Doãn trở về vào giờ cơm tối, vừa tới bèn dò thì thấy Văn Sơn đang nói chuyện cùng một vị quan sai, nghĩ là trên thuyền xảy ra chuyện không hay, vội vã đi tới.

“Văn Sơn, đây là...”

Văn Sơn thấy thiếu gia trở lại, vui sướng nói: “Thiếu gia, vị đại ca này là quan sai phủ nha môn, phụng mệnh tới tặng lễ vật cho thiếu phu nhân.”

Lý Minh Doãn nghi hoặc, vì sao tri phủ Tô Châu tặng lễ vật cho Lâm Lan? Hắn mới vắng mặt có một ngày đã xảy ra chuyện gì thế này?

Quan sai quay sang chấp tay thi lễ với Lý Minh Doãn: “Lý công tử, phu nhân nhà ta nhờ cậy Lý phu nhân mang một phong thư vào kinh thành.” Vừa nói vừa lấy từ trong ngực ra một phong thư, kính cẩn hai tay trình lên.

Lý Minh Doãn cầm lấy xem, thư này gửi cho Phùng Thục Mẫn ở phủ Hoài Hóa tướng quân. Lý Minh Doãn không biết gì nhiều về vị Hoài Hóa tướng quân này, chỉ biết là một đại tướng quân cực kỳ dũng mãnh thiện chiến.

Nhìn vẻ mặt nghi ngờ của Lý Minh Doãn, quan sai giải thích: “Phu nhân của Hoài Hóa tướng quân chính là em ruột của phu nhân của chúng ta.”

Lý Minh Doãn gật đầu nói: “Xin nhắn lại với phu nhân nhà người, thư này, chúng ta nhất định đưa tới nơi.”

“Đa tạ công tử.” Quan sai chấp tay cáo từ.

Đợi quan sai đi xa, Lý Minh Doãn hỏi Văn Sơn: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Văn Sơn kể tóm tắt chuyện thiếu phu nhân chữa khỏi bệnh cho phu nhân tri phủ, lại chỉ một cái hộp sơn son thiếp vàng: “Tri phủ đại nhân ban thưởng năm mươi lượng hoàng kim, lại thêm phần lễ vật này nữa.”

Một tay cầm hộp, một tay cầm thư, giàu to rồi, Lý Minh Doãn ngây ngốc vài giây rồi mới đi lên thuyền.

Đông Tử cùng Văn Sơn đi theo phía sau, Đông Tử lấy cùi chỏ chọc Văn Sơn, nhỏ giọng hăm dọa: “Văn Sơn, sớm biết hôm nay mọi người sung sướng như thế ta cũng đi theo các người, đi theo thiếu gia, uống đầy một bụng nước trà, hại chết ta.”

Văn Sơn cười nói: “Trưa hôm nay chúng ta ăn cơm ở phủ nha môn, thịt ngon rượu ngon lắm.”

Đông Tử nghe xong lại làm bộ cảm thán, thút thít một hồi.

“Thiếu gia đã về...” Ngọc Dung vội đi lấy nước cho thiếu gia rửa mặt mũi chân tay, Ngân Liễu lấy nước châm trà.

Lâm Lan không quay đầu lại, nói: “Sao giờ mới về, chờ chàng mới ăn cơm đó.”

Lý Minh Doãn đem hộp cùng thư đặt trước mặt nàng.

“Đây là cái gì? Chàng tặng ta lễ vật gì sao?” Lâm Lan ngạc nhiên hỏi.

“Đây là phu nhân tri phủ đưa cho nàng, phong thư này cậy nàng mang đến phủ Hoài Hóa tướng quân ở kinh thành.” Lý Minh Doãn đi rửa tay.

Phu nhân tri phủ thực khách khí quá, lại còn tặng quà.

Lâm Lan mở hộp ra nhìn, bên trong là ba chuỗi vòng ngọc tỳ hưu, một chuỗi màu hồng phấn, một chuỗi màu lam, một chuỗi màu xanh lá cây đậm, ánh sáng tiêu diễm, viên nào viên ấy trong suốt, đều là tỳ hưu thượng phẩm.

Lý Minh Doãn rửa tay xong đi lại, thấy chuỗi vòng ngọc, nhẹ mím cười nói: “Hôm nay nàng thu hoạch tương đối khá.”

Lâm Lan cảm thấy có chút hồ thẹn, nàng nhận được vật là do chữa bệnh cho phu nhân tri phủ, nhưng lại khơi gợi sự báo thù trong bà, hiện tại nhận được lễ vật quý như thế, làm cho nàng cảm thấy không thoải mái.

Lý Minh Doãn vốn cho rằng nàng rất vui vẻ, không nghĩ lại nhíu mày suy nghĩ.

“Bệnh của phu nhân tri phủ... không còn đáng lo chứ?” Lý Minh Doãn thoáng lo lắng, có phải do Lâm Lan không chắc chắn trị bệnh tận gốc cho phu nhân tri phủ nên trong lòng bất an.

“Hắn là vô ngại, chỉ cần phu nhân có thể xua đuổi những tâm sự không vui.” Lâm Lan khép hộp lại, trong mắt một mảnh đau buồn, nàng nói tất cả, có thể giúp phu nhân hóa giải được khúc mắc hay không? Hay chỉ là để bà nhìn ra vận mệnh của mình.

Lý Minh Doãn khẽ gật đầu, xem ra phu nhân tri phủ bị tâm bệnh, tiện đà nhíu mày nhìn Lâm Lan, người không tim không phổi này mà lại hiểu được tâm bệnh sao?

“Có lẽ nào phu nhân tri phủ nhờ nàng mang tin báo thù ư...” Lý Minh Doãn nói.

Lâm Lan không khỏi cười nhẹ: “Phong thư này chắc là rất quý rồi, gọi người phát thư hộ đi, bớt việc a.”

Lâm Lan cầm lấy thư, thì thầm đọc mấy chữ bên trên: “Phủ Hoài Hóa tướng quân... Phùng Thục Mẫn...”

“Ừm, là phu nhân Hoài Hóa tướng quân, cũng là em gái phu nhân tri phủ.” Lý Minh Doãn nhận chén trà Ngân Liễu đưa tới, dùng nắp trà gạt gạt mấy lá trà nhỏ trong chén, nghĩ đến chuyện hôm nay mình đã uống vô số nước trà, liền đặt chén xuống.

Phu nhân tri phủ không phải chỉ đơn giản nhờ nàng đi đưa thư chứ, có phải muốn giới thiệu nàng cho em gái bà? Bất kể thế nào, có thể biết được phu nhân Hoài Hóa tướng quân cũng là chuyện tốt.

“Minh Doãn, chàng có thể giúp ta viết một bộ chữ không?” Lâm Lan trịnh trọng hỏi.

Lý Minh Doãn lẳng lẳng nhìn nàng: “Là dụng ý gì?”

“Ta nghĩ đưa mấy chữ cho phu nhân tri phủ, nhưng không phải vì chữ của chàng đáng giá, mà là...” Lâm Lan nịnh hót cười nói: “Dĩ nhiên là chữ của chàng cũng rất đáng giá, mấu chốt là, ta cảm thấy chỉ có chàng mới viết được ra những chữ có khí phách siêu nhiên được.”

Lý Minh Doãn khẽ mỉm cười: “Nàng tới mài mực.”

Lâm Lan mừng rỡ: “Không thành vấn đề.”

Lý Minh Doãn vén tay áo, chấm bút vào nghiên mực, hỏi: “Viết chữ gì?”

Lâm Lan suy nghĩ một chút, chậm rãi nói: “Viết là... Yêu quá thành hận, lạnh lùng lại là chuyện vui.”

Lý Minh Doãn nghe một lúc không hạ bút, yêu quá thành hận... ban đầu mẹ sờ dĩ không bỏ xuống được, cũng là bởi vì cô chấp ngưỡng mộ sao?”

“Sao thế? Chàng thấy mấy chữ này không ổn?” Lâm Lan cẩn thận hỏi.

Lý Minh Doãn nhẹ nhàng lắc đầu: “Không có, rất tốt.” Vừa nói vừa lướt ngòi bút trên giấy, tựa nước chảy mây trôi.

Lâm Lan nhìn chữ viết, vô cùng tiêu sái, mềm mại lại có thần khí bên trong, cách vung bút từ đầu đến cuối của hấn toát ra sự tiêu sái tuần dật. Lâm Lan có chút xuất thần, chữ của hấn làm người ta kinh diễm, mà nhìn hấn viết chữ lại càng khiến người ta kinh diễm...

Quế tẩu tới xin chỉ thị: “Thiếu gia, Thiếu phu nhân, có thể ăn cơm chưa ạ?”

Lâm Lan như tỉnh mộng, đề nghiên mực xuống, mỉm cười nói: “Ăn cơm thôi, không còn sớm nữa.”

Ngọc Dung cùng Ngân Liễu đi hỗ trợ, Lâm Lan nghe thấy Quế tẩu nhỏ giọng hỏi Ngân Liễu: “Thiếu phu nhân thích ăn món gì?”

Ngân Liễu cười nhẹ: “Quế tẩu chờ nô tỳ quay lại hỏi.”

Lâm Lan hiểu ý cười một tiếng, kêu: “Ngân Liễu, em giúp ta đi gọi Văn Sơn tới.”

Chương 049 - Hà Hoa Lý - Chu Phủ

Cơm tối xong Lý Minh Doãn đi thay đồ, một ngày di chuyển khiến toàn thân dính đầy mồ hôi thật khó chịu.

Trở lại phòng không thấy Lâm Lan đâu, chỉ có Ngọc Dung đang nghiền thuốc.

“Thiếu phu nhân đâu?”

Ngọc Dung nhanh chóng đứng dậy đáp lời: “Đã lên thuyền Kiều gia ạ.”

Lý Minh Doãn gật đầu, nên đi một chuyến, sáng sớm mai là lên đường rồi.

Lý Minh Doãn ngồi trên giường, chuẩn bị đọc sách, lại phát hiện trên sách bày một cây quạt màu xanh nhạt, phiến quạt được khắc tinh xảo.

“Thiếu gia, đó là hôm nay thiếu phu nhân cố ý mua cho thiếu gia lúc ra phố.” Ngọc Dung cười cười cường điệu hai chữ “cố ý”, dừng một chút lại nói: “Thiếu phu nhân còn viết chữ phía trên đây ạ.”

Lý Minh Doãn khẽ chau mày, nàng viết gì vậy? Liền cầm cây quạt mở ra.

Nơi có chữ, rõ ràng là một bức họa.

Mấy cây trúc nhỏ, tạo thành bố cục đơn giản nhưng cũng khéo léo, được cho là trong đơn giản có khéo léo, chỉ là bút pháp còn hơi chút non nớt, Lý Minh Doãn cười cười rồi hỏi: "Đây. . . Là tranh thiếu phu nhân vẽ sao?"

Ngọc Dung ngạc nhiên: “Tại sao lại là vẽ? Thiếu phu nhân nói muốn viết chữ mà.”

Lý Minh Doãn khoát khoát tay: "Người đi xuống đi. "

Ngọc Dung “ạ” một tiếng, dọn dẹp thuốc mang ra ngoài làm tiếp, tránh quấy rầy thiếu gia đọc sách.

Lý Minh Doãn chăm chú nhìn cây quạt hồi lâu... Không biết rằng nàng còn có thể vẽ tranh, mặc dù chưa ra hình dáng gì nhưng cũng có thể nhìn ra nàng rất có thiên phú hội họa. Phía trên quạt còn một chỗ trống, Lý Minh Doãn suy nghĩ một chút, lấy bút viết viết hai câu đối:

*Vừa khỏi đất trên thân khắc đốt.
Đến mây xanh mà vẫn hư tâm.**

* “đốt” ở đây Hán Việt là “tiết” vừa cùng âm với “khí tiết”; “khí tiết” đối “hư tâm”; “mặt đất” đối “mây xanh”

Sau đó hài lòng phe phẩy cây quạt, mặc dù khí trời tối nay không hề nóng, gió trên sông theo cửa sổ mà vào, thậm chí còn có chút lạnh lẽo.

Bức họa mà Lý Minh Doãn đánh giá là còn hơi non nớt vốn Lâm Lan tốn rất nhiều tâm tư mới vẽ xong, vẽ xấu quá làm mắt mắt không được, mà vẽ đẹp quá thì cũng không xong, đối với một người học vẽ ba năm đã vượt qua cấp mười mà nói, muốn ngày trang thành kẻ mới nhập môn thật không dễ dàng gì.

Lâm Lan lên thuyền Kiều gia đã thấy Phương mama nhiệt tình đứng đón nàng.

“Tiểu công tử nhà ta dùng đơn thuốc Lý phu nhân kê cho đã có chuyển biến, hiện giờ phu nhân đang cho tiểu công tử ăn cơm.”

Lâm Lan mỉm cười: “Không sốt nữa là sẽ ổn thôi.”

Còn chưa vào cửa đã nghe thấy Kiều phu nhân dỗ con mình: “Dung Nhi à, ăn thêm một chút nữa nè, để lâu nguội mất.”

Đứa trẻ nũng nịu: “Con không muốn ăn.”

“Không ăn thì bệnh làm sao khỏi được?” Kiều phu nhân kiên nhẫn khuyên.

“Không muốn, không muốn, con không muốn ăn mà...”

Phương mama bắt đắc dĩ cười nói: “Tiểu công tử ngày thường vốn đã không thích ăn cơm, khuyên bảo rất nhiều cậu ấy mới chịu ăn chút ít.”

Lâm Lan khẽ cười nói: “Trẻ con hầu như là thế.”

“Phu nhân, Lý phu nhân đã tới.” Phương mama thông báo.

“Mau mời vào.” Kiều phu nhân vội nói.

Lâm Lan hành lễ với Kiều phu nhân sau đó cười híp mắt đi tới trước giường rồi ngồi xuống, kéo tay Dung Nhi để bắt mạch, nàng ôn nhu nói: “Dung Nhi thích uống thuốc sao?”

Dung Nhi bĩu môi: “Không thích, đắng lắm.”

“Dung Nhi có biết không? Trên đời này chúng ta không nhìn thấy một loại quái thú, nhưng những quái thú này lại thích chui vào cơ thể con người tác quái, làm người ta ngã bệnh.” Lâm Lan làm bộ sợ hãi nói.

Dung Nhi nghe thấy vậy sợ hãi vô cùng, yếu ớt hỏi: “Ta ngã bệnh là do quái thú chạy vào trong cơ thể ta sao?”

Lâm Lan cười nói: “Đúng thế, nhưng mà Dung Nhi đừng sợ, thật ra thì trong cơ thể Dung Nhi có một tiểu dũng sĩ, tiểu dũng sĩ này sẽ giúp Dung Nhi đánh bại những quái thú kia.”

“Hả, ta còn ngã bệnh nữa à?” Dung Nhi không tin, chu miệng nhỏ hỏi tới.

“Đó là bởi vì Dung Nhi không chịu ăn cơm, tiểu dũng sĩ đói bụng không có khí lực nên không đánh nổi quái thú.”

Dung Nhi nhú mày ra chiều suy nghĩ, đột nhiên cao hứng nói: “Ta biết rồi, nếu như ta ăn nhiều cơm, tiểu dũng sĩ sẽ trở nên vô cùng cường tráng, như vậy là có thể đánh đuổi quái thú rồi.”

Lâm Lan nhẹ vuốt cái mũi nhỏ của đứa bé, khen ngợi: “Dung Nhi thật thông minh, phải nhớ rằng, muốn tiểu dũng sĩ trở nên cường tráng không chỉ có ăn nhiều cơm, tiểu dũng sĩ thích ăn nhiều thú, Dung Nhi có muốn tiểu dũng sĩ nhanh chóng biến hóa lợi hại không?”

Dung Nhi trầm thì: “Muốn, muốn, ta muốn tiểu dũng sĩ nhanh chóng biến hóa lợi hại, đuổi quái thú chạy hết, Dung Nhi không cần uống thuốc nữa.”

Kiều phu nhân cùng Phương mama nhìn nhau cười một tiếng, vẫn là Lý phu nhân có biện pháp hay.

Kiều phu nhân đem chén cơm giao cho Phương mama để Phương mama cho Dung Nhi ăn, bản thân phụng bồi Lâm Lan ra ngoài nói chuyện.

“Lý phu nhân, bệnh của Dung Nhi có thể tái phát sao?” Kiều phu nhân có chút lo lắng hỏi, đoạn đường lên kinh thành còn rất dài, nếu trên đường Dung Nhi lại bị bệnh... Sớm biết vậy nên mang theo đại phu.

“Phu nhân yên tâm, vừa rồi ta bắt mạch cho Dung Nhi, thấy mạch đã bình ổn không có gì đáng ngại, chỉ cần nhớ không để Dung Nhi dầm nước lâu sẽ không có vấn đề gì.” Lâm Lan cười cười nói.

Kiều phu nhân đột nhiên cười nói: “Là do ta làm mẹ mà sơ sót.”

Lâm Lan thấy ra một lọ Bảo Ninh Hoàn giao cho Kiều phu nhân: “Thuốc này là do tự ta hoàn tán, dùng để trị chứng đau bụng tiêu chảy, tiêu hóa

không tốt, cảm mạo bốn mùa, sốt, đau đầu .v.v.v rất hữu hiệu, phu nhân mang theo để phòng trừ bất cứ tình huống nào.”

Kiều phu nhân nhận lấy, vui vẻ nói: “Đa tạ Lý phu nhân, ta đang rầu rĩ, sáng mai thuyền rời bến rồi, có thần dược này ta an tâm rồi.”

Lâm Lan cười nói: “Đây không phải thần dược gì cả, không phải bệnh gì cũng chữa được, nếu bị bệnh tốt nhất nên đi xem đại phu.”

“Đúng vậy, đúng vậy, nhưng không biết nhà Lý phu nhân ở nơi nào? Phương nào? Xin mời nói, tương lai có cơ hội cũng mong được tới cửa bái tạ.”

“Kiều phu nhân khách khí, ta là đại phu, trị bệnh cứu người là bổn phận, lần này, chúng ta đi tới kinh thành.”

Kiều phu nhân vui vẻ nói: “Trùng hợp quá, chúng ta cũng đi kinh thành, nói như vậy, chúng ta có thể kết bạn đồng hành rồi.”

Lâm Lan cảm thấy có chút ngoài ý muốn: “Thật tốt.”

Kiều phu nhân vẫn tiếp tục cười nói: “Ta thấy, chúng ta thật là có duyên, lộ trình còn khoảng một tháng nữa, đoạn đường này không còn tịch mịch rồi.”

Lâm Lan nghe xong thoáng do dự, nàng nghe Lý Minh Doãn nói muốn đến kinh thành cũng tầm hai tháng, liền nói: “Kiều phu nhân đang gấp sao? Dọc đường đi tướng công nhà ta còn muốn gặp mấy vị bạn cũ.”

Kiều phu nhân thất vọng nói: “Thế hả... Ta đi kinh thành có việc gấp.”

Chuyện này Lâm Lan không dám tùy tiện làm chủ. Kiều phu nhân cũng không muốn chen ngang chuyện người ta đi gặp bạn cũ, hai bên yên lặng.

“Không thể đi cùng nhau cũng không sao, dù sao cuối cùng cũng đều tới kinh thành, đến kinh thành rồi gặp lại cũng được.” Kiều phu nhân vừa nói vừa viết địa chỉ cho Lâm Lan.

Lâm Lan nhìn địa chỉ viết: "Hà Hoa Lý. . . Chu phủ. . ."

“Đây là địa chỉ nhà ta, Lý phu nhân đến kinh thành hãy sai người đưa tin tới, ta nhất định tới cửa bái tạ.” Kiều phu nhân nói: “Không chừng lúc đó còn muốn làm phiền Lý phu nhân đó.”

Sau khi từ biệt Kiều phu nhân, Lâm Lan trở về thuyền, Lý Minh Doãn vẫn đang đọc sách, Lâm Lan thấy hấn đang phe phẩy cây quạt của nàng mua.

Lâm Lan lồi Ngọc Dung qua một bên, nhỏ giọng hỏi: "Thiếu gia có chê cười ta không?"

Ngọc Dung vội lắc đầu, khẽ cười nói: "Thiếu gia rất thích."

Phòng khá rộng, cho dù Lâm Lan cố ý nói nhỏ nhưng vẫn vang, Lý Minh Doãn khẽ nhếch miệng, tựa như không có chuyện gì nói: "Về rồi?"

Lâm Lan phát tay một cái để cho Ngọc Dung lui ra, ngồi đối diện Lý Minh Doãn nói với hấn chuyện Kiều phu nhân muốn đi cùng.

Đôi mắt Lý Minh Doãn trầm tĩnh, ung dung nói: "Cô không đáp ứng sao?"

"Sao có thể? Không được anh đồng ý sao tôi dám đáp ứng người ta." Lâm Lan vừa nói vừa liếc trộm cây quạt trong tay hấn, bắt gặp hai hàng chữ trên đó.

Lý Minh Doãn tỏ ý khen ngợi: "Đông Tử nói, bọn họ có việc gấp phải đi nên lúc đầu mới có ý thuê thuyền của chúng ta, chúng ta không vội vào kinh, tốt hơn hết là đi riêng."

"Tôi cũng nghĩ vậy, à... đây là địa chỉ Kiều phu nhân viết cho tôi, là nhà của bà ấy, nói đến kinh thành thì tới đây báo tin." Lâm Lan đem tờ giấy cho hấn nhìn.

Lý Minh Doãn nhẹ giọng thì thầm: "Hà hoa lý. . . Chu phủ. . ."

Ánh mắt đột nhiên sững lại.

Lâm Lan nhạy cảm nhận thấy được biến hóa của hấn, hỏi: "Sao thế?"

Lý Minh Doãn nói: "Cô biết đây là phủ nhà ai không?"

Lâm Lan lắc đầu, trong lòng tự nhủ: Tôi chưa bao giờ tới kinh thành, kinh thành ở hướng nào còn không biết, làm sao biết Chu phủ?

"Tĩnh Bá Hầu họ Chu, trước khi rời kinh ta nghe nói ngài ấy tặc huyện với con gái họ Kiều ở Đông Dương, không ngờ là nhà họ"

Lâm Lan ngạc nhiên, vô tình mà lại gặp đúng một vị mẹ vợ Hầu gia sao?

Chương 050 – Trạm sau cùng (Thượng)

Thuyền tiếp tục hành trình, Diệp Hình Nhi cũng không thường xuyên tới phòng Lâm Lan học nữa, có khi là Linh Vận chạy qua, lấy lí do nghỉ, có khi chính cô ta qua phòng bất ngờ làm Lý Minh Doãn tránh không kịp.

Những lúc ấy, Lâm Lan thường lấy cớ Lý Minh Doãn cần yên tĩnh đọc sách mời Diệp Hình Nhi ra ngoài.

Mà những lúc này, Diệp Hình Nhi sẽ trở nên khiêm tốn học hỏi, giọng nói đột nhiên uyển chuyển êm tai.

Lâm Lan làm ngơ, dù biểu hiện Diệp Hình Nhi thế nào đi nữa Lý Minh Doãn cũng sẽ không tỏ ra bất cứ ý kiến gì, chỉ cần không để cho cô ta có bất kỳ cơ hội nào có hành động thân mật với Lý Minh Doãn là được, mà căn bản nàng không cần lo lắng, những người bên cạnh nàng đều vô cùng cảnh giác, đối với Diệp Hình Nhi canh phòng nghiêm ngặt, Lý Minh Doãn cũng vô cùng cẩn thận, không hành động một mình.

Trừ lần trước làm mình làm mấy với nhau không giải thích được lý do, dọc theo đường đi, hai người lại vô cùng hiểu ý nhau.

Mỗi khi Lý Minh Doãn lên bờ sẽ mang nàng theo, hoặc là đi du lãm danh lam thắng cảnh, hoặc là đưa nàng đi tiệm thuốc mua dược liệu, có đôi khi còn theo nàng đi làm thầy thuốc trên đường. Lúc trên thuyền, hẳn chuyên tâm học, lúc rảnh rỗi cũng sẽ tìm đề tài tranh luận với Lâm Lan một phen, mới đầu thường bị những nguy biện của nàng làm cho á khẩu không đáp lại được, càng về sau, hẳn dùng chiêu “gậy ông đập lưng ông” mới đưa cục diện về thế hòa, thật là thú vị, trong lòng vui mừng không ít.

Trong mắt người ngoài, hai người đích thực là một đôi vợ chồng keo sơn gắn bó.

Mặc dù hưởng thụ không khí hài hòa như vậy nhưng có đôi khi Lâm Lan vẫn có chút mê mang, ánh mắt của hắn, lời nói của hắn, biểu hiện của hắn, sự thân thiết của hắn, thực sự là đang diễn trò sao? Vấn đề này rất khó biết rõ ràng, Lâm Lan cũng không muốn biết sự thực thế nào, giả dối thì thế nào.

Cần gì phải tự tìm phiền não chuốc vào thân, đây chỉ là một giao dịch, kết cục chính là giúp hấn đạt tâm nguyện, giúp Diệp lão phu nhân thành tâm nguyện, sau đó nàng lấy tiền rời đi. Mỗi lần nghĩ như thế, trong lòng thanh thản hơn nhiều.

Thuyền chậm rãi di chuyển, rốt cuộc sau hai tháng cũng đã tới cửa sông lớn ở kinh thành.

Sáng sớm, Lâm Lan bị Lý Minh Doãn đánh thức.

“Mau dậy đi.” Lý Minh Doãn đã mặc xong xiêm y, một thân trường sam xanh nhạt, bên hông đeo một khối thanh ngọc, vóc người cao ráo, ngọc thụ lâm phong.

Lâm Lan nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, sau đó nằm lại, uể oải nói: “Còn sớm mà, tôi buồn ngủ lắm.” tối hôm qua cùng hấn tranh luận về Trang Tử* tới tận đêm khuya, hấn còn chưa thỏa lòng thì nàng đã ngáp tới độ chảy nước mắt, thật sự bội phục hấn tràn đầy sinh lực chiến đấu, nàng cam bái hạ phong, tước vũ khí đầu hàng, đến lúc này mới có thể leo lên giường ngủ tí chút.

(Trang Tử)

“Thuyền đến trước bên sông Kinh Tân rồi, đây là trạm cuối cùng trước khi vào kinh thành, tôi muốn đi chùa Vạn Tùng một chuyến, nếu cô muốn ngủ thì ngủ thêm đi.” Lý Minh Doãn vén rèm định đi ra.

“Đợi một chút, đến Thiên Tân rồi?” Con buồn ngủ của Lâm Lan lập tức tiêu tán.”

“Đúng vậy, là trạm sau cùng.” Lý Minh Doãn cố ý nhấn mạnh.

Mấy chữ này có lực sát thương quá lớn, ý nghĩa thế này, hành trình vui vẻ đã kết thúc, kiếp sống gian khổ sắp bắt đầu, có thể hưởng thụ được chút tốt đẹp trước khi gian khổ thì không nên bỏ phí.

“Tôi đi, chờ tôi chút.” Lâm Lan lập tức đứng lên mặc quần áo.

Lý Minh Doãn mỉm cười: “Cô nhanh lên một chút, tôi đi xem Văn Sơn chuẩn bị xong chưa.”

Lâm Lan dùng tốc độ nhanh nhất mặc quần áo chỉnh tề. Lý Minh Doãn trở lại thì Ngân Liễu đã bày đồ điểm tâm, Ngọc Dung ra ngoài thu xếp đồ

đặc.

“Ăn từ từ, cẩn thận nghen.” Lý Minh Doãn nhìn Lâm Lan vội vã ăn nhỏ giọng nhắc nhở, hần khẽ mím cười, ánh mắt ấm áp, giọng nói mang theo mùi vị sủng nịch.

Lâm Lan không dám nhìn thẳng mắt hần, ánh mắt của hần có mị lực quá lớn, nàng thầm oán trách: “Không phải anh bảo là nhanh lên sao?”

Lý Minh Doãn vui vẻ cười khẽ: “Không nói vậy, lúc này có thể ngồi đây ăn điếm tâm không?”

Lâm Lan hừ nhẹ một tiếng, cầm cái bánh bao nhét vào miệng, lúc này biện luận vô ích, ăn thì tốt hơn.

Điếm tâm xong, Ngọc Dung đưa một tay nải cho Ngân Liễu: “Bên trong có mút táo, bánh đậu đỏ, còn có ít bánh bao, bánh kiêu mạch, đều là đồ thiếu gia và thiếu phu nhân thích ăn, nghe nói từ nơi này cách chùa Vạn Tùng hai ba mươi dặm đường, vạn nhất tới giờ cơm, đói bụng sẽ không tốt...”

Lâm Lan nghe thấy, nghĩ mỗi lần ra ngoài đều mang Ngân Liễu theo, Ngọc Dung đều ở nhà, có chút không công bằng, liền nói: “Ngọc Dung, em cũng đi cùng đi.”

Ngọc Dung cười nói: “Thiếu phu nhân tha cho em, ngài biết em đi bộ không giỏi, leo núi lại hay thở gấp, không có em mọi người sẽ đỡ chậm lộ trình, với lại mọi người đều đi ra ngoài, phải có một người giữ nhà đúng không?”

Ngân Liễu băn khoăn: “Nếu không, để ta coi nhà.”

Ngọc Dung liếc nàng ta một cái: “Cô đừng làm khó dễ cho ta.”

Lý Minh Doãn mở miệng nói: “Thôi được rồi, để Ngọc Dung tự quyết định.”

Lâm Lan cùng Ngân Liễu đành phải thôi, ba người ra cửa thì thấy Đông Tử mặt mũi bối rối tiến lên đón.

“Thiếu gia, Nhị tiểu thư...” Đông Tử chỉ chỉ lên bờ: “Văn Sơn đang chống đỡ...”

Lâm Lan cùng Lý Minh Doãn không hẹn cùng nhau nhú mày.

“Ta đi trước xem sao.” Lâm Lan tự giác tiên phong, không thể để cho Diệp Hình Nhi làm hỏng chuyến du lịch được.

“Em họ, dậy sớm thế.” Lâm Lan qua chào hỏi.

Văn Sơn đang rầu rĩ, vị nhị tiểu thư này thật khó đối phó, truy hỏi thiếu gia cùng thiếu phu nhân định đi đâu tới nơi tới chốn. Nhìn thấy thiếu phu nhân tới như thấy cứu tinh, Văn Sơn nháy mắt với thiếu phu nhân, ý bảo hẳn không nói gì.

Lâm Lan thâm hiểu ý.

“Chị dâu à, nghe nói còn một trạm này là tới kinh thành, ta nghĩ cũng nên lên bờ một chút, xem quang cảnh nơi này.” Diệp Hình Nhi uyển chuyển nói từng chữ.

Lâm Lan cười ha ha: “Đúng vậy, dọc đường đúng là ít thấy em họ xuống thuyền.”

“Là do người của ta không yên tâm, Đinh mama không yên lòng cho ta ra ngoài một mình, vì vậy hôm nay đành làm phiền anh họ và chị dâu một phen, để ta đi theo hai người.” Diệp Hình Nhi cướp lời trước, sau đó đưa đôi mắt to tròn nhìn Lâm Lan, vẻ mặt mong đợi khiến người ta không nở cự tuyệt.

Lâm Lan khó xử nói: “Ta cũng rất muốn đi cùng em, nhưng hôm nay anh họ em muốn đi gặp bạn cũ, ta đi cùng đã là một gánh nặng, thêm... một người nữa, sợ không ổn, nếu không...” Lâm Lan trầm ngâm nói: “Văn Sơn, người đi nói với thiếu gia, hôm nay ta không tiện đi cùng chàng, không bằng để Ngân Liễu đem hòm thuốc đi với ta, hôm nay ta làm thầy thuốc trên đường. Em họ, em hãy theo ta, chúng ta vừa có thể thăm thú vừa có thể mua sắm, lại vừa trị bệnh cứu người, nhất cử lưỡng tiện.”

Lần này Diệp Hình Nhi mặt dày mở miệng đâu phải vì muốn đi theo Lâm Lan, hướng hồ là đi làm thầy thuốc trên đường, mệ chết không nói, mà là muốn cô ta làm trợ thủ cho Lâm Lan, cô ta không cam lòng một trăm lần, nhưng da mặt cô ta dù dày tới đâu cũng không dám nói muốn đi cùng anh họ, vội nói: “Thì ra anh họ và chị dâu muốn đi gặp bạn cũ, ta đây không nên đi theo.”

Lâm Lan sớm đoán vị nhị tiểu thư sớm mở mắt ra đã nũng nịu đứng đây

sao có thể đáp ứng cùng nàng đi làm thầy thuốc chữa bệnh trên đường được, nàng cố ý nói: “Em họ không đi với ta sao?”

Nụ cười trên môi Diệp Hình Nhi cứng ngắc: “Có lẽ là thôi, ta nên đi quanh quanh đây, hay là chị dâu cứ đi cùng anh họ gặp bạn đi.”

Lâm Lan giả bộ tiếc hận nói: “Vây cũng được, thật lòng thì ta muốn đi dạo trong thành lắm, nghe nói đồ ăn vặt Thiên Tân rất nhiều và ngon, em họ nhớ mang về cho ta một ít nhé.”

Diệp Hình Nhi cười khổ, trong lòng thầm nghĩ: chị không muốn cho tôi đi theo, còn muốn tôi mang đồ ăn về cho nữa à, nghĩ cũng “chu toàn” đấy.

Văn Sơn đứng một bên âm thầm nhin cười, vẫn là thiếu phu nhân có biện pháp, nói xạo dăm ba câu đã đuổi được nhị tiểu thư.

Chương 051 – Trạm sau cùng (Hạ)

Văn Sơn ở lại thuyền giúp Chu mama xử lý chút chuyện, Đông Tử và Ngân Liễu cùng thiếu gia, thiếu phu nhân lên xe ngựa chạy thẳng hương chùa Vạn Tùng.

Chùa Vạn Tùng nằm trên một dãy núi to lớn, non xanh nước biếc đẹp tựa như mơ, kiến trúc uy nghi nhưng lại cho người ta cảm giác rất thanh tĩnh, tượng Phật uy nghiêm, là chùa miếu lớn nhất vùng này, hương khói hưng thịnh.

Lý Minh Doãn dẫn Lâm Lan vào trước điện Di Lạc tham bái.

Hai người sòng vai quỳ gối trước Phật, dâng hương cúng bái, cảm giác giống như hai người ở trên núi tuyết thệ, thật lạ...

Lâm Lan trộm liếc Lý Minh Doãn, chỉ thấy ánh mắt hần trầm tĩnh, vẻ mặt nghiêm trang, dáng vẻ nghiêm túc thì không khỏi thẳng lưng. Thật ra thì nàng nên cảm tạ Phật tổ, đã cho nàng một cơ hội tái sinh, mặc dù cả đời này thân thể không to lớn, không có cảnh sống nhung lụa như kiếp trước nhưng may mắn Phật tổ không có lấy đi trí nhớ kiếp trước của nàng, Lâm Lan tin tưởng dựa vào chính năng lực của mình, nhất định có thể tìm vượt qua tất cả để sống cuộc sống hạnh phúc.

“Phật tổ, ngàn vạn lần xin người phù hộ cho ta chuyến này thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, hại mạng phù thủy tức chết, nghiêm trị đàn ông phụ lòng....” Lâm Lan lẩm bẩm trong miệng.

Khi Lý Minh Doãn nghe hai câu sau không khỏi buồn cười nhưng đang ở chốn cửa Phật nghiêm trang không dám có hành vi lỗ mãng, liền đứng dậy đi lên dâng hương, lại thả vào hòm công đức một tấm ngân phiếu.

Một tiểu hòa thượng nhìn thấy, đến bên Lý Minh Doãn chấp tay: “A di đà Phật, thí chủ công đức vô lượng...”

Lý Minh Doãn hoàn lễ, hỏi: “Xin hỏi Trí Viên đại sư đang ở đâu?”

Tiểu hòa thượng thấy Lý Minh Doãn khí độ bất phàm, xuất thủ hào phóng, đương nhiên sẽ được coi là “khách quý”, có điều, đại sư không dễ dàng gặp khách hành hương.

Nhìn vị tiểu hòa thượng do dự, Lý Minh Doãn mỉm cười nói: “Kính xin thay bầm một tiếng, có Lý Minh Doãn từ kinh thành cầu kiến.”

Tiểu hòa thượng thi lễ đi vào hậu điện.

Lâm Lan cầu khẩn xong, cung kính khấu đầu ba cái, Ngân Liễu đỡ nàng dậy.

“Đông Tử, người mang thiếu phu nhân lên bên trên xem điện Phật Thiên một chút.” Lý Minh Doãn phân phó.

Lâm Lan nói: “VẬY còn chàng?”

Lý Minh Doãn cười nói: “Ta cùng vị đại sư đây có từng có giao hảo, tìm đại sư lãnh giáo Phật lý, nàng cứ đi chơi đi, ta sẽ đi tìm nàng sau.”

Tình cảm bạn bè tốt đẹp, Phật lý hay những thứ gì gì kia Lâm Lan không có hứng thú, liền dẫn Ngân Liễu cùng Đông Tử đi xem điện Phật Thiên.

Điện Phật Thiên, danh bất hư truyền, trong nhất thời không thể tính được ở đây có bao nhiêu pho tượng Phật, ấn tượng đầu tiên là pho tượng đồng trang nghiêm của Thích Già Ma Ni, đi vào trong bên phải có Đáo Tọa Quan Âm, Thập Bát La Hán, số tượng Phật lớn nhỏ nhiều không đếm hết.

Đông Tử hiển nhiên đối với nơi này rất quen thuộc, nhanh mồm nhanh

miệng giới thiệu.

“Người cùng thiếu gia thường tới nơi này?” Lâm Lan vừa đi vừa hỏi.

“Cũng không có nhiều lắm, tính cả lần này tổng cộng đã tới ba lần.” Đông Tử trả lời, sau đó không hỏi tự nói: “Lần đầu tiên là thiếu gia cùng bọn Trần công tử đi du lịch tới đây, lần thứ hai, chính là ba năm trước, phu nhân mang theo thiếu gia trở về Phong An đi ngang qua nơi đây, thiếu gia muốn mời vị Trí Viên đại sư ở đây chỉ cho phu nhân thoát khỏi con đường u mê, đáng tiếc, phu nhân nghĩ không ra, chưa tới Phong An bệnh trở nặng rồi...”

Về mẹ Minh Doãn rốt cuộc gặp cái gì, Lý Minh Doãn vẫn chưa nói với nàng, hết thấy là nàng dựa vào thái độ của Lý Minh Doãn cùng phản ứng của Diệp lão phu nhân mà suy đoán.

“À,... phu nhân vì sao phải chôn cất phía sau núi thôn Giản Tây?” Điềm này Lâm Lan nghĩ không ra.

“Cái này... tiểu nhân cũng không biết, tóm lại là lúc phu nhân lâm chung có dặn dò gì đó, bất qua tiểu nhân nghe thiếu gia nói, khi phu nhân còn nhỏ từng theo lão thái gia tới thôn Giản Tây thu mua tơ tằm, kết quả có chuyện ngoài ý muốn, thiếu chút nữa...” Đông Tử làm vẻ mặt trợn mắt trắng dã, le lưỡi, tỏ vẻ thiếu chút nữa đi đời nhà ma.

“Sau đó phu nhân đã coi thôn Giản Tây là nơi sinh ra mình lần nữa, có thể đây chính là nguyên nhân phu nhân để lại di nguyện chôn cất ở phía sau núi thôn Giản Tây.” Đông Tử nói.

Lâm Lan nghe vậy lòng có cảm xúc sâu sắc, sinh ra lần nữa ư..., thuyết pháp này thật kỳ quái, chẳng lẽ mẹ Lý Minh Doãn cũng...

“Đúng đúng, cái này em cũng được nghe nói, là lời của mấy người lớn tuổi trong phủ, nói lúc phu nhân bảy tuổi cùng lão thái gia tới thôn Giản Tây, sau đó không biết tại sao bị té xỉu ở sau núi, cứu chữa mấy ngày mới tỉnh lại.” Ngân Liễu bổ sung.

Trong lòng Lâm Lan càng thêm hồ nghi.

Đông Tử ra vẻ cụ non thở dài: “Ban đầu phu nhân gả cho lão gia, lão phu nhân và lão thái gia hết sức phản đối, là phu nhân sống chết đòi gả, lão phu nhân không nghe, nhưng cuối cùng vẫn phải chấp nhận. Haiz, phu nhân đối với lão gia thật là tốt, toàn tâm toàn ý, một lòng phù trợ lão gia, có vậy qua

một khoảng thời gian lão gia mới từ một thư sinh vô danh nghèo làm nên chức Hộ Hộ Thị Lang, không nghĩ tới, lão gia lừa gạt phu nhân, ba năm trước đây, vợ trước lão gia cũng là vợ hiện tại, Hàn Thị, mang theo một đứa con trai, một đứa con gái tới tận cửa tìm, lúc đó phu nhân mới biết trước kia lão gia đã có một người vợ, lão gia giải thích rằng năm xưa quê hấn bị một trận lụt lớn, hấn tận mắt thấy Hàn Thị bị cuốn vào cơn hồng thủy nên cho rằng Hàn Thị đã chết, lúc này mới cưới vợ khác...”

Lâm Lan ngạc nhiên, nghe giải thích “hợp tình hợp lý này” mà mẹ Lý Minh Doãn nghĩ không ra sao.

Đông Tử tiếp tục nói: “Mặc dù trong lòng phu nhân không thoải mái, nhưng nghĩ tới Hàn Thị dù sao cũng là vợ chồng với lão gia, hưởng chi còn có chung con cái với nhau, vốn muốn đáp ứng cùng ngồi ngang hàng với Hàn Thị, nhưng là sau này phu nhân phát hiện chuyện căn bản không phải như vậy, khi lão gia cùng phu nhân thành thân, Hàn Thị chưa tìm tới cửa, lão gia âm thầm lui tới gặp bà ta, thời điểm phu nhân khó sinh thiếu gia, lão gia cũng trắng đêm không về, hạ nhân trong nhà tìm lão gia khắp nơi không được, thiếu phu nhân, ngài đoán chuyện gì xảy ra?”

Lâm Lan lắc đầu.

Vẻ mặt Đông Tử phần hận, hừ lạnh một tiếng: “Đại thiếu gia ra đời sớm hơn thiếu gia chỉ một canh giờ, lúc ấy lão gia đang bên cạnh Hàn Thị, mà phu nhân vì khó sinh suýt nữa không cứu được.”

Lâm Lan kinh hãi, muốn nói như vậy tính chất hoàn toàn khác nhau rồi, đây chính là lừa gạt, từ thời gian trên coi ra, ông bố cặn bã của Lý Minh Doãn căn bản biết chắc chắn Hàn Thị không có chết dưới tình huống đó, hấn làm như vậy chính là nghĩ dựa vào tài lực của Diệp gia lót đường cho hấn, lợi dụng xong rồi, vợ chồng đoàn tụ, tất cả đều vui vẻ, đây mới chính là bản chất của ông bố cặn bã kia.

“Những thứ này khi phu nhân biết thì thế nào?” Lâm Lan hỏi.

Đông Tử nghiêng răng nghiêng lợi: “Là Hàn Thị nói với phu nhân, Hàn Thị biết phu nhân yêu lão gia sẽ không đi tố cáo lão gia, bà ta có chủ tâm hại phu nhân tức chết, bà ta cố ý nói trước mặt phu nhân là lão gia yêu bà ta thế nào, bà ta yêu lão gia thế nào, ủy khuất nhiều năm như vậy...”

Lâm Lan tức giận, người đàn bà này thật quá ghê tởm, khó trách Lý Minh

Doãn hận bà ta như vậy.

“Phu nhân thật sự buông tay?” Lâm Lan vì mẹ Lý Minh Doãn mà bất bình, lại cảm thấy bà cũng quá yếu mềm vô năng, đổi lại là nàng, nàng nhất định phải khiến đôi cầu nam nữ kia chết không được tử tế.

Lòng Ngân Liễu cũng dâng trào căm phẫn, tức tới nổi lông mày chổng ngược cả lên.

“Thiếu phu nhân không biết, phu nhân là một người có lòng tự ái rất cao, phu nhân vẫn cho rằng lão gia đối với bà thật lòng, cho nên lúc ban đầu liễu lĩnh gả cho lão gia, chuyện này đối với phu nhân là một đả kích quá lớn, phu nhân nản chí thoái lòng, để lại bức thư rời đi, đưa thiếu gia trở về Phong An. Lúc ấy thiếu gia không biết những thứ này, chỉ cho là phu nhân không nguyện ý cùng Hàn Thị chung một chồng, chẳng qua là hù dọa lão gia một chút. Cho nên, thuyền đến bên sông Kinh Tân, thiếu gia cố ý đưa phu nhân tới chùa Vạn Tùng, nghĩ giúp phu nhân mở ra khúc mắc trong lòng. Sau phu nhân mới nói cho thiếu gia sự tình, phu nhân không muốn gặp lại lão gia cũng Hàn Thị, thiếu gia nghe xong rất tức giận, về kinh tìm lão gia lý luận, lúc này phu nhân liền sinh bệnh, sau khi sinh hạ thiếu gia thân thể phu nhân mỗi lúc một yếu, bệnh tới như thủy triều, thiếu gia không biết làm sao đành nuốt nước mắt hoàn thành tâm nguyện của phu nhân, đưa bà trở về Phong An, những chuyện sau đó... thiếu phu nhân cũng đã biết rồi ạ.” Đông Tử nói một hơi.

Lâm Lan tức muốn nổ phôi, nàng muốn gào lên rằng mẹ Lý Minh Doãn quả thực là một người phụ nữ ngớ ngẩn, vì cái tôn nghiêm chó má gì đó mà ở bên cạnh cái tên cặn bã lừa gạt mình mười mấy năm, lại còn yêu hấn say đắm, đến khi hấn cho một đòn thì không dám phản kháng, còn muốn giữ thể diện cho hấn, đối với ả đàn bà trăm phương ngàn kế muốn đoạt lấy vị trí của mình, bà không hấn nhường cũng không hấn tiến, cứ âm u núp một góc ủy khuất.

“Chuyện đáng giận còn ở phía sau cơ, sức chịu đựng của phu nhân có hạn, không chống chọi được những lời ác hiểm, phu nhân vừa qua đời, lão gia liền nghênh đón Hàn Thị về, thêu dệt lên câu chuyện, nào là hấn có tình có nghĩa, chuyện đến tai Thánh Thượng, ngài liền ban thưởng, hấn một đường thăng quan tiến tước, làm tới Hộ Bộ Thượng Thư. Lý Minh Tắc thuận lợi nhận tổ quy tông thành Lý đại thiếu gia, còn thiếu gia nhà chúng ta biến thành nhị thiếu gia, còn có Lý Minh Châu kia, đối với người ngoài Hàn Thị

nói là con gái của em gái bà ta, tiểu nhân mới tra ra, thật ra thì Lý Minh Châu là con gái ruột của bà ta và lão gia, vì sợ ảnh hưởng danh dự lão gia nên lấy danh là cháu gái.”

Lâm Lan không biết phải nói gì nữa, sự việc đã đủ rối tung rối mù lắm rồi, nội dung vở kịch này thật quá máu chó rồi, không biết mẹ Lý Minh Doãn trong lòng đất biết được những điều này liệu có cảm phần tới độ đời mồ sống dậy không. Bà đúng là xui xẻo, bỏ hết tự ái đi theo hấn, cuối cùng thành toàn cho đôi câu nam nữ, tự mình hại chết chính mình, để lại ủy khuất quá lớn cho Lý Minh Doãn. Lâm Lan ý thức rõ trong đầu, hành trình đến kinh thành lần này, đối thủ nhiều vô cùng, lại vô cùng vô sỉ, nhiệm vụ nhiều gian khổ.

Chương 052 - Khách điểm

Tâm tình phiền não, vốn thích không khí thanh tĩnh nơi điện Phật nhưng giờ phút này lại khiến cho Lâm Lan thấy u uất, hô hấp không thuận, nằng đi ra bên ngoài hóng mát.

Đông Tử cùng Ngân Liễu trầm mặc đi theo.

Lâm Lan cứ theo hướng cửa điện mà đi thẳng, Đông Tử sợ cứ thế này thiếu gia sẽ không tìm được đành để Ngân Liễu đi theo thiếu phu nhân, bản thân đi tìm thiếu gia.

Leo lên Vọng Hải Lô, dõi mắt trông về phía xa, thấy biển rộng bao la, sóng lớn đang dâng, giống như tâm tình nằng giờ phút này, khó có thể bình tĩnh.

Lâm Lan cảm thấy mình phải suy nghĩ đôi sách thật kỹ, Lý gia kia không phải là loại “phiền toái” bình thường, bất kể là mụ phù thủy hay lão Lý cận bã kia đều không phải đèn đã cạn dầu, nếu như mình không xóc lại tinh thần, chỉ sợ ngay cả xương thừa cũng không được ăn. Cho nên, lần đầu giao phong quan trọng nhất. Lâm Lan không cần nghĩ cũng biết, Lý gia sẽ không để cho nằng dễ dàng vào cửa, mà nằng phải đi vào, không phải vì những thứ “phần thưởng” kia, mà còn vì giúp Lý Minh Doãn.

“Làm sao lại lên trên này?” Phía sau vang lên giọng nói âm áp.

Lâm Lan ung dung đáp: “Nơi này không gian rộng lớn, ở đây hít thở không khí trong lành.”

Hắn cùng nàng sóng vai mà đứng, cùng trải mắt nhìn ra biển khơi bao la, gió biển vờn qua mặt, mát lành lan vào tận tâm can, cảm giác vô cùng an bình.

“Cô cũng biết rồi?”

Câu hỏi của hắn tựa như một tiếng thở dài, rất nhẹ, Lâm Lan như cảm nhận được nội tâm hắn trầm xuống.

“Ừ...” Lâm Lan gật đầu.

“Cô có sợ hay không?” Hắn quay đầu lại nhìn nàng, ánh mắt vẫn thản nhiên, khóe miệng khẽ cười, có chút khổ sở.

“Không có, chẳng qua cảm thấy chuyện phiền toái hơn so với tưởng tượng của bản thân.” Lâm Lan trầm ngâm nói.

“Nếu như cô nghĩ đổi ý, hiện tại vẫn kịp.” Ánh mắt của hắn trở nên nghiêm túc.

Lâm Lan cắt lời hắn: “Anh cảm thấy tôi là người không có nghĩa khí như vậy sao?”

Nhìn vẻ mặt giả vờ khó chịu của nàng, Lý Minh Doãn cúi đầu khẽ mỉm cười, sau đó tầm mắt quét ra biển rộng.

“Cô không cần sợ.”

Nói những lời này, ánh mắt mắt vốn đang ấm áp đã chuyển sang một mảnh lạnh lùng, khiến toàn thân hắn toát nên sự kiên định, sắc bén.

Lâm Lan cười khẽ: “Tôi có nói tôi sợ sao?”

“Thứ cha tôi coi trọng nhất chính là tiền đề tước vị của ông ta, những thứ khác chỉ là thứ yếu, thật ra thì... Lần này tôi trở về kinh, trong nhà đã nghị hôn ổn thỏa cho tôi rồi, là thiên kim nhà Binh Bộ Hữu Thị Lang Ngụy đại nhân...”

Lâm Lan ngạc nhiên, ý của hắn là, hôn sự này chẳng qua chỉ là một nước cờ trên tay lão họ Lý cận bã kia? Lại thấy hắn tiếp tục nói: “Ngày hôm nay

thiên hạ an vui, mấy vị hoàng tử cũng từ từ thành nhân, trong đó Tứ hoàng tử xuất sắc nhất, đáng tiếc hẳn không phải thái tử...”

Đây là muốn đứng cùng một phe sao? Lâm Lan nghĩ.

“Lý Minh Tác cưới con gái Đô Ngự Sử làm vợ, còn tôi, nếu lấy con gái Hữu Thị Lang Ngụy đại nhân làm vợ, Lý gia chẳng khác nào có liên quan cả với thái tử cùng Tứ hoàng tử, tuy nhiên, tôi không biết cha tôi rốt cuộc muốn đứng ở bên nào, mà tôi không muốn trở thành con cò trong tay ông ta, nhân sinh của tôi phải do tôi quyết định.” Lý Minh Doãn cũng không có hi vọng Lâm Lan có thể hiểu được chuyện trong mối quan hệ phức tạp này, chỉ hi vọng Lâm Lan có thể hiểu rõ một chút, việc hôn sự này hẳn kiên quyết không đáp ứng, cho nên, Lâm Lan rất quan trọng.

Hắn nói rất hàm súc, thậm chí là cứng nhắc, nhưng Lâm Lan nghe rõ, lão họ Lý cận bã kia một chân đạp hai thuyền, hoặc là hẳn muốn tỏ ra trung lập, hai bên, hẳn không đứng bên nào, hoặc là có âm mưu khác, tử như, mê hoặc lòng người. Tranh đấu chính trị, việc quan trọng nhất chính là vấn đề chọn hàng ngũ, gặp đúng thì lên như điều gặp gió, vinh hoa từ đây, chọn sai, hậu quả rất nghiêm trọng. Cho nên, Lý Minh Doãn không muốn bị thao túng, dẫn tới cảnh tiến thoái lưỡng nan, bị người ta lợi dụng, cuối cùng bị vứt bỏ.

Kết luận chính là: tâm tư lão họ Lý cận bã kia vô cùng phức tạp, Lý Minh Doãn rất có chủ kiến, mà nàng phải hạ được kẻ đầu sỏ họ Lý cận bã kia, đường đi phía trước gian nan rồi.

“Anh hi vọng tôi có thể làm sao?” Lâm Lan lẳng lẳng nhìn hắn.

Lý Minh Doãn cười nhẹ, cầm tay nàng: “Tin tưởng tôi có thể.”

(Ý anh nói, hãy tin anh. =))

Tay hắn hơi lạnh, cũng rất có lực, cố gắng làm cho nàng an toàn, nhưng Lâm Lan cảm thấy lòng hắn cũng như lòng nàng không an bình.

Lâm Lan cười: “Được rồi, từ hôm nay trở đi, chúng ta thật sự là chiến hữu rồi, chúng ta nên tin tưởng đối phương.”

Tay của hắn xiết chặt hơn, ánh mắt càng thâm sáng ngời, hàm chứa ý cảm kích.

Tiếng chuông chùa cổ vang lên, hùng tráng mà trầm âm, xa xa truyền ra,

dung nhập vào sóng lớn, Lâm Lan cười khỏ, tình cảnh này, giống như thề non hẹn biển, nhưng không phải là tình yêu, nàng trịnh trọng cam kết, là thật tâm muốn giúp hẳn một đoạn đường.

Rốt cuộc hiểu được, hành trình tới chùa Vạn Tùng lần này, tìm bạn cũ là giả, cùng nàng nói rõ ngọn ngành là thật.

Hai ngày sau, thuyền đến kinh thành.

Trên bờ sớm có người nhà Diệp gia cùng Lý gia đứng đợi, nhất tề nghênh tiến.

"Nhị thiếu gia. . ."

"Biểu thiếu gia..."

Lý Minh Doãn đối với Văn quản gia Diệp gia gật đầu trước, phân phó Văn Sơn: "Văn Sơn, người đi an bài một chút."

Văn Sơn lên tiếng, nói: "Cha, mời ngài đi theo ta."

Văn quản gia đánh nhẹ lên đầu Văn Sơn, giọng nói tươi cười mang theo vài phần yêu thương: "Tiểu tử người, đã có tiền đồ."

Văn Sơn hồn nhiên cười khúc khích.

Quản gia nhà họ Lý liếc mắt nhìn vị nữ tử đứng cạnh nhị thiếu gia, nhất thời không nói gì, lẳng lặng chờ chực nhị thiếu gia mở miệng nói.

"Triệu quản gia, trong nhà hết thầy mạnh khỏe chứ?" Lý Minh Doãn ôn tồn hỏi.

Triệu quản sự cúi đầu thở dài: "Hồi bẩm nhị thiếu gia, hết thầy mạnh khỏe, lão gia vẫn mong đợi nhị thiếu gia trở về kinh, để cho lão nô ngày ngày đứng chờ ở đây."

Lý Minh Doãn cười nhạt vượt vượt huyết Thái Dương: "Ngồi thuyền hơn hai tháng, ta choáng váng hết cả đầu."

"Xe ngựa đã chuẩn bị xong, mời nhị thiếu gia lên xe. " Triệu quản gia cười nói, kính cẩn mời.

Lý Minh Doãn gật đầu, nhìn về Lâm Lan phía bên cạnh: "Đi thôi, chúng

ta trở về phủ.”

Thần sắc Triệu quản gia khẽ biến, tiến lên một bước, thở dài nói: “Nhị thiếu gia...”

Lý Minh Doãn nhíu mày nhìn: "Ừ?"

Triệu quản gia ấp a ấp úng nói: "Nhị thiếu gia, lão gia. . . Lão gia phân phó, chỉ riêng mình nhị thiếu gia về phủ, về phần... Lâm cô nương, lão gia sai lão nô đặt phòng hảo hạng ở “Lâm Tiên Cư” trong kinh thành rồi.”

A, bắt đầu rồi đấy hả? Không để cho nàng vào Lý phủ mà bắt nàng ở khách sạn, đúng là chỉ có cái lão họ Lý cận bã kia mới nghĩ ra được.

(Lâm Lan là người hiện đại nên khi dùng những từ như "khách sạn", "mụ phù thủy" là tự nhiên nhé mng.)

Lý Minh Doãn nhíu mày không vui nói: “Người hẳn nên gọi nàng là nhị thiếu phu nhân.”

Sắc mặt Triệu quản gia càng thêm khó coi, cái đầu cúi càng thêm thấp: “Xin nhị thiếu gia thông cảm cho lão nô.”

Khẩu khí Lý Minh Doãn nghiêm nghị: “Đây là thế nào? Nhị thiếu phu nhân đương nhiên phải cùng ta về phủ, há có đạo lý nào để nàng phải ở khách điếm.”

Triệu quản gia câm như hến, liên tục thở dài: “Vâng, nhưng là lão gia đặc biệt...”

Sắc mặt Lý Minh Doãn trầm xuống: “Nếu nhị thiếu phu nhân ở khách điếm, ta đây cũng ở khách điếm.”

Bọn người Chu mama ở phía sau nghe tình hình cũng thầm đổ mồ hôi lạnh, tin tức Lý gia thật là nhanh nhạy, người chưa tới, bên kia đã có kế sách đối ứng.

Lâm Lan cười nhạt, ôn nhu nói: "Minh Doãn, là cha chàng chưa gặp qua ta, nhất thời không thể chấp nhận, như vậy là bình thường..."

Triệu quản sự thầm nghĩ: thấy cũng không tiếp nhận.

“Không được, sao ta có thể để cho nàng ở khách điếm?” Lý Minh Doãn

nắm tay Lâm Lan, kiên quyết lắc đầu.

Lâm Lan nghiêm giọng: “Chàng đừng như vậy khiến cho cha mất hứng, chàng hãy về phủ trước, ta tới nhà Tĩnh Bá Hầu quấy rầy mấy ngày.”

Lý Minh Doãn lập tức hiểu ý tứ Lâm Lan, hấn đã nói Trần Tử Dụ tạo ra một luồng dư luận trong kinh thành về hấn và Lâm Lan theo chiều hướng có lợi, chiêu này cha già hấn vẫn thường dùng, thêm nữa là ông ta sĩ diện, nhất thời không cách nào tiếp nhận sự thật nhi tử muốn thành thân với một cô nương nông thôn, lúc này Lâm Lan đi nhà Tĩnh Bá Hầu, vô hình cho ông ta một áp lực, chỉ có tốt không có xấu.

Chương 053- Nỗi khó xử của Kiều phu nhân

Triệu quản gia bỗng nhiên ngẩng đầu, chân chính đánh giá nữ nhân tầm thường này, không phải nói chỉ là một cô gái nông thôn sao? Sao lại có quan hệ gì với Tĩnh Bá Hầu, lại còn nói đi quấy rầy mấy ngày... Triệu quản gia không hiểu ra sao, bất qua tuân theo phân phó của lão gia chắc sẽ không sai, cho nên lại cúi đầu.

Chu mama thầm thở phào nhẹ nhõm, chiêu này của Lâm Lan là lấy lui làm tiến, dùng rất tốt, may nhờ ngày đó ở bến sông Tô Châu cứu nhi tử Kiều phu nhân, coi như người tốt được báo đáp.

Diệp Hinh Nhi đứng ở xa xa, im lặng không nói lời nào, bất quá lời mọi người nói lọt không sót lỗ tai cô ta chữ nào, khóe miệng khẽ nhếch, có chút hả hê, đã sớm ngờ tới, Lâm Lan muốn vào Lý phủ, không có cửa đâu cung.

Lý Minh Doãn thở dài hồi lâu, đau lòng nói: “Nàng cố gắng chịu ủy khuất, trước mắt đến nhà Tĩnh Bá Hầu ở mấy ngày, ta sẽ nhanh chóng đến đón nàng.”

Lâm Lan sửa sang lại quần áo cho hấn, bộ dạng hiền lành ôn nhu, tiếng nói uyển chuyển: “Ta chờ chàng.”

Lý Minh Doãn quay đầu lại tìm Văn Sơn, Văn Sơn đã giao việc xong xuôi, thấy thiếu gia tìm, hấn bện rộn chạy tới.

"Văn Sơn, ngươi đưa thiếu phu nhân đi phủ Tĩnh Bá Hầu."

Văn Sơn kinh ngạc, rất nhanh liền hồi phục tinh thần: “Vâng.”

Chu mama tiến lên nói với Lâm Lan: “Thiếu phu nhân, lão nô đi Diệp phủ khai báo chút chuyện trước, sau đó liền tới phủ Tĩnh Bá Hầu tìm thiếu phu nhân.”

Lâm Lan gật đầu: “Chu mama cứ thông thả.”

Lý Minh Doãn để cho Triệu quản gia đem xe ngựa Lý gia chạy tới, tự mình đỡ Lâm Lan lên xe, dặn dò mấy câu, sau đó thả màn xe xuống, phát tay để phu xe đánh xe đi.

Trên xe ngựa ba người chủ tớ an tĩnh không tiếng động, trong lòng Ngân Liễu và Ngọc Dung thầm kêu lo lắng, nhưng thiếu phu nhân trầm mặc không nói, các nàng cũng không dám cất lời.

Lâm Lan đang suy nghĩ, đến Hà Hoa Lý Chu gia nàng nên nói thế nào, nói thật hay... Nếu là bình thường bái phỏng thì sẽ không có gánh nặng gì cho Chu gia, nếu là nói thật thì liệu có phải là làm khó cho Chu gia không? Nếu Chu gia không hoan nghênh thì nàng nên làm cái gì bây giờ? Lòng Lâm Lan rối loạn.

Ngồi xe ngựa gần nửa canh giờ, phu xe thở dài một tiếng, ghì chặt dây cương, xe ngựa ngừng lại.

Văn Sơn nói: "Thiếu phu nhân, đến Chu phủ rồi."

Đúng là là phủ đệ Hầu gia, cổng chính rộng rãi, trước cửa hai tượng sư tử đá lớn, quả nhiên khí phái. Lâm Lan để cho Văn Sơn đi trình danh thiếp.

Qua một nén nhang, vẻ mặt Ngân Liễu cùng Ngọc Dung đã biểu hiện rõ lo lắng.

Cuối cùng Lâm Lan cũng nhìn thấy thân ảnh quen thuộc, Phương mama.

Phương mama bước nhanh tới, thi lễ với Lâm Lan xong cười ha ha nói: “Phu nhân nhà ta vừa mới nhắc tới Lý phu nhân, Lý phu nhân tới vừa khéo, Lý phu nhân, mau vào đi.”

Phương mama nhiệt tình khiến tâm tình Lâm Lan đang treo ngược rốt cuộc trở về lồng ngực, ngại phu xe Lý gia còn ở đây, Lâm Lan không nói gì, để Ngân Liễu cho phu xe một ít bạc sau đó theo Phương mama vào phủ.

Phu xe nhìn bạc trong tay âm thầm chặc lưỡi, vị nhị thiếu phu nhân này ra tay thật hào phóng, lúc đại thiếu gia thành thân, đại thiếu phu nhân cũng chỉ cho hạ nhân có một hai đồng tiền xu.

Vào Chu phủ, Lâm Lan mới cười nói: “Ta cũng nhớ Dung Nhi nên vừa tới kinh thành liền tới đây ngay lập tức.”

Mặt mày Phương mama hớn hở: “Phu nhân thật có lòng, tiểu công tử nhà ta dạo này vui vẻ lắm, ăn Bảo Ninh Hoàn của phu nhân thật là công dụng, phu nhân nhà ta cả ngày nhắc tới phu nhân đó.”

Đang nói chuyện thì đã tới cửa thùy hoa*, một thân ảnh nhỏ vội vàng chạy tới, phía sau có tiếng nha hoàn gọi gấp theo: “Tiểu thiếu gia, tiểu thiếu gia, xin chậm một chút...”

* một kiểu cửa trong kiến trúc nhà thời xưa, trên có mái, bốn góc buông bốn trụ lủng, đỉnh trụ chạm trở sơn màu.

“Ai u... tiểu công tử của ta, sao lại chạy nhanh như thế, cẩn thận không té.” Phương mama vội bước lên ngăn Dung Nhi.

Dung Nhi đẩy bà ra, chạy tới kéo tay Lâm Lan, khuôn mặt nhỏ nhắn ngược lên nhìn nàng, miệng chum chim: “Đại phu tử tử, tử mau xem giúp đệ một chút, xem tiểu dưỡng sĩ trong thân thể đệ có phải đã cường tráng lắm rồi không, ngày nào đệ cũng ăn cơm ngoan lắm...”

Lâm Lan thấy buồn cười, đứa nhỏ thật đáng yêu quá.

“Dung Nhi, sao lại xưng hô lạ vậy? Con phải gọi là phu nhân.” Kiều phu nhân mỉm cười đi tới.

“Nhưng... Con thích gọi là đại phu tử tử.” Dung Nhi cong miệng không chịu.

Lâm Lan cười nói: “Ta cũng thích xưng hô như thế, nào, chúng ta đi vào nhà, đại phu tử tử sẽ xem xem tiểu dưỡng sĩ của em đã biến thành cường tráng chưa nhé.”

Dung Nhi vui vẻ vỗ vai Lâm Lan: “Mau mau đi vào nhà.”

Kiều phu nhân yêu thương đứa con này nhất, chuyện gì cũng chiều ý, đành cười nói: “Để cho Lý phu nhân chê cười.”

Lâm Lan cười nói: "Dung Nhi rất đáng yêu."

Không để ý lễ nghĩa mà còn khen con của mình càng khiến cho không khí thân mật, Kiều phu nhân cười nói: “Mong ngày phu nhân tới đã lâu, cuối cùng cũng chờ tới ngày hôm nay.”

Vừa nói Kiều phu nhân như vừa nhớ ra cái gì đó, trong nụ cười có vài phần chua xót.

Lâm Lan phát giác được chút biến hóa rất nhỏ trên gương mặt Kiều phu nhân, trong lòng có chút thấp thỏm, chẳng lẽ Kiều phu nhân đã biết thân phận của nàng, nhưng mà... không thể có khả năng này chứ.

Đoàn người vào phòng, bọn nha hoàn bận rộn dâng trà, trái cây.

Lâm Lan bắt mạch cho Dung Nhi, đây là làm bộ, nhìn Dung Nhi hoạt bát như vậy đã biết thân thể sớm đã khỏe mạnh.

"Đại phu tử tử, thế nào hả tử tử?" Dung Nhi vội vàng hỏi, đôi mắt to tròn nhìn Lâm Lan không chớp.

Lâm Lan nhẹ véo mũi hắn một cái, cười nói: “Tiểu dũng sĩ thật sự dũng mãnh đó.”

Dung Nhi cao hứng lấy bàn tay nhỏ đưa lên che miệng thì thầm với Lâm Lan: “Đệ biết là tiểu dũng sĩ của đệ biến thành lợi hại rồi mà, lúc này tử phu* mang ngựa tới cho đệ cưới... Mẹ, con đi tìm tử phu...” Hết mấy chữ cuối xong liền chạy ngay ra ngoài.

* Tử phu: Anh rể

Kiều phu nhân vội vàng gọi Hồng Ngọc đuổi theo, trong giọng nói mang theo vài phần sùng nịnh: “Đứa nhỏ này, đến kinh thành càng lúc càng nghịch ngợm.”

Lâm Lan nói: "Tiểu hài tử nghịch ngợm mới thông minh."

Hai người hàn huyên mấy câu, tâm tình Kiều phu nhân đột nhiên thấp xuống, nhíu mày thở dài.

Lâm Lan cẩn thận hỏi: "Phu nhân gặp chuyện gì khó xử sao?"

Kiều phu nhân đưa mắt nhìn Phương mama, Phương mama hiểu ý cho hạ nhân lui cả ra ngoài.

“Không dối Lý phu nhân, ta đúng là đang gặp chuyện khó xử.” Kiều phu nhân mặt mày ủ rũ nói.

“Phu nhân có gì khó xử, nếu cần Lâm Lan giúp, Lâm Lan nhất định gắng sức.” Lâm Lan thấy người dưới lui ra ngoài cả, biết trong quý phủ nhất định có người bị bệnh, hơn nữa bệnh không nhẹ, bởi vì trừ xem bệnh, nàng đâu còn khả năng nào khác.

Kiều phu nhân lại nặng nề thở dài: “Nữ nhi của ta – Vân Tịch, bốn năm trước gả vào phủ Chu gia, vợ đầu của Hầu gia chỉ sinh được một đứa con gái, Hầu gia một lòng mong được Vân Tịch có thể sinh cho hắn một đứa con trai để thừa kế hương khói, Vân Tịch vận khí tốt, mới gả hai tháng đã mang bầu, đáng tiếc... Lúc được bốn tháng bị một nha hoàn đụng phải, hài tử... Hài tử không giữ được, đại phu nói là một nam hài, Hầu gia tức phát điên, đem nha hoàn kia dùng gậy đánh chết tươi. Từ đó tới nay Vân Tịch vẫn không hề mang thai, mời rất nhiều đại phu, dùng cũng rất nhiều thuốc, đầu năm nói là có tin tốt nhưng ... tình hình không ổn, Vân Tịch nhấn Chung quản gia đón ta vào kinh, ta vội vàng mang theo Dung Nhi chạy tới, mới biết Vân Tịch lần này có thai có điềm không ổn, hơi một chút động, liền thấy máu, giờ không thể làm gì khác là nằm trên giường tĩnh dưỡng, ngự y cũng đã tới xem, nói sợ là không giữ được đứa nhỏ này...”

Lâm Lan hiểu, sợ là vị phu nhân Hầu gia này lần trước sảy thai không điều trị tốt, để lại di chứng, bất quá nàng chưa gặp bệnh nhân, không thể dễ dàng kết luận.

“Phu nhân chớ lo lắng, có thể đưa Lâm Lan đi gặp phu nhân Hầu gia được không?” Lâm Lan an ủi.

Chương 054 - Phụ tử

Phía bên ngoài thư phòng Lý phủ, Triệu quản gia cúi đầu mà đứng, bọn nha hoàn sai vặt đứng ở phía xa, thần sắc ai nấy lo lắng, trong mắt lộ rõ sự tò

mò nhưng có điều ngại Triệu quản gia đứng đó, không một ai dám lên tiếng, đành dùng ánh mắt không tiếng động trao đổi.

Nhị thiếu gia rời nhà gần bốn năm nay trở lại, vốn là chuyện đại hỉ, nhưng một tháng trước khi nhị thiếu gia lên kinh thành có một vài tin đồn, không khí trong phủ trở nên hết sức cổ quái, mặt lão gia lúc nào cũng hầm hầm như băng, trên trán như viết rõ mấy chữ: Ta đang rất bực bội. Phu nhân tựa hồ cũng rất ưu tư, nhưng theo tin tức phòng bếp truyền tới, gần đây khẩu vị phu nhân rất tốt, gọi phòng bếp làm nhiều đồ ăn, đại thiếu gia cùng đại thiếu phu nhân cũng ẩm ỹ một hồi, đến nay không ai để ý ai...

Hôm nay người đứng đầu mọi tin đồn – nhị thiếu gia đang ở trong thư phòng.

Lý Kính Hiền ngó nhi tử trong thư phòng, gần bốn năm không thấy, nhi tử cao thêm không ít, đã lột bỏ vẻ thiếu niên ngây thơ, trầm tĩnh ưu nhã, tựa tại ung dung, tĩnh lặng như nước, kín đáo thâm thúy. Lý Kính Hiền không khỏi cảm thán: Minh Doãn càng lúc càng giống mẹ nó...

Ngoài cảm khái kia, Lý Kính Hiền lại nghĩ tới những tin đồn kia, nhất thời trong lòng bức bối, cố nén ý muốn xông vào khiển trách Minh Doãn, hấn đặt chén trà xuống, dùng giọng hết sức bình thản hỏi: “Chuyện người đàn bà kia là thế nào?”

Lý Minh Doãn im lặng, xảy ra chuyện gì? Trần Tử Dụ đã nói rất rõ ràng, ông cũng biết rất rõ.

“Nàng là đại phu thôn Giản Tây, cứu nhi tử một mạng, nhi tử có ơn tât báo, quyết định cưới nàng làm vợ.” Lý Minh Doãn dùng giọng điệu trần thuật nói chuyện. Hấn là đang kể lại chuyện chứ không phải hỏi ý kiến bất kỳ ai.

"Hoang đường. " Lý Kính Hiền bị giọng nói bề ngoài có vẻ ôn hòa này của Minh Doãn làm cho tức giận, hấn khẽ quát một tiếng.

“Có ơn tât báo nhất định phải cưới cô ta làm vợ? Con không nghĩ tới thân phận mình thế nào sao, cô ta có thân phận gì, con làm như vậy thực là tự tay hủy đi tương lai.” Lý Kính Hiền nổi giận nói.

Lý Minh Doãn không chút sợ hãi nói: “Nam nhi dựa vào chính bản thân mà tiến lên trên con đường tương lai, nếu lệ thuộc vào nữ nhân, nhi tử sẽ

cảm thấy hổ thẹn.”

Ngôn từ sắc bén, hiển nhiên ý tứ rõ ràng, trong lời nói có đao, lưỡi đao sắc bén này hung hăng đâm trúng nhược điểm của Lý Kính Hiền. Song hắn tuyệt đối sẽ không thừa nhận, cho nên, mặc dù rất tức giận nhưng hắn cũng phải chuyển đề tài.

“Con nói chuyện có chí khí thế này là tốt, nhưng con chớ quên con là nhi tử Lý gia, mỗi lời nói cử động đều liên quan đến danh dự Lý gia, vinh nhục của gia tộc không thể tùy tiện được, làm ra hành vi đại nghịch bất đạo ấy, con đọc sách thánh hiền để làm gì?”

“Nhi tử không cho là lời nhi tử có cái gì làm cho người đời lên án.” Lý Minh Doãn nhàn nhạt nói.

Lý Kính Hiền giận dữ: “Con tự cho là đúng khiến phụ thân trở thành trò cười của các đại thần, con khiến người trong Lý gia không góc đầu lên được.”

Lý Minh Doãn cười cười, mắt nhìn cơn thịnh nộ của phụ thân mình, trong trí nhớ, phụ thân tựa hồ rất ít khi nói lời nhỏ nhẹ với hắn, vẻ mặt ôn hòa cũng chỉ có đôi khi, hầu như là nhăn nhó trách cứ. Trước kia hắn ngây thơ cho là phụ thân nghiêm nghị đối với hắn là vì muốn tốt cho hắn, sợ hắn giống các công tử nhà giàu khác chơi bời lêu lổng. Vì vậy hắn rất cố gắng, cố gắng đi học, cố gắng chú trọng lời nói của mình, cố gắng làm tốt mọi việc, cho nên, từ năm ba tuổi hắn tự mặc quần áo, tự ăn cơm, tự bản thân cố gắng làm tốt mọi chuyện, chỉ vì muốn giành được một nụ cười của phụ thân, một tiếng tán thưởng. Sau này hắn mới hiểu được, phụ thân nghiêm nghị lạnh lùng là bởi vì sự tồn tại của Lý Minh Tắc. Nghe nói hôm Lý Minh Tắc nhận tổ quy tông, phụ tử ôm nhau khóc ròng, một trận thật cảm động làm sao.

Lý Minh Doãn cười mỉa mai một tiếng: “Phụ thân lo lắng quá rồi, lúc phụ thân cưới mẹ kế chẳng phải cả triều đình ủng hộ sao? Không phải Thánh Thượng tán dương phụ thân có tình có nghĩa sao? Mẹ kế không phải cũng là một thôn phụ sao? Mặc dù Lâm Lan xuất thân nhà nông nhưng dù gì cũng là một nữ đại phu đấy.”

“Láo xược!” Lý Kính Hiền vỗ mạnh xuống bàn, chén trà nhỏ rơi xuống nền nhà vỡ tan.

Mặt Lý Kính Hiền méo mó tái xanh, chòm râu khê rung rộng, hắn tức

giận nhìn nhi tử nhiều năm xa cách bằng một ánh mắt xa lạ. Đúng vậy, rất xa lạ, nhi tử trước mắt kia không còn nhất nhất theo lệnh hấn mà làm như xưa, người con trai trước mắt hấn giờ đây vô cùng chững chạc. Giờ khắc này, Lý Minh Doãn đứng thong dong, đôi mắt như mang theo ý cười, lời của nhi tử lộ ra sự đùa cợt cùng di bỉ, bén nhọn như thế... Hấn hiểu rõ, Lý Minh Doãn hận hấn.

Lý Minh Doãn bình thần nhìn phụ thân mình, nhìn hấn thẹn quá hóa giận, trong lòng không khỏi thống khoái.

Ánh mắt Lý Kính Hiền đột ngột ử rữ, thần sắc mỗi mệ, bộ dạng đau lòng nói: “Minh Doãn, cha biết con vì chuyện của mẹ mà hận cha, cha không trách con, chuyện của mẹ con, là do cha không tốt, trách cha không có kịp nói rõ mọi điều với mẹ con, làm cho nàng sinh ra hiểu lầm, aiz... mẹ con là người con gái dịu dàng hiền thực, ta vốn tưởng rằng nàng có thể thông cảm cho nỗi khổ tâm riêng của ta, không nghĩ tới nàng lại quyết tuyệt như vậy, mấy năm qua cha chưa có một ngày sống yên ổn, nghĩ đến chuyện của mẹ con lại đau lòng...”

Nhìn bộ dạng phụ thân đau đớn vô cùng, Lý Minh Doãn chỉ cảm thấy buồn cười, chỉ một câu hiểu lầm là có thể che dấu hết thảy sao? Một câu hiểu lầm là có thể khiến ông thanh thản sao? Một câu hiểu lầm có thể làm cho mẹ sống lại sao? Xem ra mẹ rời đi là đúng, sống cùng loại người dối trá vô sỉ này thì đúng là gánh lấy đau đớn.

“Cha nghĩ rằng mẹ con chẳng qua là suy nghĩ quá nhiều, định đợi nàng nghĩ thông suốt sẽ đi đón nàng về, không nghĩ rằng lại nhận được tin mẹ con qua đời, suốt ba ngày ta không ăn không uống được, cũng bị bệnh nặng, chỉ muốn được ra đi cùng mẹ con...” Lý Kính Hiền sàu não, trong mắt đã dâng lệ nóng, bộ dạng vô cùng đau khổ.

Lý Minh Doãn cười lạnh, bệnh nặng à? Ông làm dáng thì có.

“Vốn muốn đem bài vị mẹ còn về kinh thành nhưng ông bà ngoại con... Ta biết bọn họ thương tâm, hơn nữa lại không rõ chân tướng sự việc, đối với ta có lòng oán hận ấy là điều bình thường, ta muốn đợi đến khi nhạc phụ nhạc mẫu bình tâm thì sẽ đi Phong An... Ai dè thế sự khó liệu, Thánh Thượng lại giao cho trọng trách nặng nề đúng lúc này...”

Lý Minh Doãn phải dùng hết kiên nhẫn mới im lặng nghe được hết những lời dối trá vô sỉ này, không khỏi bội phục phụ thân diễn kịch, vẻ mặt chân

thành tha thiết, lời nói khẩn thiết, rốt cuộc là ở chốn quan trường nhiều năm, loại vô sỉ này đã ngấm tận xương tủy, dung nhập vào lục phủ ngũ tạng rồi.

Lý Kính Hiền tiến lên hai bước, vỗ vỗ bả vai Lý Minh Doãn, thở dài nói: “Minh Doãn à, cha không dám cầu con tha thứ, nhưng cha hi vọng con hiểu cho cha, cha thật tâm muốn tốt cho con, con đừng để tức giận làm chuyện hại mình, nhìn con như vậy cha rất đau lòng. Chuyện Lâm cô nương cha sẽ vì con mà giải quyết, cô ta muốn thế nào Lý gia cũng sẽ tận lực đáp ứng, sẽ không để cô ta chịu ủy khuất. Kỳ thi hương sắp tới, cha rất coi trọng con, hi vọng con chuyên tâm dự thi, đừng để sự tức giận với cha làm hỏng chuyện.”

Ăn nói khếp nép như thế, nếu không phải Lý Minh Doãn sớm điều tra ra chân tướng sợ là đã cảm kích áy náy rớt nước mắt từ lâu rồi.

Lý Minh Doãn không tránh hai cái vỗ vai của phụ thân, chấp tay thi lễ nghiêm mặt nói: “Từ nhỏ cha đã dạy nhi tử, làm người phải tuân thủ lời hứa hẹn, thế mới là trang quân tử. Ở thôn Giản Tây, trước mắt tất cả mọi người trong thôn nhi tử đã hứa hẹn với Lâm Lan, nhi tử không thể nói không giữ lời, làm chuyện trơ trẽn như vậy được. Lâm Lan, nhi tử không thể không cưới nàng.”

Lý Kính Hiền cảm giác như mình sắp bị lửa giận trong lòng thiêu đốt, hấn nhọc công uốn lưỡi nhiều như vậy, nói lời tình cảm, nhưng Minh Doãn không những không thể chấp nhận nỗi khổ tâm của hắn, trái lại khư khư cố chấp. Nhẹ không được thì chỉ có mạnh bạo, vô luận thế nào cũng không thể để đứa con gái nông thôn kia vào cửa, phá hư kế hoạch của hắn.

Khẩu khí Lý Kính Hiền lạnh đi: “Minh Doãn, con suy nghĩ cho kỹ, cha sẽ không hại con.”

Ngay sau đó lớn tiếng kêu: “Triệu quản gia.”

Triệu quản gia lên tiếng đẩy cửa đi vào, cúi đầu nghe lệnh.

“Đưa nhị thiếu gia trở về Chuế Vân Hiên, hầu hạ cẩn thận, nhị thiếu gia đi đường cực khổ cần nghỉ ngơi cho tốt, không được để hạ nhân tạp đấng quấy rầy nhị thiếu gia.” Lý Kính Hiền lạnh giọng phân phó.

Lý Minh Doãn ngạc nhiên, muốn giam lỏng hắn?

Điềm này Lý Minh Doãn chưa từng nghĩ đến, phụ thân chọn thủ đoạn cứng rắn như vậy, xem ra trận này là cuộc đánh lâu dài, Lý Minh Doãn

không khỏi âm thầm may mắn, may nhờ Lâm Lan không có nghe an bài đi “Lâm Tiên Cư” mà là đi Tĩnh Bá Hầu Chu gia, bằng không... Nhưng là, Chu gia có thể thu lưu Lâm Lan sao? Lý Minh Doãn không nhìn được lo lắng, hi vọng Văn Sơn cùng Đông Tử thông minh linh động một chút, có thể báo tin cho Diệp gia cùng Lâm Lan, để cho bọn họ chuẩn bị ổn thỏa.

Nghe tới tin Lý Minh Doãn bị đưa về Chuế Vân Hiên, một đứa nha hoàn vội vàng chạy về hậu viện bẩm báo Hàn thị.

“Bọn họ nói cái gì?” Hàn thị nửa nằm nửa ngồi trên giường, một đứa nha hoàn đứng bên quạt, một đứa khác ngồi chồm hổm trên mặt đất đấm chân cho bà ta.

Nha hoàn kia nói: “Lão gia đuổi hết hạ nhân khác ra ngoài, chỉ cho Triệu quản gia chờ ở ngoài cửa, cho nên...”

Hàn thị khó chịu liếc nó một cái.

Nha hoàn sợ hãi cúi đầu, thưa dạ nói: “Có điều, nhị thiếu gia bị năm sáu gia đình đưa đi Chuế Vân Hiên, lúc lão gia đi ra, sắc mặt rất khó coi.”

Hàn Thị suy nghĩ lời nha hoàn nói, giây lát đối với mama bên cạnh nói: “Khương mama, đi tới phòng bếp phân phó, tối nay chuẩn bị phong yến* long trọng chút.”

* Phong yến: mời khách từ phương xa đến dùng cơm

Khương mama không hiểu nói: “Dạ thưa, lão gia cùng nhị lão gia không thoải mái, phong yến ... Có cần thiết không ạ?”

Khóe miệng Hàn thị khẽ nhếch một tia cười lạnh, bà ta dĩ nhiên biết phụ tử hai người họ không vui cho nên mới cố tình tạo náo nhiệt, như vậy mới có thể làm thành kiến giữa lão gia và Lý Minh Doãn thêm sâu.

“Bảo người đi thì người đi đi.” Hàn Thị chậm rãi nói, hai mắt nhắm lại hưởng thụ.

Chương 055 - Đối sách

Sảnh lớn Diệp phủ.

Chu mama đem thư lấy được cho đại lão gia xem qua.

“Nhị tiểu thư không hiểu dụng tâm lão phu nhân, không hiểu thiếu gia đang gặp chuyện khó khăn, may là lão nô lấy được thư này, bằng không không biết sẽ gây thêm cho thiếu gia bao nhiêu phiền toái.” Chu mama kín đáo nói về dụng tâm của nhị tiểu thư, đại lão gia tính tình nóng nảy, nếu để đại lão gia biết rõ về tâm tư nhị tiểu thư, chỉ sợ...

Sắc mặt Diệp Đức Hoài đen sì, tức giận: “Xú nha đầu, nếu còn dám gây thêm phiền phức ta lập tức đuổi nó về Phong An.”

“Đại lão gia là người biết chuyện, lão nô chỉ sợ phu nhân cùng thiếu phu nhân...” Chu mama ngập ngừng.

Diệp Đức Hoài hừ lạnh một tiếng: "Các nàng dám?"

Chu mama khẽ mỉm cười: "Có những lời này của đại lão gia, lão nô an tâm, còn có chuyện công nạp, lão phu nhân đặc biệt dặn dò, bất kể thế nào cũng phải nắm lấy."

Nói đến chuyện làm ăn, Diệp Đức Hoài tràn đầy tự tin nói: “Chuyện này mười phần chắc chín rồi, không thành vấn đề.”

“Vậy thì tốt quá, nắm được chuyện công nạp, Diệp gia ở kinh thành đứng vững rồi.” Chu mama vui vẻ nói.

“Hết thầy theo kế hoạch lão thái gia mà làm, hiện tại để xem tiểu tử Minh Doãn thế nào, năm nay thi hương nhất định phải thật tốt mới được.” Diệp Đức Hoài cười nói.

“Trước mắt còn có chuyện phiền toái, Lý Kính Hiền không cho Lâm Lan vào cửa.” Chu mama nhớ tới chuyện này liền lo lắng, không biết Lâm Lan đi Chu gia có thuận lợi không.

Diệp Đức Hoài cau mày: “Ta có sắp xếp tai mắt ở Lý phủ, nghe nói tên tiểu nhân Lý Kính Hiền dạo gần đây đứng ngồi không yên, nếu hấn để Lâm Lan vào cửa chẳng khác nào từ bỏ hôn sự với Ngụy gia, mà hôn sự đó lại liên quan đến đường quan lộ của hắn, khó tránh tiểu nhân nhưc đầu... Minh Doãn đi nước cờ hay khá tốt, theo ta thấy tên Lý tiểu nhân gặp phải vấn đề không nhỏ đâu, chuyện này không gấp được, chúng ta xem phản ứng Lý gia rồi từ đó tiếp tục hành động.”

Chu mama đã báo hết tình hình với Diệp Đức Hoài, trong lòng nhớ Lâm Lan, liền cáo từ, dẫn theo Quế tâu muốn đi Chu gia tìm Lâm Lan.

Vừa ra khỏi cửa Diệp phủ đã thấy Văn Sơn học tốc chạy tới, mồ hôi mồ kê nhễ nhại hết như đang bị hổ đuổi phía sau.

Chu mama vội vã hỏi: “Văn Sơn, xảy ra chuyện gì? Thiếu phu nhân đâu?”

Văn Sơn lau mồ hôi, thở hổn hển nói: “Chu mama, đại sự không ổn, tiểu nhân đưa thiếu phu nhân đến Chu gia liền chạy ngay về Lý phủ, vừa vào cửa thì có mấy gia đình xông ra bắt tiểu nhân định giam lại, may tiểu nhân bình tĩnh đánh trả lại được mấy tên gia đình đó, chạy ra, xe ngựa cũng bị giữ lại ở Lý phủ rồi, Chu mama, ngài nói xem có phải thiếu gia bị Lý lão gia giam lại rồi không?”

Quế tâu vội la lên: “Sao có thể như thế được?”

Chu mama cau mày ngẫm nghĩ, bình tĩnh nói: “Trước tiên chớ hoảng sợ, sợ khắc loạn, để đại lão gia phái người đi Lý phủ hỏi thăm một chút.” Dứt lời Chu mama vội vã quay lại Diệp phủ.

Phủ Tĩnh Bá Hầu.

Lâm Lan bắt mạch cho Kiều Vân Tịch, nàng dò hỏi: “Hầu phu nhân, có phải ba tháng trước phu nhân bị rong kinh không?”

Kiều Vân Tịch nghe xong giật mình, ngay sau đó nói: “Đúng là vậy, vì kinh nguyệt không dừng nên gần đây còn không biết là đã mang bầu.”

“Vẫn có thể bị rong kinh khi có bầu, lần trước phu nhân đẻ non, máu bầm trong cơ thể chưa hết, sau đó hành kinh gặp lạnh làm máu tụ, mặc dù có thai nhưng do bệnh nên máu vẫn sót xuống không ngừng.” giọng Lâm Lan có chút nghiêm trọng, bệnh Kiều Vân Tịch không nhẹ, khó trách đại phu xem qua cảm thấy không có chút lạc quan.

Kiều Vân Tịch kinh ngạc nhìn Lâm Lan rồi lại nhìn mẫu thân, mẫu thân có nhắc với nàng vô tình trên đường gặp được một nữ đại phu, thế nhưng nàng cho rằng mẫu thân nói quá lên. Thế nhưng Lâm Lan chỉ dựa vào bắt mạch đã chẩn bệnh của nàng rõ ràng, nói giống như ngự y, nhưng phải biết rằng những ngự y kia phải thăm hỏi hồi lâu mới cho ra kết luận. Kiều Vân Tịch không khỏi có cái nhìn khác về Lâm Lan, đồng thời nảy sinh một tia hi

vọng.

“Bệnh... Bệnh này có trị được không?” Kiều phu nhân thấp thỏm hỏi.

Ánh mắt Kiều Vân Tịch cũng đầy mong đợi nhìn Lâm Lan.

Lâm Lan chậm rãi nói: “Vẫn còn hi vọng, Hầu phu nhân đừng quá lo lắng, phải giữ an tinh thần, tránh động để giữ an thai nhi.”

Kiều Vân Tịch gật đầu lia lịa: “Đúng thế.”

“Trước tiên dùng quế tâm, phục linh, hoàn thành viên, thêm hoa thực được, trước tiên cầm máu để thai được an vị.” Lâm Lan nói.

“Quế tâm, phục linh hoàn viên ta vẫn ăn hằng ngày.” Kiều Vân Tịch thất vọng, Lâm Lan kê đơn giống hệt ngự y.

“Hả... Phải không?” Lâm Lan ngẫm nghĩ, hỏi: “Phu nhân có thể cho ta nhìn qua thuốc được không?”

Kiều Vân Tịch sai nha hoàn lấy thuốc ra. Lâm Lan quan sát cười nói: “Ta biết rồi, ta cho thêm một vị thuốc để thông khí. Mạch Hầu phu nhân hàn, khí dương bị phân tán, dùng vị này để cân bằng, thai mới có thể yên.”

Kiều Vân Tịch nửa tin nửa ngờ, Lâm Lan lại nói: “Thuốc chỉ có tác dụng đuổi bệnh chứ không dưỡng thân, máu chột Hầu phu nhân phải buông lỏng tinh thần, chớ lo âu quá mức, ta xem tâm thai mặc dù kém nhưng không đến mức tệ.”

Kiều phu nhân vui vẻ nói: "Lý phu nhân nắm chắc mấy phần."

Lâm Lan cẩn thận nói: “Năm phần.”

Sắc mặt hai mẹ con Kiều thị tái đi, thất vọng, có năm phần thôi ư?

“Nếu ta tự mình ở đây giúp Hầu phu nhân điều trị có thể chắc thêm hai phần.” Đây không phải để kiếm cơ lưu lại, nếu như có thể ở bên cạnh hiểu rõ tình hình của Kiều Vân Tịch, tùy lúc mà xử lý thì có thể nắm chắc hơn năm phần.

Kiều Vân Tịch xúc động nói: “Nếu vậy, kính xin Lý phu nhân tạm thời lưu lại, nếu có thể giữ yên thai nhi, Vân Tịch vô cùng cảm kích.”

“Đúng thế đúng thế, Lý phu nhân, chuyện này xin phiền phu nhân hao tâm sức.” Kiều phu nhân vội vàng khẩn cầu.

Lâm Lan cười khò: “Không dỗi gặt nhị vị, Lâm Lan hiện tại không có chỗ để đi, xin lưu lại dốc lòng vì Hầu phu nhân.”

Kiều phu nhân nghe vậy kinh ngạc nói: “Không phải Lý phu nhân theo Lý công tử vào kinh thành sao? Lý công tử đâu?”

Thần sắc Lâm Lan âu sầu, cúi đầu nói: “Lý gia ghét bỏ ta xuất thân hèn kém.”

Kiều Vân Tịch oán giận: “Người của Lý gia? Lại ngại bản yêu phú u...”

Lâm Lan mím môi, bộ dạng ủy khuất: “Chính là nhà Hộ Bộ Lý Thượng Thư.”

Kiều Vân Tịch cả kinh, nhớ lại trước đó không lâu nghe được tin đồn rằng con của Lý Thượng Thư vì báo ân cứu mạng mà muốn lấy một cô gái nông thôn làm vợ. Kiều Vân Tịch không khỏi đánh giá Lâm Lan, nhìn nàng cử chỉ đoan trang, lời nói dịu dàng, căn bản không giống xuất thân nhà nông, hơn nữa y thuật rất cao.

“Thì ra cô chính là vị trong truyền thuyết kia, thôn...” Kiều Vân Tịch bỗng nhiên giật mình vì suýt nữa dùng hai chữ “thôn phụ”, tựa hồ không lễ phép, đem chữ ra đến miệng nuốt sạch vào.

Trong chuyến hành trình tới chùa Vạn Tùng, Lý Minh Doãn đã nói với nàng hẳn đã để cho Trần Tử Dụ ở kinh thành chế tạo dư luận, Lâm Lan không nghĩ tới, ngay cả Hầu phu nhân cũng biết chuyện, xem ra miệng Trần Tử Dụ thực ghê gớm, náo động lớn như vậy.

Lâm Lan ra vẻ tò mò: "Tin đồn gì?"

Kiều Vân Tịch liền đem những gì mình nghe được kể cho Lâm Lan, Lâm Lan tự giễu cười cười: “Để cho Hầu phu nhân chê cười, thật ra điều này cũng chẳng trách Lý gia, mặc dù Lý công tử đối với ta ý nặng tình sâu, tiếc rằng dòng dõi...”

Kiều phu nhân cười nói: "Lý phu nhân, phu nhân không cần lo lắng, chỉ cần phu nhân giúp Vân Tịch bảo vệ bào thai trong bụng, trong kinh thành có chỗ nào phu nhân muốn mà không đặt chân được?"

Lời này mặc dù chứa đầy mùi vị giao dịch nhưng cũng rất có đạo lý, Chu gia không thể nào vô duyên vô cớ vì một người xa lạ mà ra mặt, nhưng nếu có thể giữ được thai nhi trong bụng Kiều Vân Tịch thì đó chính là công lớn, nói là ân nhân Chu gia cũng không quá đáng, đến lúc đó, Chu gia mới có thể danh chính ngôn thuận ra mặt.

Lâm Lan cười âm đạm: “Có thể đặt chân ở kinh thành hay không cũng không sao cả, Lâm Lan vốn không dám ôm hi vọng quá lớn, cũng không muốn làm khó Lý công tử, có điều, thầy thuốc phải có tâm lòng, Lâm Lan sẽ cố hết sức giữ được hài tử trong bụng Hầu phu nhân.”

Lâm Lan nói như vậy Kiều phu nhân không khỏi có chút xấu hổ. Lâm Lan cứu giúp Dung Nhi, bà cũng nên giúp nàng một lần, tiếc rằng chuyện này của Lâm Lan không phải dễ dàng mà giải quyết được, Lý gia kia dù sao cũng là quan to trong triều đình, nhưng nếu Hầu gia chịu ra mặt thì sẽ có hi vọng rất lớn.

Kiều phu nhân an ủi: “Ta thấy Lý công tử là một vị chính nhân quân tử, nhất định sẽ không phụ phu nhân.”

Lâm Lan ngượng ngùng, dĩ nhiên Lý Minh Doãn sẽ không cô phụ nàng, cô phụ nàng chẳng khác nào cô phụ hai vị Diệp lão, cô phụ chính hấn.

Rốt cục cũng thuận lợi lưu lại, Lâm Lan không dám lơ lửng, lại không quản chuyện Lý phủ, một lòng giúp Kiều Vân Tịch an thai, lên lại dây cót tinh thần, chuyện này ổn thỏa mới có thể chứng tỏ bản lĩnh được.

Bên này vừa mới dàn xếp xong, Chu mama tới cửa đã mang tin tức xấu tới.

“Đại lão gia nghe ngóng được, thiếu gia bị Lý lão gia giam lỏng, may nhờ

Văn Sơn cơ trí chạy ra, bằng không, mọi người vẫn không hay biết gì."

Khốn thật, lão già họ Lý thật là cặn bã, nhi tử vừa mới trở về đã ra oai phủ đầu, giam lỏng. Ông cho rằng giam lỏng Lý Minh Doãn thì hẳn sẽ khuất phục sao? Không đúng, sợ rằng lão già họ Lý giam lỏng Lý Minh Doãn là để thuận tiện hạ thủ với mình. Lâm Lan lập tức ý thức được ý đồ của lão già cặn bã này, không khỏi âm thầm thở phào, may là không đi ở khách sạn, bằng không hẳn sẽ làm cho nàng bốc hơi không dấu vết.

"Thiếu phu nhân chớ quá lo lắng, thiếu gia nhất định sẽ trụ vững." Chu mama nhìn sắc mặt Lâm Lan, bà trấn an nàng.

"Một mình hẳn trụ vững có lợi ích gì? Chúng ta còn phải giúp hẳn một tay mới được." Lâm Lan trầm giọng nói.

Chu mama mờ mịt, lúc này bà cũng không biết phải làm thế nào mới tốt, chẳng lẽ thiếu phu nhân có chủ ý?

"Thiếu phu nhân, xin chỉ giáo?"

Lâm Lan cười lạnh nói: "Lý lão gia muốn âm thầm xử lý chuyện này, diệt không dấu vết, vậy chúng ta hết lần này tới lần khác làm lớn chuyện này, Chu mama, Trần Tử Dụ, Trần gia, mama biết chứ?"

Chu mama nói: "Biết, Trần công tử là tam công tử nhà Trần ngự sử."

"Tốt lắm, mama cho người báo tin cho Trần công tử, để Trần công tử đi Lý phủ cầu kiến thiếu gia, để Lý lão gia thấy là tốt nhất, thuận tiện nghe ngóng ý tứ thiếu gia, sau đó để Trần công tử ra bên ngoài loan tin, nói Lý lão gia ngại bần yêu phú, muốn chia rẽ đôi uyên ương. Loại tin đồn này, Trần công tử am hiểu lắm, hẳn biết phải làm gì." Lâm Lan ung dung nói.

Ánh mắt Chu mama không khỏi sáng lên, cười nói: "Chủ ý này không tệ."

Quế tẩu lo lắng nói: "Lý lão gia có khi nào tới tìm thiếu phu nhân gây phiền không?"

Lâm Lan hừ nhẹ một tiếng: "Đây là điều chắc chắn, có điều, hẳn muốn đến phủ Tĩnh Bá Hầu gây phiền toái, cũng còn phải hỏi xem Tĩnh Bá Hầu có đáp ứng hay không."

Chương 056 – Lý phủ phiên nã

Văn Sơn đi Trần phủ một chuyến đã nhanh chóng mang tin về.

“Trần công tử nói ngài ấy đã hiểu ý tứ của thiếu phu nhân, đợi Ninh thiếu gia về kinh, hai người bọn họ cùng đi thăm thiếu gia, đến lúc đó sẽ bàn bạc kĩ.”

Chu mama vui mừng nói: “Như thế thì tốt.”

Tinh thần Lâm Lan ổn định lại, chuyện đến nước này tiến bước nào hay bước ấy, nàng chưa có kế hoạch gì dài lâu, dù sao kinh thành đối với nàng cũng vô cùng xa lạ, những mối quan hệ thì rắc rối phức tạp. Cần cố gắng chắc ăn từng bước, trước mắt phải giữ được thai nhi trong bụng Kiều Vân Tịch.

“Chu mama, mọi người nghỉ ngơi sớm đi.” Lâm Lan đuổi khéo đám người Chu mama đi xuống, trở lại trong phòng chậm rãi ngồi xuống cạnh bàn, nhíu mày trầm tư. Vấn đề của Kiều Vân Tịch tương đối phiền toái, vừa phải trị bệnh cơ thể mẹ, vừa phải nuôi dưỡng thai nhi, nếu không, mặc dù miễn cưỡng giữ được đứa bé nhưng khi sinh ra sợ rằng thể chất yếu ớt.

“Thiếu phu nhân cũng nên đi nghỉ sớm đi ạ.” Ngân Liễu mang nước nóng tới, thấy thiếu phu nhân ngồi ngẩn người liền khuyên nhủ.

Ngọc Dung nháy mắt với Ngân Liễu, lắc đầu, ra hiệu nàng đừng quấy rầy thiếu phu nhân suy tư.

Ngân Liễu le lưỡi, không hề lên tiếng nữa. Hai người an tĩnh làm việc của mình.

Lâm Lan nghĩ ngợi một lúc lâu, rốt cục nới lỏng chân mày, an tâm đi ngủ.

Chiều nay, người trong Lý phủ cũng không an tĩnh.

Hàn Thu Nguyệt cho hạ nhân lui cả, trong phòng chỉ còn lại hai mẹ con.

Lý Minh Tắc chấp tay đứng đó, mặc dù cúi đầu nhưng sống lưng vô cùng thẳng, bởi vì trong lòng hắn không phục, hắn chỉ thuận theo tâm tư cha nói có một câu, nhị đệ quá tùy hứng rồi... Kết quả bị cha rèn cho một trận, trút hết giận lên người hắn, giờ phút này còn phải đứng đây nghe mẹ hắn cầu

nhà, thật đúng là xui xẻo.

“Con biết con sai ở đâu không?” Hàn Thu Nguyệt hừ lạnh nói.

Vẻ mặt Lý Minh Tắc lo sợ không yên: “Nhi tử không nên nói câu nói kia.”

“Vậy con nên nói thế nào?” Hàn Thị nói.

Lý Minh Tắc suy nghĩ một chút, buồn bực nói: “Nhi tử vốn không nên nói chuyện, lúc ấy cha đang nổi nóng.”

Hàn Thị nhẹ giọng cười lạnh: “Bây giờ thì hiểu, sao lúc ấy lại hồ đồ? Bất kể con nói gì, chỉ cần con mở miệng cha con nhất định sẽ khiển trách.”

Lý Minh Tắc oán thầm, tại sao lại như vậy? Minh Châu không phải cũng thế sao? Sao cha không khiển trách muội muội?

“Cho dù con tùy tiện nói cái gì cũng bị mắng, tốt nhất là không nên mở miệng.” Hàn Thị thâm ý nhìn nhi tử.

Lý Minh Tắc không thể giải thích được.

“Tính tình cha con mẹ hiểu rõ nhất, con cũng nói, mấy năm nay cha con đối với con không bằng trước kia, đó là bởi vì ban đầu con không ở bên cạnh cha con, ông ấy cảm thấy con bị thua thiệt, đối với con phá lệ yêu thương. Ngày hôm nay con đã nhận tổ quy tông, là con trai lớn Lý gia, những gì Minh Doãn có con cũng đều có, hễ không có con cũng có, cha con lại cảm thấy Minh Doãn bị thua thiệt. Mẹ vốn lo lắng lần trở về này của Minh Doãn, tâm cha con nghiêng về nó, không nghĩ tới, nó lại náo loạn khiến cha con tức giận, cũng khiến tâm tư mẹ bớt lo phần nào. Có điều, lúc này con càng phải biểu hiện khiêm tốn hiểu đạo lý, con nên khuyên cha con, chớ đừng ném đá thêm vào, đổ dầu vào lửa, làm như vậy chỉ khiến cha con cảm thấy con lòng dạ hẹp hòi, khí lượng nhỏ hẹp. Có đôi khi, muốn chửi bới một người không nhất định phải chỉ thẳng mặt mà mắng, đừng đem tâm tư đặt ở ngoài miệng, phải giấu kín trong bụng...” Hàn Thị ân cần dạy bảo con trai, mười mấy năm qua bà ta chịu nhục, không có ngày nào không vắt óc suy nghĩ, nghĩ thế nào để nắm được Lý Kính Hiền trong tay, thế nào để đuổi được Diệp Tâm Vi đi, vất vả lắm mới đạt được ước nguyện, bà ta tuyệt đối không để cho bất kỳ kẻ nào phá hư thành quả hao tổn tâm sức mới đạt được này.

Lý Minh Tắc như bừng tỉnh mộng, cuống quýt nói: “Mẫu thân nói đúng,

là nhi tử hồ đồ.”

Nhìn nhi tử có vẻ đã lĩnh ngộ được, sắc mặt Hàn Thị hòa nhã hơn: “Sau này làm việc hay nói gì cũng phải dùng đầu óc, đừng để người ta so sánh với người thấp kém hơn.”

Lý Minh Tắc xấu hổ: “Nhi tử đã biết.”

Hàn thị gật đầu, lại nói: “Nhược Nghiên về nhà mẹ đẻ sao còn chưa trở lại?”

Nói đến vấn đề này Lý Minh Tắc lại cảm thấy tức giận: “Nàng không có ở đây, tai cũng được thanh tĩnh chút ít.”

Sắc mặt Hàn Thị lại sầm xuống, cao giọng nói: “Ta thấy con mấy năm nay rảnh rỗi quá, đã quên hết đau khổ trước kia phải không, đừng tưởng mẹ không biết cái gì, con nhìn đi, suốt ngày nói đi học nhưng học được bao nhiêu? Vợ của con khuyên con hai câu thì con lại bảo phiền toái, đừng trách mẹ không có nhắc nhở con, Lý Minh Doãn từ nhỏ danh đã vang xa, được ca ngợi là thần đồng, đây không phải là hư danh. Lần này thi hương, mẹ không tính toán con có thể thắng được nó, nhưng cũng không được để nó bỏ cách quá xa, nếu như thế, ta xem con còn có thể diện gì không.”

Lý Minh Tắc bị mắng, trán đổ mồ hôi ròng ròng nhưng không dám nói một câu, trong lòng thầm oán: Hắn không tin Lý Minh Doãn lợi hại như thế, hắn cũng ba tuổi đi học, bốn tuổi cũng có thể làm thơ, nếu như khi đó hắn là con trai lớn Lý phủ thì cái danh “thần đồng” phải là của hắn chứ đâu đến phiên Lý Minh Doãn?

“Minh Tắc à, mẹ con ta được như ngày hôm nay vốn không dễ dàng gì... Nửa đời sau của mẹ đều trông cậy vào con, con nhất định phải cho mẹ chút thể diện, nếu để Minh Doãn chiếm thế thượng phong thì mẹ con chúng ta khó sống.” Hàn Thị thở dài nói.

Lý Minh Tắc vội nói: “Nhi tử sẽ cố gắng chăm chỉ học tập.”

“Con phải nhanh chóng đón vợ mình về, chớ để cha vợ sinh lòng thành kiến với con.” Hàn thị nhạt giọng nói nhưng lộ ra sự uy nghiêm không thể kháng cự.

Lý Minh Tắc cúi đầu đồng ý, thật ra thì hắn cũng rất muốn chung sống hòa thuận với Nhược Nghiên, nhưng là Nhược Nghiên cứ mở miệng là so

sánh hẳn Minh Doãn, bảo hẳn sao không tức giận đây? Nàng coi trọng Minh Doãn như vậy, sao không gả cho Minh Doãn đi, còn nhận lời lấy hẳn.

Hàn Thị phát tay một cái, ra hiệu cho hẳn lui ra.

Khuong mama nhìn đại thiếu gia đi ra mới tiến vào hầu hạ.

Hàn Thị khẽ day day huyết thái dương, đã lâu không hao tâm tổn sức như hôm nay, cảm thấy rất mệt mỏi.

“Khuong mama, ngày mai kêu người môi giới tới một chuyến, đem Bích Như bên cạnh thiếu gia bán đi.” Hàn Thị miễn cưỡng nói.

Khuong mama ngạc nhiên: “Phu nhân, ... sợ là không được ạ, đại thiếu gia hình như rất thích Bích Như.”

Hàn Thị cười lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: “Cũng là bởi vì đại thiếu gia thích nó nên mới phải bán nó, giữ lại cái con dâm đảng này chỉ khiến hỏng việc, nó sẽ làm hư thiếu gia.”

Khuong mama cúi đầu nói: “Chỉ sợ thiếu gia mất hứng.”

Hàn Thị nói: “Việc này không đến lượt nó quyết...”

Đang nói, nha hoàn phía ngoài thông báo: “Lão gia tới.”

Hàn Thị bận rộn đứng dậy sửa sang lại dung nhan, đi tới bên cửa đón.

Lý Kính Hiền mặt đen sì đi vào, không để ý tới gương mặt tươi cười chào đón của Hàn Thị, ngồi phịch xuống ghế, rầu rĩ không vui.

Hàn Thị đưa mắt nhìn Khuong mama, Khuong mama vội vã đi phân phó người dâng trà.

Hàn thị mỉm cười tiến lên, ôn nhu nói: “Lão gia việc gì tự làm mình khổ như thế, Minh Doãn là một đứa hiểu chuyện, lão gia nói nó sẽ nghe thôi.”

Lý Kính Hiền hừ lạnh: “Ta nghĩ nó có chủ tâm chọc ta tức chết.”

Hàn thị thở dài một cái: “Trong lòng nó tức giận cũng là bình thường, thời gian sẽ giúp nó hiểu được nỗi khó xử của lão gia.”

Lý Kính Hiền hồi tưởng lại đoạn đối thoại giữa hai cha con, cả người như vô lực, Minh Doãn rất oán hận hẳn, há có thể vì dăm câu ba xạo mà quên

được.

“Hiện tại thôn phụ kia quan trọng hơn, nếu không nhanh chóng giải quyết, chỉ sợ Ngụy đại nhân bên kia...” Hàn Thị lo lắng.

“Lời đồn đại bay đầy trời, Ngụy đại nhân cũng đã khó chịu rồi, mấy ngày nay ra mặt với ta.” Lý Kính Hiền bực mình nói: “Ta rất muốn nhanh chóng đuổi cô ta đi, không nghĩ cô ta lại đến phủ Tĩnh Bá Hầu, không ngờ được lại có bản lĩnh cao như vậy.”

Hàn Thị không khỏi kinh hãi: “Không thể nào. Cô ta không phải là một đứa xuất thân nông thôn sao? Sao lại có quan hệ với nhà Tĩnh Bá Hầu được.”

Lý Kính Hiền buồn rầu nói: “Ta làm sao biết được, phu xe trở lại bẩm báo, nói là người phủ Tĩnh Bá Hầu rất vui mừng nghênh đón cô ta vào.”

Hàn Thị vốn ước gì Lý Minh Doãn cưới thôn phụ kia, cứ như vậy thì hôn sự với Ngụy gia sẽ thất bại. Bà ta không muốn để Lý Minh Doãn cưới được thiên kim Ngụy gia, lúc ấy chẳng khác gì hổ thêm cánh, cuộc sống của bà ta sẽ không còn dễ chịu nữa. Thứ hai, Lý Minh Doãn sẽ bị lão gia thất sủng. Thứ ba... cưới một đứa con gái nông thôn vào cửa, bà ta có thể dễ dàng nắm trong lòng bàn tay, nghĩ cô ta thân phận thấp kém, không có kiến thức, đến lúc ấy thoải mái mà “dạy dỗ, nhào nặn.”

Tin tức kia quá mức khiếp đảm, Hàn Thị cảm thấy cần phải xem xét kỹ thôn phụ này.

“Có phải do Minh Doãn an bài không?” Hàn Thị không tin một cô gái xuất thân nông thôn có khả năng lớn như vậy.

Lý Kính Hiền trầm ngâm nói: “Lý gia chúng ta không có quan hệ với Tĩnh Bá Hầu, Minh Doãn rời nhà lâu như vậy, sao có thể có giao tình với phủ Tĩnh Bá Hầu?”

Tĩnh Bá Hầu là thế gia tam công cửu khanh*, trăm năm vững vàng, không quản trong triều thay cũ đổi mới, càng không nghe nói hấn có thân cận gì với mấy vị hoàng tử, không nói tới ý định phá hư, đặc tội thái tử điện hạ, hấn có lợi ích gì đây?

Hàn Thị lấy lão gia nhăn mày, đột nhiên nhớ tới một chuyện: “Ta nghe nói vợ kế Tĩnh Bá Hầu có thai, có điều tình hình không tốt, cô gái kia hình như biết chút y thuật.”

Lòng Lý Kính Hiền như có đuốc soi tỏ lòng, mạnh mẽ ngời thẳng lên, nhưng ngừng một chút, rồi lại mệt mỏi nói: “Vợ kế Tĩnh Bá Hầu thân thể khó chịu, mời ngự y là chuyện đơn giản, sao lại tin tưởng một thôn phụ vô danh như thế?”

Hàn Thị như nhớ ra điều gì liền nói: “Tại sao lão gia không gọi Đông Tử tới hỏi xem dọc đường bọn họ đi có gặp chuyện gì lạ không?”

Lý Kính Hiền liếc bà ta một cái: “Nàng cho rằng bọn lão gia không cho hỏi sao? Thằng nhỏ Đông Tử từ nhỏ đi theo Minh Doãn, vô cùng trung thành, nghĩ moi được gì từ miệng nói không bằng ta đi hỏi trực tiếp Minh Doãn.”

Lý Minh Tắc đang chuẩn bị xe ngựa xuất phủ đi đón Nhược Nghiên về thì Đinh Nhược Nghiên tự mình trở về.

Lúc trước Lý Minh Tắc rất vui mừng, nghĩ đến Đinh Nhược Nghiên kiều diễm như hoa, lại có khí chất cao quý lạnh lùng, lòng hoan hỉ tưởng cưới được mỹ nhân, đúng là diễm phúc. Không nghĩ tới cưới về một mỹ nhân băng sơn, nhìn mà chán nản. Nghĩ đến lời mẹ ân cần dạy bảo, hấn miễn cưỡng kiềm chế suy nghĩ trong lòng, mặt tươi roi rói, hòa nhã nói: “Ta đang chuẩn bị đi đón nàng...”

Sắc mặt Đinh Nhược Nghiên không chút thay đổi, im lặng mà đi qua người hấn.

Bị xem nhẹ khiến Lý Minh Tắc căm phẫn, những lời mẹ dạy bị hấn ném đến tận chín tầng mây, hấn dùng loại giọng bốn cột nói: “Nàng về trễ quá, bỏ lỡ một cuộc hay.”

Bước chân Đinh Nhược Nghiên dừng lại, Lý Minh Tắc cho rằng nàng quay đầu lại hỏi hấn, không nghĩ tới Nhược Nghiên chỉ hơi ngưng lại, đầu cũng không quay, liền bước tiếp.

Lý Minh Tắc nghiến răng nghiến lợi nhìn chằm chằm thân ảnh thướt tha dần xa khỏi mắt hấn.

Chương 057 – Huynh đệ

Lâm Lan từ từ thực hiện nhiệm vụ hộ lý của mình, đầu tiên là định ra cho Kiều Vân Tịch thực đơn hằng ngày. Lâm Lan đối với đồ ăn chữa bệnh rất có hứng thú, kiếp trước mất không ít thời gian nghiên cứu vấn đề này. Nàng kiên trì tin rằng thuốc ba phần độc, thuốc bổ không bằng ăn đồ bổ. Đồng thời đề nghị Kiều Vân Tịch tay đổi rèm cửa, màn màu tối nặng trĩch thành lụa mỏng màu sắc tươi sáng, phụ nữ có thai ở trong phòng âm u thế này, khí trời thì nóng bức rất dễ gây u ất, không có bệnh cũng thành có bệnh.

Kiều Vân Tịch tiếp thu đề nghị của Lâm Lan, từ sớm bọn nha hoàn đã bận rộn thay màn, rèm cửa, góc phòng đặt một bình sen, trên bàn uống nước thì bày một bình hoa tường vi, cửa sổ được mở ra thông gió, trong phòng rục rờ hắt lên, khí sắc bừng bừng.

“Thế này tâm tình cũng khoan khoái dễ chịu hẳn.” Kiều Vân Tịch nằm trên giường mấy tháng nay không thấy mặt trời, sớm đã bức bối, tranh thủ lúc này hít thở không khí tươi mát.

Kiều phu nhân nhìn cửa sổ mở lớn, có chút lo lắng: “Có cần khép lại chút kéo gió không?”

Lâm Lan cười nói: “Ngoài trời hôm nay nắng ấm, mở cửa sổ cho thoáng không gì tốt hơn, nếu gió lớn thì mới đóng, còn bình thường nên giữ không khí trong phòng lưu thông, như vậy rất có ích đối với phụ nữ có thai.”

“Mẹ, không sao đâu, gió này làm cho người con rất dễ chịu.” Kiều Vân Tịch cười nói, lời nói của Lâm Lan rất vừa ý nàng.

Kiều phu nhân nhìn nữ nhi cao hứng không đành lòng làm nàng mất hứng, vả lại, Lâm Lan là đại phu, nàng nói không có chuyện gì hẳn là sẽ không sao, liền không nói nữa.

Đang nói chuyện thì nha hoàn dọn cơm lên.

Đại nha hoàn Phương Hủy phân phó mấy nha hoàn nhỏ hơn bày biện bàn ăn, vừa làm vừa cười nói: “Đây là thực đơn theo Lý phu nhân viết, có cá trích hấp, nấm xào đậu phụ, thịt gà xé xào cải trắng, thịt cá xay nhuyễn viên lại hấp, còn có sữa đậu nành...”

Khẩu vị Kiều Vân Tịch vẫn chưa tốt lên, ăn uống không tốt, nhìn thấy nhiều đồ ăn như vậy, bất giác nhú mày.

Lâm Lan ôn nhu nói: “Đứa nhỏ trong bụng hấp thu dinh dưỡng thông qua

người mẹ mới có thể dần dần lớn lên, mặc dù Hầu phu nhân không có hứng thú ăn uống nhưng ít nhiều gì cũng phải cố gắng ăn, chính là ăn cho đứa bé.”

Kiều phu nhân cũng nói: “Lý phu nhân nói rất đúng, Vân Tịch à, con cố gắng ăn thì đứa nhỏ mới mạnh khỏe được.”

Đứa bé là hi vọng và động lực sống lớn nhất của Kiều Vân Tịch, nghe vậy liền nói: “Bụng lên đi.”

Phương Hủy cao hứng nói: “Thường ngày chúng nô tỳ khuyên phu nhân ăn nhiều một chút nhưng phu nhân ăn không vô, nay lời Lý phu nhân thực hữu dụng, trăm câu của chúng nô tỳ không bằng một câu của Lý phu nhân.”

Kiều Vân Tịch liếc nàng ta một cái: “Ngươi lắm miệng.”

Nhìn Kiều Vân Tịch phối hợp như vậy, lòng tin của Lâm Lan tăng thêm mấy phần.

Ngày thứ ba, Trần Tử Dụ phái người truyền lời, mời Lâm Lan ra ngoài gặp mặt.

Lâm Lan xin nghỉ nửa ngày, mang theo Văn Sơn tới nơi hẹn.

Địa điểm hẹn là một quán trà thanh tĩnh, Trần Tử Dụ bao trọn cả một phòng trà trang nhã.

Trần Tử Dụ coi như là quen biết, bên cạnh hắn có một vị da ngăm đen, mày rậm mắt to, thân hình cao lớn uy vũ, trong lòng Lâm Lan biết đây chính là Ninh Hưng.

“Lâm Lan ra mắt hai vị đại ca.” Thái độ Lâm Lan khiêm tốn, ai bảo lúc này nàng có việc cầu người, coi như cho Trần Tử Dụ được đặc ý một phen.

Quả nhiên Trần Tử Dụ cười rất đắc ý, vẻ mặt gian xảo.

Ninh Hưng là người đàn ông hoàng, vội vã đứng dậy hoàn lễ: “Không dám nhận, không dám nhận, chúng ta nên gọi cô một tiếng chị dâu mới phải, mời chị dâu mau ngồi đi.”

Hảo cảm đối với Ninh Hưng của Lâm Lan tăng đột biến, lại thi lễ rồi mới ngồi xuống. Không nghĩ Lý Minh Doãn thoát nhìn văn tư nhã nhận, lại còn là đại ca người ta.

Trần Tử Dụ trợn mắt nhìn Ninh Hưng một cái, đá Ninh Hưng dưới bàn trà một cước, oán thâm: Cậu thành thật thế làm chi? Tôi còn chưa chiếm được chút tiện nghi nào, cậu lại cứ gọi chị dâu, chị dâu.

Ninh Hưng cũng trừng mắt thì thào: “Cậu đá tôi làm chi?”

Trần Tử Dụ ngượng ngùng, vội cười ha ha nói: “Nói chuyện chính đi, nói chuyện chính nào.”

Lòng Lâm Lan biết rõ, âm thầm nhin cười, giả bộ không để ý, hỏi vào chuyện chính: “Hai người đi Lý gia gặp Minh Doãn thế nào rồi?”

Mày kiếm Ninh Hưng nhíu chặt, tức giận nói: “Thật là đáng giận, hai chúng ta tới cửa cầu kiến, quản gia ra nói... nhị thiếu gia đang đóng cửa học tập, chuẩn bị dự thi, không tiếp bất kỳ ai.”

Ninh Hưng vốn ăn to nói lớn, lúc này giả vờ nhại lại lời quản gia thưa dạ, có chút buồn cười.

Kết quả này cũng không ngoài dự liệu của Lâm Lan, nàng không mấy kinh ngạc.

“Hai vị có chủ ý gì không?” Lâm Lan nghĩ trước hết nghe ý kiến của bọn họ.

Lâm Lan bình tĩnh như vậy khiến Trần Tử Dụ kinh ngạc, có điều nghĩ tới trước đây từng bị Lâm Lan chinh nên suy nghĩ lại trở lại bình thường.

Trần Tử Dụ làm ra bộ nhàn nhã, khẽ gõ gõ tay lên bàn.

“Tiểu tử Minh Doãn sớm đã đoán được cha cậu ta sẽ phản đối, không ngờ lão ta lại giam lỏng cậu ta...”

Ninh Hưng ở một bên sửa lại: “Là Lý đại ca.”

Trần Tử Dụ cả giận nói: “Cậu có thể đừng cắt ngang lời tôi nói không.”

Ninh Hưng hậm hực im lặng.

Trần Tử Dụ tiếp tục nói: “Có điều cô cứ yên tâm, mặc dù Lý lão gia rất tức giận nhưng cũng không đến mức dùng gia pháp với Minh Doãn, mấy ngày trong nhà, nói không chừng Minh Doãn cầu không được, tự nhiên có khoảng thời gian này để tĩnh tâm.”

Lâm Lan oán thâm: nói dễ nghe nhỉ, đòi cho Tử Dụ anh thử đi.

“Hiện tại chờ Minh Doãn phân tích cục diện để có kế sách cặn kẽ chống lại, kế tiếp, chúng ta đổ thêm dầu vào lửa, đem truyền chuyện này ra ngoài, khiến cho Lý lão gia phải thả người.”

Điềm này Lâm Lan đồng ý, đây vốn là ý tứ của nàng, không nghĩ Lý Minh Doãn cũng đã sớm nghĩ tới.

“Thái độ Lý lão gia cứng rắn như vậy, ông ta có thể thỏa hiệp sao?” Lâm Lan không chắc chắn hỏi.

“Trong kinh thành này có rất nhiều mối quan hệ, chuyện này không chỉ của riêng Lý gia.” Trần Tử Dụ nói.

“Hả? Mau nói nghe chút đi.” Lâm Lan cảm thấy hứng thú, lúc này nàng như trong sương mù, mặc dù mục đích rõ ràng nhưng nếu có thể hiểu rõ những mối quan hệ trong kinh thành thì coi như có đích để bắn tên chứ không còn vu vơ nữa, bớt đi đường quanh co. Vất vả mãi mới có chút quan hệ với phủ Tĩnh Bá Hầu, nếu không thể lợi dụng nữa thì thật đáng tiếc.

Trần Tử Dụ chậm rãi uống một hớp trà, từ tốn nói: “Rất phức tạp, không biết cô nghe có hiểu không.”

Lâm Lan rất muốn đứng dậy cho hắn một cước, nghĩ đến cục diện đành nhịn lại: “Anh không cần quan tâm tôi nghe có hiểu không, tôi biết thêm điều gì hay điều đó.”

Ninh Hưng đồng ý gật đầu: “Không tệ, không tệ.”

Trần Tử Dụ hắng giọng một cái, nói: “Hiện giờ Lý gia quyền thế rất lớn, thái tử cùng tứ hoàng tử đều muốn mượn hơi Lý lão gia. Cha của Đinh Nhược Nghiên, chị dâu cô, ủng hộ phe thái tử. Còn hiện tại, Minh Doãn nghị hôn với thiên kim Binh Bộ Thị Lang Ngụy đại nhân, lại là người theo phe tứ hoàng tử. Có điều Ngụy đại nhân chưa có biểu hiện rõ ràng thái độ, nhưng mọi người ngầm ngầm cho rằng ông ta ủng hộ tứ hoàng tử. Tôi thật sự không hiểu nổi, trong lòng Lý lão gia nghĩ thế nào, ông ta muốn bắt cá hai tay ư? Hay là nghĩ không thể đắc tội cả hai bên?”

“Theo tôi nghĩ, dã tâm của hắn quá lớn.” Ninh Hưng khinh thường nói: “Đến lúc lợn lành chữa thành lợn què, hại người hại mình.”

“Cái này trước mắt chưa bàn, theo phân tích của Minh Doãn, nếu cậu ta cưới thiên kim Ngụy đại nhân, rất có thể sẽ thành vật hi sinh, cậu ta không nghĩ tới việc theo tứ hoàng tử.” Trần Tử Dụ nói.

Lâm Lan hiểu kỳ hỏi: “Vậy Minh Doãn coi trọng người nào?”

Về mặt Trần Tử Dụ đột nhiên nghiêm túc: “Thật ra coi trọng ai không quan trọng, mấu chốt ai là người ngôn lên ngai vàng kia, còn theo bất kỳ phe phái của ai cũng đều là nguy hiểm, vô cùng nguy hiểm. An toàn nhất là đi theo người ngồi trên ghế rồng, chỉ cần là người nhân tài thì vô luận đi theo người trên ngai vàng kia sẽ được trọng dụng.” Trần Tử Dụ nói trắng ra, sợ Lâm Lan nghe không hiểu.

Lâm Lan thâm suy nghĩ, ý Minh Doãn rất đúng, có câu cầu phú quý trong nguy hiểm, nhưng người có tài như hắn cần gì phải mạo hiểm, nhất định phải thẳng lưng kiên định. Điều khiến nàng an tâm chính là Trần Tử Dụ và Ninh Hưng cũng có ý như Lý Minh Doãn, như vậy rất tốt, không kẻ nào có thể mượn hơi một trong hai người bọn họ đến thuyết phục Lý Minh Doãn, tránh cho hắn bị khó xử. Mặc dù chuyện nàng và Lý Minh Doãn thành thân là giả nhưng sau khi chuyện này thành công nàng hi vọng có thể trả lại Lý Minh Doãn một cuộc sống an bình.

“Trước tới giờ Lý đại ca làm việc rất có chủ kiến.” Ninh Hưng tán thưởng.

“Được rồi, bất kể Lý lão gia nghĩ thế nào, mấu chốt là làm cách nào mới có thể lợi dụng những mối quan hệ này giải quyết những chuyện trước mắt?” Lâm Lan chỉ vào mấu chốt vấn đề.

Trần Tử Dụ không khỏi sửng sốt, đầu óc Lâm Lan rất bình tĩnh.

“Cô nghĩ, chuyện náo loạn lần này, người nào sẽ khó chịu nhất?” Trần Tử Dụ làm ra vẻ huyền bí.

Người nào khó chịu nhất? Kéo bè kết phát, khó chịu nhất đương nhiên là hoàng thượng rồi, các con tranh giành nhau để đoạt vị trí của hắn, sao có thể ung dung? Lâm Lan khẽ mỉm cười, làm bộ hiểu rõ.

Trần Tử Dụ nhìn ánh mắt bình tĩnh của nàng, đoán nàng đã lĩnh ngộ ra, không khỏi âm thầm lấy làm lạ, một cô gái nông thôn sao lại có kiến thức cao thâm như vậy?

“Dĩ nhiên, muốn người kia ra mặt còn cần nhiều phối hợp, cần cơ duyên, tử như... Hiện tại cô nhờ vị kia che chở.” Trần Tử Dụ nói.

Ninh Hưng trừng mắt: “Cậu đừng có ăn nói mơ mơ hồ hồ được không, chị dâu nghe không hiểu thì làm sao?”

Lâm Lan nhìn Ninh Hưng cảm kích, nói: “Ý của hai người tôi hiểu được, vậy kế tiếp, chúng ta chia nhau làm việc.”

Trần Tử Dụ không yên lòng: “Y thuật của cô có ổn không? Nếu không được tốt tôi ngầm mời hai vị danh y phối hợp với cô.”

Lâm Lan đứng dậy, cười nhạt nói: “Không cần.” vừa nói vừa hướng hai người thi lễ: “Chuyện của tôi và Minh Doãn đã làm phiền hai vị rồi.”

Ninh Hưng vội vàng đứng dậy hoàn lễ: “Chị dâu đừng khách khí, chuyện của đại ca cũng chính là chuyện của chúng ta, đại ca gặp nạn, làm huynh đệ cũng phải chia sẻ khó khăn.”

Từ trong quán trà đi ra, tâm tình Lâm Lan tốt lên vài phần, trải qua lần nói chuyện này, nội tâm nàng được thông thoáng rất nhiều, không còn mơ hồ nữa, Lâm Lan hạ quyết tâm, trở về phải cố gắng nghiên cứu tính hình Kiều Vân Tịch, nỗ lực để bắt lấy chỗ dựa vững như núi này.

Ngay cả lão thiên cũng đang giúp nàng, lão già họ Lý cận bã, lúc này nhất định phải hạ gục ông.

Văn Sơn nhìn thần sắc thiếu phu nhân vui vẻ trong lòng cũng bớt chút buồn đau, nếu thiếu phu nhân không lo lắng, hẳn là chuyện thiếu gia đã không có gì đáng lo. Văn Sơn vung roi lên, con ngựa nhẹ nhàng chạy.

Chương 058 - Anh là tên khôn kiếp

Cơ hồ trong một đêm, khắp ngõ nhỏ phố lớn trong kinh thành đều truyền một tin đồn. Nói là Hộ Bộ Thượng Thư Lý đại nhân ngại bản yêu phú, muốn chia rẽ đôi uyên ương, đệ nhất tài tử kinh thành Lý Minh Doãn một lòng giữ trọn lời thề hẹn, không cầu nhà vợ giàu có, chỉ cầu hạnh phúc vợ chồng dù bản hàn khổ cực, ý chí kiên trung sắt đá, thật là một người nghĩa khí...

Có nữ nhân nào không khát vọng nhận được một tình yêu vừa oanh oanh liệt liệt lại vừa cảm động như thế? Có nữ nhân nào không hi vọng nam nhân tương lai mình được gả có thể toàn tâm toàn ý với mình như vậy?

Trong truyền thuyết, Lý Minh Doãn thỏa mãn những ảo tưởng đối với tình yêu của các nữ nhân, làm cho các nàng không chịu nổi thực tế tàn khốc là tại sao con người tuyệt mỹ ấy lại không tới trước cuộc đời các nàng, hận mình không gặp được người như thế. Lý Minh Doãn quả thực là vị tình thánh hoàn mỹ, có tài có mạo có tình có nghĩa nhất đời này.

Kết quả là, những nữ nhân này vừa ôm sự hâm mộ ghen tỵ lại vừa quay sang oán trách nam nhân bên mình, đêm đêm bên gối không ngừng vang tiếng nước nở...

Kết quả là, những vị đại gia kia bắt đầu lâm vào thống khổ.

Kết quả là, ngày nào sau khi kết thúc lâm triều cũng có một vài viên quan tìm Lý Kính Hiền, dùng giọng khẩn cầu tha thiết nhất nói: “Lý đại nhân, xin nhanh chóng giải quyết chuyện nhị công tử nhà ngài, bằng không cuộc sống của chúng tôi thảm lắm...”

Khóe miệng Lý Kính Hiền co giật, cười khan hai tiếng, trong lòng tự nhủ: Chuyện nhà ta liên quan gì các người?

Kết quả là, chiều nào Ngụy đại nhân cũng đi gặp tứ hoàng tử.

Ngụy đại nhân nói: “Điện hạ, hôm nay chuyện Lý gia xôn xao thiên hạ, liên đới ta cũng thành trò cười cho mọi người, không còn mặt mũi nào ra ngoài gặp mọi người.”

Tứ hoàng tử lạnh nhạt nói: “Ngụy đại nhân bình tĩnh chớ nóng, Lý Minh Doãn là một nhân tài hiếm có, bỏ qua như vậy, chẳng phải đáng tiếc?”

Ngụy đại nhân oán thầm: người nào không biết Lý Minh Doãn là một nhân tài. Nhưng cũng không thể để danh tiếng khuê nữ nhà ta bị chà đạp như vậy.

Tứ hoàng tử tựa hồ hiểu rõ rồi tâm sự của hắn, nói: "Ngụy đại nhân hôm nay cười hồ khó xuống, người nào trong kinh thành cũng biết Ngụy gia các người muốn nghị hôn cùng Lý gia, nếu như được chuyện, tất cả đều vui vẻ, nếu không thành... thua thiệt này chỉ có mình Ngụy gia người."

Trời rất nóng nhưng Ngụy đại nhân lại cảm thấy lạnh sống lưng, rùng mình một cái.

“Cho nên, ta khuyên Ngụy đại nhân hay là lùi một bước, biển rộng trời cao.” Tứ hoàng tử ý vị thâm trường mà nói.

Ngụy đại nhân không giải thích được, mới vừa rồi còn nói không thể buông tha, giờ lại muốn hấn lùi một bước, rốt cuộc tứ hoàng tử có ý gì?

“Theo ta thấy, Lý Minh Doãn đối với cô gái nông thôn kia chẳng qua chỉ là có lòng cảm kích, một lòng muốn báo đáp, cũng không phải là tình sâu nghĩa đậm gì, không bằng người đáp ứng để cho hấn nạp thôn phụ kia làm thiếp, để chuyện hôn sự lắng xuống, khi chuyện được giải quyết rồi sẽ tìm lý do đuổi cô gái nông thôn kia đi, chẳng phải là tiện lợi hơn sao?” Tứ hoàng tử đưa ra chủ ý.

Ngụy đại nhân buồn bực nghĩ, xem ra cũng chỉ có thể như vậy, tạm thời đành để Tứ Huyền chịu chút ủy khuất vậy, so với không được gì còn đỡ hơn.

“Nhưng mà... Điện hạ, hôm nay Lý đại nhân quan hệ thân thiết với Đinh đại nhân, theo hạ quan biết, Lý đại nhân cùng thái tử... tựa hồ quan hệ rất thân...” Ngụy đại nhân muốn nói lại thôi, bất quá nghĩ là nên nhắc nhở tứ điện hạ, lần này tâm ý người không rõ, có phải nên suy nghĩ lại kế hoạch chẳng.

Tứ hoàng tử bỗng nhiên nở nụ cười: "Ngụy đại nhân a Ngụy đại nhân, chẳng lẽ đến giờ người còn cho là ta muốn có Lý đại nhân sao?"

Ngụy đại nhân nghi hoặc nhìn tứ hoàng tử.

Tứ hoàng tử hơi nghiêng người về phía hấn, ý vị thâm trường nói: “Thi hương sắp tới, rất nhiều người coi trọng Lý Minh Doãn, việc hấn lọt vào nhóm ba người giỏi nhất là chuyện đương nhiên, hơn nữa, người đừng quên, Lý Minh Doãn có có hai vị hảo huynh đệ, đều là những kẻ tài giỏi hơn người, hôm nay long thể phụ hoàng còn khỏe mạnh, ta chờ nên suy nghĩ thế nào để có được nhân tài thay phụ hoàng phân ưu giải nạn.”

Ngụy đại nhân bưng tỉnh đại ngộ, thì ra tứ hoàng tử không lòng dạ nào mượn hơi Lý đại nhân, mục tiêu chính của tứ hoàng tử là Lý Minh Doãn cùng hai người huynh đệ bên cạnh...

"Thứ cho hạ quan ngu dốt, hạ quan đã hiểu, hết thảy xin làm theo ý điện

hạ.”

Dư luận xôn xao là vậy nhưng Chuế Vân Hiên vẫn yên tĩnh không tiếng động, kể từ khi Lý Minh Doãn bị giam lỏng nơi này, không thấy gào thét cũng không có tiếng đồ vật đổ vỡ, cả ngày hắn cầm sách hăng say đọc, bộ dạng chăm chú nghiêm túc, tựa hồ không quan tâm tới những âm ỉ bên ngoài, an tĩnh tới mức bất an.

Dĩ nhiên, đây là vẻ bên ngoài bọn hạ nhân nhìn được, chân thực nội tâm Lý Minh Doãn thế nào bọn họ không biết được.

Thật sự Lý Minh Doãn không để ý gì sao? Đáp án nhất định là không phải.

Đã bảy ngày rồi, chuyện bên ngoài có phát triển như hắn dự đoán không? Lâm Lan ở phủ Tĩnh Bá Hầu có thuận lợi không? Vấn đề an toàn của Lâm Lan không đáng lo lắng, cho dù phủ Tĩnh Bá Hầu không thể che chở cho nàng thì vẫn còn Diệp gia cùng Trần Tử Dụ nghĩ biện pháp bảo vệ nàng, thế nhưng hắn vẫn không nhìn được lo lắng.

Lý Minh Doãn cầm cây quạt lên, từ từ mở ra, nhìn rùng rúc trên mặt quạt, khóe miệng không kìm được khẽ nhếch lên, ánh mắt ôn nhu như nhớ lại thói quen cũ cạo với nàng khi còn ở trên thuyền, thói quen vẫn cầm cuốn sách che mặt khi nghỉ ngơi để có thể đảo mắt nhìn thân ảnh nàng chuẩn bị được liệu, thậm chí là mùi thơm của thảo dược... Nghĩ tới mấy ngày nay phải bỏ những thói quen ấy, thật sự là khó chịu, xem ra, thói quen là một điều thật đáng sợ.

Trong Lý phủ, cách Chuế Vân Hiên xa xa có một tòa tiểu lâu nhỏ, một thân ảnh xinh đẹp đang đứng bên cửa sổ, hai hàng lông mày dài cau lại, đôi mắt trong vắt như nước lẳng lẳng nhìn về góc mái cong nơi xa.

Xa tận chân trời gần ngay trước mắt, khoảng thời gian tốt đẹp trước kia cuối cùng cũng hóa thành bọt nước không còn lại gì, rốt cục nàng cũng đi vào Lý gia, nhưng vĩnh viễn không cách nào đến gần người kia.

Phía trước cửa sổ treo một cái lồng chim họa mi, mành ngài lại nhú lại tựa như tổ nổi lòng đau khổ...

“Lục Ý... Đem lồng chim này đi nơi khác đi.” Đinh Nhược Nghiên không nhìn được phân phó.

Nha hoàn được gọi Lục Ý kia vội vã thả đồ thêu thùa trong tay xuống đi tới gỡ lông chim, định đi rồi lại quay lại nhỏ giọng khuyên nhủ: “Đại thiếu phu nhân, nơi này ánh nắng mặt trời chói mắt, hay là vào nhà...”

Đinh Nhược Nghiên không nhịn được thở dài một cái, ánh mặt trời chói chang như thế sao không thể sưởi ấm lòng nàng, trước mắt nàng không còn con đường phía trước.

“Lục Ý, người lặn ra đây cho ta...” một tiếng động lớn khiến Đinh Nhược Nghiên chấn động, lông chim trong tay Lục Ý cũng rơi mạnh xuống đất khiến đôi chim kêu loạn xạ.

Một đạo thân ảnh như gió lốc vọt đi vào, Đinh Nhược Nghiên lập tức tiến lên một bước chặn trước mặt Lục Ý, nàng trầm mặt, lạnh lùng nhìn con người quen thuộc với ánh mắt xa lạ: “Sao anh không lo đọc sách, chạy tới nơi này nổi khùng lên vì cái gì?”

Sớm có hạ nhân chạy đi bẩm báo phu nhân.

Mắt Lý Minh Tắc đỏ vằn lên, tầm mắt lướt qua Đinh Nhược Nghiên sau đó rơi trên người Lục Ý, hận ý trong mắt nồng đậm, hắn nghiêng răng nghiêng lợi, gằn từng chữ nói: “Nàng tránh ra!”

“Không được, có chuyện gì thì anh nói với tôi, không được gây chuyện với nha hoàn.” Đinh Nhược Nghiên không nhường bước.

Mặc dù cơn tức giận của Lý Minh Tắc đã tới cực điểm nhưng đầu óc hắn vẫn còn một tia thanh tỉnh, hắn có thể âm ỉ cùng nàng, có thể chiến tranh lạnh với nàng nhưng không thể động thủ, nếu không đừng nói là Đinh đại nhân không tha cho hắn, ngay cả cha mẹ cũng không tha cho hắn.

“Nàng hỏi Lục Ý đi, xem nó đã làm ra chuyện tốt gì.” Lý Minh Tắc cả giận nói.

Đinh Nhược Nghiên lạnh lùng nói: “Lục Ý cả ngày đi theo tôi, không ra khỏi cổng một bước, em ấy có thể làm chuyện tốt gì?”

Lý Minh Tắc hàm hừ qua lại hai bước nói: “Bích Như đắc tội gì với nàng? Nàng nói gì khiến mẹ bán nàng ấy.”

Đinh Nhược Nghiên cười lạnh, quả nhiên là hướng về nàng.

“Bích Như bị bán cũng đã mấy ngày, sao giờ mới nhớ ra tìm tôi tính số?” Đinh Nhược Nghiêן chêm chọc nói: “Hay là anh tính toán lên mua lại cô ta, an trí bên ngoài, kết quả không mua được nên lúc này mới tức giận?”

Lý Minh Tắc bị vạch trần, xấu hổ quát: “Đúng thế thì sao? Vợ chồng nhà người ta ân ân ái ái, gần gũi thân thiết, nhưng nàng thì sao? Cả ngày mặt lạnh như băng, giống như kiếp trước ta thiếu nợ nàng vậy, đừng nói là ân ân ái ái, ngay cả nói với ta một câu cũng khó khăn, ta là nam nhân, một nam nhân bình thường, không phải hòa thượng, nàng muốn ta làm sao bây giờ?”

Đinh Nhược Nghiêן nghe hấn không e dè trước mặt hạ nhân nói những lời này, xấu hổ đứng lên: “Không ai quản anh thích ai cả, bán Bích Như là chủ ý của mẹ, không liên quan đến tôi.”

Lục Ý sợ hãi nói: “Đại thiếu gia, thật sự không phải chủ ý của đại thiếu phu nhân đâu, đại thiếu phu nhân không hề nhắc tới chuyện này với ai.”

Lý Minh Tắc nhìn gương mặt tức giận của Đinh Nhược Nghiêן, càng tức giận càng rạng rỡ động lòng người, hơi thở hỗn hển phập phồng, cổ áo theo đó mà lên xuống, da thịt mềm mại như tuyết, không khỏi kích thích giác quan của hấn, hồi tưởng lại đêm động phòng hoa chúc khiến bụng hấn không khỏi dâng lên một luồng khí nóng, khát vọng như hồng thủy xông tới, cuốn đi lý trí của hấn... Hấn hận nàng lạnh lùng, hận vẻ đẹp của nàng, hận nàng đã từng có tin đồn với Lý Minh Doãn, hận nàng hết thấy, chỉ vì, hấn thích nàng như vậy, từ lần đầu tiên nghe được tên của nàng đã không khỏi thích nàng...

Hấn nhìn chăm chăm vào người hấn vừa yêu vừa hận kia, lạnh giọng quát: “Lục Ý, rút.”

Lục Ý nhìn đại thiếu gia thịnh nộ, nào dám rời đại thiếu phu nhân đi, vội quỳ phịch xuống, cầu khẩn: “Đại thiếu gia, chuyện Bích Như thật sự không phải do đại thiếu phu nhân nói, nếu đại thiếu gia có giận xin trách phạt nô tỳ, xin đại thiếu gia đừng tức giận với đại thiếu phu nhân.”

"Ta kêu người rút, có nghe thấy không." Lý Minh Tắc hét lớn một tiếng.

“Lục Ý, em không cần để ý kẻ điên này.” Đinh Nhược Nghiêן không cam lòng yếu thế nói, mượn nha hoàn tới đây gây chuyện, nếu lần này chịu nhịn, sau này chẳng phải hấn lại thêm càn rỡ?

Lục Ý rơi nước mắt: “Đại thiếu gia, xin ngài bớt giận.”

Lý Minh Tắc tiến lên một bước, đẩy Đinh Nhược Nghiên ra, Đinh Nhược Nghiên bị hấn đẩy một cái lảo đảo đụng phải cạnh bàn, mặt trắng bệch.

Lý Minh Tắc nắm lấy tóc Lục Ý đẩy nàng ra khỏi cửa, đóng sầm cửa lại, cài then chắc chắn, không để ý Lục Ý ở ngoài vừa gõ cửa vừa khóc nháo, xoay người lại, từng bước tiến tới gần Đinh Nhược Nghiên.

Mắt hấn lóe hàn quang, mang theo dục vọng.

Đinh Nhược Nghiên ý thức được hấn muốn làm gì, nhất thời nắm chặt cổ áo, kinh hoàng lui về sau: “Anh... anh muốn làm gì...”

Lý Minh Tắc oán hận nói: "Làm cái gì? Nàng là thê tử của ta, nàng nói ta muốn làm cái gì? Đinh Nhược Nghiên, nàng là thê tử của ta, từ nay về sau, thân thể của nàng cùng lòng dạ của nàng đều chỉ có thể thuộc về ta...”

Đinh Nhược Nghiên hoảng hốt lắc đầu: “Anh không được hồ đồ, tôi sẽ nói với mẹ.”

Lý Minh Tắc cười lạnh, phần hận quá độ cộng thêm khát vọng mãnh liệt khiến dung mạo vốn tuấn mỹ của hấn trở nên vằn vẹo, nụ cười trở nên dữ tợn đáng sợ: “Ta ước gì nàng đi nói đi, để cho mọi người biết, Đinh Nhược Nghiên nàng là người như thế nào, ta cũng không cần phải chịu đựng nỗi uất ức nữa.”

Vừa nói, hấn bước nhanh đến phía trước, bắt được Đinh Nhược Nghiên, hung hăng đẩy nàng lên giường, nhào tới xé rách vạt áo của nàng.

“Không muốn, không muốn... Lý Minh Tắc, anh là tên khốn kiếp...” Đinh Nhược Nghiên gào khóc, giãy dụa, nhưng không cách nào đẩy được người phía trên thân mình.

Một tay Lý Minh Tắc vững vàng khống chế hai tay của nàng lên đỉnh đầu, một tay xé tan quần trong của nàng, đem thứ nóng rực kia nhắm vào vùng đất ẩm áp hấn đã khát vọng bấy lâu, hấn thở hổn hển bên tai nàng, giọng lạc đi: “Đúng, ta chính là tên khốn kiếp, thật bất hạnh, nàng gả cho tên khốn kiếp này...” Vừa nói hấn vừa đẩy mạnh hông, hung hăng đi vào.

Chương 059 – Lùi một bước

Hàn Thu Nguyệt nghe tin chạy tới, thấy nha hoàn bên cạnh Đinh Nhược Nghiên đang liều mạng gõ cửa, mơ hồ nghe thấy từ bên trong tiếng nức nở của Nhược Nghiên, thật là thê thảm.

Mặt Hàn Thu Nguyệt như phủ một tầng sương, thấp giọng quát: “Lùi cả đi.”

Đám người Lục Ý thấy phu nhân tới, vốn định khóc lóc kể lễ chuyện đại thiếu gia một phen nhưng thấy mặt phu nhân âm trầm, mở miệng đuổi người, uy nghiêm của bà ta khiến Lục Ý đành kéo mọi người lui ra. Bất kể thế nào, phu nhân đã tới, đại thiếu gia sẽ phải mở cửa.

“Xuân Hạnh, người dẫn người coi chừng ngoài cửa, không được để bất kỳ kẻ nào xông vào, còn nữa, phân phó xuống, chuyện hôm nay không được truyền ra ngoài, mấy ngày nay lão gia đang bực bội, đừng có đổ thêm dầu vào lửa.”

“Vâng.” Xuân Hạnh lên tiếng lui ra.

Hàn Thu Nguyệt hít sâu một hơi, lạnh lùng nói: “Minh Tắc, mở cửa.”

Lần này Lý Minh Tắc như phát khùng, bấp chập hạ nhân bên ngoài cùng người trong phòng khóc lóc, van xin, chửi mắng, hấn chỉ chăm chăm dùng sức, hận không đem cả bản thân hòa vào người kia được... Thời khắc máu chột, đột nhiên nghe thấy giọng mẹ mình, hấn giật nảy người, rơi một vòng xuống giường, vội vã nhặt xiêm y dưới đất lên, tay chân luống cuống mặc vào, vừa mặc vừa nhặt xiêm y Đinh Nhược Nghiên lên định bảo nàng mặc vào, nhưng vừa cầm vào đã thấy món nào món ấy bị xé rách toí tả, không thể mặc được nữa, vội la lên: “Nàng còn khóc cái gì, không mau tìm xiêm áo ăn mặc chỉnh tề lại đi, đến lúc đó không chỉ ta mất mặt mà nàng cũng không còn mặt mũi nào đâu.”

Đinh Nhược Nghiên hận thấu xương tên khốn kiếp này, nhưng mẹ chồng đang ở bên ngoài, nếu bộ dạng này của nàng để cho người ta nhìn thấy thì chỉ còn cách nhảy lầu tự vẫn, không thể làm gì khác là cố nén đau đớn, quần chân đi tới tủ quần áo tìm y phục mặc vào.

Hàn Thu Nguyệt thấy bên trong không còn âm ỉ, liền nhẫn nại chờ đợi,

trong lòng không ngừng chửi mắng thằng con ngỗ ngược này, không có ngày nào để cho người ta yên lòng, ai nấy trong phủ cũng rối bời mà nó còn dám làm chuyện hư hỏng giữa ban ngày ban mặt.

Đinh Nhược Nghiên mặc xiêm y xong, nàng oán hận nhìn Lý Minh Tắc, sau đó cúi đầu căm hận nói: “Lý Minh Tắc, nếu như anh còn dám đối với tôi như vậy, chúng ta đường ai nấy đi...”

Lúc này Lý Minh Tắc đang tâm hoảng ý loạn, chỉ một mực nghĩ tới việc ứng phó với mẹ, sợ nàng tố cáo với mẹ, không thể làm gì khác hơn là dụ dỗ: “Là ta nhất thời tức giận mù quáng, vừa rồi có làm tổn thương nàng không?”

Đinh Nhược Nghiên cầm cây kéo trong giỏ đựng đồ khâu vá lên nhắm vào cổ mình, nước mắt như mưa nói: “Anh dám nói chuyện này... Tôi chết cho anh xem.”

Lý Minh Tắc hoảng sợ, vội vã chạy tới đoạt lấy kéo: “Nàng điên rồi, ta không nói đâu, mẹ ở bên ngoài, nàng đừng làm ầm lên nữa.” Vừa nói vừa đưa tay định lau nước mắt trên mặt nàng.

Đinh Nhược Nghiên quay đầu tránh tay hắn: “Đừng đụng vào tôi.”

Mặt Lý Minh Tắc xám xịt đi mở cửa, nơm nớp lo sợ, dè dặt kêu một tiếng “Mẹ”.

Hàn Thu Nguyệt chỉ ra ngoài cửa: “Con quỳ ở đây cho ta, quỳ tới khi tỉnh táo lại.”

Lý Minh Tắc chột dạ, hắn không dám nói mình tức giận vì chuyện Bích Như, càng không dám nói về chuyện mình vừa gây ra, vội ra quỳ gối bên cửa.

Hàn Thu Nguyệt phát tay áo vào cửa, Đinh Nhược Nghiên lau nước mắt tiến lên hành lễ với mẹ chồng.

Hàn Thu Nguyệt vội đỡ nàng dậy, liếc mắt nhìn thấy dấu đỏ trên cổ nàng, không khỏi tức giận một trận, dám làm chuyện này giữa ban ngày ban mặt, nếu để lão gia biết liệu có còn ra cái gì nữa không? Tên tiểu tử này thật đáng giận. Nén tức giận, Hàn Thu Nguyệt giả bộ đau lòng trấn an con dâu: “Nhìn con kìa, mắt sưng lên cả rồi, tên nghịch tử này, mẹ sẽ dạy dỗ nó tử tế, trút giận thay con.”

Trong lòng Đinh Nhược Nghiên khổ sở, ủy khuất dâng lên cỗ khiến nàng uất nghẹn không cất nên lời, chỉ có thể yên lặng rơi lệ.

Hàn Thu Nguyệt lại vội vã an ủi con dâu, vừa an ủi vừa trách tên nhi tử ngu xuẩn hại bà ta là mẹ chồng mà phải ăn nói khép nép với con dâu.

“Minh Tắc nó nhất thời hồ đồ, không có ý làm tổn thương con dâu, thật ra trong lòng nó vô cùng yêu thương con, lúc nó nói muốn thành thân với con, vô cùng hoan hỉ, ở trước mặt ta kể rất nhiều điều tốt đẹp về con... Nhược Nghiên à, mẹ thật sự coi con như con gái của mình, rất yêu thương con, hi vọng hai con sống hòa thuận, vui vẻ với nhau, nữ nhân chúng ta sống cả đời thì có mưu đồ gì? Không phải là muốn được gả cho trượng phu trong lòng sao? Minh Tắc thật lòng với con, chỉ cần con mở lòng với nó, nhất định nó sẽ thay đổi, toàn tâm toàn ý đối với con. Sau này, nếu nó làm chuyện gì sai trái con cũng đừng âm ỉ với nó, chỉ cần nói với mẹ, mẹ sẽ giúp con xả giận, để xem nó có dám can rỡ nữa không.”

Mẹ chồng mặt ngoài nói những lời nghe qua như giúp nàng nhưng thật ra cũng ngầm ám chỉ nàng đối với Minh Tắc quá lạnh lùng. Nhược Nghiên không biết phải nói gì, đúng thế, nàng biết mình đã gả cho Minh Tắc nên đã chôn giấu hoàn toàn bóng hình người kia, nhưng là, tình cảm không phải đồ vật, nói buông là có thể buông được, người kia đã khắc sâu vào tâm khảm nàng, trừ phi chết nếu không không hề động đến miền ký ức đó nữa, nàng cũng đã thử đối tốt với Minh Tắc nhưng khi nhìn thấy hắn có hoa không quả* thì nàng lại tức giận, không tự chủ được thâm so sánh Minh Tắc cùng người kia, càng so sánh lại càng thấy trái tim lạnh giá.

* Có hoa không quả: Bên ngoài hào nhoáng nhưng bên trong trống rỗng.

Nhìn con dâu không nói gì nhưng cũng không có ý chán ghét, Hàn Thu Nguyệt biết những lời mình nói đã lọt tai con dâu, cố ý lớn giọng mắng nhi tử ngoài cửa: “Con cũng có chút tiền đồ, sao ngay cả vợ mình cũng dám đánh, những lời mẹ dạy con không nghe lọt chữ nào sao?”

Hàn Thu Nguyệt cố ý nói thành Minh Tắc đánh vợ tránh cho hai người xấu hổ.

Lý Minh Tắc liên tục nhận sai: “Mẹ, nhi tử biết sai rồi, xin mẹ bớt giận.”

“Lời này không phải nói với ta, muốn nói thì nói với vợ con đi, cô ấy là người sẽ bên con cả cuộc đời, nếu con không biết chia sẻ nỗi khổ với vợ mình, khiến Nhược Nghiên tức giận bỏ đi, lúc ấy con cũng đừng gọi ta là mẹ

nữa.” Hàn Thu Nguyệt lạnh giọng nói.

“Nhi tử không dám nữa, không dám...” Lý Minh Tắc sợ hãi nói.

Hàn Thu Nguyệt liếc hắt, ý bảo con trai xin lỗi vợ, ngoài miệng nói: “Con cũng lớn rồi, đủ lông đủ cánh, lời của mẹ giờ như gió thoảng bên tai, giờ con tới Từ Đương quỳ cho ta, chờ cha con tới trách tội.”

Lý Minh Tắc hiểu ý vợ vàng nói: “Mẹ, ngàn vạn lần đừng nói cho cha, cha sẽ đánh chết nhi tử mất, nhi tử xin nhận lỗi với Nhược Nghiên.”

Lý Minh Tắc cuống quýt bò dậy, tới bên Nhược Nghiên nhận tội.

“Nhược Nghiên, lần này là ta không đúng, ta không nên vì chút chuyện mà giận dữ với nàng, chuyện này nếu để cho cha biết, cha truy xét...”

Đình Nhược Nghiên nghe rõ ý tứ hắt, nếu để cho cha chồng biết bọn họ ban ngày... Nhưng Lý Minh Tắc khiến nàng giận dữ vô cùng, không thể tha thứ cho hắt như thế được, nàng không cam lòng, nhất thời tâm trạng rối bời.

“Nhược Nghiên, sau này chúng ta sẽ sống hòa thuận với nhau được không? Ta nhất định sẽ chăm chỉ học tập, không để nàng thất vọng nữa.” Lý Minh Tắc chân thành nói, lời này là từ đáy lòng hắt, nếu như Nhược Nghiên chịu đối xử với hắt khá hơn một chút, chuyện gì hắt cũng nguyện ý làm.

Mặt Đình Nhược Nghiên có chút biến động, lời mẹ chồng rất có đạo lý, Đình Nhược Nghiên đau khổ nói: “Sau này nếu anh tái phạm thì phải làm như thế nào?”

Nghe nàng có vẻ nhượng bộ, Lý Minh Tắc vui vẻ nói: “Tuyệt đối sẽ không tái phạm nữa, nếu tái phạm nàng cứ phạt ta quỳ đầu giường.”

Hàn Thu Nguyệt thấy vợ chồng son không có chuyện gì nữa, cô ý lạnh mặt nói: “Lần này nể mặt vợ con nên ta bỏ qua, nhưng sáng mai ta sẽ đưa cho Nhược Nghiên cái bàn tính, Nhược Nghiên, nếu nó còn dám làm loạn con cứ bắt nó quỳ lên bàn tính.”

Lý Minh Tắc xịu mặt: “Mẹ, mẹ ác với con thế.”

Hàn Thu Nguyệt trừng mắt nhìn hắt một cái: “Nhược Nghiên là con gái ta, ai dám khi dễ con gái ta, ta còn ác hơn.”

Chuyện này cuối cùng cũng được Hàn Thu Nguyệt giải quyết xong, ra

cửa, bà ta lại nghiêm nghị cảnh cáo một phen, ai dám để lộ tin ra ngoài, lập tức gọi người môi giới đem đi bán.

Hôm nay Lý Kính Hiền vào triều về nhà sớm, bọn hạ nhân nhìn sắc mặt lão gia khá hơn mọi ngày thì âm thầm thở phào, tuy nhiên vẫn lo lắng đề phòng, không dám thở mạnh, thiếu chút nữa nhịn thở mà chết.

Lý Kính Hiền hồi phủ liền tới thư phòng ngồi liền nửa canh giờ, uống hết ấm trà, lúc này mới đứng dậy hướng Chuế Vân Hiên.

“Hai ngày nay nhị thiếu gia thế nào rồi?” Lý Kính Hiền hỏi người hầu trông chừng Chuế Vân Hiên.

“Nhị thiếu gia chỉ đọc sách.” Người hầu trả lời.

Lý Kính Hiền thở dài một hơi, Minh Doãn đúng là bình thần quá mức, Minh Tắc thì quá táo bạo, nếu hai đứa có thể bù đắp cho nhau thì hẳn không cần mất nhiều tâm ý như vậy.

“Các người lui cả đi.” Lý Kính Hiền phát tay một cái.

Bọn người hầu liền tản ra.

Lý Minh Doãn nghe thấy tiếng bước chân khác lạ, bút trong tay khẽ rung lên... Rốt cuộc cũng đến.

Khóa cửa mở ra, Lý Kính Hiền đi vào.

Lý Minh Doãn đặt bút xuống, đứng dậy nhưng không hành lễ, chỉ sụp mắt đứng đó.

Lý Kính Hiền đưa mắt nhìn giấy Lý Minh Doãn đang viết, gật đầu khen: “Thật chăm chỉ.”

Lý Minh Doãn không nói gì.

Lý Kính Hiền bị bề mặt, không vui đi tới ghé ngồi xuống, ôn hòa nói: “Minh Doãn, ngồi đi.”

Lý Minh Doãn vẫn đứng im không nhúc nhích.

Lý Kính Hiền không chịu nổi: “Con định thế này tới bao giờ?”

Lý Minh Doãn giương mắt, bình tĩnh nói: “Nếu như phụ thân chịu nhận

Lâm Lan, nhi tử vô cùng cảm kích.”

Phụ tử nhìn nhau hồi lâu, Lý Kính Hiền thở dài: “Ta đáp ứng để cho Lâm Lan vào cửa.”

Lý Minh Doãn kinh ngạc, hẳn không nghe nhầm chứ?

“Có điều con phải đáp ứng một điều kiện của cha.” Lý Kính Hiền chậm rãi nói.

Lý Minh Doãn tỉnh táo, biết rõ phụ thân không dễ dàng đáp ứng: “Phụ thân nói đi.”

Lý Kính Hiền bình tĩnh nhìn nhi tử: “Con phải cưới thiên kim Ngụy đại nhân, Lâm Lan... chỉ có thể làm thiếp.” Ngụy đại nhân đã nhượng bộ, đây là biện pháp giải quyết tốt nhất.

“Không được, nhi tử không thể đáp ứng phụ thân, kiếp này trừ Lâm Lan nhi tử sẽ không lấy bất kỳ nữ nhân nào khác.” Lý Minh Doãn kiên quyết cự tuyệt.

Lý Kính Hiền nổi giận: “Con đừng có được voi đòi tiên, cái loại nữ nhân nông thôn, có thể được vào Lý phủ làm thiếp đã là cất nhắc lắm rồi.”

“Vậy thì không thể thương lượng được.” Lý Minh Doãn lại ngồi xuống trước thư án, cầm sách lên đọc, coi như Lý Kính Hiền không tồn tại. Thực ra trong lòng cũng đang cuộn lên những dòng suy nghĩ, phụ thân nhượng bộ cấp tốc như vậy liệu có phải là do áp lực bên ngoài không? Rốt cuộc kế hoạch được Trần Tử Dụ thực hiện đến mức độ nào rồi?

Lý Kính Hiền vốn tưởng rằng cuộc nói chuyện hôm nay sẽ có thu hoạch, không nghĩ thái độ Minh Doãn lại kiên quyết như thế, không có chút nhân nhượng, nhất thời bực bội không biết nói gì cho phải.

“Minh Doãn, con muốn làm phụ thân khó xử sao.” Một lúc lâu, Lý Kính Hiền mới mở miệng: “Là cha cũng muốn cho Ngụy đại nhân một chút công đạo, hôm nay khắp kinh thành đều biết chuyện con nghị hôn cùng thiên kim Ngụy đại nhân, nếu con không cưới nàng, sau này nàng làm sao nhìn mặt người đời?”

Lý Minh Doãn để sách xuống, lẳng lặng nhìn cha: “Nhưng, chuyện nghị hôn nhi tử hoàn toàn không biết gì, mọi việc đều có thứ tự trước sau, nếu phụ

thân thật lòng sớm thương nghị với nhi tử, nhi tử cũng sẽ không dễ dàng ưng thuận hứa hẹn.”

Lý Kính Hiền cứng họng, nhưng ngay sau đó cả giận nói: “Hôn nhân đại sự vốn do cha mẹ làm chủ, phải có người mai mối, con tự mình hứa hẹn đã là không đúng, lại còn chất vấn cha không phải, làm gì có lí lẽ lố lăng như thế.”

Lý Minh Doãn khẽ mỉm cười: “Nhi tử đang ở Phong An, không thể kịp thời báo cho phụ thân là sơ suất của nhi tử, bất quá ông bà ngoại đều vui vẻ đáp ứng, phụ thân không phải thường dạy nhi tử, phải tôn trọng trưởng bối, trưởng bối nói phải tuân theo, phụ thân không phải vẫn rất kính trọng ông bà ngoại sao?”

Chương 060 – Phong hồi luân chuyển

Bên Lý Minh Doãn đang giảng co, bất phân thắng bại, bên Lâm Lan lại đang có tiến triển rất lớn.

Dưới sự điều trị tỉ mỉ của nàng, hơn nửa tháng, bệnh của Kiều Vân Tịch đã có chuyển biến tốt đẹp, Lâm Lan không ngừng khuyên nhủ nàng, cho nàng những hi vọng tươi sáng, tâm tình Kiều Vân Tịch từ trong u tối dần dần sáng lạn.

Trên dưới Hầu phủ lúc đầu còn hoài nghi Lâm Lan, hiện tại không thể không bội phục y thuật của nàng, xem ra ở dân gian cũng có cao nhân.

“Lâm Lan, ta trò chuyện với đứa nhỏ, nó có thể nghe thấy thật sao?” Kiều Vân Tịch nhìn Lâm Lan ngạc nhiên.

“Sách cổ viết đúng như vậy, đứa nhỏ trong bụng mẹ không chỉ ngủ cả ngày, ba tháng đã bắt đầu có tri giác, sách cổ viết khi có thai thì người mẹ không nên “con mắt không nhìn điều độc ác, tai không nghe âm thanh, miệng không nói lời độc địa...”, mẫu tử tâm linh tương thông, đứa bé có thể cảm nhận được tâm tình người mẹ, cho nên phu nhân nhất định phải cố gắng vui vẻ, như vậy sau này sinh hạ em bé tính cách sẽ vui tươi hơn, phu nhân nên thường xuyên trò chuyện với đứa bé, kể chuyện hay hát cho đứa bé nghe.” Lâm Lan cười khẽ nói.

Kiều Vân Tịch cảm thấy rất mới lạ, có vẻ trầm tư nói: “Trước đây ta cả ngày ủ rũ, có phải đứa bé sẽ không vui?”

Lâm Lan cười giỡn nói: “Có lẽ như thế, cho nên bây giờ nên đèn bù cho em bé mới tốt.”

Kiều Vân Tịch vội vàng gật đầu, sau đó nói: “Nhất định rồi, ta sẽ không bao giờ nghĩ đến những chuyện phiền lòng nữa.”

“Nghĩ như vậy là được rồi.” Lâm Lan cười nó, thật ra thì dụ dỗ Kiều Vân Tịch rất đơn giản, nàng ta coi trọng sinh mạng của đứa nhỏ hơn cả mạng sống bản thân, chỉ cần có lợi cho đứa nhỏ thì sẽ ngay lập tức nghe theo.

Phương Hủy vẫn theo thực đơn Lâm Lan đưa hằng ngày để chuẩn bị cơm nước, hôm nay không nhìn được hỏi tới: “Lý phu nhân, thực đơn này, rau dưa trái cây khá nhiều, món mặn lại hơi ít, có thể...”

Lâm Lan cười một tiếng: “Người chớ lo lắng, chất dinh dưỡng cần thiết đều có, ăn nhiều trái cây thì da dẻ đứa nhỏ mới tươi mịn, trong rau cũng có nhiều chất dinh dưỡng, món nhiều chất bổ quá nên ăn vừa phải tránh đứa nhỏ quá lớn, đến khi đẻ sẽ phải chịu đau đớn.”

Cổ đại không có điều kiện sinh mổ cho nên chuyện sinh con rất nguy hiểm, nhất là nữ nhân phú quý thế này, phần lớn sống an nhàn sung sướng, một khi có thai, người trong nhà gần như tôn làm “Phật sống”, luôn tâm bổ quá mức, ăn rất nhiều đồ béo, nhiều chất đạm, thật sự là sai lầm, nếu vận khí tốt, thai nhi không quá lớn thì có thể sinh nở thuận lợi, nếu khó sinh thì gần như là đặt chân vào quỷ môn quan, nói không chừng không rút được chân về. Cho nên nàng căn cứ tình hình thân thể Kiều Vân Tịch rồi cho thực đơn ăn uống, kế tiếp còn dạy Kiều Vân Tịch vận động, điều chỉnh vị trí thai nhi.

Lúc này Phương Hủy mới cười hì hì nói: “Lý phu nhân nói rất đúng, nô tỳ liền đưa thực đơn cho phòng bếp để phòng bếp làm theo mỗi ngày.”

Kiều Vân Tịch nghe nói lúc sinh nở rất đau đớn, trong lòng liền run sợ, vợ trước Hầu gia vì khó sinh mà chết, sinh ra bóng ma trong lòng nàng.

Lâm Lan nhìn vẻ mặt lo sợ của Kiều Vân Tịch hiểu là nàng sợ lúc sinh đẻ, chuyện vợ trước Hầu gia nàng cũng nghe qua, khó trách Kiều Vân Tịch hoảng hốt như vậy, liền an ủi: “Phu nhân đừng quá lo lắng, ta sẽ tận lực giúp phu nhân điều chỉnh trạng thái thân thể tốt nhất, đến lúc đó nhất định có thể

thuận lợi sinh nở.”

“Vạn nhất điều chỉnh không thuận lợi? Vạn nhất khó sinh thì sao bây giờ?” Kiều Vân Tịch sợ hãi.

Ngân Liễu đứng một bên nói: “Hầu phu nhân, có phu nhân nhà ta ở cạnh ngài đừng lo lắng, ban đầu tử tử của nô tỳ khó sinh, may nhờ phu nhân giúp cho nên mẹ con đều bình an.”

Kiều Vân Tịch nghe vậy liền nắm lấy tay Lâm Lan: “Lâm Lan, cô có thể ở đây tới khi ta sinh xong không?”

Lâm Lan làm ra vẻ khó xử nói: “Dĩ nhiên ta muốn giúp phu nhân, nhưng là... sợ bên Lý gia sẽ nhanh chóng ép ta rời khỏi đây.”

Mặt Kiều Vân Tịch biến sắc, oán giận nói: “Lý lão gia thật quá đáng, có câu, thà hủy mười ngọn miếu, không hủy một cuộc hôn nhân, huống chi Lý công tử đối với phu nhân toàn tâm toàn ý, lão ta lại khư khư cố chấp là sao chứ.”

“Phu nhân, chú ý cảm xúc, đừng dọa đứa nhỏ.” Lâm Lan thấy nàng động khí liền nhắc nhở.

Kiều Vân Tịch hít thở sâu hai cái, đem sự tức giận đẩy ra khỏi người.

Đêm nay, Tĩnh Bá Hầu Chu Tín trở về nhà, trông thấy Phương Hủy đang dìu phu nhân đi lại trong phòng, lập tức kinh hãi: “Phu nhân, nàng đứng dậy được rồi sao?”

Một tay Kiều Vân Tịch khẽ xoa xoa bụng, tay còn lại chống eo, cười nói: “Lâm Lan nói thân thể thiếp đã khá, mỗi ngày nên đi lại vài bước, không nên nằm một dây.”

Hầu gia phất tay một cái, ý bảo Phương Hủy lui ra, tự mình dìu phu nhân ngồi lên giường, nhíu mày nói: “Có cần mời Vương ngự y tới xem qua chút không?”

Kiều Vân Tịch lắc đầu mỉm cười: “Thân thể thiếp, thiếp biết rõ thế nào, quả nhiên là mỗi ngày một khá hơn, Hầu gia, người xem, bụng thiếp lại lớn hơn một chút, Lâm Lan nói, đứa bé của chúng ta rất ổn.”

Bàn tay Hầu gia ôn nhu sờ trên bụng vợ mình, cười ha ha nói: “Quả nhiên

lớn hơn rất nhiều.”

Kiều Vân Tịch mỉm cười, nhẹ nói: “Lâm Lan nói, chỗ này là một đứa bé trai.”

Ánh mắt Hầu gia sáng lên, có chút kích động nói: “Thật không?”

Kiều Vân Tịch ngượng ngùng gật đầu: “Lâm Lan nói là như vậy.”

Bàn tay Hầu gia đặt trên bụng Vân Tịch khẽ run, cẩn thận di chuyển như sợ mình sẽ làm đứa bé bên trong giật mình: “Thật tốt quá, tổ tông phù hộ, Chu gia chúng ta có người nối dõi rồi.”

Kiều Vân Tịch nhìn Hầu gia cao hứng, cười nói: “Cũng nên cảm ơn Lâm Lan, cực khổ cho nàng ấy.”

Hầu gia nhìn chằm chằm vào bụng phu nhân mình cười ha ha nói: “Nên làm, nên làm.”

“Lâm Lan cũng thật vất vả, chuyện của nàng đã đủ phiền não, lại còn giúp thiếp điều trị, Hầu gia, chúng ta nên giúp nàng một chút mới phải.” Kiều Vân Tịch có ý nhắc nhở.

Hầu gia thu lại nụ cười, trầm ngâm nói: “Đây là chuyện Lý gia, chúng ta không nên nhúng tay, huống chi trong chuyện này có liên quan nhiều vấn đề...”

“Thiếp mặc kệ những thứ gì gì đó, đứa bé của chúng ta là nhờ Lâm Lan mới giữ được, thiếp nhất định phải báo đáp nàng.” Kiều Vân Tịch làm nũng nói.

Hầu gia bật cười, an ủi: “Ta không nói không giúp, coi nàng kia.”

Kiều Vân Tịch nghe Hầu gia nói vậy liền cao hứng trở lại, vùi đầu vào ngực Hầu gia, nhỏ nhẹ nói: “Vậy phải làm thế nào đây?”

Hầu gia nghĩ ngợi nói: “Không phải nàng có giao hảo với Tam hoàng tử phi sao? Mấy ngày nữa là đại thọ của mẫu thân, lúc đó nàng ấy nhất định sẽ tới, nàng không cần nói gì cả, chỉ cần làm bộ vô tình nói danh tiếng Lý công tử hiện tại rất lớn, mọi người nên giao hảo cùng hần.”

Kiều Vân Tịch không hiểu gì, có chút thất vọng nói: “Như vậy được không?”

Hầu gia sủng nịch vuốt tóc nàng: “Nàng không tin vi phu sao?”

Ngày hai mươi sáu tháng tám, phủ Tĩnh Bá Hầu mừng đại thọ sáu mươi lão phu nhân.

Tam hoàng tử phi Chương Thị chúc thọ xong liền nhìn thấy Kiều Vân Tịch.

Kiều Vân Tịch liền đem ý tứ Hầu gia nói cho Chương Thị nghe, lại khen ngợi Lâm Lan hết lời, Chương Thị nghe xong như có điều suy nghĩ.

Đêm đó, Chương Thị nói chuyện với Tam hoàng tử: “Điện hạ, ngài nói xem, hiện tại khắp kinh thành lan tràn tin đồn mà tại sao bên Ngụy đại nhân lại không có phản ứng gì? Nếu đổi lại là người khác, chỉ sợ sớm đã có chuyện âm ỉ rồi, có phải là có điểm gì khác lạ không?”

Tam hoàng tử nghe xong, rạng sáng ngày hôm sau liền đi Đông cung.

“Thái tử điện hạ, thần đệ cho là chúng ta cần xem lại một chuyện.”

Thái tử kinh ngạc nói: “Đệ cứ nói.”

“Ý của thái tử là nhân hôn sự này định lôi kéo Ngụy đại nhân nhưng thần đệ nghĩ tới nghĩ lui, chuyện này có chút không ổn, vạn nhất mục tiêu của tứ đệ không phải là Lý đại nhân mà là Lý công tử thì sao? Tài danh Lý công tử vang truyền khắp nơi, thi hương tới, nếu Lý công tử đoạt trạng nguyên... Huống chi, Lý công tử cùng Trần công tử Trần gia, Ninh công tử Ninh gia giao tình sâu đậm... Thần đệ cho là, Ngụy đại nhân không thể bằng Lý công tử, hơn nữa, hôm nay Lý đại nhân cùng Lý công tử bất hòa, cho dù Lý công tử cưới thiên kim Ngụy đại nhân, chỉ sợ trong lòng không thoải mái, nói không chừng còn sinh oán hận, cố ý đối nghịch với Lý đại nhân, đây chẳng phải là thỏa mãn tâm nguyện tứ đệ sao?” Tam hoàng tử một đêm không ngủ suy nghĩ, phu nhân Tĩnh Bá Hầu sẽ không vô duyên vô cớ nói cho Chương Thị những điều này, chỉ sợ Tĩnh Bá Hầu nghe được tin tức gì, hoặc là phỏng đoán được mưu đồ của người khác, Tĩnh Bá Hầu này vốn kín đáo cẩn thận, khôn khéo vô cùng.

Thái tử im lặng, vốn tưởng rằng nắm chắc phần thắng, nhưng những lời tam đệ nói khiến hắn phải suy tính lại, càng nghĩ càng cảm thấy lời tam đệ nói có lý. Hiện tại các quan văn có khuynh hướng theo hắn, nhưng quan võ thì lại theo phe tứ đệ, cho nên hắn muốn mượn cơ hội lung lạc Ngụy đại

nhân, Binh Bộ Thượng Thư tuổi tác đã cao, Ngụy đại nhân rất hi vọng được ngồi vào vị trí này, nhưng vạn nhất ăn trộm gà không được còn mất thêm năm thóc, không thể để cho người khác chiếm được tiện nghi, không được, không thể được... Thái tử lắc đầu.

Tam hoàng tử lẳng lặng đứng nhìn, hẳn biết thái tử cần suy tính.

“Theo đệ thấy, phải làm thế nào?” Một lúc sau, thái tử dò hỏi.

“Thần đệ cho là, sự tình phát triển vượt khỏi dự trù của chúng ta, không nắm chắc thì không làm, chi bằng thái tử cho Lý Minh Doãn một cái chân tình, thành toàn cho hắn, để cho hắn cảm kích thái tử, đến lúc đó lại thêm chút lung lạc, Lý Minh Doãn nặng nhất tình nghĩa, đến lúc đó có khi nào lại không vì thái tử điện hạ mà hết sức? Hơn nữa, thần đệ nghe nói cô gái nông thôn kia y thuật rất cao, ngự y đều nói thai nhi không giữ được, riêng nàng lại bảo toàn được, người như thế, nói không chừng cũng hữu dụng.”

Thái tử chấp nhận, gật đầu: “Tam đệ nói rất đúng.”

Ngày đó lâm triều xong, thái tử cố ý gọi Lý Kính Hiền lại: “Lý đại nhân, có câu bốn cung phải nhắc nhở người, hôm nay chuyện nhà người làm dư luận xôn xao, nếu truyền đến tai phụ hoàng, e chừng phụ hoàng sẽ không thoải mái.”

Lý Kính Hiền sợ hãi, hẳn vì có chút tài mọn nên được Thánh Thượng trọng dụng, nếu để người mất hứng thì không thể kể được hậu quả.

“Chuyện Ngụy gia cứ định như vậy đi.” Thái tử nhàn nhạt nói một câu, liền đó chấp tay sau lưng rời đi.

Lưu lại Lý Kính Hiền đang toát mồ hôi hột, tâm trạng hoảng loạn, cái này gọi là vừa đắc tội thái tử, vừa chọc giận Thánh thượng, âm ỉ lần này...

Lâm Lan không nghĩ tới, Kiều Vân Tịch cũng không nghĩ tới, chỉ dựa vào vài câu nói bâng quơ của Hầu gia đã giải quyết được một mối phiền toái.

Chương 061 - Thỏa hiệp

Rốt cuộc Lý Minh Doãn cũng ra khỏi Chuế Vân Hiền sau gần một tháng giam lỏng.

Mới vừa rồi, phụ thân đến Chuê Vân Hiên, thần sắc mệt mỏi, phảng phất như già đi mấy tuổi, bất đắc dĩ nói: “Thôi thôi, nói gì thì nói con cũng là con của cha, cha không nhẫn tâm nhìn con khổ sở như vậy, chuyện hôn sự với Ngụy gia cha đã mặt mo cự tuyệt, con... mang Lâm Lan về nhà đi.”

Sau cùng còn nói: “Cha làm như vậy cũng là vì tốt cho con.”

Mặc dù Lý Minh Doãn không hiểu tại sao phụ thân lại thỏa hiệp nhưng hẳn biết rõ, tuyệt đối không phải là do tình cảm phụ tử. Phụ thân nói như vậy chính là vì muốn giữ sĩ diện cho mình, Lý Minh Doãn không có ý vạch trần, ông ta muốn giả vờ, thế thì sẽ để cho ông ta giả vờ tới cùng, cứng rắn quá sẽ không có lợi đối với Lâm Lan.

Lý Minh Doãn xoay mình một cái, híp mắt nhìn lên trời, đã là tháng chín, sang thu rồi mà sao ánh mặt trời vẫn gắt đến vậy.

“Thiếu gia, thiếu gia...” Đông Tử chạy nhanh tới, hưng phấn nói: “Thiếu gia, tiểu nhân tưởng bọn họ đùa cợt tiểu nhân, không nghĩ thiếu gia đi ra thật.”

Lý Minh Doãn khẽ mỉm cười: “Lần này người trải qua thế nào?”

“Trời tiểu nhân ba ngày, sau đó giam tiểu nhân ở chỗ lạnh lẽo u tối.” Đông Tử nói.

Lý Minh Doãn cười cười: “Đi thôi, trở về chúng ta đi Lạc Hà Trai.”

“A.” Đông Tử khoan khoái lên tiếng.

Trong phòng Lạc Hà, đại nha hoàn Bạch Huệ chỉ chỉ trên giá sách: “Cẩm Tú, lau chỗ này lại đi, để thiếu gia thấy có bụi lại khiến thiếu gia mất hứng.”

Cẩm Tú cười nói: “Bạch Huệ tỷ, ngày nào chúng ta cũng quét dọn trong này, lấy đâu ra bụi.” Ngoài miệng thì nói vậy nhưng Cẩm Tú vẫn cầm khăn rồi nhón chân lau lại giá sách một lượt nữa.

Bạch Huệ lại nói: “Nhu Ý, đã đổi màn mới trên giường chưa?”

Bên Nhu Ý đáp lại: “Đổi lại rồi ạ, toàn bộ mới tinh, chiếu mới, chăn mới.”

Bạch Huệ cau mày ngẫm nghĩ, còn cái gì chưa thỏa đáng không nhỉ?

Cầm Tú nhìn bộ dạng khần trương của nàng cười nói: “Bạch Huệ tử, nếu tử nóng lòng thì ra cửa nghênh đón thiếu gia đi.”

Bạch Huệ lườm nàng một cái: “Miệng lưỡi gớm thật.”

Đột nhiên Như Ý “Ai nha” một tiếng.

Hai người bị nàng làm giật mình, Cầm Tú phàn nàn: “Như Ý, sao lại thất kinh vậy?”

Như Ý bối rối nói: “Lá trà, thiếu gia thích nhất uống trà nhưng chúng ta quên hỏi Đặng mama chuẩn bị lá trà mới.”

Bạch Huệ nhướn mày: “Như Ý, không phải một tháng trước đã lĩnh lá trà rồi sao?” Một tháng trước nghe nói thiếu gia trở về, nàng đã sớm chuẩn bị, không nghĩ tới thiếu gia về phủ ngay cả cửa Lạc Hà trai còn chưa bước qua đã bị lão gia nhốt vào Chuế Vân Hiên.

Như Ý vỗ vỗ trán: “Haiz, ta cao hứng tới độ hồ đồ rồi.”

“Ây da, người nói thế ta mới nhớ, ta phải đi nấu nước đây.” Cầm Tú vội vàng chạy ra ngoài.

Mới vừa chạy tới cửa đã lại quay vào, thì thầm: “Thiếu gia trở lại, thiếu gia trở lại...”

Ba người vội vàng ra ngoài nghênh đón, đứng ở cửa viện đã trông thấy thiếu gia cùng Đông Tử chậm rãi đi vào, Bạch Huệ rơi nước mắt, bốn năm rồi, rốt cục cũng chờ được thiếu gia trở về, có thể gặp lại thiếu gia, cho dù chịu ủy khuất thế nào cũng đáng giá.

Minh Doãn nhìn thấy mấy nha hoàn hầu hạ mình nhiều năm, cảm giác thân thiết đột nhiên dâng lên, không khỏi bước nhanh hơn.

“Thiếu gia...” Mới vừa rồi còn cười Bạch Huệ khóc mà lúc này Cầm Tú cũng đã khóc hu hu, không nhịn được nức nở: “Thiếu gia, cuối cùng ngài cũng trở về.”

Minh Doãn trêu ghẹo: “Mọi người sao lại khóc nhè cả thế này?”

Bạch Huệ lau nước mắt: “Chúng nô tỳ vui mừng quá.”

Đông Tử nói: “Tất cả mọi người còn đứng đây làm gì? Còn không mau mời thiếu gia về nhà?”

Mọi người như bừng tỉnh, vội vã vây quanh đưa thiếu gia vào nhà.

Lý Minh Doãn tắm rửa sạch sẽ, thay đổi xiêm y, Như Ý dâng trà Bích Loa Xuân hân thích nhất lên, đám Bạch Huệ thấy thiếu gia ngồi trước mặt gần gũi, nhất thời vui mừng không thôi.

Lý Minh Doãn nhìn các nàng cười khúc khích một hồi, lúc này như chợt nhớ từ lúc vào cửa không thấy Tử Mặc đâu, liền hỏi: “Tử Mặc đâu?”

Vừa nghe thấy cái tên này, thần sắc mọi người nhất loạt ảm đạm.

Lý Minh Doãn khẽ rùng mình, hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Tử Mặc là nha hoàn đặc lực cơ trí nhất, nàng không ra đón hấn đúng là chuyện kỳ lạ.

Hộc mắt Bạch Huệ đỏ lên, thỏn thức nói: “Tử Mặc mất...”

Mất là có ý gì? Không có trong Lạc Hà trai, không có trong phủ... hay là...

Bạch Huệ khóc nức lên, Cẩm Tú cúi đầu nói: “Mùa đông năm thứ hai thiếu gia rời đi, phu nhân muốn đem bán Tử Mặc tử cùng Bạch Huệ tử, còn phân công chúng nô tỳ ra ngoài viện làm tạp dịch, Tử Mặc tử quỳ gối cầu xin phu nhân suốt một đêm trong viện, khi trở về thì sốt cao, chúng nô tỳ van xin phu nhân cho mời đại phu, phu nhân thẳng thừng không cho, nói mặc kệ, lúc sau Bạch Huệ tử chạy đi cầu lão gia, mới cho mời đại phu, nhưng... bởi vì không chữa trị kịp thời, Tử Mặc tử không cầm cự không mấy ngày... phải đi rồi.”

Nói đến đây, trong phòng vang lên tiếng khóc đau thương.

Tay Lý Minh Doãn run lên, chén trà nhỏ rơi xuống mặt đất vỡ tan.

Đông Tử vội vàng thu dọn mảnh vỡ.

Hai tay Lý Minh Doãn siết thành nắm đấm, những đốt ngón tay trắng bệch, nắm đấm rung rung, một tia lãnh ý tràn trong mắt, giờ phút này, lòng hấn đau đớn, hận ý dâng trào. Hàn Thu Nguyệt, người đàn bà độc ác này, sẽ có ngày, ta đòi lại công bằng cho những người đã phải bỏ mạng dưới tay bà.

“Tử Mặc được an táng ở đâu?” Hồi lâu, Lý Minh Doãn mới mở miệng, giọng nói lạnh như băng.

Bạch Huệ cúi đầu nói: “Một cỗ quan tài phu nhân cũng không chịu cho, tất cả chúng nô tỳ gom góp mãi mới mua được một cỗ quan tài chắp ghép, đem nài an táng ở núi Thanh Tùng vùng ngoại ô.

Sắc mặt Lý Minh Doãn lạnh như băng, ánh mắt như dao, có thể thấy được trong mấy năm hắt không ở đây, cuộc sống nơi Lạc Hà này gió thảm mưa sầu thế nào, mấy nha đầu cố gắng trụ ở đây, bảo vệ cho ngôi nhà này đã phải chịu bao đau khổ, chịu bao ủy khuất. Lý Minh Doãn cố nén lửa giận trong lòng, nghiêm mặt nói: “Hiện tại ta đã trở về, thù Tử Mặc, ta sẽ ghi nhớ trong lòng, sau này... các người sẽ không bị bắt nạt nữa.”

Lý Minh Doãn lại hỏi chuyện trong phủ, biết được lão quản gia đã bị đuổi đi, những người bên cạnh mẫu thân xưa kia, người thì bị đuổi đi, người thì bị bán hết cả, hiện tại, trông coi công chuyện ngoại viện là Triệu quản gia, nội viện là Khương mama bên cạnh Hàn Thu Nguyệt. Hai tòa thôn trang của mẫu thân cũng bị bà ta cho người qua dọn dẹp triệt để.

Những tin tức không tốt được nói ra khiến chân mày Lý Minh Doãn mỗi lúc một nhíu chặt hơn.

Chủ tớ nói chuyện liền hơn hai canh giờ mới sơ qua được những chuyện chính trong phủ mấy năm nay.

Về phía Lâm Lan ở phủ Tĩnh Bá Hầu vẫn chưa biết Lý Minh Doãn đã thoát khỏi sự giam lỏng, mặc dù nàng đã chuẩn bị tinh thần chiến đấu dài lâu nhưng một tháng nay tâm tình không khỏi thấp thỏm.

“Chu mama, bên Lý phủ có tin tức gì không?” Lâm Lan hỏi, về đến kinh thành nàng chưa đi bái phỏng Đại lão gia, đều là do Chu mama chạy qua chạy lại hai bên, thỉnh thoảng mang về chút tin tức, có tin Diệp Hình Nhi bị cầm tù, lại còn Đinh mama bị trục xuất khỏi phủ, mấy tin này đều không phải chuyện Lâm Lan quan tâm.

Chu mama cũng rất nóng lòng, tai mắt Diệp gia phái đến Lý gia cũng không thấy đưa tin gì mới... đều nói thiếu gia vẫn đang bị giam lỏng.

“Thiếu phu nhân, đừng quá lo lắng, kỳ thi hương sắp tới rồi, Lý lão gia không thể giam lỏng thiếu gia lâu nữa đâu.” Chu mama an ủi.

“Hầu gia phu nhân cũng nói chắc sẽ nhanh có tin tức tốt.” Lâm Lan thở dài.

Ngọc Dung nói: “Thiếu phu nhân, nếu Hầu gia phu nhân nói như vậy nhất định sẽ có tin tức tốt.

Lâm Lan cười khỏ, chỉ mong sao như vậy.

Ngân Liễu đi vào báo: “Văn Sơn nói có chuyện muốn gặp thiếu phu nhân gấp.”

"Đề cho hắn đi vào."

Vẻ mặt Văn Sơn vô cùng lo lắng, nhìn thấy thiếu phu nhân chấp tay nói: “Thiếu phu nhân, người Lý gia đến, muốn gặp thiếu phu nhân.”

Lâm Lan cùng Chu mama nhất thời nhìn nhau kinh ngạc.

“Người nào Lý gia muốn gặp ta?” Lâm Lan hỏi.

Văn Sơn nói: “Tiểu nhân không biết, xe ngựa Lý gia bên ngoài, mời thiếu phu nhân đi xem.”

Lâm Lan hồ nghi, là ai chứ? Lão già họ Lý cận bã hay mục phù thủy? Đầu óc nhất thời hỗn loạn, nếu là lão già họ Lý thì nàng ứng đối làm sao, nếu là mục phù thủy thì thế nào?

Nhưng là, người bên ngoài không cho Lâm Lan thời gian suy nghĩ lâu như thế, nàng tỉnh táo phân phó: “Ngân Liễu, Văn Sơn, các người đi theo ta gặp người đến đây, nếu phát hiện tình thế không ổn thì lập tức quay lại báo cho Kiều phu nhân.”

Lâm Lan sợ nhất bọn họ sẽ dùng biện pháp mạnh bắt nàng đi. Nếu chỉ là đầu võ mồm thì bất kể là giả vờ ngây ngốc hay đối chọi gay gắt nàng còn cầm cự được, chứ còn bắt người đi thì...

Hai người “dạ” một tiếng đi theo Lâm Lan ra cửa, khước miệng Văn Sơn hiện một nụ cười giảo hoạt, hướng Ngân Liễu nháy mắt.

Ngân Liễu lúc này đang lo lắng cho thiếu phu nhân, chẳng còn tâm tư nào mà lĩnh hội Văn Sơn có ý gì, mờ mịt hỏi: “Văn Sơn, nháy mắt gì vậy?”

Văn Sơn lúng túng, nghĩ đến phân phó của thiếu gia, vội vàng giơ tay dụi dụi mắt, nói: “Không có chuyện gì, không có chuyện gì, gió thổi vào mắt ấy mà.”

Ngân Liễu càng ngỡ người, lúc này làm gì có gió.

Lâm Lan ra khỏi cổng lớn Hầu phủ đã thấy một chiếc xe ngựa dừng cách đó không xa, nhìn người phu xe có vẻ quen quen, nàng suy nghĩ một chút, chính là người đã đưa nàng đến đây lúc trước.

Phu xe nhìn thấy Lâm Lan đi ra ngoài, mặt không thay đổi chấp tay hướng nàng, nói: “Mời cô nương lên xe.”

Thái độ phu xe càng khẳng định suy đoán trong lòng Lâm Lan, trong xe hẳn là mù phù thủy, nếu không phải mù phù thủy thì cũng là người do bà ta phái tới.

Lâm Lan hít sâu một hơi, lấy lại bình tĩnh cho bản thân, nhẹ nói: “Hai người các người ở đây chờ ta.” Sau đó quay sang khẽ mỉm cười với phu xe đi tới.

Phu xe vén rèm che cửa, mời Lâm Lan lên xe.

Lâm Lan vừa bước lên xe, chưa kịp nhìn kỹ bên trong thì đã nghe thấy giọng nói quen thuộc có phần biếng nhác: “Phủ Tĩnh Bá Hầu lớn lắm hả? Thật là khiến người ta phải đợi lâu.”

Là... là Lý Minh Doãn. . .

Lâm Lan đầu tiên là vui mừng, nhưng ngay sau đó phát hiện mình đang bị trêu chọc liền nổi giận, giả vờ mắng: “Trêu chọc người khác vui lắm hả? Đến lúc nào rồi còn trêu đùa, không nghĩ xem chuyện đang khẩn cấp thế nào, còn có tâm tình đùa giỡn hả?”

Lâm Lan quay đầu định xuống xe ngựa, lại bị người trong xe kéo lại.

Chương 062 – Không thẹn với lương tâm

Ngân Liễu vẫn chăm chú nhìn chăm chăm cử động trên xe ngựa, thấy thiếu phu nhân hình như định lui ra ngoài, lại bị một lực mạnh lôi trở lại,

trong lòng không khỏi giật thót, thâm nghĩ không ổn, vội vã thấp giọng: “Văn Sơn, người ở đây trông chừng, nếu bọn họ dám làm chuyện gì bất lợi với thiếu phu nhân thì hãy xông lên cứu thiếu phu nhân, ta quay về báo cho Kiều phu nhân.”

Văn Sơn vội kéo nàng lại, nhỏ giọng nói: “Đừng đi, trong xe là thiếu gia.”

Ngân Liễu há hốc mồm, kinh ngạc nhìn Văn Sơn, Văn Sơn không giống đang nói láo lẫm, lại nhìn qua xe ngựa, trong xe hình như không còn động tĩnh, Ngân Liễu cười cười nhìn Văn Sơn, hả hê nói: “Văn Sơn, lừa gạt thiếu phu nhân, hậu quả rất nghiêm trọng đó nha.”

Văn Sơn nghĩ đến bộ dạng trịnh trọng của thiếu phu nhân vừa rồi, không khỏi ủy khuất nói: “Là thiếu gia dặn không nói cho thiếu phu nhân biết.”

Lý Minh Doãn thấy nàng tức giận liền cười làm lành, nói: “Xin lỗi, xin lỗi, là do tôi không phải, tôi vốn muốn cho cô một chút bất ngờ.”

Bất ngờ? Lâm Lan thật muốn đập vào đầu hắn một phát: “Bất ngờ cái đầu anh ấy, anh thấy tôi có vui mừng hơn hờ không?”

Qua Văn Sơn, Lý Minh Doãn đã biết những ngày tháng qua với nàng không dễ dàng gì, áp lực chữa bệnh cho Hầu gia phu nhân rất lớn, hắn thật tâm cảm kích nàng, tại thời điểm khó khăn nhất Lâm Lan đã không rời bỏ hắn đi, bất quá chỗ này không phải chỗ nói chuyện, phu xe là người thân cận của phụ thân.

Giọng Lý Minh Doãn trở nên sùng nịch: “Được rồi được rồi, phu nhân, là vi phu không phải, vi phu nhận phạt đã được chưa?”

Lâm Lan nghe hắn mở miệng một tiếng vi phu, hai tiếng vi phu không khỏi nổi da gà toàn thân, đang tính châm chọc lại hắn mấy câu thì Lý Minh Doãn đã nhanh tay bịt miệng nàng lại, khẽ lắc đầu với nàng, thần sắc hiện rõ sự xin lỗi khiến Lâm Lan có phần nguôi giận.

“Lão Mạc, đánh xe.” Lý Minh Doãn phân phó.

Xe chở hai người tới bờ sông, Lý Minh Doãn xuống xe trước, sau đó đỡ Lâm Lan xuống theo, phân phó lão Mạc đứng chờ, còn tự mình nắm tay Lâm Lan đi dọc theo bờ sông.

Lúc này đã gần đến hoàng hôn, mặt trời như chiếc thau đồng đỏ ối từ từ

lặn xuống mặt nước, ráng chiều tuyệt mỹ, hết như một bức tranh lụa sinh động.

Đi xa một đoạn, Lâm Lan hất tay hấn ra, liếc xéo hấn một cái, tức giận nói: “Ra ngoài khi nào?”

Lời này giống như hỏi hấn từ nhà lao ra thì phải.

Lý Minh Doãn ôn hòa cười một tiếng: “Sáng nay ra ngoài liền tới Diệp gia, sau đó đi gặp Trần Tử Dụ và Ninh Hưng, giờ thì tới tìm cô.”

Lâm Lan lườm hấn một cái, giễu cợt nói: “Anh bận rộn như vậy còn định cho tôi một sự bất ngờ, đúng là làm khó cho anh.”

Nụ cười trên môi Lý Minh Doãn mỗi lúc một rạng rỡ hơn, nhìn bộ dạng trợn mắt chu miệng của nàng thật giống nữ nhân đang làm nũng vì ghen tuông,

“Cô đừng nóng giận, tôi bị giam lâu như vậy, đi xem xét tình hình xong là tới gặp cô luôn rồi phải không nào?”

Lâm Lan bĩu môi: “Vậy anh tìm hiểu được cái gì rồi?”

Lý Minh Doãn đưa hai tay ra nắm lấy hai tay nàng, gương mặt nàng vẫn thanh tú đoan trang như vậy, có điều qua một tháng đã gầy đi không ít, lòng Minh Doãn khẽ đau, sắc mặt tràn đầy áy náy cùng cảm kích: “Lâm Lan, cảm ơn cô, lần này, cực khổ cho cô rồi.”

Hấn trịnh trọng nói cảm ơn như thế khiến mọi giận dữ trong lòng Lâm Lan tan thành mây khói, ngược lại có chút không tự nhiên nói: “Có gì mà phải cảm ơn, không phải là nói cùng nhau kẻ vai chiến đấu sao? Tôi là người rất coi trọng chữ tín.”

Lý Minh Doãn khẽ cười ôn nhu, trong cảnh chiều hoàng hôn đẹp đẽ ấy, một luồng ấm áp tan chảy trong lòng hấn, thật tốt, hấn không phải đơn thương độc mã chiến đấu một mình, cảm giác tay nắm tay, vai sóng vai này làm cho tim hấn ấm áp, tâm trí được kiên định hơn. Giây lát, hấn cảm thán: “Cửa thứ nhất cuối cùng đã qua, cha tôi đã đáp ứng cho cô vào cửa.”

Đây là chuyện trong dự liệu, hấn cũng đã được thả ra, nhất định là lão già cặn bã họ Lý đã thỏa hiệp, Lâm Lan có chút gấp gáp hỏi: “Vậy nên anh tới đón tôi sao?”

“Không vội được, cô cũng không thể nói đi là đi liền được, còn cần phải giải quyết chuyện của Hầu gia phu nhân nữa đúng không, hai ngày tới cô chuẩn bị một chút, sau đó buổi sáng tôi sẽ tới đón cô.” Lý Minh Doãn cười nói.

Lão Mạc đứng xa xa nhìn hai người sóng vai đi dưới trời chiều, thỉnh thoảng thâm tình nhìn nhau, khe khẽ nói cười, lão Mạc cảm thấy, hai người thật là xứng đôi.

Giờ phút này, trong Lý phủ, Lý Kính Hiền nhìn một bàn ăn mỹ vị trước mắt mà nuốt không trôi, một chút khẩu vị cũng không có, cầm đũa lên lại đặt đũa xuống.

Hàn Thu Nguyệt biết tâm tình lão gia hôm nay không tốt, vì vậy không gọi vợ chồng Minh Tắc cùng Minh Châu tới ăn cơm cùng, lại cho bọn hạ nhân lui cả, tự mình hầu hạ Lý Kính Hiền dùng cơm: “Lão gia, vẫn còn phiền lòng chuyện Minh Doãn sao? Ta nghe bọn hạ nhân nói, hôm nay Minh Doãn rất cao hứng.”

Lý Kính Hiền muốn gào lên một tiếng, thỏa mãn tâm nguyện của nó, nó có thể không cao hứng sao? Cục diện rối rắm vừa rồi phải thu dọn thế nào đây?

“Aizz... Thật đáng thương cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ, chúng ta là có ý tốt với nó, sợ nó hành động theo cảm tính, hủy hoại tiền đồ, lão gia, ngài đã tận tâm tận lực rồi, tương lai của nó chỉ có thể do nó quyết định, đến lúc nó hối hận cũng không thể oán giận lão gia được.” Hàn Thu Nguyệt an ủi.

Lý Kính Hiền buồn bực thở dài: “Nếu không thỏa nguyện cho nó thì có thể làm được gì? Chuyện này náo loạn khiến ta suýt chút thì thân bại danh liệt, ta nghĩ nó muốn hại ta tức chết mà.”

Hàn Thu Nguyệt nói: “Từ lâu chuyện nó tồn tại không còn là vấn đề, chúng ta không tự thẹn với lương tâm chính mình là được.”

Lý Kính Hiền cười lạnh nhìn bà ta một cái, tự giễu nói: “Không thẹn với lương tâm, cái từ này đúng là không nên dùng trên người của ta.”

Sắc mặt Hàn Thu Nguyệt biến đổi, chậm rãi nói: “Lão gia không nên tự trách mình, ban đầu Diệp Tâm Vi coi trọng lão gia, hai người cùng nhau kết

duyên vợ chồng mười mấy năm, nhiều năm như vậy lão gia cũng chiều cô ta, chuyện thiệp thất không hề nghĩ tới, ngài không để cho cô ta chịu thua thiệt gì, thiệp vốn chịu ủy khuất để cầu toàn cho hai người, qua nhiều năm trời, nếu không phải cho cô ta nhỏ mọn hẹp hòi, không cho mẩu tử chúng ta sum họp với lão gia, nếu cô ta vui vẻ đồng ý chẳng phải bây giờ tử muội chung chồng, cả nhà hòa thuận sao?”

Lý Kính Hiền thấy buồn cười: “Phu nhân, nàng có thể nói đen thành trắng, hơn nữa nghe qua lại rất có đạo lý.”

Hàn Thu Nguyệt cũng cười, nụ cười ấm áp như gió: “Lão gia, lời thiệp nói vốn là thật.”

Lý Kính Hiền gật đầu: “Đúng là thật nhất trong các lời nói thật.”

Có những lời, nói một lần không thể tin, hai lần vẫn không tin, nhưng nói nhiều lần sẽ đến lúc bản thân mình cũng tin là thật, không chút nghi ngờ.

Bên trong Vi Vũ các, Minh Tắc cùng Nhược Nghiên đang dùng cơm thì Minh Châu xông vào.

“Ca ca, có nghe gì không? Cha thả nhị ca ra rồi.” Khẩu khí Minh Châu có vẻ vô cùng kiêu ngạo.

Nhược Nghiên khẽ nhíu mày, nàng đối với cách xưng hô của đứa em họ tính khí kỳ quái tùy ý này không có cách nào thích ứng được, mặc dù, Minh Tắc đã từng giải thích cho nàng, thân thể mẹ Minh Tắc không tốt cho nên từ nhỏ Minh Châu đã ở nhà hắn, từ đó xưng hô huynh muội.

Minh Tắc lẳng lẳng liếc Nhược Nghiên một cái, sau đó từ từ nói: “Chuyện này có gì mà ngạc nhiên, cha có thể nhốt nó cả đời được không?”

“Nhưng mà, thế này không phải là cha đã đáp ứng nhị ca cưới cô gái nông thôn kia vào cửa sao?” Minh Châu không phục nói.

Minh Tắc cười nói: “Nhị ca em không chê, em quản nhiều như thế làm gì?”

Minh Châu thì thầm nói: “Tại sao lại nói không quan tâm, cái cô kia vào cửa thì muội phải gọi là chị dâu đấy, mất thể diện lắm.”

Nhược Nghiên đặt bát đĩa xuống, phân phó Lục Ý: “Đi lấy một bộ bát

đũa cho biểu tiêu thư.”

Minh Châu vẫn còn đang cơn tức giận: “Chị dâu không cần để ý đâu, lòng ta đang phiền não ăn không vô.”

Minh Tắc mở miệng nói: “Nhược Nghiên, nàng đừng để ý nó, tính tình nó vốn vẫn ngang ngạnh thế.”

Nhược Nghiên cười một tiếng, không nói gì thêm.

Minh Châu liếc đại ca một cái, lại nói: “Muội ngang ngạnh lúc nào?” Trong lòng tự nhủ: anh nhận tổ quy tông rồi, có thể quang minh chính đại làm Lý đại thiếu gia, lại còn cưới được kiều thế xinh như hoa, tương lai sáng lạn, còn mình, có cha mà không thể nhận, cả đời chỉ được gọi là biểu tiêu thư, không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

Minh Tắc sợ đưa em gái nào loạn ảnh hưởng tới bữa cơm với Nhược Nghiên, phá hư không khí hài hòa mãi mới có được, liền khuyên nhủ: “Chuyện này muội không cần quan tâm, chừng hai năm nữa muội cũng xuất giá rồi, cũng không phải chạm mặt thường xuyên đâu.”

Minh Châu rầu rĩ hừ một tiếng.

“Được rồi, được rồi, mau ăn cơm đi, cơm nước xong cùng đi thỉnh an cha mẹ, nghe Khương mama nói tâm tình họ không tốt lắm, ta cảnh cáo muội, đến bên đó đừng có đổ thêm dầu vào lửa, khiến cho cha thêm khó chịu.” Minh Tắc bày ra bộ dạng huynh trưởng, cảnh cáo nói.

Lục Ý lấy thêm bát đũa, nha hoàn đứng bên Minh Châu nhanh nhẹn lấy đồ ăn cho tiêu thư, Minh Châu miễn cưỡng ăn vài miếng.

Ngoài mặt Nhược Nghiên vẫn tỏ ra bình thường nhưng suy nghĩ trong lòng đã dâng như thủy triều. Minh Doãn thực sự muốn cưới Lâm Lan làm vợ rồi, tin đồn sôi sục bên ngoài đều nói Minh Doãn đối với Lâm Lan tình thâm nghĩa trọng vô cùng, nhưng nàng không tin, làm sao Minh Doãn lại yêu một cô gái nông thôn được chứ? Minh Doãn đã nói, cuộc đời này có Nhược Nghiên là đủ... Hay Minh Doãn thấy nàng đã gả cho Minh Tắc, cảm thấy nản lòng, cam chịu, hoặc là có chủ tâm đối nghịch với cha chồng nên cố ý đem Lâm Lan về nhà, Nhược Nghiên tự thuyết phục bản thân, nhất định là như vậy. Đối với Minh Doãn, lòng nàng đau đớn, nhưng giờ nàng còn cách nào khác ư? Hôn nhân đại sự, cha mẹ quyết định, nàng có thể không nghe

theo sao? Thật ra thì cha cũng vừa lòng Minh Doãn, nếu không phải Minh Doãn rời nhà ba bốn năm thì bọn họ sớm đã thành thân rồi, chỉ trách vận mệnh trêu ngươi. Nàng cùng Minh Doãn cuối cùng là một đoạn dang dở...

Nhược Nghiê n vừa đau đớn cho phậ n mình, lại vừa đau đớn cho Minh Doãn, Minh Doãn ưu tú như thế, nhưng lại chọn hôn sự không xứng đôi như thế, phải chăng chàng đem hạnh phúc cả đời ra hủy hoại sao, đáng tiếc, nàng không tìm được cơ hội khuyê n chàng.

“Nhược Nghiê n. . . Nhược Nghiê n. . .” Minh Tắc nhìn Nhược Nghiê n nhai cơm một cách ngậ ngốc liền gọi mấy tiếng.

Nhược Nghiê n hoàn hôn, ra về trấn định: “Chuyê n gì?”

Minh Tắc cười nói: “Đang suy nghĩ gì đấy? Nhậ t thần như thế.”

“À... Tôi đang suy nghĩ, nếu tâm tình cha không tốt, hãy để cho Hồng Thường đi hỏi Khương mama tình hình trước đã, nếu không tiện quấy rầy thì chúng ta khoan hãy đi.” Nhược Nghiê n nói.

Minh Tắc suy nghĩ một chút, đồng ý nói: “Cũng là nàng suy nghĩ chu toàn.”

Minh Châu nhìn ca cùng chị dâu trò chuyê n với nhau có chút khác trước đây luôn lạnh lùng mặt đối mặt, trong lòng cảm thấy ca hứng hơn bọn họ, cười nói: “Ca cùng chị dâu thân thiết, thật khiến người ta hâm mộ.”

Minh Tắc cười một cái rồi nói với Minh Châu: “Ăn cơm của muội đi.”

Trong lòng Nhược Nghiê n cười khổ, thân thiết ư, cái từ này, chỉ sợ cả đời này không tồn tại, cùng Minh Tắc, chỉ cầu tương kính như tân thôi.

Chương 063 – Tiến vào Lý gia

Biết Lâm Lan đã được vào cửa Lý gia mẹ con Kiều Vân Tịch cũng rất cao hứng, đồng thời cũng lại không nỡ để Lâm Lan rời đi. Lâm Lan an ủi Kiều Vân Tịch, dù sao cũng trong kinh thành, nàng sẽ thường xuyên sang đây thăm hai người, nếu có việc gì gấp, chỉ cần phái người truyền tới một tiếng, chưa tới nửa canh giờ là có thể chạy tới.

Sáng ngày thứ ba, Lý Minh Doãn đúng hẹn tới.

Kiều Vân Tịch không tiện ra tiễn liền để mẫu thân đưa tiễn Lâm Lan, lại chuẩn bị một lễ rất hậu khiến Lâm Lan ngại ngùng.

Kiều phu nhân cố ý nói với Lâm Lan trước mặt Lý Minh Doãn: “Nếu người bên kia dám khi dễ phu nhân, phu nhân chỉ cần phái người truyền tới đây một tiếng.”

Lâm Lan biết Kiều phu nhân cố ý nói cho Lý Minh Doãn nghe, trong bụng cảm kích. Ra vẻ vui vẻ nói: “Đa tạ Kiều phu nhân, Kiều phu nhân yên tâm, ta không phải là người dễ bị khi dễ, ai dám khi dễ ta, ta sẽ cho biết.” Vừa nói Lâm Lan cố ý liếc Lý Minh Doãn một cái, như thể lời này là nói cho hắn nghe.

Lý Minh Doãn ngượng ngùng cười khỏ: “Kiều phu nhân thấy đó, nàng hung hãn như vậy, ai dám khi dễ nàng chứ.”

Kiều phu nhân sớm nhìn ra Lý Minh Doãn là một chính nhân quân tử khi còn ở trên thuyền, bà nói những lời này là có ý nhắc nhở Lý Minh Doãn phải bảo vệ Lâm Lan cho tốt, đừng để nàng bị người khác bắt nạt, bây giờ nhìn bọn họ hai người một xướng một họa, Kiều phu nhân cười nói: “Tóm lại phải thường xuyên qua đây đây.”

Lâm Lan gật đầu đáp ứng, từ biệt Kiều phu nhân, vịn tay Lý Minh Doãn lên xe ngựa.

Đám người Chu mama cũng cao hứng lên xe ngựa phía sau, Văn Sơn cùng Đông Tử vừa nói vừa cười đi theo sau xe ngựa.

Lâm Lan cẩn thận phát hiện, hôm nay đánh xe không phải Lão Mạc, nhỏ giọng hỏi: “Cha anh cùng mẹ...” Lâm Lan vốn định nói là mẹ phù thủy, nhất thời cảnh giác, sửa miệng nói: “Nhà anh có cho người theo dõi tôi không đấy?”

Lý Minh Doãn cười nói: “Cô nghĩ linh tinh rồi, hai xe ngựa này là của cậu cả phái tới, phu xe cũng là người Diệp gia.”

Lâm Lan thở phào nhẹ nhõm, không cần nói quanh co nữa: “Anh có gì thì mau nói để tôi còn chuẩn bị tâm lý chứ.”

Lý Minh Doãn mỉm cười, ôn nhu nhìn nàng: “Cô mới vào cửa, cứ dựa

vào các mối quan hệ mà xung hô, bọn họ chuẩn bị gì tôi vẫn chưa biết được, tuy nhiên cô không cần sợ, biết trước không vui, có điều nếu trên sân khấu, bọn họ làm khó dễ cô quá mức, còn có tôi.”

Lâm Lan hừ nhẹ nói: “Ai nói tôi sợ, tôi không sợ, chẳng qua là không thích đánh trận mà không có chuẩn bị thôi.”

“Lời này nói rất đúng, tôi phải nhắc cô trước, mục phù thủy là một con hồ cười*, ăn tươi nuốt sống người ta, cô phải đặc biệt phòng bị bà ta, kể cả những người bên cạnh bà ta cũng phải đề phòng, về phần Minh Tắc và Minh Châu, cho dù bọn họ không thích cô, có thể sẽ nói những câu khó nghe, dùng vài ba thủ đoạn nhỏ nhưng tôi tin tưởng cô có thể ứng phó.” Lý Minh Doãn nghiêm mặt nói

* Con hồ cười: Miệng thơm thớt, dạ thâm ót. Bề ngoài nói cười, trong thâm độc.

Nói như vậy, người khó đối phó nhất Lý gia chính là mục phù thủy? Cũng đúng, lão già họ Lý cận bã mặc dù rất vô sỉ nhưng dù gì cũng là đàn ông, bình thường sẽ không nhúng tay chuyện nhà, người nàng sẽ phải đối mặt nhiều nhất chính là mục phù thủy.

Lâm Lan cười híp mắt nói: “Có một vĩ nhân đã nói, cùng thiên đấu, cùng địa đấu, cùng người đấu, là sự vui mừng vô cùng.”

Lý Minh Doãn nhíu mày: “Vĩ nhân nào nói câu này?”

Lâm Lan dĩ nhiên không thể nói đây là câu vĩ nhân thế kỷ hai nói, không thể nói gì hơn là chống chế: “Lời này anh chưa nghe nói bao giờ sao?”

Lý Minh Doãn nghiêm túc suy nghĩ một chút, sau đó lắc đầu.

Lâm Lan nhìn bộ dạng nghiêm túc của hắn mà phì cười: “Cái này là tôi tự đúc kết.” Sau đó làm bộ mặt mặc kệ hắn.

Lúc này Lý Minh Doãn mới nhớ tới lời bà ngoại từng đánh giá nàng, da mặt đủ dày... không khỏi cười lên ha ha.

Ngựa nhẹ nhàng chạy, trên xe vẫn một trận vui vẻ.

Rốt cục cũng tới Lý phủ, tâm tình Lâm Lan không khỏi khẩn trương, đồng thời cũng rất phức tạp, nàng rất hoài nghi, nhà này trừ Lý Minh Doãn còn có ai là người tử tế không, cái nhà này chôn dấu nhiều âm mưu như thế,

những người trong nhà lòng dạ chắc cũng không tốt đẹp gì.

Lý Minh Doãn nhìn nàng có chút thất thần, liền cầm tay nàng, nhìn nàng khẽ mỉm cười, tựa như nói... Có ta đây, đừng sợ.

Lâm Lan cười đáp lại hắn, nói nhỏ: “Lý Minh Doãn, thương lượng chút đi.”

Lý Minh Doãn nhú mày, gật đầu: “Cô nói đi.”

“Sau này phân chia lợi lộc, phải cho tôi thêm vài phần đấy.” Lâm Lan chân thành nói.

Lý Minh Doãn choáng váng, lúc này là lúc nào rồi mà đầu óc nàng còn nghĩ tới cái chuyện đó, thật là khiến người ta dở khóc dở cười.

“Này này, anh mau trả lời đi.” Lâm Lan thúc giục.

Lý Minh Doãn bất đắc dĩ nói: “Chuyện này đến tôi chúng ta bàn lại, bọn hạ nhân đang nhìn đấy.”

Lâm Lan liếc hắn một cái, chột lộ ra nụ cười thân thiết, định thân lại đi theo Lý Minh Doãn, hoàn toàn không nhìn tới những ánh mắt khác thường của bọn hạ nhân Lý phủ.

Lâm Lan đi theo Lý Minh Doãn qua sảnh lớn, qua cửa thùy hoa, trước mắt là một đình viện sạch sẽ sáng sủa, năm gian phòng hảo hạng, cột lớn chạm trổ tinh xảo, hết sức sang trọng. Lâm Lan đã nghe Chu mama nói, tất cả sản nghiệp Lý gia là tiền của mẹ Minh Doãn bỏ ra mua, hôm nay tu hú chiêm tổ chim sẻ, hết thầy rơi vào tay mù phù thủy, nghĩ tới cũng đã tức muốn chết, đáng hận nhất là lão già họ Lý cận bã, vong ân phụ nghĩa, tiểu nhân hèn hạ.

Nha hoàn hầu ở ngoài cửa thấy hai người đến, vội vã quỳ gối hành lễ: “Ra mắt nhị thiếu gia...”

Lời phía sau như bị nuốt mất, tựa hồ như không thấy Lâm Lan.

Lý Minh Doãn có chút không vui, nghiêm mặt nói: “Vị này là nhị thiếu phu nhân.”

Bọn nha hoàn tỏ ra khó xử, trước lời nói của nhị thiếu gia liền xoay người thi lễ với Lâm lan, yếu ớt gọi: “Nhị thiếu phu nhân.”

Lâm Lan cười khẽ gật đầu, thân phận của nàng chưa rõ ràng, không cần thiết phải phô trương, cũng không cần các người kêu một tiếng nhị thiếu phu nhân cho mở mày mở mặt, nhưng là, chuyện gì cũng phải đúng mực.

Xuân Hạnh đi ra, nói: “Nhị thiếu gia, nhị thiếu phu nhân, mời vào trong.”

Lý Minh Doãn nắm tay Lâm Lan đi, không phải vì thân thiết thật sự mà là cho mọi người thấy thái độ của hắn đối với Lâm Lan.

Lâm Lan không tránh, hiện tại cứ để cho đám người đó nhìn mà tức chết đi là tốt nhất.

Lý Kính Hiền cùng Hàn Thu Nguyệt nhìn thấy hai người tay trong tay đi vào, trong lòng trầm xuống, Minh Doãn cố ý, rõ ràng là cố ý.

Kể từ lúc Lâm Lan bước vào cửa, hai cặp mắt Minh Tắc cùng Minh Châu như dính trên người nàng, tựa như muốn ăn tươi nuốt sống người ta, càng nghĩ càng không hiểu tại sao, cô gái nông thôn này không có gì đặc biệt, dung mạo không xuất chúng, sao có thể khiến Lý Minh Doãn thất điên bát đảo?

Minh Tắc nhìn Nhược Nghiên bên cạnh mình, tâm tình tốt hẳn lên, nàng suốt ngày so sánh hắn với Minh Doãn, nói hắn không bằng Minh Doãn, khí độ, tài trí, nói chung là cái gì cũng không bằng Minh Doãn, giờ thì hay rồi, thể tử của hắn hơn xa thể tử Minh Doãn.

Nhược Nghiên vẫn giữ nguyên gương mặt nghiêm nghị, mặc dù trong lòng nàng rất muốn liếc nhìn Minh Doãn, mấy năm không gặp, Minh Doãn có còn như trước không, thế nhưng lại sợ nhìn thấy ánh mắt trách cứ u oán của Minh Doãn... Cuối cùng không tìm được khát vọng trong lòng, tầm mắt Nhược Nghiên dừng lại ở phía hai người mới vào cửa, hai tay nắm chặt dưới tay áo.

Trong lòng nhất thời như bị roi gai hung hăng vọt vào, máu tươi như tràn khắp cơ thể, đỏ tươi trước mắt, sau bao lâu gặp lại... mà giờ phút này, hắn nắm tay người con gái kia, thâm tình nhìn nhau như thế.

Bàn tay trong tay áo mơ hồ run rẩy, nàng không khống chế được ánh mắt, ánh mắt rơi trên khuôn mặt quen thuộc.

Nhiều năm không gặp, hắn càng lúc càng tuấn tú, trầm tĩnh ưu nhã, khí

độ ung dung, giờ phút này trong đôi mắt kia vẫn là một mảnh ôn nhu trong vắt, hết như ánh mắt hắn nhìn nàng nhiều năm trước, đáng tiếc, ánh mắt ấy bây giờ không thuộc về nàng, mà thuộc về người con gái hắn đang nắm tay đứng bên cạnh. Người đó tướng mạo bình thường, thân phận thấp kém, vậy mà gương mặt lại tươi cười đầy hạnh phúc thế kia.

Hình ảnh này lại làm lòng nàng đau nhói, đối với những tin đồn kia, nàng luôn tự huyễn hoặc bản thân, ai ngờ, tự mình đa tình, những tin đồn kia đều là thật...

Không chịu nổi, không cam lòng, thất vọng, đau lòng, tất cả các loại cảm xúc như thủy triều bao phủ nàng, hỗn loạn không dứt, Nhược Nghiên thống khổ nhắm mắt chua xót.

Lý Minh Doãn tiến lên một bước, chấp tay thi lễ: “Nhi tử mang Lâm Lan ra mắt phụ thân... mẫu thân.”

Hai chữ “mẫu thân” kia, cơ hồ Lý Minh Doãn phải dùng hết khí lực mới nói được ra, mặc dù hắn biết rõ, muốn báo thù thì không thể để cho chút chuyện nhỏ này làm bận lòng, nhưng lời nói tới đâu môi muốn bật ra vẫn vô cùng khó khăn.

Lý Kính Hiền rất miễn cưỡng “À” một tiếng, không nhanh không chậm nói: “Minh Doãn à, con biết là để thành toàn cho các con, cha đã chịu biết bao áp lực, hôm nay lại có bao nhiêu con mắt ngó chừng Lý gia chúng ta, cho nên, hôn sự của con với Lâm Lan không nên tổ chức rầm rộ, hôm nay, ở “An Hòa đường” này, các con kính người một chén trà, coi như đã thành, tuy là có ủy khuất nhưng yêu thương của cha đối với con không hề giảm bớt nửa phần, các con... có ý kiến gì không?”

Lâm Lan không nhìn được muốn mắng người, lão già họ Lý quả nhiên không biết xấu hổ, nghĩ giải quyết hôn sự nhi tử qua loa, còn dám nói yêu thương, đúng là rắm chó... Cái đồ cặn bã, rắm chó...

Sắc mặt Chu mama đứng phía sau không khỏi biến đổi, không nghĩ được Lý tiểu nhân sẽ nói lời này, nếu để lão phu nhân biết, chắc lão phu nhân tức chết mất.

Hàn Thu Nguyệt ngồi im lặng một bên, trên mặt tỏ vẻ tiếc nuối cộng thêm áy náy không dứt, Minh Tắc thì làm bộ không liên quan tới mình, riêng Minh Châu thì không thềm che dấu, nụ cười chế nhạo hiện rõ ở mép.

Lâm Lan lẳng lẳng quan sát phản ứng mỗi người, thâm nghĩ, công lực mù phù thủy thật thâm hậu, kỹ thuật diễn quá cao siêu.

Lý Minh Doãn tựa hồ không bận tâm, ngược lại cảm kích nói: “Nhi tử biết phụ thân khó xử, phụ thân có thể tiếp nhận Lâm Lan khiến nhi tử vạn phần cảm kích, tâm ý phụ thân nhi tử hiểu được, nhi tử không để ý những nghi thức xã giao này.”

Lý Kính Hiền vui mừng gật đầu.

Khương mama liếc nhìn hai nha hoàn bên cạnh, cả hai nhanh chóng cầm nệm tới, bày trước mặt Lý Minh Doãn và Lâm Lan, lại có nha hoàn bưng khay sơn mạ vàng tới, phía trên bày hai chén trà.

Lý Minh Doãn quỳ xuống trước, Lâm Lan chuẩn bị quỳ theo thì mắt liếc thấy mặt Minh Châu vui vẻ như xem kịch, nhìn chằm chằm tấm nệm trước mặt mình.

Trong lòng Lâm Lan cảnh giác, chẳng lẽ có gì cổ quái trong này?

Lâm Lan chậm rãi quỳ xuống, từ từ tiếp xúc đầu gối với tấm nệm.

Chương 064 - Khổ nhục kế

Đầu gối vừa chạm xuống tấm nệm Lâm Lan liền phát hiện có gì đó rất lạ, trong nệm bông hình như có trộn lẫn rất nhiều cục đá nhỏ sắc cạnh cứa vào đầu gối rất đau. Lâm Lan nhìn về phía Minh Châu, Minh Châu nhíu mày

khiêu khích nàng.

Là ý của Minh Châu hay mưu kế của mục phù thủy? Muốn ra oai phủ đầu nàng sao, muốn nàng nén giận chịu thiệt thòi sao? Không thể nào...

Chỉ nghe Lý Minh Doãn nói: "Đông Tử, đem văn thư trình lên."

Đông Tử "Dạ" một tiếng rồi cầm văn thư trình lên.

Lý Minh Doãn nhận lấy, hai tay giơ lên trên đỉnh đầu, nói: "Đây là văn thư cầu hôn của nhà trai cùng giấy hôn thú đã được nhà gái đáp ứng, mời phụ thân lãn tay."

Chuyện này ngoài ý muốn Lâm Lan, Lý Minh Doãn chuẩn bị cả giấy hôn thú? Giả vờ mà làm như thật vậy.

Xuân Hạnh đem văn thư trình lên lão gia. Lý Kính Hiền mở ra xem, phía trên đã có dấu lãn tay của huynh trưởng Lâm Lan, còn có huyện lệnh thành Phong An lãn tay, hôm nay chỉ thiếu trưởng bối nhà trai lãn tay.

Lý Minh Doãn nhìn sang Đông Tử, Đông Tử bận rộn lấy mực đỏ ra hầu hạ lão gia lãn tay.

Lý Kính Hiền chần chờ, hồi lâu cũng lãn tay vào văn thư.

"Đa tạ phụ thân." Nhìn ngón tay phụ thân ấn xuống, Lý Minh Doãn âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Cầm văn thư về, cất cẩn thận vào trong ngực như bảo bối, lúc này mới cầm chén trà nhỏ kính trà phụ thân: "Nhi tử chúc phụ thân, mẫu thân thân thể khỏe mạnh, mọi sự hài lòng."

Lâm Lan học theo y như thế, kính trà mục phù thủy, ngoài miệng nói: "Con dâu Lâm Lan kính trà phụ thân, mẫu thân, chúc phụ thân, mẫu thân thân thể khỏe mạnh, mọi sự hài lòng." Trong lòng lại nói: Chúc đôi vợ chồng vô sỉ hai người từ nay bệnh tật, mọi chuyện không thuận, sớm gặp báo ứng, sớm xuống địa ngục...

Hai người "phụ mẫu" sáng khoái nhận lấy, Hàn Thu Nguyệt chép miệng nhấp một ngụm nhỏ, đem chén trà nhỏ để xuống, ý bảo Thúy Chi trình lễ ra mắt.

Thúy Chi bê khay tiến lên, Lâm Lan coi thấy bên trên để một đôi ngọc

Như Ý, một phong bao màu hồng.

Vẻ mặt Hàn Thu Nguyệt ôn hòa, nói: “Hi vọng sau này con giúp chồng dạy bảo con cái, mở mang Lý gia.”

Đinh Nhược Nghiên nghe vậy bất giác cắn chặt môi dưới.

Lâm Lan trầm nghĩ: Mở mang Lý gia có thể không vi phạm hiệp ước, có điều bà không phải lo, Lý Minh Doãn nhất định có hậu, hơn nữa con cái Minh Doãn cũng sẽ hơn hẳn tên Minh Tắc kia.

Kế tiếp hẳn là kính trà cho Lý Minh Tắc, Lâm Lan nhìn Lý Minh Doãn chuẩn bị đứng dậy, nghĩ bụng, nàng đành phải chịu chút thiệt thòi rồi, thậm chí cắn răng nhún mạnh gối xuống, ngay sau đó một trận bện nhọn đau nhói truyền tới, sắc mặt Lâm Lan trắng bệch, những kẻ biến thái này nghĩ thầm chửi nàng, muốn nàng chịu khổ sở ư, đợi đấy.

Lâm Lan khó khăn đứng lên, thân thể chao đảo.

Lý Minh Doãn phát hiện Lâm Lan có chút khác thường, liền đỡ nàng, lại thấy sắc mặt nàng tái nhợt, ân cần hỏi: “Nàng làm sao vậy?”

Lâm Lan đưa một tay đỡ đầu gối, mỉm cười nói: “Không có gì.”

Động tác rõ ràng, lại yếu ớt phủ nhận khiến người ta nghi ngờ. Lý Minh Doãn cúi xuống nhìn, thấy trên váy màu hồng cánh sen của nàng chỗ đầu gối rỉ rỉ ra màu đỏ tươi, sắc mặt đột biến.

Lúc này Lâm Lan đang đối mặt với Hàn Thu Nguyệt cùng Lý Kính Hiền, hai người này cũng phát hiện ra đầu gối Lâm Lan rỉ máu, không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Lý Minh Doãn nhìn chằm chằm tấm nệm dưới chân Lâm Lan, giọng nói lạnh như băng: “Cầm kéo lại đây.”

Trong phòng yên lặng như tờ, trừ Lý Kính Hiền cùng Hàn Thu Nguyệt và hai nha hoàn Xuân Hạnh và Thúy Chi bên cạnh, đám người còn lại thấy sắc mặt đột biến của Lý Minh Doãn không khỏi giật mình.

“Minh Doãn... hôm nay là ngày đại hỉ của con.” Lý Kính Hiền không vui nói.

“Minh... Minh Doãn, mau đỡ Lâm Lan ngồi xuống xem.” Hàn Thu

Nguyệt ân cần nói.

Lý Minh Doãn trầm mặt, nhẹ giọng hỏi Lâm Lan: “Sao nàng lại cố gắng chịu như vậy?”

Lâm Lan nhỏ nhẹ nói: “Minh Doãn, ta không sao thật mà, chàng đừng làm lớn chuyện.”

“Chu mama, đỡ thiếu phu nhân.” Lý Minh Doãn vừa nói vừa lấy cây trâm cài trên tóc Lâm Lan xuống.

Chu mama cũng không biết xảy ra chuyện gì nhưng bà biết thiếu gia sẽ không vô duyên vô cớ nổi giận.

“Minh Doãn, nên xem vết thương của Lâm Lan trước, chuyện đó quan trọng hơn.” Hàn Thu Nguyệt liếc thấy mắt Minh Châu loạn chuyển, bộ dạng sợ hãi thì nhanh chóng hiểu đã xảy ra chuyện gì, không khỏi thầm mắng: chỉ giỏi làm hư việc hơn là thành công, muốn sửa gáy cũng không biết chọn lúc. Hàn Thu Nguyệt giận không nói nên lời, lại thấy Lý Minh Doãn nhìn mình với vẻ tức giận như muốn ăn thịt người, hoàn toàn không còn bộ dạng ôn hòa vừa rồi, chỉ sợ chuyện không tốt, liền cố ý hòa hoãn.

Lý Minh Doãn làm ngơ lời bà ta, ngồi xồm xuống trước nệm, sờ sờ phông đoán, sau đó cầm lấy cây trâm dùng sức rạch lớp gấm bên ngoài.

“Xoẹt.” một tiếng, Lý Minh Doãn cầm tấm nệm lên, những mẩu đá vụn sắc nhọn bên trong thi nhau rớt ra ngoài.

Tất thảy choáng váng, giờ mới hiểu tại sao nhị thiếu gia tức giận như vậy, nguyên lai là có người muốn chinh nhị thiếu phu nhân, mọi người không khỏi hoài nghi, người nào lại to gan như vậy?

Lý Minh Doãn tức giận ném “phịch” tấm nệm xuống đất, lại chỉ vào nệm, ánh mắt lạnh như băng: “Mẫu thân, chuyện này kính xin ngài cho lời giải thích.”

Hàn Thu Nguyệt nhất thời lúng túng vụn phần, thái độ Minh Doãn như vậy rõ ràng là hoài nghi bà ta.

“Cái này... Ta cũng không biết tại sao trong nệm lại có đá...” Hàn Thu Nguyệt làm vẻ ngơ ngác, lên tiếng phủ nhận.

Lý Minh Doãn nhìn thẳng bà ta, ánh mắt sắc bén, khoe môi khẽ nhếch, cố ý giấu cợt, gằn từng chữ hỏi: “Nhi tử đang muốn hỏi mẫu thân đây.”

“Minh Doãn, quên đi, ta không sao.” Lâm Lan làm bộ hiền lành khuyên Lý Minh Doãn.

Lý Minh Doãn cười lạnh một tiếng: “Quên đi?” Hắn giống như dã thú bị thương, bỗng nhiên giọng nói cao lên hẳn, trong lời nói lộ ra tức giận và thất vọng cùng cực: “Quên đi? Ngày đầu Lâm Lan vào cửa, làm lễ ra mắt trưởng bối, nàng làm sai cái gì? Các người cố ý làm khó nàng, chẳng lẽ đây gọi là “tiếp nhận” của phụ thân sao? Các người dùng phương thức này đón tiếp nàng, dùng phương thức này chúc phúc con trai, con dâu mình? Lý gia chúng ta ở kinh thành coi như có uy tín danh dự, cha ở trong triều có tài có đức, không nghĩ lại dùng thủ đoạn hạ lưu này để đối phó với một cô gái yếu đuối, Lý gia chúng ta còn mặt mũi nào mà tồn tại?”

Dứt lời, Lý Minh Doãn tức giận kéo tay Lâm Lan, đau đớn nói: “Phu nhân Tĩnh Bá Hầu trịnh trọng giao nàng cho ta, để ta che chở cho nàng, không nghĩ tới, mới vào cửa đã phải chịu ủy khuất, là ta không đúng, là ta quá đề cao những người khác rồi, ngôi nhà này không hoan nghênh chúng ta, chúng ta đi, thiên hạ rộng lớn há không có chỗ cho chúng ta dung thân?”

“Minh Doãn... Chuyện còn chưa tra rõ, con tức giận cái gì?” Lý Kính Hiền gấp giọng quát lên, nếu Minh Doãn tức giận rời đi, chỉ sợ chưa tới một canh giờ, khắp kinh thành sẽ đồn đại Lý Kính Hiền hẳn như thế nào lại là kẻ khẩu thị tâm phi, cố ý gây khó khăn cho con dâu, thanh danh của hắn chắc chắn sẽ bị hủy sạch. Hắn có ngu dốt cũng biết những tin đồn trước kia là do Minh Doãn tạo ra, Minh Doãn bắt được tử huyết của hắn, khiến hắn phải thỏa hiệp.

Lý Minh Doãn quay đầu lại, bi thương nói: "Phụ thân, còn phải tra xét sao? Nệm này không phải chúng ta mang đến, là trong “An Hòa đường” tử mĩ chuẩn bị, phụ thân, ngài có thể không thành toàn cho chúng ta, nhưng ngài không thể làm nhục chúng ta.” Lý Minh Doãn gằn mạnh hai chữ “tử mĩ”.

Lâm Lan vội vã khuyên nhủ: “Minh Doãn, không nên nói như thế với phụ thân, phụ thân khẳng định không biết chuyện này, nói không chừng... nói không chừng, nệm này là vật dùng để trừng phạt những nha đầu phạm lỗi, bọn hạ nhân không cẩn thận, cầm nhầm...”

Hàn Thu Nguyệt nghe thấy, trong lòng sáng ngời, vội nói: “Đúng vậy, là bọn hạ nhân cầm nhầm.”

"Cầm nhầm? Hạ nhân cầm nhầm?" Lý Minh Doãn lạnh lùng hỏi.

Một đứa nha hoàn đứng bên cạnh nơm nớp lo sợ, lắp bắp nói: “Nhị... nhị thiếu gia... là nô tỳ...”

Nhìn thấy là Châu Châu, thù cũ hận mới của Lý Minh Doãn liền tuôn trào.

Hàn Thu Nguyệt lên tiếng chỉ trích: “Nha đầu chết tiệt kia, bình thường dạy dỗ người thế nào, quen thói làm sai việc như thế hả? Hôm nay là ngày gì mà người dám cầm nhầm tấm nệm, ta xem người không muốn sống nữa phải không.”

Lý Minh Doãn hùng hổ nói: “Nệm này trộn lẫn nhiều đá như vậy, xách lên liền biết nặng nhẹ khác những tấm khác, Châu Châu không phải đứa ngu dốt, chẳng lẽ không phân biệt được nặng nhẹ, nếu không phải có người bày mưu đặt kế, một đứa nha hoàn, cho dù cho thêm mười lá gan cũng không dám.”

Lý do cầm nhầm nhanh chóng bị Lý Minh Doãn vạch trần.

Châu Châu quỳ phịch xuống đất, đều là do mình đầu óc lú lẫn mê muội, biểu tiêu thư hứa cho nàng ngân lượng, nói là muốn cho ra oai với nhị thiếu phu nhân ngày ra mắt, để cho vị này một trận đau đớn. Nhị thiếu phu nhân nhất định không dám lên tiếng, ai biết, nhị thiếu phu nhân quỳ tới chảy máu, nàng đã cố ý bỏ ít đá hơn rồi cơ mà... Chuyện này thảm rồi, nàng nhất định phải thay người khác chịu tiếng xấu, Châu Châu hối hận đã muộn.

Lòng bàn tay Hàn Thu Nguyệt đã ướt đầm mồ hôi, lòng đoán biết chuyện hôm nay khó cứu vãn rồi, Lý Minh Doãn vốn đã có hận ý, hôm nay nếu không cho hắn một lời giải thích hợp lý thì đời nào hắn chịu? Nhưng hận là, bà ta không thể truy xét, nếu không sẽ tra ra Minh Châu, xú nha đầu này, khiến mẹ người lâm vào cảnh lúng túng thế này.

Lý Kính Hiền cũng đang hoài nghi như Hàn Thu Nguyệt, mặc dù Lý Minh Doãn gọi Hàn Thu Nguyệt một tiếng “mẫu thân” nhưng hắn biết rõ, trong lòng Minh Doãn thống hận Hàn Thu Nguyệt, lần này Minh Doãn mượn chuyện này để nói chuyện của mình, để tất cả mọi người đều biết. Lý

Kính Hiền không khỏi tức giận trợn mắt nhìn Hàn Thu Nguyệt một cái.

Lý Minh Tắc hoang mang, chuyện này không giải quyết xong chẳng khác nào mẩu thân phải ra mặt chịu? Trong lòng không khỏi oán giận, thường ngày mẩu thân khôn khéo cỡ nào, sao hôm nay lại hồ đồ như vậy? Lại nhìn bộ dạng hùng hổ của Lý Minh Doãn, hẳn không thể làm gì khác hơn là đứng dậy khuyên: “Nhị đệ à, hôm nay là ngày đại hỉ của đệ, không nên vì một nha đầu nhỏ nhoi mà tức giận đúng không nào?”

Lại nói: “Mẩu thân, mẩu thân không thể nể tình Châu Châu hầu hạ mình mấy năm mà nhân từ với cô ta được, Lý gia chúng ta có quy củ rõ ràng, mẩu thân phải phạt nặng nề, để cho nhị đệ cùng nhị đệ muội một cái công đạo.”

Hàn Thu Nguyệt đang hỗn loạn tìm lối thoát, nghe được vậy vội nói: “Minh Tắc nói rất đúng, là mẩu thân quá nương tay, trị người hầu không nghiêm, là mẩu thân không đúng.” Lập tức quát lên: “Châu Châu, hôm nay ngươi phạm sai lầm lớn, nếu không phạt đúng tội thì khó tiêu tâm trạng tức giận của ta, người đâu, đem Châu Châu xuống đánh hai mươi trượng.”

Châu Châu ngồi ngậy ngấn trên mặt đất, tội nghiệp nhìn phu nhân, lại cũng nhìn biểu tiêu thư. Trong lòng biết rõ, trừng phạt này đã là nhẹ nhất, nếu đem biểu tiêu thư ra khai báo, chỉ sợ sẽ thảm hại hơn.

“Khoan đã.” Lý Minh Doãn quát lên.

Hắn lạnh lùng nhìn Hàn Thu Nguyệt, giận dữ nói: “Mẩu thân không hỏi vì sao Châu Châu làm như vậy ư? Hay là... mẩu thân chột dạ?”

“Minh Doãn, thái độ của con là thế nào đấy hả? Sao dám nói chuyện với mẹ con như thế?” Lý Kính Hiền muốn ngăn cản Minh Doãn truy cứu thêm.

Hàn Thu Nguyệt bị Lý Minh Doãn đe dọa không thể làm gì hơn là quát lên: “Châu Châu, còn không mau nói ra, nếu có nửa lời dối trá, ngươi có biết có hậu quả gì không...” bà ta dùng ánh mắt uy hiếp gắt gao nhìn Châu Châu, hi vọng Châu Châu có thể hiểu ý.

Lâm Lan chăm chú quan sát thần sắc Minh Châu, nhìn cô ta thỉnh thoảng lại thở dài, thỉnh thoảng lại khẩn trương, đứng ngồi không yên. Lòng Lâm Lan hiểu rõ, chuyện này tám phần là Minh Châu giờ trò quỷ. Hừ... Lúc này đến phiên nàng xem kịch vui, hi vọng Lý Minh Doãn có thể làm căng được chút.

Châu Châu hầu hạ bên cạnh phu nhân không phải thời gian ngắn, sớm đã hiểu tính tình phu nhân, đừng xem bề ngoài phu nhân ôn hòa hiền lành, thật ra thì lòng dạ độc ác, đặc tội phu nhân không bằng đặc tội nhị thiếu gia... Châu Châu quyết định, khóc rống nói: “Là lỗi của nô tỳ, nô tỳ nhìn lão gia cùng phu nhân vì chuyện hôn sự của nhị thiếu gia mà tổn hao tâm ý, nô tỳ liền hận nhị thiếu phu nhân, nghĩ chuyện chinh nhị thiếu phu nhân, nô tỳ không nghĩ sẽ làm nhị thiếu phu nhân bị thương, cũng là nô tỳ ngu dốt không hiểu chuyện, nô tỳ nguyện ý chịu phạt.”

Hàn Thu Nguyệt âm thầm thở phào nhẹ nhõm, Châu Châu đúng là một đứa thông minh.

Lúc này Khương mama mới có cơ hội mở mồm, trừng mắt mắng Châu Châu: “Nói người không có đầu óc đúng là không có đầu óc, lão gia, phu nhân nếu đã đáp ứng để nhị thiếu gia cưới nhị thiếu phu nhân, tự nhiên sẽ coi nhị thiếu phu nhân là người một nhà, người chỉ là một nhà đầu, không làm việc của mình, dám vọng đoán suy nghĩ chủ nhân, tự ý đi trêu chọc nhị thiếu phu nhân, ta xem người chán sống rồi.” Khương mama mắng xong, quát lên: “Còn không mau đem con nha đầu ngu xuẩn này kéo xuống.”

Lý Minh Doãn sẽ không đời nào tin tưởng lời Châu Châu này nói, hấn khoát tay chặn lại, nói: “Chậm đã, ác nô lán chủ chỉ phạt hai mươi trượng có phải nhẹ quá hay không? Dám cả gan làm loạn mà chỉ trừng phạt như vậy, chỉ sợ sau này sẽ cổ súy cho kẻ khác làm bừa.”

Hàn Thu Nguyệt bị buộc đến đường cùng, hít sâu nói: “Vậy theo ý con, phải làm thế nào?”

Lý Minh Doãn cười khẩy, mắt lạnh như băng, lẳng lẳng nói: “Nếu ta nhớ không lầm, theo như luật pháp triều ta, ác nô lán chủ, đánh đến chết.”

Châu Châu sợ hãi quá độ, co quắp trên mặt đất, hai mắt trợn to vẻ không thể tin nhìn nhị thiếu gia, người ôn nhu như nhị thiếu gia sao có thể nói lời ác độc như vậy.

Châu Châu không nghĩ tới, năm đó Tử Mặc quý trong tuyết bản thân mang một chậu nước lũ dội lên người Tử Mặc thì cũng là lúc bắt đầu kết quả hôm nay của bản thân, không nghĩ tới, nhị thiếu phu nhân trong lúc vô tình đã trở thành người không thể động tới trong lòng nhị thiếu gia, giờ phút này lại phải đối mặt với cái chết.

Lúc này trong đầu chỉ có một ý niệm, không muốn chết, không muốn bị đánh cho đến chết, bản năng sinh tồn mãnh liệt đã chiến thắng sợ hãi, Châu Châu quên mất việc bán đứng biểu tiểu thư có hậu quả nghiêm trọng thế nào liền bò lê lết tới dưới chân nhị thiếu gia, cầu khẩn: “Nhị thiếu gia, nô tỳ sai rồi, nô tỳ không nên nghe lời biểu tiểu thư, ... là biểu tiểu thư sai nô tỳ làm vậy, nô tỳ không còn cách nào khác... Nhị thiếu gia, xin ngài khai ân...”

Minh Châu nghe vậy mặt mày thất sắc, nhảy bổ lên chỉ vào mặt Châu Châu hét lớn: “Ngươi... Ngươi nói nhảm, ta sai ngươi lúc nào?”

Lòng Hàn Thu Nguyệt giật bắn lên, sớm biết nô tỳ chết tiệt thế này thì nên sai đánh chết rồi mới phải.

Lý Kính Hiền thông khở đưa tay bóp trán, không nghĩ người khởi xướng lại là Minh Châu.

Lâm Lan cười lạnh, Châu Châu, ngươi đúng là nhanh miệng đấy.

Châu Châu hoảng hốt run run tay móc từ trong ngực ra một cái túi thơm: “Đây là phần thưởng biểu tiểu thư đưa cho nô tỳ, còn nói sau khi chuyện thành công sẽ trọng thưởng...”

Minh Châu tức giận, xông lên giật lấy túi thơm, ném xuống đất, lại đập lên mấy viên đá, miệng thì thào: “Ngươi nói nhảm, ngươi nói nhảm”, sau đó quay đầu nói với Hàn Thu Nguyệt: “Dì, Châu Châu nói láo, con không có, con thật không có...”

Châu Châu đã tới đường cùng, chỉ biết bấu lấy gấu quần biểu tiểu thư, khóc rờn nói: “Biểu tiểu thư, là tiểu thư nói sẽ không có việc gì, nếu xảy ra chuyện tiểu thư sẽ chịu trách nhiệm, nô tỳ nghe vậy mới dám thay tiểu thư làm việc, tiểu thư không thể như thế với nô tỳ a...”

Trong lòng Lâm Lan cô động Châu Châu: Cẩn, cẩn nữa đi, cẩn xem nào, chó cùng cắn giậu, cho chủ nhân của ngươi lộ mặt ra đi.

Minh Châu vốn dĩ đã thấp thỏm bất an, lúc này bị Châu Châu khai ra càng thêm hoảng loạn, liền nhào vào lòng Hàn Thu Nguyệt khóc lóc, muốn được mẫu thân che chở, Hàn Thu Nguyệt đẩy cô ta ra, lạnh giọng uy hiếp: “Châu Châu, ngươi biết vu cáo hãm hại chủ tử là tội gì chứ.”

Lúc này Châu Châu lo thân mình còn không xong, còn tâm ý đâu mà nhận ra sát ý trong mắt phu nhân, liền tục đập đầu nói: “Những lời nô tỳ nói

đều la thật, kính xin phu nhân, nhị thiếu gia minh xét... Xin nhị thiếu gia khai ân.”

Lý Minh Tắc bị tình hình trước mặt làm cho rối loạn, hấn nhin không được nói: “Đủ rồi, đủ rồi, đang có chuyện vui thì lại ồn ào kêu giết đánh người, có ý gì đây?”

Lý Minh Doãn quay đầu nhìn hấn khinh miệt, lãnh đạm mà hỏi: “Đại ca, nếu hôm nay người phải chịu nhục là đại tẩu thì anh cảm thấy sao?”

Vẫn trầm tĩnh không nói, phảng phất như không tồn tại, đột nhiên Đinh Nhược Nghiên ngẩng đầu nhìn về phía Lý Minh Doãn, thế nhưng ánh mắt Lý Minh Doãn chỉ chăm chăm nhìn Lý Minh Tắc. Lòng nàng dâng lên nỗi thất vọng, từ từ khuếch trương toàn cơ thể, không cách nào ức chế bi thương.

Lý Minh Tắc nhất thời cứng họng, đương nhiên hấn không thể nói là không ý kiến, nói thế chẳng phải là chứng minh hấn không cần Nhược Nghiên sao, vậy thì những lời tình ý hấn nói với Nhược Nghiên đều biến thành giả dối hết thảy. Không thể làm gì khác, Minh Tắc phẫn nộ hừ một tiếng quay mặt ra chỗ khác.

Lâm Lan chỉ là muốn chỉ ra kẻ gây chuyện là Minh Châu, cho cô ta biết thế nào là tự mình bê đá đập vào chân mình, không muốn Châu Châu phải chết, liền khuyên nhủ: “Minh Doãn, lời đại ca nói rất đúng, hôm nay là hi sự của chúng ta...”

Lý Minh Doãn không đợi nàng nói hết lời đã cắt ngang: “Cũng bởi vì hôm nay là ngày vui của ta và nàng nên ta càng không thể bỏ qua cho những kẻ xấu xa này, tránh cho sau này có kẻ to gan làm bậy.” Vừa nói hấn vừa quay đầu lãnh đạm nhìn Hàn Thu Nguyệt.

Giờ phút này Hàn Thu Nguyệt hận không ép được Châu Châu tự đi tìm cái chết, đánh chết Châu Châu có khi cũng làm Minh Doãn bớt giận, có thể sẽ không trách tội Minh Châu quá nặng. Hàn Thu Nguyệt trầm giọng nói: “Đem Châu Châu mang xuống, đánh... đánh chết.”

Châu Châu ngây ngẩn cả người, khóc nức lên: “Phu nhân không thể làm như vậy... Đây không phải lỗi của nô tỳ... nô tỳ không phục...”

Phu nhân ra lệnh, ai dám chần chừ, mấy vị mama ba chân bốn cẳng tiến lên đem Châu Châu đang vùng vẫy kéo xuống.

Thần sắc Lý Kính Hiền mệt mỏi, rõ ràng nội tâm cũng rệu rã, hôm nay Lý Minh Doãn biểu hiện ra thái độ cường hãn thế này khiến cho hắn có cảm giác khủng hoảng sâu sắc, đây không phải là nhi tử nhất nhất nghe theo lời hắn xưa kia, mà giờ đây là một người hoàn toàn khác lạ. Chuyện Diệp Tâm Vi khiến hắn suýt chút mất tiền đồ, may nhờ hắn dùng chút thủ đoạn mới đổi bại thành vui, nếu như Minh Doãn cương quyết náo loạn, chỉ sợ chuyện năm đó hắn vất vả éo nhem xuống có nguy cơ bộc phát, chỉ trách, nhi tử này ưu tú quá mức, quá gây chú ý. Lý Kính Hiền ý thức rõ ràng, đến giờ chỉ có thể cố gắng duy trì quan hệ tốt đẹp với Minh Doãn, dùng tình phụ tử đả động hắn, mà trước hết là phải giả vờ coi Lâm Lan như người một nhà. Cho nên Lý Kính Hiền trợn mắt nhìn Hàn Thu Nguyệt một cái, nói: “Phát sinh chuyện thế này, phu nhân là chủ mẫu phải có trách nhiệm, ta không muốn để cho người khác nói nhà này không có quy củ gia pháp.”

Hàn Thu Nguyệt thừa dịp cáo lỗi: "Lão gia bớt giận, là thiếp thân sơ sót."

Lý Kính Hiền nói với Lâm Lan: “Lâm Lan, vừa rồi là chuyện ngoài ý muốn, con đừng để trong lòng, nếu nhà này đã thu nhận con thì sẽ coi con như người một nhà.”

Lâm Lan bước lên phía trước, nhìn đau quỳ gối thi lễ, tỏ vẻ cảm kích nói: “Phụ thân thương cảm, con dâu cảm kích, con dâu tin tưởng biểu muội không có ý gì cả, chẳng qua là tình nghịch chút thôi.”

Giờ phút này Hàn Thu Nguyệt sợ nhất là có người nhắc tới tên Minh Châu, thế nhưng Lâm Lan hết lần này tới lần khác lại nhắc tới, Lâm Lan này từ lúc vào cửa, nhất cử nhất động nhìn có vẻ hiền lành, không biết là vô ý hay cố ý nói ra, mỗi lần nói thì lại khiến tình thế trở nên bết bát hơn.

Sợ điều gì sẽ gặp điều đó, quả nhiên, ánh mắt Lý Minh Doãn lại hướng tới Minh Châu.

Minh Châu nhìn vị nhị ca bộ dạng âm lãnh đây xa lạ nhìn mình, trong lòng không khỏi sợ hãi lùi ra phía sau hai bước.

“Mặc dù biểu muội không phải là người Lý gia chúng ta nhưng đã ở Lý gia thì phải theo quy củ Lý gia, đừng tưởng rằng mình tuổi nhỏ thì có thể làm bậy, hủy hoại danh dự Lý gia.” Lý Minh Doãn dùng giọng huynh trưởng dạy dỗ.

Minh Châu ủy khuất khóc rưng rưng, giận mà không dám nói gì.

Hàn Thu Nguyệt vội nhắc nhở cô ta: “Còn không mau hưởng nhị biểu ca, nhị biểu tâu nhận lỗi?”

Minh Châu không cam lòng nhưng cũng phải quỳ gối thi lễ với Lý Minh Doãn: “Nhị biểu ca, nhị biểu tâu, là Minh Châu có lỗi với hai người.”

Lý Minh Doãn gật đầu, bộ dạng đại lượng nói: “Biết sai là tốt, theo như quy củ Lý gia, phạm sai lầm sẽ phải nhận phạt.”

Minh Châu nghe vậy mặt mày biến sắc, Hàn Thu Nguyệt cũng giật mình.

“Theo như quy củ Lý gia, biểu muội nên tới Từ Đường phạt quỳ nửa ngày, nhưng biểu muội chưa tính là người của Lý gia, cho nên không phải quỳ ở Từ Đường, vả lại là nữ nhi, cho nên sẽ giảm nhẹ hình phạt, đi ra ngoài quỳ một canh giờ.” Lý Minh Doãn nhàn nhã nói.

Lý Minh Tắc nghe tới đó không chịu được nữa, nhảy dựng lên: “Lý Minh Doãn, ngươi cho rằng ngươi là ai? Mở miệng ngậm miệng quy củ Lý gia, phụ thân, mẫu thân còn khỏe mạnh, nhà này chưa tới phiên ngươi ra lệnh.”

Lý Minh Doãn xem thường khịt mũi cười một tiếng: “Đại ca nói thế có ý gì, quy củ Lý gia tất nhiên phải ghi nhớ kỹ trong lòng, lúc nào cũng phải lằm nhằm trong miệng mà học theo, chuyện này có gì không đúng? Về phần ta đi quá giới hạn mà ra lệnh, thật sự là suy nghĩ cho biểu muội, nếu như chờ phụ thân mở miệng chỉ sợ sẽ nghiêm trọng hơn, phụ thân vốn luôn nghiêm nghị với thuộc hạ, bằng không đại ca cho rằng phụ thân dựa vào đâu mà có danh công tư phân mình? Nếu đại ca chê ta xen vào chuyện người khác, vậy thì mời phụ thân xử lý.” Lý Minh Doãn nói xong lãnh đạm nhìn Lý Minh Tắc.

Lâm Lan biết Lý Minh Doãn là người một bụng đen tối nhưng không nghĩ lại đen tối tới độ này, làm cho người ta xem thế là đủ rồi, hấn lại bắt được nhược điểm của lão già họ Lý cận bã, đem cái mũ thanh cao cho lão đội, cố gắng xuyên xẹo lời lão nói, sau đó vút cái vấn đề phiền toái này cho lão, ngoài việc đồng ý với Lý Minh Doãn thì lão có thể làm gì đây? Trừ phi là lão tự nhận mình làm việc thiên vị. Ai da.. nhìn mặt mù thủy biến thành màu đen còn cố tỏ ra trấn định, nhìn lão già cận bã họ Lý buồn bực sắp chết còn cố tỏ ra công chính nghiêm minh, nhìn Minh Châu hung hăng cuối cùng là tự mình bê đá đập chân mình khiến Lâm Lan sáng khoái, trận giao phong này, đúng là thống khoái quá đi.

Chương 065 - Bùa hộ mệnh

Cuối cùng Minh Châu bị phạt đi quỳ.

Lâm Lan bị Lý Minh Doãn ôm thẳng về Lạc Hà trai.

Lúc trước ở An Hòa đường, nàng giả vờ yếu ớt nhưng khi ra khỏi An Hòa đường nghĩ muốn rời khỏi vòng tay hắn, nàng có phải bệnh nhân trọng thương đâu mà phải ôm bế trong lòng? Lý Minh Doãn lại không có biểu hiện buông nàng ra, mặt lạnh như tiền... Lâm Lan buồn bực, lúc trước khi Lý Minh Doãn bị đại tiểu thư Trương gia đùa giỡn còn xấu hổ đỏ mặt, sao bây giờ lại trở nên to gan như vậy, ôm mỹ nữ trong ngực, mặt không biến sắc a...

Cử chỉ ấy đương nhiên dẫn tới những ánh nhìn chăm chú của người đi đường, mặt Lâm Lan cơ hồ còn đỏ hơn mặt trời. Có hai nha hoàn thấy nhị thiếu gia ôm nhị thiếu phu nhân sai bước hướng tới Lạc Hà trai, thoát đầu kinh ngạc nhưng ngay sau đó xấu hổ đỏ mặt. Lâm Lan đột nhiên ý thức được, hạ nhân phía ngoài có lẽ không biết được chuyện xảy ra trong An Hòa đường, có phải là hiểu lầm Lý Minh Doãn khẩn cấp ôm nàng vì muốn động phòng không? Ý nghĩ này khiến mặt Lâm Lan đã đỏ càng đỏ thêm, cơ hồ tai cũng đỏ rực cả rồi.

Lại nói lão già họ Lý cận bã cùng mù phù thủy đúng là không thể chấp nhận được, cho dù xem thường là một cô gái nông thôn nhưng cũng nên cho Lý Minh Doãn vài phần sĩ diện chứ, nếu nói là ngày đại hỷ, nhất định phải treo đèn lồng đỏ ở dọc mái hiên hành lang, còn phải dán chữ hỷ, nhưng đi qua nhiều chỗ như vậy, không có gì cả, trừ màu đỏ của hoa hồng trong vườn thì không còn bất cứ thứ gì màu đỏ, sự chú ý này giảm bớt mấy phần lúng túng của Lâm Lan, trong lòng lại càng khinh bỉ hai vợ chồng mù phù thủy.

“Tới rồi tới tôi, nhị thiếu gia mang nhị thiếu phu nhân tới rồi...” Hai nha hoàn đứng trước cửa viện khe khẽ hô.

Lâm Lan tỉnh thần, quay đầu nhìn ra, thì ra đã tới Lạc Hà trai, hai bên cổng treo hai chiếc đèn lồng đỏ lớn, trên đó có dán chữ hỷ màu vàng, một chút vui vẻ được nhen nhóm lên.

Đúng lúc này Cẩm Tú nhìn thấy thiếu gia ôm nhị thiếu phu nhân về, nghĩ nhị thiếu gia có thể vì nhị thiếu phu nhân mà chịu giam lỏng một tháng, hôm

qua lại tự mình trang trí Lạc Hà trai, sau đó vội vội vàng vàng ra ngoài, càng nghĩ càng khẳng định thiếu gia thật tâm thích nhị thiếu phu nhân, âm thầm hạ quyết tâm, sau nhất định hầu hạ nhị thiếu phu nhân thật tốt.

Nghe được tiếng hô, Bạch Huệ cùng Như Ý từ trong chạy ra, bốn người phân thành hai hàng, quỳ gối hành lễ, cùng hô lớn: “Chúc mừng nhị thiếu gia, chúc mừng nhị thiếu phu nhân.”

Lâm Lan nhỏ giọng nói: "Mau buông ta xuống."

Lý Minh Doãn ngoảnh mặt làm ngơ, đối Bạch Huệ đám người khẽ gật đầu, nói: “Chân nhị thiếu phu nhân bị thương, các người nhanh đi chuẩn bị nước nóng cùng khăn sạch, Ngân Liễu, đi lấy hòm thuốc lại đây.”

Bốn người sững sốt, không phải nói đi An Hòa đường làm lễ ra mắt sao? Sao lại bị thương?

Tất cả còn đang ngây người thì nhị thiếu gia đã ôm nhị thiếu phu nhân vào cửa, Bạch Huệ vội nói: “Còn không mau chuẩn bị.”

Mọi người vội vàng chia nhau đi làm việc.

Lâm Lan quần bách, thì thào: “Anh mau buông tôi xuống, tôi tự đi được mà.”

Lý Minh Doãn nói: “Nàng đừng náo loạn, tới rồi đây.”

Bạch Huệ chạy tới trước mặt hai người, mở rộng cửa, Lý Minh Doãn nghiêng người đi vào, đem Lâm Lan đặt ở trên giường.

"Ngân Liễu, cái hòm thuốc. . ."

Vừa nói Lý Minh Doãn vừa xắn tay áo lên, nhìn điệu bộ này tựa hồ hẳn muốn tự thân động thủ giúp nàng xử lý vết thương.

Lâm Lan vội vã co hai chân lên, ôm đầu gối: “Ta tự làm là được, đừng quên, ta là đại phu.”

Lý Minh Doãn ngẩn ra, hẳn thật đúng là đã quên.

"Nước đây." Cẩm Tú bung nước nóng tới.

Lâm Lan nhìn Lý Minh Doãn, ngập ngừng nói: “Chàng... Chàng đi ra

ngoài trước chứ?”

Lý Minh Doãn khẽ gật đầu, phân phó đám người Bạch Huệ: “Các người hầu hạ nhị thiếu phu nhân.”

Thật ra thì vết thương không nghiêm trọng, Lâm Lan đã tính toán kỹ, bất quá chỗ bị đá trượt bị trợt một mảng da, nàng không đại gì để mình bị thương nặng.

Lau khô vết máu, Lâm Lan chọn lấy thuốc cầm máu rịt lên chỗ vết thương sau đó bôi thuốc mỡ, xử lý rất nhanh.

Bạch Huệ có chút không yên lòng: "Nhị thiếu phu nhân, như vậy được không?"

Lâm Lan cười nói: "Không có chuyện gì, đúng rồi, em tên gì?"

Bạch Huệ vội vàng hành lễ: "Nô tỳ Bạch Huệ, ra mắt nhị thiếu phu nhân."

Cầm Tú cũng nói: "Nô tỳ Cầm Tú, ra mắt nhị thiếu phu nhân."

Lâm Lan cười nói: “Ngọc Dung, mau đưa lễ ra mắt của ta ra đây.”

Ngọc Dung cười khẽ tiến lên, đưa cho Lâm Lan mấy túi thơm.

“Một chút ít, không đáng giá mấy đồng tiền, mọi người cầm lấy đi.” Lâm Lan đem túi thơm phân cho Bạch Huệ và Cầm Tú.

Hai người hành lễ tạ ơn.

“Đây là Ngọc Dung, đây là Ngân Liễu, sau này mọi người giúp đỡ nhau nhé.” Lâm Lan ôn nhu nói, Lý Minh Doãn từng nói qua với nàng, mọi người trong Lạc Hà trai đều có thể tin tưởng, cho nên nàng không cần thiết dùng đến uy nghiêm của “chức” thiếu phu nhân.

Bạch Huệ cùng Cầm Tú nhất tề lên tiếng. “Dạ”

Đúng lúc ấy Như Ý cũng tới làm lễ ra mắt, Lâm Lan nhìn Cầm Tú, rất khả ái hoạt bát, Bạch Huệ thì đoan trang dịu dàng, Như Ý thì có vẻ pha lẫn giữa tính cách của hai nha đầu kia, cả ba bất kể là hoạt bát hay trầm tĩnh thì cũng tỏ ra rất thân cận với nàng khiến nàng không khỏi sinh lòng hảo cảm.

“Bạch Huệ, các em dẫn Ngọc Dung cùng Ngân Liễu đi dọn dẹp đồ đạc một chút.” Lâm Lan phân phó, phu nhân Tĩnh Bá Hầu tặng một xe đồ, công thêm đồ nàg mang đi từ Phong An, còn có đồ cậu cả Diệp gia đưa, dù gì đây cũng là nhà của nàng trong thời gian sắp tới, nên sắp xếp qua một chút.

“Vâng...” Bạch Huệ lĩnh mệnh dẫn đám Ngọc Dung đi xuống, lưu lại Cẩm Tú hầu hạ nhị thiếu phu nhân.

Các nàng vừa chân trước bước đi thì Lý Minh Doãn chân sau bước tới, phát tay ý bảo Cẩm Tú lui ra, sau đó đi tới ngồi bên giường, chăm chú nhìn Lâm Lan.

Lâm Lan bị hấn nhìn tới nổi da gà, con ngươi đen như mực của hấn hiện lên hình ảnh nàng, lúc này giống như một hố sâu, trong đó sóng ngầm bắt đầu xao động, không cách nào nhìn thấu suy nghĩ của hấn.

“Nhìn tôi kĩ thế làm gì?” Vẫn là Lâm Lan không chịu nổi lên tiếng trước.

Lý Minh Doãn lẳng lạng nhìn nàng, nói: "Vì sao không nói sớm?"

“Sớm nói cái gì?” Lâm Lan không hiểu.

“Cô biết nệm kia có điều kỳ lạ, sao còn cố quý?”

Haiz, thì ra hấn hỏi chuyện này, Lâm Lan liếc hấn một cái: “Vậy anh bảo tôi làm sao? Hét rầm lên... bên trong có thứ gì lạ hả? Hay là nói, nệm này có gì kỳ lạ lắm, ta không quý đâu? Thế không phải chứng tỏ tôi thất lễ hả?”

Lý Minh Doãn nghiêm mặt nói: “Tôi thà rằng cô thất lễ cũng không muốn cô bị thương.”

Lâm Lan xem thường nói: "Vậy cũng không được, lần đầu gặp mặt, ấn tượng đầu tiên rất quan trọng, phụ thân anh vốn ghét bỏ cô gái nông thôn như tôi, tôi làm như vậy bọn họ càng chán ghét tôi hơn, bất lợi với kế hoạch.”

Sắc mặt Lý Minh Doãn mỗi lúc một khó coi.

Lâm Lan vẫn hồn nhiên nói, thậm chí còn có chút hưng phấn: “Dĩ nhiên, bắt tôi chịu thiệt thòi cũng không dễ, chẳng qua là tôi tự dùng khổ nhục kế, chỉ định làm chuyện âm ỉ chút, không nghĩ anh lợi hại thế, phối hợp ăn ý, có thể nói là hoàn mỹ, tôi thấy mặt phù thủy mặt đen sì lại, trong lòng thấy thật

sảng khoái... ha ha. Chết cười mất thôi.”

Lý Minh Doãn lúc này mới biết là Lâm Lan cố ý bị thương để hấn mượn chuyện này ra oai, nhưng nàng không biết, lúc ấy hấn thật sự giận, căn bản không phải là phối hợp diễn trò với nàng, thật sự đau lòng, thật sự tức giận, lúc ấy, hấn thậm chí nghĩ tới mang Lâm Lan rời đi, kiên quyết đoạn tuyệt với nhà này.

“Hôm nay tôi đã quan sát, mục phù thù quả nhiên là nhân vật lợi hại, rõ ràng trong lòng tức muốn chết nhưng không hề biểu lộ chút nào ngoài mặt, tâm cơ thâm trầm, à, còn cha anh, quên đi, coi như tôi không nhắc đến ông ta. Về phần Minh Tắc và Minh Châu, hai người này chỉ là loại râu ria, như thằng hề nhảy nhót mua vui thôi, không có khả năng tạo sóng gió, tương đối dễ dàng đối phó. Bất quá, Minh Doãn này, nha đầu gọi tên Châu Châu kia... tôi cảm thấy, mặc dù cô ta đáng ghê tởm nhưng cũng không đến nỗi phải chết...” Lâm Lan nghĩ đến Lý Minh Doãn kiên trì không buông tha cho Châu Châu thì cảm thấy hấn làm hơi quá đáng.

Mắt Lý Minh Doãn hiện lên lãnh ý, hờ hững nói: “Châu Châu vốn đáng chết.”

Lâm Lan loáng thoáng hiểu, chắc trước kia Châu Châu đã làm chuyện xấu gì, hôm nay Lý Minh Doãn diệt trừ cô ta, coi như là do cô ta tự tạo nghiệt.

“Aiz... vậy thì không sao cả rồi, đối với ác nhân không cần phải nhân từ.” Lâm Lan vẫn theo chủ nghĩa kẻ nào đối xử ác độc với mình thì mình phải tàn khốc lại với kẻ đó, không cần thiết nương tay.

“À, tôi thấy cái vị đại tẩu kỳ quái lắm.” Lâm Lan đột nhiên nói.

Trong lòng Lý Minh Doãn khẽ nảy lên một cái, lãnh đạm nói: “Có cái gì mà kỳ quái.” Giọng nói không phải là câu hỏi mà là trần thuật.

Lâm Lan nhíu mày trầm ngâm: “Nói thế nào nhỉ? Cảm giác lạ lắm, cứ cúi đầu suốt, không nói chuyện cũng không nhìn ai, cứ như vợ bé ấy, mà cô ấy không phải thiên kim Ngự sử gì gì sao? Sao lại cứ cúi đầu mãi thế nhỉ?”

Lý Minh Doãn không phản bác được, từ lúc vào cửa, hấn cố ý không chế bản thân không nhìn tới Nhược Nghiên, cố ý quên sự tồn tại của người này, quá khứ cuối cùng cũng chỉ là quá khứ, chuyện đã qua cả rồi, hấn tự nói với

bản thân như thế, nàng đã trở thành đại tẩu của hắn, hắn không thể có bất kỳ liên quan gì với nàng.

"Minh Doãn. . . Minh Doãn. . ." Lâm Lan nhìn hắn thất thần, vươn tay khua khua trước mặt hắn.

Lý Minh Doãn khẽ mỉm cười, hỏi: "Đầu gối của cô không sao chứ?"

"Dĩ nhiên, có điều trọt da thì phải mất hai ngày mới lành." Lâm Lan cười hắc hắc nói.

"Vây cũng tốt, tranh thủ nghỉ ngơi." Lý Minh Doãn liếc nàng một cái, trong lòng cũng ổn định lại, hắn trịnh trọng cảnh cáo: "Sau này không được cố ý làm bị thương bản thân nữa."

Lâm Lan nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hắn, lại nhớ tới lúc hắn khẩn trương ôm nàng trở về, cảm thấy nên nghe lời hắn, nếu không để hắn tức giận thì không hay chút nào.

Sắc mặt Lý Minh Doãn giãn ra đôi chút, lấy từ trong ngực ra hai văn thư, đem giao cho Lâm Lan một bản: "Cái này cô cất cho kỹ."

Lâm Lan nhận lấy văn thư, tâm tình có chút khẩn trương, tờ hôn thư này đánh dấu việc hai người chính thức trở thành vợ chồng hợp pháp, miệng lẩm bẩm: "Sao phải làm chuyện này?"

Lý Minh Doãn cười nói: "Có cái này, sau này cô có thể ở trong Lý gia mà ưỡn ngực ngẩng đầu."

Lâm Lan chột nói: "A... Đây chính là bùa hộ mệnh của tôi?"

Lý Minh Doãn gật đầu: "Có thể nói như vậy."

Lâm Lan cười gian xảo, nhỏ giọng nói: "Vây anh không sợ tương lai tôi bắt đền à?"

Lý Minh Doãn hơi ngẩn ra sững sờ, nhưng ngay sau đó mỉm cười: "Hay là, bây giờ tôi với cô làm vợ chồng thực sự luôn đi?"

Lâm Lan vội vã lui binh: "Quên đi, coi như tôi chưa nói gì."

Chương 066 – An bài

Lý Minh Doãn dặn dò Lâm Lan nghỉ ngơi cho tốt, sau đó đi ra ngoài an bài sự vụ.

Lâm Lan đâu cần nghỉ ngơi, mới vừa đánh một trận “hoành tráng” khiến nàng vô cùng hưng phấn. Nàng vui vẻ ngồi xem Ngân Liễu cùng Như Ý mang quần áo vào, chỉnh trang từng bộ rồi xếp vào tủ, nàng dặn Ngân Liễu lấy một bộ đồ mới cho mình thay để ra ngoài làm quen thuộc hạ mới.

Ngọc Dung vội vã khuyên nhủ: “Nhị thiếu phu nhân, ngài an tâm nghỉ ngơi đi, thiếu gia đã có lời nhắn nhủ rồi.”

Lâm Lan nói: “Nghỉ cái gì, có gì đâu mà phải nghỉ, trước kia lên núi hái thuốc, ngã lăn từ trên núi là chuyện bình thường, còn đi hơn mười dặm đường vào thành bán thuốc, chút vết thương này có gì mà phải nghỉ?”

Ngọc Dung khó xử: “Nhưng bây giờ ngài là nhị thiếu phu nhân...”

Như Ý không thể tin được, hỏi: “Nhị thiếu phu nhân, phu nhân ngã từ... à, lăn từ trên núi xuống?”

Lâm Lan cảm thấy đây là một chuyện rất đáng kiêu ngạo, nói rõ thân thể nàng rất tốt, mạng lớn, nhưng không ngờ lại cường điệu chữ “lăn” kia quá khiến cho nàng cảm nhận tình hình có chút lúng túng, đành cời khan hai tiếng: “Khoa trýõng một chút...”

Ngân Liễu tự hào nói: “Như Ý, nhị thiếu phu nhân chúng ta bản lĩnh rất lớn, vù một cái một thanh dao bay ra ngoài, người đoán thế nào?”

Như Ý mở to hai mắt, nhị thiếu phu nhân phi dao?

“Một dao chém đầu rắn, vào chính giữa đầu luôn, chính là lần nhị thiếu phu nhân cứu nhị thiếu gia đó.” Ngân Liễu đắc ý nói.

Hai mắt Như Ý nhất thời sáng lên, đối với vị nhị thiếu phu nhân nhỏ gầy này kính nể không dứt, không phải bởi vì trình độ phi dao của nhị thiếu phu nhân rất cao, mà là lần phi dao kia của nhị thiếu phu nhân đã cứu mạng nhị thiếu gia...

“Nguyên lai khó trách mọi người nói nhị thiếu phu nhân đã cứu mạng nhị

thiếu gia.” Như Ý cảm thán nói.

Lâm Lan không quản Ngân Liễu khoe khoang, nói: “Các em cứ từ từ sắp xếp, ta đi ra ngoài xem một chút.”

Ngọc Dung bất đắc dĩ cười khổ, không thể làm gì khác là đi theo nàng.

Phía ngoài Bạch Huệ đang chỉ huy mọi người đem đồ vào các phòng.

“Những lễ vật này mang đến chỗ nhà phía Tây, sửa soạn lại nhé...”

“Đồ nhị thiếu phu nhân mang tới đây đi...”

“Những thứ này để vào phòng Chu mama...”

Lâm Lan nhìn nàng phân phó đâu ra đấy, xem ra, Chu mama có thêm trợ thủ tốt rồi.

Nhìn thấy nhị thiếu phu nhân đi ra ngoài, Bạch Huệ nhanh chóng tới hành lễ: “Nhị thiếu phu nhân, sao phu nhân lại ra đây?”

“Ta không sao, đi ra ngoài một chút, thuận tiện xem nhà mới.” Lâm Lan đứng dưới mái nhà cong, đánh giá nhà này, trong viện có vài ngọn sơn giả, xung quanh có vài cây chuối tây, phía Đông Nam có năm gian phòng lớn, nàng ở phía Nam, đối diện còn có ba phòng nhỏ, cửa được chạm trổ tinh xảo, phía trên dán chữ hỷ đỏ thẫm, dưới hành lang chạy trong viện đều treo đèn dán chữ hỷ đỏ rực, Lâm Lan rất thích.

Nhị thiếu phu nhân muốn đi dạo xung quanh, Bạch Huệ đang bận không đi theo được liền gọi Xảo Nhu: “Người theo nhị thiếu phu nhân đi xem xung quanh một chút, nhớ đừng làm nhị thiếu phu nhân mệt, trên gối nhị thiếu phu nhân có vết thương.”

Xảo Nhu vui mừng “ạ” một tiếng, dẫn đường cho Lâm Lan, mang nàng qua phòng ngoài tới hậu hoa viên, Xảo Nhu giới thiệu: “Vườn này là do mẹ ruột nhị thiếu gia thiết kế, phu nhân thích hoa sen cho nên cố ý cho mở chỗ này một cái ao nhỏ, nhị thiếu phu nhân, người xem...” Xảo Nhu chỉ vào ao nhỏ trước mắt nói: “Nếu như nhị thiếu phu nhân mở cửa sổ phòng phía Tây lúc có gió Nam thì có thể thấy được hoa sen trong hồ, tuy nhiên lúc này sen đang lụi mất rồi.”

Lâm Lan gật đầu, rất hài lòng. Vừa thấy cách đó không xa còn có một nóc

nhà thấp thoáng liền hỏi: “Đó là nơi nào?”

Xảo Nhu nhẹ nhàng nói: “Đó là thư phòng thiếu gia, thiếu gia đọc sách thích thanh tĩnh nên xây thư phòng bên đó.”

Lâm Lan muốn đi qua xem một chút, nếu như thích thì... đợi Lý Minh Doãn thi Hương xong, nàng tính toán chiếm lấy nơi đó làm phòng thuốc, sắp xếp dược liệu nơi đó. Đang nghĩ thì Cẩm Tú chạy tới: “Nhị thiếu phu nhân, ngài mau ra nhìn một chút, phu nhân phái một mama cùng hai nha hoàn tới.”

Lâm Lan nhú mày, tốc độ hành động của mẹ phù thủy thật kinh người, đã phái người tới do thám rồi cơ đấy?

“Nhị thiếu gia đâu?” Lâm Lan hỏi.

Cẩm Tú trả lời: “Nhị thiếu gia vừa mới đi ra ngoài, vốn đã đặt tiệc rượu ở “Hương Dật cư” rồi, không may nhị thiếu phu nhân lại bị thương nên phải hủy, hẹn ngày khác mời, Đông Tử cùng Văn Sơn chạy ra ngoài báo cho tân khách nên nhị thiếu gia đành phải tự mình ra ngoài hủy tiệc.”

Lâm Lan nghĩ ngợi một chút, nói: “Ta đi xem thế nào.”

Cẩm Tú vừa đi vừa nói: “Hai nha hoàn kia không đáng ngại, nhưng Điền mama là tâm phúc của phu nhân, nguyên là mama trông nom buồng kho.”

Trong lòng Lâm Lan hiểu rõ.

Bạch Huệ cùng đám người Chu mama đối với tin phu nhân phái Điền mama cùng hai nha hoàn tới vô cùng rầu rĩ, nói thật dễ nghe, sợ người hầu trong Lạc Hà trai không đủ, thật ra thì sợ người hầu nằm vùng chỗ này còn thiếu, không nắm được tin tức nhị thiếu gia mới đúng.

Nhìn Cẩm Tú đưa nhị thiếu phu nhân trở lại, Bạch Huệ vội vã giới thiệu: “Nhị thiếu phu nhân, phu nhân sợ chỗ chúng ta thiếu người sắp xếp công việc nên cố ý phái Điền mama tới đây.”

Lâm Lan lộ ra vẻ cảm kích, nhìn về phía Điền mama, thần sắc bà ta có chút ngạo mạn, đáy mắt hiện lên một tia khinh thường, như thể bị phái tới nơi này là một chuyện rất ủy khuất.

Lâm Lan thầm cười lạnh, ngoài mặt lại cười như gió xuân: “Chỗ này của ta đang thiếu người giúp việc, đang suy nghĩ đi hỏi xin phu nhân hai hạ nhân

tới, cũng vẫn là phu nhân nghĩ tới trước, đã giảm cho ta không ít phiền toái.”

Bạch Huệ nghe lời này trong lòng không khỏi sừng sốt, chẳng lẽ Cẩm Tú chưa nói rõ với nhị thiếu phu nhân sao? Nếu Điền mama này lưu lại, sợ rằng chuỗi ngày yên ổn của Lạc Hà trai coi như chấm dứt.

Cẩm Tú xịu mặt lại.

Khóe miệng Điền mama co quắp, giây lát giãn ra. Mặc dù lời nhị thiếu phu nhân ôn nhu khách khí, nhưng hai chữ “hạ nhân” thực quá chói tai, dù gì bà ta cũng là mama quản gia trong phủ, hơn nữa còn là người đắc lực bên cạnh phu nhân.

Lâm Lan nhìn thấy hết biểu hiện của bà ta, cười nói: “Chu mama, không phải mama nói ở đây đang thiếu một người quản mấy việc lật vật sao?”

Chu mama lập tức lĩnh hội được ý Lâm Lan, nói: “Dạ thưa nhị thiếu phu nhân, không sai, phòng bếp đã có Quế tẩu, là còn thiếu một người quản lý mấy chuyện vụn vặt.”

Chu mama không khách khí trực tiếp biến Điền mama thành người sai vặt.

Khóe miệng Điền mama co rút dữ dội, vị nhị thiếu phu nhân này muốn phái bà ta quản lý những chuyện lật vật? Lạc Hà trai nho nhỏ này có bao nhiêu chuyện vụn vặt? Bà ta phải quản lý những chuyện đó sao?

“Vậy thì phiền Điền mama lưu lại xử lý những chuyện hỗn tạp nhé, còn về phần hai vị nha đầu này...” Lâm Lan đảo mắt hỏi Bạch Huệ: “Thường ngày ai là người chịu trách nhiệm vẩy nước quét nhà?”

Bạch Huệ nói: “Vốn là Xảo Nhu và Cẩm Tú làm.”

Lâm Lan mấy ngẫm nghĩ một chút, nói: “Ngân Liễu cùng Ngọc Dung theo ta tới đây, vốn đã quen với thói quen của ta, sau này sẽ hầu cận cạnh ta, em cùng Như Ý từ nhỏ hầu hạ nhị thiếu gia, biết nhị thiếu gia yêu thích điều gì cho nên tập trung hầu hạ nhị thiếu gia, thi Hương sắp tới, nhị thiếu gia phải chăm chỉ đọc sách, thư phòng bên kia không thể thiếu người hầu hạ được, nên bổ sung thêm người, ta thấy Xảo Nhu cùng Cẩm Tú cơ trí biết điều, sau này sang thư phòng hầu hạ nhị thiếu gia, còn chuyện vẩy nước quét nhà trong viện thì giao cho...” Lâm Lan nhìn hai nha hoàn đi cạnh Điền mama, cười nói: “Sau này các em chịu trách nhiệm vẩy nước quét nhà nhé.”

Bạch Huệ nghe nhị thiếu phu nhân an bài xong mặt Điền phu nhân đen như đáy nồi thì không khỏi cảm thấy thống khoái, tuy nhiên cố gắng nhịn cười lại trong bụng, khó trách thiếu gia nói, sau này để ý nghe theo lời nhị thiếu phu nhân nói.

Cẩm Tú cùng Xảo Nhu cũng cúi mặt nén cười, mấy năm này, đều là các nàng bị khinh bỉ, ngày hôm nay mới thấy được Điền mama gặp chuyện.

Điền mama không vui nói: “Nhị thiếu phu nhân, lão nô nguyên là trông nom ruộng kho.” Phu nhân sai bà ta tới Lạc Hà trai không phải để quản ba chuyện tạp nham.

Lời này hàm nghĩa rất sâu xa, mục phù thủy phái mama quản lý ruộng kho tới đây, chẳng lẽ muốn để bà ta xen vào tài sản Lạc Hà trai sao?

Lâm Lan thầm nghĩ: Sớm biết người lai lịch thế nào rồi, không nghĩ tới người đúng là không nhịn được. Lâm Lan cố ý không hiểu, nói: “Nhưng Lạc Hà trai không có ruộng kho nào cả? Làm sao bây giờ?”

Điền mama muốn khóc không được, vị nhị thiếu phu nhân này thực sự thông minh hay giả vờ hồ đồ đây?

Chu mama cũng nói: “Không phải sao? Lạc Hà trai nhỏ như vậy, làm gì có ruộng kho?”

Lâm Lan ôn hòa nói: “Điền mama, không thể làm gì hơn là khiến mama chịu ủy khuất.”

Lâm Lan lại gọi Ngân Liễu mang lì xì tới, nàng phát cho ba người mỗi người một bao: “Hôm nay là ngày vui của ta cùng nhị thiếu gia, người nào trong Lạc Hà trai cũng có phần.”

Điền mama cầm lấy bao tiền lì xì mà chỉ muốn khóc thét lên, chỉ biết im lặng nhìn Lâm Lan.

“Được rồi, mọi chuyện đã an bài xong, mọi người mau quay lại làm việc đi, để nhị thiếu gia trở về thấy trong viện lộn xộn thì không tốt.” Lâm Lan phân phó.

Chu mama vội vàng nói: “Tất cả mọi người làm việc đi.”

Lâm Lan mang theo Cẩm Tú và Ngân Liễu trở về phòng.

Cầm Tú vào nhà liền không nhịn được cười ha ha. Lâm Lan quay đầu lại nhìn nàng, ra vẻ mờ mịt: “Em cười cái gì?”

Cầm Tú vội che miệng lại: “Dạ, không có gì...”

Lâm Lan phì cười nói: “Muốn cười cứ cười đi, nhịn không tốt cho cơ thể đâu, có điều đừng cười lớn quá, để bên ngoài nghe thấy không hay.”

Cầm Tú kinh ngạc, nhị thiếu phu nhân thật sự quá hiểu lòng người.

Ngân Liễu không rõ Cầm Tú tại sao cười mãi không dứt liền hỏi: “Vì sao?”

Cầm Tú khúc khích cười, nhỏ giọng nói: “Người không biết đâu, Điền mama thường ngày huênh hoang lắm, hôm nay trước mặt nhị thiếu phu nhân phải im miệng đến tội nghiệp, phu nhân lỗ mất rồi, phải mama quản buồng kho tới đây, kết quả lại thành người chạy việc tạp nham.”

Ngân Liễu lúc này mới hiểu ra, cũng không nhịn được cười ha ha.

Cầm Tú nhìn về phía nhị thiếu phu nhân, nháy mắt với Ngân Liễu: “Nhị thiếu phu nhân thật là một người thú vị.”

Ngân Liễu khẽ cười nói: “Sau này sẽ có nhiều chuyện thú vị hơn.”

Lý Minh Doãn trở về, nhìn thấy Điền mama cùng hai nha hoàn lạ hoắc không khỏi nhíu mày, mục phù thủy nhanh tay nhanh chân thật, đã đem người tới do thám rồi sao? Tuy nhiên hẳn không nói gì, đi thẳng vào nhà.

Lâm Lan đang sửa soạn lại đồ đạc, mặt mày hớn hờ, Bạch Huệ đem chuyện nhị thiếu phu nhân vừa an bài nói với thiếu gia, lúc này chân mày Lý Minh Doãn mới giãn ra, khẽ gật đầu ý bảo Bạch Huệ đi xuống. Nhìn thấy Lâm Lan đang chìm đắm trong niềm vui sướng, ánh mắt Lý Minh Doãn không tự chủ lộ ra sự sùng nịch, nữ nhân này, lúc hào hứng thế này chỉ có thể là đang nhìn được liệu hoặc là châu báu mà thôi.

Chương 067 - Có phải thông phòng của anh không

Trong phòng Hàn Thu Nguyệt, Khương mama ngồi cạnh giường xoa

chân cho Minh Châu, Minh Châu khóc rất thương tâm, vừa khóc vừa nói: “Nói ta không phải là người Lý gia, không có tư cách quỳ ở Từ Đường, bắt ta quỳ ở sân, bọn hạ nhân đi tới đi lui, ta còn mặt mũi nào... Cũng là cùng một phụ thân sinh ra, tại sao không nhận ta... Nếu ta danh chính ngôn thuận là tam tiểu thư thì sao phải chịu phần ủy khuất này...”

Sắc mặt Khương mama đại biến, hạ thấp giọng mức nhỏ nhất có thể khuyên nhủ: “Cô chủ nhỏ của ta ơi, lời này ngàn vạn lần không được nói nữa đâu.”

Hàn Thu Nguyệt ngồi ở đối diện lạnh lùng nói: “Con cũng biết thân phận của mình hả? Ta tưởng con quên rồi.”

Minh Châu nhìn mẹ đang tức giận, phút chốc ủy khuất cuộn lên, nước mắt vòng quanh, co rụt người lại, không dám càu nhàu câu nào nữa.

“Con cố gắng suy nghĩ cho ta chút, đừng tưởng danh chính ngôn thuận làm tam tiểu thư thì như một bước lên trời, nếu thân phận của con bị vạch trần thì toàn bộ chúng ta xong đời.” Hàn Thu Nguyệt nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Không khí trong phòng nhất thời ngột ngạt, chỉ có làn hương tỏa ra từ lu hương bay lờn vờn trong không khí, tiếng nước nở của Minh Châu mỗi lúc một nhỏ dần, mặt cúi gằm xuống, hai tay xoắn chặt vạt áo, trong lòng càng cảm thấy nghẹn ngào.

Hàn Thu Nguyệt nhìn bộ dạng đáng thương của con mình, cuối cùng không đành lòng, thấp giọng nói: “Hôm nay, con thua thiệt là do thân phận mà thôi, muốn trở thành tiểu thư chân chính ư? Chờ năm sau con cập kê, mẹ thay con chọn một hôn sự thích hợp, cho con nở mày nở mặt xuất giá, an ổn quá nửa đời sau. Minh Châu, nghe mẹ khuyên một câu, sau này chớ đi chọc giận nhị ca, trong nhà này, chúng ta phải đề phòng nó nhất, hôm nay con cũng nhìn thấy rồi đấy, cha con một lòng muốn thân thiện với nó, đối với nó hết sức tha thứ cùng nhẫn nại, ngay cả mẹ cũng phải nhẫn nhịn nó ba phần, lúc này con đi trêu chọc nó, chẳng khác gì tự mình rước phiền toái vào thân.”

Minh Châu trợn mắt, không cam lòng nói: “Chẳng lẽ sau này chúng ta muốn làm gì cũng phải nhìn sắc mặt hắn sao?”

Ánh mắt Hàn Thu Nguyệt có một tia quang mang, hiện rõ sự tính toán.

“Chuyện này... Mẹ tự có chủ ý, chỉ cần con đừng gây thêm phiền toái cho mẹ là được, đừng để chuyện hôm nay xảy ra lần nữa khiến mọi người không ứng phó kịp.” Hàn Thu Nguyệt nghiêm chỉnh cảnh cáo.

Minh Châu không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn gật đầu.

Hàn Thu Nguyệt thấy con gái đã nghe lời, trong lòng cũng nguôi tức giận, nói: “Khuong mama, sai người đưa tiểu thư về phòng, mời đại phu đến xem tiểu thư có sao không.”

Khuong mama gọi nha hoàn dùng kiệu đưa Minh Châu về phòng.

Minh Châu vừa mới đi, Điền mama đã hót ha hót hải tới.

Hàn Thu Nguyệt vất vả mới nhận được con giận xuống liền bị Điền mama khơi lên, bà ta đặt mạnh chén trà xuống bàn: “Ta giao cho người đi quản lý công việc trong khu vực đó, người lại đảo ngược, đi làm quản việc tạp nham cho người ta, thể diện của người vứt đi đâu rồi.”

Điền mama kinh hoàng sợ run cả người.

Khuong mama hỏi: “Bà có nói rõ ý cho nhị thiếu phu nhân biết không?”

Điền mama vội nói: “Nói, sao có thể không nói, lão nô vừa vào cửa đã nói ngay mục đích đến đó, không biết vị nhị thiếu phu nhân này hồ đồ hay giả vờ hồ đồ, nói gì mà Lạc Hà trai không có buồng kho nên phái lão nô đi quản việc tạp nham, phái Thu Vân cùng Thu Phương đi quét sân.”

Khuong mama cùng Điền mama xưa nay có giao hảo, thấy Điền mama chịu thua thiệt, lại thấy sắc mặt phu nhân sầm sì, có lòng giúp Điền mama giải vây, liền nói: “Lão nô xem vị nhị thiếu phu nhân này không đơn giản, rõ ràng cô ta làm bộ hồ đồ, giả trư ăn cọp.”

Điền mama nhân cơ hội đổ thêm dầu vào lửa: “Còn có Chu mama bên Diệp gia phái tới, cùng nhị thiếu phu nhân một xướng một họa, căn bản không để phu nhân trong mắt, xem tình hình này chắc chắn nhị phu nhân đem nội vụ trong Lạc Hà trai giao cho Chu mama xử lý.”

Khuong mama nói: “Lý gia chúng ta không có người sao? Tại sao phải phái người Diệp gia tới? Sợ chuyện gì à?”

Tâm tình Hàn Thu Nguyệt phiền não không dứt, một Minh Doãn đã đủ

khiến bà ta nhưc đầu, hiện tại thêm một Lâm Lan. Hồi tưởng lại biểu hiện của Lâm Lan lúc ở An Hòa đường, trong lòng Hàn Thu Nguyệt bồn chồn, chẳng lẽ cô gái nông thôn này là cao thủ, am hiểu tranh đấu trong gia đình nhà giàu sao? Nhìn qua thì cô ta khá ôn nhu hiền thực, thế nhưng mỗi lời nói, mỗi cử động đều vừa hay để cho Lý Minh Doãn mượn đề tài nói chuyện của mình, bây giờ lại giả vờ ngây ngốc nói ba xạo đuổi Diên mama... Hàn Thu Nguyệt dần dần tỉnh táo, xem ra lần này là bà ta đã khinh thường, mất thể thượng phong, bất quá thời gian còn nhiều, bà ta không tin không trùng tri được một cô gái nông thôn.

“Chu mama là người cũ của Diệp gia, lúc còn trẻ theo Diệp lão thái gia vào Nam ra Bắc, cũng có chút kiến thức thủ đoạn, Diệp gia phái bà ta tới đây chính là để đề phòng chúng ta, sau này các người nên tỉnh táo coi chừng, chớ phớt lờ.” Thần sắc Hàn Thu Nguyệt ngưng trọng.

“Suy cho cùng thì cô ta cũng chỉ là một người vợ không ra dạng gì.” Khương mama khinh thường Lâm Lan nói.

Hàn Thu Nguyệt cười lạnh: “Cho dù cô ta chỉ là một người vợ không ra dạng gì nhưng sau lưng cô ta là cả Diệp gia.”

Tại sao Diệp Tâm Vi vừa chết thì Diệp đại lão gia tới phát triển làm ăn trong kinh thành? Đơn giản chỉ là vì làm ăn thôi sao? Lão gia nhiều lần tới cửa cầu kiến, lần nào cũng bị sập cửa vào mặt, trong lòng bọn họ không phải oán hận bình thường, lần này Minh Doãn trở lại, Diệp gia lại phái thêm người theo là muốn làm gì? Minh Doãn muốn làm gì trong lòng bà ta rất rõ. Lý Minh Doãn dù sao cũng là nhi tử của lão gia, máu mủ tình thâm, hẳn sẽ không đối chọi gay gắt với cha mình, chỉ biết hướng về phía bà ta. Trong lòng Hàn Thu Nguyệt khẽ run lên, nếu Lý Minh Doãn thi đỗ Trạng Nguyên, chỉ sợ cuộc sống của bà ta sau này khổ sở rồi, không được, chuyện này không thể chậm trễ thêm nữa, phải nhanh chóng nghĩ biện pháp.

Khương mama phần nộ ngậm miệng, trong lòng tự nhủ Diệp gia thì sao chứ? Chỉ là nhà thương nhân, có tí tiền dư bản thôi, lão gia thân là quan lớn, phu nhân cũng là tứ phẩm cáo mệnh*, tại sao phải sợ bọn hắn?

* *Cáo mệnh: phụ nữ được phong tước hiệu trong thời phong kiến, thường thấy trong Bạch thoại thời kỳ đầu*

Diên mama cẩn thận hỏi: “Phu nhân, ... lão nô... lão nô thế nào...”

Hàn Thu Nguyệt nhanh chóng suy nghĩ rồi nói: “Trước hết người cứ lưu

lại bên đó, chú ý nhất cử nhất động cho ta, tùy thời cơ về bẩm báo, về phân tiền công, lúc người ở Lạc Hà trai, mỗi tháng cho nhiều thêm gấp ba bây giờ.”

Điền mama vốn đang buồn bực, không muốn quản chuyện tạp nham bên kia, vừa nghe thấy được thêm bạc, buồn bã trong lòng nhất thời phiêu tán gần hết.

“Bạc này không phải cho không, nếu người làm không xong chuyện... Chúc mama quản chuyện buồng kho không ít người đang trông ngóng đâu.” Hàn Thu Nguyệt khá lo lắng, Điền mama ở bên cạnh bà ta lâu nên đã lơ là quen thói, tính cảnh giác hầu như không có, nếu không cho Điền mama chút áp lực thì sợ rằng không khơi gợi được ý chí chiến đấu.

Điền mama nơm nớp lo sợ vâng dạ, chuyện lần này rõ ràng liên quan đến tiền đồ vận mệnh mình rồi, Điền mama hạ quyết tâm, nhất định phải thể hiện hết bản lĩnh của mình.

Trong Lạc Hà trai, trải qua một phen bố trí của Chu mama, mọi người đã sắp xếp xong xuôi.

Cầm Tú tới báo, nói Điền mama vừa rời đi khỏi Lạc Hà trai.

Chu mama châm chọc: “Đích thị là đi tìm phu nhân, quên đi, chúng ta không ngăn được, cứ xem tình hình bà ta rồi tính, dặn người hầu trong nhà kín mồm kín miệng, không được để lộ nửa điểm.”

Cầm Tú hiểu ý: “Nô tỳ sẽ ngó chừng các nàng.”

Chu mama tỏ ý khen ngợi gật đầu, quả là một nha đầu thông minh.

Trong nhà, Lý Minh Doãn cùng Lâm Lan đang nói chuyện mời khách: “Những mối giao hảo cũ trong kinh thành nhất định phải mời cả.”

Lâm Lan cất kỹ những món tài sản của nàng, không quan tâm nói: “Vậy có phải rầm rộ quá không?”

Lý Minh Doãn trầm mặt, nhíu mày nhìn nàng: “Đơn giản quá, trong lòng cô sẽ không thoải mái?”

Lâm Lan thờ dãi nói: “Vậy còn có thể làm gì? Cha anh đã nói rất rõ ràng, hơn nữa anh cũng đã nói trước mặt mọi người là không cần những nghi thức

xã giao, về phần tôi, không sao cả.”

“Như vậy quá ủy khuất cho cô.” Lý Minh Doãn thở dài nói, trong mắt mang theo sự áy náy.

Lâm Lan liếc hắn một cái, bật cười nói: “Chúng ta không phải là cưới thật, nếu là cưới thật thì khẳng định là không đồng ý, hiện tại... không sao cả.”

Lý Minh Doãn làm bộ nghe theo, tay nghịch chiếc quạt, im lặng một lúc lâu.

Nhìn bộ dạng áy náy của hắn, Lâm Lan khép hộp đang cầm trên tay lại, nói với hắn chuyện Điền mama: “Tôi để cho bà ta đi quản chuyện tạp nham rồi.”

Lý Minh Doãn nhướn mày, khẽ mỉm cười: “Rất tốt, chuyện trong nhà đều do cô an bài, có vấn đề gì tôi sẽ chịu trách nhiệm.” Dừng lại một chút, hắn nói tiếp: “Có điều, cô ngàn vạn lần đừng coi thường Điền mama, hơn nữa, muội phù thủy nhận được tin sợ rằng sẽ thêm vài phần cảnh giác với cô.”

“Cái này tôi đã có chuẩn bị, tóm lại binh tới tướng đỡ, nước tới đắp đất chặn, tôi sẽ ứng phó.” Lâm Lan không xem nhẹ bất luận kẻ nào, mỗi một con cờ đều có tác dụng của nó, cho dù chỉ là con tốt nhỏ, quan trọng là ở chỗ kiên nhẫn, tỉ mỉ, muội phù thủy hao tâm tổn sức suốt ba năm trong nhà này, đột nhiên địch nhân xông vào, nhất thời gấp gáp khẳng định không phải là Lâm Lan nàng.

Đang nói, Bạch Huệ ở bên ngoài lên tiếng xin vào.

Đây là quy củ Lâm Lan mới đặt ra, lúc nàng và thiếu gia nói chuyện, vô luận là ai cũng không được tự ý xông vào, có việc trước tiên phải thông báo, chuyện giả cưới, càng ít người biết càng tốt.

"Vào đi "

Bạch Huệ đi vào, thi lễ xong, nói: “Mới vừa rồi An Hòa đường truyền tới, nói chân nhị thiếu phu nhân bị thương, mấy ngày tới không cần đi thỉnh an, đợi vết thương lành rồi lại đi.”

Lâm Lan biết trong nhà giàu rất chú trọng chuyện quy tắc, chuyện này là không tránh khỏi, có thể trì hoãn được mấy ngày cũng tốt.

"Biết rồi." Lâm Lan cười nhạt một tiếng.

Bạch Huệ bầm xong chuyện không đi luôn, có vẻ như muốn nói gì lại thôi.

Lâm Lan hỏi: "Còn có chuyện gì?"

Bạch Huệ liếc nhìn nhị thiếu gia, cắn cắn môi, giống như lấy hết dũng khí nói: "Nhị thiếu gia sắp phải tham dự thi Hương, trước kia là nô tỳ cùng Tử Mặc hầu hạ nhị thiếu gia đọc sách, nô tỳ sợ Cẩm Tú cùng Xảo Nhu nhất thời chưa thích ứng được..."

Giọng nói mỗi lúc một thấp xuống.

Thình cầu này vốn hợp lý nhưng thần thái Bạch Huệ lại không tự nhiên cho lắm, Lâm Lan cảm thấy Bạch Huệ không đủ hào phóng, lúc trước xử lý sự vụ trong việc khôn khéo bao nhiêu thì giờ ngược lại bấy nhiêu.

Nhìn nhị thiếu phu nhân không đáp lời, Bạch Huệ vội vã giải thích: "Hay là đợi nhị thiếu gia thi Hương xong..."

Đột nhiên Lý Minh Doãn mở miệng: "Không cần, nhị thiếu phu nhân vừa mới tới, có nhiều chuyện cần người giúp, người ở bên hầu hạ nhị thiếu phu nhân."

Bạch Huệ chậm chạp đáp: "Vâng... Nô tỳ cáo lui."

Lâm Lan chờ khi cửa phòng khép lại, liền nhìn chăm chăm Lý Minh Doãn, mang theo một tia đắc ý.

Lý Minh Doãn khẽ cười nói: "Sao nhìn tôi chăm chú vậy?"

"Anh thành thật khai báo, Bạch Huệ có phải là nha hoàn thông phòng* không."

* Thông phòng: hầu ngủ

Chương 068 – Gặp hạn

Lý Minh Doãn ngẩn ra sững sờ, thấy buồn cười: "Sao cô lại có ý nghĩ như vậy?"

Lâm Lan chăm chú nhìn hắn, rất chân thành nói: “Anh chỉ cần nói đúng hay không.”

Vấn đề này rất quan trọng, nếu như vậy thì nàng không thể đối đãi với Bạch Huệ giống như những nha hoàn khác, phải biết rằng một khi nữ nhân yêu thì rất dễ mất đi lý trí, xử lý vô ý, có khả năng sẽ dẫn đến hậu quả khôn lường, nàng không sợ mù phù thủy sử dụng các loại thủ đoạn gì, nhưng nàng sợ xảy ra chuyện từ chính trong nhà mình, vấn đề này khiến nàng không khỏi phiền não.

Lý Minh Doãn lạnh nhạt nói: “Không phải.”

Lâm Lan lườm hắn, chăm chú quan sát như muốn nhìn thấy mọi thứ trong đáy lòng hắn.

“Trên hiệp ước của chúng ta có một điều, trước khi tôi rời đi, không cho phép anh cưới vợ bé.” Lâm Lan nhắc nhở.

“Tôi biết.”

“Hầu nữ cũng không thể có.”

“Được...”

“Bạch Huệ kia giờ làm sao?”

“Cô xem làm thế nào thì làm, có thể lưu lại thì lưu, không lưu lại được thì cho đi.”

Nàng hỏi đơn giản, hắn trả lời gọn gàng.

Nhìn thần sắc thản nhiên của hắn, lòng Lâm Lan bình tĩnh trở lại, nhưng ra vẻ không vui nói: “Đây chỉ là lời ngoài miệng của anh, biết đâu quay đầu đi lại tiếc nuối.”

Lý Minh Doãn khẽ mỉm cười: “Trên hiệp ước còn một điều, phải tin tưởng đối phương, tôi tin cô, cô cũng phải tin tôi.”

Lúc này Lâm Lan mới hài lòng, cẩn thận nghĩ xem, có lẽ là nàng đa tâm, kiếp trước đã thấy nhiều phim cổ trang, không thiếu thiếp thân nha hoàn tự nghĩ chiêu tiến cử, bộ dạng Bạch Huệ không tệ, da trắng nõn nà, dáng vẻ thanh tú, lại hầu hạ Minh Doãn từ nhỏ. Minh Doãn ưu tú như thế, ngay cả

những thiên kim tiểu thư cũng thèm muốn hẳn, thấy hẳn là trái tim đã loạn nhịp rồi, huống chi là nha hoàn bên cạnh, đối với Minh Doãn sinh ra chút ái mộ chi tình cũng là hợp lý.

Nếu như Bạch Huệ thật sự động tâm, nàng nên làm gì bây giờ? Thành toàn? Duy trì hài hòa nơi đây?

Lý Minh Doãn là một nam nhân bình thường, nghĩ đến hẳn cũng nhu cầu kia, nhưng bọn họ chỉ là vợ chồng giả, không thể nào làm loại chuyện đó, mà ép Lý Minh Doãn nhịn trong ba năm, tựa hồ có chút không nhân đạo...

Thật ra nàng không cho phép Lý Minh Doãn cưới vợ bé hay hầu ngũ gì gì đó, một phần vì muốn dùng toàn lực đối với với vợ chồng mù phù thủy, phần còn lại vì không muốn quan tâm chuyện tranh giành thế thiếp, dĩ nhiên, nàng biết rõ mình không thể nào ăn giấm, cũng chẳng có tâm sức đâu mà làm chuyện đó. Do tình hình trước mắt, nàng không thể nào hai mặt giáp địch, chuyện đó không tốt.

Một phen suy xét, Lâm Lan quyết định quan sát trước rồi sẽ tính tiếp.

Trong Vi Vũ hiên, suốt một ngày tâm thần Đinh Nhược Nghiên bất an, thù hoa thì đâm kim vào tay, uống trà thiếu chút bỏng miệng.

Lục Ý một bên vô cùng lo lắng, thật ra thì, kể từ khi biết nhị thiếu gia muốn trở về, đại thiếu phu nhân bắt đầu không được bình thường. Nàng theo hầu đại thiếu phu nhân từ nhỏ, tâm sự của đại thiếu phu nhân nàng hiểu rõ hơn ai khác. Hi vọng đại thiếu phu nhân có thể nhanh chóng bước qua được những ưu tư lần này, chốc lát buông bỏ, bằng không, sớm muộn cũng sẽ gây ra tai họa.

“Lục Ý, lễ vật ta dặn em chuẩn bị thế nào rồi?” Đinh Nhược Nghiên miễn cưỡng hỏi.

Lục Ý hoàn hồn, cười nói: “Đã chuẩn bị xong, lúc này đưa qua ạ?”

“Tặng làm sao đừng khiến người ta cảm thấy chúng ta thất lễ, sau này cũng là người một nhà.” Đinh Nhược Nghiên cười khổ nói.

“Vâng.” Lục Ý lên tiếng.

“Không đưa.” Lý Minh Tắc từ bên ngoài đi vào, vừa lúc nghe được Nhược Nghiên tặng lễ vật cho vợ chồng Minh Doãn, kiên quyết phản đối.

Lục Ý khó xử nhìn thiếu phu nhân.

Hôm nay Lý Minh Tắc rất căm tức, hẳn vốn tưởng rằng phụ thân sẽ không nhẫn tâm trách phạt Minh Châu, không nghĩ tới, phụ thân lại phạt Minh Châu quỳ hai canh giờ, hẳn câu tình còn bị mẫu thân ngăn lại, chuyện gì xảy ra thế này? Chẳng lẽ Minh Doãn trở lại, cái nhà này phải thay đổi cả sao?

Nghĩ đến cảnh cáo lúc trước của mẫu thân, hôm nay lại thấy phụ thân dung túng Minh Doãn, Lý Minh Tắc càng căm giận, lại còn cảm nhận được mối nguy cơ, nếu để cho Minh Doãn được thế cung chiều, địa vị hẳn vất vả đạt được sắp tới sẽ xuống dốc không phanh rồi.

Đinh Nhược Nghiên đưa mắt ra hiệu cho Lục Ý lui xuống. Tự mình rót trà cho Lý Minh Tắc, đưa đến bên tay hắn, ôn nhu nói: “Tôi biết anh không thích bọn họ, nhưng mọi người cùng ở dưới một mái hiên, ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, không nên tỏ thái độ khó chịu như thế. Ngoài ra, anh thân là đại ca, lẽ nào đệ đệ thành thân không có chút lễ vật? Nếu truyền ra ngoài, thân làm đại ca như anh chẳng phải bị chê cười, còn đâu thể diện.”

Lý Minh Tắc im lặng, không phải không thừa nhận lời Nhược Nghiên có lý, nhưng vẫn phần nộ hỏi: “Nàng chuẩn bị lễ vật gì?”

“Chỉ có chút châu báu trang sức, là đồ tôi không thích.” Đinh Nhược Nghiên tùy ý nói, nếu để cho Minh Tắc biết, nàng tặng một phần lễ vật xa xỉ, chỉ sợ lại nổi khùng lên.

Lý Minh Tắc tức giận nói: “Đứa con gái nông thôn kia không xứng với đồ tốt.”

Đinh Nhược Nghiên ngao ngán lắc đầu, trong mắt người khác, Lâm Lan là một cô gái nông thôn bé nhỏ không đáng kể, nhưng trong mắt Minh Doãn, Lâm Lan là bảo bối, hôm nay nhìn Minh Doãn không tiếc trở mặt với cha mẹ vì Lâm Lan, nếu không phải vì yêu vô cùng, sao lại khấn trương như thế. Đinh Nhược Nghiên cảm thấy lòng tràn đầy khổ sở, Minh Tắc luôn miệng nói quan tâm nàng, thích nàng, nhưng hẳn vĩnh viễn không thể làm được những việc như Minh Doãn.

Điền mama tràn đầy lý tưởng hào hùng trở lại Lạc Hà trai, thấy tất cả bọn hạ nhân đang đứng trong viện, Chu mama đang đứng nói.

“Nếu nhị thiếu gia và nhị thiếu phu nhân đem chuyện trong viện này giao cho ta xử lý, ta sẽ cố gắng tận tâm tận lực làm cho tốt, mỗi người các người cũng cố gắng làm việc của mình cho tốt, nhị thiếu gia cùng nhị thiếu phu nhân tự nhiên sẽ có thưởng, nếu làm không tốt, làm trái với quy củ trong viện, bất kể người được nhị thiếu phu nhân coi trọng hay là đặc lực bên nhị thiếu gia, hoặc có bất kỳ quan hệ nào đi chăng nữa, nhất nhất xử trí theo luật trong viện, tuyệt đối không dung túng, mọi người nghe rõ chưa...” Chu mama nghiêm nghị nhìn mọi người.

Mọi người đều lớn tiếng đồng ý: “Nghe rõ ràng...”

Điền mama cảm thấy da đầu tê dại.

Chu mama liếc mắt thấy Điền mama trở lại, lại nghênh ngang đứng ở đầu, thể hiện thân phận hơn người của mình, trong lòng cười lạnh.

“Cầm Tú, người đem quy củ trong viện đọc cho mọi người nghe, cũng là để cho người mới tới học.” Chu mama liếc mắt nhìn Cầm Tú, Cầm Tú lĩnh hội được, cầm lấy quy củ Lý gia lớn tiếng đọc chậm.

“Đối với phân phó của chủ nhân không được bằng mặt mà không bằng lòng...”

“Không được bất kính đối với chủ nhân, không được tùy ý thăm dò ý tứ chủ nhân, không suy đoán lung tung tâm tư chủ nhân...”

“Không được tùy ý phao tin đồn, mê hoặc lòng người...”

“Không được tự ý rời bỏ cương vị, nếu có việc phải rời đi, phải được sự đồng ý của quản gia...”

Những quy củ này, Chu mama sớm nghe nhiều đã thuộc, thường ngày bà dạy dỗ thủ hạ cũng chỉ nhắc nhở qua vài câu, chưa từng thấy cho trình trọng đọc như thế này. Lần này, để cho Điền mama nhìn thấy uy tín của bà nên đã sai người đọc rõ ràng từng câu chữ.

Cầm Tú lưu loát đọc quy củ từ đầu tới cuối.

Chu mama hài lòng gật đầu, ý bảo nàng lui ra. Lớn tiếng hỏi: “Mọi người đều nghe rõ rồi phải không?”

Mọi người lớn tiếng trả lời: “Nghe rõ ràng...”

Điền mama miễn cưỡng lâu bầu.

Sắc mặt Chu mama dịu xuống, nói: “Những quy củ này, mọi người ở Lý gia chắc đã học qua, nhưng ta thì nghe lần đầu, cũng coi như biết được, từ nay về sau, trong viện này, từ trên xuống dưới, tất thấy đều phải tuân thủ nghiêm chỉnh quy củ này, nếu ta phạm sai lầm, ta tự nhiên chịu phạt, mọi người phạm sai lầm, cũng sẽ phải chịu phạt, nhất là Ngân Liễu, Ngọc Dung, còn cả mấy người Văn Sơn mới tới nữa, nên chú tâm mà học hỏi.”

Ngọc Dung vội vã lên tiếng: “Vâng...”

Mặt Điền mama đã lộ vẻ khó chịu, mới ngày đầu đã thế này, bà ta còn phải chịu hành hạ thế này bao lâu?

“Điền mama...”

Điền mama đột nhiên bị Chu mama điểm danh, trong lòng hơi hốt hoảng, theo bản năng tiến lên phía trước một bước.

Chu mama nở nụ cười âm áp, giọng nói thân thiết: “Điền mama cũng là người ở lâu trong phủ, sau này đây có chỗ nào không hiểu, phiền mama dạy dỗ.”

Điền mama thấy Chu mama có ý cất nhắc bà ta, liền cậy già lên mặt: “Cái này là điều đương nhiên, hạ nhân trong phủ này, những đứa khá khá đều là ta dạy dỗ.”

Chu mama cười cười, hỏi: “Điền mama mới vừa đi ra ngoài?”

Điền mama có chút không vui, bà quản lắm chuyện thật, liền giải thích: “Nhớ tới buồng kho bên kia còn chút chuyện chưa giải quyết hết, sợ người tiếp nhận không hiểu nên qua đó dặn dò một tiếng.”

Chu mama chợt nói: “À... Khó trách, mới vừa rồi nhị thiếu gia phân phó người dọn dẹp vài thứ lặt vặt trong thư phòng, bọn nha đầu tìm Điền mama mà không thấy.”

Điền mama âm ức nói: “Ta sẽ dẫn người qua dọn dẹp.” Nghĩ đến mình sau này phải làm những chuyện vô vị này, trong lòng không thoải mái, thế nhưng nghĩ tới dặn dò của phu nhân, đành nén giận kiên trì một thời gian.

Chu mama chậm rãi nói: “Không cần, nhị thiếu gia cần dùng thư phòng

gấp, ta đã phái người qua dọn dẹp rồi.”

Điền mama trì độn cũng đang hiểu Chu mama đang quở trách bà ta không làm tròn nhiệm vụ, lại còn trước mặt nhiều hạ nhân như thế, hạ thấp thanh danh bà ta.

“Cầm Tú, mới vừa rồi đọc điều số hai mươi tám trong quy củ là gì?” Chu mama hỏi.

Cầm Tú mở sách ra đọc: “Không được tự ý rời bỏ cương vị, nếu có việc phải rời đi, phải được sự đồng ý của quản gia...”

Điền mama ý thức được phiên toái, xem ra Chu mama muốn chinh bà ta. Bà ta ngượng ngùng nói: “Ta thấy trong viện không có việc gì, lại nhớ ra bên buồng kho có chuyen, cho nên liền rời đi trong giây lát...”

Chu mama cười lạnh một tiếng: “Điền mama, trong viện không có việc gì cũng không phải chúng ta quyết định có hay không, nếu không trong phủ sẽ không đề ra những quy củ như vậy, mama trông coi những việc lật vật ở đây, mặc dù việc này khá thanh nhàn nhưng lúc nào cũng có thể phát sinh, mà chủ tử không thể nào chờ lúc có việc mới tìm bà làm việc, nếu vậy chẳng phải là loạn điền đảo sao? Mama nói có đúng không?”

Điền mama nhất thời cứng họng, âm thầm kinh hãi, chẳng lẽ Chu mama này có ý chinh bà ta?

“Mặc dù mama là lão nhân trong phủ, cũng là vì công sự trong phủ mới phạm sai lầm, nhưng đã là lệnh của nhị thiếu gia, phải nghiêm khắc kiểm điểm, lần này là lần đầu, không phạt sợ mọi người không phục, phạt rồi lại sợ bên phu nhân hiểu nhầm, mama nói ta phải làm thế nào cho phải?” Chu mama làm bộ khó xử nói.

Trong lòng Điền mama biết rõ, mình rõ ràng bị chơi xỏ, nhưng người ta mở miệng ngậm miệng quy củ, lại là quy củ trong phủ, chẳng thể làm gì khác là nhận phạt.

“Ta nhận phạt.” Điền mama buồn bực nói.

Chu mama thở dài: “Vậy thì phạt nửa tháng bổng lộc, Cầm Tú, người ghi lại chuyện này, Điền mama phạm lỗi chuyện gì, người chứng kiến, loại xử phạt nào, phải ghi chép rõ ràng, những người vi phạm sau này cũng phải ghi lại.”

Điền mama nghe vậy hận thấu xương, chiêu này của Chu mama quá ngoan độc, tương lai bất kể thế nào bà ta cũng phải chịu cái danh này rồi. Hừ, phu nhân sẽ không để yên đâu, cứ chờ đấy.

“Điền mama, sau này nhớ không được tùy ý rời viện, nếu có việc gì gấp phải đi thì tới báo trước cho ta, ta cũng không phải người không hiểu đạo lý tình người.” Chu mama ôn nhu nói, bộ dạng rất thân thiện.

Điền mama cơ hồ tức ói máu, trong vòng một ngày hai lần chịu nhục, những kẻ này xem ra không phải đèn đã cạn dầu, nhiệm vụ lần này của bà ta không phải gian khổ bình thường rồi.

Chương 069 – Vai phản diện

Hôm nay Điền mama mặt sạch thể diện, lại còn bị ghi lại tội vào sổ sách, hơn nữa Chu mama bố trí người ở Lạc Hà trai như những thùng sắt, nước gội không vào, sau này ta bà ta muốn đi gặp phu nhân bên kia thực không dễ dàng, trong lòng buồn bực tới cực điểm.

Đúng lúc này Xảo Nhu tới báo, phòng thiếu gia đã sửa sang gần xong, để Chu mama dẫn người qua, còn đồ gì không cần thì bỏ nốt.

Lúc này Điền mama mới ý thức được một vấn đề, nhị thiếu phu nhân cho bà ta làm quản sự việc vặt nhưng không cho bà ta thủ hạ, bà ta chỉ có một mình.

Đúng lúc Xảo Nhu chạy tới báo trong phòng còn việc.

Điền mama không đi không được, đi tìm Bạch Huệ, muốn Bạch Huệ cho bà ta mấy người hầu, bà ta không muốn đi tìm Chu mama.

Tìm một vòng không được, đụng phải Như Ý, Như Ý nói: “Đại thiếu phu nhân phái Lục Ý tới tặng lễ vật, nhị thiếu phu nhân sai ta đi dâng trà.”

Điền mama lại phải nén giận, ngay cả Lục Ý cũng có thể được nhị thiếu phu nhân mời uống trà, bà ta dù gì cũng đã từng hô mưa gọi gió ở chức vị quản gia buồng kho, ai gặp cũng phải nể đôi phần, hôm nay vất vả tìm trợ thủ không ra, chưa nói đến được uống trà.

Tức giận cũng không tìm được ra người, cuối cùng Điền mama không thể làm gì hơn là đi tìm Thư Vân, Thư Phương, hai người này đang lúc nhàn rỗi.

Thư Phương nói: “Không phải chúng ta không chịu cùng Điền mama đi làm việc, thật sự là hôm nay Chu mama đã phân phó, sau này không được tùy tiện đi vào viện, tránh quấy rầy thanh tĩnh của nhị thiếu gia, Điền mama vốn là lão nhân trong phủ còn bị xử phạt, hai chúng ta nào dám làm trái quy củ.”

Điền mama tức tới nổi mặt trắng bệch, chỉ vào mặt Thư Phương mắng: “Lúc chúng ta tới phu nhân nhắn nhủ thế nào? Mới chỉ thấy chút chuyện vặt đã rụt cổ rồi sao, ngay cả chuyện nhỏ này cũng không dám làm, giữ các người lại có công dụng gì?”

Thư Phương cúi đầu, lòng thầm nghĩ, rụt cổ chả phải là Điền mama bà sao.

Thư Vân đứng ra nói: “Điền mama, lời phu nhân dặn dò chúng ta không dám quên, nhưng nơi này quy củ nghiêm khắc, chớ nói chúng ta chẳng qua chỉ là tiểu nha hoàn chịu trách nhiệm vẩy nước quét nhà, ngay cả Điền mama kinh nghiệm mà cũng lật thuyền trong mương* đó thôi. Nếu trong một ngày, cả ba chúng ta bị phạt, chẳng phải là mất mặt cho phu nhân lắm sao?”

* Thuyền lật trong mương: kêu ngạo mà bại

Mặt Điền mama đen sì, bà ta phất áo hô: “Ta đi tìm nhị thiếu phu nhân.”

Không cho bà ta một trợ thủ nào, đạo lý gì thế này, chẳng lẽ bảo một bà già đi khuân đồ sao?

Như Ý đưa Lục Ý ra cửa, nhìn thấy sắc mặt Điền mama như thể âm ức lắm đang đi tới gần, liền nhẹ ho hai tiếng: “Lục Ý tử tử đi thông thả...”

Lục Ý nhìn thấy Điền mama, cung kính hành lễ với bà ta xong mới rời đi.

Trong lòng Điền mama thư thái đôi phần, rốt cuộc là nha đầu nhà đại thiếu gia tới, đúng là hơn người.

“Điền mama có chuyện gì sao? Như Ý hỏi.

Điền mama ngoài cười nhưng trong không cười, nói: “Ta muốn tìm nhị thiếu phu nhân nói chuyện này.”

Như Ý nói: “Điền mama chờ chút, nhị thiếu phu nhân đang có chút việc.”

Nói xong Như Ý lui ra, không trông truyền cho Điền mama.

Điền mama giận sôi nhưng cũng không dám tùy ý xông vào, không thể làm gì khác là đứng ngoài màn trúc chờ đợi.

Chỉ nghe người bên trong nói: “Chu mama lần này làm vậy có phần hơi quá, mới ngày đầu đã phạt Điền mama, cho dù không giữ mặt mũi cho Điền mama thì cũng phải lưu lại thể diện cho phu nhân chứ? Chuyện này sẽ làm cho phu nhân nghĩ thế nào về ta? Ta sẽ biến thành một người vợ không hiểu chuyện, không biết tốt xấu, không biết tiến lui...”

Là giọng nhị thiếu phu nhân, Điền mama vội vàng đóng tai nghe.

Lại có người nói: “Điều này cũng không thể trách Điền mama, là nhị thiếu gia không tìm thấy người nên giận mới khiến Chu mama nghiêm túc thực hiện quy củ.”

“Haiz... Mặc dù ta không hiểu xử lý chuyện nhà, nhưng cũng biết quy củ quan trọng, ... nhưng mà... Cứ như vậy, ta thật sự không biết làm thế nào, người cũng biết ta xuất thân không tốt, lão gia, phu nhân thật vất vả mới nhận ta vào...” giọng nói lộ ra ý hoảng sợ.

“Nhị thiếu phu nhân nói cũng đúng, có điều, Điền mama tự ý nghỉ việc là sự thật, chỉ trách, không đúng dịp.”

“Được rồi, được rồi, để ta trấn an Điền mama, để bà ấy không làm tướng ta nhằm vào bà ấy.”

Điền mama nghe thế thì chân mày liền giãn ra, thì ra chuyện hôm nay không phải ý tứ nhị thiếu phu nhân, là nhị thiếu gia cùng Chu mama muốn gây khó xử cho phu nhân, hơn nữa vị nhị thiếu phu nhân này hình như rất kính sợ phu nhân... Biết sợ là tốt...

Điền mama tự cho là thăm dò được một tin quan trọng, không khỏi cười vui sướng.

“Điền mama, sao mama lại ở đây...”

Cẩm Tú ở phía sau gọi một tiếng khiến Điền mama đang nhập thần giật mình.

Điền mama quay đầu lại cười mỉa nói: “A, ta có việc tìm nhị thiếu phu

nhân, Như Ý nói nhị thiếu phu nhân đang có việc nên ta chờ ở đây.”

Cầm Tú cười khẽ nói: “Ta vào báo giúp mama một tiếng.”

“Cảm ơn người, việc ta cũng không gấp.” Điền mama cười nói.

Cầm Tú vào nhà, Lâm Lan hướng ra bên ngoài chép miệng, Cầm Tú gật đầu, mím môi cười, Lâm Lan cùng Ngọc Dung nhìn nhau cười thầm, mọi người ngầm hiểu lẫn nhau, lời vừa rồi là cố tình nói cho Điền mama nghe.

Cầm Tú lớn tiếng nói: “Nhị thiếu phu nhân, Điền mama ở bên ngoài nói có chuyện muốn gặp nhị thiếu phu nhân.”

Lâm Lan ra vẻ vội vàng nói: “Còn không mau mời vào.”

Điền mama đi vào, Lâm Lan cười hết sức ôn hòa: “Điền mama, ta cũng đang muốn tìm bà đây.”

Điền mama nghe được mấy lời trước đó, lúc này đối với nhị thiếu phu nhân nơi lỏng vài phần cảnh giác, cười nói: “Nhị thiếu phu nhân có chuyện gì phân phó lão nô?”

Lâm Lan cười nói: “Không vội, Điền mama có việc tìm ta phải không, nói trước đi.”

Điền mama nhanh chóng đem khó xử của mình trình bày, nói xong thấy mình thật đáng thương, tìm trợ thủ không được, bị mọi người khước từ hết cả.

Lâm Lan âm thầm buồn cười, Điền mama không biết, Như Ý khước từ bà ta chính là ý của nàng, kích động bà ta tìm tới nàng, rồi “nghe trộm” được mấy lời nàng nói. Lâm Lan cười nói: “Chuyện này đơn giản, Cầm Tú, người đi nói cho Văn Sơn một tiếng, để hắn lập tức mang hai người tới giúp Điền mama một tay.”

Điền mama tưởng rằng nhị thiếu phu nhân sẽ nói, sau này phái mấy người làm trợ thủ cho mình, trong lòng có chút thất vọng, nói: “Nhị thiếu phu nhân, ngài để cho lão nô quản lý những chuyện vụn vặt, nhưng lão nô không có thủ hạ, chuyện này không dễ làm được, không thể mỗi lần có việc lại tới van xin ngài cấp người...”

Lâm Lan trầm ngâm nói: “Điền mama nói rất đúng, để ta nói với Chu

mama một tiếng, an bài người làm với mama.”

Điền mama nói xong việc của mình, Lâm Lan cho Cẩm Tú cùng Ngọc Dung lui xong mới hướng Điền mama nói: “Chuyện hôm nay mama chớ để trong lòng, Chu mama làm việc có phần cứng nhắc, nhưng không phải người xấu, không cố ý phạt mama đâu. Về phần xử phạt, đã tuyên bố trước mặt mọi người nên ta không tiện làm Chu mama mất thể diện, chuyện đó là tối kỵ phải không... nửa tháng bỗng lộc... Để ta bổ sung cho mama sau.”

Nhị thiếu phu nhân chủ động lấy lòng, Điền mama lộ vẻ thụ sủng nhược kinh: “Thế này sao được? Là lão nô nhất thời phạm sai lầm, sao dám nhận bạc của nhị thiếu phu nhân.”

Lâm Lan ôn nhu nói: “Điền mama đừng khách khí với ta, ta cũng biết, để mama quản chuyện vụn vặt là ủy khuất cho mama, thật sự là hiện tại không có việc gì, Điền mama cứ yên tâm làm việc, qua thời gian, ta thấy có chức vụ hợp với Điền mama sẽ cất nhắc cho mama.”

Điền mama mừng rỡ: “Nhị thiếu phu nhân có lòng cất nhắc lão nô, lão nô sẽ tận tâm.”

Lâm Lan mỉm cười nói: “Mama hiểu là tốt rồi, mau xuống làm việc nhị thiếu gia phân phó đi.”

Đuổi Điền mama xong, Ngọc Dung cùng Cẩm Tú trở về phòng, Cẩm Tú nói: “Nhị thiếu phu nhân không cấp trợ thủ cho Điền mama thật sao?”

Lâm Lan cười lạnh: “Cái này còn xem xét tình hình đã.” Nàng mới chân ướt chân ráo vào cửa, không nên gây chú ý, sẽ làm cho Chu mama cùng Lý Minh Doãn khó xử.

Ngày đầu tiên tiến vào Lý gia cứ như vậy trôi qua.

Cơm tối xong, Lâm Lan nói với Lý Minh Doãn chuyện đại tẩu tặng lễ vật.

Lý Minh Doãn tỏ vẻ thờ ơ, chỉ “Ừ” một tiếng, vẫn không hạ quyền sách trên tay xuống.

Lâm Lan độc thoại: “Tôi nhìn không ra tâm ý vị đại tẩu này, ban ngày lúc ở An Hòa đường nàng ấy không nhìn tôi một cái, lãnh đạm vô cùng, giờ lại tặng phần lễ vật hậu hĩnh như vậy, lại còn nhấn nha hoàn chuyển lời, sau này là người một nhà, nên thân mật hơn...”

Bàn tay đang lật sách của Lý Minh Doãn ngưng lại, suy nghĩ chốc lát rồi nói: “Sau này cô cùng người ta đừng quá khách khí là được.”

Lâm Lan nói: “Đúng thế, tôi không ngu đến mức người ta đưa tới một phần lễ hậu, nói vài lời dễ nghe thì liền làm thân. Ai biết được có phải là Lý Minh Tắc bảo cô ta làm vậy, cố ý thân cận tôi, thừa cơ giở trò, người trong nhà này, tôi không tin được ai hết.”

Lý Minh Doãn đột nhiên cười một tiếng: “Cô biết là tốt rồi.” Sau đó lại cúi đầu tiếp tục đọc sách.

“Sao anh không tới thư phòng mà đọc sách, ở chỗ này nghe tôi làm nhảm làm gì, anh học không vào thì sao?” Lâm Lan rất không thích bộ dạng yên ả lúc này của hắn, nhưng cũng biết thời gian cấp bách nên hắn phải cố gắng từng giây, tuy nhiên cứ thấy hắn ở nơi này là nàng không nhịn được muốn quày rầy hắn.

“Tôi nay tôi ở đây, ngày mai tôi qua thư phòng... ban đêm... cũng ngủ ở thư phòng.” Lý Minh Doãn không quan tâm nói.

“Được rồi, được rồi, không làm phiền anh.” Lâm Lan bĩu môi, nàng mở hòm thuốc, chuẩn bị thay thuốc cho mình.

Vừa mở hòm thuốc ra, Lâm Lan nhìn thấy phong thư phu nhân tri phủ Tô Châu nhờ nàng mang tới kinh thành, suýt té xỉu. Tới kinh thành nàng bận rộn chữa bệnh cho Kiều Vân Tịch nên quên mất, không biết thư này có chuyện gấp gáp gì không, nếu làm trễ chuyện quan trọng nhà người ta, tội này sao nàng gánh được.

“Minh Doãn... Chùng nào thì anh rảnh?”

Lý Minh Doãn nhíu mày, chẳng phải nói không làm phiền hắn sao?

“Việc gì?”

Lâm Lan quơ quơ lá thư: “Tôi quên mất chuyện này, giờ phải mau chóng đưa cho người ta.”

Lý Minh Doãn nhìn thư xong mới nhớ ra, suy nghĩ giây lát, nói: “Nghỉ ngơi một hôm, ngày hôm sau thỉnh an mục phủ thủy xong, tôi cùng cô đi tới phủ Hoài Hóa tướng quân.”

Lâm Lan không hiểu ý Minh Doãn: “Tại sao lại gấp đi thỉnh an thế, mấy ngày nữa không được à?”

Minh Doãn xem xét đầu gối của nàng: “Hiện tại cô đang bị thương đúng không? Sau lưng mụn phù thủy lại xuất phủ, không đi thỉnh an bà ta, chẳng phải là tự nhận mình nói dối sao?”

Lâm Lan như tỉnh mộng, sao nàng có thể quên điềm này chứ.

Chương 070 - Âm áp

Hôm nay là đêm tân hôn, Lâm Lan hành sự y như lúc ở trên thuyền, bản thân đi nằm rất sớm, Lý Minh Doãn ngồi ngoài đọc sách.

Lâm Lan không có thói quen lạ giường, lúc ở gian phòng cũ rích thôn Giản Tây kia, nằm trên phản gỗ hay nằm đất nàng cũng có thể ngủ say sưa như heo.

Nhưng lúc này không sao ngủ được, hôm nay nàng bước vào Lý phủ, tuy nói sớm đã có chuẩn bị tư tưởng nhưng hôm nay tận mắt chứng kiến những người ở đây, tâm tình nàng cũng có phần nặng nề. “Đấu” chỉ là một chữ, nhưng trong chuyện này ẩn chứa nội dung vô cùng phức tạp, lúc nào cũng phải tính toán tâm tư đối thủ, cảnh giác từng giây từng phút, lão già thì đã bộc lộ nhược điềm, hơn nữa đã có Lý Minh Doãn hỗ trợ mặt này, còn nhược điềm của mụn phù thủy là cái gì... Là không nở rời bỏ vinh hoa phú quý, nỗi sợ mất đi tất cả sẽ khiến bà ta quỳnh quáng. Thật ra chỉ cần vạch trần thân phận Minh Châu thì hết thảy mọi chuyện đều được giải quyết dễ dàng, nhưng hình như Lý Minh Doãn không muốn làm như vậy. Hoặc là hấn cho rằng chưa tới lúc, vậy nàng phải tiến hành bước đầu thế nào đây?

Lâm Lan trở mình ngẫm nghĩ, thật ra bộ dạng mụn phù thủy cũng bình thường, chắc chắn là không thể so sánh được với mẹ Minh Doãn, bằng không, không thể sinh ra được Lý Minh Doãn tuấn tú như vậy. Lại nói, mẹ Minh Doãn là nữ nhi Diệp gia, gia đình giàu có, không có đạo lý nào lão già kia lại không thích mẹ Minh Doãn, thế nhưng tại sao lão ta lại thích mụn phù thủy... Lâm Lan ngồi bật dậy, chẳng lẽ, lão già kia bị mụn phù thủy nắm được nhược điềm gì sao? Hà hà, vấn đề này đáng tìm tòi nghiên cứu đây, hôm nay cố ý diễn trò nên không cần thận quan sát đôi câu nam nữ này,

không biết rốt cuộc hai kẻ này tình nồng ý đậm hay là bằng mặt mà không bằng lòng.

“Sao thế? Gặp ác mộng à?” Ngoài màn đột nhiên vang lên tiếng nói rất nhẹ, Lâm Lan vừa suy nghĩ tới nhập thần nên không phát hiện Lý Minh Doãn đi tới.

“Anh làm gì thế? Dọa người ta hết hồn.” Lâm Lan oán trách.

Lý Minh Doãn cúi đầu nói: “Cô không sao thì tốt, mau ngủ đi.” Dứt lời liền đi ra ngoài.

Lâm Lan liếc mắt, vừa rồi nàng gây động lớn lắm sao? Không phải hẳn đang chuyên chú đọc sách sao? Sao lại nghe thấy? Lâm Lan nhìn ra ngoài thấy ánh nến tối hơn lúc nàng lên giường một chút, nghĩ tới khi ở trên thuyền, chỉ cần nàng đi ngủ, Lý Minh Doãn sẽ điều chỉnh ánh nến nhỏ đi. Nàng liền choàng áo khoác xuống giường, ra khỏi phòng ngủ, thấy Lý Minh Doãn đưa sách sát đèn để đọc.

Nghe thấy tiếng bước chân, Lý Minh Doãn quay đầu nhìn nàng, hỏi: “Có phải đèn sáng quá không?”

Lâm Lan cầm cây kéo yên lặng đi tới, kéo bậc nền lên nói: “Hay là cứ để sáng thế này, tránh mắt bị tổn thương, dù sao tối mai anh cũng qua thư phòng rồi.”

Vừa rồi nhìn thấy Lâm Lan cầm kéo, Lý Minh Doãn tưởng nàng định tắt nến, không nghĩ tới nàng giúp hắn tăng ánh sáng.

“Tôi ngủ đây, anh đừng ngủ muộn quá.” Lâm Lan không nhìn thần sắc kinh ngạc của Lý Minh Doãn, xoay người trở về phòng ngủ.

Hồi lâu Lý Minh Doãn mới thu hồi ánh mắt, miệng không tự nhủ khẽ cười, cảm giác thật kỳ diệu, mặc dù bọn họ chỉ là vợ chồng trên hiệp ước, vợ chồng giả, như khi phụ thân lặn tay lên hôn thư kia, một khắc ấy, trong lòng hắn chợt biến hóa vi diệu, không thể nói lên là cảm giác gì, nhưng là... cảm thấy như vậy... rất tốt.

Ngày thứ ba, sáng sớm, Lâm Lan thức dậy, dựa theo quy củ Lý phủ, trước giờ mao* phải đi An Hòa đường thỉnh an.

* Giờ mao: 5 - 7h

Ngân Liễu đặc biệt chuẩn bị trang phục cho nàng, hận không thể đem hết hộp châu báu đắp lên người nàng thành không tước xòe đuôi, Lâm Lan vội vàng kêu ngừng tay ngay.

“Ta chỉ đi thỉnh an, sao phải dùng trang phục long trọng vậy?”

Ngân Liễu nói: “Không long trọng sao được, phu nhân có vẻ không tôn trọng nhị thiếu phu nhân, nhị thiếu phu nhân phải thể diện mới được.”

Lâm Lan xem thường nói: “Chuyện tôn trọng đâu phải muốn là được, không phải là con rôi, đem toàn bộ đắp lên người thể này chỉ khiến người ta chê cười thôi.”

Ngọc Dung cười nói: “Ngân Liễu, người nghe nhị thiếu phu nhân nói rồi đó, nhị thiếu phu nhân chỉ đi thỉnh an thôi, không phải đi khoe của.”

Lúc này Ngân Liễu đành từ bỏ kế hoạch của mình.

Lâm Lan đánh giá mình trong gương, một thân áo quần màu lam, tóc búi đơn giản, cài chiếc trâm ngọc bích trang nhã, dặm chút phấn nhẹ, cả người thoát nhìn rạng rỡ, đáng tiếc hơi gầy một chút, Lâm Lan có chút tự ti khi nhìn phần ngực mình, phần thân thể này thật sự có chút khó coi, không biết sau này có lớn lên chút nào không, tương lai bị gọi là bánh bao nhỏ thì thật tệ, à mà, hình như cổ đai không dùng từ bánh bao nhỏ chỉ ngực nhỏ.

Ngọc Dung đi tới, khẽ cười nói: “Nhị thiếu phu nhân đánh chút phấn vào đã như đổi thành người khác.”

Lâm Lan tự nhủ, chỉ là thoa chút phấn và bôi chút son môi sao?

“Nhị thiếu gia đâu?” Lâm Lan không bận tâm chuyện dung nhan nói, chuyện này đối với nàng không quan trọng, chỉ cần thuận mắt là được rồi.

“Có lẽ là Bạch Huệ đã qua hầu hạ rồi ạ.” Ngọc Dung trả lời.

Lâm Lan không khỏi nhớ tới, đêm qua, nàng phân phó Bạch Huệ sớm nay qua hầu hạ Lý Minh Doãn, lúc ấy trong mắt Bạch Huệ lóe lên tia vui mừng... Haiz... cũng khó trách, Bạch Huệ năm nay mười chín rồi, thiếu nữ độ xuân thì, có thể làm thông phòng Minh Doãn, tương lai làm thiếp thất... coi như là kết quả tốt nhất.

Không lâu sau, Lý Minh Doãn đã tới, so với thần thái sáng láng của nàng,

về mặt Lý Minh Doãn có chút mệt mỏi, xung quanh mắt có quầng thâm nhạt.

“Hôm qua chàng lại thức cả đêm sao?” Trong lòng Lâm Lan có chút oán trách, mấy ngày nữa là thi Hương rồi, nghe nói kỳ thi này rất kinh khủng, so sánh với thi tốt nghiệp trung học thế kỷ hai mươi một còn kinh khủng hơn nhiều lần, trước ngày thi bảy ngày bảy đêm, khắp chốn ăn ngủ đều có sách vở ký hiệu, thân thể ai yếu chắc chắn không trụ nổi, không chừng còn mất mạng.

Lý Minh Doãn nhẹ mím cười nói: “Không có, tới giờ sừ* thì ngủ một lúc.”

* Giờ sừ: 1-3h

“Ngủ một chút? Sao chàng lại liều mạng thế, nếu thân thể suy kiệt thì làm sao đây?” Lâm Lan giận trách.

Nghe lời oán giận của nàng, nhìn thần sắc nhăn nhó của nàng, lòng Minh Doãn dâng lên một niềm ấm áp, liền cười nói: “Phu quân nàng nhìn giống người yếu đuối thế sao?”

Lâm Lan lườm hấn một cái, hỏi ngược lại: “Chàng định lấy cần cù bù thông minh à, là người nước đến chân mới nhảy hả?”

Lý Minh Doãn liền giật mình, ngẫm ngẫm nghĩ nghĩ, quả thật mình không cần liều mạng như vậy, chẳng qua là... Thi Hương lần này đối với hấn vô cùng quan trọng, không dám có nửa điểm qua loa.

“Ta biết lần thi Hương này rất quan trọng với chàng, nhưng chàng phải tin tưởng chính bản thân mình chứ, danh hiệu Lý đại tài tử đâu phải là hư danh cho người ta nói chơi.” Giọng nói Lâm Lan mang theo chút đùa cợt, chớp mắt khích lệ hấn.

Lý Minh Doãn cười khẽ một tiếng: "Biết rồi, phu nhân của ta."

Lần đầu tiên nghe kiểu xưng hô này từ miệng hấn mà lại nói một cách rõ ràng rành mạch, Lâm Lan không khỏi xấu hổ đỏ mặt, nhìn bọn nha đầu đứng một bên cũng hé miệng cười trộm hết cả, nàng bối rối, khẽ gắt: “Không sợ người chê cười.”

Lý Minh Doãn thấy nàng thẹn thùng, nụ cười lại đậm thêm vài phần, ôn nhu nói: “Đi thôi, không còn sớm.”

Lý Minh Doãn cùng Lâm Lan từ cửa hướng Tây vào, Lý Minh Tắc cùng Đinh Nhược Nghiênn ở cửa hướng Đông vào, bốn người chạm mặt nhau.

Lý Minh Doãn hành lễ với Lý Minh Tắc trước: “Đại ca, đại tẩu, tảo*...”

* Tảo: lời chào lúc gặp mặt nhau vào buổi sáng

Trên danh nghĩa Lý Minh Tắc lớn hơn Lý Minh Doãn hai tuổi nhưng Lâm Lan sớm biết vị đại ca này, chỉ ra đời sớm hơn Lý Minh Doãn một canh giờ mà thôi.

Hai ngày nay Lý Minh Tắc suy nghĩ rất nhiều, Nhược Nghiênn cũng khuyên hẳn rất nhiều, đầu óc dần dần nắm được trọng tâm, cố tình cứng rắn với vị đệ đệ này không có điểm nào tốt, một mực nghĩ nên làm thế nào để thân thiết hơn với Lý Minh Doãn, hiện tại Lý Minh Doãn chủ động chào hỏi, Lý Minh Tắc liền chấp tay trả lại lễ, cười ha ha nói: “Nhị đệ tảo, nhị đệ muội tảo...”

Lâm Lan mỉm cười nhún gối hoàn lễ, ánh mắt nhìn Lý Minh Tắc rồi chuyển qua Đinh Nhược Nghiênn bên cạnh.

Đinh Nhược Nghiênn cũng đang khẽ mỉm cười, ôn nhu lẳng lẳng nhìn nàng.

Lâm Lan nhoẻn miệng cười, coi như là lấy lòng, chưa biết tình hình thế nào, khách khí chút cũng không sao cả. Đinh Nhược Nghiênn đúng là một đại mỹ nữ, mặt trái xoan tiêu chuẩn, mày liễu lông mi cong, mắt phượng sáng tựa dòng suối mùa xuân, da thịt nhẵn mịn trơn bóng như ngọc, mặc muôn thân xiêm y màu khói lam, vòng eo nhỏ nhắn, vóc người chữ S tuyệt mỹ... Lâm Lan nghĩ đến thân hình của mình, nhất thời cảm xúc hâm mộ, ghen tỵ đều có cả.

Đinh Nhược Nghiênn cũng âm thầm đánh giá Lâm Lan, nhìn nàng diện mạo thanh tú, nhìn đi nhìn lại cũng chỉ là hai chữ thanh tú mà thôi, gương mặt không có mỹ mạo phi thường nhưng tạo ấn tượng thoải mái cho người đối diện, đôi mắt trong sáng như pha lê, còn lại thân hình cũng thuộc loại bình thường... thì ra, Minh Doãn thích cô gái như vậy. Đinh Nhược Nghiênn ghen tỵ, nếu như đối phương có nhan sắc, có lẽ lòng nàng sẽ cảm thấy thăng bằng hơn một chút, nhưng mà, Lâm Lan trước mắt sao có thể so sánh với nàng?

Lý Minh Doãn cùng Lý Minh Tắc hàn huyên mấy câu, sau đó cùng nhau

vào An Hòa đường.

Sớm có hạ nhân thông báo với phu nhân, nói đại thiếu gia và nhị thiếu gia cùng tới, ở bên ngoài nói chuyện với nhau vài câu.

Hàn Thu Nguyệt có chút thấp thỏm hỏi: “Có gì bất thường không?”

Nha hoàn trả lời: “Đại thiếu gia cùng nhị thiếu gia vừa nói vừa cười.”

Tâm trạng lo lắng của Hàn Thu Nguyệt được cất xuống, cuối cùng Minh Tắc cũng thông suốt. Hôm nay là lần đầu tiên Minh Doãn cùng Lâm Lan tới thỉnh an, bà ta sẽ không làm khó hai người, tuy nhiên sẽ chăm chú quan sát Lâm Lan cẩn thận.

Khuong mama cười cười, đi phân phó nha hoàn: "Đi lấy thêm hai bộ bát đĩa."

Nha hoàn nhanh chóng đi xuống.

Lúc này Khuong mama mới thấp giọng mỉm cười: “Lão nô nghe nói đại thiếu phu nhân khuyên nhủ đại thiếu gia không ít.”

Hàn Thu Nguyệt khẽ gật đầu: “Nhược Nghiên là một đứa thông minh.”

Hàn Thu Nguyệt chợt nhớ tới một chuyện, hỏi: “Đã dặn bên Minh Châu chưa?”

“Sớm đã thông báo ạ, tiểu thư sẽ đến trễ một chút.” Khuong mama trả lời.

“Hiện tại ta lo lắng nhất là Minh Châu, nha đầu này ngoài miệng vâng dạ đáp ứng, nhưng tính tình nóng nảy... haiz... Không làm người ta bớt lo chút nào được.”

“Biểu tiểu thư còn nhỏ tuổi, phu nhân nên từ từ dạy nàng.” Khuong mama cười nói.

“Nó còn nhỏ, bà nên chú ý một chút, ta muốn thấy nó khôn khéo thông minh hơn.” Ánh mắt Hàn Thu Nguyệt lóe lên một tia lạnh lẽo.

Chương 071 - Một bữa điểm tâm

Lý Kính Hiền đã sớm vào triều, cho nên, cái gọi là đi chúc buổi sáng tốt lành, chính là thỉnh an một mình mù phù thủy.

Hàn Thu Nguyệt làm bộ mẹ hiền, ra dáng quan tâm vết thương của Lâm Lan: “Vết thương thế nào rồi?”

Lâm Lan cũng nhanh chóng nhập vai nhân vật hiền lương thực nữ, khẽ sụp mắt xuống, cung kính, đối với mẹ chồng cảm kích vô cùng.

“Khiến mẫu thân bận tâm rồi, chỉ là một vết thương nhỏ, không sao ạ, cũng đã kết vảy rồi.”

“Nếu không sao thì ta yên lòng rồi, tuy nhiên vẫn nên cẩn thận, đừng để dính nước, lưu lại sẹo không tốt.” Hàn Thu Nguyệt dặn dò chu đáo.

Lâm Lan “Dạ.” một tiếng ngọt ngào.

Không khí hết sức hòa hợp.

Lúc này Hàn Thu Nguyệt mới chuyển đề tài sang chuyện học hành của Lý Minh Tắc và Lý Minh Doãn.

“Lần thi Hương này, lão gia ký thác kỳ vọng vào hai huynh đệ con rất nhiều, hai con nên chăm chỉ học hành, không nên cô phụ kỳ vọng của lão gia, tương lai Lý gia đều trông cậy cả vào hai con.”

Lý Minh Doãn cùng Lý Minh Tắc đồng thanh nói: “Vâng...”

Hàn Thu Nguyệt nhìn qua sắc mặt Lý Minh Doãn, ra vẻ thương yêu nói: “Có điều, vẫn phải chú ý thân thể, đừng để thân thể mệt nhọc quá độ, Khương mama, nhớ dặn phòng bếp, mỗi ngày chưng thêm cho hai vị thiếu gia một chén súp, học hành vất vả, phải bồi dưỡng thân thể cho tốt.”

Khương mama cười ha ha vâng dạ.

Hai vị nhi tử lại đồng thanh nói: “Đa tạ mẫu thân quan tâm.”

Thật là một cảnh tượng ấm áp, mẫu tử tử hiếu, đáng tiếc... Lâm Lan cùng Lý Minh Doãn đã sớm nhìn thấu bộ mặt thật của mù phù thủy, bà ta muốn sắm vai mẫu tử này thì hai người bọn họ đành hòa vui theo bà ta chút vậy.

Xuân Hạnh tới hỏi: “Phu nhân, nên dùng điểm tâm chứ ạ?”

Hàn Thu Nguyệt cười ôn hòa: “Hôm nay, cuối cùng người một nhà cũng đông đủ, mọi người hãy lưu lại cùng ta dùng bữa điểm tâm.”

Điểm tâm nhanh chóng được dọn ra, ăn sáng thôi nhưng rất thịnh soạn, mười mấy món ăn, nào là sủi cảo hấp, bánh bao nhân thịt, bánh hoa quế, lại cả cháo táo đỏ, Lâm Lan âm thầm cảm khái: Điểm tâm thôi cũng phô trương vậy, lão già họ Lý kiếm đâu ra lắm bổng lộc vậy, sợ là những thứ họ đang ăn cũng là tiền của mẹ Minh Doãn để lại, xem ra mẹ Minh Doãn đúng là đáng thương, rời bỏ nơi này, để lại phần lớn gia sản cho mục phù thủy hưởng dụng.

“A, bánh bao nhân thịt, cái này ta thích nhất.” Lý Minh Tắc cười nói. Thúy Chi đứng một bên thức thời nhanh chóng gấp một cái bánh cho đại thiếu gia, nhân tiện giới thiệu: “Nước ngào bột hôm nay là nước xay tôm nõn mà đại thiếu gia thích nhất đấy ạ.”

Hàn Thu Nguyệt nhìn nhi tử mình ngon miệng, không tự giác nở nụ cười ôn nhu, bỗng nhiên nghĩ ra còn một “nhi tử” ở đây, liền ôn nhu hỏi: “Không biết Minh Doãn thích ăn cái gì, để bảo phòng bếp làm.”

Lý Minh Doãn cười nhạt một tiếng: "Phụ thân từ nhỏ đã dạy nhi tử, phải cần cù tiết kiệm, cuộc sống quá mức an nhàn sẽ khiến cho người ta không muốn phấn đấu, yên tĩnh mà hưởng lạc, cho nên, nhi tử đối với mấy thứ này không để ý, có trà xanh cơm nhạt cũng đủ.”

Lấy lòng không được còn bị châm chọc, nụ cười trên mặt Hàn Thu Nguyệt cứng ngắc, lúng túng nói: “Phụ thân con nói rất đúng.

Lý Minh Tắc mắt hửng, mẫu thân có hảo ý, người không linh tình thì thôi, cần gì chê cười, ăn điểm tâm thôi cũng nói nhiều như vậy, thật khó hầu hạ.

Đinh Nhược Nghiên nhìn hấn muốn làm loạn, vội vàng đá chân Lý Minh Tắc dưới bàn, còn bản thân thì yên lặng ăn cháo.

Lý Minh Tắc miễn cưỡng nén giận, hậm hực cắn từng miếng bánh bao, hết như cố ý ăn cho Lý Minh Doãn nhìn.

Lý Minh Doãn thì như không có chuyện gì xảy ra, chậm rãi dùng cháo.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người không lên tiếng, chỉ có âm thanh ăn

bánh khoa trương của Lý Minh Tắc, không khí vô cùng lúng túng.

Lâm Lan chậm rãi ăn một miếng bánh bao chay, sau đó ngẩng đầu cười khê: “Bánh bao này rất ngon, không biết làm kiểu gì nhỉ?”

Có người mở miệng đánh vỡ cục diện bé tắc, nếu không ai tiếp lời, chẳng phải là càng ngưng ngưng hơn, Khương mama cười nói: “Cái này rất đơn giản, hầm nhừ thịt chim bồ câu lấy nước trộn bánh, nhị thiếu phu nhân thích thứ bánh này, liền bảo Khâu mama phòng bếp làm ra mười mấy kiểu.”

Đơn giản sao? Làm bánh bao chay còn dùng cả nước hầm chim bồ câu, có mà là cực kỳ không đơn giản thì đúng hơn.

Lâm Lan làm bộ tham ăn: “Tay nghề khâu mama thật tốt, ta chưa bao giờ được ăn thứ bánh bao chay ngon như thế, ngon hơn nhiều so với đồ Quế tẩu làm.”

“Sau này con năng tới đây, để Khâu mama làm cho con ăn.” Hàn Thu Nguyệt cười nói.

Lâm Lan làm bộ vô cùng cảm kích, ra sức gật đầu, lại ăn thêm một cái bánh bao, tiện tay gấp luôn cho Lý Minh Doãn một cái: “Chàng ném thử đi, thật sự rất ngon.”

Lý Minh Doãn không nói gì, chỉ chậm chạp cắn một miếng.

Hàn Thu Nguyệt nhìn Lâm Lan, đột nhiên hỏi: “Bên Lạc Hà trai sắp xếp ổn thỏa chứ? Người hầu có đủ không?”

Trong lòng Lâm Lan cảnh giác, mặt phù thủy muốn nói chuyện Điền mama đây.

Lâm Lan để bánh bao đang ăn dở xuống, cười nói: “Cũng đã tạm ổn ạ, về phần người hầu... trước mắt xem ra là đủ.”

Hàn Thu Nguyệt khê gật đầu: “Vậy thì tốt, sau này có gì không hiểu thì hỏi Điền mama, bà ấy vốn là mama quản buồng kho, ta thấy bà ấy làm việc chu đáo ổn thỏa nên phải bà ấy qua giúp con.”

Ý này rất rõ ràng, Điền mama ở đây vốn được bà ta trọng dụng, là bà ta hảo ý phái Điền mama qua giúp tân nương tử chưa hiểu chuyện, nàng phải trọng dụng Điền mama.

Lâm Lan pha trò nói: "Điền mama rất tốt, rất có khả năng, sau này con sẽ thỉnh giáo Điền mama những việc không hiểu."

Tỏ vẻ ngu ngơ sao, Hàn Thu Nguyệt cười cười, cô định đùa ta hả? Ta nói trắng ra cho cô xem.

"Ta nghe nói, Điền mama ở bên đó quản chuyện tạp nham?"

Lâm Lan nghĩ thầm: Mụ phù thủy muốn đòi lại công đạo cho Điền mama hay đang thử dò xét nàng?

"Thưa mẫu thân, bởi vì Điền mama tới trễ, Chu mama đã an bài mọi chuyện xong xuôi, chỉ còn thiếu chức quản việc lật vật, không thể làm gì khác là để Điền mama làm tạm việc này, sau này sẽ điều chỉnh lại." Lâm Lan đem trách nhiệm đẩy trở lại người mụ phù thủy, việc gì cũng phải chú ý thứ tự đến sau và đến trước. Đó là lẽ bình thường.

Lý Minh Doãn ăn xong, rảnh rảnh rồi rồi nói một câu: "Chu mama là người ở bên cạnh bà ngoại."

Một câu tựa như vô tình nhưng rõ ràng là giải thích cho mụ phù thủy biết Chu mama là người phương nào, cũng biểu lộ rõ lập trường của hắn, Điền mama là người bà phái tới, Chu mama là người bà ngoại phái tới, bên nào nặng, bên nào nhẹ, bà suy nghĩ đi.

Hàn Thu Nguyệt cười mĩa nói: "Có Chu mama ở đó, ta cũng yên tâm hơn."

Lý Minh Doãn nhìn Lâm Lan, ôn nhu nói: "Nàng ăn xong chưa?"

Lâm Lan nhìn miếng bánh bao dở, chẳng phải là còn chưa ăn hết ư?

"Ăn xong rồi." Nàng giả bộ âm ức, làm như không muốn rời mắt trước bàn điểm tâm.

Lý Minh Doãn gật đầu, đứng dậy chấp tay thi lễ với Hàn Thị: "Mẫu thân, nhi tử cùng Lâm Lan còn muốn đi phủ Hoài Hóa Tướng quân báỉ phỏng, xin cáo lui trước."

Hàn Thu Nguyệt rùng mình, phủ Hoài Hóa Tướng quân? Minh Doãn không ở kinh thành nhiều năm, sao giờ trở lại đã có giao tình với Tĩnh Bá Hầu và Hoài Hóa Tướng quân? Chẳng lẽ lúc ở Phong An đã sớm an bài

nhiều việc?

Trong lòng nghi ngờ nhưng không thể hỏi, không thể làm gì khác hơn là nói: “VẬY các con đi đi.”

Lâm Lan đứng dậy hành lễ cáo lui.

Hai người dắt tay nhau ra khỏi An Hòa đường.

Lâm Lan phỏng má, u oán nói: “Tôi còn chưa ăn no đâu.”

Lý Minh Doãn đột nhiên cười một tiếng: “Nếu tôi không nhanh chóng mang cô đi ra, chỉ sợ mù phù thủy còn hỏi này hỏi nọ, hưởng hồ, nhìn mấy người này thì đồ ăn ngon đến mức nào cũng như nhai sáp nên thôi, đi thôi, tôi dẫn cô đi ăn.”

Mắt Lâm Lan sáng lên: “Thật không?”

Lý Minh Doãn cười khẽ: “Đương nhiên, cô đi theo tôi, tôi có thể để cô phải chịu đói sao?”

Bên trong An Hòa đường, Lý Minh Tắc đặt đĩa xuống, lâu bầu nói: “Thật mắt húng, ăn một bữa cơm cũng không yên.”

Đinh Nhược Nghiên nhìn sắc mặt mẹ chồng không tốt, khẽ liếc nhìn Lý Minh Tắc ra hiệu, nói: “Đừng chọc mẹ không vui.”

Lý Minh Tắc buồn bực hừ một tiếng: “Ta trở về đọc sách.” Vừa nói vừa chấp tay thi lễ, phần nộ rời đi.

Hàn Thu Nguyệt im lặng lúc lâu, nhìn một bàn đầy thức ăn.

Khương mama phát tay áo một cái cho bọn Xuân Hạnh lui ra.

“Nhược Nghiên, con cảm thấy Lâm Lan là người như thế nào?”

Mẹ chồng đột nhiên quẳng ra vấn đề này, Đinh Nhược Nghiên suy nghĩ một chút, nói: “Con thấy nhị đệ muội thuận phúc khả ái.”

Hàn Thu Nguyệt cười nhạt một cái, thuận phúc khả ái? Xem ra Nhược Nghiên còn quá ngây thơ.

“Con về khuyên nhủ Minh Tắc, đừng có nóng nảy, công danh bản thân quan trọng hơn, đừng có làm bậy rồi ảnh hưởng chính sự.” Hàn Thu Nguyệt

nói.

Đinh Nhược Nghiên cúi đầu đáp một tiếng, chậm rãi lui ra.

“Đại thiếu phu nhân tâm địa quá thiện lương, một chút lòng dạ cũng không có...” Khương mama lo lắng nói, tương lai đại thiếu phu nhân là chủ nhà này, bộ dáng này liệu được không?

Hàn Thu Nguyệt thở dài: “Nếu nó có một nửa bản lĩnh của Lâm Lan thì ta không cần quan tâm nữa rồi.”

Khương mama nhăn chân mày: "Phu nhân nhìn ra cái gì?"

Hàn Thu Nguyệt lạnh lùng nói: “Tốt nhất là chúng ta đã nhìn lầm, nếu không thì khó đối phó đây.”

Khương mama trầm ngâm nói: "Phu nhân nói không sai, mới vừa rồi lão nô nghe cô ta nói chuyện, toàn né tránh mũi nhọn, giả bộ ngớ ngẩn để qua mặt... Hơn nữa, nhị thiếu gia không thực sự nhu thuận với phu nhân.”

“Đâu chỉ là không nhu thuận, nó kính cẩn nghe theo chẳng qua là bề ngoài thôi, trong lòng sợ là hận ta tới mức mong ta nhanh chóng chết đi.” Hàn Thu Nguyệt trầm mặt nói.

“Hai người bọn họ, một linh hoạt, một sắc bén, phối hợp thật đúng là không chê vào đâu được.” Khương mama tức giận nói, một người thì dễ đối phó, hai người liên thủ thì không dễ chút nào.

Thần sắc Hàn Thu Nguyệt càng ngưng trọng: “Cho dù Lâm Lan có là yêu tinh chúng ta cũng đối phó được, khó đối phó chính là Minh Doãn... Không thể lơ là, người đi thông báo, bọn người hầu để tâm quan sát, hợp lý mới động thủ.”

Đinh Nhược Nghiên bước đi về với tâm tư đầy phức tạp, vừa rồi mẹ chồng hỏi câu kia rõ ràng có thâm ý khác. Lâm Lan là hạng người gì, nàng không đo lường được, Lý Minh Doãn coi trọng Lâm Lan như vậy, khẳng định Lâm Lan có chỗ hơn người. Mẹ chồng đối với Minh Doãn nhìn có vẻ từ ái nhưng nàng rất rõ lòng mẹ chồng nghĩ thế nào. Minh Doãn có ý, há nào mẹ chồng lại không để tâm đề phòng? Cho nên, nàng không hi vọng mẹ chồng đối phó Minh Doãn, còn việc muốn nàng giúp trợng phu của mình, thực là rất khó, chỉ hi vọng Minh Tắc có thể bớt nóng tính đi một chút...

Chương 072 - Cần thận thì hơn

Lý Minh Doãn mang Lâm Lan tới tửu lâu “Dật Hương cư” nổi tiếng nhất kinh thành để dùng món ngon.

Lâm Lan đã ngang ngang bụng, nhìn thấy một bàn nhiều đồ ăn, không khỏi ai oán nói: “Quá lãng phí, có người vừa nói là muốn cần kiệm, không thể kiêu sa an nhàn, hóa ra nói một đằng làm một nẻo.”

Lý Minh Doãn liếc nàng một cái: “Kia là có bọn họ, ở đây không có ai.”

Lâm Lan cười giảo hoạt, nháy mắt: “Ý của anh nói là, tôi đi theo anh không phải chịu trà xanh cơm nhạt hả?”

Ánh mắt Lý Minh Doãn ôn nhu, đột nhiên nghiêm túc hỏi: “Nhưng nếu tương lai tôi chỉ có hai bàn tay trắng, cô sẽ nguyện ý theo tôi trà xanh cơm nhạt chứ?”

Lâm Lan cau mày, suy nghĩ một chút nói: “Làm sao anh chỉ có hai bàn tay trắng? Cho dù anh rời Lý gia đi thì không phải còn có Diệp gia sao? Diệp gia có nhiều tiền như vậy, không đến nỗi để cháu ngoại của mình nghèo rớt mồng tơi chứ, hơn nữa, chữ của anh đẹp thế, tùy tiện viết chữ cầm đi bán cũng có thể sống an ổn qua ngày rồi.”

Lý Minh Doãn cười khở một cái, chỉ đồ ăn trên bàn: “Nhanh ăn đi, chúng ta còn phải đi phủ Hoài Hóa Tướng quân.”

Nhiều đồ ăn như vậy không thể nào ăn hết, lại không muốn bỏ phí, Lâm Lan gọi tiểu nhị gọi lại, ý mang về nhà cho đám Ngân Liễu ném thử một chút.

Tiểu nhị kinh ngạc nhìn nàng, khách tới Dật Hương cư ăn cơm chưa ai gói lại đem về.

“Lý công tử, gói lại thật hả?”

Mặt Lý Minh Doãn đen sì.

Lâm Lan dương dương tự đắc nói đầy lý lẽ: “Lãng phí lương thực là một điều đáng xấu hổ, quý trọng lương thực mới là người có phẩm chất tốt.”

Lý Minh Doãn dở khóc dở cười, phân phó tiểu nhị: "Gói lại.", lần này thì hay rồi, chưa tới ngày mai, chỉ e rằng khắp kinh thành này sẽ biết Lý Minh Doãn hẳn tới Dật Hương cư ăn cơm còn gói đem về.

Không lâu sau, Lâm Lan ôm gói lớn gói nhỏ, mặt mày hớn hở ra khỏi Dật Hương cư, mà Lý Minh Doãn thì cúi đầu đi ở phía trước, không ai biết sắc mặt hẳn lúc này thế nào.

Ngồi trên xe ngựa, Lâm Lan nhớ tới một chuyện, rầu rĩ hỏi Lý Minh Doãn: "Nếu phu nhân Tướng quân hỏi, sao lâu như vậy mới đưa thư tới, tôi nên trả lời làm sao? Không thể nói là đã quên mất chứ."

Lý Minh Doãn không để tâm chuyện nàng hỏi, ý như là... chuyện đơn giản thế còn hỏi hẳn ư?

"Nói thật."

Lâm Lan ngượng ngùng: "Rất ngại..."

"Cô yên tâm, phu nhân Tướng quân sẽ không trách cô."

"Làm sao anh biết?" Lâm Lan vội hỏi.

Khóe miệng Lý Minh Doãn cong lên, hẳn cười nói: "Chỉ cần phu nhân Tướng quân biết cô chính là nhị thiếu phu nhân Lý gia nổi danh kinh thành thì phu nhân nhất định sẽ không trách cô."

Lâm Lan có chút giận dỗi. Nàng thừa nhận hẳn nói đúng, nàng bị cha mẹ chồng ghét bỏ, thiếu chút nữa cô gái nông thôn nàng đây không được vào cửa Lý gia, chuyện này ai ai cũng biết, phu nhân Tướng quân biết chuyện chắc cũng không đành lòng trách nàng.

Đến phủ Hoài Hóa Tướng quân, Văn Sơn vào đưa thiệp, nói rõ mục đích đến.

Lâm Lan nhìn trước công treo tám biển "Lâm phủ" thì cười nói: "Nếu là phủ nhà tôi thì hay."

Lý Minh Doãn lắc đầu cười cười: "Nếu là phủ nhà cô thì tốt, mụ phù thủy nhất định buồn bực sinh bệnh nặng mất."

Lâm Lan khinh thường lên tiếng: "Bổn cô nương cho dù gia cảnh nghèo

khó, không có nhà mẹ làm chỗ dựa, nhưng sẽ làm cho bà ta tức tối, không có bệnh cũng sẽ làm cho bà ta có bệnh.”

Phu nhân Hoài Hóa Tướng quân Phùng Thục Mẫn nghe nói người đến là nhị công tử cùng nhị thiếu phu nhân Lý gia gần đây rất nổi danh kinh thành thì kinh ngạc, mình có quan hệ với những người trong “truyền thuyết” này từ khi nào nhỉ? Nghe xong biết là tử tử nhờ đưa tin tới thì vội vàng cho người mời vào.

“Lý công tử, Lý phu nhân, mời ngồi.” Phùng Thục Mẫn nhiệt tình mời khách ngồi và gọi nha hoàn dâng trà.

Lâm Lan nghe theo gợi ý của Lý Minh Doãn, xin nhận tội trước: “Lâm phu nhân, thật sự xin lỗi, vốn định tới thật sớm đưa thư cho phu nhân, nhưng là sau khi tới kinh thành gặp chút việc khó, nhất thời không thể phân thân, kính xin phu nhân tha lỗi.” Lâm Lan vừa nói vừa trình thư lên.

Phùng Thục Mẫn tỏ vẻ hiểu lý lẽ: “Lý phu nhân nói gì vậy, phu nhân không ngại xa xôi mang thư tử tử tới cho ta, ta nên cảm ơn phu nhân mới phải.”

Lâm Lan cùng Lý Minh Doãn không hẹn nhìn nhau.

Một lời này... bị hấn nhìn trúng.

Một lời này... đó là tự nhiên.

Một lời này... nhìn hấn đặc ý kia.

Nhất thời cau mày nhìn Minh Doãn.

Dừng một chút, Phùng Thục Mẫn hỏi: "Xin hỏi Lý công tử, Lý phu nhân, hai vị cùng tử tử là..."

Lâm Lan vội nói: “Mấy tháng trước, chúng ta đi ngang qua Tô Châu, ngẫu nhiên gặp phu nhân tri phủ, phu nhân biết chúng ta muốn tới kinh thành nên nhờ đưa thư giúp.” Lâm Lan không đề cập tới chuyện xem bệnh cho phu nhân tri phủ, tránh cho người ta lo lắng.

Phùng Thục Mẫn gật đầu, cười khẽ nói: “Cũng đã lâu ta chưa gặp tử tử, không biết tử tử có khỏe không?”

“Phu nhân tri phủ vẫn mạnh khỏe.” Lâm Lan trả lời, thầm nghĩ, cho dù

từng không tốt nhưng hiện tại đã ổn thỏa.

Phùng Thục Mẫn nóng lòng nhìn phong thư, xin lỗi nói: “Kính xin hai vị ngồi chờ, cho ta xem thư trước một chút... Đã lâu không có thư nhà...”

Lâm Lan cùng Lý Minh Doãn tỏ vẻ hiểu ý.

Không bao lâu, Phùng Thục Mẫn đi ra, mắt đỏ hồng, hiển nhiên là đã khóc.

Tiếng nói có chút nghẹn ngào: "Để cho hai vị chê cười."

Lâm Lan cùng Lý Minh Doãn nhất tề gật đầu, lần nữa tỏ vẻ hiểu.

Phùng Thục Mẫn lấy lại tinh thần, nói: “Cảm ơn hai vị đã đưa thư của tỷ tới, Lý phu nhân, sau này hãy năng tới đây chơi, xưa này nhà ta vốn cũng vắng, tỷ tỷ nói phu nhân là người vô cùng tốt.”

Lâm Lan không biết trong thư phu nhân tri phủ đã nói gì, nhưng nhất định là có mấy câu hữu ích cho nàng. Hôm nay nàng ở kinh thành không người thân quen, trừ Kiều Vân Tịch thì không quen biết ai, nếu phu nhân Tướng quân có ý giao hảo, nàng tự nhiên vui lòng. Liền cười nói: “VẬY sau này ta xin thường xuyên tới quấy rầy.”

Bởi vì Lý Minh Doãn còn phải về đọc sách nên Lâm Lan không có ý chiếm quá nhiều thời gian của hắn, hàn huyên mấy câu liền đứng dậy cáo từ.

Phùng Thục Mẫn tự mình đưa bọn họ xuất phủ, lại dặn dò lần nữa, Lâm Lan rảnh thì tới phủ chơi.

Đưa mắt nhìn xe ngựa rời đi, Phùng Thục Mẫn thờ dài, thì ra tỷ tỷ bệnh đã hơn nửa năm, thiếu chút không trị được, nàng thì không biết tin tức gì về tỷ tỷ, không nghĩ tới, tỷ tỷ phải chịu khổ sở như vậy, lòng không khỏi đau xót. May mắn gặp được Lý phu nhân này, có đôi bàn tay kỳ diệu đã chữa khỏi bệnh cho tỷ tỷ. Trước kia nghe tin đồn trong kinh thành, nàng cũng cảm động trước thâm tình trọng nghĩa của Lý Minh Doãn, đối với Lâm Lan cũng có đồng tình, nhưng đồng thời cũng không giải thích được, đường đường là Lý công tử của Hộ Bộ Thượng Thư, nhân tài kiệt xuất, sao lại tình sâu nghĩa nặng với một cô gái nông thôn như vậy? Hiện tại nàng đã hiểu, vị Lý phu nhân này xứng đáng được như thế, là người thẳng thắn, đối diện với em gái người nàng cứu mạng không hề nói nửa chữ ân huệ, có lẽ là sợ nàng lo lắng. Một con người hết sức thiện lương, làm phúc không cần báo đáp, đáng giá

để kết thâm giao.

Về đến trong nhà, Lý Minh Doãn đi tới thư phòng đọc sách, Lâm Lan đi trao đổi với Chu mama về hạ nhân trong Lạc Hà trai, trừ người mang từ Diệp gia tới, phải nắm rõ lý lịch những người khác, bao gồm vào phủ khi nào, vào bằng cách nào, biểu hiện thường ngày ra sao, trong nhà còn có những ai.

Mặc dù Lý Minh Doãn nói người trong Lạc Hà trai đều tin tưởng được nhưng Lâm Lan không nghĩ như vậy, dù sao Minh Doãn rời nhà cũng nhiều năm, ai ai cũng có thể thay đổi, tốt nhất là biết rõ ràng. Lạc Hà trai là căn cứ địa của nàng, là đại bản doanh của nàng, nàng phải đảm bảo nơi này thuần khiết sạch sẽ, tránh sinh ra phiền toái không cần thiết.

Chu mama rất đồng ý Lâm Lan làm như vậy, cẩn thận không thừa, chỉ sợ bất cẩn thì đắm thuyền lúc nào không hay. Cho nên, rất nhanh chóng, Chu mama cầm lý lịch mọi người qua.

Lâm Lan cho bọn người Ngân Liễu lui ra, chỉ lưu lại Chu mama, sau đó tỉ mỉ xem xét, không bỏ qua bất kỳ ai.

Chu mama nhìn bộ dạng cẩn thận của nàng, đối với Lâm Lan càng thêm tán thưởng, ánh mắt lão phu nhân quả nhiên chưa bao giờ sai, ban đầu lão phu nhân liếc mắt đã nhìn thấy Lý tiểu nhân là không thể nhờ vả, hết lời khuyên tiểu thư, đáng tiếc tiểu thư bị mê muội, một câu cũng không nghe lọt, nếu chịu nghe nửa lời khuyên của lão phu nhân thì đã không rơi vào tình cảnh như ngày hôm nay, để cho Minh Doãn thiếu gia gặp khó khăn. Bất quá lão phu nhân đã đánh giá thấp Lâm Lan, Lâm Lan lợi hại hơn so với họ đã dự đoán, tâm tư kín đáo, thủ đoạn lợi hại, dựa vào hành động nhắc ghi sai phạm của Điền mama lại cũng đã thể hiện rõ sự khôn ngoan.

Nhìn Lâm Lan lật xong tờ cuối cùng, Chu mama nhỏ giọng hỏi: “Nhị thiếu phu nhân, có cảm thấy người nào không ổn không?”

Lâm Lan nghĩ ngợi một lúc lâu, mở ra một tờ, chỉ vào hai cái tên: “Hai người này, mama trông chừng cẩn thận.”

Chu mama nhìn hai cái tên kia, có chút khó hiểu: “Tại sao vậy?”

“Biết người biết mặt nhưng không biết lòng, cẩn thận một chút thì tốt hơn, ta nghĩ, nhị thiếu gia sắp phải thi Hương, nếu đỗ đạt, người nào sẽ mất hứng nhất? Nhất định là phu nhân, cho nên, ta cảm thấy bà ta nhất định sẽ

giờ thủ đoạn khiến nhị thiếu gia không thi được, chúng ta phải đề phòng một chút.” Lâm Lan trầm ngâm nói.

Chương 073 – Mụ phù thủy phiến não

Kể từ ngày đó, mỗi khi mụ phù thủy sai người mang súp sang Lạc Hà trai, cho dù bà ta có đưa đồ thật hay đồ kém phẩm chất thì Lâm Lan cũng sẽ không để cho Minh Doãn ăn, kiểm nghiệm cũng miễn, phân phó Cẩm Tú rửa bát luôn, không để cho bất kỳ kẻ nào phát hiện. Diệp gia có tiền, nhân sâm hay thứ gì quý cũng có thể mua được, có điều, ngày nào cũng hầm súp uống chỉ sợ Lý Minh Doãn thân thể có cường tráng mấy cũng không chịu được, có khi lại mụ đầu, tiêu hóa không tốt, lại phản tác dụng.

Thành công tương lai của Lý Minh Doãn nên có hẳn một chương kể về công lao của nàng, Lâm Lan vừa làm đội trưởng đội bảo vệ của Lý Minh Doãn vừa là hậu cần của hắn. Nàng lấy kiến thức phong phú về thực phẩm của mình lên danh sách về đồ ăn một cách khoa học cho Lý Minh Doãn.

Chu mama sớm đã chứng kiến Lâm Lan dùng thức ăn làm thuốc chữa bệnh, nhận danh sách thực phẩm liền phân phó Quế tẩu, một ngày ba bữa dựa theo danh sách đó mà nấu cơm, tất cả nguyên liệu đều không dùng đồ Lý phủ mua, tự Quế tẩu mua lấy, bảo đảm an toàn.

Nếu là lúc bình thường, Lạc Hà trai tự bỏ tiền túi, tự cấp tự túc, không tốn công phân phát bạc chắc hẳn Hàn Thu Nguyệt đã vô cùng sung sướng, ước còn không được. Nhưng hiện tại, Lạc Hà trai bày trận địa khó lường, canh phòng nghiêm ngặt khiến lòng bà ta không thoải mái, thứ nhất là bất lợi với kế hoạch của bà ta, thứ hai, không thể thấy tình hình Minh Doãn.

“Phu nhân cần gì phiến lòng vì chuyện này, để bọn chúng tự an bài không phải tốt hơn sao? Đến lúc đó xảy ra chuyện gì thì không thể đổ tội lên đầu phu nhân được.” Khương mama nói.

Hàn Thu Nguyệt nghe vậy, trong lòng như được khai sáng, không phải là có lợi sao? Sao bà ta có thể quên được nhỉ.

“Lão gia, Minh Tắc và Minh Doãn đang bận rộn học, thiếp thân thấy không cần bắt chúng tới thỉnh an mỗi ngày.” Giờ cơm tối, Hàn Thu Nguyệt tự mình dâng trà cho Lý Kính Hiền, vẻ mặt vô cùng ôn nhu.

Lý Kính Hiền tán dương gật đầu: “Bây giờ là thời điểm quan trọng, những thứ thủ tục này có thể miễn thì miễn đi.”

Hàn Thu Nguyệt ngồi xuống một bên, mỉm cười nói: “Thiếp thân cũng nghĩ là như vậy, vốn thiếp thân còn muốn thời gian này để phòng bếp chung súp cho hai đứa nó ăn bồi bổ thân thể, bất quá, Lâm Lan an bài vô cùng chu đáo, viết hẳn danh sách đồ ăn cho Minh Doãn, một ngày ba bữa ăn tự làm lấy, tất cả nguyên liệu nấu ăn cũng là người của Diệp gia giúp đỡ mua tới, vì vậy đã giảm cho thiếp thân không ít tâm tư, aiz... Nếu Nhược Nghiên đối với Minh Tắc được như vậy thì tốt rồi.”

Lý Kính Hiền nghe xong cau mày nói: “Nhi tử Lý gia ta muốn bồi bổ thân thể, sao phải cần Diệp gia chi bạc?”

Hàn Thu Nguyệt cười cười: “Lão gia, Diệp gia chi bạc có gì không đúng? Minh Doãn cũng là cháu ngoại Diệp gia.”

Điểm này dĩ nhiên đúng, hẳn đương nhiên hiểu tâm tư Diệp gia, lão nhị Diệp gia có thành kiến vô cùng lớn với hắn, Minh Doãn ở Phong An mấy năm nay, Diệp gia mất công biết bao nhiêu công sức để ly gián tình cảm phụ tử bọn họ, chuyện này không cần nghĩ hắn cũng biết. Hôm nay Minh Doãn trở lại, Diệp gia dính sát cận kề Minh Doãn không tha.

Lý Kính Hiền buồn bực hừ một tiếng, liếc xéo Hàn Thu Nguyệt: “Không phải là nạng cho người làm khó nó chứ?”

Hàn Thu Nguyệt sợ hãi đứng dậy, ủy khuất nói: “Lão gia sao lại nghĩ như vậy? Từ lúc Minh Doãn trở lại, thiếp thân luôn nghĩ làm thế nào Minh Doãn mới có thể tiếp nhận thiếp thân, như thế nào mới có thể khiến Minh Doãn hiểu được tâm ý chúng ta, coi như là đền bù tổn thương cho nó... Dù sao mẹ Minh Doãn cũng vì thiếp mà... Có thể làm được gì thiếp thân sẽ cố làm, mặc dù Minh Doãn không lĩnh tình nhưng thiếp thân cũng không nổi giận, từ từ rồi sẽ thấu hiểu lẫn nhau, tin rằng Minh Doãn sẽ hiểu chúng ta.”

Miệng lưỡi trơn tru, mặt Lý Kính Hiền đen sì, im lặng không nói lời nào.

Hàn Thu Nguyệt lại tỉ tê: “Thiếp thân có được ngày hôm nay cũng là do lão gia ban ơn, thiếp thân hiểu rõ tâm tư lão gia. Dù sao Minh Doãn cũng là cốt nhục của lão gia, thiếp thân cố gắng thân thiện với Minh Doãn chính là không muốn phá hư tình phụ tử của lão gia, vì lão gia, thiếp thân nguyện ý

làm mọi chuyện...”

Sắc mặt Lý Kính Hiền hòa hoãn đôi chút, thản nhiên nói: “Nàng hiểu được là tốt, hôm này nàng là chủ mẫu trong phủ, Minh Tắc đã nhận tổ quy tông, mục đích của nàng đã đạt được, vì vậy nên chú ý giúp ta trông coi nhà này, chớ để sinh thị phi, khiến người ngoài nói xấu, đến lúc đó liên lụy tới ta, nàng cũng không hay gì đâu.”

Hàn Thu Nguyệt vội vã lấy lòng: “Thiếp thân biết, lão gia chính là ông trời của thiếp thân, thiếp thân được thấy mặt trời cũng là có lão gia.”

Lý Kính Hiền vẫn không yên lòng: “Về chuyện Diệp gia giúp đỡ mua nguyên liệu nấu ăn nàng nhanh chóng xử lý một chút, để cho người ngoài biết được thì không hiểu sẽ phát sinh chuyện gì nữa.”

Mặt Hàn Thu Nguyệt lộ vẻ khó xử: “Chỉ sợ Minh Doãn sẽ không nghe thiếp thân.”

Lý Kính Hiền khó chịu nói: “Phu nhân không chịu động não sao? Chuyện này không giải quyết được thì còn ra thể thống gì.”

“Nếu nó cố tình không đồng ý, thiếp thân có thể làm thế nào?” Hàn Thu Nguyệt làm bộ sầu khổ, bà ta uốn lưỡi này giờ không phải muốn đem việc này đổ lên đầu mình, chẳng qua là muốn lão gia hiểu được một chuyện, không phải bà ta làm không tốt mà là Minh Doãn không lĩnh tình.

Lý Kính Hiền phiền não nói: “Lý gia xuất tiền cho bọn chúng đi mua nguyên liệu nấu ăn.”

Hàn Thu Nguyệt ngạc nhiên, không ngờ tới lão gia nói toạc một câu như vậy.

“Nếu có chuyện gì, đợi Minh Doãn thi xong đã, nếu có thể đỡ Trọng Nguyên..., ta nghĩ cho hai đứa nó làm tiệc cưới.”

Hàn Thu Nguyệt cả kinh, nụ cười trên mặt cứng ngắc: “Chuyện đó rất tốt, thiếp thân vẫn muốn làm điều đó, cảm thấy quá ủy khuất cho đứa nhỏ Minh Doãn này, mà sợ lão gia mất hứng, không dám nói.”

Lý Kính Hiền thở dài nói: “Nàng không biết, mấy ngày nay lên triều, vị nào cũng hỏi ta, lúc nào làm tiệc rượu cho Minh Doãn? Ngay cả thái tử cũng hỏi, nàng nói chúng ta có thể không làm sao?”

“Sao thái tử lại quan tâm Minh Doãn vậy?” Hàn Thu Nguyệt cảm thấy một trận rét run.

Lý Kính Hiền hồi tưởng đến thái tử lời nói.

“Đã đáp ứng sao lại không thoải mái, tiếc gì bữa rượu tiệc? Hình như sự khoan dung của người hơi nhỏ, lại giận dữ với cả nhi tử của mình sao.”

Trời mới biết, hẳn không làm tiệc rượu chính là sợ khiến người ta chê cười, chưa từng nghĩ không làm tiệc rượu cũng bị chế giễu.

“Hôm nay tất cả mọi người coi trọng Minh Doãn, thái tử tự nhiên cũng sẽ chú ý.” Lý Kính Hiền đã ý thức được thái tử có ý lôi kéo Minh Doãn, cứ như vậy, nếu hẳn hẳn là nên có quan hệ tốt với Minh Doãn.

“Trước tiên nàng cùng Lâm Lan qua lại, để thời gian này yên tĩnh cho Minh Doãn học tập.” Lý Kính Hiền thản nhiên nói.

Hàn Thu Nguyệt không cam lòng nhưng vẫn tỏ ra vui vẻ nói: “Thiếp thân đã biết.”

Xem ra kế hoạch thị phi kia không thể bỏ qua, nếu để Minh Doãn một bước lên trời, tâm tư lão gia sẽ nghiêng hẳn về một phía.

Lý Minh Doãn có thể không đi thỉnh an nhưng mẹ phù thủy không nói Lâm Lan có thể không đi, cho nên mấy ngày nay, Lâm Lan đều đi một mình.

Hai ngày đầu, mẹ phù thủy cũng không làm khó nàng, ngược lại đối với nàng rất tốt, giữ nàng lại ăn điểm tâm, cố ý dặn Khâu mama làm bánh bao nàng thích đãi nàng. Thoạt nhìn, mẹ phù thủy đối với nàng thậm chí còn tốt hơn đối với đại tẩu Đinh Nhược Nghiên.

Lâm Lan có chút bội phục sự bình tĩnh của mẹ phù thủy, Lạc Hà trai độc lập khai hỏa, bà ta không hỏi một câu, Lâm Lan một chữ cũng không nói, xem bà có thể nhịn đến bao giờ?

Quả nhiên, đến ngày thứ ba, mẹ phù thủy đã không nhịn được nữa rồi.

Điểm tâm sáng xong, ba người ngồi nói chuyện phiếm.

Mẹ phù thủy cười híp mắt nói: “Lâm Lan, ta nghe nói con có nghiên cứu qua thức ăn có lợi?”

Lâm Lan khiêm tốn nói: “Không dám nói nghiên cứu, chỉ là theo thầy học chút thực phẩm tốt cho cơ thể.”

Hàn Thu Nguyệt cảm thấy hứng thú nói: “Đều nói thuốc bổ không bằng thực phẩm bổ, nhưng chúng ta không hiểu, muốn ăn gì liền ăn thứ đó, muốn bổ thì dùng nhân sâm, tổ yến...v.v. Nếu con hiểu những thứ này, chi bằng để cho Khâu mama học chút ít, coi như cho mọi người được hưởng cùng.”

Lâm Lan cười nói: “Con dâu thấy thần sắc mẫu thân rất tốt, Khâu mama lại làm đồ ăn vừa đẹp mắt vừa dinh dưỡng, con dâu nào dám múa rìu qua mắt thợ.”

Hàn Thu Nguyệt làm bộ ôn hòa nói: “Con đừng khiêm tốn, chuyện con chữa bệnh cho phu nhân Tĩnh Bá Hầu đã lan khắp kinh thành.”

Đinh Nhược Nghiên im lặng lắng nghe nãy giờ, tới lúc này cũng mỉm cười nói: “Cái này ta cũng có nghe, đệ muội có bản lĩnh này, hi vọng sẽ chỉ giáo cho chị dâu.”

Lâm Lan cười nói: “Chỉ sợ khiến mọi người chê cười.”

Hàn Thu Nguyệt cũng cười: “Ta còn sợ rằng con định giấu nghề.”

Lâm Lan hoảng sợ: “Con dâu không dám.”

Khương mama đột nhiên góp lời: “Phu nhân, xem như ngài gặp được người cùng lý tưởng rồi, ngày thường nói mấy chuyện này, lão nô không hiểu chút gì, làm khó phu nhân đàn gảy tai trâu... nhiều năm như thế.”

Hàn Thu Nguyệt cười vui vẻ, chế nhạo Khương mama: “Lúc này đã nhận mình làm trâu rồi hả.”

Mọi người lại một trận cười.

Hàn Thu Nguyệt mới nói: “Lâm Lan à, con tỉ mỉ viết thực đơn cho Minh Doãn nhất định sẽ hữu hiệu, vậy nên công bố danh sách để phòng bếp cùng làm, người hầu bên con có vẻ ít.”

Rốt cuộc nói tới điểm quan trọng, Lâm Lan đem lời giải thích sớm đã chuẩn bị ra nói: “Con dâu vốn là nghĩ như vậy, tiếc rằng Minh Doãn nói ăn quen đồ do chính tay Quế tẩu nấu, thích đồ Quế tẩu làm, chàng cũng nói rằng chỉ bận rộn một đợt này, thi Hương tới, chàng vào trường thi thì mọi

người sẽ đỡ bạn.”

Lâm Lan tỏ vẻ ngượng ngùng nói tiếp: “Thật ra thì, sách dạy nấu ăn con vẫn mang bên người, nhiều lần nghĩ lấy ra, lại sợ mẩu thân ghét bỏ.”

Hàn Thu Nguyệt đã sớm biết Lâm Lan sẽ cự tuyệt nhưng bà ta cũng tỏ ra khách sáo, liền nói: “Nếu Minh Doãn quen dùng đồ Quế tẩu nấu thì đành thế, nhưng thu mua nguyên liệu nấu ăn thì cứ để quản gia trong phủ đi làm, để bên con đỡ vất vả.”

“Con cũng nghĩ là như vậy, không phải chỉ là gà, thịt, tôm, cá sao? Nhưng là Chu mama yêu cầu cao, gà thì phải là gà trống nặng đúng hai cân, cá trích phải nặng sáu lạng, dài không quá ba tấc, ngay cả cải trắng cũng chỉ lấy lõi bên trong, con vừa nghe đã đau cả đầu, không dám để cho quản gia trong phủ đi mua, đã dặn Chu mama tự tay xử lý chuyện phiền toái này rồi ạ.” Lâm Lan phàn nàn.

Hàn Thu Nguyệt nghe xong, cười nhạt: “Nhiều yêu cầu như vậy, gọi người ngoài đi làm thật đúng là không thể nào yên tâm.”

Một câu ám chỉ, ý nói Lâm Lan coi người làm Lý phủ là người ngoài.

Lâm Lan làm bộ như không hiểu, vẫn vẻ mặt rầu rĩ như cũ: “Chu mama biết những thứ này cũng là do học được từ quản gia phủ Tĩnh Bá Hầu, ban đầu phu nhân công bố danh sách thực phẩm nên mọi người rất chú ý, Chu mama liền ghi nhớ, thực sự thì nghe xong đúng là dọa người.”

Hàn Thu Nguyệt cười nói: “Tĩnh Bá Hầu vẫn luôn mong ngóng có con, đương nhiên sẽ chú ý chuyện ăn uống.”

“Cũng được, tùy các con, ta cũng không thể giúp được chuyện đó, nhưng sau này phí thu mua nguyên liệu nấu ăn sẽ lấy tiền của Lý gia, dù gì Minh Doãn cũng là con của lão gia.”

Hàn Thu Nguyệt cho rằng Lâm Lan sẽ từ chối, không nghĩ Lâm Lan lại cao hứng nói: “Vậy thì thật là cảm ơn mẩu thân.”

Bạc này vốn dĩ là thuộc về Minh Doãn, nàng đương nhiên không từ chối.

Chương 074 - Lộ liễu

Thỉnh an trở về, Lâm Lan đem chuyện ngày hôm nay nói với Chu mama, Chu mama cười nói: “Ha ha, nếu bà ta đã hào phóng như thế thì chúng ta sẽ không phụ lòng, ta sẽ nói Quê tâu đi mua hơn năm cân nhân sâm, mấy cân huyết yến cực phẩm.”

Ngân Liễu khúc khích: “Chu mama, mama làm vậy có độc ác quá không, nghĩ bắt người ăn nhân sâm thay củ cải sao?”

Chu mama cười nói: “Không tốn bạc của mình, bắt người ăn sâm thay củ cải có gì không được?”

Lâm Lan cũng cười, hỏi: “Điền mama mấy ngày nay đã yên phận chưa?”

“Bà ta vô cùng thanh nhàn, không có chuyện gì cả, an vị cắn hạt dưa, tìm người tán gẫu, có điều tất cả mọi người đều không để ý bà ta, bà ta lại cứ cố tỏ ra vui mừng.” Chu mama cười lạnh nói.

“Ừ, cứ để bà ta nhàn rãi, Thu Vân cùng Thu Phương thì thế nào?”

“Trước mắt hai người này vẫn hoàn thành nhiệm vụ, làm việc chăm chỉ.”

“Tiếp tục ngó chừng.” Lâm Lan phân phó.

Đang lúc trò chuyện, Bạch Huệ tiến vào, cầm trong tay mấy bản mẫu hoa.

“Nhị thiếu phu nhân, nô tỳ mang mẫu hoa tới, nhị thiếu phu nhân chọn đi ạ.”

Chu mama đi ra ngoài trước, Lâm Lan cầm lấy mấy mẫu hoa, nhìn qua một lượt, cuối cùng chọn mẫu hoa lan: “Chọn cái này đi, đơn giản dễ nhìn.”

Bạch Huệ cười đáp: “Vậy nô tỳ chọn cái này thôi.”

Lâm Lan nói: “Vẫn kịp sao?”

Bạch Huệ vội nói: “Kịp ạ, nô tỳ nhất định khâu xong trước khi nhị thiếu gia đi thi.”

“Vậy thì cực khổ cho em rồi.” Lâm Lan khẽ cười nói.

“Không hề ạ, nô tỳ đi trước.” Bạch Huệ quỳ gói thi lễ, cầm lấy mẫu hoa lan rồi cao hứng đi ra.

Lâm Lan cười khở, chỉ là thêu cho Minh Doãn một cái túi thơm mà Bạch Huệ đã cao hứng như vậy, cười như không khép được miệng lại, nói Bạch Huệ không hề có tâm tư gì với Minh Doãn, quý cũng không tin.

Ngân Liễu nói: “Đừng nghĩ hoa lan dễ thêu, nhìn đơn giản nhưng cũng phải tốn công phu mấy ngày mấy đêm, Bạch Huệ tở lại bận rộn rồi.”

Lâm Lan liếc mắt: "Hiện tại nhị thiếu gia cả ngày ở thư phòng đọc sách, không cần Bạch Huệ hầu hạ, Bạch Huệ đang nhàn rồi, tìm chút chuyện làm cũng tốt. Chúng ta tới thư phòng gặp thiếu gia một chút.”

Thư phòng Lý Minh Doãn là một tòa tiểu lâu hai tầng, xung quanh trồng rất nhiều trúc, không khí mát mẻ.

Xảo Nhu cùng Cẩm Tú đang ngồi cạnh lan can, chơi đùa với nhau.

Ngân Liễu thấy hai người chơi đùa nhập thần, nhị thiếu phu nhân tới cũng không nhìn thấy liền ho hai tiếng nhắc nhở các nàng.

Hai người nghe thấy tiếng vang quay đầu lại, vừa nhìn là nhị thiếu phu nhân, cuống quýt đứng lên hành lễ.

“Nhị... nhị thiếu phu nhân.” Bởi vì chợt dạ nên hai người đều lo sợ.

Lâm Lan nhàn nhạt hỏi: “Ai đang ở trong hầu hạ nhị thiếu gia?”

Xảo Nhu trả lời: “Hiện tại Đông Tử đang ở bên trong hầu hạ, nhị thiếu gia thích thanh tĩnh nên cho tỳ nô đi ra.”

Lâm Lan mỉm cười nói: "Lúc không có chuyện gì làm vui đùa một chút cũng không có gì, tuy nhiên vẫn phải chú ý, không được vui chơi quên nhiệm vụ, vạn nhất nhị thiếu gia có điều gì phân phó tìm không được người sẽ không tốt.”

Hai người hồ thẹn nói: "Nô tỳ nhớ kỹ."

Lâm Lan để Ngân Liễu đứng chờ dưới lầu, tự mình rón rén đi lên lầu.

Lý Minh Doãn mặc áo bằng tơ màu xanh nhạt, đang chuyên chú đọc sách, Đông Tử ở một bên hầu quạt.

Đông Tử thấy Lâm Lan, vội vàng kêu một tiếng: “Nhị thiếu phu nhân...”

Lâm Lan cười một tiếng: "Đông Tử, người đi xuống trước đi."

Đông Tử quạt sớm đã mỏi tay, được nghỉ ngơi thì vô cùng sung sướng, cười ha ha đi xuống lầu.

Lý Minh Doãn khép sách lại, nhìn Lâm Lan, cười hỏi: "Có chuyện?"

"Tôi tới kiểm tra bất ngờ, xem anh có lười biếng không?" Lâm Lan cố ý nghiêm mặt, làm bộ người lãnh đạo đi giám sát.

Lý Minh Doãn khẽ cười, dựa dựa người vào ghế, nhìn nàng nói: "A... vậy phu nhân có hài lòng với kết quả kiểm tra được hay không?"

Lâm Lan liếc hẩn một cái: "Ở đây không có người ngoài, anh đừng mở miệng một tiếng phu nhân có được không?"

Lý Minh Doãn khẽ chau mày: "Vậy nên gọi thế nào? Lan Nhi...?"

Lâm Lan nổi da gà, gằm gừ nói: "Quên đi, trừ Lan Nhi ra, anh muốn gọi gì thì gọi."

Lý Minh Doãn nhìn bộ dạng của nàng không khỏi bật cười thích thú.

Lâm Lan chẳng thèm nhìn bộ dạng đắc ý của hẩn, tự mình tìm ghế ngồi xuống: "Hôm nay đi thỉnh an, mụ phù thủy nói, phụ thân muốn làm tiệc rượu bỏ sung cho chúng ta, bởi vì bây giờ đang chuẩn bị thi nên đợi khi công bố kết quả thi sẽ làm."

Đây là nguyên nhân chính nàng tới đây, lão già kia bàn tính khá kỹ, nghĩ tới lần này Lý Minh Doãn thi Hương nhất định giành kết quả tốt cho nên định nhân cơ hội lấy lòng Minh Doãn, cứu vãn quan hệ phụ tử.

Về mặt Lý Minh Doãn vẫn bình thản không chút ngạc nhiên, những chuyện này đều trong dự liệu của hẩn, xác thực là hẩn đang không chế được cục diện, phụ thân gần đây phải nhận chút áp lực, mà chút áp lực này là hẩn tạo ra. Cơm phải ăn từng miếng, đường phải đi từng bước, trước tiên để Lâm Lan vào cửa, sau đó chấp nhận hôn thư, tiếp đó nên có nghi thức xã giao, không thể thiếu điều gì, mẹ đã phải chịu ủy khuất, hẩn sẽ không để cho bản thân phải chịu ủy khuất, tất cả mọi thứ đều phải được đòi lại.

Nhìn Minh Doãn không có phản ứng, Lâm Lan hỏi tới: "Anh thấy chuyện này thế nào?"

Lý Minh Doãn mở quạt giấy ra, phe phẩy vài đường, ngữ khí bình thản: “Không sao cả.”

Lâm Lan xem thường nói: “Tôi không tin anh không sao cả, đừng có giả bộ nữa, mau nói suy nghĩ của anh đi.”

Lý Minh Doãn nhẹ mím cười nói: “Ông ta không làm thì bản thân tôi cũng muốn làm.”

Hắn nghĩ như vậy thật? Chẳng phải là chống đối với lão già kia sao?

“Có điều, ông ta muốn làm thì để ông ta làm, ngày tên được đề trên bảng vàng cũng là đêm động phòng hoa chúc, đời người mấy khi có chuyện tốt như thế, cứ sao không làm?” Lý Minh Doãn thong dong nói.

“Hừ, đừng đắc ý sớm thế, vạn nhất anh thi trượt... a a a...” Lâm Lan ý thức được mình nói lời không may mắn liền vội vàng sửa: “Lời vừa rồi không tính, tôi nói nhầm... ách.. cái kia...”

Lâm Lan cứng họng, vừa rồi muốn nói tới cái gì?

Lý Minh Doãn nhíu mày nhìn nàng, bùng một chén trà bạc hà chậm rãi nhấp một ngụm, kiên nhẫn đợi nàng nhớ ra.

“A, đúng rồi, tôi không động phòng đâu.” Lâm Lan suy nghĩ một lúc lâu mới thốt ra câu này.

PHỐC... Lý Minh Doãn phun ra một ngụm trà, ho khù khụ, tay run lên, toàn bộ nước trong chén trà văng lên người, ướt một mảng lớn trước ngực.

Lâm Lan oán trách: “Anh làm gì thế? Uống trà cũng sặc.” Vừa trách vừa lấy khăn tay đưa cho hắn lau xiêm y.

Lý Minh Doãn muốn nói, lúc người khác uống trà không nên nói chuyện cười, nhưng cổ họng sặc khó chịu, bạc hà mát mẻ có thể nâng cao tinh thần tỉnh não, nhưng thứ này sặc vào lỗ mũi thì quả thật vô cùng khó chịu, Lý Minh Doãn không nói nổi một lời.

“Nhìn anh kia, y phục ướt cả rồi.” Lâm Lan cầm lấy khăn tay lau tới lau lui trên ngực hắn.

Dùng tơ lụa may xiêm y như có ý cợt nhả vậy, trơn mượt y như da thịt, Lâm Lan lau loạn xạ, không may đụng phải điểm nhạy cảm trước ngực hắn,

hơn nữa không phải chỉ một lần, mặt Lý Minh Doãn đỏ bừng lên, cả người cũng nóng ran, không biết là bởi vì ho khan kịch liệt hay bởi vì đụng chạm của Lâm Lan mà sinh ra cảm giác kỳ diệu này.

(Vâng, nguyên văn chính là “kỳ diệu” đấy ạ. =)). Chắc đụng trúng... như hoa anh Doãn...)

Lâm Lan vẫn hồn nhiên lau tới lau lui, không biết rằng sự vô tình của mình đã tạo thành khốn nhiều cho người khác, mở miệng nói: “Anh cũng đừng làm bộ quá, phụ thân anh một lòng muốn thân thiện với anh, tôi nghĩ sau này anh cũng đừng nhằm vào ông ta quá nhiều, như vậy chúng ta phải đồng thời đối phó hai mối phiền toái, tôi cho là nên tiêu diệt từng phần một thì tốt. Chúng ta khiến mục phù thủy mất đi sủng ái, cuối cùng bị đuổi ra khỏi cửa, thật tốt a...”

Lý Minh Doãn không thể nhìn được nữa, một tay bắt lấy bàn tay nhỏ bé đang làm loạn trên ngực mình, ho khan mấy cái: “Không cần lau... Khụ khụ... Đổi áo là được... Khụ khụ...”

Ồ, đúng vậy, đổi áo là được, xiêm y Lý thiếu gia đâu có thiếu.

Lâm Lan rút về tay, lại vỗ vỗ lưng hấn: “Khá hơn không?”

Lý Minh Doãn cúi đầu, hiện giờ mặt hấn đỏ hơn gác, sao dám cho nàng thấy.

"Tốt... Khá hơn chút rồi, ta không sao." Lý Minh Doãn cảm thấy giọng mình như lạc đi.

"Sau này uống trà cẩn thận một chút, sắc nước cũng nguy hiểm lắm."

Lý Minh Doãn yên lặng, vâng, đã sắc rồi, hơn nữa còn là nàng ban tặng.

Lâm Lan nói: "Tôi đi gọi Cẩm Tú cầm xiêm y sạch sẽ tới."

Lý Minh Doãn vội vàng gật đầu, ước gì Lâm Lan đi nhanh lên.

Lâm Lan đi hai bước, Lý Minh Doãn thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu lên, không ngờ rằng Lâm Lan chợt xoay người: “Mới vừa rồi tôi đã nói với anh...” Lâm Lan ngơ ngẩn, mặt Lý Minh Doãn sao lại đỏ bừng như nàng vậy...

Lý Minh Doãn vội ngồi thẳng người, nghiêm túc nói: “Cô nói rất có lý, chúng ta cứ thế mà làm.”

Lâm Lan cười cười, vội vàng xoay người xuống lầu, mặt lại đỏ bừng lên. Không cẩn thận bị Lý Minh Doãn thấy rồi, người này, nhìn không giống kiêu mẫu cường tráng nhưng hai khối cơ ngực cũng không đến nỗi tệ lắm, săn chắc vô cùng... hồi tưởng lại cảm xúc một chút... mà hình như còn rất dẻo dai...

(Kún có thể hiểu là chị cố ý “lau tới lau lui” ăn đậu hũ anh không. =))

Ngân Liễu nhìn nhị thiếu phu nhân mặt đỏ bừng đi xuống thì cười giảo hoạt.

Lâm Lan vội vã phân phó Cẩm Tú cầm xiêm y tới cho thiếu gia đổi.

Cẩm Tú cũng cười khúc khích.

Lâm Lan thấy các nàng cười thì lúng túng giải thích: “Cái đó... nhị thiếu gia làm đổ nước trà lên người.”

Giải thích đồng nghĩa che giấu, Ngân Liễu cười hi hi, nói: “Cẩm Tú, còn không mau đi lấy xiêm y, nhị thiếu gia bị ướt nước trà trên người.”

Lâm Lan xấu hổ, trợn mắt nhìn Ngân Liễu một cái: “Đi với ta tới phòng thuốc.”

Ngân Liễu cùng Cẩm Tú dùng ánh mắt trao đổi, nhị thiếu phu nhân đang xấu hổ phải không?

Lâm Lan đem phòng nhỏ phía Tây làm phòng chế dược, mua đủ tất cả dụng cụ để thuận tiện chế dược.

Lâm Lan vốn định làm Lục Thần hoàn nhưng Hoắc Hương hoàn cùng Minh Thần hoàn Lý Minh Doãn sử dụng đã hết, cho nên làm hai thứ này trước.

Nghe nói nơi thi vô cùng nóng bức, thí sinh mấy ngày đó dễ bị bí bách, từ đó sinh ra cảm nắng, Hoắc Hương hoàn trị cảm nắng rất tốt, còn về Minh Thần hoàn là để Minh Doãn nâng cao tinh thần.

Lâm Lan buồn bực trong phòng dược hồi lâu, suy nghĩ mãi không thông suốt: Không phải là đựng vào hai hạt nhỏ kia, sờ chút cơ ngực thôi có sao? Có gì mà hồn xiêu phách tán. Nghĩ tới đó ném chày giã thuốc cho Ngân Liễu: “Em làm tiếp đi, chưa xong thì đừng nghĩ nghỉ ngơi.” Nói xong vỗ vỗ tay rời đi.

(Trời... hạt nhỏ của anh Doãn. =))

Ai bảo nha đầu này vừa rồi dám cười nhạo nàng, phạt làm cu li, để xem sau này còn dám cười nhạo nàng nữa không.

Ngân Liễu khóc không ra nước mắt, chỉ cười có mấy tiếng thôi mà, tại sao thế? Tại sao?

Chương 075 - Kinh hồn

Mắt thấy cuộc thi đã gần tới, thần kinh Lâm Lan mỗi lúc một căng thẳng, cảm giác nguy cơ mỗi lúc một lớn, ngủ cũng không yên ổn. Mụ phù thủy không hạ thủ hay là thời cơ hạ thủ chưa tới? Lâm Lan đặt mình vào vị trí mụ phù thủy, nếu nàng là người hầu ở phòng bếp của mụ phù thủy thì dưới tình huống này sẽ làm gì? Đồ ăn ư, điều này không cần suy nghĩ, Lâm Lan đã cho kiểm tra kỹ lưỡng nên chuyện hạ độc là không thể làm được... vậy... phải sát thủ thì sao... Không được, Minh Doãn trừ có cừu oán với mụ phù thủy thì không có mâu thuẫn với ai, nghi ngờ lớn nhất sẽ là bà ta, rất dễ dàng dẫn lửa thiêu thân... haiz... Lâm Lan không thể không thừa nhận công lực mình còn kém.

Phòng bếp Lý phủ vẫn mang súp tới mỗi ngày, Lâm Lan cho Cẩm Tú đồ hết, sau đó giả vờ giả vịt mang sang thư phòng. Ngày hôm đó, Cẩm Tú đột nhiên bê hộp đựng thức ăn tới tìm Lâm Lan.

“Nhị thiếu phu nhân...” Mặt Cẩm Tú xanh mét bất an.

Lâm Lan không khỏi giật mình: “Xảy ra chuyện gì?”

Cẩm Tú đặt hộp thức ăn xuống, sợ hãi quỳ rạp xuống, lắp ba lắp bắp: “Nhị thiếu phu nhân, nô tỳ hôm nay không nghe theo phân phó của nhị thiếu phu nhân mọi ngày là tự mình đi lấy hộp đựng thức ăn.”

Lâm Lan căng thẳng, hỏi: “Tại sao?”

“Nô tỳ không biết tối qua ăn phải thứ gì hỏng, sau đó liên tục tiêu chảy, lúc đó Khâu mama bên kia mang bát súp tới, nô tỳ lại đau bụng... Phải đi nhà vệ sinh, cho nên... đúng lúc Xảo Nhu nhận giúp.” Cẩm Tú vốn cảm thấy để Xảo Nhu nhận cũng không có gì, nhưng nhị thiếu phu nhân phân phó

chuyện này chỉ cho phép qua tay một mình nàng, không được để cho bất luận kẻ nào nhúng tay, nàng nghĩ tới nghĩ lui cảm thấy không an tâm nên chạy tới bấm báo thì tốt hơn.

Lâm Lan nhìn sắc mặt Cẩm Tú thì cũng biết nàng ta đã bị tiêu chảy hành hạ khổ sở thế nào, nhưng tại sao lại đúng lúc này?

“Ngân Liễu, em đi gọi Chu mama cùng Quế tẩu tới đây, đồng thời đến được phòng lấy một lọ Bảo Ninh hoàn.” Lâm Lan phân phó Ngân Liễu, lại nói: “Cẩm Tú, em đứng lên đi đã.”

Chuyện này khẳng định không đơn giản như vậy, Lâm Lan suy nghĩ một chút, hỏi: “Bát súp kia có phải tự tay em bung cho nhị thiếu gia không?”

Cẩm Tú vội vàng gạt đầu: “Dạ đúng, là đích thân nô tỳ bung đi, sau đó đổ ở trong hồ sen.”

Lâm Lan suy nghĩ, vấn đề xảy ra chỗ nào chứ?

Chốc lát, Quế tẩu Chu mama cùng tới.

“Quế tẩu, hôm qua Cẩm Tú ăn phải thứ gì đó bị đau bụng, mọi người cùng ăn nhưng chỉ có đồ ăn Cẩm Tú có vấn đề thôi sao? Chu mama, mama tra xem, có ai bị đau bụng nữa không?” Lâm Lan phân phó.

Chu mama lên tiếng đi ra ngoài xem xét tình hình.

Bên này Quế tẩu cùng Cẩm Tú nói chuyện với nhau.

“Tối hôm qua ăn đậu hũ ma bà, còn có nấm, cải trắng nấu với tôm...”

“Có ăn gì khác không?” Quế tẩu hỏi.

Cẩm Tú lắc đầu: “Trừ những thứ này không ăn gì khác.”

Dừng một chút, Cẩm Tú nhíu mày: “Uống nước có tính là thứ khác không?”

Quế tẩu cau mày, nói với nhị thiếu phu nhân: “Nhị thiếu phu nhân, lão nô có thể bảo đảm, những thứ thức ăn này không có bất kỳ vấn đề gì.”

Đang khi nói chuyện Chu mama trở lại, nói không có ai bị tiêu chảy.

Lâm Lan nhìn những hoa văn trên xà nhà, nhập thần suy nghĩ, khiến Cẩm

Tú tiêu chảy, là để không trực tiếp nhận được bát súp? Bát súp lại là đích thân Cẩm Tú bung lên, chẳng lẽ chén súp này có vấn đề? Chẳng lẽ mụ phù thủy muốn hạ độc nên đã dùng tới chiêu này? Nhưng căn bản Minh Doãn không uống...

Không, không đúng, mụ phù thủy sẽ không ngu đến mức tin rằng Minh Doãn có uống súp bà ta cho mang tới.

Đám người Chu mama thấy nhị thiếu phu nhân ngưng thần khổ tâm suy nghĩ không dám quấy rầy, hô hấp cũng cố gắng nhẹ hết mức có thể, sợ nhiễu loạn suy nghĩ nhị thiếu phu nhân.

Lâm Lan ngó chừng Cẩm Tú trong chốc lát, cuối cùng ánh mắt rơi lên bên trên hộp đựng thức ăn.

Hộp này làm bằng tre trúc, phủ sơn bóng mượt, khéo léo mà tinh xảo, Lâm Lan đi tới, ánh chừng kích thước hộp, mở nắp ra, bên trong bày một bát súp cùng hộp sứ giữ ấm súp.

Lâm Lan lấy hộp sứ ra, nhìn qua nhìn lại hộp đựng thức ăn.

Đám người Chu mama nghi hoặc nhìn nhau, nhị thiếu phu nhân hoài nghi hộp này có vấn đề?

Dưới đáy hộp đựng thức ăn là tấm phen tre đan thưa, có một lỗ hồng nhỏ tựa ngón trỏ, mặt Lâm Lan đột nhiên biến sắc, tựa hồ phát hiện cái gì, lại đưa lên ngửi kỹ, thấy có mùi lạ.

Sắc mặt Lâm Lan đại biến, ném hộp thức ăn qua một bên, gấp giọng nói: “Mau, mọi người đi thư phòng, Quế tẩu nhanh tới phòng bếp lấy dao tới.”

Lời chưa dứt, Lâm Lan đã xông ra ngoài.

Đám người Chu mama không hiểu gì nhưng nhìn bộ dạng nhị thiếu phu nhân vội vàng như thế, không dám suy nghĩ nhiều, cuống quýt chạy đi.

Lâm Lan xách váy chạy thật nhanh, đúng lúc Xảo Nhu ở trong sân rửa bát lông, thấy nhị thiếu phu nhân chạy nhanh tới, vội vã nghênh đón, đang định hành lễ thì bị nhị thiếu phu nhân đẩy ra, Xảo Nhu lão đảo một cái, té lăn trên đất.

Xảo Nhu ngồi dưới đất nhìn nhị thiếu phu nhân như cơn lốc vọt tới thư

phòng, trong mắt hiện lên một tia sợ hãi.

“Minh Doãn, cẩn thận có rắn...” Lâm Lan vừa lên cầu thang vừa hô lớn.

Không nghe thấy tiếng trả lời, lòng Lâm Lan như lạnh đi, chẳng lẽ đã tới chậm?

Lâm Lan chạy tới bậc thang cuối cùng, chưa kịp thở đã bị cảnh tượng trước mắt dọa cho sợ ngây người.

Chỉ thấy trên bàn sách có một con rắn xanh đang bò lổm ngổm, dưới mặt đất cũng có một con, đầu nghênh nghênh, cái lưỡi hồng thè ra hướng về phía Minh Doãn cùng Đông Tử, rõ ràng là tư thế tiến công. Minh Doãn cùng Đông Tử không dám cử động, thậm chí thở còn cố nhịn, mồ hôi như mưa tuôn trên trán, chảy xuống chóp mũi, ánh mắt gắt gao ngó chừng hai con rắn.

Không biết hai người đã giằng co với hai con rắn bao lâu, Đông Tử đã mất bình tĩnh, chân bắt đầu run lên.

Lý Minh Doãn nhẹ giọng nói: "Đừng động."

Lâm Lan liếc thấy có thêm một con rắn xanh từ bên hồ sen phóng tới, bò lên cây cột bên cạnh Lý Minh Doãn, nhất thời hấn hai mặt giáp địch.

“Nhị thiếu phu nhân..” Chu mama cùng Cẩm Tú leo tới nơi, thấy nhị thiếu phu nhân đứng ngăn người ở cầu thang, lên tiếng một cái.

“Suyt...” Lâm Lan vội vã ra hiệu im lặng, Quế tẩu chưa mang dao tới, nàng không có vũ khí nào cả, không thể làm gì khác là lấy cây trâm trên đầu xuống nắm trong tay.

Chu mama cùng Cẩm Tú che miệng lại, đem kinh hãi trong miệng nuốt xuống, run rẩy không thể tin một màn nguy hiểm trước mắt này.

Lâm Lan trầm giọng nói: "Đông Tử, người lưu ý trên bàn kia, con rắn dưới mặt đất giao cho ta, bảo đảm an toàn cho thiếu gia, người yên tâm, cho dù người bị cắn ta cũng có thể chữa trị."

Đông Tử sợ nhất là rắn nhưng nhị thiếu phu nhân đã phân phó, coi như dao kề cổ, hấn không thể không cố gắng. Đông Tử gật đầu.

Con rắn xanh kia cảm nhận được con mồi cử động. “Phì...” nó co đầu lại một chút, sau đó nhanh chóng phóng lên. Nhận thức được con rắn phát động

tiền công, Lâm Lan bắn cây trâm trong tay ra, ghim chặt con rắn kia trên sàn nhà, chỉ chậm một chút thì Minh Doãn đã bị cắn vào chân rồi.

Đông Tử đánh bạc với tính mạng thò tay bắt con rắn trên bàn.

“A...” con rắn kia uồn éo thoát được, quay đầu cắn vào tay Đông Tử, Lý Minh Doãn tay lạnh mắt lệ, tóm chặt đuôi nó, dùng sức quật mạnh xuống sàn nhà, con rắn nằm im trên mặt đất.

“Nhị thiếu phu nhân, dao...” Quế tẩu kịp thời chạy đến, đưa dao ra.

"Minh Doãn mau tránh ra. " Lâm Lan hét lên một tiếng, Lý Minh Doãn theo bản năng lúi Đông Tử theo mình, chỉ nghe tiếng gió rít vì dao xé thổi qua.

“Phịch.” một tiếng, con dao găm chặt vào cột, phát ra tiếng phì nhẹ, một con rắn còn đang quấn trên cột bị chặt đứt đầu, thân đầu rơi mỗi chỗ một khúc, lúc rơi xuống đất vẫn còn vặn vẹo.

Quế tẩu giơ con dao còn lại, xông lên chém loạn xạ vào cả ba con rắn trên mặt đất.

Mặt Đông Tử trắng bệch, lúc này mới khóc rống lên oa oa, Lâm Lan bước lên, lấy ra một cái khăn, gấp giọng nói: “Minh Doãn, chàng mau sai người kiểm tra xem trong phòng còn rắn không, Chu mama, trước tiên trông chừng Xảo Nhu, Cẩm Tú, mau đi tìm Ngân Liễu bảo đem hòm thuốc của ta lại đây, Quế tẩu, giúp ta chuẩn bị dầu cải, nước nóng cùng khăn sạch...”

Mọi người lĩnh mệnh chia nhau làm việc.

Lý Minh Doãn đem Đông Tử giao cho Lâm Lan, trịnh trọng nói: “Nàng nhất định phải cứu Đông Tử.”

Lâm Lan thuận thục đem khăn cột chặt vào tay Đông Tử, không ngần đầu lên, nói: “Ta biết rồi, chàng mau rời nơi này đi, nơi này nguy hiểm.”

Lý Minh Doãn nhìn con rắn bị ghim trên mặt đất, âm thầm cảm khái: Lâm Lan lại cứu hãn một mạng.

“Ta ở chỗ này giúp nàng.”

Lúc trước là bởi vì không có chuẩn bị nên lâm làm vào nguy hiểm, lúc này nguy hiểm đã qua, hãn nhất định lưu lại, tránh lúc Lâm Lan chữa trị cho

Đông Tử lại có rắn bò tới.

Lâm Lan đột nhiên ngẩng đầu, sắc mặt trầm lãnh, quả quyết cự tuyệt: “Không được, chàng phải lập rúc rời đi, nếu như chàng bị thương thì chính là làm cho kẻ khác thỏa mãn, đi mau.”

Không phải giọng điệu thương lượng, cũng không phải khẩn cầu, đó như quân lệnh, kháng cự thì không tha, lần đầu tiên trước mặt hấn Lâm Lan tỏ thái độ cứng rắn như thế, chỉ vì đảm bảo cho an toàn của hấn, tâm Lý Minh Doãn khẽ run lên, cúi đầu nói: “Một mình nàng phải cẩn thận.”

Lâm Lan nghe hấn nói vậy, sắc mặt hòa hoãn vài phần, gật đầu: “Yên tâm đi, ta không sao.”

Lý Minh Doãn không thể yên tâm được, nhanh chóng xuống lầu gọi Văn Sơn để hấn dẫn người tới dọn dẹp rắn độc trong thư phòng.

“Nhị thiếu phu nhân, tiểu nhân sắp chết phải không? Tiểu nhân... tiểu nhân thấy khó thở lắm, không thở được nữa...” Đông Tử rên rỉ.

Lâm Lan cúi người ngó nhìn vết thương, chỉ thấy miệng vết thương đã hóa đen, không khỏi hoảng sợ, quả nhiên là rắn độc, nếu như nhìn không lầm, hấn là Trúc Diệp Thanh. Sau thư phòng trồng nhiều trúc, chuẩn bị mấy con rắn này, nói là do bên ngoài bò vào, đáng tiếc mụ phù thủy sợ một con cắn không chết Minh Doãn nên đã chuẩn bị khá nhiều. Không may là đã để lộ sơ hở, rõ ràng không có lý nào, vô tình mà mấy con rắn này lại hện hôm nay vào thư phòng cùng nhau khai hội.

“Đông Tử, đừng sợ, tập trung thả lỏng hô hấp, đúng rồi, cứ như vậy, rất tốt...” Lâm Lan giúp Đông Tử thả lỏng cơ thể.

Quế tẩu dùng tốc độ nhanh nhất mang những thứ Lâm Lan yêu cầu tới.

Lâm Lan cầm con dao nhỏ lên, Đông Tử vừa nhìn đã khóc nức nở: “Nhị thiếu phu nhân, nô tài còn muốn giữ lại tay này để quạt mát, mài mực cho thiếu gia...”

Lâm Lan khẽ cười nói: "Người yên tâm, ta không cắt tay người đâu, chỉ rạch vết thương để máu độc ra, sẽ đau một chút, người cố chịu nhé..."

Lâm Lan đưa dao rạch miệng vết thương.

Đông Tử cắn răng nhịn xuống không có kêu ra tiếng.

"Quế tẩu, dầu cải..."

Quế tẩu do dự: "Nhị thiếu phu nhân, để cho lão nô làm..."

Lâm Lan cau mày nói: "Nhanh lên, không thể chậm trễ."

Lúc này Quế tẩu mới đưa dầu cải lên, Lâm Lan ngậm một ngụm sau đó phun ra, cúi đầu nhằm vết thương mà hút độc.

Chương 076 - Thẩm vấn

Văn Sơn dẫn người tới, rà soát cả trong lẫn ngoài thư phòng cẩn thận, xác định không có rắn độc mới kết thúc công việc.

Lâm Lan đã mút hết độc vết thương của Đông Tử, lúc này máu chảy ra đã chuyển sắc đỏ, liền xoa thuốc mỡ tiêu độc, sau đó băng bó đầu đầy. Cuối cùng sai Văn Sơn đưa Đông Tử đi ra ngoài, bản thân thì lấy nọc độc ở nanh mấy con rắn cho tiệm thuốc làm thuốc.

Mọi người đi cả, trong thư phòng vắng lạnh, Lâm Lan đi tới bên hồ sen, cẩn thận nghe ngóng, đáng tiếc nàng không thuộc giống chó, không có mũi thính như chó, chỉ có thể ngửi được mùi bát súp, nhưng Lâm Lan có thể khẳng định bát súp này có vấn đề, bằng không, những con rắn độc kia sao lại hướng lên lầu mà bò vào? Nhất định là có mùi gì hấp dẫn bọn chúng tới.

Lâm Lan xuống lầu tìm kiếm mà không ra thứ gì, lòng có chút buồn bực, người này rất cẩn thận, không lưu lại một chút dấu vết nào.

Trở lại nhà chính, Lý Minh Doãn đang chấp tay sau lưng đi qua đi lại trong phòng, thấy Lâm Lan trở lại, hấn dừng cước bộ, khóe miệng nhếch lên, sắc mặt lạnh như băng. Sắc mặt Lâm Lan cũng khó chịu, tâm tình xuống thấp cực điểm thấp, nàng đã phòng bị nghiêm mật nhưng vẫn có chỗ hỏng khiến Lý Minh Doãn gặp hiểm cảnh, thiếu chút nữa mất mạng.

"Chúng ta có chứng cứ không?" Lý Minh Doãn hỏi thẳng vấn đề.

Lâm Lan ảo não lắc đầu: "Chứng cứ đã bị phá hủy, hiện tại chỉ xem người kia có chịu nhận tội hay không."

Ánh mắt Lý Minh Doãn như hàn băng, tiếng nói cũng lạnh lẽo: “Là Xảo Nhu?”

Lâm Lan thẳng thắn gạt đầu, nàng biết Lý Minh Doãn tức giận thế này không phải là chuyện mù phù thủy hạ độc hấn, mà là hấn không thể ngờ được người hấn tin tưởng là trung thành lại bán đứng hấn.

“Tôi nghĩ nên suy xét kỹ đã, còn Đông Tử đã không có gì đáng ngại, Văn Sơn đã đưa hấn về phòng nghỉ.” Lâm Lan đỡ hấn ngồi xuống, thân thể hấn cứng ngắc, nàng khuyên nhủ:

“Về phần Xảo Nhu, chúng ta không đối xử không hề tệ với cô ta, đừng là cô ta chọn, không thể oán ai được, anh không cần vì người như thế mà tức giận.”

Lý Minh Doãn khẽ thở dài, cầm tay Lâm Lan: “Cô lại cứu tôi một mạng.”

Lâm Lan làm bộ nói đùa: “Có phải anh đang suy nghĩ xem có nên cho tôi ăn thêm đồ lót dạ có phải không?”

Lý Minh Doãn cười nhẹ, nhìn Lâm Lan: “Tôi đây lấy thân báo đáp thì thế nào?”

Lâm Lan chớp chớp mắt: “Yêu cầu của tôi cao lắm đó.”

Lý Minh Doãn làm bộ rửa tai lắng nghe.

Lâm Lan làm bộ trịnh trọng: “Tôi phải suy nghĩ kỹ đã, chuyện này quan hệ hạnh phúc nửa đời sau mà.”

An ủi Lý Minh Doãn xong, Lâm Lan đề cho Chu mama đem Bạch Huệ, Như Ý, Cẩm Tú và Xảo Nhu tới thư phòng.

“Biết tại sao gọi bốn người tới đây không?” Giọng Lâm Lan lạnh như băng, ánh mắt nghiêm nghị quét qua bốn người quỳ dưới đất.

Bốn người cúi đầu yên lặng.

“Trong phòng đọc sách này, suýt chút nữa nhị thiếu gia bị rắn độc cắn chết.” Lâm Lan cất cao giọng, đến lúc này rốt cuộc không thể kiềm chế lửa giận, bạo phát ra.

Bạch Huệ hoảng hốt ngẩng đầu, trong mắt hiện lên sự kinh sợ.

Cầm Tú áy náy, nước mắt giàn rụa.

Như Ý cúi đầu không nói, Xảo Nhu đã bắt đầu lạnh run.

“Trước khi ta vào Lạc Hà trai, nhị thiếu gia đã nói với ta, bốn người các người là người hầu cũ của chàng, vô cùng tin tưởng. Ta cũng rất hi vọng nhị thiếu gia nói đúng, nhị thiếu gia không có nhìn lầm các người, đáng tiếc, nhị thiếu gia thật lòng đối đãi các người, tin tưởng các người, nhưng trong số các người lại có người một mực muốn đưa nhị thiếu gia tới chỗ chết.” Lời Lâm Lan sang sảng vang lên, ở phòng sách trống trải vang vọng, ánh mắt lấp lánh, uy nghiêm vô cùng.

Xảo Nhu chân mềm nhũn ra, quỳ sụp xuống, khóc nói: “Nhị thiếu phu nhân, thật sự không phải là nô tỳ làm, kính xin nhị thiếu phu nhân minh xét...”

Lâm Lan không để ý tới Xảo Nhu, ánh mắt lướt qua Bạch Huệ, khôi phục giọng nói bình tĩnh: “Bạch Huệ, người tám tuổi bán mình lấy tiền chôn cất cha mình, được tiền phu nhân* mua về, sau đó hầu hạ bên cạnh nhị thiếu gia, cõi đời này, người không có thân nhân, người đem toàn bộ tấm lòng đặt trên người nhị thiếu gia, đối với người mà nói, nhị thiếu gia chính là người người coi trọng nhất đời này, ta nghĩ, nếu như lúc ấy người nhìn thấy cảnh ấy, nhất định sẽ quên mình thay nhị thiếu gia chặn rắn độc.”

* Tiền phu nhân: Mẹ Minh Doãn - Diệp Tâm Vi

Bạch Huệ khóc như mưa như gió, bởi vì nhị thiếu phu nhân đã nói ra những lời nàng cất giấu trong lòng bao lâu... bởi vì nhị thiếu phu nhân tín nhiệm nàng như vậy, đáng tiếc không có nghe được ... một tầng ý tứ khác trong lời nói của nhị thiếu phu nhân.

Lâm Lan nhìn về phía Cầm Tú: “Cầm Tú, cha mẹ người đều là người hầu trong phủ, vốn là thủ hạ đắc lực của tiền phu nhân, trông coi thôn trang ngoài thành, năm trước, phu nhân hiện nay vì để cài cắm thủ hạ bản thân, đuổi cha người, giờ cha người đang làm tiểu quản sự cho tiệm tơ lụa của nhà họ Diệp, cả nhà người coi như người mà nhà họ Diệp có thể tin cậy, hẳn người sẽ không nhất thời hồ đồ mưu hại Nhị thiếu gia.”

Cầm Tú khóc rờn nói: “Là nô tỳ không tốt, nô tỳ sơ sót mới để cho

người ta có dịp thừa cơ.”

“Có những sai lầm, một khi phạm vào thì không có cơ hội cứu vãn, lần này, coi như người nhận được một bài học, ta không hi vọng chuyện này xảy ra một lần nữa.” Lâm Lan nghiêm nghị nói.

Cầm Tú cuống quýt dập đầu: "Đa tạ nhị thiếu phu nhân khoan hồng độ lượng, nô tỳ không dám nữa..."

Lâm Lan khẽ gật đầu, điềm tên Như Ý.

Như Ý giương mắt, bình tĩnh nhìn nhị thiếu phu nhân.

Như Ý, năm ấy người chín tuổi, bởi vì gia đình quá nghèo khổ, cha người ngã bệnh cho nên mới bán mình vào phủ, năm người mười bốn tuổi, người nhà từng nghĩ thay người chuộc thân, nhưng người cự tuyệt, tại sao?"

Thần sắc Như Ý âm đạm, giọng nói rất nhỏ: “Mẹ nô tỳ nghĩ chuộc nô tỳ, là muốn đem bán nô tỳ cho một lão nhà giàu ở quê làm thiếp, nô tỳ đã bị bà bán một lần, cứu nhà kia một lần, nô tỳ không còn nợ bọn họ gì cả.”

Lâm Lan thở dài, mặc dù chuyện lần này không liên quan tới Như Ý, nhưng nàng vẫn để cho Chu mama quan sát Như Ý vài ngày, thấy không phát hiện bất cứ dị thường gì, xem ra Như Ý là người có chủ kiến, sẽ không hồ đồ bị kẻ khác thao túng.

“Xảo Nhu, giờ nói tới người.” Lâm Lan nhìn Xảo Nhu đang quỳ trên mặt đất.

Xảo Nhu nghe lời kia, tay run lên cầm cập thì ra nhị thiếu phu nhân đã sớm tra xét lai lịch của mọi người.

“Người cũng giống Như Ý, cũng là bị người nhà bán vào phủ, đáng tiếc người không có cách nhìn như Như Ý, không có cốt khí, hoặc có thể nói là, người trọng tình cảm hơn Như Ý. Trọng tình cảm vốn là chuyện tốt, nhưng là, không phân biệt được thị phi đen trắng, không biết đúng sai, biết tại sao ta lại hoài nghi người không? Tại sao chuyện bát súp ta chỉ phân phó Cầm Tú, không để cho người nhúng tay, biết không?” Lâm Lan lạnh giọng hỏi.

Xảo Nhu lo lắng: “Nô tỳ... nô tỳ không biết.”

Giọng Lâm Lan lộ ra sự mỉa mai: “Xem ra người thật đúng là ngu dốt,

phàm là người có dụng tâm thì phải biết ta đang hoài nghi người. Ta để cho Chu mama đi thăm dò anh của người, biết được anh của người là một con ma bài bạc, ban đầu chính là vì thua đánh cược mà đem bán người đi, nghe nói gần đây hẳn có một khoản tiền lớn đáng nghi, đang ở trong sòng bạc tiêu dao rất chi là sung sướng.”

Đầu Xảo Nhu mỗi lúc một thấp, hình như đã dính vào ngực.

“Ta vẫn luôn cho người cơ hội, hi vọng người có thể tỉnh ngộ, cho nên, không để cho người nhúng tay, không nghĩ tới người lại vội vàng muốn khai hỏa, Cẩm Tú đột nhiên tiêu chảy, là người làm?”

Xảo Nhu hoảng hốt ngẩng đầu, lắc đầu như trống bỏi.

Lâm Lan cười lạnh: "Người cố ý hại Cẩm Tú tiêu chảy để thay thế Cẩm Tú nhận hộp đựng thức ăn, bởi vì hộp đựng thức ăn hôm nay bất thường, bên trong ẩn giấu mấy con rắn, nếu như Cẩm Tú cảm, nhất định sẽ phát hiện hộp đựng thức ăn nặng hơn bình thường. Đợi khi Cẩm Tú bung bát súp lên lầu, người nhân cơ hội lấy phen tre trong hộp ra để thả rắn, bởi vì người cũng sợ bị rắn cắn cho nên người làm bộ như rửa bút lông cho thiếu gia, trốn ở trong sân quan sát tình hình xung quanh...”

(Kún - Xảo Nhu nhận và đưa hộp thức ăn sang thư phòng, sau đó Cẩm Tú bê bát súp lên cho Minh Doãn, Cẩm Tú không cảm vào hộp đựng thức ăn kia)

Xảo Nhu nghe được sợ hết hồn hết vía, nhị thiếu phu nhân nói hết như tận mắt chứng kiến.

Đám người Bạch Huệ lại càng kinh ngạc nhìn Xảo Nhu, trong ấn tượng các nàng, Xảo Nhu vốn là một người vô tâm vô tính, hóa ra làm nội ứng cho người ta, muốn hại nhị thiếu gia?

Nhìn Xảo Nhu hoảng hốt bất an, Lâm Lan biết mình suy đoán không sai, nàng mạnh mẽ cất cao giọng: “Xảo Nhu, người có biết tội của người không?”

Xảo Nhu bị hù dọa khóc rống lên, bò lê lét trên đất: “Nhị thiếu phu nhân, oan uổng cho nô tỳ, nô tỳ thật không có hại nhị thiếu gia, thật không có...”

“Người còn không thừa nhận? Người nói, tám phen trong hộp đựng thức ăn vút ở đâu rồi?” Chu mama đã nổi trận lôi đình, hận không thể lập tức đem Xảo Nhu đánh cho tới chết.

Bạch Huệ vội la lên: "Xảo Nhu, người nói thật đi, rốt cuộc có phải là người làm hay không?"

"Nô tỳ cái gì cũng không biết, không phải là nô tỳ làm, nô tỳ oan uổng. . ."
" Xảo Nhu lớn giọng kêu oan, cô ta biết nếu nhận tội thì thật sự sẽ là tội chết, đừng nói nhị thiếu phu nhân sẽ không bỏ qua cho cô ta, phu nhân cũng sẽ không bỏ qua cho cô ta, từ lúc nhận nhiệm vụ này, cô ta biết mình đã không còn đường lui, chỉ có cắn chặt răng, liều chết không nhận, tám phen tre đã bị cô ta buộc thêm cục đá nặng cho chìm xuống tận đáy ao sen, chỉ cần không tìm được tám phen tre kia, nhị thiếu phu nhân sẽ không thể định tội cô ta, cô ta còn có đường sống.

Lâm Lan hít sâu một hơi, trầm giọng nói: "Xảo Nhu, ta cho người thêm một cơ hội."

Xảo Nhu cắn chặt môi dưới, do dự một chút, vẫn là lắc đầu.

Lâm Lan cười khẽ một tiếng, tiếng cười kia, lạnh tóc gáy làm sao: "Xảo Nhu, người cho rằng ta không tìm được tám phen tre kia thì không còn cách nào bắt người nhận tội sao? Người kiên cường như vậy, không biết anh người có được kiên cường như thế không, ta nghe nói đánh bạc thành tính người, thấy tiền là mắt sáng như sao, hơn nữa rất sợ chết."

Tâm Xảo Nhu rung động, cuộc đời cô ta bị hủy hoàn toàn trong tay ca ca mình, nếu không phải phu nhân lấy tính mạng ca ca ra uy hiếp, cô ta sẽ không đời nào làm chuyện có lỗi như thế này với nhị thiếu gia, cô ta chỉ có con đường này.

"Nô tỳ thật sự không làm, nhị thiếu phu nhân nói nô tỳ phải nhận thế nào đây?" Xảo Nhu ôm một tia hi vọng, vùng vẫy giãy chết.

Lâm Lan biết sẽ không hỏi được gì từ miệng cô ta, cười lạnh một tiếng: "Cơ hội ta đã cho người, hi vọng người sẽ không hối hận, Chu mama, đem Xảo Nhu giam lại, trông chừng cẩn thận."

Chu mama lên tiếng, đem Xảo Nhu đi xuống.

Trong phòng chỉ còn bốn người, yên tĩnh không tiếng động, tâm tư ai nấy đều dậy sóng.

Một lúc lâu, Lâm Lan phá vỡ yên lặng.

“Hôm nay, những người cũ trong Lạc Hà trai chỉ còn lại ba người các người, việc Xảo Nhu phản bội khiến trong lòng nhị thiếu gia vô cùng khó chịu, nếu như trong các người có điều gì khó xử, hôm nay nói thẳng với ta, ta sẽ phát cho một khoản ngân lượng để rời đi. Mọi người gặp nhau thì cũng có lúc chia tay, ta không muốn nhìn bộ dạng khó chịu như lúc này của nhị thiếu gia nữa.”

Ba người nhất tề quỳ xuống đất, thần sắc kiên quyết: "Nhị thiếu phu nhân, chúng nô tỳ không đi, chúng nô tỳ toàn tâm toàn ý, tận tâm tận lực hầu hạ nhị thiếu phu nhân cùng nhị thiếu gia.”

Lâm Lan đưa mắt nhìn các nàng, từ ánh mắt họ cho nàng thấy được rằng, đó là những con người hết sức thẳng thắn và trung thành.

“Được rồi, nếu như thế, sau này mọi người đồng tâm hiệp lực tạo thành một khối vững chắc, để cho Lạc Hà trai này sạch sẽ, trở thành ngôi nhà thật sự của nhị thiếu gia.” Lâm Lan cảm động nói.

Ba người cũng cảm động, dùng sức gập đầu.

(Lời tác giả: Gõ xong mấy chữ thấy có nhiều ủng hộ như vậy, còn có an ủi, trong lòng A Tử vô cùng ấm áp, rất cảm động, lần nữa cảm ơn mọi người. Về vấn đề độc giả chất vấn chuyện Lâm Lan tỏ ra giận dữ khác với vẻ thùy mị hằng ngày thì xin giải thích như sau: “Mọi người cũng đã thấy, nếu như thấy những người xa lạ đại chiến, mọi người sẽ không có phản ứng gì. Nếu là người mọi người ghét thì sẽ cảm thấy đáng đời, ngược lại là người mọi người không ghét, thậm chí còn có chút ý tứ mập mờ, thì bộ dạng như Lâm Lan là bình thường a? Dĩ nhiên thái độ giận dữ mỗi người sẽ không giống nhau, bởi mỗi người có một tính cách khác nhau, thần kinh khác nhau, nhưng Lâm Lan nhà ta, hắc hắc... sẽ là một màn trình diễn hoành tráng, mọi người yên tâm)

Chương 077 – Trả lại lễ

Lâm Lan ra khỏi thư phòng, trở lại nhà chính. Lý Minh Doãn vẫn đang đợi Lâm Lan mang kết quả thẩm vấn về, Lâm Lan cũng không đợi hẳn mở

miệng hỏi han, chỉ lắc đầu.

Lý Minh Doãn nhíu mày trầm ngâm: “Ta đi hỏi cô ta...”

Lâm Lan nói: “Quên đi, ta đã cho cô ta cơ hội, là cô ta không nhận lấy, cho dù cô ta không mở miệng ta cũng có biện pháp tra ra rõ ràng.”

Ngọc Dung bung trà mật ong tới: “Nhị thiếu phu nhân, người nghỉ ngơi chút đã.”

Từ lúc xảy ra chuyện, nhị thiếu phu nhân bận rộn chạy tới chạy lui, chưa nghỉ chút nào.

Lý Minh Doãn nhìn Lâm Lan mỗi một, trên gương mặt vốn lạnh lùng lộ ra vẻ áy náy: “Cực khổ cho nàng.”

Lâm Lan cười khổ: “Cực khổ chút cũng không sao cả, chỉ là trong lòng rất bức bối, đang suy nghĩ không biết lần này phải trả “hậu lễ” này thế nào.”

Lý Minh Doãn hừ lạnh nói: “Lễ này nhất định phải trả lại.” Hắn đã sai người thu thập đủ những mảnh xác vụn của mấy con rắn.

Ngân Liễu tới truyền lời: “Quế tẩu cùng Chu mama tới.”

Lâm Lan vội vã lên tinh thần, ngồi thẳng người, không biết Quế tẩu cùng Chu mama tới có chuyện gì.

Lý Minh Doãn thương yêu nói: “Nàng đi nghỉ chút đi, để ta gặp bọn họ.”

“Quế tẩu, đi mua thêm mấy con rắn về.” Lý Minh Doãn phân phó.

Quế tẩu kinh ngạc, mua rắn ư?

Khóe miệng Lý Minh Doãn thoáng hiện nụ cười lạnh lẽo: “Mua nhiều chút, buổi tối làm canh rắn, rắn xào, rắn chiên, rắn hấp... Tốt nhất, mua thêm một vò rượu rắn.”

Mặt Quế tẩu đau khổ, chần chừ: “Những thứ này... lão nô sẽ không làm.”

Lý Minh Doãn nói: “Đến thẳng “Dật Hương cư” mua là được, nơi đó cũng bán cả rượu rắn.”

Quế tẩu vừa nghe không phải làm, cười tươi như hoa: “Được, lão nô đi ngay.”

Lâm Lan nhìn cười, xem ra Lý Minh Doãn thực sự nổi giận rồi, cấp cho mụ phù thủy hẳn một bàn tiệc rắn để chinh mụ ta.

“Chu mama, báo cho Diệp gia chuẩn bị, tối nay chúng ta rời qua đó.” Lý Minh Doãn lại nói.

Lâm Lan kinh ngạc: “Muốn dọn tới Diệp gia?”

Lý Minh Doãn hừ lạnh một tiếng: “Cái này còn đang xem thái độ những người khác.”

Hôm nay Hàn Thu Nguyệt bồn chồn, tâm thần không yên, đứng ngồi không yên. Phía ngoài truyền tới tiếng động khiến bà ta giật thót người.

“Khương mama, bên kia chưa có tin tức gì sao?”

Khương mama lắc đầu: “Chưa có tin gì, bọn chúng có phát hiện ra không nhỉ?”

“Đã hơn nửa ngày rồi, không phải nói thuốc kia có thể kích thích rắn độc hung hăng công kích người sao?” Hàn Thu Nguyệt lo lắng, không phải những con rắn kia kéo nhau đi ngủ cả rồi chứ.

Khương mama ngượng ngùng: “Người bắt rắn nói đúng như vậy.”

Hàn Thu Nguyệt liếc bà ta một cái: “Nếu chuyện này đổ bể, chúng ta sẽ không có cơ hội thứ hai đâu.”

Khương mama vội nói: “Sẽ không đâu, sẽ không đâu, đời nào lại bất thành, chúng ta nên thoải mái tư tưởng.”

Hàn Thu Nguyệt bất đắc dĩ thở dài: “Hi vọng ông trời phù hộ.”

Khương mama lo lắng nói: “Chỉ sợ là rắn cắn chết người, chuyện mất mạng là chuyện lớn, chỉ sợ lão gia tra cứu...”

Hàn Thu Nguyệt lạnh lùng cười một tiếng, âm ngoan nói: “Người không cần lo lắng, nhị thiếu phu nhân không phải là y thuật cao minh sao? Không chết được.” Bà ta chỉ cần Lý Minh Doãn không có cách nào tham gia cuộc thi là được, vạn nhất bị cắn chết, bà ta cũng sớm đã an bài, cũng không cần sợ.

Đang nói, Xuân Hạnh tới báo: “Nhu Ý bên Lạc Hà trai tới.”

Mặt Hàn Thu Nguyệt sáng lên, lộ ra vẻ hung phấn, ngồi thẳng lưng, hít mấy hơi lấy bình tĩnh, chậm rãi nói: “Để cho cô ta đi vào.”

Khuong mama âm thầm cầu nguyện: hi vọng không phải là tới báo tang.

Nhu Ý mang một hộp lớn đi theo Xuân Hạnh vào trong phòng.

Hàn Thu Nguyệt nhìn Xuân Hạnh cười tủm tỉm, trong lòng không khỏi bồn chồn, chẳng lẽ không có việc gì xảy ra?

Nhu Ý thi lễ xong, cười nói: “Phu nhân, nhị thiếu gia nói hôm nay bắt được mấy con rắn, nghĩ tới rắn này vị hàn có tác dụng bổ dưỡng, giao cho phòng bếp giết thịt làm mấy món ăn, mang cho phu nhân nếm thử trước.”

Mặt Hàn Thu Nguyệt đen sì, kế hoạch thất bại không nói, Minh Doãn lại cho người chế biến rắn thành đồ ăn đưa cho bà ta, rõ ràng là đang thị uy, cảnh cáo bà ta... Có khi nào đã lấy được lời khai? Nghĩ tới đây, Hàn Thu Nguyệt không rét mà run, lòng bàn tay đầm mồ hôi.

Khuong mama cũng thế, mặt mũi trắng bệch.

Nhu Ý nhìn thấy vẻ mặt của phu nhân, cười khế nói: “Nhị thiếu gia nói, lúc nào bắt được nhện hay bọ cạp hoặc là con gì bổ dưỡng thì sẽ giao cho phòng bếp làm món ăn, đến lúc đó... sẽ mời phu nhân nếm thử tiếp.”

Hàn Thu Nguyệt không biết nên sinh khí hay nên sợ hãi nữa, mặt không biết nên khóc hay nên cười, ngượng ngùng nói: “Về nói lại cho thiếu gia nhà người biết, lòng hiếu thảo của nó ta đã ghi nhớ, thi Hương gần tới, bảo nó chuyện chuyên tâm đọc sách quan trọng hơn.”

“Vâng. . . Vậy nô tỳ cáo lui trước.” Nhu Ý nhún chân thi lễ, lui xuống.

Hàn Thu Nguyệt nhìn chằm chằm hộp đựng thức ăn kia, Khuong mama đi tới, hai tay run run mở nắp hộp đựng thức ăn ra, vừa nhìn thấy bên trong kia rắn được cắt khúc, giữa đĩa rau xào là một đầu một con rắn đang há miệng, bà ta hét lên một tiếng kinh hãi, lùi lại mấy bước liền, nắp hộp bị vứt chổng chơ trên nền nhà, quay tít rồi dừng dưới chân Hàn Thu Nguyệt.

“Hét cái gì, còn không mau nhặt nắp hộp lên.” Hàn Thu Nguyệt lạnh lùng nói, trong lòng cũng run rẩy không thôi.

Khuong mama hoảng sợ nhặt nắp hộp lên, đập mãi cũng không xong.

“Phu nhân, giờ phải làm thế nào?” Khuong mama đã bị dọa cho mất hết tinh thần.

Hàn Thu Nguyệt tự an ủi bản thân, không có chuyện gì, không có chuyện gì. . . Loại hình tự thôi miên bản thân đúng là hữu hiệu, bà ta nhanh chóng tỉnh táo lại: “Không nên tự mình hù dọa chính mình.”

Bà ta suy nghĩ thật nhanh, hỏi: “Tên bắt rắn đã đuổi đi rồi phải không?”

“Đã... Đã rời khỏi kinh thành, lão nô đã cảnh cáo hẳn, từ giờ không được bước nửa bước vào kinh thành.” Khuong mama trả lời: “Về hẳn thì không cần lo lắng, mấu chốt là nha đầu Xảo Nhu kia, nếu nó khai ra thì chuyện này phiền toái rồi.”

Hàn Thu Nguyệt gật đầu: “Người liên lạc với Xảo Nhu ở bên đó vẫn là Khâu mama, người nhanh đi dặn dò Khâu mama, kín miệng lại cho ta, tuyệt đối không được để lộ nửa lời, báo cho con nha đầu Tịnh Hương biết nên thông minh cơ linh một chút, đại khái bảo nó nói là trên đường đưa súp sang thì đau bụng nên ngồi trong vườn nghỉ ngơi một chút, không biết có con rắn nào đó bò vào. Chỉ nói đến vậy, còn lại giao cho ta, ta sẽ bảo vệ nó, sau này còn trọng thưởng, còn có anh của nha đầu Xảo Nhu này nữa, đừng để nó chuồn đi đánh bạc, không may thua bạc, nếu không giữ mồm thì...” mắt Hàn Thu Nguyệt bắn ra sát ý lạnh lẽo.

Khuong mama hiểu ý: “Vâng, lão nô đã rõ.”

Lý Kính Hiền hạ triều, theo lệ cũ tới trước thư phòng, thấy Minh Doãn đang đứng đó, quả là một việc ngoài ý muốn, hẳn cười hòa ái một tiếng: “Minh Doãn, còn tìm cha?”

Lý Minh Doãn kính cẩn hành lễ: “Vâng, phụ thân.”

“Đi vào trong nói chuyện nào.”

Lý Minh Doãn nhận lấy hộp thức ăn trong tay Văn Sơn, theo phụ thân vào thư phòng.

Lý Kính Hiền ngồi xuống, nhìn thấy hộp thức ăn trong tay Minh Doãn, trong lòng có chút vui vẻ, nhi tử tới là muốn đưa đồ ăn cho hẳn?

“Minh Doãn, học tập thế nào rồi?”

Minh Doãn nói: “Hồi phụ thân, mấy ngày nay nhi tử dụng công học hành, thu hoạch tương đối khá.”

Lý Kính Hiền vui mừng gật đầu, chỉ chỉ hộp đựng thức ăn hỏi: “Đây là . . .”

Lý Minh Doãn tiến lên, đem hộp đựng thức ăn đặt trên bàn trà, sau đó phát vạt áo, quỳ trên mặt đất, mặt thoáng lộ sự đau khổ, trầm thống nói: “Phụ thân, không phải nhi tử không muốn ở trong nhà này, thật sự nhà này không có đất dung thân cho nhi tử, nhi tử xin bái biệt phụ thân.” Dứt lời dập đầu mấy cái.

Lý Kính Hiền quá sợ hãi: “Minh Doãn, con nói gì vậy?”

“Phụ thân nhìn hộp đựng thức ăn sẽ biết.”

Lý Kính Hiền hồ nghi đi đến mở hộp đựng thức ăn, nhất thời kinh hãi lui mấy bước, ngã ngồi trên ghế, chỉ vào hộp đựng thức ăn: “Cái này... cái này...” Cảnh tượng quá mức kinh hãi, Lý Kính Hiền hoảng hốt tới độ không nói nổi câu.

Lý Minh Doãn bi phẫn nói: “Đây chính là hộp đựng thức ăn mà mỗi ngày mẫu thân cho đựng súp mang sang cho nhi tử, trong lòng nhi tử vô cùng cảm kích, luôn nghĩ mẫu thân thật tâm đối đãi, không nghĩ tới, trong hộp đựng bát súp mang sang hôm nay còn có thêm mấy con rắn độc, nếu không phải Đông Tử xả thân đỡ cho chủ, nếu không phải Lâm Lan kịp thời tới cứu, phụ thân, chỉ sợ giờ phút này thứ mà phụ thân nhìn chính là thi thể nhi tử rồi.”

Giờ phút này Lý Kính Hiền vừa sợ vừa giận, chuyện này quá nghiêm trọng, hắt hít sâu mấy hơi, cố gắng trấn định lại, hỏi: “Con có chứng cứ?”

“Phụ thân, chẳng lẽ đây không phải chứng cứ?” Lý Minh Doãn đứng dậy, đem đồ ăn đổ ra, lấy dao phá những tầng trên hộp ra, đổ lộ tầng dưới cùng: “Phụ thân, người xem, những con rắn độc được giấu dưới đáy thứ hai của hộp, nếu không phải Lâm Lan cảnh giác, phát hiện bí mật của hộp thức ăn này là có hai đáy, kịp thời chạy tới cứu giúp, thật không dám nghĩ tới hậu quả, hôm nay Đông Tử nằm thoi thóp trên giường, phụ thân, đây đều là Trúc Diệp Thanh kịch độc, chỉ cần bị cắn một vết nhỏ, cho dù Lâm Lan kịp thời chữa trị thì cũng đừng mơ tưởng đi dự thi được, phụ thân, người thử nghĩ

xem, trong nhà này, người nào hi vọng nhi tử không thể nên người nhất?”

Trong lòng Lý Kính Hiền chấn động, sợ hãi hóa thành tức giận. Đương nhiên hắn biết là ai, hắn hiểu rõ nhất tâm tư người này, đáng tiếc hắn vẫn còn đánh giá thấp người đàn bà này, hắn cho rằng dù có không tình nguyện thì người đàn bà này cũng không thể nào làm ra chuyện như thế này, không nghĩ tới... không nghĩ tới... thiếu chút nữa gây ra đại họa.

“Phụ thân, mặc dù con và người đều biết rõ chuyện này, nhưng chuyện này can hệ tới danh dự cùng thể diện Lý gia, nhi tử không phải không lấy được chứng cứ, mà là không dám tra, một khi lớn chuyện, truyền ra ngoài, Lý gia sẽ mất hết thể diện. Phụ thân, nhi tử chịu chút ủy khuất cũng không sao, nhưng mà, nhà này, nhi tử thật sự không có cách nào ở lại được nữa, nơi này có người trăm phương ngàn kế muốn đẩy nhi tử tới chỗ chết, cuộc sống nhi tử khó mà an ổn, lại không biết phòng bị thế nào, còn có ba ngày trường thi mở, nhi tử không muốn gặp chuyện hoảng loạn như thế nữa, nhi tử chỉ còn cách dọn tới Diệp gia, kính xin phụ thân tha lỗi.” Lý Minh Doãn hướng phụ thân gây áp lực.

Lý Kính Hiền đứng dậy, trầm giọng: “Làm con bị tổn thương là lỗi phụ thân thiếu cẩn thận, nơi này là nhà của con, con không cần chuyên đi đâu cả, tự cha sẽ có chủ ý, nhất định sẽ cho con công đạo.” Nếu để cho Minh Doãn cứ thế chuyển đi, hắn còn mặt mũi nào nữa chứ.

Lý Minh Doãn bị thương nói: “Nhi tử không muốn làm khó phụ thân.”

Lý Minh Doãn càng nhún nhường thôi lui, lửa giận trong lòng Lý Kính Hiền càng bốc lớn, người đàn bà chết tiệt, làm hỏng đại sự của hắn.

“Minh Doãn à, cha biết con rất hiếu thuận, con nghe lời cha nói đi, đi về phòng trước, chờ một chút, cha sẽ tìm con.” Lý Kính Hiền đành dịu giọng khuyên bảo.

Mục đích của Lý Minh Doãn đã được thực hiện, hiện tại phụ thân vì hắn ra mặt, có chút minh xác được, cuộc sống sau này của họ phù thủy sẽ không còn tốt đẹp như cũ nữa.

Chương 078 – Rất oán giận

Lý Kính Hiền nổi giận đùng đùng chạy thẳng tới An Hòa đường.

Hàn Thu Nguyệt thấy sắc mặt lão gia xanh mét, trong lòng biết không ổn, cũng không kịp cho hạ nhân lui ra, liền thấy lão gia xông thẳng vào phòng, nhắc chân đạp vào người bà ta một cái. Hàn Thu Nguyệt bay lên, đung “rầm” một cái vào bàn thức ăn được chuẩn bị tỉ mỉ.

Hạ nhân cả phòng bị dọa mặt tái mét không còn hạt máu, chưa từng thấy lão gia nóng giận như thế này, ngay cả phu nhân cũng bị đạp bay như thế, còn có ai dám lên tiếng? Khương mama vốn có chút địa vị trong phủ, bình thường trước mặt lão gia cũng có thể nói lên mấy câu, bất chấp tình hình nước sôi lửa bỏng, tiến lên đỡ phu nhân: “Phu nhân, người không sao chứ?”

Hàn Thu Nguyệt vịn tay bà ta, nước mắt đã vòng quanh, đau trong tâm hơn đau thể xác, lão gia lại đạp bà ta như vậy trước mặt hạ nhân, thế này thì bà ta còn mặt mũi nào nữa? Sau này làm sao có thể làm gia chủ được? Hàn Thu Nguyệt há miệng định nói gì đó.

Lại nghe lão gia gầm lên giận dữ: “Người im miệng cho ta.”

Hàn Thu Nguyệt hoảng sợ, ngậm chặt miệng.

“Người đâu, đem toàn bộ người làm trong phòng bếp tới đây cho ta.” Lý Kính Hiền lớn tiếng nói.

Lập tức có người chạy đi phòng bếp gọi Khâu mama, không bao lâu, Khâu mama dẫn theo một đám hạ nhân chạy tới, nhất loạt quỳ gối ngoài cửa.

Ánh mắt Lý Kính Hiền sắc như dao, lướt qua tất cả một lượt, lớn tiếng hỏi: “Súp của nhị thiếu gia là ai làm?”

Khâu mama sợ hãi liếc phu nhân đang co quắp dưới đất, nom nớp lo sợ trả lời: “Là... là lão nô ạ.”

Lý Kính Hiền lại hỏi: “Còn kẻ nào đưa sang?”

Tịnh Hương đang quỳ liền lết lên hai bước, giọng nhỏ như muỗi: “Là nô tỳ.”

“Người đâu, lôi hai kẻ này, thêm cả Khương mama, đánh mỗi người hai mươi roi. Triệu quản gia, người đi quan sát cho ta, nếu dám đánh nhẹ một cái, toàn bộ sẽ do người nhận hộ.”

Khuong mama bị dọa khiến chân mềm nhũn, ngồi phịch xuống bên cạnh phu nhân, không nghĩ tới, ngay cả bà ta lão gia cũng muốn đánh, nhất thời không biết làm sao, kêu oan ư? Chỉ sợ lão gia giận quá, tra rõ ra thì không biết hậu quả thế nào, nhưng nếu không kêu, hai mươi trượng kia, thân già bà ta không thể gánh nổi.

Hàn Thu Nguyệt cuống cuống, khóc rống bi ai: “Lão gia, người vừa vào cửa liền vô cớ phát giận, cho dù thiếp thân làm điều gì sai, lão gia cũng nên nói cho thiếp thân, thiếp thân lập tức sửa đổi...”

Lý Kính Hiền quay đầu lại nổi giận mắng: “Người không phải vôi, xử lý xong đám nô tài xảo quyệt này, kế tiếp là người.”

Lão gia tức giận lôi đình, hạ nhân không hiểu là chuyện gì, nhưng những người kia thì sớm đã rõ thì bị hù cho bể mặt.

“Còn đứng ngây ra đấy làm gì? Mang xuống đánh.” Lý Kính Hiền lớn tiếng quát.

Lão gia ra lệnh, ai dám không theo, lúc này, không cần biết chân tướng sự việc là gì, chỉ cần nghiêm chỉnh dựa theo phân phó lão gia đi làm, bằng không, một khắc sau, người bị ăn gậy có lẽ là mình.

Triệu quản gia vôi vãi ra hiệu cho hạ nhân đem ba người này ra ngoài.

Buồn cười chính là, ba người này không ai dám kêu oan một tiếng, lúc bị lôi ra, có lẽ trong lòng đã biết hai mươi trượng đã là nhẹ.

Lý Kính Hiền cho toàn bộ hạ nhân lui ra, căm tức nhìn Hàn Thu Nguyệt, thật muốn đạp thêm bà ta hai cước nữa, hấn tức giận đi qua đi lại, tay nắm thành quyền.

Hàn Thu Nguyệt sợ hãi nhìn theo cước bộ lão gia, trong lòng lo lắng bất an, lão gia không hề hỏi lời nào đã ra lệnh xử lý, có thể thấy được trong lòng lão gia đã rõ sự việc, không biết lão gia sẽ xử lý bà ta thế nào.

Rốt cục Lý Kính Hiền dừng bước, mắng: “Người là đồ tiện nhân lòng dạ ác độc, người chọc giận khiến Diệp Tâm Vi sinh bệnh mà chết đã không tính, hôm nay ngay cả Minh Doãn cũng không buông tha, may mà Minh Doãn mạng lớn, nếu nó chết, người cho rằng người có thể chạy trốn sao? Coi như toàn bộ cái nhà này cũng sẽ bị chôn theo cùng.”

Hàn Thu Nguyệt bi thương nói: “Lão gia, chuyện này, thật sự là oan uổng cho thiếp thân rồi, thiếp thân dù ngu dốt thế nào cũng sẽ không làm loại việc ngu ngốc này, thiếp thân thừa nhận là thiếp thân dạy kẻ dưới không nghiêm, có chỗ sơ suất, nhưng nói thiếp thân có ý hại Minh Doãn, trời đất chứng giám, thiếp thân không hề nghĩ tới...”

Lý Kính Hiền tức sôi lên, tiến đến gần hai bước, Hàn Thu Nguyệt cho là lão gia lại muốn đập bà ta, vội ôm đầu lại có ý lui ra sau.

“Người lại cãi trắng cơ đấy, người cho rằng Minh Doãn không có chứng cứ trong tay sao? Người cho rằng người nghiên cứu tử mĩ chuyện này tới mức người ta không phá ra được sao? May là Minh Doãn còn biết nghĩ đến mặt mũi Lý gia, không tra cứu chuyện này, người vẫn còn ở nơi này làm bộ làm tịch, không chịu hiểu tình hình đi hả. Sớm biết giữ người lại chính là mầm tai họa, quả nhiên như vậy, người mau thu dọn đồ đạc ngay ngày hôm nay cho ta...”

Hàn Thu Nguyệt kinh hoàng nói: “Lão gia là muốn... muốn hưu thiếp thân?”

Lý Kính Hiền nặng nề hừ lạnh: “Căn cứ vào những chuyện độc ác người làm, hưu người cũng là còn nhẹ, Minh Tắc có người mẹ như người, quả thật là vô phúc mười tám đời.”

Thật ra thì Lý Kính Hiền rất muốn nói, lấy phải người như bà là vô phúc mười tám đời nhưng lại sợ Hàn Thu Nguyệt chó cùng rứt giậu, lôi ông ta chết cùng, dù sao ông ta cũng bị Hàn Thu Nguyệt nắm đằng chuôi, Minh Tắc thì là tâm can bảo bối của Hàn Thu Nguyệt, chỉ có lôi Minh Tắc ra nói bà ta mới chịu kiềm chế một chút.

Hàn Thu Nguyệt quá sợ hãi, khóc rống lên: “Lão gia, người không thể không phân rõ trắng đen đã định tội thiếp thân, Minh Doãn nói gì người cũng tin sao? Ngài cũng không phải không biết Minh Doãn vẫn mang lòng oán hận với thiếp thân, hận không đuổi được thiếp thân đi, ai biết đây có phải là Minh Doãn bày khổ nhục kế hay không. Lão gia, xin người minh xét, hôm nay người muốn đuổi thiếp thân đi, sau này nó công thành danh toại, lúc đó sẽ quay ra đối phó với lão gia...”

Lý Kính Hiền biết rõ xưa nay Hàn Thu Nguyệt có bản lĩnh nhất là chuyện lật ngược phải trái, thay trắng đổi đen, nhưng lời này, đúng là khiến lòng hắn có chút dao động, Minh Doãn có khi nào sẽ đối phó với hắn không?

Lý Kính Hiền chau mày.

Hàn Thu Nguyệt thấy lão gia như đang suy nghĩ, biết mình nói đúng hướng, thừa thắng xông lên, thêm vào một câu chốt: “Cho dù Minh Doãn không nghĩ như vậy, có khi người bên cạnh lại khuyến khích hẳn, lão gia, người đừng quên, Diệp gia vốn hận chúng ta thấu xương...”

Trong lòng Lý Kính Hiền lại chấn động, chậm rãi ngồi xuống, nội tâm rối rắm, không sai, Diệp gia đối với hẳn là hận thấu xương, Minh Doãn lại thân thiết với Diệp gia như vậy, khó tránh bị Diệp gia đầu độc tâm trí, nhưng là, nếu Lý gia suy bại rồi, đối với nó thì có ích lợi gì? Tiền đồ của nó sẽ bị phá hủy theo, không, sẽ không đời nào, Minh Doãn dù gì cũng là nhi tử của hẳn... Bất quá, cũng phải đề phòng Diệp gia.

Một phen tự cân nhắc, lòng Lý Kính Hiền dần trấn tĩnh, chỉ cần Hàn Thu Nguyệt không gây sóng gió nữa, thật lòng đối đãi Minh Doãn, Minh Doãn sẽ không gây ra chuyện gì có lỗi với Lý gia, hết thấy căn nguyên đều ở Hàn Thu Nguyệt.

Lý Kính Hiền uy nghiêm nhìn Hàn Thu Nguyệt, lạnh lùng nói: “Ta thấy, người muốn chiêm ngời nỗ quan hệ phụ tử ta chính là ngươi, ta cho ngươi một con đường, nếu ngươi còn muốn ung dung làm phu nhân Thượng Thư, muốn Minh Tắc, Minh Châu có một tương lai tốt đẹp, trong lòng ngươi còn có cái nhà này, trong mắt ngươi còn có lão gia ta đây, ngươi nên dàng hoàng cho ta, đừng có như con thiêu thân làm trò gì ngu xuẩn nữa, nếu không, ta mặc kệ mảnh giấy kia trong tay ngươi, ngươi muốn phá hủy cái nhà này, ta sẽ diệt ngươi trước.” Lý Kính Hiền cao giọng cảnh cáo.

Hàn Thu Nguyệt nghe được cảnh cáo nghiêm nghị như thế, trong lòng biết đã không thể cứu vãn, đành giả bộ đáng thương, lấp bắp: “Thiếp thân nhớ kỹ.”

“Tôi nay ngươi thu dọn đồ đạc, đi ra nông trang ở phía ngoài thành Tây một thời gian, đợi Minh Doãn nguôi giận thì hãy trở về.”

Hàn Thu Nguyệt buồn rầu giương mắt, bắt gặp ánh mắt sắc bén lão gia nhìn tới, bà ta lập tức sụp mắt xuống, lần này coi như gặp hạn, thôi thôi, mỗi hạn hôm nay, còn nhiều thời gian.

Trong phòng Lạc Hà, Như Ý đem tình hình đưa đồ ăn sang An Hòa đường bẩm báo lại cho nhị thiếu gia cùng nhị thiếu phu nhân.

Lâm Lan có thể tưởng tượng ra vẻ mặt biểu cảm lúc đó của mụ phù thủy, thở dài nói: “Đáng tiếc những thứ đồ ăn bằng rắn kia, đều là đồ ngon...”

Lý Minh Doãn không nghĩ tới nàng lại tỏ vẻ cảm khái như vậy, cười nói: “Nàng muốn ăn thì đợi ta thì xong sẽ dẫn nàng đi ăn.”

Lâm Lan khoát khoát tay: “Thôi thôi, thật ra thì là ta tiếc bạc thôi, chứ hôm nay nhìn thấy mấy con rắn kia, đời này chắc không dám ăn.”

Lý Minh Doãn cũng có tâm trạng tương tự, hắn đã bị rắn cắn một lần, hôm nay lại bị rắn vây hãm, một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng, huống chi hắn đã gặp hai lần liền.

Chu mama đi vào bầm báo: “Thiếu gia, đồ đạc đã chuẩn bị xong.”

Lý Minh Doãn gật đầu: “Cứ để đó đã.”

Lâm Lan dăm chiêu nói: “Không biết tình hình bên kia sao rồi.” Nếu như lão già kia không có năng lực thì nàng nhất định không để yên cho mụ phù thủy như thế.

Lý Minh Doãn chậm rãi uống trà, như đã dự liệu trước, thông thả nói: “Nàng yên tâm, nhất định rất náo nhiệt.” Nếu như lúc này hắn rời nhà, hoặc nếu phụ thân không để hắn rời nhà, hắn mặc kệ cái gì gọi là mặt mũi cùng danh dự Lý phủ, chỉ cần thêm chút bóng gió, trí tưởng tượng mọi người lại rất phong phú, ba người thành hồ*, miệng nhiều người xói chảy vàng**, phụ thân không sợ bị chết đuối trong biển nước miếng thì cứ bảo vệ cho mụ phù thủy đi.

* Ba người thành hồ: Ba người nói có cạp, thiên hạ cũng tin có cạp thật.

** Miệng nhiều người xói chảy vàng: nguyên chỉ dư luận có sức mạnh ghê gớm, sau nói trăm người ngàn ý, xấu tốt lẫn lộn.

Đang nói, Cẩm Tú chạy trở lại, thở hỏn hển, vẻ mặt vô cùng hưng phấn.

“Nhị thiếu gia, nhị thiếu phu nhân... Bên An Hòa đường giờ đang loạn âm ỉ, lão gia sai người đánh Khâu mama, Tịnh Hương và cả Khương mama mỗi người hai mươi trượng, lại ra lệnh Triệu quản gia đứng coi chừng, không được thiếu một roi. Sau đó đại thiếu gia cùng biểu tiểu thư cũng chạy tới, bị lão gia mắng đuổi về, lão gia cho người thu dọn đồ đạc, trong tối nay phu nhân phải ra ngoài thành, tới nông trang phía thành Tây, nô tỳ còn nghe nói, phu nhân bị lão gia đập cho một cước.” Cẩm Tú đem toàn bộ những gì

mình thăm dò được ra nói một hơi.

Vốn dĩ chuyện phu nhân bị lão gia tung chân đập là chuyện không thể nào bàn tán, nhưng hiện tại mụ phù thủy thân mình còn chưa lo xong, Khương mama đang bị ăn gậy, không ai dám miệng hạ nhân được, bọn họ thừa dịp tha hồ mở miệng xôn xao.

Lâm Lan nghe thấy mụ phù thủy bị ăn một đập thì lòng dâng lên một tia thống khoái, mắng nhiếc thế nào cũng chẳng thể hả dạ bằng một đòn kia.

Chu mama cười nói: “Đập thì hay rồi.” Dù sao trong phòng này cũng không có người ngoài, Chu mama to gan nói ra.

Lý Minh Doãn chỉ khẽ cười nhạt, phụ thân vì giữ hấn lại, không tiếc đuổi Hàn Thu Nguyệt đi, xem ra vị trí nhi tử của hấn trong lòng phụ thân vẫn còn chút trọng lượng, tuy nhiên, Lý Minh Doãn hiểu rõ, không phải bởi vì hấn là nhi tử Lý Kính Hiền, mà là nhi tử này, không thể khinh thị mà thôi.

“Được rồi, mọi người đừng có lộ ra vui mừng hơn hờ đây nhé, chúng ta hấn là tức giận, hấn là thương tâm khổ sở lắm, có hiểu hay không.” Lâm Lan ngâm nga nói.

Đám người Cẩm Tú, Như Ý nhất thời không hiểu, tại sao lại không nên cao hứng chứ? Rốt cuộc phu nhân cũng nhận được báo ứng rồi.

Lâm Lan nhìn thần sắc mờ mịt của bọn họ thì kiên nhẫn giải thích: “Nhị thiếu gia của mọi người suýt chút bị hại, chẳng lẽ không buồn rầu sao? Mọi người phải tỏ ra khó chịu, oán giận chuyện này thì lão gia mới càng sinh khí, mọi người mới càng cảm thấy chúng ta thật sự là quá ủy khuất, phu nhân lại càng mất uy tín, hiểu chưa?”

Chu mama thăm bệ phục, vội nói: “Nhị thiếu phu nhân dạy dỗ rất đúng, chúng ta rất buồn bã, cực kỳ oán giận.”

Đám người Cẩm Tú không ngừng gật đầu lia lịa: “Đúng là rất oán giận.”

Lý Minh Doãn nén cười trong lòng, Lâm Lan thật là một con người kỳ diệu.

Chương 079 – Chuẩn bị trước khi đi thi

Lý Kính Hiền gọi Lý Minh Doãn tới trấn an, Lý Minh Doãn nhân cơ hội này bày tỏ ý muốn lập tức tham gia dự thi nhưng là không yên lòng về Lâm Lan. Lâm Lan vừa mới tới phủ, không có chút tiếng nói nào, giống như trường hợp Điền mama, là lão nhân trong phủ lâu năm, sợ rằng không sai khiến được. Mặc dù Lý Kính Hiền cực ít hỏi tới việc trong nhà nhưng cũng biết Điền mama là trợ thủ đắc lực bên Hàn Thu Nguyệt, vì muốn cho Minh Doãn an tâm, cũng để biểu hiện sự quan ái của hấn đối với nhi tử, muốn phong ba vụ rắc rối này trôi qua, Lý Kính Hiền cũng ra lệnh cho Điền mama đi thành Tây cùng Hàn Thu Nguyệt.

Lúc này, Lý Minh Doãn dùng chút kinh sợ cùng với việc Đông Tử bị rắc

cẩn tạm thời đuổi mù phù thủy đi, quét sạch cái đình trong Lạc Hà trai, coi như trong họa có phúc.

Mà Hàn Thu Nguyệt ở nông trang, sáng hôm nay thấy Điền mama mặt mũi xám xịt chạy tới, tức tới mức thiếu chút ngắt xiú.

Bọn họ đều cho rằng bão táp đã qua, hiện tại chỉ cần từ từ chờ ngày trời quang mây tạnh, đáng tiếc sự đời không như ý, sự tình phát triển không như bọn họ tưởng tượng.

Bởi vì bản tính con người là tò mò, chuyện lần này đã khơi gợi tính tò mò của một số lượng người không nhỏ, cũng đúng, chuyện này náo động như thế, ai lại không biết. Mọi người bề ngoài tỏ ra không quan tâm nhưng thực sự trong lòng đang gào thét, cho tôi biết đi, cho tôi biết đi, vì vậy lòng vòng quanh co muốn thăm dò chân tướng. Mà trên dưới trong Lạc Hà trai dạo này mặt mày ai nấy buồn thảm, bộ dạng muốn nói lại thôi, hỏi gì thì chỉ lắc đầu thờ dãi, hỏi thêm chút nữa thì ảm ức nói: “Nhị thiếu phu nhân của chúng ta phân phó rồi, dĩ hòa vi quý, chuyện đã qua thì cho nó qua đi.”

Người nào người nấy mặt mũi âu sầu như nhau, thái độ như nhau, ngôn ngữ ần ần ủy khuất như nhau khiến cho người nghe bị lọt vào sương mù, không khỏi sinh ra nhiều loại phỏng đoán. Lão gia thì dốc hết sức giữ nhị thiếu gia ở lại, còn tự cổ chí kim, mẹ kế bao giờ chẳng ác độc với con chồng, đây là cách nghĩ chung của tất cả mọi người, vì vậy, nhất thời lời đồn cực kỳ bất lợi về phu nhân lặng lẽ lưu truyền ra.

“Đại thiếu phu nhân, tiếp tục như thế này thì không được, vạn nhất lời đồn này truyền ra bên ngoài.” Lục Ý lo lắng nhắc nhở đại thiếu phu nhân.

Phu nhân không có ở nhà, trách nhiệm chủ mẫu nặng nề dĩ nhiên rơi trên vai đại thiếu phu nhân. Vốn dĩ đây là cơ hội tốt cho đại thiếu phu nhân biểu hiện nhưng đại thiếu phu nhân chỉ triệu tập quản gia và nhóm mama có một lần, nhàn nhạt phân phó, trong lúc phu nhân không có ở đây, trừ phi có chuyện trọng đại thì mới phải xin chỉ thị của nàng, còn lại hết thảy dựa theo quy củ phu nhân đề ra mà làm. Cứ như vậy, bọn hạ nhân vô cùng cao hứng, yên chí rằng, đại thiếu phu nhân làm chủ mẫu cũng chỉ là vật trang trí. Lục Ý không thể hiểu được, cùng Hồng Thường vỗ mồm một hồi, muốn kích lệ ý chí chiến đấu của nhị thiếu phu nhân, nhưng nhị thiếu phu nhân lại nói: “Làm chủ mẫu chẳng qua chỉ là tạm thời, không bao lâu nữa phu nhân sẽ trở về, ta cần gì phải làm kẻ ác, chỉ cần trên dưới không xảy ra chuyện đại sự gì

là tốt rồi.”

Được rồi cho dù là đại thiếu phu nhân nói rất đúng nhưng hiện tại chuyện “lớn” kia đang đồn ầm ĩ rồi, Lục Ý thân là trung bộc buộc phải nhắc nhở đại thiếu phu nhân, phòng miệng lưỡi hạ nhân...

Đinh Nhược Nghiên nghe vậy, nhú mày nhăn mặt, trầm ngâm nói: “Em đi tìm Triệu quản gia, truyền lời ta... ngày mai hai vị thiếu gia phải tham gia dự thi rồi, nếu có chút lời đồn nào ảnh hưởng tới hai vị thiếu gia, khiến cảm xúc hai người có vấn đề thì chuẩn bị đồ đạc rời khỏi phủ.”

Lục Ý vui mừng nói: “Vâng, nô tỳ đi ngay.”

Đại thiếu phu nhân nói mấy câu đó mới giống như chủ mẫu chứ.

Lục Ý vừa đi, Đinh Nhược Nghiên gọi Hồng Thường, hỏi: “Đồ dùng hai vị thiếu gia chuẩn bị xong chưa?”

Hồng Thường cười nói: “Đã chuẩn bị xong xuôi theo phân phó của đại thiếu phu nhân.”

Đinh Nhược Nghiên lấy ra một đôi túi thơm: “Đây là túi đựng băng phiến xạ hương, để hai vị thiếu gia mang theo, có thể nâng cao tinh thần.”

Hồng Thường nhận lấy, Đinh Nhược Nghiên lại dặn dò: “Túi thêu Hỉ Thước trên cánh cho đại thiếu gia, hoa văn tứ hợp Như Ý cho nhị thiếu gia.”

Trong Lạc Hà trai, Lâm Lan đang bận rộn sửa soạn đồ dùng cho Lý Minh Doãn đi thi.

Lý Minh Doãn nhìn một chồng bút lông cừ, không hiểu nói: “Tại sao phải mang nhiều bút như vậy?”

Lâm Lan nói: “Cái này gọi là có phòng bị trước sẽ tránh được tai họa, vạn nhất viết nhiều bút bị rụng lông sẽ ảnh hưởng tới chữ của chàng, chữ của chàng đẹp như thế, không thể để mất đi vẻ đẹp chỉ vì lỗi nhỏ này.” Bản thân nàng cũng luyện qua loại thư pháp này, biết rằng phải lãng phí rất nhiều bút lông, viết được khoảng ngàn chữ là lông bút bắt đầu rụng, viết tiếp không đẹp.

Lý Minh Doãn nhẹ mím cười nói: “Bài thi được chấm dựa theo nội dung, giám khảo không nhìn bút tích thí sinh đâu.”

Lâm Lan ngây ngốc, vấn đề này nàng không có suy nghĩ đến: “Ai nha, vạn nhất bài thi của chàng trúng nhóm ba người đứng đầu, chẳng phải bài thi của chàng sẽ được đưa ra cho Hoàng thượng xem sao?”

Lý Minh Doãn gật đầu: “Đó là điều chắc chắn.”

Lâm Lan cười nói: “Đó chẳng phải là kết quả sao? Hoàng thượng nhìn chữ của chàng nhất định sẽ thích.”

Ngân Liễu một bên cười nói: “Thiếu gia, người nên mang theo thôi, bằng không nhị thiếu phu nhân không yên lòng.”

Lý Minh Doãn không thể làm gì khác hơn là nghe theo, để Lâm Lan bỏ bầy, tám quản bút vào rương.

“Chai màu xanh này là Bảo Ninh hoàn, lỡ may bụng chàng không thoải mái thì cách sáu canh giờ dùng sáu viên. Chai màu trắng là Hoắc Hương hoàn, nếu chàng cảm thấy đầu óc choáng váng, ngực khó thở thì cũng cách sáu tiếng dùng sáu viên. Những thuốc này ta làm dạng viên nhỏ nhất, đựng lọ cũng nhỏ, không giấu được đồ gì, hẳn là chàng sẽ mang được vào. Còn đây là ngải hương, trời nóng bức, nếu trong chỗ thi có muỗi hay côn trùng gì đó đốt chàng thì bôi vào... Còn đây là băng phiến xạ hương, có thể nâng cao tinh thần, chàng nhìn hoa văn túi này là ta chọn đây, còn người theo là Bạch Huệ, phải mất mấy ngày mấy đêm mới xong đó.” Lâm Lan giới thiệu cụ thể nguồn gốc từng loại, sau đó bỏ hết vào rương.

Nhìn Lâm Lan chuẩn bị đồ dùng cho mình tỉ mỉ, nhất là những viên thuốc kia, nàng cố ý chế nhỏ ra, mất không ít công phu, Lý Minh Doãn âm thầm cảm kích, nhưng những lời cuối, nàng cố ý đem Bạch Huệ gán vào, còn dùng ánh mắt mập mờ liếc hẳn một cái, lại thấy Bạch Huệ đứng một bên lộ ra vẻ ngượng ngùng, Lý Minh Doãn dở khóc dở cười, Lâm Lan là ra vẻ hào phóng hay cố ý cảnh cáo đây?

Cuối cùng Lâm Lan lấy ra hai túi bánh: “Đây là túi bánh hoa quế, bánh trà, bánh hạt sen, còn túi này là bánh xộp, ta cố ý nói Quế tẩu làm, tuy nhiên không có làm lương khô. Lương khô chắc dạ nhưng bánh xộp thì có ưu điểm hơn là để cả tháng cũng không sao, ăn vào không sợ đau bụng.”

Lý Minh Doãn nhìn túi bánh xộp, lo lắng nói: “Có lẽ giám khảo sẽ lôi cả túi bánh ra kiểm tra xem có mang theo tài liệu không.”

Lâm Lan cười nói: “Thế thì cứ để cho họ kiểm tra đi, nếu không may bánh bị vỡ thì chàng đỡ mất công ăn còn gì.”

Mặt Lý Minh Doãn đen một nửa.

Ngân Liễu cùng Bạch Huệ không nhịn được che miệng cười trộm.

Một cái rương nhỏ nhỏ mà bị nhét bao nhiêu là đồ vậy, Lâm Lan nhét mãi không xong, cuối cùng nàng dùng sức ấn mạnh một cái, chỉ nghe “cụp cụp” một trận vỡ vang lên.

Mọi người ngây ngẩn, Lâm Lan ngượng ngừng nhìn Lý Minh Doãn: “Thế này cũng tốt, nhóm giám khảo bớt được việc rồi.”

Một nửa mặt Lý Minh Doãn đen nốt.

Đang nói, Cẩm Tú chạy vào, nói Hồng Thường ở Vi Vũ các mang đồ dùng đi thi sang cho nhị thiếu gia.

Ngân Liễu kinh ngạc nói: “Bên họ chuẩn bị đồ ư?”

Bạch Huệ nói: “Đưa tới chúng ta cũng không dám dùng.”

Lâm Lan nhìn Lý Minh Doãn một chút, nói: “Người ta có hảo ý, mình cũng nên phải phép.”

Lý Minh Doãn gật đầu tán thành.

Lâm Lan đi tới nhà phía Tây thì thấy Hồng Thường.

Hồng Thường thi lễ với nhị thiếu phu nhân, cười nói: “Đây là đồ chuẩn bị cho nhị thiếu gia đi thi, mời nhị thiếu phu nhân nhận lấy.”

Lâm Lan cười khẽ: “Đại thiếu gia có lòng rồi.”

Hồng Thường cười cười, theo như đại thiếu phu nhân phân phó, không có nói là đại thiếu phu nhân chuẩn bị, đại thiếu phu nhân cũng thật có lòng, muốn nhân cơ hội này để tăng thêm tình nghĩa huynh đệ giữa đại thiếu gia và nhị thiếu gia.

Lâm Lan để cho Ngân Liễu tặng cho Hồng Thường chút ngân lượng, sau đó Ngân Liễu thân mật đưa Hồng Thường đi ra ngoài.

Bạch Huệ nhìn rương đồ bên đại thiếu phu nhân đưa sang, hỏi: “Nhị thiếu

phu nhân, thứ này làm sao ạ?”

Lâm Lan nhìn rương kia được sơn màu chói mắt, chạm trổ tinh xảo, cười nhạt nói: “Nhị thiếu gia chúng ta đi dự thi chứ không phải đi phô bày giàu sang.”

Bạch Huệ hiểu ý: “Vậy đề nô tỳ sắp xếp lại đề.”

Đề đại thiếu gia đưa sang kiểu gì cũng có vấn đề, có khi bút mới viết được mấy chữ đã rụng hết đầu cũng nên.

Lâm Lan gật đầu ngầm đồng ý.

Đáng thương cho Đinh Nhược Nghiên, hao phí bao nhiêu tâm ý thêu hoa văn tứ hợp Như Ý giờ bị gác xó.

Rạng sáng ngày thứ hai, Lâm Lan cùng Lý Minh Doãn đã thức dậy.

Lý Minh Doãn mặc một thân xiêm áo xanh khói, lộ ra vẻ tuấn tú nho nhã, mấy ngày rồi không có đọc sách khuya, đi nằm sớm nên thần thái vô cùng sáng láng.

Lâm Lan cười híp mắt nhìn hắn: “Căng thẳng không?”

Lý Minh Doãn nhú mày nói: “Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, không có gì căng thẳng.”

Lâm Lan rất hài lòng gật đầu: “Nghĩ như vậy là được rồi, chỉ cần cố gắng là tốt, kết quả thế nào không cần quan trọng quá.”

Lý Minh Doãn mỉm cười, Lâm Lan đang cố gắng giảm sức ép cho hắn, cười nói: “Biết rồi.”

“Nhị thiếu gia, nhị thiếu phu nhân, điểm tâm đã bày xong.” Ngân Liễu tới bẩm.

“Đi thôi, đồ điểm tâm Quế tẩu làm rất ngon, anh ăn nhiều một chút, mấy ngày tới đều phải ăn đồ khô rồi.”

Hai người một trước một sau bước ra khỏi phòng ngủ.

Trên bàn đã bày rất nhiều món, quả là một bữa tiệc thịnh soạn, Quế tẩu làm bánh ngọt, ngụ ý từng bước thăng chức, còn có gà xé phay xào hạt dẻ,

ngụ ý Cát Tường Như Ý, cháo ngũ cốc, ngụ ý năm đời đăng khoa... Tóm tại món nào cũng mang ý Cát Tường.

Trước ánh mắt tha thiết của Lâm Lan cùng Chu mama, Lý Minh Doãn ăn mỗi món vài miếng, đem tất cả Cát Tường nuốt vào bụng.

Điềm tâm xong, Lâm Lan đưa Lý Minh Doãn ra cửa phủ.

Lý Minh Tắc cùng Đinh Nhược Nghiên đã đứng ở đó, Lý Kính Hiền cũng tới đưa tiễn.

Lý Minh Tắc thấy Minh Doãn tới, cười híp mắt nói: “Nhị đệ khoan thai tới chậm, có thể thấy được là đã định liệu trước, lần này nhất định trúng tuyển rồi.”

Lý Minh Doãn chấp tay nói: “Đại ca ra sớm, có thể thấy được là đã chuẩn bị đầy đủ, lần này dự thi, nhất định văn tuôn như suối, tài năng được thể hiện hết.”

Minh Tắc ha ha cười một tiếng: “Mượn nhị đệ chúc tốt lành rồi.”

Lý Kính Hiền cất lời tình ý sâu xa: “Khoa thi lần này, Thánh thượng vô cùng coi trọng, các con phải bình tĩnh ứng đối, đừng nóng vội hỏng chuyện, cha ở nhà đợi tin tốt của các con.”

Hai người chấp tay thi lễ, nhất tề nói: “Nhi tử nhớ kỹ.”

Đinh Nhược Nghiên đưa mắt nhìn hai người bước đi, trong lòng ngàn vạn cảm khái, hi vọng Minh Doãn kỳ khai đắc thắng*, hi vọng Minh Tắc mã đáo thành công**.

* Kỳ khai đắc thắng: vừa xuất quân đã chiến thắng giòn giã.

** Mã đáo thành công: Thành công tức thì.)

Chương 080 – Phải chu đáo

Tiền hai người xong, Lý Kính Hiền cũng đi việc của mình, Lâm Lan chuẩn bị trở về Lạc Hà trai còn có chuyện gấp phải làm thì Đinh Nhược Nghiên gọi nàng lại.

“Nhị đệ muội. . .”

Lâm Lan quay đầu lại, cười nói: “Đại tẩu...”

Đinh Nhược Nghiên đoan chính đi tới, mềm giọng hỏi: “Đồ chuẩn bị cho nhị đệ có được không?”

Lâm Lan lập tức ý thức được, Đinh Nhược Nghiên chắc hẳn nhìn thấy cái rương Văn Sơn vác, liền cười nói: “Rất hữu dụng ạ, vô cùng chu đáo, có điều Minh Doãn nói rương kia nhìn hơi chói mắt nên đổi rương khác, đồ thì vẫn giữ nguyên.”

Đinh Nhược Nghiên cười cười, trong lòng ảo não, là nàng sơ sót, Minh Doãn trước giờ vốn không phô trương.

“Thế cũng tốt rồi.” Đinh Nhược Nghiên cười nhạt, khẽ khom người, cáo từ rời đi.

Lâm Lan ngó chừng bóng lưng Nhược Nghiên, thì ra là đồ đại tẩu chuẩn bị, nhưng cho dù là đại tẩu chuẩn bị nàng cũng không yên lòng để cho Minh Doãn mang đi. Trong nhà này, người không nhìn rõ tâm ý nhất chính là vị đại tẩu này, thoát nhìn ôn nhu im lặng, nói không nhiều lắm, ôn hòa hữu lễ, bộ dạng hiền hòa nhưng Lâm Lan không đánh giá thấp nàng, có thể sinh tồn trong ngôi nhà này chắc chắn là một người không đơn giản.

Trở lại Lạc Hà trai, Lâm Lan đi xem xét vết thương của Đông Tử, bởi vì cấp cứu kịp thời, điều dưỡng cẩn thận nên vết thương đã nhanh chóng lành lại, không có lưu di chứng.

“Nô tài hầu hạ thiếu gia lâu như vậy, mài mực bao nhiêu năm, quạt mát bao nhiêu năm, kết quả thiếu gia đi dự thi thì nô tài không thể đưa thiếu gia đi.” Đông Tử rất chi là ủy khuất cất giọng, không quên khịt khịt mũi cho hợp cảnh.

Lâm Lan cười nói: “Người đã là đại công thần rồi, người phải nhớ, nếu không phải người xả thân đỡ cho chủ, người nằm đây lúc này đã là thiếu gia rồi, còn nói gì đi thi hay mài mực, quạt mát gì nữa, còn không bằng cầu nguyện cho thiếu gia, phù hộ thiếu gia thi cử thuận lợi đi.”

Nghe nhị thiếu phu nhân tán dương một phen, tâm tình Đông Tử lập tức chuyển biến theo chiều hướng tốt đẹp.

Lâm Lan lại nói: “Người nên nghỉ ngơi cho khỏe, đừng làm bản thân suy nhược, chín ngày sau cùng đi đón thiếu gia về nhà. Bằng không, ngay cả cơ

hội này người cũng bỏ lỡ đấy.”

Đông Tử vội nói: “Nô tài nhất định sẽ chăm chỉ uống thuốc, đến lúc đó nhất định có thể đi đón nhị thiếu gia.”

Lâm Lan cười nói: “Ừ, nhị thiếu gia nhìn thấy người đã khỏe, nhất định cũng vui mừng.”

Ngân Liễu một bên nhắc nhở: “Chu mama đang chờ nhị thiếu phu nhân.”

Lâm Lan gật đầu, mang theo Ngân Liễu trở về phòng.

Chu mama chờ đã lâu.

“Chu mama, bên kia nói như thế nào?” Lâm Lan hỏi.

“Tìm ba ngày cũng không thấy người, ngay cả vợ hần cũng không biết hần đi đâu, cứ nghĩ hần đang lưu luyến mấy sòng bạc nhưng là tìm tất cả các sòng bạc lớn nhỏ trong thành cũng không tìm thấy.” Chu mama có chút giận dữ trả lời.

Lâm Lan ngưng thần suy nghĩ, thở dài nói: “Chúng ta chậm một bước rồi.” Hành động của mục phù thủy thật là nhanh a.

Chu mama nhẹ giọng hỏi: “VẬY... Còn tiếp tục tìm hay không?”

Lâm Lan chậm rãi nói: “Không cần đi tìm nữa, theo dõi người nhà hần ta là được, nếu hần không có chuyện gì, đương nhiên sẽ về nhà, nếu có chuyện, chính là...”

Chu mama hiểu được ý tứ nhị thiếu phu nhân, dựa vào tính tình ác độc của mục phù thủy kia, xem ra anh của Xảo Nhu lành ít dữ nhiều, mất công Xảo Nhu tin tưởng bà ta như vậy.

Trầm mặc chốc lát, Lâm Lan lại hỏi: “Hai ngày nay Xảo Nhu có an phận không?”

“Cả ngày ngơ ngác, không khóc cũng không nháo, cho ăn thì ăn, cho uống thì uống...” giọng nói Chu mama mang theo chút thông cảm.

Lâm Lan yên lặng, điều này có thể trách ai được? Có câu nói rất hay, đáng thương người tất có chỗ đáng hận. Không thể chỉ vì nghĩ cho bản thân mà làm hại người khác, đây không phải là lý do.

“Nhị thiếu phu nhân, chúng ta có nên đem chuyện anh trai Xảo Nhu nói cho cô ta không, có khi sẽ khiến cô ta tỉnh ra.” Chu mama đề nghị.

Lâm Lan day day huyết Thái dương: “Cứ từ từ để ta suy nghĩ cách xử trí đã.”

Dừng một chút, Lâm Lan phân phó: “Đúng rồi, Điền mama cùng hai tỷ muội Thu Phương, Thu Vân rời đi, chỗ chúng ta thiếu người làm, mama đi tìm người môi giới xem tình hình mua mấy nha hoàn có thân thể trong sạch, thông minh cơ linh một chút.” Hai ngày nay Cẩm Tú cùng Như Ý rất bận rộn, phải quét dọn sân phòng, lại còn giặt giũ xiêm y...v.v.v

Chu mama nói: “Lần trước đại lão gia nói, cần người làm thì... Diệp gia có, đều là người biết rõ gốc rễ, chỉ cần báo tin qua.”

Lâm Lan suy nghĩ một chút, trầm ngâm nói: “Biết gốc biết rễ chính là tốt nhất rồi, tuy nhiên đừng lộ ra là tìm người ở bên đó, để lão gia biết chúng ta dùng người của Diệp gia, chỉ sợ lão gia mất hứng. Mama đi an bài, hôm nào đó cho người giả làm môi giới đem mấy người vào đây, coi như chúng ta tự mua.”

Chu mama cười nói: “Vẫn là nhị thiếu phu nhân nghĩ chu đáo.”

Lâm Lan cười khỏ: ở chốn này không chu toàn thì rất dễ gây ra mâu thuẫn nặng nề giữa người với người, phải suy nghĩ mọi chuyện thấu đáo, hơi có chút thiên vị sẽ bị miệng lưỡi người ngoài đồn đại.

Mụ phù thủy đi, Lý Minh Doãn cũng đi, Lâm Lan bắt đầu cảm thấy vắng vẻ trong lòng, không biết nên làm gì, vốn suốt ngày vây quanh chuyện của Minh Doãn, bận bận rộn rộn, một lòng một dạ nghĩ làm sao đấu với mụ phù thủy, bây giờ không có đối thủ, Lâm Lan không có việc gì làm, nhanh chóng rơi vào trạng thái ngẩn người.

Cho tới khi Văn Sơn trở về, nói thiếu gia đã vào trường thi, đồ cũng dễ dàng mang vào. Còn đại thiếu gia thì không thuận lợi như vậy, rất nhiều đồ bị giữ lại, đồ ăn cũng bị giữ lại không ít, chín ngày bảy đêm này, khó tránh khỏi phải chịu đói rồi.

Lâm Lan âm thầm kêu may mắn, nhờ bản thân nghĩ chu đáo, tận lực hoàn thuốc nhỏ, tận lực làm bánh ngọt mỏng, nhân sâm cắt thành tấm, ngay cả túi thơm cũng chỉ một lớp vải, vừa xem là rõ ngay không có đựng thêm gì. Kỳ

luật trường thi cổ đại nghiêm khắc hơn nhiều so với hiện đại, chỉ cần mang theo đồ hơi rắc rối cũng bị nghi ngờ giữ lại, ngay cả xiêm y mặc trên người cũng được kiểm tra kỹ lưỡng, thậm chí còn phải cởi ra để kiểm tra.

“A, nhị thiếu gia nói, nhị thiếu phu nhân không cần lo lắng, cứ ở nhà đợi tin tốt của thiếu gia là được.”

Lý Minh Doãn là người thực sự có học vấn, điểm này Lâm Lan hiểu rõ, chỉ cần mấy ngày thi không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì tốt rồi.

Lâm Lan vô cùng yên tâm, cảm thấy không có gì đáng ngại.

Miễn cưỡng xúc lại tinh thần đi tới được phòng chuẩn bị dược liệu, lại liên tục tính sai vài vị thuốc, Lâm Lan buồn bực ném chày giã thuốc, không làm nữa.

Ngân Liễu phát giác nhị thiếu phu nhân có điểm kỳ lạ, liền nói: “Nhị thiếu phu nhân, có gì suy nghĩ vậy ạ, à mà phu nhân Tĩnh Bá Hầu hình như cũng sắp sinh thì phải.”

Trong lòng Lâm Lan bỗng nhiên sáng lên, đúng vậy, nên đi thăm Kiều Vân Tịch một chuyến, lúc rời khỏi phủ Tĩnh Bá Hầu nàng đã thề son sắt nói sẽ thường xuyên về thăm sức khỏe Kiều Vân Tịch, cuối cùng lâu như vậy còn chưa tới, người ta có khi lại nghĩ nàng qua sông rút cầu mất.

“Đi, chúng ta đi phủ Tĩnh Bá Hầu.” Rốt cuộc tìm được chuyện làm, tinh thần Lâm Lan liền tỉnh táo vô cùng.

Lập tức gọi Văn Sơn chuẩn bị xe, mang theo Ngân Liễu cùng Ngọc Dung chạy thẳng tới phủ Tĩnh Bá Hầu.

Hơn một tháng không gặp, bụng Kiều Vân Tịch đã lớn lên trông thấy rõ, hành động chậm chạp, lộ ra vẻ quá sức, bụng đã hạ xuống không ít, nhìn qua như sắp sinh.

Nhìn thấy Lâm Lan, Kiều Vân Tịch phàn nàn: “Cuối cùng cũng trông thấy phu nhân rồi, phu nhân không tới, ta đang định nhờ người đưa thiệp qua mời phu nhân tới đó.”

Lâm Lan cười khan, nói: “Ta vẫn nhớ thương phu nhân đấy chứ, có điều thời gian vừa rồi trong nhà bận rộn không đi đâu được, hôm nay Minh Doãn vừa đi thi, ta đây không phải vừa rảnh rồi liền chạy đến thăm phu nhân sao?”

Kiều Vân Tịch cười vui vẻ: “Biết phu nhân bận rộn công rồi, ở Lý gia đã quen chưa?”

Câu hỏi này vô cùng hàm súc, chớ nói là Kiều Vân Tịch, phàm là người nào nghe được lời đồn đại, sợ rằng hôm nay cũng đang suy đoán Lý đại tài tử sống chết muốn kết hôn với cô gái nông thôn vào Lý gia làm thế nào qua cửa.

Lâm Lan cười xấu hổ: “Cũng không tệ lắm.”

Nói rất tốt, người ta chưa chắc đã tin, mà kể khổ chuyện xấu trong nhà là điều kiêng kỵ không thể truyền ra ngoài, chỉ có thể nói không tệ lắm. Quả thật cũng không tệ lắm, cuộc sống ở chung với Lý Minh Doãn cũng thú vị, cùng lão già và mục phù thủy giao tranh mấy phen đều thắng lợi, rất tốt.

Lời này vào tai Kiều Vân Tịch lại nghe có ý vị khác, là miễn cưỡng vui vẻ sao? Ngậm cười mua vui ư? Lâm Lan vào cửa, Lý gia một điểm động tĩnh cũng không có, đáng lẽ ra cũng nên mở vài bàn tiệc rượu, đầu năm Lý đại công tử thành thân âm ỉ cả kinh thành, hơn nửa số nhà quyền quý đều tới, đúng là bên nặng bên nhẹ, Lý Thượng Thư cũng quá đáng rồi.

Kiều Vân Tịch khẽ kéo tay Lâm Lan: “Hay cho câu nói kia, có chuyện gì khó xử thì cứ nói với ta, không sao cả.”

Lâm Lan rất thất vọng, chẳng lẽ biểu hiện của nàng rất giống một oán phụ sao? Đáng tiếc không có gương, nếu không phải soi lại vẻ mặt mình mới được. Không thể làm gì khác hơn là nói: “Nếu thật sự có chỗ khó xử, ta nhất định sẽ tìm tới phu nhân, ở kinh thành này, trừ phu nhân ra, ta không có nơi nào để tới cả.”

Lúc này Kiều Vân Tịch mới yên tâm cười nói: “Đợi sinh hạ hài tử xong, quá đầy tháng, trong phủ sẽ mở tiệc, đến lúc đó phu nhân nhất định phải tới, ta sẽ giới thiệu phu nhân trước mặt mọi người, đến lúc đó tự khắc sẽ quen biết rộng hơn.”

Lâm Lan âm thầm cảm kích, Kiều Vân Tịch là muốn mang nàng tiến vào vòng tròn phu nhân trong kinh thành.

“Kia là chuyện tốt, ta nhất định sẽ tới, à đúng rồi, tư thế ta dạy phu nhân, phu nhân có làm theo đều đặn không?”

Vừa nói tới điều này, trên mặt Kiều Vân Tịch không khỏi hiện lên một tầng ửng đỏ, tư thế nằm trên giường kia thật là bất nhã, đẩy mông lên, dặng chân ra, nàng chỉ dám thừa dịp Hầu gia không có nhà mà làm, không may có hôm Hầu gia về sớm, bọn nha hoàn không thông truyền, Hầu gia nhìn thấy, bị hấn chê cười hồi lâu....

Kiều Vân Tịch then thùng nói: “Ta có làm mấy ngày.”

Lâm Lan kinh ngạc: “Như vậy sao được? Động tác đó dùng để điều chỉnh thai vị, bảo đảm đầu đứa trẻ chúc xuống dưới, lúc sinh nở sẽ dễ hơn rất nhiều, nhất định phải làm.”

Cổ đại không có siêu âm, không nhìn thấy tình hình trong bụng, chỉ có thể dùng cảm giác của tay mà phán đoán, lần trước nàng rời đi, chân hài tử đang xuôi xuống, theo lý mà nói thì một thời gian ngắn cuối cùng thai nhi sẽ tự quay ngược lại, nhưng cũng có trường hợp không tự quay ngược như vậy, đến lúc sinh thì chân xuôi xuống dưới, như vậy sẽ rất khó sinh, hơn nữa hài tử rất dễ bị gãy xương.

Nhìn Lâm Lan nói nghiêm túc, Kiều Vân Tịch lo lắng: “Từ hôm nay ta sẽ làm hằng ngày.”

Lâm Lan nói: “Để ta kiểm tra cho phu nhân đã.”

Lâm Lan sờ sờ bụng Kiều Vân Tịch, tình hình thai vị rất tốt, tuy nhiên không thể bảo đảm thai nhi sẽ không di động, Lâm Lan nói: “Tình hình bây giờ rất tốt, nhưng động tác kia vẫn phải làm mỗi ngày, đến khi sinh nở sẽ có lợi cho phu nhân.”

Kiều Vân Tịch gật đầu lia lịa.

Đang khi nói chuyện, nha hoàn phía ngoài thôn truyền: “Hầu gia tới.”

Lâm Lan ngẩn ra, liền có ý đồ tránh đi.

Kiều Vân Tịch nhìn bộ dạng khẩn trương của nàng, cười nói: “Sao Hầu gia vừa tới lại giật mình thế.”

Chương 081 - Âm hiệu

Lâm Lan từng nghe Lý Minh Doãn đề cập tới Tĩnh Bá Hầu Chu gia. Tổ tiên Chu gia chính là người có công lớn khai quốc, từng theo Thái Tổ nam chinh bắc chiến, lập nhiều chiến công hiển hách, sau này khi Thái Tổ lên ngôi thì xin giã từ sự nghiệp đang trên đỉnh quang vinh để về quê vui thú điền viên, Thái Tổ không đồng ý, quyết định phong Tĩnh Bá Hầu, hậu thế kế tục tước vị, mặc dù con cháu Chu gia không đảm nhiệm chức vị quan trọng nhưng bởi vì có quan hệ thân thuộc với hoàng đế nên luôn có địa vị không thể coi thường trong triều.

Lâm Lan không thể không bội phục vị tổ tiên Chu gia này, từ xưa tới nay, có mới nói cũ, được chim quên nả, đặng cá quên nơm không phải là chuyện mới mẻ gì, công lao quá lớn thường khiến cho lòng người nảy sinh đề phòng. Nếu dám kể công, phần lớn chỉ có một con đường là chết. Tắm máu chiến trường, đổi lại là gì? Đơn giản là hai chữ “công danh”, công có, danh có, để làm gì, không bằng bỏ xuống binh quyền, đổi lấy tin cậy cùng day dứt của đế vương, bảo vệ hậu thế vĩnh viễn hưởng thái bình yên tĩnh, thật sự là cử chỉ sáng suốt. Tôn tử Chu gia có lẽ hiểu rõ lời dạy bảo của tổ tiên, giấu tài sâu kín. Lâm Lan rất tò mò đối với Chu gia, đối với vị Tĩnh Bá Hầu hiện nay lại càng tò mò hơn.

Nàng đứng dậy, cúi đầu đứng bên giường, nghe được tiếng bước chân đi vào, ngay sau đó giọng nói uyển chuyển của Kiều Vân Tịch vang lên: “Hôm nay Hầu gia trở về sớm ạ.”

“Hôm nay triều đình khai ân khoa, văn thần bận rộn, ta thân là võ tướng nên thanh nhàn vô sự, liền về sớm.” Giọng nam tử trầm thấp nhưng không mất ôn hòa vang lên.

“Vừa hay, Lý phu nhân mới đến nói chuyện với thiếp.” Kiều Vân Tịch cười dịu dàng nói.

Tĩnh Bá Hầu Chu Tín vừa vào nhà liền phát hiện ra một gương mặt lạ hoắc, nghe phu nhân giới thiệu là Lý phu nhân liền cười ôn hòa nói: “Hóa ra là Lý phu nhân.”

Lâm Lan nhún chân thi lễ: “Lâm Lan ra mắt Hầu gia.”

Tĩnh Bá Hầu nói: “Lý phu nhân không cần giữ lễ tiết, phu nhân ta thường xuyên nói về Lý phu nhân, sau này rảnh rồi thì năng tới đây chơi.”

Lâm Lan khẽ mỉm cười, coi như là đáp lại.

Đợi Tĩnh Bá Hầu ngồi xuống, Lâm Lan mới ngồi xuống một bên.

Phương Hủy dâng trà lên cho Hầu gia, châm thêm nước cho Lâm Lan, sau đó lui qua một phía.

“Hôm nay Lý công tử đã đi thi rồi.” Tĩnh Bá Hầu nhẹ nhàng nói.

Lâm Lan gật đầu, ánh mắt hơi đờ, thấy rõ tướng mạo Tĩnh Bá Hầu, vẫn luôn cho rằng đối phương thân hình cao lớn khôi ngô, khí chất anh hùng, không nghĩ tới Tĩnh Bá Hầu có diện mạo hiền hòa, nhưng đôi mắt nhàn nhạt thanh trong lộ ra sự khôn khéo, am hiểu sự đời. Thật ra, hiền hòa chỉ là bề ngoài, có thể trở thành rường cột trong giới chính trường, sao có thể dựa vào hiền hòa để làm được việc? Im lặng không lộ mới thật là bản lĩnh.

Vân Tịch cười nói: “Vì Lý công tử đi dự thi nên Lý phu nhân mới rảnh rỗi đến thăm ta.”

Tĩnh Bá Hầu cười cười, khẽ nhấp một ngụm trà, chậm rãi nói: “Hôm nay nghe nói Thượng Thư Lý đại nhân cố ý đợi bằng vàng ghi danh Lý công tử rồi mở tiệc rượu cho hai người sau.”

Lâm Lan ngạc nhiên, miệng lưỡi lão họ Lý nhanh thật, đã thông báo với bên ngoài rồi cơ đấy. Vì không muốn gây ảnh hưởng tới Minh Doãn dự thi cho nên hoãn mở tiệc, đợi thi xong mới tính chuyện này. Tránh người ngoài mồm miệng độc địa nói hấn thấy nhi tử đỗ Trạng Nguyên mới nhớ tới việc mở tiệc rượu. Qua việc này cũng có thể thấy lão già họ Lý rất có lòng tin với Minh Doãn.

Lâm Lan mỉm cười: "Cha chồng là sợ ảnh hưởng Minh Doãn dự thi, cho nên đem tiệc rượu rời lại."

“Hóa ra là như vậy, ta còn tưởng hấn không muốn làm.” Khẩu khí Kiều Vân Tịch có chút khó chịu.

Tĩnh Bá Hầu ha hả cười một tiếng, bỗng nhiên chuyển đề tài: “Vừa mới rồi, lúc trở về nhìn thấy Dung Nhi.”

Kiều Vân Tịch cười nói: "Dung Nhi? Không thấy nó tới nhìn thiệp một cái nào hết."

Tĩnh Bá Hầu nói: “Nó đang buồn rầu.”

“Nó thì có cái gì mà buồn rầu đây?” Kiều Vân Tịch che miệng cười, sủng nịch nói.

Tĩnh Bá Hầu cười nói: “Con nói với ta, bởi vì nó biểu hiện ở học đường rất tốt, thường được thầy giáo tán dương, có hai bạn học cùng tuổi muốn giao hảo với nó, nhưng hai người kia lại đối đầu với nhau, cùng người này giao hảo thì phải trở mặt với người kia, nó không muốn đắc tội với ai, cho nên rất buồn rầu.”

Lâm Lan nghe xong nhất thời suy nghĩ, lời Tĩnh Bá Hầu vừa nói hình như là nói cho nàng nghe.

“Vậy người nói thế nào?” Kiều Vân Tịch cười khẽ hỏi.

“Ta nói với nó, trước tiên phải suy nghĩ, xem hai người này có đáng giá thân giao không, nếu đáng giá thì nên chọn, nếu bỏ qua thì sẽ gặp phải một kẻ địch có nguy cơ lớn, đúng không?” Tĩnh Bá Hầu vừa nói vừa nhàn nhạt nhìn Lâm Lan một cái.

Lâm Lan nghe tiếp lời này, càng khẳng định lời Tĩnh Bá Hầu có hàm ý khác, tựa như đang nhắc nhở nàng một cách tế nhị. Lâm Lan không khỏi nghĩ đến Minh Doãn, nghĩ đến người mà Trần Tử Dụ nói với nàng có ý tranh ngôi vị hoàng đế. Ban đầu Ngụy đại nhân muốn kết thân với Lý gia, không phải là muốn mượn hơi Minh Doãn sao? Lần này nếu Minh Doãn đỡ Trạng Nguyên, chỉ sợ sẽ có nhiều người đến bên cạnh muốn kết giao hơn. Đến lúc đó có phải Minh Doãn sẽ gặp phải phiền toái giống như Dung Nhi lúc này không?

“Đi học, đầu tiên phải lấy việc học làm chủ, giao hữu thì phải xem duyên phận.” Tĩnh Bá Hầu chậm rãi nói: “Cho nên, hôm trước nó nói muốn giờ Thìn hôm nay mời mấy bạn học kia tới nói chuyện, ta nhắc nó có lẽ không nên, mời bạn này, bạn kia mất hứng, mời không được, mà không mời cũng không ổn, không bằng không làm cho rồi, mọi người khó chịu, bản thân cũng khó chịu, chẳng có gì vui vẻ.”

Lòng Lâm Lan sáng tỏ, Tĩnh Bá Hầu đang ám hiệu cho nàng, tiệc cưới kia chớ phô trương thì tốt hơn.

Lâm Lan cười nói: "Hầu gia nói rất đúng, thật ra thì làm người có đôi khi ít xuất hiện một chút thì tốt hơn."

Ánh mắt Tĩnh Bá Hầu đột nhiên sáng ngời, nhưng lập tức lại mềm xuống, cũng tán thành gật đầu: “Lời này của Lý phu nhân nói rất hay.”

Vân Tịch căn bản không có nghĩ sâu xa như hai người bọn họ, không hiểu ám ngữ giữa hai người.

Ra khỏi phủ Tĩnh Bá Hầu, Lâm Lan quyết định, có cơ hội sẽ giới thiệu Minh Doãn làm quen Tĩnh Bá Hầu, là cơ hội tốt cho Minh Doãn học hỏi Tĩnh Bá Hầu, sau này có lợi cho đường làm quan.

Bên thành Tây, Hàn Thu Nguyệt ẩm ức nửa nằm nửa ngồi trên giường, Xuân Hạnh đứng một bên quạt mát, Thúy Chi bóp chân bên dưới, Điền mama từ khi đi vào vẫn đứng yên một bên, không dám quấy rầy phu nhân.

“Hôm nay là ngày mở trường thi.” Hàn Thu Nguyệt thở dài nói.

“Phu nhân yên tâm, tài học của đại thiếu gia, nhất định sẽ đỗ.” Điền mama lập tức lấy lòng nói.

Hàn Thu Nguyệt liếc bà ta một cái, thở dài nói: “Vốn định dặn dò nó mấy câu, đứa nhỏ này vẫn luôn nóng nảy.”

Điền mama cười nịnh hót: "Đại thiếu gia biết nặng nhẹ, đang mang tước vị tương lai trên vai, nhất định sẽ cẩn thận ứng đối, vả lại, còn có lão gia, đại thiếu phu nhân.... Hai người sẽ dặn dò đại thiếu gia ạ..."

Không nói tới thì thôi, nói tới lão gia, tâm Hàn Thu Nguyệt như lửa đốt, hôm nay trong mắt lão gia chỉ có Minh Doãn, đời nào lại lo lắng cho Minh Tắc.

Hàn Thu Nguyệt thu chân ngồi dậy, phát tay cho Xuân Hạnh và Thúy Chi lui ra, hỏi: “Hai ngày nay trong Thiên phủ có động tĩnh gì không?”

Điền mama trả lời: "Triệu quản gia phái người tới nói, thương thế Khương mama cùng Khâu mama sợ là sẽ còn lâu mới đỡ được, ít nhất cũng phải nằm trên giường ba tháng. Hiện tại đại thiếu phu nhân đương gia, hết thảy lấy quy củ phu nhân định ra làm việc, bên Lạc Hà trai yên lặng, tạm thời không có động tĩnh gì."

Ánh mắt Hàn Thu Nguyệt lạnh lẽo, nhìn chăm chăm Điền mama, trong lòng Điền mama sợ hãi, từ lúc bị lão gia điều qua đây, ngày nào bà ta cũng bị phu nhân mắng vài lần, hôm nay, chỉ cần phu nhân sầm mặt, bà ta tự khắc

run rẩy.

“Là do đám vô dụng các người, có chút chuyện như vậy cũng làm không xong, nếu người báo tin kịp thời thì ta không bị đả kích tới nỗi không ứng phó kịp.” Hàn Thu Nguyệt mắng.

Điền mama nom nớp lo sợ, cũng không dám biện giải cho mình, chỉ cúi gằm mặt nghe phu nhân mắng mỏ, thâm nghĩ, may là không nói cho phu nhân biết những lời đồn đại trong phủ lúc này, nếu không, phu nhân tức giận, mắng lại càng hung.

Hàn Thu Nguyệt càng nhìn Điền mama lại càng tức giận, tiếc rằng hai người phụ tá đắc lực của bà ta lúc này đang bị trọng thương không giúp gì được, đành phải dùng Điền mama, Hàn Thu Nguyệt tức giận nói: “Người về nói cho Triệu quản gia, gắng sức giúp đỡ đại thiếu phu nhân, quan sát kỹ động tĩnh Lạc Hà trai, bên đó có bất kỳ cử động gì cũng phải báo ngay cho ta.”

Điền mama vội vàng nói: “Vâng vâng, lão nô đi ngay.” Nói xong vội vàng chạy đi.

Còn lại một mình Hàn Thu Nguyệt bực bội, lần này toan tính kỹ lưỡng cuối cùng mất Kinh Châu*, phải nhanh chóng nghĩ biện pháp văn hồi cục diện mới được.

* Toan tính mất Kinh Châu: Tích Quan Vũ mất Kinh Châu.

Hai ngày này, Lâm Lan nhàn rỗi không có chuyện gì làm, chỉ đi tới thư phòng và hậu viện, nàng không tin Xảo Nhu trong thời gian ngắn như vậy có thể biến chứng cứ thành không khí. Sau khi sự tình phát sinh, trong thư phòng và hậu viện không có phát hiện dấu vết đốt lửa, thiêu hủy là không thể nào, Xảo Nhu kia có thể giấu phen tre trong hộp đi đâu đây?

Ngân Liễu cùng Ngọc Dung nhìn nhị thiếu phu nhân đi qua đi lại mấy chỗ này, cũng biết nhị thiếu phu nhân chưa từ bỏ ý định.

“Nhị thiếu phu nhân, người còn tìm a.” Ngân Liễu lo lắng nhị thiếu phu nhân chấp nhất như thế sẽ bị tẩu hỏa nhập ma mất.

Lâm Lan lượm lấy một cành trúc bị rơi trên đất lên, nói: “Dĩ nhiên muốn tìm, không có chứng cứ ta xử trí cô ta thế nào? Cô ta luôn miệng nói oan uổng, ta phải làm cho cô ta tâm phục khẩu phục thì thôi.”

“Nhưng chúng ta tìm kiếm hết trong ngoài nhiều lần vẫn không có gì, chỉ còn nước chưa lật tung đất lên thôi.” Ngân Liễu âm ức nói.

Lâm Lan cắn môi, trầm tư suy nghĩ. Đột nhiên hỏi: "Ngân Liễu, nếu như là em, trong thời gian ngắn muốn hủy cái phen kia đi, vừa không bị lộ dấu vết, em sẽ làm sao?"

Ngân Liễu mờ mịt: “Dạ?” một tiếng, đưa mắt nhìn sên, dùng sức nghĩ, nghĩ một hồi, thưa dạ nói: “Nô tỳ không biết, làm sao bây giờ?”

Lâm Lan trừng nàng: “Thật vô dụng.”

Ngân Liễu vô tội nhìn nhị thiếu phu nhân, chính phu nhân cũng không có biện pháp mà?

"Ngọc Dung, em nói đi? " Lâm Lan đổi sang hỏi Ngọc Dung.

Ngọc Dung tỉnh táo chỉ vào ao sen nói nhỏ: “Nếu là nô tỳ, sẽ đem phen tre cột đá cho chìm trong hồ.”

Nói xong, Ngọc Dung liền cảm thấy câu trả lời của mình có chút không đáng tin, đành quanh co: “Nô tỳ cũng là nói lung tung.”

Lâm Lan ngó chừng ao kia, bỗng nhiên nói: “Ngân Liễu, nói Văn Sơn tới tìm trong ao đi.”

“Dạ? Nhị thiếu phu nhân thật sự muốn tìm...” Ngọc Dung có chút sợ hãi, bản thân thuận miệng nói, không ngờ nhị thiếu phu nhân lại tin thật.

Lâm Lan thúc giục: "Nhanh đi nhanh đi." Còn nàng thì đi tới ao, ngồi xuống nhìn xuống mặt ao. Nước trong ao trong suốt nhưng phía trên phủ nhiều lá sen, căn bản không nhìn rõ bên dưới.

Ngân Liễu chạy ra ngoài, giây lát kêu Văn Sơn tới.

Văn Sơn xắn ống quần lên, hỏi: “Nhị thiếu phu nhân rơi đồ gì xuống vậy ạ? Nô tài sẽ xuống nước tìm ngay.”

Lâm Lan cười nói: "Không phải là ta làm rơi cái gì, người xuống mò coi, có vật gì tròn tròn như cái nắp đậy.”

Văn Sơn sáng khoái nói: “Dạ phu nhân, nô tài hồi trước chuyên mò cua bắt ốc, việc này nô tài thành thạo nhất rồi.” Dứt lời, nhảy ùm xuống nước.

Ba người trên bờ căng thẳng nhìn Văn Sơn trong nước.

Ao nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, đáy ao những bùn là bùn, muốn tìm một vật thật không dễ dàng chút nào. Văn Sơn mò từ đông qua tây, từ nam tới bắc, mất một hồi lâu công phu, bỗng nhiên dừng lại, cả hơi hơi khuyu xuống, giầy lát nhắc một vật gì đó lên, sau đó dùng sức bơi lại gần thành ao, bước lên, đặt đồ vật kia bên bờ: “Nhị thiếu phu nhân, có phải thứ này không?”

Lâm Lan hớn hở, vỗ vỗ vai Ngọc Dung đang há hốc mồm, cười nói: “Ngọc Dung, cũng là em thông minh, lập công lớn rồi.

Chương 082 - Nhận tội

Xảo Nhu ngơ ngác ngồi trên mặt đất trong sài phòng, những ngày qua nhị thiếu phu nhân chỉ cho giam cô ta ở đây mà không có bất kỳ động thái gì khiến cô ta càng hoảng sợ, sợ nhị thiếu phu nhân tìm được chứng cứ, đồng thời lại cảm thấy vô cùng hổ thẹn, nhị thiếu gia đối với hạ nhân như cô ta vô cùng tốt, thế nhưng cô ta thiếu chút nữa hại tới tính mạng nhị thiếu gia, quả thực không bằng cảm thú. Nội tâm sợ hãi cùng ân hận hành hạ cô ta khổ không thể tả, thật muốn đập đầu mà chết đi, nhưng cô ta lại sợ chết, không nỡ chết...

Cửa sài phòng đột nhiên mở ra, một luồng ánh sáng chói mắt lọt vào, chiếu sáng mờ mờ sài phòng, Xảo Nhu vẫn ngơ ngác ngồi, ngay cả mí mắt cũng không có chút động đậy.

Như Ý nhìn người trước mặt mình, vốn đã từng là tỷ muội nhiều năm, lúc này đầu tóc rối bù, ngồi ngây dại trên đất, giống như kẻ ăn mày bên đường, không khỏi thở dài trong lòng, nói nhỏ: “Xảo Nhu, nhị thiếu phu nhân muốn gặp ngươi.”

Xảo Nhu mờ mịt ngẩng đầu, nhìn thấy Như Ý đứng trong luồng sáng kia, vẻ mặt thương xót, sưng sờ trong chốc lát mới có phản ứng, lời mình vừa nghe thấy không phải ảo giác, rốt cục nhị thiếu phu nhân muốn gặp cô ta.

Như Ý mang Xảo Nhu đi rửa mặt, chải sơ sơ đầu tóc, đổi xiêm y sạch sẽ, đây là phân phó của nhị thiếu phu nhân, để cho Xảo Nhu sạch sẽ tới gặp

nàng.

Xảo Nhu đi theo Như Ý ra khỏi phủ, thấy Văn Sơn đã chuẩn bị xe ngựa, hai người cùng nhau ngồi lên xe ngựa, trong lòng Xảo Nhu hồ nghi, đây là muốn đi đâu? Hỏi Như Ý, Như Ý thản nhiên nói: “Người đi thì biết.”

Xe ngựa đi khoảng nửa canh giờ thì tới một viện nhỏ. Có hạ nhân đem hai người đi vào.

“Nhị thiếu phu nhân, người đã mang tới.” Như Ý đi trước thông bẩm.

“Đề cho cô ta đi vào.” Giọng nhị thiếu phu nhân nhàn nhạt như một tiếng thở dài tiến thẳng vào lỗ tai Xảo Nhu, lòng Xảo Nhu như lửa đốt, thầm nghĩ hôm nay chính là thời điểm quyết định vận mệnh của mình.

Trong phòng, Bạch Huệ, Cẩm Tú, Ngân Liễu, Ngọc Dung, Chu mama đều có mặt, mọi người nhìn cô ta, trong mắt tràn đầy hận ý, còn nhị thiếu phu nhân nghiêm nghị ngồi thẳng trên giường.

Xảo Nhu đi tới trước mặt nhị thiếu phu nhân, chậm rãi quỳ xuống, cúi đầu, yên lặng nghe xử trí.

Lâm Lan nhìn chằm chằm cô ta một lúc lâu, sau đó mới mở miệng: “Xảo Nhu, cơ hội ta đã cho ngươi, cho nên ta sẽ không cho ngươi thêm một cơ hội nào nữa, có câu, có một số việc, bỏ lỡ chính là vĩnh viễn không có được nữa, hi vọng ngươi sẽ không hối hận. Chu mama, đem chuyện mama hỏi thăm được nói cho cô ta nghe.”

Chu mama tiến lên một bước, khẽ khom người, nói với Xảo Nhu: “Anh của ngươi mất tích đã nhiều ngày, nhị thiếu phu nhân phái người tìm trong kinh thành nhiều ngày nay không thấy dấu vết, ngay cả chị dâu ngươi cũng không biết hắn đi nơi nào, trải qua nhiều lần ta hỏi thăm, hôm đó mới biết được chuyện, có người nhìn thấy anh ngươi bị trói đi, lúc ấy bọn họ lại tưởng anh ngươi đánh bạc thiếu tiền bị bắt đi. Tính tình phu nhân ngươi cũng biết, để bảo vệ bản thân bà ta, sợ rằng anh ngươi lành ít dữ nhiều rồi.”

Trong lòng Xảo Nhu chấn động, lệ nóng vòng quanh mắt, nghe được bốn chữ lành ít dữ nhiều, nước mắt không ngừng dâng lên, đôi môi run rẩy không thể ức chế.

Chu mama nói xong rồi, về lại chỗ cũ đứng, Lâm Lan lại nói: “Ngọc Dung, mang đồ ra cho cô ta xem.”

Ngọc Dung lên tiếng, đem phen tre đã được rửa sạch bỏ trước mặt Xảo Nhu, Xảo Nhu vừa thấy vật kia, thân thể như lá rụng trước gió. Hoảng sợ, sợ, lo lắng, đủ loại tâm tình cuối cùng biến thành tuyệt vọng, cô ta bò lê lết trên đất, thút thanh khóc rống lên.

Cả phòng im lặng nhìn cô ta vì khóc mà bả vai run rẩy kịch liệt, nghe những tiếng rên rỉ kia khiến tâm tư mỗi người trở nên phức tạp.

Lâm Lan đợi cô ta khóc đủ rồi, hỏi: “Ngươi còn lời gì muốn nói?”

Xảo Nhu tự biết mình gây nghiệp chướng nặng nề, tội không thể tha thứ, lúc trước nhị thiếu phu nhân đã nói, cơ hội chỉ có một lần, cô ta chỉ có thể chịu trừng phạt, Xảo Nhu lắc đầu.

Lâm Lan yên lặng, cô ta hiểu ý nàng.

“Xảo Nhu, ngươi biết tại sao hôm nay mình lại rơi vào tình cảnh này không?” Lâm Lan thở dài hỏi.

Xảo Nhu nức nở: “Là lỗi của nô tỳ, nô tỳ nhận phạt.”

“Ngươi biết ngươi sai, nhưng ngươi không biết mình sai ở đâu. Ta muốn nói với ngươi, thứ nhất, sai ở chỗ ngươi không biết nhìn người, nếu ban đầu phu nhân lợi dụng anh ngươi uy hiếp ngươi, ngươi nên tới nói cho ta hoặc cho thiếu gia biết, chúng ta sẽ nghĩ biện pháp giúp ngươi, nhưng ngươi lại lựa chọn bị người ta hiếp bức. Phải biết rằng một khi đã lên tàu cướp biển thì sẽ không thể xuống được. Thứ hai, sai ở chỗ ngươi không quả quyết, cố chấp tin vào may mắn, phạm là người làm chuyện xấu sẽ gặp phải mối nguy hiểm, càng làm chuyện xấu thì nguy hiểm càng lớn, nếu chuyện đổ bể, thì sẽ bị giết người diệt khẩu, ngươi không những nhìn không thấu những điểm này, ngược lại còn cầu xin vào may mắn. Ta cho ngươi một cơ hội, ngươi bỏ lỡ, là do ngươi chọn. Thứ ba, ngươi sai ở điểm tâm địa bất chính, ngươi cứu ca ca mình nhưng lại đi hại nhị thiếu gia, ngươi tự cho ngươi là người có nỗi khổ tâm, nhưng nhị thiếu gia là người vô tội kia mà? Ngươi có từng nghĩ tới, nếu như nhị thiếu gia bị rắn độc cắn chết, lòng ngươi có thể yên bình không? Có cái gọi là, sai một bước sẽ sai ngàn bước sau, ngươi đến giờ phút này vẫn vậy.” Lâm Lan đau lòng nói, lời này nói cho Xảo Nhu nghe, cũng là nói cho những người đứng đây nghe, không hi vọng những người này cũng sẽ phạm sai lầm.

Tiếng khóc của Xảo Nhu nhỏ dần, lời nhĩ thiếu phu nhân trúng chỗ đau trong lòng cô ta, ban đầu cô ta không phải không nghĩ tới gặp nhĩ thiếu gia cầu trợ, nhưng cô ta thầm cầu nguyện một tia may mắn, đó là, chẳng qua phu nhân chỉ muốn cô ta làm tai mắt trong thời gian nhất thời, hồi báo cử động của nhĩ thiếu gia mà thôi, cho nên nhất thời ngu dốt mà đáp ứng. Sau đó, phu nhân lại cho người sang thông báo, muốn cô ta phóng rắn độc, cô ta cũng từng do dự, nhưng người nọ nói, phu nhân chỉ muốn khiến nhĩ thiếu gia bị thương không tham dự thi Hương được, sẽ không chết người. Cô ta lại lần nữa nhắm mắt đáp ứng, cho đến khi chuyện xảy ra, cô ta vẫn còn tin vào chút phép màu gọi là may mắn, cho rằng chỉ cần mình không nhận tội thì cùng lắm cùng chỉ bị phạt đánh sau đó đuổi ra khỏi phủ. Kết quả, nhĩ thiếu phu nhân đem chứng cứ đặt trước mặt cô ta, cô ta một lòng muốn im lặng để cứu ca ca đang mất tích sinh tử không rõ, nhưng giờ đây... Từ khi bắt đầu đã là sai lầm, sai một li đi một dặm, cuối cùng tới kết cục bi thảm thế này. Nếu cô ta phải chết, cũng nguyện vì nhĩ thiếu gia mà làm một chuyện gì đó.

“Nhĩ thiếu phu nhân, Xảo Nhu nhận tội, Xảo Nhu nguyện ý đem đầu đuôi chuyện xảy ra nói cho nhĩ thiếu phu nhân. Xảo Nhu không cầu nhĩ thiếu phu nhân tha thứ, chỉ cầu nhĩ thiếu phu nhân thương hại mà cho chị dâu cùng đưa cháu trai của nô tỳ thực phẩm. Nếu ca ca nô tỳ có chuyện gì, kính xin nhĩ thiếu phu nhân cho họ một con đường sống, Xảo Nhu dập đầu kính xin nhĩ thiếu phu nhân...” Dứt lời, Xảo Nhu thành khẩn mang theo vô tận hối hận dập đầu trên đất “bing bing” vài tiếng trước mặt Lâm Lan.

Mặt Lâm Lan không chút thay đổi: “Ngân Liễu, đem giấy bút ra.”

Xảo Nhu nói những việc phu nhân phân phó cô ta lúc đầu, ai phải lời truyền tới, để rắn độc trong hộp ra sao, thả ra thế nào, hủy diệt chứng cứ bằng cách gì.... Toàn bộ mọi chuyện đều đem ra mà kể hết.

Mọi người nghe xong đồng loạt hít khí lạnh, khó trách những con rắn độc kia đều hướng lên lầu mà bò tới, thì ra trong bát súp đưa tới hôm đó có thuốc kích thích rắn tấn công người, may là thiếu gia không uống bát súp kia, nếu uống vào, những con rắn độc ấy chắc chắn nhất loạt nhào lên người thiếu gia mà chào hỏi. Mọi người không khỏi thầm mắng phu nhân lòng dạ độc ác, nếu không phải muốn nhĩ thiếu gia bị thương, rõ ràng là muốn lấy mạng nhĩ thiếu gia.

Tâm tình Lâm Lan nặng nề, chuyện này quả nhiên như nàng phỏng đoán, mù phù thủy, mù không nghĩ xem Lâm Lan ta là ai, dám ở trước mặt ta thì

độc, để sáng mai, ta cũng hạ cho bà vài vị thuốc, chỉnh bà nửa sống nửa chết, bán thân bất toại.

Ghi chép xong, Lâm Lan để cho Xảo Nhu lặn tay lên.

Đám người Bạch Huệ đưa mắt nhìn nhau, cũng muốn cầu tình vì Xảo Nhu, nhưng lại mở miệng không nói, tự hỏi, nếu như nhị thiếu gia bị cô ta hại mất mạng, chắc chắn, các nàng sẽ không tha thứ Xảo Nhu.

“Xảo Nhu, mặc dù lần này nhị thiếu gia phúc lớn mạng lớn, biến nguy thành an, nhưng ngươi làm chuyện sai trái này, ta không thể lưu ngươi, thấy ngươi đã thành khẩn nhận tội, cũng đã nhận ra sai lầm của bản thân, ta sẽ xử trí nhẹ đi, Chu mama, đem Xảo Nhu giao cho người môi giới, đem bán đi.” Lâm Lan phân phó.

Xảo Nhu kinh ngạc ngẩng đầu, cho là mình nghe lầm, nhị thiếu phu nhân bỏ qua cho mình, tha cho mình một mạng.

Mới vừa rồi còn lưỡng lự có cầu tình hay không, giờ nghe xử phạt của nhị thiếu phu nhân, ai nấy đều giật mình sửng sốt.

“Tiền bán mình của ngươi, ta sẽ để Chu mama giao cho chị dâu ngươi, coi như là tâm ý của ngươi cho bọn họ.” Lâm Lan nhàn nhạt nói, nàng đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, nếu không phải giữ lại Xảo Nhu còn hữu dụng, nàng tuyệt đối sẽ không tha thứ như vậy, kiểu gì cũng phải cho mười mấy trượng.

Xảo Nhu cảm động đến rơi nước mắt, cuống quýt dập đầu: “Đa tạ đại ân đại đức nhị thiếu phu nhân, đa tạ nhị thiếu phu nhân...”

Lâm Lan không nhìn được phát tay một cái: “Mang cô ta đi xuống.”

Chu mama vội vã dẫn Xảo Nhu đi.

Lâm Lan quét mắt nhìn những người còn lại, nghiêm nghị nói: “Chuyện Xảo Nhu coi như một hồi chuông báo động cho chúng ta, lần này phu nhân không hại được nhị thiếu gia, khẳng định còn có thể ra vô số chiêu khác, ta không hi vọng có người nào trong các ngươi theo bước Xảo Nhu, giống cô ta biết người không biết dạ. Hôm nay ta xử lý Xảo Nhu nhẹ nhàng, nhưng sau này nếu có ai phạm sai lầm, ta nhất định nghiêm trị không buông tha.”

Mọi người vội vàng đồng ý.

“Được rồi, Ngân Liễu ở lại, những người khác đi về trước đi.” Lâm Lan đợi đám người Bạch Huệ rời đi, nói: “Ninh đại ca, mời các vị đi ra.”

Ninh Hưng cùng một vị quan sai từ sau tấm bình phong đi ra.

Lâm Lan hướng hai người quỳ gối thi lễ: "Mới vừa rồi lời Xảo Nhu hai vị đại ca đã nghe được rồi, kính xin hai vị làm chứng."

Sắc mặt Ninh Hưng ngưng trọng, mắt lóe lên phần nộ: “Hàn Thị đúng là quá đáng, tuyệt đối không thể tha cho bà ta.”

Vị quan sai kia nghĩ ngợi, nói: “Mặc dù đã lấy được lời thú tội nhưng lời khai của một người chưa đủ để định tội, tốt nhất là có thể bắt được mấy kẻ khác cũng tham dự chuyện này để lấy lời khai.”

Lâm Lan gật đầu: "Điểm này ta biết, ta sẽ nghĩ biện pháp, hôm nay Minh Doãn còn đang dự thi, chuyện này xử trí thế nào đợi khi Minh Doãn thi xong sẽ quyết định tiếp, kính xin hai vị tạm thời giữ bí mật."

Vị quan sai kia trịnh trọng nói: “Ninh Hưng là huynh đệ của ta, chuyện ngài ấy phó thác, Trịnh mỗ đương nhiên hết lòng, nhị thiếu phu nhân yên tâm, trước khi Lý công tử nói gì, những lời khác, chỉ vào tai ta, không ra miệng ta.”

Lâm Lan cười nói: "Như thế, Lâm Lan tạ ơn Trịnh đại ca, chuyện này làm phiền Trịnh đại ca rồi."

Người Ninh Hưng tìm tới, sao có thể không tin tưởng được? Huống chi người ta là Thiết Diện Tuần Bô nổi danh nhất kinh thành.

Ninh Hưng nói: "Chị dâu, sau này nếu ta không ở kinh thành, nếu chị dâu có việc gấp, có thể tìm Trịnh đại ca hỗ trợ."

Lâm Lan liên tục nói cảm ơn, sau đó mới cáo từ.

Chương 083 – Sợ người khó xử

Mấy người Bạch Huệ ngồi xe đi đến hiệu thuốc Đức Nhân đường lớn nhất kinh thành, nhị thiếu phu nhân nói họ chờ ở đây.

Ngồi trên xe ngựa, Cẩm Tú thương tiếc thở dài: “Không nghĩ tới Xảo

Nhu lại làm chuyện như vậy, nhưng có điểm ta nghĩ mãi không ra, tại sao nhị thiếu phu nhân biết hộp kia có nắp đây thêm một đáy phía dưới, ta ôm hộp đó nhiều lần mà không có chú ý đến nha.”

Ngọc Dung nói: “Đáy hộp đựng thức ăn là phen tre thừa, nếu không có tấm phen dày che bên trên, những con rắn kia sớm đã xổng hết rồi, cho nên nhất định là đợi mang hộp thức ăn tới thư phòng, gỡ tấm phen dày che bên trên, thả rắn độc ra ngoài, về sau nhị thiếu phu nhân tìm được nắp kia, so vào hộp thì vừa khít, đây chính là chứng cứ trọng yếu chứng minh tội lỗi của Xảo Nhu.”

Cẩm Tú chợt hiểu ra, gật đầu: “Khó trách Xảo Nhu thấy nắp kia thì không còn cãi gì được.”

Ngọc Dung lại nói: “Cũng không hẳn đơn giản như vậy, hôm nay cô ta nhận tội nhưng ngày hôm xảy ra chuyện nếu tìm được vật chứng chưa chắc cô ta đã thừa nhận.”

Cẩm Tú nghi hoặc: “Thế tại sao hôm nay lại nhanh chóng nhận tội như vậy?”

“Những thứ này ta cũng không hiểu, nghe nhị thiếu phu nhân nói, cái này có thể gọi là đánh vào tình cảm con người, trước tỏ ra thờ ơ lãnh đạm với cô ta, không quan tâm, kẻ có tật giết mình ắt thấp thỏm bất an, hoảng sợ không chịu nổi một ngày, càng nghĩ lại càng be bét. Hôm nay Nhị thiếu phu nhân phân phó Như Ý, trước đem Xảo Nhu thay trang phục chỉnh tề, tóc tai sạch sẽ rồi mới đưa tới ngoại viện để thẩm tra, tại đây những nha hoàn thân tín đều đã có mặt, như thế chứng tỏ chuyện này nhị thiếu phu nhân đã có tính toán kỹ càng. Đầu tiên tâm trí Xảo Nhu vốn đang trống rỗng, nhị thiếu phu nhân để cho Chu mama báo tin tức anh trai cho cô ta, Xảo Nhu làm những thứ này nguyên lai vì anh của mình, hiện tại anh của cô ta mất tích, lại là lành ít dữ nhiều, Xảo Nhu không còn chỗ nào trông cậy, cô ta còn gì để cố chấp? Mà phen tre kia, qua lời nói của nhị thiếu phu nhân, chính là cây rom đề chết lạc đà, dập tắt mọi hi vọng của cô ta. Tóm lại là, đan xen kết hợp, từng bước uy hiếp, cuối cùng nước chảy thành sông.” Ngọc Dung đem những gì hôm nay nhị thiếu phu nhân nói ra tổng kết.

“Cuối cùng cây rom đề chết lạc đà...” Cẩm Tú lẩm bẩm nhớ tới những lời này, rom rạ cũng có thể đề chết Lạc Đà? Thuyết pháp này thật cổ quái.

Bạch Huệ âm thầm cảm khái: Tâm tư nhị thiếu phu nhân thật là kín đáo,

nhị thiếu gia có nhị thiếu phu nhân là trợ thủ, hẳn là cuộc sống sẽ trở nên dễ dàng hơn.

Như Ý yên lặng, lo lắng: Hôm nay nhị thiếu phu nhân phí nhiều công sức, gọi tất cả mọi người cùng tới, từ nay về sau, nếu có chuyện gì thì khó lòng vượt qua kiểm tra của nhị thiếu phu nhân.

Bốn người đã tới Đức Nhân đường, đợi trong chốc lát, Nhị thiếu phu nhân cùng Ngân Liễu đã đến.

Đức Nhân đường nổi danh nhất là A Giao da lừa, A Giao có công hiệu tư âm bổ huyết, kéo dài tuổi thọ, từ trước tới nay cùng nhân sâm, lộc nhung được xưng là bổ dưỡng tam đại bảo, A Giao do Đức Nhân đường sản xuất, phẩm chất tốt, vẫn được nạp làm công phẩm, cho nên thanh danh lan truyền

Lâm Lan mua mấy vị thuốc cần thiết để chế Lục Thần hoàn, sau đó gọi tiểu nhị bốc mấy cân A Giao, Kiều Vân Tịch chuẩn bị sinh, cần dùng A Giao để bổ thân thể, rất thích hợp. Lâm Lan nhìn A Giao có màu nâu đậm, bề mặt sáng bóng trơn mượt, nàng chăm chú quan sát tổng quát lại lượt nữa.

Tiểu nhị thấy Lâm Lan cẩn thận như thế liền cười nói: “Phu nhân cứ yên tâm, A Giao bốn tiệm là loại thượng phẩm, dùng da con lừa khô thành, tuyệt đối không phải hàng giả.”

Giả thì đương nhiên không giả, chẳng qua nhìn không thấy giống A Giao có phẩm chất tốt nhất, liền hỏi: “Các người dùng da lừa ở đâu làm?”

Tiểu nhị kia cười nói: “Lừa ở đâu cũng giống nhau phải không?”

Lâm Lan trầm nghĩ: Da lừa đúng là không khác biệt nhau mấy, vấn đề là nước mỗi nơi mỗi khác, dùng nước trên núi cao thì chế thành loại A Giao tinh khiết hơn là dùng nước ngầm.

“Ha ha, đúng vậy.” Lâm Lan cười khan hai tiếng, thử thăm dò: “Là ở nơi đây sao?”

Tiểu nhị cảnh giác, khó chịu nói: “Phu nhân, nếu ngài không tin A Giao của bốn tiệm thì mời đến nơi khác mua.”

Ai nha... Kiều ngạo quá thì phải, hỏi một chút cũng không cho, đợi đến lúc có công phẩm, bốn cô nương cho người nhìn một cái, xem cái gì mới là A Giao cực phẩm nhé.

Lâm Lan giận tái mặt: “Ngân Liễu, trả tiền.”

Đoàn người Lâm Lan ra khỏi tiệm thuốc, một vị công tử trẻ tuổi từ hậu đường đi ra, nghiêm mặt dạy dỗ tiểu nhị: “Bản Nhi, không được vô lễ với bất kỳ khách hàng nào.”

Bản Nhi không phục nói: “Công tử, người này mua thì ít mà hỏi lung tung thì nhiều, không mua cả đơn thuốc mà mua vài vị lặt vặt, tiểu nhân nghĩ tám phần là có ý thám thính cơ mật.”

Công tử trẻ tuổi trầm mặc chốc lát: “VẬY CŨNG PHẢI ĂN NÓI KHÉO LÉO CHÚT.”

Bản Nhi bĩu môi, miệng thì “vâng dạ”, lòng lại nói: Tiệm thuốc làm ăn bận rộn muốn chết, lại còn phải khéo léo trò chuyện, không dứt khoát đuổi đi, chẳng lẽ phải bồi người ta tán gẫu?

Ra khỏi Đức Nhân đường, Lâm Lan phân phó phu xe vòng qua cửa Đông, nghe nói mẹ Minh Doãn để lại mười tám cửa hiệu mặt tiền cùng dãy.

Đến thẳng cửa Đông, Lâm Lan đã thấy rất nhiều xe phía trước, nàng liền cùng Văn Sơn đi dạo.

Dọc đường lớn các cửa hàng san sát nhau, lưu lượng người đi lại khá đông, chứng tỏ đây là một con phố rất sầm uất.

“Văn Sơn, đi thăm hỏi xem, nơi này muốn thì bao nhiêu tiền?”

Văn Sơn vâng lời đi thăm hỏi, giây lát sau trở lại nói: “Cửa hiệu mặt tiền, ít nhất cũng phải hai ngàn bạc một năm, nếu là cửa hiệu lớn ở mặt tiền, khu vực tốt hơn chút ít thì không biết cụ thể là bao nhiêu nữa.”

Lâm Lan âm thầm chắt lưỡi hít hà, mười tám cửa hiệu mặt tiền cho dù là cửa hiệu nhỏ thì một năm nguyên tiền muốn cũng là ba mươi sáu vạn bạc trắng, những thứ này đều rơi cả vào túi mũ phù thủy, khó trách cuộc sống mù ta lại trôi qua dễ chịu như vậy, thật là tức chết người... Lâm Lan thích thú nghĩ tới lời Diệp lão thái gia đã nói, nếu thu lại được mười tám cửa hiệu mặt tiền này về thì sẽ phân cho nàng một nửa, vậy thì phát tài rồi, phần giá trị bất động sản này tương đối lớn, tha hồ sống thoải mái, lúc đó sẽ đánh cược, lấy bạc đem mở tiệm thuốc ở chỗ này, Đức Nhân đường ở phía Tây, Lâm Ký dược phòng ở phía Đông, xem xem gió Đông áp đảo gió Tây, hay là gió Tây áp đảo gió Đông.

Lâm Lan ảo tưởng khiến tinh thần phấn chấn, vui vẻ hẳn lên: “Đi, về nhà.”

Đoàn người trở lại Lý phủ, đang đưa dược liệu xuống thì Triệu quản gia tiến lên đón, cúi đầu khom lưng cười híp mắt khiến Lâm Lan thở dài: “Nhị thiếu phu nhân đã về?”

Mọi người đều ở trước mặt người, còn hỏi lời này là có ý gì? Lâm Lan coi như không, mỉm cười: “Triệu quản gia tìm ta có việc gì?”

Triệu quản gia liếc mắt thấy Bạch Huệ bao lớn túi nhỏ, tiếng cười càng thêm phần nhún nhường kính cẩn: “Không có chuyện gì, không có chuyện gì, có điều, để cho nhị thiếu phu nhân tự mình ra ngoài mua vật phẩm, trong lòng nô tài băn khoăn, trong phủ có riêng người chuyên thu mua các loại vật phẩm, sau này nhị thiếu phu nhân cần gì xin cứ phân phó cho bọn họ đi là được.”

Lâm Lan cười nói: “Đa tạ Triệu quản gia nhắc nhở, tuy nhiên, ta đi mua dược liệu, chủng loại đa dạng, số lượng phong phú, còn phải xem tỉ lệ, quản gia trong phủ sợ không hiểu vấn đề này, không thể làm gì hơn là tự mình phải đi mua.”

Triệu quản gia ngượng ngùng, nhị thiếu phu nhân nói một câu người khác không hiểu khiến hấn á khẩu không nói nên lời.

Lâm Lan cười lạnh trong lòng, Triệu quản gia tới đây sợ là muốn hỏi hôm nay toàn bộ Lạc Hà trai đi ra ngoài làm gì đây.

“Mau trở về thôi, có rất nhiều đồ để lâu thì hoàn tán không tốt.” Lâm Lan quay đầu lại thúc giục.

Mấy nha hoàn bận rộn ôm dược liệu đi vào trong.

Triệu quản gia không thấy Xảo Nhu, trong lòng lại càng bất an, lúc trước nhận được hồi báo của người gác cổng, nói nhị thiếu phu nhân đem mấy nha hoàn đi ra ngoài, hấn không để tâm chuyện này lắm, nhị thiếu phu nhân ra khỏi cửa, chẳng lẽ còn muốn hấn quan tâm sao? Sau lại nghe người gác cổng tới báo, Như Ý mang theo Xảo Nhu đi ra ngoài, lúc này hấn mới bắt đầu giật mình, chờ hấn đuổi tới cửa, người đã sớm đi xa, không biết tung tích.

Mất thấy nhị thiếu phu nhân muốn mang nha hoàn đi, Triệu quản gia kiên

trì gọi Như Ý: “Như Ý, người và Xảo Nhu đi ra ngoài cùng nhau, sao giờ không thấy Xảo Nhu đâu?”

Lâm Lan dừng bước, xoay người khẽ cười, nhìn Triệu quản gia: “Triệu quản gia, có chuyện quên nói với người một tiếng, ta đã bán nha đầu Xảo Nhu kia rồi.”

Triệu quản gia rùng mình, Xảo Nhu bị bán? Thế này là thế nào, phu nhân cho người tới bảo với hắn, tìm lý do đưa Xảo Nhu từ Lạc Hà trai ra.

Nhìn sắc mặt Triệu quản gia trở nên khó coi, Lâm Lan mỉm cười: “Triệu quản gia, sắc mặt người không tốt lắm, có phải thân thể khó chịu ở đâu không?”

Triệu quản gia cố kéo một nụ cười cứng ngắc: “Nhị thiếu phu nhân, việc mua bán nha đầu trong phủ phải được sự đồng ý của phu nhân, cũng phải ghi chép lại.”

“Vậy ư? Sao người không nói sớm, giờ ta bán cũng bán rồi, người đi cũng đi rồi, giờ phải làm sao đây?” Lâm Lan làm bộ khó xử nói.

Da đầu Triệu quản gia tê dại, ngượng ngùng: “Vâng vâng, là nô tài sơ sót, kính xin nhị thiếu phu nhân báo cho biết là môi giới nào đón tay để nô tài ghi chép, coi như bổ sung, đợi phu nhân trở lại, nô tài cũng biết đường mà khai báo.”

Lâm Lan trầm nghĩ, vị Triệu quản gia này đúng là xảo quyết, nói cho người biết người môi giới là ai, không phải là để cho người tra ra hành tung sao? Huống chi, thực sự nàng không có tìm người môi giới.

Lúc này, Như Ý hừ lạnh một tiếng: “Năm ngoái Tiểu Vũ trong phòng biểu tiêu thư không cẩn thận làm rớt một chiếc vòng tay của biểu tiêu thư, biểu tiêu thư đánh cô ấy một trận thừa sống thiếu chết, sau đó đem bán đi, suốt cả quá trình không xin một chỉ thị nào của phu nhân. Chẳng lẽ biểu tiêu thư bán nha đầu được, nhị thiếu phu nhân lại không được làm chủ? Hay Triệu quản gia cho là, nhị thiếu phu nhân còn không bằng biểu tiêu thư?”

Triệu quản gia bị Như Ý nói mấy câu dồn dập không khỏi đồ mồ hôi lạnh cả người, con nha đầu Như Ý chết tiệt ăn nói bậy bạ kia, hắn chỉ nói là phải ghi chép lại danh sách, nha đầu chết tiệt kia hết lần này tới lần khác nói sang vấn đề khác, khiến hắn bị chụp mũ. Hôm nay lão gia coi trọng nhị thiếu gia

như vậy, hẳn nào dám nói nhị thiếu phu nhân không bằng biểu tiêu thư.

“Như Ý, ngươi đừng có nói bậy.” Triệu quản gia buồn bực nói.

Lâm Lan tán dương liếc Như Ý một cái, nha đầu này thông minh cơ trí, đầu óc linh động a.

Lâm Lan cố ý quát lớn Như Ý: “Không được vô lễ với Triệu quản gia, còn không mau lui ra.”

Như Ý phẫn nộ quay mặt đi.

Lâm Lan cười khẽ với Triệu quản gia: “Biểu tiêu thư thật sự tự chủ trương bán nha đầu?”

Triệu quản gia nhất thời ngây người, nhị thiếu phu nhân đột nhiên lại có hứng thú với chuyện này. Chuyện này trong phủ không ít người biết, giấu diếm cũng không thể gạt được, liền nói: “Lúc ấy, biểu tiêu thư bị chọc tức, nhất thời đã quên quy củ, tuy nhiên, sau đó đã ghi chép lại.”

Lâm Lan gật đầu, cười càng ôn hòa: “Vậy ngươi đem danh sách ghi chép ra cho ta coi, ta phải nhìn thấy mới tin, bằng không, ta sẽ cho rằng nhị thiếu phu nhân ta còn không bằng người ngoài.”

Lúc này ngay cả não của Triệu quản gia cũng bắt đầu co quắp rồi. Sao hẳn có thể đưa danh sách cho nhị thiếu phu nhân nhìn, mỗi một mục trong phủ cũng có chút bí mật không thể nói, những bí mật này càng không có khả năng được lưu lại dấu vết trên giấy trắng. Triệu quản gia thất bại nói: “Nhị thiếu phu nhân quá lo lắng rồi, cho dù nô tài có thêm mười lá gan, nô tài cũng không dám có phần khinh thị nhị thiếu phu nhân. Chuyện Xảo Nhu, nô tài sẽ ghi lại là đã bán, nhị thiếu phu nhân cũng đã mệt mỏi rồi, nô tài cung tiễn nhị thiếu phu nhân.” Trong kinh thành này có mấy nhà làm môi giới mà thôi, cùng lắm thì hẳn phí chút tinh thần đi hỏi từng nhà, chỉ sợ Xảo Nhu không bị bán đi, mà là bị nhị thiếu phu nhân giấu đi rồi.

Lâm Lan lúc này mới cười: “Vậy làm phiền Triệu quản gia rồi, chẳng qua là nếu phu nhân hỏi...”

Triệu quản gia vội nói: “Nô tài hiểu mà, sẽ không làm khó cho nhị thiếu phu nhân.”

Lâm Lan thở dài: “Ta chỉ sợ làm khó cho ngươi...” nhưng trên mặt lại

không có nửa điếm ý tốt như vậy, xoay người nghênh ngang rời đi.

Chương 084 - Sự thực như vậy

Đêm đó, trong trang ở thành Tây, Hàn Thu Nguyệt nhận được tin, Xảo Nhu bị bán, chẳng biết đi đâu.

Hàn Thu Nguyệt tức xanh cả mặt, chỉ vào người đưa tin mắng: “Sớm biết cô ta thừa dịp ta không có ở nhà mà xử trí Xảo Nhu, đã phân phó các người ngó chừng, các người làm việc như vậy sao? Người trở về nói cho Triệu quản gia, cho dù phải lật tung từng người trong kinh thành cũng phải tìm ra người cho ta.”

Người kia sợ đến rung giọng: “Nô tài lập tức quay về truyền lời.”

Người truyền tin đi, Hàn Thu Nguyệt tiếp tục mắng không nghỉ: “Tất cả các người là đám vô dụng, ta giữ lại đám vô dụng các người làm gì? Đợi trở về phủ, ta sẽ gọi cả đám tới, giao cho người môi giới...”

Xuân Hạnh cùng Thúy Chi cúi đầu mà đứng, sắc mặt sợ hãi, từ lúc tới trong trang, tâm tình phu nhân mỗi lúc một tệ, động chút là mắng chửi người, hôm nay Điền mama không dám tới, chỉ có hai nàng đáng thương nhất, không tránh khỏi cơn mưa chửi mắng này.

Chín ngày bảy đêm, cuộc sống khó khăn nhất cũng đã trôi qua rồi.

Lý Minh Doãn ra khỏi trường thi, hít sâu một hơi, chín ngày bảy đêm này cũng không khùng bố giống như trong tưởng tượng cho lắm.

“Rầm”, bên cạnh có một thí sinh ngất vật xuống đất khiến Lý Minh Doãn sợ hết hồn, lập tức có quan binh tới đem người kia đi. Lý Minh Doãn nhíu nhíu mày, nhìn đi nhìn lại những người xung quanh, ai nấy mặt mũi xanh xao, bước đi lảo đảo, đông lệch tây ngã, Lý Minh Doãn lắc lắc đầu, thật đáng thương, một cuộc dự thi, đi nửa cái mạng.

Đông Tử đang chen chúc trong đám người thì nhìn thấy thiếu gia, cao hứng reo lên: “Nhị thiếu gia đi ra rồi...” vừa nói vừa nhảy khỏi xe ngựa chạy tới.

“Nhị thiếu gia, người ra sớm thật.” Đông Tử cười hì hì nói, nhận lấy cái hòm trên tay nhị thiếu gia, nhìn thần sắc nhị thiếu gia vẫn phong độ, khẳng định thiếu gia làm bài rất tốt.

Lý Minh Doãn nhìn thấy Đông Tử nhảy loi choi, tâm tình trở nên vui vẻ, sờ sờ đầu Đông Tử: “Tiểu tử ngươi khôi phục nhanh thật.”

Đông Tử cười hắc hắc nói: "Nhị thiếu phu nhân nói, nếu tiểu nhân không mau chóng bình phục thì không thể tới đón nhị thiếu gia, cho nên tiểu nhân liều mạng khỏi bệnh thật nhanh đó."

Lý Minh Doãn ha ha cười một tiếng: "Rất tốt rất tốt."

Tiền đà lại hỏi: "Trong nhà mấy ngày nay có bình an?"

Đông Tử cười giảo hoạt: “Tiểu nhân cả ngày nằm trong phòng dưỡng bệnh, chuyện bên ngoài không biết gì cả, hay là nhị thiếu gia về hỏi nhị thiếu phu nhân thì tốt hơn.”

Triệu quản gia tiến lên đón: “Nhị thiếu gia, lão gia sai nô tài tới đón thiếu gia về phủ.”

Lý Minh Doãn nhìn Đông Tử một chút, nói: “Hay là ngươi ở đây đợi đại thiếu gia cùng về, ta về trước cùng Đông Tử.”

Triệu quản gia thở dài: “Vâng...”

Nơi xa trên một chiếc xe ngựa, một phiến quạt xanh ngọc đẩy màn che xe lên một góc.

"Đó chính là Lý Minh Doãn sao?"

"Đúng vậy, chính là hắn."

"Nhìn ánh mắt của hắn, tựa hồ thi rất tốt."

“Điện hạ, lần này hắn là ứng viên đứng đầu khoa thi...”

“Ừ... nho nhã thông dong, trầm tĩnh bình yên, khí độ bất phàm, so với lão cha già của hắn thì mạnh hơn nhiều.”

“Đúng thế, đệ nhất tài tử kinh thành, không phải hư danh nói chơi.”

"Đi thôi. . ."

"Điện hạ không nhìn những người khác sao?"

"Không cần, quay về chuẩn bị cho hấn một phần hậu lễ, đợi lúc yết bảng đưa đến."

"Điện hạ anh minh..."

Trong Lạc Hà trai có vẻ rất bận rộn, gương mặt ai nấy đều lộ rõ nụ cười tươi rói. Bởi vì nhị thiếu gia trở về rồi.

"Nhu Ý, nước nóng chuẩn bị xong xuôi chưa?" Lâm Lan hỏi.

"Đã chuẩn bị xong hết rồi ạ, vẫn đang còn đốt lửa nữa."

"Bạch Huệ, xiêm y mới cho nhị thiếu gia đã chuẩn bị đầy đủ chưa?"

"Chuẩn bị đầy đủ rồi ạ..."

"Ngọc Dung, bên Quê tâu chuẩn bị đến đâu rồi?"

"Đang bận rộn hoàn thành ạ, Quê tâu nói, nhị thiếu phu nhân không cần lo lắng, lúc nào dọn cơm cũng được ạ."

Ngân Liễu cười nói: "Nhị thiếu phu nhân, người không định nghỉ ngơi chút sao?"

Tâm tình Lâm Lan rất tốt, nàng nói: "Nghỉ cái gì mà nghỉ, ta không phải bà già bảy tám mươi tuổi, chỉ nhúc nhích đã thở, Ngân Liễu, em đi ra ngoài xem xem, nhị thiếu gia đã về tới nơi chưa."

Ngân Liễu bật cười nói: "Nhị thiếu phu nhân, Cẩm Tú đang đón ở bên ngoài rồi."

Lâm Lan nhâm lẫn, mới vừa rồi nói còn chưa có già như bảy tám mươi tuổi, lập tức đã phạm phải nhâm lẫn.

"Nhị thiếu gia đã về rồi... Nhị thiếu phu nhân, nhị thiếu gia về rồi..." Cẩm Tú chạy một mạch vào, vui sướng thông truyền.

Lâm Lan bật dậy, hỏi: "Vẻ mặt nhị thiếu gia thế nào?"

Cẩm Tú sững sốt, lí nhí: "Nô tỳ không có nhìn kĩ."

Lâm Lan làm bộ muốn gõ đầu nàng, Cẩm Tú nhanh chóng lui lại: “Nô tỳ lập tức đi nhìn lại đây ạ.”

“Không cần, để tự ta đi.” Lâm Lan vừa nói vừa bước nhanh đi ra ngoài.

Ngân Liễu cùng Cẩm Tú thầm thì: “Nhị thiếu phu nhân còn nói bất kể nhị thiếu gia thi thế nào cũng không sao cả, ta xem ra, nhị thiếu phu nhân cũng khẩn trương không kém ai hết.”

Lâm Lan đi tới cửa sân đã nhìn thấy Đông Tử cùng Văn Sơn đi hai bên Lý Minh Doãn tiến vào.

Sắc mặt Lý Minh Doãn có vẻ không tệ lắm, chẳng qua là hơi mệt mỏi... Vẫn là thần thái nhàn nhạt mỉm cười như mọi ngày, không chút gợn sóng, Lâm Lan thầm nghĩ, vẻ mặt như thế, cho dù thi không tốt thì cũng không tới nỗi bết bát lắm.

Tối hôm qua Lâm Lan đã nghĩ tới hai suy nghĩ trong đầu, một là Minh Doãn thi tốt thì nghênh đón làm sao, một là lỡ may thi không tốt thì an ủi thế nào, có điều, lúc này chẳng còn nhớ được gì, chỉ cười ha ha nói một câu: “Chàng đã về rồi.”

Lý Minh Doãn gật đầu, tiếng nói bình tĩnh như nước: “Ừ, ta đã về.”

“Ai... à... Vẫn đang mệt mỏi, mau vào nhà nghỉ ngơi đi, ta sai người chuẩn bị nước nóng rồi, chàng đi tắm trước chứ?” Lâm Lan đề nghị.

Lý Minh Doãn cười cười: “Được.”

Ở trường thi nhiều ngày như vậy, Lý Minh Doãn cảm thấy cả người như sắp thiêu mất rồi.

Như Ý cùng Bạch Huệ bận rộn dọn đồ đạc, Đông Tử hầu hạ nhị thiếu gia tắm. Lâm Lan xem qua rương đựng đồ đi thi của Lý Minh Doãn, qua đó có thể thấy được Lý Minh Doãn mấy ngày qua thế nào.

Bút lông dùng hai quản, ngải hương thì đốt một phần, Hoắc Hương hoàn thiếu một ít, Bảo Ninh hoàn còn nguyên, bánh ngọt ăn hết, bánh xốp còn lại một ít...

Xem ra đồ nàng chuẩn bị hữu dụng đấy chứ, nghĩ tới đồ dự thi của đại thiếu gia bị giữ lại rất nhiều, Lâm Lan không khỏi đắc ý. Đại tẩu làm việc

không có cần thận bằng nàng a.

Thấy Minh Doãn tắm rửa hơi lâu, Lâm Lan thoáng nghĩ vu vơ nhưng cũng thông cảm, trời nóng bức như vậy, chín ngày bảy đêm không được tắm, hẳn là đang vùng vẫy một phen.

Qua nửa canh giờ, rốt cuộc Lý Minh Doãn cũng đã đi ra, đôi một thân xiêm áo màu ánh trắng nhạt, đầu tóc còn hơi ướt, mặc dù gầy đi không ít nhưng thoát nhìn thần thái vẫn vô cùng sáng láng.

“Đói bụng không, Ngọc Dung đã đi dọn cơm rồi, sẽ có cơm ngay thôi, hôm nay Quế tẩu làm những món anh thích nhất: mực hấp, thịt bò xào rau cải, rau trộn... Lâm Lan cười khẽ nói.

Lý Minh Doãn ngồi xuống ghế, thích ý nói: “Về nhà vẫn là tốt nhất, có người quan tâm, có người yêu thương.” Ánh mắt trở nên ôn hòa nhìn nàng, lộ ra vẻ thỏa mãn cùng vui sướng.

Mặt Lâm Lan co rút, nàng đang yêu thương hẳn sao? Nàng chỉ là thấy “kim chủ” cực khổ mấy ngày nên quan tâm mà thôi.

Lâm Lan cười ngây ngô: “Tôi đang nịnh bợ Trạng Nguyên tương lai đó.”

Khóe miệng Lý Minh Doãn cong lên: "Nếu tôi thi không đỗ thì sao?"

Lâm Lan rất thành khẩn nói: “Vậy cho ăn cháo trắng và củ cải muối.”

Lý Minh Doãn ha ha cười nói: “Thực tế vậy sao?”

Lâm Lan bĩu môi: “Tôi nói là bản thân tôi phải ăn cháo trắng và củ cải muối ấy.”

“Vì sao?” Lý Minh Doãn nhú mày không giải thích được.

Lâm Lan nghiêm mặt nói: “Anh nghĩ coi, nếu anh thi trượt, cha anh sẽ không đối xử như bây giờ với anh nữa, cuộc sống của chúng ta khổ sở rồi, để có thể duy trì cuộc sống thì phải như thế thôi.”

Lý Minh Doãn sững sốt, nhưng ngay sau đó cười thành tiếng, đôi mắt đen lấp lánh ánh cười: “Thì ra cô đã chuẩn bị tư tưởng cùng tôi đồng cam cộng khổ rồi đấy...” Dừng một chút, ánh mắt của hắn trở nên ôn nhu, nhẹ nói: “Cho dù thế, tôi cũng không nỡ để cô chịu khổ đâu.”

Lâm Lan bị thần sắc ôn nhu, lời nói mập mờ của hắn làm chân động, trong lòng không khỏi có chút bối rối, chưa kịp thích ứng, diễn trò thì diễn trò, bây giờ không có người ngoài, cần gì diễn kịch sâu sắc như vậy, khiến nàng rất lúng túng.

“Không để ý tới anh nữa, tôi đi xem Ngọc Dung chuẩn bị xong chưa.”
Lâm Lan tìm cơ chạy vội ra ngoài.

Khi đang dùng cơm, Văn Sơn chạy tới báo: “Đại thiếu phu nhân, đại thiếu phu nhân mời người nhanh chóng qua đó một chuyến.”

Lý Minh Doãn nghe vậy cau mày: "Chuyện gì?"

Văn Sơn nói: "Đại thiếu gia bị mang trở lại."

Lâm Lan đang uống súp thịt bò hầm củ cải, nghe vậy thiếu chút nữa phun ra, Lý Minh Doãn vội vàng vỗ vỗ nhẹ vào lưng nàng, ân cần nói: “Nàng không sao chứ?”

Lâm Lan nín cười: "Không có chuyện gì không có chuyện gì, ta lập tức qua đó xem sao."

Lý Minh Doãn nói: "Ta đi cùng với nàng."

“Đừng, chàng cứ an tâm ăn cơm đi.” Lâm Lan khoát khoát tay.

Lý Minh Doãn đặt bát đĩa xuống, bất mãn nói: “Nàng đi xem nào nhiệt, sao không cho ta đi?”

Hai người không ăn cơm nữa, Văn Sơn mang hòm thuốc đi theo, tất cả vội vàng tới Vi Vũ hiên.

Vi Vũ hiên đang nhón nháo, Lý Kính Hiền đã ở đó, nhìn Lý Minh Tắc nằm trên giường mặt tái không còn giọt máu, cùng nhau đi thi, Minh Doãn có thể dễ dàng ứng phó, Minh Tắc lại như mất đi nửa cái mạng, theo như Triệu quản gia nói, Minh Tắc bị giám thị rà soát lấy được phao thi ra, thật mất mặt quá đi... Ngày mai vào triều, khẳng định sẽ có người hỏi thăm hắn...

Đinh Nhược Nghiên nhìn Lý Minh Tắc hỏn hển, tâm tình xuống thấp cực điểm, nhìn bộ dạng này của Minh Tắc, khẳng định thi trượt rồi.

Hạ nhân thông truyền: "Đại thiếu gia, đại thiếu phu nhân tới..."

Lý Kính Hiền thâm than trong lòng, dù sao Minh Tắc cũng là nhi tử của hắn, dù thế nào cũng vẫn là lo lắng, đành gọi vợ chồng Minh Doãn tới.

“Lâm Lan, con là đại phu, mau xem tình hình đại ca con một chút, có nặng lắm không.” Lý Kính Hiền nói.

Lâm Lan quỳ gối thi lễ, uyển chuyển nói: “Phụ thân đừng quá lo lắng, để con dâu bắt mạch cho đại ca.”

Đinh Nhược Nghiên vội vàng đứng tránh để Lâm Lan bắt mạch cho Minh Tắc.

“Làm sao vậy? Minh Tắc không sao chứ?” Đinh Nhược Nghiên ân cần hỏi.

Dĩ nhiên là không có chuyện gì, chỉ là đói quá chóng mặt mà thôi, đồ ăn bị giữ lại hơn một nửa, lương khô thì thiu, không có gì bỏ bụng, không đói bụng ngắt đi mới là lạ. Lâm Lan cố nén cười, hòa nhã nói: “Không có việc gì ạ, chuẩn bị một chút cháo gạo để đại ca uống, nhớ là không được uống quá nhiều một lần, non nửa chén là đủ rồi, thời gian cách quãng ra mới ăn tiếp, sau tăng dần số lượng, nghỉ ngơi mấy ngày sẽ không sao cả.”

Mặt Đinh Nhược Nghiên trở nên xấu hổ, lời này của Lâm Lan rõ ràng là: Minh Tắc đói quá mà thành như vậy.

Sắc mặt Lý Kính Hiền lại càng đặc sắc, nhi tử Hộ Bộ Thượng Thư đi dự thi, đói quá ngắt xiu trong trường thi, mặt mũi mất sạch rồi còn gì nữa...

Chương 085 – Thanh mai trúc mã

Lý Kính Hiền tức giận trừng mắt nhìn con dâu lớn một cái, rất muốn hỏi một câu: “Cô chuẩn bị đồ dự thi kiểu gì thế hả? Sao có thể để trượng phu của mình đói đến mức bất tỉnh cơ chứ, tiền đồ coi như mất, thể diện cũng không còn gì. Nhưng là nghĩ tới nhà thông gia là Ngự Sử đại nhân gần đây có lời ra tiếng vào, đành nuốt lời chát vắn trong miệng quay ngược lại vào bụng. Thôi thôi, gói thêu hoa là gói vô dụng nhưng dù gì cũng đã gói đầu rồi. Buồn bực nói: “Minh Doãn, chút nữa con tới thư phòng một chuyến.”

Lý Minh Doãn “dạ” một tiếng, ba người nhất tề cung kính tiễn Lý Kính

Hiền rời đi.

Đinh Nhược Nghiên rất ủy khuất, thần sắc vừa rời của cha chồng rõ ràng là chỉ trích nàng làm việc không tới nơi tới chốn, nhưng chuyện này sao có thể trách nàng? Nàng chuẩn bị hai phần đồ giống nhau như đúc, chẳng phải Minh Doãn vẫn tốt đẹp đó sao? Ai biết Minh Tắc làm sao thành ra như vậy. Đinh Nhược Nghiên u oán liếc nhìn Minh Tắc đang bất tỉnh nhân sự, lại không nhìn được liếc trộm sang Minh Doãn đang sáng láng, thậm so sánh hai bên, nhất thời trông mắt đỏ lên.

Lâm Lan nhìn đại tẩu đau lòng lão công, khuyên nhủ: “Đại tẩu chớ lo lắng, mấy ngày nữa đại ca sẽ khỏe thôi.”

Đinh Nhược Nghiên bị ai không phải vì chuyện này, lại không thể nói ta vô cùng hâm mộ cô tốt số, chỉ sâu xa nói: “Bỏ lỡ cơ hội lần này, lại phải chờ thêm ba năm nữa.”

Thật ra thời điểm Lâm Lan bắt mạch thì Minh Tắc đã tỉnh, dạ dày co quắp vì đói, tứ chi vô lực, cả người đỏ mồ hôi, tuy nhiên đầu óc vẫn thanh tỉnh, nghe rõ giọng cha cùng vợ chồng Minh Doãn, nghĩ thôi đã mất hồn, nào dám mở mắt, tiếp tục giả vờ chết mặc dù bụng đang sôi réo, lòng thầm cầu khẩn những người này cũng mau mau đi nhanh lên.

“Nếu đại ca đã làm bài thi rồi, theo như tài học của đại ca, hi vọng vẫn rất lớn.” Lý Minh Doãn an ủi một câu, nói với Lâm Lan: “Phụ thân đang đợi ta, ta đi trước đây.”

Lâm Lan gật đầu: “Vậy chàng đi đi.”

Minh Doãn cười nhẹ, không cần nói thêm gì nữa, giữa hai người đã có một loại ăn ý.

Loại ánh mắt trao đổi, ngầm hiểu ý lẫn nhau khiến Đinh Nhược Nghiên như nuốt phải một cái gai, cắm lại trong lòng, không nhổ ra được, chỉ có thể cắn răng chịu đau. Nàng biết nàng cùng Minh Doãn không có tương lai, nàng hẳn nên cắt đứt đoạn suy nghĩ này, từ đó đem Minh Doãn là chú em chồng mà đối đãi, nhưng biết là một chuyện, có làm được hay không lại là một chuyện khác, nàng chỉ biết thấy bọn họ ân ân ái ái, nàng rất khó chịu.

Lý Minh Doãn chân trước mới đi, Lý Minh Châu chân sau đã tới, thấy Lâm Lan ở đây, cô ta tức giận, cắn hận trợn mắt nhìn Lâm Lan một cái,

giọng nói bất thiện: “Cô tới đây làm cái gì? Biết đại biểu ca ta thi trượt, tới chế giễu hả?”

Đinh Nhược Nghiên vội nói: “Biểu muội hiểu lầm, là ta mời nhị biểu tâu tới, đại biểu ca của em... bị bệnh...” Vừa nói vừa không khỏi che mặt bi thương.

Lâm Lan cười một tiếng, nói giỡn: “Biểu tiểu thư mở miệng một tiếng đại biểu ca ta, không biết, còn tưởng đại biểu ca này là người của em.”

Sắc mặt Minh Châu đột biến, giật giật, cả giận: “Ta nói đại biểu ca ta thì sao? Chẳng lẽ anh ấy không phải đại biểu ca ta sao? Ta còn muốn nói nhị biểu ca ta đây thì cô tính sao?”

Sắc mặt Lâm Lan không đổi, chậm rãi nói: “Nhị biểu ca không phải là thanh mai trúc mã của em đâu mà em gọi thân thiết thế.”

Đinh Nhược Nghiên nghe vậy không khỏi rung mình một cái, trộm nhìn Minh Châu, nàng tin tưởng Minh Tắc đối xử với Minh Châu như muội muội, nhưng trong lòng Minh Châu nghĩ như thế nào, nàng không dám xác định, mỗi lần Minh Châu đến nơi này, vô cùng tùy ý, giống như cô ta mới là chủ nhân nơi đây, cảm giác này vẫn khiến Đinh Nhược Nghiên không thoải mái bao lâu nay. Hôm nay ngay cả Lâm Lan cũng nhìn ra đầu mối, hơn nữa còn nói rõ trong đó có vấn đề. Đinh Nhược Nghiên lại càng tiếc nuối bản thân đánh mất một đoạn nhân duyên mỹ mãn, chỉ vì bảo vệ lợi ích trước mắt, coi thứ lợi ích đó quan trọng hơn.

Minh Châu có ngu dốt thế nào nghe Lâm Lan nói mấy lời kia cũng hiểu đôi phần, đây là muốn hướng lên người cô ta giới nước bẩn, nhưng cô ta không thể nói, Minh Tắc là anh trai ruột của mình, nhưng loại hiểu lầm này thực khó có thể dễ dàng tha thứ, hai mắt Minh Châu tức giận đỏ ngầu, cơ hồ muốn phát hỏa, chỉ vào Lâm Lan la mắng: “Cô nói vậy là có ý gì? Cô có ý đồ gì? Cô là loại đàn bà ác độc, một bụng xấu xa, cẩn thận bị cắt lưỡi đày xuống mười tám tầng địa ngục...”

“Biểu muội, sao lại nói những lời này? Miệng một tiểu thư sao lại nói lời không sạch sẽ vậy, mà đại biểu ca em còn đang nằm đây.” Đinh Nhược Nghiên lạnh nhạt nói, vẻ mặt không hoan nghênh.

Minh Châu ủy khuất tột cùng: “Rõ ràng miệng cô ta mới không sạch sẽ, tâm tư ác ma, bụng đầy ý xấu gian trá.”

Lâm Lan trầm nghĩ: Tôi cố ý dội nước bẩn lên người cô đấy, làm sao nào? Sự tồn tại của cô mới chính là ác ma.

Lâm Lan lẳng lẳng nhìn Minh Châu đang lồng lộn lên, thản nhiên nói: “Biểu muội sao phải làm loạn lên thế, chẳng lẽ ta nói sai cái gì sao? Ta nói một câu kia sai chỗ nào, ác chỗ nào? Em chỉ ra đi, để chúng ta mời người tới phân xử.”

Minh Châu cứng họng không nói ra lời, tìm người phân xử, chuyện như vậy chỉ càng tô càng đen, làm sao còn phân xử?

“Hay là ta không cần thận nói trúng tâm tư biểu muội, biểu muội giận quá hóa then?” Lâm Lan đâm tiếp một dao, là cô tự mình lỗ mãng trước, tự tìm không thoải mái, đáng đời, cho tức chết đi.

Sắc mặt Đinh Nhược Nghiên càng lúc càng khó coi, càng cảm thấy trong lòng Minh Châu có quỷ ý.

Minh Châu nói không lại Lâm Lan, khuôn mặt xinh đẹp tức tới nổi méo mó, hận không thể xé nát miệng Lâm Lan ra cho bõ tức, đầu óc cô ta choáng váng, xông lên, giơ tay muốn tát Lâm Lan.

Lâm Lan sớm biết Minh Châu quen ngang ngược, luôn có hành động khác người, cho nên, trên mặt mỉm cười, trong lòng đã sớm chuẩn bị kỹ càng, chỉ sợ cô không động thủ, cô dám động thủ, lần này cô nhận quả đắng rồi.

Đinh Nhược Nghiên bị hành động của Minh Châu làm cho ngây người, kiêu ngạo như vậy sao, ngay cả nhị biểu tẩu cũng dám đánh? Nhưng Minh Châu thật sự mơ ước Minh Tắc, mơ vào cửa này, chẳng phải là ngay cả nàng cô ta cũng dám đánh sao? Nhược Nghiên càng thêm chán ghét.

Tay Minh Châu không như nguyện ý rơi trên mặt Lâm Lan mà bị Lâm Lan gắt gao khóa trụ lại, một trận đau đớn dâng lên, cô ta oa oa gào hét.

Lâm Lan cười híp mắt nói: “Biểu muội, có chuyện em có thể không biết, mặc dù nhị biểu tẩu ta ít học, nhưng là cũng có công phu vài chiêu, muốn đánh nhau, em không phải đối thủ của ta, sao lại định động thủ ư? Em không biết xấu hổ, nhưng ta thì vẫn biết, ta khuyên em nên yên lặng một chút, tương lai xuất giá, ta và đại biểu tẩu em sẽ tặng thêm cho em một phần lễ, nếu không an phận, em ở đâu trở về đấy, phu nhân cũng không cứu được em

đâu.”

Minh Châu hoảng sợ nhìn Lâm Lan, thôn phụ này, đúng là ghê gớm hơn mình, không dễ dàng chọc được.

Đinh Nhược Nghiên định khuyên ngăn, chỉ nghe “loảng xoảng, loảng xoảng”, bên trong có thứ gì bị đập vỡ, Đinh Nhược Nghiên không kịp ngăn hai người, vội vã chạy vào phòng.

Bên trong truyền ra tiếng mắng: “Âm ỉ vừa thôi, không để cho người ta nghỉ ngơi à...”

Lâm Lan cố tình ấn mạnh hơn vào huyết vị trên cổ tay Minh Châu, cô ta đau đớn oa to hơn một miếng, Lâm Lan lạnh mặt dạy dỗ tiếp: “Vẫn còn ở nơi này âm ỉ, không nghe thấy đại biểu ca em vừa nói gì sao?”

Lúc này Lâm Lan trong mắt Minh Châu tựa như ma quỷ đáng sợ, cô ta hoảng hốt lui về phía sau, đột nhiên xoay người, phi ra khỏi cửa.

Lúc này Lâm Lan mới thản nhiên đi tới cửa phòng trong, uyển chuyển nói: “Đại tâu, ta xin phép trở về, nếu đại ca tỉnh lại có gì cần thì xin gọi.”

Mặt Minh Tắc vàng bệch đi, thật sự không thể nhìn được nữa, hấn nằm chèo queo chết đờ tới nơi, các nàng lại còn tranh cãi, nhất là nha đầu Minh Châu này, chẳng có tí đầu óc nào, sớm nói với con bé, thân phận hiện tại của nó là biểu tiêu thư, phải chú ý, không được tị hiềm, nhưng nó không chịu nghe chút nào, lần này ngay cả Nhược Nghiên cũng đã sinh lòng nghi ngờ. Lâm Lan ngoan độc như vậy, chỉ sợ lần này Minh Châu thua thiệt lớn.

Từ Vi Vũ các đi ra ngoài, tâm tình Lâm Lan rất tốt, ở trong nhà này, chỉ có thể danh chính ngôn thuận chinh Minh Châu, quang minh chính đại mà chinh, ai bảo cô ta thân phận bất chính lại dám kiêu căng tự phụ. Nghĩ đến vẻ mặt dữ tợn của Minh Châu, nghĩ đến Minh Tắc đờ gàn chết, lại không dám lên tiếng biện hộ cho Minh Châu, rõ ràng là huynh muội, lại bị người hiểu lầm có gian tình, nên có nhiều buồn bực a... Lâm Lan nhìn không được liền bắt đầu hát một điệu hát dân ca.

Ngân Liễu không vào phòng, cho nên không biết chuyện gì xảy ra trong đó, nhìn thấy biểu tiêu thư che mặt khóc chạy ra, sau đó nhị thiếu phu nhân đi ra vui vẻ hát dân ca, xem chừng biểu tiêu thư lại bị nhị thiếu phu nhân chinh rồi.

Trở lại Lạc Hà trai, chỉ chốc lát sau Minh Doãn đã trở lại.

Quế tâu biết hai người bọn họ chưa ăn no, vội vàng đi nấu cháo gà.

Hai người quay về phòng tiếp tục dùng bữa.

“Đại ca tỉnh chưa?” Lý Minh Doãn nhìn Lâm Lan vẫn đang cười khúc khích, thầm nghĩ, hả hê thế này chắc là chưa tỉnh đâu.

Lâm Lan cười ha ha ăn một thìa cháo gà: “Tỉnh, đoán chừng giờ đang ăn cháo.”

Lý Minh Doãn gật đầu, nói: “Cô cười vui vẻ thế này, có phải lại vừa thu hoạch được gì không? Trong lòng cao hứng cũng cố kìm lại chứ.”

Lâm Lan nghĩ lại vẫn không ngừng ôm bụng cười: “Haiz, không có cách nào thu lại hả hê trong lòng này, sau khi anh đi, Minh Châu tới, xú nha đầu này vừa ló mặt đã ăn nói lỗ mãng, bị tôi giáo huấn cho một trận nên thân.”

Chân mày Lý Minh Doãn cau lại: “Nó làm gì?”

Lâm Lan hớn hờ đem chuyện mới phát sinh kể lại sinh động.

Lý Minh Doãn nhàn nhã húp một ngụm cháo gà nhỏ, vẻ mặt nhàn nhạt, tựa như không có bất kỳ thay đổi nào.

Lâm Lan vốn cho rằng hẳn nghe xong cũng cười muôn ngất, không nghĩ là bộ dạng này, thật mất hứng, chu miệng nói: “Nói với anh chán lắm, không thèm nói cho anh nghe nữa.”

Lý Minh Doãn chỉ là làm ra vẻ trấn định mà thôi, trong lòng sớm đã co rút vì nhin cười, nghĩ đến Minh Châu gặp nạn mà Minh Tác không giúp được gì, quả thực thống khoái vô cùng, nhàn nhạt nhìn nàng một cái, trịnh trọng nói: “Phụ thân nói đại ca dự thi thất bại, để cho mụ phù thủy về nhà.”

“Hả? Nhanh vậy đã cho bà ta về?” Lâm Lan cảm thấy mất hứng.

“Ừ, cho nên, Minh Châu nhất định sẽ đi tố cáo.” Lý Minh Doãn nhắc nhở nàng.

Lâm Lan bĩu môi: “Để cho cô ta đi kiện càng tốt, mụ phù thủy vốn hận chúng ta, Minh Châu không đi tố cáo, mụ ta cũng sẽ tìm cách làm khó chúng ta, nếu mụ ta dám ra mặt vì Minh Châu, tôi sẽ cho mụ ta xoi một vố, ai sợ ai

chứ.”

Lâm Lan có chút ác ý nghĩ, có nên đem cả Minh Tắc vào chuyện Minh Châu một lượt không nhỉ? Càng có trò hay để xem.

Lý Minh Doãn nhìn thấy một tia giảo hoạt trên sắc mặt nàng, không biết nàng đang nghĩ gì. Không thể không nói, chiêu này hôm nay của Lâm Lan thực ngoan độc, đủ tổn hại, quả thực là tức chết người không đền mạng. Lý Minh Doãn vui đầu ăn cháo gà, đem nụ cười giấu nơi đáy mắt.

Chương 086 – Mụ phù thủy trở lại

Ăn cơm trưa xong, Lâm Lan cho hạ nhân lui hết để Minh Doãn được yên tĩnh ngủ trưa, nghe nói nơi ngồi thi nhỏ hẹp, nằm không thẳng được chân, Lâm Lan không khỏi oán thán: chẳng lẽ là kêu thiên tướng xuống nhậm chức Trạng Nguyên à, sao lại có trò hành hạ thể xác tinh thần như thế này chứ?

Nói không cần ngủ là nói dối, nhìn qua Lý Minh Doãn có vẻ sáng láng, thật ra thì đã mệt mỏi vô cùng.

Lý Minh Doãn tự giác ôm chăn đi ngủ, Lâm Lan vội nói: “Hay là anh ngủ trên giường đi cho thoải mái.”

Lý Minh Doãn ôm chăn ngỡ ngác một lúc: “Vậy còn cô?”

Lâm Lan không chú ý tới trên mặt Minh Doãn đã nổi một tảng đỏ ửng, vẫn uống một ngụm trà hoa nhài, nói: “Tôi đi tới được phòng, anh ngủ một mình đi.”

“Ừ...” Lý Minh Doãn để chăn xuống, cởi áo ngoài ra lên giường nằm xuống. Đệm thật mềm mại, lành lạnh, trên gối còn lưu hương thơm nhàn nhạt, đây là mùi thơm của Lâm Lan sao?

Lâm Lan đi tới, buông màn cho hắt, thấy sắc mặt Lý Minh Doãn có chút ửng hồng, hỏi: “Có phải nóng quá không? Có cần gọi Đông Tử tới quạt cho anh không?”

Lý Minh Doãn nhìn nàng một cái: “Tại sao nhất định phải gọi Đông Tử, không gọi nha đầu tới quạt?”

Ai nha, vấn đề này đúng là Lâm Lan chưa nghĩ qua, có thể trong tiềm thức nàng tồn tại suy nghĩ không để cho bất kỳ kẻ nào bò lên giường “trọng phu” của mình.

Lâm Lan giả cười, làm bộ dịu dàng hiền lành hỏi: “Xin hỏi Lý công tử thích nha đầu nào hầu hạ đây? Có muốn gọi Bạch Huệ tới không?”

Lý Minh Doãn bị những lời sắc như dao của nàng chọc cười, cười mà cả người nổi da gà, vội nói: “Quên đi, tôi vẫn thích Đông Tử hầu hạ.”

Lâm Lan nháy nháy mắt, tiếp tục kích động, chân thành nói: “Thật sự thích Đông Tử hầu hạ?”

Lý Minh Doãn trịnh trọng gật đầu: “Thật.”

Lâm Lan cười ha ha một tiếng: “Tôi đi gọi Đông Tử.”

Hàn Thu Nguyệt nhận được tin, nói Minh Tắc bị mang từ trong trường thi về, chợt cảm thấy tâm trí trống rỗng một hồi lâu, một mạch trở về, tới Lý phủ, lời muốn nói dâng trào, bất chấp chưa gặp lão gia, liền chạy thẳng tới Vi Vũ các.

Minh Tắc đã uống mấy chén cháo, tinh thần có chuyển biến tốt.

Đình Nhược Nghiên ở một bên chăm sóc hắn cũng không biết nên nói gì, hỏi hắn thi được không thì chỉ sợ hắn càng thêm tổn thương, chỉ có thể an ủi hắn, để cho hắn không nghĩ tới bất kỳ điều gì vào lúc này, an tâm bồi dưỡng cơ thể cho tốt.

Minh Tắc có chút cảm động, cảm thấy Nhược Nghiên thực quan tâm hắn.

“Thật ra thì ba phần trước ta thi không tệ, đến phần thi cuối cùng vì thể lực không đủ tinh thần xuống dốc, mới không làm được tiếp, nếu lần này thật sự thất bại, năm sau ta thi lại, nhất định có thể thi đỗ.” Minh Tắc an ủi Nhược Nghiên.

Nhược Nghiên ôn hòa nói: “Người khác thế nào kệ họ, mình nghĩ mới là quan trọng, tôi vẫn ủng hộ anh.”

Minh Tắc cảm động cầm tay Nhược Nghiên, dịu dàng thăm thiết, thề son sắt: “Nhược Nghiên, ta sẽ không phụ nàng.”

Đình Nhược Nghiên khẽ xoay người, nhưng nghĩ giờ phút này hẳn cần người an ủi, lại mặc cho hẳn nắm.

“Minh Tắc... Minh Tắc của ta số khổ mà...” Hàn Thu Nguyệt vừa khóc vào nháo loạn lên.

Tâm tình Minh Tắc vừa có chuyển biến, nghe thấy tiếng kêu khóc này thì tựa như mây đen kéo đến, mẹ, mẹ làm thế này, ai không biết còn tưởng con chết rồi... Minh Tắc buồn bực ngồi phịch xuống giường.

Xuân Hạnh nhắc nhở: “Phu nhân chậm đã, cẩn thận dưới chân...”

“Minh Tắc a Minh Tắc, đừng sợ, mẹ đây, mẹ đã về...” Hàn Thu Nguyệt hận không biết khinh công, ba bước mà đi như một bước.

Đình Nhược Nghiên đứng dậy đón chào, Hàn Thu Nguyệt nhìn thấy nàng, đôi mắt đẫm nước bắn ra phần nộ, trong lòng Đình Nhược Nghiên bất giác run lên.

Hàn Thu Nguyệt hừ mạnh một tiếng, ánh mắt rơi vào Minh Tắc đang ngồi trên giường, chỉ có mười mấy ngày không gặp, Minh Tắc đã gầy đến thế này. Bà ta đau lòng muốn chết, bước lên phía trước, ôm lấy Minh Tắc khóc lớn: “Minh Tắc... Sao con lại gầy như thế này? Con muốn móc hết tim gan người mẹ này ư...”

Minh Tắc vỗ vỗ lưng mẹ: “Mẹ, không phải nhi tử vẫn đang rất tốt sao?”

Hàn Thu Nguyệt gạt lệ: “Còn dám nói vẫn tốt sao? Cũng tại mẹ không tốt, lúc con cần nhất thì không thể ở bên con, không thể đích thân chuẩn bị đồ đi thi cho con, khiến con ra nông nổi này... Cũng là cha con già rồi hồ đồ, hai nhi tử, đứa nào cũng là ruột thịt, vậy mà một thì nâng húng, một thì vùi dập...”

“Mẹ, mẹ đừng nói thế, cha nghe thấy lại có chuyện thị phi.” Minh Tắc khuyên nhủ.

Hàn Thu Nguyệt không cam lòng, lại oán trách hai câu, cũng không dám nói lớn nữa, chỉ nói thầm cho nhi tử nghe.

Khóc một hồi, Hàn Thu Nguyệt lau nước mắt, mặt lạnh như băng, trách cứ Đình Nhược Nghiên: “Từ ngày cô vào cửa nhà này, ta thân là mẹ chồng đối đãi với cô như thế nào, trong lòng cô hẳn là rõ ràng, cô và Minh Tắc

xung đột, ta chưa hỏi nguyên do đã bênh vực cô, ta nói lần nữa cho cô biết, trọng phu chính là ông trời của nữ nhân, chỉ có tâm niệm như vậy, mới có thể là một nữ nhân tốt. Minh Tắc dự thi là chuyện trọng đại, ta để Minh Tắc cho cô chiếu cố, ta tin nhiệm cô như vậy, nhưng cô đã làm gì thế? Khiến cho Minh Tắc đói khát xiêu ở trong trường thi, cô thử đi hỏi xem có bao nhiêu người đói quá khát xiêu, hừ, Minh Doãn bị mất tiền đồ không nói, nếu để người ngoài biết chân tướng, mặt mũi Lý gia chúng ta biết giấu vào đâu...”

Đinh Nhược Nghiên sợ hãi quỳ xuống đất, yên lặng rơi lệ, không dám giải thích một tiếng, Minh Tắc thất bại, sợ là trong lòng mẹ chồng càng thêm hận Minh Doãn, nếu để cho mẹ chồng biết đồ đi thi của Minh Doãn cũng là do nàng chuẩn bị, có thể còn cho rằng nàng động tay động chân, cố ý hại Minh Tắc như vậy, Đinh Nhược Nghiên càng nghĩ càng sợ, lúc ấy là có hảo ý, không nghĩ tới kết quả lại khác biệt thế này.

Minh Tắc nhìn Nhược Nghiên bị mắng, hai mắt đẫm lệ, không khỏi đau lòng, vì nàng giải vây: “Mẹ... Mẹ đừng trách Nhược Nghiên, nàng đã hỏi qua bên nhà mẹ đẻ, năm đó anh của nàng dự thi cũng chuẩn bị đồ y hệt như thế, không ngờ năm nay lại kiểm tra nghiêm ngặt tới vậy, chuyện này không thể trách nàng.”

Hàn Thu Nguyệt đang cực kỳ tức giận, đây không phải chuyện hai vợ chồng trẻ giận nhau, là tương lai đại sự của Minh Tắc, há có thể nói bỏ qua là bỏ qua.

“Con không cần vì nó giải vây, nếu là chuyện nhỏ, mẹ sẽ không nói nó.” Hàn Thu Nguyệt lạnh lùng nói, ánh mắt sắc như dao ngó nhìn Đinh Nhược Nghiên, đủ loại bất mãn với cô con dâu xông lên trong lòng.

“Nó không có dụng tâm, nếu nó có chút dụng tâm làm đồ ăn thì sẽ không hại con đến nước này. Nhược Nghiên, ta hỏi cô, cô có gì không phục không?”

Đinh Nhược Nghiên không dám cãi lại, cãi lại là muốn chết, nàng rung rung gật đầu: “Mẹ chồng dạy con dâu chí lý, con dâu không dám có nửa câu oán hận.”

“Mẹ, mẹ đừng nói nữa, con đủ phiền lắm rồi.” Minh Tắc cầu khẩn.

Hàn Thu Nguyệt liếc hẩn một cái: “Chuyện phiền còn ở phía sau kia, ta nghe nói lần này Minh Doãn thi rất tốt, sau này trong mắt cha con có khi nào

chỉ có mình Minh Doãn không? Chuỗi ngày tốt lành mẹ con ta đến ngày kết thúc rồi.”

Minh Tắc rầu rĩ nói: “Cũng không phải là không còn cơ hội phải không? Năm nay con thi không đạt thì lại thi lại, chẳng lẽ cha vì con không đỗ đạt mà không nhận thi tử này sao?” Minh Tắc bực mình ngã xuống giường, trùm chăn che đầu, không để ý mẫu thân nữa.

Hàn Thu Nguyệt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, cắn răng nói: “Con đúng là không có chút tiền đồ.”

Mắng nhi tử cũng không có biện pháp, Hàn Thu Nguyệt quay sang Đinh Nhược Nghiên: “Cô quý ở chỗ này để tỉnh táo lại, ta đi tìm lão gia, quay lại sẽ nói sau.”

Hàn Thu Nguyệt bực mình ra, bước chân hùng hùng hổ hổ.

Minh Tắc nghe thấy mẹ đi, vội vàng tung chăn xuống giường đi tới đỡ Nhược Nghiên: “Mau đứng dậy đi, mặt đất cứng lắm.”

Đinh Nhược Nghiên bưng bình không chịu lên: “Tôi phạm sai lầm, đương nhiên phải chịu phạt.”

Minh Tắc bó tay, không thể làm gì hơn là lắp bắp nói ra sự thật: “Thật ra thì chuyện này không thể oán nàng, ta không thích những thứ lương khô nàng chuẩn bị sẵn, ăn khô không chịu được, liền bảo phòng bếp làm đồ ăn mình thích thay vào, là tại ta suy nghĩ không chu toàn, khiến giám khảo thu lại hơn một nửa.”

Đinh Nhược Nghiên kinh ngạc trố mắt, tức giận đấm lên người hắn: “Sao anh có thể làm như vậy? Hại tôi một mực đau lòng không thôi...”

Minh Tắc liên tục cầu xin tha thứ: “Cũng là lỗi của ta, nếu như mẹ hỏi lại, ta sẽ nói sự thật cho mẹ, không để mẹ làm khó nàng nữa.”

Lý Minh Doãn ngủ một giấc no say, tỉnh dậy tinh thần sáng khoái vô cùng. Đông Tử đã dựa vào cột ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

“Đông Tử, dậy đi...” Lý Minh Doãn đứng dậy gọi Đông Tử.

Đông Tử mơ mơ màng màng mở mắt, dụi dụi mắt cho tỉnh ngủ: “Nhi thiếu gia dậy rồi ạ.”

“Mau đi xem giờ nào rồi.” Lý Minh Doãn mặc áo đi hài.

Đông Tử chạy đi xem giờ, quay lại nói: “Nhị thiếu gia, cuối giờ thân rồi.”
(Tâm 5h chiều)

Ai nha, ngủ lâu như vậy ư.

Đông Tử đi gọi đám người Bạch Huệ vào hầu hạ.

Lý Minh Doãn không thấy Lâm Lan, tiện miệng hỏi: “Nhị thiếu phu nhân đâu?”

Bạch Huệ nói: “Nhị thiếu phu nhân còn đang bận rộn bên dục phòng.”

Lý Minh Doãn nhú nhú mày, nàng nói đi dục phòng, giờ vẫn bận rộn sao?

Lâm Lan cười ha ha nhìn A Giao vừa chế xong, thí nghiệm cuối cùng đã thành công, nàng từng nhìn qua phương pháp chế biến ở hiện đại, làm vài lần thí nghiệm, so sánh với A Giao mua ở Đức Nhân Đường, cũng gần giống giống nhau. Lâm Lan nghĩ, nếu đi tới huyện Sơn Đông mở phòng chế A Giao, nhất định có thể sản xuất ra A Giao có phẩm chất tốt nhất.

Lý Minh Doãn vừa vào dục phòng đã thấy một mùi rất lạ, không khỏi cau mày: “Cô đang làm gì mà có mùi lạ vậy.”

Lâm Lan đắc ý cầm A Giao mới chế cùng A Giao mua ở Đức Nhân đường: “Minh Doãn, anh nhìn xem hai khối A Giao này, khối nào màu sắc đồng nhất hơn?”

Lý Minh Doãn nhìn nhìn, nói: “Cái này tôi không hiểu, nhìn không khác nhau gì hết.”

“Thế này là dục rồi, đây là mua ở Đức Nhân đường, A Giao Đức Nhân đường rất nổi tiếng, anh cũng biết đấy, còn đây là A Giao tôi mới chế ra.” Lâm Lan giới thiệu.

Lý Minh Doãn kinh ngạc: “Cái này là cô làm ra?” A Giao Đức Nhân đường vốn dục dùng làm cống phẩm, không nghĩ Lâm Lan có thể chế ra, lại còn không khác nhau là mấy.

“Thậm chí còn tốt hơn, tôi chuẩn bị đi Sơn Đông một chuyến.”

“Đi Sơn Đông làm cái gì?” Lý Minh Doãn nghi hồ hỏi.

“Đương nhiên là đi tìm cách phát tài.” Lâm Lan cười ra vẻ thần bí.

Lý Minh Doãn cầm A Giao nhẹ gõ đầu nàng, sủng nịch cười nói: “Tiểu yêu tham tiền...”

Chương 087 – Tổ cáo

Sau khi gặp nhi tử xong, cảm xúc bi thương của Hàn Thu Nguyệt nhanh chóng thoát ra ngoài, đầu óc thanh tĩnh nhận định rõ tình thế, một lần nữa lập ra kế hoạch tác chiến, tình thế trước mắt rất bất lợi cho bà ta, bà ta phải cụp đuôi làm người, giấu tài, chờ đợi thời cơ.

Cho nên, khi Hàn Thu Nguyệt nhìn thấy lão gia, bà ta trấn định lại, nói: “Mọi người đều nói không chịu nổi mẹ kế, thiếp thân đã cảm nhận sâu sắc lời này, thiếp thân sẽ không vì mình kêu oan oán trách, để cho Minh Doãn sinh ra hiểu lầm, nhất định là thiếp thân làm chưa đủ tốt, thiếp thân tự nhiên vứt bỏ hết mọi tâm tư, chân thành mà đối đãi, vì lão gia, vì Lý gia, thiếp thân chịu ủy khuất lớn hơn nữa cũng không sao cả.”

Lý Kính Hiền nghe bà ta nói năng khẩn thiết, vẻ mặt chân thành, trong lòng cảm thấy được an ủi: “Bà có thể suy nghĩ cẩn thận là tốt rồi, đừng tưởng rằng mình có thể đối phó được với Minh Doãn, tiền đồ của Minh Doãn sáng lạng, nếu bà là người thông minh thì nên quan tâm nó nhiều hơn một chút, thương cảm nó, bảo Minh Tắc huynh đệ hòa thuận, tương lai giúp đỡ lẫn nhau, nhà này mới có thể hưng thịnh, đạo lý hẳn là bà hiểu.”

Hàn Thu Nguyệt tỏ ra hết sức thành khẩn thụ giáo, tự mình châm trà cho lão gia, lại nói một đoạn nhớ nhung vì ly biệt vừa rồi, sắc mặt Lý Kính Hiền dần hòa hoãn xuống: “Về phần Minh Tắc, bà cũng đừng trách cứ nó, là do vận khí nó không tốt, năm nay thi không được thì còn có năm khác, về phần hôn sự Minh Doãn... Đã đáp ứng thì nên làm cho nó tử tế, chuyện này, giao cho bà, bà bàn bạc với Lâm Lan, làm sao cho tốt thì làm.”

Hàn Thu Nguyệt thầm mắng: Thế này mà bảo là xử lý việc công bằng, rõ ràng thiên vị, thiên vị bên có bên không. Tuy nhiên trên mặt vẫn là bộ dạng

hiền thực dị dạng: “Lão gia cứ yên tâm đi, thiếp thân nhất định làm theo ý của bọn nó, bảo đảm bọn nó sẽ hài lòng.”

Lý Kính Hiền hài lòng gật đầu, uống xong chén trà rời đi tới thư phòng, bỏ lại Hàn Thu Nguyệt.

Hàn Thu Nguyệt gọi trợ thủ đắc lực ẩn hình của mình – Diêu mama tới.

“Lúc ta không ở trong phủ, người nào hầu hạ lão gia?”

Diêu mama quanh co một hồi, nói: “Là Văn Ngọc hầu hạ.”

Hàn Thu Nguyệt nghe xong cắn răng: “Con tiện tỳ này...” Thừa dịp bà ta không có ở đây, dám bò lên giường lão gia, xem ta có lột da người ra không.

Diêu mama cẩn thận nói: “Phu nhân, lão gia đối với Văn Ngọc này không phải là tâm tư mới ngày một ngày hai, lão nô nhìn ra lão gia rất thích Văn Ngọc, nếu như chờ tới khi lão gia mở miệng, phu nhân có thể không đồng ý không? Còn nếu xử trí Văn Ngọc, chỉ sợ lão gia tức giận với phu nhân, sao phu nhân không nhân cơ hội này thỏa mãn tâm tư lão gia, đảm bảo lão gia sẽ vui mừng, vô cùng cảm kích phu nhân, cũng có thể khiến lão gia phân tâm.”

Hàn Thu Nguyệt im lặng hồi lâu, thở dài nói: “Chỉ sợ dẫn sói vào nhà, con tiện nhân Văn Ngọc này dâm dăng vô cùng.”

Diêu mama cười nói: “Văn Ngọc dù có lợi hại thế nào cũng chỉ là thiếp, nếu cô ta nghe lời, sẽ cho cô ta làm ấm giường lão gia, nếu không nghe lời, tùy tiện tìm lý do đui cô ta cũng không khó.”

Hàn Thu Nguyệt oán hận nói: “Ta nửa đời ăn đắng, vất vả lắm mới có ngày hôm nay, nếu như có kẻ nào ngáng đường ta, kẻ đó phải chết.”

Diêu mama cúi đầu khom lưng: “Dựa vào thủ đoạn của phu nhân, ai có thể nhảy khỏi lòng bàn tay của người.”

Được Diêu mama vuốt đuôi, Hàn Thu Nguyệt có thêm lòng tin, ý chí chiến đấu sôi sục: “Để ta nói chuyện với lão gia, người đừng có làm lộ chuyện này.”

Diêu mama thưa dạ.

“Dì... Dì...” bên ngoài truyền đến tiếng la của Minh Châu.

“Biểu tiểu thư, xin chờ nô tỳ đi vào thông truyền một tiếng.” Xuân Hạnh nói.

“Ta muốn gặp dì còn phải thông truyền sao? Cút sang một bên cho ta.” Hôm nay Minh Châu nín giận trong bụng, sắp phát nổ tới nơi, nghe nói dì từ thôn trang trở về, lập tức bỏ chạy tới tổ cáo.

Hàn Thu Nguyệt không vui cau mày, phất tay ra hiệu Diêu mama lui ra: “Người đi ra ngoài đi.”

Minh Châu hùng hùm hồ hồ xông vào, Xuân Hạnh ở phía sau, sắc mặt sợ hãi, Minh Châu không có lưu ý về mặt bất mãn trên mặt mẹ ruột, gào khóc: “Dì, người phải thay con làm chủ, con lớn như vậy cũng chưa từng chịu qua ủy khuất như thế, con... Con thật không muốn sống nữa...”

Lúc này Hàn Thu Nguyệt đang ôm một bụng phiền não, nhìn Minh Châu khóc sụt sùi, liền lạnh mặt quát lớn: “Muốn nói gì cũng phải có trật tự, đừng có hò hét, cô là biểu tiểu thư, không phải là tiểu thư, dám càn rỡ ngang ngược như vậy, trong mắt không coi ai ra gì sao, cẩn thận ta đem cô trở về nhà mẹ đẻ đây.”

Minh Châu bị chửi không hiểu ra sao, mẹ không phải mẹ ruột con sao? Mẹ định đem con đi đâu?

“Xuân Hạnh, người đi xuống đi.” Hàn Thu Nguyệt đuổi Xuân Hạnh. Lúc này mới hỏi: “Vừa xảy ra chuyện gì?”

Minh Châu căm phẫn trào dâng, hận thù sôi sục đem chuyện Lâm Lan vu oan cho mình nói với mẹ, lại còn vươn cổ tay bị nắm ra trước mặt cho mẹ mình coi.

“Mẹ, con ả đó thật quá ghê tởm, quá âm hiểm ác độc, người nhất định phải chinh nó, chinh cho nó chết thì thôi.” Minh Châu nghiến răng nghiến lợi, hận không thể cấu véo Lâm Lan ngay lập tức, đành chửi rửa độc địa cho hả dạ.

Lòng ngực Hàn Thu Nguyệt dâng lên cơn tức giận cực điểm, hồi lâu không nói ra lời, cảm giác rất giống nuốt phải một con ruồi. Thân phận Minh Châu ở Lý phủ là tuyệt đối cơ mật, trừ bà ta, lão gia cùng Minh Tắc thì chỉ thêm Khương mama biết sự tình, Minh Châu cùng Minh Tắc tình cảm huynh muội rất tốt nhưng trong mắt người khác sự việc lại không phải như thế nữa

rồi. Lúc này Hàn Thu Nguyệt mới ý thức tới tính nghiêm trọng của vấn đề, lại không quản được Lâm Lan có mục đích gì mà nói vậy, vạn nhất lời này lan truyền trong phủ, đừng nói Minh Tắc, Minh Châu không mặt mũi nào gặp người khác, mà là nàng và lão gia cũng bị chôn sống lập tức.

Hàn Thu Nguyệt tỉnh táo lại, nghiêm túc nói: “Ta nói con chớ đi chọc Lâm Lan, con lại rảnh rồi đi chọc nó, tự mình không có bản lĩnh rước lấy hậu quả, đừng nói tìm nó tính sổ, lời này muốn hỏi cũng không thể hỏi, muốn nói cũng không thể nói, ta cảnh cáo con một hồi, sau này cách xa nó ra, còn nữa, đừng có qua lại nhiều chỗ anh con, đừng khiến người ta sinh lời đàm tiếu.”

“Mẹ, mẹ không giúp con hết giận lại còn mắng con...” Lòng Minh Châu tràn đầy mong đợi chạy tới tố cáo nhưng không được gì còn nhận một bữa dạy dỗ, ủy khuất hóa thành bi phần, cô ta khóc lớn: “Các người không thương ta, ban đầu còn sinh ra ta làm gì, bắt ta chịu phần tội này, ta... Ta không sống cũng được.” Vừa nói vừa bật dậy chạy đi.

Hàn Thu Nguyệt bị dọa thót tim, tính tình nha đầu này như pháo nổ, nhất thời, Hàn Thu Nguyệt không biết làm thế nào, đành gọi Xuân Hạnh đuổi theo, an ủi Minh Châu một hồi, đem lời thiệt hơn nói, lúc này Minh Châu mới tỉnh táo quay lại.

“Mẹ hiện tại bốn bề giáp địch, vô cùng khó khăn, nếu con hiểu chuyện thì hãy ngoan ngoãn làm biểu tiêu thư, đừng gây thêm phiền phức cho mẹ nữa, chuyện thu thập thôn phụ kia chỉ là sớm hay muộn thôi, mẹ không gấp gáp, con gấp gáp cái gì?” Hàn Thu Nguyệt lấy khăn tay ra lau nước mắt cho con gái.

Minh Châu khóc nức nở trong lòng mẹ: “Con rất ghét nhị ca và thôn phụ Lâm Lan này, trước khi bọn họ trở về trong nhà vẫn vui vẻ, từ khi họ về, cái gì cũng thay đổi.”

Trong lòng Hàn Thu Nguyệt cũng khổ sở vô cùng, vất vả lắm mới đuổi được Diệp Tâm Vi đi, không ngờ giữ lại một mầm tai họa, vẫn là vô cùng khó đối phó, Hàn Thu Nguyệt vuốt ve mái tóc con gái mình, khẽ than thở: “Đứa nhỏ ngốc, nhiều chuyện biết nhẫn nhịn thì tốt hơn.”

Sau khi dùng cơm tối xong Lâm Lan cùng Lý Minh Doãn nhận nhã tản bộ trong hậu viện.

Đám người Ngân Liễu thức thời không quấy rầy hai người, chuẩn bị sẵn hoa quả ướp lạnh trên bàn đá, sau đó ra xa xa núp.

Lúc này Lâm Lan mới đem chuyện xử trí Xảo Nhu nói với hắn.

“Tôi để cho cậu cả hỗ trợ giấu người đi, không chừng lúc nào đó còn có tác dụng, Trịnh đại ca bên kia cũng đang lập hồ sơ rồi...”

Lý Minh Doãn dừng bước, quay đầu nhìn Lâm Lan, có thể là thức ăn Qué tẩu làm ngon miệng nên mặt nàng tươi tắn rất nhiều, đôi mắt lấp lánh như sao, như giọt sương trên lá sen, linh động vô cùng.

“Nói cho anh biết chính sự anh còn nhìn cái gì...” Lâm Lan trừng mắt liếc hắn một cái.

Lý Minh Doãn khẽ mỉm cười: “Cô làm rất tốt, so với tôi nghĩ còn tỉ mỉ hơn nhiều.”

“Đúng thế, tìm được người chuyên nghiệp như tôi để hợp tác, coi như số anh gặp may rồi.” Lâm Lan không khỏi tự khen ngợi mình một phen.

Nhìn thần thái vô cùng đặc ý của nàng, Lý Minh Doãn không khỏi khẽ cười một tiếng: “Lại đang nghĩ đòi phần thưởng gì sao?”

Đôi mắt Lâm Lan đảo qua đảo lại, đột nhiên có ý tưởng: “Đúng rồi, tôi hẳn là phải chuẩn bị một cuốn sổ ghi chép công lao, đem chuyện tôi làm ghi hết lại, ba năm dài đằng đẵng, lỡ may quên mất thì lỗ to.”

Lý Minh Doãn lại càng dở khóc dở cười: “Cô không sợ phiền toái hả.”

Lâm Lan mở to hai mắt: “Kiếm bạc mà còn sợ phiền toái sao? Anh sinh ra đã ngậm thìa vàng, chưa từng gặp quả khổ cực trong cuộc sống, không biết tầm quan trọng của bạc, tôi đã đáp ứng với sự phụ sự huynh, tương lai mở tiệm thuốc lớn nhất ở kinh thành rồi.”

“Được, vậy cô cố gắng nhớ kĩ nhé.” Lý Minh Doãn vui vẻ cười nói.

Lâm Lan bĩu môi, chỉ là mở miệng nói giỡn thôi mà, ai mà nhớ làm gì.

“Đúng rồi, hôm nay cha anh tìm anh có chuyện gì?” Lâm Lan hỏi.

Lý Minh Doãn thân nhiên nói: “Chỉ hỏi chút ít chuyện đi thi, đề thi thế nào, tôi trả lời đại khái... À, còn có chuyện nữa, là chuyện tiệc rượu ấy.”

“Hay là giữ nguyên kế hoạch?”

Lý Minh Doãn gật đầu.

Lâm Lan nhớ tới ám hiệu lần trước của Tĩnh Bá Hầu, nói: “Tôi cảm thấy được, tiệc rượu này không nên quá phô trương thì hơn, chỉ nên có người trong nhà, mời thêm mấy người bạn thân của anh đến là được.”

Chân mày Lý Minh Doãn cau lại: “Như vậy không tránh khỏi quá đơn giản.”

“Đơn giản mới là tốt, nếu như lần này yết bảng, anh có tên trên đó, sẽ có bao nhiêu người lôi kéo anh, chúng ta làm tiệc rượu lúc ấy, chẳng phải là cho bọn họ cơ hội kết giao với anh sao? Đến lúc đó có bao nhiêu ánh mắt nhìn vào anh, anh cười với người này, không cười với người kia, chẳng phải là mất lòng sao? Cần gì tự tìm phiền não, thời điểm này, tốt nhất nên tĩnh tâm chuẩn bị tham gia thi Đình.” Lâm Lan khuyên nhủ.

Lý Minh Doãn nghe xong không nói gì, yên lặng thả bộ, Lâm Lan nói cũng có lý, cũng là muốn tránh cho hấn những phiền toái trong triều, hiện giờ đảng của Thái tử và đảng của Tứ hoàng tử đang minh tranh ám đấu, bản thân không nên đắc tội với hai bên, đúng là ít xuất hiện vẫn tốt hơn.

Chương 088 – Nạp thiếp

“Tiệc rượu phô trương hay không phô trương, đối với chúng ta mà nói căn bản không quan trọng, quan trọng là... thực lực tài học của anh được Hoàng Thượng công nhận, đây mới là hãnh diện thực sự, so với mấy trăm bàn tiệc còn nở mày nở mặt hơn nhiều lần.” Lâm Lan tiếp tục thuyết phục.

“Anh hãy nói với cha anh, lần này đại ca anh thi không được như ý, nếu lúc này làm tiệc rượu lớn, sẽ khiến đại ca thương tâm, rồi hãy nói, anh cũng muốn tĩnh tâm chuẩn bị thi Đình, cha anh nghe, sẽ cảm thấy anh nặng tình nghĩa huynh đệ, hơn nữa ông ta cũng có lý do để đối ngoại, sẽ không người nào làm khó...”

Lý Minh Doãn đột nhiên xoay người, Lâm Lan vẫn đang hăng say nói, không kịp thu chân, mũi đập mạnh vào lồng ngực hấn, suýt chút ngã ngựa,

Lý Minh Doãn vội vươn tay ôm eo nàng lại.

Lâm Lan day day mũi, oán thán: “Tự nhiên anh xoay người lại làm gì vậy?”

Lý Minh Doãn không biết nên tiếp tục giữ eo nàng hay buông ra, khi ngủ buổi trưa ngủ thấy mùi thơm bên gối, giờ phút này vẫn quần quanh bên mình khiến hắn có chút bối rối nói: “Là tôi nghe lời cô nói có lý...”

Lâm Lan vẫn xoa mũi, tức giận nói: “Có lý thì cũng không cần khiến mũi tôi bị anh đụng bẹp thế đâu, tương lai không ai lấy tôi anh phải chịu trách nhiệm đấy.”

Lý Minh Doãn cúi đầu thềm nói: “Chịu trách nhiệm thì chịu trách nhiệm, không phải là chỉ thêm một cái miệng ăn sao.”

Lâm Lan trừng mắt nhìn hắn: “Anh nói gì?”

Lý Minh Doãn vội nói: “Không không nói gì... Tôi nhìn xem mũi cô có bị đụng hư không nào?”

Lâm Lan vội vàng ngăn tay hắn lại: “Không cần anh xem.”

Đám người Ngân Liễu núp ở phía xa thấy nhị thiếu gia ôm ngang lưng nhị thiếu phu nhân, cả đám ngậm cười với nhau, che miệng cười khúc khích.

Đêm đó Lý Minh Doãn tới thư phòng, đem việc tổ chức tiệc rượu đơn giản nói với phụ thân.

Lý Kính Hiền cảm thấy khó xử, hắn đã loan tin rồi, giờ nói không làm thì còn gì sĩ diện.

Lý Minh Doãn nói: “Bởi vì đại ca... lần này ngoài ý muốn, không may lại như vậy, mặc dù ngoài miệng đại ca không nói nhưng khẳng định trong lòng đang rất ảo não, nếu lúc này phụ thân làm tiệc rượu lớn, sợ rằng trong lòng đại ca sẽ không dễ chịu, mẫu thân e là cũng không chịu nổi, vốn là chuyện vui có khi lại thành không vui, vậy thì được không bù nổi mất, nhi tử cho là, mọi sự nên lấy dĩ hòa vi quý làm đầu. Lại nói, nếu nhi tử có thể may mắn thi đậu lần này, còn cần phải chuẩn bị toàn lực ứng phó thi Đình, đương kim Thánh Thượng thưởng thức nhân tài phải vừa tài hoa và xuất chúng, tựa như phụ thân đỗ Tiến sĩ năm xưa vậy, do vậy cần chuyên tâm học tập, tích lũy kiến thức, tạo phúc cho dân chúng, giành được danh tiếng thì mới được

Thánh Thượng coi trọng, phụ thân coi trọng nhi tử thế nào nhi tử hiểu, nhi tử cũng biết phụ thân phải suy nghĩ nhiều, nhưng người ngoài không suy nghĩ như mình, đến lúc đó truyền ra những lời đồn bắt lợi thì... Nhi tử nghĩ tới nghĩ lui, nên làm tiệc rượu giản dị thì tốt hơn.”

Đoạn chém gió này khiến toàn thân Lý Kính Hiền thoải mái, câu nào cũng lọt lỗ tai, không nhịn được nghĩ, rốt cuộc nhi tử Tâm Vi sinh ra cũng đã có ý để tâm tới chuyện tiền đồ. Lý Kính Hiền gật đầu.

Màn đêm buông xuống, Lý Kính Hiền nhàn nhạt nói với Hàn Thu Nguyệt: “Hôn sự Minh Doãn làm đơn giản là được.” Sau đó bắt đầu giả chết.

Ban đầu Hàn Thu Nguyệt rất vui mừng, có lẽ Minh Doãn làm chuyện gì sai chọc cha hẳn tức giận không? Vội vàng lắc lắc lão gia đang giả chết: “Lão gia, không phải muốn tổ chức linh đình sao? Sao lại đòi ý vậy?”

Lý Kính Hiền bị bà ta lay lay người, vô lực hừ một tiếng: “Đây là ý của Minh Doãn.”

Hàn Thu Nguyệt ngạc nhiên, không phải là ý của lão gia à?

“Như vậy sao được? Quá ủy khuất cho đứa nhỏ này.” Hàn Thu Nguyệt làm bộ nói.

Lý Kính Hiền liếc mắt: “Trước mặt ta không phải giả bộ làm gì, ta chỉ van xin các người bình yên vô sự là tốt lắm rồi.” Vừa nói vừa trở mình không để ý tới Hàn Thu Nguyệt nữa.

Hàn Thu Nguyệt nhìn lưng lão gia im lặng một phen, sau đó dính sát vào, một tay vươn vào trong áo lót lão gia, sờ nắn chỗ mẫn cảm.

Lý Kính Hiền nghĩ tới bộ dạng bà vợ già của mình, thật không thể nào có hứng thú, không nhịn được kéo bàn tay kia ra ngoài: “Đừng nghịch nữa, ngày mai còn phải dậy sớm.”

Hàn Thu Nguyệt cảm thấy mát mát, nghĩ tới thời điểm bà ta không có ở đây, lão gia cùng con tiện nhân Văn Ngọc điên loạn đảo phượng không biết bao lần, tiêu dao sung sướng, thế mà lúc này đối với bà ta lại như người gỗ, trong lòng vô cùng tức giận, bực bội nằm xuống.

Nghĩ đến mình già xuống sắc (sắc này là tự bà ta nói với bản thân, người khác nhìn vào, chẳng biết mục phù thủy “sắc” chỗ nào), dần dần mất đi ân sủng, Lý Minh Doãn

vừa quật khởi, quả nhiên nguy cơ trùng trùng, tiếp tục thế này nữa thì trong nhà này sẽ không còn đất cho bà ta đặt chân rồi, tinh tế đánh giá lời Diêu mama nói, càng nghĩ càng có mấy điểm để ý, đem Văn Ngọc thành di nương, tuy nhiên, không thể đưa cho nó vẫn tự bán mình, nếu còn nắm tờ giấy này trong tay, cô ta đời nào dám không nghe lời bà ta.

Hàn Thu Nguyệt nghĩ tới đây, lại ôm lấy cánh tay lão gia xoa nhẹ, ghé vào tai ông ta nhẹ nói: “Lão gia, thiếp thân muốn nạp thiếp cho lão gia.”

Lý Kính Hiền đang quay lưng lại với bà ta mở to mắt, lỗ tai giật giật, mình không nghe lầm đấy chứ?

“Bà nói gì?” Lý Kính Hiền quay đầu hỏi.

Hàn Thu Nguyệt oán thăm: Vừa nói cưới vợ bé, tinh thần hưng phấn thật, sao không giả chết tiếp đi?

Hàn Thu Nguyệt cười ôn nhu: “Thiếp thân nghe nói nha đầu Văn Ngọc kia rất vừa mắt lão gia...”

Lý Kính Hiền bỗng đứng ngồi dậy, sắc mặt biến hóa: “Bà nghe ai nói huyền thuyên bậy bạ đó.”

Trong lòng Hàn Thu Nguyệt cười lạnh, nhìn ông khản trương quá nhỉ, sợ ta làm gì cô ta à.

“Lão gia, người vội gì chứ? Ý niệm này thiếp thân đã nghĩ từ lâu, một mực xem xét nên chọn ai, hôm nay lão gia đã nhìn trúng thì không gì hơn nữa rồi, sau này có thêm tử muội giúp đỡ lão gia, thiếp thân sao có thể không đồng ý.” Hàn Thu Nguyệt nhỏ nhẹ nói, thân thể từ từ lùi dần tới.

Khóe miệng Lý Kính Hiền co giật, không dám xác định lời này của Hàn Thị được bao phần thật lòng, trước kia hấn cũng đã từng có toan tính, nhưng Hàn Thị đã đuổi đi mấy người, có bạn bè đưa thiếp thất tới, Hàn Thị một mực không đồng ý, hấn cũng không dám đón, cái danh tiếng phải chịu kham khổ mấy năm có ý nghĩa thật là lớn, Lý Kính Hiền cười khổ: “Bà nói thật không?”

Hàn Thu Nguyệt lập tức tỏ thái độ: “Là thật, ta đã sai người đi xem ngày lành tháng tốt để rước Văn Ngọc về làm di nương, ta thấy nha đầu này thân thể đầy đặn, chắc là dễ sinh nở, nói không chừng, còn có thể sinh thêm cho lão gia đứa trẻ bụ bẫm.”

Lý Kính Hiền bị bà ta nói đúng chỗ ngứa, nghĩ đến thân thể đầy đà của Văn Ngọc, bất giác ý động, tay hấn cũng động đậy.

Nếu Hàn Thị đã thức thời, hấn dĩ nhiên sẽ ra sức.

Tin Văn Ngọc chuẩn bị thành di nương lập tức lan truyền khắp Lý phủ, ngày lành tháng tốt là một tháng sau.

Lâm Lan nghe được tin này trong lòng chấn động, lão già họ Lý kia không cần hình tượng nam nhân tốt nữa sao? Hay là hấn hiếu sắc tới độ hồ đồ? Mụ phù thủy sao có thể tốt tới mức tự mình tìm đối thủ cho mình? Văn Ngọc kia là nhân vật thế nào? Có thể khiến lão già lộ mặt, chắc là lợi hại phương diện kia lắm, khỏi cần nói cũng biết.

Lâm Lan kêu Lý Minh Doãn đang đọc sách: “Ai nha, Minh Doãn, anh sắp có di nương rồi, sao không có tí phản ứng nào thế?”

Minh Doãn thông dong nói: “Không phải tôi cưới vợ, cô kích động thế làm gì?”

Lâm Lan thả khung thêu hoa trong tay xuống, hai ngày nay nàng rất bi thảm, bởi vì không cẩn thận làm dính mực vào quạt mua tặng hấn ở Tô Châu nên hấn kiên quyết nói muốn nàng thêu tặng lại hấn, nàng nói nàng sẽ không thêu, vậy là hằng ngày bị dụ dỗ cho thêm năm mươi lượng bạc, tới năm mươi lượng bạc thì nàng bị suy chuyển, nhất định là ma quỷ thay nàng đáp ứng rồi. Sau đó nàng để Bạch Huệ lựa một mẫu hoa lan đơn giản nhất, cho là dựa vào thông minh tinh ý, tài trí hơn người của nàng thì có thể nhanh chóng làm xong. Làm rồi mới biết được trên cõi đời này có một số việc không phải nàng có thể nắm trong lòng bàn tay, nàng có thể đem ngân châm làm ám khí nhưng không cách nào không chế được cây kim nhỏ trên mẫu thêu, Bạch Huệ dạy nàng mới ngày sớm đã khóc lóc vì chán nản.

“Tôi rất kích động sao? Đúng đúng, tôi đang rất kích động, tôi kích động muốn xem chiêu này của mụ phù thủy rốt cuộc là nước cờ dở hay là quân cờ hay, có phải là tự mình đem đá đập vào chân mình không, tôi kích động nghĩ, chắc chắn mụ phù thủy đang bị thất sủng nên mới dùng loại biện pháp này lấy lòng cha anh, tôi kích động lắm, nếu Văn Ngọc di nương kia... cho anh thêm một đệ đệ, nhà này chắc náo nhiệt lắm đây...” Lâm Lan hờ hờ nói.

Sắc mặt Lý Minh Doãn vẫn không đổi, nhìn nàng rồi nói: “VẬY cô cứ chờ tới lúc xem kịch vui đi.”

“Hả? Lời này của anh có chút huyền diệu, có phải anh biết được tin gì rồi đúng không?” Lâm Lan đang vô cùng hiếu kỳ, để giỏ đựng kim chỉ xuống giường, làm bộ chăm chú nghe hắn nói.

Lý Minh Doãn lại tiếp tục xem sách: “Tôi nào có biết tin gì đâu.”

Lâm Lan lườm hắn một cái: “Anh làm gì mà úp úp mở mở? Anh có biết anh nói thế rất câu dẫn không?”

Lý Minh Doãn để quyển sách xuống, cười nói: “Là cô tự nghĩ quá nhiều rồi đó.”

Lâm Lan vút nốt khung thêu vào giỏ đựng kim chỉ, lườm hắn thêm một cái, chuẩn bị rút lui.

Lý Minh Doãn đi tới cầm khung thêu lên.

“Này này, anh đã đồng ý, trước khi thêu xong thì không được nhìn.” Lâm Lan vội vã muốn đoạt lại, nàng đã âm thầm phân phó Ngọc Dung thêu giúp nàng, nếu như bị hắn thấy, chẳng phải sẽ lộ sao?

Lý Minh Doãn giơ cao khung thêu lên nhìn, cau mày hỏi: “Một đoạn màu trắng này là gì vậy?”

Lâm Lan lườm hắn, mặt đen đi: “Mắt anh có vấn đề gì sao, cái gì gọi là một đoạn màu trắng, đó là hoa lan.”

Lý Minh Doãn xem tới xem lui cái khung thêu: “Nhìn mãi không ra là sao...”

Lâm Lan tức giận, đá văng cái giỏ đựng kim chỉ trên giường qua một bên: “Bạc này bỏ đi, tôi không buôn bán nữa.”

Lý Minh Doãn chợt cảm thấy mình đã kích người ta hơi quá đáng, vội vã cứu vãn: “Ừ... Hình như có chút hình dáng hoa lan, thêu thêm một cánh hoa bên này thì giống rồi, chà chà... mới học có thể thêu được như vậy thì rất đáng thưởng đó, sẽ thêm hai mấy lượng bạc nữa nhé...”

Lời còn chưa dứt, khung thêu trong tay đã bị người đoạt đi, khuôn mặt nhỏ nhắn vừa tức giận lại ngồi ra xa, tiếp tục vùi đầu phần đầu.

Chương 089 – Đỡ đở

Về chuyện cha muốn cưới vợ bé, Lý Minh Doãn tỏ thái độ hoàn toàn lạnh nhạt, không ủng hộ cũng không phản đối, còn Lý Minh Tắc thì lại nhấp nhồm không yên.

“Mẹ, sao mẹ lại chủ động cưới vợ bé cho cha? Thế này không phải mẹ tự phá hủy trường thành sao?”

Hàn Thu Nguyệt trừng mắt nhìn hấn một cái: “Con thì biết cái gì? Con cho rằng cha con đúng như lời đồn bên ngoài, là một nam nhân trọng tình nghĩa tử tế sao? Ta nhờ vào ấy, ban đầu ông ta cưới mẹ Minh Doãn thì thế độc, kiếp này tuyệt không cưới vợ bé, cho nên ông ta không thể làm gì hơn là chịu đựng, giờ ả ta đã chết, không biết tại sao ông ta lại nảy ra tâm tư này, bản thân ta đã ngăn cản vài lần nhưng ta ngăn cản được nhất thời, có ngăn cản được cả đời không? Hết lần này tới lần khác con gây chuyện, hôm nay cha con nghe Minh Doãn xúi giục, đã có bất mãn với ta, nếu ta không làm theo tâm tư ông ấy, chỉ sợ lại càng thêm chuyện phiền toái.”

Lý Minh Tắc âm ức nói: “Làm theo, chẳng phải còn loạn hơn sao?”

Hàn Thu Nguyệt than thở: “Trước mắt đã đủ loạn rồi, hôm nay tâm tư cha con đều đặt trên người Minh Doãn, để cho ông ấy phân tâm cũng tốt.”

Mặt Lý Minh Tắc chột đỏ bừng, áy náy không dứt, nếu như hấn thi cử tốt thì mẹ không phải ủy khuất như vậy, đều là cái miệng hại cái thân, tự mình gian xảo, tự mình tham ăn, tiền đồ bị hủy hoại vì tham ăn... Lý Minh Tắc ảo não tự tát cho mình một cái.

Hàn Thu Nguyệt kinh hãi nói: “Con làm cái gì vậy?”

Lúc này Lý Minh Tắc vẫn không dám nói thật với mẹ, Nhược Nghiên đã khuyên hấn đừng nói, vì còn nể mặt nhạc phụ nên cha mẹ cùng lắm chỉ trách Nhược Nghiên mấy câu, sẽ không trách phạt nàng, nếu cha mẹ biết là hấn giờ trò quỷ, sợ là đánh cho thừa sống thiếu chết, lời Lý Minh Tắc định nói ra miệng lại nuốt ngược lại: “Cũng tại nhi tử bất hiếu, không thể thay mẹ phân ưu, lại còn để cho mẹ phải quan tâm.”

Mấy câu này là phát ra từ tận đáy lòng, lộ sự chân tình, Hàn Thu Nguyệt vô cùng vui mừng: “Con biết mẹ đang khó xử thì hãy chăm đọc sách vào, chuyện bên cạnh con không phải quan tâm, đọc sách chính là hiếu thuận lớn nhất với mẹ rồi. Còn nữa, đối với cha con, con đừng lảm chuyện, nên học Minh Doãn một tí, suy nghĩ thế nào để làm cho cha con vui lòng.”

“Vâng...” Lý Minh Tác đáp lời.

Cuộc sống cứ thế trôi đi, đảo mắt đã gần tới ngày yết bảng, Lâm Lan nói với Minh Doãn định rạng sáng hôm sau đi xem, kết quả lúc hoàng hôn hôm đó, Lâm Lan còn chưa kịp ăn tối thì Phương Hủy bên phủ Tĩnh Bá Hầu vội vàng tới mời, nói là phu nhân Hầu gia sắp sinh.

Lâm Lan không nói nhiều, gọi Ngân Liễu lấy hòm thuốc rồi đi theo Phương Hủy.

Lý Minh Doãn gọi nàng: “Nàng còn chưa ăn cơm đâu.”

Lâm Lan không quay đầu lại: “Không kịp đâu, không ăn.”

Nhìn vẻ mặt lo lắng của nhị thiếu gia, Bạch Huệ an ủi: “Nhà Tĩnh Bá Hầu hẳn là sẽ an bài, không đến nỗi bắt nhị thiếu phu nhân ôm bụng đói chờ đợi đâu ạ.”

Lý Minh Doãn nhú mày nói: “Đề ta đi xem sao, người nói Quế tẩu chuẩn bị chút thức ăn, ta sẽ mang theo.”

Chu mama chần chờ nói: “Phu nhân Tĩnh Bá Hầu lần đầu sinh con, sợ là không nhanh như vậy.”

Lý Minh Doãn không hiểu những chuyện này, hỏi: “Vậy phải bao lâu?”

Chu mama cười cười: “Chuyện này không có thời gian nhất định, tùy cơ thể mỗi người, nhanh thì cũng rất nhanh, chậm thì có khi ba ngày ba đêm cũng chưa sinh được.”

Lý Minh Doãn giật mình sửng sốt, nếu phu nhân Tĩnh Bá Hầu khó sinh, chẳng phải Lâm Lan không được nghỉ ngơi mấy ngày sao?

Lâm Lan vội vã chạy tới phủ Tĩnh Bá Hầu, trong phủ đã nhốn nháo hết cả.

Từ xa đã nghe thấy tiếng khóc thê lương của Kiều Vân Tịch, đi vào trong,

mấy mama đang cố gắng khuyên can Hầu gia, gắt gao ngăn không cho Hầu gia vào phòng sinh.

“Hầu gia, ngài ngàn vạn lần không thể đi vào, nếu ngài đi vào, sẽ không tốt...”

Hầu gia lo lắng, quát lên: “Cái gì mà không tốt, bên trong đó là thê tử và hài tử của ta, có gì quan trọng hơn nữa.”

“Hầu gia, ngài đừng làm khó dễ các nô tài, thật sự không thể đi vào...”

Hầu gia nghe thấy tiếng thét chói tai bên trong, Kiều Vân Tịch liên tục gọi cứu mạng, hấn nào quản cái gì mà xui hay không xui, ùng ùng xông vào.

Phương mama nhìn thấy Lâm Lan tới, mừng rỡ, hết như thấy cứu tinh, vội nói: “Lý phu nhân, phu nhân mau khuyên nhủ Hầu gia, chúng ta không cách nào khuyên được ngài.”

Lâm Lan cười một tiếng, quỳ gối thi lễ với Hầu gia: “Hầu gia bình tĩnh chớ nóng, phu nhân sinh con đầu lòng, khó tránh khỏi nể chút khổ sở, Hầu gia là chỗ dựa tinh thần cho phu nhân, ngài nên ổn định, như thế phu nhân mới có thể an tâm sinh nở.”

Hầu gia nghe vậy, ngó chừng vóc dáng uyển chuyển trên mặt đất, tâm trạng lo lắng bất an dần dần trấn định lại. Đúng vậy, nếu như hấn cũng nóng nảy, chẳng phải Vân Tịch sẽ càng thêm sợ sao? Cho dù hấn gấp hấn sợ, cũng chỉ có thể giữ lại trong lòng, sợ ở trong lòng. Cho nên hấn chấp tay thi lễ lại Lâm Lan: “Hết thảy nhờ cậy cả vào Lý phu nhân rồi.”

Lâm Lan nở một nụ cười cho hấn an tâm: “Ta sẽ hết sức, bảo đảm mẫu tử nàng bình an.”

Lâm Lan đi vào, mấy bà đỡ đang vây kín xung quanh Kiều Vân Tịch, mấy người này mạnh tay xoa bụng sản phụ, mỗi lần dùng sức, Kiều Vân Tịch nhin không được phát ra tiếng kêu thảm thiết, Lâm Lan không khỏi cau mày: “Mọi người tản bớt ra đi.”

Mấy bà đỡ do dự nhìn Lâm Lan, không biết nàng là người ra sao, Phương mama vội nói: “Đây là Lý đại phu, Hầu gia mời tới.”

Lúc này mấy bà đỡ mới đứng dậy tránh ra.

Kiều Vân Tịch thấy Lâm Lan tới, sợ hãi đưa tay ra: “Lý phu nhân, ta sợ là không được rồi, phu nhân nhất định phải cứu đứa bé của ta...”

Lâm Lan kiểm tra qua cho nàng, miệng trấn an: “Phu nhân đừng tự hù dọa bản thân, thai vị rất tốt, có điều là phải cố sức chút thôi, mất thêm chút thời gian nữa, nhất định có thể sinh nở thuận lợi, có ta ở đây, phu nhân an tâm đi.”

Những lời này khiến đám bà đỡ trợn mắt, tài ăn nói có lợi thế này đây, rõ ràng là khó sinh như vậy. Lâm Lan trợn mắt nhìn mấy bà đỡ: “Hiện tại mấy người không có việc gì, lúc cần phối hợp xin nghe ta phân phó.”

Trong lòng mấy bà đỡ không phục, nha đầu chưa đủ lông đủ cánh như cô cũng đòi đỡ đẻ? Kinh nghiệm chúng ta phong phú, chén com này lại để cô lấy, muốn chúng ta nghe lời cô sao, đến lúc xảy ra chuyện thì ai chịu trách nhiệm đây?

“Phu nhân, nào, uống chút súp đi.” Một bà đỡ bung chén súp vào muốn Kiều Vân Tịch uống.

Lâm Lan vội vã ngăn lại: “Lúc này đừng cho uống, uống thì cửa mình sẽ khó mở hơn, đợi lúc sinh xong rồi uống.”

Mấy bà đỡ lại đồng loạt há hốc mồm, Lý phu nhân này rốt cục có hiểu đỡ đẻ thế nào không?

Lâm Lan buồn bực thở dài một tiếng, khó trách tỉ lệ sinh con bị tử vong ở cổ đại lại cao như vậy, cũng là bởi những bà mụ đỡ đẻ này sử dụng những phương pháp có nhiều nhầm lẫn. Lúc này nàng không có thời gian đâu giải thích cho họ hiểu, chỉ an ủi Kiều Vân Tịch: “Hiện giờ phu nhân chỉ cần buông lỏng tâm tình, đừng khẩn trương, đợi lúc đau bụng sinh, hãy theo biện pháp hô hấp ta dạy phu nhân, nhớ kỹ cho ta, phu nhân đừng cố gắng dùng sức quá mức.”

“Phu nhân, biện pháp của nhị thiếu phu nhân nhà ta rất linh, ngài thử sẽ biết.” Ngân Liễu cười hì hì nói.

Kiều Vân Tịch nhìn thấy ánh mắt tràn tin tưởng của Lâm Lan, mặc dù có sợ nhưng không còn hoảng loạn như lúc nãy. Dựa vào phương pháp Lâm Lan đã dạy, điều chỉnh hô hấp, tâm tình dần dần ổn định lại.

Đã đau bụng sinh nhưng cửa mình Kiều Vân Tịch vẫn chỉ mở ra có hai phân.

Có bà đỡ bắt đầu chất vấn Lâm Lan: “Theo cách Lý phu nhân, sợ là ba ngày ba đêm cũng không sinh được.”

Lâm Lan rất muốn mắng, nói như vậy trước mặt sản phụ, không sợ trong lòng sản phụ gia tăng áp lực sao?

Quả nhiên sắc mặt Kiều Vân Tịch lại lộ vẻ lo sợ.

Lâm Lan cười lạnh nói: “VẬY bà có dám đánh cuộc với ta không? Nếu bà thua, đời này không được đỡ đẻ nữa.”

Gương mặt bà đỡ kia cứng đờ, không dám nói lại Lâm Lan... bà ta chỉ có nghề này kiếm bát cơm, bảo bà ta không làm nữa, bà ta ăn cái gì?

Thấy bà đỡ kia ngây người, Lâm Lan không để ý, quay ra nói với Phương Hủy: “Người qua đây, chúng ta đỡ phu nhân đứng lên đi vài vòng.”

Phương Hủy không hiểu ra sao, biện pháp này là thế nào, tuy nhiên vẫn nghe lời đỡ phu nhân dậy, hai người đỡ hai bên Kiều Vân Tịch, chậm rãi đưa nàng đi lại.

Lâm Lan nói chuyện để phân tán lực chú ý của Vân Tịch: “Vừa rồi mấy mama ngăn cản không cho Hài gia vào, Hài gia thiếu chút đạp cửa xông vào, Hài gia thực sự thương yêu lo lắng cho phu nhân lắm...”

Kiều Vân Tịch ngượng ngùng nói: “Sợ là tiếng kêu của ta dọa chết chàng rồi, ta cũng không muốn đâu, nhưng mà đau không thể nhịn được...”

Lâm Lan cười nói: “Động tĩnh là khá lớn, sợ tương lai nếu là ta, ta còn kêu lớn hơn phu nhân ấy.”

Kiều Vân Tịch nghe nàng nói thú vị, miễn cưỡng cười nói: “Thật sự là đau muốn chết, lúc đó phu nhân sẽ biết.”

Lâm Lan lại hỏi: “Lúc Kiều lão phu nhân sinh phu nhân có dễ dàng không?”

Kiều Vân Tịch là đại khuê nữ của Kiều lão phu nhân, con gái đầu lòng.

“Mẹ có kể lúc gần sinh ta tuy sút đi năm cân nhưng không khó sinh lắm.”

“Vậy thì tốt, đều nói con gái theo mẹ, nếu mẫu thân phu nhân thuận lợi như vậy, phu nhân chắc chắn cũng như thế.” Nàng an ủi để ổn định lại tâm tình Kiều Vân Tịch, Lâm Lan đem cả thứ căn cứ không khoa học ra dụ người.

“Thật không?” Kiều Vân Tịch mong đợi nhìn Lâm Lan.

Lâm Lan cười, dùng sức gật đầu: “Cho nên, phu nhân xin cứ yên tâm.”

Con đau bụng sinh lại tới, lần này so ra còn dữ dội hơn mấy lần trước, được an ủi, Kiều Vân Tịch bớt hoảng sợ hơn rất nhiều.

“Hít thở đi, cứ như vậy, đi từ từ nào... Không sao cả, đau bụng là bởi vì đứa bé cũng đang cố gắng, bé cũng muốn mau chóng đi ra, cho nên phu nhân nên bình tĩnh phối hợp với bé.” Lâm Lan kiên nhẫn chỉ đạo.

Đi một lúc, Lâm Lan đỡ Kiều Vân Tịch nằm xuống nghỉ ngơi, sau đó lại đi, tới tới lui lui mất hơn một canh giờ.

Trong phủ Tĩnh Bá Hầu đèn đóm sáng rực, tâm trạng ai nấy đều căng thẳng, mong đợi nghe được một tiếng khóc nỉ non.

Lúc này Tĩnh Bá Hầu Chu Tín không còn ở ngoài cửa phòng sinh chầu chực nữa, bởi vì Lý Minh Doãn tới cửa rồi, Lý phu nhân đỡ để cho phu nhân mình, hẳn không thể để Lý Minh Doãn tới mà không tiếp, lại không tiện gọi Lý Minh Doãn theo hẳn đứng bên ngoài phòng sinh chờ chực, cho nên, sai người mời Lý Minh Doãn tới sảnh lớn.

“Sau khi Lý phu nhân đi vào, vẫn chưa có thanh âm gì.” Chu Tín có chút buồn bực nói.

Lý Minh Doãn cau mày, trong mắt lộ ra lo lắng bất an, thật ra thì trong lòng hắn đã bất an từ lúc ở nhà, tuy nói Lâm Lan y thuật cao minh nhưng việc đỡ để này, hình như nàng mới chỉ đỡ để một lần cho tử tử của Ngân Liễu, nàng có thể làm được không? Tuy nhiên hắn không tiện nói ra trước mặt Hầu gia, đành cười nhạt nói: “Hầu gia nên thả lỏng tinh thần, nghe vợ ta nói, tình hình của Hầu phu nhân rất ổn, mẫu tử bình an.”

Chương 090 – Ôm một đêm

Chu Tín bất đắc dĩ cười cười, vợ trước hắn qua đời vì khó sinh, hắn làm sao không khẩn trương lo lắng được đây.

“Xin mượn lời tốt lành của công tử.” Chu Tín cười nói.

Lý Minh Doãn cúi hạ thấp người: “Hầu gia phúc Trạch thâm hậu, nhất định con cháu đầy đàn.”

Hai người bèn nhìn nhau cười, Chu Tín dù sao cũng là nam nhân, không tiện nói chuyện sinh đẻ, mặc dù trước mắt đây là chuyện hắn quan tâm nhất, cho nên, nói sang chuyện khác.

“Ta có một người bạn ở ngoài thành có tòa biệt viện, thanh tịnh mà tao nhã, phong cảnh xung quanh hữu tình, là một nơi đáng tới, nếu Lý công tử cảm thấy hứng thú, ta sẽ nói với người bạn kia, Lý công tử có thể mang Lý phu nhân tới đó thanh tĩnh mấy ngày.” Dừng một chút Chu Tín bổ sung: “Bằng hữu kia của ta là người ngoại thế.”

Lý Minh Doãn lập tức hiểu ý, Hầu gia đang nhắc nhở hắn, sau khi yết bảng tốt nhất nên tránh ra ngoài một chút, hơn nữa còn nói rõ bằng hữu kia là người ngoại thế, không liên quan đến phân tranh trong triều, Lý Minh Doãn liền nói: “VẬY THÌ ĐA TẠ HẦU GIA RỒI.”

Chu Tín mỉm cười gật đầu, thầm nghĩ, Lý phu nhân quả nhiên là vợ hiền, mà Lý công tử không chỉ là xuất chúng bình thường, là một người rất thông tuệ, cái lão Lý Thượng Thư càng già càng hồ đồ, tương lai Lý gia dựa cả vào Lý Minh Doãn rồi.

Trong phòng sinh, cơn đau bụng của Kiều Vân Tịch mỗi lúc một tăng lên, thần kinh mọi người nhất loạt căng thẳng theo.

“Phu nhân, hiện tại bắt đầu, khi cơn đau nhất tới, người hãy dùng sức, nào, đã thấy đầu em bé rồi, tóc đen nhánh nhé.” Trần Lâm Lan đã toát mồ hôi nhưng vẫn nở nụ cười nói.

Kiều Vân Tịch cắn chặt răng, gương mặt kiên định nhìn Lâm Lan, nghĩ thầm: Nhìn thấy đầu em bé rồi, hẳn là sẽ nhanh thôi.

“Phương mama, thừa dịp cơn đau bụng đã qua, mau giúp phu nhân uống vài hớp súp.” Lâm Lan phân phó.

“Dạ...” Phương mama vội vàng sai người bê súp.

Mấy bà đỡ vốn nghĩ vị Lý phu nhân này không có bản lĩnh gì, kết quả mọi người cười cười nói nói nhàn nhã tản bộ, cũng lấy danh là đã giúp phu nhân mở cửa mình.

Lâm Lan hỏi Phương Hủy: “Kéo, vải bông sạch đã chuẩn bị xong chưa?”

Phương Hủy gật đầu: “Đã chuẩn bị tốt theo lời Lý phu nhân phân phó.”

“Chút nữa nhìn ta ra hiệu thì đưa tới.”

Mặc dù ở thời đại này Lâm Lan mới chỉ đang đỡ đẻ cho người thứ hai nhưng kiếp trước lúc thực tập ở khoa phụ sản, nàng là đệ nhất đỡ đẻ, thường được các bác sĩ trong khoa phụ sản khen ngợi. Cũng biết ở cổ đại, phần lớn sinh con dựa vào kéo, miệng vết thương không theo quy tắc, không những khó khép lại mà tương lai sẽ ảnh hưởng tới chất lượng sinh hoạt vợ chồng, hôm nay nàng tốt bụng dạy những bà đỡ này một phen, coi như tạo phúc cho phái nữ cổ đại.

Lâm Lan khuyên Vân Tịch dùng hết sức, không ngừng khích lệ nàng, xem ra vẫn chưa có tiến triển gì hơn.

“Vị mama này, phiền bà qua đây, giúp đỡ xoa bóp bụng, từ trên hướng xuống dưới, từ hai bên hướng vào giữa, đúng, cứ như vậy...”

“Vị mama này, phiền bà đứng đây, đúng, phải giữ chặt...”

Lâm Lan an bài đầu vào đó, ra hiệu bảo Phương Hủy đưa kéo.

Phương Hủy vội vàng đưa kéo.

“Phu nhân, dùng lực tiếp đi, sẽ nhanh thôi.”

Sau nhiều lần nhất tề phối hợp, Lâm Lan thuận lợi kéo đưa bé ra.

Phương mama mừng rỡ: “Sinh rồi sinh rồi, là một tiểu thế tử, thật sự là tiểu thế tử...”

Một bà đỡ nhận lấy em bé, vỗ nhẹ vào mông em bé, lại dùng ngón tay xoa xoa miệng đứa nhỏ, đứa nhỏ nhất thời oa oa khóc lớn.

Mọi người đang chờ chực ở bên ngoài nghe thấy tiếng khóc vội vàng

chạy tới sảnh bẩm báo Hầu gia.

“Hầu gia. . . Phu nhân sinh rồi, sinh rồi... Mẫu tử bình an...”

Chu Tín thốt nhiên đứng dậy: “Sinh rồi? Mẫu tử bình an?”

“Vâng, mẫu tử bình an, phu nhân sinh một tiểu thế tử...” Hạ nhân vui mừng hớn hở báo.

Chu Tín còn tưởng mình nghe nhầm, vui mừng tới độ chân tay luống cuống, hô lớn một tiếng: “Ban thưởng, hết thầy đều có thưởng...”

Lý Minh Doãn nghe vậy thậm thở phào nhẹ nhõm, giờ cũng đã hơn nửa đêm rồi, nữ nhân sinh con thật không dễ dàng gì.

“Hầu gia phúc lớn.” Lý Minh Doãn đứng dậy chấp tay chúc mừng.

Chu Tín cười ha ha, vỗ vỗ bả vai Lý Minh Doãn: “Cùng vui, cùng vui.”

Lý Minh Doãn ngạc nhiên, ngài có nhi tử sao ta lại cùng vui? Nhưng ngay sau đó khẽ mỉm cười, Hầu gia đây đang cao hứng quá mà.

Đứa bé đã sinh xong nhưng còn rất nhiều việc phải xử lý, nếu như không xử lý tốt, có thể dẫn đến một loạt hậu quả, nghiêm trọng có khi còn mất mạng, Lâm Lan vẫn bận rộn trong phòng sinh hơn nửa canh giờ nữa, cuối cùng cũng đã chu toàn. Nhìn Kiều Vân Tịch đã mê man ngủ, lúc này Lâm Lan mới có cảm giác mình cũng đã mệt mỏi cực độ.

Ra khỏi phòng sinh, Chu Tín ôm đứa bé được quần chăn cười tít cả mắt.

“Lý phu nhân, lần này thật là đa tạ phu nhân.” Chu Tín thấy Lâm Lan đi ra ngoài, đem con giao cho bà vú, hai tay chấp lại thi lễ, chân thành nói cảm ơn.

Lâm Lan vội hoàn lễ: “Hầu gia nói quá lời, đây là chuyện Lâm Lan phải làm.”

“Vợ ta...” Chu Tín rất muốn vào xem tình hình Vân Tịch, lại sợ bây giờ không phải lúc.

Lâm Lan mỉm cười nói: “Phu nhân vẫn mạnh khỏe, hiện giờ đang ngủ, Hầu gia có thể đi vào.”

Chu Tín nghe xong định rảo bước đi vào, nghĩ nghĩ lại quay đầu nói: “Lý phu nhân, Lý công tử đang chờ ở bên ngoài.”

Lâm Lan ngỡ ngác, Lý Minh Doãn chạy tới đây làm gì? Giờ đã nửa đêm rồi, hắn đến từ lúc nào?

Lâm Lan mang theo Ngân Liễu nhanh chóng đi ra ngoài, quả nhiên thấy Lý Minh Doãn đang đứng trong sân đợi nàng.

“Sao chàng lại tới đây?” Lâm Lan vừa rồi căng thẳng, giờ mới thả lỏng chút, lời nói có vẻ mệt mỏi.

Lý Minh Doãn nhìn nàng mệt mỏi, nhẹ nhàng nói: “Ta tới đón nàng.”

“Chàng không yên lòng y thuật của ta sao.” Lâm Lan miễn cưỡng nói.

Hai người cùng nhau đi ra ngoài.

Lý Minh Doãn rất thành khẩn gật đầu: “Có chút.”

Lâm Lan vô lực liếc mắt: “Hiện giờ thì sao?”

Lý Minh Doãn cười nói: “Sợ rằng sau này sẽ có nhiều người mời nàng đi đỡ đẻ.”

Lâm Lan nghĩ mà sợ: “Đây đúng là một việc hao tổn sức lực.” Nhất là đỡ đẻ cho loại người có thân phận cao quý thế này, không thể phạm bất cứ sai lầm nào, trong lòng áp lực vô cùng lớn, Lâm Lan quyết định, sau này có ai tới mời nàng đỡ đẻ, trừ phi nàng đã theo dõi quá trình mang thai, bằng không, không rõ tình hình mà đi tới đỡ đẻ, nguy hiểm quá lớn, hiện tại thân phận nàng không phải một cô gái nông thôn, là vợ Lý gia, gây chuyện không tốt sẽ làm liên lụy không hay tới Minh Doãn.

Ra khỏi phủ, Lý Minh Doãn đỡ Lâm Lan lên xe, phủ Tĩnh Bá Hầu còn phải thêm một chiếc xe ngựa, Lý Minh Doãn để cho Ngân Liễu ngồi xe ngựa Chu phủ về, mặt khác Tĩnh Bá Hầu còn đưa một phần hậu lễ, mặc dù hắn liên tục từ chối nhưng thịnh tình Tĩnh Bá Hầu không thể chối từ, không thể làm gì khác hơn là nhận lấy. Lý Minh Doãn tính toán đợt tiêu thế tử đầy tháng... sẽ tặng một phần hậu lễ lớn.

Lâm Lan vừa lên xe thì mắt đã nhắm lại, gật gà gật gù.

Nhìn nàng mệt mỏi như vậy, Lý Minh Doãn không khỏi đau lòng, ôn nhu

nói: “Lâm Lan, ăn chút gì nhé? Tôi bảo Quế tẩu làm cháo tổ yến cho cô rồi...”

“Ừ. . .” Lâm Lan mệt tới độ chỉ muốn ngủ.

“Ăn chút gì rồi hãy ngủ được không?” giọng Lý Minh Doãn nhỏ nhẹ như dỗ dành đứa bé.

“Anh đừng âm ỉ nữa... Tôi muốn ngủ... Tôi muốn đi ngủ...” Lâm Lan nói mớ, ngủ mất rồi.

Lý Minh Doãn than thở, bê cháo tổ yến, đưa tay kéo nàng qua, để nàng gối đầu lên tay mình, Lâm Lan mơ mơ màng màng cọ cọ đầu trong ngực hắn.

Xe ngựa chạy một mạch, Lâm Lan ngủ rất say sưa, cảm giác có gối ôm thật thích.

Cảm giác giấc ngủ này thật quá đời ngọt ngào, lúc Lâm Lan tỉnh dậy, theo bản năng muốn vươn tay duỗi chân cho đỡ mỏi, phát hiện cánh tay không thể nhúc nhích, nàng bừng tỉnh mở mắt ra, đảo đảo con ngươi vài vòng, một lúc lâu mới có phản ứng, đây không phải là trong xe ngựa sao? Mà nàng... Không phải là ngủ trên giường lớn mềm mại, tay không phải ôm gối ôm lớn mà là cánh tay của một người... Bên tai truyền đến tiếng đập trầm ổn, tâm Lâm Lan chột nhảy dựng lên bang bang bang.

Ông trời ơi... Nàng ngủ gục trong ngực Lý Minh Doãn.

Lâm Lan chậm chạp ngược lên nhìn, thấy cái cằm xanh xanh màu râu mới mọc, hắn đang nhắm mắt ngủ, hô hấp đều đặn.

Lâm Lan cảm thấy đầu óc trống rỗng, lại nhìn thấy có chút nắng sớm chiếu qua màn xe vào, trời đã sáng rồi, nàng nhớ được lúc nàng ra khỏi phủ Tĩnh Bá Hầu đại khái là khoảng giao giờ Sửu và giờ Dần, lúc này chắc hẳn đã qua giờ Mão, tại sao hắn không đưa nàng về nhà ngủ mà lại ôm nàng ngủ trên xe ngựa thế này...

(giờ Sửu: 1-3h, giờ Dần: 3-5h, giờ Mão: 5-7h. Chắc anh ôm chị ngủ khoảng hơn 3h tới 7h sáng. Hehe)

Cảm giác có chuyển động trong lòng ngực, Lý Minh Doãn mở mắt ra, cúi đầu nhìn Lâm Lan, trầm giọng nói: “Cô tỉnh rồi à?”

Lâm Lan không dám nhìn hẳn, vội vàng ngồi thẳng dậy, làm bộ như sửa sang lại xiêm y để che giấu lúng túng của mình.

Lý Minh Doãn xoa xoa cánh tay đã tê dại, chau mày lại: “Đầu của cô nặng quá đi.”

Lâm Lan đỏ mặt lên, trừng mắt lườm hẳn: “Đầu của anh mới nặng ấy.”

Lý Minh Doãn nhẹ nhàng cười một tiếng, vén rèm che xe rồi nhảy xuống, thoải mái vận động một phen.

Lâm Lan oán thăm một trận, sau đó cũng theo xuống.

Hả... Chỗ này là chỗ nào vậy? Đập vào mắt là một mảnh sân cỏ xanh mượt, xa xa có thể thấy được vài nóc bếp đang tỏa khói.

“Đây là chỗ nào thế?” Lâm Lan đi tới bên Lý Minh Doãn hỏi.

Lý Minh Doãn nhíu mày, “Tôi cũng không biết, cái này phải hỏi Văn Sơn.”

Văn Sơn? Lâm Lan nhìn chung quanh, rốt cục phát hiện một bóng người ở dưới cây đại thụ phía xa, người dựa hẳn vào gốc cây, gồi tay ngủ vùi.

“Sao lại đưa tôi tới đây? Làm gì mà không về nhà?” Lâm Lan phàn nàn.

Lý Minh Doãn nhìn nàng cười không ngừng, cười tới độ lòng Lâm Lan bắt đầu thấy sợ hãi.

(Có khi nào chị tưởng anh định... làm gì chị.)

“Hỏi anh đây.” Lâm Lan trừng mắt.

“Vốn là về tới Lý phủ rồi nhưng cô không chịu xuống xe, tôi không có cách nào hơn là bảo Văn Sơn đánh xe ngựa đi đâu đó, rốt cuộc tới chỗ này.” Lý Minh Doãn thông thả nói.

Vành tai Lâm Lan nóng lên, tựa hồ trong mộng có người muốn cướp gồi đầu của nàng, nàng gắt gao ôm lấy, còn nói mấy câu như là... bỏ ra, để im... Thật là mất mặt mà.

Lâm Lan vội vã lảng sang chuyện khác: “Hôm nay không phải là ngày yết bảng sao? Lúc nào sẽ dán vậy?”

Lý Minh Doãn ngẩng đầu nhìn sắc trời: “Hiện tại chắc đã dán rồi.”

Lâm Lan vội la lên: “VẬY chúng ta vẫn còn ở nơi này làm gì? Mau đi về coi bảng...”

Vừa nói Lâm Lan vừa chạy nhanh như chớp đi gọi Văn Sơn: “Văn Sơn, dậy mau, mặt trời chiếu tới môn người rồi đó...”

Chương 091 – Cảnh tượng đối lập

Đội Lâm Lan cùng Lý Minh Doãn chạy tới nơi yết bảng, nơi đó đã tập nập người đứng xem, những ai có tên trên bảng thì đường làm quan mở rộng, những người đó tha hồ đàm luận, cũng có những kẻ thi trượt không cam lòng phải ngó được bảng một cái, nhìn từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên tìm kiếm tên mình một lượt, hận không thể găm mắt mình lên bảng cũng nên, cũng có kẻ thì gào khóc. Thật sự là một màn náo nhiệt những cảnh tượng đối lập nhau.

Lâm Lan thật tò mò, nếu Lý Minh Doãn nhìn bảng này sẽ có phản ứng gì.

“Nhị thiếu gia, nhị thiếu gia...” Từ sáng sớm Đông Tử đã đi xem bảng, trông ngóng nhị thiếu gia bao lâu, cuối cùng cũng nhìn thấy nhị thiếu gia cùng nhị thiếu phu nhân tới, vội vàng giơ tay gọi.

“Đông Tử, người đừng nói trước, để chúng ta tự đi xem.” Lâm Lan không đợi Đông Tử mở miệng liền ngăn lời hấn trước, nhưng mà nhìn Đông Tử cười không khép được miệng thế kia, kết quả thế nào, không cần nói cũng biết.

Văn Sơn khỏe mạnh mở đường giúp hai người, Lý Minh Doãn đưa hai tay ra bảo vệ Lâm Lan phía trong lòng, công phu một phen bốn người mới chen vào được.

Lâm Lan nhìn thấy một cái tên rồi tới tên Lý Minh Doãn đứng thứ hai trên bảng. Nàng thầm hoan hô trong lòng, Lý Minh Doãn thật lợi hại. Nhìn sang về mặt Lý Minh Doãn, vẫn vẫn đậm phong khinh như cũ, không chút gọn sóng, đôi mắt đen trong trẻo tĩnh lặng, Lâm Lan cười thầm, người này đúng là giỏi ngụy trang, có khi trong lòng đang vui sướng hơn hờ lắm rồi.

“Minh Doãn, có người còn lợi hại hơn chàng này.” Lâm Lan ra vẻ cảm

khái nói.

Lý Minh Doãn cười nhạt một tiếng: “Có gì lạ đâu, thiên ngoại hữu nhân, nhân ngoại hữu thiên.”*

* Trời đất rộng lớn, người giỏi còn có người giỏi hơn.

Vậy cũng được, dù sao đây cũng là cuộc thi tuyển chọn nhân tài cả nước, đệ nhất tài tử kinh thành có thể đứng thứ hai cũng là đáng tự hào rồi.

Đông Tử rất bất mãn nhìn vẻ mặt bình tĩnh của hai người, thầm nói: “Người nào có tên trên bảng đã sượng ngắt người rồi...”

Văn Sơn xem thường nói: “Mục đích của thiếu gia chúng ta không chỉ là có tên trên bảng...”

Mấy thi sinh thi rớt bên cạnh thấy mấy người nói chuyện, nhất thời quăng tới ánh mắt tức giận, Lâm Lan trừng mắt nhìn lại, các người hâm mộ ghen tỵ hay hận cũng vô dụng, ai bảo tài học các người không bằng người ta.

Lý Minh Doãn không phải loại người thích khoe khoang, nhanh chóng kéo Lâm Lan, nhẹ giọng nói: “Chúng ta đi ra ngoài nói chuyện.”

Lâm Lan nói: “Ta còn muốn tìm tên đại ca.”

“Không cần tìm, ta đã nhìn rồi, không có.” Lý Minh Doãn nói.

Lâm Lan ngạc nhiên, người này, quả nhiên đọc nhanh như gió vậy.

Bốn người vừa ra khỏi đám đông, Đông Tử kích động nói: “Đại thiếu gia không dám đến xem, lão gia phân phó Triệu quản gia tới xem, Triệu quản gia đã về trước báo tin mừng... à... kiêm báo tin dữ, hắc hắc.”

Lý Minh Doãn gõ đầu Đông Tử: “Lúc về phủ đừng có vui mừng hí hửng quá đấy.”

Đông Tử rất buồn bực: “Tại sao? Đây là chuyện vui, đại thiếu gia thi rớt thì ảnh hưởng gì chúng ta cười?”

Lâm Lan cười nói: “Có thể, trở lại Lạc Hà trai, người muốn cười nghiêng cười ngả thế nào tùy người.”

Lúc này Đông Tử mới hiểu, bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện: “Đúng rồi, nhị thiếu gia, tối qua người không về nhà có người đưa lễ tới cho người,

người không có ở đó, lão gia nhận thay rồi.”

Trong lòng Lâm Lan cùng Lý Minh Doãn đều chấn động, hai mặt nhìn nhau, là người nào? Động tác nhanh như vậy, chưa có nhìn yết bảng đã đưa lễ tới.

“Biết là ai không?” Lý Minh Doãn nhú mày hỏi.

Đông Tử lắc đầu: “Là lão gia tiếp đãi, nô tài không biết, lão gia phân phó mau mời thiếu gia về.”

Giờ phút này, Lý Kính Hiền mặt mũi ủ rũ ngồi trong thư phòng, hẩn buồn không phải vì Minh Tắc thi trượt, Minh Tắc thi trượt sớm nằm trong dự liệu, hẩn buồn bởi vì phần quà đưa tới tới hôm qua, Tứ hoàng tử đưa lễ trước buổi yết bảng, mục đích là gì không cần nói cũng biết. Lý Kính Hiền thật khó xử, theo hẩn quan sát thế cục trong triều, đương kim Thánh thượng trọng văn khinh võ, Thái tử rất được văn thần ủng hộ, tương lai khả năng kế vị của thái tử tương đối lớn, thế nhưng mẫu phi của tứ Hoàng tử – Đức phi lại đang được sủng ái nhất hiện nay, con được nhờ mẹ, Thánh thượng cũng rất yêu thích tứ Hoàng tử, võ tướng trong triều phần lớn ủng hộ tứ Hoàng tử, không thể nói tứ Hoàng tử không có chút cơ hội nào. Nhưng trong lòng Lý Kính Hiền vẫn có khuynh hướng theo phe Thái tử, chỉ cần Thái tử vững vàng ngồi lên ngôi vị Hoàng đế, đối với Lý gia chỉ có tốt không có xấu. Nếu là tứ Hoàng tử kế vị thì rất khó nói. Nhưng hiện tại tứ Hoàng tử có lòng lôi kéo Minh Doãn... Xem ra tứ Hoàng tử không chiếm được sự ủng hộ của các lão văn thần, muốn nuôi trồng thân tín của mình từ những người trẻ tuổi.

“Lão gia, nhị thiếu gia tới...” hạ nhân tới thông truyền.

Lý Kính Hiền hoàn hồn, vội nói: “Mau mời.”

Lý Minh Doãn hồi phủ lập tức tới thư phòng trước.

“Nhi tử thỉnh an phụ thân.” Lý Minh Doãn cung kính thi lễ.

Lý Kính Hiền càng nhìn nhi tử này càng yêu thích, ha ha cười nói: “Minh Doãn thi lần này không tệ.”

Lý Minh Doãn khiêm nhường cúi đầu: “Cũng là nhờ phụ thân dạy bảo.”

Lý Kính Hiền lại càng cao hứng, tuy nhiên vẫn tỏ ra vờ vịt: “Nhưng con không nên kiêu ngạo, triều ta nhân tài tầng tầng lớp lớp, bên Lễ bộ có người

truyền tới, lần thi này, có rất nhiều người tài, không thể qua loa chủ quan kinh địch, phải chuẩn bị cho tốt để thi Đình.”

“Vâng, nhi tử sẽ cố gắng hết sức.” Lý Minh Doãn tỏ ra vô cùng ôn nhu khiêm tốn trước mặt Lý Kính Hiền.

Lý Kính Hiền hài lòng vuốt vuốt nhúm râu dài dưới cằm, đem danh mục quà tặng cho Minh Doãn: “Con xem cái này chút đi, tối hôm qua tứ Hoàng tử sai người đưa qua.”

Mí mắt Lý Minh Doãn khẽ động, nhận lấy danh mục quà mở ra xem, không khỏi hít một ngụm lạnh khí, lễ này... hết sức hậu hĩnh...

“Xem ra tứ Hoàng tử rất coi trọng con...” Lý Kính Hiền nhấp một ngụm trà, nhìn phản ứng Minh Doãn, Minh Doãn đã đặt một chân lên con đường làm quan, những chuyện thế này sớm muộn cũng sẽ phải đối mặt.

Lý Minh Doãn chấp tay nói: “Có câu vô công bất thụ lộc, tứ Hoàng tử ưu ái như thế khiến nhi tử cảm giác sợ hãi vô cùng.”

Lý Kính Hiền gật đầu, nhắc nhở: “Thời gian này sẽ có nhiều người tặng lễ, thật tâm chúc mừng có, có ý đồ có... Có lẽ mục đích là chủ yếu.”

“Nhi tử hiểu được.” Lý Minh Doãn nói.

Lý Kính Hiền nhíu mày, hiểu được, hiểu được cái gì? Lời này tương đương cái gì cũng không nói.

“Đương kim Thánh thượng coi trọng văn, xem nhẹ võ công, nếu kì thi Đình con có thể bộc lộ hết khả năng, tiền đồ sẽ không thể nào kể xiết...” Lý Kính Hiền khai đạo cho nhi tử.

Lý Minh Doãn lắng lắng nghe, thâm nghĩ: Từ khi Thái tổ khai quốc tới nay, quân vương các đời đều trọng văn khinh võ, không phải là vì sợ võ tướng dong binh làm phản sao? Ban đầu Thái tổ chia cắt các phương mới xuất hiện binh biến lật đổ tiền triều, đây là vết xe đổ khiến cho thịnh việc trọng văn khinh võ, đưa nền binh một quốc gia suy yếu, giống như một con dê to béo, chỉ có thân thể to mọng nhưng không có năng lực tự vệ. Đừng xem hôm nay thái bình thịnh thế, đều là dùng bạc mua lấy thái bình, hòa thân đổi lấy an ổn, tiếp tục như vậy, kết quả như thế nào không cần nói cũng biết, đợi đến lúc cống nạp không thể thỏa mãn nhân gia, họa chiến tranh là không xa.

“... Thái tử nhân đức ôn hoà hiền hậu, rất được triều thần ủng hộ, Tứ hoàng tử bộc lộ tài năng, có rất nhiều người thưởng thức, cha cho là, con nên suy nghĩ kỹ chuyện này...” Lý Kính Hiền hướng dẫn từng bước.

Khóe miệng Lý Minh Doãn khẽ cong lên, ý tứ phụ thân rất rõ ràng, là đi nương vào Thái tử.

“Phụ thân dạy rất đúng.” Lý Minh Doãn vẫn bình thản như nước, không lộ ý tứ.

Lý Kính Hiền im lặng hồi lâu, hẳn nói rõ nhiều nhưng Minh Doãn có nghe lọt tai được chữ nào không? Thôi, chuyện này không thể vội, từ từ khai sáng vậy.

“Phụ thân, nhi tử có chuyện muốn bẩm.” Lý Minh Doãn nói.

“Con nói đi.”

“Thi Đình sắp tới, nhi tử muốn tìm một chỗ thanh tĩnh để ôn luyện, sợ trong phủ không được an bình, nhi tử có một người bạn, ở ngoài thành có một biệt viện không dùng, đã hứa cho nhi tử ở lại mấy ngày.”

Lý Kính Hiền suy nghĩ một chút: “Cũng tốt “

Lâm Lan về phòng, nghe Cẩm Tú tán chuyện với mình: “Nghe nói phu nhân biết đại thiếu gia thi trượt lập tức hôn mê bất tỉnh, lúc tỉnh lại thì đi cho gọi đại thiếu phu nhân hung hăng giáo huấn một trận nữa.”

Lâm Lan cười lạnh nói: “Không nữ giáo huấn con trai nên trút giận con dâu.”

Mụ phù thủy nhất định đổ toàn bộ trách nhiệm lên người Đinh Nhược Nghiêן chuyện Minh Tắc thi rớt, thật ra thì nàng đã mở hòm chuẩn bị đồ thi Đinh Nhược Nghiêן cho mang sang, Đinh Nhược Nghiêן chuẩn bị khá chu đáo, không đến nỗi bị giữ lại nhiều đồ như Minh Tắc nói, không có đạo lý nào nàng chuẩn bị cho chú em chồng chu đáo, chuẩn bị cho lão công của mình sơ sài, nguyên nhân chuyện này, Lâm Lan không cách nào đoán được. Bất quá cho dù thế nào, lần này Đinh Nhược Nghiêן coi như là con cừu thể tội rồi.

“Cũng thật là... Haiz, có người nhìn thấy đại thiếu phu nhân buồn bã đi ra

khỏi An Hòa đường, mắt đỏ hoe.” Cẩm Tú lắc đầu thở dài.

Lâm Lan khoát khoát tay: “Được rồi, đừng nói chuyện này nữa, nhị thiếu gia phân phó, các người có cao hứng thì cũng giữ trong lòng, phải biết kiềm chế, hiện tại trong lòng phu nhân khó chịu, đừng tự tìm tới xui xẻo.”

Mọi người vội vàng thưa dạ.

Trong Vi Vũ các sấu thâm vô cùng, hai mắt Đinh Nhược Nghiên đầm lệ, Lý Minh Tắc than thở: “Ta còn tưởng rằng có thể đứng giữa giữa hoặc gần cuối, đến lúc đó chuẩn bị khảo hạch Lại bộ*, phụ thân là Hộ Bộ Thượng Thư, mọi người dù sao cũng phải nể mặt người, nghĩ sẽ vượt qua được, aiz... thật là người tính không bằng trời tính.”

* Chức vụ quan lại địa phương, không có phẩm cấp.

Đinh Nhược Nghiên bị mẹ chồng mắng một trận trong lòng tức giận, mấy ngày nay nàng thông cảm với Minh Tắc, sợ Minh Tắc khổ sở, đành tự mình gánh chịu áp lực, nhưng bây giờ không nhịn được nữa, oán giận nói: “Còn không phải tại anh sao, ham hưởng thụ, chuyện lớn như vậy bị anh biến thành trò đùa, giờ thở ngắn than dài là có ý gì?”

Lý Minh Tắc ảo não nói: “Nàng cũng đừng mắng ta, lòng ta rất khó chịu rồi, đang hồi hận lắm đây.”

“Anh có chặt hết chỗ hồi hận ấy cũng không kịp rồi.” Đinh Nhược Nghiên tức giận mắng hấn.

Lý Minh Tắc lắp bắp nói: “Ta biết lần này làm khó cho nàng rồi, ta đảm bảo không có lần nữa, ta đảm bảo sẽ chăm chỉ học tập, nhất định sẽ có ngày cho nàng được hãnh diện nở mày nở mặt.”

“Lời này anh nói với tôi làm gì, anh đi nói cho mẫu thân đi, đừng có khiến tôi một ngày bị gọi tới mắng vài lần, tôi không chịu được nữa đâu.” Đinh Nhược Nghiên nghĩ đến mẹ chồng hung hăng chỉ trích, đau cả đầu. Minh Doãn dễ dàng đổ như vậy còn Minh Tắc thì trượt ngay từ đầu, trong lòng mẹ chồng bực bội, trong lòng nàng cũng tức tối, mẹ chồng còn có thể mắng nàng cho hả giận, nàng thì mắng ai đây. Nhất là hôm nay nghe được bọn nha đầu nói... Nhị thiếu phu nhân thật đúng là vợ chồng phu, nàng lại càng khó chịu, Lâm Lan vợ chồng phu, nàng là gì? “Sao thái bạch” – điềm xấu à? Mẹ chồng thiếu nước đem những lời này ra mắng nàng nữa thôi.

Chương 092 – Lên núi

Đêm đó, Lâm Lan đi thỉnh an mù phù thủy thì đã thấy Đinh Nhược Nghiên ở đó.

Mù phù thủy nhìn thấy nàng, cười ngọt ngào: “Lâm Lan a, lần này Minh Doãn đỗ thi Hương cũng có một phần công lao của con, nếu không phải có con chu đáo cẩn thận chiếu cố Minh Doãn, Minh Doãn sao có thể thuận lợi đỗ đạt như vậy, con đúng là người vợ tốt, con dâu ngoan của Lý gia chúng ta.”

Lâm Lan thấy sắc mặt Đinh Nhược Nghiên càng thêm khó coi, bất giác có chút thương cảm với nàng ta.

“Mẫu thân quá lời rồi, là do Minh Doãn chăm chỉ học tập, thường đọc sách tới đêm khuya, dĩ nhiên cũng phải nói đến công lao của phụ thân, là phụ thân dạy dỗ chàng từ nhỏ, con dâu không dám kể công.” Lâm Lan khiêm tốn nói.

“Con không cần khiêm nhường, tuy nói công danh là đường nam nhân tự đi nhưng không thể xem thường nữ nhân sau lưng như chúng ta, chăm sóc an ổn cuộc sống hàng ngày của trượng phu, tránh sự lo âu cho trượng phu của mình, nếu nói về vợ hiền nội trợ thì phải như thế này, Nhược Nghiên, điểm này cô nên học hỏi Lâm Lan một chút.” Hàn Thu Nguyệt cười ha ha, cố ý lườm Đinh Nhược Nghiên một cái.

Đầu Đinh Nhược Nghiên cúi càng thêm sâu, coi mình như đầu người gỗ mà gật.

Lâm Lan ngượng ngùng: “Phương diện này, con dâu còn phải hướng mẫu thân học tập mới đúng ạ.”

Hàn Thu Nguyệt ân cần nói: “Minh Doãn sắp phải tham gia thi Đình, đây là chuyện đại sự quan trọng nhất của Lý gia, từ hôm nay, hết thầy coi đây là chuyện cấp thiết, con để ý, có chuyện gì cần thì nói với ta.”

Lâm Lan úp mở nói: “Minh Doãn nói bạn chàng có một biệt viện ở ngoài thành rất thanh tĩnh, Minh Doãn sợ rằng mấy ngày tới sẽ có nhiều người tới cửa chúc mừng, không thể nào an tĩnh đọc sách nên đã nghĩ đi biệt viện mấy ngày.”

Hàn Thu Nguyệt lập tức nói: “Vậy sao được? Muốn thanh tịnh, Thính Phong lâu trong phủ vô cùng thanh tịnh đó, ta lập tức sai người đi thu dọn ngay.”

Lâm Lan cười mỉa nói: “Nhưng là trong nhà có khách, nếu khách tới chơi mà không ra thì là không lễ phép, đi ra thì phiền toái. Đi ra ngoài vẫn là tốt hơn cả, hơn nữa Minh Doãn đã nói với phụ thân, phụ thân đã đồng ý rồi.”

Hàn Thu Nguyệt thất vọng nói: “Như vậy a... Ta sẽ chọn mấy nha hoàn, mama đặc lực theo hầu hạ.”

Bà phái người đi hầu hạ, đó mới là không có yên tĩnh, Lâm Lan cười nói: “Đa tạ mẫu thân quan tâm, việc người hầu con dâu đã sắp xếp xong xuôi, cũng chỉ đi có mấy ngày, không nên đông người.”

Hàn Thu Nguyệt vốn định nhân cơ hội này thể hiện tâm tình hiền lành một phen, để lão gia biết bà ta có ý tốt, không nghĩ tới Minh Doãn muốn rời ra ngoài ở, không cho bà ta cơ hội biểu hiện, trong lòng phẫn nộ.

Sáng hôm sau trời vừa sáng Lý Minh Doãn cùng Lâm Lan đã rời đi biệt viện Tĩnh Bá Hầu nói. Chỉ để lại Như Ý cùng Ngọc Dung giữ nhà, những người còn lại đều theo cùng.

Xe ngựa đi hơn nửa ngày tới chỗ chân núi, sớm đã có người tiếp ứng, kiệu phu giúp đỡ đưa đồ lên núi cùng chuẩn bị cáng tre cho Lý Minh Doãn và Lâm Lan.

Lâm Lan hỏi người tiếp ứng: “Đi bộ thì mất bao lâu?”

Người nọ trả lời: “Không xa lắm, khoảng độ hơn nửa canh giờ thì tới.”

Lâm Lan cười híp mắt nhìn Lý Minh Doãn: “Ta nghĩ nên đi bộ lên.”

Lý Minh Doãn nhàn nhã nhìn cảnh sắc xung quanh, nói: “Cũng lâu không hoạt động gân cốt rồi, đi một chút cũng tốt.”

Lâm Lan đề cho Chu mama ngồi cáng tre đi lên, những người khác đều đi bộ lên núi.

Lâm Lan ở trong núi ngậy người bốn năm, hằng ngày lên núi hái thuốc, đi đường núi như giẫm trên đất bằng. Lý Minh Doãn cũng tỏ ra không thua kém, đi sát theo phía sau, chỉ có đám người Ngân Liễu không quen đi đường

núi, chốc lát lại thở hồng hộc, rút cuộc cách xa một khoảng.

Cước bộ Văn Sơn không tồi, việc đuổi theo nhị thiếu gia và nhị thiếu phu nhân không phải là vấn đề, nhưng nhị thiếu gia đã phân phó hẳn chiếu cố các nàng Ngân Liễu, mắt thấy nhị thiếu gia và nhị thiếu phu nhân càng lúc càng xa mình, nhìn lại đám Ngân Liễu như không nhắc nổi chân lên, Văn Sơn thúc giục: “Các người nhanh chút đi...”

Đông Tử thở hồng hộc nói: “Văn Sơn, ngươi thúc thời chút được không hả?”

Văn Sơn không hiểu: “Lời này của ngươi ta nghe không hiểu, cái gì mà thúc thời, chúng ta không đuổi theo nhị thiếu gia thì làm sao?”

Đông Tử lôi kéo tay áo Văn Sơn, mượn lực hẳn đi lên: “Ta nói ngươi có biết dùng não suy nghĩ không hả? Nhị thiếu gia cùng nhị thiếu phu nhân đi nhanh như vậy rõ ràng có ý bỏ rơi những cái đuôi là chúng ta đây, sao ngươi lại còn liều mạng muốn đuổi theo.”

Văn Sơn ngây ngốc, hẳn không nghĩ như thế, vẫn là đám Ngân Liễu nghe hiểu, Cẩm Tú dứt khoát ngồi lại trên thêm đá, đưa tay áo lên quạt gió: “Ta cảm thấy lời Đông Tử rất đúng, chúng ta cứ từ từ mà đi, cứ chạy theo thì mệt chết mất.”

Mọi người tìm được lý do lười biếng để nghỉ lập tức ngồi phệt xuống, thấy ai cũng ngồi nghỉ, Văn Sơn không biết nói gì: “Nhìn các người này... Mau tranh thủ thời gian đi.”

Đông Tử liếc Văn Sơn một cái, rí vào tai Văn Sơn, lúc này Văn Sơn mới chợt hiểu ra, cười ha ha nói: “Nghỉ ngơi chút nào, nghỉ ngơi nào...”

Lúc này Đông Tử tự cho mình rất thông minh, Lâm Lan cùng Lý Minh Doãn thật sự không có ý tứ kia. Hai người đi một mạch, quay đầu lại không thấy bóng dáng ai. Lâm Lan buồn bực nói: “Sao bọn họ đi chậm vậy...”

Lý Minh Doãn âm thầm điều chỉnh hô hấp, tận lực làm cho mình hít thở bình thường, nhẹ mím cười nói: “Cô cho rằng họ leo núi nhàn nhã như cô tản bộ hả.”

Ái, nàng quên mất chuyện này, Lâm Lan nhìn bộ dáng Minh Doãn vẫn thong dong, cười nói: “Chẳng phải anh vẫn đi theo sát tôi sao.”

Khóe miệng Lý Minh Doãn cong lên, híp mắt nhìn nàng: “Đừng quên, tôi cũng đã ở thôn Giản Tây ba năm.”

Lâm Lan bước chậm lại, bứt một cọng cỏ ven đường, nghịch nghịch, hỏi: “Lúc ấy anh ở sau núi, ngày nào cũng tiêu khiển thế này sao? Mỗi khi tôi đi qua nhà tranh, hình như không thấy anh ở trong nhà.”

Lý Minh Doãn ngây ngốc: “Làm sao cô biết tôi không có ở trong nhà?”

Lâm Lan bĩu môi: “Mỗi lần tôi đi về đều ca hát nhưng chẳng thấy ai đi ra.”

Sắc mặt Lý Minh Doãn trở nên cổ quái, giọng nói tươi cười lộ ra chút đùa cợt: “Tôi không biết đấy, thì ra cô ca hát là vì muốn gọi tôi ra cửa.”

Lâm Lan giật thót mình, tự nhiên nói cái gì vậy không biết? Lời mình rất dễ khiến người ta sinh ý nghĩ lung tung. Lâm Lan vội vàng bào chữa: “Ai nha... Không phải là vì tôi nhớ nhung anh còn thiếu tôi một lời tạ ơn sao? Tôi cố ý ca hát là muốn nhắc nhở anh nghĩ tới ân đức của tôi, anh nên đi ra ngoài nói một tiếng cảm ơn mới phải.”

Lý Minh Doãn lại càng cười quỷ dị: “Là thật ư?”

Lâm Lan liếc hẩn một cái: “Chứ còn gì, nếu không anh nghĩ là sao cơ chứ? Mà anh cũng đáng giận lắm, tôi có ý tốt cứu anh, anh không những không nói một tiếng cảm ơn lại còn bày ra một mặt u ám như tôi thiếu nợ anh ấy, chưa từng thấy anh lúc nào thiếu lễ phép như lúc ấy.”

Không nghĩ tới ấn tượng về mình trong mắt nàng là một người không biết lễ phép, Lý Minh Doãn cảm thấy cần giải thích một chút: “Cái kia... à, con rắn kia tôi tìm bao nhiêu lâu, vất vả lắm mới tìm được, vốn định bắt về ngâm rượu thuốc cho bà ngoại trị bệnh đau khớp, kết quả... bị cô phi dao chặt đứt.”

Lâm Lan bày ra vẻ mặt khinh thường: “Anh tưởng bắt rắn dễ vậy ư? Nhìn thấy bộ dạng anh lúc ấy như đang ngắt hoa vậy... Bạch diện thư sinh, tay không tác sắt định bắt rắn? Hừ...”

Chương 093 – Ngọt ngào

Lý Minh Doãn nhẹ nhàng cau mày, nghĩ nghĩ, quả nhiên đúng vậy, thật ra lúc đó hẳn không suy nghĩ gì nhiều, liền chấp tay thi lễ: “Cũng là vi phu không phải, kính xin phu nhân bao dung.”

Lâm Lan ném cọng cỏ vào hắn: “Ai là... phu nhân của anh, phu nhân của anh đang trốn ở đâu ai mà biết được.”

Lý Minh Doãn cười giỡn nói: “Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt.”

“Đi đi đi... Miệng lưỡi anh càng ngày càng trơn tru rồi đấy.” Lâm Lan không thèm để ý hắn nữa đi thẳng về phía trước.

Lý Minh Doãn buồn bực nghĩ, miệng lưỡi trơn tru? Có sao? Hắn chỉ có thể cười nói thật lòng trước mặt bạn bè thân thiết thôi mà.

“Không phải Trần Tử Dụ nói anh rất được hoan nghênh trong kinh thành sao? Sao tới kinh thành mấy tháng rồi mà chưa gặp qua ai ái mộ anh vậy?” Lâm Lan chuyển qua tán chuyện.

Khóe miệng Lý Minh Doãn giật giật: “Cô đừng nghe hắn nói mò.”

Lâm Lan dùng ánh mắt hoài nghi đánh giá hắn: “Anh đỏ mặt, anh chột dạ.”

Lý Minh Doãn theo bản năng sờ mặt, Lâm Lan cười ha ha: “Nhìn anh kìa, lộ chân tướng rồi nhé.”

Lúc này Lý Minh Doãn mới ý thức được bản thân bị chơi xỏ, trong mắt lộ ra một tia cười bất đắc dĩ, nha đầu này, tinh quái quá đi mất.

“Khắp kinh thành ai ai cũng biết Lý Minh Doãn tôi thích một cô gái nông thôn tên là Lâm Lan rồi, còn ai ái mộ tôi nữa đây?” Lý Minh Doãn cười như không cười nhìn nàng.

Lâm Lan ra vẻ kinh ngạc: “Ai nha, tôi lại trở thành vật cản anh theo đuổi hạnh phúc hả? Vậy hay là tranh thủ thời gian, đuổi tôi đi đi.”

Lý Minh Doãn nói: “Mơ tưởng.”

Lâm Lan lúc lắc đầu: “Vậy chuyện này không liên quan tới tôi nhé.”

Lý Minh Doãn thông dong nói: “Chuyện này vốn không liên quan tới cô mà.”

“Nơi này núi non trùng điệp, nơi này sông núi nên thơ, nơi này chim chóc hát ca, nơi này tháng ngày phiêu diêu...” Lâm Lan vui vẻ hát ca.

Ra khỏi Lý phủ, không cần đối mặt với mục phủ thủy và lão già họ Lý kia, tâm tình Lâm Lan đặc biệt tốt lên, hơn nữa phong cảnh nơi này thật đẹp, núi xanh biếc, hoa tươi thơm ngát, rốt cuộc là ở trong núi ngàn ngọc đã lâu, giờ nhìn thấy núi liền cảm nhận được thân thiết vô cùng.

Nhìn nàng vui vẻ hát ca, nhìn những tán cây xanh tươi khắp núi, hô hấp bầu không khí thanh tân, tâm tình Lý Minh Doãn buông lỏng chưa từng có.

“Cô hát cái gì thế? Trước kia suốt ngày nghe thấy cô hát.”

Lâm Lan quay đầu lại cười nhìn hắn: “Tôi tự bịa đấy.”

Lý Minh Doãn tin là thật, cười nói: “Nếu cô nói thế thì đúng là cô tự bịa rồi.”

“Dĩ nhiên rồi, tôi biết khá nhiều đó.” Lâm Lan đắc ý nói.

Lý Minh Doãn mỉm cười, chế nhạo: “Ừ, biết nhiều lắm, đến biệt viện cô cũng rảnh rồi thì nên để thời gian mà thêu cho xong cái phiến quạt đi.”

Nói đến thêu thùa, Lâm Lan có cảm giác vô cùng thất bại, thêu mấy ngày rồi, càng thêu càng thấy không ra hình dáng gì, ngay cả nàng nhìn cũng còn ghét bỏ, làm sao dám tặng đây? Cho dù là Lý Minh Doãn không chê, vạn nhất người ngoài nhìn thấy cực phẩm thêu như vậy, sợ rằng thể diện của nàng sớm bị chính nàng vứt tới góc nào cũng không biết. Ngọc Dung cũng đã giúp nàng thêu một cái rồi, nhưng mà lại thêu tốt quá, Lý Minh Doãn không phải người dễ gạt, nhìn là biết nàng nhờ người khác thêu, cho nên, bạc này, nàng thấy thật đáng tiếc khi quyết định ôm lấy.

“Ai nói tôi không có việc gì? Chuyện của tôi nhiều lắm đó. Vất vả đi vào núi, tôi phải đi tìm thảo dược để phòng khi cần dùng, còn phải đi xem xét xung quanh xem có rắn độc hay mãnh thú nào không, còn phải quản đám nha hoàn, còn phải giám sát anh đọc sách...” Lâm Lan đếm trên đầu ngón tay, vất óc nghĩ vẫn chưa hết một bàn tay.

Lý Minh Doãn không nhìn được oán thâm, hai lý do đầu là cô kiếm có để một mình du sơn ngoạn thủy, lý do sau thì không đáng kể, có Chu mama ở đây, sao cô phải quan tâm chuyện bọn nha hoàn, về lý do cuối, càng không

thể tính là lý do được, Lý Minh Doãn hần trước giờ đọc sách không cần có người giám sát bên cạnh.

“Tôi chờ được phiên quạt của cô chắc phải tới mùa đông mất.” Lý Minh Doãn làm bộ tức giận nói.

Mắt Lâm Lan mở to: “Vậy dứt khoát đợi sang năm nữa đi, dù sao thì mùa đông cũng không cần dùng quạt.”

Lý Minh Doãn dở khóc dở cười: “Cô không cần bạc à?”

Lâm Lan nghiêm mặt nói: “Thật ra thì tôi đâu có phải người thấy tiền sáng mắt đâu, tại anh cứ mang ra dụ dỗ tôi đấy chứ.”

Lý Minh Doãn nhin cười, thấy tiền không sáng mắt ư? Là ai đã than thở... Phải cấp thêm tiền cho mình?

“Ồ... Minh Doãn, anh nhìn xem, bên kia có một biển lá đỏ...” Lâm Lan đột nhiên hưng phấn chỉ về phía trước thì ào.

Lý Minh Doãn nhìn theo hướng nàng chỉ, quả nhiên thấy sườn núi phía trước đỏ một màu lá phong, cả sườn núi nhuộm màu lá phong đỏ như thiêu đốt màu xanh cây cối bên cạnh, vô cùng kiêu diễm.

“Đi, qua đó xem chút đi.” Lâm Lan nói xong xách váy chạy vụt đi.

Lý Minh Doãn vội vàng hô: “Chậm lại đã, cẩn thận té.” Sau đó cười khở lắc đầu, bước nhanh đi theo.

“Nhìn núi làm ngựa chết”, nhìn rừng lá phong chỉ ngay trước mắt nhưng thật ra muốn tới phải vòng một đoạn đường rất dài, Lâm Lan thì không có gì, mấy năm nay vẫn thường xuyên rèn luyện, chạy chút như vậy có là chi, còn Lý Minh Doãn tuy rằng cũng có kinh nghiệm đi đường núi nhưng không thấm vào đâu so với Lâm Lan, không thể làm gì hơn là kiên trì đuổi theo.

“Minh Doãn, nhanh lên một chút...” Lâm Lan nói cười vang.

“Oa, lá phong đỏ thật là đẹp, lâu lắm rồi không được thấy lá phong...” Lâm Lan nhặt một mảnh lá rụng đặt trong lòng bàn tay, ngẩng đầu nhìn những tán lá phong đưa mình xào xạc trong gió thu hiu hiu lạnh, hồi tưởng lại lúc học đại học, từng cùng bạn bè đi Hương Sơn ngắm lá đỏ. Đó là lần duy nhất nàng cùng bạn học đi du lịch, còn có một nam sinh ngây ngốc hái

một mảnh lá phong đưa cho nàng, nói màu đỏ như lửa này thể hiện cho lòng ái mộ chân thành tha thiết của hấn... Nghĩ lại, thật là chua xót...

Lý Minh Doãn đuổi theo, đầu đã ướt mồ hôi, ưu nhã thông dong lúc trước biến đâu mất cả, giờ đang thở hồng hộc.

“Cô chạy nhanh quá.” Lý Minh Doãn lau mồ hôi, nói.

Giọng Lâm Lan sang sảng: “Là do anh quá chậm chạp.”

Lý Minh Doãn hít sâu mấy cái, cuối cùng cũng điều hòa được hơi thở, nói: “Cô thích xem lá phong vậy, có một chỗ đẹp hơn.”

“Thật sao?” Lâm Lan nghĩ thầm, mặc dù không phải cùng thời không nhưng vị trí địa lý không sai biệt là mấy, liệu có phải là Hương Sơn không?

Lý Minh Doãn nói: “Cách đây cũng xa, nơi đó khắp sườn núi cũng phủ đầy cây lá phong đỏ, chờ tôi thi Đình xong sẽ dẫn cô đi xem.”

“Được được, anh nói vậy là tôi có chút háo hức rồi.” Lâm Lan vui mừng nói.

Lý Minh Doãn nhìn nàng vì hưng phấn mà đôi mắt như phát sáng, trong phút thất thần, hình như những mảng lá phong phía sau bị sự diễm lệ của nàng làm cho lu mờ.

“Nhưng mà... Đến lúc đó, sợ là lá phong rụng hết rồi...” Lâm Lan giương mắt nhìn hấn, lại thấy hấn kinh ngạc nhìn mình.

Một trận gió thổi quá, những mảnh lá phong điêu nhiên rơi xuống, nhẹ nhàng đậu trên vai nàng.

Lý Minh Doãn khẽ mỉm cười, đưa tay nhặt mảnh lá phong trên vai nàng, giọng nói vô cùng ôn nhu: “Sẽ không đâu, khi đó vừa dịp lá phong đẹp nhất.”

Tips: Cho những ai yêu lá phong.

Công viên Hương Sơn nằm tại quận Haidian, phía Tây Bắc Bắc Kinh, Trung Quốc. Với diện tích 1,6km², Hương Sơn là một khu rừng núi được bao phủ bởi hàng ngàn cây phong lá đỏ.

Từ giữa tháng 10 cho đến đầu tháng 11 hàng năm, khi những chiếc lá xanh chuyển sang vàng rồi đỏ cũng là lúc lễ hội lá đỏ được tổ chức, người ta đổ về Hương Sơn để được chứng

kiến điều tuyệt diệu của trời đất lúc giao mùa.

Không chỉ đợi đến thời hiện đại, mà cái đẹp của lá đỏ ở Hương Sơn đã được đánh giá cao từ hàng ngàn năm trước, khi công viên này được xây dựng từ năm 1115 và trở thành nơi nghỉ ngơi, thưởng ngoạn của vua chúa Trung Hoa từ nhiều thế hệ. Nếu Di Hòa Viên là cung điện mùa hè, thì Hương Sơn được coi là cung điện mùa thu của giới vương quyền.

Càng lên cao, người ta càng bị chìm giữa cái màu đỏ mê hoặc của lá, mà nhìn xa cứ ngỡ đó là những cánh hoa. Đường như, cả khu rừng bỗng chốc được nhuộm màu, từ một cô bé lợt lem hóa thành nàng công chúa.

Chương 094 – Rơi vào bẫy

Ngắm lá phong xong, khi Lâm Lan cùng Lý Minh Doãn tới biệt viện thì những người khác sớm đã đến nơi, đang bận rộn sắp xếp đồ đạc.

Lâm Lan thầm đánh giá biệt viện, rất có phong cách kiến trúc, cửa tròn khắc hai chữ “Quy Vân”, đi vào trong, phía trước viện có một hồ nước không theo quy tắc, thấp thoáng xung quanh là những khóm trúc, trong hồ có vài hòn giả sơn. Xung quanh sân viện trồng rất nhiều hoa cỏ, tường vi rực rỡ hoặc màu vàng nhạt, vài cây phong nhỏ, tất cả tỏa hương thơm thoang thoang... Đi qua cầu đá trên hồ thì thấy một dãy hành lang, qua dãy hành lang thì tới dãy nhà ba gian phía hiên hợp với năm gian nhà giữa, hai bên lại có hai tiểu phòng...

“Nơi này thật u nhã, Tĩnh Bá Hầu thật đúng là kỳ công chọn riêng cho anh.” Lâm Lan cảm thán, nơi này thật sự đẹp.

Lý Minh Doãn hết sức hài lòng: “Đúng là Tĩnh Bá Hầu giới thiệu, quả nhiên không hề tệ.”

“Tương lai nếu tôi có tiền, cũng sẽ tìm một chỗ non xanh nước biếc xây một tòa biệt viện thế này.” Lâm Lan hâm mộ.

Lý Minh Doãn mỉm cười: “Chuyện này có gì khó khăn.”

Lâm Lan liếc hẩn một cái: “Đối với anh mà nói dĩ nhiên là dễ dàng.” Không nói đến tương lai hẩn có thể làm quan to hay không, cho dù không làm quan, Diệp gia có tiền, cho hẩn vài tòa biệt viện cũng chẳng là gì. Nhưng nàng thì không như vậy, muốn có một nơi như thế này, sợ là phải gian khổ phấn đấu nhiều năm.

Lý Minh Doãn tự nhủ trong lòng, của tôi thì không phải của cô à? Dốt.

Quản gia nơi này tới bẩm: “Lý công tử, hết thầy đã sắp xếp thỏa đáng, nơi này xin giao lại cho công tử, đồ dùng hằng ngày, tiểu nhân sẽ sai người đưa lên núi đúng hạn.”

Lý Minh Doãn gật đầu, nói: “Làm phiền quản gia rồi, kính xin quản gia thay Lý mỗ chuyên lòng biết ơn tới quý chủ.”

Quản gia nhận lời: “Nhất định, nhất định.”

Chu mama phân phó, Cẩm Tú nấu nước, Quế tẩu nấu cơm, Ngân Liễu cùng Bạch Huệ hầu hạ hai vị chủ tử, Văn Sơn cùng Đông Tử làm việc lật vật.

Lâm Lan cùng Lý Minh Doãn vốn đã một thân mồ hôi, liền đi tắm nước nóng, tắm xong thì Quế tẩu cũng vừa vụn nấu cơm xong, đều là những món thanh đạm nhẹ nhàng, rất hợp với Lâm Lan, Lý Minh Doãn gấp thức ăn cho nàng: “Ăn nhiều một chút.” Lâm Lan trả lễ lại, cũng gấp thức ăn vào chén hẳn: “Anh cũng ăn nhiều một chút, đi học không chỉ lao động trí óc mà cũng là lao động chân tay, ăn no mới có tinh thần.” Lý Minh Doãn nghe lời, hai người ăn hết sạch sẽ số thức ăn Quế tẩu làm.

Thư phòng nằm ở phía đông biệt viện, cửa sổ mở ra đón ánh trăng, trên bàn gỗ lê bày đầy đủ bút mực. Ngoài cửa sổ có trồng mấy cây chuối tây môn môn, cảnh vật rất thanh tĩnh thích hợp đọc sách.

“Tôi không quấy rầy anh, anh đọc sách đi.” Lâm Lan biết điều nói.

“Vậy còn cô?” Lý Minh Doãn nhú mày hỏi nàng.

“Tôi đi xem xung quanh.” Lâm Lan vừa nói vừa co giò chạy.

Lý Minh Doãn không khỏi cười nhẹ, thật ra thì tính nàng còn rất trẻ con, thấy cái gì đẹp mắt thì không thể kiềm chế được.

Trong Lý phủ, Hàn Thu Nguyệt ngồi trên giường cạnh Khương mama thỏn thức: “Ta xem, đại thế đã hết hi vọng...”

Hôm nay Khương mama vẫn nằm trên giường, không thể đi theo phu nhân làm trò, xem ra cái mộng đau cũng có tác dụng. Bà ta nhỏ giọng nói: “Mấy ngày nay lão nô suy nghĩ rất nhiều, thật ra thì phu nhân cần gì để ý nhị

thiếu gia nhiều như vậy, hẳn có thể làm khó gì cho phu nhân, có thể khiến lão gia bỏ phu nhân được sao? Có thể đuổi phu nhân cùng đại thiếu gia ra khỏi nhà sao? Cho dù lão gia thiên vị hẳn thì thế nào? Lão gia không thể nào bỏ rơi đại thiếu gia được, nếu phu nhân cảm thấy chán chường mệt mỏi, sau này nghĩ biện pháp ở riêng, âm thầm vì đại thiếu gia tranh giành chút ít tài sản mới là quan trọng hơn, lão nô nghĩ tới nghĩ lui, trước khi nhị thiếu gia ra tay, chi bằng phu nhân hãy giữ chặt tài sản Diệp thị.”

Hàn Thu Nguyệt thông tỏ: “May nhờ người nhắc nhở ta, ta đây nhìn trận loạn, bỏ quên chuyện quan trọng như vậy.” Nếu không ngăn cản được Lý Minh Doãn, chi bằng tận lực giữ khối tài sản kia, đồ trong tay bà ta, sao lấy ra được.

“Phu nhân, thứ cho lão nô nói thẳng, cho dù người cưới vợ bé cho lão gia cũng không thể mang Văn Ngọc kia làm di nương, con tiện nhân đó, cũng có mấy phần bản lĩnh.” Khương mama lo lắng nói.

“Nói cũng đã nói ra rồi, giờ thu lại thì không ra gì, tuy nhiên, Văn Ngọc có bản lĩnh gì đi nữa, cũng chỉ là một di nương, ta có thể nâng nó lên thì cũng có thể hủy nó, để xem nó có thức thời hay không.” Hàn Thu Nguyệt xem thường nói.

Khương mama nói: “Đây là dĩ nhiên, lão nô chỉ là nhắc nhở phu nhân một tiếng... đừng quá yên tâm với Văn Ngọc.”

Hàn Thu Nguyệt gật đầu: “Ta sẽ để ý, trước mắt cần gấp nhất là nghĩ biện pháp vẫn hồi tâm ý lão gia, hiện tại lão gia đối với ta lãnh đạm.”

Khương mama nghĩ nghĩ, hồi lâu đề nghị: “Sao phu nhân không nghĩ tới kế đem lão thái thái tới, lão thái thái ở cùng đại lão gia đã nhiều năm, lẽ ra lão gia chúng ta làm quan lớn cũng nên đón lão thái thái tới kinh thành hưởng phúc. Người là vợ mà lão thái thái chọn cho lão gia, lão thái thái hiểu người rõ nhất, lão gia là người hiếu thuận, chỉ cần trong lòng lão thái thái có người, lão gia còn có thể làm gì phu nhân? Mấu chốt là, lão thái thái từng nuôi đại thiếu gia mấy năm còn nhị thiếu gia thì không hề ôm ngày nào, khẳng định trong lòng lão thái thái vẫn thương yêu đại thiếu gia, chắc vẫn bên vực đại thiếu gia chứ?”

Hàn Thu Nguyệt càng nghe chân mày càng giãn ra, tán thành nói: “Chủ ý này của người rất tốt, trở về ta liền nói lão gia viết một phong thư mời lão thái thái tới kinh thành.”

Ban đầu lão gia muốn tạm thời cách rời bà ta, lão thái thái hết sức phản đối, sau đó lão gia ra sức đảm bảo, đợi công thành danh toại sẽ nghênh đón bà ta trở lại, lão thái thái mới gật đầu đồng ý. Diệp Tâm Vi mấy lần muốn đón lão thái thái tới nhà, lão thái thái không chịu, ngược lại, khi bà ta sinh Minh Tắc, lão thái thái tự mình đến chăm sóc tháng ở cũ, sau đó chăm sóc Minh Tắc bốn năm, chỉ bằng điểm này, lão thái thái nhất định là ủng hộ bà ta, ủng hộ Minh Tắc. Chỉ cần vị Phật này ở đây, lão gia còn dám chơi trò gì? Hàn Thu Nguyệt càng nghĩ càng cao hứng, cứ y như kế hoạch mà làm.

Cuộc sống trong núi trôi qua vô cùng thanh nhàn, hằng ngày Lâm Lan ra ngoài tản bộ, mang theo Ngân Liễu, dạy nàng ta phân biệt thảo dược, tính tình Ngân Liễu không trầm ổn như Ngọc Dung, làm việc không cẩn thận bằng Bạch Huệ, gặp chuyện không cơ trí bằng Cẩm Tú, càng không có quyết đoán giống Như Ý, nhưng đối với y thuật thì cảm thấy hứng thú hơn những người khác, thảo dược nào nói qua một lần nàng ta sẽ nhớ ngay, tuyệt đối không nhận lầm, chọn lọc, chuẩn bị dược liệu với Ngân Liễu không hề phiền chán, ngược lại có cảm giác vô cùng ăn ý. Thêm nữa mỗi lần khám bệnh đều mang theo Ngân Liễu đi, bồi dưỡng sự nhuần nhuyễn giữa hai người, Lâm Lan quyết định sẽ cố gắng dạy dỗ Ngân Liễu trở thành một trợ thủ tốt.

“Đây là cây Bối Mẫu, vị tân không độc, có thể trị thương hàn, hoa mắt chóng mặt, ho khan thượng khí.v.v.v. Đây là dây Tuyền Thảo, vị đắng không độc, tiêu sưng rất tốt, còn có đây là Bạch Tiền, vị cam tính ôn, trị bệnh về phổi, nhuận họng...” Lâm Lan giảng giải cho Ngân Liễu.

Ngân Liễu không ngừng gật đầu, kính nể nói: “Nhị thiếu phu nhân hiểu biết nhiều thật.”

Lâm Lan cười nhẹ: “Đây là chén cơm của ta, không hiểu sao có thể làm nghề y?”

Ngân Liễu cười nói: “Nô tỳ học những thứ này, tương lai có thể làm nữ đại phu được không?”

Lâm Lan nhìn nàng, đánh giá trên dưới: “Em theo ta học mười năm có lẽ là được.”

Ngân Liễu không khỏi nhụt chí: “Lâu vậy ư?”

“Đương nhiên, em cho rằng làm đại phu là đơn giản sao? Trị bệnh cứu

người là phải có bản lãnh, đây mới chỉ là học nhận biết thảo dược, nhận biết dược tính, còn phải học chế thuốc, bắt bệnh, thuốc dùng mấy phân, thiếu một phân thì cũng không có hiệu quả, nhiều một phân, có khi lại phản tác dụng, nhị thiếu phu nhân ta học mất...” Lâm Lan cao hứng, thiếu chút nữa nói hết kinh nghiệm học y kiếp trước, may sao kịp thời phanh lại được.

“Nhị thiếu phu nhân tuổi trẻ như vậy mà đã kê được đơn thuốc rồi, nhị thiếu phu nhân học mấy năm?” Ngân Liễu hỏi.

Lâm Lan ngượng ngùng, cả kiếp trước lẫn kiếp này cộng lại chừng mười năm, nhưng kiếp này, nàng mới học có ba năm thôi. Toát mồ hôi, phải ăn gian rồi.

“Ba năm.”

Ngân Liễu trố mắt: “Mới ba năm? Sao em phải học mười năm?”

Lâm Lan đem sổ thảo dược mới hái được cho vào sọt Ngân Liễu, đắc ý nói: “Nhị thiếu phu nhân em là thiên tài, có hiểu không?”

Hai mắt Ngân Liễu sáng lên, vẻ mặt vô cùng sung bái, tâm bốc: “Nhị thiếu phu nhân thật là lợi hại.”

Lâm Lan không để ý tới nàng, cầm lấy cây gỗ rẽ cỏ ra.

“Ồ? Là Hoắc Hương thảo sao?” Lâm Lan chạy tới, không để ý trong bụi cỏ có bầy rệp, bịch một tiếng, rớt xuống.

Ngân Liễu còn đang đếm ngón tay, dùng hai năm là biết hết các loại thảo dược, ba năm học các chứng bệnh, ba năm đi thực tế... Ồ, nhị thiếu phu nhân, người đâu rồi? Mới rồi còn ở đây.

“Nhị thiếu phu nhân... Nhị thiếu phu nhân...” Ngân Liễu la lớn.

Trong sơn cốc vang lại tiếng của mình nàng.

Ngân Liễu sợ tới phát khóc, chẳng lẽ nhị thiếu phu nhân bị quỷ trong núi bắt đi rồi? Nghe lão nhân nói trong núi hay xảy ra chuyện kỳ quái,... Ngân Liễu càng nghĩ càng sợ.

Ngân Liễu... Ngân Liễu... ” mấy tiếng yếu ớt tựa như u hồn vang lên.

Chẳng lẽ là quỷ tới bắt nàng? Ngân Liễu quát to một tiếng: “Quỷ...” sau

đó quay đầu bỏ chạy.

Lâm Lan té xuống bầy rập vô cùng sâu, cả người nàng lọt thỏm trong hố, lúc lâu mới hoàn hồn, động động tay chân, may là không gãy, Lâm Lan cố gắng nháy mắt, thích ứng với ánh sáng mờ mờ trong bầy, phát hiện bên chân nàng có một cái bầy sắt to, nhất thời toàn thân toát mồ hôi lạnh, may lúc té không dẫm lên, nếu không chân nàng phải phé đi rồi. Sau khi tỉnh lại, Lâm Lan bắt đầu gọi, không nghĩ tới không gọi được Ngân Liễu còn nghe Ngân Liễu hô to “Quý”. Lâm Lan buồn bực, xú nha đầu nhất chết, giờ thì hay rồi, chạy đi mất, để lại nàng ở lại trong bầy tối lờ mờ một mình, thật sự là không thể sống a...

Chương 095 – Tìm người

Ngân Liễu chạy được quãng xa, càng nghĩ lại càng cảm thấy có gì đó không đúng, hình như thanh âm vừa rồi có điểm giống giọng nhị thiếu phu nhân, Ngân Liễu vỗ ngực một cái, lấy lại bình tĩnh, không được, phải quay lại nhìn một cái.

Ngân Liễu lại hì hục chạy trở lại, vẫn không thấy nhị thiếu phu nhân ở chỗ đó, nhỏ giọng hô: “Nhị thiếu phu nhân... nhị thiếu phu nhân...” Tiếng vọng lại nghe vô cùng quỷ dị.

Lâm Lan đang nhụt chí, nghe thấy tiếng Ngân Liễu gọi mình, nàng vội vàng đứng lên, hướng về phía trên la lớn: “Ngân Liễu, ta ở đây, ta rơi vào trong bầy.”

Lúc này Ngân Liễu đã nghe được rõ ràng, lần theo dấu bụi cỏ, tìm thấy một cái hố rất sâu.

“Nhị thiếu phu nhân, người ở dưới đó sao?”

“Ta ở dưới này, nơi này rất sâu, ta không trèo lên được, em nhanh đi gọi Văn Sơn thả dây xuống cứu ta.” Lâm Lan hô.

Ngân Liễu đã hiểu rõ, nhị thiếu phu nhân không phải bị quỷ núi bắt đi mà là rơi vào trong bầy rập.

“Nhị thiếu phu nhân, người đừng nóng vội, nô tỳ đi gọi người xong lập

tức trở lại.” Ngân Liễu quay đầu chạy về hướng biệt viện.

Lâm Lan chợt nhớ ra: “À này, gọi Văn Sơn tới là được, chớ kinh động nhị thiếu gia...”

Đáng tiếc Ngân Liễu đã chạy xa, không nghe thấy.

Lâm Lan lại lần nữa lâm vào buồn bực, nếu để cho Lý Minh Doãn biết chuyện này, chỉ sợ sau này sẽ không cho nàng lên núi nữa.

Ngân Liễu vừa chạy vừa thở hồng hộc, đầu óc choáng váng, miệng khô khốc, nhưng nhị thiếu phu nhân gặp nạn, cho dù nàng có phải chạy tới chết cũng nhất định tăng tốc.

Đúng lúc Chu mama cùng Cẩm Tú đi ra ngoài, không nhìn thấy nhị thiếu phu nhân đâu mà chỉ thấy Ngân Liễu chạy hùng hục tới.

“Ngân Liễu, ngươi làm gì thế? Phía sau có cạp đuổi theo ngươi à? Nhị thiếu phu nhân đâu?”

Ngân Liễu nói không thành tiếng, lôi lôi xiêm y Cẩm Tú: “Mau... mau... nhị...”

“Mau cái gì mau? Nhị thiếu phu nhân đâu? Sao cứ lấp bắp vậy.” Cẩm Tú bị bộ dạng này của Ngân Liễu hù dọa, gấp giọng hỏi.

Ngân Liễu thở hắt hắt một lát mới nói được: “Mau nói cho nhị thiếu gia, nhị thiếu phu nhân rơi xuống bẫy, hổ sâu lắm, mau mau đi cứu người...”

Cẩm Tú sợ hãi: “Ngươi chờ đó, ta lập tức đi nói cho nhị thiếu gia.”

Cẩm Tú vội vã chạy vào trong. Ngân Liễu tựa vào một tảng đá, vừa lau mồ hôi trên mặt vừa thầm hi vọng nhị thiếu phu nhân không xảy ra chuyện gì.

Lý Minh Doãn xem sắc trời dần tối, trong lòng oán thầm: Lâm Lan làm sao vẫn chưa trở về, mấy ngày nay cứ như chim sổ lồng, ngày nào cũng ra ngoài, trời tối cũng không biết đường về nhà.

Bạch Huệ thay một chén trà nóng cho nhị thiếu gia, nhẹ lời khuyên nhủ: “Nhị thiếu gia, nên nghỉ ngơi thôi ạ.”

Khóe miệng Lý Minh Doãn trùng xuống, mắt hiện lên tia cười khổ, ngày

mai nhất định phải bắt Lâm Lan ở nhà, không thể để cho nàng chạy loạn khắp núi nữa, nhìn nàng cứ chạy ra chạy vô, hấn không an tâm đọc sách được, chỉ sợ nàng gặp chuyện gì ngoài ý muốn.

“Nhị thiếu gia, nhị thiếu gia...” ngoài phòng truyền đến tiếng hô gấp gáp của Cẩm Tú.

Bạch Huệ vội vàng đi ra ngoài: “Cẩm Tú, sao chạy âm âm thế hả, nhị thiếu gia đang đọc sách.”

Cẩm Tú nói: “Không xong rồi, nhị thiếu phu nhân bị rơi xuống bẫy, Ngân Liễu về báo tin, mau mau báo nhị thiếu gia đi cứu nhị thiếu phu nhân.”

Lý Minh Doãn đang bung chén trà, nghe nói như thế, trong lòng như bị thụi một cái, tay rung lên, nước trà nóng sánh ra tay, không kịp để ý vết bỏng, hấn vội vàng đứng dậy, sai bước đi ra: “Nhanh đi gọi Văn Sơn chuẩn bị dây, cho người gác cổng xuống chân núi báo quản gia nơi này để hấn nhanh chóng dẫn người đi lên tìm nhị thiếu phu nhân...”

Chỉ chốc lát sau, Lý Minh Doãn dẫn theo Văn Sơn cùng Đông Tử, Ngân Liễu dẫn đường, một mạch đi tới nói gặp chuyện không may.

Thê lực Ngân Liễu vốn kém, mới vừa rồi còn chạy như điên, đến lúc này sức lực đã tới cực hạn, bước chân chậm dần.

Lòng Lý Minh Doãn như lửa đốt, nhìn Ngân Liễu chậm rì rì, hấn không thể chính mình công nô tỳ này chạy, hấn phân phó: “Đông Tử, ngươi cầm dây, Văn Sơn, ngươi công Ngân Liễu, chúng ta phải nhanh lên, trời sắp tối rồi.”

Văn Sơn hơi do dự một chút, để cho hấn công Ngân Liễu?

“Nhanh lên một chút, ngươi còn ngờ ngác cái gì thế?” Tình thế cấp bách, sắc mặt Lý Minh Doãn xanh mét, khẩu khí lạnh tanh.

Văn Sơn không kịp nghĩ tới cái gọi là nam nữ thụ thụ bất thân nữa, vội vàng công Ngân Liễu.

Sắc trời chiều mùa thu rất nhanh tối, mặt trời một khắc trước còn treo trên đỉnh núi, chỉ chốc lát sau đã lặn xuống núi, một mảnh bóng tối bao phủ sơn dã. Gió núi lồng lộng, cành lá va chạm vào nhau, trong sơn cốc như vọng lên tiếng ma quỷ rì rầm khóc lóc.

Lý Minh Doãn không ngừng cầu nguyện, hi vọng Lâm Lan không có chuyện gì.

Lúc trước Ngân Liễu đi theo sau nhị thiếu phu nhân, hai người vừa đi vừa trò chuyện nên Ngân Liễu không lưu ý đường đi như thế nào, chỉ biết đại khái phương hướng, lúc này trời tối, nàng ta không rõ ràng lắm, nhìn chỗ nào cũng thấy giống nhau, quanh đi quẩn lại mấy vòng vẫn không tìm tới chỗ Lâm Lan bị rơi xuống bẫy.

Thần sắc Lý Minh Doãn nghiêm nghị: “Rốt cuộc ở chỗ nào, người nghĩ cho thật kỹ đi.”

Ngân Liễu càng nghĩ càng rối, khóc òa lên.

Trán Lý Minh Doãn đỏ mồ hôi, hận không thể phóng hỏa đốt núi.

Văn Sơn nói: “Người đừng khóc nữa, mau mau nghĩ lại xem.”

Ngân Liễu nước mắt giàn giụa, nhìn trái một tí, nhìn phải một tẹo, thật sự không biết chỗ nào, sợ hãi nói: “Tối rồi, nô tỳ không nhận ra...”

Lý Minh Doãn dỗi mắt bốn phía, một mảnh đen thẫm thẫm đập lại, hắn khé hai tay đưa lên miệng, hướng về phía sơn dã, lớn tiếng la lên: “Lâm Lan.... Lâm Lan....”

Nhưng đáp lại hắn chỉ có tiếng gió núi vù vù, Lý Minh Doãn chưa bao giờ có cảm giác khủng hoảng như lúc này, cũng không biết tình hình trong cạm bẫy kia ra sao, không biết Lâm Lan có bị thương không, không biết nàng có thể kiên trì đợi hắn đến không...

Đông Tử chưa khi nào thấy nhị thiếu gia mất bình tĩnh như lúc này, hình như đã mất hết tự chủ, không khỏi oán giận nói: “Ngân Liễu, sao người hồ đồ vậy, chuyện lớn như vậy mà cũng không biết suy nghĩ, sao không làm ký hiệu.”

Ngân Liễu cũng đang ảo não vô cùng, khi đó chỉ muốn nhanh nhanh chóng chóng về gọi người, tâm trí đâu mà để lại ký hiệu nữa.

Văn Sơn suy nghĩ một chút, đề nghị: “Nhị thiếu gia, Ngân Liễu chỉ nhớ đại khái chỗ đó, hay chúng ta chia nhau đi tìm, tiểu nhân cùng Ngân Liễu đi bên này, người và Đông Tử qua bên kia, nếu tìm được thì đốt lửa báo cho

bên kia.”

Lý Minh Doãn ngẫm nghĩ cũng không có biện pháp nào tốt hơn, hung hăng trợn mắt nhìn Ngân Liễu một cái, mang theo Đông Tử hướng bên trái đường đi tìm.

Lâm Lan ở trong bẫy trông mòn con mắt, thật ra thì nàng không nhìn thấy gì cả, bởi vì cửa vào bẫy rập bị cỏ dại rậm rạp che khuất, ánh mắt trời còn có thể thấu rọi đôi chút, ánh trăng lơ mờ như vậy, căn bản không thấu vào, nàng mở căng hai mắt, không dám lộn xộn, yên lặng ngồi xồm bên cái bẫy rập.

Chuyện này đúng là ngoài ý muốn, mà cũng lạ, bẫy này bố trí quá vô lương, sao không viết cái chữ nào ở phía trước là có bẫy, đã thú có biết chữ đâu, viết tấm bảng thì có gì khó nhọc hay sao? May là Ngân Liễu không bị rơi xuống, nếu Ngân Liễu cũng rơi xuống hố cùng nàng, chắc chỉ còn cách đợi tới ngày cái người đặt bẫy vô lương này tới xem con mồi mới phát hiện thấy, đoán chừng lúc đó thân thể đã mục rữa rồi.

Không biết đã bao lâu rồi? Sao Ngân Liễu và Văn Sơn vẫn chưa thấy đến, Lâm Lan bắt đầu sốt ruột. Vốn còn muốn tranh thủ lén lén lút lút trở về, thân không biết quý không hay, giờ thì hay rồi, trời đã tối, Lý Minh Doãn nhất định sẽ đi tìm nàng, vậy thì không thể giấu được nữa.

Bóng tối nảy sinh sự sợ hãi, một mình ở trong bóng tối sẽ khiến cho con người ta sinh khủng hoảng, khẩn trương, luống cuống... Nhưng mà trừ những cảm xúc này ra... Lâm Lan không làm được gì hơn.

“Lâm Lan... Lâm Lan...”

“Nhị thiếu phu nhân... Nhị thiếu phu nhân...”

Lý Minh Doãn cùng Đông Tử thay nhau gọi lớn, gọi xong lại im lặng lắng nghe, sợ bỏ qua đáp lại của Lâm Lan.

Đông Tử rất muốn nói, vạn nhất nhị thiếu phu nhân ngất đi rồi, không nghe được tiếng hô thì không phải là vô vọng sao? Hắn rất muốn nói, tìm khắp nơi lâu như vậy rồi vẫn không thấy động tĩnh gì, trời trên núi mỗi lúc một tối, nếu không có biện pháp nào chi bằng đợi trời sáng phái thêm người tới tìm.

Nhưng nhìn mặt nhị thiếu gia xem ra còn lạnh hơn cả băng ngàn năm, Đông Tử không dám nói gì nữa, chỉ biết điều theo phía sau lưng nhị thiếu gia

hồ lớn nhị thiếu phu nhân.

Thật ra thì bản khoản của Đông Tử, Lý Minh Doãn cũng đã nghĩ đến, nhưng mà, hấn phải tìm, cho dù la tới rách cổ họng, cho dù phải tìm tới sáng cũng vẫn phải tìm, hấn không thể để Lâm Lan một mình trong cạm bẫy tối đen như mực ngậy ngốc, một đêm quá dài, sẽ phát sinh rất nhiều chuyện, hấn không có cách nào từ bỏ, coi như là vô dụng, hấn cũng phải làm.

“Đông Tử, đi, chúng ta lên phía bên kia tìm.” Lý Minh Doãn chỉ vào một hướng khác, kiên quyết nói.

Đông Tử lo lắng nói: “Như thế này Văn Sơn không tìm được chúng ta thì làm sao đây?” Đi hướng kia, chỉ sợ Văn Sơn đốt lửa lên cũng không nhìn thấy.

“Nếu Văn Sơn tìm được nhị thiếu phu nhân tự nhiên sẽ nghĩ biện pháp cứu nàng lên.” Lý Minh Doãn lạnh lùng nói một câu, sải bước đi về phía trước.

Đông Tử vội vã đuổi theo: “Nhị thiếu gia, người lưu ý dưới chân, nói không chừng chỗ này có bẫy rập.”

Lâm Lan vừa lạnh vừa đói, cộng thêm thời gian dài khiến thần kinh căng thẳng, dần dần không chống đỡ nổi, người bắt đầu mơ hồ, không được, không thể ngủ, vạn nhất ngủ thiếp đi, đám người Văn Sơn gọi nàng nàng cũng không nghe thấy. Đúng rồi, cái điệu hát dân gian, hát có thể tăng thêm can đảm, còn có thể nâng cao tinh thần.

Lâm Lan lấy lại tinh thần, bắt đầu lầm nhảm: ““Nơi này núi non trùng điệp, nơi này sông núi nên thơ, nơi này chim chóc hát ca, nơi này tháng ngày phiêu diêu...”

“Thiếu gia, người nghe... giống như có người đang hát?” Đông Tử rụt cổ, một tay níu lấy tay áo thiếu gia, đảo mắt nhìn quanh, tiếng ca phiêu trong gió, rầm rì tựa như quý hát.

Lý Minh Doãn cũng nghe thấy, tiếng ca đứt quãng nghe không rõ lắm nhưng giai điệu kia thì hấn rất quen thuộc, là điệu hát Lâm Lan thường xuyên để khoe miệng, ca hứng sẽ hát vài ba câu. Ánh mắt Lý Minh Doãn sáng lên, hướng theo nơi phát ra tiếng ca, nhanh chạy tới.

“Lâm Lan... Lâm Lan... Nàng ở đâu?”

Lâm Lan nghe loáng thoáng có người gọi tên nàng, vội vàng ngồi thẳng người, chăm chú lắng nghe.

“Lâm Lan... Lâm Lan...”

Là Lý Minh Doãn, Lâm Lan kích động lớn tiếng la lên: “Ta ở nơi này... Minh Doãn... Ta ở nơi này...”

Lý Minh Doãn vạch bụi cỏ ra: “Lâm Lan, đừng sợ, ta tới cứu nàng.”

Nghe được giọng nói vội vã mà ân cần của hắn, nước mắt Lâm Lan bắt giãc rơi xuống, ở chỗ này lâu như thế nàng không có khóc, mà lúc này nghe được giọng nói của hắn, nàng lại khóc.

“Đừng sợ, ta thả dây xuống, nàng cột vào ngang hông, ta kéo nàng lên.”

Lâm Lan nhin khóc găt găt đầu, quên mắt mình đang trong bầy đen thui, Lý Minh Doãn không nhìn thấy nàng.

“Lâm Lan, nàng nghe thấy ta nói không, Lâm Lan...” Không thấy nàng đăp lại, tâm Lý Minh Doãn lo lắng.

“Ta đây, chàng mau kéo ta lên.” Lâm Lan nức nở nghẹn ngào nói.

Chương 096 – Danh mục quà tặng

Đội quân gia dưới chân núi dẫn theo người lên, Lâm Lan đã thay quần áo sạch sẽ, nằm im trên giường. Ngân Liễu một bên khóc lóc, Chu mama vẫn trầm giọng quở trách: “Trước kia vẫn nghĩ người có vài phần thông minh cơ trí, giờ sao phát hiện ra đầu óc người hồ đồ quá vậy, nếu trông cậy vào người, gái trinh nữ đã thành đàn bà rồi...”

“Chúng ta làm nô tài, không phải chỉ là bung nước, pha trà, lau bàn, mà phải biết dụng tâm phân ưu giải nạn giúp chủ nhân, người nhìn người đi, từ kinh thành tới đây đã trở nên lười biếng thế nào rồi à, ta xem có nên đuổi người về Phong An cho bớt công lo lắng hay không...”

“Được rồi được rồi, Chu mama, mama đừng quở trách Ngân Liễu nữa, không phải là cố ý mà, trong núi lớn như vậy, trời lại tối, nếu là ta, ta cũng không tìm ra.” Lâm Lan nhìn Ngân Liễu khóc tới mức hai mắt sưng húp như quả hạnh đào, có chút không đành lòng, tuy nói rằng Ngân Liễu không phải loại người tài giỏi nhưng thẳng là ở lòng trung thành, Ngân Liễu là nha hoàn đầu tiên của nàng, hơn nữa lại còn là một nha hoàn trung thành.

“Nhị thiếu phu nhân, người nuông chiều Ngân Liễu quá mức, nếu không dạy dỗ tốt nó không nhớ được lâu.” Chu mama vừa nói lại vừa trừng mắt nhìn Ngân Liễu.

Ngân Liễu vẫn rầm rức khóc, không mặt mũi nào dám cầu xin.

“Nhị thiếu phu nhân, bên này đã bơi xong, còn chỗ nào cần bơi không ạ?” Bạch Huệ đặt thuốc mỡ ra, thận trọng kéo ống tay áo nhị thiếu phu nhân xuống.

“Không cần, trên chân tự ta bơi là được, các người cũng bận rộn quá rồi, đã hơn nửa đêm, mau mau đi nghỉ đi.” Lâm Lan cầm thuốc mỡ, đuổi mọi người xuống nghỉ ngơi.

Bạch Huệ không yên lòng: “Để nô tỳ giúp nhị thiếu phu nhân, tay nhị thiếu phu nhân còn đang bị thương mà.”

Lâm Lan nhìn Ngân Liễu khóc nãy giờ, nói: “Để Ngân Liễu làm đi, tối nay phạt em hầu hạ chỗ này.”

Mắt Ngân Liễu lộ ra cảm kích, nhị thiếu phu nhân không giận nàng.

Chu mama thâm thở dài, lấy tay chỉ chỉ đầu Ngân Liễu: “Sau này phải sử dụng đầu óc mà làm việc.”

Ngân Liễu vội vã gật đầu: “Nô tỳ biết rồi ạ, biết rồi ạ.”

Lý Minh Doãn sai Đông Tử đưa bạc cho quản gia: “Nửa đêm còn phiền mọi người chạy từ chân núi lên, thật là làm phiền quá, chút tấm lòng này, mời mọi người uống chén rượu cho đỡ mệt.”

Quản gia kiên quyết không chịu: “Chuyện này đều do tại hạ, trước đó không dặn công tử, trên núi có thợ săn đào bẫy, hại phu nhân gặp nạn, may là phu nhân thoát hiểm rồi, nếu không lòng tại hạ khó an, bạc này thực sự không thể nhận, công tử có việc chỉ cần phân phó một tiếng, tại hạ nhất định nhanh chóng có mặt.”

Lý Minh Doãn cố ý cấp cho, bên kia cố ý không thu, vội vã đem người rời đi khiến Minh Doãn thấy áy náy.

“Quản gia nhà này không tệ.” Đông Tử khen một câu.

Lý Minh Doãn thầm đồng ý, có câu chủ nhân sao hạ nhân vậy, có được

quản gia khiếm tôn thông minh như thế này, chủ nhân chắc không phải nói, không khỏi phát sinh lòng muốn kết giao với chủ nhân nơi này.

Lý Minh Doãn trở về phòng, Ngân Liễu đang xúc thuốc cho Lâm Lan,

Ngân Liễu nhìn nhị thiếu gia đi vào, nghĩ lại vẻ mặt tức giận khi nãy của nhị thiếu gia, ánh mắt như muốn ăn thịt người, không khỏi khiếp đảm, vội vã đứng lên một bên, yếu ớt kêu một tiếng: “Nhị thiếu gia...”

Lý Minh Doãn biết Ngân Liễu là nha hoàn Lâm Lan vừa lòng nhất, nhìn thấy Lâm Lan cho mọi người lui cả ra, chỉ chừa lại Ngân Liễu hầu hạ, cũng biết ý tứ Lâm Lan. Lúc này thân nhiên nói: “Đem thuốc cho ta, người ra ngoài đi.”

Ngân Liễu sợ hãi nhìn nhị thiếu phu nhân.

Lâm Lan ra hiệu cho Ngân Liễu, lúc này Ngân Liễu mới dám giao thuốc mỡ cho nhị thiếu gia, nhanh chóng lui xuống.

Lý Minh Doãn nâng vạt áo ngồi xuống, dáng vẻ ưu nhã, đang muốn giúp nàng thoa thuốc, lại thấy Lâm Lan kéo ông quần xuống, đắp chăn lên, ngượng ngùng cười nói: “Bôi hòm hòm rồi.”

Cái gì là hòm hòm? Chân mày Lý Minh Doãn nhíu lại: “Để cho tôi nhìn vết thương của cô.”

“Không sao mà, chỉ sây xát nhẹ.” Lâm Lan cười cứng ngắc, không phải là nàng ra vẻ căng thẳng mà là không dám cho hắn nhìn.

“Có nặng lắm không, để tôi coi.” Lý Minh Doãn trầm mặt nói.

Lâm Lan ngơ ngác: “Tôi mới là đại phu đó.”

Lý Minh Doãn nói: “Tôi là trượng phu của cô.”

Lâm Lan bật thốt lên: “Giả dối.”

Lý Minh Doãn bị ghen, không hề giận, lẳng lặng nhìn nàng, một bộ dạng, cô không cho tôi xem, tôi cứ xem thì làm sao.

Lâm Lan kiên trì trong chốc lát, liền bại trận, yếu ớt nói: “Vậy anh nhìn xong không được tức giận nhé.”

Lý Minh Doãn ho khụ khụ một tiếng: “Nhìn rồi hãy nói.”

“Đáp ứng thì mới cho nhìn.” Lâm Lan kiên trì nói.

Hai người trừng mắt hồi lâu, Lý Minh Doãn nhìn nàng bĩu môi, vẻ mặt rất đáng yêu nhưng sắc mặt hơi tái đi, lộ ra vẻ đáng thương, không khỏi mềm lòng: “Được rồi, không tức giận.”

Lúc này Lâm Lan mới chậm chậm kéo ống quần lên.

Chỉ thấy một vết da bị bong ra từ dưới bắp chân kéo lên tới đầu gối, vẫn còn dính tơ máu, nhìn mà giật mình.

Về đau lòng không nén nổi lan trong mắt, sắc mặt Lý Minh Doãn càng thêm nghiêm túc, không nói một lời dùng bông vải chấm thuốc mỡ, nhẹ nhàng xoa trên vết thương của Lâm Lan, vừa thoa vừa nhẹ nhàng thổi.

Động tác của hắn rất ôn nhu, vẻ mặt rất chăm chú, so với Bạch Huệ cùng Ngân Liễu còn tỉ mỉ hơn. Lâm Lan cắn môi dưới, ánh mắt bất giác nóng lên.

“Đau không?” Bồi đến chỗ vết thương nhìn có vẻ nghiêm trọng, hắn lo lắng hỏi.

“Không đau...” giọng nói trầm trầm có chút nghẹn ngào.

Lý Minh Doãn ngẩng đầu nhìn nàng một cái, trong lòng càng thêm thương xót, động tác tay nhẹ đi vài phần, nhu hòa nói: “Lần này coi như cô mạng lớn, sau này nhớ đừng chạy loạn khắp núi nữa nhé, cần dược liệu gì thì ra tiệm thuốc mua.”

“Ừ...” Lâm Lan biết điều đồng ý một tiếng, hắn không tức giận là tốt rồi.

“Ngoan ngoan dưỡng thương, bằng không, phủ Tĩnh Bá Hầu mở tiệc rượu đầy tháng cô không tham gia được đâu.”

“Ừ...”

“Mấy ngày này nếu nhàm chán, trong thư phòng có mấy cuốn tạp kỹ khá thú vị, có thể xem đấy.”

“Ừ...”

“Đợi sau khi trở về, cô cũng nên học quản gia...”

“Ừ?” Lâm Lan kinh ngạc nhìn hẳn: “Quản cái gì?”

Lý Minh Doãn bôi thuốc mỡ xong, lấy lụa trắng ra, cẩn thận băng bó cho nàng, nhàn nhã nói: “Đương nhiên là quản nhà chúng ta.”

Lâm Lan không hiểu: “Không phải tôi vẫn đang quản sao?”

Lý Minh Doãn liếc nàng một cái: “Cô được coi là quản à?”

Lâm Lan cứng họng, sao còn muốn như thế nào mới coi là quản? Khó hiểu quá...

Lý Minh Doãn băng bó xong, giúp nàng kéo ống quần xuống: “Đừng suy nghĩ, đến lúc đó cô sẽ biết.”

Vết thương thoát nhìn nghiêm trọng nhưng cũng chỉ là xước xát ngoài, qua vài ngày đã kết vảy. Khi đi bộ lên núi Lâm Lan rất vui vẻ nhưng lúc này Lý Minh Doãn muốn nàng ngồi cáng tre xuống núi, đến chân núi lập tức lên xe ngựa, tới Lý phủ lại ngồi kiệu mềm, đưa nàng về thẳng Lạc Hà trai.

Lâm Lan oán thâm, quả là đáng kinh ngạc.

Về đến trong nhà, thực tại làm Lâm Lan vô cùng kinh hãi.

Ngọc Dung đang cầm một chồng danh mục quà tặng rất dày đưa cho nàng: “Nhị thiếu phu nhân, những thứ này đều là mọi người đưa đến lúc người cùng thiếu gia không có ở đây.”

Lâm Lan im lặng lật lật danh mục, trong lòng tính toán, những đồ này đổi ra bạc thì khoảng bao nhiêu nhỉ?

“Nhị thiếu gia xem chưa?”

“Nhị thiếu gia không có nhìn, chỉ nói giao cho nhị thiếu phu nhân xử lý.” Ngọc Dung trả lời.

“Đồ đâu?” Lâm Lan hỏi.

Ngọc Dung lưỡng lự nói: “Đồ phu nhân thu, chỉ đưa danh mục quà tặng tới.”

“Cái gì?” Lâm Lan suy t chút sặc khí, không khỏi cất cao giọng mấy phần, thế này là có ý gì? Danh mục quà tặng đưa tới, đồ thì không đưa tới là sao?

“Nô tỳ cũng rất buồn bực chuyện này, không biết phu nhân có ý gì.” Ngọc Dung lộ rõ vẻ không cam chịu.

“Chuyện này lão gia biết không?”

Ngọc Dung nói: “Đồ đưa tới lão gia cũng biết, phần lớn tới tặng lễ là gặp lão gia nhắn lời, nhưng lão gia chỉ thu, phần nhận về xử trí thế nào, sợ là không rõ.”

Lâm Lan cắn răng, đi đi lại vòng trong phòng: “Không có việc gì, ta sẽ nghĩ biện pháp xem ý tứ bà ta, nếu bà ta vui vẻ đưa đồ tới đây thì thôi, nếu nghĩ giữ lại, ta nhất định bắt bà ta phải nhả ra.”

Ngọc Dung nói: “Đúng vậy, không thể để phu nhân trắng trợn cướp lấy tiện nghi, chuyện này phải nhanh chóng làm. Nô tỳ từng nghe có mẹ chồng cưới vợ cho con trai không muốn mất cửa, ngấm đi làm đồ giả, đem thành đồ thật, đến lúc biết được tất cả đều là đồ giả thì người đã gả rồi, đâu nói được gì nữa.”

Không phải chứ? Mà có thể lắm, mụ phù thủy có chuyện gì mà không làm được. Lâm Lan liền nói: “Ngân Liễu, mài mực cho ta.”

Ngân Liễu vội vàng vâng dạ đi mài mực.

Lâm Lan nói: “Trước tiên ta sửa lại danh mục quà tặng chút, buổi tối sẽ cầm sang hỏi phu nhân.”

Ngọc Dung có chút bận tâm: “Phu nhân có đáp ứng không?”

Lâm Lan biến sắc: “Bà ta không muốn cũng phải đáp ứng.”

Lâm Lan bỏ ra chừng một canh giờ mới phân loại sửa sang lại danh sách lễ vật rõ ràng.

Lý Minh Doãn ra ngoài có việc, tới giờ cơm cho Đông Tử về truyền lời, bảo là có chuyện về muộn, Lâm Lan không cần chờ hấn.

Lâm Lan ăn cơm tối xong, đem theo Như Ý tới An Hòa đường.

Thi lễ xong, mụ phù thủy làm bộ hiền hậu, cười ha ha gọi Xuân Hạnh dẫn chỗ cho Lâm Lan.

“Ở biệt viện có quen không?” Hàn Thu Nguyệt ôn hòa hỏi.

Lâm Lan mỉm cười nói: “Bên kia rất tốt, hơn nữa vô cùng thanh tĩnh.”

“Xem khí sắc con không tệ, nhìn mặt còn tròn hơn trước lúc ra ngoài, có thể thấy là rất tốt.” Hàn Thu Nguyệt cười nói.

Lâm Lan trầm nghĩ: Cũng nhờ Lý Minh Doãn, hằng ngày ép nàng ăn thịt, cá, gà, bò... lại không cho nàng đi ra ngoài, có thể không mập sao? Nàng cười nhạt nói: “Trong núi thanh nhàn, không có chuyện gì làm, dĩ nhiên là béo phì rồi, không giống ở nhà, một đống chuyện vặt, hôm nay vừa về đã bận rộn sửa sang danh mục quà tặng từ lúc trưa, những người này nhiệt tính quá, Minh Doãn chỉ đỡ thi Hương mà bọn họ đã đưa nhiều lễ vật như vậy.”

Hàn Thu Nguyệt tỉnh bơ cười nói: “Đây chẳng phải bởi vì Minh Doãn là con Hộ Bộ Thượng Thư sao? Có ít người thường ngày có thể tới cửa kết giao, lúc này có thể coi là cơ hội tốt.”

Lâm Lan cười khan ha ha, ý ngụ phù thủy là, những lễ vật này là nhìn mặt mũi lão già kia mà đưa tới, cho nên bà ta giữ lại là chuyện đương nhiên.

“Mẫu thân nói cũng đúng, nhưng trên danh mục quà tặng viết là tên Minh Doãn, tương lai những người này là muốn đi lại với Minh Doãn.” Lâm Lan mỉm cười nói.

Chương 097 – Vô sỉ

“Nào có phải trả ân tình cho nhiều người vậy, chúng ta nhận là bọn họ đã cao hứng lắm rồi.” Hàn Thu Nguyệt nở nụ cười nhẹ.

Lâm Lan không muốn quanh co lòng vòng cùng bà ta, mặc dù nàng không phải kiểu người thích cứng rắn, nhưng đối phó với dạng người không biết xấu hổ thì dứt điểm vẫn hơn.

“Mẫu thân nói cũng đúng, lần này con dâu cùng Minh Doãn không ở nhà, thật là khiến phụ thân cùng mẫu thân gặp không ít phiền toái, hiện tại con dâu đã trở về, những chuyện này không dám phiền mẫu thân nữa, con dâu sẽ xem xét chuyện lễ vật người ta đưa tới, cần thận xem xét.” Lâm Lan cười khẽ mà nói.

Điền mama đứng một bên cười lạnh nói: “Nhị thiếu phu nhân hình như không yên lòng phu nhân để đồ ở đây?”

Lâm Lan cười như không cười nói: “Điền mama muốn khích bác ly gián sao?”

Điền mama vốn định chơi nhị thiếu phu nhân một vố, không nghĩ tới nhị thiếu phu nhân không lưu tình chỉ thẳng mặt mình, nhất thời sừng sốt, tuy nhiên bà ta chỉ sững sờ trong chốc lát, liền có kế sách đối ứng: “Nhị thiếu phu nhân vào Lý phủ chưa lâu, Lý phủ có quy củ thế nào chắc nhị thiếu phu nhân chưa biết hết, tất cả đều thu vào khố phòng Lý phủ, chi gì cũng phải thông qua sự đồng ý của phu nhân, nhị thiếu phu nhân trẻ tuổi, chưa hiểu hết chuyện nhà, hiện tại lại không ở riêng, chuyện này đương nhiên là phu nhân sắp đặt.”

Đây gọi là muốn trắng trợn cướp đoạt a.

Lâm Lan ra vẻ kinh ngạc: “Thì ra trong phủ còn có quy củ như vậy.”

Hàn Thu Nguyệt mỉm cười nói: “Danh mục quà tặng đang ở chỗ con, thu cái gì con cũng đã biết, tương lai các con có chuyện cần dùng, chỉ cần nói với ta, nếu tương lai ở riêng, những đồ này tất nhiên cũng là của các con.”

Lâm Lan tỏ vẻ khiêm nhường hỏi: “Ý mẫu thân là, chúng con cần chi gì cũng phải hỏi ý mẫu thân sao?”

Hàn Thu Nguyệt khẽ gật đầu: “Cái này là đương nhiên.”

Lâm Lan thở ra một hơi dài, cười nói: “Vậy thì thật tốt quá, nói thật, con dâu không thể để ý hết việc nhà, nghĩ tới đã đau đầu, mẫu thân đảm bảo giúp đỡ, đúng là không gì tốt bằng.” Dừng một chút, Lâm Lan đổi ý tứ nói, cất lời: “Bất quá, trước đây vì bồi bổ cho Minh Doãn mà tiêu một khoản không ít, con dâu sớm đã xấu hổ vì ví tiền rỗng tuếch, con dâu đang khó xử, hôm qua lại nghe Minh Doãn nói, phủ Tĩnh Bá Hầu làm đầy tháng, muốn đưa tặng một phần hậu lễ, một huynh đệ của chàng thăng quan trong quân doanh cũng cần đưa tặng một phần hậu lễ, còn có tứ Hoàng tử, Thái tử, Thái phó Bùi đại nhân, ân sư Trần đại nhân... đều phải đáp lễ.” Lâm Lan bẻ ngón tay tính, mười ngón tay đã hết mà còn chưa xong, nhìn qua sắc mặt mặt mù phù thủy từ từ chìm xuống.

Lâm Lan cười thâm, lại nói: “Những phần lễ này không thể nhẹ, con dâu

đang nhúc đầu không biết nên chuẩn bị như thế nào, nếu mẫu thân đã có lời giúp chúng con vậy thì tốt quá, tuy nhiên Minh Doãn cũng đã có ý tứ một vài phần lễ, con dâu không biết trong phủ có không, không thể làm gì hơn là đưa danh mục chàng đã nghĩ tới, cái này xin giao lại cho mẫu thân.”

Vừa nói Lâm Lan vừa lấy ra một chồng danh mục quà tặng, để Như Ý đưa cho mụ phù thủy. Đã sớm nghĩ mụ phù thủy sẽ không dễ dàng giao đồ ra, nàng liền chuẩn bị sẵn phương án hai, không giao đồ ra, vậy thì chích một phần máu của người, khiến cho người đau lòng chết đi.

Hàn Thu Nguyệt nhìn qua chồng danh mục quà tặng một lượt, thiếu chút sắc khí, Lâm Lan rõ ràng lừa bịp tống tiền. Nhưng những thứ này đúng là cần chi, chỉ tại bà ta tự mở miệng, ai biết Lâm Lan mở miệng lớn như vậy?

“Nếu lần này Minh Doãn thi Đình thuận lợi, chính thức làm quan, chỉ sợ tương lai xã giao mỗi lúc một nhiều, aiz... Thật là mệt mỏi.” Lâm Lan ra vẻ sầu khổ thờ dài.

Hàn Thu Nguyệt nghe mà đổ mồ hôi lạnh, ý tứ Lâm Lan, những thứ này chỉ là khúc nhạc dạo, còn chưa phải vấn đề chính?

Bà ta bình tĩnh tới mức nào thì lúc này cũng trở nên rối loạn, vốn còn muốn giữ lại lễ vật, nếu bọn chúng không đề cập tới là tốt nhất, trước tiên sẽ lảng vấn đề khác, bí mật trao đổi lễ vật... không nghĩ tới Lâm Lan không những không nói tới chuyện đòi lễ vật, ngược lại còn dựa vào lời bà ta đưa ra vấn đề khó khăn.

Khóe miệng Điền mama đứng một bên rúm ró co giật, lo lắng nhìn phu nhân, sợ rằng phu nhân không kiềm chế được mà bộc phát.

Hàn Thu Nguyệt âm thầm điều chỉnh hô hấp, cố gắng tỉnh táo lại, sao bà ta lại có thể Lâm Lan dặt mũi đi như thế này được?

“Bình thường, xã giao là chuyện cần làm, nhưng lễ vật phủ chúng ta đem tặng đều có định chế, con nghĩ ra danh sách quà tặng này liệu có ổn không? Theo như con viết ra, cho dù nhà có núi vàng núi bạc cũng hết, hay là để ta thay các con an bài.” Hàn Thu Nguyệt cười nhạt nói.

Lâm Lan ra vẻ khó xử: “Nhưng danh mục quà tặng này Minh Doãn đã nhìn rồi, nói rất tốt, dù sao người ta cũng tặng mình nhiều đồ tốt như vậy, coi như là vật quy nguyên chủ.”

Hàn Thu Nguyệt cười nói: “Ta thấy hai vợ chồng các con chưa hiểu chuyện cho lắm, chuyện này không cần các con quản, ta sẽ thay các con an bài thỏa đáng.”

Lâm Lan thềm mắng, mụ phù thủy thật quá giao hoạt. Xem ra chuyện này còn phải phí một phen công phu.

“Con dâu thì không sao cả, chỉ sợ Minh Doãn mất hứng.” Lâm Lan lưu lại một câu, đến lúc đó Lý Minh Doãn mất hứng là chuyện của bà, tôi không có trách nhiệm gì.

Hàn Thu Nguyệt vẫn còn có chút kiêng kỵ Lý Minh Doãn, hiện tại hắn đang trong ánh sáng viên mãn, sợ rằng không để người mẹ kế này vào mắt.

Từ An Hòa đường đi ra ngoài, sắc mặt Lâm Lan trầm xuống, mụ phù thủy bắt đầu khó đối phó rồi.

Chạm mặt Diêu mama cùng hai đứa nha hoàn đi tới, nhìn thấy Lâm Lan, Diêu mama vội vã thi lễ: “Lão nô ra mắt nhị thiếu phu nhân.”

Lâm Lan có chút lạ lẫm với Diêu mama này, Như Ý nói nhỏ bên tai nàng: “Đây là Diêu mama.”

Lâm Lan cười gật đầu, ôn nhu nói: “Diêu mama không cần đa lễ.”

Chào hỏi đơn giản, Diêu mama rời đi.

Lúc này Như Ý mới nói: “Vị Diêu mama này gần đây rất được phu nhân trọng dụng, bọn hạ nhân trong phủ đều truyền, Diêu mama muốn chiếm vị trí của Diên mama.”

Lâm Lan không khỏi quay đầu lại nhìn thoáng qua.

Trở lại Lạc Hà trai, Lý Minh Doãn vẫn chưa về, Ngọc Dung vừa nhìn thần sắc nhị thiếu phu nhân thì hiểu chuyện này không thuận lợi, không dám hỏi gì nữa, chỉ cẩn thận hầu hạ.

Lâm Lan một tay chống cằm, một tay khẽ cầm nắp chén gạt gạt miệng chén trà, nghĩ nghĩ, phải làm thế nào mới tốt đây? Không thể dẫn người chém giết, sớm biết như vậy, nàng sẽ ở nhà thu lễ, thu xong đem thẳng vào Lạc Hà trai, xem mụ phù thủy có dám mặt dày tới dỡ đi không, nhưng mà, bà ta nhân phẩm đã xuống dưới mức âm, da mặt còn dày hơn tường thành,

chuyện gì cũng có thể làm được.

“Nhu Ý, đồ cưới của đại thiếu phu nhân là đại thiếu phu nhân giữ hay là phu nhân đảm bảo?” Lâm Lan đột nhiên hỏi.

Nhu Ý ngây ngốc: “Nô tỳ nghe nói là phu nhân trông coi.”

Lâm Lan lại rơi vào trầm tư, đáng tiếc nàng chưa từng thấy những bảo bối kia, bằng không, nàng cầm bản vẽ đi ra ngoài tìm người phục chế, bất kể mụ phù thủy có làm cái chuyện treo đầu dê bán thịt chó hay không, nhất định sẽ đem chỗ nước bản này dội lên đầu nàng, khiến nàng không thể phân bua.

Ớ? Chưa từng thấy bảo bối thì có gì mà quan trọng, chẳng phải nàng còn có cơ hội tự mình sáng chế sao, đang nghĩ nghĩ, Lâm Lan bỗng nhiên nở nụ cười hắc hắc.

Nhu Ý cùng Ngân Liễu không hẹn cùng nhìn nhau, nhị thiếu phu nhân nghĩ gì mà cười vui như vậy?

Đợi đến giờ Dậu, Lý Minh Doãn cuối cùng trở về.

Bạch Huệ đem trà nóng tới, Lâm Lan cho mọi người lui cả xuống. Hỏi: “Anh đi đâu về vậy? Sao giờ mới trở về?”

Lý Minh Doãn nhàn nhã uống một hớp trà, nói: “Đi gặp lão sư, sắp phải thi Đình, đi thỉnh giáo chút ít vấn đề, trò chuyện xong thì đã muộn.”

Lâm Lan ngồi xuống cạnh hắn, đem chuyện giao phong hôm nay cùng mụ phù thủy kể lại cho Lý Minh Doãn nghe, thần sắc Lý Minh Doãn ngưng trọng, hừ lạnh nói: “Ta thấy bà ta nghèo quen thói rồi.”

Lâm Lan nghe lời này có chút đỏ mặt, giống như nàng cũng yêu tiền vậy, đúng là có nghèo mới hiểu được tầm quan trọng của kim tiền. Bất quá ngay sau đó nàng tự biện giải cho mình, nàng tham tiền nhưng có đạo lý lấy tiền của mình, còn mụ phù thủy thì bất kể, cái gì cũng vợ lấy.

Lâm Lan cười híp mắt nói: “Tôi có biện pháp khiến bà ta chịu không nổi.”

Lý Minh Doãn nhìn nàng: “Nói nghe một chút.”

Lâm Lan bước tới gần khẽ thì thầm bên vành tai hắn, khoe miệng Minh Doãn từ từ cong lên, mắt liếc nàng, trong mắt hiện rõ ý cười cùng than thở,

muốn tìm quẻ kế, quả nhiên không ai nhiều như nàng.

“Anh thấy sao?” Lâm Lan đặc ý nói.

Lý Minh Doãn nhẹ mỉm cười: “Ngày mai tôi sẽ cho người chuẩn bị.”

Ngày hôm sau, lại có người đến tặng lễ, Lý Minh Doãn không có ở phủ, danh mục quà tặng đưa cả đến tay Lâm Lan, Lâm Lan coi xong, không nói năng gì, đem tất cả tiến vào nơi mà mụ phù thủy gọi là khổ phòng Lý gia.

Lâm Lan nghiêm chỉnh làm theo, không nói gì đến chuyện danh mục quà tặng nữa.

Về phía Hàn Thu Nguyệt thì cả một đêm lo lắng, sợ Lý Minh Doãn gây ra động tĩnh gì. Nhìn thấy phản ứng hôm nay của Lâm Lan, tựa hồ, chuyện này cứ thế trôi đi, dần dần tĩnh tâm xuống. Cũng phải, bà ta danh chính ngôn thuận làm, Lý Minh Doãn cho dù mất hứng thế nào đi nữa cũng không có biện pháp tra hỏi đồ bà ta cầm.

Cuối cùng cũng tới kỳ thi Đình, sáng sớm Lý Minh Doãn tắm rửa cho nhẹ nhàng khoan khoái, búi tóc cao, điểm một cây trâm Bạch Ngọc, một thân vận cẩm bào, thắt một cái đai lưng Thanh Ngọc, gắn thêm một khối Ngọc Bích, cả người thoát nhìn vô cùng nho nhã trầm tĩnh.

Thi Đình do Hoàng Thượng tự mình chủ trì, là cuộc thi cấp bậc cao nhất, Lý Minh Doãn thì thông dong bình tĩnh đi dự thi nhưng Lâm Lan ở nhà lại có chút khẩn trương.

Chương 098 – Giường của tôi

Lâm Lan nhìn Minh Doãn một thân hồng bào, đội mũ thêu tinh xảo, tấm tắc khen: “Thật là khí phái, như một Trạng nguyên.”

Một phòng nha đầu che miệng khúc khích cười.

Lý Minh Doãn nhíu mày hỏi nàng: “Nhìn thoải mái chưa? Thoải mái rồi thì ta phải cởi ra thôi.”

Lâm Lan vội nói: “Đừng đừng, người khác muốn còn không được đâu, nếu là tôi, tối nay mặc ngủ luôn, không cởi ra đâu.”

Lý Minh Doãn buồn bực nói: “Nàng không hiểu đội mũ này nóng thế nào đâu, còn đai lưng này nữa, lớn như vậy, ta đeo không quen.”

Lâm Lan nhìn thấy đai lưng kia rộng thùng thình, xem thường nói: “Quan phục chẳng phải cũng như thế này sao? Nếu không, những tướng quân bụng bự sao nhét vào được. Chờ mấy năm nữa chàng làm quan, chắc chắn là đai lưng này vừa vặn đấy.”

Lý Minh Doãn đen mặt, ý nàng là, sau này hẳn sẽ biến thành tướng quân bụng bự sao?

“Được rồi được rồi, không nhìn nữa, Như Ý, mau hầu hạ bốn thiếu gia thay áo.” Hôm nay Lý Minh Doãn đã khoác bộ y phục hồng hồng này đi một quãng đường dài, mọi người cảm thấy hắn mặc hồng bào, cười đại mã, uy phong lẫm liệt, ai biết hắn ngồi trên ngựa, đầu cổ cứng ngắc, ưỡn ngực thẳng lưng mãi mới có uy phong như vậy.

Lý Minh Doãn không để ý tới nàng, trực tiếp đi tới phòng tắm.

Lâm Lan chu miệng nói: “Thật nhỏ mọn, cho những người không quen biết nhìn chán chê, còn những người cực khổ hầu hạ là chúng ta thì không được thưởng thức tí chút.”

Mọi người không nhin được bật cười.

Bạch Huệ nói: “Đây là thi Đình, lại phải dự Quỳnh Lâm yến* , cưới ngựa diều phỏ, sợ rằng nhị thiếu gia mệt mỏi.”

* Quỳnh Lâm Yến: Là yến hội được cử hành vì các tiến sĩ tân khoa sau kì thi Đình, có nguồn gốc từ thời Đại Tống. Tống thái tổ quy định, sau khi Hoàng đế công bố thứ tự tiến sĩ đăng khoa, đồng thời sẽ ban thưởng yến tiệc để chúc mừng. Bởi vì yến tiệc được tổ chức ở Quỳnh Lâm uyển nên mới có tên như vậy.

“Nô tỳ thấy lão gia còn mệt hơn, nô tỳ nghe nói tới giờ lão gia vẫn chưa về, còn đang chờ tiệc rượu.” Cẩm Tú cười nói.

Lý Minh Doãn đổi một thân xiêm y lụa trắng ra ngoài, đầu tóc đã được thả lỏng, Bạch Huệ giúp hắn bện đôi sam, Ngọc Dung đã trải giường xong xuôi, xếp chăn gối ra, sau đó đốt chút hương trầm thơm.

Lâm Lan yên lặng, các nàng ngày ngày tỉ mỉ chu đáo thu xếp, lại không biết, giường này chỉ có một mình nàng ngủ, nhang này thắp chỉ một mình nàng ngủ, đáng thương cho Lý Minh Doãn không được hưởng thụ cũng

không dám phản ứng. Lâm Lan bĩu môi, đi vào phòng tắm rửa mặt thay y phục.

Ngân Liễu muốn đi theo hầu hạ, Lâm Lan nói: “Em giúp ta pha ly nước mật ong, đưa cho nhị thiếu gia pha thêm vào bình Bích Loa Xuân.”

Đợi lúc Lâm Lan đi ra, trong phòng chỉ còn lại Lý Minh Doãn, nhưng là, sao hắn lại nằm trên giường? Giả vờ nhắm mắt ngủ say?

“Này Minh Doãn, đây là địa bàn của tôi.” Lâm Lan đi tới đẩy đẩy hắn.

Lý Minh Doãn không mở mắt, miễn cưỡng nói: “Đừng nói nữa... Hôm nay tôi cưới ngựa, xương cốt sắp rụng rời cả rồi, trên giường thoải mái, tôi muốn ngủ giường...”

Lâm Lan nhăn mũi, oán thăm: Anh là người yếu ớt như vậy sao?

“Nhưng mà tôi muốn đi ngủ rồi.” Lâm Lan nhắc nhở hắn.

Lý Minh Doãn trở mình, nằm lùì vào trong: “Giường lớn như vậy, không phải là không có chỗ ngủ.”

Hử? Hắn đang muốn “chia sẻ” địa bàn với nàng sao? Là Trạng nguyên rồi định biến nàng thành nông nô sao?

“Này này, đây không phải là vấn đề phải ngủ ở đâu, đây là vấn đề danh dự của tôi, danh dự của anh...”

Vẫn giả bộ ngủ, khước miệng Lý Minh Doãn khẽ cong lên, nhàn nhã nói: “Vợ chồng không ngủ cùng một giường mới là có vấn đề, hơn nữa, cô làm Lý phu nhân lâu như vậy, chẳng lẽ còn muốn mọi người coi cô như hoàng hoa khuê nữ sao?”

Lâm Lan buồn bực nói: “Người khác nghĩ sao tôi mặc kệ, nhưng mà anh không thể ngủ chỗ này.”

Lý Minh Doãn lười biếng nói: “Tôi mệt lắm rồi, nếu không tối nay cô ngủ giường nhỏ được không?”

Giỏi lắm, rốt cuộc cũng lòi đuôi cáo rồi, Lâm Lan tức giận nói: “Còn lâu, muốn nằm thì anh đi mà nằm.” Lâm Lan vừa nói vừa nằm lên giường, thăm nghĩ: Tuyệt đối không thể thỏa hiệp, thỏa hiệp một lần, người này nhất định sẽ được voi đòi tiên, sau này nàng chỉ có nước phân đôi giường ngủ, Lâm

Lan quyết định, không nhân nhượng.

Cảm giác được nàng nằm xuống, khoe miệng Lý Minh Doãn lại càng cong hơn.

Lâm Lan buồn bực chốc lát, cảm thấy tức giận quá, kéo sạch chăn mền trên người Lý Minh Doãn trùm kín người mình.

Lý Minh Doãn nhắm mắt lại, một tay mò tới góc chăn, kéo kéo lại.

Lâm Lan lại dùng lực giữ lấy. Người này chiếm giường của nàng tạm thời không nói, giờ ngay cả chăn mền của nàng cũng muốn đoạt sao.

“Đây không phải là chăn mền của anh.” Lâm Lan kiên quyết bảo vệ lợi ích của mình.

Sau đó Lý Minh Doãn làm hành động khiến Lâm Lan há hốc mồm, hấn đưa lưng về phía nàng, lại còn dịch dịch ra xa, không quên kéo một góc chăn che ngang hông, thì thầm: “Thật nhỏ mọn...”

Lâm Lan tức muốn nổi điên rồi, đây rốt cuộc là thế nào đây? Mới chỉ là Trạng nguyên, sao đã bắt đầu không bình thường rồi?

Lâm Lan dùng sức kéo một chút, không có động đậy. Nàng ngồi bật dậy, nhào tới muốn kéo chăn bị hấn kẹp dưới nách về mình.

“Cô làm gì thế?” Lý Minh Doãn quay đầu nhìn nàng, chỉ thấy nàng trợn trừng mắt, hỏn hỏn hỏn hỏn lôi lôi kéo kéo, không khỏi buồn cười, nói: “Chăn mền của cô làm từ tơ tằm, mềm mại ấm áp thật.”

Lâm Lan cả giận: “Cái chăn này thuộc về anh, anh xuống ngủ giường nhỏ đi.”

“Có thể không hẹp hòi như vậy không, tôi chỉ ngủ một đêm, được không?” Lý Minh Doãn nói xong, ôm chăn nhắm mắt lại.

Trong lúc nhất thời không có động tĩnh, trực giác của nàng vẫn duy trì tư thế cũ, hơn nữa khẳng định mắt còn trợn tròn to hơn, chăm chăm nhìn hấn, tìm Lý Minh Doãn đập mạnh, không nhìn được oán thầm: Nha đầu này sau mà ngu si thế hả? Hấn đánh cược chơi trò mặt dày, sao nàng không chịu hiểu chứ? Cùng một “đứa bé” tranh đoạt chăn, đúng là ức khí mà.

Lâm Lan chép miệng, mắt đỏ lên, bò dậy, giật một cái chăn khác... ôm

xuống giường nhỏ.

Chốc lát, Lý Minh Doãn giật mình, quay đầu nhìn, thấy nàng ôm chần ngồi trên giường nhỏ, ánh mắt vô cùng u oán nhìn hắn.

Lý Minh Doãn thảm than, xem ra chiêu này của hắn không linh, nha đầu này vốn không có khiếu lĩnh hội vấn đề “thâm thúy”. Lý Minh Doãn phần nộ rời giường lớn, đi tới bên giường nhỏ, ngồi xuống cạnh nàng: “Được rồi, cô về giường lớn ngủ đi.”

Lâm Lan thấy mưu kế được như ý, trong lòng âm thầm đắc ý nhưng trên mặt vẫn làm ra bộ đáng thương, u oán nói: “Anh vừa mới thi đỗ Trạng Nguyên đã khi phụ tôi, đợi tương lai anh làm đại quan, xem ra tôi chỉ còn nước ngủ ở sàn nhà thôi.”

Khóe miệng Lý Minh Doãn giật giật, chuyện này có liên quan đến nhau sao?

“Tôi nào dám, tại tôi đang mệt mỏi quá thôi.” Lý Minh Doãn cũng không biết nên nói gì, vạn nhất hắn nói thật, nàng không chấp nhận, hù dọa khiến nàng chạy thì sao? Thôi được rồi, được rồi, cứ tiến hành từ từ, từ từ sẽ được.

Nghe hắn thở dài, Lâm Lan bỗng nhiên cảm thấy mình cũng hơi quá đáng, Lý Minh Doãn vẫn luôn khiêm nhượng với nàng, lại hiền lành nói: “Hay là anh ngủ giường tôi đi, hôm nay tôi ở đây nghiên cứu cả đêm.”

“Thôi không sao, giường nhỏ không vững, cô ngủ không quen, mau về giường đi, tôi mệt quá rồi.” Nói xong hắn lấy chần từ trong ngực nàng, nằm lên giường nhỏ ngủ.

Cứ như vậy, Lâm Lan cảm thấy ngượng ngùng, đẩy đẩy cánh tay hắn: “Anh lên giường lớn ngủ đi, tôi ngủ đây cho.”

Lý Minh Doãn mở mắt ra, nhìn nàng, thản nhiên nói: “Hoặc là cùng nhau ngủ giường lớn, hoặc là cứ như vậy.”

Lâm Lan nghiêng răng, mắt liếc về phía giường lớn, trong lòng có chủ ý, nàng chạy đến ôm lấy cái gối lớn để dọc giữa giường, cài đặt phòng tuyến xong, cuộn mình lọt thỏm trong chần, vỗ vỗ tay xuống phần giường bên ngoài, cười híp mắt nói: “Một đêm thôi đấy.”

Lý Minh Doãn gắng nhịn cười, vội ôm chần tới.

Đèn tắt, trong phòng cuối cùng cũng an tĩnh.

Nhưng trong lòng Lý Minh Doãn thì không hề an tĩnh chút nào, mặc dù cách nhau một cái gối lớn nhưng loại cảm giác gần trong gang tấc này, rất xa lạ... rất ngọt ngào... Mượn ánh trăng sáng, thấy mái tóc mượt như lụa của nàng phiêu tán trên gối, lộ ra cổ trắng nõn như sứ, qua chăn bông mơ hồ thấy được những đường cong đẹp đẽ của cơ thể nàng, nha đầu này, thật khiến người ta không tự chủ được mà tim đập liên hồi.

Thật ra thì Lâm Lan cũng không ngủ được, đang nhớ lại một mẩu truyện cười, một đôi nam nữ ngủ cùng giường, nữ ra vẻ căng thẳng tìm chuyện tán gẫu, nói: “Nếu như anh vượt qua phòng tuyến, anh chính là cầm thú.” Kết quả sáng hôm sau tỉnh lại, người nam thật sự không vượt qua phòng tuyến, người nữ tức giận, nói: “Anh quả thực ngay cả cầm thú cũng không bằng...”

Trước kia mỗi lần nghe truyện này nàng đều cười ngặt nghẽo, nhưng hiện tại, tình hình này lại diễn ra với mình, nàng cười không nổi. Nàng biết Lý Minh Doãn đối với nàng rất tốt, nhưng lại không phải thứ tình cảm kia giữa nam và nữ... Tình cảm giữa hai người chỉ là một loại hợp bằng hữu hợp tác, có sự tín nhiệm cùng quan tâm. Nàng không cho mình là một người kém cỏi, nhưng quan niệm cổ nhân thâm căn cố đế, Lý Minh Doãn cưới nàng là sự sỉ nhục với cha hắn, nhưng nàng có năng lực chiến đấu cường hãn như vậy, tạm thời vẫn yên ổn. Nhưng hiện tại hắn đã đổ Trọng nguyên, tiền đồ sáng lạn, tương lai nhất định sẽ cưới một thiên kim tiểu thư môn đăng hộ đối... Lâm Lan không khỏi thở dài một tiếng, báo cho chính mình, tuyệt đối không thể tự mình đa tình, tránh phá hư bầu không khí hợp tác đang tốt đẹp.

Chiều nay hai người đều không được ngủ, người thì mệt mỏi, người thì lo lắng, giờ không ngủ được mà lại không dám động, rốt cuộc hồi lâu cũng mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Đồng hồ sinh học trước giờ của Lâm Lan luôn chính xác, Lý Minh Doãn cũng không phải người có thói quen ngủ nướng, nhưng sáng hôm nay, Ngân Liễu cùng Bạch Huệ mắt thấy trời sáng choang mà bên trong vẫn không có động tĩnh gì, rất do dự, không biết có nên đi đánh thức không.

“Có nên gõ cửa không?” Bạch Huệ hỏi ý kiến.

Ngân Liễu trù trù : “Hay là chờ một chút đi.”

“Nhưng mà sắp tới giờ thỉnh an rồi.” Bạch Huệ lo lắng nói.

Ngọc Dung tới thúc giục: “Các người làm gì còn không đi hầu hạ nhị thiếu gia và nhị thiếu phu nhân thay quần áo? Quế tẩu đã chuẩn bị xong điểm tâm rồi.

Lâm Lan cùng Lý Minh Doãn bị một trận tiếng gõ cửa đánh thức, hai người cơ hồ đồng thời mở mắt, Lâm Lan theo bản năng duỗi duỗi chân, sau đó chỉ nghe Lý Minh Doãn “A” một tiếng.

Bạch Huệ lo lắng nói: “Nhị thiếu gia, người không sao chứ?”

Giấy lát truyền đến giọng ngái ngủ của nhị thiếu gia: “Không có chuyện gì...”

Lâm Lan gắt gao chôn kín cả người trong chăn, trong lòng oán thầm bản thân quên mất tướng ngủ của mình rất xấu, vừa rồi mới phát hiện nàng sớm đã lướt qua bên gối lớn, gác chân trên đùi của hắn, mà... mà... vừa rồi còn... duỗi duỗi vào... cái kia. A a a a, Lâm Lan cắn chặt, hận không thể giết chết chính mình.

Lý Minh Doãn nghĩ đến mới vừa rồi thiếu chút nữa bị nàng “đoạt mạng”, mặt đỏ bừng lên, quần bách không ngừng, nhìn về phía cái gối lớn thì thấy Lâm Lan đã chui tọt vào chăn, bất giác buồn cười, còn nói chia cách phòng tuyến với hắn, kết quả, người vượt tuyến là nàng... Khó trách tối qua lúc nằm mơ muốn chạy cũng không chạy được...

Chương 099 – Nghe chê cười

Trốn được một lần, không trốn được mười năm, lúc trước còn có cơ chuẩn bị thi Đình để trốn tránh, hiện tại, Lý Minh Doãn đã là Trạng nguyên, được phong làm tu soạn Hàn Lâm viện, tuy nói chỉ là tiểu quan lục phẩm nhưng đương triều không có Tiến sĩ nào được vào Hàn Lâm, nhất thời lệ cũ nội các có biến động, Lý Minh Doãn có thể trở thành nhân vật tân quý giới quan trường, đương nhiên xã giao nhiều hơn là không tránh khỏi.

Lâm Lan thu danh mục quà tặng đến mỗi tay, mà mụ phù thủy thu lễ vật đến mỗi tay.

Mọi người Lạc Hà trai không phục lắm, nhị thiếu gia thi trúng Trạng nguyên, kết quả người được tiện nghi nhất là phu nhân.

Lâm Lan vẫn tỏ ra bình thường, mấy người Ngân Liễu nói vài câu bực bội, còn bị nàng khiển trách: “Đây là quy củ trong phủ, dĩ nhiên phải làm theo quy củ.”

Cứ như vậy, bọn hạ nhân trong phủ cảm thấy lời nói phu nhân Trạng nguyên không có trọng lượng.

Đào mắt, tiểu thế tử phủ Tĩnh Bá Hầu đã đầy tháng, vợ chồng Lý Minh Doãn đương nhiên trong hàng ngũ được mời.

Cầm lấy lễ vật chúc mừng mũ phù thủy chuẩn bị, Lâm Lan không khỏi tức giận mắng: “Cái mũ phù thủy này thật không biết xấu hổ, một cái khóa vàng, một đôi vòng tay bạc, hai cây vải lụa, kiểu như tiểu thế tử đi ăn xin ấy.”

Lý Minh Doãn lạnh lùng cười một tiếng: “Trước hết cho bà ta đặc ý vài ngày.” Ngay sau đó lấy một cái hộp giao cho Lâm Lan: “Đem cái này thêm vào, phía trên này đều có ký hiệu Diệp thị.”

Lâm Lan liếc xéo hẳn, mỗi lần nàng xảy ra chuyện gì, Lý Minh Doãn suy nghĩ chốc lát đã tìm ra cách, phát huy năng lực rất nhanh. Đoán chừng hẳn lại nghĩ ra cái gì hay ho rồi.

Lâm Lan cười như tên trộm, nhận lấy đồ.

Hai người ngồi xe ngựa một lúc thì tới nơi, nam nữ mỗi người được chiêu đãi một chỗ, cho nên tới phủ Lý Minh Doãn cùng Lâm Lan tự động tách ra.

Phương mama tự mình đến nghênh Lâm Lan.

Lâm Lan hỏi: “Phu nhân khỏe không? Tiểu thế tử ngoan chứ?”

Phương mama cười đến híp mắt lại, sang sảng nói: “Hảo hảo, rất tốt ạ, tiểu thế tử trắng trắng mập mập, mỗi khi trêu thì cười toét miệng, cực kỳ khả ái, sáng nay vừa mới cân qua, được mười lăm cân nặng rồi ạ.”*

* 1 cân (市斤, jin) = 10 lượng = 500g. Tương đương là 7kg đầy ạ.

Lâm Lan nghe xong thật cao hứng, vì giữ được đứa nhỏ này mà nàng tổn không ít tâm tư, hiện tại đứa nhỏ đầy tháng khỏe mạnh, nàng cũng có cảm giác rất mãn nguyện.

Hôm nay Chu phủ nghênh đón khách ở sảnh lớn, Lâm Lan hoa cả mắt, chỉ thấy một phòng những người là người mặc tơ lụa xa xỉ đủ màu, trang sức chói lóa từ những vị phu nhân tiểu thư. Dĩ nhiên, nàng không biết ai với ai cả.

Phương mama tìm kiếm trong đám người chốc lát, không thấy phu nhân đâu, một đứa nha hoàn nhận ra Lâm Lan, vội vàng nghênh tiến lên nói: “Lý phu nhân, tiểu thế tử mới tè ướt, phu nhân vừa ôm tiểu thế tử đi thay tã rồi.”

Phương mama cười nói: “Lý phu nhân, phu nhân ở đây chút, phu nhân nhà ta lập tức ra ngay.”

Lâm Lan biết Phương mama cũng rất bận rộn, liền nói: “Phương mama, mama bận gì cứ làm đi, không cần để ý ta đâu.”

Lâm Lan tìm chỗ trống ngồi xuống, nghe được mấy phu nhân bên cạnh nói chuyện phiếm.

“Lý gia năm nay thật đúng là ra hết danh tiếng...” Một phu nhân nói, giọng thánh thót như ngọc.

“Nhị công tử Lý gia thật là một nhân vật nổi tiếng, lúc trước chết sống muốn lấy một cô gái nông thôn làm vợ, nghe nói bị Lý Thượng Thư mắng cho một trận, công tử không chịu, cuối cùng Lý Thượng Thư phải đáp ứng cho người ta vào cửa, lúc này chưa được bao lâu, người ta lại khoác lụa hồng trúng Trạng nguyên, nam tử có cả tài lẫn mạo thế này trên đời khó tìm thấy người thứ hai lắm...” Một phu nhân phụ họa nói.

Mọi người hòa nhau mỗi người một câu, vẻ mặt mỗi người một kiểu, người thì hâm mộ, người thì tiếc nuối, chẳng biết hâm mộ chuyện gì, tiếc nuối ra sao... Lâm Lan suy nghĩ, có lẽ là tiếc nuối bản thân không được làm mẹ vợ Lý Minh Doãn đây mà.

Lâm Lan rất hứng thú với đề tài này, vì vậy ngồi yên dự thính.

“Hừ... Các vị chỉ biết một mà không biết hai.” Một gương mặt nổi bật vươn ra cất tiếng hừ lạnh.

Nhất thời mọi người ngưng nghị luận, một người nói: “Ý Ngụy phu nhân là?”

Ngụy phu nhân cười lạnh: “Các người đang khó hiểu vì sao mà nhị công tử Lý gia nhất định phải cưới cô thôn nữ kia phải không?”

Có người nói: “Không phải nói là vì báo ân sao?”

Khóe miệng Ngụy phu nhân lộ ra mấy phần xem thường: “Chuyện báo ân như vậy, nữ nhân nào có thể làm được? Chính là thứ thôn phụ hương đã không biết xấu hổ kia, chẳng có chút liêm sỉ nào, biết được nhị công tử Lý gia gia thế hiển hách, tài học xuất chúng, liền sống chết bắt nhị công tử Lý gia đền ơn... aizz... Lại nói, cũng thật xót xa cho vị nhị công tử họ Lý này, hạnh phúc cả đời bị mất trong tay một thôn phụ hương đã, có khổ mà không nói ra lời.”

Có người hoài nghi nói: “Không thể nào đâu, nếu vậy, sao nhị công tử Lý gia còn có thể vui vẻ như vậy?”

“Sao có thể giả được, những chuyện này là ta nghe Phương An tới Diệp gia về nói, Diệp gia đó, các vị biết không? Chính là nhà ngoại nhị công tử Lý gia.”

“Chuyện này thật không? Vậy nhị công tử Lý gia thật quá đáng thương.” Mọi người thôn thức cảm thán.

“Cô gái nông thôn kia đúng là không biết xấu hổ...”

“Đúng đấy, loại con gái vô sỉ như thế, người nào cưới phải đúng là xui xẻo.”

Mọi người lại bắt đầu lên án Lâm Lan.

Lâm Lan cười ha ha, hỏi Ngụy phu nhân kia: “Phu nhân còn biết chuyện gì nữa không?”

Ngụy phu nhân vênh mặt, còn nói: “Ta còn nghe nói cô gái nông thôn kia là một người đàn bà đánh đá, xem ra Lý công tử thảm rồi, haizz...”

“Ai nha, thật là đáng tiếc, hôn sự trước đây của nhà Ngụy phu nhân với Lý gia là bị cô gái nông thôn này quấy nhiễu mà.” Một người thờ dài nói.

Mặt Ngụy phu nhân nổi ngượng ngùng: “Nếu ta sớm biết thôn phụ kia tâm địa hiểm ác, nhất định đã không cho cô ta được như ý.”

Lâm Lan cười nhìn Ngụy phu nhân, thì ra vị này chính là sống chết muốn

gả nữ nhi cho Minh Doãn, là phu nhân Ngụy Thị Lang đây mà, khó trách hận nàng thấu xương, nhưng người ở Diệp gia nói nàng là ai? Lẽ nào là Diệp Hinh Nhi?

“Nhưng ta nghe nói cô thôn nữ kia y thuật rất cao, phu nhân Tĩnh Bá Hầu lần này có thể thuận lợi sinh hạ tiểu thế tử đều là nhờ công lao của cô ấy.” Một phu nhân tới nói.

Lâm Lan nhìn qua, chẳng phải đây là phu nhân Hoài Hóa Tướng quân, Phùng Thục Mẫn sao?

“Y thuật cùng phẩm giá có quan hệ gì?” Ngụy phu nhân phản bác.

“Ha ha, ta nghĩ, nếu nàng có ân với phu nhân Tĩnh Bá Hầu, hôm nay chắc hẳn cũng sẽ được mời.” Phùng Thục Mẫn khẽ gật đầu nhìn Lâm Lan. Thâm nghĩ vị Lý phu nhân này thật thú vị, nghe mọi người nói mình như vậy mà vẫn có thể im lặng ngồi nghe.

Mấy phu nhân nhất thời nhìn chung quanh, nhưng không ai biết cô gái nông thôn kia trông như thế nào, không biết có bộ dạng ra sao?

Ngụy phu nhân hừ lạnh nói: “Tiếc là không có cô ta ở đây, nếu cô ta ở đây, tôi sẵn sàng dạy dỗ cho cô ta biết cái gì gọi là liêm sỉ.”

Phùng Thục Mẫn nghe không nổi nữa, muốn mở miệng bác lại vài câu.

Lại thấy Lâm Lan che miệng cười khẽ, nói: “Ngụy phu nhân thật là một người thẳng thắn.”

Ngụy phu nhân thấy vị phu nhân trẻ tuổi này niềm nở, liền sinh lòng hảo cảm với nàng, cười nói: “Ta trước giờ có sao nói vậy.” Dùng một chút hỏi: “Xin hỏi là phu nhân nhà ai? Xưng hô như thế nào?”

Lâm Lan cười nói tự nhiên: “Phu gia* họ Lý, thật ngại quá, ta chính là thôn phụ mà phu nhân nói kia.”

* Phu gia: nhà chồng

Mặt Ngụy phu nhân vừa sáng lạn vô cùng đột nhiên co quắp lại, lúng túng vụn phần, mấy vị phu nhân vừa tham gia lên án Lâm Lan cũng ngưng ngáp quay mặt đi, hoặc làm bộ như uống trà, hoặc lấy khăn lụa che miệng. Trong lòng lo sợ bất an, lão gia nhà mình còn đang suy nghĩ biện pháp kết giao với Lý Minh Doãn, các nàng lại cư nhiên đắc tội phu nhân người ta.

Phùng Thục Mẫn nhìn những gương mặt lung túng, trong lòng cười thâm, cho các vị chừa thói nói xấu sau lưng người khác, xem mấy người thu dọn kết cục thế nào.

Lâm Lan dịu dàng cười nói: “Nghị hôn hai nhà Ngụy Lý, cả thành đều biết, nhưng bởi vì ta cuối cùng thất bại, cũng khó trách phu nhân hận ta, bất quá hai chữ nhân duyên này quả thật là vô cùng kỳ diệu, chỉ có thể nói thiên kim nhà phu nhân vô duyên với tướng công của ta.”

Một câu nói hời hợt quy chuyện Ngụy phu nhân vì nghị hôn không được nên ác ý chửi bới.

“Hôm nay gặp ở đây, ta thành thật cáo lỗi với Ngụy phu nhân, chúc tử tử Ngụy gia sớm ngày tìm được người như ý.” Lâm Lan cười duyên dáng nói. Sau đó không để ý khuôn mặt bị đè nén tới đỏ bừng của Ngụy phu nhân, đứng dậy hướng Phùng Thục Mẫn thi lễ: “Lâm phu nhân, không nghĩ gặp được phu nhân ở chỗ này.”

Phùng Thục Mẫn thân mật kéo tay Lâm Lan, cười nói: “Còn nhớ tới ta cơ đấy, nhiều ngày như vậy mà không tới gặp ta lần nào...”

“Minh Doãn mới thi xong, vừa qua bận rộn chăm sóc chàng, không đi được...” Lâm Lan tỏ vẻ hiền lành nói.

Hai người vừa nói vừa cười rời đi.

“Vị Lý phu nhân này thật bình thản, nghe chúng ta mắng nàng như vậy, nàng không có chút sinh khí nào lộ ra.” Có người ngưỡng ngùng nói.

“Ta thấy lời nói cử chỉ của nàng không giống thôn phụ hương dã.” Lại có người thêm lời.

“Ừ ta cũng cho là như thế...”

“Haiz... Chúng ta nói nàng như vậy, nàng không hề tức giận, thật là một người rộng rãi độ lượng.”

“Xem ra sau này bớt nghe những lời đồn đại thì tốt hơn.” Có người xem thường liếc Ngụy phu nhân một cái, đứng dậy đi ra.

Sắc mặt Ngụy phu nhân mỗi lúc một khó coi.

Lâm Lan cùng Phùng Thục Mẫn đi tới chỗ thanh tỉnh, Phùng Thục Mẫn mới nói: “Mới vừa rồi sao không nói gì, để người ta cứ nhiên nói láo vậy”

Lâm Lan cười nói: “Ta cảm thấy nên như vậy, chứ lên tiếng lại chỉ khiến người ta chê cười.”

Phùng Thục Mẫn cười nói: “Ta thấy phu nhân là có chủ tâm muốn nhìn các nàng chê cười.”

Lâm Lan che miệng cười khẽ, coi như là chấp nhận.

Chợt nghe nha hoàn thông truyền: “Phu nhân Hầu gia đã tới.”

Lâm Lan nhìn lại, thấy một đám nha hoàn mama vây quanh Kiều Vân Tịch đi ra ngoài, hôm nay Kiều Vân Tịch mặc một thân xanh lá cây, mái tóc đen nhánh búi đơn giản cài một cây trâm, bên tóc mai cài trâm hoa san hô, màu da trắng hồng, mặt mỉm cười, bởi vì cao húng mà lộ ra thần thái hưng phấn, quả nhiên là khôi phục rất tốt.

Không chờ Lâm Lan tiến lên làm lễ ra mắt, Kiều Vân Tịch vừa nhìn thấy nàng đã nhanh chân bước tới.

“Lý phu nhân, cũng tới rồi đó hả.”

Lâm Lan cười nói: “Tiểu thế tử đầy tháng ta có thể không đến sao?”

Kiều Vân Tịch cười nói: “Mau ôm tiểu thế tử tới cho Lý phu nhân nhìn một cái.”

Bà vú vội vàng ôm tiểu thế tử tiến lên.

Lâm Lan nhìn thấy trong tay lót một đứa bé trắng trẻo mập mạp đang tươi cười, đôi mắt đen lúng liếng, sống mũi thật cao, cái miệng nhỏ nhắn phì phì bọt sữa, quả nhiên vô cùng khả ái.

“Ta có thể ôm một chút không?” Lâm Lan vui vẻ hỏi.

“Dĩ nhiên có thể.” Kiều Vân Tịch khẽ cười nói.

Được phu nhân cho phép, bà vú cẩn thận trao tiểu thế tử cho Lâm Lan.

Chương 100 – Tự rước lấy nhục

Phía bên này Lâm Lan cùng Phùng Thục Mẫn chơi đùa với đứa bé, phía bên ngoài khách quý lại tới, Kiều Vân Tịch vội vàng đi nghênh đón, phút chốc không khí trong sảnh tăng vọt.

Lâm Lan nhìn qua, thấy cả đám người vây quanh một cái đầu mang mũ Kim Phượng lấp lánh, Kiều Vân Tịch nhìn thấy người này sắc mặt thân mật hơn hẳn, các phu nhân khác đồng loạt thi lễ

“Đây là Tề vương phi, nhà mẹ đẻ họ Chương.” Phùng Thục Mẫn giới thiệu.

Ánh mắt Lâm Lan rơi trên người một thiếu nữ đứng cạnh Tam Hoàng phi, một thân xiêm y xanh ngọc thêu chỉ vàng, phía dưới tán váy hoa màu xanh lá mạ, tóc mai buông nhẹ nhàng, phía sau búi lỏng cài trâm phượng, thân thể yếu điệu thon dài, lông mày lá liễu, mắt tựa thu thủy, thanh lệ, khí chất trầm tĩnh... Nàng chỉ lẳng lặng đứng ở nơi đó, mắt nhìn thẳng, khẽ mỉm cười, không hề phô trương mà vẫn mỹ lệ, khiến người ta không thể dời mắt, Lâm Lan thầm khen: Cái gọi là khí chất mỹ nữ cũng chỉ như thế này mà thôi.

“Đây là tiểu thư như ai vậy?” Lâm Lan tò mò hỏi.

Phùng Thục Mẫn cười nói: “Nàng nha. . . Nàng là cháu ngoại Bùi Thái Phó, thiên kim Đại học sĩ Hàn Lâm viện – Bùi Chỉ Thiển.”

Bùi Chỉ Thiển, danh này hình như đã nghe qua ở đâu, Lâm Lan vắt óc suy nghĩ, rốt cuộc nhớ ra, lúc ở Phong An, Trần Tử Dụ đã từng nhắc tới cái tên này.

“Đến đây, ta giới thiệu mọi người.” Kiều Vân Tịch dẫn Tề Vương phi Chương thị hướng bên Lâm Lan.

Lâm Lan nhanh chóng trao đứa trẻ cho bà vú.

“Đây chính là người ta đã đề cập với Vương phi – Lý phu nhân.” Kiều Vân Tịch cười giới thiệu.

Lâm Lan đoan trang hành lễ.

Tề Vương phi tinh tế đánh giá vị Lý phu nhân này, nhìn nàng mặc dù

không phải là tuyết sắc nhưng da thịt trắng nõn mịn màng, mi thanh mục tú, đôi mắt to tròn linh động, nhìn rất vừa mắt. Lại nhìn tư thái hành lễ của nàng, uyển chuyển như nước chảy mây trôi, không để lộ vẻ làm bộ, quan trọng nhất, trượng phu của nàng bây giờ là Trọng nguyên, là đối thủ quan trọng mà Thái tử cùng Tề vương quan tâm, Tề vương phi làm ra vẻ rất thích Lâm Lan, tiến lên một bước cầm tay Lâm Lan cười nói: “Hôm nay có thể gặp Lý phu nhân rồi, đúng là nghe danh không bằng gặp mặt, giờ ta mới hiểu được, Trọng nguyên lang tài hoa cái thế, ánh mắt chọn vợ cũng là bậc cao nhân.”

Tán dương trước mặt nhiều người như vậy, Lâm Lan không khỏi đỏ mặt.

“Vương phi chê cười rồi.” Lâm Lan cười nói.

Tề Vương phi nhìn Kiều Vân Tịch một chút nói: “Không nghĩ tới có người còn trẻ tuổi mà y thuật cao minh như vậy, nhìn Lý phu nhân điều trị cho phu nhân Hầu gia, nhìn nàng bây giờ như thiếu nữ xuân xanh.”

Kiều Vân Tịch cũng cười nói: “Vương phi là khen ta hay chê cười ta đây?”

Tề Vương phi nhìn nàng một cái: “Soi gương đi, chẳng phải sẽ biết sao?”

Mọi người nở nụ cười.

Lâm Lan phát hiện ánh mắt Bùi Chỉ Thiên vẫn ôn nhu lảng lảng đánh giá nàng, nàng không khỏi thu lại ánh nhìn, đối phương hình như đã biết, khẽ cười cười.

Chỉ chốc lát sau, nha hoàn tới hỏi: “Tiệc đã chuẩn bị xong, đã nên khai tiệc chưa ạ?”

Kiều Vân Tịch nhìn ra sắc trời, liền nói: “Khai tiệc.”

Bữa tiệc được bày ở trên một tòa tiểu lầu vườn sau, toàn bộ cửa sổ hướng Nam đều mở ra, đối diện bày một sân khấu, bất quá giờ phút này trên sân khấu chưa có động tĩnh gì.

Kiều Vân Tịch an bài Lâm Lan ngồi ở chủ bàn, Lâm Lan liên tục từ chối, ngồi ở bàn này không phải Vương phi thì là phu nhân quan to trong triều, nàng là gì đây, chỉ là thê tử một tiểu quan lục phẩm, ngồi cùng những người này, nói chuyện ăn cơm không tiện, dĩ nhiên, nếu Tề Vương phi ngồi ở đây,

nàng vẫn sẽ đi, Minh Doãn nói với nàng, Tề vương cũng chính là Tam Hoàng tử, là người ủng hộ đảng Thái tử, Tề vương phi nhiệt tình với nàng chắc chắn không vì bản thân nàng, vì thế tự biết thân biết phận vẫn hơn.

Kiều Vân Tịch không lay chuyển được nàng, không thể làm gì khác hơn là an bài nàng ở bàn phẩm cấp kém hơn, Lâm Lan vừa mới ngồi xuống, cảm giác được sự nóng rực phía sau lưng, quay đầu lại xem, chỉ thấy bàn phía sau mình đều là tiểu thư, ánh mắt của mọi người đồng loạt rơi trên người nàng, trong đó có Bùi Chỉ Thiên, loại ánh mắt này, không chỉ có tò mò tìm tòi nghiên cứu, còn có hờ hững khinh thường, thống hận địch ý...

Được rồi nàng thừa nhận nàng là hiện thân của cô bé lọ lem, đủ sức hấp dẫn sự tò mò cùng đố kỵ của mọi người, nhưng mọi người cũng không nên tò mò tới loại trình độ này chứ, bỗng dung Lâm Lan lại nghĩ tới, Trần Tử Dụ từng đề cập, Lý Minh Doãn ở kinh thành rất được các khuê nữ hoan nghênh, cảm tình của những vị tiểu thư này cũng chính là người ái mộ Minh Doãn?

Lâm Lan hướng các nàng cười ngọt ngào, sau đó quay người lại, lưng thẳng, ngực ưỡn, học bộ dạng của Minh Doãn, ưu nhã bung chén trà trước mặt lên, ưu nhã khẽ nhấp một ngụm, các người thích nhìn thì nhìn cho đã mắt đi.

Sân khấu đối diện vẫn chưa diễn, đoán chừng sau khi ăn xong mới giải trí, có người nói muốn tửu lệnh, mọi người cùng kêu hưởng ứng.

Lâm Lan đảo mắt một vòng, liền phát hiện có mấy vị phu nhân rất nhanh mượn cớ chuồn đi, nhưng nàng thật tò mò, cô nhân chơi tửu lệnh như thế nào, liền ngồi lại nghe nhìn một chút, muốn chuồn đi cũng chưa mượn mà.

Kiều Vân Tịch nói: “Hành lệnh cũng phải có một hành lệnh quan, ai thích hợp?”

Tề Vương phi nói: “Đề cho Chỉ Thiên đi.”

Lập tức có người bên cạnh phản đối nói: “Không được không được, nha đầu Bùi gia đầy bụng thi thư, nếu xuất cả thi thư đó ra, chịu không nổi.”

Bùi Chỉ Thiên đứng dậy cười nói: “Chẳng bằng các phu nhân chơi đoán*, để tỷ muội chúng ta chơi đùa một chút.”

* Chơi đoán: một trò chơi, thường dùng làm tửu lệnh, lấy hạt dưa, hạt sen hoặc các con cờ đen trắng nắm trong lòng bàn tay, để người khác đoán chắn lẻ, số lượng hoặc màu sắc, người đoán trúng thì thắng

Tề vương phi cười nói: “Cũng tốt, các cô nương thường ngày thích ngâm thi tác đối, chúng ta không mấy khi động vào thứ này, uổng công cân não, các người chơi đi.”

Bùi Chỉ Thiên lại nói: “Lý phu nhân cùng chơi nhé.”

Lâm Lan ngỡ ngác một chút, nhưng ngay sau đó cười nói: “Ta không được đâu.”

“Lý phu nhân là phu nhân Trạng nguyên, ca từ thi phú khẳng định không nói chơi, xin đừng khiêm nhường.” Một vị tiểu thư bên cạnh cười nói.

Kiều Vân Tịch có lòng vì Lâm Lan giải vây, cười nói: “Lý phu nhân cùng chúng ta chơi đoán đi.”

Bùi Chỉ Thiên chỉ lẳng lặng nhìn Lâm Lan, đợi chờ câu trả lời của nàng.

Lâm Lan cười nói: “Các vị chơi trước, ta nhìn xem, nếu biết rồi, xin vào chơi.”

Bùi Chỉ Thiên cười nói: “Rất đơn giản, phu nhân nhất định sẽ hiểu.” Ngay sau đó tuyên bố tửu lệnh: “Hôm nay không thi, chúng ta chỉ chơi chữ, không đoán được phạt một chén rượu.”

Lập tức có nha đầu đưa một cái chén tới, tiểu thư ngồi cạnh Bùi Chỉ Thiên nói: “Cái này quá nhỏ, đổi chén lớn.”

Trong lòng Lâm Lan khẽ lo lắng, những tiểu thư này không phải là tìm cách đối phó nàng sao.

Nha hoàn đổi chén lớn tới, Bùi Chỉ Thiên mỉm cười nói: “Ta tới trước, Có Thủy đọc là Thanh, không Thủy cũng đọc Thanh, bỏ Thủy bên cạnh Thanh, thêm Nhật thành chữ Tình. Bên Tây mưa xuống, bên Đông nắng, tuy nói vô tình lại có tình.”*

* 2 câu cuối là thơ trong bài Trúc Tri Từ – Lưu Vũ Tích

Mọi người vỗ tay bảo hay. Bùi Chỉ Thiên mỉm cười, nâng chén nhẹ nhấp một hớp.

Lâm Lan yên lặng, cái này thoạt nhìn cũng không phải là rất khó.

“Đến phiên Trang tử tử rồi.”

Một vị tiểu thư mặt nhỏ dài đứng dậy nhỏ nhẹ: “Có Thủy đọc là Tương, không Thủy cũng đọc Tương. Bỏ Thủy bên cạnh Tương, thêm Vũ thành chữ Suong. Tự xúc tuyết trước cửa nhà, dùng quan tâm đến sương trên mái nhà người khác.”

Mọi người trầm trồ khen ngợi.

“Đến Ngụy tử tử rồi.”

Hôm nay Lâm Lan đối với họ Ngụy đặc biệt nhạy cảm, lúc trước nghe một vị Ngụy phu nhân nói bậy về mình, giờ lại đâu ra một vị Ngụy tiểu thư nữa, Lâm Lan không khỏi nhìn chăm chú, vị tiểu thư này xương gò má cao, thần sắc ngạo mạn, có mấy phần giống Ngụy phu nhân kia.

Chỉ nghe cô ta đọc: “Có Thủy đọc là Khê, không Thủy cũng đọc Khê, bỏ Thủy bên cạnh Khê, thêm Điều là chữ Kê. Gà núi bên nước biếc, không dám đọ bộ lông.”*

* Thu Phổ Ca – Lý Bạch) (thật ra đoạn đầu của cô này không xuôi lắm, vì chữ Kê không phải ghép bởi chữ Khê và chữ Điều

Nói xong cô ta khiêu khích liếc Lâm Lan một cái.

Sắc mặt Kiều Vân Tịch trầm xuống, vị thiên kim Ngụy gia này quá kiêu ngạo rồi, dám trắng trợn giễu cợt Lâm Lan, dùng trò chơi của mọi người để trả thù cá nhân.

Kiều Vân Tịch định mở miệng, Tề Vương phi liền dè xuống tay nàng, khẽ lắc đầu. Tề Vương phi muốn xem Lâm Lan ứng đối như thế nào.

Lâm Lan dĩ nhiên nghe ra ý châm chọc của Ngụy tiểu thư, cười cười, chậm rãi nói: “Có Mộc đọc là Kiều, không Mộc cũng đọc Kiều, bỏ Mộc bên cạnh Kiều, thêm Nữ lại thành Kiều. Vốn được cưng chiều rồi, cần gì quá kiêu ngạo.”

Kiều Vân Tịch nghe xong, tâm tình bình ổn lại, xem ra Lâm Lan cũng không dễ chơi đâu.

Sắc mặt Ngụy Tử Huyền lúc đỏ lúc trắng, vẻ mặt không khác gì mẫu thân mình vừa xong, nghĩ nghĩ một chút lại nói:

“Có Mộc đọc là Tài (nguyên), không Mộc cũng đọc Tài (năng). Bỏ Mộc bên cạnh Tài, thêm Bối thành chữ (tiền) Tài. Xin hỏi phu nhân, yêu Tài

(nguyên) hay (tiền) Tài?”

Lâm Lan ra vẻ kinh ngạc ồ lên một tiếng, hỏi Bùi Chỉ Thiên: “Có hợp với hành lệnh sao?”

Bùi Chỉ Thiên khẽ mỉm cười: “Tử Huyền, cô trái lệnh rồi, phạt một chén.”

Mặt Ngụy Tử Huyền đỏ lên, hai mắt nhìn chăm chăm Lâm Lan, bướng bỉnh nói: “Chén này ta nhận phạt, bất quá kính xin Lý phu nhân đổi lại một câu.”

Lâm Lan lạnh nhạt mỉm cười, chậm rãi đọc: “Có Mộc đọc là Tào, không Mộc cũng đọc Tào. Bỏ Mộc bên cạnh Tào, thêm Mễ là chữ Tao. Tài tử sánh với giai nhân, ai quan tâm có người phá rồi.”

Ngụy Tử Huyền tức thiếu chút nữa đứng không vững, ai biết cô gái nông thôn miệng lưỡi bén nhọn như thế này, cô ta như bị tu hú chiếm tổ, mất thể diện trước mặt nhiều người như thế.

Lâm Lan nhìn cô ta bị chọc tức đến nghẹn, xem thường bụng chén rượu lên nhấp một ngụm, cho cô tức chết đi, dám coi thường Lâm Lan ta như thế à. Hôm nay nhân cơ hội này gỡ gỡ đầu những thiên kim tiểu thư đang ôm ảo mộng với Lý Minh Doãn cho tới tình mộng thì thôi, có Lâm Lan ta ở đây, các cô định âm mưu gì cũng đừng hòng được, tới một người đuổi một người, không sợ rước lấy nhục thì cứ vậy mà phóng tới.

“Quả nhiên là phu nhân Trạng nguyên, tài trí nhanh nhạy, ta thật cam bái hạ phong, nào, chúng ta kính phu nhân Trạng nguyên một chén.” Bùi Chỉ Thiên tới giải vây.

Lâm Lan cười ha ha nói: “Không dám nhận, kính xin Ngụy tiểu thư chịu rượu phạt trước.”

Ngụy Tử Huyền hung hăng trợn mắt nhìn Lâm Lan một cái, tức giận cầm lấy chén rượu uống một hơi cạn sạch. Các tiểu thư cùng bàn đều dùng ánh mắt tỏ ý đáng thương nhìn cô ta, điều này làm cho Ngụy Tử Huyền vốn kiêu ngạo cảm thấy khó chịu, trong lòng thầm mắng bát đại tổ tông Lâm Lan một phen.

Bùi Chỉ Thiên bụng chén rượu như có điều suy nghĩ, cười nhạt, thong dong nhìn Lâm Lan, nhớ tới câu nói vừa rồi của Tề Vương phi, ánh mắt của

Lý Minh Doãn quả nhiên độc đáo.

Tề Vương phi nhẹ nhàng nói: “Vị này Lý phu nhân không đơn giản a.”

Kiều Vân Tịch cười nhẹ nói: “Đó là tự nhiên.”

Tề Vương phi lại nói: “Nàng ta rất hợp tính ta, hôm nào, phu nhân mang nàng tới nhà ta ngồi một chút.”

Kiều Vân Tịch cười khẽ gật đầu.

Chương 101 – Ôm nàng ngủ

Ngụy Tử Huyền nhận phạt hai lần, ai nấy biết phận không dám khiêu khích Lâm Lan nữa, không khí chỗ ngồi náo nhiệt lại, tiệc tan về sau, trò hay mới chính thức bắt đầu diễn. Ở cổ đại không có gì tiêu khiển, mời các đoàn kịch hát tới nhà diễn xuất náo nhiệt được coi là phương thức tiêu khiển thường thấy nhất rồi, dĩ nhiên, phải là nhà có tiền mới làm được.

Kiểu tiêu khiển này Lâm Lan thật lòng không thích chút nào, hiện đại có chiếu bóng ở rạp, có truyền hình, đầy những nam nhân xinh đẹp, cái này nàng nghe không có hiểu rõ, ngồi ở đây nhàm chán cực độ, còn phải giả bộ giữ nụ cười, lúc nào cũng chú ý tư thái của mình, tránh thất thố.

May mắn Lý Minh Doãn kịp thời tới giải cứu nàng, phái người đến thúc giục, Lâm Lan vội vàng đem theo Ngân Liễu tới cáo từ Kiều Vân Tịch, Tề Vương phi thịnh tình mời: “Hôm nào tới Vương phủ làm khách.”

Lâm Lan vui vẻ đáp ứng.

Ra khỏi phủ Tĩnh Bá Hầu, mới lên xe ngựa đã nghe thấy một cỗ mùi rượu nồng nặc, chỉ thấy Lý Minh Doãn miễn cưỡng tựa vào vách xe, mặt hồng như trời quang, hồng một cách kỳ lạ, ánh mắt mê ly nhìn nàng, thần sắc mị hoặc.

Lâm Lan cau mày nói: “Làm sao uống nhiều rượu như vậy?”

Khóe miệng Lý Minh Doãn chậm chạp nâng lên, ngữ khí cũng đặc biệt chậm chạp, lộ ra mấy phần mệt mỏi: “Chỉ uống có mấy chén, là tưu lượng của tôi vốn không tốt...”

Lâm Lan nói thầm rồi một câu: “Thật vô dụng.”

Hắn cũng không giận, khẽ cười nói: “Trước kia đi ra ngoài uống rượu, đều là Tử Dụ cùng Ninh Hưng uống đỡ tôi.”

Lâm Lan lấy khăn cho hắn lau mồ hôi trên trán, một bên nói: “Người gì vô tích sự.”

Lý Minh Doãn bắt được tay nàng, ngheo đầu, thân thể khẽ đảo, tựa vào đùi Lâm Lan.

“Ồ... Anh làm gì thế?”

“Đầu tôi đau quá, cô để cho tôi nằm một lát, về đến nhà đánh thức tôi.” Giọng nói mỗi lúc một thấp dần xuống, giây lát hô hấp trầm ổn.

Hắn say, Lâm Lan không thể làm gì khác hơn là để mặc hắn gồi đầu lên, hô hấp nóng rực của hắn xuyên thấu qua quần áo tản mát trên da thịt nàng, có chút ngứa ngáy, Lâm Lan cắn môi dưới chịu đựng, nàng là người không sợ đau nhưng sợ nhột ngứa ngáy, Lâm Lan tận lực suy nghĩ những chuyện khác, tở như chuyện mẹ con Ngụy gia, tở như Bùi Chỉ Thiển kia, hay tở như Tề Vương phi...

Mẹ con Ngụy thị thì không đáng ngại, họ đều đã là quá khứ, nhưng Bùi Chỉ Thiển này... Lâm Lan cảm giác là lạ, ánh mắt của nàng ta nhìn nàng nhàn nhạt, tựa hồ không mang theo một tia tạp niệm, không mang theo nửa phần uy hiếp, nhưng ánh mắt đó cứ quanh quẩn bên nàng, khiến tâm thần nàng bất an, hoặc là nàng ta không có hứng thú gì với nàng chẳng, hay là Bùi Chỉ Thiển là người giỏi che giấu. Nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy kỳ quái, không có hứng thú sao lại nhìn chăm chăm vào nàng, nàng ta có ý che giấu tâm tình gì đây?

Lâm Lan miên man suy nghĩ, lại nhớ tới Phùng Thục Mẫn đã nói, cha Bùi Chỉ Thiển là Đại học sĩ Hàn Lâm viện, chính là người trực tiếp lãnh đạo Lý Minh Doãn.

Nếu Bùi Chỉ Thiển này thích Lý Minh Doãn, muốn gả cho Lý Minh Doãn, chẳng phải địa vị của nàng sẽ bị uy hiếp sao.

Ách không đúng, nàng đâu phải thế tử chân chính của Lý Minh Doãn, quan tâm những thứ này để làm chi? Lại nói, Bùi Chỉ Thiển cùng Lý Minh

Doãn thật đúng là xứng đôi, so với Ngụy Tử Huyền thì hợp hơn nhiều, tuy nhiên, nàng cùng Minh Doãn có hiệp ước ba năm, trước khi hiệp ước kết thúc, không ai có thể nghĩ tới việc chấm dứt giao kèo, nếu muốn gả cho Lý Minh Doãn, nên biết điều chờ thêm ba năm nữa đi.

Khóe miệng Lâm Lan nhếch lên, suy nghĩ về Bùi Chỉ Thiển nhanh chóng bị gạt đi, lại chuyển qua suy nghĩ về Tề Vương phi.

Hôm nay Tề Vương phi ra vẻ vô cùng nhiệt tình đối với nàng, hơn nữa thoát nhìn giao tình của vị Vương phi này với Kiều Vân Tịch có vẻ không hề ít... gặp gỡ giữa những Vương Công phu nhân này, phần lớn mục đích không tinh khiết, nàng cần cẩn thận ứng đối, tránh thêm phiền toái cho Lý Minh Doãn.

Suy nghĩ lung tung cả đường, xe ngựa ngừng lại, Văn Sơn nói: “Nhị thiếu phu nhân, đã tới nhà.”

Lâm Lan nhẹ nhàng kêu mấy tiếng: “Minh Doãn, tỉnh lại đi, về đến nhà rồi.”

Lý Minh Doãn ngủ như chết, không hề có chút phản ứng nào.

Lâm Lan nắm mũi hần, bị hần tóm được vuốt ve lại, đầu còn chà qua chà lại đùi nàng.

Lâm Lan không có biện pháp: “Văn Sơn, nhị thiếu gia say, gọi không tỉnh, người đi gọi người đưa kiệu có rèm tới, tránh nhị thiếu gia bị gió.”

Khóe miệng Lý Minh Doãn khẽ động, Lâm Lan luôn tỉ mỉ để cho lòng hần ấm áp, có đôi khi nàng huyền thuyên không nói đạo lý, có đôi khi nàng sẽ qua loa khinh thường, nhưng bất luận là chuyện gì can hệ tới hần, nàng đều suy nghĩ cẩn thận hơn bất kỳ ai hết, nàng là cố ý không nói ra hay thật sự không thích hần?

Ba người đồng tâm hiệp lực đem Lý Minh Doãn giả bộ, ba phần say thật bảy phần giả chuẩn bị trở lại Lạc Hà trai.

Bọn hạ nhân bận rộn bung nước thay y phục cho chủ nhân, người này đi qua người kia đi lại, nấu súp giải rượu.

Lâm Lan tự mình thay đổi xiêm y, lúc đi ra ngoài nhìn thấy Bạch Huệ đang tỉ mỉ lau tay lau chân cho Lý Minh Doãn, còn định lau cổ của hần,

không biết làm sao Lâm Lan liền nhớ lại lần trước thấy Lý Minh Doãn, đầu mới vụt ra hình ảnh, trước mắt đã có hiện trường trực tiếp, lại thấy Bạch Huệ cười cười cổ áo Lý Minh Doãn, tuy không phải to lớn rộng rãi nhưng cũng là vòm ngực có chút da thịt.

Mắt thấy tay Bạch Huệ sắp lau tới, Lâm Lan theo bản năng bật thốt lên: “Bạch Huệ, để ta.”

Vừa nói, Lâm Lan vừa tiến lên, không nói gì thêm đoạt lấy khăn bông trong tay Bạch Huệ, cái này thật không xứng với chữ “Đoạt”, bởi vì nàng xuất thủ mau nhưng Bạch Huệ cũng nắm khá chặt.

Ánh mắt Bạch Huệ buồn bã, nhìn nhìn thiếu gia đã say tới bất tỉnh nhân sự, âm thầm xoay người đi đổi nước.

Giả chết thật sự là một loại kỹ năng gian khó, Lý Minh Doãn vốn định giả chết nhân cơ hội làm ra chút gì, kết quả, hắn giống hệt như chết thật, nằm im tùy ý người khác động thủ với mình.

Nghĩ đến chỗ này thì tay Lâm Lan bắt đầu chà xát trên người hắn, máu nóng dâng lên toàn thân Lý Minh Doãn, sùng sục sùng sục từng lỗ chân lông, mặt của hắn lại càng hồng lên.

Mặt Lâm Lan cũng nóng lên, nàng oán thầm: Cũng không phải là chưa từng thấy thân thể lỏa lồ, thời điểm phẫu thuật cho bệnh nhân cũng đã từng sờ qua, có cần thiết khẩn trương như vậy không?

A? Làm sao toàn thân hắn đều đỏ như thế, xem ra say không nhẹ.

Lâm Lan giúp hắn lau sạch sẽ thân thể, nhỏ giọng lầu bầu: “Không có tử lượng còn uống nhiều như vậy, say như heo chết ấy, làm người khác cũng mệt gần chết.”

Lý Minh Doãn nghe nàng mắng hắn là heo chết, trong lòng cố gắng đè nén, thân thể của hắn chẳng phải đang bốc cháy rồi sao, cái đồ phóng hỏa còn mắng người ta là heo chết, có heo nào nhạy cảm vậy không? Nếu nàng dám sờ nữa... ta liền... ta liền...

Lâm Lan khép vạt áo lại cho hắn, kéo chăn qua đắp lên người Minh Doãn, ánh mắt kinh ngạc dừng lại khi thấy cục u cao cao nổi như cọc lều giữa hai chân hắn, Lâm Lan thoáng chốc đỏ mặt hệt như muối muối Quan Công, người này, tiền vốn không nhỏ a, vội vàng đắp chăn lên cho hắn, sợ

liếc nhiều nàng sẽ bị đau mắt hột mắt.

Lý Minh Doãn thầm thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng màn hành hạ cũng đã xong.

“Aiz... Tôi nay giường này lại bị anh chiếm rồi.” Lâm Lan ngồi bên giường than thở.

Ngọc Dung bung chén súp giải rượu đi vào: “Nhị thiếu phu nhân, súp giải rượu đã được, có nên cho nhị thiếu gia uống luôn không ạ.”

“Em nhìn nhị thiếu gia bị hành hạ như thế mà vẫn không tỉnh, làm sao cho uống được? Hay là cứ đem hâm nóng, khi nào chàng tỉnh dậy sẽ cho uống.” Lâm Lan nhìn Lý Minh Doãn đã ngủ say, phát phát tay cho Ngọc Dung lui xuống.

Ngân Liễu cầm cái ống nhỏ đặt ở bên giường: “Nhị thiếu phu nhân, nếu không, để cho nô tỳ ở lại hầu hạ, vạn nhất nhị thiếu gia nôn ói...”

“Không cần, không cần, các em đi xuống nghỉ ngơi đi.”

Ngân Liễu cùng Ngọc Dung liếc nhau một cái, nghe lời lui ra.

Trong phòng không còn ai, Lâm Lan thở phào vài cái, vỗ vỗ mặt mấy cái, bởi vì cười nhiều quá mà cơ hàm như tê dại đi, không khỏi cảm khái: Giao thiệp cũng là một việc tốn sức lực a. Lâm Lan giật một cái chăn, tựa vào đầu giường, nhắm mắt lại, chốc lát đã ngủ say tít.

Lý Minh Doãn chờ thật lâu mới dám động dậy, chỉ dám mở mắt hờ hờ, phát hiện Lâm Lan tựa vào đầu giường ngủ tít mít. Đèn còn chưa tắt.

Lý Minh Doãn khẽ gọi: “Lâm Lan...”

Không có phản ứng, bò dậy tới gần, gọi: “Lâm Lan...”

Vẫn không có phản ứng.

Lý Minh Doãn sùng nịch cười cười, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, cẩn thận từng ly từng tí đặt nàng nằm xuống, nhìn bộ dạng ngủ say của nàng, Lý Minh Doãn khẽ vuốt ve chóp mũi nhỏ xinh, nhỏ giọng nói: “Ngủ như chết vậy, nàng mới là heo ấy.”

Tắt đèn, Lý Minh Doãn cũng nằm xuống, cảm nhận được khối nhiệt độ

cao, Lâm Lan hướng về phía hắn chà chà, đầu đặt lên phần cánh tay của hắn.

Lý Minh Doãn không dám làm một cử động nhỏ nào, sợ đánh thức nàng.

“Bộp” một chân nặng nề gác lên đùi của hắn, Lý Minh Doãn ngạc nhiên quay đầu nhìn nàng. Khóe miệng của nàng khẽ cong lên, giống như rất thích tư thế ngủ này.

Lý Minh Doãn chậm rãi thở ra một hơi, nàng coi hắn là giá đỡ sao.

“Bộp”, một cánh tay đặt ngang trên bụng hắn, nàng tựa như bạch tuộc quấn lấy hắn.

Lý Minh Doãn vừa mới tỉnh tâm, lại bị hù cho giật thót lên tới cổ họng.

Cảm nhận được sức nặng một tay một chân nàng đặt trên người, Lý Minh Doãn buồn rầu, như vậy đến trời sáng, chỉ sợ xương cả người hắn gãy mất, hắn quyết định phải tìm cho mình một tư thế dễ chịu.

Vươn tay trái ra giữa không trung dừng một lúc lâu mới cẩn thận nâng cổ nàng lên, Lâm Lan rất phối hợp, vẫn ngủ mà hơi ngẩng đầu, sau đó thư thái tựa vào phần trên cánh tay hắn.

Bước đầu kế hoạch được như ý, Minh Doãn thực cao hứng, lại từ từ bắt đầu xoay người, di chuyển chân nàng từng điểm từng điểm một, rốt cuộc chuyển thành góc vuông chín mươi độ, cùng nàng mặt đối mặt, khóe miệng Lý Minh Doãn lộ ra vẻ đắc ý, thỏa mãn mỉm cười, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng.

Nàng núp ở trong lòng ngực của hắn, tựa như chú chim non nép vào lòng, Lý Minh Doãn hôn nhẹ lên đỉnh đầu nàng, cúi đầu thì thầm: “Lâm Lan, gả cho ta có được hay không?”

Không biết Lâm Lan có chê cười hắn hay không, ban đầu hắn còn sợ nàng bắt đền hắn, nhưng bây giờ hắn thật sự muốn kết hôn với nàng. Chẳng biết bắt đầu từ lúc nào, hắn thích nàng, nàng không phải tài nữ thông thạo cầm kỳ thi họa, tướng mạo cũng không mỹ lệ như tiên, nhưng tự tin của nàng, thông minh của nàng, giáo hoạt của nàng, thiện lương của nàng, nhiệt tình của nàng, tất cả mọi thứ thuộc về nàng đều thật sự tốt đẹp, ở nàng toát ra sự chân thật ít ai có, một bông hoa đồng nội nhưng tỏa hương ngạt ngào chứ không phải bình hoa. Cùng nàng ở chung một chỗ, bất kể làm chuyện gì, tâm tình cũng sẽ rất tốt, rất vui vẻ, hắn rất hi vọng loại vui vẻ này có thể kéo dài

mãi mãi, cùng nàng đi cả cuộc đời...

“Dạ...” Lâm Lan mơ mơ màng màng nghe thấy có người nói chuyện, chẳng biết là nói chuyện gì, cũng mơ mơ màng màng dạ một tiếng.

Tim Lý Minh Doãn nhất thời chậm một nhịp, nàng đáp ứng?

Chương 102 – Nói rõ ngọn ngành

Sáng hôm sau, Lâm Lan tỉnh lại, Lý Minh Doãn đã không ở trong phòng, nàng khẽ nhăn mày suy nghĩ một chút, đêm qua hình như là nàng dựa vào đầu giường nhắm mắt chút chút thôi mà, sao lại nằm ngủ ngon lành trên giường thế này? Chẳng lẽ là Minh Doãn ôm nàng đặt cẩn thận lên giường? Lâm Lan ảo não vò đầu tóc... Lâm Lan ngơ ngác chính là heo heo heo mà, ngủ như chết vậy, bị khiêng đi ném xuống sông chết đuối cũng không biết.

Buồn bực một trận, Lâm Lan gọi Ngân Liễu tới, hỏi: “Nhị thiếu gia đâu rồi?”

Ngân Liễu nói: “Nhị thiếu gia tiến cung rồi ạ.”

Tiến cung? Lâm Lan nhìn sắc trời mới chợt nhớ ra, muốn vào được Thượng Thư phòng phải thông qua đánh giá, lần này là Hàn Lâm viện đánh giá, lịch sử Hàn Lâm viện mới chỉ xuất hiện chuyện này có một lần, có thể thấy được Lý Minh Doãn là đối tượng nhân tài trọng điểm. Cái này thì hay rồi, hai phụ tử đều ở Thượng Thư phòng.

Chu mama tới bàn chuyện: “Ngày mai Lưu di nương sẽ kính trà*, chúng ta cũng nên đưa tới một phần hạ lễ chứ nhỉ?”

* Kính trà: dâng trà cho phu quân và chính thất.

Lâm Lan nói: “Đưa, dĩ nhiên phải đưa, làm sao mà không đưa?”

Ngọc Dung nói: “Nhị thiếu phu nhân, có nên hỏi thăm tình hình chút không, hình như bên đại thiếu phu nhân không đưa thì phải.”

Lâm Lan xem thường: “Chúng ta tặng lễ vật là giữ thể diện cho lão gia, chúc mừng lão gia, ai dám nói chúng ta? Đại thiếu phu nhân không đưa lễ thì liên quan gì tới chúng ta, việc chúng ta, chúng ta làm.” Nàng xem chừng đại tẩu chắc là không dám tặng lễ, sợ chọc mù phũ thủy mắt húng, nhưng nàng

sợ cái gì chứ? Mụ phù thủy càng mất hứng nàng lại càng cao hứng, biết đâu được lại thuận ý tứ bà ta, bà ta chả cảm động đến rớt nước mắt ấy chứ?

Chu mama cười nói: “Nhị thiếu phu nhân nói rất đúng, cái kia... Đưa những thứ gì, kính xin nhị thiếu phu nhân định đoạt.”

“Mama định đi, không cần quá quý trọng nhưng cũng không nên quá rẻ mạt, cứ bình bình là được.” Lâm Lan nói, một phần tài sản của Minh Doãn là tự hấn quản lý, một phần là Chu mama trông coi, nàng không biết gì, định cái gì được.

Chu mama cười ha ha đưa ra một cái chìa khóa: “Đây là nhị thiếu gia phân phó lão nô giao cho nhị thiếu phu nhân.”

Lâm Lan nhận lấy cái chìa khóa, mờ mịt không giải thích được: “Đây là chìa khóa gì?”

Chu mama đi vào phía Tây thư phòng, lúc sau lấy ra một hộp gỗ cao hơn một thước đi ra ngoài.

“Nhị thiếu gia nói, những đồ này sau này về sau đều giao lại cả cho nhị thiếu phu nhân trông giữ, lão nô sẽ đi lấy sổ sách.” Chu mama vừa nói vừa đưa mắt nhìn Ngọc Dung, cả hai cùng nhau lui ra ngoài.

Lâm Lan hồ nghi ngó hộp gỗ, cái này là bảo bối gì a, Lâm Lan cắm chìa khóa vào ổ, nhẹ nhàng xoay chìa khóa, tách một tiếng ồng khóa được mở ra.

Mở hộp ra, hộp này có ba tầng, Lâm Lan không khỏi nhớ tới hộp đựng nữ trang, kéo ra tầng trên cùng, nhất thời cảm thấy hoa mắt, chăm chú quan sát, là những viên Dạ Minh Châu to như quả bóng bàn, tất cả là mười hai viên. Lâm Lan sợ ngây người, Lý Minh Doãn quả nhiên không phải là có tiền bình thường.

Kéo tầng thứ hai ra, càng khiến Lâm Lan kinh hãi, hồng ngọc, lục bảo, bảo ngọc,... viên nào viên ấy đều là khối lớn, thật là vô giá, còn có vòng phỉ thúy, trâm vàng trâm bạc, ngọc bội... làm người ta hoa cả mắt. Lâm Lan mất bình tĩnh, tùy tiện lấy ra bất cứ thứ nào trong này so với những gì nàng đang có cộng lại cũng đáng giá gấp nhiều nhiều lần, so sánh thế này, nàng thực sự là nghèo thê thảm quá mà.

Chịu đựng hai lần choáng váng, Lâm Lan hít sâu mấy hơi mới chậm rãi kéo ngăn kéo tầng thứ ba ra, ngoài ý muốn, bên trong chỉ có mấy tờ giấy.

Lâm Lan cầm lên nhìn, vừa nhìn kĩ, trong lòng lại một phen chấn động, hai tờ ngân phiếu ngân hàng tư nhân mười vạn lượng, mấy tờ khế ước mua bán nhà, cửa hiệu mặt tiền Tô Hàng.”

“Trước khi Tam tiểu thư rời kinh, chỉ đem theo những thứ này đi, phần lớn là ở lại Lý gia rồi, chỉ một cửa tiệm mặt phố ở cửa Đông lúc này cũng có giá 80 đến 90 vạn lượng, còn có hai tòa thôn trang, trong đó có một toà thôn trang có 120 mẫu ruộng tốt, một tòa thôn trang có hơn 200 mẫu ruộng tốt, ban đầu mua giá không mắc là mất, bây giờ giá thay đổi chóng mặt, sợ là có tiền cũng không mua được.” Chu mama chẳng biết lúc nào đi vào, đứng ở Lâm Lan phía sau, thở dài nói.

Lâm Lan âm thầm tặc lưỡi hít hà, mẹ của Lý Minh Doãn thật là nhiều tiền lắm của a, chẳng trách mà lão già họ Lý và mẹ phù thủy lại sấm soi hai mẹ con Minh Doãn như vậy, Lâm Lan bắt đầu hoài nghi lão già họ Lý có cái gọi là hai bằng Tiến sĩ liệu có là thật không.

“Đây là sổ sách trong nhà, sau này xin giao lại cho nhị thiếu phu nhân trông coi.” Chu mama trịnh trọng đem sổ sách giao cho Lâm Lan.

Lâm Lan kinh ngạc: “Chu mama, mama muốn rời đi ư?”

Chu mama cười nói: “Không phải là lão nô muốn rời đi, mà là muốn nhị thiếu phu nhân trở thành nữ chủ nhân chân chính của Lạc Hà trai.”

Trên đường từ Phong An đến kinh thành, cho đến giờ, Chu mama đã hoàn toàn yên tâm đối với Lâm Lan, xuất thân Lâm Lan không tốt cũng không có vấn đề gì, có thể trở thành hiền thê đảm đang giúp thiếu gia Minh Doãn, hơn nữa còn làm tốt hơn cả những người khác, đây là quyết định của thiếu gia Minh Doãn, nói vậy lão phu nhân nếu biết cũng không phản đối.

Lâm Lan không rõ tình hình lắm: “Nhưng... điều này chẳng phải có đột ngột sao? Làm sao có thể được...”

“Nhị thiếu gia sớm đã có ý định này rồi, chỉ là nhiều chuyện xảy ra liên tục nên chuyện này cứ bị gác lại mãi.” Chu mama nói.

“Đúng rồi, bên đại lão gia mới đưa Kỷ nha hoàn tới, hẳn là hai ba ngày nữa sẽ an bài vào phủ.” Chu mama vừa giao cho Lâm Lan một tờ danh sách, phía trên có viết ba tên.

Lâm Lan không yên lòng nhận lấy, xem một chút cái rương, lại xem một chút sổ sách, Lý Minh Doan đem cả của bản thân và gia đình cho nàng sao? Đây là có ý gì? Tỏ vẻ tín nhiệm với nàng? Hẳn không sợ nàng sẽ chạy trốn cùng với những thứ này sao?

Lâm Lan cảm thấy cần thiết phải nói chuyện nghiêm túc với Lý Minh Doan về chuyện này, tại sao hẳn lại có thể dễ dàng tin tưởng người khác như vậy, đây cũng là một tật trí mạng, may mắn là gặp được người tâm địa thiện lương như nàng, vạn nhất giống hệt như mẹ hẳn, chọn một hồi, cuối cùng đụng phải lão họ Lý đều giả, nếu thế chắc hẳn học máu mà chết.

Bất quá nếu đồ đã trong tay nàng, nàng phải thoả mái thương thức một phen, sổ sách cũng phải ghi chép cho thuận tiện, nhìn qua là hiểu được luôn.

Cứ thế đến buổi trưa, Lâm Lan ngủ thêm một giấc trưa ngắn, thẳng tới lúc Ngân Liễu đánh thức nàng dậy, nói phu nhân gọi nàng đi một chuyến Ninh Hòa đường.

Lâm Lan giật mình bò dậy, mũ phù thủy gọi nàng đi có chuyện gì?

Vội vàng thay xiêm áo, trang điểm, Lâm Lan đem theo Như Ý đi Ninh Hòa đường.

Lâm Lan có thói quen ra khỏi cửa thì mang theo Ngân Liễu, đi Ninh Hòa đường thì mang theo Như Ý, Như Ý thông thuộc tình hình trong phủ hơn Ngân Liễu, mẫu chốt Như Ý là người gan lớn, tâm tư kiên định, có khả năng đối ngoại hơn nhiều so với Bạch Huệ, Bạch Huệ chịu trách nhiệm về việc vặt trong nhà tương đối lành nghề, Cẩm Tú nha đầu lú rú tốt, cho nàng ta tìm tin tức là rất hợp, là một tình báo viên nho nhỏ, về phần Ngọc Dung, nàng có nhiệm vụ trọng yếu khác, tóm lại là tận lực phát huy sở trường mỗi người.

Đến Ninh Hòa đường, Lâm Lan phát hiện ngoài đại tẩu Đinh Nhược Nghiên, biểu tiểu thư Minh Châu còn có thêm một gương mặt lạ hoắc, gương mặt tròn trịa tựa phù dung, mày liễu, đôi mắt hoa đào, nhìn qua đã thấy vô cùng phong tình vạn chủng, mặc áo đỏ điểm tuyết sợi tuyến bạc, chân váy xanh ngọc thêu hoa, thân thể đầy đà, cười dịu dàng đứng bên cạnh mũ phù thủy.

Người kia là ai? Lâm Lan nghi hồ.

Sau khi Lâm Lan ngồi xuống, Hàn Thu Nguyệt nói: “Sáng mai Văn Ngọc

chính thức trở thành di nương, bên cạnh cần có mấy người thông minh cơ linh hầu hạ trong phòng Lâm Lan cũng ít nha hoàn, bên Nhược Nghiên thì có hai nha hoàn lớn tuổi, cũng nên bán đi, cho nên, hôm nay cố ý gọi người môi giới mang mấy người tới, mọi người tự chọn mấy người vừa ý đi.”

Lâm Lan chợt hiểu ra, thì ra đây chính là người được lão già kia sủng ái hiện nay, sắp thành Lưu di nương Văn Ngọc. Nhìn mụ phù thủy một cái, lại liếc Lưu di nương một cái, Lâm Lan không nhịn được muốn cười, một người vẻ thù mị hơi già, một người trăm ngàn kiểu mỹ phong nhã hào hoa, lão già kia thích mụ phù thủy mới là lạ. Hi vọng lực chiến đấu của Lưu di nương cường hãn một chút, làm cho mụ phù thủy tức chết toi đi.

Khi đang suy nghĩ, Diêu mama đem theo người đi vào.

Bảy tám tiểu nha hoàn nối đuôi nhau đi vào, xếp thành một hàng, tất cả đều cúi đầu, có vẻ dè dặt.

Lâm Lan đánh giá những tiểu nha đầu kia, đâu mới là người đại lão gia bên kia an bài đây?

“Nhược Nghiên, con chọn trước đi.” Hàn Thu Nguyệt nhàn nhạt mở miệng.

“Dì, con chọn một người rồi.” Minh Châu làm nũng.

Lúc trước nhất định Đinh Nhược Nghiên sẽ nhường cho Minh Châu, nhưng là từ lần Lâm Lan chỉ mặt Minh Châu chỉ ra mưu đồ, nàng có vài phần địch ý với Minh Châu. Cho nên, Đinh Nhược Nghiên làm như không nghe thấy lời Minh Châu nói, tinh tế đánh giá những tiểu nha đầu này.

Hàn Thu Nguyệt trừng mắt nhìn qua một cái, Minh Châu ủy khuất im miệng.

Lâm Lan nhìn hết một màn này, âm thầm cười lạnh, thật đáng thương tam tiểu thư ơ là tam tiểu thư, mẹ ruột không được gọi mà phải gọi là dì, tiểu thư chính thống mà không thể ngẩng đầu đành phải làm kiếp người ở nhờ.

“Người tên là gì?” Đinh Nhược Nghiên nhìn một tiểu nha hoàn bộ dạng thanh tú, tầm mười một mười hai tuổi.

“Nô tỳ tên Xảo Quyên.” Giọng nói nha hoàn nói rất giòn giã, dễ nghe.

Lòng Lâm Lan chột rung lên một cái, Xảo Quyên? Trên danh sách đại lão gia viết có tên này.

Đinh Nhượng Nghiên lại nhìn một tiểu nha hoàn nhỏ tuổi hơn bên cạnh: “Người tên là gì?”

“Nô tỳ tên Hồng Hương.”

Đinh Nhượng Nghiên nghĩ nghĩ một lúc, nói: “Trong phòng ta đã có Hồng Thường rồi, sau này gọi người là Chanh Hương đi.”

Người môi giới vội vàng nhắc nhở: “Còn không mau tạ ơn đại thiếu phu nhân ban tên cho?”

Hồng Hương vội vàng quỳ xuống, dập đầu tạ đại thiếu phu nhân.

Đinh Nhượng Nghiên cười khẽ gật đầu, xoay người nói với mẹ chồng: “Mẫu thân, con dâu chọn hai người này.”

Lâm Lan âm thầm khó chịu, cô lại chọn người của tôi nha.

Đinh Nhượng Nghiên chọn xong, Minh Châu lại đứng lên: “Dì, tới phiên con chứ?”

Lâm Lan ngân nga cười nói: “Biểu tiêu thư không nên nóng lòng, đợi chị dâu chọn xong sẽ tới em chọn.” Vừa nói xong cũng không cần mụ phù thủy lên tiếng, liền tiến lên chọn người. Đại lão gia an bài mãi mới được mấy người đi vào, tổng cộng ba người thì bị Đinh Nhượng Nghiên chọn một người, nếu nàng không nắm lấy cơ hội, chỉ sợ đến lượt mình không còn ai.

“Người tên gì? Tại sao gia đình người lại muốn bán người? Trước kia đã làm gì...” Lâm Lan nhìn qua một lượt, xác định tên hai người trên danh sách, chọn ra trước, một người tên là Văn Lệ, một người tên là Vân Anh.

“Mẫu thân, con dâu chọn hai người này, nhìn thật cơ trí.” Lâm Lan cười ha ha nói, bộ dạng rất hài lòng.

Trong mắt Hàn Thu Nguyệt lóe một tia mờ mịt, lần này gọi người môi giới dẫn người đi vào tám người trong này bà ta an bài bốn người, Nhượng Nghiên chọn một người, Lâm Lan chọn lại không trúng người nào, là trùng hợp sao? Hàn Thu Nguyệt rất thất vọng, bất quá như vậy cũng tốt, còn dư lại, bất kể Lưu di nương chọn thế nào cũng đều là người của bà ta.

Bà ta đã quá xem thường vị Lưu di nương này, lúc trước bà ta phái mấy người qua hầu hạ, cô ả nói lão gia đuối về, nói chân tay vụng về, muốn tự mình mua bên ngoài, hừ, sợ người bà ta phái tới không yên tâm sao, định mua bên ngoài à? Muốn an bài người hầu mà dễ sao, giờ sẽ cho cô yên yên tâm tâm mà chọn.

Chương 103 – Ngốc nghếch

Hàn Thu Nguyệt nói đề cho Lưu di nương chọn trước, Minh Châu vùng vằng đứng lên: “Ta không cần.” sau đó bực tức rời đi.

Sắc mặt Hàn Thu Nguyệt tối sầm, Lưu di nương bất an nói: “Cũng là nô tỳ không tốt, nên đề cho biểu tiểu thư chọn trước.”

Hàn Thu Nguyệt cười nhẹ: “Không sao, lần này người chuẩn bị chủ yếu là cho muội muội mà”

Lúc này Lưu di nương mới chọn lấy hai người thoát nhìn nhỏ tối, còn dư lại hai người tầm mười lăm mười sáu tuổi không ai muốn. Hàn Thu Nguyệt đề cho Thúy Chi dẫn hai người đó đem sang bên chỗ biểu tiểu thư, không nhận thì sẽ cho người môi giới đem về.

Chuyện này xong xuôi, Hàn Thu Nguyệt quét mắt qua Lâm Lan cùng Đinh Nhược Nghiên một lượt: “Ngày mai lão gia nghỉ châu, cũng là ngày nạp lễ cưới thiếp, nếu các con không có chuyện gì thì tới đây dự lễ.”

Đinh Nhược Nghiên do dự nói: “Chị dâu con mới sinh con hôm qua, dự sinh vốn là bảy tám ngày nữa.”

Hàn Thu Nguyệt cười nói: “Sinh con trai là chuyện vui, Xuân Hạnh, mau đi chuẩn bị một phần hậu lễ, để sáng mai cho đại thiếu phu nhân mang đi.” Sau đó nhìn Đinh Nhược Nghiên nói: “Lễ con mang đi đến trước, chờ ta xong chuyện nhà sẽ tới cửa chúc sau.”

Đinh Nhược Nghiên đứng dậy thi lễ, tỏ vẻ cảm tạ mẹ chồng.

Lâm Lan hiểu rõ, Đinh Nhược Nghiên muốn về nhà mẹ đẻ thăm chị dâu đẻ, lúc nào không thể đi? Dự lễ nạp thiếp xong đi cũng không muộn, trong kinh thành, ngồi xe một lát là tới, nhất định là mụ phù thủy bày mưu đặt kế,

mụ ta ước gì ngày mai vắng ngắt tẻ nhạt.

“Lâm Lan, con thì sao?” Hàn Thu Nguyệt lại hỏi tới Lâm Lan.

Lâm Lan cười nói: “Sáng mai Minh Doãn đi tham dự vòng đánh giá, con đâu không có việc gì, nhất định tới xem lễ, nhiều người thì sẽ náo nhiệt.”

Hàn Thu Nguyệt ha hả cười nói: “Vậy thì tốt.”

Bên kia Lưu di nương thủy chung mỉm cười, bộ dạng cao hứng, nhìn không thấu tâm tư cô ta.

Lâm Lan dẫn Văn Lệ cùng Vân Anh trở về Lạc Hà trai, giao người lại cho Chu mama, để cho Chu mama an bài công việc, bản thân thì đi xem sổ sách, nhìn qua mấy quyển sổ sách, Lâm Lan phát hiện một cái vấn đề, bất động sản Lý Minh Doãn mặc dù nhiều nhưng có thể sản xuất hiệu quả và lợi ích chỉ có chút lợi tức từ thôn trang cùng vài gian cửa hiệu mặt tiền ở Tô Hàng, một năm cũng chỉ được hơn năm sáu vạn gì đó, chi trong nhà phần lớn là nhận từ phủ phòng, không đủ để tự cung tự chi, nếu ra ở riêng, thế này thì không đủ bạc tiêu xài rồi, cũng không thể dựa vào trợ cấp của Diệp gia, hoặc là ăn vào vốn ban đầu... Lâm Lan lại nghĩ tới mười tám cửa hiệu mặt tiền cửa Đông và hai tòa thôn trang ở ngoài thành, thử nghĩ xem hằng năm tất cả tiền lời đều rơi vào túi mụ phù thủy, thật không thể nhìn được. Phải đuổi mụ phù thủy đi, cầm đồ của Minh Doãn trở lại, phải biết rằng, trong đó có một nửa là của nàng nha.

Thật vất vả đợi đến khi Minh Doãn trở về.

Bạch Huệ hầu hạ hấn vào phòng tắm thay y phục, giầy lát hấn đổi đồ mặc ở nhà đi ra ngoài.

Lâm Lan ân cần đưa trà nóng lên, sau đó cho tất cả lui ra ngoài, đóng cửa lại.

Lý Minh Doãn nhìn bộ dạng khẩn trương của nàng, thật giống như muốn mưu đồ đại sự bí mật gì đó, âm thầm buồn cười, bung chén trà lên ngồi xuống giường.

Lâm Lan ngồi xuống đối diện hấn, nghiêm túc hỏi: “Đem mấy thứ đó giao cho tôi là sao?”

Lý Minh Doãn nheo mắt nhìn nàng: “Lúc ở chân núi không phải đã nói

qua sao? Cô phải học quản gia rồi.”

“Nhưng mà... Chúng ta không phải vợ chồng thật, anh đem toàn bộ của cải giao cho tôi, vạn nhất tôi không phải là người đáng tin cậy thì sao?”

Lý Minh Doãn nhẹ mím cười lên tiếng: “Cô không tin cả bản thân cô sao?”

Lâm Lan liếc mắt: “Người nào không tin bản thân mình chứ, tôi đứng ở trên lập trường của anh suy nghĩ thôi.”

“Cái này cô đừng quan tâm, tôi luôn tin vào ánh mắt chính mình.” Lý Minh Doãn đưa tay với một chiếc gối, nghịch qua nghịch lại một chút, tư thái tản mạn nhưng không hề mất ưu nhã, trông rất rảnh rang.

Ách, nếu như hẳn tin nhiệm nàng như vậy, nàng phải cố sức tiếp nhận chức quản gia tạm thời kia, nhưng là, sống thì không thể làm không công, Lâm Lan chuyển qua khuôn mặt tươi cười, hì hì hỏi: “Cái kia... Tôi giúp anh quản gia, tiền công thế nào đây?”

Lý Minh Doãn không khỏi ngẩng đầu ngấm xà nhà, vừa bực mình vừa buồn cười, rốt cuộc Lâm Lan là thông minh hay ngây ngốc đây.

Hắn đem tất cả nhà giao cho nàng, để nàng làm quản gia, ý tứ còn chưa đủ rõ ràng sao? Từ xưa, nhân vật nam chính đối ngoại, nhân vật nữ chính đối nội, nữ chủ nhân phải cố gắng làm tốt mọi chuyện, ắt sẽ có công, còn hỏi hẳn tiền công là sao?

Lý Minh Doãn suy nghĩ chốc lát, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nghiêng răng nói ra hai chữ: “Đầu đất.”

Lâm Lan trở mắt, rít lên: “Ai đầu đất hả? Tôi đang đeo thêm trách nhiệm anh có hiểu không? Những thứ này không thuộc về quy định hiệp ước, thuộc thêm vào nghiệp vụ.”

Lý Minh Doãn bỗng cảm thấy ngọt nhạt khó thở, buồn bực nói: “Cô muốn bao nhiêu thì cầm lấy bấy nhiêu, chẳng phải giao cả cho cô rồi sao.”

Lâm Lan rất chính nghĩa nói: “Vậy không được, anh xem cái gì cũng phải đo đếm đúng không nào, tôi không phải người có lòng tham không đáy mà.”

Lý Minh Doãn tung mình đứng dậy, mang giày bước đi.

“Ồ... Anh đi đâu?”

Lý Minh Doãn không đáp, mở cửa đi ra ngoài.

Lâm Lan buồn bực, làm sao đàm phán lại không thành rồi? Yêu cầu của nàng rất hợp lý mà, vừa rồi có rao giá trên trời đâu? Tùy tiện để hắn trả bao nhiêu, sao lại mất hứng vậy nhỉ? Thật là khó khăn khi thương lượng chuyện nhạy cảm này mà.

Đến giờ cơm, Lý Minh Doãn cũng không trở lại, hỏi hạ nhân mới biết được Lý Minh Doãn đem theo Đông Tử đi ra ngoài, không nói là đi đâu.

Lâm Lan rất oán giận, không phải chỉ hỏi hắn chuyện tiền công sao? Thật là đáng giận mà.

Lý Minh Doãn buồn bực ra cửa, đến quý phủ Trần Các Lão tìm Trần Tử Dụ.

Trần Tử Dụ tự mình đón chào, nhìn một thân thương phục, sắc mặt âm u của bạn mình, liền trêu ghẹo: “Ồ Trạng nguyên công làm sao mà mặt mũi âu sầu thế, chẳng lẽ là bị chị dâu đuổi ra ngoài?”

Lý Minh Doãn có uất ức mà không nói ra được, âm ức: “Cậu cất mấy bình rượu ngon đâu rồi?”

Trần Tử Dụ kinh ngạc nói: “Không thể nào, nghiêm trọng như vậy cơ à? Tới độ phải mượn rượu tiêu sầu á?”

Lý Minh Doãn trừng mắt một cái, làm mặt lạnh: “Cậu có thể tạm dừng cái trí tưởng tượng phong phú tại đây không.”

Trần Tử Dụ cười nói: “Hảo hảo, đi uống rượu, hả? Không phải là cậu uống rượu không tốt sao?”

Lý Minh Doãn nhàn nhạt nói: “Hiện tại xã giao nhiều, cậu cũng biết có nhiều trường hợp không uống không được, cho nên, cố ý tìm cậu luyện tử lượng một chút.”

Trần Tử Dụ cười to, vỗ vỗ bả vai Lý Minh Doãn: “Rốt cuộc cũng đã thông suốt rồi sao, nam nhân chúng ta không uống rượu được sao? Đi, tôi còn giữ mấy hũ rượu Trần Nhỹng ba mấy năm, may mà tôi giấu kín, nếu không sớm bị tiểu tử Ninh Hýng kia mang đi, tiểu tử kia mạng cầu, lỗ mũi

quá thính...”

Trên tiểu lâu, cửa sổ được mở rộng, trăng thanh gió mát, cành trúc đung đưa phiêu diêu trong gió, rượu ngon món ngon, thật là không còn gì hơn, hai chén rượu xuống bụng, lòng mở ra.

“Tử Dụ, cậu nói xem tại sao lòng dạ phụ nữ lại khó đoán như vậy?”

Trần Tử Dụ rất là giật mình: “Lý huynh, anh bắt đầu suy nghĩ về nữ nhân từ lúc nào vậy?”

Lý Minh Doãn ngượng ngùng mà cười: “Chuyện này có gì mà kỳ quái, bên cạnh một đám nữ nhân, không suy nghĩ có được không?”

Trần Tử Dụ cười ha ha nói: “Không phải chứ? Lòng của nữ nhân như kim dưới đáy biển, cậu suy nghĩ thấu đáo, giống như mò kim đáy biển đó.”

Lý Minh Doãn hết sức đồng ý lời này, hắn và Lâm Lan chuyện hiệp nghị có được sự ăn ý vô cùng, duy chỉ có ở chữ “Tình” này sao nàng lại không có chút thông minh sắc sảo nào.

Nói đến nữ nhân, là đúng sở trường của Trần Tử Dụ, Trần Tử Dụ chậm rãi mà nói: “Nữ nhân thích nhất ra vẻ huyền bí, nói cái gì cũng chỉ nói một nửa, hoặc là nói cũng như không nói, muốn cậu tự đoán, nhưng chúng ta không phải Tôn Ngộ Không, làm gì có Hỏa Nhãn Kim Tinh, lại càng không phải con giun trong bụng các nàng, làm sao đoán ra? Nữ nhân đều là dạng khẩu thị tâm phi, rõ ràng trong lòng nghĩ, nhưng ngoài miệng lại nói không... Nếu cậu tin họ, vậy thì cậu thăm rồi...”

Lý Minh Doãn ngạc nhiên, khủng bố như vậy?

“Vậy nên tôi mới nói, nữ nhân chính là trời sinh ra để hành hạ nam nhân.” Trần Tử Dụ thở dài nói.

Lý Minh Doãn chế nhạo hần: “Vậy cậu là vui mừng hay thế nào?”

Trần Tử Dụ cười xấu xa nói: “Cậu không hiểu rồi, nữ nhân lấy việc chinh phục nam nhân là nhiệm vụ của mình, nam nhân thì lấy việc chinh phục nữ nhân làm vui thú.”

Lý Minh Doãn khinh thường mỉm cười: “Cậu chinh phục nhiều năm như vậy, vậy lúc nào được uống rượu mừng của cậu và Bùi Chỉ Thiên đây?”

Trần Tử Dụ ngượng ngùng cười: “Cố gắng ở bên trong, cố gắng ở bên trong, nào, uống rượu.”

“Tôi nghe nói hôm qua đại danh chị dâu vang dội lắm.” Trần Tử Dụ nói, tin tức của hần vô cùng nhanh nhạy, trên triều đình, trong cung ngoài cung chuyện gì hần cũng biết.

Lý Minh Doãn mờ mịt không giải thích được: “Là ngọn gió nào xuất hiện?”

Trần Tử Dụ ngạc nhiên nói: “Cậu không biết?”

Lý Minh Doãn lắc đầu, tối hôm qua hần giả bộ say rượu, sáng sớm nay đi thông qua đánh giá của Thượng Thư phòng, về nhà thì cùng Lâm Lan nói chuyện tiền công, sau đó chạy thẳng tới đây.

Những khuê tú hâm mộ cậu kết phờng muốn bêu xấu chị dâu, kết quả trộm gà không được còn mất thêm năm gạo, bị chị dâu phản đòn, ha ha, nhất là vị Ngụy tiểu thư kia, tôi đoán chừng mấy tháng nữa cô ta cũng không dám ra cửa đầu.” Trần Tử Dụ cười ha ha nói.

Lý Minh Doãn hiếu kỳ nói: “Mau nói nghe một chút.”

Đông Tử ngồi ở dưới lầu mà ôm tay nói thầm, thiếu gia kỳ quái quá, từ trước tới giờ, nhiều người mời thiếu gia đi uống rượu, đều bị thiếu gia khước từ, hôm nay không hiểu sao lại từ mình đi tìm người uống rượu.

Trên lầu truyền đến tiếng cười sảng khoái, Đông Tử ưu sầu nhìn lên mấy ô cửa sổ, ấp úng nói: “Xong rồi xong rồi, uống rượu mà thích thú như thế, thiếu gia sa đọa rồi... Phải thua với nhị thiếu phu nhân để nhị thiếu phu nhân

quản lại thiếu gia mới được.”

“Thì ra chị dâu lợi hại như thế, tôi còn nhìn không ra hết, Lý huynh, không phải là được huynh dạy dỗ đấy chứ?” Trần Tử Dụ trêu ghẹo.

“Tôi dạy dỗ cô ấy?” Lý Minh Doãn tự giễu, không bị nàng dạy dỗ đã là cảm ơn trời đất rồi, miệng lưỡi nàng bén nhọn như thế, ai dám nói gì nàng.

“Nhìn bộ dạng này của cậu này, sao mà ngay cả một cô gái nông thôn cũng không dạy được là sao?” Trần Tử Dụ khinh bỉ nói.

Lý Minh Doãn trừng mắt nhìn hắn: “Cậu cũng là văn nhân, sao nói chuyện không có chút văn hóa gì thế.”

Trần Tử Dụ xem thường: “Hiện tại không có người ngoài, giả bộ văn hóa cái gì. Nói thật tôi cảm thấy chị dâu này không đơn giản, nếu cậu làm không được thì van cầu tôi dạy đi, học vấn tôi tuy không bằng cậu, nhưng nữ nhân... Tôi khẳng định hiểu hơn cậu nhiều.”

Lý Minh Doãn nghĩ ngợi hồi lâu, nói: “Nếu như cậu có chuyện rất muốn làm cho đối phương hiểu được, nói thế nào nhỉ... Là cậu đã có làm cho người ta hiểu nhưng đối phương vẫn không rõ, vậy phải làm thế nào?”

Trần Tử Dụ nhăn trán: “Đợi một chút... Cái gì hiểu không hiểu được, cậu làm tôi choáng váng quá.”

Lý Minh Doãn liếc hắn một cái: “Cậu uống nhiều quá hả?”

Trần Tử Dụ nhíu mày phân tích: “Hoặc là phương pháp của cậu không đúng, hoặc là đối phương quá dốt.”

Lý Minh Doãn thềm chấp nhận, đối phương quả thật quá dốt.

“Đối với loại đầu óc chậm chạp này, cậu muốn cho người ta lĩnh ngộ được là rất khó, biện pháp duy nhất chính là nói thẳng.” Trần Tử Dụ ung dung nói. Lại bổ sung thêm một câu hoành tráng: “Nghe tôi đi, không sai đâu.”

Bỗng nhiên hắn lại nghĩ nghĩ, thử thăm dò: “Lý huynh, người dốt kia không phải chị dâu chứ?”

Lý Minh Doãn đen mặt, nâng chén lên: “Cậu mới là ngu đần.”

Về mặt Trần Tử Dụ ngờ ngác vô tội, hẳn có ý tốt giúp huynh đệ phân tích, sao lại bị chửi là dốt, chuyện gì thế này?

Chương 104 – Tự cầu phúc

Lý Minh Doãn mang theo cảm giác say rượu trở về Lạc Hà trai, đám người Bạch Huệ giật mình nói: “Nhị thiếu gia, ngài vừa uống rượu?”

Lý Minh Doãn say, đi lại không vững, tâm tình lại khá tốt, cười nói: “Không có gì đáng ngại, chút xã giao.”

Như Ý tới dìu nhị thiếu gia đi vào.

Lâm Lan một mực chờ hẳn, vốn là đã nghĩ kỹ, tiền công kia không cần nữa, không nghĩ tới Lý Minh Doãn trở về say khướt như thế này, trong lòng phát hỏa, không thềm để ý tới hẳn.

Bạch Huệ cùng Như Ý đưa thiếu gia tới phòng tắm rửa mặt mũi.

Lâm Lan đi ra ngoài tìm Đông Tử: “Đông Tử, nhị thiếu gia đi đâu uống rượu?”

Đông Tử thật thà trả lời: “Đi tới quý phủ Trần công tử, nhị thiếu gia nói sau này xã giao nhiều, muốn luyện tử lượng, nhị thiếu phu nhân, thứ cho nô tài lảm nhảm, rượu này chớ để nhị thiếu gia học là tốt nhất, phu nhân trước kia thường nói, uống rượu hỏng việc.”

Lâm Lan khen ngợi: “Đông Tử, người nói rất đúng, sau này thiếu gia đi ra ngoài uống rượu, người lập tức về báo cho ta.”

Uống rượu xã giao là chuyện bình thường, nhưng tử lượng không tốt, rượu ngon kén người uống, nếu không biết thưởng thức sẽ rất dễ say, thứ nhất hại thân, thứ hai hỏng việc, vạn nhất say rượu nói điều không nên nói, gây ra lỗi lầm không sửa được, còn nữa, say rượu dễ dàng mất lý trí, cái tên Trần Tử Dụ Hoa Hoa Công Tử* (*Lời tác giả: Play Boy*) kia, nếu chuẩn bị cho Minh Doãn hai nữ nhân, cái gì cũng có thể xảy ra. Cho nên, sau này hẳn muốn đi ra ngoài xã giao, để cho Đông Tử làm mật thám, quan sát về báo lại.

Lâm Lan trở về phòng, Lý Minh Doãn đã nằm ở trên giường.

Đám người Bạch Huệ tự giác lui ra, thuận tay đóng cửa lại.

Lý Minh Doãn nhìn nàng cười khúc khích: “Lâm Lan, tới đây...”

Lâm Lan trừng mắt nhìn hắn một cái, quay đầu vào phòng tắm.

Lý Minh Doãn nhướn đầu, môi rượu xộc lên nồng nặc quá, dọc đường đi hắn đã vất vả suy nghĩ sẽ nói gì, kết quả nàng vừa trừng mắt đã khiến hắn loạn ngôn.

Đợi Lâm Lan đi ra ngoài về, Lý Minh Doãn đã ngủ.

Nhìn sắc mặt hắn đỏ bừng, hô hấp dồn dập, liên tiếp hai ngày ra ngoài uống rượu say về muộn, quá kỳ cục rồi. Lâm Lan đưa tay đo nhiệt độ trán hắn, có hơi nóng, nghĩ muốn mặc kệ hắn nhưng lại cảm thấy không yên lòng, ngày mai còn phải tiến cung thông qua đánh giá, đây là chuyện không hề nhỏ, nếu mà xảy ra chuyện gì sẽ khiến người ta nghĩ hắn bất kính, không tốt chút nào.

Lâm Lan gọi Ngân Liễu tới, kêu đi làm một bát canh giải rượu.

Cố gắng đỡ đầu hắn dậy: “Minh Doãn, uống chút canh giải rượu đi.”

Hôm nay Lý Minh Doãn uống nhiều hơn hôm qua, quả nhiên là say, tuy nhiên trong đầu lại lóe lên một tia thanh tỉnh, nghe lời Lâm Lan định đoạt, uống vài ngụm canh xuống.

Lâm Lan giúp hắn giém chăn, chuẩn bị ôm chăn đi giường nhỏ ngủ. Lý Minh Doãn lật mình, thềm nói: “Lâm Lan... Cô là đồ ngu ngốc...”

Hờ... Say cũng không quên mắng nàng sao? Lâm Lan phát hỏa, cầm gối đập hắn, mắng: “Anh mới ngu ngốc, khôn kiếp, hột gà thúi...”

Lý Minh Doãn không phản ứng, Lâm Lan phần nộ nhặt gối lại: “Ngày mai tính sổ với anh sau.”

Tới giờ dần, Bạch Huệ tới gõ cửa.

Lâm Lan tỉnh dậy, nhanh chóng rời giường, ném chăn trở lại giường lớn, đi tới lay lay Lý Minh Doãn đang ngủ say: “Này này say rượu, mau dậy đi, anh còn phải tiến cung đấy.”

Lý Minh Doãn mơ mơ màng màng mở mắt ra, giọng khàn đặc: “Giờ nào

rồi?”

Lâm Lan đi lấy xiêm y: “Giờ dần rồi đây, mau đứng dậy đi.”

Lý Minh Doãn day day trán, thống khổ rên rỉ một tiếng.

Lâm Lan cả giận: “Mùi vị say rượu thế nào? Xem sau này anh còn dám uống nữa không, hay định luyện thành tiên tử, uống rượu có tác dụng gì thế, hơn cả đọc sách à?”

Lý Minh Doãn chậm chạp mặc quần áo vào, nghe nàng cảm râm, cười nhẹ nói: “Vi phu ghi nhớ lời phu nhân dạy bảo.”

Lâm Lan lườm hắt một cái: “Anh tạm thu lại miệng lưỡi trơn tru của mình đi, mau mau đứng lên rửa mặt, nửa đêm một lúc thì khát nước, một lúc thì muốn ói, sau này anh còn hành hạ tôi như vậy, tôi cho Bạch Huệ tới hầu hạ đây, cho anh vừa lòng.”

Lý Minh Doãn ngạc nhiên, nàng nói những gì thế nhỉ, sao hắn không nhớ gì? Nhưng khi nhìn quầng mắt thâm đen của nàng, hắn áy náy nói: “Thật là khổ cực cho cô, sau này, tôi sẽ cố gắng tránh uống rượu.”

Lâm Lan tức giận nói: “Vẫn chưa xong đâu chờ anh thông qua đánh giá trở về sẽ tính sổ với anh.”

Lý Minh Doãn giật mình nói: “Có cái gì mà tính sổ.”

“Bây giờ không muốn nói cho anh, nếu chẳng may đi trễ, lỗi lại đổ hết cho tôi, hôm nay tôi bận xem cha anh cưới vợ bé, tôi phải đi xem lễ, thế nhé.” Lâm Lan kéo chân hắn đắp ra, nồng nặc mùi rượu, phải gọi Như Ý đem đi giặt mới được. Vừa mở cửa ra, Bạch Huệ và Ngân Liễu mang nước nóng đi vào.

Lý Minh Doãn âm ức đi đến rửa mặt, nhỏ giọng hỏi Ngân Liễu: “Đêm qua ta say nói những gì?”

Ngân Liễu suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: “Nhị thiếu gia nằm xuống liền ngủ mất rồi.”

Lý Minh Doãn thậm thở phào nhẹ nhõm, không nói gì là tốt rồi, bằng không lỡ may đắc tội Lâm Lan thì toi, xem ra rượu đúng là đồ không tốt, sau này chớ uống thì tốt hơn.

Bạch Huệ nhìn sắc mặt nhị thiếu gia không tốt lắm, ôn nhu quan tâm nói: “Nhị thiếu gia có chỗ nào không thoải mái?”

Lý Minh Doãn không yên lòng nói: “Ngân Liễu, người cơ trí một chút, nếu hôm nay nhị thiếu phu nhân bực tức cái gì, lúc ta về lập tức tìm cách cho ta biết.”

Ngân Liễu ngơ ngẩn, nàng thành mật thám sao?

Lý Minh Doãn nhìn vẻ mặt khó xử của Ngân Liễu, giải thích: “Nhị thiếu phu nhân có vẻ tức giận, ta không biết vì sao nàng lại tức giận, người giúp ta thử dò xét một chút.”

A, thì ra là như vậy, Ngân Liễu cười hì hì nói: “Nô tỳ tuân lệnh.”

Bạch Huệ buồn bã, trước kia nhị thiếu gia có chuyện gì cũng gọi nàng, hiện tại... Nàng thành người có cũng được mà không có cũng không sao.

Lý Minh Doãn vừa đi, Lâm Lan liền bò lên giường ngủ bù, giấc ngủ đầy đủ là phương pháp dưỡng da hữu hiệu nhất, da Lâm Lan rất đẹp, một là trời sinh, hai là chăm sóc tốt, cơm có thể ăn ít nhưng không thể ngủ ít. Tối hôm qua trằn trọc một đêm không chợp mắt được, giờ lại cũng không ngủ được. Không nghĩ nữa, mặc kệ giường còn phảng phất mùi rượu, Lâm Lan nhắm mắt lại, không muốn nghĩ gì nữa cả, nhanh chóng chìm vào mộng đẹp.

Hôm nay lão già họ Lý vì chuyện vui mà tinh thần sáng khoái, một thân xiêm áo đỏ rực, ra dáng một chú rể lắm. Hơn bốn mươi tuổi, bởi vì chăm sóc không tệ nên xem ra có vẻ trẻ hơn tuổi, phong lưu phóng khoáng, Lâm Lan nhìn khoe mắt lão ta lộ ra vui sướng, thầm nghĩ: Lão già này cũng không dễ sống gì cho cam, chức cao trọng vọng nhưng ngay cả thiếp cũng không dám nạp, hôm nay rốt cuộc đạt được ước muốn, đáng thương, đoán chừng tối qua vui mừng nguyên cả đêm không ngủ được.

Nhìn mũ phù thủy một bên, cũng là trang phục được dày công chuẩn bị, đỏ thẫm thêu kim tuyến vàng từ đầu tới đế giày, chân váy thêu hoa mai màu vàng, đầu cài trâm phượng bằng vàng, lại còn cả trâm hoa bằng hồng ngọc, phú quý bức người. Đáng tiếc đồ có tốt thế nào thì ngồi cạnh lão già kia cũng như là mẹ với con trai.

Hai vợ chồng Đinh Nhược Nghiên không ai tới, Minh Châu đoán chừng mũ phù thủy cũng không cho tới. Cho nên, xem lễ chỉ có một mình Lâm

Lan, thật là vắng vẻ. Miễn cưỡng thêm vài nha đầu tới góp đủ số.

Lâm Lan vốn muốn chính mắt thấy chính thất ra oai với tiểu thiếp, tiết mục kinh điển thường có là làm khó tiểu thiếp ngày ra mắt, cái gì mà hất trà không nhận ấy... rồi phát biểu, vân vân và vân vân, kết quả không thấy được gì, toàn bộ diễn ra hài hòa, còn không náo nhiệt bằng ngày đầu nàng vào cửa. Tuy nhiên cũng là có nguyên do, lão gia kia ngồi một bên, mục phù thủy nào dám ra chiêu gì, muốn đùa bỡn cũng chỉ có thể ngầm ra tay.

Lâm Lan không thấy gì vui, uống qua trà Lưu di nương mời, tặng lễ vật cho xong chuyện.

Mất công đi xem, Lâm Lan cụt hứng trở về Lạc Hà trai.

Chu mama tới báo: “Chuyện nhị thiếu phu nhân hỏi, bên đại lão gia đã có lời đáp rồi.”

Lâm Lan lên tinh thần nói: “Hả? Nói như thế nào?”

Chu mama nói: “Nói đúng là hạ nhân Diệp gia truyền đi, là dám làm việc trong cửa tiệm tơ lụa nói xằng bậy, vừa lúc Ngụy phu nhân nghe được. Đại lão gia đã cho trói người lại, phạt nặng, sau đó đuổi về Phong An rồi.”

Lâm Lan khịt mũi nói: “Sao hạ nhân trong tiệm tơ lụa lại biết lời này?”

Chu mama nói: “Không phải là người bên cạnh đại tiểu thư nói, là Đinh mama kia tiện miệng nói quàng, đại lão gia nể tình bà ta từng nuôi nấng chăm sóc đại tiểu thư, không phạt nặng, cho về dưỡng lão rồi.”

Đinh mama tức giận bồi nhọ nàng, không phải là vì muốn giúp Diệp Hình Nhi hả giận?

Lâm Lan lại hỏi: “Đại tiểu thư tuổi cũng không nhỏ, sao còn không có nghị hôn?”

“Đang nghị, gia thế đối phương cũng không tệ, đại lão gia rất quan tâm chuyện này, tuy nhiên, lão nô nghe nói đại tiểu thư không chịu gả, chùng mấy ngày nay không chịu ăn gì, náo loạn một trận, đại phu nhân đau lòng, chuyện này đang tạm hoãn lại.” Chu mama nói.

Không chịu gả, còn không phải là vì trong lòng nhớ thương biểu ca sao?

“Chu mama, có một số việc, mama không nói ta không nói nhưng trong

lòng chúng ta đều hiểu, đại tiểu thư có suy nghĩ thế nào đây? Vì sao Đinh mama phải bôi nhọ ta? Chỉ sợ một ngày đại tiểu thư còn chưa lấy chồng, bà ta còn một ngày chưa yên lòng.” Lâm Lan trầm giọng nói. Nàng không sợ Diệp Hình Nhi chửi bới nàng, nhưng chán ghét trò này của Diệp Hình Nhi, biểu ca có vợ rồi, tại sao lại chấp niệm nhớ mãi không quên.

Chu mama ngượng ngùng nói: “Lão nô có nghĩ biện pháp nhắc nhở đại lão gia, nhị thiếu phu nhân không biết, tính tình đại lão gia rất nóng nảy, nếu người biết tâm tư đại tiểu thư, chỉ sợ...”

“So với việc tương lai mất mặt thì vẫn còn tốt hơn.” Lâm Lan không mẫn không nhạt nói một câu, đoán chừng Diệp Hình Nhi suốt ngày suy nghĩ như thế nào mới có thể gả cho Lý Minh Doãn, đến lúc nào đó làm ra chuyện mất mặt, mọi người còn biết giấu mặt đi đâu.

Chu mama nghĩ ngợi cũng cảm thấy đúng, trong mắt lộ ra ý kiên quyết: “Lão nô biết phải làm sao rồi.”

Chu mama lui ra, Lâm Lan đi được phòng, mấy ngày qua lười biếng rồi, công việc chồng chất đang chờ nàng.

Ngân Liễu hỗ trợ nghiền thuốc, nghĩ đến phân phó của nhị thiếu gia, nhưng mà nhị thiếu phu nhân không nói gì cả, liền thử dò xét: “Nhị thiếu phu nhân, người nói xem sau này nhị thiếu gia phải xã giao nhiều, liệu có thường xuyên uống say không?”

Lâm Lan hừ lạnh một tiếng: “Chàng dám?”

Ngân Liễu lại nói: “Nhị thiếu phu nhân nhất định rất tức giận sao?”

Lâm Lan dẫn mạnh tay đang cầm dao thái: “Hôm nay em ăn nhầm cái gì mà nói nhiều vậy hả.”

Ngân Liễu ngượng ngùng, thầm nghĩ: Nhị thiếu gia, không phải là nô tỳ không giúp người, thật sự là không thể giúp được ạ.

Lâm Lan nghĩ đến tối hôm qua Lý Minh Doãn uống rượu say vẫn không quên mắng nàng ngu ngốc, càng nghĩ lại càng sinh khí, sao nàng có thể ngu được? Sao nàng có thể ngốc được? Tối nay nhất định phải nói chuyện rõ ràng với hắn.

Ngân Liễu quay đầu lại nhìn nhị thiếu phu nhân mà giật mình, tay thì cầm

dao thái, mắt lộ ra hung quang, cứ như muốn tìm ai liều mạng. Không khỏi than thầm: Nhị thiếu gia, người tự cầu phúc đi a.

Chương 105 – Thổ lộ

Lý Minh Doãn trở về không lập tức vào mà đứng ngoài sân gọi Cẩm Tú cùng Ngân Liễu ra hỏi.

Ngân Liễu không biết nói gì hơn, chỉ có thể nói tình hình không tốt.

Lý Minh Doãn thấp thỏm bất an, ở ngoài cửa do dự hồi lâu.

Đông Tử thấy thế, che miệng trộm vui mừng, nhị thiếu gia sợ vợ a.

“Nhị thiếu gia, người ở chỗ này đi tới đi lui, hạ nhân trong phủ đều thấy hết...” Đông Tử chịu hết nổi cười hắc hắc nhắc nhở chủ tử.

Lý Minh Doãn ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên có mấy nha hoàn đang nhìn bên này, hấn nhíu nhíu mày, chấp tay sau lưng vào Lạc Hà trai.

Lâm Lan đang xem xét sổ sách trong phòng, xem từ sau khi nàng vào cửa tới nay đã tiêu bao nhiêu tiền của Diệp gia, những khoản bạc này nhất định phải đòi từ tay mục phù thủy về.

Ngân Liễu lén lén lút lút đi ra ngoài, vừa lén lén lút lút trở lại, Lâm Lan nhìn thấy, thờ ơ hỏi: “Nhị thiếu gia về chưa?”

Ngân Liễu nói quanh nói co: “Nô tỳ không có rõ.”

Lâm Lan nhíu mắt nhìn nàng: “Ngân Liễu, đừng có nói dối, nhìn em đi, tai đỏ lên rồi đấy.”

Ngân Liễu vội vàng che hai bên tai: “Có sao?”

Lâm Lan nói: “Em soi gương đi.” Sau đó cúi đầu tiếp tục nhấn bàn tính.

“Nhị thiếu gia đã về rồi. . .” bên ngoài vang lên giọng nói ngọt ngào của Cẩm Tú.

Ngay sau đó có người vén rèm đi vào, Lâm Lan không ngẩng đầu lên, người nọ tựa hồ nhìn nàng một chút, sau đó đi vào thay xiêm áo.

Chỉ chốc lát, hần rón rén đi tới, đứng phía sau nhìn nàng làm sổ sách.

“Quản gia không tệ nhỉ.” Lý Minh Doãn ra vẻ khen nàng.

Lâm Lan quay đầu nói: “Không phải anh nói tôi ngu ngốc sao?”

Lý Minh Doãn khẽ mỉm cười, nhàn nhã ngồi xuống ghế, một tay đặt lên tay vịn của ghế, một tay bưng trà nhấp một ngụm, thản nhiên nói: “Cô là đại trí giả ngu.”

Cắt cắt cắt, hiện tại lại đổi sang vượt mông ngựa hả, Lâm Lan thở mạnh hô to: “Tôi hôm qua lúc anh uống rượu say về có nói thế đâu cơ chứ.”

Lý Minh Doãn nhướn mày: “Hả? Tôi nói thế nào cơ?”

Lâm Lan phồng má: “Anh mắng tôi là đại ngu ngốc.”

Vẻ mặt Lý Minh Doãn như không thể tin được: “Không thể nào, tôi mắng sao?”

“Anh mắng.” Lâm Lan hàm hừ nhìn hần chăm chăm, chính tai nàng nghe thấy, mơ tưởng chối cãi đi.

Lý Minh Doãn thở phào nhẹ nhõm, thì ra là nàng muốn cùng hần tính toán các khoản trong sổ sách, hại hần thấp thỏm bất an suốt cả một ngày. Lý Minh Doãn nhìn nàng vì tức giận mà gương mặt đỏ ửng lên, tựa như màu hồng mềm mại của cánh hoa đào mùa xuân, phảng phất như chỉ bấm nhẹ là có thể tan như sương mai, không khỏi thấp giọng ôn nhu nói: “Cô thật sự rất ngốc.”

Vôn cho là hần sẽ chối đây đây không nhận, không nghĩ tới hần nhận dễ dàng như vậy, hơn nữa lại còn dùng loại giọng nói ôn nhu giết chết người này mà nói nàng ngu ngốc sao.

“Anh chê tôi ngu ngốc thì mời người khác cao minh về mà giúp.” Lâm Lan nổi giận nói.

Khóe miệng Lý Minh Doãn nhẹ cong lên, ánh mắt trở nên phức tạp: “Được rồi, vậy cô đem hiệp ước kia ra, bây giờ chúng ta giải ước.”

Lời này làm Lâm Lan giật mình kinh ngạc, “giải ước”, hai chữ thốt ra tự nhiên thình lình đánh tới khiến đầu óc nàng choáng váng, hoàn toàn không

có chuẩn bị trước cho tình huống này. Nàng có điều gì làm không đúng, không tốt? Không đòi hấn tiền công, tại sao nàng lại bị ghét bỏ rồi? Nàng còn rất nhiều kế hoạch muốn đối phó với mục phù thủy, không thể dùng được nữa rồi sao? Nàng đi, có ai tới giúp hấn ư?

“Anh nói thật?” Lâm Lan cố bình tĩnh hỏi, trong lòng đã bối rối vô cùng.

Lý Minh Doãn có vẻ nghiêm túc gật đầu.

Lâm Lan yên lặng cúi đầu, cởi túi đựng tiền bên hông xuống, lấy ra hiệp ước, đưa tới trước mặt hấn, nhìn gương mặt tuấn mỹ trước mắt, đôi mắt lộ ra ý kiên định, trong lòng nàng có thiên ngôn vạn ngữ nhưng giờ phút này không thể tìm ra một câu có thể biểu đạt hết tâm tình phức tạp này, hơn nửa năm nay, nàng đem toàn bộ tâm tư đặt trên người hấn, chiều cố hấn, bảo vệ hấn, cùng hấn kề vai chiến đấu, bồi dưỡng tình chiến hữu sâu đậm, mặc dù, nhiệm vụ gian khổ, gánh nặng đường xa nhưng nàng chưa từng nghĩ tới lùi bước, bởi vì thời điểm nàng cần sự giúp đỡ nhất, là hấn đã xuất hiện, hấn đã cứu nàng, vì vậy nàng cũng phải nỗ lực tìm sự công bằng cho hấn, nàng chỉ nghĩ tiến tới không nghĩ tới bỏ dở nửa chừng, nàng nghĩ cuối cùng bọn họ cũng có tách ra, nhưng lúc đó đâu đã vào đây, không có gì phải tiếc nuối, lại không nghĩ tới,... thật sự nàng không muốn giải ước, trong lòng nàng sẽ có nhiều tiếc nuối, thật là khó quá. Lý Minh Doãn chết tiệt, hay là tại nàng tham tiền rồi sinh ra suy nghĩ này? Lý Minh Doãn chết tiệt, làm loạn mọi kế hoạch nhân sinh của nàng rồi, khiến nàng mờ mịt không biết làm sao...

Lâm Lan càng nghĩ càng khổ sở, ngoài khổ sở, còn có tức giận, còn có lúng túng, còn có khó chịu, hơn nữa còn có mùi vị bị đả thương sâu sắc, đúng vậy, nàng bị tổn thương, là ai khiến nàng đau lòng đến thế? Ban đầu ai đã từng thề hứa son sắt như vậy, nhưng vừa quay đầu lại, hấn chỉ vì chút chuyện nhỏ xíu đã muốn giải ước.

Ánh mắt không tự chủ được bắt đầu mơ hồ. Khôn kiếp, tôi đi cho một mình anh đối phó với lão cha già cặn bã cùng mục phù thủy, sau đó bị bọn họ ăn hết cả xương cốt luôn...

Lý Minh Doãn nhìn đôi mắt đã ướt nước của nàng, cầm hiệp ước đi tới bên cạnh bàn, ném hiệp ước vào trong lư hương, lửa liếm tờ giấy trong giây lát, thoáng chốc hóa thành tro bụi.

Sau đó hấn quay lại, đỡ bả vai Lâm Lan, Lâm Lan chỉ cảm giác tâm mình cũng thành tro bụi theo rồi, rốt cuộc cũng hiểu được cảm xúc nản lòng thoái

chí là gì... Tâm tình... hoang vu tựa như một mảnh sa mạc đầy cát bụi mênh mông.

Lâm Lan giãy dựa tránh tay hắn, cúi đầu nhìn xuống mũi chân mình, nàng không muốn để hắn nhìn thấy nước mắt của mình.

Nàng lui, hắn lại tiến tới, bức nàng thẳng tới giường, không còn đường lui nữa.

“Mặc dù chưa tới kỳ hạn, nhiệm vụ vẫn chưa hoàn thành, nhưng giải ước là anh nói ra, không được thiếu một phân tiền, lập tức đưa tiền, tôi đi ngay...” Lâm Lan rất muốn lạnh lùng nói xong những lời này, nhưng đến cuối cùng là nghẹn ngào, tên khốn kiếp này, quá khi dễ người rồi.

Tay của hắn lại một lần nữa đỡ lấy hai vai của nàng, lần này, hắn không cho nàng cơ hội giãy dựa, tiếng nói ôn nhu tựa như gió xuân thán ba, ôn nhu mà kiên định, đi thẳng vào lòng người: “Hiệp ước không có, hôn thư đang còn, sau này quan hệ giữa chúng ta không phải là quan hệ hợp tác, chúng ta là vợ chồng.”

Lâm Lan kinh ngạc, ngẩng đầu ngược mắt, nước mắt như những hạt ngọc lăn xuống, mờ mịt nhìn hắn.

Hắn đưa tay nâng gương mặt nàng, ôn nhu lau đi từng giọt lệ, trong con ngươi trong trẻo lộ ra vẻ đau lòng: “Tiểu ngọc nghếch, giờ đã hiểu tâm tư của ta chưa?”

Đại não Lâm Lan bị mất khả năng xử lý trong giây lát, sợ run một lúc lâu mới khôi phục được suy nghĩ, hắn nói sau này bọn họ không còn quan hệ hợp tác, chỉ là vợ chồng, hắn đem tất cả của cải giao cho nàng, hắn nói nàng muốn bao nhiêu thì cầm bấy nhiêu, hắn nói... Lâm Lan, nàng ngọc nghếch... Hắn coi lời này là tỏ tình sao? Nhưng mà, làm sao có thể đây? Nàng không biết cầm kỳ thi họa, nàng càng chẳng phải xuất thân danh môn, tướng mạo lại càng không xinh đẹp, cả đời này, nàng chẳng qua là một cô gái nông thôn tướng mạo xấu xí, là cỏ dại bình thường.

“Nhưng là... tại sao là tôi?” Hồi lâu Lâm Lan tìm lại được giọng nói của mình, nàng hoàn toàn, từ đầu, luôn luôn nghĩ Lý Minh Doãn sẽ không bao giờ thích nàng.

“Tại sao không phải là nàng? Trừ nàng ra, còn có ai toàn tâm toàn ý suy

ngĩ cho ta, còn có ai có thể tâm linh tương thông với ta.” Hấn cười nhẹ nói.

“Tại sao không có, điều kiện của anh tốt như thế, rất nhiều thiên kim đại tiểu thư thích anh, khẳng định các cô ấy cũng sẽ toàn tâm toàn ý đối tốt với anh, các anh chung sống lâu, rồi sẽ có tâm linh tương thông...” Lâm Lan nói quanh co.

“Nhưng ta lại thích nàng, chuyện tình cảm, không cần phải nói điều kiện ai tốt hơn ai, ta cảm thấy, chúng ta rất thích hợp là được, vô cùng thích hợp.” Tiếng nói ôn nhu, tràn đầy mỉa mai.

Đôi mắt với ánh mắt ôn nhu như vậy của hấn, Lâm Lan như nằm mơ, giống như bay lên tận mây xanh, trong nháy mắt từ địa ngục lên thiên đường, hoàn cảnh chuyển biến quá nhanh, nhất thời không cách nào thích ứng được, có chút lắp bắp: “Nhưng là... Nhưng là...”

Lý Minh Doãn nhướn mày nhìn nàng.

“Nhưng là, anh yêu thích tôi, tôi nhất định phải thích anh sao?” Lâm Lan lau nước mắt, tên khốn kiếp này, mới vừa rồi hại nàng thương tâm như vậy, xem tôi làm anh cực khổ chết đi.

Lý Minh Doãn sững sốt một chút, chẳng lẽ là hấn tự mình đa tình? Nhận thức quả thực khiến người ta vô cùng uể oải.

“Anh một đồng tật xấu, tôi không thích anh đâu.” Lâm Lan khôi phục bộ dạng tức giận vừa rồi.

Lý Minh Doãn cười khổ nói: “Vậy nàng nói xem, ta có tật xấu gì, ta đổi vẫn không được ư?”

“Không được, anh quá anh tuấn, dễ trêu hoa gheo nguyệt.” Lâm Lan vất hết óc, nghĩ ra một cái lý do.

Lý Minh Doãn tức giận, lớn lên anh tuấn là lỗi của ta ư?

“Vậy làm sao bây giờ? Ta hủy dung?” Hấn hỏi.

Lâm Lan vội vàng lắc đầu: “Nhưng mà nếu anh xấu xí thì tôi cũng không thích.”

Lý Minh Doãn nhìn trời: “Vậy nàng muốn ta như thế nào? Ta cũng đáp ứng nàng không cưới vợ bé rồi.”

“Anh rất thuận mắt, nhưng mà tôi vẫn tức giận.” Lâm Lan quả quyết nói.

“Sao lại như thế? Nàng suy nghĩ cho thật kỹ đi, trừ lúc này, ta đã bao giờ làm nàng tức giận chưa? Ta không bao giờ trêu chọc nàng, mới vừa rồi là tình huống đặc biệt, cho nên mới dùng thủ đoạn đặc biệt.” Lý Minh Doãn buồn bực nói.

Lâm Lan thử ngẫm nghĩ, nghĩ tới nghĩ lui, thật sự người như Lý Minh Doãn không thể tìm được chút tật xấu nào, ôn hòa tao nhã, tài hoa hơn người, tiền đồ sáng lạn, nếu ở hiện đại, quả thực chính là một mẫu đàn ông điển trai, là con rùa vàng mong ước của mọi cô gái, mẫu người mơ ước kết hôn của vô số người, mặc dù thỉnh thoảng hấn phúc hắc, chỉ làm tăng thêm tình thú cuộc sống... Thật sự là một nam nhân hoàn mỹ a.

“Được rồi tôi đây thử nhìn khắp nơi, nếu như anh dám khi dễ tôi, hoặc là trêu hoa ghẹo nguyệt, tôi lập tức...”

Lý Minh Doãn nghe nàng đáp ứng, cười nói: “Xin mời phu nhân mời mắt mong chờ.” Tử Dụ nói hay quá, đối với loại đầu óc đơn giản như nàng, tốt nhất vẫn là nói thẳng.

Phía ngoài, mấy nha đầu thì thầm.

“Ngân Liễu, người đi truyền lời mời đi, thức ăn nguội cả rồi.” Bạch Huệ nói.

Ngân Liễu bĩu môi: “Ta không đi, các người không nhìn thấy vẻ mặt đáng sợ hôm nay của nhị thiếu phu nhân sao? Ta không đi đâu.”

Cẩm Tú nói: “Bọn họ có cãi lộn âm ỉ không?”

Ngọc Dung tới gõ đầu Cẩm Tú: “Chuyện của chủ tử mà cũng dám loạn nghĩ, để xem Chu mama xử phạt người thế nào.”

Cẩm Tú le lưỡi, cười hì hì nói: “Chúng ta đây không phải là đang lo lắng chủ tử sao.”

Ngọc Dung liếc nàng một cái: “Đừng có lẻo mép, mau đi truyền lời đi.”

Cuối cùng vẫn là Ngân Liễu bị đẩy đi ra, Ngân Liễu không thể làm gì khác hơn là kiên trì đi truyền lời: “Nhị thiếu phu nhân, thức ăn đã xong, có thể ăn cơm chăng?”

Trong phòng, Lâm Lan mở to mắt, Lý Minh Doãn cười ha ha nhéo mũi nàng: “Ta đi mở cửa, nàng mau lau nước mắt đi, nếu không, mấy nha hoàn kia lại tưởng ta khi dễ nàng.”

Lâm Lan lâu bầu: “Vốn chính là chàng khi dễ người ta mà.”

Lý Minh Doãn xoay người đi mở cửa, khước miệng Lâm Lan nhích dần lên, làm động tác chiếm giữ được rồi...

Chương 106 – Phu xướng phụ tùy

Ngân Liễu phát hiện hôm nay nhị thiếu gia và nhị thiếu phu nhân có cái gì đó rất khác lạ.

Ánh mắt nhị thiếu gia nhìn nhị thiếu phu nhân ôn nhu như muốn chảy thành nước, không ngừng gấp thức ăn cho nhị thiếu phu nhân, mà nhị thiếu phu nhân chỉ cúi đầu ăn cơm, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn nhị thiếu gia, sau đó mặt đỏ lên, lại cúi gằm mặt xuống.

Đây là tình huống gì vậy? Lúc trước nhị thiếu phu nhân còn hằm hằm cầm dao thái tức giận, nhị thiếu gia cũng vô cùng khẩn trương, không lâu sau hai người đã... Như thế có chuyện gì bí ẩn thì phải.

Cơm tối xong, hai người cùng đi An Hòa đường thỉnh an, dọc đường đi, chàng nhìn thiếp, thiếp nhìn chàng, một người ánh mắt ôn nhu, một người thì thỉnh thoảng khẽ liếc về người kia, sau đó không hẹn mà cùng bật cười.

Từ lúc này, hợp tác tình bạn biến thành tình cảm nam nữ, loại chuyển biến này khiến hai nhân vật chính chưa kịp thích ứng, trong lòng nhất thời có phản ứng hóa học kịch liệt.

Hôm nay Lý Kính Hiền rất cao hứng, cộng thêm Lâm Lan có vẻ cố động khi tới tham gia lễ nạp thiếp, vừa tặng lễ vật, biết giữ thể diện cho Lưu di nương cho nên đối với vợ chồng Minh Doãn phá lệ ôn hòa.

Hỏi tình hình Minh Doãn hôm nay đi thông qua đánh giá thế nào, Minh Doãn trả lời hết thấy thuận lợi, thời gian tới mọi việc sẽ đi vào quỹ đạo. Lý Kính Hiền rất vui mừng: “Nhìn nhiều nghe nhiều suy nghĩ nhiều, không hiểu

gì thì cứ về hỏi cha.”

“Vâng! Nhi tử nhớ kỹ.” Lý Minh Doãn kính cẩn nói.

Lý Kính Hiền lại hỏi Lý Minh Tắc: “Mấy ngày nay có đọc sách không?”

Lý Minh Tắc đứng dậy trả lời: “Trải qua lần dự thi này, nhi tử cảm thấy phải thay đổi loại sách có cái nhìn cao hơn, cho nên đang tìm loại này để đọc.”

Sắc mặt Lý Kính Hiền trầm xuống: “Đã sớm nói sách luận của con bên ngoài hào nhoáng bên trong trống rỗng, điểm này con nên tìm Minh Doãn mà học tập, thỉnh giáo Minh Doãn, không phải bỏ sức tưởng tượng.”

Lý Minh Tắc ngượng ngùng: “Vâng!”

Hàn Thu Nguyệt sợ lão gia quở trách Minh Tắc, liền chuyển đề tài, hỏi Đinh Nhược Nghiên: “Chị dâu con có khỏe không?”

Đinh Nhược Nghiên dịu dàng nói: “Mẫu tử bình an.”

Hàn Thu Nguyệt cười nói: “Chị dâu con vào cửa đã ba năm, vì Đinh gia mà sinh hai tôn tử, thật là khiến người ta ước ao, con cùng Lâm Lan cũng nên cố gắng, sớm cho Lý gia chúng ta có thêm cháu chắt, ta cùng lão gia rất mong được ôm cháu đấy.”

Mặt Đinh Nhược Nghiên ửng hồng, Lâm Lan oán thầm: Chuyện này có liên quan gì tới ta? Nhưng ngay sau đó lại nghĩ, nàng cùng Minh Doãn nếu làm vợ chồng thật, có cục cựa chẳng phải chuyện bình thường sao? Nhất thời đỏ mặt.

Len lén liếc Lý Minh Doãn một cái, đụng phải ánh mắt của hắn, híc! Người này cười nhìn trông quá nguy hiểm.

Lý Kính Hiền có vẻ chộn rộn, đứng ngồi không yên, đoán chừng là muốn nhanh nhanh chóng chóng tới phòng Lưu di nương. Lý Minh Tắc xưa nay sợ cha, trước mặt cha luôn ra vẻ rất câu nệ, Lý Minh Doãn cùng Lâm Lan cũng đã nói xong chuyện, cho nên mọi người sớm ai về phòng nấy.

“Minh Doãn, kế hoạch kia chuẩn bị thế nào rồi?” Trở lại Lạc Hà trai, Lý Minh Doãn ngồi ở giường xem giấy tờ, Lâm Lan không có việc gì làm, quyết định nói chuyện phiếm với Minh Doãn, mà không phải, là thương

lượng công chuyện.

Lý Minh Doãn nhú mày nói: “Có lẽ sẽ nhanh thôi.”

“Nhanh cái gì, đã mấy ngày rồi đấy.” Lâm Lan nổi giận, gần đây nàng rảnh rỗi quá, cả người khó chịu, đang khẩn cấp muốn nhìn bộ dạng kinh ngạc của mụ phù thủy.

Lý Minh Doãn nhẹ mím cười nói: “Phải chuẩn bị kế hoạch chu toàn, không cần vội vã.”

“Ta gấp, nghĩ đến những bảo bối kia bị mụ phù thủy chiếm cứ là ta lại mất hứng.” Lâm Lan rót thêm trà vào chén cho hẳn.

“Nàng vội như thế thì chúng ta thương nghị một chút, đến lúc đó chúng ta một xướng một họa, phải làm chuyện này cho khéo.” Lý Minh Doãn đặt giấy tờ xuống, ngồi thẳng lên, cùng Lâm Lan thương thảo kế hoạch.

Lý Minh Doãn nói kế hoạch của hẳn, Lâm Lan nghe xong cười ha hả: “Ta biết ngay chàng còn nhiều mưu ma chước quỷ hơn cả ta mà.”

Lý Minh Doãn khiêm tốn nói: “Không dám không dám, trước mặt phu nhân, vi phu như là gặp được sư phụ.”

Đã đạt được điều mình mong muốn, Lâm Lan tiếp tục lần tới: “Chàng định tiếp tục xem giấy tờ mãi sao! Được được, cố gắng lên, tranh thủ sớm được làm tể tướng ngày nào hay ngày ấy, ta sẽ không quấy rầy chàng!”

Lý Minh Doãn cười nói: “Được, vi phu nhất định cố gắng hết mình, tranh thủ thời gian ngắn nhất kiếm cáo mệnh nhất phẩm cho nàng.”

Lâm Lan bĩu môi: “Ai mà thêm!” sau đó vội vàng đi vào phòng tắm rửa mặt.

Hôm nay Lâm Lan rất tích cực giúp Minh Doãn trải chăn đệm trên giường nhỏ, mặc dù Lý Minh Doãn hủy hiệp ước, muốn cùng nàng làm vợ chồng thật, trong lòng nàng cũng nguyện ý như vậy nhưng sao có thể nói mà làm liền được! Chẳng phải nàng sẽ trở thành người quá tùy tiện sao? Hơn nữa nàng cũng chưa có chuẩn bị tâm lý chuyện này.

Lý Minh Doãn nhìn nàng thuần thục trải giường xếp chiếu, trong lòng u oán: Nói là làm vợ chồng thật, còn muốn hẳn ngủ giường nhỏ, thôi thôi,

đành bỏ thêm thời gian nghiên cứu vậy.

Qua vài ngày nhàn hạ nữa, đang lúc Lâm Lan đợi tin tức thông qua của Lý Minh Doãn thì Đông Tử chạy tới, thở hổn hển: “Nhị thiếu phu nhân, nhị thiếu gia cho nô tài tới bẩm báo nhị thiếu phu nhân, nhị thiếu gia bị lão gia gọi đi thư phòng rồi.”

Lâm Lan chân động, chuyện gì xảy ra?

Vội vàng đem theo Như Ý chạy tới thư phòng.

Trong thư phòng, sắc mặt Lý Kính Hiền đen sì, quở trách: “Lý gia chúng ta nghèo đói lắm sao? Đưa chút lễ vật cũng cần Diệp gia chuẩn bị sao? Con là người họ Lý hay họ Diệp?”

Lý Minh Doãn áy náy nói: “Cũng là nhi tử suy nghĩ không cẩn thận, là lỗi của nhi tử.”

“Hiện tại con nhận lỗi thì có ích gì, lễ vật Lý gia lại khắc ký hiệu Diệp gia lên, con làm như thế thì người khác sẽ nghĩ như thế nào?” Lý Kính Hiền tức giận, hôm nay có vị Trịnh đại nhân tới hỏi hấn đồ trang sức Diệp gia đưa tới là cửa hàng kim hoàn nhà ai chế tác, phu nhân nhà ông rất thích, cũng muốn làm một bộ riêng, sau cùng lại hâm mộ nói... Ta rất hâm mộ Lý đại nhân có nhà vợ như vậy – lão ta không hiểu ra sao, sau mới biết rõ ràng, thì ra sinh nhật Uông đại phu nhân, lễ vật Lâm Lan tặng là đồ Diệp gia, lão ta liền nổi giận.

Lý Minh Doãn liên tục nhận lỗi: “Phụ thân chớ tức giận, tránh hại thân thể, là lỗi của nhi tử...”

Lý Kính Hiền phiền muộn ngó chừng vẻ mặt xin lỗi của nhi tử: “Con là cháu ngoại Diệp gia, là nhi tử Lý gia, cha không phải là muốn con không qua lại với Diệp gia, nhưng chuyện lớn như thế này, con phải chú ý, nếu không không tránh khỏi miệng lưỡi thế gian.”

“Vâng...” Lý Minh Doãn liên tục thở dài.

“Phụ thân, phụ thân không nên trách cứ Minh Doãn, là lỗi của con dâu.” Lâm Lan xông vào.

Lý Minh Doãn trầm giọng quát: “Nàng tới làm cái gì? Mau trở về.”

Lâm Lan không nghe hẳn, tiến lên quỳ xuống trước mặt lão già Lý Kính Hiền, âm thầm nói: “Phụ thân, tuy là lỗi của con dâu nhưng cũng là vì con dâu có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ.”

Lý Kính Hiền lạnh lùng nói: “Có nỗi khổ tâm gì?”

Lâm Lan thôn thức nói: “Vốn chuyện đưa lễ vật gì là do mẫu thân an bài, nhưng lễ vật mẫu thân an bài, con dâu thật sự không dám mang ra, sợ làm mất mặt Lý gia, nhưng lễ này không thể không tặng, con dâu lại không có bạc, vốn định hỏi mẫu thân thêm... một chút nữa, nhưng mẫu thân nói, lễ vật đem đi tặng trong phủ có quy định rõ ràng, không thể cấp thêm, con dâu không thể làm gì khác là cầu trợ đại lão gia bên nhà, con dâu không nghĩ tới trên đồ có ký hiệu Diệp gia, là con dâu sơ sót...”

Lý Kính Hiền nghe ra vài phần ý tứ: “Mẹ chồng con định sao?”

Lâm Lan đem danh mục quà tặng trình lên, để tự mình lão già kia xem.

Mụ phù thủy vô cùng hẹp hòi, cấp cho Minh Doãn toàn đồ không đáng giá, số lượng vô cùng ít ỏi, rõ ràng là muốn làm mất thể diện Lý Minh Doãn, nhưng mụ ta không nghĩ được rằng, Lý Minh Doãn mất thể diện cũng chính là Lý gia mất thể diện.

“Không phải con dâu oán trách, lần trước đại tẩu về nhà mẹ đẻ thăm chị dâu sinh, mẫu thân đưa lễ hậu gấp mấy lần lễ này.” Lâm Lan ủy khuất gạt lệ: “Minh Doãn đâu gì cũng là học sĩ Hàn Lâm, là công tử nhà Hộ Bộ Thượng Thư, tặng đồ keo kiệt như vậy, người khác sẽ nghĩ như thế nào?”

Sắc mặt Lý Kính Hiền càng lúc càng khó coi, rút “xoạch” danh mục quà tặng lên bàn trà, thầm nghĩ: Bà già này dám giở mặt sau lưng hẳn, định chế tặng lễ của Lý gia keo kiệt như vậy từ lúc nào thế? Rõ ràng có chủ ý khiến Minh Doãn khó xử.

Lý Minh Doãn cố ý không vui nói: “Bảo nàng về, nàng còn ở đây dài dòng gì vậy.”

Lâm Lan khóc nức nở nói: “Ta cũng không muốn như vậy, nhưng tiếp tục như thế này không phải là biện pháp, sau này phải xã giao rất nhiều, chàng không quan tâm nhưng ta lại không thể không quan tâm.”

Lý Kính Hiền nghiêm mặt nói: “Con nói đi.”

Lâm Lan vẫn nức nở vô cùng: “Phụ thân, có chuyện này, Minh Doãn không dám nói cho phụ thân, nhưng trong lòng con dẫu bất an...”

“Lâm Lan...” Lý Minh Doãn lớn tiếng cắt lời: “Không cho phép lảm lòi.”

Lâm Lan bị dọa cho sợ run, nước mắt ào ào rớt xuống.

Lý Kính Hiền cảm thấy sự việc nghiêm trọng, hỏi tới: “Còn có chuyện gì, con nói thật ra đi.”

Lâm Lan sợ hãi nhìn Lý Minh Doãn một cái, cúi đầu nói: “Con dẫu không dám.”

Lý Kính Hiền tức giận nhìn chăm chăm Lý Minh Doãn: “Minh Doãn, tự con nói đi.”

Lý Minh Doãn cúi đầu sợ hãi nói: “Phụ thân, người đừng nghe Lâm Lan nói mò, nào có chuyện gì.”

Lý Kính Hiền nhìn vẻ mặt hai người, càng thêm hồ nghi: “Lâm Lan, con nói đi.”

Lâm Lan úp mở: “Phụ thân, nói chuyện này ra, con dẫu liền mang tội lớn.”

“Nói mau.” Lý Kính Hiền lớn tiếng quát.

Lâm Lan cắn cắn môi dưới, quyết tâm nói: “Phụ thân, hôm trước, Ngự Sử Trịnh đại nhân tới tìm Minh Doãn, hỏi có phải Minh Doãn rất thiếu tiền không, Minh Doãn không biết phải giải thích làm sao, chàng không hiểu chuyện này là thế nào, sau mới biết được, Trịnh đại nhân có tặng Minh Doãn một đôi bình ngọc vô cùng đẹp, hôm nay vô tình thấy đôi bình ngọc trong tiệm cầm đồ. Minh Doãn nói Trịnh đại nhân nhận lầm rồi, Trịnh đại nhân đáp, đúng là đôi lục bình đó, tuyệt đối không thể nhận lầm. Phụ thân, những lễ vật này đều là mẫu thân thu, cất ở kho phòng, như thế nào lại chạy tới tiệm cầm đồ? Con dẫu nghĩ mãi không rõ.”

Mặt Lý Kính Hiền lúc trắng lúc xanh, lạnh lùng nhìn Minh Doãn: “Chuyện này thật không?”

Lý Minh Doãn ra vẻ bất đắc dĩ: “Nhi tử đã hỏi cần thận, thật sự như thế.”

Lý Kính Hiền chấp tay thành quả đấm đi tới đi lui trong phòng, hồi lâu

mới dừng lại: “Các con về đi, điều tra xong sẽ nói.”

Lý Minh Doãn nâng Lâm Lan dậy, hai người cáo lui, Lý Kính Hiền cũng nhanh chóng tới An Hòa đường.

Ra khỏi thư phòng, Lâm Lan cười nhạo: “Ta diễn thế nào?”

Lý Minh Doãn cười gian xảo, đưa mắt đánh giá nàng: “Nước mắt của nàng sao nói đến là đến được nhỉ?”

Lâm Lan lúc lắc đầu, đưa tay ra trước mặt Minh Doãn: “Chàng nhìn đi.”

Lý Minh Doãn nhìn tay nàng, kinh ngạc nói: “Là hành tây?”

Lâm Lan cười ha ha: “Vật này dễ dàng, vẽ quanh mắt một vòng, muốn khóc thì có gì khó.”

Lý Minh Doãn nhẹ cốc tay lên đầu nàng, trêu nàng: “Sau này nếu nàng khóc, trước tiên ta sẽ thử xem có tìm thấy mùi hành tây trên người nàng không đã.”

Lâm Lan lập tức đánh trả, Lý Minh Doãn nghiêng người tránh: “Được rồi được rồi, chú ý một chút, nếu để cho cha thấy chúng ta ở đây liếc mắt đưa tình, hành tây này vô ích đó.”

Lâm Lan bĩu môi nói thầm: “Ai thèm liếc mắt đưa tình chứ.”

Chương 107 – Tiểu thiếp an ủi

Lý Kính Hiền biết Hàn thị tham tiền, về phương diện xử lý tiền bạc không thể như Diệp Tâm Vi xuất thân con nhà thương nhân, đối với tiền bạc rất chi li, có thể nói là keo kiệt. Bà ta quản lý tiền bạc rất chắc, không ngại làm một nữ chủ nhân bủn xỉn. Bà ta âm thầm áp chế Minh Doãn thì không tính, chỉ cần không quá phạm thì lão còn một mắt nhắm một mắt mở cho qua, nhưng Hàn thị dám làm những chuyện không ra gì như thế này sau lưng hắn, lén lấy lễ vật người ta tặng Minh Doãn đem đi bán để lấy tiền mặt, chuyện này không thể nhịn được nữa.

Chuyện khiến cho Lý Kính Hiền khiếp sợ và tức giận còn ở phía sau. Bởi vì Hàn thị tìm mọi cách chống chế, Lý Kính Hiền nổi giận, sai người mở kho

phòng ra kiểm chứng, quả nhiên đôi bình ngọc trong khố phòng đúng là đồ nhái, tuy đã cố mô phỏng theo bản gốc nhưng không thể nào đạt được sự tinh mỹ như vậy, Lý Kính Hiền tức thiếu chút nữa đem đôi bình ngọc đập thẳng lên đầu Hàn thị.

Hàn Thị cũng khiếp sợ chẳng kém Lý Kính Hiền, lúc trước bà ta lớn tiếng phủ nhận bởi vì bà ta thực sự không động tay động chân với đôi bình ngọc, nhưng lúc này không thể giải thích được tại sao lại biến thành đồ nhái, đầu óc bà ta quay cuồng, hay là do Điền mama tham lam? Hàn Thị nhìn Điền mama, Điền mama lại càng không giải thích được.

“Bà còn lời gì để nói nữa?” Lý Kính Hiền cố gắng kìm chế lửa giận, chất vấn.

Hàn Thu Nguyệt ủy khuất nói: “Lão gia, chuyện này... Chuyện này thiếp thân thật sự không biết.

“Bà không biết, Điền mama, người có biết không? Chìa khóa khố phòng nằm trong tay người phải không.” Lý Kính Hiền trầm giọng nói.

Điền mama sợ tới mức quỳ sụp xuống đất: “Lão gia, lão nô trông coi khố phòng nhiều năm, chưa bao giờ phạm phải lỗi lầm nào, lão nô dám thề, đôi bình ngọc này, từ lúc nhận tới lúc đưa vào khố phòng không có ai làm gì khác, không biết tại sao lại thành đồ nhái...”

Một tia linh quang lóe qua đầu Hàn Thu Nguyệt, nhỏ giọng nói: “Chẳng lẽ đồ họ đưa tới chính là đồ giả?”

“Rầm” một tiếng, Lý Kính Hiền tức giận vỗ bàn, mắng: “Bà cho rằng người ta ngu lắm sao? Dám đưa lễ vật giả tới phủ Thượng Thư à?”

Hàn Thu Nguyệt ngượng ngùng, không biết giải thích thế nào, chuyện này thật là quỷ dị.

“Đem hết sổ sách khố phòng ra đây.” Thái độ liều chết không nhận của Hàn Thị thực sự chọc giận Lý Kính Hiền tới cực điểm, hẳn không tin không tìm ra căn cứ Hàn Thị giở trò quỷ.

Nhất thời mặt Hàn Thị xám như tro, Điền mama đang quỳ trên mặt đất đỏ mồ hôi ròng ròng.

Nhìn qua sổ sách một hồi, Lý Kính Hiền thiếu chút ngất xỉu vì tức giận,

trong sổ sách ghi đồ nhập kho ít đi rất nhiều lần, hơn nữa không ghi đồ xuất ra.

Lý Kính Hiền chọn ra vài món để kiểm tra, lại phát hiện đều là đồ nhái, trong đó bao gồm cả đồ cưới của Nhược Nghiê.

Lý Kính Hiền nện thẳng sổ sách vào mặt Hàn Thị, nghiê rằg nghiê lợi cẳm hận nỏi: “Bà muỏn giải thớch thế nào?”

Hàn Thu Nguyệt vón cho rằg nhữg thứ này là cơ mật, thần không biết quý không hay, không nghĩ tới chỉ một đôi bình ngọc khiến mọi chuyện bại lộ ra thế này, bà ta đưong nhiên không thể thừa nhận, nếu nhận, bà ta chẳng còn mặt mũi nào, Hàn Thị chớp mắt một cái, run run nhìn cẳm cẳm Điền mama đẳg quỳ dưới đất.

“Điền mama, giao cho người trông coi khỏ phòng, người đã làm gì vậy? Tại sao xảy ra chuyện lớn như thế mà không biết gì, còn không mau đi kiểm tra toàn bộ khỏ phòng, kiểm tra cả mấy tên quản kho, mau làm cẳn thận cho ta.” Hàn Thu Nguyệt ra ám hiệu cho Điền mama đi tìm người chịu tội thay.

Điền mama vẫn đẳg lo lắng phu nhân sẽ bắt bà ta chịu tội thay, không nghĩ tới phu nhân lại giữ cho mình một con đưong sống, vội vàng dập đầu như bẳm tỏi: “Vâng, vâng, lão nô lập tức đi điề tra.”

Sắc mặt Lý Kính Hiền âm lãnh, trong lòng ngùn ngụt lửa giận, muỏn công khai chuyện này, nhưng việc xấu trong nhà không thể mang đi rêu rao, Hàn Thị không biết xấu hổ đã đành nhưng hẳn không thể nào để chuyện này rùm beng, vừa phải nghĩ cách cho Minh Doãn một cái công đạo, vừa phải cho Hàn Thị một bài học, nếu không, cứ tiếp tục thế này, sớm muộn gì cái nhà này cũng bị hủy.

“Quay lại cho ta.” Lý Kính Hiền quát lớn.

Điền mama lập tức dừng bước, không dám cử đợg.

“Triệu quản gia, đem cẳt toàn bộ đồ lại, nếu thiếu một chút nào, ta sẽ hỏi tội người.” Lý Kính Hiền lạnh giọng phân phó, quay đầu lại nỏi với Hàn Thị: “Bà an phận cho ta.”

Dứt lời phát tay áo rời đi, mang theo tâm phiền ý loạn tới phòng Lưu di nương, vừa yên vị trong phòng đã gác tay lên trán rầu rĩ.

Lưu di nương đã quen hầu hạ chủ nhân, biết thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt, lúc này cho hạ nhân lui cả ra ngoài, tự mình bung trà nóng tới, cười nhẹ nhàng nói: “Người nào vừa chọc lão gia mất hứng vậy a?”

Lý Kính Hiền nặng nề thở dài: “Cái nhà này không ngày nào không làm người ta lo lắng.”

Lưu di nương ngồi lên đùi lão gia, thân thể mềm nhũn di động, một tay đưa vào vạt áo lão gia, tham lam tiến vào, hết lần này tới lần khác đùa cợt, dịu dàng nói: “Lão gia nói sai rồi, nô tỳ có lúc nào làm lão gia có điểm khó chịu? Cùng lắm cũng chỉ là làm lão gia mệt mà bất tỉnh thôi...”

Lý Kính Hiền nghe xong mặt cười tươi như hoa, phong tình vạn chủng nhìn Lưu di nương, phiền não trong lòng dần biến đâu mất, ôm vòng eo nhỏ nhắn của Lưu di nương, một tay bắt đầu di chuyển tới phần đầy đà trên người: “Tiểu hồ ly tinh này, không... không làm người ta bớt lo lắng chút nào.”

Lưu di nương cười duyên tránh qua né lại: “Thôi thôi thôi, sau này nô tỳ không dám kề cận cùng lão gia.”

Lý Kính Hiền một tay kéo Văn Ngọc lại, một tay xoa nắn thân thể non tơ mượt mà, thở dài nói: “Hiện tại chỉ có nàng mới làm cho lão gia ta có chút vui thú mà thôi.”

Lưu di nương nũng nịu hỏi: “Lão gia gặp phải chuyện gì phiền lòng sao?”

Lý Kính Hiền liên tục than thở, nói ra hết chuyện hàng giả xuất hiện ở khổ phòng, thiếu lễ vật.

Lưu di nương nghe xong, mặc nhiên hồi lâu mới nói: “Có lời này nô tỳ mạo muội xin ra nói ra, lão gia đã có gia nghiệp lớn như vậy, lại có chức tước cao, ngài cùng nhị thiếu gia nảy sinh mâu thuẫn như vậy, cả hai đều là Tiến sĩ, điểm này trong triều hiếm thấy, nếu hai người mâu thuẫn thì lão gia được lợi lộc gì chuyện này đâu? Có cũng chỉ là lưu danh xấu sử sách mà thôi, nô tỳ cũng nghe phong thanh chuyện phu nhân treo đầu dê bán thịt chó, nhưng nô tỳ nghĩ là phu nhân sẽ không làm chuyện này, không ngờ hôm nay lại xảy ra việc không hay... Lão gia, chỉ có dạng miệng cọt gan thỏ mới làm mấy chuyện nhỏ nhặt để kiếm lợi từ lễ vật của con trai và con dâu thế này, phủ chúng ta đâu có nghèo túng tới mức đó, sao lão gia không đem những đồ này trả lại cho bọn họ, để họ trông coi đồ của chính mình, chuyển mỗi lo

lắng này để bọn họ trông coi, sẽ không ai còn gièm pha lời nào nữa. Hơn nữa, lão gia cực khổ cả đời, chẳng phải là vì con cháu sao?”

Lý Kính Hiền lắng nghe chăm chú, đôi tay cũng không còn di chuyển trên người Văn Ngọc, trong lòng dần dần thông suốt. Đúng vậy, nguyên nhân chính là từ những lễ vật này, đem lễ vật trả lại cho Nhược Nghiên và Minh Doãn, Hàn Thị còn có thể làm ra trò bịp bợm gì nữa, Diệp Tâm Vi để lại sản nghiệp lớn như thế, đủ cho Lý gia xa xỉ cả đời rồi, còn lo lắng gì chuyện tiền bạc nữa. Lý Kính Hiền nghĩ thông suốt, ánh mắt nhìn Lưu di nương sáng lên: “Không nghĩ nàng lại có kiến thức rộng như vậy.”

Lưu di nương khúc khích cười: “Cũng là nhờ lão gia dạy dỗ tốt.”

Lý Kính Hiền cực kỳ vui vẻ: “Hảo hảo, trẻ con rất dễ dạy.” lại thích thú vỗ mông nàng ta một cái: “Mau dậy đi, lão gia đi xử lý chút chuyện đã, sẽ quay lại với nàng ngay.”

Lưu di nương khẽ nũng nịu hồi lâu trên người lão gia mới lưu luyến đứng dậy.

Lâm Lan đi tới đi lui trong phòng, lão già kia đi tìm mụ phù thủy rồi, không biết lúc này ở Ninh Hòa đường thế nào, phái Cẩm Tú đi thăm hỏi, nói là ngoài Ninh Hòa đường có người canh chừng, không ai được đi vào, bọn hạ nhân cũng bị đuổi cả ra ngoài, không ai biết tình huống bên trong ra sao.

Lý Minh Doãn thì chẳng có chút nóng vội nào, thanh thoi cầm sách uống trà. Lâm Lan đi tới, giật lấy sách trong tay hắn.

“Minh Doãn, chàng nói cha chàng có dạy dỗ mụ phù thủy một trận tội bởi không? Loại chuyện xấu như thế này làm âm ỉ cũng không tốt.” Lâm Lan lo lắng nói.

Lý Minh Doãn cong cong khóe miệng, cười như không cười: “Ông ấy tự biết nếu chuyện này giải quyết không tốt sẽ lưu lại mầm mống.”

Lâm Lan bĩu môi: “Cũng khó nói lắm, cha chàng tham tiền thành tính, nếu không ban đầu sao lại cưới mẹ chàng.”

Đôi mắt Minh Doãn tỏa ra tia âm u, giọng nói lộ ra vài phần sắc bén: “Ta sẽ không để cho ông ta vượt qua dễ dàng như thế.”

“Chàng có biện pháp gì?” Lâm Lan hiếu kỳ.

Lý Minh Doãn cố cười ra vẻ huyền bí, cầm quyển sách lại: “Xin nàng cứ yên tâm, trọng phu của nàng không phải là người mà người ta có thể khi dễ đâu.”

Đang nói, Cẩm Tú tới báo: “Nhị thiếu phu nhân, lão gia vừa ra khỏi Ninh Hòa đường.”

“Đi ra rồi? Tình hình sao?” Lâm Lan hỏi.

Cẩm Tú buồn bực nói: “Lão gia ra khỏi Ninh Hòa đường đi thẳng tới phòng Lưu di nương kia.”

Lâm Lan kinh ngạc khoát khoát tay: “Em đi ra ngoài trước đi.”

Sau đó Lâm Lan ngơ ngác ngồi xuống giường, nhụt chí nói: “Minh Doãn, ta xem cha chàng lúc này lại là kiểu sấm to mưa nhỏ rồi.”

Thần sắc Lý Minh Doãn hơi âm đạm: “Chờ một chút coi.”

“Lúc này mà cha chàng còn có tâm tình đi tìm Lưu di nương, chứng tỏ chuyện của mù phù thủy được hóa giải rồi.” Lâm Lan thở dài: “Ta nghĩ là mù ta cam đoan do bọn hạ nhân làm trò, nếu không mù ta nói là do đồ đưa tới là đồ giả, một mực thề thốt, cha chàng chẳng có biện pháp nào.”

Lý Minh Doãn cười nhẹ nói: “Nhìn nàng nhíu mày như một bà lão ấy, ha ha, ta nói nàng nghe, một kiện đồ có vấn đề, cứ coi không sao, nhưng nếu trùng hợp, liên tiếp xảy ra thì thế nào?” Lần này ta sẽ khiến cho người ta trực tiếp đi tìm phụ thân nói, nhìn xem mặt mũi phụ thân thế nào.”

Lâm Lan tròn tròn mắt: “Ta còn tưởng một chiêu là trúng chứ.”

Lý Minh Doãn an ủi: “Nhấn nhịn nhiều năm như thế, chỉ chờ mấy ngày đã lâu sao? Chẳng phải nàng nói, cùng thiên đấu, cùng địa đấu, cùng người đấu là chuyện rất thích thú sao? Nếu như dễ dàng nản chí như vậy, chẳng phải là mất đi niềm vui thú rồi ư?”

Lâm Lan hé miệng gật đầu: “Chàng nói cũng đúng, được rồi, thì chờ một chút, mục tiêu đầu tiên là lấy lại được lễ vật, sau này dần dần thu thập mù ta, khiến bà ta phải cuốn gói cút đi, không, làm gì có gì mà cuốn, mù ta tay không tới đây, nhà này làm gì có đồ gì của mù ấy, à không đúng, Minh Tắc và Minh Châu là do mù ta sinh ra, tốt nhất là mang đi...”

Lý Minh Doãn thấy buồn cười: “Đừng suy nghĩ nhiều, mau đi nghỉ đi.”

“Nhị thiếu gia...” Ngân Liễu bên ngoài kêu.

“Chuyện gì?”

“Lão gia cho gọi ngài tới thư phòng.”

Lâm Lan cùng Lý Minh Doãn không hẹn cùng nhìn nhau, lão ta lâm vào bẽ tình còn có thể nhớ tới chánh sự?

Lý Minh Doãn vội vàng xuống giường: “Ta đi xem một chút.”

“Ta cũng đi.” Lâm Lan nói.

Lý Minh Doãn đi giày xong: “Phụ thân không gọi nàng, nàng không cần đi tham gia nào nhiệt, lúc về ta sẽ nói tỉ mỉ cho nàng nghe.”

Chương 108 – Trách cứ

Lý Minh Doãn đi thư phòng không bao lâu đã trở lại, môi mím chặt, thần sắc lạnh lùng.

Lâm Lan khẩn trương nghênh đón, hỏi: “Cha chàng nói như thế nào?”

Lý Minh Doãn ngưng trọng thờ dài một hơi, kéo vạt áo ngồi xuống.

“Không thành công?” Lâm Lan thử dò xét.

Lý Minh Doãn nhăn mày nhìn Lâm Lan.

Lâm Lan thất vọng, ngay sau đó an ủi hần: “Lần này không được chúng ta cũng không cần bực bội làm gì, tiếp tục cố gắng, ta không tin không có biện pháp xử lý mù phù thủy.”

Lý Minh Doãn nhìn bộ dạng sục sôi ý chí chiến đấu của nàng không nhịn được mà bật cười.

Lâm Lan ngạc nhiên nhìn hần chăm chăm, lập tức hiểu ra, người này đang đùa bỡn nàng.

“Này này sao chàng có thể làm như thế hả? Biết rõ trong lòng người ta sôi ruột lại còn úp úp mở mở hả, mau mau nói nhanh.” Lâm Lan nghiêm mặt nói.

Lý Minh Doãn cười lớn: “Ngày mai để cho Chu mama dẫn người đi khó phòng, bên đó sẽ giao lại đồ cho Lạc Hà trai.”

Lâm Lan vui vẻ nói: “Thật sao? Tốt quá rồi, một phen công phu không có uổng phí, đúng rồi, cha chàng còn nói gì nữa không? Có xử phạt mù phù thủy kia không?”

“Trong lòng phụ thân cũng rõ ràng, tuy nhiên loại chuyện này không nên làm âm lên, chỉ có thể lặng lẽ xử lý, mặc dù mù phù thủy không phải chịu sự trừng phạt nào, nhưng bà ta đã khiến phụ thân thất vọng về mình, tiếp tục như vậy nữa, địa vị của bà ta sẽ bị đe dọa.” Lý Minh Doãn cười ý vị nói.

“Hừ, ta nói chàng nghe, mù phù thủy là kẻ ngu ngốc, nếu mù ta thông minh ra thì nên đối xử với chàng như nhi tử ruột thịt, khiến chàng có tức giận cũng không nói ra lời, đằng này tới cái áo lót bên trong cũng bị mù ta chiếm mất, chẳng phải là không giữ cho chàng chút thể diện nào ư? Chàng biết không? Trước khi vào Lý gia, điều ta lo lắng là chẳng may mù phù thủy là con hổ mặt cười, chúng ta dùng chiêu gì cũng bị mù ta dùng lời lẽ mềm mại hóa giải thì sao bây giờ? Hiện tại ngược lại, chỉ sợ mù ta không ra chiêu, chỉ cần mù ra chiêu thì chúng ta sẽ phản kích lại tốt.” Lâm Lan phân tích đạo lý.

Lý Minh Doãn nhíu mày nhìn nàng, ánh mắt âm u khó dò, chậm rãi nói: “Xem ra, nếu ai đắc tội với nàng thì kẻ đó đúng là vô cùng xui xẻo.”

Lâm Lan nhún vai, trịnh trọng cảnh cáo hắn: “Cho nên, chàng ngàn vạn lần đừng đắc tội ta.”

Lý Minh Doãn cười lớn: “Chúng ta là vợ chồng, vợ chồng là một khối vững chắc, ta đắc tội nàng không phải là đắc tội chính mình sao?”

Nghe hắn nói như vậy, Lâm Lan đỏ bừng mặt mũi, oán thầm: Người này, mỗi ngày thay một biện pháp nhắc nhở nàng, chuyện bọn họ đã là vợ chồng sao cứ phải nhắc đi nhắc lại thế?

Một đại sự hoàn thành, đêm nay Lâm Lan đặc biệt ngủ ngon, mà Lý Minh Doãn nằm ở giường nhỏ nhìn thân ảnh nho nhỏ trong màn kia, lòng u oán,

cơ hội chung giường với nàng lại mỗi ngày một xa, ngủ giường nhỏ này không thoải mái chút nào.

Ngày thứ hai, Chu mama dẫn theo người đi khố phòng, cầm danh mục quà tặng kiểm kê lễ vật, sau đó đoàn người cẩn thận mang đồ về Lạc Hà trai.

“Nhị thiếu phu nhân, đồ đã mang cả về, tạm thời đặt ở bên thư phòng, tuy nhiên, có vẻ thiếu mấy món.” Chu mama nói.

Thiếu vài món là điều chắc chắn, tối hôm qua Lý Minh Doãn đã nói với nàng rồi, tuy nhiên còn lại bao nhiêu đem về bấy nhiêu. Mau động thủ, bằng không tổn thất còn lớn hơn.

“Thiếu mấy thứ, mama đã đánh dấu chưa, đưa danh sách cho ta.” Lâm Lan nói.

Chu mama đưa danh sách ra: “Đã sửa sang lại tốt rồi.”

Lâm Lan trầm nghĩ: Chu mama làm việc quả nhiên tỉ mỉ chu đáo, may có mama làm trợ thủ, nàng bớt lo lắng không ít.

“Thật ra bên chúng ta coi như còn tốt chán, bên đại thiếu phu nhân tổn thất mới nhiều, ta để ý lúc Lục Ý kiểm tra lễ vật mặt tái xanh đi.” Chu mama khẽ cười nói.

Lâm Lan kinh ngạc:”Đồ của đại thiếu phu nhân cũng giao lại à?” Nàng cùng Minh Doãn mất sức hồi lâu, cuối cùng đại tẩu được hưởng vinh quang kè, tuy nhiên ngoài ý muốn của nàng hơn là, mụ phù thủy thậm chí cả của hồi môn của đại tẩu cũng không buông tha, quả nhiên là vô sỉ vô cùng, không còn thuốc chữa.

“Đúng thế, lão gia chỉ nói, hai vị thiếu gia đã thành gia, nên học cách quản lý.” Chu mama nói.

Lâm Lan cười lạnh: “Lão gia coi như tạm thời câm điếc, đáng thương quá, đáng thương quá.”

Ninh Hòa đường hôm nay cực kỳ im ắng, không khí ngưng trọng vô cùng, ngay cả hai nha hoàn hầu hạ bên cạnh phu nhân là Xuân Hạnh cùng Thúy Chi cũng chỉ có thể chờ ở bên ngoài, hơn nữa còn đứng cách xa mười bước.

Náo nhiệt tới hôm qua, những người biết chuyện rất ít, chỉ biết là sắc mặt lão gia rất tệ, sau đó phu nhân, Điền mama cùng Triệu quả gia theo lão gia đi khổ phòng, tiếp nữa là lão gia đi phòng Lưu di nương, sắc mặt phu nhân kỳ quái quay trở về, mà hôm nay, hai vị thiếu phu nhân phái người đi khổ phòng mang đồ thuộc về mình tới nơi ở.

Cho nên, giờ phút này chuyện mọi người có thể nghĩ là, lão gia cùng phu nhân có chuyện xung đột, phu nhân tức giận rồi.

Khương mama nhìn phu nhân ngơ ngẩn, khuyên nhủ: “Những vật nhỏ này, cầm đi thì cầm đi, đừng vì chuyện này mà tức giận với lão gia ạ.” Bà ta nghe Xuân Hạnh nói, cả đêm qua phu nhân không chợp mắt, sáng nay thì không ăn điếm tâm, cho nên lét tẩm thân ăn đòn chưa khỏi tới khuyên nhủ phu nhân.

Hàn Thu Nguyệt lạnh lùng nói: “Người thì biết cái gì? Chuyện này vô cùng kỳ quái, chuyện đôi bình ngọc, thật sự không có ai động tay động chân, ta dám chắc, đồ đưa tới là giả, Minh Doãn vừa vặn mượn chuyện để làm loạn, ta hoài nghi, là trò của hắn.”

Mặt Khương mama biến sắc: “Có thể như vậy sao, phu nhân, xin hãy suy nghĩ cẩn thận.”

Hàn Thu Nguyệt oán hận nói: “Nó dám tính toán với lên đầu ta, cục giận này bảo ta làm sao nuốt trôi.”

“Phu nhân, người hãy nhìn một chút, nếu chỉ là đôi bình ngọc thì không có vấn đề gì, chuyện cũng không đến nỗi be bét, lão nô chỉ sợ chuyện nhị thiếu gia biết không chỉ dừng ở đây, cho nên mới đem đôi bình ngọc ra làm mồi dụ, dẫn dụ chúng ta từng bước, có khi nào người bên khổ phòng mồm miệng không kín không?” Khương mama vẫn còn sợ hãi nói.

Hàn Thu Nguyệt nhíu mày: “Chuyện này là cơ mật, tông cộng chỉ có hai, ba người, những người này người cũng biết, đều đáng tin.”

Khương mama nói: “Cõi đời này không có tường nào gió không lọt qua được, chúng ta phải cẩn thận điếm này, lại nói, đến giờ vẫn chưa tìm được nha đầu Xảo Nhu, mấy người môi giới trong kinh thành đều nói không nhận được người nào như mô tả, không biết nhị thiếu gia đem người giấu đi đâu rồi, trong tay hắn nắm chặt bao nhiêu nhược điếm của chúng ta? Phu nhân, nhất thời nhẫn nhịn, không thể để cho nhị thiếu gia bắt lỗi chúng ta nữa.”

Mặt Hàn Thu Nguyệt đen xì: “Ta cùng nó nhất định là kẻ thù không đội trời chung, người cho rằng ta không ra tay thì nó sẽ bỏ qua cho ta sao? Ai biết Diệp Tâm Vi nói cho nó những chuyện gì rồi.”

“Phu nhân, muốn ra tay cũng phải chờ đợi, xem chừng chỉ nửa tháng nữa là lão thái thái đã đến, nhị thiếu gia có thể bắt kính với phu nhân nhưng không thể bắt kính với lão phu nhân, hay cho câu nói kia, chỉ cần lòng lão thái thái nghiêng về phía người cùng đại thiếu gia, nhị thiếu gia không thể bày trò được, một người có thể cẩn thận, ai đảm bảo cả đời không phạm sai lầm? Chúng ta chỉ cần tóm lấy một lần sai lầm của hắn, ra tay độc ác dứt khoát, lúc đó sẽ xong việc.” Khương mama âm trầm nói.

“Đại thiếu gia... Đại thiếu gia... Phu nhân lúc này có việc, xin đợi nô tỳ thông truyền trước một tiếng...”

“Tránh ra...”

Hàn Thu Nguyệt nhăn mày, Minh Tắc chạy tới làm cái gì?

Lý Minh Tắc xốc màn cửa đi vào, bởi vì động tác thô lỗ nên màn cửa nhất thời đung đưa mãi không dừng.

Trong lòng Lý Minh Tắc có oán khí nhưng ở trước mặt mẫu thân thì không dám can rỡ, chỉ lạnh mặt đi tới trước mẫu thân, chấp tay vái chào: “Mẫu thân, nhị tử có chuyện muốn hỏi người.”

Ánh mắt Hàn Thu Nguyệt uy nghiêm: “Càng ngày càng không có quy củ.”

Lý Minh Tắc mím môi không nói.

“Nói đi, chuyện gì?”

Lý Minh Tắc muốn nói lại thôi, lời này thật sự khó có thể mở miệng.

“Nam tử hán đại trượng phu ăn to nói lớn, làm việc dứt khoát, sao lại áp úng thế hả?” tâm tình Hàn Thu Nguyệt không tốt, khẩu khí cũng khó chịu.

Lý Minh Tắc buồn bực nói: “Mẫu thân, hôm nay Nhược Nghiên đi khó phòng mang của hồi môn về, nhưng mà, vì sao lại thiếu nhiều như vậy?”

Hàn Thu Nguyệt lại bực mình, Lý Minh Doãn còn chưa tới chát vấn thì

con ruột mình đã tới tính sổ.

“Nhuộc Nghiên oán trách?” Hàn Thu Nguyệt lạnh lùng nói.

“Không có, nàng không nói gì cả, lúc nàng cùng nha hoàn nói chuyện, nhi tử nghe thấy được, mẩu thân, những đồ này thu xong để ở kho phòng, tại sao lại ít đi? Chẳng lẽ nhà ta nghèo tới mức phải dùng của hồi môn của con dâu sao?” Lý Minh Tắc cảm thấy chuyện này khiến cho hắn thật mất mặt, mặc dù Nhuộc Nghiên không nói gì nhưng nàng bộc lộ ra mặt sự khó chịu khiến hắn không thoải mái, cho nên, hắn lập tức tới hỏi mẹ mình, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

“Ai nói cho con của hồi môn của vợ con bị dùng rồi? Đồ của vợ con không phải đồ của con à? Mẹ khổ cực như vậy không phải vì con sao? Cũng chỉ là không thấy đồ của vợ con, vậy mà con tới đây vẫn tội mẹ, dùng loại khẩu khí này nói chuyện với mẹ sao, lương tâm của con bị chó ăn rồi hả?” Hàn Thu Nguyệt xỏ một tràng mắng chửi.

Lý Minh Tắc sợ hãi, chẳng lẽ là mình nghĩ sai sao?

Khuong mama một bên khuyên nhủ: “Phu nhân, người đừng tức giận, cẩn thận thân thể khó chịu, đại thiếu gia không hiểu chuyện mà thôi...”

“Nó không biết chuyện thì không nói, sao lại không biết lựa lời mà nói chứ? Ý đồ hoài nghi mẹ ruột nó sao?” Hàn Thu Nguyệt tức giận rít lên.

Khuong mama vội nói: “Đại thiếu gia, ngài đã nghĩ oan cho phu nhân rồi, hôm qua phu nhân mới phát hiện trong nhà có nội tặc, kho phòng thiếu mất vài thứ, chuyện này chẳng phải chuyện về vang gì, đang âm thầm truy xét, phu nhân cân nhắc việc trả lại đồ cho mọi người, đại thiếu phu nhân cùng nhị thiếu gia không có ý kiến gì nên hôm nay đã bảo người ở hai bên đem đồ vật đi, đợi truy xét ra đồ bị mất, tự nhiên sẽ mang trả lại cho các người.”

Lý Minh Tắc kinh ngạc nói: “Mẩu thân, là ai to gan như vậy, ngay cả đồ trong kho phòng cũng dám trộm, mẩu thân, chúng ta phải báo quan.”

“Chuyện này đại thiếu gia đừng quản, lão gia cùng phu nhân tự có chủ kiến.” Khuong mama miễn cưỡng nói.

Lý Minh Tắc biết chân tướng sự việc, áy náy nói: “Mẩu thân, là nhi tử lỗi mẫn, kính xin mẩu thân thứ tội.”

Hàn Thu Nguyệt không khỏi bi ai, rơi lệ nói: “Ta thật uổng công chăm lo cho các con.”

Lý Minh Tắc tự trách mình lỗ mãng, không nên nói những lời bất kính, hoảng sợ nói: “Mẫu thân chớ tức giận, là nhi tử mồm miệng không tốt.”

Khuong mama giảng hòa: “”Đại thiếu gia, phu nhân đang vì chuyện này phiền não, ngài nên về đi.”

Minh Tắc đi rồi, Hàn Thu Nguyệt âm ức nói: “Về phần Nhược Nghiên, chọn mấy thứ trả cho nó, về phía Minh Doãn, cũng trả lại hai ba món, không thể để bị nói là chỉ trả đồ cho Nhược Nghiên.”

“Vâng, chuyện này lão nô sẽ đi an bài.”

Hàn Thu Nguyệt thở dài nói: “Không thể lưu Diên mama lại, cho bà ta một khoản phí để về dưỡng lão, chuyện khó phòng về sau giao cho Diêu mama xử lý, ta đành dựa vào Diêu mama vậy.”

Chương 109 – Bị cười nhạo

Đương triều có lệ, cứ năm ngày thì quan viên được nghỉ một ngày. Nếu gặp việc gấp còn có ngày phép, một năm không nghỉ quá sáu mươi ngày phép. Ngoài ra còn nghỉ kết hôn, nghỉ chịu tang... tương đối có nhân tính. Là tài năng mới của chốn quan trường, đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của triều đình, sau một tháng công tác, rốt cuộc Lý Minh Doãn cũng nghênh đón ngày nghỉ đầu tiên.

Vốn Lý Minh Doãn đáp ứng nàng, chờ hần thi Đình xong sẽ dẫn nàng đi ngắm rừng phong, kết quả bận rộn mãi, lúc này sợ là lá rụng cả rồi, lá rụng đầy đất, giẫm chân lên xào xạc, có gì mà ngắm? Nhưng khó có dịp nghỉ ở nhà thế này, cũng không thể ở im một chỗ được.

“Minh Doãn, chàng nói xem hôm nay chúng ta làm gì?” Lâm Lan mài mực một bên, mong đợi nhìn Lý Minh Doãn.

Lý Minh Doãn đưa ngòi bút uyển chuyển như nước chảy mây trôi, mạn bất kinh tâm nói: “Nàng nghĩ thế nào?”

Lâm Lan nhìn xà nhà, suy nghĩ một chút: “Ta tới kinh thành mấy tháng rồi, lẽ ra nên sớm đi bái kiến đại lão gia, còn chưa được nhận lễ ra mắt của họ...”

Lý Minh Doãn không khỏi run tay, viết chệch một nét.

“Phu nhân Hoài Hóa Tướng quân mời ta qua chơi, tiểu tử nhà Tĩnh Bá Hầu ngày càng mập mạp đáng yêu, ta cũng rất muốn đi gặp nhóc, ta còn muốn làm thầy thuốc đi đường, nếu không ta một thân y thuật không có đất dụng võ chẳng phải là đáng tiếc ư? Thuận đường còn muốn đi dạo tiệm thuốc một chút...” Lâm Lan nói một hơi những suy nghĩ của nàng.

Lý Minh Doãn yên lặng: Đi tiệm thuốc nói là đi dạo tiệm thuốc, trên đời này sợ là chỉ có nàng.

“Nàng nghĩ trong vòng một ngày sẽ làm xong hết những chuyện này sao?” Lý Minh Doãn lẳng lẳng nhìn nàng.

Lâm Lan sàu khỏ nói: “Thật sự là nhiệm vụ bất khả thi.”

Lông mày Lý Minh Doãn khê cong lên, trong mắt hiện ra nụ cười: “Mấy ngày nữa sẽ qua bên cậu, đại biểu muội đính hôn, chúng ta thuận tiện đến đưa lễ chúc mừng, thuận tiện lấy lễ ra mắt của nàng về, phủ Hoài Hóa Tướng quân cùng phủ Tĩnh Bá Hầu, một mình nàng muốn đi lúc nào cũng được, ngày mai Ninh Hưng trở lại, chúng ta đang thiếu bọn họ một bữa rượu, như vậy cả ngày mai ta cùng nàng làm thầy thuốc dọc đường, cơm tối, tới Dật Hương Cư đặt một bàn rượu, mời Ninh Hưng cùng Trần Tử Dụ ăn cơm, thế nào đây?”

Đoạn an bài phía sau của Lý Minh Doãn, Lâm Lan không còn nghe thấy nữa, toàn bộ lực chú ý đều rơi vào tin đính hôn của Diệp Hình Nhi.

Đoán chừng Chu mama đã chuyển lời qua, đại lão gia một đao chặt hết những chuyện rắc rối này.

Nhìn nàng ngẩn người, Lý Minh Doãn dùng cán bút lông gõ nhẹ đầu nàng: “Làm gì mà sững sờ vậy?”

Lâm Lan phục hồi tinh thần, chớp chớp mắt: “Được thôi, cứ làm như thế.”

Lý Minh Doãn đem tờ giấy viết được một nửa bỏ đi.

Lâm Lan vội vàng giật lại: “Viết tỉ mỉ này giờ sao lại muốn bỏ?”

“Cứ bỏ đi.” Lý Minh Doãn lại trải một trang giấy khác xuống.

Lâm Lan khinh bỉ hần: “Tối nay chàng đã vò ba tờ rồi, đây đều là giấy Tuyên Thành thượng hạng, chàng lãng phí quá.”

Lý Minh Doãn vô tội nhìn nàng, tuy nhiên không hề cảm thấy khó chịu vì bên cạnh có người luôn cảm râm.

Lâm Lan nhặt những tờ giấy bị vò lên, vuốt vuốt phẳng, nâng niu cho vào một cái hộp như bảo bối.

Lý Minh Doãn không hiểu hỏi: “Nàng thu những tờ bỏ đi này làm gì?”

“Chữ của chàng rất đáng giá, không thể lãng phí, đợi tương lai chàng làm đại gia, những thứ bỏ đi này đều là bảo bối đó.” Lâm Lan hớn hờ nói.

Lý Minh Doãn hoàn toàn im lặng, nha đầu này rốt cuộc có bao nhiêu tham tiền?

Ngày hôm sau, sáng sớm Lâm Lan đã rời giường, ở trong phòng tắm một hồi lâu, Lý Minh Doãn thiếu chút nữa đập cửa đi vào. Rốt cuộc cũng đợi được lúc nàng đi ra ngoài, Lý Minh Doãn vừa nhìn thấy trang phục của nàng, ngay cả việc đang “mót” cũng quên bém.

“Thế nào hả? Ta giống công tử phong lưu phóng khoáng không?” Lâm Lan đắc ý xoay một vòng, khoe khoang. Xiêm áo này là Bạch Huệ tìm cho nàng, là xiêm y bốn năm trước của Lý Minh Doãn, hơi rộng với nàng một chút, nhìn qua vẫn khá vừa, còn mới tới bảy tám phần.

Ánh mắt Lý Minh Doãn đảo khắp người nàng, từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên, từ trái qua phải, từ phải qua trái, từ sau ra trước rồi lại... từ trước ra sau... cuối cùng rơi vào nơi phập phồng trước ngực nàng, khóe miệng dần dần cong lên như đường cung.

Lâm Lan chợt cảm thấy xấu hổ và giận dữ, hùng hổ nói: “Ta quần vải.”

Lý Minh Doãn cố nén để không bật cười, gật đầu lia lịa, rất thành khẩn nói: “Ừ, như vậy thì không nhận ra được.” Trong lòng lại nói: Có khác nhau sao?

Lâm Lan dùng sức lườm hấn, hoài nghi vô cùng trước thái độ thành khẩn của hấn.

Lý Minh Doãn bận rộn vào phòng tắm, đóng cửa lại.

Lâm Lan lập tức nghe thấy từ bên trong vọng ra một trận cười lớn, tức quá vung nắm đấm lên cửa: “Lý Minh Doãn, chàng đi ra cho ta.”

Cho tới lúc ra khỏi cửa, Lâm Lan vẫn còn tức giận, bản thân nàng soi gương cảm thấy lỗi ăn mặc này rất có khí khái, vô cùng tuấn tú, vốn đang mơ mộng nhận được hấn khen ngợi, ai ngờ lại bị hấn cười nhạo. Ngực phẳng thì sao? Bỏn cô nương mặc dù ngực phẳng nhưng tâm hồn bao la, so với cái loại ngực bự nảo ngẩn thì mạnh hơn nhiều, nhưng mà... nàng cũng thích “dãy núi phật phòng”... Ô, ô, ô, sinh ra vốn đã như vậy, thôi thì cố gắng tắm bỏ vậy.

Trong lòng Lý Minh Doãn biết lần này mình đắc tội lớn rồi, cho nên cẩn thận lấy lòng, biết điều ôm hòm thuốc đi sau nàng làm được đồng.

“Lâm Lan, nàng đi chậm chút.” Lý Minh Doãn bước lên hai bước sóng vai mà đi cạnh nàng.

Lâm Lan lập tức bước lên phía trước hai bước, tạo ra khoảng cách với hấn. Lý Minh Doãn vừa đuổi theo, lấy lòng nói: “Ta xin chịu tội với nàng.”

“Nói như vậy chàng thừa nhận chàng có cười nhạo ta?” Lâm Lan căm tức nói, hấn đã kích nghiêm trọng lòng tự ái của một nữ nhân rồi.

“Không có mà, ta làm sao dám cười nhạo nàng? Chẳng qua là cảm thấy chuyện nàng giả nam rất vui, thật sự không phải là cười nhạo, là nàng nghĩ nhiều rồi, có điều, biểu hiện của ta làm cho nàng nghĩ như thế là lỗi của ta, cho nên ta chịu tội.” Lý Minh Doãn chân thành “nói xạo”.

Nhìn nàng không tin, Lý Minh Doãn lại vội vã giơ tay lên thề: “Ta thề đó.”

“Hừ, thề có lợi ích gì? Lão Thiên bận rộn lắm, làm gì có thời gian nghe chàng nói nhảm.” Lâm Lan lườm hấn một cái, chân bước nhanh hơn.

Lòng Lý Minh Doãn vô cùng hối hận, thật ra thì hấn đâu có ghét bỏ gì chuyện nàng ngực nhỏ hay to, chính là cảm thấy chọc nàng rất thú vị, còn cái kia thì to nhỏ có gì quan trọng, không có gì cũng chả sao, cùng lắm sau này

con của bọn họ chịu thiệt chút, không nghĩ tới nàng lại tức giận như vậy.

“Lâm Lan, đừng nóng giận, tức giận dễ sinh nếp nhăn đấy...”

“Lâm Lan, nàng đi chậm lại đi, nếu không người ta lại tưởng rằng ta đang đòi nợ...”

“Lâm Lan. . .”

“Chàng có thể không nói nhiều như thế có được không, chúng ta đi làm thầy thuốc, không phải đi nói chuyện phiếm.” Lâm Lan tức giận nói.

Lý Minh Doãn chỉ chỉ lục lạc trong tay Lâm Lan, nói: “Nàng quên rung lục lạc rồi...”

Híc, khó trách đi mấy con phố cũng không có ai mời khám bệnh, Lâm Lan buồn bực nhét lục lạc vào tay hắt: “Chàng lác đi.”

Sau đó Lâm Lan nhàn nhã chấp tay sau lưng đi ở phía trước, Lý Minh Doãn xiu mặt, đeo hòm thuốc, rung lục lạc, nhắm mắt theo đuôi phía sau.

Tới một ngõ hẻm sâu, một cánh cửa mở ra, thấy một bà già tầm hơn năm mươi tuổi đi ra gọi hai người: “Đại phu, phu nhân nhà chúng tôi vừa rồi nôn mửa không ngừng, kính xin đại phu xem bệnh.”

Lâm Lan vội vàng đi vào theo, thấy người bệnh khoảng hơn hai mươi tuổi, bộ dạng thanh tú, chỉ có điều sắc mặt tái nhợt, ôm ngực nôn mửa một trận. Lâm Lan hỏi vài vấn đề, sau đó bắt mạch cho nàng, giây lát cười nói: “Chúc mừng phu nhân, là hỉ mạch.”

Gương mặt kia lộ vẻ vui mừng: “Đại phu chắc chắn chứ?”

Lâm Lan cười nói: “Mạch vô cùng rõ ràng, là hỉ mạch, không sai.”

Người nọ vô cùng mừng rỡ, không nôn mửa nữa, gọi bà tử vừa rồi mang một phong bao lì xì thưởng cho Lâm Lan.

Lâm Lan ước chừng, phong lì xì này không hề nhẹ, vụ làm ăn này hơi quá, không lao lực mà lại có tiền nhiều, đang chuẩn bị khoe khoang với Lý Minh Doãn thì thấy hắt đang ngó một bức tranh chữ trên tường, xem ra có điều suy nghĩ.

“Này, nhìn cái gì thế? Đi thôi?” Lâm Lan lay lay tay áo hắt, nhắc nhở.

Chỉ nghe bên ngoài có người truyền lời: “Lão gia tới. . .”

Sắc mặt Lý Minh Doãn đại biến, bước ra sau lưng Lâm Lan, cúi đầu, khom lưng. Trong lòng Lâm Lan nghi hồ, người này làm cái trò gì vậy?”

Vị lão gia kia bước vào đánh giá Lâm Lan một chút, cảm thấy người phía sau Lâm Lan rất quen mắt, nhất thời không nhớ ra.

Lý Minh Doãn ra khỏi nhà kia, lau mồ hôi, thở phào một cái: “Kinh thành quá nhỏ, sau này ta không dám ra ngoài hành nghề y nữa.”

Lâm Lan kinh ngạc: “Chẳng lẽ chàng biết vị phu nhân kia?”

Lý Minh Doãn ngượng ngùng nói: “Làm sao ta biết phu nhân đó được, nhưng mà cha của đứa bé trong bụng phu nhân đó, ta nhận ra, khiến toàn thân toát hết mồ hôi, nếu để người đó phát hiện ra, hai bên chắc lúng túng đến chết mất.”

Lâm Lan hiểu kỳ nói: “Là ai vậy? Ai có thể hù dọa chàng như thế.”

Lý Minh Doãn đen mặt nói: “Là người trực tiếp lãnh đạo ta.”

Lâm Lan giật mình sững sờ, nhưng ngay sau đó hiểu được, ngôi nhà này nhìn qua nghèo túng, chắc chắn không thể nào là nhà người trực tiếp lãnh đạo Lý Minh Doãn, đoán chừng là ra ngoài lập phòng nhỏ, cổ đại, nam nhân tam thê tứ thiếp là bình thường, nhưng sợ là e ngại ở nhà, không dám công khai chuyện cưới vợ bé, không thể làm gì hơn là lén bao nuôi ở bên ngoài, loại chuyện này mọi người đều ngầm hiểu với nhau, nhưng nếu để thuộc hạ của mình nhìn thấy, sợ là tương đối ngượng ngùng.

Lâm Lan nhìn hẩn lắc đầu: “Vận khí chàng tốt quá.”

Lý Minh Doãn oán thầm: Xui xẻo thì có, cấp trên này là ai nàng biết không? Đường đường là Bùi đại học sĩ, là cha vợ tương lai của Trần Tử Dụ đấy.

Lần ra khỏi cửa gặp chuyện ngoài ý muốn này khiến Lâm Lan muốn tìm thêm mối làm ăn nhưng Lý Minh Doãn sống chết không chịu đi tiếp, sợ gặp chuyện không nên gặp được.

Lâm Lan không thể làm gì khác hơn là đuổi hẩn tới một quán trà gần đó uống trà, tự mình đi hành nghề y.

Lâm Lan phe phẩy lục lạc, hét lớn: “Hoa Đà trọng sinh, Biển Thước tái thế đây... Chuyên trị những bệnh nan y, bàn tay thần diệu đây...”

Lời này lúc bắt đầu nói Lâm Lan có chút đỏ mặt, dần dần da mặt dày lên, không thét, không khoe khoang, ai để ý tới người? Những kẻ xem bói chẳng phải vẫn tự nhận mình là Khương Công chuyên kiếp mà.

Bỗng nhiên phía đối diện truyền đến tiếng lục lạc cùng tiếng rao: “Chuyên trị những bệnh nan y, bàn tay thần diệu đây...”

Ách, gặp đồng nghiệp rồi. Lâm Lan dỗi mắt nhìn lại, chỉ thấy nam tử mặc một thân xiêm y màu xanh lam, tay cầm lục lạc đi tới, phía sau hẳn có một tiểu dược đồng.

Lâm Lan lễ phép hướng hẳn cười cười, hảo ý nói: “Ta mới từ bên kia tới đây, không có ý tranh việc.”

Nam tử kia khoảng tầm ngoài hai mươi tuổi, mi thanh mục tú, nhìn qua rất ưa nhìn, hướng Lâm Lan ôm quyền: “Đa tạ vị huynh đài cho biết.” Sau đó chỉ chỉ phía sau: “Ta cũng vừa mới tới, không có ý tranh việc.”

Lâm Lan cười hắc hắc nói: “Xem ra chúng ta phải đổi địa phương.”

Nam tử lại chấp tay rời đi, cùng Lâm Lan gặp thoáng qua. Chỉ nghe được tiểu dược đồng phía sau xem thường nói: “Thiếu gia, người nọ da mặt dày quá, dám xưng mình là Hoa Đà trọng sinh, Biển Thước tái thế, nếu là lão gia cũng không dám khoe khoang như vậy...”

“Hừ... Đừng nói lời xằng, sơn ngoại hữu sơn, nhân ngoại hữu nhân*, đất kinh thành, tàng long ngoạ hổ, dám nói ra thì người ta cũng có mấy phần bản lĩnh...”

* Núi cao có núi cao hơn, người tài có người tài hơn.

Thanh âm dần dần nhẹ đi, người xa.

Lâm Lan quay đầu lại nhìn nam tử kia, thầm nghĩ: nhân phẩm vị đồng nghiệp này thực không tồi.

Chương 110 – Kế hoạch thất bại

“Xem ra kinh thành thịnh học y, nhiều thầy thuốc nên kẻ hành y bé nhỏ như nàng không có việc gì làm, Lâm Lan đi mỗi như hai chân mà chỉ nhận được thêm hai mồi làm ăn, ầm ức quay về quán trà tìm Lý Minh Doãn.

Lý Minh Doãn nhìn nàng ủ rũ đã biết toan tính không thành, an ủi: “Nàng làm nghề y không phải vì giúp dân chúng bị ốm đau ư, hiện tại tất cả mọi người không bệnh tật gì, thân thể an khang, không tốt sao?”

Lâm Lan chu miệng oán thán: “Tốt cái gì mà tốt, không ai bị bệnh, chẳng phải đại phu thất nghiệp hết sao, tiệm thuốc cũng phải đóng cửa.”

Lý Minh Doãn lắc đầu cười khổ: “Nàng có thiếu tiền đâu, sao lại ham mê tiền thế.”

Lâm Lan nghĩ lại mười hai viên Dạ Minh Châu chói mắt kia, các loại ngọc, cùng với hai mươi vạn lượng ngân phiếu... Tại sao nàng lại không nảy sinh lòng thích thú với những vật này, nàng chỉ cảm thấy vui với những đồng tiền do mình tự kiếm ra, cầm những đồng tiền đó thật không nổi tiêu.

“Sau này ta nhất định sẽ có tiền, còn nhiều hơn chàng nữa.” Lâm Lan chỉ khí nâng chén nói.

Lý Minh Doãn mỉm cười: “Vậy thì ta không phải kiếm tiền nữa hả?”

Lâm Lan âm trầm cười: “Chàng sai rồi, vật của chàng là của ta, đồ đạc của ta là của ta.”

Lý Minh Doãn tròn mắt, giây lát mỉm cười, nói nhỏ: “Nàng của ta là được rồi.”

Lâm Lan lườm hấn một cái, hết sức khinh thường, sáng nay vừa bảo ghét bỏ nàng, lúc này lại ra vẻ thâm tình.

Cũng không còn sớm, Lâm Lan ngồi nghỉ trong quán trà chốc lát, không kịp đi dạo tiệm thuốc, hai người chạy thẳng tới Dật Hương Cư.

Vừa đến Dật Hương Cư, Lâm Lan đã nhìn thấy Văn Sơn đứng bên cạnh xe ngựa ở đó, còn có cả Ngân Liễu.

“Sao bọn hấn tới sớm vậy?” Lâm Lan buồn bực, không phải là phân phó Văn Sơn giờ Tuất mới đến sao?”

Lý Minh Doãn đánh giá nàng: “Nàng sẽ không mặc đồ này lên lầu đấy chứ?”

Lâm Lan cúi đầu xem trang phục của mình: “Sao không được? Ta thấy tiện mà.”

Ngân Liễu chào đón: “Nhị thiếu phu nhân, xiêm y đã chuẩn bị xong.”

Lâm Lan đem hòm thuốc cùng lục lạc giao cho nàng ta: “Không cần, thế này cũng tốt rồi.”

Ngân Liễu sợ hãi nhìn nhị thiếu gia, nhị thiếu gia sờ sờ mũi rời mắt đi chỗ khác.

“Lý huynh, sao giờ mới tới...” trong gian phòng trang nhã trên lầu lộ ra một người chào hỏi, là Trần Tử Dụ.

Lâm Lan kéo cánh tay Lý Minh Doãn: “Còn lo lắng cái gì? Khách mời đã tới cả rồi.”

Lúc Trần Tử Dụ ngó qua cửa sổ chỉ thấy Lý Minh Doãn đem theo một vị công tử nhỏ gầy, không phải nói là dẫn Lâm Lan tới sao? Hắn đã đến sớm để ra tận cửa nghênh đón mà.

“Tử Dụ, cậu nói chúng ta chuốc rượu Lý đại ca, nhờ chọc chị dâu nổi nóng thì sao?” Ninh Hưng lo lắng nói.

Khóe miệng Trần Tử Dụ nhếch lên: “Tôi thấy kế hoạch của Lý đại ca rồi, chị dâu căn bản sẽ không đến.”

Ninh Hưng cao hứng trở lại: “Tốt quá, có nữ nhân ở đây chúng ta không thể thống khoái uống rượu.”

Trần Tử Dụ liếc mắt: “Lý đại ca mời chúng ta tới trợ trận, không phải uống rượu.”

Ninh Hưng phẫn nộ nói: “Hiện giờ ta muốn về một chuyện không dễ dàng gì đâu.”

“Mà Lý đại ca không uống quá chén, sao phải sợ chị dâu?” Ninh Hưng đầu óc không lạnh lẽ, đối với chuyện tình cảm càng không sao hiểu được.

“Suýt... Đừng nói nữa, Lý đại ca tới.” Trần Tử Dụ chọc Ninh Hưng.

Lâm Lan đi theo Lý Minh Doãn tiến vào phòng thượng hạng, Không đợi Lý Minh Doãn mở miệng, Ninh Hưng liền đứng lên thì thầm: “Đại ca, không phải nói mang chị dâu tới sao? Sao lại dẫn một tiểu công tử thanh tú tới?”

Trần Tử Dụ xem xét thiếu niên thấp hơn nửa cái đầu đứng bên cạnh Lý Minh Doãn, càng nhìn càng quen mắt, mãnh liệt nói: “Chị dâu?”

Ninh Hưng không nhìn ra, mở to mắt: “Cậu chưa uống rượu đã say hả, chị dâu ở đâu.”

Lý Minh Doãn cười khỏ, Trần Tử Dụ trừng mắt nói: “Cậu có mắt như mù thế hả.”

Lâm Lan tiến lên một bước học cách hành lễ của nam nhân, chấp tay thi lễ: “Lâm Lan gặp qua hai vị đại ca.”

Ninh Hưng kinh ngạc nghẹn họng, trân trối nhìn, ấp úng nói: “Chị dâu, chị mặc trang phục như thế, còn giống nam nhân hơn chúng ta, ta không nhìn ra...”

Mặt Lâm Lan nhất thời đen như đáy nồi? Cái gì mà so với nam nhân còn giống hơn? Nàng không có chút đặc thù phái nữ nào rõ ràng sao? Đây là khen hay là làm tổn thương đây?

Trần Tử Dụ nhón chân tàn nhẫn đạp Ninh Hưng một cước, Ninh Hưng cảm giác được lời nói của mình có điểm không ổn, vội vàng bổ sung: “Ta... Ý của ta là chị dâu giả nam trang, dung mạo ngang với Phan An, đại ca cũng không sánh được.”

Lý Minh Doãn trừng mắt nhìn hắn: “Bớt nói vài lời đi.”

Ninh Hưng ngượng ngùng, ân cần đứng dậy kéo ghế cho chị dâu: “Chị dâu, xin mời ngồi.”

Mọi người đã đến đông đủ, rượu và thức ăn đầy bàn, Lâm Lan lẳng lặng ngồi một bên nghe bọn họ tán gẫu.

“Đại ca, lúc này anh đang là nhân vật nổi tiếng đấy.”

“Đại ca đã bảo cậu nói ít đi vài lời rồi mà, cái gì gọi là bỗng nhiên nổi tiếng, đại ca chúng ta sớm đã rất nổi tiếng ở kinh thành này rồi, đúng

không?” Trần Tử Dụ rất thích tranh cãi cùng Ninh Hưng.

Ninh Hưng cũng đã quen với chuyện này, bung chén rượu lên muốn kính Lý Minh Doãn: “Chén rượu này, là chúc mừng đại ca đỗ Trạng nguyên, vào được Hàn Lâm viện.”

Trần Tử Dụ lập tức phụ họa nói: “Đúng rồi... Rượu này phải uống.”

Lý Minh Doãn nhìn sắc mặt Lâm Lan, trong lòng Lâm Lan được an ủi đôi chút, lần trước cảnh cáo, người này đã để trong lòng. Khẽ cười gật đầu.

Lúc này Lý Minh Doãn mới bung chén rượu lên, cười ha ha nói: “Nghe nói cậu mới lên chức, tiểu tử được lắm, đại ca mời cậu một chén.”

Trần Tử Dụ ngăn lại nói: “Ai... Đây không được, chén rượu này là Ninh Hưng mời cậu, cậu phải kính xong mới được mời lại.”

Lý Minh Doãn làm bộ bất đắc dĩ: “Được rồi, uống chén mời của Ninh Hưng trước.”

Hai chén rượu xuống bụng, sắc mặt Lý Minh Doãn bắt đầu hồng hồng, Trần Tử Dụ lại nói: “Bữa tiệc rượu hôm nay, coi như là rượu mừng muộ của đại ca và đại tẩu, cho nên, chén này, huynh đệ muốn kính đại ca đại tẩu, chúc hai người trăm năm hạnh phúc.”

Lý Minh Doãn vội vàng từ chối khéo thay Lâm Lan: “Chị dâu cậu không uống được rượu... không nên...”

Trần Tử Dụ nghiêm túc nói: “Như vậy sao được? Đây là rượu mừng, tất phải uống một hớp.

Sắc mặt Lý Minh Doãn khó xử, nhìn chăm chăm Lâm Lan.

Lâm Lan cũng lấy làm khó xử nhìn Lý Minh Doãn.

Lý Minh Doãn cắn răng một cái, hào khí nói: “Chị dâu cậu uống một chút, còn lại tôi uống thay cô ấy.”

Trần Tử Dụ nói: “Vậy không được, nếu theo lời cậu nói... vậy phải theo quy củ cũ của chúng ta, cậu phải uống ba chén.”

“Đúng rồi đúng rồi, không thể phá bỏ quy củ.” Ninh Hưng một bên ồn ào.

Lâm Lan oán thâm: Nào có loại quy củ thế này, uống như vậy, Minh Doãn nhất định gục mất thôi.

“Trần đại ca, anh nghĩ xem, có phải anh cũng nên uống hai chén không?” Lâm Lan cười híp mắt nhìn Trần Tử Dụ: “Bằng không, anh mời một chén, chúng tôi lại uống hai chén, điều này không hợp quy củ lắm nhỉ.”

Trần Tử Dụ ngây ngốc, khẩu khí chị dâu lớn thật, nhưng uống một chén rượu xuống bụng xong say bết thì kế hoạch của đại ca phải làm sao? Trần Tử Dụ lên nhìn Lý Minh Doãn, Lý Minh Doãn trừng mắt, ngay sau đó đồng ý nói: “Chị dâu cậu nói rất đúng.”

Trần Tử Dụ tự nhận rộng lượng, lúc này sáng khoái nói: “Được rồi, ta và chị dâu uống với nhau, mời chị dâu.”

Lâm Lan nhấp một miếng, cảm thấy vị rượu Hoa Điêu* lan tỏa trong miệng, nhất thời dốc cạn chén.

* Rượu Hoa Điêu: đựng trong chum sành có chạm trổ hoa văn, loại rượu quý của Thiệu Hưng, tỉnh Chiết Giang, Trung Quốc

Lý Minh Doãn nhân cơ hội nháy mắt với hai người huynh đệ, hai người hiểu ý, ôn ào nói: “Chị dâu thật không hổ nữ trung hào kiệt, tửu lượng giỏi thật.”

Ninh Hưng vui thích, đi lên mời rượu.

Lâm Lan biết tửu lượng Minh Doãn không tốt, thay Minh Doãn nhận chén rượu: “Các vị biết Minh Doãn không uống được rượu, chén này để ta thay chàng uống, có điều, ta là nữ nhân, Ninh đại ca là nam nhân, Ninh đại ca và ta cùng dùng chén nhỏ có phải là có chút không hay không?”

Ninh Hưng cảm thấy dùng chén nhỏ uống đúng là không hay, lớn tiếng la tiếu nhị đòi chén lớn.

Hôm nay tụ hội, Lý Minh Doãn có hai mục đích, thứ nhất là, hấn và Lâm Lan có thể ở chung một chỗ, hai vị huynh đệ cũng vì hấn không ít bận rộn, bữa tiệc này phải mời, thứ hai, là muốn tìm cơ hội ngủ giường lớn, nhưng Lâm Lan cảnh cáo không cho hấn uống rượu, dứt khoát để nàng thay. Vốn định tự mình uống say ba phần, nhưng bây giờ thay đổi nguyện ước ban đầu, chi bằng để Lâm Lan quá chén. Nhìn Lâm Lan một chén lại một chén, khước miệng Lý Minh Doãn không khỏi cong lên, xem ra mục đích mỗi lúc một gần, liền ra ám hiệu cho hai vị huynh đệ tấn công.

Nhưng là, tình thế phát triển có chút không như dự kiến.

Lâm Lan uống chén nhỏ, Trần Tử Dụ cùng Ninh Hưng uống chén lớn. Mấy hiệp qua đi, sắc mặt Lâm Lan không đổi nhưng trong đôi mắt Trần Tử Dụ đã lộ ra vẻ ngà ngà say, Ninh Hưng bắt đầu nói ngọng.

Lý Minh Doãn cố ý nhỏ giọng ân cần nói: “Lâm Lan, nàng ổn không? Không uống được thì đừng uống, bọn họ không ép nàng đâu.”

Lâm Lan xem thường nhú mày: “Ai chết vào tay ai còn chưa biết đâu.”

Rượu này đến bảy phần say, là càng say càng phải uống, không để cho uống cũng không được, Ninh Hưng không tin mình uống thua một nữ nhân, huống chi còn có Trần Tử Dụ, hai huynh đệ liên thủ uống mà thua một nữ nhân, sau này còn mặt mũi nào nữa.

Lâm Lan tiếp tục châm lửa: “Ta cũng đôi chén lớn, để các vị khỏi nói không công bằng.”

Lý Minh Doãn há hốc mồm: “Lâm Lan, nàng không sao chứ?”

Ninh Hưng nghe vậy, tâm tình hăng hái, đôi chén lớn rồi, lúc này không uống lại được thì còn ra sao.

Một khắc đồng hồ sau, Lâm Lan nhìn một người gục trên bàn, một người trượt xuống bên bàn, đắc ý phỉ tay, rảnh rỗi nói: “Ta đây gọi là dụ địch xâm nhập, tiêu diệt từng bộ phận, đừng tưởng rằng nữ nhân chỉ biết uống trà, nhớ ngày đó, ta cùng nhóm sư huynh uống trộm Trạng Nguyên Hồng của sư phụ, năm người bọn họ còn không uống lại mình ta...”

Lý Minh Doãn một thân mồ hôi lạnh, bỗng nhiên nhớ tới điều trước đây sư huynh Lâm Lan lên nói cho hắn, Lâm Lan rất lợi hại... nhất là... chẳng lẽ là uống rượu?

Nhìn hai vị nam nhân hào kiệt Trần Tử Dụ cùng Ninh Hưng trong bộ dạng thảm hại, Lý Minh Doãn khắc sâu hình ảnh này, đều do không nắm được tình hình địch mà đã hành động, nhưng ai có thể nghĩ một nữ nhân có thể uống nhiều rượu như vậy, hết một vò mà mặt không hồng, không hô hấp dồn dập, ngược lại càng thêm vẻ sáng chói...

“Hửm? Chàng nhìn ta có việc gì sao? Hôm nay vì bảo vệ chàng mà ta

mới uống rượu đầy.” Lâm Lan hào hùng nói. Nàng biết nữ nhân uống rượu không xinh đẹp, hơn nữa là ở cổ đại, nhưng nàng không phải là vì bảo vệ hấn sao? Sao nhìn nàng như giống quái dị vậy? Lâm Lan có chút tức giận.

Ánh mắt Lý Minh Doãn âm trầm, không tiếng động thở dài, xem ra tối nay phải tiếp tục ngủ giường nhỏ rồi.

Chương 111 – Lão thái thái tới.

Đưa hai con ma men trở về xong xuôi, Lâm Lan ngồi trong xe ngựa đổi lại xiêm y mới về nhà.

Cả đường Lý Minh Doãn trầm mặc. Lâm Lan không biết mình vừa phá hư kế hoạch của người khác, cũng không biết vì vậy mà người ta trầm mặc như đưa đám, lại cho rằng hấn thấy nàng uống rượu nhiều nên sinh ra suy nghĩ gì đó, nàng bực bội, cũng ra vẻ không để ý tới hấn, cái này làm cho hai người giống như đang hờn dỗi.

Ngân Liễu cùng Văn Sơn ngồi ở ngoài xe ngựa hai mặt nhìn nhau, bên trong làm sao không có thanh âm gì vậy?

Xe ngựa đến cửa phủ, Như Ý vội vàng tiến lên đón.

“Nhị thiếu gia, nhị thiếu phu nhân, hai người đã về, lão thái thái tới, lão gia có nói báo cho nhị thiếu gia cùng nhị thiếu phu nhân lập tức tới Ninh Hòa đường.” Như Ý gấp giọng nói.

Lâm Lan không hiểu là thế nào, ai là lão thái thái?

Sắc mặt Lý Minh Doãn ngưng trọng: “Lão thái thái tới lúc nào?”

“Hơn nửa canh giờ rồi, Đông Tử đi Dật Cư Hương tìm nhị thiếu gia, có khi là đi lối nào chưa tới.”

Lý Minh Doãn lôi tay Lâm Lan: “Nhanh về thay xiêm y, một thân nàng toàn mùi rượu.”

“Lão thái thái là ai? Sao chàng lại khẩn trương như vậy?” Lâm Lan nhìn Lý Minh Doãn khẩn trương cũng khẩn trương vô cùng, một mụ phù thủy còn chưa giải quyết xong lại thêm một người nữa ư.

“Trên đường đi nói.” Lý Minh Doãn lôi Lâm Lan nhanh chóng về Lạc Hà trai.

“Lão thái thái là bà nội ta, từ lúc ta được sinh ra tới giờ mới chỉ gặp bà ấy ba lần, một lần là hồi mới sinh, cho nên không có ấn tượng, lần thứ hai là ba tuổi, lần thứ ba là bảy tuổi, trong ấn tượng của ta thì bà nội không thương ta, đối với mẫu thân ta cũng rất lãnh đạm, kể từ khi phụ thân vào kinh thành làm quan, mẫu thân vài lần gửi lời muốn đón bà vào ở đều bị bà lấy lý do cự tuyệt, lần này không biết sao lại đột nhiên tới kinh thành, bất kể như thế nào, ta và nàng cũng phải cẩn thận đối ứng, có thể bà không ghê như mục phù thủy nhưng...” Lý Minh Doãn dùng lời nói đơn giản nhất để nói về lão thái thái cho Lâm Lan hiểu.

Lâm Lan nhanh chóng làm rõ ý nghĩ, thứ nhất, mục phù thủy không thích mẹ Minh Doãn, tự nhiên sẽ không thích Minh Doãn, có nghĩa là không thích nàng; thứ hai, lão thái thái không thích Minh Doãn, nhưng dù gì Minh Doãn vẫn là cháu nội của bà, người cô đại nặng nhất hiếu đạo, không cẩn thận sẽ mang trên lưng tội bất hiếu, không thể ngang nhiên chống đối lại mù phù thủy, nếu vậy chính là làm khó chính mình; thứ ba, điểm trọng yếu nhất, tại sao lão thái thái đột nhiên tới, mục đích tới là gì? Bà suy nghĩ cho ra một kết luận: nàng phải thật cẩn thận.

Hai người nhanh chóng rửa mặt, thay xiêm y, không may trên người vẫn nồng nặc mùi rượu, trên người Lý Minh Doãn có mùi rượu thì không sao, nam nhân, đi ra ngoài xã giao khó tránh phải uống chút rượu, vấn đề là mùi rượu trên người Lâm Lan nặng hơn trên người hẳn nhiều...

Lâm Lan lắc lắc khuôn mặt nhỏ nhắn, sâu khỏ nhìn Lý Minh Doãn: “Ta như vậy có thể đi gặp người sao?” Người tính không bằng trời tính, ai biết hôm nay lão thái thái sẽ tới, hơn nữa lại không hề có tin tức báo trước, sớm biết như vậy thì sẽ không uống nhiều rượu như thế, thế này thì sẽ để lại cho lão thái thái ấn tượng về cháu dâu thứ là một con ma men, lão thái thái còn có thể chào đón nàng sao?

Lý Minh Doãn còn nhúc đầu hơn so với nàng.

Ngọc Dung nghĩ kế nói: “Chi bằng, xịt chút nước hoa? Nô tỳ nhớ danh mục tặng quà hình như có một lọ nước hoa phương Tây.”

Lý Minh Doãn vội nói: “Nhanh đi mang tới.”

Lâm Lan âm ức: “Cũng vô dụng, mùi rượu nặng như vậy làm sao che giấu được? Xịt nước hoa chẳng phải là giấu đầu hở đuôi sao?”

Lý Minh Doãn lặng yên trong chốc lát, hỏi Bạch Huệ: “Trong nhà có rượu không?”

Bạch Huệ sững sốt trả lời: “Trong phòng bếp có rượu để nấu ăn.”

“Đi lấy.”

Lâm Lan không hiểu, hỏi: “Lấy rượu làm gì?”

Lý Minh Doãn nắm lấy hai cánh tay nàng, tỉnh táo nói: “Ta uống chút rượu, làm bộ như ngà ngà say, đến lúc đó không may đổ rượu lên người nàng, ta thì không sao, nhiều lắm là bị trách cứ mấy câu, nhưng nàng thì không thể được, đến lúc đó nàng cứ tạm thời mở miệng nói chuyện, hết thấy tùy ra ứng đối.”

Lâm Lan dùng sức gạt đầu, thật giống như cũng chỉ có biện pháp này là toàn vẹn nhất.

Bạch Huệ nhanh chóng chạy tới phòng bếp lấy rượu.

Lý Minh Doãn mở bình rượu, ngửa cổ uống hơn nửa bình.

“Minh Doãn, chàng uống ít một chút...” Lâm Lan lo lắng nói: “Chẳng may say thật...”

Lý Minh Doãn lắc đầu, hít sâu một cái, lộ ra nụ cười trầm ổn bình tĩnh: “Được mà, không có chuyện gì đâu.”

Lâm Lan nói: “Ta sợ chàng say, lại nói linh tinh.”

Lý Minh Doãn nhẹ nhàng ôm nàng, cất giọng khàn khàn ôn nhu: “Muốn say thì cũng phải lúc quay về mới say, yên tâm.”

Hắn ôm rất nhẹ, giống như thói quen ôm hôn chào hỏi giữa những người hiện đại, vẫn duy trì khoảng cách nhất định, nhưng là, trên người tỏa ra hương rượu đầy kích thích, lại nghe những lời ôn nhu đầy mị hoặc như thế, tim đột nhiên đập chậm một nhịp, trên mặt một trận đỏ bừng.

Bên Ninh Hòa đường thật náo nhiệt, trừ Lưu di nương, những người khác đều có mặt.

Lão thái thái gọi Minh Tắc cùng Nhược Nghiên ngồi ở hai bên bà nói chuyện, nhìn đôi vợ chồng trẻ ở bên cạnh, lão thái thái cười không khép

được miệng.

Minh Châu có chút ghen ghét, bà nội không nhìn cô ta một cái, lúc ở quê bà nội không như vậy với cô ta, đối với cô ta vô cùng yêu thương, cô ta ý thức được là do bà nội cố kỵ chuyện này, nhưng tình huống trước mặt làm cô ta cảm thấy ủy khuất, đời này, cô ta chỉ có thể ở trong bóng tối, vĩnh viễn không thể bước ra ánh sáng sao?

Lý Kính Hiền ngồi một bên khẽ cười, thỉnh thoảng âm thầm đánh giá đại tẩu Du Thị đang trò chuyện cùng Hàn Thị, lần này mẫu thân cùng đại tẩu tới kinh thành mà không hề báo trước một lời, cho đến khi mẫu thân vào cửa hấn mới biết, khi đó, hấn đang trong phòng Lưu di nương, kinh hãi hồi lâu vẫn không lấy lại được tinh thần, cho rằng mình nghe nhầm. Đến khi người do Hàn Thị phái tới báo rằng Hàn Thị đã chuẩn bị xong phòng ốc thì mới nghĩ ra, sự xuất hiện ở kinh thành của mẫu thân là chủ ý của Hàn Thị, Hàn Thị tính toán điều gì? Điều Lý Kính Hiền nghĩ tới đầu tiên chính là Lưu di nương, có phải Hàn Thị đang nhắm vào Lưu di nương?”

“Sao Minh Doãn vẫn chưa tới? Không phải là đã cho người đi gọi rồi sao?” Hàn Thị nhìn ra cửa, nhỏ giọng nói thầm, vẻ mặt kia tựa như mẹ hiền vịn khung cửa mỗi mắt chờ con về.

Lão thái thái đang cười vui vẻ, nghe nói như thế, nụ cười cứng lại, không mặn không nhạt nói: “Minh Doãn hiện tại cũng là quan rồi, xã giao xem ra còn nhiều hơn cha nó.”

Hàn Thị hiểu ý cười một tiếng, ôn hòa nói: “Đứa nhỏ Minh Doãn này cũng phải đi ra ngoài suốt, hôm nay mới được nghỉ một ngày, mang theo vợ ra ngoài đi dạo chút ạ.”

Lão thái thái hừ một tiếng, không nói gì nữa, thần sắc trên mặt âm tình bất định.

“Ồ, Minh Doãn thật đúng là thương yêu vợ.” Đại tẩu Du Thị hé miệng cười nói.

Hàn Thị cười nói: “Có lẽ thế, điểm này Minh Tác không được như Minh Doãn.”

Lão thái thái lại không mặn không nhạt nói một câu: “Người phụ nữ chuẩn mực nên ở nhà giúp chồng lo công chuyện gia đình, nuôi dạy con cái,

điểm này, ta cảm thấy vợ Minh Tắc rất tốt.”

Đình Nhược Nghiên được khen mà ngượng ngùng, bình thường nàng vẫn hay về nhà mẹ đẻ hoặc là xã giao với các khuê hữu cũ, hôm nay chẳng qua vừa lúc ở nhà mà thôi.

Lý Kính Hiền cười ha ha nói: “Vợ Minh Doãn là đại phu, nhiều người mời nó đi xem bệnh.” Lý Kính Hiền không khỏi vì Lâm Lan mà bênh vực một câu, Hàn Thị nói những lời mang hàm ý sâu xa, ngấm ngầm ném đá giấu tay, mẫu thân nghe có thể cao hứng ư? Mẫu thân mặc dù xuất thân hàn nhưng vì ông ngoại cũng đỗ được tú tài nên quy củ rất nghiêm, ban đầu hấn khi hấn cưới thêm Diệp Tâm Vi, suýt chút bà đã không nhận người con như hấn, thậm chí đã nhiều năm không hề nói một câu với hấn, cho đến khi hấn làm quan ở kinh thành, giúp đỡ đại ca có cuộc sống ổn định hơn, Lý gia dần dần có uy vọng, thái độ mẫu thân mới trở nên hòa hoãn đôi phần. Cho nên, mẫu thân ghét nhất là người không tuân theo quy củ, mà Hàn Thị biết rõ điểm này, lợi dụng vô cùng tốt.

Du Thị trêu ghẹo nói: “Thì ra vợ Minh Doãn còn là một đại phu ư, thế thì tốt quá rồi, sau này trong nhà có người đau đầu nhức óc thì không phải ra ngoài mời đại phu rồi.”

Minh Châu bị bỏ qua ngồi ở một bên, tâm tình xuống thấp cực điểm, tuy nhiên vẫn còn một người bị bỏ qua ngồi một bên, đó là Du Liên, cháu gái bên nhà Du Thị. Bất quá, Du Liên không có cảm xúc bị bỏ qua một bên, chỉ có cảm giác mọi thứ mới lại, im lặng đánh giá Ninh Hòa đường tráng lệ, im lặng đánh giá từng người ở đây, ở đây ngay cả nha hoàn cũng có đồ tư mặc, ở quê, chỉ có tiểu thư còn nhà giàu mới có thể mặc tư lụa.

Du Liên nằm mơ cũng không nghĩ tới có ngày mình sẽ được tới kinh thành, trong nhà có mấy tỷ muội nhưng cô lại chỉ đích danh nàng đi theo. Trước khi đi, mẹ đã đem ý đồ chuyển đi này tiết lộ cho cô ta, bảo là muốn tìm cho cô ta một hôn sự tốt ở kinh thành. Cô ta không khỏi mừng rỡ, em chồng của cô là Hộ Bộ Thượng Thư, điều này khiến Du Liên vô cùng mong đợi.

Mọi người đang cười nói, phía ngoài nha hoàn truyền lời: “Nhị thiếu gia, nhị thiếu phu nhân tới.”

Trong phòng nhất thời an tĩnh lại, tất cả mọi người nhìn về phía rèm cửa màu hồng mềm mại, chỉ thấy màn cửa vừa động, Lý Minh Doãn một thân

áo bông vải màu đen cùng Lâm Lan một bộ xiêm y màu hồng cánh sen đi vào.

Lý Minh Doãn tiến lên trước kéo vạt áo hành đại lễ với bà nội, Lâm Lan cũng quỳ xuống hành lễ theo.

Lý Minh Doãn xin lỗi nói: “Tôn nhi không biết bà nội hôm nay tới kinh thành, không kịp đi đón, lại cũng không kịp thời thỉnh an, tôn nhi xin chịu tội.”

Lão thái thái nhìn Minh Doãn tuấn dật tiêu sái không khỏi ngẩn ra, thần thái cùng cử chỉ này, giống y đúc Lý Kính Hiền khi còn trẻ tuổi, ánh mắt không khỏi nhu hòa xuống, cười khẽ nói: “Người không biết không có tội, mau đứng dậy đi.”

Lâm Lan phóng khoáng chào hỏi: “Cháu dâu thỉnh an bà nội.”

Lão thái thái đã sớm biết được xuất thân của Lâm Lan qua thư Hàn Thị gửi, một cô gái nông thôn, xuất thân nông thôn, mặc dù được coi là con nhà thư hương nhưng gia cảnh bản hàn, chênh lệch giữa hai bên là rất lớn, vì thế có phần không thích Lâm Lan, hơn nữa, lại thông qua lời nói của Hàn Thị, cảm thấy được nhà nông nuôi dạy con gái không được tốt lắm, không tuân thủ nữ tắc, đại phu thì cũng không thể vượt mặt chồng mình ra ngoài nhiều như vậy, đã gả cho người ta thì phải ở trong nhà, phụng dưỡng cha mẹ chồng, hầu hạ trợ giúp phu, nuôi dạy con cái. Bất quá hôm nay là lần đầu gặp mặt, bà lại vừa đi một quãng đường thuyền mệt nhọc, không còn tinh thần dạy dỗ, liền thản nhiên nói: “Đứng lên đi.”

Lâm Lan nghe lão thái thái dùng giọng nói khác hẳn giọng vừa nói với Minh Doãn để nói với mình thì như tỉnh ngủ, nhanh chóng đứng dậy, nghiêm chỉnh đứng bên cạnh Minh Doãn.

Minh Tắc nhíu mũi ngửi: “Nồng nặc mùi rượu.”

Lý Kính Hiền trừng mắt nhìn Minh Tắc một cái, lại nhìn sắc mặt Minh Doãn ửng đỏ, chậm rãi hỏi: “Minh Doãn, hôm nay các con đi đâu?”

Lý Minh Doãn kính cẩn trả lời: “Buổi sáng nhi tử đi tìm bằng hữu, Lâm Lan đi phủ Hoài Hóa Tướng quân, phu nhân Tướng quân rất mong nàng, vì vậy ở đó hàn huyên khá lâu, xế chiều nhi tử cùng Lâm Lan tới phủ Tĩnh Bá Hầu, tiểu thế tử hơi biếng ăn nên Lâm Lan xem tình hình một chút, Tĩnh Bá

Hầu nhiệt tình giữ lại, nhi tử không tiện từ chối, đành phải lưu lại uống mấy chén.”

Lâm Lan cũng biết Lý Minh Doãn sẽ thêu dệt vài lời nói dối, không nghĩ lại thêu dệt siêu phàm tới mức đó, thứ nhất, nói rõ rằng bọn họ không phải cả ngày dính lấy nhau một chỗ, thứ hai, đã mang hai nhân vật có địa vị lớn ra đề đỡ cho hai người, đồng thời trước mặt lão thái thái nâng cao giá trị của nàng.

Ánh mắt lão thái thái nhìn Lâm Lan có biến hóa, cô gái xuất thân nông thôn này, sao lại nhận được sự quan tâm nhiều như vậy từ những đại nhân vật trong kinh thành?

Minh Châu che lỗ mũi: “Nhị biểu tẩu, sao mùi rượu trên người biểu tẩu còn nặng hơn trên người biểu ca vậy?”

Chương 112 – Mẫu tử tâm sự

Bởi vì Lâm Lan đem toàn bộ sự chú ý đặt trên người lão thái thái, không chú ý tới Minh Châu ngồi một bên, bị một câu nói thẳng tưng của Minh Châu làm cho hoảng hốt, không biết Minh Doãn lấy cớ kia có thể che giấu được hay không.

Ánh mắt tất cả mọi người đồng loạt rơi trên người Lâm Lan, đồng thời cũng khịt khịt mũi để người xem.

Vẻ mặt Minh Doãn quần bách, áp a áp ứng nói: “Là ta uống quá chén, trên đường về xe ngựa xóc thế là phun ra người Lâm Lan...”

Lâm Lan đưa tay áo lên sát mũi, ngạc nhiên nói: “Đã đổi xiêm y rồi, sao vẫn còn mùi nặng như thế nhỉ?”

Minh Châu cười giễu: “Chẳng lẽ nhị biểu tẩu uống rượu?”

Lâm Lan cười nhạt nói: “Uống một chén nhỏ, là rượu mơ do tự tay Hầu gia phu nhân ủ, nói ta nhất định phải nếm.”

Minh Doãn nhìn sắc mặt tăm tối của bà nội, bước lên phía trước nói: “Bà nội ngồi thuyền tới đây phải không ạ? Sao không gửi thư trước để cháu đi

đón bà.”

Lý Kính Hiền nhân cơ hội này phụ họa: “Đúng thế đúng thế mẫu thân ạ, người vào đến cửa nhi tử mới biết, nhi tử thật sự là thất lễ.” sau đó chuyển sang Hàn Thị, khẩu khí lạnh lùng, rất là bất mãn: “Bà phái người đi đón mẫu thân, sao không nói cho ta một tiếng? Sao lại có chuyện, mẫu thân tới, phận làm con lại ở nhà thanh nhàn, không đi nghênh đón, là đạo lý gì vậy, người khác biết sẽ nói ta thế nào.”

Về điểm này, lão thái thái cũng đang không vui, Hàn thị viết thư tố khổ, nói bà ta làm mẹ kế không dễ dàng chút nào, lão gia không những không thương cảm lại còn nhiều lần trách cứ bà ta... Tiếp tục như vậy nữa, chỉ sợ gia đình không yên, cho nên van xin lão thái thái tới kinh thành làm chủ một chuyện. Lão thái thái vốn không muốn can thiệp chuyện nhà Kính Hiền, có thể nghĩ được Lý gia hôm nay là gia tộc nhất nhì kinh thành cũng là dựa vào Kính Hiền cả, nếu nhà Kính Hiền có loạn gì, sẽ liên lụy không tốt tới danh tiếng của hắn, vì vậy mới nhanh chóng đem theo con dâu cả ngày đêm chạy tới. Kết quả Hàn Thị giấu diếm cha con Kính Hiền, khiến cho bà như khách không mời mà tới.

Lão thái thái quét mắt nhìn Hàn Thị, đối với người con dâu này, trong lòng vẫn có một sự áy náy, những năm nay, Hàn Thị không dễ dàng gì mà tìm lại vị trí ở Lý gia... liền không đành lòng trách cứ Hàn Thị.

Đối mặt với chất vấn của lão gia, Hàn Thị ủy khuất: “Lão gia động một chút là qua phòng Lưu di nương, thiếp thân muốn nói với lão gia cũng đâu có cơ hội nói?”

Lý Kính Hiền tức run, Hàn Thị quả nhiên chỉ chờ nói ra lời này.

Chân mày lão thái thái khẽ chau lên, từ lúc vào cửa tới giờ, bà phát hiện nhà này tồn tại không ít vấn đề.

Minh Tắc thấy phụ thân, phụ mẫu không vui, vội vàng giảng hòa: “Bà nội, người đi thuyền mệt nhọc, hôm nay đi nghỉ sớm một chút ạ.”

Vừa lúc Diêu mama qua nói: “Phòng của lão thái thái và đại phu nhân đã chuẩn bị xong ạ.”

Hàn Thị lập tức ân cần nói: “Mẫu thân, con dâu dẫn người đi qua xem phòng, nếu không hài lòng lập tức con dâu cho sửa sang lại.”

Lão thái thái đăm đăm vài cái vào eo, cười nói: “Ngồi thuyền hai tháng, thân già ta đây cứ lắc lư hết cả, nghỉ ngơi đã, tất cả cũng đi nghỉ đi.”

Minh Tắc thầm nghĩ, bà nội tới, hẳn có núi lớn để dựa, nên chăm sóc bà nội cho tốt, để bà nội vui vẻ mới được. Hắn đưa mắt ra hiệu cho Nhược Nghiên, hai người đi hai bên lão thái thái rời đi.

Lý Kính Hiền đứng dậy, nói với Minh Doãn cùng Lâm Lan: “Các con về đi nghỉ sớm đi, sáng mai đừng quên tới thỉnh an bà nội.”

“Dạ...” Lý Minh Doãn cùng Lâm Lan cùng cất tiếng.

Minh Châu tiến lên quỳ gối thi lễ: “Dạ, Minh Châu cũng cáo lui trước.”

Lý Kính Hiền đăm đăm liếc cô ta một cái, khẽ gật đầu.

Minh Châu đi hai bước, nghiêng đầu nhìn Lâm Lan một cái, thần sắc u ám.

Lâm Lan nhướn mày, khóe miệng khẽ cong lên.

Minh Châu vội vàng nghiêng đầu nhanh chóng rời đi.

Ra khỏi Ninh Hòa đường, Lâm Lan cúi đầu đi từ từ, trong nhà đột nhiên nhiều thêm ba người, bằng hữu không rõ nhưng thêm phiên tới thì rõ ràng. Nhìn ra được lão thái thái hết mực yêu thương Minh Tắc, bất quá hôm nay Minh Doãn đã có tiền đồ, lão thái thái mặc dù tình cảm đối với Minh Doãn lãnh đạm nhưng cũng sẽ có vài phần thay đổi. Về phần nàng, là vợ của Minh Doãn, thái độ của bà đối với nàng khác hẳn với Nhược Nghiên, ánh mắt lão thái thái nhìn Nhược Nghiên vô cùng ôn nhu, lúc nào cũng mỉm cười, biểu đạt sự yêu thích rõ ràng. Đối với nàng là đảo mắt nhìn qua, ẩn hàm bất mãn. Lâm Lan nghĩ tới tình huống rất máu chó, có khi nào lão thái thái can thiệp ép Minh Doãn hưu nàng không...

Bên hông đột nhiên truyền đến ấm áp, là bàn tay to lớn của hắn ôm lấy nàng, Lâm Lan hoàn hồn, ngẩng đầu nhìn Minh Doãn, hắn khẽ mỉm cười, ôn nhu nói: “Đừng suy nghĩ, tới đâu tính tới đó, nếu như thực sự không chịu nổi cái nhà này nữa, chúng ta rời đi là được.”

“Chàng nói nghe dễ dàng vậy, rời đi là được, tại sao chúng ta phải rời đi? Chúng ta rời đi chẳng phải làm thỏa mãn ý đồ của những người khác sao? Ta

không đi, kiên trì chính là thắng lợi.” Lâm Lan chu miệng nói.

Lý Minh Doãn mỉm cười, ôm nàng chặt hơn chút nữa, đầu mùa đông, đã có vài cơn gió lạnh, nhưng tâm của hắn ấm áp, là vì trong lòng có nữ nhân này, nàng tựa như ngọn cỏ mềm mại nhưng dẻo dai trên núi cao kiên cường, gió thổi không ngã, mưa tấp không lụi, nàng quyết không lùi bước, binh tới tướng đỡ, nước tới đắp đất chặn, đạo nghĩa không thể chùn bước, luôn luôn sục sôi ý chí chiến đấu... Ban đầu ký hiệp ước, hắn chỉ muốn có nàng là một người trợ lực, nhưng hiện tại hắn đau lòng, vẻ kiên cường bên ngoài của nàng là như vậy, nhưng nội tâm phải chăng cũng có sự yếu ớt của một nữ tử? Khi nàng cười, trong lòng có lần nổi chua chát nào không?

“Minh Doãn, chàng phát hiện chưa?”

Lý Minh Doãn nhìn nàng: “Cái gì?”

“Hiện tại cha chàng hình như cùng chung một chiến tuyến với chúng ta rồi, càng ngày ông ấy càng không khách khí với mục phủ thủy.” Lâm Lan nói.

Lý Minh Doãn trầm ngâm: “Hôm nay Lýu di nýông đýợc sủng ái, khó tránh mục phủ thủy ghen tuông, phụ thân tự nhiên không thích.”

“Ta nói chàng nghe, mục ta làm như vậy là tự bê đá đập chân mình, vốn nghĩ lấy lòng cha chàng, ai dè tự mình tìm lấy phiền toái.” Lâm Lan cười nhạo.

Lý Minh Doãn cảm khái: “Trong nhà càng lúc càng loạn.”

Lâm Lan ra vẻ thoải mái: “Náo nhiệt thật là tốt, tốt nhất là hỗn loạn đi, mọi người làm thành một đoàn loạn chiến.”

Lý Minh Doãn không nhịn được bật cười: “Nàng không sợ họ liên hợp lại đối phó với nàng sao?”

Lâm Lan nhíu mày: “Cũng không phải là không có khả năng này, nhưng mà ta không sợ, nếu họ làm ta bực bội, ta sẽ cho họ tận diệt.”

Lý Minh Doãn hoài nghi nhìn Lâm Lan: “Nàng có bản lĩnh này?”

Lâm Lan nhún vai: “Ta không phải là nên tự khuyến khích bản thân sao? Cái này gọi là tự sảng tinh thần.*”

* Nguyên văn tác giả: AQ tinh thần.

Lý Minh Doãn nghe không hiểu: “Cái gì tinh thần?”

Lâm Lan le lưỡi: “Đi nhanh thôi, gió lạnh muốn chết.”

Lão thái thái sắp xếp trong xuôi, trong phòng chỉ còn lại Lý Kính Hiền.

“Con đừng trách Thu Nguyệt, nó có nỗi khó xử của nó, nếu như không phải thật sự không còn cách nào khác, nó cũng không mời bà già này rời núi.” Lão thái thái nói.

Lý Kính Hiền cung kính nói: “Nhi tử chẳng qua là trách chuyện Thu Nguyệt không thương lượng với nhi tử, chuyện gì cũng thích theo ý mình.”

Lão thái thái nhìn hấn một cái: “Con còn mặt mũi nào nói nó, con làm thì tốt lắm hả? Mặc dù Minh Tắc không được giỏi giang như Minh Doãn nhưng con nghĩ xem, Minh Tắc chịu bao nhiêu là ủy khuất, nếu như nó giống Minh Doãn, từ nhỏ lớn lên có phụ thân, có một mái nhà ấm áp, nó sẽ không thua kém gì Minh Doãn, chúng ta làm cha mẹ, thiên vị là bình thường, mười ngón tay còn có ngón dài ngón ngắn, nhưng thiên vị chỉ có thể thiên vị ở trong lòng, không thể bộc lộ ra bên ngoài, một chén nước không công bằng cũng làm tổn thương con cái, huynh đệ khó tránh sinh ra hiềm khích...”

Lý Kính Hiền vừa nghe vừa âm thầm nghĩ có nói gì cũng vô ích, Hàn Thị không ít lần tố hấn thiên vị Minh Doãn trước mặt mẫu thân, để cho Minh Tắc chịu thua thiệt, nhưng hấn đã cố gắng bồi đắp hết sức, ngay cả lần dự thi thất bại này, hấn cũng không hề chỉ trích, nói về chịu ấm ức, Minh Doãn chịu đựng đâu có ít? Thiếu chút nữa ngay cả mạng cũng không còn.

“Con đừng có tỏ ra ấm ức, đứa nhỏ Minh Doãn ngày hôm nay đã có tiền đồ, con hấn là cần dạy bảo thêm nhiều, không nên đắc ý, không để tâm tới lời của trưởng bối, mẹ kế cũng là mẫu thân, bất kính cũng là bất hiếu, nếu nó thực lòng tôn kính Thu Nguyệt chút ít, Thu Nguyệt sao có thể làm khó nó?” Lão thái thái dạy dỗ.

Lý Kính Hiền không đê nén được nữa, nói thẳng: “Mẫu thân chỉ biết nghe lời nói một bên, kể từ khi Minh Doãn trở lại kinh thành, không hề có nửa điểm bất kính với Thu Nguyệt, là tại Thu Nguyệt, ngầm tính toán với Minh Doãn, thiếu chút nữa hại Minh Doãn bỏ mạng.”

Lão thái thái kinh ngạc, chốc lát khôi phục lại bình tĩnh: “Con nói những lời này có căn cứ chứ?”

Lý Kính Hiền nói: “Việc xấu trong nhà không dám lộ ra, nhi tử nào dám gióng trống khua chiêng kiểm chứng? Nhưng chuyện rất rõ ràng, nhi tử cũng chỉ có thể khuyên Minh Doãn nhẫn nại chút ít.”

Lão thái thái hơi khẽ gật đầu, ánh mắt mơ hồ, tựa như lâm vào trầm tư, một lúc lâu mới nói: “Bất luận như thế nào, bất kể là đối xử với ai, là thê hay thiếp, con cũng phải xử lý việc công bằng, mọi người đều hiểu, tự nhiên bình an vô sự, phải biết rằng, bất bình chính là mầm mống hết thảy tai vạ, con đã thật lòng muốn bồi đắp cho Thu Nguyệt thì không thể cung chiêu vợ lẽ đến mức gây ra chuyện ngu xuẩn.”

Lý Kính Hiền không khỏi xấu hổ, bởi vì khiến Hàn Thị nảy sinh oán hận nên trong nhà náo loạn, lúc này hoảng sợ nói: “Mẫu thân dạy dỗ chí phải, nhi tử nhớ kỹ.”

Sắc mặt lão thái thái hòa hoãn, tình ý sâu xa nói: “Quá khứ đã qua, hiện tại con đã quyền cao chức trọng, cây to thì đón gió lớn, vì vậy, gia đình thanh bình con mới có thể tránh lo âu về sau, mẹ không giúp được con cái gì, giờ ở lại đây một thời gian, giúp con khôi phục lại quy củ nghiêm túc.”

Lý Kính Hiền vội vã cười nói: “Nhi tử cầu cũng không được, đã sớm mong đợi mẫu thân tới.”

Lão thái thái cười cười, bỗng nhiên nhớ tới vợ Minh Doãn, trong lòng có chút khó chịu: “Ta thấy vợ của Minh Doãn không ưa mắt, con thân là người làm cha, sao lại để Minh Doãn cưới vợ như vậy? Xuất thân không tốt không nói, phẩm hạnh cũng có vấn đề.”

Lý Kính Hiền kinh ngạc: “Mẫu thân có gì nói ra lời ấy?”

Lão thái thái cười lạnh: “Con không hiểu ý ta ư? Cho dù che giấu, cho dù bà già ta đã cao tuổi, mắt không còn dùng được nhưng lỗ tai vẫn chưa điếc, lỗ mũi cũng chưa hư, mùi rượu nồng nặc như vậy, chỉ là một ngậm nhỏ rượu mơ thôi ư? Ta thấy nó còn uống nhiều hơn cả Minh Doãn, lại nhìn vẻ mặt Minh Doãn, rõ ràng là đang che giấu cho nó.”

Lý Kính Hiền ngượng ngùng, cái này hẳn không có lưu ý, cẩn thận nói: “Sao con dâu có thể uống nhiều như vậy mà không say. Mẫu thân nghĩ nhiều rồi.”

Lão thái thái cười lạnh một tiếng: “Nhiều tưởng tượng luôn là tốt, trước

đây không nói, từ hôm nay, trong nhà này, nếu có ai không tuân theo quy củ, ta tuyệt đối không tha, bao gồm cả di nương kia của con.”

Lý Kính Hiền cảm thấy sau lưng một trận gió lạnh, hấn phải lập tức đi cảnh báo Lưu di nương, cẩn thận hành động, tránh phạm phải sai lầm.

Chương 113 – Gia quy

Trời còn chưa sáng, Lý Minh Doãn nghe thấy tiếng đi tắt sột soạt bên tai, mở mắt ra thấy Lâm Lan đã dậy.

“Còn sớm mà, sao không ngủ thêm chút nữa?” Lý Minh Doãn dụi dụi mắt, ngồi dậy.

Lâm Lan mang giày vào, cầm lấy áo khoác bên cạnh Lý Minh Doãn, nói: “Cha chàng đã nói, hôm nay qua sớm một chút thỉnh an, chúng ta phải đi thỉnh an sớm, sau đó chàng còn đi Hàn Lâm viện.”

Lý Minh Doãn nhìn sắc trời: “Còn quá sớm, bà nội chưa dậy đâu.”

“Không đâu, giấc ngủ của người già vốn không sâu, hơn nữa lại vừa tới một chỗ ở mới, sẽ không thích ứng được ngay, khẳng định đã dậy rồi. Chúng ta đi sớm một chút, tỏ ra có thành ý.” Lâm Lan ngồi ở trước bàn trang điểm, cời bỏ đuôi sam.

Lý Minh Doãn nhìn nàng dùng lược gỗ nhẹ nhàng đưa trên mái tóc, có mấy sợi tóc khẽ vờn trên mấy ngón tay thanh mảnh của nàng.

“Như vậy chẳng phải sau này sẽ dậy sớm mãi sao?” Lý Minh Doãn chậm rãi mặc quần áo vào.

“Điểm này thì không còn biện pháp nào khác, ai kêu bà là bà nội chàng chứ?”

“Là bà nội của ta và nàng.” Lý Minh Doãn sửa lại lời nàng.

Lâm Lan hé miệng cười một tiếng: “Vâng, bà nội chúng ta, ta đã nghĩ, hiện tại, chúng ta không đoán ra tâm tư của bà, biện pháp duy nhất chính là nghiêm túc giữ đúng quy củ, tuân thủ không được sai sót điểm nào, không thể tạo ra lý do để bà có chỗ khiển trách.”

Lý Minh Doãn ngơ ngác một chút, bất đắc dĩ nói: “Lại khổ cực cho nàng.”

Lâm Lan lơ đãng: “Cái này có gì mà cực khổ, hồi ở thôn Giản Tây, hằng ngày ta cũng dậy rất sớm, nhóm bếp nấu cơm, nấu nước, giặt quần áo, trời còn chưa sáng đã lên núi hái thuốc, bây giờ dậy sớm một chút cũng chỉ là chuyện nhỏ, không phải làm những việc nặng, dậy sớm cho đầu óc thư thái, mà như chàng, lớn lên trong nhà quyền quý, sớm chiều đều có những quy định lễ tiết, chàng và mọi người có thể làm được, ta lại sợ cực khổ sao?”

Trong gương, nhìn thấy hấn chậm rãi đi tới phía mình, cây lược gỗ bị hấn chiếm lấy, đứng ở sau lưng nàng, vẽ mặt chuyên chú, từng chút từng chút dịu dàng giúp nàng chải tóc.

Trên mặt Lâm Lan hiện lên một tầng phấn hồng nhẹ nhẹ, kể từ khi bộc lộ tới nay, hấn thường xuyên làm những cử chỉ thân mật, ví dụ như hấn ra cửa trước thì sẽ cho nàng một cái ôm tượng trưng, có khi còn len lén hôn nhẹ lên trán nàng một cái, sau đó ôn nhu mà nói... “Ta đi...”. Lúc ăn cơm, nếu nàng không uống canh hết, hấn sẽ cầm bát lên, thân nhiên mà nói... “Không thể lãng phí,”... sau đó uống hết sạch. Khi nàng tắm xong, tóc chưa khô, hấn sẽ thay Ngân Liễu lau tóc cho nàng, lúc hấn viết chữ thường nắm tay nàng... Tay nắm tay dạy nàng viết chữ, mỗi đêm, hấn sẽ ngồi trên giường đọc sách, sau đó tự giác rời đi, để lại cho nàng một cái chăn ấm áp...

Những biểu lộ của hấn làm cho nàng ý thức được trong lòng mình có một mầm non tồn tại, trải qua nhiều ngày, hấn như mưa phùn tưới cho mầm non ấy, thâm thấu dần trong lòng nàng, đợi nàng chợt giật mình hiểu ra, mầm non đã lặng lẽ nảy sinh, có lẽ đã khỏe mạnh đâm chồi mới.

Khóe miệng Lý Minh Doãn cong lên, hiểu ý cười một tiếng, sủng ái vuốt vuốt đầu nàng, xoay người đi phòng tắm.

Lâm Lan hướng bóng lưng của hấn nhe răng, nàng không phải cún con, vuốt vuốt cái gì.

Lâm Lan cùng Lý Minh Doãn tới Triều Huy đường sớm nhất, Chúc mama, người hầu thân cận bên cạnh lão thái thái cười ha ha nói: “Nhị thiếu gia, nhị thiếu phu nhân tới thật sớm.”

Lý Minh Doãn hỏi: “Lão thái thái dậy chưa?”

Chúc mama nói: “Dậy sớm rồi, giấc ngủ lão thái thái vốn không sâu, lại lạ giường, cơ hồ đêm qua không sao ngủ được.”

Lý Minh Doãn không khỏi liếc Lâm Lan một cái, bị nàng nói trúng.

Lâm Lan cười khẽ một cái, đưa ra một cái bình: “Chúc mama, đây là mật ong, trước khi lão thái thái ngủ, pha với một cốc nước ấm, mỗi ngày uống một chén, có tác dụng trợ giúp giấc ngủ.”

Chúc mama đón lấy, cười nói: “Nhị thiếu phu nhân có lòng rồi.”

Lúc này Lý Minh Doãn mới biết tại sao mỗi ngày trước khi đi ngủ Lâm Lan đều uống nước mật ong, ra là có tác dụng này.

Chúc mama dẫn hai người đi vào, lão thái thái đang nói chuyện gì đó với một vị mama, thấy Minh Doãn cùng Lâm Lan tới, lão thái thái phát tay để cho vị mama kia lui xuống.

Hai người tiến lên làm lễ vấn an.

Vẻ mặt lão thái thái ôn hòa: “Bà già này tới hại các cháu không được ngủ ngon.”

Lâm Lan nghe lời này, trong lời nói có gai, thật giống như đang nói... nếu bà không tới, hằng ngày bọn họ đều ngủ nướng.

Lâm Lan cười nói: “Hằng ngày Minh Doãn dậy rất sớm, để đọc sách luyện chữ, sau đó đi tới Hàn Lâm viện làm việc, cháu dâu cũng có thói quen dậy sớm, dậy sớm có thể hít thở không khí trong lành buổi sáng, rất có lợi với thân thể.”

Lão thái thái khẽ gật đầu: “Trúng Trạng nguyên, vào Hàn Lâm vẫn không quên cần cù khắc khổ, rất tốt.”

Lý Minh Doãn khiêm tốn nói: “Tôn nhi vẫn nhớ kỹ lời bà nội răn dạy, chịu khổ luyện rèn mới nên người, tôn nhi không dám lười biếng.”

Sắc mặt lão thái thái vui vẻ lên vài phần, cười nói: “Đây là chuyện từ khi cháu bảy tuổi, cháu vẫn nhớ kỹ nhỉ.”

“Lời bà nội như vàng ngọc, tôn nhi đương nhiên nhớ kỹ, từ đó có được những ích lợi không nhỏ.” Lý Minh Doãn rất thành khẩn mà nói.

Lâm Lan yên lặng: Người này, công lực ning nọt không hề thường nha, tám phần thâm hậu.

Bất kể có phải lời này của Minh Doãn chỉ để dỗ mình vui vẻ hay không, lão thái thái thật lòng cao hứng, bà thích nhất là người chăm chỉ, Minh Doãn có thành tựu như ngày hôm nay, thiên chất thông minh là một chuyện, mấu chốt chính là nó rất chăm chỉ luyện rèn. Không thể không thừa nhận, điểm này, Minh Tắc kém xa Minh Doãn.

“Đọc sách thánh hiền đã biết, làm quan luôn phải nghĩ tới dân tới nước, nghe phụ thân cháu nói, hiện tại cháu rất được coi trọng, vì vậy làm chuyện gì cũng phải cẩn thận, không được kiêu ngạo tự mãn.” Lão thái thái ân cần dạy bảo.

Lý Minh Doãn khiêm tốn lắng nghe.

“Được rồi, không còn sớm nữa, nhanh đi làm việc của cháu đi, còn vợ Minh Doãn, cháu ở lại, giúp bà nội làm chút chuyện.” Lão thái thái chậm rãi nói.

Lý Minh Doãn chấp tay cáo từ, không yên lòng liếc Lâm Lan một cái.

Lâm Lan khẽ mỉm cười để cho hắn yên tâm.

Biểu hiện vợ chồng son đưa mắt âu yếm nhau rơi trọn trong mắt lão thái thái, mặc dù sắc mặt bà vẫn như thường nhưng trong lòng đã có suy nghĩ, xem ra Minh Doãn rất yêu thương người vợ này, nhưng vấn đề là Lâm Lan có đáng được như vậy không, nếu Lâm Lan hiền lành biết điều thì không sao, nếu là kẻ gian xảo dùng mách lới gạt người thì chẳng phải gây chuyện cho Minh Doãn sao?

Sau khi Lý Minh Doãn đi, lão thái thái hỏi: “Cô biết chữ không?”

Lâm Lan mỉm cười: “Nhận được một chút, bởi vì muốn kê đơn thuốc nên có học qua.”

Lão thái thái nói: “Vậy thì tốt, cô giúp ta nghĩ một phần gia quy, ta nói cô viết.”

“Vâng...” Lâm Lan hớn hờ đáp ứng. Thâm nghĩ, lão thái thái gọi nàng nghĩ gia quy, sợ là muốn cảnh cáo nàng.

Nha hoàn lấy bút mực ra, lão thái thái để Lâm Lan ngồi trên giường, bắt đầu ghi chép.

“Tu thân, tề gia, trị quốc bình thiên hạ, bản thân không chịu uốn nắn, gia huấn không nghiêm, gia quy không nề nếp, gia tộc trăm năm cũng sẽ có lúc nghèo túng, ngược lại, nhà nghèo khó cũng có ngày quang vinh... Tu thân, đứng đầu là cần kiệm, từng hạt gạo là hạt ngọc trời cho, tùy hoàn cảnh mà tiết kiệm, dành lúc khó khăn, không được tiêu xài hoang phí... Tiếp theo, về lời ăn tiếng nói, phải cẩn trọng, khoan hậu nhẫn nhịn mới có thể rời xa tai họa... Phải nhớ cửa nhà hòa thuận, nặng ở lễ tiết nhưng không câu nệ lễ tiết, phải hiếu đạo kính cần...” Lão thái thái nói.

Lâm Lan vừa nghe vừa viết, trong lòng thâm hiểu hơn về vị thái thái này, lão thái thái rất có trình độ về đạo nhà, quy củ nghiêm khắc, buồn bực là, coi trọng việc giáo dục phẩm hạnh cho con cái như vậy, sao trong gia đình lễ phép của lão thái thái lại dạy dỗ ra lão già họ Lý tâm địa bất chính như vậy?

Lão thái thái vừa nói, vừa liếc mắt nhìn Lâm Lan, nhìn vẻ mặt chuyên chú của nàng, tay đưa ngòi bút như bay, trong lòng có chút bội phục.

“Sớm chiều thỉnh an, chính là con gái phụng dưỡng cha mẹ, không thể bỏ qua, cô ghi nhớ, sau này mỗi ngày giờ Mão, giờ Tuất cần tới thỉnh an cha mẹ... Không được bất tuân lời cha mẹ, phải chung sống hòa thuận với huynh đệ...”

Lão thái thái nói khô đặng cả miệng, Lâm Lan cặm cụi ngồi chép hết tám trang giấy dày đặc thì lão thái thái nói không ra tiếng nữa.

Lâm Lan cẩn thận gác bút, hỏi: “Bà nội, còn gì nữa không?”

Lão thái thái nhấp một ngụm trà, cười khẽ nói: “Có thể làm hết những điểm này đã là tốt rồi.”

Lâm Lan cố gắng chấp nhận, nhìn qua tám trang gia quy gia huấn, tâm tình nặng như đeo chì, khuôn sáo như vậy, tựa như những cùm gông xiềng trói buộc mọi người không sao thở được, nhưng là, dù trói buộc Lâm Lan cũng phải thoải mái cười nói: “Bà nội thật có nhiều cách quản nhà, đã nghĩ hết mọi điểm.”

Lão thái thái thâm ý nhìn nàng một cái: “Cô có cảm thấy quá mức nghiêm khắc không?”

“Làm sao có thể vậy? Cháu dâu cảm thấy điếm nào cũng rất cần thiết.”
Về mặt Lâm Lan so với lúc Lý Minh Doãn thụ huấn còn chân thành hơn.

Lão thái thái nhẹ nhàng cười một tiếng: “Vậy thì tốt, lấy tới cho ta coi.”

Lâm Lan vội vàng đưa hai tay trình lên.

Lão thái thái mở trang thứ nhất ra, kinh ngạc phát hiện, Lâm Lan không chỉ có đôi tay viết chữ đẹp thanh tú mà còn không bỏ sót chút nào, không sửa đổi chỗ nào. Nghĩ tới Lâm Lan xuất thân nhà nông, có thể viết được chữ tốt như vậy, quả nhiên không dễ dàng, nhưng lại nghĩ tới lời Hàn Thị nói hôm đó, lại thêm Lâm Lan tới qua nói dối mặt không đổi sắc, chân mày lão thái thái cau lại.

Lão thái thái để gia quy xuống, cười ha ha nói: “Chữ viết của cô rất đẹp, trí nhớ cũng rất tốt.”

Lâm Lan ngượng ngùng nói: “Cháu dâu vụng về.”

Lão thái thái cười híp mắt đánh giá nàng, bỗng nhiên nói: “Hôm qua uống nhiều rượu sao?”

Lâm Lan giật mình sững sốt một chút, xuống giường quỳ trước lão thái thái, cáo lỗi: “Bà nội tâm như gương sáng, cháu dâu không nên lừa gạt bà nội, hôm qua cao hứng, liền uống nhiều mấy chén, lại sợ bà nội không thích, liền... liền... cháu dâu biết sai rồi, sau này không dám nữa.”

Lão thái thái nguyên tưởng rằng Lâm Lan sẽ tiếp tục nói dối, không nghĩ rằng, nàng lại thẳng thắn nhận lỗi.

Từ đám gia quy dài dằng dặc kia, Lâm Lan thấy rõ lòng vị thái thái này, nếu bà ra quy định nghiêm ngặt như vậy, chỉ là vì đối phó với nàng thì cả đời này bà bị mù phù thủy lừa rồi, còn nếu một lòng vì muốn quản lý cái nhà này, như vậy không thể không nói, lão thái thái là một tâm tư kín đáo, người rất nặng quy củ, chỉ điếm này đã thấy, muốn ứng phó rất dễ dàng, Lâm Lan đánh cuộc rằng khi bà hỏi việc hôm qua, tự nhiên trong lòng đã biết rõ chân tướng, nếu nàng vẫn nhất nhất chống chế, chỉ sợ lão thái thái càng thêm ghét nàng, chi bằng thẳng thắn được khoan hồng.

Chương 114 – Công chính

Lão thái thái nhàn nhạt liếc nhìn, nói: “Ngày thường xã giao uống vài chén nhỏ không ảnh hưởng toàn cục, có điều chớ uống quá nhiều, người toàn mùi rượu là điều bất nhã, chúng ta là nữ nhân không thể so bì được với trượng phu, cô đã biết sai, bà nội cũng không truy cứu, sau này không thể tái phạm.”

“Cháu dâu nhớ kỹ.” Lâm Lan khiêm nhường nói, lão thái thái dạy dỗ thẳng thắn đúng trọng tâm, có ít người có tử lượng tốt, người ta gọi là tiên tử, văn nhân nhà thơ uống rượu làm thơ, đó gọi là tiêu sái, tráng sĩ hiệp khách chén lớn uống mạnh, được gọi là hào sảng, nữ nhân ngàn chén không say, chỉ sợ chỉ có thể bị gán danh là nữ tử quý, cho nên, các sư huynh trước kia thường giễu nàng là tử quý đầu thai, làm cho nàng rất căm tức, cho nên, bình thường nàng không uống rượu.

Bên ngoài vang lên giọng Chúc mama: “Nhị phu nhân, đại phu nhân, đại thiếu gia, đại thiếu phu nhân tới thỉnh an...”

Lão thái thái chậm rãi cất lời: “Đứng lên đi.”

Lúc này Lâm Lan mới đứng dậy, đứng ở bên cạnh lão thái thái.

Hàn Thu Nguyệt vừa vào cửa, phát hiện Lâm Lan đã ở đây rồi, mâu quang chột lóe, lập tức quan sát thần sắc lão thái thái, nhìn sắc mặt bà vẫn như thường, không khỏi oán thầm: Lâm Lan thật đúng là biết lấy lòng, sáng sớm đã tới thỉnh an.

Mọi người nhất nhất tiến lên làm lễ thỉnh an, sau đó ngồi vào chỗ của mình, Hàn Thu Nguyệt tha thiết nói: “Tối qua mẫu thân ngủ có ngon giấc không? Chăn đệm có đủ ấm không ạ?”

Lão thái thái cười khẽ nói: “Giường nóng quá, ta ngủ không được.”

Đại phu nhân Du Thị cũng cười nói: “Ta cũng ngủ không quen, sáng sớm hơi bị rát họng.”

Minh Tắc nói: “Bà nội cũng bá mẫu chưa quen, ngủ vài ngày là sẽ quen thôi ạ.”

Đinh Nhược Nghiên uyển chuyển nói: “Bà nội, đại bá mẫu, nếu chưa quen thì đổi giường ạ, sẽ thay nệm giường là nệm lông lạc đà, chăn lụa, thêm

một bình nước ấm nữa, cháu dâu mới làm hai bộ, vốn là muốn tặng cho mẫu thân, giờ xin để cho bà nội cùng đại bá mẫu dùng trước, cháu dâu đi chỉnh trang lại, mấy ngày nữa thì có.”

Du thị che miệng cười, hâm mộ nói: “Em dâu à, ta thật hâm mộ em có một cô con dâu hiếu thuận như vậy.”

Đinh Nhược Nghiêın được tán dương, trên mặt lộ ra vẻ thẹn thùng, Minh Tắc thì cao hứng, cười hì hì, thật giống như khen vợ hẵn còn làm hẵn đắc ý hơn là bản thân được khen.

Hàn Thu Nguyệt cười nói: “Đại tẩu quá lời, đây là chuyện mà con dâu cần làm mà, hằng ngày nên dậy sớm ân cần phụng dưỡng cha mẹ, hiếu thuận cho phải đạo.”

Du Thị đắc ý tươi cười, không quên vuốt đuôi lão thái thái: “Đây cũng là nhờ công lao lão thái thái quản gia nghiêm.”

Lâm Lan nghe qua, có chút đồng tình với lời của hai người này, nhưng ngay sau đó nghĩ đến chính mình sắp phải vượt qua bi ai của cuộc sống, không khỏi thẳm than trong lòng.

Lão thái thái nói: “Muốn trị nhà, đơn giản bốn chữ nghiêm minh công chính, Lâm Lan...”

Lâm Lan đang thất thần, thình lình bị kêu tên, thiếu chút nữa “hả” một tiếng lớn.

Tiến lên một bước.

“Đêm gia quy ta mới nghĩ cho mẹ chồng cháu xem một chút, xem đã thỏa đáng hay chưa, có cần sửa đổi gì không thì mọi người thương nghị luôn.”

Lời này hẵn là thừa, Hàn Thu Nguyệt dám nói lão thái thái nghĩ gia quy có chỗ không ổn sao? Trong lòng không hài lòng, ngoài miệng cũng phải nói hài lòng, trên mặt lại không dám tiết lộ một tia không vui nào.

Sau cùng, lão thái thái nói: “Vậy sau này cứ dựa vào đây mà làm, Lâm Lan, cháu chịu vất vả thêm chút ít, sao chép thêm mấy bản cho các phòng khác cùng xem.”

Lâm Lan sáng khoái đón nhiệm vụ, không khỏi mong đợi, gia quy này

không chỉ nhằm vào riêng nàng mà bao gồm cả mụ phù thủy, vợ chồng Minh Tắc, Minh Châu tiểu thư, ha ha, có đấng cùng ăn có nạn cùng chịu.

Thỉnh an xong, lão thái thái lưu lại Hàn Thị, để cho đám người còn lại đi về trước, Lâm Lan cố ý đi ra sau cùng, ra khỏi Triều Huy đường, nhìn thấy Chúc mama, liền nói: “Khí hậu phương Bắc khô ráo nên buổi tối hãy đặt hai chậu nước trong phòng lão thái thái, buổi sáng thì châm trà xanh cho lão thái thái dùng, có thể là Hồng trà, trà Lài, thanh nhiệt ở phổi, còn có tác dụng thanh lọc dạ dày.”

Chúc mama cười ha ha nói: “Nhị thiếu phu nhân thật là cẩn thận.”

Lâm Lan khẽ mỉm cười: “Là quen làm thầy thuốc thôi.”

Trong nhà, lão thái thái nghiêm nghị nói với Hàn Thị: “Con không thể vì muốn làm lão gia vui lòng, sợ mang danh mẹ kế nên cái gì cũng không dám làm, con nhìn xem cái nhà này bị con xử lý ra kiểu gì rồi? Lão gia hàng đêm qua phòng di nương con mặc kệ, lại sinh ra nhiều hiềm khích như vậy với Minh Doãn, vừa rồi ta đã nói bốn chữ nghiêm minh công chính, một chữ con cũng không làm được, con có thật là chủ mẫu nơi này không, nếu con có thể mở mang tư thái, nghiêm chỉnh tâm tư, làm công chính, có ai dám nói con nửa phần không?”

Hàn Thị hoảng sợ nói: “Mẫu thân dạy dỗ rất đúng, là con dâu vô dụng...”

“Không phải con vô dụng, mà là con có khả năng nhưng dùng sai phương hướng.” Lão thái thái không chút khách khí nói. Mặc dù bà không hoàn toàn tin tưởng lời nói tối hôm qua của Kính Hiền nhưng không có lựa làm sao có khối, khẳng định Hàn Thị cũng có chỗ không đúng, sáng nay bà tùy tiện gọi một vú già trong phủ hỏi chút ít quy củ, phát hiện Hàn Thị không có nửa điểm uy nghiêm của chủ mẫu.

Hàn Thị càng thêm kinh hoảng, thê lương nói: “Con dâu thật không biết nên làm thế nào cho phải, nếu con dâu vẫn có thể đi theo bên mẫu thân hầu hạ, cũng có thể học được hai ba phần bản lãnh của mẫu thân, sẽ không rơi vào quần cảnh như ngày hôm nay...”

Lão thái thái nghe xong trong lòng một trận chua xót, buồn bực thở dài: “Quên đi, ta cũng biết con khó xử, sau này, ta sẽ giúp con quản trị cái nhà này, con cũng nên tỏ ra mình là một vị chủ mẫu.”

Hàn thị cảm động đến rơi nước mắt, gật đầu lia lịa: “Con dâu chỉ có thể trông cậy vào mẫu thân.”

Đợi Hàn thị rời đi, Chúc mama đem mật ong pha nước ấm vào cho lão thái thái, lại đem lời nhị thiếu phu nhân vừa nói thuật lại cho lão thái thái nghe.

Lão thái thái nghe xong, nhìn cốc nước ấm pha mật ong kia, nhú mày một lúc lâu không nói gì.

Biểu hiện của Lâm Lan hôm nay, biết tròn bết méo, nhưng bà không biết là có phải nàng ta diễn trò không, lòng người khó dò, không phải nhìn một cái là có thể nhìn thấu, còn nhiều thời gian, sau này sẽ quan sát kĩ hơn.

Lâm Lan về Lạc Hà trai vùi đầu sao chép gia quy, Ngân Liễu ở một bên mài mực, nhìn một chồng gia quy chồng chất, trong lòng sợ hãi nói: “Nhị thiếu phu nhân, lão thái thái nói thật à?”

Lâm Lan liếc nàng ta một cái: “Em cho là lão thái thái nói giỡn sao? Sau này đừng nói chỉ nhị thiếu phu nhân của em phải tuân thủ quy củ này, các em còn phải tuân thủ hơn, tuyệt đối tránh ra sai lầm, ta không giúp được các em đâu.”

Ngân Liễu buồn bực nói: “Lão thái thái cũng không tránh khỏi quá nóng lòng, hôm qua hoàng hôn mới đến, hôm nay đã bắt đầu quy củ mới.”

Lâm Lan thở dài nói: “Quy củ nghiêm hay không nghiêm không phải là điểm mấu chốt, quan trọng ở đây là lão thái thái có thể làm được hai chữ công chính hay không, nếu có thể đối xử bình đẳng thì không có gì lo ngại, dù sao, các em cũng cho ta thức tỉnh chút ít, lão thái thái vừa tới, chính là thời điểm lập uy, lúc này ai có mắt như mờ, hẳn là muốn chết.”

Ngân Liễu khẽ run rẩy, vội vã gật đầu.

Lâm Lan mất hơn hai canh giờ mới sao chép đẹp đẹp bốn bản gia quy, một bản cho mẹ phù thủy, một bản cho Lưu di nương, một bản cho vợ chồng Minh Tắc, một phần cho Minh Châu tiểu thư, từng chữ từng chữ đoan đoan chánh chánh, theo sát quy củ lão thái thái đưa ra, tuyệt đối không bộc lộ tài năng bản thân.

Làm xong xuôi, Lâm Lan gọi Chu mama tới, phân phó bà dặn dò người làm trong Lạc Hà trai cẩn thận lời ăn tiếng nói, tỉ mỉ trong công việc, tránh

trở thành bia đỡ đạn xui xẻo lúc này.

Hôm nay Lý Minh Doãn đặc biệt về sớm, giờ Thân vừa qua đã về nhà.

Bạch Huệ lập tức dâng khăn ấm cho nhị thiếu gia lau mặt lau tay, lại đưa một túi ấm cho hắn.

Minh Doãn phát tay một cái: “Không cần.” đồng thời nhận chén trà nóng Lâm Lan đưa cho, đưa qua đưa lại sưởi ấm đôi tay.

Lâm Lan vừa định hỏi: Sao hôm nay chàng về sớm vậy?

Lý Minh Doãn đã hỏi trước: “Hôm nay bà nội lưu nàng lại nói những gì thế?” Cả ngày hôm nay hắn không yên tâm làm việc, tinh thần bất an, vì vậy nên về nhà sớm.

“Không có gì, bà nói ta viết cho bà một phần gia quy, bà nói ta viết.” Lâm Lan đưa gia quy cho Minh Doãn nhìn.

Minh Doãn vừa nhìn vừa thở dài nói: “Trước kia đã nghe bà nội trị nhà cực nghiêm, hiện tại mắt thấy thật rồi.”

“Bà nội làm việc có công chính không?” Đây là điểm Lâm Lan quan tâm nhất.

Sắc mặt Lý Minh Doãn mờ mịt: “Ta không biết, bất quá nếu đây là gia quy do bà lập, nếu không công chính, chẳng phải tự mình đánh miệng mình sao?”

Lâm Lan chép miệng nói: “Ta cũng nghĩ như vậy, chỉ là sau này thỉnh an bà nội xong còn phải đi thỉnh an mụ phù thủy, đi hầu hạ mụ, ta liền mất hứng.”

Lý Minh Doãn liếc thấy trên bàn còn một chồng giấy dày, kinh ngạc nói: “Nàng viết nhiều như vậy ư?”

Lâm Lan gật đầu: “Bà nội nói ta sao chép cho mỗi phòng một phần.”

Lý Minh Doãn để tập giấy trong tay xuống, đi tới cầm tay Lâm Lan, nhẹ nhàng xoa bóp cho nàng: “Ngốc nghếch này, sao không chờ ta về viết giúp cho?”

Lâm Lan bĩu môi: “Đây là chuyện bà nội phân phó ta làm, sao có thể để

chàng viết, bà nội biết được, lại nói ta lười biếng, nói cho chàng biết, hôm nay thiếu chút nữa ta bị hù chết đấy.”

Mặt Lý Minh Doãn cứng đờ, khẩn trương xiết mạnh tay Lâm Lan, căng thẳng hỏi: “Có chuyện gì?”

“Bà nội đột nhiên nói, “Hôm qua uống bao nhiêu rượu?”, ta bị hù sợ quá quỳ xuống nhận sai luôn.” Lâm Lan hoảng sợ nói.

Lý Minh Doãn khẩn trương hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Ta nhận sai rồi, bà có thể làm gì? Nói ta mấy câu coi như xong, ai nha, bà nội thật là Hỏa Nhãn Kim Tinh, tâm như gương sáng, xem ra, sau này trước mặt bà ta phải thành thật một chút thì tốt hơn.” Lâm Lan phẫn nộ nói.

Lý Minh Doãn thềm thở phào nhẹ nhõm: “Ta chỉ biết là phụ thân cùng đại bá rất sợ bà nội.”

Lâm Lan rầu rĩ nói: “Ta thì cảm thấy kỳ quái, bà nội gia giáo nghiêm khắc như thế, ban đầu làm sao lại...”

Đôi mắt Lý Minh Doãn hiện lên vẻ buồn bã, tựa như thở dài nói: “Là vì Lý gia.”

Lâm Lan yên lặng, nhìn qua cũng biết thái độ của bà đối với Minh Tắc như thế nào, bà đối với hai người nàng đối xử như thế nào, hình như chẳng có chút áy náy nào với mẹ Minh Doãn thì phải. Tại sao bà lại lãnh đạm như vậy? Người Lý gia chẳng phải là dựa vào Diệp gia mà giàu lên sao? Hẳn là trong lòng phải có áy náy chứ, không biết nội tâm bà nội nghĩ gì, bà nói rằng bản thân công chính nhưng Lâm Lan lại thấy căn bản là không hề công chính chút nào.

Chương 115 – Làm sao chàng hư hỏng như vậy

Tới giờ Tuất, tất cả thành viên Lý gia tụ họp đầy đủ ở Triều Huy đường, dĩ nhiên trừ Lưu di nương, loại thiếp thất này không có tư cách tham gia.

Bên cạnh lão già Lý Kính Hiền là hai người con trai và một nữ nhi thân phận mọt mề, một nhà bảy miệng, cộng thêm đại bá mẫu Du Thị cùng với Du

Liên Du Thị mang tới, thêm đám nha hoàn mama, tất cả chen chúc trong Triều Huy đường, mọi người vui vẻ nói chuyện với nhau để làm vừa lòng lão thái thái, tiếng cười nói âm ỉ, nhìn qua thì thấy đúng là một nhà hòa thuận yên vui.

Đề tài căn bản quay xung quanh chuyện bên nhà đại lão gia, nói như vậy chuyện căn bản do Du Thị mở miệng.

Từ Châu Tri Phủ tính xây cho Minh Doãn cái cổng Trạng Nguyên, đến tam thúc công chuẩn bị lui vị trí tộc trưởng, để cho đại lão gia kế nhiệm, từ con Đồng Tri muốn kết hôn khuê nữ Lý gia, đến tức phụ Cần Nhi năm trước sinh đôi, đến trước khi xuất phát, trong bụng có bầu.

Hàn Thị hâm mộ: “Nhà đại bá cũng là nhân khẩu phồn thịnh a...”

Khóe miệng Du Thị hiện lên đắc ý nhưng vẫn tỏ ra khiêm tốn nói: “Nhiều người có ích lợi gì, trăm người cũng không bằng hai cháu trai đây.”

Lý Minh Doãn vẫn cười nhạt như bình thường, trầm tĩnh bình yên, còn Minh Tắc có chút ngượng ngùng bất an.

Hàn Thị lúng túng nở nụ cười, trong lòng thầm mắng: Người biết Minh Tắc con ta thì không tốt lại ở nơi này mở miệng khen Minh Doãn, đây không phải là có chủ tâm làm mất mặt ta sao?

Du Thị ý thức được mình lỡ lời, vội vàng cứu vãn, nhưng là có Minh Doãn như viên ngọc quý ở đây, Minh Tắc thật sự không có gì mà khen hay, Du Thị vắt hết óc, rốt cục nghĩ tới ưu điểm của Minh Tắc: “Ta có hai đứa con dâu chỉ biết sinh đẻ, không có tìm được điểm nào tốt, không thể nào so được vợ của cháu lớn, tiểu thư con nhà quan, có tri thức hiểu lễ nghĩa, ôn nhu hiền lành...” Du Thị moi ruột gan tìm từ ca ngợi.

Đinh Nhược Nghiên đỏ bừng mặt mũi.

Lúc này Hàn Thị mới cảm thấy được vẫn hỏi vài phần mặt mũi. Minh Tắc nói cho có: “Tam đường đệ đâu ạ? Lấy vợ chưa?”

Vẻ mặt Du Thị quần bách: “Vẫn còn chưa.”

“Sao thế ạ? Không phải ba năm trước đã định hôn sự rồi sao?” Minh Tắc hiểu kỳ hỏi.

Sắc mặt Du Thị càng thêm khó coi, phần nộ nói: “Tiểu thư kia cùng tên đánh xe bỏ trốn...”

Mọi người ngạc nhiên, không hẹn cùng nhau nhìn chăm chăm Du Thị.

Lý Kính Hiền nhìn sắc mặt mẫu thân không khỏi lo lắng, trợn mắt nhìn Minh Tắc một cái, ai khiến người lắm mồm vậy chứ.

Minh Tắc vã mồ hôi trán, cố gắng cứu vãn: “Tiểu thư kia đúng là không có mắt nhìn người, tam đường đệ tuần tú khôi ngô, học vấn rất tốt, ta nhớ khi còn bé, tam đường đệ rất hay được thầy khen ngợi...”

Lý Minh Doãn nhú mày, trong ánh mắt lộ ra vẻ sắc bén: “Đại ca khi còn bé từng học cùng tam đường đệ?”

Lời vừa hỏi ra, Triệu Huy dường như vừa bị một đạo thiên lôi đánh xuống, chén trà trong tay Lý Kính Hiền thiếu chút rơi xuống đất, não bộ Hàn Thị cứng đờ suýt chút ngã nhào, da đầu lão thái thái một trận tê dại, Du Thị vốn đang khua môi cũng như hóa đá. Vốn đang cười nói huyên náo, Triệu Huy dường bỗng chốc yên lặng như tờ, ngay cả tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy được.

Lý Minh Doãn lẳng lẳng nhìn Lý Minh Tắc, chờ hấn hạ vãn.

Đình Nhược Nghiên cùng Du Liên mờ mịt nhìn vẻ mặt kỳ quái của mọi người.

Lâm Lan âm thầm cười trộm, đi đêm lắm có ngày gặp ma, nói dối sớm muộn cũng lòi đuôi, để xem người giải thích như thế nào đây.

Lý Minh Tắc cúi đầu, không dám nhìn thẳng Minh Doãn, nhất thời không biết nên mở mồm thoát ra khỏi cạm bẫy này thế nào, mồ hôi ướt đầm lưng áo.

Gừng càng già càng cay, Lý Kính Hiền dẫn đầu kịp phản ứng, liếc mắt hừ lạnh Minh Tắc một cái: “Đã là người lớn mà nói chuyện không đứng đắn chút nào, nghe nói chỉ là nghe nói, con thì nhớ được cái gì lúc còn bé chứ, ta thấy đầu óc con thế này thì thi mười lần tám lần rớt thôi.”

Tuy là lời nói ngăn chặn nhưng về sau lão gia nguyên rửa quá độc, Hàn Thu Nguyệt hết sức căm tức, nghiêng răng nói: “Nhị đệ con là Trọng nguyên, học vấn như núi cao, biển sâu, sau này nói chuyện trước mặt nhị đệ phải cân

nhắc từng câu từng chữ.”

Vốn nghĩ định làm không khí trở nên vui vẻ nhưng không may lỡ mồm, lại bị mắng chửi một phen, Lý Minh Tắc ảo não không thôi, quyết định không lên tiếng nữa.

Khóe miệng Lý Minh Doãn hơi hơi cong lên, nhẹ nhàng mỉm cười một cái, bưng trà, nhàn nhã nhấp một ngụm, phảng phất như vừa rồi chỉ là một câu hỏi vu vơ.

Trong lòng Minh Châu tức giận, sao cha mẹ lại sợ nhị ca như vậy? Cho dù nhị ca biết thì làm sao? Nhị ca có thể ra ngoài nói với ai sao? Cha không có thể diện thì hẳn có ích lợi gì?

Du Liên ở trước một đám người phú quý này, tự giác bản thân hèn mọn, người yếu rất dễ dàng đồng tình người yếu, cho nên, cô ta rất đồng cảm với vị đại thiếu gia bị giáo huấn không góc đầu lên được này.

Lão thái thái thâm than một cái, thật là lỗ miệng tạo nghiệp chướng, bà chậm rãi mở miệng hỏi Chúc mama bên cạnh: “Cơm tôi thế nào rồi?”

Chúc mama vội vàng cười nói: “Sớm đã chuẩn bị xong, xin lão thái thái phân phó.”

Lão thái thái vịn tay Chúc mama đứng lên: “Đã không còn sớm, đi ăn cơm thôi.”

Cơm tôi đã bày tươm tất ở Tây lầu. Đợi lão thái thái ngồi vào chỗ chủ vị xong, Lý Kính Hiền mới ngồi xuống.

“Vẫn chưa có cơ hội phụng dưỡng mẫu thân, hôm nay con dâu xin hầu hạ mẫu thân dùng bữa.” Hàn Thị không ngồi, đứng ở bên cạnh lão thái thái.

Hàn Thị không ngồi, Lý Minh Doãn cùng Lý Minh Tắc cũng phải đứng.

Lão thái thái cười nói: “Con cứ ngồi đi, đừng làm bọn nhỏ ăn một bữa cơm cũng không yên.”

Đinh Nhược Nghiên mỉm cười nói: “Hầu hạ bà nội đã có cháu dâu, xin mẫu thân cứ ngồi xuống đi.”

Lúc này Hàn Thị mới ngồi xuống bên cạnh lão gia, Lâm Lan rất buồn bực, lão thái thái quy định sau này mọi người trong nhà phải ăn cùng nhau,

cùng là phận con cháu, chẳng lẽ nàng cũng phải đứng dậy làm nhân viên phục vụ, chờ bọn họ ăn xong rồi mới được ăn cơm thừa thịt nguội sao? Tuy nói có Đinh Nhược Nghiên đứng cùng nhưng nàng không tình nguyện, nhắc tới quy củ, thật sự không nhân đạo, con dâu là kẻ thấp nhất sao? Sao không gọi nhi tử hầu hạ, tôn tử hầu hạ? Hơn nữa nuôi một đám hạ nhân làm gì? Làm vật trang trí sao?

Bất mãn chung quy vẫn chỉ là bất mãn, trên mặt tuyệt không chút biểu lộ, bởi vì Đinh Nhược Nghiên đã nói là hầu hạ lão thái thái, Lâm Lan rất tự giác đứng bên cạnh mù phù thủy. Hơi xắn ống tay áo lên một chút, dễ dàng lấy đĩa gấp thức ăn cho mẹ.

Hai vị thiếu phu nhân đứng cả rồi, Du Liên tự nhận không thể ngồi, tự giác đứng ở bên cạnh cô mình hầu hạ.

Lão thái thái âm thầm đánh giá hai cháu dâu, Đinh Nhược Nghiên xuất thân quan gia, lễ nghi quy củ không thể làm khó nàng, làm lão thái thái kinh ngạc là, Lâm Lan căn bản không có nhìn Đinh Nhược Nghiên, cách gấp thức ăn, chia thức ăn rất đúng chỗ, động tác ưu nhã, nhìn ra được là đã trải qua một phen rèn luyện công phu.

Nhìn Lâm Lan ngoan ngoãn gấp thức ăn cho mẹ phù thủy, trong lòng Lý Minh Doãn đủ ngũ vị tạp trần*, thực không biết lý vị gì, đau lòng, tức giận hay khó chịu, sao hắn có thể để Lâm Lan chịu ủy khuất như vậy?

* Ngũ vị tạp trần: Ngọt, chua, cay, đắng, mặn

Còn lại Minh Châu thầm thoải mái, sau này chị nên biết điều mà hầu hạ mẹ chồng, bà nội chồng cơm nước cho tốt, riêng cô ta được ngồi ăn sung sướng.

Bởi vì là làm theo quy củ, lão thái thái không có ý tứ nhường, để cho hai vị cháu dâu hầu hạ dùng cơm xong, phân phó Chúc mama đưa thêm hai món nóng lên, hầu hạ hai vị thiếu phu nhân dùng cơm.

Những người khác lưu lại uống trà nói chuyện phiếm, Lâm Lan cùng Đinh Nhược Nghiên mặt đối mặt ngồi ăn cơm.

Đôi mắt một bàn canh thừa thịt nguội, Lâm Lan thật sự không có khẩu vị gì, xem sắc mặt Đinh Nhược Nghiên, cũng không khác nàng là mấy, gầy gầy mấy hạt cơm, ăn không vô.

Lâm Lan rất muốn hỏi Đinh Nhược Nghiên một chút... Trong nhà cô có

loại quy củ này không? Nhưng một bên còn đám người Chúc mama, vấn đề này không thể làm gì khác hơn là nuốt trở lại trong bụng.

Lần thỉnh an căng thẳng này hành hạ tới tận giờ Hợi, Lâm Lan mệt mỏi lê bước về Lạc Hà trai, vừa vào phòng liền gục trên giường, cầm gối che mặt, trong lòng kêu gào... bị ám ức chết mất thôi...

Lý Minh Doãn nhỏ giọng phân phó Như Ý: “Gọi Quế tẩu làm chút thức ăn nhị thiếu phu nhân thích.”

Như Ý hiểu ý, vội vàng đi xuống.

Đám người Ngân Liễu muốn vào hầu hạ đều bị Lý Minh Doãn cho lui ra cả.

Lý Minh Doãn đi tới bên giường ngồi xuống, lấy gối trên mặt Lâm Lan ra: “Nàng muốn làm mình buồn bực tới chết sao?”

Lâm Lan cuộn người, phồng má, u oán nói: “Ta sớm buồn bực muốn chết rồi.”

Trong ánh mắt Lý Minh Doãn mang theo vô vàn xin lỗi: “Khiến nàng chịu ủy khuất.”

Lâm Lan buồn rầu nói: “Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Cái quy củ này khiến ta không thể nào chịu nổi, nhìn bộ dạng mụn phù thủy vui vẻ ngồi ăn, ta hận không đồ được cả đồng thức ăn trên đầu mụn ta.”

“Tại sao lại là ta hầu hạ mụn phù thủy chứ, đại tẩu là con dâu cưng của bà ta, sao không để cho đại tẩu hầu hạ cho sung sướng, làm ta buồn phiền muốn chết.” Lâm Lan tức tối nói, lấy lại gối ôm mặt, tiếp tục lải nhải: “Ta nguyện rửa mụn phù thủy ăn món ta gắp cho tiêu hóa không bình thường, tiêu chảy không thôi, cho bà ta chết đi...”

Lý Minh Doãn nhìn bộ dạng bực bội của nàng, trong lòng cũng khó chịu không kém, thật sự không muốn nói gì hơn, chỉ muốn mang nàng rời đi ngay lúc đó.

Đang không biết nên an ủi nàng như thế nào, chỉ thấy Lâm Lan đột nhiên ôm gối ngồi bật dậy, trong mắt lóe ra quang mang giảo hoạt, cười hắc hắc nói: “Ta có biện pháp rồi, ngày mai ta sẽ chuẩn bị chút bột đậu, lúc chia thức ăn cho mụn phù thủy thì tán ra, ha ha ha ha...”

Lâm Lan cười đắc ý.

Lý Minh Doãn lo lắng nhìn nàng, nàng giận phát điên rồi sao?

Lâm Lan cười một trận, phát hiện Lý Minh Doãn ánh mắt đặc biệt lo lắng nhìn mình, ngượng ngùng nói: “Ta chỉ nói chơi thôi mà, không làm đâu, ta nghĩ kỹ rồi, ngày mai ta sẽ tới sớm đứng bên cạnh lão thái thái.”

Lý Minh Doãn yên lặng nhìn nàng, nói: “Thật ra thì có một biện pháp .”

Lâm Lan ra vẻ rửa tai lắng nghe.

“Nàng cứ gắp cho bà ta món mà bà ta không thích ăn, thịt mỡ này, ớt xanh này, bà ta làm trò trước mặt lão thái thái, chắc chắn sẽ không nói không thích ăn những thứ này, bà ta làm nàng ăn không ngon, nàng cũng nên cho bà ta ăn không vô, nàng ăn không vô lúc về có thể ăn tiếp, bà ta ăn không được cũng phải cố mà ăn.” Lý Minh Doãn nói.

Lâm Lan mở to mắt, ngó trừng trừng nam nhân anh tuấn này một lúc lâu.

Lý Minh Doãn bị nàng nhìn chăm chú, mắt tự nhiên: “Trên mặt ta không có gì, nàng nhìn cái gì?”

Lâm Lan tự nhủ trong lòng, không có gì mới sợ.

Nàng lắc đầu, làm như than thở: “Lý Minh Doãn, ta cảm thấy ta đã đủ hư, làm sao chàng lại còn hư hơn ta? Nhìn thế nào cũng không thấy chàng giống người xấu a...”

Lý Minh Doãn chỉ yêu vào trán nàng, sủng nịch cười: “Chẳng lẽ bị nàng xem là người xấu rồi ư?”

Lâm Lan che trán, tức giận nói: “Chàng gõ đầu ta...” sau đó bốp nhào qua, thề báo thù rửa hận.

Lý Minh Doãn bắt được tay nàng, né sang một bên, Lâm Lan dùng sức hơi quá, liền đổ cả lên người hắn.

Chương 116 – Nghịch đại

(Đồng bào uống bỏ nã rồi hãy đọc nhé. :lol:)

Cái tư thế này rất mập mờ, hơn nữa làm cho người ta rất xấu hổ và giận dữ, nhìn qua, tựa như nàng lấy cường hãn, xu thế sói đói vồ mồi một văn nhân ôn nhu tuấn mỹ, chàng ta thì thảm hại nằm phía dưới nàng.

Đôi mắt sâu thẳm của hấn ôn nhu nhìn nàng, dưới ánh nến đỏ càng làm khung cảnh thêm lãng mạn, thâm tình chân thành như gió xuân thảng ba.

Một bộ dạng tuấn mỹ trước mặt, lại thêm ánh mắt thâm tình như vậy, Lâm Lan cảm thấy nội tâm bị thiêu đốt dữ dội, trái tim đột ngột không nghe lời chủ nhân đập loạn nhịp, sau đó nàng mơ hồ cảm nhận phía dưới bụng mình bị thứ gì đó cứng rắn lên chạm vào.

Chưa từng ăn thịt heo nhưng cũng đã thấy heo chạy, Lâm Lan nhất thời giật mình, tư thế hiện tại không những rất mập mờ mà còn vô cùng nguy hiểm, lập tức tung mình xuống dưới.

Một trận thiên địa xoay chuyển, nàng tung mình rơi xuống, người khác lại nhân thể đặt nàng xuống phía dưới, tư thế trở về như cũ, bất quá nhân vật chuyển đổi, nàng thành dê đọi làm thịt.

Mọi dây thần kinh trong người Lâm Lan căng như dây đàn, có chút bối rối đưa tay đẩy hấn ra, không biết là nàng hoảng hốt tới vô lực hay là hấn hóa thân sắc lang trong nháy mắt cường đại, tay nàng căn bản không còn chút sức lực nào phản kháng, hai bàn tay to của hấn tinh tế cố định hai bên tai nàng, ngay sau đó đôi mắt sâu thẳm kia mỗi lúc một gần, sau một khắc, trên trán truyền đến một nụ hôn ấm áp, phớt nhẹ qua như chuồn chuồn chấm nước, hành động mà hằng ngày hấn vẫn hay làm. Nhưng lúc này đây con chuồn chuồn không chỉ chấm nước xong rồi rời đi mà khéo léo rời xuống chóp mũi nàng, một đường thẳng xuống, cuối cùng rơi trên môi nàng.

Môi của nàng mềm mại tựa như cánh hoa đào còn vương giọt sương sớm mùa xuân làm cho người ta không nhịn được cứ muốn dây dưa mãi, tinh tế thưởng thức vẻ đẹp tuyệt mỹ này, hấn đã sớm muốn làm như vậy rồi, chỉ khổ một nỗi là không có cơ hội, hôm nay nước chảy thành công, cơ hội thế này hấn là hấn nên quyết đoán mà làm tới cùng, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng chạm lên làn môi xinh xắn ấy, gỡ mở môi của nàng, tham lam muốn khám phá nhiều hơn.

Đột nhiên bị hôn, nháy mắt đại não Lâm Lan ngây ngẩn, thế... thế nào vậy... đây là nụ hôn đầu đời của nàng...

Nụ hôn của hắn, bá đạo mà không mất ôn nhu, triền miên không dứt, đầu lưỡi tinh xảo không ngừng đùa giỡn môi lưỡi của nàng, trong không gian nhỏ hẹp trình diễn một trò chơi truy đuổi, nàng trúc trắc tránh né, nhưng là nàng lùi một bước hắn lại tiến hai bước, vô luận trốn nơi nào cũng sẽ bị hắn truy đuổi đến, sau đó... dây dưa thật chặt...

Nụ hôn của hắn mỗi lúc một thêm mãnh liệt cháy bỏng, cơ hồ muốn hút toàn bộ không khí trong cơ thể nàng đi, hô hấp của hắn mỗi lúc một nặng thêm, thật giống như muốn thiêu đốt cả cơ thể nàng. Lâm Lan muốn giãy dụa, tiếp tục như vậy nữa, nàng rất hoài nghi mình có thể chết bởi hít thở không thông hay không, nhưng là thân thể bị hắn đè rất chặt, hai tay bị hắn giữ lấy, miệng cũng bị hắn giữ nốt, nàng chỉ có thể giống như con mèo mà ô ư ư kháng nghị.

“Lan Nhi...” Hắn kề sát gương mặt nàng ôn nhu gọi, thanh âm không còn ôn nhuận thanh nhã nữa, thay vào đó là trầm khàn lộ ra khát vọng nồng đậm.

“Buông... buông ta ra...” Lâm Lan nhỏ giọng năn nỉ, có thể là bởi thiếu dưỡng khí nên đầu óc nàng có chút hỗn độn, thật giống như lơ lửng giữa những đám mây mờ ảo, toàn thân khô nóng khó chịu giống như có lửa đốt, đại não không còn điều khiển được hoạt động của cơ thể, loại cảm thụ này khiến nàng mờ mịt luống cuống.

Hắn vuốt ve gương mặt nàng, khẽ đặt một nụ hôn như có như không lên trán nàng, thì thầm tựa như năn nỉ: “Lan Nhi, ta muốn nàng...”

“Không được. . .”

“Chúng ta là vợ chồng. . .”

“Ta... ta còn chưa có chuẩn bị tốt...”

“Nàng chưa thử qua sao biết không có chuẩn bị tốt?”

Hắn khéo léo đùa giỡn nơi vành tai nàng, khẽ cắn lên khiến nó đỏ rực, hơi thở nóng rực phảng phất xung quanh lỗ tai Lâm Lan: “Ta không cho nàng chạy nữa...”

Lâm Lan xưa nay sợ nhột, nhược điểm trí mạng này bị hắn bắt được, nhất thời phảng phất như có một dòng điện xuyên qua thân thể, cả người tê dại, bất động dưới thân hắn, ô ô nói: “Ai bảo chàng ghét bỏ ta...”

Hắn không nhịn được cười, khẽ cắn lên vành tai non tơ của nàng như trừng phạt: “Ta ghét bỏ nàng lúc nào?” Nha đầu này sao lại mang thù ở đâu ra nữa vậy?

“Chàng ghét bỏ rồi, chính là ghét bỏ rồi...” Lâm Lan né tránh hắn, tựa như một kẻ ăn quyết chạy làng.

“Kia... Nhất định là ta nhìn lầm rồi.” Hắn thở gấp, đầu lưỡi tiến vào lỗ tai nàng làm chuyện xấu, một tay cũng nhanh nhẹn không kém chui vào vạt áo nàng, nhanh chóng mà chính xác mò tới cặp tuyết lê mềm mại của nàng, dịu dàng nắm chặt, ... thật... rất vừa vặn....

Lâm Lan hóa đá tại chỗ, nhưng ngay sau đó kịch liệt giằng co, tay vừa được tự do liền liền mạng nắm tay hắn lôi ra.

“Chàng buông ta ra, ta giận thật...” hỗn đản này, sao lại nắm được nhược điểm của nàng mà chiếm lấy.

Bàn tay quái ác kia chẳng những không lui ra ngoài, ngược lại xuyên qua cái yếm, trực tiếp vuốt ve, cảm xúc da thịt nhẵn nhụi đã kích thích giới điểm của hắn, giây lát, hai mắt đầy máu, hoàn toàn sôi trào lên.

Lâm Lan nhanh chóng oanh oanh khóc: “Chàng bại hoại, không cho chạm vào ta...”

Lý Minh Doãn đột nhiên ý thức được, nàng sở dĩ không được tự nhiên, là vì nguyên do này? Hắn dụ dỗ: “Là ta không tốt, ta có mắt như mù, thật ra thì... thật ra thì nàng là người cực kỳ tốt, thật...”

“Ta không tin, chàng nói láo...” Lâm Lan cố gắng muốn kéo bàn tay quái ác kia của hắn ra ngoài.

“Lan Nhi, ta thích nàng, ta rất thích nàng, đừng nói nếu nàng không tốt, cho dù nàng thế nào ta cũng vẫn thích nàng, đừng cự tuyệt ta nữa, nàng biết ta nhẫn vô cùng cực khổ...” Hắn quả thực là ăn nói khép nép hết sức, thành tâm chứng minh sự cực khổ khi nhìn của mình, phần nóng rục kia của hắn đặt trên hạ thân nàng là minh chứng rõ ràng. Tay nàng vô tình lướt qua, cảm giác được nó đột nhiên cứng như đá liền ... vuốt nhẹ nhẹ.

Lâm Lan từng vụng trộm xem qua loại phim này, thế nhưng xem và trải qua là hai việc hoàn toàn khác nhau. Giờ phút này trong cơ thể nàng giống

như có hàng trăm ngàn con kiến đang bò, giống như có một dòng điện dâng lên, tê tê dai dai làm cho nàng xụi lơ vô lực. Nàng biết hấn rất khó chịu, cực khổ, là đàn ông hơn hai mươi tuổi, là thời kỳ sung sức nhất, nàng biết hấn đối với nàng là thật tâm, nhưng là nàng sợ, nàng không biết mình sợ cái gì, nàng thích hấn, hấn hôn, hấn vuốt ve nàng không hề ghét, thậm chí mơ hồ vui mừng, nhưng nàng không có đủ dũng khí... có lẽ do đời trước nghe nhiều thấy nhiều, tại thời điểm nam nhân theo đuổi, người là tốt đẹp nhất, lúc qua tay rồi thì chẳng là gì nữa.

Nàng thất thần bị hấn hiểu là ngầm đồng ý, lòng Lý Minh Doãn tràn đầy vui sướng, một bên không ngừng hôn sâu đậm lên môi nàng, một bên mở vạt áo nàng ra.

Đợi đến khi Lâm Lan tỉnh táo lại thì vạt áo đã bị mở hết cả, từng nụ hôn nóng bỏng của hấn rơi trên cơ thể nàng, từ cổ trượt xuống xương quai xanh, rồi dừng lại ở cặp tuyết lê non mềm.

Loại kích thích này quá cường liệt, đối với người có thân thể siêu mẫn cảm như Lâm Lan thì đây chính là một loại hành hạ vô cùng lớn, nàng liều mạng đẩy đầu hấn nhưng là điểm hồng mềm mại đang bị hấn ngậm lấy, nàng đẩy hấn, hấn liền dùng sức mút chặt hơn. Lâm Lan ngăn không được phát run, cảm giác tê dai mãnh liệt cơ hồ bao trùm cả thân thể nàng.

Nàng vừa mong đợi vừa sợ, không dám lớn tiếng kêu lên, vạn nhất đám Ngân Liễu ở bên ngoài cửa, kết cấu cửa gỗ ngày xưa cách âm thì không tốt, không thể làm gì khác hơn là nỉ non cầu khẩn: “Minh Doãn, không được như vậy, ... ta, ... ta chịu không được...”

Hấn như tên đã lấp vào cung, không phát không được, bỏ qua cơ hội lần này, ai biết lúc nào mới có lại nữa, chỉ có gạo nấu thành cơm thì nàng mới không mất tự nhiên, bọn họ mới thực sự là vợ chồng một lòng, vợ chồng nhất thể.

“Minh Doãn. . . Minh Doãn. . . Van chàng...” Nàng tựa như con mèo nhỏ tinh tế cầu khẩn.

“Ừm... Lan Nhi... Ta muốn nàng...” Miệng và tay hấn cùng lúc hoạt động, thề phải công hãm nàng hoàn toàn.

“Cộc cộc cộc...” có tiếng gõ cửa truyền đến.

“Nhị thiếu gia, nhị thiếu phu nhân, đồ ăn khuya đã làm xong...” Như Ý ở bên ngoài hô.

Động tác Lý Minh Doãn lập tức dừng lại, đáy mắt ảo não, thật là đang cao hứng thì bị cả chậu nước lạnh hung hãn tạt vào, ướt từ đầu tới chân, thậm chí: xú nha đầu không có mắt, bọn thiếu gia đang ăn khuya, người lại còn đưa đồ ăn khuya gì nữa? Hoàn toàn quên mất là chính mình phân phó Như Ý đi chuẩn bị ăn khuya.

Lâm Lan thừa dịp hấn ngây người vội vàng đẩy hấn ra, kéo vạt áo lên, tay chân luống cuống sửa sang, nếu như bị Như Ý nhìn thấy bộ dạng này thì nàng không còn mặt mũi nào gặp ai nữa. Một mặt cảm thán: Như Ý, em thật là kịp thời giúp đỡ ta.

“Chàng còn không mau lên tiếng?” Lâm Lan một bên trừng mắt một bên thúc giục hấn, hai gò má đã đỏ ửng.

Lý Minh Doãn nghiêng răng nghiêng lợi, vẻ mặt u ám, hung hăng nói nhỏ: “Mặc kệ cô ta.”

Bộ dạng này của hấn tựa như quả mứt ngọt sắp đưa tới tay đưa trở lại bị đoạt mất, buồn bực mà tức giận.

Lâm Lan bị ánh mắt hung ác của hấn hù dọa, vội vã rút lui, sợ hãi nói: “Có người bên ngoài đang chờ đó.”

Hấn nhìn nàng chằm chằm, đột nhiên lại nhào đầu về phía trước, cởi tung một cúc áo của nàng: “Cứ cho chờ...”

“Không được... sẽ bị cười nhạo đấy.” Lâm Lan đẩy hấn, vất vả lắm mới cài được nút áo lại bị hấn dễ dàng cởi ra, Lâm Lan buồn bực, động tác của hấn sao lại điêu luyện vậy, giống như người am hiểu về quần áo rất lâu rồi.

“Người nào dám chê cười, để bọn thiếu gia thu thập cho nàng coi.” Lý Minh Doãn tàn bạo nói, giờ phút này thật sự hấn có dã tâm giết người.

(Oimeoi thú dữ đây mà.)

Lâm Lan bị bộ dạng hấn dọa, sợ hấn liều mạng thật, làm bộ đáng thương nói: “Nhưng ta đói bụng thật mà, buổi tối không ăn được gì...”

Lúc này Lý Minh Doãn mới tỉnh táo lại, nhìn bộ dạng đáng thương của nàng, sờ sờ cái bụng kẹp lép của nàng, bất đắc dĩ ôm Lâm Lan, vùi đầu ở cổ

nàng, rầu rĩ nói: “Đây là muốn hành hạ chết ta sao?”

Lâm Lan tỏ ra đồng tình, nhỏ giọng nói: “Trước hết để cho ta ăn chút gì có được không?”

Lý Minh Doãn suy nghĩ ý tứ trong lời nói này, tâm tình đột nhiên chuyển biến tốt đẹp, ngẩng đầu mắt sáng quắc nhìn nàng: “Được, chờ nàng ăn no chúng ta lại tiếp tục.”

Lâm Lan nhất thời há hốc mồm, tiếp tục?

Lý Minh Doãn cũng nhanh chóng sửa sang lại áo xống vào đầu tóc của mình, quay đầu lại thấy Lâm Lan đang ngẩn người, liền dò ý: “Hoặc là... ngay bây giờ...???”

Đầu Lâm Lan lập tức lắc như trống bỏi: “Ta muốn ăn.” Trón được lúc nào hay lúc ấy, sau khi ăn xong sẽ nghĩ biện pháp đối phó.

Như Ý đứng ngoài cửa bung đồ ăn khuya đợi một lúc lâu, trong lòng buồn bực: Nhị thiếu gia cùng nhị thiếu phu nhân làm sao vậy? Sao mãi không mở cửa? Nàng không biết rằng, chính mình vừa làm mất hứng nhị thiếu gia, nhị thiếu gia thiếu chút bộc phát tức giận rồi.

Chương 117 – Quán quýt

Lý Minh Doãn ăn khuya xong đi rửa mặt rồi đổi một thân quần áo trắng như tuyết đi ra, mặt mày vui vẻ, nhìn qua rất có tinh thần, đôi mắt lộ ánh cười, tản ra cái nhìn mong đợi tha thiết, nhìn cái chén không Lâm Lan vừa bỏ xuống, nụ cười càng thêm đậm: “Ăn no rồi thì đi rửa mặt mũi thôi.”

Ánh mắt, lời nói của hắn vài phần ám hiệu, má Lâm Lan nóng lên, khẽ nắc mảy cái, lắp bắp nói: “Ta vẫn chưa ăn no.”

Lý Minh Doãn bật cười, không vạch trần nàng: “Không phải nàng nói, ban đêm ăn nhiều sẽ sinh ra thói quen không tốt sao.”

Trần an tâm tình không yên của nàng xong, Lý Minh Doãn gọi Ngân Liễu tới thu dọn, bản thân cầm sách ngồi xuống giường nhỏ đọc.

Hở? Tối nay hắn không lên giường được không?

Lâm Lan buồn bực, bát đĩa bị dọn đi rồi, dọn đi cũng tốt, cũng không thể đem nào cũng ăn đêm, trốn được hôm nay nhưng còn hôm sau, hôm sau nữa... Lâm Lan hùng hổ nghĩ, gả thì cũng gả rồi, huống chi hấn không hề kém cõi, lại yêu thương chiều chuộng nàng, vẫn là nàng thường xuyên chiếm tiện nghi hấn... nhưng mà... nghe nói là lần đầu tiên rất đau... Lâm Lan vất vả lắm mới tập trung dũng khí đứng dậy đi tới phòng tắm, ở bên trong đó nghĩ trời nghĩ đất một hồi. Thầm cầu may mắn: Tốt nhất lúc nàng đi ra hấn đã ngủ rồi. Nhưng đây căn bản là không thể, trừ lần hấn uống rượu say, nếu không lúc nào cũng là nàng ngủ trước.

Lâm Lan ảo não nhìn bóng mình trong gương, hỏi: “Người có thích hấn không?”

Người trong gương gật đầu.

“Các người là vợ chồng đúng không?”

Người trong gương lại gật đầu.

“Thật sự là vợ chồng đúng không?”

Người trong gương càng dùng sức gật đầu.

“Vậy người còn xoắn xuýt cái gì?”

Lâm Lan hết sức phỉ nhổ chính mình, tiêu quỷ nhất gan.

Nâng cao tinh thần xong, Lâm Lan ra khỏi phòng tắm. Lý Minh Doãn đã rời trận địa lên giường lớn, thấy nàng đi ra ngoài, liền dịch người, Lâm Lan hít sâu một hơi, đi lên giường.

Vòng tay của hấn quàng tới, ôm nàng vào trong ngực, bốn phía tràn ngập hô hấp của hấn, rất nhạt, rất thanh tân, giống như mùi vị cỏ thơm sau cơn mưa trên núi ở thôn Giản Tây, bên tai là nhịp tim trầm trầm của hấn, thỉnh thoảng thỉnh thoảng, giống như có tiếng trống nhỏ vang qua mặt mình, nghĩ đến những chuyện hấn vừa mới làm với mình khi này, Lâm Lan thấp thỏm, cảm giác kích thích mãnh liệt như thế, mình có chịu được không? Đôi bàn tay bé nhỏ của nàng bắt an kéo chặt vạt áo của hấn, hai gò má nóng rực, chỉ biết vùi đầu mình mỗi lúc một sâu hơn trong lồng ngực kia.

Nàng có thể nằm ngoan ngoãn như vậy trong lồng ngực khiến Minh Doãn

mừng rỡ như điên, một tay ôn nhu vuốt ve lưng nàng, dốc hết sức trấn an nàng bởi vì khẩn trương mà thân thể căng cứng.

“Minh Doãn...” Lâm Lan cúi đầu gọi hắn, cắn cắn môi rất muốn cầu khẩn hắn hôm nay dừng lại thôi nhưng không nói nên lời.

“Ừ?” Hắn dùng cằm vuốt ve đỉnh đầu nàng, một tay dò vào trong xiêm y nàng, chạm đến da thịt bóng loáng non mềm, cảm thấy người trong lồng ngực mình căng thẳng như dây cung.

“Minh Doãn... Ta có chuyện quan trọng hơn muốn nói cho chàng.” Lâm Lan bối rối kiểm soát, trong đầu căn bản chẳng nghĩ được gì nữa.

Hắn cúi đầu, hôn nhẹ lên môi nàng, giọng nói khàn khàn mỉa mai: “Hiện tại đừng nghĩ những chuyện khác...”

Không nghĩ những chuyện khác được sao? Thần kinh của nàng cuối cùng tới cực điểm, phát tán chú ý.

“Ô, ô, Minh Doãn, ta muốn ngủ rồi.”

“Như thế này ngủ sao?”

“Ngày mai ta còn phải dậy sớm.”

“Ta sẽ không làm nàng mệt mỏi đâu.”

“Minh Doãn, chàng nói, đại bá mẫu mang Du Liên kia tới làm gì?”

Lý Minh Doãn dứt khoát che miệng nàng lại, đầu lưỡi gõ mở môi nàng, tinh tế hôn lên đôi môi mềm mại kia, ngăn những lời lảm nhảm của nàng lại. Một tay giật cái yếm của nàng, xoa nơi tròn căng kia, tròn trịa mà không mất mượt mà, mềm nhẵn mà rất co giãn, để cho hắn yêu thích không thể buông tay, biết thân thể nàng vô cùng nhạy cảm, hắn cố ý kích thích nàng, vuốt ve hai nụ hoa hồng phấn, thỉnh thoảng vân vê kéo nhẹ, thân thể nàng theo những động tác ấy mà phát run, nhưng mà vẫn chưa đủ, hắn kiên quyết nhào tới ngậm vào trong miệng, đảo lưỡi qua lại khiến nàng như con mèo nhỏ chỉ biết nỉ non.

“Ô ô... Minh Doãn, ta khó chịu...”

Lý Minh Doãn khẽ cười, liếm láp nơi hồng phấn đã ướt đẫm, giọng nói mập mờ: “Khó chịu nơi nào?”

Lâm Lan xấu hổ nói: “Ta đau bụng.”

Lý Minh Doãn ngẩng đầu, trong mắt có chút hờn giận: “Không cho kiểm soát.”

Lâm Lan lắp bắp nhìn hắn, chắt miệng: “Thật mà.”

Lý Minh Doãn đưa tay sờ bụng nàng, bụng vốn phẳng đẹp giờ lại căng tròn, không khỏi tức giận: “Ăn no quá chứ sao.”

Lâm Lan xấu hổ không nói, đôi mắt mênh mông ngập nước như chú cún con tội nghiệp nhìn hắn.

Lý Minh Doãn nặng nề thở dài, tung mình xuống dưới, ôm nàng vào lòng, ôn như xoa bụng cho nàng, không nói gì nữa.

Lâm Lan biết mình làm hắn mất hứng, núp trong ngực hắn không dám thò đầu ra.

Lòng bàn tay hắn rất ấm áp, làm cho nàng vô cùng thoải mái, dần dần trong bụng không còn căng trướng nữa.

Hắn không hề hỏi nàng có khá hơn không, chỉ im lặng xoa xoa bụng cho nàng, điều này làm cho Lâm Lan thêm xấu hổ, nhỏ giọng thưa dạ: “Không phải ta cố ý.”

Còn dám nói không cố ý sao? Một bát cháo gà lớn cộng thêm hai quả trứng chần, ngay cả hắn cũng chẳng ăn hết, nàng lại có bản lĩnh ăn sạch toàn bộ, kể cả nước cũng không dư một giọt, bất quá, Lý Minh Doãn chẳng còn khí lực nào mà truy cứu rằng có phải nàng cố ý hay không, hắn chỉ lo lắng hôm nay hai lần bị gội nước lã, sau này có thể làm ăn được gì nữa không.

Thấy hắn yên lặng, Lâm Lan nhỏ giọng nói: “Chỉ là ta có chút sợ...”

Tay hắn đột nhiên dừng lại, nhàn nhạt hỏi: “Sợ cái gì?”

Lâm Lan cố ý cọ cọ vào ngực hắn lấy lòng, hồi lâu mới nghẹn ra nửa câu: “Sợ nhột, sợ đau... Sợ chàng không hài lòng.”

Lý Minh Doãn nghe vừa tức vừa buồn cười, ngày thường nàng trời không sợ đất không sợ, vậy mà lại sợ bản thân không đầy đặn, sợ làm hắn thất vọng, tâm đột nhiên trở nên mềm mại, ôn tồn bảo: “Khá hơn chút nào

không?”

Lâm Lan gật đầu: “Đã khá.”

Hắn nằm xuống, giúp nàng đắp chăn, vỗ vỗ đầu nàng như trẻ nhỏ: “Không còn sớm, ngủ đi.” Nàng tin tưởng mình không hề nói láo, nàng miễn cảm như vậy, đung vào đã run, hay là cứ từ từ, tiến hành theo chất lượng, cho nàng quen dần đã.

Thật cứ như vậy đã qua? Lâm Lan không khỏi kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn hắn.

Hắn khẽ xoay đầu nàng: “Ngủ.”

Lông mi kia thật dài, quét qua ngực hắn, ngứa ngứa khiến hắn không khỏi than thầm.

Người hắn nóng hầm hập, quả là một cái túi chườm nóng tốt, Lâm Lan âm thầm cảm thán: Mùa đông lạnh giá, quả nhiên hai người ôm nhau ngủ vẫn là tốt hơn.

Lâm Lan nói ngủ là ngủ, cuộn mình trong ngực người khác, tâm tình vui sướng mà ngủ được ngay lập tức, nhưng người kia tâm tựa như bị mèo bắt, thân như lửa đốt, đã bị dẫn tới đỉnh điểm lại không thể phát tiết, không thể phát tiết, nhìn mà không ăn được thật khiến cho người ta có loại tư vị khó nói thành lời.

Hôm sau tỉnh lại, tinh thần Lâm Lan sáng khoái, hai tay vươn ra khỏi chăn, duỗi lưng một cái, còn Lý Minh Doãn vẻ mặt mệt mỏi, hốc mắt hình như còn có quầng thâm.

“Minh Doãn, có phải ngủ hai người khiến chàng không quen?” Lâm Lan hỏi.

Lý Minh Doãn nhìn chằm chằm vào nàng: “Không phải là không quen ngủ hai người, mà là không có thói quen hai người ngủ chung một chỗ mà không làm gì hết.”

Lâm Lan ngượng ngùng: “Là...”

Lý Minh Doãn cười: “Nàng ấp úng cái gì?”

“Không có gì, không có gì...” Lâm Lan giả bộ ngu, ngồi dậy mặc quần

áo.

Lý Minh Doãn càng nghĩ càng không cam lòng, một tay nhanh chóng ôm nàng lại, xoa xoa nắn nắn một hồi, nàng nên nhanh chóng làm quen với sự hiện hữu của hắn.

“Chàng là heo sao? Đừng có làm loạn được không?” Lâm Lan quơ tay kháng nghị.

Lý Minh Doãn không để ý tới kháng cự của nàng, tay và miệng thay nhau công kích điểm mẫn cảm trước ngực nàng.

Lâm Lan nhanh chóng bại trận, hóa thành một suối nước xuân, nỉ non cầu khẩn: “Đừng... Còn tiếp tục nữa sẽ bị muộn...”

Lý Minh Doãn khẽ mỉm cười, lúc này mới thấy nàng thành thật, lại càng chủ tâm trêu chọc nàng, tay càng thêm càn rỡ.

Lâm Lan bị hù cho hoảng sợ, không phải hắn định xử tử nàng ngay lập tức đâu chứ, nàng còn phải dậy sớm đi thỉnh an lão thái thái.

“Minh Doãn... Không được mà... Nếu không... Buổi tối đi...” Lâm Lan đỏ mặt nói.

Lý Minh Doãn véo nhẹ cánh mũi nàng, cố nén cười, giả vờ mặt lạnh nói: “Không phải nàng sợ sao?”

Lâm Lan ấp úng: “Sợ cũng vô dụng mà...”

Lý Minh Doãn xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cười nói: “Tiểu ngọc nghếch, đây có phải là tra tấn trong gia đình đâu mà nàng sợ? Ta cũng có phải là cạp ăn thị người đâu, ta là trượng phu của nàng. Được rồi, không làm khó nàng nữa, mau dậy đi.”

Hằng ngày thỉnh an vào giờ Mão, giờ này lão già Lý Kính Hiền cùng Lý Minh Doãn đã đi làm, vì vậy bọn họ không cần đi thỉnh an.

Lâm Lan tới chỗ mù phù thủy, đúng lúc nghe được giọng nói từ trong vọng ra: “Lão gia thương người, người cũng nên biết chừng mực, đừng có được nước làm quá, giống như hôm nay suýt chút nữa làm lão gia trễ giờ vào triều, nếu để lão thái thái biết được, sẽ không nỡ lòng nào trách cứ lão gia, chỉ biết phạt người...”

“Phu nhân dạy dỗ phải ạ...” giọng Lưu di nương rất êm tai, uyển chuyển.

“Ta cũng biết người còn trẻ, lại gặp được người như lão gia... Từ lần tới tháng này cho tới nửa tháng sau, đừng quên uống thuốc...”

Xuân Hạnh đi ra ngoài nhìn thấy nhị thiếu phu nhân đứng ở ngoài cửa, nhất thời lúng túng, nhưng ngay sau đó khách khí nói: “Sao nhị thiếu phu nhân không vào đây?”

Lâm Lan nhìn bát thuốc màu hồng phấn qua màn hình kia, lộ ra mấy phần do dự. Chính thất đang công khai dạy dỗ tiểu thiếp, tâm tình người nào cũng có phần bi phẫn, thống hận, lúc này đi vào, chẳng phải là tự mình rước lấy phiền toái sao? Dù gì đại tẩu cũng vẫn chưa tới.

Xuân Hạnh cười cười: “Nô tỳ thay nhị thiếu phu nhân thông truyền một tiếng.”

Xuân Hạnh đi vào chỉ chốc lát sau Lưu di nương liền đi ra, hôm nay Lưu di nương mặc một thân gấm vàng nhạt, thêu hoa lá, dáng người đầy đặn, chỗ cần lồi thì lồi, chỗ cần lõm thì lõm, đây chính là vốn liếng lớn nhất của tuổi trẻ, mặt thì không có một chút nếp nhăn nào, khó trách lão già kia sủng ái cô ta như vậy.

Nhìn thấy Lâm Lan, Lưu di nương nhẹ nhàng thi lễ: “Nhị thiếu phu nhân.”

Lâm Lan mỉm cười thân thiện với cô ta, phàm là người có thể làm cho mặt mũi khó chịu thì đều tính là đồng minh cả.

Lưu di nương khẽ mỉm cười, lả lướt rời đi.

Nhìn bóng lưng Lưu di nương, Lâm Lan không khỏi cảm khái, phận làm thiếp thật là đáng thương, cũng phải tuân theo quy củ, thậm chí còn nghiêm khắc hơn, phúc lợi thế nào thì còn phải nhìn xem được lão gia sủng ái bao nhiêu, bất quá, nhận được nhiều sủng ái của lão gia, chủ mẫu đương nhiên không thích, sẽ gây cho khó khăn mọi chỗ, mà nếu không chiếm được sủng ái của lão gia, vậy thì càng bết bát hơn, đúng là một mẫu nhân vật bi ai.

Chương 118 – Chuẩn bị xong chưa

(Kún: Ta chưa đọc chương sau, nhưng nếu lần này mà quá tam ba bận, trọng phụ bị “hông” thì chị Lan đừng có mà trách ai nhỏ. =)))

Lâm Lan đang nói chuyện với mục phù thủy thì Minh Châu cùng Du Liên tới, còn tay nắm tay.

Thân phận trong nhà này của Minh Châu vốn thấp kém, bị buộc phải phục tùng, hôm nay có người xấp xỉ tuổi mình, thân phận Du Liên so ra còn thấp hơn mình, Minh Châu rốt cục tìm được một tia thăng bằng, cộng thêm Du Liên nhất nhất nghe lời mình khiến cô ta vừa được thỏa mãn tâm tư vừa được dịp phát tác sự kiêu ngạo, mà Du Liên có thể được biểu tiêu thư làm bạn thì đã thụ sủng nhược kinh vô phần, nào có dám không làm theo lệnh, cho nên, hai người ăn nhip với nhau, rất nhanh trở thành bạn tốt.

Minh Châu lườm Lâm Lan một cái, sau đó coi như lơ nàng đi, trực tiếp tới trước mặt Hàn Thị, cười hì hì quỳ gối hành lễ, ngọt ngào nói: “Minh Châu thỉnh an dì.”

Du Liên lộ ra vẻ câu nệ, cứng nhắc thi lễ, giọng nhỏ như muỗi: “Du Liên thỉnh an cô cô.”

Hàn Thu Nguyệt cười lớn với hai cô nàng, gọi Thúy Chi dọn chỗ cho bọn họ.

Theo lý, Minh Châu cùng Du Liên phải ngồi dưới tay Lâm Lan, nhưng khóe miệng Minh Châu nhếch lên, đem thăm gắm Thúy Chi đưa tới ngồi xuống bên cạnh Hàn Thị.

Ánh mắt Hàn Thị ngưng lại, hơi có vẻ không vui, nhưng khó nhìn thấy có lúc nữ nhi cao hứng được như vậy, thậm thở dài, tùy ý cô ta. Bà ta quay sang hỏi Du Liên: “Ở chỗ này đã quen chưa?”

Du Liên vội vã gật đầu, nhẹ nhàng đáp: “Đã quen ạ.”

Hàn Thị nhìn bộ dạng cẩn trọng của Du Liên, chân tay run run thì trong lòng không ưa, không phải nói đại tâu chọn một đứa cơ trí tới sao? Bộ dáng Du Liên cũng được, nhưng tính tình thì...

“Dì, để cho Du Liên muội muội theo con được không, chỗ con rất rộng mà.” Minh Châu ôm cánh tay Hàn Thị làm nũng.

Hàn Thị cười nói: “Du Liên là em họ con, là cháu đại bá mẫu con, chẳng

phải là bạn con rồi sao?”

Minh Châu buồn bực, lầu bầu: “VẬY sau khi đại bá mẫu trở về, vẫn để cho Du Liên muội muội theo con nhé.”

Hàn Thị cười nói: “Đến lúc đó rồi nói sau.”

Lâm Lan hồ nghi: Đại bá mẫu trở về, tại sao Du Liên không về cùng? Mục phù thủy muốn giữ cô ta ở lại làm gì? Một nữ nhi mà rời xa nơi chôn rau cắt rốn, mục đích tìm kiếm gì? Bất quá là một hôn sự như ý mà thôi, mà hôn sự tốt thì chính là với Lý gia rồi, nhưng đây là cháu gái nhà mẹ đẻ đại bá mẫu mang tới... Lâm Lan càng nghĩ càng thấy không ổn, với điều kiện này của Du Liên, cho làm thiếp Minh Tắc thì cũng được, nghĩ đến đây trong lòng giật nảy một cái, không phải định nhét người vào phòng nàng chứ...

Lâm Lan không khỏi âm thầm đánh giá Du Liên, mặt trái xoan nho nhỏ, đôi mắt to như hạt hạnh nhân, bộ dạng khá thanh tú, chỉ có điều tay chân còn hơi vụng, quả thực là đúng như tiêu chuẩn đề ra làm thiếp. Lâm Lan quyết định, nếu như đây là ý mục phù thủy chuẩn bị thiếp cho con trai bà ta thì coi như xong, nhưng nếu muốn nhét vào phòng nàng, thật xin lỗi, nàng không chịu được, đành tổng đi phòng lão già Lý Kính Hiền.

Vợ chồng Lý Minh Tắc khoan thai đi tới, vẻ mặt hai người có chút quái dị. Có vẻ Đinh Nhược Nghiên đang tức giận, Minh Tắc thì cẩn thận quan sát sắc mặt Đinh Nhược Nghiên.

Hàn Thu Nguyệt nhìn ra có điểm kỳ quái, bất quá bà ta là người từng trải, hiểu biết hơn Lâm Lan nhiều, mặt dù Nhược Nghiên nghiêm mặt nhưng vẫn có chút đỏ hồng, mặt nhi tử mình thì hiện rõ vừa làm chuyện gì xấu. Hàn Thu Nguyệt không khỏi hung hăng trợn mắt nhìn nhi tử mình một cái, từ lúc nào mà thê tử của mình không thể chấp nhận mình vậy? Dám làm chuyện bậy bạ ban ngày ban mặt, làm trẻ giờ thỉnh an lão thái thái thì cẩn thận da trên người người.

Mọi người đã đông đủ, Hàn Thu Nguyệt dẫn đầu đoàn người tới Triều Huy đường.

Loại thỉnh an này thật nhàm chán, nói đi nói lại cũng chỉ vài câu cũ rích. Lâm Lan ngồi nghĩ vu vơ, coi như mình đang tham gia khóa học chính trị.

“Ta nghe nói, mấy vú già trong phòng Minh Doãn đều là người bên Diệp

gia hả?” Lão thái thái đột nhiên hỏi một câu.

Lập tức túm Lâm Lan đang suy nghĩ trên chín tầng mây quay về mặt đất.

Hàn Thu Nguyệt nhàn nhạt nhắc nhở: “Bà nội hỏi con đấy.”

Lâm Lan đứng dậy trả lời: “Cũng không nhiều, chỉ có Chu mama và Quế tẩu, lúc Minh Doãn ở Phong An ba năm đều là Chu mama và Quế tẩu hầu hạ, đã thành thói quen của Minh Doãn, vì vậy bà ngoại cho hai người đi theo hầu hạ Minh Doãn.”

“Nhị biểu tẩu, Ngân Liễu, Ngọc Dung hầu hạ bên cạnh chị cũng là người Diệp gia đúng không?” Minh Châu rảnh rỗi ngồi một bên nói, đôi mi thanh tú nhấp nháy, bộ dạng như đang xem kịch vui.

Lâm Lan khẽ mỉm cười: “Hai người này là nha đầu Minh Doãn mua trên đường, vẫn tự bán mình đang trên tay ta.”

“Chị nói là chị quản lý ư?” Minh Châu khịt mũi nói.

Lâm Lan không biết lão thái thái hỏi chuyện này có ý gì, bất quá nàng không thích bị động, đợi cô ta nói xong, nàng liền hỏi: “Bà nội cảm thấy có gì không ổn sao?”

Lão thái thái nhìn Lâm Lan, ánh mắt phức tạp, hỏi ngược lại: “Cô cảm thấy thế nào?”

Lâm Lan mỉm cười nói: “Minh Doãn là cháu ngoại Diệp gia, ông bà ngoại có được một người cháu trai như Minh Doãn, đương nhiên hết sức yêu thương, cho mấy vú già hầu hạ Minh Doãn cũng là hợp tình hợp lý, rồi lại nói, trường bối ban thưởng không thể từ, cháu dâu nhớ kỹ gia quy hôm qua bà nội phân phó có điếm như vậy.”

Ánh mắt lão thái thái thâm trầm: “Bà nội không nói là không thích hợp, chỉ là ta nghe nói Chu mama hầu hạ bên Diệp lão thái thái đã nhiều chục năm, nói vậy, Chu mama cũng là thói quen của Diệp lão thái thái.”

Hàn Thị chen miệng nói: “Nếu Minh Doãn cần người hầu hạ thì trong nhà có cả, sao có thể muốn người lâu năm bên cạnh bà mình chứ.”

Lâm Lan cười nói: “Như vậy mới thấy được bà ngoại đối với Minh Doãn yêu thương nhường nào, chớ nói là cho một lão bộc hầu hạ bên cạnh mình

mấy chục năm, cho dù là gì đi nữa thì bà cũng cam lòng, bà nội cũng thương con cháu như vậy đúng không ạ? Chẳng qua là ngoài miệng bà nội nghiêm khắc, nhưng trong lòng vẫn yêu thương vô cùng.”

Lão thái thái mỉm cười một cái rất nhẹ, coi như chưa hề nói tới đề tài này, mọi người lại hàn huyên vài câu, sau đó lão thái thái cho mọi người giải tán.

Lâm Lan mang cả mớ tâm sự nặng nề trong lòng, lão thái thái tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ hỏi lời này, mục phụ thủy một bên phụ xướng, rõ ràng là muốn đuổi Chu mama về Diệp gia, đuổi Chu mama chẳng khác nào chặt đứt một cánh tay của nàng, không thể, nàng không thể để cho Chu mama rời đi, có Chu mama, nàng không cần lo chuyện xảy ra trong viện. Chuyện này là trò quý của mục phụ thủy hay ý của lão thái thái, nếu như là ý của lão thái thái thì sẽ không dễ dàng dừng tay, nàng phải cẩn thận ứng đối.

Vì không muốn để Chu mama lo lắng nên Lâm Lan không nói chuyện này cho bà.

Cơm tối xong, trở lại Lạc Hà trai, sau khi hai người rửa mặt mũi xong, Lý Minh Doãn ôm Lâm Lan ngồi lên đùi mình, hỏi nàng đã làm những gì hôm nay, Lâm Lan kể lại chuyện này.

Lý Minh Doãn nghe xong cười lạnh: “Không cần đoán, nhất là trò quý của mục phụ thủy, bà nội mới tới mấy ngày? Có thể hiểu được mấy phần tình hình trong phủ? Bà biết được chút nào sợ là đều từ miệng mục kia nói ra, mục ta muốn mượn tay bà nội, trừ người trong viện chúng ta, trong nhà này chỗ nào mục không chen được chân vào thì trong lòng không yên.”

“Nếu bà nội thật sự bị mục ta sử dụng thì sao?” Lâm Lan lo lắng, không nhìn được trọn mắt hẳn nộ nói: “Hôm nay nếu mấy người đó nói thêm vài câu nữa, ta thật sự không nhìn được mà phản bác, người của Diệp gia các người không chịu được, vậy sao bạc của Diệp gia các người lại nhận được, lại vui sướng vậy, có chí khí thì đem trả lại những cửa hiệu kia cho Diệp gia đi.”

Lý Minh Doãn cười vang nói: “Lời này của nàng nếu nói ra, bà nội sẽ tức đến hộc máu, nếu vậy thì nàng sẽ phải gánh tội ngộ nghịch với trường bối, ngàn vạn lần không vạch trần được âm mưu mục phụ thủy rồi.”

Lâm Lan âm ức bĩu môi một cái: “Ta cũng chỉ là ở đây mới nói vài lời thông khoái, chàng yên tâm, thời điểm máu chột, ta còn bình tĩnh lắm.”

“Thật ra thì, mỗi người đều có một nhược điểm của riêng mình, đừng xem bà nội nghiêm nghị thế, bà cũng có nhược điểm.” Lý Minh Doãn khẽ vỗ về tóc nàng.

Mặt Lâm Lan nóng bừng, nhớ tới lời hứa buổi sáng, âm thầm cảnh cáo bản thân, có gì mà phải sợ.

“Chỉ cần tìm ra nhược điểm của bà thì cũng dễ dàng đối phó mà...” Nhìn hai má nàng mỗi lúc một hồng, Lý Minh Doãn không khỏi muốn đê ngay nàng ra xơi tái, thật ra thì cả ngày nay hắn cũng tinh thần hoảng hốt, nghĩ tới lời hứa của nàng, chỉ hận không thể khiến mặt trời nhanh nhanh xuống núi.

Lâm Lan gật đầu, bộ dạng khiêm tốn thụ giáo: “Ta sẽ cẩn thận quan sát.”

Lý Minh Doãn nhẹ nhàng chế trụ người của nàng, khiến cho nàng ngẩng đầu, đối mặt với hắn là một đôi mắt long lanh như nước, tim bất chợt đập chậm một nhịp, ôn nhu nói: “Cũng đừng chỉ lo quan sát nhược điểm người khác, cẩn thận che giấu tốt nhược điểm của mình, có biết không?”

Lâm Lan suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói: “Ta chỉ có một nhược điểm duy nhất, là... Không có nhược điểm.”

Lý Minh Doãn bật cười, trong đôi mắt sâu thăm thăm lộ ra sự bồn chồn: “Nàng thật đúng là không khiêm nhường, người như nàng thật không có nhược điểm sao?”

Lâm Lan nhìn ra được tín hiệu nguy hiểm trong ánh mắt hắn, không nhịn được muốn chạy, lại bị hắn ôm chặt lấy, không thể làm gì hơn là hạ vũ khí đầu hàng, cúi đầu thưa dạ: “Nhược điểm của ta cũng chỉ có chàng biết...”

Lý Minh Doãn nhíu mày, coi như là sự thật hiển nhiên, hắn khẽ vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn của nàng, hôn lên gò má đầy đặn, ôn nhu hỏi: “Buổi sáng nói sao?”

Lâm Lan lắc đầu theo phản xạ có điều kiện, nhưng khi nhìn ánh mắt nóng rực như lửa, tràn ngập mong chờ thích thú kia thì nhụt chí gật đầu.

Lý Minh Doãn bật cười, ôm chặt lấy nàng đứng dậy bước đi, Lâm Lan núp trong lồng ngực hắn, xấu hổ mặt đỏ bừng.

Lần này Lý Minh Doãn không để cho nàng có bất kỳ cơ hội trốn tránh

nào, vừa lên giường liền cởi bỏ sạch sẽ xiêm y nàng, Lâm Lan giống như con tôm lột, trên da thịt trắng muốt đã phiếm hồng, ôm chặt chăn mà run. Sao hắt dấm, đèn còn chưa tắt mà.

Bản thân hấn cũng đã cởi xong quần áo, lồng ngực nóng hổi dán tới, Lâm Lan phải nóng, bỏ quên trận địa, nhanh chóng... bò vào chăn khác trên giường.

“Tắt đèn đi...”

Lý Minh Doãn vươn tay, ôm cả người nàng qua, thuận thực kéo chăn trên người nàng xuống, không chế hai tay nàng lên đỉnh đầu, áp sát thân hình ai kia vào người mình. Không biết vợ chồng nhà khác có khó khăn như vậy không, nhưng mà bận rộn cũng hay, coi như một phen hưởng thụ niềm vui thú.

“Ta muốn nhìn nàng...” giọng nói như khàn hần đi, hấn là máu huyết đang sôi trào.

Lâm Lan xấu hổ và giận dữ muốn đập đầu vào tường, cả giận nói: “Không được.”

Khóe miệng Lý Minh Doãn hiện lên nụ cười xấu xa: “Không thể nghe nàng được.”

Lâm Lan thấy mạnh bạo không được, ghen ngào nói: “Chàng không thông cảm tâm tình của ta, ta rất khẩn trương mà...”

Lý Minh Doãn bắt đắc dĩ, chiếu cố tâm tình nàng, lộ ra nửa thân thể, với tay tắt đèn đầu giường.

Trong phòng nhất thời lâm vào một mảnh hắc ám, Lâm Lan hơi cảm thấy có một tia an toàn.

Nụ hôn của hấn từ nhẹ nhàng chuyển sang mãnh liệt, rơi xuống môi nàng, cơ thể nàng như mưa, mỗi chỗ được hôn như mỗi lửa nhóm trên người nàng, càng đốt càng lớn.

Cảm giác tê dại đến mê mẩn này khiến Lâm Lan như bị treo giữa không trung, di động giữa gió xuân, chỉ có thể nắm chặt tay hấn, giống như túm lấy một cây rom cứu mạng.

“Minh Doãn, ta thật khó chịu...”

Trong lòng Lý Minh Doãn run lên, vợ yêu đại nhân, nàng sẽ không đau bụng đấy chứ?

Chương 119 – Đòi đòi kiếp kiếp

(Kún: *phá bàn phá ghế* tôi xin tuyên bố, chị em sắc nữ không ăn uống khi đọc chương này, nhớ mang xô ra hứng nước miếng. May anh Doãn chưa bị hỏng. Hô Hô)

“Chỗ này khó chịu?”

Lâm Lan thở gấp, thần sắc mê ly nhìn hẳn: “Ta... ta... không biết...”

Lý Minh Doãn cười khẽ, hôn lên đôi môi đỏ mọng đang hé mở của nàng, cúi đầu dụ dỗ: “Ta cũng rất khó chịu! Sẽ khá hơn bây giờ đây...”

Miệng nói, tay hẳn đã đưa tới giữa hai chân nàng, nhẹ nhàng đưa tới hoa tâm, chậm rãi dò xét độ ẩm bên trong nàng.

Lâm Lan không nhịn được run lên một cái, miệng không ngừng nỉ non: “Minh... Minh Doãn, chàng đã làm bao giờ chưa?”

“Chưa từng...” giọng nói của hẳn trầm trầm bên tai nàng, hô hấp nóng rực.

“Thật?”

“Thật, nhưng nàng đừng sợ, ta sẽ rất cẩn thận.” Hẳn dịu dàng an ủi nàng, thể nhưng cơ thể thì sớm đã không còn trụ được nữa, vội vã đưa vật to lớn kia kề bên nơi ẩm ướt của nàng.

Lâm Lan theo bản năng ôm chặt hẳn: “Minh Doãn, nhẹ chút...”

Lý Minh Doãn hôn lên vành tai của nàng, thở hỏn hển: “Lan Nhi, kiên nhẫn một chút...”

Hắn chậm rãi nhìn xuống phía hạ thân hai người, từng chút từng chút đẩy vào, Lâm Lan cắn môi, cảm nhận rõ ràng từng điểm từng điểm dị vật xâm lấn, đầu ngón chân khấn trương co quắp.

Cảm giác chạm tới tầng trở ngại kia, Lý Minh Doãn dùng sức đẩy lưng xuống.

“Đau...” Lâm Lan cơ hồ muốn khóc lên, người này vừa nói là sẽ cẩn thận cơ mà.

Lý Minh Doãn dừng lại, không dám động, hoa của nàng, bởi vì bị tập kích bất ngờ nên đau đớn kịch liệt, co rút lại, như muốn đẩy dị vật kia ra, hắn chỉ biết sống chết chống đỡ, cố thủ trận địa.

Trong cơ thể nàng nóng rực, lại chặt như vậy, dồn ép từ hai bên lại không khỏi kích thích giác quan hắn, kích thích hắn cơ hồ muốn tuôn trào, trán Minh Doãn đổ mồ hôi ròng ròng, hắn nặng nề thở dốc, khẽ cắn lên đỉnh hồng phấn của nàng, chậm rãi liếm mát, một tay hướng xuống tìm kiếm đỉnh bông hoa quyến rũ kia, nhẹ nhàng mân mê.

Lâm Lan chịu không nổi kích thích như vậy, nhiệt nóng trong bụng không ngừng xông ra, cảm giác đau nhói dần dần theo thời gian tản mát dần đi, cả người mềm yếu hóa thành một dòng suối xuân, run sợ cầu khẩn: “Minh Doãn, ta chịu không được rồi...”

Mồ hôi trên trán Lý Minh Doãn mỗi lúc một nhiều, hắn cũng đã nhả hết sức cực khổ, không thể chịu được nữa rồi.

“Lan Nhi? Còn đau không?” Hắn thử nhẹ nhàng cử động.

Tiếng Lâm Lan nhỏ như mèo con nũng nịu, ôm hắn càng chặt hơn.

Nghe được thanh âm như vậy, Lý Minh Doãn không cách nào tự quyết được, hắn đành dựa vào thời gian trôi qua để quan sát cảm thụ của nàng, cử động chậm rãi, trì hoãn ra, trì hoãn vào, vừa luật động vừa quan sát phản ứng của nàng, sợ nàng khó chịu.

Sau cơn đau là từng đợt cảm giác xa lạ không cách nào ức chế được, cảm giác hắn ở trong cơ thể mình có chút khó chịu nhưng khi hắn tiến ra thì lại có cảm giác khoảng trống hụt hẫng, khát vọng hắn tiến vào. Hắn cẩn thận chậm rãi khiến loại cảm giác này không thể mãnh liệt như nàng nghĩ, nàng bắt an ôm chặt lưng hắn, muốn nhiều hơn.

Phản ứng của nàng chính là kích lệ lớn lao, Lý Minh Doãn không hề đè nén bản thân nữa, một tay ôm chặt lấy lưng nàng, một tay kéo bắp đùi trắng nõn của nàng ra, dùng sức mà tiến vào, mỗi lần vào lại thẳng tới nơi sâu nhất

của nụ hoa, Lâm Lan không kìm lòng được, rên rỉ: “Minh Doãn, nhẹ chút, nhẹ chút...”

Trong bóng tối Minh Doãn không thấy rõ sắc mặt nàng, chỉ thấy đôi mắt to xinh đẹp của nàng như phủ một làn sương mù, đôi môi anh đào khẽ mở, giọng nói kiều mỹ như mèo con lờn vờn quanh tai.

Mặc dù không có kinh nghiệm, nhưng hẳn biết, nàng đang khoái hoạt, liền không để ý cầu khẩn của nàng, động tác mỗi lúc một nhanh, máu trong thân thể tựa hồ phóng mạnh về một chỗ này, chỉ muốn cứ như thế này mà đi vào chỗ sâu nhất.

Lâm Lan bị hắn đi vào sâu, hôn phách như bay biển, la cũng không la được, chỉ có thể mê ly nhìn hắn, mặc hắn mang theo nàng vượt núi băng đèo, chìm nổi lên xuống.

“Lan Nhi...” Hắn gầm nhẹ, cảm thấy toàn thân mình huyết mạch sôi trào, rớt cuộc ở trong chỗ sâu nhất của hoa kia phun trào.

Lâm Lan cảm thấy trong thân thể như dâng lên một đóa pháo hoa, có lẽ sắp tràn hết ra ngoài, thế nhưng chỉ trong giây lát luồng sóng pháo hoa ấy đột nhiên im bật.

Chỉ vài giây, vài giây!

Lâm Lan khóc òa lên.

Lý Minh Doãn vẫn không rời người nàng, nằm trên người Lâm Lan, mồ hôi rơi như mưa, thờ hỏn hỏn, nghỉ nghỉ chút, hẳn hơi nghiêng mình, hôn lên nước mắt của nàng, hôn lên hai mí mắt, lên trán nàng, nghĩ đến vừa rồi mình quá mạnh bạo, Lý Minh Doãn có chút ảo não, xót xa hỏi: “Có phải làm nàng đau không?”

Lâm Lan co thân thể lại, muốn cho hắn lui ra ngoài, hắn không chịu, gắt gao giữ chặt hông nàng, không cho nàng động đậy.

Trong lòng Lâm Lan không khỏi khó chịu: “Như vậy sẽ có em bé.”

Hắn ôm nàng, ôn nhu nói: “Có thì sinh.”

Lâm Lan lườm hắn một cái: “Ta không phải heo mẹ.”

Lý Minh Doãn cười cười, lúc này mới đứng dậy vén màn, châm đèn, phủ thêm áo khoác bông đi vào phòng tắm.

Lâm Lan cuộn mình, thất thần nhìn ánh đèn mờ lung ngoài màn, mặc dù đã kết thúc nhưng cảm giác này, thật mềm mại... rất lâu vẫn không tiêu tan, ở trong cơ thể nàng tác quái, rất khó chịu.

Giây lát, Lý Minh Doãn bung nước nóng tới, chậm rãi giặt khăn bông, vắt nước rồi lau cho nàng.

Lâm Lan vội vàng đoạt lấy, ngượng ngùng nói: “Tự ta làm.”

Nhìn hắn vẫn đứng bên cạnh, Lâm Lan thẹn đỏ mặt nói: “Chàng đi ra ngoài đi.”

Lý Minh Doãn cười nói: “Chúng ta đã là vợ chồng, còn sợ gì?” Vừa nói hắn vừa đưa một tay vào trong chăn.

Lâm Lan bị dọa cho hoảng sợ: “Chàng muốn làm gì?”

Đã thấy hắn lấy từ trong chăn ra một mảnh khăn trắng, dưới ánh đèn vàng, Lâm Lan nhìn thấy phía trên có vết máu.

Lý Minh Doãn thấy hai gò má nàng đỏ rực không khỏi cười nói: “Ta sợ sáng mai lúc Ngọc Dung sửa soạn lại chăn đệm nhìn thấy.”

Hai người sửa sang lại sạch sẽ xong, Lý Minh Doãn muốn ôm nàng lại bị nàng né tránh, xoay người sang chỗ khác đưa lưng về phía hắn, Lý Minh Doãn hơi ngần ra, ôn nhu hỏi: “Còn đau không?”

Lâm Lan muốn nói, đổi cho chàng thử một chút nhé? Biết nói thế nào đây, mới vừa rồi tình huống kịch liệt thì không cảm thấy đau, nhưng hiện tại kích tình rút đi, mơ hồ đã thấy đau.

“Không sao...” Giọng Lâm Lan nhỏ như muỗi, không khỏi có chút rầu rĩ, giờ nàng phải làm sao đây? Cảm giác ban nãy khiến nàng sượng sùng không dám đối diện với hắn.

Lý Minh Doãn cảm thấy nàng tức giận, liền ôm lấy nàng từ phía sau, vỗ

về cả vai nàng, khó khăn nói: “Sau này ta sẽ cố khắc chế một chút, sẽ không làm nàng đau.”

Lâm Lan nhẹ nhàng ừ một tiếng, nghĩ hẳn cũng là lần đầu tiên, không có kinh nghiệm, nàng lại càng không hiểu, nghe nói có vài nữ nhân cả đời không biết cao trào là gì, tâm tư Lâm Lan bình thường lại chút ít, lúc này nàng suýt chút cũng đã tới.

Lý Minh Doãn thử thăm dò: “Nàng cảm thấy ta làm sao mới có thể thoải mái hơn?”

Lâm Lan rất muốn nói, lần tới đừng chỉ quan tâm riêng mình, hãy chú ý tới cảm xúc nàng, nhưng là, nói sao ra khỏi miệng đây?

“Có phải là mệt lắm không?” Hấn ân cần hỏi.

“Vẫn ổn...”

Người phía sau lưng không nói gì nữa, đôi tay dần dần di chuyển từ đầu vai nàng xuống dưới xiêm áo, nhẹ nhàng xoa nắn nơi non mềm trắng nõn kia.

Thân thể Lâm Lan vốn nhạy cảm, hướng hồ cả người vẫn còn đang như lửa đốt, bị hẳn náo loạn như thế, nhất thời khó chịu nổi lên: “Đừng...”

Hấn không nghe lời, khẽ kéo kéo đỉnh hồng phấn, loại xoáy qua xoáy lại, vuốt ve, ôn nhu nói nhỏ vào tai nàng: “Ta vẫn muốn một lần nữa, có được hay không?”

“Không nên.” Lâm Lan khẩu thị tâm phi kéo tay hẳn ra.

“Nếu nàng mệt thì không cần quan tâm ta làm gì là được...” Hấn nhẹ giọng nói, tay vẫn không ngừng trêu đùa trước ngực nàng.

“Ngày mai còn phải dậy sớm đấy!” Lâm Lan khó khăn thốt nên một câu hoàn chỉnh.

“Giờ vẫn còn sớm...” Hấn lật người nàng lại, một lần nữa cởi sạch xiêm y của nàng, hôn lên đỉnh hồng phấn, nhâm nhi trong miệng tựa như thưởng thức mỹ vị nhân gian.

Một tay trượt xuống dưới nàng, ngón tay thuận lợi đi vào phía trong dò xét... Nàng thật chặt, nóng quá... Nghĩ đến tư vị vừa rồi ở trong cơ thể nàng,

bụng dưới Lý Minh Doãn trướng lên, vật lo lớn áp sát đùi non nàng.

“Minh Doãn. . . Không cần. . .” . . . Lâm Lan bất an giãy dụa.

Ngón tay của hắn dò xét hoa của nàng, tới tâm hoa, hung hăng mà đi vào, ngón tay vồ về chơi đùa tầng nếp uốn phía trong, chốc lại vuốt lên, chốc lại rời đi, mật ngọt đã sớm róc rách rồi.

Lâm Lan thở hồn hên, miệng phát ra tiếng um um quỵên rữ, nức nở nỉ non: “Chàng tha cho ta đi...”

Ngón tay hắn rút lui, nhường chỗ cho vật to lớn kia, cử động mạnh một cái, vật kia đi sâu vào.

Lâm Lan không khỏi cong người lên, ôm lấy hắn.

Hắn ra vào mấy cái, khẽ cúi xuống hôn nàng, hồn hên hỏi: “Như vậy tốt không?”

Trả lời hắn chỉ có tiếng thở gấp, tiếng um um mê hoặc.

Hắn bỗng nhiên mạnh mẽ rút ra, vật kia kề sát miệng hoa của nàng, khẽ hỏi: “Thế này thì sao?”

“Minh Doãn, ta thật khó chịu, giúp ta một chút...”

“Nàng muốn ta giúp nàng thế nào? Nói...”

“Ta, ta. . .”

Hắn đột nhiên mãnh liệt đi vào: “Có phải như thế này không...”

Lâm Lan bị hắn kích thích không nói nên lời, chỉ có thể ôm chặt tay hắn, cắn sâu móng tay xuống cánh tay kia.

“Ô ô. . . Minh Doãn. . .” . . .

“Nói cho ta biết nàng có thoải mái không, ta muốn nàng và ta cùng thoải mái giống nhau.” Hắn thâm tình nhìn nàng, trong đôi mắt đen sâu thẳm kia như tràn đầy cảm xúc.

“Mau lên một chút, mau lên chút nữa đi...” Lâm Lan bị hắn thôi miên, miệng nỉ non.

Khóe miệng Lý Minh Doãn khẽ nhếch lên, gác hai chân nàng lên vai mình, mạnh mẽ ra vào.

Hoa của nàng nhiệt tình đón nhận hắn, cả hai gắn chặt vào nhau.

Cảm nhận được tâm hoa của nàng co rút kịch liệt, Lý Minh Doãn gằm nhẹ, chạy nước rút, thẳng phóng dịch thể nóng rục kia vào cơ thể nàng.

Hai người lẳng lặng duy trì tư thế kia, một lúc lâu, Lý Minh Doãn cảm giác thân thể của nàng như mềm nhũn ra, ngẩng đầu cười nhìn nàng: “Có mệt không?”

Lâm Lan xấu hổ lắc đầu, tránh ánh mắt nóng rục của hắn, miệng lộ ra sự hài lòng.

Đáy mắt Lý Minh Doãn cũng long lanh ánh cười, hai tay chống hai bên người nàng, không để trọng lượng của mình đè lên nàng, nhẹ nhàng hôn lên trán đầm mồ hôi của nàng, mặt dày đòi phần thưởng: “Mới vừa rồi... Ta biểu hiện có được hay không?”

Lâm Lan khẽ đẩy hắn, sẵn giọng: “Mau xuống đi... Rất nặng.”

Lý Minh Doãn cười thành tiếng: “Ta không đè lên nàng mà cũng nặng sao?”

Lâm Lan quần bách đẩy hắn: “Chàng đè phía dưới ta.”

Lý Minh Doãn càng cười lớn hơn. Lâm Lan vội vàng bịt miệng hắn: “Đã hơn nửa đêm rồi, chàng cười lớn cái gì, cẩn thận người ta nghe thấy được.”

Lý Minh Doãn bắt lấy bàn tay nhỏ bé kia của nàng, trong mắt đầy vẻ thâm tình, si ngốc nhìn Lâm Lan: “Lan Nhi, nàng thật tốt.”

Nói xong tung mình xuống giường.

Lâm Lan nhìn vóc người cao ráo của hắn, hồi tưởng đến một màn triền miên kịch liệt vừa rồi, lặng yên: Minh Doãn, chàng cũng rất tốt...

Bỗng nhiên, Lâm Lan phát hiện, trong phòng đèn vẫn sáng, như vậy chẳng phải mình vừa bị hắn nhìn hết rồi sao? Lâm Lan then đỏ mặt, không biết làm gì hơn là ảo não đem chăn trùm kín người.

Chương 120 – Không trùng khớp

Sáng hôm sau, Lâm Lan tỉnh lại, theo thói quen muốn vươn vai vặn hông cho đỡ mỏi, phát hiện cánh tay đau nhức, vòng eo bủn rủn, hai chân vô lực, mà cái nơi kia thì rất đau, không khỏi hít một ngụm lạnh khí, bi ai nghĩ: Đây là chính hậu quả của phóng túng quá độ.

Quay đầu nhìn sang một bên, người đã không còn ở đó nhưng trong không khí vẫn còn lưu lại mùi hương của người ấy, Lâm Lan không khỏi che mặt ngượng ngùng.

Khó khăn đứng dậy, mới vừa xuống giường thì nghe Ngân Liễu gọi nàng: “Nhị thiếu phu nhân...”

Lâm Lan vội vàng ngồi thẳng người, tránh để cho Ngân Liễu nhìn ra điểm gì.

“Nhị thiếu phu nhân, nước nóng đã chuẩn bị xong, phu nhân tắm ngay chứ ạ?”

Tắm? Nàng không có thói quen tắm buổi sáng.

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của nhị thiếu phu nhân, Ngân Liễu thừa dạ nói: “Là nhị thiếu gia phân phó, dặn nô tỳ gọi nhị thiếu phu nhân dậy, sau đó chuẩn bị nước nóng cho nhị thiếu phu nhân tắm, bất quá nhị thiếu phu nhân không đợi nô tỳ đánh thức đã dậy rồi.”

Lâm Lan hiểu ra, là Lý Minh Doãn lo lắng thân thể nàng khó chịu, dặn người chuẩn bị nước nóng cho nàng thư giãn, trong lòng Lâm Lan thầm cảm động, Lý Minh Doãn thật là một người chồng chu đáo.

Đang khi thỉnh an ở Triều Huy đường, Du Liên nói cô cô của cô ta lúc ngủ bị sỏi cổ, sáng nay sỏi cổ không cử động được, vô cùng đau đớn.

Lão thái thái nghe xong lo lắng: “Phải mời đại phu đến xem.”

Hàn Thu Nguyệt lập tức cho người đi mời đại phu.

Minh Châu che miệng cười khúc khích, khinh mạn nói: “Dì quên sao? Nhị biểu tâu không phải là đại phu ư?”

Ánh mắt của mọi người nhất thời rơi trên mặt Lâm Lan, Lâm Lan khẽ

mỉm cười: “VẬY ta đi qua xem tình hình.”

Sắc mặt lão thái thái ngưng trọng: “CÔ đi qua nhìn xem thế nào, nếu nghiêm trọng thì mời đại phu.”

Lâm Lan nghe xong khom người cáo lui.

Tới nhà đại bá mẫu, cô Du thị đã không thể cử động, còn đang ngồi thêu vá, khung thêu để khá xa, chân mày nhíu lại, động tác cứng ngắc, giống như là bà lão viển thị đọc báo.

“NHỊ THIẾU PHU NHÂN TỚI...” Nha hoàn thông truyền.

Du Thị vội ngừng đầu, cô động một cái liền “Ai u.”

“ĐẠI BÁ MẪU DỪNG ĐỘNG.” Lâm Lan nhanh bước lên, đứng đằng sau Du Thị, sờ cổ của bà, đôi tay chạm nhẹ xuống làn da, cảm giác cứng ngắc, mọi chỗ hết như nhau, nàng liền hỏi: “ĐAU CHỖ NÀO NHẤT?”

“NƠI NÀY, NƠI NÀY, ĐÚNG, CHÍNH LÀ CHỖ NÀY... AI U... ĐAU CHẾT TA?”

Lâm Lan khẽ mỉm cười: “ĐẠI BÁ MẪU HÃY KIÊN NHẪN MỘT CHÚT, CHÁU GIÚP ĐẠI BÁ MẪU XOA BÓP MỘT CHÚT, RẤT NHANH LÀ SẼ GIẢM ĐAU.”

Lâm Lan dùng ngón cái đè lên một điểm trên cổ rồi khẽ bấm xuống, sau lại tới một điểm trên lưng, vài lần như vậy.

“ĐẠI BÁ MẪU, CÓ PHẢI LÀ DÙNG GỐI QUÁ CAO KHÔNG?” Lâm Lan liếc thấy trên giường có hai cái gối chồng lên nhau.

Du Thị thở dài nói: “TA CHỒNG GỐI LÊN RỒI MÀ VẪN KHÔNG NGỦ ĐƯỢC, GỐI NGỦ Ở NHÀ LÀ TỰ TAY LÀM, NHÉT LÁ TRÀ, Ở ĐÂY TRONG GỐI NHÉT BÔNG, MỀM QUÁ, NGỦ MỘT CÁI THÌ QUÁ THẤP, NGỦ HAI CÁI THÌ CAO QUÁ, MẤY NGÀY QUUA NGỦ KHÔNG NGON, NGÀY HÔM NAY THÌ BỊ SÁI CỔ RỒI.”

Lâm Lan cười nói: “ĐẠI BÁ MẪU KHÁCH KHÍ RỒI, THÍCH GỐI LÁ TRÀ, PHÂN PHỐ BỌN HẠ NHÂN MỘT TIẾNG LÀ ĐƯỢC, KHÔNG PHIỀN GÌ CẢ.”

Du Thị cười nói: “LÀM KHÁCH KHÓ CHIỀU NHƯ VẬY, SAO KHÔNG NGẠI ĐƯỢC?”

Lâm Lan cười cười, nói: “ĐẠI BÁ MẪU THÍCH GỐI CỠ NÀO, CHÁU DÂU SẼ CHO NGƯỜI LÀM.”

“Không phiền cháu...”

“Không phiền ạ...”

Trải qua một phen Lâm Lan xoa bóp, Du Thị cảm thấy cổ đỡ cứng hơn vài phần, cao hứng nói: “Lâm Lan à, bàn tay này thật tuyệt.”

Lâm Lan cười nói: “Cháu giúp đại bá mẫu xoa bóp bả vai một chút, có thể là do đại bá mẫu thường xuyên thêu thùa may vá nên sinh ra đau nhức cổ, xương cổ có vẻ không được tốt lắm, da thịt ở vai cũng cứng ngắc quá.”

Du Thị nói: “Cháu nói rất đúng, có đôi khi đau tới mức tay cũng bất động.” Giây lát, bà thở dài nói: “Trước kia trong nhà khó khăn, ta thường làm chút đồ gia dụng, chỉ cần có thể làm được là nhận, có khi phải làm cả đêm, vì vậy mà bệnh mãi không dứt. Tuy nói hôm nay cuộc sống khá giả rồi nhưng hai đứa con dâu thêu thùa không giỏi, trong nhà không ai thêu hơn chính mình, aiz... Không thể làm gì hơn là tự mình vất vả rồi.”

Lâm Lan liếc mắt nhìn khung thêu tinh mỹ bên cạnh, trong lòng xấu hổ, làm một cô nương cổ đại, kỹ năng nữ công của nàng là bằng không.

“Đại bá mẫu thêu thật tốt, mama phòng thêu trong phủ so ra còn kém, cháu thấy ngay cả nghệ nhân nổi danh phường thêu thùa của kinh thành cũng không hơn cái này.” Lâm Lan nịnh nọt nói, thật ra thì nàng nào biết là phường thêu thùa ấy như thế nào, chẳng qua nghe là nơi đó rất nổi danh thôi, dù sao nịnh bợ cũng không phạm pháp, dùng sức một chút là được.

Quả nhiên Du Thị cao hứng, khiêm nhường một câu: “Ta nào được như thế.” Sau đó liền đổi đề tài.

“Lần này vốn là đại bá của cháu đưa lão thái thái tới, nhưng tam thúc muốn đẩy đại bá của cháu lên làm tộc trưởng, đại bá của cháu phải tiếp nhận chuyện trong tộc nên bận rộn không đi được, đại đường ca giờ làm chủ bộ trong huyện, công vụ bề bộn, nhị đường ca thì vợ có bầu, cũng không đi được...”

“Tam đường đệ đâu ạ?” Lâm Lan hỏi.

“Haiz, tính nó trẻ con, qua loa, nào dám để cho nó đưa lão thái thái đi, Tam thúc cháu cũng nhàn rồi nhưng đáng tiếc bị bệnh đã nhiều năm, cho nên, ta không thể làm gì khác hơn là tự mình đưa lão thái thái tới đây.”

“Tam thúc bị bệnh gì ạ?”

“Ho lao, năm nay lại càng phát nghiêm trọng, người chỉ còn da bọc xương.” Du Thị thở dài nói.

Lâm Lan yên lặng, bi ai nghĩ tới vị tam thúc kia, ở cổ đại, ho lao căn bản tương đương bệnh hiểm nghèo rồi.

Du Thị nói liền vài câu, tới lúc này thì cổ chẳng thấy đau gì nữa, máy hát liền mở ra.

“Nói về gia tộc họ Lý, vẫn là cha chồng cháu có tiền đồ cao nhất, phong lưu phóng khoáng, tài hoa xuất chúng, khó trách Diệp Thị vừa thấy cha chồng cháu liền thích, sống chết muốn gả cho cha chồng cháu...”

Trong lòng Lâm Lan không khỏi nổi lên suy nghĩ, bàn tay xoa bóp không khỏi dừng lại một chút, khẩu khí đại bá mẫu hết sức xem thường, thật giống như rất chán Diệp thị.

Lâm Lan cười hỏi: “Khi đó cha chồng không phải là đã thành thân sao? Mẹ Minh Doãn liệu... có hay biết không?”

Du Thị khịt mũi nói: “Dĩ nhiên cô ta biết, cũng không biết cô ta dùng biện pháp gì câu dẫn cha chồng cháu, nếu cha chồng cháu không cưới cô ta, cô ta sẽ kiện chú ấy cái gì đó... Ai nha, ta cũng không có rõ.”

Lâm Lan lo sợ nghi hoặc, lúc ở Diệp gia quả thật nghe nói là mẹ Minh Doãn sống chết muốn gả cho lão già Lý Kính Hiền, nhưng Minh Doãn nói cho nàng biết, mẹ hấn căn bản không biết sự tồn tại của mục phù thủy, cho nên mới phải chịu khổ sở như vậy... Rốt cục là Diệp Thị mang tiếng cường thế, là tiểu tam cường thế đoạt trượng phu người ta, mang danh tiểu tam mười mấy năm rồi? Diệp Thị bực tức rời đi, uất ức mà chết, rốt cục là bởi vì đau hận lão già họ Lý lừa gạt, nản lòng thoái chí, hay là bởi vì lão già kia đón mục phù thủy về kích động bà?

Phát giác tay Lâm Lan dừng lại, Du Thị mới cảm giác bản thân đã lỡ lời, ngưng ngưng nói: “Ta không phải cố ý đặt chuyện về mẹ Minh Doãn, dù sao chuyện cũng đã qua, thật ra đáng thương nhất vẫn là mẹ chồng cháu, đang hạnh phúc thì bị chia rẽ, aiz... Thật là nghiệp chướng.”

(Kún: Minh nghĩ chỗ này là nói Hàn Thị)

Lâm Lan mỉm cười nói: "Đại bá mẫu cảm thấy khá hơn chút nào không?"

"Tốt hơn nhiều rồi, ta còn tưởng là phải mất vài ngày không cử động được." Du Thị thử lúc lắc cổ, vui vẻ nói.

Từ chỗ đại bá mẫu đi về, Lâm Lan lập tức về Lạc Hà trai, đầu tiên phân phó Bạch Huệ làm cho đại bá mẫu mấy cái gói lá trà, sau cho Ngân Liễu gọi Chu mama tới, những người còn lại đều ra ngoài cả.

"Chu mama, lúc mẹ Minh Doãn quen biết lão gia, có biết lão gia đã thành thân rồi không?"

Trên mặt Chu mama lộ ra sự tức giận: "Đương nhiên là không biết, nếu biết thì sao tam tiểu thư chịu gả cho hắn? Lão thái gia và lão phu nhân cũng sẽ không cho phép."

Lâm Lan mặc nhiên, lời nói của đại bá mẫu quả nhiên có sự sai lệch.

"VẬY... Lúc đính hôn, lão phu nhân có gặp qua trưởng bối Lý gia không?"

Chu mama hừ lạnh nói: "Thấy, thấy cái gì? Lý gia bọn họ cưới vợ nhưng không có lấy một người tới, ngay cả người làm mai cũng không hề mời, tuy nói Lý gia nghèo, lão gia Lý gia đã mất nhưng lão thái thái vẫn còn, đạo lý để đi đâu rồi? Việc đó khiến lão phu nhân tức giận, kiên quyết không đáp ứng, sau đó, lão ta quỳ ngoài cửa một đêm, tiểu thư quỳ ngoài phòng lão phu nhân một đêm, lão thái gia đau lòng tiểu thư, lại cảm thấy lão ta quỳ ngoài cửa như thế không hay ho gì, lúc này mới đành cho phép, lão phu nhân vì vậy mà hơn ba năm không nói một câu với lão thái gia. Cho đến bốn năm trước, từ đâu nhảy ra một Hàn Thị, mọi người lúc ấy mới biết bị lão ta lừa gạt, Lý gia gạt cưới, gạt tài, hèn hạ vô sỉ, tự nhiên là không dám gặp lão phu nhân. Chỉ đáng thương là tam tiểu thư, đối với hắn vừa gặp đã thương yêu thật lòng, kết quả là... đau thương như thế..." Chu mama vừa nói vừa nhe răng.

Lâm Lan âm thầm kinh hãi, nếu như lời đại bá mẫu nói là thật, như vậy, ban đầu lão già Lý Kính Hiền nhất định đã nói những lời dối trá trước mặt lão thái thái, khiến lão thái thái rất chán ghét Diệp Thị, điều này có thể giải thích tại sao lão thái thái lại lãnh đạm như vậy với Diệp Thị. Mà Hàn Thị thống hận Diệp Thị lại càng là chuyện bình thường, dù sao bởi vì Diệp Thị nên bà ta từ chính thể biến thành loại thiếp thất không thể lộ ra ngoài ánh

sáng. Nhưng Lâm Lan không dám cam đoan Hàn Thị cũng là chịu lừa gạt hay là vừa bắt đầu đã biết, từ thái độ nhẫn nại của lão Lý Kính Hiền đối với mục phù thủy thì xem ra lão hoàn toàn kiêng sợ mục ta, có lẽ có nhược điểm gì bị mục ta nắm được trong tay chăng? Bất kể như thế nào, không nghi ngờ gì nữa lão Lý Kính Hiền chính là đầu sỏ gây ra bi kịch này, lão căn bản là một kẻ cặn bã thối nát ra vẻ đạo mạo nguy quân tử.

“Nhi thiếu phu nhân, có phải nhi thiếu phu nhân nghe được cái gì không?” Chu mama thử thăm dò, bằng không vì sao đột nhiên nhi thiếu phú nhân lại hỏi chuyện này?

Lâm Lan mơ hồ nói: “Ta nghe nói một chuyện, muốn chứng thực một chút, nói như vậy, lão phu nhân đã bao giờ nói chuyện với bên Lý gia chưa?”

Chu mama lắc đầu, lão phu nhân hận Lý gia tới chết, chuyện đã rõ ràng rồi, có gì còn phải nói nữa?

Lâm Lan thở dài, để cho Chu mama lui xuống, Chu mama liền lấy một tấm thiệp từ trong ngực ra: “Đây là đại lão gia cho người đưa tới.”

Lâm Lan nhận lấy, mở ra nhìn, nguyên lai là Diệp Hình Nhi chuẩn bị đính hôn, chân mày không khỏi buông lỏng, đây đúng là chuyện tốt.

“Từ giờ tới lúc nhi thiếu gia về nhà*, Chu mama, mama lấy ra một phần lễ vật theo quy củ để tặng Diệp gia, chỉ nặng không nhẹ.” Lâm Lan cười khẽ phân phó.

* Về nhà: về Diệp gia - Kún

Chu mama cười nói: "Lão nô hiểu."

Chương 121 – Tin tức tốt

Sau khi Chu mama rời đi, Lâm Lan lại cho gọi Văn Sơn tới: “Việc tìm hiểu bên cửa hàng thế nào rồi?”

Văn Sơn trả lời: “Tiểu nhân đã hỏi kỹ càng, trong mười tám cửa hàng có bảy cái là năm năm đến kỳ, tức là còn hai năm nữa thì đến hạn, tám cái còn lại đều đã được gia hạn, có cái gia hạn một năm, có cái gia hạn hai năm, nhiều nhất là gia hạn năm năm, sớm nhất cũng đến tháng năm năm sau mới

đến kỳ, có hai cửa hàng còn là nằm kề nhau.

Lâm Lan trầm suy nghĩ, nói như vậy, ít nhất phải đến tháng năm sang năm mới có thể lấy về. Mình muốn mở cửa hàng bốc thuốc, nhà mình có cửa hiệu mặt tiền, mù phù thủy không có lý do gì để không cho.

Ánh mắt Văn Sơn lóe lên, có vẻ vui mừng: “Nhị thiếu phu nhân, có một chuyện, không biết có được coi là tin tức tốt không.”

Tiểu tử này, lại còn học được thói thừa nước đục thả câu ở đâu rồi, Lâm Lan làm bộ như nghiêm trang: “Người nói đi.”

“Tiểu nhân giả vờ nói muốn mượn cửa hiệu mặt tiền, lừa chường quỹ một cửa hàng mang khế ước ra xem, kết quả thế nào nhị thiếu phu nhân đoán xem? Bên trong tờ khế ước kia có ghi rõ, người cho thuê là nghiệp chủ Lý Minh Doãn. Nhị thiếu phu nhân, tên chủ cho thuê những cửa hàng kia trên khế ước là nhị thiếu gia gia.” Văn Sơn hưng phấn nói.

Lâm Lan thiếu chút nữa vỡ òa vì mừng rỡ, Diệp Thị ơi Diệp Thị, cuối cùng bà cũng làm được một chuyện thông minh, đem quyền quản lý cửa hiệu cho con trai mình.

“Đây là cửa hàng của nhị thiếu gia, nhị thiếu gia có biết không?” Lâm Lan cố kìm chế cảm xúc hân hoan, mặt mày không khỏi hân hoan hỉ, hỏi Văn Sơn.

Văn Sơn nghĩ nghĩ: “Cái này tiểu nhân không biết, không nghe nhị thiếu gia nhắc tới.” Trong lòng tự nhủ: Nhị thiếu phu nhân không biết làm sao ta có thể biết được.

Vốn muốn ngủ trưa một giấc, bởi vì sự kiện này mà đại não Lâm Lan hưng phấn vô cùng, không thể nào ngủ được, mù phù thủy dám giả mạo thay mặt khế ước, tiền mượn mấy năm nay đều là mù ta cầm về. Nàng không khỏi cảm thán, may là luật pháp thời đại này cũng rất nghiêm minh. Định bò dậy tính tính toán toán xem mấy năm nay mù ta thay mặt thu bao nhiêu bạc, lòng không khỏi vui thích vạch kế hoạch làm sao thu hồi lại toàn bộ số cửa hiệu mặt tiền.

Cho nên, lúc Lý Minh Doãn trở về, Lâm Lan đang gục trên bàn viết viết ghi ghi, tính tính toán toán, miệng thì lẩm bầm bầm.

Ngân Liễu muốn thông truyền, Lý Minh Doãn liền khoát tay cho lui, hấn

đi tới phía sau Lâm Lan xem nàng viết gì mà chuyên chú như vậy.

Chỉ thấy trên tờ giấy trắng ngôn ngang những chữ mà hấn xem không hiểu.

“Nàng đang viết gì đấy?” Lý Minh Doãn hiếu kỳ nói.

Hấn thình lình lên tiếng khiến Lâm Lan giật mình, quay đầu trừng mắt: “Chàng về lúc nào? Sao Ngân Liễu không thông truyền một tiếng?”

Lý Minh Doãn cười nói: “Vừa về, thấy nàng viết chuyên chú quá nên không cho thông truyền.

Lâm Lan đưa túi sưởi trên đùi mình cho hấn: “Còn ấm...”

Lý Minh Doãn nhận lấy túi sưởi đặt sang một bên, cầm lấy tay nàng.

Lòng bàn tay của hấn ấm áp, tay nàng vì tính toán hồi lâu mà ngón tay lạnh cứng, được bàn tay to lớn của hấn bao quanh, ấm áp mà kiên định.

Hấn xoa bóp tay nàng, nhỏ giọng oán trách: “Ở nhà cũng có thể khiến tay bị đông lạnh như vậy.”

Lâm Lan ngượng ngùng cười: “Ta không lạnh.”

Trong lòng rất ấm áp.

Lý Minh Doãn nhẹ nhàng ôm nàng vào lồng ngực, ôn nhu hỏi: “Hôm nay nàng đã làm gì?”

Lâm Lan dựa vào ngực hấn, chậm rãi nói: “Còn có thể làm cái gì? Tỉnh an, đi trị sái cổ cho đại bá mẫu, à, đại lão gia đưa thiệp tới, ngày một đại biểu muội đính hôn, mời chúng ta qua, ta đã nói Chu mama chuẩn bị lễ vật rồi, danh mục quà tặng đây, chàng xem đã thích hợp chưa?”

Lâm Lan muốn đi cầm danh mục quà tặng, Lý Minh Doãn ngăn nàng: “Không cần xem đâu, những chuyện này nàng quyết định là được.”

“Chàng xem một chút đi, tuy nói ta rất có khả năng nhưng chuyện như vậy chưa từng xử lý qua, không có kinh nghiệm, lại nói biểu muội này cũng có ít nhiều tâm tư với biểu ca, biểu ca chàng cũng nên quan tâm một chút chứ sao...” Lâm Lan rất khiêm nhường hiền lành mà nói.

Lý Minh Doãn làm bộ nhìn chăm chăm nàng: “Được thôi, ngày mai ta tự mình đi hỏi xem biểu muội thích gì.”

Lâm Lan nhú mày, có chút ai oán nhìn hắn, âm ức nói: “Cô ấy thích gì chàng sẽ đưa cái đó?”

Nha đầu này, có chủ tâm chọc hắn đây mà, Lý Minh Doãn nghiêm trang gật đầu: “Cái này đương nhiên.”

Chỉ thấy nàng mở to mắt, cười tươi tắn: “Ta đảm bảo biểu muội sẽ nói cô ấy thích chàng, chàng mau chuẩn bị cho tốt, đem chính mình đóng gói đưa đi đi.”

Lý Minh Doãn biết mình vừa bị chơi xỏ, không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi làm ra bộ hung ác: “Buổi tối sẽ dạy dỗ nàng.”

Lâm Lan nghe ra thâm ý trong lời nói của hắn, xấu hổ đỏ mặt, vội vã chuyển chủ đề: “Minh Doãn, chàng có biết khế ước mua bán mười tám cửa hiệu mặt tiền phố Đông là tên chàng không?”

Thần sắc Lý Minh Doãn mờ mịt: “Ta không biết, sao nàng nói vậy?”

“Ta cho Văn Sơn đi dò la, vốn không nghĩ tới lại tìm được nhiều thông tin về mấy cửa hiệu đó như vậy, những cửa hiệu đó đều thuộc về chàng, mục phù thủy thay mặt dùng khế ước cho thuê những cửa hiệu đó.”

Lý Minh Doãn nhú mày trầm ngâm nói: “Nàng nói ta mới lơ mờ nhớ ra, năm ta lên mười tuổi, mẫu thân từng lấy ra mấy tờ giấy bảo ta lặn dấu tay lên đó, nhưng lúc ấy còn nhỏ ta không chú ý là cái gì, nếu đó là những khế ước mua bán nhà thì tính toán thời gian cũng trùng khớp.”

Lâm Lan không khỏi oán thâm: Mẹ chồng ơi mẹ chồng, lúc lâm chung sao mẹ không dặn dò một câu, chẳng lẽ mẹ còn trông cậy gì vào tên Lý phụ tình kia sao, lão phụ bạc đó mà biết điều đem khế ước mua bán nhà giao cho con trai mẹ sao? Mẹ chỉ có một người con trai nhưng tên lừa gạt kia đâu chỉ có một người con trai đâu.

Sắc mặt Lý Minh Doãn trầm xuống, nhìn ra được tâm tình của hắn có chút suy sụp.

Lâm Lan an ủi: “Đừng suy nghĩ nhiều, bất kể như thế nào, biết được những cửa hiệu mặt tiền này là của chàng đã là một tin tốt rồi, ta sẽ nghĩ biện

pháp ra mặt lấy kế ước từ tay mù phù thủy về, sau đó chúng ta tìm cơ hội thích hợp cũng cầm cửa hàng về.” Lâm Lan cảm thấy mù phù thủy nhất định sẽ nghĩ biện pháp đem những sản nghiệp này danh chính ngôn thuận thuộc về bà ta, nếu không sớm muộn cũng sẽ bị Minh Doãn lấy về, như vậy, thay vì đợi mù ta ra chiêu, không bằng mình động thủ trước.

Lý Minh Doãn gật đầu: “Cũng phải.” là ai chứ riêng mù ta thì không đời nào có thể chậm trễ việc xuống tay.

“À, còn có chuyện muốn thương lượng với chàng.” Lâm Lan cười hì hì nói.

Lý Minh Doãn nhú mày: “Nói.”

“Ta nghĩ hai mươi vạn lượng bạc kia của chàng để trong nhà chẳng sinh ra được bao nhiêu tiền, không bằng lấy một phần đầu tư chỗ khác đi.”

Lý Minh Doãn cười nói: “Nàng có chủ ý gì?”

“Lần trước ta đã nói với chàng chuyện A Giao của Sơn Đông đó, ta nghĩ năm sau phải người tới đó tìm hiểu đôi chút, nếu như được mà nói... bên đó lập một điểm hoàn tán A Giao, thu thập da lừa ngay tại chỗ, chế biến ngay tại chỗ, trước tiên chúng ta phô trương danh tiếng ở kinh thành, nói rằng chất lượng còn tốt hơn cả A Giao công phẩm của Đức Nhân Đường, sau này có thể đi bán ở các nơi khác, không lo không làm ăn được, dù gì chúng ta cũng có cửa hiệu ở Tô Hàng.” Lâm Lan hưng phấn trình bày kế hoạch của mình.

Lý Minh Doãn nhẹ nhàng nhú mày, tự hỏi tỷ lệ thành công của chuyện này.

“Tại sao nhất định phải là Sơn Đông? Ở Hà Bắc cũng có thể thu thập da lừa mà?” Lý Minh Doãn không hiểu, Sơn Đông xa như vậy, muốn quản lý là rất khó khăn.

Lâm Lan không thể nói đây là kinh nghiệm đời sau, không thể làm gì hơn là nói dối: “Ta cũng là nghe sư phụ ta nói, nước ở Sơn Đông đặc biệt thích hợp chế tạo A Giao, độ tinh khiết của nước rất cao, có tác dụng tốt phát huy được tính. Đức Nhân Đường là cửa hiệu trăm năm lâu đời, nếu như không phải thứ tuyệt đối mạnh hơn bọn họ sẽ khó mà đánh bại được bọn họ.”

“Nói cũng đúng, nếu nàng thích thì cứ làm, dù sao số tiền đó cũng là của nàng mà, ta chỉ sợ nàng vất vả cực khổ.” Nụ cười Lý Minh Doãn ấm áp như

gió, trong mắt tràn đầy ý triu mến, trong lòng lẫn lộn cảm xúc, yêu thương, tin cậy, cảm động.

Lâm Lan dựa vào trong ngực hắn, ôn nhu nói: “Cực khổ một chút có gì mà đáng sợ? Con người sợ nhất là sống không có mục đích, chúng ta cùng nhau cố gắng, không chỉ muốn đánh bại những kẻ ác độc kia, còn muốn sống cuộc sống có ích, để cho những tên tiểu nhân núp trong bóng tối âm u khóc ròn.”

Lý Minh Doãn ôm lấy nàng, nghe giọng nói thỏ thẻ của nàng biểu đạt hào ngôn chí khí, miệng bất giác cong lên nụ cười, chỉ cần ở cùng nàng một chỗ, cho dù là trời phủ tuyết trắng, gió lạnh thấu xương thì trong lòng vẫn ấm áp như gió xuân.

“Được, chúng ta cùng nhau cố gắng, cố gắng sinh mấy hài tử nữa, sau này con cháu đông cả sảnh đường, mọi người vây quanh gọi nàng là bà nội, quần ta gọi là ông nội...” Lý Minh Doãn cắn nhẹ vành tai nàng, cười nói.

Lâm Lan lúng túng cựa quậy trong lòng ngực hắn: “Đến giờ đi thỉnh an và hầu hạ mẹ phù thủy rồi, hu hu... Hôm nay ta nhất định cho mẹ ta phải ăn những thứ mẹ không thích.”

Lý Minh Doãn xoa xoa đầu nàng, an ủi: “Nhẫn nại nhẫn nại nào, sẽ không lâu nữa đâu, lúc về ta sẽ hầu hạ nàng ăn cơm, có được không?”

“Không được, ta sợ ta ăn no quá.” Lâm Lan buồn bực nói, vuốt ve cánh tay hắn, lòng thâm than, thôi xong rồi, cảm giác mình giống như sủng vật của hắn, hắn hình như càng lúc càng thích xoa xoa đầu mình.

Lý Minh Doãn cười cười, choàng thêm áo cho nàng: “Phía ngoài gió lớn lắm.”

Sắc lụa xanh gắn lông cáo trắng càng tôn lên làn da trắng muốt của nàng, Lâm Lan đang ngượng nên mặt nhuốm một tầng sương hồng phấn, nhìn thật yêu thích, Lý Minh Doãn không kìm lòng được hôn một cái lên má nàng, ôn nhu hỏi: “Đi có thấy đau không?”

Lâm Lan ngây ngốc trong chốc lát mới hiểu ra, mặt hồng đào thoáng chốc biến thành rặng mây đỏ, xấu hổ nhéo hắn một cái: “Chàng nói xem?”

Lý Minh Doãn ngạc nhiên, hắn làm sao biết?

Lâm Lan không để ý tới hẳn, vội vàng quay đầu xúc rèm đi ra ngoài.

Lý Minh Doãn ngây ngốc, vội vã đuổi theo, trong lòng tự nhủ: Chạy nhanh như vậy, khẳng định là không sao rồi.

Không khí trong Triều Huy đường hôm nay có chút quái dị, sắc mặt lão thái thái âm trầm, sắc mặt Hàn Thu Nguyệt cũng nặng nề, Lý Minh Tắc thì giống như bị đòn xong, mặt ủ rũ, Đinh Nhược Nghiên mím môi cúi đầu, thân sắc tối đen, còn lão Lý Kính Hiền thì như đang nổi giận.

Lâm Lan cùng Lý Minh Doãn hai mặt nhìn nhau, này là thế nào?

Chương 122 - Tính số hay không

Kỳ quái hơn chính là, hôm nay lão thái thái chủ động mở miệng để cho hai vị cháu dâu ngồi xuống ăn cơm, không cần phải hầu hạ. Lâm Lan suy nghĩ, đoán chừng là Đinh Nhược Nghiên chịu ủy khuất điều gì.

Bữa cơm nặng nề trôi qua, sao khi ăn xong Minh Tắc bị Lý Kính Hiền gọi đi thư phòng, lão thái thái lưu Đinh Nhược Nghiên ở lại, Lâm Lan cùng Lý Minh Doãn không thấy có gì liên quan tới mình, nhàn nhã rút lui.

Lâm Lan tò mò, Minh Tắc gây ra chuyện xấu gì vậy?

Về phòng, Lý Minh Doãn bận rộn xử lý các công vụ ban ngày chưa hoàn thành, Lâm Lan gọi Vân Anh tới.

“Ồ đây đã quen chưa?” Lâm Lan hòa nhã hỏi.

Vân Anh cười ngọt ngào: “Nhị thiếu phu nhân, nhị thiếu gia đối đãi với chúng nô tỳ rất tốt ạ, các mama cùng các tỷ tỷ cũng thế, nô tỳ cùng Văn Lệ tỷ tỷ có thể tới đây hầu hạ nhị thiếu gia và nhị thiếu phu nhân là phúc khí của tụi nô tỳ.”

Lâm Lan không khỏi nhướn mày, nghe một nô tỳ nịnh hót như vậy nàng không khỏi thừa nhận mình là người dối trá, cũng thích nghe tán dương.

Lâm Lan cười nói: “Xảo Quyên thế nào? Ta vốn mơ tưởng cả ba người cùng tới đây.”

Vân Anh nói: “Đại thiếu phu nhân cũng rất hiền hòa, bất quá bên kia có vị tỷ tỷ rất thích dạy dỗ người khác, may mắn là Xảo Quyên bình thường ít nói, chịu khó làm việc.”

Ý rằng bản thân đã từng trải hơn, trước mặt chủ tử thích thể hiện sĩ diện dạy dỗ người khác, Lâm Lan không ưa loại người này, cùng là nha hoàn, làm gì có ai cao quý hơn ai.

“Em tìm một cơ hội đi thăm cô ấy một chút, hôm nay bên kia hình như có chuyện, nhắc cô ấy làm việc cho cẩn thận, mặc kệ kẻ khác giáo huấn.” Lâm Lan ý nhị nói.

Vân Anh cười hì hì vâng dạ rồi rời đi.

Ngọc Dung cời cời than trong lò, cười nói: “Nhị thiếu phu nhân muốn cho Vân Anh đi thăm dò sao không nói thẳng, Vân Anh còn nhỏ, chỉ sợ không lĩnh hội được ý tứ nhị thiếu phu nhân.”

Khóe miệng Lâm Lan cong lên: “Coi như là thử một lần...”

Ngân Liễu bung hai chén rượu trứng gà tới: “Nhị thiếu phu nhân, đây là Quế tẩu cố ý làm, bỏ thân thể lại bỏ não.”

Lâm Lan nghe được mùi thơm quyến rũ, dạ dày lại sôi lên, đồ này thật tốt a, còn có thể giúp ngực lớn.

“Em bung qua cho nhị thiếu gia đi.” Lâm Lan tự mình lấy một chén.

Đang ăn, Bạch Huệ cầm vỏ gói đi vào: “Nhị thiếu phu nhân, ruột gói đã làm xong rồi, đây là vỏ gói nhỏ như người nói, người xem phác thảo như này được chưa ạ?”

Lâm Lan nhìn mũi thêu trên gói kia là Hàn Mai, đúng lúc là mùa đông, hợp với thời tiết, liền nói: “Chọn cái này đi, rồi cho ruột gói vào cẩn thận, sau đó đưa qua cho đại bá mẫu, tối nay có thể dụng luôn.”

Bạch Huệ vâng dạ, cầm vỏ gói đi ra ngoài.

Như Ý lại tới nói: “Theo ý phu nhân, những chi tiêu trong Lạc Hà trai của chúng ta đều thông qua khố phòng, nhưng đã qua mấy tháng phòng thu chi bên kia không thấy đưa tới, hỏi thì họ nói khoản tiêu của chúng ta không nhỏ, mấy tháng này trong phủ không có khoản thu vào, tạm thời không thể

cấp được. Nhị thiếu phu nhân, người nói xem chuyện này có phải là bọn họ muốn quyệt nợ không?”

Lâm Lan nghe xong nhẹ nhàng cười lạnh mấy tiếng: “Năm nay hai tòa thôn trang thu hoạch trúng lớn, lúc này các khoản sớm đã vào sổ sách xong, nói chưa vào kịp, căn bản là trốn tránh.”

Ngọc Dung nói: "Đoán chừng bọn họ nhìn số lượng không nhỏ, hồi hận."

Thầm nghĩ: Chu mama xuống tay mạnh thật, nhân sâm mua như củ cải, tổ yến làm miến cua, hiện tại vẫn còn chưa ăn xong.

“Ban đầu chính miệng phu nhân nói ra đúng không? Bất kể tiêu xài bao nhiêu đều công minh như nhau, nghĩ không chế, không có cửa đâu.” Lâm Lan đảo mắt, nói: “Như Ý, sáng mai đặc biệt mang theo sổ sách đi thỉnh an.”

Đang nói, Vân Anh trở lại, khuôn mặt trái xoan tràn đầy hưng phấn, hành lễ với Lâm Lan, Lâm Lan cho những người khác lui ra tiện cho Vân Anh mở miệng.

“Nhị thiếu phu nhân, nô tỳ đã gặp Xảo Quyên tử tử, tử ấy nói là, đại thiếu phu nhân và đại thiếu gia vì một nha đầu trước kia mà náo loạn...” Dừng một chút Vân Anh lại nói: “Bên kia đã ra lệnh kín miệng không cho ai hở ra lời nào, cho nên, nô tỳ rất cẩn thận không để người ta phát hiện.”

Lâm Lan tán dương gật đầu: “Nha đầu trước kia, có biết là ai không?”

Vân Anh nói: "Hình như là gọi Bích Như, Xảo Nhu nói, đại thiếu phu nhân khóc rất thương tâm, nói, muốn mang cô ta vào cửa, trừ phi đại thiếu phu nhân chết..."

Lâm Lan giật mình, lần trước hình như đã nghe Như Ý đề cập tới người này, xem ra Minh Tắc phong lưu thành thói, khó trách hôm nay Đinh Nhược Nghiên cúi đầu, lão thái thái cũng không bắt nạt hầu com.

“Vân Anh, em biết làm nha hoàn cần nhất là điều gì không?” Lâm Lan cười khẽ hỏi nàng.

Thần sắc Vân Anh nghiêm túc: “Nô tỳ biết ạ, làm nha hoàn cần nhất là trung thành đối với chủ tử.”

Lâm Lan hài lòng gật đầu: “Em rất thông minh, đi ra gọi Như Ý tới đây.”

Giấy lát, Như Ý tới.

“Như Ý, ta nhớ em từng nói tới một nha đầu bị bán đi, tên gì nhỉ?”

"Tiểu Vũ?"

“Không phải, là người sau đó hay sao ấy...”

"Bích Như?"

“Đúng, chính là Bích Như, em có biết vì sao cô ta bị bán đi không?”

“Chuyện này nô tỳ không rõ ràng lắm, Bích Như trước đây là nha hoàn cạnh đại thiếu gia, mọi người đều bàn tán, sớm muộn gì Bích Như cũng sẽ được làm di nương.”

Lâm Lan đoán chắc, đích thị là sau khi Bích Như bị bán đi, Minh Tắc lại không nỡ, lên tìm người trở lại, nuôi bên ngoài, nay muốn nạp về làm thiếp, đoán chừng là Bích Như có bầu, ý vào đưa trẻ trong bụng để gây áp lực cho Minh Tắc.

Lâm Lan tức giận thay cho Đinh Nhược Nghiên, thành thân chưa tới một năm mà Minh Tắc đã làm ra chuyện như vậy, quá đả thương người ta, tại sao nữ nhân phải thủ thân như ngọc vì nam nhân mà nam nhân có thể trái ôm phải áp tam thê tứ thiếp, Lý gia nghĩ che giấu, Đinh Nhược Nghiên sợ mang tiếng ghen tị, cộng thêm lão thái thái cùng mục phù thủy hướng dẫn từng bước, chỉ có thể cắn răng nuốt máu nóng lệ cay vào bụng, hừ, không thể cho họ đắc ý được.

Lý Minh Doãn rút cục để bút xuống, nhìn mấy ngàn chữ lưu loát thờ dài một cái, vì sửa lại quyển sách “Thánh huấn” này mà bận rộn suốt mấy ngày rồi.

Lâm Lan đi tới: “Viết xong rồi hả?”

Lý Minh Doãn cười nói: "Viết xong rồi, đại công cáo thành."

Lâm Lan giúp hẩn thu bút mực, vừa làm vừa nói chuyện Minh Tắc, Lý Minh Doãn nghe xong sắc mặt có vẻ nghiêm túc, ánh mắt trầm ngâm, nhú mày không nói.

“Thử nghĩ xem, đại tẩu cũng thật đáng thương, mới thành thân chưa bao lâu...” Lâm Lan thương tiếc nói.

Giọng nói Lý Minh Doãn cũng có chút buồn bã: “Đại ca là không biết quý trọng rồi.”

“Chỉ là không biết quý trọng thôi ư? Quá ghê tởm, cũng là tính tình đại tẩu quá ôn nhu, đổi lại là ta, không náo cho trời long đất lở là chuyện không thể.” Lâm Lan hừ lạnh, vẻ mặt không cam lòng.

Lý Minh Doãn cười khẽ một tiếng: “Nàng không sợ người khác nói nàng là kẻ đồ ky ghen tuông sao?”

Lâm Lan xem thường nói: "Ghen tuông đồ ky? Đàn ông các chàng thật ích kỷ, chỉ nghĩ đến bản thân mình, bản thân được phép phong lưu tam thê tứ thiếp, còn nữ nhân chúng ta gì mà tam tong tứ đức..."

Nghe nàng oán trách, Lý Minh Doãn an ủi: "Đó là nam nhân khác, nam nhân của nàng không như vậy."

Lâm Lan nghiêng người nhìn hắn một lượt, bộ dạng hoài nghi.

Lý Minh Doãn nhăn mày, nghiêm trang hào hùng nói: “Đường xa mới biết ngựa tốt, lâu ngày mới biết được nhân tâm, phu nhân không tin, chỉ bằng mắt trông chờ.”

Lâm Lan chun mũi, hừ hừ: “Nói thì nghe hay lắm.”

Lý Minh Doãn cười ha ha nhìn nàng, trong mắt lộ ra thần sắc ám muội, cúi đầu nói: “Làm không tốt?”

Lâm Lan ngượng ngừng lườm hắn một cái: “Không thềm để ý chàng nữa.” nói xong để bút lông xuống, xoay người đi phòng tắm.

Nụ cười trên môi Lý Minh Doãn dần biến mất, ánh mắt đột nhiên nhuốm màu ảm đạm.

Mặc dù giữa bọn họ đã không còn gì nữa nhưng hôm nay nghe được tình cảnh này của nàng, trong lòng không khỏi có chút buồn bã.

Ngày hôm sau, Đinh Nhược Nghiên không tới thỉnh an, nghe nói là bị bệnh, mục phù thủy chỉ nói là để nàng nghỉ ngơi mấy ngày cho tốt.

Lâm Lan chủ động xin đi giết giặc: “Con dâu xin đi thăm một chút được không ạ?”

Mụ phù thủy cười nhạt: “Chỉ là bệnh nhẹ, nghỉ ngơi chút là xong.”

Lâm Lan mỉm cười, không kiên trì nữa.

Lão thái thái nói: “Thân thể con người lúc không thoải mái thì tâm tình cũng sẽ xuống thấp, con làm mẹ chồng cũng nên quan tâm con bé.”

Hàn Thị lập tức ôn nhu nghe lời.

Lâm Lan cũng nói: “Cháu dâu cũng muốn qua thăm đại tẩu.”

Hàn Thị vừa muốn mở miệng, lão thái thái lại nói: “Đợi thân thể nó khá hơn một chút thì cô hãy qua, tránh bị lây bệnh.”

Trong lòng Lâm Lan khinh thường, nghĩ các người thâm nhủ trong lòng rằng trong bụng Bích Như đã có huyết mạch Lý gia rồi, không coi con dâu ra gì phải không? Đúng là đời thứ tốt lấy thứ không ra gì.

Lâm Lan cười một tiếng: “Bà nội nói rất đúng.” Ngược lại tỏ ra sợ hãi với mụ phù thủy, cúi đầu hỏi: “Mẫu thân, lần trước mẫu thân nói, tất cả những nhu yếu phẩm Minh Doãn cần như đồ ăn thức uống, quần áo, tiêu xài đều được lấy qua phòng chi tiêu, con dâu muốn hỏi, là chắc chắn ạ?”

Hàn Thị liếc trộm sắc mặt lão thái thái, mặt trầm xuống, không vui nói: “Ý con là gì? Nếu là chuyện đã đáp ứng há có thể không làm?”

Lâm Lan thừa dịp nói: “Con dâu đương nhiên tin tưởng mẫu thân nói là làm, cho nên, để cho nha hoàn cầm giấy tờ đi phòng thu chi, nhưng là liên tiếp mấy lần đi đều bị từ chối, không phải là không có bạc mà bạc đang phải dùng chuyện khác.”

Hàn Thị ra vẻ kinh ngạc: “Có chuyện này sao? Ta cũng không biết.”

Lâm Lan cũng tỏ ra kinh ngạc: “Như thế nào mẫu thân lại không biết ạ? Phòng thu chi bên kia còn nói là đã xin qua chỉ thị mẫu thân, giờ cũng là hơn mấy tháng rồi...”

Sắc mặt lão thái thái vô cùng tệ, bất mãn nói: “Con trông coi nhà này lỏng lẻo quá, hạ nhân thì không theo quy củ, loại chuyện này mà cũng dám làm, ngay cả tiền tiêu xài của thiếu gia Lý gia cũng không phát được, loại thế sớm phải đuổi đi.”

Lão thái thái nói lời này là đã lưu lại cho Hàn Thị vài phần mặt mũi rồi, làm gì có kẻ nào dám tự ý làm vậy, tiền bạc chỉ nằm trong tay chủ mẫu, khẳng định trong phòng thu chi toàn bộ đều là tâm phúc của bà ta, không có Hàn Thị bày mưu đặt kế, bọn họ nào dám làm như thế?

Hàn Thị lo sợ nói: “Con dâu lập tức đi hỏi, nghĩ bọn họ không dám làm thế đâu ạ, chắc là có chuyện gì khó xử.”

“Bọn họ nói, năm nay thu hoạch không tốt, phòng thu chi có nhập nhưng không đủ, nhưng con nghe Minh Doãn nói, năm nay mùa màng nhà chúng ta bội thu, phía Nam và phía Tây mùa thì hạn hán mùa thì lũ lụt mất trắng đều phải mua lương thực nhà ta, thôn trang ở gần kinh thành cũng bán được, mẫu thân, nếu mẫu thân không biết thì nhanh gọi Minh Doãn tới hỏi đi ạ.” Lâm Lan nhiệt tình nói.

Sắc mặt lão thái thái càng lúc càng khó coi, trong lòng thầm mắng: Tìm cơ cũng tìm không xong, nghĩ rằng người khác đều mù điếc, cái gì cũng không biết cả sao? Xem ra những lời Kính Hiền nói cũng có lẽ là sự thật.

Hàn Thị lúng túng cười gượng: “Đúng là phải đi hỏi một chuyện.”

Chương 123 - Động tác thật là nhanh

Tới phòng thu chi, Hàn Thị mắng chửi kế toán phòng thu chi Tôn tiên sinh một trận thậm tệ.

“Không có mắt cũng chẳng có não, sao tiền tiêu xài của nhị thiếu gia người lại dám không phát, người nào có thể giữ nhưng nhị thiếu gia thì không thể khấu trừ...”

Tôn tiên sinh toát mồ hôi lạnh toàn thân, liên tục thở dài, khúm núm nói: “Tiểu nhân không dám, thật sự là sổ sách ghi chép rõ không đủ tiền...”

“Vậy thì người cũng phải khẩn trương nghĩ biện pháp xuất tiền tới, thiếu chỗ nào chứ không thể thiếu chỗ nhị thiếu gia.” Hàn Thị quyết đoán nói.

“Phu nhân, khoản tiền của nhị thiếu gia không nhỏ, nếu là ít, tiểu nhân vay mượn khắp nơi cũng bổ sung rồi, nhưng là thật sự không có biện pháp, mới rồi đặt mua thôn trang đã...” Tôn tiên sinh nói ra nỗi khổ tâm.

“Được rồi được rồi, nói vừa thôi, nói cũng chẳng có tác dụng gì.” Hàn Thị khẩn trương cắt ngang lời Tôn tiên sinh, trừng mắt cảnh cáo.

Tôn tiên sinh tự biết mình lỡ miệng, cúi đầu thấp thỏm.

Trong lòng Lâm Lan giật nảy, mục phù thủy đặt mua sản nghiệp mới? Khởi cần nói, mục ta nhất định là đem tiền lời mấy năm cửa hàng của Minh Doãn cùng tiền lời của thôn trang ra mua, cứ như vậy, những thứ bạc này danh chính ngôn thuận sẽ thành tài sản của mục ta, Lâm Lan đau lòng muốn rỉ máu.

“Lâm Lan, con về trước đi, ta quay về sẽ cho Xuân Hạnh mang bạc đưa qua cho con.” Hàn Thị chột dạ, vội vàng đuổi Lâm Lan đi.

Lâm Lan mỉm cười thi lễ: "Vậ con dâu xin phép cáo lui."

Đợi Lâm Lan đi, Hàn Thị thấp giọng mắng Tôn tiên sinh: “Ai bảo người trước mặt nhị thiếu phu nhân nói chuyện thôn trang? Nói trước bước không qua, chuyện còn chưa đâu vào đâu... Khen cho người miệng rộng, sáng mai thì nhà trên nhà dưới biết cả rồi.”

Tôn tiên sinh vừa lau mồ hôi vừa cáo lỗi: “Là do tiểu nhân sơ sót, tiểu nhân đáng chết...”

Tôn tiên sinh vô cùng sợ hãi, phu nhân giấu là vì sợ nhị thiếu phu nhân và nhị thiếu gia biết, hấn lại hết lần này tới lần khác lỡ miệng, có khi tự tay đập vỡ chén cơm của mình, thật là đáng giận.

Lâm Lan buồn bực ra khỏi phòng thu chi, những thứ bạc này một khi chuyển sang danh nghĩa sản nghiệp mục phù thủy thì muốn cầm về là chuyện không dễ dàng gì, khó trách mục phù thủy muốn giấu diếm. Không được, phải nghĩ biện pháp điều tra thêm để có phương pháp xử lý.

“Nhị thiếu phu nhân, phu nhân có lấp liếm không?” Như Ý không yên lòng hỏi.

Lâm Lan thở dài một hơi, so với tiền lời nhiều năm như vậy, món tiền nhỏ này thật không đáng nhắc tới.

“Nhanh lên một chút, hôm nay phải thu dọn xong tiểu viện tử này...”

Lâm Lan ngẩng đầu nhìn lên, là Diêu mama mang theo mấy người đi tới

tiểu viện tử cạnh Vi Vũ hiên.

“Nhu Ý, viện kia không phải vấn đề không không dùng sao?”

“Vâng, chẳng lẽ trong phủ có khách sao?” Nhu Ý buồn bực.

Lâm Lan cười lạnh: “Khách? Bình thường khách tới sẽ không ở nhà này, em không thấy nơi này gần Vi Vũ các nhất sao?”

Nhu Ý chợt hiểu ra, kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ chuyện kia là thật? Hơn nữa phu nhân chuẩn bị...”

Cái này còn phải nói sao? Đương nhiên cháu nội là trọng yếu rồi.

Sáng sớm hôm đó, ở chợ rau, một mama dẫn theo hai nha hoàn chọn cải trắng, nghe thấy hai phụ nhân đang ngồi chòm hồm trên mặt đất nhặt khoai tây nói chuyện.

“Ta hầu hạ vị chủ tử kia, số mệnh thật không tệ, gặp gỡ một thiếu gia sinh tình, lại nhanh có bầu như vậy, người nhà bên kia vừa nghe nói trong bụng có cháu nội, lập tức đáp ứng cho chủ tử làm di nương.” Phụ nhân chừng ba mươi tuổi mặt tròn nói.

“Nhà ai vậy?” Phụ nhân mặt tròn hiếu kỳ hỏi.

Phụ nhân mặt tròn nhìn tới nhìn lui, ra vẻ thần thần bí bí nói: “Ta nói cho cô, cô đừng nói ra ngoài đây.”

Phụ nhân mặt dài sốt sắng: “Được, ta mà cô không tin sao?”

“Chính là Lý gia, Hộ bộ Thượng Thư Lý gia.”

Mama đang chọn cải trắng bàn tay cầm củ cải bỗng khựng lại giây lát, lổ tai dựng lên.

“Tốt quá, vậy có thể cùng chủ tử của cô tới nhà giàu rồi.” Phụ nhân mặt dài cười ha ha nói.

Phụ nhân mặt tròn bĩu môi nói thầm: “Có cái gì tốt, nghe nói Lý gia quy củ nghiêm ngặt, ăn một bữa cơm, con dâu phải đứng một bên hầu hạ. Cuộc sống cũng chẳng dễ chịu gì...”

“Không thể nào có chuyện vậy được, chỉ có mẹ chồng ác bá hoặc là nhà

nghèo nổi lên muốn học đòi nhà giàu thôi, những nhà như vậy sao có thể khát khe con dâu được.”

“Sao không thể? Kiểu người này ta chẳng ưa tý nào, nhưng mà cũng chẳng còn cách nào không đi được.” Phụ nhân mặt tròn thở dài.

Hai người nhặt xong khoai tây liền đi chỗ khác.

Mama đang chọn củ cải không mua nữa, phân phó hai nha đầu: “Các người lấy danh sách đi mua cho đủ đồ ăn, ta có việc gấp về phủ trước.”

Chỉ chốc lát sau, hai vị phụ nhân vừa xuất hiện ở chợ bán thức ăn đã xuất hiện trong một ngõ nhỏ cách đó không xa.

“Làm xong chưa?” Một nam tử đưa lưng về phía hai người hỏi, giọng nói trầm thấp.

“Đã nghe theo lời phân phó của tiểu gia nói cho mama Đình phủ nghe, ta thấy sắc mặt bà ta lập tức thay đổi, ngay cả đồ ăn cũng không mua, vội vàng đi luôn.” Phụ nhân mặt tròn trả lời.

Nam tử lấy ra hai thỏi bạc: “Sau này không nên đến lại chợ bán thức ăn này nữa.”

Hai người mừng rỡ nhận bạc, liền mồm nói: “Đa tạ tiểu gia, đa tạ tiểu gia...”

Xế chiều, Lâm Lan nằm ở trên giường, nghĩ muốn ngủ trưa, hai ngày nay ngủ ít, cộng thêm thể lực tiêu hao nên nhu cầu cấp bách là ngủ bù, vậy nhưng trong lòng có việc không sao mà ngủ được. Chuyện này đã ra khỏi phạm vi năng lực của nàng, muốn nghe ngóng được cũng phải có chỗ hỏi thăm, còn phải hỏi qua Minh Doãn.

“Nhị thiếu phu nhân...” Ngâm Liễu nhỏ giọng gọi nàng.

"Chuyện gì? " Lâm Lan miễn cưỡng hỏi.

"Cầm Tú có việc muốn bẩm."

Lâm Lan bật dậy, vuốt vuốt tóc: “Cho vào đi.”

Cầm Tú đi vào tươi cười hành lễ: “Nhị thiếu phu nhân, người không phải là để cho nô tỳ để ý động tĩnh mấy ngày qua trong phủ sao?”

Lâm Lan lườm nàng một cái: “Đừng có lạc chủ đề, nói mau.”

Cầm Tú cười hì hì nói: "Nhị thiếu phu nhân, Đinh phu nhân đã tới, nghe nói là hùng hùng hổ hổ lắm.”

Lâm Lan thâm nghĩ thật là không hay, Đinh phu nhân tính tình bốc lửa mới nhận được tin đã tới tận cửa tìm rồi, vốn tưởng bà ấy trước tiên sẽ gọi Đinh Nhược Nghiên về hỏi chuyện kỹ càng đã chứ.

“Vậy sao em cao hứng thế? Diễn hình của việc cười trên nỗi đau của người khác?” Lâm Lan phê bình.

Cầm Tú sừng sốt một chút, rất vô tội nói: "Nô tỳ cảm thấy trùng ý nhị thiếu phu nhân, chuyện này đúng là rất cao hứng.”

Lâm Lan phì cười: “Mau quay lại xem xét, xem có gì náo nhiệt thì mau quay lại báo cho ta.”

Hai mắt Cầm Tú sáng lên, cười hì hì vâng dạ rồi lui ra.

Hi vọng Đinh phu nhân có thể lực tốt, cho lão thái thái cùng mụ phù thủy vài bài học, tốt nhất nhân cơ hội phế bỏ những thứ quy củ chết tiệt kia luôn.

Cầm Tú đi hơn một canh giờ mới trở về: “Đại thiếu phu nhân bị Đinh phu nhân mang về rồi, phu nhân đuổi theo tới cổng, họ nói gì nô tỳ không biết nhưng nô tỳ thấy sắc mặt Đinh phu nhân đen sì, đại thiếu phu nhân thì khóc lóc...”

Cuối cùng cũng nghe được chút tin tức phẩn chấn lòng người, Đinh phu nhân thật cường hãn, chẳng còn giữ thể diện cho ai hết, con gái mình nhanh như vậy đã bị người ta khi dễ, ai hơi đâu mà cấp thể diện cho nhau nữa? Đối với loại thông gia dôi trá này, tốt nhất để cho Đinh Ngự Sử biết luôn thì hay.

Đang nói phía ngoài Ngân Liễu thông truyền: "Chúc mama tới."

Lâm Lan khoát khoát tay để cho Cầm Tú nhanh chóng lui đi một bên, vội vã lấy một quyển sách vờ vẹt đọc: “Mau mời vào.”

Chúc mama đi vào, thần sắc bối rối: "Nhị thiếu phu nhân, lão thái thái ngắt xiú, kính xin nhị thiếu phu nhân mau chóng qua xem.”

Lâm Lan kinh hãi đánh rơi sách xuống đất: “Đang yên đang lành sao lại

ngắt xiu? Nhanh, Ngân Liễu, mang hòm thuốc, chúng ta đi Triều Huy đường.

Ba người vội vàng bước đi, Lâm Lan gấp gấp hỏi: “Làm sao bà nội lại ngắt xiu? Tình hình hiện tại thế nào, Chúc mama nói tường tận cho ta thì ta mới có thể xem được kỹ càng.”

Về mặt Chúc mama lộ ra khó khăn, nói quanh nói co: “Là bởi vì bên thông gia, Đình phu nhân tới, có ít chuyện, lời qua tiếng lại không hợp nhau... lão thái thái đêm qua ngủ không ngon, nhất thời nóng nảy, liền... liền ngắt xiu.”

Vì một ít chuyện, nói mấy câu không hợp? Lâm Lan cười lạnh, xem ra cục diện tương đối kịch liệt, bằng không sao lão thái thái có thể tức tới ngắt xiu?

“Trước kia bà nội đã từng bị thế này bao giờ chưa?”

"Chưa từng có... " Chúc mama nói.

Lâm Lan bước nhanh hơn, bà nội tuổi này ngắt xiu sợ nhất là trúng gió, sao không phải là mụn thủy ngắt xiu chứ? Đến lúc đó ghim cho mụn ta hai ngân châm khiến mụn vĩnh viễn co quắp ở trên giường là tốt nhất, bất quá loại người vô sỉ này, da mặt quá dày, đao thương không chém được, lực công kích bình thường hoàn toàn không có tác dụng.

Lâm Lan chạy tới Triều Huy đường thì Hàn Thị và Du Thị đang náo loạn cả lên, Du Thị một bên gọi “Mẹ” một bên khóc lóc, ánh mắt bi thống, thật giống như lão thái thái đã cười hạc qua Tây Thiên rồi.

"Đại phu đâu? Sao giờ đại phu còn chưa tới?" Hàn Thị la lớn.

Chúc mama tiến lên: "Phu nhân, đã cho người đi mời đại phu rồi nhưng không thể tới nhanh như vậy được, lão nô nghĩ tới nhị thiếu phu nhân biết y thuật, đã mời nhị thiếu phu nhân tới.”

Hàn Thị liếc Lâm Lan một cái, nói với Chúc mama: “Vẫn phải mau chóng thúc giục đại phu tới.”

Du Thị thấy Lâm Lan tới liền nói: “Lâm Lan, cháu tới vừa lúc, mau nhìn xem lão thái thái thế này là thế nào? Bẩm nhân trung rồi nhưng gọi thế nào cũng không tỉnh...”

Lâm Lan nhìn Hàn Thị, yếu ớt nói: “Mẫu thân, chuyện khẩn cấp, trước tiên để cho con dâu nhìn tình hình bệnh kéo trễ...”

Du Thị kéo nàng tới: “Nhanh lên một chút, nhanh lên, đừng làm mất thời gian nữa.”

Lâm Lan mở mí mắt lão thái thái ra kiểm tra một chút, may mắn con người không phình lên, không có tia máu, nàng bắt mạch, cảm thấy mạch như dây đàn, cứng ngắt mà có lực, cũng không đáng ngại lắm, Lâm Lan sai Ngân Liễu lấy ngân châm ra, ghim cho lão thái thái hai châm, lão thái thái “ùm” một tiếng rồi từ từ tỉnh dậy.

Du Thị vui quá mà khóc: “Tỉnh rồi tỉnh rồi, lão thái thái, cuối cùng người cũng tỉnh, con dâu sợ hãi vô cùng...”

Lão thái thái nhất thời còn ngây ngốc, đôi mắt như phủ sương mờ.

Lâm Lan nói với đại bá mẫu: “Đại bá mẫu, tốt nhân cho mọi người trong phòng đi ra ngoài bớt, mọi người vây kín ở đây, lão thái thái không thở được, cháu dâu cũng khó tập trung mà trị liệu cho lão thái thái.”

Du Thị thấy Lâm Lan mới dùng hai cây châm mà đã làm cho lão thái thái tỉnh lại, nào không tin đạo lý của nàng, vội nói: “Tất cả mọi người đi ra ngoài trước, Chúc mama, bà lưu lại cùng ta hầu hạ lão thái thái.” Dưới tình thế cấp bách Du Thị ra lệnh cho lui ra bao gồm có cả Hàn Thị.

Tâm tình Hàn Thị vốn đang bung bét, hiện tại Lâm Lan cùng Du Thị lại một xướng một họa muốn mù ta phải đi ra ngoài, mù không khỏi trợn mắt nhìn Lâm Lan một cái, mù ta mới là mẹ chồng như lại đi hỏi ý tứ đại bá mẫu, còn có giữ thể diện cho mù ta nữa không đây? Trong lòng cũng vô cùng ảo não về Du Thị, Lâm Lan cùng lắm cũng chỉ trị cho bà khỏi sái cổ mà đã vội kéo về cùng phía, không nghĩ rằng mình tới đây vì cái gì, đúng là đồ không có đầu óc.

Chương 124 - Cục diện

Lão thái thái nhắm hờ hờ mắt, sắc mặt tái mét, đôi môi run rẩy, hiển nhiên vẫn còn rất tức giận.

Du Thị an ủi: “Lão thái thái, là Đinh Thị kia vô lễ, không đáng để người phải tức giận...”

Giọng nói lão thái thái yếu ớt: “Là chúng ta có thẹn với người ta, nhưng tình bà ta cũng nóng nảy quá.”

“Phải là vô cùng nóng nảy, nói chuyện mà như đánh nhau ấy, âm âm ã ã, căn bản không nghe chúng ta giải thích, đây không phải là khí độ của một vị phu nhân quan gia...” Du Thị căm giận nói.

Lão thái thái mở hai mắt ra, ánh mắt rơi trên người Lâm Lan, khoát khoát tay với Lâm Lan, Lâm Lan bước lên phía trước, khẽ gọi: “Bà nội...”

“Quy củ của bà nội đề ra, trong lòng cô có oán hận không?” giọng lão thái thái tuy nhẹ nhưng câu này cũng có vài phần sức nặng.

Lâm Lan mỉm cười nói: “Sao có thể? Cháu dâu biết bà nội là có ý tốt.”

Lão thái thái thở dài một cái, tựa như có chút an ủi: “Cô không cần lo lắng ở đây nữa, đi xuống gọi mẹ chồng cô tới đây.”

“Vâng... nhưng là... bà nội không cần phải tức giận, thân thể của mình quan trọng hơn.” Lâm Lan nhẹ nhàng khuyên lơn, đưa Ngân Liễu ra khỏi phòng.

“Con thấy Lâm Lan không tệ, tuy nói xuất thân không tốt nhưng rất hiểu biết, lễ phép, lại nhiệt tình tâm huyết.” Du Thị khen Lâm Lan, tiện nói luôn Lâm Lan còn tặng mình gói lá trà, sớm hôm nay còn tới xoa bóp cho mình, xoa bóp xong thì lại đi thỉnh an mẹ chồng, hảo cảm của Du Thị với Lâm Lan tăng lên nhiều phần.

Lão thái thái than thở: “Là Minh Doãn tự mình có tiền đồ, không mượn ngoại lực, nhưng Minh Tắc thì không.”

Mụ phù thủy đứng bên ngoài chờ, Lâm Lan bước tới thi lễ: “Mẫu thân, bà nội nói mẫu thân vào trong.”

Hàn Thị lạnh nhạt nhìn Lâm Lan, không nói lời nào đi vào.

Lâm Lan cũng không đi xa, ở ngoài Triều Huy đường chờ, vạn nhất lão thái thái ngắt xiú, nàng có thể chạy ngay tới.

Không bao lâu đã thấy Lý Kính Hiền cũng Minh Doãn vội vã chạy tới.

“Lâm Lan, sao nàng lại ở đây?” Lý Minh Doãn thấy Lâm Lan đứng ở ngoài viện, còn tưởng rằng nàng bị phạt đứng, vội vàng hỏi han.

Lâm Lan hành lễ với Lý Kính Hiền xong, nói: “Lão thái thái vừa mới ngất xỉu, giờ đã tỉnh lại, ở trong có mẹ và đại bá mẫu trò chuyện, con dâu sợ lão thái thái xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên không dám đi xa, ở chỗ này đứng...”

Lý Kính Hiền nghe nói mẫu thân ngất xỉu vô cùng lo lắng, giờ biết mẫu thân đã tỉnh thì có chút an tâm, hỏi: “Bà thông gia đâu?” Hấn bị gọi về bất ngờ, nói là bà thông gia tới của náo loạn.

Lâm Lan nhỏ giọng nói: "Đã đi rồi, đại tẩu cũng bị mang đi."

Mặt lão ta đen như đáy nồi: “Con cũng đừng đứng ở chỗ này, đến sảnh lớn ngồi chút đi.” Nói xong thì bước vào.

Lý Minh Doãn nhũn mày tựa như lều bầu: “Sao Đình gia có được tin tức nhanh như vậy?”

Khóe miệng Lâm Lan khẽ nhếch, yên lạnh: Đương nhiên là lão bà của đại nhân chàng giờ trò quý rồi.

Ngoài miệng lại nói: “Không có tường nào ngăn được gió.”

Lý Minh Doãn suy nghĩ một chút, nói: “Đi thôi, chúng ta tới sảnh lớn chờ.”

Hàn Thị thấy lão gia tới, nhanh tới nghênh đón: “Lão gia, bà thông gia mang Nhược Nghiên đi, còn nói muốn chia cắt luôn... Lão gia xem, chuyện náo loạn này phải làm thế nào đây?”

Lý Kính Hiền vừa nghe liền phát hỏa, nếu không phải mẫu thân nằm đó, hấn thật muốn phát tác tại chỗ, sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nói: “Giờ bà mới hỏi phải làm thế nào, sao sớm thì không nghĩ đi? Nói chuyện này không được gấp thì các người lại cứ muốn tự chủ trương...”

Hàn Thị thấy lão gia nổi giận với mình, ủy khuất nói: “Để cho Bích Như vào cửa cũng chỉ là biện pháp tạm thời, không thể để tới lúc nó bụng to tới cửa phủ náo loạn khiến người ta chê cười, vốn đã nói với Nhược Nghiên, đợi

nó sinh hạ xong sẽ nghĩ biện pháp đuổi người đi... Ai biết bên thông gia đã biết tin, thiếp thân đã cảnh cáo hạ nhân kín miệng...”

Chuyện này Du Thị không tham dự, hiện tại càng không động vào nhị thúc đang nổi nóng, chỉ ở một bên giả vờ câm điếc.

Lão thái thái đề cho Chúc mama đỡ mình dậy, Chúc mama chêm cho bà thêm một cái gối dựa.

Lão thái thái ủ dột nói: "Việc đã đến nước này, oán giận thì có ích gì, hiện tại nên nghĩ biện pháp giải quyết như thế nào cho phải."

Hàn Thị phụ họa nói: “Vâng ạ, bà thông gia chẳng biết nghe lời ong tiếng ve chỗ nào, nói chúng ta ngược đãi Nhược Nghiên, trời đất chứng giám, đối với cô con dâu này, chúng ta đặt trong tay sợ té, ngậm trong miệng sợ tan... Nhưng bà thông gia không chịu nghe giải thích, chỉ hỏi chuyện Bích Như có thật hay không, rồi nói rất nhiều lời khó nghe, Nhược Nghiên chỉ biết khóc.... Con cũng biết tính tình bà thông gia không tốt, chỉ không nghĩ là bà ấy quá quắt tới mức này.”

Lý Kính Hiền nhìn sắc mặt mầu thân, cố nén lửa giận, nói: “Bích Như tuyệt đối không thể vào cửa.”

Hàn Thị nói: “Nếu nó náo loạn lên thì làm sao bây giờ? Loại tiện nhân này da mặt dày dạn, chuyện gì cũng làm được, nếu như nó làm liên lụy tới quan thanh lão gia, danh dự lão gia...”

Lý Kính Hiền hừ lạnh một tiếng: “Có câu chó sủa là chó không dám cắn, có chút chuyện như vậy mà cũng không làm xong, bà luyện tập bản lĩnh nhiều năm như vậy coi như uổng công rồi.”

Nhất thời Hàn Thị ngượng ngập, muốn xử trí loại tiểu tiện nhân như kia thì có gì khó? Mấu chốt là lão thái thái ở đây, mẹ ta không dám giở trò trước mặt bà.

“Nhưng đứa bé trong bụng cô ta...” Hàn Thị ngập ngừng.

Khẩu khí Lý Kính Hiền phát ra như đồng cứng: “Lý gia chúng ta không cần loại tiện nhân đó sinh hài tử, mà Nhược Nghiên vào cửa mới bao lâu? Không phải là không sinh được.”

Vẻ mặt lão thái thái mệt mỏi, có chút đau lòng, vốn định yên ổn chuyện

huyết mạch Lý gia xuống sau đó bàn tính kỹ hơn nhưng hôm nay chuyện tới nước này, Đinh gia đã nói rõ thái độ, nếu như không giải quyết tốt chuyện Bích Như sẽ thực sự cắt đứt... Chỉ vì một nha đầu không đáng giá mà mất đi Nhược Nghiên ư? Minh Tắc đi đâu tìm được một hôn sự như ý thế này?

“Kính Hiền nói có lý, Thu Nguyệt, con đi nói cho Bích Như để cô ta không còn có hi vọng gì nữa, cho dù chúng ta chấp nhận cô ta vào cửa thì cuộc sống của cô ta cũng chẳng tốt đẹp gì, nếu như cô ta chịu nghe để lại đứa bé, Lý gia chúng ta sẽ không bạc đãi cô ta.” Lão thái thái cân nhắc thiệt hơn chậm rãi nói.

“Vâng...” trong lòng Hàn Thu Nguyệt tự nhủ: Con nha đầu Bích Như chết tiệt, đã sớm bán đi mà còn dám dây dưa với Minh Tắc.

“Về phần thông gia bên kia... Kính Hiền, Thu Nguyệt, là do chúng ta đã làm sai trước, các con qua đó nói cho khéo, đem người về lại.”

Lý Kính Hiền nghe theo nói: “Mẫu thân không nên vì chuyện như này mà nhọc sức, cẩn thận sức khỏe bản thân, nhi tử đã hiểu.”

Cuối cùng Lý Kính Hiền trừng mắt với Hàn Thị một cái, tức tối nói: “Minh Doãn không có loại chuyện bát nháo này.”

Hàn Thị nghe xong cơ hồ tức nghẹn, chỉ hận không dám cãi lại một câu, chỉ thềm cắn môi, Minh Doãn không có chuyện bát nháo sao? Chờ rồi coi.

Lão thái thái hiển nhiên hôm nay vô cùng tức giận, tinh thần mệt mỏi, miễn cưỡng khoát tay: “Thôi tất cả đi xuống đi, hôm nay miễn thỉnh an.”

Ba người thi lễ xong lặng lẽ lui ra ngoài, chỉ chừa lại Chúc mama hầu hạ lão thái thái.

Lý Kính Hiền vừa ra khỏi cửa liền quát lớn: “Cái đồ súc sinh bất hiếu kia đâu?”

Hàn Thị rùng mình một cái, hoảng sợ nói: “Thiếp thân để cho nó đuổi theo Nhược Nghiên rồi.”

Mặt Lý Kính Hiền co rút: “Cái loại đáng chết, thành sự không đủ, bại sự có dư.”

Du Thị thấy nhị thúc nổi giận vội vàng lên đi.

Ngân Liễu ở cửa nhìn quanh, thấy lão gia cùng phu nhân bước ra, vội vã đi bẩm báo.

Lý Minh Doãn nói: "Vậy chúng ta về thôi."

Lâm Lan gật đầu: "Trở về ta có chuyện quan trọng nói cho chàng."

Trở lại Lạc Hà trai, hai người đóng cửa lại, Lâm Lan nói: "Sáng nay, ta nghe được Tôn tiên sinh nói hớ một câu, hình như mục phù thủy đặt mua sản nghiệp, không biết là thành công không, nếu để cho mục ta được như ý... sợ là... sản nghiệp mẹ chàng lưu lại cùng chút ít tiền lời có thể trở thành sản nghiệp của mục hết."

Lý Minh Doãn xoa xoa trán, thản nhiên nói: "Chuyện này ta đã sớm biết được, nếu không phải cậu cả ngăn cản thì có lẽ mục đã được việc rồi."

Lâm Lan thở phào một cái, chấp tay trước ngực nói: "May quá may quá, ta sợ không còn kịp, làm hại ta một ngày tâm tình không an."

"Nhưng là ngăn được nhất thời không ngăn được cả đời, phá hư vụ làm ăn này còn có vụ khác, mục phù thủy bây giờ vội nhất là đặt mua sản nghiệp cho Minh Tắc." Lý Minh Doãn khẽ thở dài.

Lâm Lan suy xét: "Bằng không thì vạch mặt luôn, kêu mục ta giao những năm tiền lời ra đây."

Lý Minh Doãn lắc đầu: "Cứ như vậy chẳng phải là quá tiện nghi cho mục sao?"

Lâm Lan buồn rầu: "Vậy phải làm thế nào?"

Lý Minh Doãn nhìn nàng chun mũi, bộ dạng lo lắng của nàng khiến hắn bật cười: "Nếu để cho mục phù thủy mất toàn bộ tiền bạc trong tay, sau đó chúng ta hỏi là cần bạc, nàng nói, mục ta có quát ầm lên không?"

Lâm Lan nghe xong mắt sáng lên, mặt mày cũng giãn ra, cười hì hì bước qua: "Thì ra lão gia đã có diệu kế, mau nói ta nghe."

Lý Minh Doãn hí mắt nhìn nàng: "Ta rất già sao?"

Lâm Lan cười hắc hắc nói: "Đâu có, đâu có." Vừa nói vừa bộn rộn dâng trà nóng: "Ngài uống trà."

Lý Minh Doãn nhéo mũi nàng, nói: “Bàn luận về cái khác Diệp gia có lẽ không được nhưng nếu là bàn về buôn bán thì Diệp gia vẫn còn có chút thủ đoạn, nhất là trên người của ta chảy một nửa dòng máu Diệp gia, chờ coi loại người lòng tham không đáy như mục phủ thủy nhất định sẽ nhận được kết cục không ra gì.”

“Haiz, chàng đừng có làm ta tò mò được không? Mau nói xem chàng đã nghĩ ra cái gì?” Lâm Lan nóng lòng, bất mãn thúc giục.

Mặt Lý Minh Doãn lộ ra vẻ giảo hoạt: “Không thể, không thể nói.”

Lâm Lan chỉ muốn câu cho hắn một cái, trừng mắt uy hiếp: “Chàng nói hay không?”

Lý Minh Doãn cười lớn, kéo Lâm Lan vào trong lồng ngực, cắn cắn vành tai mềm mại của nàng, cúi đầu nói: “Có thương ta mới nói.”

Lâm Lan bực tức đẩy hắn một cái, tức giận: “Không có thương đâu, phạt thì có đấy, tối nay không cho chàng ngủ giường.”

Về mặt Lý Minh Doãn đau khổ: “Phu nhân thật tàn nhẫn.”

Lâm Lan làm lơ không để ý tới hắn, Lý Minh Doãn không thể làm gì khác là đầu hàng: “Thật ra thì rất đơn giản, hiện tại ở bên Sơn Tây đang phát triển khai thác than đá, những người khá giả trong thành đều bỏ vốn kết phường qua bên đó mở mỏ than, đây đúng là một mỏ vàng để làm ăn, miếng thịt ngon như thế, mục phủ thủy há có thể không động tâm?”

Lâm Lan trù trù nói: “Ý của chàng là, lừa gạt mục phủ thủy bỏ vốn, sau đó cho mục ta một cái mỏ phế?”

Lý Minh Doãn nói: “Đúng vậy.”

Mặt Lâm Lan lại trở nên hưng phấn: “Để cho mục ta một cái mỏ phế, sau đó chàng nghĩ biện pháp dùng giá tiền thấp nhất mua lại mỏ đó?”

Lý Minh Doãn chỉ nhẹ vào trán nàng: “Dốt...”

Lâm Lan ngạc nhiên, nàng làm sao lại dốt rồi?

Chương 125 – Âm mưu của Diệp Hình Nhi

Đêm đó lão già Lý Kính Hiền cùng mụ phù thủy đi tới Đình phủ nhưng vẫn không đón được Đình Nhược Nghiên về, tên đầu sỏ gây chuyện Lý Minh Tắc bị cha già nổi cơn thịnh nộ nhốt vào tù đường, tới ngày thứ hai Lâm Lan cùng Lý Minh Doãn đi ra cửa tới Diệp gia vẫn thấy Lý Minh Tắc đáng thương đang bị phạt quỳ.

Đây là lần đầu tiên Lâm Lan tới cửa Diệp gia ở kinh thành, vừa chúc mừng lại kiêm lễ ra mắt.

Mợ cả Vương Thị mặt mày hớn hở, cười nói: “Đã sớm mong đợi cháu tới, nghe Hinh Nhi nói, dọc đường lên kinh thành đã phiền cháu chiếu cố nó.”

Lâm Lan mỉm cười nói: “Đây là điều nên làm ạ.”

Vương thị cười nói: “Nghe nói cháu là người thôn Giản Tây, mấy năm trước cậu cháu thường qua bên đó, ta cũng đi theo vài lần, ở thôn ấy có Kim đại thẩm là thân thích với một mama quản sự ở phủ ta.”

Ở tận kinh thành xa xôi này, nghe nói tới người thôn Giản Tây, lại là thím Kim, thật là thân thiết, Lâm Lan cười nói: “Thím Kim là người rất tốt, rất nhiệt tình, lúc cháu ở thôn Giản Tây thím ấy rất chiếu cố cháu.”

“Sớm biết biểu đệ muội ở thôn Giản Tây thì mẹ đã sớm mang người về Diệp gia rồi.” Đại thiếu phu nhân Dung Thị ở bên một trêu ghẹo nói.

Vương Thị cười nói: “Đây đều là duyên phận, nếu ta sớm mang nàng về Diệp gia thì biết đâu lại không có gặp nhau.”

Lâm Lan ngượng ngùng liếc Lý Minh Doãn một cái, người này thần khí trấn định, thản nhiên uống trà, hình như chẳng hề để ý gì cả, thật hoài nghi trước kia hắn động chút đồ mặt là giả bộ.

Cậu cả Diệp Đức Hoài cười ha ha nói: “Cháu dâu, hôm nay coi như vào cửa làm quen, sau này có thời gian thì năng tới đây chơi, trò chuyện với mợ cháu, cứ coi như đây là nhà mẹ đẻ, đừng khách khí.”

Lâm Lan tự nhủ trong lòng, nếu không có Diệp Hinh Nhi ở đây thì nàng rất nguyện ý tới, cũng là dịp tốt học đại lão gia chút bản lĩnh buôn bán.

“Đa tạ cậu, sau này cháu sẽ tới quấy rầy ạ.” Lâm Lan đứng dậy thi lễ.

“Cái gì mà quấy rầy, ta vẫn chưa quen với cuộc sống kinh thành lắm, cậu cả và anh họ cháu suốt ngày bận rộn bên ngoài, trong nhà chỉ có ta và chị dâu cháu, nghĩ muốn chơi bài cũng không đủ người, cháu tới là vừa vặn.” Vương Thị cười nói.

Đại thiếu phu nhân Dung Thị có chút âm đạm: “Muội muội xuất giá rồi, trong nhà lại lạnh lẽo thêm.”

Nụ cười Vương Thị hơi trùng xuống, tựa như thở dài: “Ừ, lại vắng vẻ buồn tẻ.”

Diệp Đức Hoài xem thường nói: “Hình Nhi cũng có lấy chồng xa đâu, nếu bà nhớ nó thì có thể gọi nó về chơi mà.”

Vương Thị không khỏi cảm thương: “Xuất giá rồi là con nhà người ta, trên có cha mẹ chồng, dưới còn con cái, nghĩ muốn về là về được sao.”

Không khí nhất thời trùng xuống, Diệp Đức Hoài vội vàng chuyển chủ đề: “Cháu dâu ra mắt cậu cả, mợ cả rồi, lễ ra mắt cho cháu dâu đâu rồi? Còn không mau lấy ra?”

Vương Thị bừng tỉnh, vội nói: “Ngũ Nhi, mau đưa lễ ra mắt ra đây.”

Nha đầu tên Ngũ Nhi cười hì hì đi vào hậu đường, giầy lát bê một cái khay ra ngoài, phía trên phủ sa tanh đỏ thẫm, nhìn qua có vẻ nặng.

“Năm nay là năm thỏ, chỗ này có hai mươi đôi thỏ vàng, còn có một túi một trăm lẻ tám con cá vàng nhỏ, mấy món đồ chơi này cháu cầm chơi đi.” Vương thị cười cười nói.

Lâm Lan hít vào một hơi khí lạnh, xem thỏ vàng nọ ít nhất cũng năm lượng, còn có túi cá vàng nhỏ căng phòng nọ, thật sự là tiền nhiều như nước, vàng cũng thành đồ chơi rồi.

“Chỗ này có có một kế ước mua bán nhà, đối diện cửa tiệm tơ lụa Diệp gia, là một cửa hàng lớn, cậu cả cháu cố ý mua tặng làm quà mừng cho hai đứa.”

Thâm tâm Lâm Lan không khỏi khiếp sợ, phần lễ vật xa hoa này vượt xa khỏi dự đoán của nàng, phải biết rằng cửa hiệu tơ lụa của Diệp gia nằm ở vị trí phần hoa nhất kinh đô, nơi đó cửa hiệu mặt tiền còn đáng giá gấp nhiều

lần cửa hiệu mặt tiền cửa Đông, ước chừng không dưới mười vạn lượng bạc. Lâm Lan rút cuộc hiểu rõ, tại sao mợ cả lại những những món thổ vàng, cá vàng kia chỉ là đồ chơi.

Lâm Lan sợ hãi đứng dậy: “Cậu cả, mợ cả, phần lễ này lớn quá, cháu dâu thẹn không dám nhận...”

“Cầm lấy, cầm lấy, Minh Doãn có thể lấy được người vợ hiền như cháu là phúc khí của nó, rồi lại nói, ta chỉ có một đứa cháu trai, không thương nó thì thương ai?” Diệp Đức Hoài cười ha ha nói.

Trong lòng Lâm Lan tự nhủ: Cậu không lưu lại cho nhi tử chút sao? Nhưng ngay sau đó lại nghĩ, Diệp gia tiền tài quyền thế ngập trời, sâu không thấy đáy, nói không chừng đây chỉ là hạt gạo so với mặt trong, chín trâu mất một sợi lông*, lập tức cảm thấy thoải mái.

* Chín trâu mất một sợi lông: Không đáng kể

“Đúng đấy, lần này nếu không có cháu thì sao Minh Doãn có thể thuận lợi đỗ Trạng Nguyên, nói không chừng sớm bị người ta hãm hại rồi.” Vương Thị nói tới Hàn Thị, trong giọng nói liền có hận ý.

Lâm Lan nhìn Minh Doãn, Minh Doãn đặt chén trà xuống, đứng dậy đi tới bên cạnh Lâm Lan, chấp tay thi lễ: “Cháu trai đa tạ cậu mợ ưu ái.”

Lý Minh Doãn đã có lời, Lâm Lan cũng vội vàng nói: “Cháu dâu đa tạ cậu mợ.”

Vương Thị cười nói: “Đều là người nhà, khách khí gì?”

Ra mắt xong, Diệp Hoài Đức phải đi tiếp khách, Lý Minh Doãn thân là tân khoa Trạng Nguyên, làm ở Hàn Lâm viện, muốn cho cậu cả chút thể diện nên cũng đi cùng. Lâm Lan nói chuyện với Vương Thị một lát, Dung Thị đề nghị dẫn nàng đi gặp Diệp Hình Nhi.

Diệp Hình Nhi đang ở trong phòng nôn nóng bất an đi tới đi lui trong Tú Lâu.

“Linh Vận, người chắc chắn là thiếu gia cùng biểu tâu tới rồi sao?”

Linh Vận gật đầu nói: “Chính mắt nô tỳ thấy, ở sảnh khách nói chuyện với lão gia, phu nhân.”

Trong lòng Diệp Hình Nhi khẩn trương, không thể nào bỏ qua cơ hội

ngày hôm nay được, bỏ qua cơ hội lần này thì khó mà vẫn hồi, cha, mẹ, thứ cho nữ nhi bất hiếu, tâm nữ nhi thật sự không thể dành cho người nào khác nữa, thay vì thống khổ, không bằng tự mình cứu lấy mình.

“Người đi quan sát, nếu thấy đại thiếu phu nhân đưa biểu tâu tới đây thì nhanh chóng quay lại.” Diệp Hình Nhi phân phó.

Trong lòng Linh Vận bất an, cho dù bản thân có ngu dốt đến đâu nhưng hằng ngày hầu hạ đại tiểu thư cũng có thể nhìn ra chút sự việc, đại tiểu thư sống chết không chịu lập gia đình là vì gì chứ? Còn không phải là vì nhớ thương biểu thiếu gia sao? Nếu không phải lão gia quyết liệt nói, nếu đại tiểu thư không lấy chồng thì đi làm ni cô, muốn chết muốn sống tùy... đại tiểu thư không làm được đành chấp nhận. Linh Vận tưởng đại tiểu thư đã chết tâm rồi, nhưng là hôm qua đại tiểu thư cùng đại thiếu phu nhân thì thâm với nhau một hồi lâu, hôm nay sai những hạ nhân khác đi cả, không cho bất luận kẻ nào tới gần Tú Lâu, đại tiểu thư muốn làm gì đây? Van xin biểu thiếu phu nhân sao? Van xin biểu thiếu phu nhân cái gì? Làm thiếp? Tiểu thư không ngại ủy khuất sao? Linh Vận thật không cách nào hiểu được ý nghĩ của đại tiểu thư, nếu để lão gia biết thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Lâm Lan đi vào Tú Lâu thì phát hiện nơi này vắng ngắt, Tú Lâu lớn như thế mà chỉ có mình nha đầu Linh Vận hầu hạ, không giống như cảnh của một tiểu thư khuê các đợi gả, không có một chút hỉ khí.

Linh Vận dẫn hai người lên lầu.

Dung Thị cười nói: “Hình Nhi muội muội, mau nhìn xem ai tới thăm muội này?”

Diệp Hình Nhi ngồi ngay ngắn trước gương đồng không nhúc nhích, không nói tiếng nào, nhìn trong gương thấy rõ đạo thân ảnh kia, hai bàn tay dưới ống áo nắm chặt thành quyền, chặt đến nỗi móng tay đâm vào lòng bàn tay đau đớn, thế nhưng còn kém xa nỗi đau trong lòng. Rõ ràng cha cũng đã thỏa hiệp rồi nhưng Chu mama tới phủ một chuyến thì cha liền thay đổi chủ ý, không cần phải nói, nhất định là Lâm Lan giờ trò quý, ở trên thuyền, Lâm Lan phòng bị cô ta nghiêm ngặt, nước giới không vào, đến kinh thành lại không coi cô ta ra gì cả, cô ta không muốn gả liên quan gì tới Lâm Lan, nhất định phải ép gả cô ta ra ngoài mới an tâm sao? Là cô ép ta trước, đừng trách ta không khách khí.

Dung Thị nhìn Diệp Hình Nhi không có phản ứng, cười cười xấu hổ:

“Hình Nhi muội muội, biểu tẩu muội tới thăm muội này.”

Diệp Hình Nhi cười lạnh một tiếng, chậm rãi xoay người lại, liếc xéo Lâm Lan, tự tiểu phi tiểu nói: “Biểu tẩu thật có lòng.”

Lâm Lan nghe giọng nói cô ta bất thiện, cười nói: “Hôm nay là ngày đính hôn của biểu muội, làm biểu tẩu đương nhiên phải tới chúc mừng một tiếng.”

“Chúc mừng thì miễn đi, hôn sự này làm chị đắc ý còn ta thì không.” Giọng nói Diệp Hình Nhi lạnh nhạt mang theo sự mỉa mai, trong mắt lóe lên phần hận, không còn chút gì ôn nhu của dĩ vãng, triệt để kéo bộ mặt nguy trang xuống.

Lâm Lan cười nhạt một tiếng, sâu xa nói: “Biểu muội thật biết nói đùa, cậu nhọc lòng vì em tìm một hôn sự tốt chính là vì muốn tất cả mọi người đều được vui vẻ, làm biểu tẩu hẳn cũng nên vì em mà cao hứng, về phần trong lòng biểu muội mất hứng... Biểu muội đừng trách biểu tẩu ngôn ngữ ngay thẳng, làm người thì chuyện không đáng chấp nhất thì nên bỏ qua, nếu không ngoài phiền não sẽ chẳng được gì, có câu, “Có lòng trồng hoa hoa không mọc, vô tình cấy liễu liễu lại xanh.”, có lẽ, biểu muội phu mới là người xứng đáng với biểu muội.”

Dung Thị một bên phụ họa: “Hình Nhi muội muội, ta nghe anh của muội nói, biểu muội phu tuấn tú lịch thiệp, học rộng tài cao, con nhà quý phái, vị hôn phu như vậy đốt đèn lồng cũng khó tìm, muội muội đừng ủ rũ nữa.”

Sắc mặt Diệp Hình Nhi trầm xuống: “Các chị nói thế thì tự các chị gả đi, đừng có gieo tai họa lên ta.” Dứt lời xoay đầu không để ý tới hai người nữa.

Dung Thị lúng túng, nháy mắt với Lâm Lan: “Ta còn phải giúp mẫu thân đi chào hỏi khách khứa, biểu đệ muội, em cùng đi giúp ta.”

Lâm Lan đồng ý, Dung Thị là đang kiếm cơ chuồn đi, nàng cũng không muốn nói nhiều với Diệp Hình Nhi, dù sao lời nên nói cũng đã nói, đợi sau khi cô ta gả đi rồi, tâm tư cũng theo thời gian mà phai nhạt. Lâm Lan mỉm cười nói: “Cũng được ạ, không quấy rầy biểu muội nữa.”

Xuống Tú Lô, Dung Thị ngượng ngùng nói: “Vốn hảo ý dẫn em đi gặp Hình Nhi một chút, không nghĩ con bé lại đang khó chịu, biểu đệ muội, em đừng để bụng, Hình Nhi vốn không thích hôn sự này, cũng chẳng biết vì sao con bé lại khó chịu nữa...”

Lâm Lan khẽ cười: “Em không nghĩ gì đâu ạ.”

Dung Thị thở dài một cái: “Quên đi, kệ con bé, chúng ta qua sảnh khách đi, hôm nay đông người, một mình mẩu thân tiếp khách không nổi đâu.”

Diệp Hình Nhi nhìn qua cửa sổ thấy hai người đã đi xa, lập tức kêu: “Linh Vận, người tới tiền viện mời biểu thiếu gia tới, nói là biểu thiếu phu nhân đột nhiên đau bụng.”

Linh Vận kinh hãi nhìn tiểu thư, hiện tại nàng đã đoán được mưu đồ của tiểu thư, sợ hãi nói: “Tiểu thư... chuyện này... sợ rằng không ổn.”

Diệp Hình Nhi tức giận nhìn chăm chăm Linh Vận: “Người dài dòng cái gì? Cứ im miệng làm theo phân phó của ta, nhớ cẩn thận vào, đừng có làm kinh động người bên cạnh.”

Linh Vận sợ cơ hồ muốn òa khóc, nơm nớp lo sợ cần khẩn tiểu thư: “Tiểu thư, nô tỳ không dám...”

Diệp Hình Nhi lạnh lùng âm hiểm nhìn Linh Vận: “Người không dám nói, sáng mai ta sẽ bán Linh Âm, không cho người gặp tử tử người nữa.”

Linh Vận rùng mình một cái, lặng yên xoay người xuống lầu.

Khóe miệng Diệp Hình Nhi hiện lên một tia cười lạnh, từ nhỏ đến lớn, chưa có món đồ nào mà cô ta không chiếm được.

Chương 126 - Nên dạy dỗ một chút

Lý Minh Doãn đang ở tiền viện hàn huyên cùng khách nhân thì thấy một nha hoàn đứng trong một góc nhỏ lén lút ngoắc tay với hắn. Lý Minh Doãn nhận ra là nha hoàn của Diệp Hình Nhi – Linh Vận, trong lòng không khỏi nghi hoặc, lúc này Diệp Hình Nhi tìm hắn làm cái gì?

Lý Minh Doãn suy nghĩ một chút, vẫn là đi tới.

"Chuyện gì?"

Linh Vận bởi vì sợ hãi nên bộ dạng khẩn trương, giọng nói run run: “Biểu... biểu thiếu gia, biểu thiếu phu nhân đột nhiên bị đau bụng, không

đứng lên được...”

Lý Minh Doãn giật nảy mình: “Biểu thiếu phu nhân ở đâu?”

“Đang ở hậu viện, biểu thiếu gia nhanh tới xem sao, biểu thiếu phu nhân xanh cả mặt, mồ hôi như tắm, sợ lắm ạ...”

Có câu quan tâm sẽ bị loạn, Lý Minh Doãn không kịp suy nghĩ gì, gấp giọng nói: “Mau đưa ta đi.”

Lý Minh Doãn một bên bước nhanh, một bên hỏi: “Mời đại phu chưa?”

“Biểu thiếu phu nhân không cho mời, nói mình chính là đại phu, như biểu thiếu phu nhân đau như vậy...” Linh Vận thấp thỏm trả lời.

Lý Minh Doãn không khỏi tức giận, Lâm Lan đúng là cứng đầu, đại phu bị bệnh thì cũng phải mời đại phu chứ.

Lý Minh Doãn đi theo Linh Vận vào cổng trong, dọc đường đi không có một bóng người, kỳ quái, mọi người đi đâu cả rồi? Nhưng hắn đang lo lắng cho Lâm Lan, một tia nghi vấn chợt lóe trong đầu rồi biến mất.

Vào cổng trong dọc theo hành lang tới hướng Tây, xuyên qua một hẻm nhỏ, phía trước chính là hậu hoa viên.

Lý Minh Doãn đột nhiên nhớ tới, Diệp Hình Nhi đang ở Tú Lâu trong hậu hoa viên. Nhất thời còi báo động trong lòng rung lên, đầu óc bắt đầu tỉnh táo lại.

Lâm Lan bị bệnh, vì sao không phải là Ngân Liễu hay Ngọc Dung tới báo tin? Là bởi vì hai nha hoàn đó chưa quen địa hình Diệp phủ sao? Lúc này còn đang khỏe, mới rời đi có một lúc đã phát bệnh ư? Buổi sáng ăn điểm tâm cháo táo đỏ với hai cái bánh bao đều do tự tay Quế tẩu làm, chắc chắn không thể nào bị đau bụng được, hơn nữa, nguyệt sự* Lâm Lan cũng không phải lúc này... Tại sao dọc đường đi không thấy ai, tuy nói quy củ Diệp gia không cứng nhắc nhưng căn bản vẫn có quy củ, các cửa đều có mama, nha hoàn làm nhiệm vụ, cho dù hôm nay bận rộn, người hầu không đủ cũng không thể vắng vẻ thế này... Chẳng lẽ là cố ý an bài?

* Nguyệt sự*: =)) đổ máu. Anh Doãn thật là tinh tường mà.

Lý Minh Doãn nhìn Linh Vận đang dẫn đường phía trước, nha đầu này chăm chăm cúi đầu, hồi tưởng lại vẻ mặt nói chuyện lúc này của cô ta, khẩn

trương... hình như còn có chút chột dạ?

“Linh Vận, rốt cuộc biểu thiếu phu nhân ở chỗ nào?” Lý Minh Doãn dùng bước, giọng nói chắt vắn sắc bén.

Linh Vận không khỏi rùng mình một cái, hẳn là giật mình đứng nguyên tại chỗ.

“Người nên biết, hậu quả của việc nói dối là như thế nào.” Lý Minh Doãn nhìn hai vai cô ta run lên, trong lòng đã sáng tỏ, chỉ là Diệp Hinh Nhi ở đây bày bày rập, đợi khi hẳn kịp tỉnh ngộ thì đã...

Lâm Lan ở sảnh khách giúp đỡ chào hỏi khách khứa, phần lớn là phu nhân tiểu thư nhà thương nhân, Diệp gia tới kinh thành ba năm đã có chỗ đứng vững vàng trong giới buôn bán ở đây, rất có thể sau này còn vươn xa hơn nữa, dùng tiền mở đường, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Một mama vào báo: “Phu nhân, tiệc rượu đã chuẩn bị xong, Nghiêm gia đưa tới hai mươi vò Hạnh Hoa Xuân thượng hạng, lão gia nói vậy thì tiệc rượu đổi sang dùng Hạnh Hoa Xuân thượng hạng.”

Vương Thị cười nói: “Sẽ theo ý lão gia, còn các vị phu nhân tiểu thư bên này sẽ dùng rượu Lê Hoa trắng cùng rượu Mơ, người đi chuẩn bị chút đi, người đến đông đủ sẽ mở yến.”

Vị mama vâng dạ lên tiếng rời đi.

Lâm Lan gọi Ngân Liễu, nhỏ giọng phân phó: “Em đi tìm Đông Tử, nói Đông Tử dặn nhị thiếu gia đừng uống quá nhiều rượu.”

Ngân Liễu hé miệng cười nói: "Vâng, nô tỳ đi ngay."

Dung Thị một bên vội vã ngăn lại: “Đại lão gia nói uống rượu là chuyện thống khoái, khó có được cao hứng như hôm nay, biểu đệ muội đừng nên cản.”

Lâm Lan mỉm cười: “Không phải là em không cho chàng uống, thật sự tửu lượng Minh Doãn không tốt, vừa uống liền say, mỗi lần say thì khó chịu đến vài ngày, với những người uống được rượu, uống rượu là chuyện thống khoái, nhưng với những người không uống được rượu thì uống rượu là chuyện vô cùng thống khổ.”

“Haiz... Tửu lượng cũng phải luyện tập, biểu ca em vốn không biết uống rượu, sau khi tới kinh thành không thể không ra ngoài xã giao, dần dần cũng uống rất tốt.” Dung Thị cười nói: “Biểu đệ sau này làm quan, chuyện xã giao là không thể thiếu được, dù sao đây cũng là trong nhà, uống rượu say cũng không quan trọng.”

Lâm Lan ngưỡng ngừng cười nói: "Trong nhà còn có lão thái thái, lão thái thái không thích người say rượu thất thố, ngay cả cha chồng em uống nhiều cũng bị mắng.”

Dung Thị xem thường nói: “Vị lão thái thái nhà em quản rộng quá.”

Ngân Liễu nghe hai người chị một câu em một câu, không biết đi thông truyền thế nào, nhỏ giọng hỏi: “Nhị thiếu phu nhân, vậy... có cần đi nói một tiếng nữa không ạ?”

Dung Thị lập tức nói: “Không cần đi, không cần đi, cứ để cho đàn ông họ hào hứng một lúc.”

Lâm Lan buồn bực, hào hứng cái khi gì, sao Dung Thị nôn nóng cái gì thế?

“Vậy thì tùy chàng đi, dù sao nhị thiếu gia cũng là người biết chừng mực.” Lâm Lan cười khẽ mà nói.

Vẻ mặt Dung Thị thanh tĩnh lại, cười nói: “Đúng rồi đúng rồi, mà ở đây còn có biểu ca em, ai dám rót rượu biểu đệ của chàng, chàng nhất định sẽ đỡ hộ.”

Bên kia Vương Thị gọi Dung Thị đi qua, Dung Thị nói vài câu không tiếp được rồi bước đi.

Lâm Lan ngoắt ngoắt tay, ý bảo Ngân Liễu đưa tai tới gần: “Em đi nói cho Đông Tử, không được rời khỏi nhị thiếu gia một tấc.”

Ngân Liễu ngạc nhiên, đây không phải là đã sớm phân phó lúc này rồi sao?

Lâm Lan biết Ngân Liễu hồ nghi cái gì, nói: “Cẩn thận không thừa chút nào, em đi nhắc kỹ lại một lần nữa.”

Vừa mới nhìn bộ dạng Diệp Hình Nhi, rõ ràng là tà tâm không chết,

không thể không phòng được.

Ngân Liễu vội vàng gạt đầu, xoay người ra khỏi sảnh khách.

Lâm Lan theo bản năng nhìn sang phía Dung Thị, chỉ thấy Dung Thị xuất thần ngó chừng bóng lưng Ngân Liễu rời đi, trên mặt lộ ra một tia bất an.

Trong lòng Lâm Lan dâng lên suy nghĩ, ở trong Lý gia phòng bị tối ngày, thần kinh đặc biệt nhạy cảm, cảm giác có chuyện gì đó không đúng nhưng nhất thời lại không nói ra được.

Diệp Hinh Nhi kiễng chân nhìn quanh, lòng như lửa đốt, hết thấy đều đã sắp xếp xong xuôi, chỉ cần ván đã đóng thuyền, biểu ca không có đạo lý nào không lấy cô ta, cho dù là bình thê* cũng tốt, về phần Lâm Lan, cô ta sẽ từ từ nghĩ biện pháp giải quyết.

*Bình thê: Hai người vợ tương đương nhau

“Con nha đầu ngu si này, bảo gọi người tới mà cũng lâu la.” Diệp Hinh Nhi nhỏ giọng mắng.

Rốt cuộc Linh Vận cũng tới, vẻ mặt vô cùng sợ hãi: “Tiểu thư, biểu thiếu gia đi tới nửa đường lại quay về, nói biểu thiếu phu nhân là đại phu, không có gì đáng lo.”

Diệp Hinh Nhi chờ mong Linh Vận nãy giờ, nghe xong lời này liền tiện tay bắt được một món đồ ném thẳng về phía Linh Vận: “Đồ vô dụng, đi chết đi...”

Linh Vận đang cúi đầu lo sợ bất an, căn bản không có lưu ý, bị vật kia nện trúng trán, một trận đau rất truyền tới, ngay sau đó là tiếng vỡ của mảnh sứ rơi xuống đất. Linh Vận kinh ngạc ngẩng đầu, trên trán dâng lên một cỗ nhiệt nóng, .. là máu, Linh Vận quơ quơ tay, mềm nhũn té xuống.

Diệp Hinh Như đang cơn thịnh nộ, tâm tình không khống chế được, lúc này thấy đầu Linh Vận té nhào dưới đất, đầu đầy máu tươi thì tức giận dần dần bị khủng hoảng thay thế, cô ta kinh hãi luống cuống nhìn Linh Vận trên mặt đất, trong lòng chìm xuống như động không đáy...

"Linh Vận... " Linh Âm vừa lên lầu thì nhìn thấy muội muội Linh Vận ngã trong vũng máu, trên mặt đất là mảnh vụn hộp sứ vương vãi. Linh Âm sợ hãi, bước lên ôm lấy Linh Vận, liều mạng gọi: “Linh Vận, Linh Vận, em tỉnh lại đi...”

Mới vừa rồi Linh Vận đến tìm Linh Âm, ngập nga ngập ngừng nói cái gì đó khó hiểu... gì mà nếu như sau này em không ở trong phủ nữa thì cũng đừng suy nghĩ gì, chỉ là phạm chút sai lầm, rời tiểu thư đi, cho dù bị phạt đi ngoại viện làm nha hoàn tam đẳng cũng tốt... Linh Âm càng nghĩ càng thấy kỳ lạ, ngày hôm nay tiểu thư hạ lệnh, không cho các nha hoàn vào Tú Lâu, Linh Âm không yên lòng, trộm lén trốn tới, chỉ nghe trên lầu truyền xuống đầu tiên là tiếng “Loảng xoảng” sau đó là “Cốp” một cái, Linh Âm sợ hết hồn hết vía, lạng lẽ lên lầu thì thấy một màn thê thảm như thế này.

"Tiểu thư, rốt cuộc Linh Vận làm sai cái gì? Tại sao tiểu thư phải xuống tay nặng như thế?" Linh Âm bị phần khóc rống nói. Cả hai cùng nhau hầu hạ tiểu thư, tiểu thư ngoài mặt dịu ngoan biết điều khiến nhiều người yêu thích như sự thật không phải như thế.

Diệp Hinh Nhi tâm phiền ý loạn, chột dạ nói quanh co: “Nha đầu... nha đầu này không làm việc, ta cũng không muốn đập nó, là do nó không tránh...”

“Linh Vận, mọi tỉnh lại đi...” Linh Âm cuống cuống gọi Linh Vận hồi lâu nhưng Linh Vận hai mắt nhắm nghiền, không chút phản ứng.

"Ngươi đừng la... " Diệp Hinh Nhi nóng nảy, tiến tới bịt miệng Linh Âm, đe dọa: “Hôm nay là ngày gì ngươi cũng biết, nếu khiến lão gia biết chuyện này, ngươi biết hậu quả là gì rồi đấy, mau lau nước mắt rồi lạng lẽ đi mời đại phu.”

Ngân Liễu đi chốc lát đã trở lại, ghé sát tai Lâm Lan nói: “Nhị thiếu nói người vững vàng tâm lý rồi, mới vừa rồi có người truyền nhị thiếu phu nhân đột nhiên bị bệnh, dặn nhị thiếu phu nhân chú ý bản thân, sau bữa tiệc lập tức trở về nhà.”

Khoảnh khắc Lâm Lan giật mình rồi lập tức khôi phục bình tĩnh, rốt cuộc vị trí nào không được bình thường, giả truyền nàng bị bệnh, nghĩ muốn lừa Minh Doãn đi nơi nào? Không cần nói cũng biết, khó trách Dung Thị không để cho nàng phái Ngân Liễu đi truyền lời, khó trách Dung Thị thấy Ngân Liễu rời đi thì mặt lộ ra vẻ bất an, thật không nghĩ tới, Dung Thị này thực không xứng với chức chị dâu, lại dám giúp em chồng câu dẫn nam nhân. Còn tưởng rằng chỉ có người Lý gia “cực phẩm”, không nghĩ tới Diệp gia lại cũng ẩn giấu “cực phẩm” như vậy. Đối với loại hồ đồ cực kỳ ngu dốt này, quyết không thể dung túng, phải dạy dỗ tới nơi tới chốn, không thể để cô ta

làm bại hoại danh dự Diệp gia.

“Em đi một chuyến nữa, hỏi rõ ràng, làm thế nào mà nhị thiếu gia đoán được.” Lâm Lan nghiêm túc nói.

"Vâng." Ngân Liễu rời đi.

Lâm Lan giương mắt nhìn Dung Thị, nụ cười trên mặt Dung Thị cứng ngắc, ánh mắt lóe lên. Lâm Lan cứ như vậy nhìn cô ta khẽ cười, nhìn lòng bàn tay Du Thị đỏ mề hôi, nghĩ muốn phái nha đầu đi Tú Lâu nhìn một cái cũng không dám gọi.

Đúng lúc này nha hoàn tới báo, tiệc rượu đã chuẩn bị xong.

Vương Thị lập tức phân phó khai tiệc.

Dung Thị ngượng ngừng đi đến mời các vị khách khứa vào vị trí, ánh mắt Lâm Lan vẫn nhìn theo cô ta, để xem cô ta sẽ làm gì.

Chỉ chốc lát sau Ngân Liễu trở lại: "Nhị thiếu gia nói, nên nhắc nhở đại cữu mẫu* một tiếng, ngày hôm nay nhiều người ra vào, đừng quên xem chừng địa vị xã hội, tránh để người tâm tư bất chính ngồi nhầm.

* Đại cữu mẫu: Mẹ cả Vương Thị. Đối với người nhà như Minh Doãn, Lâm Lan thì mình xưng hô cậu cả, mẹ cả. Còn đối với các nha hoàn thì sẽ gọi là: Đại cữu mẫu, Đại cữu gia

Lâm Lan hiểu ý, gật đầu: “Được rồi, em đi xuống ăn chút gì đi.”

Nha hoàn cũng có nơi chiêu đãi riêng.

Vương Thị ngồi cùng bàn các phu nhân, đang nói chuyện vui vẻ liếc thấy Lâm Lan ngồi bên cạnh liền cười nói: “Lâm Lan dùng bữa dùng khách khí nhé, cháu cũng coi như một nửa chủ nhân nơi này.”

Lâm Lan miễn cưỡng cười một tiếng, cầm đũa lên, nhẹ nói: “Vừa rồi nha hoàn của cháu ra vào cổng trong, phát hiện mấy cổng liền không có người trông coi, ngày hôm nay nhiều người, nếu như là có người tâm tư bất chính...”

Vẻ mặt Vương Thị nhất thời cứng đờ, ngoắc tay gọi nha hoàn bên cạnh kê lỗ tai nhỏ giọng phân phó: “Đi dò tra, hôm nay ai trông coi cổng trong, nhanh chóng tới báo ta.”

Ngồi ở một bàn khác, Dung Thị thấy mặt mẹ chồng biến sắc, nhất thời tâm hoảng lên.

Chương 127 - Đại cứu gia xử công đạo

Bữa tiệc diễn ra được quá nửa thì nha hoàn trở lại, ghé vào tai Vương Thị nói một câu, Vương Thị đứng dậy cười nói: “Mọi người cứ thông thả dùng, xin thứ cho ta không tiếp được một chút, Lâm Lan, giúp ta chào hỏi khách.”

Lâm Lan dịu dàng vâng dạ, nhìn Vương Thị đi vào hậu đường, nhất định nha hoàn tra được cái gì.

"Lúc trước quả thật có như vậy, gần nửa canh giờ, mấy mama, nha hoàn canh cửa đều bị phái đi các nơi khác."

“Người nào phân phó?”

Nha hoàn quanh co: “Là đại thiếu phu nhân...”

Vương Thị nghe xong không khỏi tức giận, lúc bà chủ trì các nhà này chưa từng xuất hiện chuyện như thế này, Dung Thị đang làm trò gì vậy.

Nha hoàn trù trù , lại nói: "Mới vừa rồi Linh Âm theo hầu tiểu thư nói muốn mời đại phu vào nội viện, nô tỳ ngăn cản hỏi mấy câu, Linh Âm liền quỳ xuống khóc lóc van xin nói muội muội cô ấy sợ không qua được... Nô

tỳ nghi cô ấy nói rồi liền cùng tới Tú Lâu... Quả nhiên trên trán Linh Vận có một vết thương lớn, máu phun ra tung tóe, hôn mê bất tỉnh. Tiểu thư nói là Linh Vận không cẩn thận đập đầu vào góc bàn, nhưng nô tỳ phát hiện trên mặt đất có cái này...”

Nha hoàn mở tay ra, trong lòng bàn tay là những mảnh sứ vụn.

Vương Thị hít một ngụm khí lạnh, con gái của mình rất tùy hứng, bản thân bà biết rõ, hôn sự này Hinh Nhi chết sống không muốn, làm như vậy là vì cái gì, bà biết rõ, nhưng đây là chủ ý lão phu nhân, ai dám không tuân theo? Làm hỏng đại sự Diệp gia, đừng nói Hinh Nhi chịu không nổi, ngay cả bà thân làm mẫu thân cũng không tránh khỏi tội.

“Hiện tại Linh Vận thế nào?”

“Đã tỉnh ạ, Linh Âm đang trông cô ấy.”

Vương Thị trầm ngâm nói: “Người đi Tú Lâu coi chừng, ngàn vạn lần đừng để xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, chuyện này khoan hãy cho lão gia biết, đợi tiệc rượu tàn ta sẽ tự mình đi hỏi.”

“Vâng...” Nha hoàn lên tiếng lui ra.

Vương Thị hít một hơi thật sâu, bình phục tâm tình, mặt mỉm cười đi ra ngoài.

Bữa tiệc mới vừa kết thúc thì hai người Lý Minh Doãn, Lâm Lan liền từ biệt Vương Thị, ra khỏi Diệp phủ, Lâm Lan nói: “Chúng ta không chào cậu cả sao, sao vội vậy?”

Lý Minh Doãn cười nhạt: "Ta đã chào hỏi."

Lâm Lan do dự một chút, vẫn không cam lòng nói: “Chuyện này cứ như vậy?”

Nụ cười Lý Minh Doãn vẫn như cũ, trong mắt tràn ra lãnh ý: “Có một số việc gạt đi chưa chắc là chuyện tốt.”

Đợi khách khứa về hết, Vương Thị gọi Dung Thị tới, trước tiên chất vấn: “Là con cho người coi công đi phòng bếp hỗ trợ?”

Trong lòng Dung Thị biết không ổn, kiên trì giải thích: “Con dâu sợ phòng bếp bận rộn không có người làm...”

Vương Thị nhìn cô ta chăm chăm, khẩu khí nghiêm khắc: “VẬY còn nha hoàn Tây viện cũng là con sai đi châm trà nước sao?”

Dung Thị càng thêm kinh hoàng, nói quanh co: “Con dâu... là thấy nhiều khách tới...”

Vương Thị đột nhiên cao giọng quát lên: “Con còn chuẩn bị bao nhiêu lời nói dối đối phó với ta?”

Mặt Dung Thị trắng bệch, không dám nói gì nữa.

“Nếu con thật sự nghĩ muốn giúp ta, sợ mọi chuyện còn thiếu sót thì ta sẽ không trách con nửa câu, không phải ai từ bé đã làm chủ nhà, vì vậy không tránh sơ suất, nhưng con làm vậy vì cái gì? Con cùng Hinh Nhi nhiều năm giao thành, hôm nay chị em chồng thân lại càng thêm thân, đây vốn là chuyện tốt, thế nhưng con không thể chuyện gì cũng thuận theo nó, con cho rằng như vậy là con giúp nó? Con như vậy là hại nó, con có nghĩ không, vạn nhất chuyện này đổ bể, Hinh Nhi còn mặt mũi nào gặp ai? Biết ăn nói như thế nào với Nguyễn gia? Lại gây thêm cho Minh Doãn bao phiền toái? Những thứ này đã là gì, con cũng không phải không biết cửa hôn sự này là ai đứng ra hỏi, con cho rằng cửa hôn sự này thất bại, sang năm chuyện cống nạp còn có thể thành sao? Lão gia cùng Tư Thành cố gắng ba năm nay coi như uổng phí rồi...” Vương Thị nhức đầu không dứt, lớn tiếng quát.

Mặt Dung Thị hết trắng lại đỏ, đỏ rồi lại xanh mét, càng nghĩ càng xấu hổ, nhìn em gái chồng khóc lóc thương tâm, cô ta nhất thời mềm lòng, thiếu chút nữa phạm phải sai lầm lớn.

Nhìn vẻ mặt con dâu lộ vẻ hổ thẹn, khẩu khí Vương Thị thoáng giảm bớt gay gắt: “Hôm nay may là không xảy ra chuyện gì náo loạn, nếu không, con cũng biết tính khí lão gia rồi đấy.”

Dung Thị yếu ớt nói: “Con dâu sai rồi.”

“Con gái đến thì phải lấy chồng, Hinh Nhi rồi cũng phải xuất giá, nếu con thật tâm muốn tốt cho nó thì nên khuyên nhủ nó, còn nếu dám cùng nó thông đồng làm chuyện không ra gì, ta nhất định nghiêm trị không tha.” Vương Thị nghiêm khắc dạy dỗ.

Dung Thị thưa dạ: “Con dâu không dám.”

Vương Thị vốn còn muốn quở trách thêm mấy câu lại thấy lão gia trầm mặt đi đến. Vương Thị hốt hoảng, không hiểu vừa rồi dạy dỗ Dung Thị có bị lão gia nghe thấy không.

Diệp Đức Hoài liếc mắt nhìn Dung Thị quỳ trên mặt đất, sắc mặt càng thêm khó coi, quay đầu hỏi: “Cháu dâu làm sao?”

Vương Thị bị hỏi không giải thích được: “Cái gì làm sao? Không sao cả ạ.”

Diệp Đức Hoài nhíu nhíu mày: "Không phải nói thân thể nó không thoải mái sao?"

Vương Thị cười nói: “Ai bảo vậy? Làm gì có...” Nói một nửa nụ cười Vương Thị nhất thời cứng đờ, thấp thỏm nhìn lão gia, chỉ sợ lão gia đã biết cái gì.

Sắc mặt Diệp Đức Hoài âm trầm, vừa mới rồi Minh Doãn nói... rất hàm súc, rất mịt mờ.

"Lúc trước có người tới truyền lời, nói Lâm Lan đột nhiên khó chịu... Cháu vốn định đi xem một chút, sau thử nghĩ lại Lâm Lan bản thân là đại phu, rồi lại nói, có điểm không thoải mái thì vẫn có mợ chiếu cố... Nhưng cháu có chút không yên lòng, hay là đưa Lâm Lan về nghỉ sớm thì tốt hơn..."

Mới vừa rồi lại nghe Vương Thị dây dỗi con dâu, đem những lời này liên hệ lại với nhau, chân tướng được miêu tả sinh động rồi, Dung Thị trước tiên cho người rời nhiệm vụ, sau đó Hình Nhi giả truyền Lâm Lan khó chịu, lừa gạt Minh Doãn nói, nếu Minh Doãn bị mắc lừa, chỉ sợ Hình Nhi sẽ làm chuyện khiến hấn học máu. Trong lòng Diệp Đức Hoài dâng lên cỗ lửa giận: “Vút” một cái, nặng nề phát tay áo, sải bước đi ra ngoài.

Vương Thị vội vàng đuổi theo: "Lão gia, ông muốn đi đâu?"

Lâm Lan cùng Lý Minh Doãn trở lại Lý phủ, vừa vào thì được cho biết, sau khi quỳ suốt một đêm, Lý Minh Tắc lúc này cùng Lý Kính Hiền đi Đình phủ.

Coi như lần này lão già Lý Kính Hiền mất hết thể diện mặt mũi, mà trách ai được? Cái này gọi là "Thượng bất chính hạ tắc loạn." Lâm Lan cảm khái, đột nhiên nghĩ đến Minh Doãn cũng là "Hạ tắc loạn", không khỏi liếc trộm

hắn một cái, ánh mắt ôn nhu rơi trên gương mặt anh tuấn của hắn, càng nhìn lại càng thấy ôn hòa thanh nhã, người như tịnh thủy. Có thể là đời trước Lý gia còn có người tích lại chút phúc đức, để cho Lý gia một mầm chồi tốt thế này.

Hai người đi tới phòng lão thái thái. Đây cũng là quy củ, ra đi báo cáo, trở về hồi báo.

Sắc mặt lão thái thái đã tốt hơn so với hôm qua, miễn cưỡng hỏi han vài câu rồi cho hai người trở về.

Tới giờ cơm chiều, mụ phù thủy cho Thúy Chi tới truyền lời, nói thân thể lão thái thái khó chịu, mọi người dùng cơm riêng lại phòng mình.

Lâm Lan chỉ ước mong, thật nhiều ngày không được yên ổn thế này để được ăn cơm Quế tẩu nấu.

Đang ăn, Cẩm Tú tới báo, nói là đại thiếu phu nhân trở về.

Lâm Lan nghe xong nhìn Lý Minh Doãn một cái: “Ta còn tưởng rằng Đinh gia ít nhất cũng náo loạn mấy ngày, không nghĩ đã thỏa hiệp nhanh như vậy.”

Lý Minh Doãn nhã nhặn uống một ngụm canh, nhàn nhạt nói: “Đinh gia đem người về, đơn giản là muốn thể hiện thái độ cho Lý gia biết, chỉ cần Lý gia đáp ứng không cho Bích Như vào cửa, không để cho hài tử trong bụng Bích Như chiếm vị trí trưởng tôn Lý gia, Đinh gia tự nhiên sẽ thôi làm căng, nếu như cứ cố tình náo loạn, lúc ấy cả hai nhà đều mất mặt, nhất là đại tẩu.”

Lâm Lan yên lặng nghĩ, Đinh phu nhân liệu có nói để cho Lý gia phá bỏ những quy củ kia không? Đây mới là mục đích cuối cùng của nàng.

Lý Minh Doãn khoát khoát tay để cho Cẩm Tú đi xuống.

“Chàng nói mụ phù thủy sẽ xử lý Bích Như thế nào đây?” Lâm Lan hỏi, thật ra thì cũng đoán được, mụ phù thủy là loại người ác độc như vậy, người nào là chướng ngại vật của mụ ta, mụ tuyệt sẽ không hạ thủ lưu tình, Bích Như chỉ là cây vào hài tử trong bụng, một khi Lý gia quyết định không muốn đứa bé này thì một nha đầu như vậy còn có tác dụng gì? Bích Như thăm rồi.

Lý Minh Doãn khẽ nhíu mày: “Đây không phải là chuyện chúng ta cần lo lắng.”

Bích Như đáng thương sao? Nếu không phải cô ta không chịu an phận thì sao nhận kết quả hôm nay, nói đến nói đi, chỉ tội hại tử vô tội, bất quả, một sinh mệnh không được hoan nghênh, thậm chí bị nguyên rủa ghét bỏ, thật sự không nên đến thế giới này thì tốt hơn, không phải hấn máu lạnh, đây là sự thật.

Không khí trong lúc nhất thời trở nên nặng nề, Lâm Lan muốn giải tỏa không khí, cười hì hì nói: “Tình hình này chúng ta có nên quan tâm một chút không?”

Lý Minh Doãn cười nhẹ nói: “Nàng thật sự muốn quan tâm một chút hay là muốn xem náo nhiệt?”

Lâm Lan nghiêm túc nói: "Đương nhiên là từ quan tâm, bất quá, nếu là có náo nhiệt thì thuận tiện nhìn một chút."

Lý Minh Doãn cắt đứt hưng phấn của nàng: “Mau ăn cơm.”

"Cơm nước xong chúng ta đi qua chứ?" Hai mắt Lâm Lan mở to, long lanh nhìn hấn mong đợi.

Lý Minh Doãn hừ hừ: "Hôm nay không được, nàng ở phòng mài mực cho ta luyện chữ."

Lâm Lan bất mãn: “Không phải chàng nói ta ở bên cạnh làm chàng viết không tốt sao? Ta thấy ta nên đi ra ngoài để không ảnh hưởng tới chàng.”

“Điều này nói rõ định lực của ta còn chưa đủ, cần tôi luyện, lúc nào ta có thể ở bên cạnh nàng mà coi như không có gì thì ý chí của ta coi như tiến thêm một bước.” Lý Minh Doãn mạn bất kinh tâm nói.

Lâm Lan trừng mắt: “Chàng dám?”

Sáng sớm hôm sau, Lý Minh Doãn đi Hàn Lâm viện, Lâm Lan đi thỉnh an, mục phù thủy đang thân mật nắm tay Đinh Nhược Nghiên nói chuyện.

“Lần này khiến con phải chịu ủy khuất rồi, Minh Tác đã bị cha dạy dỗ nên thân, ngay cả lão thái thái cũng đã nói, nếu nó còn dám làm loạn thì bà sẽ không nhận đứa cháu đích tôn này nữa...”

Nhìn thấy Lâm Lan tới, mục thoáng dừng lời, thần sắc có vẻ không vui: “Mọi người phải chờ một người...”

Lâm Lan nhìn thời gian, lòng tự nhủ, ngày nào tới giờ này cũng nói đến sớm, hôm nay chỉ sau đại tẩu một bước đã nói tới muộn? Rốt cuộc đúng là con dâu yêu có khác. Lâm Lan cười nhạt, không giải thích cũng không tranh luận gì với mẹ ta.

Thỉnh an nhàm chán kết thúc, Lâm Lan mới vừa trở về Lạc Hà trai thì bên Diệp gia phái người tới truyền lời, nói Diệp Hình Nhi cùng Dung Thị bị phạt cấm túc cho tới tận khi Diệp Hình Nhi xuất giá.

Lâm Lan không có vì Diệp Hình Nhi cùng Dung Thị mà thờ dài, so sánh với sai lầm bọn họ phạm phải, trừng phạt này coi như là nhẹ. Bất quá Lâm Lan rất tán thưởng cách làm của cậu cả, lẽ ra cậu cả không cần thiết đem kết quả xử lý nói cho bọn họ biết, nhưng cậu vẫn trình trọng phái người tới báo, không che giấu, rất rõ ràng cho bọn họ một cái công đạo. Người công minh, có ý chí lỗi lạc như cậu không phải ở đâu cũng có.

Rốt cuộc cũng không cần phải lo lắng phiền toái Diệp Hình Nhi nữa rồi.

Chương 128 - Ta chỉ là thương hại người

Chuyện Bích Như giống như một tảng đá lớn nện xuống hồ nước, tóe lên từng đợt bọt sóng không lớn không nhỏ, rất nhanh lại trở về trầm tĩnh.

Không có ai nhắc gì tới nữa, thời gian cứ vậy trôi qua, đã tới cuối năm, lễ mừng năm mới bận rộn, không khí vui vẻ tựa như có lẽ đã đem hết những thứ không hay đó đi xa, hòa tan, thậm chí quên lãng.

Dĩ nhiên những điều này chỉ là mặt ngoài, lão thái thái có thể còn đang đau lòng vì đưa cháu đích tôn hoặc đưa cháu gái bị bỏ đi, Lý Minh Tắc có lẽ còn đang thương tiếc người hấn từng ôm ấp kia, Đinh Nhược Nghiên khẳng định vẫn còn tâm tư, một người nữ nhân tên Bích Như kia thiếu chút nữa phá hỏng hạnh phúc của nàng, mà Lâm Lan lại rất cảm tạ Bích Như, một màn náo loạn của cô ta trực tiếp phá tung hết những quy củ chi môn lão thái thái hao hết tâm tư mới vừa tạo dựng được. Lão thái thái không dám để cho Đinh Nhược Nghiên hầu cơm nữa, để biểu hiện bà là một người công bằng, đối xử bình đẳng với hai đứa cháu dâu thì điều dĩ nhiên là Lâm Lan cũng được miễn khổ dịch, cuộc sống trôi qua thả lỏng hơn rất nhiều.

Cho nên, lúc này Lâm Lan ngồi ở trong một ngôi nhà nông nơi ngoại ô, dùng một loại ánh mắt thương xót nhìn người kia.

Lúc trước Lâm Lan chưa từng thấy qua Bích Như, không biết cô ta trông thế nào, nhưng có thể làm cho Lý đại thiếu gia không bỏ xuống được có lẽ là một nữ nhân thùy mị, thế nhưng nữ nhân trước mắt này sắc mặt tái xám, hai mắt vô thần, đầu tóc rối bời, căn bản không thấy hai chữ thùy mị đâu.

Thầm thở dài, đã suýt đi qua Quỷ Môn quan, sao còn đẹp được nữa?

Nàng đoán chắc mù phù thủy hạ độc thủ, nhưng không nghĩ mù ta ra tay ác độc như vậy, không chỉ cho Bích Như uống thuốc phá thai mà còn cho người nửa đêm kéo người đang hôn mê bất tỉnh ra bãi tha ma chôn sống, nếu không phải nàng vẫn phái người theo dõi mù thì Bích Như thực sự thuộc về thế giới bên kia rồi.

“Người rất ngu ngốc.” Lâm Lan nói.

Trong mắt Bích Như hiện lên một tia không cam lòng, là phu nhân quá độc ác.

“Người vốn có thể như nguyệt, dáng tiếc, người quá nóng nảy, chọn sai thời cơ, đại thiếu gia cùng đại thiếu phu nhân thành thân không tới một năm liền nạp thiệp, về tình về lý cũng không thể nào chấp nhận được, Đính gia có thể không tức giận sao? Lý gia há lại vì một nha đầu mà đắc tội Đính gia?”

“Nhưng trong bụng ta chính là cốt nhục Lý gia...” Bích Như vuốt ve vùng bụng trống rỗng, khóe mắt rơi xuống một giọt lệ.

Lâm Lan cười lạnh: “Nói rất đúng, nhưng mới chỉ đang hình thành thai nhi, người nào sẽ quan tâm? Nếu người thông minh một chút, trốn ở bên ngoài sinh hạ con xong, tìm cơ hội thích hợp, đem con tới trước mặt nhị lão Lý gia, như thế tâm nguyện của người có thể đã thành.”

Bích Như hồi hận che mặt mà khóc, nàng vốn tưởng rằng nắm chắc phần thắng, có hài tử làm con át chủ bài, có lời thề son sắt của đại thiếu gia, chưa từng nghĩ, đời mình là một chén thuốc sảy thai cùng một mò đất. Lý gia chẳng những muốn con của cô ta, còn muốn mạng cô ta.

“Ngã một lần sẽ học được thông minh một chút, đừng có đánh giá cao bản thân, khinh địch sẽ dễ dàng mất mạng. Người an tâm ở đây mà dưỡng bệnh, trước tiên phải khỏe lại rồi muốn nói gì thì nói, ta sẽ không phái người

trông chừng người, nếu người vẫn ngó ngán muốn chết, ta không cứu người lần thứ hai.” Lâm Lan nhàn nhạt nói.

Hai mắt Bích Như đăm lẹ, đề phòng nhìn Lâm Lan: “Tại sao nhị thiếu phu nhân cứu ta?”

Lâm Lan không thể nói, mục phù thủy là địch nhân của nàng, kẻ thù của kẻ thù là bạn, tâm tư của nàng không thể tùy tiện tiết lộ cho người khác.

Lâm Lan khẽ mỉm cười: "Ta chẳng qua là cảm thấy người đáng thương.” Dứt lời đứng dậy rời khỏi gian phòng.

“Ngô thâm, những thứ thuốc này đúng giờ cho cô ta uống.” Lâm Lan phân phó, Ngô thâm là mẹ Cẩm Tú, nàng đã hỏi cậu cả về cha mẹ Cẩm Tú, việc tu sửa cửa hàng tạm thời giao cho cha Cẩm Tú, còn chuyện coi chừng Bích Như không yên tâm cho giao cho người khác nên để mẹ Cẩm Tú, quân cờ này, nói không chừng rất có ích.

“Nhị thiếu phu nhân, thật không cần tìm thêm người theo dõi cô ta?” Ngô Thâm liếc cửa phòng một cái.

Lâm Lan mỉm cười nói: “Cô ta đã chết một lần rồi, nếu còn không tỉnh được nữa thì người như vậy không đáng lưu lại.”

Rời khỏi ngôi nhà kia, Lâm Lan ngồi xe ngựa về thành, đến xem cửa hàng cậu cả tặng, xem xét các công tác tu sửa.

Gian phòng này là tài sản riêng của nàng, nàng có thể tùy ý chi phối, Lâm Lan vốn còn bản khoản về mười tám cửa hiệu mặt tiền phía Đông kia, muốn đợi đến hết kỳ hạn lấy về mở tiệm thuốc nhưng là nghe kế hoạch của Lý Minh Doãn, cảm thấy phương án của hắn rất được, thứ nhất, kiểu không đụng ta thì không biết hàng này có thể tránh xung đột chính diện với vợ chồng mục phù thủy, mình đi đòi bọn họ, chẳng khác nào đòi con cung cầu tự, bọn họ há có thể đáp ứng trả? Kết quả chỉ sợ là mang cái danh bất hiệu. Thứ hai, có thể làm cho mục phù thủy buông lỏng đề phòng, có lợi cho kế hoạch đã định. Cho nên, Lâm Lan tạm thời không nhưng nhớ những cửa hiệu phía Đông kia, chuyên tâm chuẩn bị cho cửa hiệu phía bên này, ra năm sẽ mở tiệm thuốc, mặc dù chuẩn bị A Giao cần một thời gian khá dài nhưng trong tay nàng đã có vài bài thuốc, nhất là Bảo Ninh Hoàn được Kiều Vân Tịch đề cử, đã có chút danh tiếng trong giới quý tộc kinh thành.

Lão Ngô thấy Nhị thiếu phu nhân tới, vội vàng buông những việc trong tay ra hồi báo tình hình.

“Phía thợ mộc đã xong, ngày mai bắt đầu quét sơn, nhị thiếu phu nhân, người đến xem, tủ thuốc đã làm đúng theo bản vẽ, cái thang để leo lấy thuốc cũng đã xong, lão nô đã thử qua, rất có tác dụng.” Lão Ngô cười ha ha mà nói.

Lâm Lan nhìn những đồ mộc rất tinh tế thì hết sức hài lòng: “Rất tốt, cực khổ cho ông rồi.”

“Được nhị thiếu phu nhân coi trọng, lão nô nên tận tâm tận lực.”

Lâm Lan cười nhẹ một tiếng, trung thành ngoài miệng không bằng thành tâm trong lòng, nàng coi trọng là bản chất thật, lão Ngô nguyên là thủ hạ của Diệp gia, về phương diện trung thành là tin được, còn năng lực thì đang xem xét.

“Đã liên lạc được với mấy nhà thu mua dược liệu chưa?” Lâm Lan đi vào bên trong, hỏi.

Lão Ngô đi trước dẹp những đồ lặt vặt, nói: “Đã liên lạc với mấy nhà cung cấp hàng tốt mà đại lão gia giới thiệu rồi, từ nay trở đi sẽ thương lượng ở Dật Hương Cư, đại lão gia nói, nếu như nhị thiếu phu nhân cần thì báo một tiếng, lúc đó đại lão gia sẽ tự thân xuất mã hoặc là để đại thiếu gia đi giúp.”

Lâm Lan nghĩ nghĩ rồi nói: “Không cần đâu, những người kia đều là bằng hữu của đại cửu gia, quen biết có đôi khi lại khó nói chuyện, không bằng chúng ta tự đi, giá tiền ta cũng đã biết cả.”

Lão Ngô tán thành nói: "Nhị thiếu phu nhân nói rất đúng.”

“Phòng bên Dật Hương Cư đã đặt rồi sao? Nếu đã chuẩn bị chu đáo, đến lúc đó ông ra mặt nói chuyện.” Lâm Lan nhẹ nhàng nói.

Mặt lão Ngô lộ vẻ khó xử: “Nhị thiếu phu nhân... chuyến này đi, lão nô không thông thạo...” Có câu là khác nghề như cách núi, mặc dù ông quản lý thôn trang, xử lý cửa tiệm tư lỵ nhưng chuyến này đi là về dược liệu, ông chưa quản lý bao giờ.

Lâm Lan cười cười: “Ông không cần lo lắng, lúc đó ta cũng sẽ đi, ông ra mặt, cứ nhìn ánh mắt mà làm.”

Lão Ngô nghe vậy thở phào nhẹ nhõm: “Vây thì không vấn đề gì ạ.”

Bên trong Đức Nhân Đường.

Người trẻ tuổi nhất Đức Nhân Đường đang ngồi ở nơi bốc thuốc, là người nổi bật nhất trong thế hệ thầy thuốc trẻ kinh thành, truyền nhân đời thứ mười ba của Đức Nhân Đường – Hoa Văn Bách đang viết phương thuốc, một tiểu nhị chạy tới, ghé vào tai hắn nói nhỏ mấy câu.

Ngọn bút lông trong tay Hoa Văn Bách dừng lại, lông mày khẽ cau lên, hỏi: “Quan sát cẩn thận chưa?”

“Cẩn thận lắm ạ, là vị phu nhân trẻ tuổi, hôm nay vị phu nhân ấy đi tới cửa hàng...” tiểu nhị trả lời.

Hoa Văn Bách khoát tay ý bảo tiểu nhị khoan nói để hắn viết xong đơn thuốc, giao cho bệnh nhân xong lúc này mới đứng dậy đi vào hậu đường, tiểu nhị cũng đi theo.

“Tiểu nhân đi theo xe ngựa, thấy xe ngựa vào phủ Thượng Thư... Hộ Bộ Thượng Thư Lý phủ.”

Hoa Văn Bách chấp tay sau lưng, nhìn bức vẽ tổ tiên đang hái thuốc đến xuất thân. Phu nhân trẻ tuổi... Lý phủ... Khởi căn nói chính là người giúp phu nhân Tĩnh Bá Hầu bảo vệ thai nhi, cũng là người đỡ đẻ. Hôm trước khi hắn đi dạo phố thì thấy một cửa hiệu mặt tiền đang sửa chữa, liếc mắt nhìn vào thì thấy bên trong có một tủ thuốc lớn, chỗ này cách Đức Nhân Đường không xa, chỉ cách nhau hai con đường, nhìn cửa hiệu đang tu sửa diện tích không nhỏ, tò mò hắn đi qua mấy nơi cung cấp dược liệu hỏi thăm, quả nhiên đã có người liên lạc với bọn họ thu mua dược liệu, nhưng cụ thể là ai thì họ không rõ.

Cho nên, hắn sai tiểu nhị đi qua bên đó thăm dò xem rốt cuộc ông chủ là người nào. Đức Nhân Đường là cửa hiệu trăm năm lâu đời, ở kinh thành không nói là xuất chúng siêu phàm cũng là nhân tài kiệt xuất, không nói đến A Giao Đức Nhân Đường danh tiếng lan xa, Hoa gia đã liên tục ba đời có người làm ngự y trong cung, đây là vinh hạnh đặc biệt không ai sánh được, cho nên, hắn không sợ việc làm ăn bị uy hiếp, cõi đời này, cứu sống được nhiều người là chuyện tốt, chẳng qua hắn có tính tò mò. Hiện tại biết ông chủ là nhị thiếu phu nhân Lý gia, lòng hiếu kỳ của hắn càng lớn, bởi vì, phụ

thân từng xem bệnh cho phu nhân Tĩnh Bá Hầu, cho là tình huống không lạc quan, khả năng giữ được thai nhi là rất nhỏ, cơ hồ không chắc chắn, hẳn vẫn rất tin tưởng y thuật phụ thân, nếu phụ thân đã nói như vậy thì quả nhiên là không có khả năng rồi, nhưng mà nhị thiếu phu nhân Lý gia làm được, đây có phải là y thuật của vị này còn hơn phụ thân? Hơn nữa, hẳn nghe nói trong tay nhị thiếu phu nhân Lý gia có một vị thuốc, tên là Bảo Bình Hoàn, rất có tác dụng với bệnh đau bụng tiêu chảy, Hoa Văn Bách thật muốn gặp vị nhị thiếu phu nhân Lý gia này, thỉnh giáo nàng.

Ngày một bọn họ thương lượng thu mua dược liệu, vị nhị thiếu phu nhân này có tới không?

Lâm Lan trở lại Lý phủ thì thấy Tôn tiên sinh mang theo một người nam tử trung niên từ bên trong đi ra ngoài, thái độ của Tôn tiên sinh hết sức cung kính, còn có ý lấy lòng.

Nhìn thấy Lâm Lan, Tôn tiên sinh lễ phép chấp tay hành lễ, nói: "Nhị thiếu phu nhân."

Lâm Lan khẽ gật đầu, coi như đáp lễ, lúc đi ngang qua nhau, cảm giác được ánh mắt người nam tử trung niên kia nhìn mình.

Lâm Lan có chút tức giận, người này thực vô lễ, có ai lại nhìn chăm chăm người mới gặp như vậy.

Lại thậm nghe được Tôn tiên sinh nói: "Chuyện này ta sẽ nói lại với phu nhân, chắc là sẽ thành công."

Nam tử trung niên kia cười nhạt nói, trong giọng nói lộ ra một tia ngạo mạn: "Nể mặt ông, ta đợi thêm nhiều nhất hai ngày nữa, phải biết đây là cơ hội ngàn năm có một, có khi cả đồng bạc cũng không được..."

Tôn tiên sinh lấy lòng nói: "Đúng vậy đúng vậy, ta sẽ cố gắng hết sức."

Lâm Lan rùng mình, bọn họ nói phải chăng là sự kiện kia?

Chương 129 – Gậy ông đập lưng ông

Trong phòng Hàn Thu Nguyệt, Hàn Thu Nguyệt nhăn mày, chậm rãi nói:

“Ta nghe vụ làm ăn này rất khá, con cháu quan lại tham dự trong đó không ít, chiếm được rất nhiều chỗ tốt, lần trước tới nhà Hoàng viên ngoại Lang gia, nhìn thấy nhà hấn khí phái, ta rất buồn bực, hấn chỉ là một quan tiểu lục phẩm, trong nhà sao lại có nhiều tiền như vậy, thì ra hấn đi mở mỏ than.”

Khương mama chân chừ nói: “Chuyện làm ăn này nói tốt thì tốt nhưng tiền vốn lớn quá.”

Hàn Thu Nguyệt thở dài nói: “Ta cũng đang băn khoăn điếm này, vạn nhất thua lỗ thì coi như là đã thương gân cốt rồi.”

Khương mama yên lặng: Đâu chỉ là đã thương gân động cốt, là tổn thương nguyên khí nặng nề.

“Nhưng bỏ lỡ cơ hội này thì thật đáng tiếc.” Hàn Thu Nguyệt rối rắm, Cổ tiên sinh kia nói, nhanh nhất thì nửa năm hoàn vốn, chậm nhất thì một năm hoàn vốn, sau này coi như chỉ ngồi đếm bạc lợi nhuận, thật như thế thì mục ta cần gì nhớ nhưng mấy thôn trang Diệp Thị lưu lại? Cần gì quan tâm mấy cái cửa hiệu mặt tiền kia? Cần gì phải nhìn sắc mặt lão gia làm việc? Dù Minh Tắc không thi đậu, rớt Tiến sĩ, có phần sản nghiệp này cũng có thể nghĩ ra viễn cảnh sống an nhàn sung sướng cả đời rồi.

Khương mama nói: “Vẫn là nên suy nghĩ, hỏi thăm kỹ thì tốt hơn.”

Chỉ chốc lát sau Tôn tiên sinh trở lại.

“Phu nhân, người nên mau quyết định, Cổ tiên sinh nói, nhiều nhất hấn chỉ có thể đợi thêm hai ngày, nếu muộn quá thì mỏ kia sẽ bị người ta chiếm mất, đến lúc đó hối tiếc không kịp.” Tôn tiên sinh nói lời xúi giục xong, nhìn sắc mặt phu nhân còn do dự liền bồi thêm: “Nếu không phải vô tình tiểu nhân nghe được Cổ tiên sinh nói, năn nỉ hỏi lâu, Cổ tiên sinh sớm đã đem cơ hội này cho nhà khác rồi...”

“Tôn tiên sinh, Cổ tiên sinh này có đang tin không?” Khương mama thay Hàn Thu Nguyệt hỏi tiếng lòng.

“Tuyệt đối đáng tin, hấn ở bên Sơn Tây bao hết năm mỏ núi quặng, tiền kiếm được vô kể, không phải phu nhân mới nghe được sao? Hoàng viên ngoại Lang gia cũng đi theo con đường của hấn, rủ người kết phường bao hết một núi quặng, hiện tại tiền kiếm được như nước, giờ muốn bao thêm một mỏ nữa rồi, Cổ tiên sinh tự mình đi kiểm tra, tuyệt đối là mỏ tốt, có thể kiếm

được rất nhiều tiền.” Tôn tiên sinh bảo đảm: “Loại này một vốn bốn lời, thật là cầu còn không được, thừa phụ nhân.”

Hàn Thu Nguyệt đã mềm lòng: “Nhưng mà trước mắt, chỗ bạc của chúng ta chưa đủ...” Một mỏ quặng là ba mươi vạn lượng, có hai mỏ, tổng cộng là sáu mươi vạn lượng, tiền lời mấy năm nay của thôn trang cùng cửa hàng trừ đi tiền chi tiêu trong phủ thì còn lại được khoảng bốn mươi mấy vạn lượng, còn thiếu mười mấy vạn lượng bạc biết đi đâu mà tìm?

Tôn tiên sinh nói: “Thôn trang cùng cửa hàng không thể một chốc mà bán được, bất quá, nếu từ nửa năm đến một năm có thể thu vốn về thì, ... phụ nhân, tiểu nhân có biết mấy chỗ cho vay nặng lãi, có thể mượn một chút quay vòng, cho dù không thể trông cậy vào mỏ bên kia thì tiền lời sang năm của thôn trang và cửa hàng cũng không thiếu là mấy, không sợ không trả được.”

Khuong mama lo lắng nói: “Vay nặng lãi, tiền lãi rất cao, lãi mẹ đẻ lãi con, nhảy vào rồi khó mà thoát ra được.”

Hàn Thu Nguyệt trầm ngâm nói: “Trước mắt người đi hỏi bằng hữu của người xem lãi suất bao nhiêu, ta sẽ xem xét.”

Tôn tiên sinh lập tức nói: “Tiểu nhân lập tức đi hỏi.”

Khuong mama vẫn cảm thấy không ổn: “Phụ nhân, chuyện này hay là người thương nghị trước với lão gia, xem ý tứ lão gia một chút.” Dù gì tiền vốn cũng rất lớn, không phải chuyện đùa.

Hàn Thu Nguyệt nói: “Lão gia không quản những chuyện này, nói cho lão gia thì coi như không giấu được bên lão thái thái, người biết tính lão thái thái rồi, rất cẩn thận chi li, tuyệt đối sẽ không tán thành, có câu cầu phú quý trong nguy hiểm, hưởng chi nhiều người đã thành công như vậy, Cổ tiên sinh làm việc này cũng có rất nhiều kinh nghiệm, hẳn là không có gì nguy hiểm, chúng ta cứ đợi Tôn tiên sinh về rồi quyết định.”

Khuong mama thấy phụ nhân đã rất nóng lòng cũng không tiện dội nước lạnh lên người bà ta, lại nói mắt quan sát của phụ nhân trước giờ không tệ, rất quyết đoán, nói không chừng lần này có thể kiếm được rất nhiều tiền. Phụ nhân làm hết thầy cũng là vì đại thiếu gia, cho nên, Khuong mama không khuyên nhủ nữa.

Lý Minh Doãn hạ triều, thần sắc có chút mỏi mệt, mấy ngày nay, hấn bị Hoàng Thượng cho tiến cung làm nhiệm vụ, “Thánh Huấn” hấn viết lần trước rất tốt, Hoàng Thượng rất hài lòng, để cho hấn đi tra xét khóa học của quan lại, bận tới mức chân không chạm đất.

Bạch Huệ đón áo choàng hấn cởi ra, Ngân Liễu đưa khăn ấm lên, Lâm Lan tự mình châm trà cho hấn. Chờ sau khi hấn ngồi xuống thì nhu thuận bóp vai cho hấn.

Lý Minh Doãn thoải mái nhắm mắt lại, ung dung nói: “Có được hiền thê như thế này, cuộc đời thật viên mãn.”

Ngân Liễu che miệng cười trộm, lôi Bạch Huệ lui ra.

Lâm Lan cười nói: “Chàng ở bên ngoài nịnh bợ chưa đủ hả?”

Lý Minh Doãn thoải mái nói: “Phu nhân nói lời này sai rồi, đối với Hoàng Thượng đó là kính cẩn nghe theo không hèn mọn, đối với người phía trên đó là cung kính không a dua, đối với đồng liêu* là hòa ái không gây bất hòa, ở bên ngoài bất kể hướng về người nào, Lý Minh Doãn ta cũng không hề cố ý xu nịnh, tâng bốc, chỉ có ở nhà, thỉnh thoảng làm trái lương tâm trước mặt phụ thân, còn trước mặt nàng thì chỉ có chân tình, những câu từ tận tâm gan.”

* Đồng liêu: Đồng nghiệp

Lâm Lan dùng sức mạnh hơn ấn xuống bả vai, Lý Minh Doãn kêu một tiếng: “Nàng nhẹ chút, mưu sát chồng hả.”

Lâm Lan hé miệng cười nói: “Chàng đã biểu lộ chân tình thì ta cũng phải lộ chút công phu tay chân chứ.”

Lý Minh Doãn vội vã lắc đầu: “Nàng cứ xoa bóp nhẹ nhàng là được rồi mà.”

Hai người trêu ghẹo nhau một lúc, Lý Minh Doãn hỏi: “Cửa hàng sửa chữa thế nào rồi?”

“Đồ gỗ đã xong xuôi rồi, ngày mai quét sơn, ta thấy lão Ngô làm rất tốt, an bài mọi chuyện chu đáo, ta đỡ mệt rất nhiều.” Lâm Lan vừa xoa bóp cho hấn vừa nói.

“Diệp gia dạy dỗ quản sự không tệ.” Lý Minh Doãn hơi có chút tự hào,

giấy lát thở dài nói: “Đáng tiếc ta bận bịu quá, không thể chia sẻ với nàng.”

Lâm Lan mỉm cười: “Chàng cứ chuyên tâm làm tốt chuyện của chàng đi, mở cửa hàng hay là chuyện gì nữa cũng đều là chuyện nhỏ, lại có nhiều người giúp ta như thế, ta có thể làm tốt mà.”

Lý Minh Doãn vuốt ve đôi bàn tay nhỏ bé đang bận rộn của nàng: “Ta đau lòng nàng mệt mỏi.”

Lâm Lan liếc mắt, buổi tối lúc chàng hành hạ ta sao không thấy đau lòng vậy?”

“Ngày mốt, ở Dật Hương Cư, muốn mời mấy vị thu mua dược liệu thương nghị.”

Lý Minh Doãn quay đầu lại nhìn nàng: “Hay ta xin nghỉ một ngày đi với nàng?”

“Đã nói là không cần mà, tự ta có thể làm được, chàng đi cùng ta khó mà thương lượng với bọn họ.” Lâm Lan nói thầm.

Lý Minh Doãn cười cười, lôi nàng ngồi lên đùi mình, chiều nào cũng vậy, hạnh phúc là khi được ôm nàng nói chuyện.

“Nàng cứ thoải mái mà làm, chuyện tiền vốn hay gì đó không cần lo, chúng ta không đủ thì cậu cả sẽ hỗ trợ.” Lý Minh Doãn ôn nhu nhìn nàng, một tay không an phận đặt bên hông nàng.

Lâm Lan vội vàng kéo tay hắn ra, không cho tay hắn tiếp tục tác quái, một một lần như vậy, xoa xoa vuốt vuốt làm xiêm y nàng rối rung lên, chút còn phải đi thỉnh an lão thái thái, lại phải sửa sang lại, phiền toái chết mất.

“Đã đầy đủ rồi, thật ra thì không cần nhiều các dược liệu, mấy vị mấu chốt có nhiều là được, ta còn giữ tiền chuẩn bị làm A Giao, ta nghĩ chuyện cửa hàng, lúc nào nên nói với bà nội cùng phụ thân, vạn nhất bọn họ không đồng ý...” Lâm Lan lo lắng nói, hiện tại không khí trong nhà tạm coi là hòa thuận, mục phù thủy cũng cư xử biết điều, về phần lão cha già kia, từ lúc có tiểu thiếp tính tình tốt lên nhiều, trừ lần Minh Tắc gây họa vừa rồi, phần lớn thời gian sắc mặt lão rất hòa nhã, về phần lão thái thái mặc dù thường xuyên đem quy củ giắt khố miệng nhưng cũng không khó đối phó, chỉ cần nghiêm chỉnh là theo là được. Vì có Minh Doãn, địa vị trong nhà nàng được nâng lên rất nhiều, bọn hạ nhân không dám dùng ánh mắt khinh thị nhìn nàng, tóm lại

mọi chuyện đang phát triển theo chiều hướng rất tốt, nàng không muốn lúc này chọc cho lão thái thái cùng lão già kia mất hứng.

Lý Minh Doãn vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn đang lo lắng của nàng, cười nói: “Hết thầy đã có ta, nàng sợ gì bà nội và phụ thân nói gì.”

Lâm Lan nghe vừa liền vui vẻ: “Đôi phó với cha chàng, chàng có rất nhiều biện pháp hay.”

Trong đôi mắt sâu thẳm của Lý Minh Doãn đột nhiên lóe lên một tia giảo hoạt: “Có phần thưởng, ta sẽ hết lòng hết sức làm việc.”

Lâm Lan xấu hổ đỏ mặt nói: “Chàng đúng là đồ lòng tham không đáy.”

Vẻ mặt Lý Minh Doãn vô tội: “Ta có sao?”

Lâm Lan cắn răng gừ vào tai hắn: “Chàng có, chàng có, chàng có...”

Hai người âm ỉ một lúc, lát sau, Lâm Lan lặng lặng dựa vào ngực hắn, nói: “Hôm nay ta nhìn thấy Tôn tiên sinh mang theo một người tới, hình như đang nói chuyện mỗ than.”

Lý Minh Doãn vỗ về mái tóc nàng, chậm rãi nói: “Sắp được xem trò hay rồi.”

Lâm Lan giật mình, ngồi thẳng dậy, hưng phấn nhìn hắn: “Nói như vậy, chàng đã động thủ?”

Lý Minh Doãn im lặng nhìn nàng, cười ý vị sâu xa.

“Vạn nhất mục phù thủy không mắc mưu thì làm sao bây giờ?” Lâm Lan có chút lo lắng.”

“Con tàu cướp biển này, mục ta không muốn lên thì sẽ có người túm mục ta lên.” Lý Minh Doãn tràn đầy tự tin mà nói.

Đêm đó Tôn tiên sinh tới phòng Hàn Thu Nguyệt.

“Bằng hữu tiểu nhân nói, trên tay hắn đang có một khoản tiền nhân rồi, cho phu nhân mượn hắn có thể kiếm chút lời, hai mươi vạn lượng bạc,... tiền lãi thì một tháng sáu ngàn lượng, đây là cho phu nhân mượn, còn nếu là người khác, tiền lãi ít nhất cũng là số này.” Tôn tiên sinh giơ một ngón trỏ lên.

* Chỗ này đại khái là mượn thì 6 ngàn lượng/tháng, người khác thì 1 vạn lượng/ tháng. 10 ngàn = 1 vạn

Hàn Thu Nguyệt nhanh chóng tính toán, nếu là nửa năm hoàn vốn, chỉ mất ba vạn sáu ngàn tiền lãi, một năm thì cùng lắm là bảy vạn hai ngàn lượng, tiền lời từ mấy cửa hàng là đủ trả tiền lại, vấn đề tiền lãi coi như không có gì đáng lo.

Khuong mama một bên nghe mà tim đập thình thịch, tiền lãi này quá độc ác rồi còn gì, còn nói là lãi thấp, chỉ hơn một năm là vượt tiền vốn rồi. Khuong mama thấp thỏm nhìn phu nhân.

“Đã chắc chắn chưa? Liệu có đổi ý không?” Hàn Thu Nguyệt trầm giọng nói.

Tôn tiên sinh nói: “Chuyện này nếu làm thì sẽ viết giấy biên nhận, giấy trắng mực đen, không có gì thay đổi, bất quá phải nhanh chóng, bởi vì cũng đã có người tới cửa mượn bạc, hiện tại trong kinh thành những người muốn mở mỏ than không ít.”

Mí mắt Hàn Thu Nguyệt giật giật, ngẫm nghĩ hồi lâu, ánh mắt kiên quyết: “Ngày mai mời Cổ tiên sinh quá phủ một chuyến.”

Tôn tiên sinh mừng thầm, chuyện này thành công rồi, vội nói: “Vâng, tiểu nhân lập tức đi hẹn.”

Tôn tiên sinh vui mừng rời đi, một đường tính toán, sau khi chuyện này thành công thì hẳn sẽ có lợi vô cùng, sau này không cần làm thuê cho kẻ khác nữa, tự mình mở một phần sản nghiệp, đủ ăn cả đời.

Chương 130 – Có dụng ý khác

Ngày hôm nay Ngân Liễu và Như Ý theo hầu nhị thiếu phu nhân ra ngoài, Bạch Huệ làm xong bốn phận hằng ngày liền ở trong phòng thuê thùa may vá.

Trong phòng đốt lò sưởi ấm áp, hôm nay Cẩm Tú cũng rảnh rỗi, chạy tới giúp Bạch Huệ thêu thùa.

Gấm vóc màu xanh đen, khâu một lượt da lạc đà mượn mịn bên trong, rất

âm áp.

“Bạch Huệ tử, ta nói nha, trong số những nha hoàn chúng ta, tử là khéo tay nhất.” Cẩm Tú hâm mộ nói.

Miệng Bạch Huệ nở nụ cười khỏ, khéo tay có ích lợi gì? Nàng giúp thiếu gia làm áo bông, làm giấy, làm vớ, mỗi lần thiếu gia mặc vào đều... cảm ơn phu nhân.

Nhị thiếu phu nhân nói: “Là Bạch Huệ làm, cảm ơn ta làm chi?”

Nhưng thiếu gia chỉ nhìn nhị thiếu phu nhân cười, ánh mắt nhu tình, phảng phất như trên thế giới này chỉ có nhị thiếu phu nhân mới xứng đáng được thiếu gia yêu thương... Nàng ảm đạm rời đi, thiếu gia vẫn không hay biết.

Rất nhiều năm trước, nhưng không phải bộ dạng này, khi đó, nhị thiếu gia nói... trong phòng này có Tử Mặc cùng người, ta an tâm. Tâm Bạch Huệ đau đớn như bị kim châm.

“Ta nghe nói, xuân sang, trong phủ chuẩn bị cho một nhóm nha hoàn đến tuổi xuất phủ hoặc là tìm người phù hợp...” Cẩm Tú không chú ý tới ánh mắt ưu thương của Bạch Huệ, ngồi nghịch lông lạc đà.

Bạch Huệ đột nhiên tỉnh người, giọng nói kinh hoàng: “Thật không?”

“Ta nghe bên Thúy Chi nói, Thúy Chi nghe được từ tử tử cô ta, chắc là sự thật, hơn nữa còn cả đám nha hoàn, mama không được việc cũng cho đi cả.”

Bạch Huệ bất an, sang năm nàng hai mươi rồi, vẫn tự bán người của nàng là bán đứt, cả đời là nô tài Lý gia, tự nhiên sẽ không đuôi về nhà, nàng cũng không có nhà mà về, như vậy khả năng nhất là tìm người để gả đi, tìm một gã sai vặt ngoại viện hoặc là kẻ hầu trong phủ.

“Ta đây thì không biết thế nào?” Bạch Huệ thất thần, ảm đạm nói.

Cẩm Tú lúc này mới nhớ tới Bạch Huệ cũng đã đến tuổi, trêu ghẹo: “Bạch Huệ tử lo lắng cái gì, nhị thiếu phu nhân chắc chắn không bạc đãi tử đâu.:

Như thế nào mới là không bạc đãi? Nhị thiếu phu nhân cùng nhị thiếu gia tình cảm nồng cháy, trong mắt nào có lưu tâm người bên cạnh là nàng, nàng

còn có con đường nào nữa? Từ lúc nàng vào Lạc Hà trai là đã nghĩ sẽ không có ngày rời đi, nàng rất có lòng tin, bởi vì ám hiệu của Diệp phu nhân quá rõ ràng, sau này sẽ cho nàng làm hầu nữ, bởi vì nhị thiếu gia, nàng đã chờ đợi, nhưng là, phu nhân đi, nhị thiếu phu nhân tới, hết thầy đã thay đổi.

“Ta nói này, Bạch Huệ tử đem hết tâm tư mình đặt vào chiếc áo cho nhị thiếu gia rồi này.” Cẩm Tú cười ha ha nói.

Bạch Huệ lúng túng: “Nha đầu chết tiệt, để ta dán miệng muội vào, nói nhảm.”

Cẩm Tú cười nói: “Sao là nói nhảm? Đại thiếu gia chẳng phải là muốn Lục Ý tử làm hầu nữ sao, trong viện ta, trừ Bạch Huệ tử, ai có thể có tư cách này?”

Lục Ý làm hầu nữ là chuyện không lâu trước đó, là đại thiếu phu nhân cho nói ra, để chế trụ tâm tư đại thiếu gia. Nhưng nhị thiếu phu nhân căn bản không phải làm như vậy, trong lòng nhị thiếu gia chỉ có nhị thiếu phu nhân, rồi lại nói, mặc dù nhị thiếu phu nhân có lòng chọn cho nhị thiếu gia một nha đầu hầu nữ thì cũng sẽ không chọn đến nàng, nếu không phải Ngọc Dung thì sẽ là Ngân Liễu, hai người đó là nhị thiếu phu nhân mang đến, rất được lòng nhị thiếu phu nhân.

Sắc mặt Bạch Huệ trầm xuống, nghiêm túc nói: “Lời không cần thiết thì đừng nói, cẩn thận nhị thiếu phu nhân nghe được mất hứng, chủ tử có tính toán của chủ tử, thân làm nha hoàn như chúng ta không thể suy đoán tâm tư chủ tử.”

Cẩm Tú le lưỡi: “Ta chỉ là không muốn Bạch Huệ tử rời đi thôi mà.”

Ngoài phòng, Ngọc Dung định tới mượn mấy thứ lẳng lẳng xoay người rời đi. Lời nói của Bạch Huệ rất có chừng mực nhưng tâm tư Bạch Huệ, trong viện này, ai mà không biết rõ? Đây không phải là lo lắng nhị thiếu phu nhân có đáp ứng không mà căn bản là nhị thiếu gia không có loại tâm tư này, cho tới giờ nhị thiếu gia chưa từng để mắt tới Bạch Huệ. Xem ra phải nhắc nhở nhị thiếu phu nhân một tiếng, không nên quá chú tâm vào chuyện ở tiệm thuốc, phải an trí người trong viện tốt trước đã.

Hôm nay Lý Minh Doãn cô ý trở về phủ sớm, muốn biết Lâm Lan đi gặp bên cung ứng dược liệu thế nào. Nhưng về Lạc Hà trai, Vân Anh nói, nhị thiếu phu nhân vẫn chưa về.

Lý Minh Doãn liền định đi Dật Hương Cư, Đông Tử cười nói: “Nhị thiếu phu nhân hẹn giờ cơm trưa, tới giờ chắc là xong rồi, sợ là bận rộn đi chuyện khác, không bằng nhị thiếu gia ngồi ở nhà một lúc thì chắc nhị thiếu phu nhân cũng về.”

Lý Minh Doãn nghĩ nghĩ, cảm thấy Đông Tử nói có lý liền trở về phòng chờ đợi.

Bạch Huệ nghe nói nhị thiếu gia trở về, vội vàng đi qua hầu hạ, lại thấy Ngọc Dung đã hầu hạ rồi, đang chuẩn bị cho nhị thiếu gia thay y phục. Bạch Huệ vội nói: “Ngọc Dung, để ta, cô vào châm trà đi, nhị thiếu gia mấy hôm nay nóng trong người, đừng châm Bích Loa Xuân, đổi là trà hoa cúc.” Vừa nói vừa giúp nhị thiếu gia cởi đai lưng, giúp hắn thay quan phục ra.

Ngọc Dung nghiêm mặt, nhìn Bạch Huệ khéo léo cởi đai lưng cho nhị thiếu gia, trong lòng dâng lên một cỗ tư vị không thoải mái, chỉ cần không có nhị thiếu phu nhân ở đây, Bạch Huệ nghiêm nhiên trở thành người đặc ý bên nhị thiếu gia.

“Nhanh đi đi.” Bạch Huệ thấy Ngọc Dung im lặng thì ôn tồn thúc giục.

Ngọc Dung chớp mắt, bước nhanh ra ngoài.

Bạch Huệ nhìn Ngọc Dung đi dụi dụi cười một tích, tay cầm lấy áo bông, thuận thục mặc vào cho nhị thiếu gia. Tay khẽ vuốt ve nhẹ trên mỗi nếp nhỏ trên áo.

(Có cảm giác anh Doãn như con nít phải nhờ người lớn mặc áo vậy. Hừ.)

“Nhị thiếu gia, tóc bị rơi một chút rồi ạ, để nô tỳ giúp nhị thiếu gia chải lại.”

Lý Minh Doãn không nói gì, tỏ vẻ đồng ý, cũng không cảm thấy có gì bất ổn, ngày thường Bạch Huệ vẫn luôn tỉ mỉ chu đáo như vậy.

Ngọc Dung bưng trà tới thì thấy Bạch Huệ đang chải đầu cho nhị thiếu gia, trong lòng buồn bực, đầu tóc nhị thiếu gia vẫn chỉnh tề, sao phải chải lại? Vì nghe được những lời lúc trước, giờ Ngọc Dung thấy Bạch Huệ làm bất cứ điều gì cũng cảm thấy Bạch Huệ có dụng ý khác.

“Nhị thiếu phu nhân ra ngoài vào giờ nào?” Lý Minh Doãn bưng trà khẽ nhấp một ngụm, hỏi.

“Nhị thiếu phu nhân tới buổi trưa mới ra cửa, vốn định ra ngoài sớm nhưng đại thiếu phu nhân không khỏe nên qua bên đó một chút.” Bạch Huệ vừa chải đầu vừa đáp.

Lý Minh Doãn khẽ nhíu mày, Nhược Nghiên lại không thoải mái? Một tháng này đã mời Lâm Lan qua đó vài lần rồi.

“Có nói bị bệnh gì không?” Lý Minh Doãn tùy miệng hỏi.

“Cái này... nô tỳ không biết, nhị thiếu phu nhân chưa nói.” Bạch Huệ búi tóc lên rồi dùng một dây gấm xanh thắt lại, một búi tóc ở chính giữa đầu, không cao không thấp, ngay cả nhị thiếu phu nhân đều nói, tóc nhị thiếu gia chỉ có Bạch Huệ búi là đẹp nhất, Bạch Huệ cảm thán trong lòng, nếu có thể búi tóc cho nhị thiếu gia cả đời thì đã tốt lắm rồi.

“Ta đọc sách một chút, các người lui ra đi.” Lý Minh Doãn đặt chén trà xuống.

Bạch Huệ vội vàng đi lấy cuốn sách nhị thiếu gia đọc dở đặt nhẹ lên án kỷ, sau đó ôn nhu hỏi: “Hôm nay phòng bếp làm cháo quế bát bảo, nhị thiếu gia có muốn lót dạ một chén không?”

Bạch Huệ hỏi như vậy Lý Minh Doãn mới cảm giác đói bụng lắm rồi, hôm nay hẳn dùng bữa cùng Hoàng Thượng, một bữa cơm thịnh soạn như vậy chỉ nhìn đã no rồi, không ăn được nhiều lắm.

“Cũng được.”

Trên mặt Bạch Huệ nở nụ cười vui vẻ: “Nô tỳ đi bưng tới cho nhị thiếu gia.”

Ngọc Dung nhìn Bạch Huệ vui vẻ rồi đi, sắc mặt trầm xuống vài phần.

Giờ phút này Lâm Lan đang ngồi xe ngựa về nhà, chuyện thương nghị thu mua dược liệu vô cùng thuận lợi, giá cả vừa phải, không bởi vì nàng mới mở cửa hàng mà rao giá trên trời, mấu chốt là nàng được đảm bảo cung cấp đầy đủ dược liệu, đúng thời hạn, đúng chỗ. Một bữa cơm giải quyết xong một việc đại sự, vốn định sớm về phủ nhưng ra ngoài Dật Hương Cư thì đụng phải một người, chính là người lần trước gặp khi đi làm đại phu rong trên đường, vị đại phu trẻ tuổi nọ. Tinh tế thấy những người cung ứng dược liệu kia hết sức khách khí với người này, mở miệng một tiếng là tung hô,

nàng lặng lẽ hỏi một người mới biết hẳn là thiếu gia Đức Nhân Đường, danh chấn kinh thành, thiếu niên y học tài hoa – Hoa Văn Bách.

Hoa Văn Bách có mặt ở chỗ này, mục đích là gì Lâm Lan có thể đoán được. Trong kinh thành chỉ chốc lát có một nhà mở tiệm thuốc lớn, hơn nữa lại gần Đức Nhân Đường, là thiếu gia Đức Nhân Đường, nhất định phải tới quan tâm một chút.

Hoa Văn Bách nhìn thấy nàng, có chút kinh ngạc: “Thì ra là hiền đệ.”

Quên nói, hôm nay Lâm Lan giả trang nam tử, đại diện cho nhị thiếu phu nhân Lý phủ đi thương lượng chuyện quan trọng.

“Vâng đúng vậy, thật là có duyên.” Lâm Lan cười miễn cưỡng nói.

Hoa Văn Bách nói: “Mời không bằng vô tình gặp được, không bằng cùng uống một chén đi.”

Lòng dạ Lâm Lan biết rõ, Hoa Văn Bách muốn thăm dò tin tức từ nàng, mà nàng thì rất có hứng thú với Đức Nhân Đường, vì vậy nàng cho lão Ngô về trước, để cho bọn Ngân Liễu đứng ở dưới cửa hàng đợi mình, chỉ đem theo Văn Sơn.

Hai người đến một quán trà gần đó uống trà. Vốn định thăm dò chút ít về tin tức A Giao, không ngờ hai người càng hàn huyên lại càng hợp ý, từ chuyện y thuật của nhị thiếu phu nhân tới những phương pháp trị liệu, tất cả mọi chuyện về y thuật đều được đem ra trò chuyện. Lâm Lan đã lâu chưa cùng nhân sĩ trong nghề thảo luận, càng nói càng hăng say. Thoáng một cái đã qua hai canh giờ mà vẫn chưa thỏa mãn.

“Nhị thiếu phu nhân nhà ta vẫn còn chờ ta về thông báo kết quả, xin cáo từ.” Lâm Lan xem trời không còn sớm, vội vàng cáo từ.

Hôm nay Hoa Văn Bách cũng rất cao hứng, vốn chỉ là nghĩ đến xem thử thời vận, xem vị nhị thiếu phu nhân lý gia trong truyền thuyết thế nào, không nghĩ lại gặp được tiểu huynh đệ, trò chuyện với nhau thật vui, xem ra vận khí không tệ, liền nói: “Ta và đệ nhất kiến như cố*, chỉ hận gặp nhau quá muộn, hi vọng ngày khác có thể gặp lại, hoan nghênh đệ tới Đức Nhân Đường làm khách, muốn giúp đỡ gì xin cứ nói với vi huynh, vi huynh nhất định giúp đỡ.”

*Nhất kiến như cố: vừa gặp như đã quen thân.

Ấn tượng lần trước của Lâm Lan về Hoa Văn Bách không tệ, biết hẳn là người phúc hậu, quả nhiên nhân tâm nhân thuật, bất quá tiệm thuốc của nàng khai trương, nhất định có ảnh hưởng tới việc làm ăn của Đức Nhân Đường, hơn nữa nàng còn muốn đoạt tư cách cống nạp A Giao, vẫn nghe đồng hành là oan gia, làm sao hẳn lại không có chút đề phòng?

Nhìn nàng bối rối, Hoa Văn Bách cười nhạt, ánh mắt chân thành, ngôn ngữ thành khẩn: “Lâm Phong hiền đệ không phải khó xử, nếu kê đơn bốc thuốc đơn thuần thì cửa hàng sẽ vì lợi ích của cửa hàng, nhưng vi huynh không nói về chuyện tới, hiền đệ không giống như thế, đệ và nhị thiếu phu nhân nhà đệ có chân tài thực học, cõi đời này có thể gặp được một vị lương y như hai người là để hàn huyên, để có thể cứu giúp nhiều người, vi huynh vui mừng còn chưa kịp ấy chứ.”

Lâm Lan có chút xấu hổ, cõi đời này vẫn còn có người quang minh lỗi lạc, hành sự không vụ lợi, tử như sư phụ của nàng – Hồ đại phu, tử như vị công tử trước mắt này...

Chương 131 – Nhất cử lưỡng tiện

Ngồi trên xe ngựa, Lâm Lan đổi lại trang phục nữ, tới Lý phủ, trước khi vào cửa, Văn Sơn chân chừ hỏi: “Nhị thiếu phu nhân, nếu nhị thiếu gia hỏi...” Mặc dù nhị thiếu phu nhân cùng người kia chỉ uống trà hàn huyên y thuật, nhưng mà ngồi liền những hai canh giờ, nói chuyện vô cùng cao hứng, nhị thiếu gia mà biết có lẽ sẽ không thoải mái.

Lâm Lan quay đầu nhìn Văn Sơn, Văn Sơn chột dạ cúi đầu.

“Ta sẽ nói với chàng.” Lâm Lan khẽ mỉm cười đi vào. Văn Sơn rất tốt, có năng lực, rất cơ trí cũng rất trung thành. Nhưng Lâm Lan biết chủ nhân trong lòng của Văn Sơn chỉ có một người là nhị thiếu gia của hắn, chỉ cần không tổn hại đến lợi ích của nhị thiếu gia thì sẽ sẽ nghe theo lệnh nàng. Nhưng mà làm sao nàng có thể làm ra chuyện tổn hại tới lợi ích của Minh Doãn được? Chàng là trợng phu chân chính của nàng, là người nàng thích. Tại sao nàng có thể hàn huyên lâu như vậy ư? Bọn họ yêu thích y thuật, thảo luận với nhau quang minh chính đại, không sợ phải nói cho Lý Minh Doãn, tin tưởng chàng không phải là người không biết nói đạo lý, chỉ biết ghen tuông nhỏ nhặt.

Trở lại Lạc Hà trai, Lâm Lan mới biết được hôm nay Lý Minh Doãn trở về sớm, vốn đợi nàng ở trong phòng nhưng vừa rồi lão gia có gọi đi, có dặn lại rằng, nếu nàng về thì đi thẳng tới Triều Huy đường thỉnh an.

Lâm Lan rửa mặt xong, Ngọc Dung bung cháo quế Bát Bảo tới: “Bên ngoài lạnh lẽo, nhị thiếu phu nhân uống chén cháo cho ấm bụng, vị thơm mà không nồng, nhị thiếu gia cũng uống một chén rồi.”

Lâm Lan đã uống một bụng nước trà ở bên ngoài, bụng trướng, không thấy ngon miệng, liền nói: “Cứ đặt đó đã, ta không đói.” Tiện đà soi gương chỉnh lại đầu tóc.

Từ trong gương nhìn thấy Ngọc Dung định nói lại thôi, hết như vẽ mặt vừa rồi của Văn Sơn.

“Có chuyện gì không?” Lâm Lan hỏi.

“Nhị thiếu phu nhân, nghe nói xuân sang, phu nhân chuẩn bị đuổi một số nha hoàn đến tuổi xuất phủ hoặc là phối hôn.” Ngọc Dung nhỏ giọng nói.

“Vậy thì sao? Các em vẫn đang theo ta mà.” Lâm Lan không suy nghĩ nói.

“Nô tỳ vẫn chưa đến tuổi mà, cho dù đến thì cũng tin tưởng nhị thiếu phu nhân sẽ làm chủ cho tui nô tỳ, nhưng đây chỉ là ý nghĩ của riêng nô tỳ, người khác nghĩ thế nào không biết được, vạn nhất có người nóng nảy...” Ngọc Dung lấp lửng nói.

Lâm Lan rùng mình, lập tức gạt những suy nghĩ về cửa hàng sang một bên, chiếc lược trong tay vẫn còn nguyên vị trí trên tóc mái, chậm rãi nói: “Chuyện này ta có để trong lòng, em để ý một chút, đừng làm rộn ra chuyện không vui.”

Ngọc Dung thấy nhị thiếu phu nhân hiểu ý mình, trong lòng thả lỏng, cười nói: “Nô tỳ biết ạ.”

Lâm Lan đi đến Triều Huy đường, Minh Doãn đã ở đây rồi, nhìn thấy nàng tới, ánh mắt hần vồn lãnh đạm đột nhiên lóe lên nhu tình.

Lâm Lan hiểu ý khẽ mỉm cười, tiến lên hành lễ lão thái thái cùng vợ chồng Lý Kính Hiền.

“Đứng lên đi, nghe nói hôm nay cô ra khỏi cửa.” Khẩu khí lão thái thái nhàn nhạt, vẻ mặt nghiêm túc lộ ra một tia bất mãn.

Gần đây tần suất ra cửa hơi nhiều, lão thái thái có ý kiến là bình thường, dù gì đây cũng là cổ đại, nữ nhân không thể tùy tiện ra cửa, nhưng nàng là đại phu, làm đại phu sao có thể không ra khỏi cửa? Nàng một mực suy nghĩ lúc nào nên nói chuyện mở cửa hàng thuốc thì Minh Doãn nói chuyện này để hấn lo... Lâm Lan nhìn Lý Minh Doãn, chỉ thấy Minh Doãn khẽ gật đầu với nàng. Lâm Lan hiểu ý, xem ra đã làm xong công tác tư tưởng phía lão già rồi.

“Thưa bà nội, cháu dâu vẫn muốn mở một cửa tiệm thuốc, trước đó vài ngày, cậu cả giúp đỡ xem xét một gian cửa hiệu mặt tiền, cháu dâu đi xem, khu vực không tệ, giá tiền cũng hợp lý liền muốn để mở một tiệm thuốc, mấy ngày nay đang bận rộn chuyện này ạ.” Lâm Lan không nói cửa hiệu mặt tiền là quà cậu cả đưa, thứ nhất sợ lão già kia mất hứng, hiện tại lão rất ghét Diệp gia lấy lòng Minh Doãn, thứ hai, cũng sợ mụ phù thủy trông mà thêm, lại mưu tính. Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Lão thái thái trầm ngâm ngó chừng Lâm Lan, vẻ mặt càng thêm không vui, nghiêm nghị nói: “Chuẩn mực đạo đức của nữ nhân là không nên xuất đầu lộ diện, thân là gái có chồng thì phải ở nhà giúp chồng dạy con làm trọng.”

Hàn Thu Nguyệt không phát biểu ý kiến, dù sao Lâm Lan mở cửa tiệm vừa không hỏi mượn cửa hiệu mặt tiền vừa hay Lâm Lan bận rộn thì càng tốt, sẽ không làm phiền tâm tư mụ ta.

Cũng biết lão thái thái sẽ phản đối nhưng lúc này tốt nhất nàng không nên mở miệng, để cho Minh Doãn nói, vì vậy Lâm Lan cúi đầu im lặng.

“Ta cảm thấy rất tốt, Lâm Lan vốn là đại phu, đã có chút danh tiếng ở kinh thành, lần trước, Ngu đại nhân Lễ bộ liên tục nói cảm ơn với ta, nói là may có Bảo Ninh Hoàn của Lâm Lan mà Lục tiểu tử nhà ông ấy yên bụng, không còn gì đáng lo. Thân là nữ nhân, giúp chồng dạy con cố nhiên là trọng yếu, nhưng nếu có thể lợi dụng được công việc mình thành thạo thì vừa có thể hành y cứu giúp nhiều người, vừa có thể kết giao nhiều người khác, cũng có lợi cho con đường làm quan của Minh Doãn, nhất cử lưỡng tiện.” Lý Kính Hiền chậm rãi nói.

Lâm Lan vốn đợi Lý Minh Doãn mở miệng, không ngờ lại là Lý Kính

Hiền lên tiếng, nghe được lão già nói một phen thông tình đạt lý, đúng tâm ý nàng. Xem ra Minh Doãn công tác tư tưởng rất tốt.

Lão thái thái suy nghĩ lời của con, thử nghĩ một lúc cũng thấy có đạo lý, nhưng là để Lâm Lan xuất đầu lộ diện bên ngoài, trong lòng vẫn có điểm không thoải mái, hờ hững nói: “Cha chồng cô đã tán thành, bà già ta cũng không còn gì để nói, nhưng đừng có quên hoàn thành bổn phận của mình.”

Lâm Lan mừng rỡ, vội vã hành lễ với lão thái thái, cười nói: “Đa tạ bà nội thành toàn.” Dĩ nhiên cũng không quên cảm ơn Lý Kính Hiền: “Đa tạ phụ thân thành toàn.”

Hàn Thu Nguyệt vốn khoanh tay đứng nhìn, chờ bọn họ tranh luận đưa ra kết quả thì mục mới lên tiếng, không nghĩ tới Lâm Lan tạ ơn nhanh như vậy, căn bản không cho mục ta cơ hội tỏ thái độ, trực tiếp bỏ qua mẹ chồng là mục. Trong lòng Hàn Thu Nguyệt cực kỳ khó chịu.

Lý Kính Hiền cười ha ha nói: “Khai mở là chuyện tốt, nếu thiếu tiền vốn thì con cứ nói, thiếu bao nhiêu nhà giúp bấy nhiêu.”

Mắt Lâm Lan cơ hồ rớt ra, cha già đổi tính sao? Cho tiền ư? Nhưng mà... Lý Minh Doãn lắc đầu.

Lâm Lan cảnh giác nhìn hướng mục phù thủy, chỉ thấy mặt mục ta đen sì, nhất thời nhớ tới, mục phù thủy đã tắt tay đầu tư mở than rồi, đem tất cả của để dành ra đầu tư, thậm chí còn là mượn tiền lãi cao, lấy tiền đâu phụ nàng? Thật muốn chọc tức mục ta, nhưng mục ta hoàn toàn có thể không biết xấu hổ mà nói Lý gia sẽ giúp chuyện tiệm thuốc... Tới lúc đó lời lẽ đều phải qua tay mục, sợ là được không bù nổi mất.

Lâm Lan bình tĩnh cười nói: “Đa tạ phụ thân quan tâm, con dâu đã nghĩ rồi ạ, trước hết mở tiệm thuốc nhỏ, đợi kiếm được bạc mới từ từ mở rộng quy mô, cho nên, cửa tiệm cũng không cần nhiều vốn, tự chúng con góp là đủ ạ.”

Một bên chân mày Lý Minh Doãn giãn ra, nhàn nhã uống trà. Hắn và Lâm Lan có một loại ăn ý thâm lặng, một ánh mắt, một cái nhíu mày, một nụ cười mỉm đủ để đối phương hiểu được tâm ý của mình, loại cảm giác tâm linh tương thông thật sự rất hay.

Hàn Thu Nguyệt thầm thở phào nhẹ nhõm, hiện tại mục ta chẳng còn chút

tiền nhân rồi nào, mục giầu giếm chuyện kia nên lão gia vốn không hề biết gì, tự nhiên lại tùy tiện đồng ý với Lâm Lan, vạn nhất Lâm Lan dùng công phu sư tử ngoạn, mục đi đâu mượn tiền? Chẳng lẽ đi đòi lại tiền đầu tư mở cho Lâm Lan mở cửa hàng? Chẳng phải mục lỗ chết sao, may là Lâm Lan thức thời.

“Ừ, từng bước từng bước, đóng vững đánh chắc, rất tốt, tóm lại, có chỗ khó thì hãy nói với mọi người trong nhà, đều là người một nhà, không nên khách khí.” Hôm nay Lý Kính Hiền thể hiện vai trò ông bố trong gia đình thật xuất sắc, hiện tại Hoàng Thượng càng lúc càng coi trọng Minh Doãn, lão đã nghe ngóng được, sang xuân, Hoàng Thượng chuẩn bị thăng quan cho Minh Doãn, mà Minh Doãn càng ngày càng kính trọng phụ thân là hẳn, chuyện gì cũng thương lượng cùng hẳn, thành thật với nhau, quan hệ phụ tử được cải thiện rất nhiều, Lý Kính Hiền rất vui mừng, rốt cuộc là phụ tử liên tâm, máu mủ tình thâm thật là thần kỳ.

Hàn Thu Nguyệt cuối cùng tìm được cơ hội nói chen vào, phụ họa: “Lão gia nói rất đúng, có chỗ khó nhất định phải nói với cả nhà.”

Trong lòng Lâm Lan cười lạnh, người đang khó hiện tại là mục phù thủy, hơn nữa càng ngày càng có nhiều khó xử, bổn nhị thiếu phu nhân ta tài chính đầy đủ, cuộc sống khá hơn mục nhiều.

“Minh Tắc, thân thể vợ cháu khá hơn chút nào chưa?” Lão thái thái không muốn tiếp tục đề tài này, liếc thấy Minh Tắc lúng ta lúng túng ngồi một bên lạc lõng liền hỏi hẳn.

Minh Tắc thình lình bị điếm đến tên, giật mình một cái, vội vàng trả lời: “Khá hơn chút rồi ạ, có điều thân thể không có chút sức lực nào, không muốn ăn gì cả.”

Lão thái thái thở dài một cái, nhìn Lâm Lan: “Lâm Lan, qua xem Nhược Nghiên xem rốt cuộc bị bệnh gì?”

Lâm Lan tự nhủ trong lòng, đương nhiên là tâm bệnh, lão công cạnh nàng ra ngoài ăn vụng, thiếu chút nữa mang theo dã chủng trở về, bất kỳ người phụ nữ nào gặp tình huống này cũng tức giận, đúng là một bó hoa nhài cắm bãi cứt trâu, Đinh Nhược Nghiên đương nhiên uất ức muốn chết rồi.

“Cháu dâu đã xem tình hình đại tẩu, là khí huyết chưa đầy, tính khí có chút mất cân đối, dùng thuốc từ từ điều trị rồi sẽ tốt thôi.” Lâm Lan phúc hậu

giúp Đinh Nhược Nghiêן che giấu, trong lòng thâm thông cảm với Nhược Nghiêן.

Hàn Thu Nguyệt cũng nói: “Ta đã hỏi nha đầu bên cạnh con bé, nói là trước đây mùa đông con bé cũng không thoải mái lắm, không muốn ăn gì, tới mùa xuân, khí trời ấm áp sẽ đỡ hơn.”

Thật ra thì trong lòng lão thái thái hiểu được, Nhược Nghiêן gặp phải sự kiện kia khó mà buông bỏ xuống được, liền giáo dục Minh Tắc mấy lời thâm thía: “Minh Tắc, cháu phải quan tâm Nhược Nghiêן nhiều hơn nữa, rảnh rỗi thì trò chuyện với con bé hoặc là đưa nó ra ngoài đi dạo một chút.”

Minh Tắc vội vàng vâng dạ, trong lòng có đấng nói không ra lời, hiện tại Nhược Nghiêן không muốn nói chuyện với hấn, không để ý tới hấn, hấn làm sao an ủi?

Lý Kính Hiền không cam lòng thêm một câu: “Đừng chỉ biết nói miệng, phải thật lòng.”

Minh Tắc vội đứng lên, cúi đầu hoảng sợ nói: “Nhi tử nhớ kĩ.”

Lý Kính Hiền vỗ vai hấn một cái: “Cha đã an bài người đề cử con tham gia khảo thí, con nhớ chuẩn bị cho tốt, đừng làm ta thêm mất mặt.”

Mặt Lý Minh Tắc như gặm quả mướp đắng. Lại thi?

Hàn Thu Nguyệt vui mừng nói: “Minh Tắc à, đây chính là một cơ hội tốt, con cố gắng mà nắm lấy.” Hàn Thu Nguyệt nhìn ánh mắt lão gia nhu hòa, xem ra lão gia vẫn nhớ Minh Tắc, rốt cuộc là máu mủ, lòng bàn tay hay mu bàn tay cũng là thịt.

Nhìn bộ dạng khốn khổ của Minh Tắc, Lâm Lan suýt phì cười, đồng chí Lý Minh Doãn như bảo bối tâm can của lão Lý Kính Hiền, khó trách lão càng ngày càng thích Minh Doãn.

Nhìn sang phía Minh Doãn, nho nhã trầm tĩnh, ung dung tự tại, hai bên so với nhau, quả thực một trời một vực.

Chương 132 - Thuận lòng mẹ chồng

Sau giờ cơm tối, Lý Kính Hiền gọi hai nhi tử tới thư phòng, Lâm Lan không thể làm gì khác là phụng bồi mụ phù thủy cùng lão thái thái uống trà nói chuyện phiếm.

Minh Châu cùng Du Liên tay trong tay tới thỉnh an.

Đại bá mẫu đã về nhà chuẩn bị đón năm mới, Du Liên lưu lại, cả ngày rịt một chỗ với Minh Châu, hết như con thiêu thân, Lâm Lan tạm thời không để ý cô ta.

Đề tài hôm nay là chuyện chuẩn bị nghi lễ đón mừng năm mới.

Mụ phù thủy rất kính cẩn, tỏ vẻ hết thảy đều nghe theo ý tứ lão thái thái.

Lâm Lan yên lặng: Đoán chừng là mụ phù thủy biết lão thái thái quen tiết kiệm, cố ý hỏi ý tứ lão thái thái để tiết kiệm chút chi tiêu, theo lý thuyết đáng ra đây là năm đầu tiên lão thái thái đón năm mới ở Lý gia, theo lý mà nói nên làm náo nhiệt, mụ phù thủy lại một mực nghe theo tâm ý của lão thái thái, vừa nâng cao danh tiếng hiếu thuận của mụ lại vừa có thể giảm bớt kinh tế đang khó khăn.

Lão thái thái nói: "Những chuyện này cứ theo ý con mà làm là được, đây là kinh thành, không thể áp dụng được những thứ ở nông thôn, mọi người ăn một bữa cơm, xem diễn kịch, náo nhiệt một chút là được."

Quả bóng bị đẩy lại, mụ phù thủy ngượng ngùng nói: "Con dâu xin nghe theo ý lão thái thái."

Minh Châu một bên đứng lên thì thầm: "Dì, con nghe nói năm nay thịnh hành đốt pháo, phủ chúng ta cũng nên đốt một chút cho náo nhiệt."

Sắc mặt mụ phù thủy xịu xuống, trợn mắt nhìn Minh Châu một cái, vừa lúc Minh Châu quay đầu sang nói chuyện với Du Liên không có tiếp thu được tin tức mẫu thân truyền đến, vẫn hờn hờ nói: "Du Liên, cô chưa nhìn qua pháo sáng nhỉ, đẹp lắm, bay lên cao ơi là cao ở giữa trời đêm, sau đó "đoàng" một tiếng, như hàng vạn đóa hoa nở rộ trên trời, thật là đẹp..."

Thời đại nay, pháo hoa thuộc về nhóm mặt hàng tiêu dùng hạng sang, đại đa số những nhà đốt pháo hoa đều là những nhà giàu có, vào những dịp đặc biệt thì đốt pháo hoa để phô trương, nhà bình thường khó mà mua được pháo hoa. Khó trách mụ phù thủy mất hứng.

“Cái đó có gì hay ho, chỉ đốt tiền thôi.” Thấy Minh Châu không nhìn ra ám hiệu của mình, Hàn Thu Nguyệt nhàn nhạt nói một câu.

Lão thái thái nghe Minh Châu nói vốn có chút động tâm nhưng vừa nghe thấy “đốt tiền” lại có chút đau lòng.

Lâm Lan mỉm cười nói: "Con nghe Minh Doãn nói, tết Nguyên Tiêu, trong hoàng cung có đốt pháo hoa, đến lúc đó các nơi trong thành đều có thể nhìn thấy, con nghĩ, nếu trong hoàng cung đốt pháo hoa rồi thì nhà chúng ta cũng không cần đốt nữa, không đoạt đi danh tiếng Hoàng Thượng."

Hàn Thu Nguyệt vội vàng nói: "Đúng vậy. chính là ý này, chuyện này ta cũng nghe lão gia nói, trong cung có bắn pháo hoa, ai dám tranh việc này."

Cuối cùng Lâm Lan cũng nói được lời làm cho mục hài lòng.

Lâm Lan yên lặng, ta giúp mục nhưng không phải vì muốn tốt cho mục, giúp mục giấu diếm vụ đầu tư mỏ than càng lâu thì tỷ lệ thành công kế hoạch của Minh Doãn càng cao.

“Đúng là không được.” Lão thái thái cũng mở miệng.

Minh Châu xị mặt mắt hửng, lườm Lâm Lan một cái. Oán thâm: cô là đồ nhiều chuyện.

"Hoàng thượng luôn luôn nêu cao tinh thần tiết kiệm, nếu không phải sang năm là đại thọ sáu mươi của Thái Hậu thì cũng sẽ không phô trương lãng phí." Lâm Lan làm như không thấy hành động vừa rồi của Minh Châu, một lòng phối hợp với mục phù thủy.

“Đúng đúng, năm trước lão gia cũng nói như vậy, cho nên những năm qua đều tận lực làm đơn giản...” Hàn Thu Nguyệt nói dối không chớp mắt.

Minh Châu không lĩnh hội được ý tứ của mẫu thân, lại cứ nghĩ mẫu thân bị Lâm Lan dắt mũi làm hỏng chuyện, liền phá: “Lễ mừng năm mới năm ngoái không phải phủ ta mời gánh hát nổi danh nhất kinh thành tới sao? Con nhớ năm trước mời về hát liền ba ngày ba đêm, năm ngoái thì mời hai gánh xiếc ảo thuật...”

Hàn Thu Nguyệt nổi giận, lạnh lùng nói: “Con thì biết cái gì? Bây giờ không giống ngày trước, hiện giờ dựng con thân là Hộ Bộ Thượng Thư, quyền cao chức trọng, đừng làm quan nhị biểu ca con đang rộng mở, bao

nhieu con mắt ngó chừng nhà chúng ta, chỉ mong sao nhà ta gặp chuyện gì không may đấy.” Thật là bị nha đầu kia chọc cho tức chết, mòi một gánh tuồng ngày xuân, một ngày hết năm trăm lượng bạc, đấy là năm trước, giờ không biết đã lên giá bao nhiêu, hiện tại mù làm gì có nhiều tiền như vậy mà đi mòi.

Minh Châu bị mẩu thân to tiếng, ủy khuất chu miệng, cúi đầu xoắn xoắn khăn tay, ảo tưởng khăn tay biến thành Lâm Lan, hận không thể bóp chết ngay tại chỗ.

Du Liên đồng tình giật nhẹ ống tay áo Minh Châu.

Lão thái thái chậm rãi nói: “Vẫn là không nên quá phô trương, tiết kiệm được thì tiết kiệm.”

Cuối cùng Hàn Thu Nguyệt cũng thở phào, kính cẩn nghe theo: “Lão thái thái nói rất đúng.” Có những lời này của lão thái thái, mù có thể có lý lẽ để nói chuyện với lão gia rồi.

Một cuộc thương lượng làm thỏa mãn tâm tư mù phù thủy, về mặt mù ta thoải mái vô cùng, thả lỏng đi về.

Từ Triều Huy đường đi ra ngoài, Minh Châu cố ý ngẩng đầu ưỡn ngực lôi kéo Du Liên đi qua mặt Lâm Lan, cố ý nói: “Rốt cuộc là từ nông thôn tới, nghèo quen...”

Lâm Lan biết Minh Châu châm chọc mình, nhìn sắc mặt Du Liên đang nắm tay Minh Châu hình như có chút lúng túng, nàng chỉ cười một tiếng, làm như không nghe thấy, kẻ danh bất chính, ngôn bất thuận biểu tiểu thư Lý Minh Châu không phải cũng từ nông thôn tới sao? Còn cả người cha không được phép gọi của cô, cũng là từ nông thôn tới chứ còn từ đâu? Mắng người khác cũng là tự phun nước bọt vào mặt mình.

Như Ý tới choàng áo cho nhị thiếu phu nhân, khuyên nhủ: “Nhị thiếu phu nhân đừng để ý lời cô ta, cô ta làm bộ tiểu thư còn chưa có đạt.”

Lâm Lan chỉnh lại nút thắt áo choàng, cười nói: “Cô ta thực cố gắng đóng vai tiểu thư của mình rồi.”

Như Ý vốn không ưa biểu tiểu thư, xem thường nói: “Cô ta không xứng, không tự nhìn xem mình vốn chẳng có thân phận gì.”

“Được rồi, đừng nói, trong lòng biết là được, cẩn thận tai vách mạch rừng.” Lâm Lan nói.

Lúc này Như Ý mới thôi nói, lẳng lặng đi sau nhị thiếu phu nhân dọc hành lang trở về.

Sắc trời tối mịt, gió lạnh thấu xương, có phải là sắp có tuyết không? Lâm Lan không khỏi bước nhanh hơn, muốn mau chóng về tới phòng nhỏ ấm áp kia của nàng.

Lâm Lan về phòng một lúc lâu mà Lý Minh Doãn vẫn chưa trở lại, nàng liền đi rửa mặt rồi trốn vào trong chăn. Tuy Ngân Liễu đã cho vào chăn một bình nước nóng nhưng chỉ ấm áp được một chỗ, có Minh Doãn thì khắp nơi mới ấm áp dễ chịu. Lâm Lan không khỏi oán giận, sao lão cha già nhiều lời thế, đã trẻ thế này còn không thả người về.

Vừa nghĩ tới, đã nghe thấy giọng nói đáng yêu phía ngoài của Bạch Huệ: “Nhị thiếu gia đã về rồi...”

Hôm nay nghe thanh âm này, cảm thấy đặc biệt ôn nhu uyển chuyển, vô cùng chói tai. Lâm Lan rầu rĩ thở dài, trời muốn đổ mưa, gái muốn lấy chồng, thật là muốn giữ không giữ được. Lâu nay, nàng không bao giờ cố ý ngăn trở Bạch Huệ tới gần Minh Doãn, là hi vọng tự Bạch Huệ hiểu được, nhị thiếu gia không thích cô ấy, càng sẽ không muốn cô ấy. Đáng tiếc, cô nàng không hiểu.

Nhấc chăn bông mềm mại lên, một luồng gió lạnh thổi tới, Lâm Lan rụt lại một chút thì thấy Lý Minh Doãn đi đến.

Lý Minh Doãn thấy Lâm Lan đã lên giường, cười cười: "Ta còn đi qua Triều Huy đường đón nàng."

Bạch Huệ theo vào tới giúp nhị thiếu gia cởi áo choàng.

“Hàn huyên vài câu rồi giải tán thôi.” Lâm Lan nhàn nhạt nói, nhìn Bạch Huệ vì Minh Doãn mà chăm chú cởi áo choàng rồi đai lưng, nàng rất muốn bò dậy đẩy Bạch Huệ ra nhưng phía ngoài lạnh quá, nhin.

(Chị thật không có tiền đồ.)

“Không còn sớm nữa, chàng mau đi rửa mặt, ngày mai còn phải dậy sớm.” Lâm Lan bình thản nói, coi như không quan tâm tới bộ dạng ân cần của Bạch Huệ.

Lý Minh Doãn mỉm cười: “Ta biết rồi.”

Vừa nói vừa đi tới phòng tắm, Ngọc Dung nói: “Nô tỳ hầu hạ nhị thiếu gia.” Để Bạch Huệ lưu lại phía ngoài.

Lâm Lan làm bộ ho hai tiếng: “Bạch Huệ, ta khát nước, em lấy cho ta chén nước mật ong.”

Bạch Huệ ngẩn ra chốc lát mới dạ một tiếng, đi ra ngoài.

Chương 133 - Tai họa

Nam nhân vừa lên giường đã ôm nàng vào ngực, cách một lớp vải có thể cảm giác được tay hắn hơi lạnh, chỉ nhẹ nhàng vỗ về bên ngoài áo nàng.

“Phụ thân gọi hai người có việc gì vậy? Nói lâu như thế...” Lâm Lan nhỏ giọng oán trách, lẩn qua lẩn lại trong lồng ngực hắn, tìm kiếm vị trí thoải mái.

“Đại ca về sớm, phụ thân lưu ta lại nói chút chuyện trong triều.” Lý Minh Doãn nhàn nhạt nói.

Lâm Lan nghe trong giọng nói của hắn có mấy phần bất đắc dĩ: “Có phải phụ thân đưa ra vấn đề khó khăn cho chàng?”

Lý Minh Doãn mỉm cười, hôn lên trán nàng một cái: “Nàng luôn nhạy cảm như thế.”

Bị nàng đoán trúng, Lâm Lan lo lắng hỏi: “Có thể giải quyết không?”

“Hiện giờ Tây Bắc, Tây Nam không an bình, Hoàng Thượng có toan tính điều Tứ Hoàng Tử đi Bình bộ...”

Lâm Lan kinh ngạc, trong triều nhiều võ tướng ủng hộ Tứ Hoàng Tử, nếu Hoàng Thượng điều Tứ Hoàng Tử đi Bình bộ, một khi chiến loạn nổi lên, Tứ Hoàng Tử có thể thuận lý thành chương nắm giữ quân quyền, đây đối với Thái Tử điện hạ mà nói, thật là một tin tức không tốt lành gì.

“Phụ thân nói thế nào?”

Ánh mắt Lý Minh Doãn trở nên u ám, thở nhẹ nói: “Phụ thân đã liên lạc với những văn thần khác, chuẩn bị đề cử Tam Hoàng Tử đi Binh bộ, đề nghị này nhất định là bị bác bỏ, nói câu công đạo, trong tất cả các Hoàng Tử, Tứ Hoàng Tử xuất chúng nhất, thật ra thì Hoàng Thượng cũng đã chuẩn bị xong thánh chỉ rồi.”

“Vậy chàng nói gì với phụ thân.”

Lý Minh Doãn lắc đầu, vẻ mặt hơi ngung trọng: “Thời điểm Hoàng Thượng thảo thánh chỉ, ta ở bên cạnh.”

Trong lòng Lâm Lan khẽ run lên, Hoàng Thượng biết rõ Lý Kính Hiền ở đảng của Thái Tử, chẳng lẽ Hoàng Thượng định dò xét Lý Minh Doãn sao?

Lâm Lan mấp máy môi, kiên quyết nói: "Minh Doãn, chàng nhất định phải để tinh thần thuần khiết."

Lý Minh Doãn lẳng lặng nhìn nàng, bỗng nhiên mỉm cười một cái: "Ta hiểu được lợi hại trong đó, chiến sự hết sức căng thẳng, Hoàng Thượng làm như vậy là để trấn an võ tướng trong triều, dù sao quốc gia gặp nạn thì vẫn là cần nhóm võ tướng vào sanh ra tử, cho nên, ta chỉ có thể khuyên phụ thân bỏ ý niệm trong đầu đi, lúc này kêu gào phản đối không hề có chút ích lợi nào cho Thái Tử, chỉ có thể khiến cho Hoàng Thượng cảm thấy Thái Tử vì tư lợi, không để ý đại cục."

Lâm Lan rất lo lắng: "Chỉ sợ phụ thân nghe không vào."

"Phụ thân đã do dự, phụ thân ở chốn quan trường đã mười mấy năm, quan hệ lợi hại, ông ấy biết phải suy nghĩ cẩn thận." Lời thì nói như vậy nhưng trong lòng Minh Doãn lại không chắc chắn lắm.

Lâm Lan yên lặng: Chỉ mong cha già có thể suy nghĩ cẩn thận, không phải Minh Doãn muốn bảo vệ lão ta mà là hiện tại Minh Doãn mới bước chân vào con đường làm quan, chân còn chưa vững, nếu không may cha già xảy ra chuyện gì thì sẽ vô cùng bất lợi cho Minh Doãn.

“Thôi bỏ đi, không nói những chuyện đó nữa, hôm nay nàng gặp bên cung cấp hàng hóa thuận lợi chứ?” Lý Minh Doãn bỏ cái chuyện nặng nề kia sang một bên, quan tâm việc của Lâm Lan.

“Rất thuận lợi, giá tiền cũng rất tốt, đợi cửa hàng sửa sang xong thì sẽ báo họ chuyển hàng tới, đảm bảo không làm trễ ngày khai trương.” Lâm Lan có

chút đặc ý.

Vậy thì tốt." Lý Minh Doãn gật đầu nhưng trong lòng có chút hoài nghi, nếu thật sự vô cùng thuận lợi thì có cần phải thảo luận hết cả buổi chiều không? Sợ là nha đầu này cậy mạnh, không chịu nói ra khó xử, thôi ngày mai đi hỏi Văn Sơn vậy.

Lý Minh Doãn nghe trên người nàng hương thơm nhàn nhạt, cơ thể như bị đốt cháy, giây lát, tay đã tiến vào trong quần áo của nàng, phủ lên vùng bụng trơn bóng bằng phẳng.

Thần kinh Lâm Lan nhất thời căng thẳng, nói quanh co: "Minh... Minh Doãn... Ta nghĩ nhờ cậu cả cho Bạch Huệ một hôn phối."

"Được, nàng cứ tự mình làm chủ." Lý Minh Doãn không yên lòng đáp, bàn tay dọc theo đường cong tìm kiếm xuống phía dưới.

Lâm Lan bắt lấy tay hắn, không để cho hắn làm chuyện xấu: "Ta đang nói nghiêm túc với chàng mà, Bạch Huệ tuổi không còn nhỏ, đã hầu hạ chàng nhiều năm, chúng ta phải cho cô ấy một tương lai tốt đẹp."

Tay không thể động hắn liền dùng bờ môi ấm áp ngậm lấy dải tai nàng, nhẹ nhàng liếm láp, hô hấp mỗi lúc một nóng rực.

"Ta cũng rất nghiêm túc, nàng an bài là tốt rồi."

Lâm Lan yên lòng, Minh Doãn quả nhiên không tâm tư gì chuyện kia.

"Hôm nay... Có thể không?" Hắn ôn nhu hỏi, giọng nói khàn khàn lộ ra khát vọng nồng đậm.

Lâm Lan biết hắn hỏi là nguyệt sự đã kết thúc hay chưa, trên mặt không khỏi đỏ bừng, nói năng lộn xộn: "Muộn rồi..."

Ánh mắt của hắn đột nhiên tỏa sáng, nụ cười trầm thấp vang bên tai nàng: "Còn sớm mà..." nói xong nghiêng người đặt nàng dưới thân, thuần thực rút xiêm y của nàng đi, ngón tay vuốt ve phần da thịt non mềm trên ngực nàng.

"Nơi này hình như đầy đà lên không ít..." Hắn cúi đầu xuống, tham lam ngậm lấy đỉnh hồng phấn mềm mại, tựa như thưởng thức mỹ vị tuyệt vời nhất thế gian.

Trước ngực bị hắn mút mạnh, có chút trướng đau, một dòng điện tê dại

thẳng đến bụng, nơi nào cũng thấy lửa đốt, càng đốt càng lớn, Lâm Lan nhin không được yêu kiều rên rỉ.

"Minh Doãn. . . Nhẹ chút. . ."

Lửa đã tràn khắp người, hai vai, chân, cả ở nơi thâm kín kia cũng vậy.

Lâm Lan bị hấn trêu chọc khó chịu, người này càng lúc càng tệ, lần nào cũng muốn chinh nàng phải mở miệng cầu xin tha thứ. Lần này Lâm Lan rất có cốt khí cắn chặt môi dưới, xem ai chịu thua ai nào.

"Ta muốn đi tắt đèn." Lâm Lan dùng sức đẩy hấn.

"Ta đưa nàng đi..." Hấn cười nhẹ, mảnh áo cuối cùng trên người hấn rớt cuộc rơi xuống...

Ngoài phòng, những bông tuyết đã rơi xuống phủ trắng xóa, bên trong kiêu diễm cảnh xuân.

Sáng hôm sau tỉnh lại, Lý Minh Doãn đã rời đi, Lâm Lan xoa bóp vùng eo mỗi nhừ, rất là uất ức, ban ngày mệt mỏi lao động trí óc, buổi tối lại lao động chân tay, tiếp tục thế này, nàng có thể sẽ chết vì mệt mất... Đang thất thần thì nghe thấy ngoài cửa truyền tới tiếng nói dịu dàng, lú lo, Ngân Liễu mang nước nóng đi vào, cười nói: "Nhị thiếu phu nhân, tuyết rơi rồi, đã dày mấy tấc, Chu mama gọi Cẩm Tú cùng Vân Anh quét sân, họ đang vui đùa ngoài đó."

Lâm Lan mỉm cười: "Có phải còn bé đâu, thôi đi ra chơi với họ đi." Trong lòng tự nhủ: Nếu nàng không phải nhị thiếu phu nhân thì cũng đi chơi.

Hôm nay Lâm Lan mặc một thân áo hoa gấm màu lam, đai lưng nhỏ thắt nhẹ quanh eo, soi qua gương, phát hiện thân hình mình có chút lồi lõm rồi, hồi tưởng lại lời Minh Doãn nói đêm qua... Nơi này đây đã không ít rồi, nhất thời mặt Lâm Lan nóng bừng như ngồi gần bếp lò.

Chu mama đi vào phòng, thấy nhị thiếu phu nhân đang soi gương liền đứng một bên cười đánh giá. Nhị thiếu phu nhân mặt trắng nõn nà, hai mắt sáng ngời như sao, môi đỏ hồng ướt át, so với lúc mới gặp, bộ dạng thiếu nữ ngây ngô, hiện giờ thì đã trở nên quyến rũ mềm mại, đúng là nữ nhân mười tám đại biến, càng đổi càng dễ nhìn.

Lâm Lan nhìn thấy Chu mama trong gương, cười nói: "Chu mama vào

sao không nói gì.”

Ngân Liễu cười hì hì trêu ghẹo: “Sao lại không lên tiếng? Là nhị thiếu phu nhân đang ngây ngẩn, không nghe thấy đấy ạ.”

Lâm Lan giả vờ chau mày, lườm Ngân Liễu một cái: “Còn không mau đi lấy áo choàng của ta tới.”

Ngân Liễu làm mặt quý, đưa áo choàng tới.

Lâm Lan hỏi chuyện Chu mama: “Có chuyện gì sao?”

Chu mama thu lại nụ cười, nói: “Buổi sáng lão nô gặp vợ của lão Trương gác cổng, tán gẫu mấy câu, nghe được tin, mấy ngày trước phủ Hoài Hóa Tướng quân có đưa thiệp tới, hình như biểu tâu thư cầm thiệp đi, lão nô cảm thấy kỳ quái liền đi hỏi lão Trương, lão Trương nói đó là chuyện ba ngày trước, lúc ấy biểu tâu thư vừa ra ngoài về tới cổng, bảo để cô ta cầm thiệp đi đưa cho nhị thiếu phu nhân.”

“Phủ Hoài Hóa Tướng quân đưa thiệp tới? Biểu tâu thư không có giao cho ta.” Lâm Lan không khỏi căm tức, được lắm, Lý Minh Châu người, ngay cả thiệp của ta cũng dám đem giấu, vạn nhất Phùng Thục Mẫn có việc gấp tìm nàng, chẳng phải là trễ nải công chuyện sao?

Chu mama nói: “Có nên phái người đi tới phủ Hoài Hóa Tướng quân giải thích một chút không?”

Lâm Lan buồn bực thở ra một hơi: “Nên như thế, để cho Như Ý đi một chuyến, trước tiên giải thích một chút, sau đó hỏi Lâm phu nhân tìm ta có chuyện gì.”

Lý Minh Châu ơi là Lý Minh Châu, ta không tìm cô làm phiền, cô lại muốn gây phiền phức cho ta, giờ đừng trách ta không khách khí.

Lúc thỉnh an gặp Lý Minh Châu, Lâm Lan làm bộ như cái gì cũng không biết, tối hôm qua cô ta còn giận dữ với Lâm Lan, giờ thì chuyển sang thái độ khinh bỉ.

Như Ý đi Lâm phủ một chuyến, trở lại bẩm báo, nói là ngày hôm trước trong nhà Lâm phu nhân có tụ hội, vốn muốn mời nhị thiếu phu nhân qua để mọi người làm quen một chút, kết quả nhị thiếu phu nhân không tới khiến mấy vị phu nhân mất hứng, Lâm phu nhân không thể làm gì khác là nói dối

giải vây cho nhị thiếu phu nhân, Như Ý đã giải thích qua với Lâm phu nhân, Lâm phu nhân nói, hẹn nhị thiếu phu nhân lần sau, khi đó nhất định sai người đem thiệp giao tận tay nhị thiếu phu nhân.

Ngân Liễu nghe xong vô cùng tức giận: "Biểu tiểu thư này quá liều lĩnh rồi, thiệp của nhị thiếu phu nhân mà cũng dám giấu đi."

Ngọc Dung cười lạnh nói: "Đến lúc đó biểu tiểu thư nhất định sẽ nói cô ta quên mất."

Lâm Lan hờ hững nói: "Cô ta cố ý cũng tốt, đã quên hả, ta sẽ giáo huấn cho cô ta phải nhớ kỹ."

Minh Doãn trở lại, nói may mắn cha già không ra mặt, mấy vị tiên cử Tam Hoàng Tử đã bị Hoàng Thượng hung hăng mắng cho một trận.

"Nói như vậy, chuyện Tứ Hoàng Tử đi Binh bộ đã định rồi sao?" Lâm Lan hỏi.

"Thánh chỉ đã xuống." Lý Minh Doãn thở dài một hơi.

Lâm Lan cũng bớt suy nghĩ, như vậy tốt rồi, tối nay cho Lý Minh Doãn nhìn chút sắc màu vậy.

Lâm Lan đem chuyện Lý Minh Châu giấu thiệp phủ Hoài Hóa Tướng quân kể lại cho Minh Doãn.

"Chàng phải phối hợp đây nhé." Lâm Lan dặn dò.

Lý Minh Doãn nheo mắt cười nói: "Lá gan của nàng càng lúc càng lớn."

Hai người rì rầm một lúc thì sang Triều Huy đường.

Lý Minh Doãn bước vào Triều Huy đường với vẻ mặt khó chịu, đen sì, cô vợ nhỏ bé Lâm Lan đi theo phía sau, vẻ mặt ủy ủy khuất khuất.

Người bên cạnh nhìn, còn tưởng rằng Lâm Lan làm chuyện gì sai khiến Lý Minh Doãn tức giận.

Hàn Thu Nguyệt thâm nghĩ sung sướng, ngoài mặt lại ôn hòa nói: "Hai con làm sao thế?"

Lâm Lan sợ hãi nhìn Lý Minh Doãn một cái rồi nhanh chóng cúi đầu

xuống, thưa dạ nói: “Dạ, không có gì ạ.”

Bộ dạng kia càng khiến Hàn Thu Nguyệt khẳng định suy đoán của mình.

Tâm tình lão thái thái vốn đang rất tốt, cũng sắp sang năm mới rồi, nhưng nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Lý Minh Doãn khiến cho bà bực bội.

“Minh Doãn, cháu tức giận với ai?”

Lý Minh Doãn vẫn nghiêm mặt không nói lời nào.

Lâm Lan vội vàng giải thích: “Bà nội, không có chuyện gì đâu, thật đấy ạ.”

Sắc mặt lão thái thái trầm xuống: “Không hỏi cô.”

Lâm Lan lập tức im bặt.

Người không yên lòng nhất vẫn là Lý Kính Hiền, lão già liền nhỏ giọng nói: “Có việc gì đến thư phòng nói với cha, đừng làm bà nội con lo lắng.”

Lý Minh Doãn khẽ gật đầu.

Xa xa nghe thấy tiếng cười như chuông bạc vọng tới, Lý Minh Châu đến.

Một thân Lý Minh Châu gấm đỏ nhũ bạc như một con hồ ly trắng, cô ta nhẹ nhàng đi đến, thỉnh an lão thái thái xong quay ra thỉnh an cha già cùng mẹ phù thủy. Nụ cười xinh đẹp, tiếng nói ngọt ngào.

Ánh mắt Hàn Thu Nguyệt ôn hòa nhìn đôi mắt sáng, hàm răng trắng tinh của nữ nhi, thân tình nói: “Sao con cũng tới đây?”

Minh Châu chớp chớp đôi mắt xinh đẹp, hơi kinh ngạc nói: “Không phải dì cho gọi con tới sao?”

Hàn Thu Nguyệt sững sờ, mẹ gọi Minh Châu tới khi nào?

“Là nhi tử cho gọi em ấy tới.” Lý Minh Doãn vốn một mực im lặng mở miệng.

“Minh Doãn...” Lâm Lan muốn ngăn Minh Doãn nói chuyện.

Hàn Thu Nguyệt giật mình, trong lòng dâng lên một loại dự cảm không hay, lại nhìn thần sắc Minh Châu, Minh Châu chột dạ, cả người bối rối.

Lão thái thái cũng hiểu vài phần, đích thị nha đầu Minh Châu này chọc cho Minh Doãn mất hứng.

“Em nói đi, tại sao em lại lấy thiệp của phủ Hoài Hóa Tướng quân đưa qua cho nhị biểu tâu?” Lý Minh Doãn lạnh giọng chất vấn.

“Minh Doãn, coi như không có chuyện gì đi mà, ta nghĩ biểu muội không cố ý.” Lâm Lan tỏ vẻ hòa ái muốn dàn xếp chuyện này, nhưng thực ra là muốn cho cha già và lão thái thái xem cho rõ.

Minh Châu làm bộ như hiểu ra, ồ một tiếng: “Thật xin lỗi, em vốn định tự mình đi đưa cho nhị biểu tâu, kết quả... quên mất.”

Lý Minh Doãn cười lạnh: “Nhị biểu tâu em vào cửa lâu như vậy, từ khi nào em trở thành người sai vặt cho Lạc Hà trai vậy? Sao lại có lòng tốt lấy giùm thiệp người ta đưa cho nhị biểu tâu?”

Não Hàn Thu Nguyệt nhất thời ong ong lên, nha đầu này, không có chuyện gì làm lại đi chọc hai vị sát tinh này làm chi? Chưa ném đủ đau khổ sao?

“Minh Châu, sao con lại đặng trí như thế.” Hàn Thu Nguyệt trách cứ.

Minh Châu ủy khuất nói: “Con thật sự không cố ý.”

Lý Minh Doãn hiển nhiên không chịu bỏ qua: “Em không cố ý, ừ, vậy em có biết em khiến nhị biểu tâu em gặp phải bao nhiêu phiền toái không? Có biết làm cho Lý gia mắc phải bao nhiêu phiền toái không?”

Hàn Thu Nguyệt nghe Lý Minh Doãn quy kết tội danh không khỏi lên tiếng bảo vệ: “Không phải chỉ là một tờ thiệp sao? Minh Châu không cố ý, Minh Doãn, con làm biểu ca cũng nên nhường biểu muội một chút, chút chuyện nhỏ thì nên bỏ qua đi.”

Minh Châu nhận được sự che chở của mẫu thân, thị uy hướng Lâm Lan quăng một cái xem thường, tựa như nói, ta cố ý đấy, cô làm gì được ta?

Lý Minh Doãn coi như quên mục phù thủy đứng đó, nói với phụ thân: “Phụ thân, phu nhân Hoài Hóa Tướng quân ngày hôm trước mở tiệc chiêu đãi các vị phu nhân võ tướng trong kinh thành, đặc biệt mời Lâm Lan tới dự, kết quả Lâm Lan không biết, không đi dự tiệc, phụ thân, lợi hại trong đó thế

nào, người hẳn rõ ràng.”

Mặt Lý Kính Hiền biến sắc, dĩ nhiên lão ta rõ ràng, nếu là trước kia có lẽ lão không thích Lâm Lan giao thiệp kiểu này, nhưng sau khi Hoàng Thượng tuyên đọc thánh chỉ, lão đã có cảm giác nguy cơ rất lớn, sở dĩ lão kiên quyết đứng về phía Thái Tử là bởi vì lão tin tưởng tâm tư Hoàng Thượng nghiêng về Thái Tử, tương lai, khả năng kế vị của Thái Tử là rất lớn. Đột nhiên hiện tại, lòng tin này dao động, một khi Tứ Hoàng Tử nắm binh quyền trong tay thì có thể tranh đấu ngang tay với Thái Tử. Vào lúc này Lâm Lan lại đắc tội với những vị phu nhân tướng quân kia, nếu để người có lòng dạ biết lợi dụng chuyện này, thêu dệt lời không hay thì sẽ biến thành chuyện Lý gia thể hiện thái độ không tốt, đây rõ ràng là bất lợi với Lý gia.

Lý Kính Hiền càng nghĩ càng tức giận, vốn dĩ tâm tình đã không tốt, tin tức này khiến cơn tức giận của lão đổ cả lên người Minh Châu, lớn tiếng mắng: “Nghệp chương này, tuổi còn nhỏ mà đã một bụng tâm tư không đúng đắn, không cần thận ta đuổi về nhà, ở đây rồi sớm muộn gì cũng gây tai họa cho cái nhà này.”

Sắc mặt Hàn Thu Nguyệt cùng Lý Minh Châu đại biến, không nghĩ lão gia sẽ tức giận như vậy.

Chương 134 - Cái gọi là công chính

“Lão gia, ông bớt giận, Minh Châu tuổi còn nhỏ, không biết nặng nhẹ, ông nhẹ nhàng nói với nó, nó sẽ biết nghĩ hơn.” Hàn Thu Nguyệt vội vàng tới khuyên, một bên nháy mắt với Minh Châu cùng Minh Tắc.

Minh Châu vội vàng quỳ xuống trước mặt phụ thân, cầu xin tha thứ: “Dạ, Minh Châu biết sai rồi, Minh Châu không dám nữa.”

Minh Tắc cũng tới cầu tình : "Phụ thân, biểu muội đã biết sai rồi, phụ thân tạm tha cho em ấy lần này.”

Lý Kính Hiền đang cơn giận dữ, đâu chịu nghe khuyên giải, cả giận nói: “Nó tuổi còn nhỏ sao? Sang năm là cập kê rồi, vốn định đợi nó cập kê thì cho một mối hôn sự tốt, bây giờ nhìn lại không cần, lúc này nó không đi, sợ rằng gây tai họa, người ngoài sẽ coi thường Lý gia chúng ta.”

Hàn Thu Nguyệt thiếu chút nữa nổi đóa, lời lão gia nói... những câu kia thật muốn giết tâm mục ta, thật khiến mục ta muốn khóc rống lên, thật muốn hỏi lão gia có còn lương tâm nữa không, bọn họ đã bạc đãi nữ nhi này, chẳng lẽ vì chút chuyện nhỏ như vậy mà hủy đi cả đời nữ nhi sao?

Minh Châu hoang mang, ban đầu cô ta giữ thiệp lại thuần túy là vì trong lòng đang tức giận, Lâm Lan chỉ là một nha đầu nhà quê, nếu không phải được hưởng nhờ hào quang của nhị ca thì phu nhân Tướng quân kia đâu có mời chị ta đi dự tiệc, cho nên, cô ta cố ý phá hư, cho là chuyện này chẳng tổn hại gì cả, không nghĩ phụ thân tức giận như vậy, hậu quả nghiêm trọng thế này, cô ta không tin được, phụ thân muốn đuổi cô ta đi.

Lão thái thái âm thầm thở dài, từ khi bà tới kinh thành đối với Minh Châu rất lãnh đạm, cố ý duy trì khoảng cách, làm như vậy để che giấu tai mắt người, nhưng dù sao Minh Châu cũng là cháu gái ruột của bà, là huyết mạch Lý gia, bà cũng không đành lòng, nhưng chuyện vừa rồi Minh Châu làm thực sự là quá đáng, nên để cho cha nó giáo huấn một chút.

Đầu óc Minh Châu không rõ ràng nhưng Hàn Thu Nguyệt thì rõ ràng, lão gia là ai? Lão gia quan tâm nhất là cái gì? Đơn giản là tiền trình tước vị bản thân ông ta, ai dám cản trở, ông ta tuyệt đối không lưu tình, cho nên, lão gia nói muốn đuổi Minh Châu, mục ta tin lão gia nói được làm được. Hàn Thu Nguyệt suy nghĩ rất nhanh, liền chỉ tay vào trán Minh Châu: “Minh Châu ơi Minh Châu, tại sao con lại làm ra chuyện như vậy, dì luôn coi con như con gái mà đối đãi, con lại không hiểu chuyện, lần này dì không giúp được con nữa, bây giờ con trở về thu dọn đồ đạc cho ta, ngày mai dì sẽ phái người đưa con về với ông bà, con cũng biết đấy, mẹ con giúp dì chịu đau đớn, dì đã chịu phò thác của mẹ con, nhận nuôi dạy con nên người, ân tình của mẹ con, Lý gia chúng ta đành hẹn kiếp sau báo đáp...” Hàn Thu Nguyệt vừa nói vừa che mặt rơi lệ, que kẽ ngón tay nhìn trộm lão thái thái, thấy trong mắt lão thái thái có vẻ thẹn, mục ta càng hung hăng chớp mắt cho nước mắt chảy ra như suối trào.

Nghe mẫu thân nói như vậy, lúc đầu Minh Châu còn chưa tin, lúc này không khỏi hoa dung thất sắc, ôm lấy chân mẫu thân khóc rờn: “Dì, xin đừng đuổi Minh Châu đi, Minh Châu biết sai rồi...”

Lâm Lan thầm cười lạnh, không phải lần đầu tiên mục phù thủy diễn kịch, nhưng lần nào mục ta diễn cũng khiến nàng rúng động, một màn chân tình toan cắt đứt kia vừa được kê là cảm động lòng người, vừa bi ai thương cảm,

nàng tin chắc mù sẽ không đời nào để Minh Châu đi, cho dù mù để Minh Châu đi thì nàng cũng sẽ không đáp ứng, như vậy thì để lọt một chứng cứ cha già đạo mạo kia thực ra chỉ là một kẻ vô sỉ lừa gạt cưới người ta, làm sao mà nàng để cô ta rời đi được? Được thôi, nhân gia diễn hao phí sức lực thế, nàng phải chống mắt lên mà xem cho kỹ.

Lão thái thái rốt cục không nhịn được mở miệng: “Thôi được rồi, thôi được rồi, sắp sang năm mới, khóc suốt suốt thì ra cái dạng gì? Kính Hiền, Minh Châu biết sai rồi, con tạm tha cho con bé lần này, nếu tự nhiên đưa con bé trở về, ai không hiểu lại cho rằng Lý gia chúng ta vong ân bội nghĩa.”

Mặt Lý Kính Hiền như phủ một màn sương, nhìn hai mẹ con khóc suốt suốt trong lòng có nỗi muộn phiền nói không ra lời, một Minh Tắc gây chuyện còn chưa đủ, lại một Minh Châu cũng không hiểu chuyện nốt, đều là Hàn Thị không biết đường dạy bảo, không khỏi oán hận, trợn mắt nhìn Hàn Thị một cái, chỉ vào Minh Châu đang nước mắt lưng tròng, quát lớn: “Cô đừng tưởng rằng người khác nhìn không ra tâm cơ của cô, tuổi còn nhỏ nhưng tâm cơ lớn, thông minh không thấy chỉ thấy gian xảo, điêu ngoa, kiêu căng, không có chút hiền lành chi đức nào, cô không sợ mất mặt, ta còn thay cô e lệ, hôm nay có mặt lão thái thái ở đây, tạm thời tha cho cô một lần, từ hôm nay trở đi, cô về phạt cấm túc suy nghĩ cho ta, chép một ngàn lần nữ huấn, nếu dám tái phạm, nơi này quyết không lưu cô lại nữa.”

Minh Châu nghe được về đầu phụ thân tha thứ, trong lòng nhẹ nhõm, nghe tiếp về sau, cấm túc suy nghĩ, chép phạt nữ huấn một ngàn lần, lại xịu mặt xuống, về mặt không thể tin được nhìn phụ thân, nhưng thần sắc phụ thân kiên quyết, mâu quang ngoan lệ như đao, Minh Châu hoảng hốt cúi đầu tiếp nhận hiện thực tàn khốc này. Cũng tại ả Lâm Lan kia, hại cô ta. Minh Châu tức giận trừng mắt nhìn Lâm Lan, Lâm Lan nhún nhún lông mày lại với cô ta, miệng nhếch lên châm chọc. Trong lòng Minh Châu càng thống hận.

“Phụ thân, biểu muội đã nhận sai rồi, chép phạt một ngàn lần nữ huấn có phải nặng quá hay không?” Lâm Lan rời ánh mắt đi, giả mù sa mưa hỏi.

Lý Minh Doãn trừng mắt, lạnh lùng nói: “Nàng cứ luôn là người hiền lành như thế, phụ thân là vì muốn tốt cho biểu muội, dung túng mới là hại em ấy.”

Lý Kính Hiền trầm ngâm chấp nhận, thấp giọng nói: “Đây coi như là nhẹ,

nếu chép một ngàn lần còn chưa nhớ được thì chép hai ngàn lần, phạt đến khi nó nhớ kỹ mới thôi.”

Lâm Lan cười thâm, nếu thật như thế, e rằng từ này về sau có khi cả đời Minh Châu ngập trong giấy bút.

Lý Minh Châu cơ hồ muốn thổ huyết, Lâm Lan, Lý Minh Châu ta thì không đội trời chung với cô.

Hàn Thu Nguyệt không khỏi ai thán, đôi vợ chồng kia quả thực là sát tinh đời mù, giải quyết chưa xong thì đưa con gái lại có làm chuyện bung bét ra, nhiều lần khiến mù thiếu điều ngất xỉu.

Lý Minh Châu khóc lóc rời đi, Lý Kính Hiền cũng chẳng còn khẩu vị gì mà ăn uống, cáo lỗi với lão thái thái một tiếng rồi cũng đi luôn, Lý Minh Doãn đưa mắt nhìn Lâm Lan, ngay sau đó đi ra ngoài. Lý Minh Tắc do dự, không biết nên đi hay ở lại. Hàn Thu Nguyệt vội nói: “Còn không đi khuyên nhủ cha con.” Lý Minh Tắc vội vàng đuổi theo.

Lão thái thái nhìn một phòng người trong nháy mắt đi sạch sẽ, râu rĩ thờ dài, nói với Hàn Thị: “Con đi thu xếp, dặn người làm cơm cho Kính Hiền ăn, vừa rồi thân thể bị chọc tức, có lẽ đói bụng lắm.”

Hàn Thu Nguyệt vội vàng vâng dạ, thi lễ cáo lui.

Lão thái thái lẳng lẳng ngó chừng Lâm Lan vẫn ngồi đó, tựa hồ xuất thần, hồi lâu mới nói: “Ăn cơm đi.”

Chúc mama đỡ lão thái thái đi Tây lầu, Lâm Lan cũng đứng dậy cùng đi. Chúc mama đỡ bà ngồi xuống, bắt đầu múc cháo.

"Đề cho Lâm Lan đến đây đi." lão thái thái nhàn nhạt nói.

Lâm Lan vốn đã ngồi xuống, nghe được vội vàng đứng dậy, đứng bên cạnh lão thái thái, nhận lấy chén trong tay Chúc mama múc cháo thịt dê cho bà.

Đã mấy ngày lão thái thái không bắt nàng làm theo quy củ khi ăn, hôm nay như vậy, e là có điều bất mãn với nàng. Lâm Lan khẽ đặt bát cháo trước mặt lão thái thái, ôn nhu nói: “Bà nội thân hàn, cháo thịt dê này trị hàn rất tốt ạ.”

Lão thái thái vẫn không nhúc nhích thìa, chậm rãi nói: “Minh Châu từ nhỏ đi theo mẹ chồng cô, tình cảm như mẹ con, năm đó mẹ chồng cô khôn đốn, làm phiền mẹ Minh Châu trông nom, cha chồng cô cảm động và nhớ nhung chi ân năm đó, đặc biệt giữ Minh Châu bên người, cho phép nó mang họ Lý, thật ra, tuy Minh Châu tính tình kiêu căng nhưng tâm tư nó không xấu, có điều thẳng tính, hơn nữa qua một hai năm tới cũng tới tuổi xuất giá, hai người có thể ở chung một chỗ bao lâu nữa? Lại nói, cô làm biểu tâu cũng nên khoan thứ cho nó một chút, không nên vì một chút chuyện mà náo loạn toàn gia khiến mọi chuyện bung bét.”

Lâm Lan lắng lắng nghe xong lời này, trong lòng dâng lên một cỗ lửa giận, quả nhiên lão thái thái thiên vị cháu gái của bà, trách cứ nàng không đủ khoan dung, điển hình của việc đối với mình chủ nghĩa tự do, đối với người khác chủ nghĩa Mác – Lê nin. Lâm Lan mỉm cười nói: “Cháu dâu chẳng bao giờ nghĩ tới chuyện làm khó cho ai, lại nói biểu muội ở nơi này là khách của chúng ta, quá mấy năm nữa cũng đã xuất giá, cháu dâu lại càng không có lý do gây chuyện với em ấy. Chuyện hôm nay cháu dâu vốn muốn gạt đi, nhưng lại nghe nói những vị phu nhân tướng quân này có lời oán thán về cháu dâu, cháu dâu cảm thấy sợ hãi vô cùng, dù sao người mà người ta nhắc tới chính là nhị thiếu phu nhân Lý gia, nói xa hơn là Lý gia... Phải biết rằng, trong kinh thành này, truyền nhanh nhất là lời đồn đãi, cháu dâu sợ những chuyện này sẽ gây bất lợi cho Minh Doãn cùng cha chồng, cho nên hỏi Minh Doãn xem có cách nào cứu vãn được không. Bà nội cũng thấy đấy, cha chồng tức giận như vậy, có thể thấy được cháu dâu băn khoăn buồn lo không phải vô cớ. Bà nội yêu thương vẫn bồi là bà nội từ ái, bà nội luôn luôn trị gia nghiêm cẩn là bởi vì thịnh vượng dài lâu của Lý gia, lần này biểu muội tuy không phải cố ý nhưng sai lầm phạm phải là rất lớn, cháu dâu vốn chỉ định nói cho mọi người biết, sau đó chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, nhưng Minh Doãn lại nói không được quá hiền lành, đây không phải là giúp người mà là hại người, dung túng em ấy lúc này, liền có lần sau, may mắn hôm nay biểu muội chưa xuất giá, nếu ở nhà chồng, gặp phải tai họa lớn như vậy, sợ là chưa chắc nhà chồng đã tha thứ. Bà nội, bà nói đúng không?”

Sắc mặt lão thái thái ử dột, Lâm Lan một câu là lại trị gia nghiêm cẩn, ngăn miệng bà luôn rồi, lời nói rõ là tự trách nhưng ngầm là trách bà dung túng Minh Châu, bà cố gắng nén giận, khí huyết thật sự không thông rồi.

“Minh Châu có sai, cô có thể nói cho mẹ chồng cũng có thể nói với ta, phải cứu vãn như thế nào, phải hóa giải như thế nào, mọi người cùng thương nghị, chẳng lẽ náo loạn gia đình thì mới có cách giải quyết? Nhìn xem cô

“khiến cha chồng cô tức giận thế nào rồi?” lão thái thái lạnh lùng nói.

Lâm Lan quả nhiên là lĩnh hội đủ, miệng lưỡi lão thái thái thật linh động, ngược lại thành lỗi của nàng rồi.

“Đừng tưởng rằng cô có chút lý lẽ thì có thể gây khó dễ cho người khác, cũng đừng tưởng có mấy vị phu nhân mời cô đi dự tiệc liền cảm giác bản thân rất giỏi, nếu cô không phải con dâu Lý gia, không phải vợ Minh Doãn thì có ai xem trọng cô.” Khẩu khí lão thái thái càng lúc càng lạnh lẽo.

Chúc mama nghe lão thái thái càng nói càng xa, lão thái thái có lòng bênh vực nhưng không thể xả giận lên nhị thiếu phu nhân như vậy được, vội vàng cười hòa hoãn: “Lão thái thái, cháo nguội mất rồi.”

Lâm Lan tự giễu tựa như cười: "Cháu dâu thụ giáo, Minh Châu biểu muội không đưa thiệp tới không có sai, sai chính là cháu dâu không nên đem chuyện này ra nói thẳng. Chỉ cần họ Lý phạm vào quy củ kia thì sai cũng thành không sai, mà cháu dâu làm đúng quy củ thì lại thành không chính xác. Bà nội, ý của bà là như vậy sao?"

Mặt lão thái thái biến sắc, vỗ bàn quát lớn: “Cô dám cãi lời trưởng bối?”

Lâm Lan mặt không đổi sắc, vẫn nụ cười ngọt ngào: “Bà nội bớt giận, cháu dâu chỉ đang phân tích ý tứ trong lời nói của bà nội, hiểu rõ thì sau này sẽ không chọc bà nội tức giận. Nếu bà nội cảm thấy cháu dâu xuyên tạc ý tứ của bà, vậy xin bà nội dạy dỗ, cháu dâu nhất định rửa tai lắng nghe, không dám vô lễ.”

Chương 135 - Nhận làm

Nhìn Lâm Lan không nóng không lạnh, bình thản như nước, trong lòng lão thái thái đột nhiên sinh ra một loại cảm giác bất lực, bà biết lời mình nói có điểm bất công, bắt Lâm Lan nhận sai, chỉ cần Lâm Lan nói năng ác liệt hơn chút nữa, bà hoàn toàn có thể trị nàng tội bất hiếu với trưởng bối, nhưng Lâm Lan quá giáo hoạt, phản lại bà một quân.

Chúc mama chưa từng thấy qua bộ dạng kinh ngạc của lão thái thái, lão thái thái cả đời mạnh hơn, các vị lão gia chưa bao giờ dám can rỡ trước mặt lão thái thái, hôm nay gọi nhị thiếu phu nhân ở lại hung hăng dạy dỗ một

bữa, nhưng nhị thiếu phu nhân gan thật lớn, không sợ lão thái thái tức tới nổi sinh bệnh sao? Nhưng nói đi nói lại, chuyện hôm nay nhị thiếu phu nhân đâu có gì sai? Vô duyên vô cớ trách mắng người ta, dù là tượng đất cũng có ba phần tính năng của đất, Chúc mama cảm thấy chuyện này lão thái thái hồ đồ quá rồi.

Một già một trẻ cứ như vậy cương ngạnh, người nhìn ta chăm chăm, ta nhìn người chăm chăm, một bên giận dữ, một bên trầm tĩnh, không ai nói gì.

Lâm Lan hiểu được, một khi nhẫn nhịn quá nhiều sẽ làm cho người ta cảm thấy mình dễ bị khi dễ, nàng không giống Đinh Nhược Nghiên, xảy ra chuyện, có một bà mẹ mạnh mẽ tới bảo vệ, có cha làm quan là chỗ dựa, nàng chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình, lão thái thái nói nàng không buông tha người ta, nàng sao có thể buông tha chứ? Tới lúc nàng phải chịu ủy khuất thì sao, tại sao lại phải nhẫn nhịn không phản bác? Có điều, nói tới đây là đủ rồi, để lão thái thái giận muốn ngắt xiêu thì nàng cũng phạm sai lầm. Thôi, kẻ thức thời là trang tuấn kiệt. Lâm Lan chậm rãi quỳ xuống, vẻ mặt ủy khuất, ngôn từ thành khẩn: “Bà nội, cháu dâu thân phận thấp kém, trong lòng có chút tự ti, kể từ khi bà nội tới đây, bà nội xử sự công chính nghiêm minh, cũng không bởi vì cháu dâu xuất thân thấp kém mà xem thường cháu dâu, bà nội thật là tốt, cháu dâu vẫn luôn ghi tạc trong lòng, cháu dâu trẻ tuổi còn nông nổi, xử sự khó tránh khỏi suy tính không chu toàn, kính xin bà nội kiên nhẫn dạy bảo cháu, sau này cháu dâu nhất định nhớ kỹ lời bà nội dạy bảo, vừa rồi cháu dâu đã có những lời lẽ không hay, kính xin bà nội đại nhân đại lượng, cháu dâu xin chịu tội với bà nội.”

Nghe Lâm Lan đội cho mình một cái mũ cao như thế, lại thành khẩn nhận sai lầm, lão thái thái có tức giận cũng phát tác không ra, trong ngực dâng lên nỗi buồn bực.

Chúc mama ngượng ngừng cười nói: "Lão thái thái, nhị thiếu phu nhân đã nhận sai rồi, người đừng nóng giận. Nhị thiếu phu nhân rất hiếu thuận với người, người xem, hôm kia lão nô vừa nói lão thái thái thể hàn, nhị thiếu phu nhân liền sai người nấu cháo làm nóng người..." Chúc mama nói tới món cháo dê.

Lão thái thái có điểm bất ngờ, bà vốn tưởng cháo dê là Hàn Thị vì bà mà chuẩn bị.

“Không thể có lần sau nữa.” Mặc dù ngữ điệu lão thái thái vẫn còn chút

trách mắng nhưng cũng không còn gay gắt nữa.

Lâm Lan lập tức cười hì hì thi lễ: “Đa tạ bà nội khoan dung tha thứ, bà nội đúng là độ lượng.”

Lão thái thái thở dài, nhìn một bàn đầy thức ăn mà không còn chút thèm ăn, phần nộ nói: “Không ăn nữa, nhìn dầu mỡ khó chịu, Chúc mama, nói phòng bếp làm một chén cháo.” Vừa nói bà vừa đứng dậy, Chúc mama vội đỡ bà rời đi.

Lâm Lan bĩu môi, không ăn? Vậy thì thật là tốt, nàng được tự do rồi, về nói Quế tẩu làm mì củ cải với tôm he thôi.

Chúc mama đỡ lão thái thái về phòng, để bà ngồi lên giường, có lót thêm một cái gối ngang hông.

Lão thái thái buồn bực thở dài: “Người già rồi chẳng làm được gì, ngay cả vãn bối cũng không dạy dỗ được nữa.”

Chúc mama cười nói: “Lão thái thái đâu có già, thân thể vẫn còn rất tốt ạ.”

“Người đừng nhìn ta, ta bây giờ đang đau đầu đây.” Lão thái thái xoa xoa trán, lại nặng nề thở dài: “Nghĩ muốn giúp Kính Hiền giữ nghiêm gia phong, nhưng là có lòng không đủ lực rồi.”

Chúc mama do dự nói: “Lão thái thái, vừa rồi người đã bao che khuyết điểm...”

Lão thái thái nhìn Chúc mama một cái: “Người cũng cảm thấy ta không nên dạy dỗ Lâm Lan?”

“Lão nô cảm thấy nhị thiếu phu nhân là một người không tệ, mặc dù ngoài miệng không được khéo léo lắm nhưng rất hiếu thuận, vừa nghe người có gì khó chịu liền tìm đồ để bồi bổ thân thể cho người, lần trước lão thái thái giận quá ngắt xiêu, tổn hại nguyên khí, không chịu uống thuốc đắng, nhị thiếu phu nhân tẩm thuốc vào mứt táo, tự mình làm từng viên, lại dặn dò lão nô đừng nói gì với lão thái thái. Lão thái thái, người thử nghĩ xem, người nhiều con dâu, cháu dâu, có ai có lòng hơn nhị thiếu phu nhân, những người khác, chẳng ai làm việc gì, chỉ luôn miệng tán dương người mấy câu...” Chúc mama thở dài nói.

Sắc mặt lão thái thái có chút thay đổi: “Thật ra con bé cũng có lòng.”

“Nhị thiếu phu nhân không có dụng tâm, không biết lấy lòng, không tranh công, đây mới thật là hiếu thuận.” Chúc mama cảm thán.

“Nhưng ngôn ngữ của nó hôm nay thật là chọc tức người ta.” Lão thái thái nghĩ đến những lời vừa rồi của Lâm Lan khiến bà tức giận, đời này ai dám nói với bà những lời đó?

Chúc mama khẽ cười nói: "Lão thái thái hôm nay vì Minh Châu tiểu thư mà dạy dỗ nhị thiếu phu nhân, trong lòng nhị thiếu phu nhân sao có thể không ủy khuất? Vừa rồi lỗi không phải của cô ấy, xảy ra chuyện, cô ấy nói với trượng phu của mình là bình thường, ban đầu nhị thiếu phu nhân còn ngăn nhị thiếu gia... Lão nô bình thường quan sát, Minh Châu tiểu thư xem thường nhị thiếu phu nhân, cho tới giờ ăn nói lạnh nhạt, hễ mở miệng là châm chọc, nhưng nhị thiếu phu nhân có lần nào tranh chấp lại đâu? Chỉ cười một tiếng rồi thôi, mới vừa rồi lão thái thái nói thật sự làm tổn thương nhị thiếu phu nhân rồi.”

Lão thái thái liếc xéo Chúc mama: "Chúc mama, có phải người được nhị thiếu phu nhân cho gì không? Sao lại nói giúp nó.”

Chúc mama biến sắc, quỳ mà nói: “Lão nô cũng chẳng còn mấy mà về với cát bụi, không có thân quyến con cái thì ham muốn gì? Chẳng lẽ có thể mang được vào quan tài? Cả đời lão nô này không còn cầu mong gì, chỉ cầu có thể phụng bồi lão thái thái, an an ổn ổn vượt qua tuổi già, người nào tốt với lão thái thái, lão nô sẽ tốt với người đó, nếu lão nô có tâm tư, đó cũng là vì lão thái thái...”

Lão thái thái cười nói: "Ta chỉ đùa người một chút, người làm gì thế, mau đứng lên đi.”

Chúc mama lúc này mới đứng dậy.

Lão thái thái thờ dài nói: "Ta cũng biết chuyện hôm nay nó không có lỗi, chẳng qua Minh Châu... Người cũng biết, đứa nhỏ này rất đáng thương, ta không đành lòng.”

Chúc mama an ủi: "Có câu hồ dữ không ăn thịt con, lão gia trong lúc nóng giận nói đôi lời như vậy thôi, chẳng lẽ lão gia có thể không quan tâm Minh Châu tiểu thư nữa sao? Đợi khi lão gia nguôi giận, từ từ lựa lời

khuyên, ngày tháng còn dài, người cần gì gấp gáp? Rồi lại nói, lão gia nói cũng không sai, nếu Minh Châu tiểu thư không thay đổi tính khí, tương lai về nhà chồng, khó tránh gây ra chuyện, đến lúc đó ai có thể che chở cho cô ấy?”

Lão thái thái tựa như hơi mệt, tựa vào gối mềm, khẽ nhắm mắt, giọng nói nhỏ dần: “Thôi thôi, con cháu tự có phúc của con cháu, kệ bọn chúng đi.”

Chúc mama cười nói: "Lão thái thái có thể nghĩ như vậy là tốt, người nghỉ ngơi đi, lão nô đi chuẩn bị cháo.”

Chương 136 - Năm vất vả

Lâm Lan đang ăn bát mì cải trắng tôm he thơm ngào ngạt thì Lý Minh Doãn trở về.

Bạch Huệ đi ngay sau lưng vào hầu hạ. Lý Minh Doãn liếc mắt nhìn tô mì trong tay Lâm Lan, hỏi: “Còn nữa không? Ta đói bụng.”

Ngân Liễu vội nói: "Có có, nhị thiếu phu nhân dặn Quế tẩu làm hai phần ạ.”

“Bạch Huệ, người đem khăn mặt tới đây.” Lý Minh Doãn cởi áo choàng giao cho Bạch Huệ.

Bạch Huệ ôn nhu vâng một tiếng, cất áo choàng ở giá áo rồi đi ra ngoài.

Lý Minh Doãn xắn tay áo lên, tới bên cạnh Lâm Lan, ngồi xuống đoạt tô mì của nàng: “Ta uống trước mấy ngụm nào.”

Lâm Lan không kịp phản ứng, nhìn hấn cầm tô mì uống một ngụm nước lớn, không khỏi kinh ngạc: “Này... Ta đã ăn tô này rồi.”

Lý Minh Doãn cười nói: “Nàng ăn thì có gì mà vội thế, coi như tô này thuộc về ta, tô sau chia cho nàng một nửa.”

Ngân Liễu hì hì cười một tiếng, rất thức thời tìm cơ lui ra ngoài.

Lâm Lan ngồi nhìn hấn ăn, người này lúc ăn cũng rất ưu nhã, phong độ, chỉ có ban đêm mới hóa thân thành lang sói tà ác.

“Sau khi ta đi, mẹ phù thủy có làm khó nàng không?” Lý Minh Doãn hỏi.

Mẹ phù thủy nào có công phu làm khó nàng, lại còn phải lấy lòng ông chồng, đồng thời phải an ủi nữ nhi bị tổn thương, rất bận rộn, mẹ còn tự xưng là công chính nghiêm minh, quy củ so ra còn ghê gớm hơn lão thái thái vừa mắng nàng, chẳng qua, Lâm Lan không muốn nói: “Không có, bên phụ thân thế nào?”

“Không có chuyện gì, nhân dịp năm mới, cho nàng đi chúc mừng mấy nhà một chút, lễ vật thì tùy ý lấy trong nhà.” Lý Minh Doãn dừng lại một chút nói: “Nàng đi chơi, thuận đường tuyên truyền tiệm thuốc của mình, không cần cố ý đi lấy lòng xu nịnh.”

Lâm Lan cười nói: “Ta thích lý do thứ hai.”

“Nàng đi thăm nhiều nhà một chút, dù sao chúng ta không phải chi lễ vật.” Lý Minh Doãn cười lạnh.

“Mẹ phù thủy tức chết mất thôi, gây chuyện không tốt, còn phải đi mượn tiền lễ đầu năm mới.” Lâm Lan ha ha cười nói.

“Ta đang lo không có cách nào ép mẹ đi vay nợ, mẹ ta sĩ diện, tuyệt đối sẽ không dám mượn người khác, chỉ có đi vay nặng lãi thôi.”

Lâm Lan hiểu ý tứ Minh Doãn, trước hết lấy hết của cải của mẹ phù thủy, sau đó tìm mọi cơ hội ép mẹ đi mượn tiền lãi cao, bên kia không có thu vào, bên này lãi mẹ đẻ lãi con, đến lúc ấy thì mẹ phù thủy chẳng còn đường nào quay lại nữa. Có điều Lâm Lan rất hoài nghi, tiền vay nặng lãi này có phải là của Diệp gia không.

Lý Kính Hiền bây giờ hề nghĩ tới Hàn Thị là lại phiền chán, trong lòng vô cùng ảo não, ban đầu hẳn đã đánh giá thấp Hàn Thị, không nghĩ tới Hàn Thị âm thầm dùng thủ đoạn bức Diệp Thị rời đi, càng nghĩ càng cảm thấy Diệp Thị tốt vô cùng, vừa ôn nhu vừa xinh đẹp, chuyện trong nhà không bao giờ phiền hẳn phải quan tâm, Diệp Thị luôn luôn an bài thỏa đáng, Minh Doãn thì chăm chỉ học giỏi, hiểu chuyện vô cùng, ban đầu một nhà ba người ấm áp, bây giờ hồi hận đã muộn.

Lý Kính Hiền buồn bực đi hướng phòng Lưu di nương. Người hầu đi phía sau nhỏ giọng nhắc nhở: “Lão gia, hôm nay nên nghỉ bên phụ nhân.”

“Chuyện của bốn lão gia khi nào cần người an bài?” Lý Kính Hiền đen mặt chất vấn. Khẩu khí âm lãnh hù người hầu run bần bật, không dám nhiều lời nữa.

Lưu di nương không nghĩ tới hôm nay lão gia sẽ tới, vui mừng: “Lão gia đã tới rồi ư?”

Thấy Lưu di nương không hề che giấu sự mừng rỡ, trong lòng Lý Kính Hiền thoải mái đôi chút: “Muốn tới liền tới.”

Nha hoàn dâng trà, Lưu di nương đón lấy rồi cho lui, liền đò ngồi lên đùi Lý Kính Hiền, dụi dụi đầu vào lồng ngực lão, dịu dàng nói: “Nô tỳ tất nhiên cả ngày lẫn đêm nghĩ tới lão gia, chẳng qua là... Phu nhân biết ngài tới chỗ này của nô tỳ, có khi nào mất hứng không?”

Một tay Lý Kính Hiền xoa bóp nơi đẩy đà trước ngực cô ta, cười lạnh nói: “Để ý bà ta làm gì?”

“Còn có quy củ của lão thái thái.” Lưu di nương ra vẻ cự tuyệt hành động của Lý Kính Hiền nhưng tay lại như vô ý cọ xát nơi mỗi lúc một cứng rắn của nam nhân, biết lão gia đã động tình.

“Hôm nay bốn lão gia phiền lòng, đừng làm ta mất hứng.” Lý Kính Hiền ôm Văn Ngọc đi lên giường, hai người nhanh chóng lẫn lộn.

Sau khi phát tiết xong, Lý Kính Hiền thỏa mãn ôm thân thể mềm mại đầy đà của Lưu di nương, vỗ về trên khoảng bụng bằng phẳng: “Vãn Ngọc, sinh cho ta một nhi tử.”

Lưu di nương gục đầu trong ngực lão gia, giọng nói mềm mại: “Nô tỳ nằm mộng cũng muốn sinh cho lão gia một nhi tử trắng trẻo bụ bẫm, nhưng phu nhân không cho, sau mỗi lần lão gia rời đi, phu nhân sẽ sai người đưa tới thuốc tránh thai.”

“Ta sẽ nói với phu nhân.” Lý Kính Hiền xem thường nói.

Lưu di nương vội nói: "Lão gia đi nói, phu nhân tự nhiên sẽ đáp ứng, nhưng trong lòng phu nhân sẽ mất hứng, sẽ trị nô tỳ chết mất.”

“Bà ta dám?” Lý Kính Hiền đen mặt.

Lưu di nương ưu tư, đột nhiên nhỏ giọng nói: “Cũng không thế nào, nô tỳ bên này đã nói cái gì, đã làm gì, chỉ hôm trước hôm sau đã đến tai phu nhân, vì thế nô tỳ chịu không biết bao nhiêu trách mắng.”

Sắc mặt Lý Kính Hiền vô cùng khó coi, choàng xiêm y xong xuống giường, hét lớn một tiếng: “Người đâu.”

Hai nha đầu vội vàng vào hầu hạ.

Lý Kính Hiền trừng trừng nhìn hai nha đầu, hung hãn mắng: “Hai con nha hoàn bỉ ổi bại hoại, ăn cây táo, rào cây sung, muốn làm tai mắt à, bọn lão gia cắt lỗ tai của các ngươi, nhổ lưỡi các ngươi, để cho các ngươi nghe lén nhìn trộm nữa mà đi báo tin.”

Hai nha hoàn mặt tái mét, dập đầu bình bịch xuống đất: “Nô tỳ không dám, nô tỳ không dám...”

“Không dám? Làm cũng đã làm rồi mà các ngươi còn nói không dám? Đừng quên, bọn lão gia mới là người đứng đầu cái nhà này, các ngươi hồ đồ u mê vừa phải thôi, cẩn thận bọn lão gia cho các ngươi cái chết rất khó coi.” Lý Kính Hiền tàn bạo uy hiếp.

Khóe miệng Lưu di nương hiện lên nụ cười châm chọc, Hàn Thị, bà cho rằng bà có thể ở hậu viện này lấy thúng úp voi ư, bà quên trên đầu bà còn có một vùng trời rồi.

Hai nha hoàn cuống quít dập đầu: "Nô tỳ không dám, nô tỳ không dám. .
."

“Lão gia, ngài đừng làm khó dễ cho các nàng, các nàng cũng chỉ là bị sai khiến, bắt đắc dĩ thôi...” Lưu di nương choàng áo bông ngồi dậy khuyên giải.

Lý Kính Hiền ngẫm nghĩ , lạnh lùng nói: "Phu nhân nói các người báo tin, các người cứ đi, nhưng các người biết phải nói cái gì, đúng không, nếu không biết suy nghĩ, bọn lão gia sẽ khiến những lời đã nói hôm nay thành sự thật...”

Hai nha hoàn trong lòng run sợ, cuống quýt đồng ý.

“Chuyện hôm nay, các người chuẩn bị đi báo với phu nhân thế nào?” Lý Kính Hiền chậm rãi hỏi.

Một đũa nha hoàn vội nói: "Lão gia hôm nay tâm tình không tốt, hung hăng trách mắng Lưu di nương một trận.”

Lúc này sắc mặt Lý Kính Hiền mới giãn ra đôi chút: “Sau này đầu óc thông minh chút cho ta, chớ hồ đồ, nhiều nhất thì phu nhân dọa đem bán bọn người, lão gia ta sẽ không để chuyện ấy xảy ra, được rồi, cút xuống...”

Hai nha hoàn vội vàng bò dậy lui xuống.

Lưu di nương đứng lên đỡ lão gia đến bên giường: “Lão gia không cần làm vậy đâu ạ, nô tỳ cũng đã quen rồi, phu nhân muốn mắng cứ mắng, muốn chửi cứ chửi, chỉ cần lão gia nghĩ tới nô tỳ, nô tỳ chịu chút ủy khuất cũng không sao.”

Trong lòng Lý Kính Hiền tức giận, Hàn Thị là mù đàn bà hai mắt, trước mặt hẳn một bộ mặt, trước mặt lão thái thái một bộ mặt, đối đãi hạ nhân lại là bộ mặt khác... Ngoài miệng thì nói thật dễ nghe, chỉ cần lão gia cao hứng là tốt rồi, nhưng lại dám giở trò sau lưng khiến hẳn mất hứng.

“Lão gia, đừng nóng giận, nô tỳ nghe nói, thời điểm sinh hài tử mà nóng giận thì tính tình đứa nhỏ cũng sẽ nóng nảy.” Đôi tay trắng nõn của Lưu di nương bắt đầu không yên phận.

Lý Kính Hiền bị Văn Ngọc đụng vào chỗ mẫn cảm, tay chân cũng bắt đầu khua khoắng, tận lực xoa nắn.

“Yêu tinh, vừa rồi còn chưa “ăn no” sao?”

Lưu di nương mỉa mai như tở, kiêu mi nói: “Không phải lão gia nói... muốn sinh đứa bé sao?”

Lý Kính Hiền háng giọng cười một tiếng: “Hảo, sinh con, nàng sinh cho lão gia ta vài đứa, ta sẽ có phần thưởng lớn cho.”

Hàn Thu Nguyệt an ủi Minh Châu trở lại được cho biết lão gia đã đi phòng Lưu di nương, mục tức gần chết, mục đang sút đầu bể trán còn bị Lưu di nương chặn ngang một cước.

"Tiện nhân này, ta thấy ả chán sống rồi." Hàn Thu Nguyệt nghiêng răng nghiêng lợi mắng.

Khuông mama khuyên nhủ: "Lão gia hôm nay tức giận với Minh Châu tiểu thư, sợ là đem oán giận đổ lên phu nhân, lúc này tốt nhất phu nhân không nên hành động thiếu suy nghĩ, phu nhân cũng thấy lão gia hôm nay rồi đây, bây giờ gấp nhất là nghĩ biện pháp vãn hồi tâm ý lão gia."

Hàn Thu Nguyệt bực tức nói: "Lão gia ngay cả phòng ta cũng không tới thì ta vãn hồi tâm ý ông ấy thế nào."

“Không phải lúc này lão gia đang nổi nóng sao? Đợi lão gia bình tâm rồi dĩ nhiên sẽ tới.”

Hàn Thu Nguyệt hậm hừ: “Từ khi Lâm Lan, Lý Minh Doãn cùng con tiện nhân ấy xuất hiện, cái nhà này chưa được một ngày yên ổn.”

Khuông mama thở dài nói: "Phu nhân, hiện tại phu nhân không nên công khai đối nghịch với nhị thiếu gia, bây giờ quan trọng là chú ý tới đại thiếu gia cùng tiểu thư, chỉ cần đại thiếu gia thi đậu khảo thí công danh lần này, bước chân vào con đường làm quan thì chúng ta sẽ chậm rãi lên kế hoạch, nói không chừng còn thắng tiến nhanh hơn nhị thiếu gia, lúc ấy lão gia tự nhiên sẽ coi trọng đại thiếu gia, về phần Minh Châu tiểu thư, phu nhân nhất định phải khuyên cô ấy nhẫn nại một chút, tội gì theo chân bọn họ, chừng hai năm nữa tìm một hôn sự tốt, thuận thuận lợi lợi nở mày nở mặt xuất giá, sống một cuộc đời hạnh phúc, trong lòng bọn họ mới khó chịu."

Hàn Thu Nguyệt dần dần tỉnh táo lại: "Những thứ này ta cũng biết, hiện tại chỉ chờ bên Sơn Tây kia có tin tức tốt, trong tay chúng ta cầm bạc thì

chẳng còn sợ cái gì.”

Khương mama vẫn luôn có chút bất an đối với chuyện Sơn Tây, lần này phu nhân thật sự mạo hiểm quá rồi, cơ hồ đem toàn bộ gia sản quăng vào, vạn nhất... Khương mama thật sự không dám nghĩ tiếp.

“Xuân tới hẳn là có tin tức chứ ạ?” Khương mama nhỏ giọng hỏi.

“Không nhanh như vậy đâu, Cổ tiên sinh nói, ít nhất phải đợi bốn, năm tháng.” Hàn Thu Nguyệt rất mực tin Cổ tiên sinh không chút nghi ngờ, cũng rất tin vào ánh mắt cùng quyết định của mình, người làm ăn thì nên tin tưởng vào quan sát của mình.

“Mấy tháng tới cuộc sống của chúng ta khó khăn...” Khương mama lo lắng.

“Haiz, ta cũng đang nhúc đầu chuyện ấy, ăn có thể tiết kiệm nhưng toàn bộ đồ mới như mũ giày áo xống cho năm mới là không thể thiếu, lễ vật cho lão gia đi thăm hỏi không thể thiếu, bạc khen thưởng cho hạ nhân cũng vậy... Thật có chút khó ứng phó nổi, sớm biết vậy thì mượn thêm hai vạn nữa...” Hàn Thu Nguyệt buồn bã nói.

Khương mama yên lặng: mượn tiền lãi cao cắt cổ dọa người thế này, mượn ít chút nào hay chút ấy.

“Phu nhân, lão nô thấy trong kho phòng còn chút đồ Diệp Thị lưu lại, đáng giá ít tiền, nếu không...” Khương mama hỏi ý.

Mi tâm Hàn Thu Nguyệt khẽ nhúc nhích, trầm ngâm nói: “Cũng tốt, người tìm một nhà tin tưởng, bán chỗ đồ đó ứng phó một chút, nhớ phải làm cho tốt danh sách xuất nhập kho phòng, đừng để xảy ra sai lầm.”

Chương 137 - Tâm bệnh

Ngày mai sẽ là hai mươi ba tháng chạp, năm cũ sắp qua. Mấy hôm nay Chu mama cho hạ nhân quét tước sạch sẽ toàn bộ Lạc Hà trai, mọi bụi bặm đều phải quét sạch hết để đón một năm mới may mắn.

Trong nhà ngoài phòng rực rỡ hẳn lên, tới khi cả viện không còn hạt bụi

nhỏ thì Chu mama mới cho mọi người đi nghỉ ngơi.

Diệp gia phái người đưa đồ đặt theo yêu cầu tới cho Lâm Lan, Lâm Lan sáu bộ, Minh Doãn sáu bộ.

“Cậu cả, vợ cả có tính nhầm không vậy? Ta chỉ đặt bốn bộ.” Lâm Lan kinh ngạc nói.

Chu mama cười nói: “Không sai, đại cữu phu nhân nói, lục lục đại thuận, nghe rất may mắn nên sai người làm thêm hai bộ, đều là những mẫu mới lưu hành nhất kinh thành.”

Lâm Lan nhìn màu sắc gấm diễm lệ, mềm mại tinh tế, hoa văn tinh xảo, những sợi vàng được khảm thanh mảnh, không có chỗ nào không phải là dùng vật liệu trân quý mà may lên, những thứ xiêm ý làm công tinh xảo, thêu tinh mỹ này, nếu đi mua thì không biết là bao nhiêu ngân lượng, trong lòng thích thú, cậu cả, vợ cả ra tay thật hào phóng.

“Trước mắt cứ để đó chút nữa nhị thiếu gia về thử xem thế nào.” Lâm Lan để cho Ngọc Dung thu xiêm y lại.

Chu mama lại lấy ra một cái hộp, nặng trĩu.

“Đây là đại cữu lão gia đưa cho nhị thiếu phu nhân, nói là năm mới nhị thiếu phu nhân cũng cần có phần thưởng cho hạ nhân.”

Trong đầu Lâm Lan lập tức hiện lên cái túi cá vàng nhỏ lắc la lắc lư, cậu cả không phải cho nàng một hộp vàng đầy chứ, tay nàng mềm nhũn cả rồi.

Mở ra, bên trong là những túi thêu sợi vàng to nhỏ khác nhau dùng để đựng ngân lượng để thưởng cho hạ nhân, vừa đẹp mắt lại vừa tế nhị.

“Làm khó cậu cả nghĩ chu đáo, từ lúc tới kinh thành khiến cậu phải chi phí không ít, ta thật áy náy.” Lâm Lan nói ra lời thật lòng, mặc dù nói nhân gia có tiền không để ý chút tiền mọn này nhưng phần tâm ý này thật khiến người ta vừa cảm động lại bất an.

“Nhị thiếu phu nhân suy nghĩ quá rồi, năm đó hai vị cữu lão gia cũng vô cùng đau xót cho muội muội mình, bây giờ tam tiểu thư qua đời, bọn họ chỉ có thể bồi đắp cho nhị thiếu gia một chút.” Chu mama cười nói.

Lâm Lan gật đầu, đem hộp giao cho Ngọc Dung cất đi.

“Có tin gì của Diệp lão thái thái và Diệp lão thái gia không? Không biết sức khỏe của Diệp lão thái thái có tốt hơn chút nào không...” Lâm Lan không khỏi nghĩ đến Diệp lão thái thái nghiêm nghị, Diệp lão thái gia khôn khéo, người ta nói yêu ai yêu cả đường đi lối về, nàng tự nhiên có cảm giác thân thiết hơn nhiều với hai vị lão nhân.

“Có gởi thư, nói là sức khỏe lão phu nhân đã khá hơn, năm nay mùa đông lạnh hơn nhưng chân lão phu nhân không đau đớn nhiều, có thể thấy được là nhờ công lao của nhị thiếu phu nhân.”

Đáy mắt đến đôi lông mày Chu mama đều hiện lên nụ cười, có thể thấy được là sự thật.

“Thân thể nhị lão khỏe mạnh thật là mừng, có cơ hội liền về Phong An thăm mọi người.” Lâm Lan mỉm cười.

“Còn nữa, chuyện lần trước nhị thiếu phu nhân phân phó đã có tin tức.” Chu mama nhỏ giọng nói.

Lâm Lan cho người lui cả ra ngoài.

“Ở thôn trang của Diệp gia có nhi tử của quản sự, họ Từ, tên Phúc An, năm nay hai mươi, khá giỏi giang, đại cửu lão gia cũng có lòng chọn hắn làm quản sự, cha của hắn cũng đang nhờ đại cửu lão gia tìm cho một cô nương tốt... Lão nô cảm thấy rất thích hợp.” Chu mama nói.

Lâm Lan trầm ngâm: “Nghe qua thân phận này không tệ, chờ lúc ta đi chúc tết sẽ xem xem Từ Phúc An thế nào rồi quyết định tiếp, dù sao Bạch Huệ cũng đi theo hầu hạ nhị thiếu gia từ nhỏ, cũng phải tìm cho cô ấy một mối hôn sự tới nơi tới chốn, không thể để cô ấy phải chịu ủy khuất, ngoài miệng nhị thiếu gia không nói nhưng trong lòng chắc cũng nghĩ như vậy.”

Chu mama thở nhẹ nói: “Nhị thiếu phu nhân thật là người khoan hậu, Bạch Huệ gặp được chủ tử như nhị thiếu phu nhân là phúc khí của cô ta.”

Lâm Lan cười khổ, không biết sau này sẽ có bao nhiêu chuyện như thế này nữa, nàng không sợ người bên ngoài nhưng người bên cạnh tuyệt đối phải thanh túc sạch sẽ, giặc ngoài dễ phòng, cướp nhà khó phòng.

Đang nói, Ngân Liễu bên ngoài thông truyền: “Thúy Chi tử tử tới, có việc muốn gặp nhị thiếu phu nhân.”

Lâm Lan thong thả lên tiếng: “Đề cho cô ấy vào đi.”

Chu mama đứng ở phía sau nhị thiếu phu nhân.

Thúy Chi tới thi lễ trước mặt nhị thiếu phu nhân, nói: “Thân thể phu nhân khó chịu, lão thái thái gọi nhị thiếu phu nhân mau qua xem.”

Lâm Lan kinh ngạc: “Buổi sáng thỉnh an vẫn thấy phu nhân bình thường, sao giờ lại không thoải mái?”

Thúy Chi nói: “Mấy ngày qua phu nhân công việc bận rộn, vốn đã mệt mỏi, đêm qua lại bị nhiễm lạnh, vừa rồi nghe mama quản sự nói chuyện thì đột nhiên bị nhưc đầu.”

Lâm Lan thầm nghĩ: mụn phù thủy chắc là nghe thấy tiêu tốn một khoản tiền lớn nên mới nhưc đầu đây.

“Ngân Liễu, nhanh lấy hòm thuốc của ta tới, chúng ta lập tức tới Ninh Hòa đường.” Lâm Lan gấp giọng phân phó.

Lâm Lan xem chừng mụn phù thủy là phiền lòng chứ không có bệnh nặng gì, mà nếu thật sự có bệnh thì nàng phải nghĩ biện pháp chữa trị cho khỏi, trò hay mới bắt đầu, mụn phù thủy lại bị bệnh không chống cự được thì còn gì là thú vị?

Vừa tới bên ngoài Ninh Hòa đường đã nhìn thấy vợ chồng Lý Minh Tắc vội vã bước tới đón, trên mặt đầy âu lo, Đinh Nhược Nghiên chào hỏi: “Đệ muội, muội đã tới thì tốt rồi, mấy ngày nay ta thân thể khó chịu không thể tới thỉnh an, không biết thân thể mẹ chồng khó chịu, thật là bất hiếu.”

Vẻ áy náy của Đinh Nhược Nghiên hoàn toàn là thật, thực ra thì mụn phù thủy đối xử với Đinh Nhược Nghiên rất tốt, Nhược Nghiên u buồn thành bệnh, mụn phù thủy tìm mọi cách quan tâm tới nàng, tặng nhân sâm, tổ yến, lại sẵn sàng trừ Bích Như, yêu thương Nhược Nghiên như con ruột mình, khó trách Đinh Nhược Nghiên lo lắng.

“Hắn là mệt mỏi do mấy ngày nay bận rộn rồi.” Lâm Lan thờ dãi nói.

Lý Minh Tắc một bên hừ lạnh: “Chẳng phải là vì bị chọc tức.”

Lâm Lan mỉm cười nói: “Đại ca, biểu muội cũng đã chịu phạt rồi, đại ca đừng oán giận nữa.”

Lý Minh Tắc không khỏi trở mặt, nữ nhân này da mặt sao lại dày như thế, rõ ràng bị hấn chỉ trích mà nàng lại còn khen ngược, quả nhiên miệng lưỡi ghê gớm, chuyện của Minh Châu đột nhiên hiện ra trong đầu. Cơ hồ muốn vạch mặt thì nghe Lâm Lan lại nói: “Nếu sang năm đại ca thi cử đỗ đạt thì đảm bảo phu nhân bách bệnh tiêu tán, đệ muội trông ngóng ngày tên đại ca trên bảng vàng.”

Đinh Nhược Nghiên làm sao nghe không ra Lâm Lan đang châm chọc Minh Tắc, rõ ràng nàng nên tức giận nhưng lại không hề tức giận chút nào, ngược lại còn cảm thấy sảng khoái, nàng hiểu, Minh Tắc chính là một cái gỏi thêu hoa, trông thì đẹp mà không dùng được, nói dễ nghe là thực tế không có chút hi vọng nào, đời này, nàng coi như không thể trông cậy được rồi.

“Đệ muội, chúng ta mau vào thôi, hi vọng mẹ chồng không có gì đáng ngại.” Đinh Nhược Nghiên dẫn Lâm Lan vào trong bỏ lại Minh Tắc đứng nơi đó giận sôi lên. Hấn vừa mới bị Lâm Lan tổn hại mà Nhược Nghiên lại còn nắm tay nàng, công khai đối nghịch cùng hấn. Chuyện Bích Như quả thật hấn thật lòng xin lỗi nàng, nhưng Bích Như không thể vào cửa rồi đó sao? Mẫu thân đã cho người đưa ra khỏi cửa, đưa rất xa, đời này sẽ không bao giờ trở lại nữa, nàng còn muốn thế nào đây? Hấn sai hấn đã nhận, an ủi cũng đã an ủi, dỗ dành cũng dỗ dành nhưng Nhược Nghiên cả ngày nặng mặt với hấn, tiếp tục như thế không biết sẽ sống tiếp thế nào.

Nha hoàn thấy hai vị thiếu phu nhân tới vội vàng vén màn lụa lên cho Lâm Lan và Đinh Nhược Nghiên vào trước, sau đó đi vào theo.

Phòng ngủ của mụ phù thủy u ám, cách một lớp màn dày khác, giọng nói lão thái thái mơ hồ truyền ra: “Lão gia muốn có đứa bé là chuyện bình thường, có ai không hi vọng gia đình thịnh vượng, tuyệt đối không phải là ghét bỏ gì con, con đừng nghĩ nhiều...”

“Rõ ràng lão gia ghét bỏ con, nói con ghen tị với một đứa bé còn chưa ra đời...” Hàn Thị nức nở nói.

Lão thái thái an ủi: “Đó chỉ là nói nhảm, con cũng tin sao? Các con phải trải qua bao trắc trở mới có thể đoàn tụ, Kính Hiền nó sẽ biết quý trọng, nếu nó muốn sủng thiếp diệt thế, ta vẫn còn chưa chết, sao nó dám?”

Lâm Lan cùng Đinh Nhược Nghiên hai mặt nhìn nhau, khó trách mụ phù thủy bị bệnh, nguyên lai là tâm bệnh, lão già Lý Kính Hiền muốn Lưu di nương sinh nhi tử.

Lâm Lan mừng thầm: Lão già này tinh lực tràn đầy, sinh mảy đũa cũng không có vấn đề, tốt nhất sinh một đàn luôn đi, mù phù thủy vừa mất tiền tài vừa thất sủng, tốt nhất tức hộc máu chết luôn đi.

Đinh Nhược Nghiên liền đồng bệnh tương liên sinh ra cảm khái, thiên hạ giống như một bầu quạ đen, nam nhân tiêu dao sung sướng, nữ nhân thương tâm thống khổ. Lại nghĩ tới, sau này Minh Doãn có trở nên như thế không?

Thúy Chi đi vào bẩm báo: “Đại thiếu phu nhân, nhị thiếu phu nhân tới.”

Lão thái thái thấp giọng nói: "Mau lau nước mắt, chớ để vãn bối nhìn thấy chê cười.”

Lâm Lan cùng Đinh Nhược Nghiên đi vào, nhìn thấy mắt mù phù thủy hồng hồng, hai người ngậm hiểu lẫn nhau, đợi lão thái thái cùng mù phù thủy đã yên tĩnh lại, Đinh Nhược Nghiên hỏi: “Mẫu thân là do vất vả quá độ, cũng tại con dâu không tốt, không thể phân ưu giúp mẫu thân.”

Giọng nói Hàn Thu Nguyệt khàn khàn âm mũi: “Thân thể con không tốt, bên ngoài gió lớn sao không choàng thêm áo choàng, cẩn thận bị lạnh.”

Minh Tắc chân sau đi vào, nói: “Mẹ, Nhược Nghiên vừa rồi nghe nói thân thể mẹ không thoải mái liền lo lắng không kịp cả mặc áo choàng, vội vã đi, con đuổi theo không kịp.”

Lâm Lan thâm rửa, Lý Minh Tắc học mà cũng giỏi như bịa đặt thế kia thì lo gì không trúng Trạng Nguyên.

Bọn họ bà nội cháu trai, mẹ chồng con dâu tự thoải, gạt Lâm Lan một bên.

Lão thái thái liếc Lâm Lan một cái, chậm rãi nói: “Lâm Lan, nhanh tới xem mẹ chồng cô đi, bệnh này có nặng lắm không?”

“Không cần xem, là con mệt mỏi quá, nghỉ ngơi một lát là được.” Hàn Thu Nguyệt vội nói.

Lão thái thái nói: “Vẫn nên xem một chút thì tốt hơn.”

Hàn Thu Nguyệt âm ức nói: “Sắp sang năm mới, đại phu xem bệnh là chuyện xấu, con dâu tự biết thân thể của mình, nghỉ ngơi một lúc sẽ ổn thôi.”
Sợ điềm xấu là một chuyện, mà cái chính là cho dù mù ta bị bệnh thật thì

cũng không dám để Lâm Lan xem bệnh, vạn nhất Lâm Lan mượn danh chữa bệnh, ghim kim lung tung, bỏ thuốc vớ vẩn, không có bệnh cũng chính cho mù thành có bệnh.

Lâm Lan biết mù phù thủy bị chính là tâm bệnh, nghĩ thông suốt sẽ thôi, hơn nữa, cô nhân tư tưởng cổ hủ cũ kỹ, quả thật có những người sợ đại phu xem ra bệnh rồi lo lắng, thà không xem cứ thế sống thêm được năm nào hay năm ấy, có điều, Lâm Lan phỏng đoán, mù phù thủy là không yên lòng để nàng chữa bệnh.

Lão thái thái ngẫm nghĩ một lúc xem cũng vậy, không cưỡng cầu nữa, dặn dò mù nghĩ ngơi cho tốt, nếu thật sự không được thì đừng cố gượng chống, nghi lễ cúng ông táo ngày mai sẽ để cho Khương mama làm.

Hàn Thu Nguyệt nói Minh Tắc đưa lão thái thái đi, lão thái thái nhìn Lâm Lan một chút, nói: “Minh Tắc, cháu ở lại với mẹ, Lâm Lan, cô đỡ ta trở về.”

Lâm Lan giúp lão thái thái ra cửa, một trận gió tây thổi tới, Lâm Lan vội vàng đổi bên đỡ, giúp lão thái thái cản gió.

Ánh mắt lão thái thái khẽ dao động, trong lòng buồn bã: Nếu Minh Doãn, Minh Tắc đều là con ruột của Hàn Thị thì nhà này sẽ không nhiều chuyện như vậy, Đinh Nhược Nghiên xuất thân tốt, học vấn cũng tốt, nhưng có điều xử sự lại không thông minh nhanh nhẹn như Lâm Lan, bằng không cũng có thể giúp đỡ Hàn Thị quản gia, Hàn Thị sẽ không tiêu tụy như thế.

Chương 138 - Tặng đồ mới

Lý Kính Hiền vừa hồi phủ đã bị lão thái thái gọi sang.

“Tôi hôm qua con nói gì với Thu Nguyệt?” Ngữ khí lão thái thái trung bình, vẻ mặt bình thản, nhìn không ra hỉ nộ.

Lý Kính Hiền biết chắc chắn Hàn Thị đã cáo trạng với mẫu thân.

“Mẫu thân vẫn oán giận nhi tử phòng ốc đơn bạc, năm xưa nhi tử chuyên chú tiền đồ, hiện tại coi như có chút thành tựu, thông thả nghĩ lời những lời mẫu thân dạy dỗ. Lưu di nương đang tuổi tốt để sinh đẻ, nhi tử muốn để Lưu di nương sinh thêm người lo hương khói cho Lý gia, mẫu thân nghĩ như thế

nào?” Lý Kính Hiền thản nhiên nói.

Lão thái thái nhẹ nhàng “Haiz” một tiếng: “Sinh con trai là chuyện tốt, đại ca con có ba người con trai, hôm nay con cháu cả sảnh đường, tam đệ con thân thể yếu đuối cũng sinh bốn con trai một con gái, chỉ có con, chỉ có hai trai một gái, mà nữ nhi thì phải coi như không quen biết nhau...” Lão thái thái vừa nói vừa thở dài: “Không phải là mẹ có tâm tư gì, con cực khổ như vậy không phải là tương lai của con cháu sao? Mẹ ước gì gia đình thịnh vượng, gia tộc phồn vinh, nhưng hôm nay con cung chiều Lưu di nương quá mức, để Hàn Thị chịu lạnh lẽo, trong lòng nó sinh ra mất mát, nếu Lưu di nương sinh được nhi tử nữa chỉ sợ khi đó con chỉ còn biết Lưu di nương mà không biết Hàn Thị là ai nữa, nó tự nhiên sinh ra suy nghĩ nhiều thứ là điều khó tránh, con nên an ủi nó thì hơn.”

Lý Kính Hiền kính cẩn nói: "Nhi tử hiểu ạ."

“Con sủng ái Lưu di nương không phải là điều không thể, nhưng con làm gì cũng phải có chừng mực, đừng có sủng nịch quá mức khiến cô ta sinh ra lòng khinh mạn chủ mẫu, đã có rất nhiều nhà, họa từ thâm thiệp bất bình mà ra, hôm nay đường làm quan của con đang thuận buồm xuôi gió, danh tiếng Minh Doãn đang lên cao, không thiếu kẻ đố mắt ghen tị, mong mỗi tìm ra sai lầm của con, con cần phải cẩn thận, đừng để sinh ra phiền toái không cần thiết.” Lão thái thái chậm rãi nói.

Lý Kính Hiền khiêm tốn thụ giáo: "Lời mẫu thân như vàng ngọc, nhi tử nhớ kỹ."

Lão thái thái lại nói: “Chuyện sinh con trai hay là tạm hoãn lại một chút, trước mắt đã sang năm mới rồi, vốn là chuyện tốt, đừng khiến cho mọi người đều không vui, lễ mừng năm mới cũng không yên ổn, lại nói, chuyện trong nhà hết thảy do Thu Nguyệt xử lý, nếu con làm nó tức sinh bệnh thì nhà này ai quản? Đợi sau khi Minh Tắc thi đỗ đạt, trong lòng Thu Nguyệt cao hứng thì con hãy nói chuyện với nó xem sao.”

Lý Kính Hiền yên lặng: Nếu Minh Tắc thi không đậu, thi rớt thì chẳng lẽ chuyện này chấm dứt? Hắn muốn sinh con trai còn phải nhìn tâm tình Hàn Thị?

“Vâng, nhi tử sẽ suy nghĩ.” Lý Kính Hiền mồm không ứng với tâm đáp, đợi trong bụng Văn Ngọc có cốt nhục của hắn, ai còn dám nói nhảm.

Lâm Lan trở lại Lạc Hà trai, Ngọc Dung nói cho nàng biết, Tiền Thu bên cạnh Lưu di nương mới tới, hỏi nhị thiếu phu nhân, biết nhị thiếu phu nhân không có ở đây thì nói là lát sẽ quay lại.

Lâm Lan nghi ngờ, Lưu di nương tìm nàng làm gì? Giữa họ không hề giao thiệp, chỉ có lần lập di nương nàng mang một phần lễ vật đi tặng mà thôi.

Lâm Lan mới vừa ngồi xuống, bên ngoài đã có người báo, Tiền Thu cầu kiến.

Ngân Liễu nói: “Chẳng lẽ cô ta ở bên ngoài chờ hay sao?”

“Để cho cô ta vào đi...” Bây giờ Lưu di nương rất được Lý Kính Hiền sủng ái, đem cả trách nhiệm nặng nề sinh con trai cho cô ta, Lâm Lan tự nhiên có suy nghĩ.

Như Ý đưa người đi vào.

Tiền Thu thi lễ với Lâm Lan: “Thỉnh an nhị thiếu phu nhân.”

Lâm Lan đang cầm lò sưởi tay, khẽ cười nói: “Tìm ta có chuyện gì.”

Tiền Thu nhìn Ngân Liễu cùng Như Ý, tỏ ý khó nói.

Lâm Lan mỉm cười: “Người cứ nói, không sao cả.”

Tiền Thu do dự nói: “Tháng trước Lưu di nương cảm thấy bụng dưới hơi đau, vốn tưởng rằng không có gì lớn, không dám kinh động lão gia phu nhân, sợ mọi người nói chuyện nhỏ mà làm âm ỉ, nhưng hai ngày nay đột nhiên đau dữ dội, không biết tại sao, muốn mời nhị thiếu phu nhân qua xem giúp xem có nặng lắm không.”

Lâm Lan nhíu mày nghĩ ngợi trong chốc lát, nói: “Người trở về nói cho Lưu di nương, tối nay sau khi thỉnh an xong ta sẽ qua xem.”

Tiền Thu vui vẻ nói: “Nô tỳ thay Lưu di nương tạ ơn nhị thiếu phu nhân.”

Lâm Lan khẽ gật đầu, để cho Như Ý đưa Tiền Thu ra ngoài.

Ngân Liễu nói: “Nhị thiếu phu nhân, người làm phu nhân mất hứng đó, mấy ngày nay phu nhân đã rất khó chịu rồi.”

Lâm Lan thân nhiên nói: "Luu di nương mời ta, ta phải đi, phu nhân dĩ nhiên không thích, nhưng nếu là lão gia để cho ta đi, phu nhân dù có mất hứng cũng không có biện pháp."

Đang nói, Minh Doãn trở lại, vừa vào cửa liền cười nói: "Lan Nhi, nàng nhìn xem, đây là cái gì?" Tay khẽ hươ hươ phong thư hướng nàng.

Lâm Lan vui vẻ nói: "Là hồi âm của sư phụ sao?"

Lý Minh Doãn vừa cởi áo choàng vừa giao thư cho nàng: "Nàng tự xem đi."

Ngân Liễu nhận áo choàng, cười hì hì nói: "Nhị thiếu gia uống chút canh hay là uống trà ạ?"

Lý Minh Doãn suy nghĩ một chút: "Uống chút canh cho ấm dạ."

Ngân Liễu vui vẻ đáp: "Vâng, nô tỳ liền đi bung tới."

Lý Minh Doãn đi vào phòng tắm.

Lâm Lan khẩn cấp mở phong thư ra xem, ngoài ý muốn có thêm cả một lá thư Phong ca gửi, chữ ca ca xiêu xiêu vẹo vẹo thật là khó coi, nhưng đó là bức thư của người thân nàng, hóc mắt Lâm Lan lập tức phiếm đỏ.

Lý Minh Doãn rửa mặt đi ra ngoài nhìn thấy Lâm Lan vừa khóc sụt sụt vừa đọc thư.

"Sao thế? Trong thư viết gì vậy?"

Lâm Lan đem thư cho hắn, ghen ngào: "Chàng đọc đi."

Lý Minh Doãn đọc qua hai phong thư, cười nói: "Nhị sư huynh, ngũ sư huynh nàng, cả ca ca nàng nữa, năm sau muốn tới kinh thành, thư viết thế không phải là chuyện tốt sao, sao lại khóc?"

Lâm Lan hít mũi một cái: "Ta cao hứng quá thôi..."

Lý Minh Doãn sủng nịch xoa xoa đầu nàng: "Nha đầu ngọc, không lâu nữa là có thể gặp mặt rồi, đừng khóc nữa, bây giờ yên tĩnh, nàng khóc thế mọi người nghe thấy lại nghĩ ta khi dễ nàng."

Lúc này Lâm Lan mới lau nước mắt, nói: "Nhị sư huynh cùng ngũ sư

huynh tới, có bọn họ tọa trấn, chuyện tiệm thuốc không cần phải lo, nhưng mà ca ca ta tới, ta chưa nghĩ ra chỗ cho ca ca, còn cả chị dâu nữa, ta đặc biệt buồn phiền với chị ta, suốt ngày làm chuyện không ra sao cả.”

Lý Minh Doãn cười cười, lại lấy ra một phong thư: “Đây là hồi âm bà ngoại gửi tới, nàng xem đi.”

Lâm Lan kinh ngạc: “Tới cùng một lúc hả?”

“Ừ, cũng gửi cùng lúc tới quý phủ cậu cả, hôm nay ta mới qua lấy được, lúc trước ta có gửi thư cho bà ngoại, nói bà cho người chiếu cố chị dâu và cháu nàng, tạm thời chớ để chị ta tới kinh thành, chuyện chúng ta còn xử lý chưa tốt không nên để chị ta lên kinh thành làm mọi chuyện thêm phức tạp. Về phần anh của nàng, bên Ninh Hưng vốn đã chiêu binh mãi mã, nhưng nếu chiến sự nổi lên nói không chừng sẽ phải ra chiến trường, nhà nàng chỉ có mình ca ca nàng là nam nhân, ta đương nhiên không thể để cho anh ấy mạo hiểm đi, hôm nay, phủ nha kinh thành chiêu mộ một nhóm bộ khoái*, ta đã nhờ cậu Trịnh đại ca cho tên anh nàng vào danh sách, nhưng mà chuyện có thành không đến lúc đó phải xem anh nàng có bản lĩnh hay không, nếu có thể thành thì là chuyện tốt, anh nàng một thân võ nghệ coi như có nơi dụng võ, nếu không thành thì trước hết làm hộ viện ở Diệp gia rồi tính tiếp, tóm lại ta sẽ an bài thỏa đáng, nàng không cần phải lo lắng.” Lý Minh Doãn chậm rãi nói.

*Bộ khoái: sai dịch chuyên truy nã, bắt người cho nha môn thời trước

Lâm Lan giật mình sững sờ, nàng chưa hề đề cập chuyện ca ca tới, sao dám mở miệng với hắn, không nghĩ hắn đã sớm an bài thỏa đáng, trong lòng Lâm Lan cảm động: “Minh Doãn, cảm ơn chàng.”

Lý Minh Doãn nhẹ nhéo mũi nàng, giả vờ giận dỗi: “Anh của nàng cũng chính là anh của ta, chuyện của nàng cũng là chuyện của ta, giữa phu thê, nói lời cảm ơn, nghe xa lạ quá.”

Lâm Lan nín khóc mỉm cười, cất thư đi.

"Nhị thiếu gia, Nhị thiếu phu nhân..." Bạch Huệ không mời mà đến, trên tay là chiếc áo bông màu xanh mới, dịu dàng cười nói: “Nô tỳ làm cho nhị thiếu gia bộ đồ mới, nhị thiếu gia thử một chút, nếu không hợp thì.. nô tỳ lập tức đi sửa.”

Bạch Huệ nói hết lời rồi mới phát hiện ánh mắt nhị thiếu phu nhân hồng

hông, dường như vừa khóc xong, liền ngưng ngưng nói: “Nếu không... lúc khác nô tỳ sẽ lại.”

Tâm tình Lâm Lan bị Bạch Huệ phá hư, Bạch Huệ làm đồ mới cho chủ tử, toàn tâm toàn ý gấp rút muốn dâng lên cho chủ tử, chẳng lẽ cô ta không biết, không có nữ chủ nhân phân phó, nha đầu không thể tùy tiện may xiêm y cho nam chủ nhân sao? Cô ta coi nhị thiếu phu nhân nàng là đầu gỗ sao?

Vừa lúc Ngân Liễu bê canh tới, thấy vậy cười nói: “Nhị thiếu phu nhân đã sớm đặt đồ mới cho nhị thiếu gia rồi, hôm nay đại cữu lão gia mới vừa đưa sang sáu bộ đồ mới, nói là lục lục đại thuận, nếu thêm một cái này thì thành thất rồi, Bạch Huệ tỷ tỷ nên làm thêm hai bộ nữa đi, thành cửu cửu cho đẹp, thiên trường địa cửu.”

Vẻ mặt Bạch Huệ lúng túng, yếu ớt nói: “Nô tỳ không biết nhị thiếu phu nhân đã...”

Ngân Liễu cười nói: "Nhị thiếu phu nhân làm sao có thể để cho nhị thiếu gia không có đồ mới đón năm mới chứ? Cho dù nhị thiếu phu nhân không có đồ mới cũng không thể để nhị thiếu gia phải chịu thiếu thốn đúng không? Nhị thiếu phu nhân, nghe nói, đồ mới người đặt đều là đồ thượng hạng, gấm đặt từ Tứ Xuyên tới." Ngân Liễu bung chén canh đặt trước mặt nhị thiếu gia.

Lâm Lan lẳng lẳng nhìn Bạch Huệ, thấy cô ta bất an nắm bộ đồ mới trong tay như muốn giấu đi. Lại nhìn Lý Minh Doãn chậm rãi uống canh, bộ mặt không tham gia chuyện.

Vốn không muốn để ý tới để xem hẳn ứng đối làm sao, nhưng hẳn lại lẳng lẳng như vậy... Lâm Lan thầm than, cố ý nói Ngân Liễu: “Thêm đồ mới không chê nhiều, lại nói đây là tâm ý của Bạch Huệ, các em lười biếng quá, cẩn thận tương lai không ai thềm lấy.”

Ngân Liễu đỏ mặt, e thẹn nói: “Ai nói phải lập gia đình, nô tỳ không lấy chồng, nô tỳ cả đời hầu hạ nhị thiếu phu nhân.”

Lâm Lan hướng Bạch Huệ: “Để xiêm y lại đây, đợi lúc nhị thiếu gia rảnh rồi sẽ thử, có điều em làm nhất định là vừa người.”

Lúc này sắc mặt Bạch Huệ mới có chút giãn ra, đặt bộ đồ mới lên bàn, quỳ gối thi lễ: "Nô tỳ cáo lui trước."

Lâm Lan nhìn nàng rời đi, chậm rãi nói: “Ngân Liễu, em ra ngoài trước

đi.”

Ngân Liễu nhìn sắc mặt nhị thiếu phu nhân không tốt “Dạ” một tiếng rồi lui ra ngoài.

Trong phòng trầm tĩnh một hồi lâu, Lâm Lan không lên tiếng nhìn Lý Minh Doãn, rốt cuộc Lý Minh Doãn nhìn không được, để thìa xuống, định mở miệng.

Lâm Lan liền nói: “Ta đã giúp nàng tìm xong một người, là nhi tử quản gia Diệp gia, tên là Từ Phúc An, năm nay hai mươi, nghe nói tiểu tử này rất được.”

Chương 139 - Cho ai nhìn

Lý Minh Doãn cầm tay Lâm Lan, nhìn nàng khẽ mỉm cười, khóe môi cong lên xinh đẹp, thanh âm ôn nhu như nước sương sớm mai, đi thẳng vào trái tim hắn, ở trước mặt nàng, mọi thứ vĩnh viễn đơn giản mà trong suốt. Hắn nói: “Lan Nhi, ta sớm đã nói, nàng là nữ chủ nhân nơi đây, người nơi hay cùng mọi chuyện nàng đều có thể quyết định, huống chi, nàng đã làm rất tốt, ta không thể ép nàng phải làm tốt hơn nữa.”

Lâm Lan trừng mắt nhìn hắn: “Chàng thật là đáng ghét.”

Lý Minh Doãn cười nói: “Nàng thích là được rồi.”

Lâm Lan bực mình, rút về tay lâu bầu: “Ai thèm thích chàng.” Vừa nói vừa đứng dậy đi mở hòm thuốc, lấy ra một bọc ngân châm đặt ở túi bên hông.

“Nàng cầm châm làm gì?” Lý Minh Doãn tò mò nhìn nàng.

Lâm Lan nói: "Lưu di nương nói thân thể có chút khó chịu, nhờ ta qua nhìn giúp một chút, ta đáp ứng cô ta buổi tối thỉnh an xong sẽ sang đó.”

“Cô ta tin tưởng nàng à.” Lý Minh Doãn cười nhẹ lắc đầu.

“Có gì lạ đâu, cô ta không phải thiếp của chàng, tại sao phải kiêng kỵ ta?” Lâm Lan hừ hừ nói.

Lý Minh Doãn vội vàng vùi đầu uống canh tiếp, Lâm Lan vẫn còn đang

giận dỗi, không nên chọc nàng thì tốt hơn.

“Mà chàng nói trước với phụ thân một tiếng, thân thể Lưu di nương khó chịu cũng không dám mời đại phu, đành vờ ta qua xem, xem xem phụ thân có ý tứ gì. Hiện giờ phụ thân và mẹ phù thủy đang không thoải mái vì Lưu di nương, nếu không có chỉ thị của phụ thân, chỉ sợ mẹ phù thủy biết thì lại làm khó ta.” Lâm Lan dặn dò.

Lý Minh Doãn xem thường nói: “Mẹ phù thủy vì Lưu di nương mà khó chịu với phụ thân không phải là ngày một ngày hai rồi, nếu ban đầu đã ra vẻ hào phóng thì hiện tại sao lại nhỏ mọn thế.”

“Lúc này không giống lúc trước, phụ thân tính toán để Lưu di nương sinh con trai cho Lý gia, chuẩn bị cho chàng có thêm một đệ đệ hoặc muội muội, hôm nay mẹ phù thủy vì thế mà tức tới nổi nằm giường.” Lâm Lan nói.

Lý Minh Doãn sững sờ trong chốc lát, hừ lạnh nói: “Thật là sợ nhà này còn chưa đủ náo nhiệt đây.”

Lâm Lan bĩu môi: "Náo nhiệt lại không tốt sao? Nhà này dù gì cũng đã loạn lắm rồi, loạn thêm chút nữa cũng thế, huống chi chàng không thân thiết với Minh Tắc Minh Châu, đợi khi Lưu di nương sinh hài tử, chúng ta cùng đưa nhỏ bồi dưỡng tình cảm, coi như thêm một mối quan hệ tình nghĩa.”

Lý Minh Doãn cười nhẹ nói: "Ta không có hứng thú với đệ đệ hay muội muội gì gì đó, nhưng nếu như nàng có thể cho ta một..." Lý Minh Doãn vừa nói ánh mắt liền rơi trên khoảng bụng vẫn bằng phẳng của Lâm Lan, nói không chừng nơi này đã bắt đầu có một sinh linh của hai người bọn hắn, nghĩ như vậy thôi đã cảm thấy trong lòng chộn rộn, ánh mắt nóng rực lên.

Cảm nhận được ánh mắt khác thường của hắn, Lâm Lan đưa tay che tầm mắt hắn: “Nhìn cái gì đấy? Còn không mau ăn đi, sắp tới giờ thỉnh an rồi.”

Lý Minh Doãn nắm tay nàng, hôn nhẹ lên đó, ánh mắt sáng rực, nhẹ nói: “Lan Nhi, sinh con cho ta nhé.”

Lâm Lan xấu hổ đỏ mặt, ừ hừ: “Chúng ta còn bao nhiêu chuyện chưa làm xong, chưa đuổi được mẹ phù thủy đi, đồ thuộc về chúng ta vẫn chưa lấy lại được...”

Đây là lý do rất đúng đắn, nàng không muốn lúc mang thai hoặc là tương lai khi đứa bé mới ra đời còn phải phòng bị kẻ muốn hại con của nàng, mẹ

phù thủy là người như thế nào chứ, khẳng định chuyện gì mù cũng có thể làm được... Thứ hai... là nàng suy nghĩ qua năm sau nàng cũng mới chỉ mười bảy tuổi, nữ nhân cổ đại sinh con vô cùng nguy hiểm là tại sao, một là không có các thiết bị cần thiết, hai là bởi vì con gái cổ đại lấy chồng sớm, bản thân còn chưa phát triển hết mà đã sinh con, ảnh hưởng vô cùng lớn tới thân thể, tốt nhất là nên đợi qua mười tám tuổi, cơ thể phát triển hoàn thiện. Cho nên, nàng vẫn len lén uống thuốc tránh thai.

Lý Minh Doãn có chút thất vọng, nhưng Lâm Lan nói vậy cũng có lý, lúc trước mù phù thủy vì ngăn hẳn tham gia dự thi mà thả rắn độc, vạn nhất mù ta hạ thủ với con của bọn họ, mới nghĩ thôi mà Minh Doãn đã giật mình lạnh run. Nhưng vạn nhất Lâm Lan có thì sao? Lý Minh Doãn mỉm cười nói: “Vậy thì thuận theo tự nhiên, nếu có, tin tưởng ta người làm cha như ta, nhất định sẽ che chở chu toàn cho mẹ con nàng.”

Uống canh xong, Lý Minh Doãn đi trước tới thư phòng tìm phụ thân nhưng lại được cho biết phụ thân đã bị bà nội kêu đi, hiện tại đang ở Triều Huy đường, liền chạy tới Triều Huy đường. Tìm cơ hội yên chuyện nói chuyện Lưu di nương mời Lâm Lan xem bệnh, nhất thời Lý Kính Hiền lộ ra vẻ gấp gáp bất an, hận không thể lập tức đi nhìn Lưu di nương, nhưng là mẫu thân vừa mới dạy dỗ hẳn không thể sùng ái thiếp thất quá mức, cho nên không thể làm gì khác hơn là chịu đựng, người đây mà tâm không ở đây.

Không bao lâu, Lâm Lan cùng Đinh Nhược Nghiên một trái một phải đỡ mù phù thủy tới.

Lão thái thái vội sai người dọn chỗ cho Hàn Thị, ân cần nói: “Thân thể con không thoải mái thì không cần tới, cứ nghỉ ngơi cho khỏe.”

Hàn Thị yếu ớt cười một tiếng: “Năm hơn nửa ngày đã khá hơn chút ạ.”

Sau khi Hàn Thị vào cửa không hề liếc mắt nhìn lão gia nửa cái, coi hẳn như không khí, mấy lần Lý Kính Hiền muốn dùng ánh mắt trao đổi với Hàn Thị, sau đó lại nói vài lần nhưng ánh mắt mới vừa nhìn sang thì Hàn Thị cố ý nhìn qua chỗ khác. Khương mama âm thầm kéo ống tay áo Hàn Thị, nhắc nhở mù, Hàn Thị vẫn coi như không khiến Lý Kính Hiền lúng túng, sa sầm mặt.

Lão thái thái đưa mắt nhìn con trai con dâu mặt mũi đen sì, lại nhìn hết cháu trai, cháu dâu im lặng, nhất thời không biết nói gì cho phải, liền cười nói: “Kính Hiền nghe nói con bị bệnh, định sang xem con thế nào, là ta gọi

nó lại dặn dò chút chuyện quan trọng.”

Hàn Thị tự tiếu phi tiếu, mục ta hiểu rõ, về chuyện sinh con trai lần này, lão thái thái tuyệt đối sẽ nghiêng về lão gia, cho nên, không thể trông cậy lão thái thái sẽ giúp mục, mục chỉ có thể tự mình giúp mình. Chỉ cần đem chuyện này kéo dài tới năm sau thì chẳng cần lo Lưu di nương làm cho mục phiền toái nữa.

Hàn Thị cười mà không nói, để cho không khí lần nữa lâm vào lúng túng.

Lão thái thái bất mãn trợn mắt nhìn nhi tử một cái, sao không lên tiếng vài lời để nghe đi chứ, bản thân gây ra chuyện lại muốn người làm mẹ như bà thu thập tàn cuộc, lão thái thái khó chịu, thở dài một cái, hỏi Hàn Thị: “Đồ cúng ông Táo đã chuẩn bị xong chưa?”

Hàn Thị dịu ngoan nói: “Đã chuẩn bị xong, ngày mai lão gia cùng Minh Tắc, Minh Doãn cử hành nghi thức cúng ông táo là xong ạ.”

Lão thái thái khẽ gật đầu: “Như thế là được, cúng ông táo là đại sự, không được qua loa, ngày mai ta để cho Chúc mama đi qua giúp con.”

Hàn Thị vội nói: “Không cần không cần đâu ạ, bên cạnh mẫu thân cần Chúc mama giúp đỡ, chuyện này đã chuẩn bị chu đáo rồi ạ, có Khương mama lo liệu sẽ không xảy ra sự cố gì đâu.”

Trong lòng lão thái thái không vui, cúng ông táo là việc đại sự phải do chính nữ chủ nhân tự mình an bài, sao lại gọi một mama hạ nhân an bài. Ánh mắt lão thái thái nhìn tới Đinh Nhược Nghiên cùng Lâm Lan, cháu dâu lớn thì bộ dạng bệnh tật, cầm nhon ra, sắc mặt tái nhợt, gió thổi qua như muốn ngã, làm sao quản sự được? Huống chi cúng ông táo này phải thuận lợi để mọi chuyện năm mới được suôn sẻ. Nhìn sang Lâm Lan, nếu như không phải vì Thu Nguyệt không thích Lâm Lan thì Lâm Lan có thể làm tốt chuyện này.

Lý Kính Hiền càng nhìn càng thấy Hàn Thị chẳng qua chỉ giả bệnh, hẳn muốn có thêm đứa con thì sao? Tuổi của Lễ Bộ Thượng Thư còn lớn hơn hẳn, vậy mà tháng trước vừa sinh nhi tử thứ sáu. Lý Kính Hiền hẳn coi như không tệ, tìm hết văn võ bá quan trong triều xem có còn ai giống như hẳn, thanh tâm quả dục, mục không biết điểm dừng còn muốn bắt kể mọi chuyện uy hiếp hẳn, để cho mẫu thân lớn tuổi còn phải suy nghĩ.

“Mẫu thân, năm trước cúng ông táo cũng là nhi tử chủ trì, chỉ cần chuẩn

bị đầy đủ, những chuyện khác nhi tử có thể tự lo liệu, mẫu thân đừng lo.” Lý Kính Hiền cung kính nói.

Lão thái thái bất đắc dĩ cười cười, khoát khoát tay: “Thôi ăn cơm trước đã.”

Đình Nhược Nghiên đỡ mụ phù thủy đi trước, Lâm Lan cố ý đi chậm lại phía sau, dùng ánh mắt trao đổi với Lý Minh Doãn, Lý Minh Doãn nháy nháy mắt vài cái với nàng, tỏ vẻ đã nói chuyện kia.

Cơm nước xong, lão già Lý Kính Hiền dùng khăn lau tay lau miệng, chậm rãi nói: “Lâm Lan, gần đây thân thể Lưu di nương khó chịu, nếu con rảnh thì qua xem giúp nàng ấy một chút.”

“Cạch” một tiếng, mọi người liền nhìn về phía Hàn Thị. Một cái chén sứ rơi vỡ tan trên mặt đất. Hàn Thị tự hồ cũng bị chính mình làm cho giật mình.

Khuong mama một bên vội vàng cáo lỗi: “Là do lão nô vụng về, lão nô nhất thời trơn tay không đỡ được.”

Hàn Thu Nguyệt che miệng ho khan, thần sắc trở nên bối rối.

Chúc mama cười nói: “Không sao không sao, đổ vỡ là may mắn.” Một bên nói: “Bội Hoàn, còn không mau qua quét dọn,”

Nha hoàn lập tức dùng khăn gom những mảnh sứ vỡ lại.

Lâm Lan cười thầm, nàng an vị đối diện mụ phù thủy, mới vừa rồi nàng nhìn rõ, mụ phù thủy căn bản chưa đưa chén cho Khuong mama, vừa nghe lời Lý Kính Hiền nói... chén liền rớt, phản ứng thật là lớn.

“Con xem thể nào qua nhìn tình hình Lưu di nương một chút.” Lý Kính Hiền vẫn kiên định nói.

Lão thái thái trầm mặt, trợn mắt nhìn nhi tử của mình, đồng thời cũng trừng mắt nhìn Lâm Lan, Lâm Lan rất vô tội cúi đầu.

“Lâm Lan, thân thể mẹ chồng cô cũng không tốt, cô qua xem cho mẹ chồng xem sao.” Lão thái thái uy nghiêm nói, rõ ràng cạnh tranh với nhi tử mình.

Lý Kính Hiền hết sức im lặng, mẫu thân chỉ biết Hàn Thị. Chẳng lẽ mới vừa rồi không nhìn thấy Hàn Thị ăn hết cả bát cháo sen tôm sao? Bệnh nhân

mà có thể có khẩu vị tốt như vậy sao? Lưu di nương mới thật là bị bệnh, bằng không sẽ không van xin Lâm Lan qua xem bệnh, đáng thương, thân thể không thoải mái cũng không dám tự chủ trương mời đại phu.

Lâm Lan hết nhìn cha chồng lại nhìn lão thái thái, sau lại nhìn Minh Doãn, lão thái thái có chủ tâm làm khó nàng mà, Minh Doãn nhún vai nói: “Nếu không, Lâm Lan xem bệnh cho mẫu thân trước, sau đó qua xem Lưu di nương thế nào.”

Hàn Thu Nguyệt ho hai tiếng, yếu ớt nói: “Ta không sao, để Lâm Lan qua xem tình hình Lưu di nương đi.”

“Không được, mẹ chồng mình bị bệnh, nào có đạo lý đi xem bệnh cho người ngoài trước?” Lão thái thái kiên trì nói. Bà cố tình làm căng, Kính Hiền không những không ghi nhớ lời bà dặn trong lòng, ngược lại làm cho sự việc thêm nghiêm trọng, trước mặt nhiều người như vậy lại quan tâm Lưu di nương, đối với bệnh tình Hàn Thị thì coi như không, điều này làm sao Hàn Thị chịu nổi?

Lý Kính Hiền nhăn mày, nhàn nhạt nói: “Cũng được, ta sai người đi mời đại phu cho Lưu di nương, như thế khỏi phải tranh chấp nữa.”

Chương 140 - Ngoài ý muốn

Hai khắc sau*, Lý Minh Doãn ngồi bên mép giường trấn an Lâm Lan đang âm ức: “Ta nói nàng cứ bình tĩnh, dè dặt với hai bên, dù gì lời cần nói về Lưu di nương cũng đã nói rồi.”

* Một khắc = 15p

Lâm Lan lườm bầu nói: "Nhưng ta đã đáp ứng với Lưu di nương, hiện tại lại nuốt lời.”

“Điều này sao có thể trách nàng? Nghĩ nhiều như vậy làm gì?” Lý Minh Doãn đứng dậy lấy một cuốn sách lật xem

Ngân Liễu đưa túi sưỡi cho nhị thiếu phu nhân, cười nói: “Nhị thiếu phu nhân nhiều ngày chưa xem bệnh cho ai, ngứa tay rồi.”

Lâm Lan lườm nàng một cái: “Chỉ có em hiểu tâm tư của ta.”

Lý Minh Doãn ha ha cười một tiếng: "Đợi cửa hàng khai trương thì nàng tha hồ bận rộn."

"Có gì mà bận rộn, tạp vụ có lão Ngô trông coi, nhị sư huynh ngồi xem bệnh kê đơn, ngũ sư huynh chịu trách nhiệm dược liệu, ta chịu trách nhiệm chế biến Bảo Ninh Hoàn.v.v.v, thỉnh thoảng đi dạo một chút, miễn cưỡng xem như chường quây." Nói đến tiệm thuốc, tâm tình Lâm Lan liền chuyển biến tốt đẹp.

"Nhị thiếu phu nhân, chuyện chế biến dược liệu người có thể giao cho nô tỳ đi làm, nô tỳ làm cũng không kém lắm." Ngân Liễu mong đợi nhìn nhị thiếu phu nhân.

Lâm Lan nhìn nàng, nha đầu này cũng thông minh, có điều bây giờ chưa phải lúc, Lâm Lan nói: "Chế biến dược liệu không phải chuyện đùa, chờ em học xong ba năm thì mới có thể giao lại cho em."

Lúc trước nhất định Ngân Liễu sẽ thất vọng nhưng sau này nghĩ lời nhị thiếu phu nhân nói không sai, hiện tại nàng mới chỉ biết võ vẽ vài thứ, còn phải học rất nhiều, chân thành nói: "Nô tỳ nhất định chăm chỉ học tập, tương lai sẽ giúp nhị thiếu phu nhân phân ưu."

Lâm Lan cười một tiếng, đuổi nàng đi xuống, không để âm ỉ ảnh hưởng Minh Doãn đọc sách, bản thân thì dựa vào gối ở trên giường nhắm mắt trầm tư. Mới vừa rồi ở Triều Huy đường, cha già để cho nàng đi xem bệnh cho Lưu di nương, phản ứng của mục phù thủy có chút quái dị, nếu như là ghen, hẳn là mục phải tức giận, thế nhưng ánh mắt chỉ lóe lên giây lát, hành động thất thố, rõ ràng bộ dạng hoảng hốt chột dạ, chẳng lẽ... Lưu di nương bệnh là do mục phù thủy bố trí? Lâm Lan chợt mở mắt ra, ngồi dậy.

Lý Minh Doãn đang đọc sách bị nàng làm cho hoảng hồn: "Nàng làm sao vậy?"

Lâm Lan vội xuống giường mang giày: "Ta phải qua bên Lưu di nương một chuyến."

Lý Minh Doãn vội vàng kéo nàng: "Phụ thân đã mời đại phu rồi, nàng đi làm gì?"

"Ta nghi ngờ bệnh của Lưu di nương có liên quan tới mục phù thủy, ta phải đi xem một cái."

“Vậy thì nàng lại càng không được đi, nàng nghĩ xem, nếu thật là mụ phù thủy giở trò quỷ, phụ thân biết được tin từ đại phu khác, so sánh với từ nàng có thể chúng thật tin tưởng hơn, còn nữa, mụ phù thủy có oán giận cũng không thể đổ lên đầu nàng, chúng ta cứ sống chết mặc bây, để cho bọn họ đấu lẫn nhau đi.” Lý Minh Doãn túm nàng trở lại giường, đặt nàng gối đầu lên gối, kéo chăn quấn kỹ nàng, một tay ôm lấy: “Nàng cứ an tâm ở chỗ này nhìn ta đọc sách, không thì ta ôm nàng đi ngủ.”

Lâm Lan chu chu miệng, nằm trong lòng ngực của hắn, trong lòng như bị mèo cào, cảm giác khó chịu, cái khăn che mặt thần bí mới vén lên được một góc thì Minh Doãn không cho nàng tiếp tục làm nữa, có điều, hắn nói rất có lý, nếu như mụ phù thủy thật sự động tay động chân với Lưu di nương thì cứ để người khác vạch trần sẽ tốt hơn là nàng.

“Tại sao nàng suy đoán như vậy? Có chứng cứ gì?” Lý Minh Doãn hỏi.

“Chàng không cho ta đi xem, làm sao ta có chứng cứ? Theo Tiễn Thu nói, tháng trước Lưu di nương đã mơ hồ cảm thấy hơi đau bụng, mấy ngày nay đau dữ dội, cộng thêm phụ thân cố ý để cô ta sinh con trai cho Lý gia, nếu như không phải mụ phù thủy có phản ứng lạ ta cũng sẽ không có suy đoán như vậy. Lúc ấy, mụ ta rất bối rối, còn có chút chột dạ, vừa nhìn là biết trong lòng có quỷ. Tuy nhiên, đây chỉ là suy đoán của ta, có phải thật hay không chỉ có thể chờ mới biết.” Lâm Lan tiếc nuối nói, nếu như đây là sự thật thì tốt biết bao, động vào tâm can bảo bối của cha già, cha già há có thể bỏ qua?

Cánh tay Lý Minh Doãn không khỏi siết chặt, nếu như là thật, tự nhiên là chuyện tốt đối với kế hoạch báo thù của hắn, thân nhiên nói: “Ta sẽ lưu ý.”

Được nam nhân ôm thật ấm áp, trên áo có mùi thơm nhàn nhạt như cỏ hoa, nghe tiếng tim đập trầm ổn của hắn, Lâm Lan bất giác buồn ngủ.

Lý Minh Doãn cúi đầu nhìn vợ yêu nép trong ngực mình, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nà dưới ánh đèn như phủ thêm một tầng sương mỏng, càng lộ ra vẻ non mềm khả ái, hắn cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên trán mịn màng của Lâm Lan.

"Nhị thiếu gia, Nhị thiếu phu nhân..." Ngọc Dung bên ngoài bẩm.

Lý Minh Doãn thật sự không muốn quấy rầy Lâm Lan đang tiến vào mộng đẹp, nghe tiếng Ngọc Dung, hắn thầm than, hỏi: “Chuyện gì?”

“Lão gia nói nhị thiếu phu nhân mau qua Tây viện.” Ngọc Dung trả lời.

Chân mày Lý Minh Doãn nhíu lại, Tây viện? Đây không phải là chỗ Lưu di nương sao?

Lâm Lan nghe được tiếng vang, mơ mơ màng màng tỉnh lại, nghe được lời Ngọc Dung nói... nàng nhất thời không kịp phản ứng.

Lý Minh Doãn cảm giác được người trong lòng cử động, cúi đầu ôn hòa nói: “Làm nàng tỉnh giấc sao?”

Lâm Lan xoa xoa đôi mắt buồn ngủ: “Phụ thân gọi ta đi đâu?”

“Có thể bên Lưu di nương thật sự đã xảy ra chuyện, phụ thân gọi nàng qua xem tình hình.”

“Hả?” Lâm Lan chợt tỉnh táo lại, vội vàng xuống giường.

Lý Minh Doãn để cho Ngọc Dung đi vào, lấy nước cho Lâm Lan rửa mặt.

Lâm Lan chuẩn bị xong thấy Lý Minh Doãn cầm áo choàng của nàng đi tới, bản thân hẳn cũng đã xiêm y chỉnh tề, nghiêm nhiên bộ dạng ra khỏi cửa.

“Chàng còn phải đọc sách, đừng đi, mình ta đi là được rồi.”

“Tuyệt nhiên đường trơn, để ta đi cùng nàng, ta ở nhà cũng lo lắng.” Lý Minh Doãn ôn tồn nói, quay sang dặn Ngọc Dung: “Gọi Như Ý đốt đèn lồng.”

Hai người đi tới Tây viện, qua phòng ngoài, tới một hẻm nhỏ rẽ vào Tây viện thì chạm một chiếc đèn lồng đi tới, nghe được người hầu nhỏ giọng nhắc nhở: “Hoa đại phu, ngài cẩn thận dưới chân...”

Hoa Đại phu? Lâm Lan không khỏi ngẩng đầu, người phía trước choàng áo lông chim màu xanh, thân hình cao lớn, thậm chí còn cao hơn Lý Minh Doãn một cái đầu, lại gần... Lâm Lan nhìn thấy đôi con ngươi ôn nhu giữa màn đêm, nhất thời ngẩn ra, là Hoa Văn Bách.

Tay Lý Minh Doãn cảm giác rõ ràng thân thể Lâm Lan cứng ngắc, hẩn lẳng lẳng nhìn người trước mặt.

Lâm Lan không khỏi chột dạ, hết như mình đeo mặt nạ làm chuyện xấu lại tự mình cởi mặt nạ ra vạch trần chính mình, trước tình huống lúng túng

này, nàng vội vàng cúi đầu, hi vọng hắn không nhận ra nàng.

Hoa Văn Bách thực sự chú ý tới Lâm Lan, cảm thấy đôi vợ chồng này thật hoàn mỹ, nữ xinh đẹp ôn nhu, nam tuấn mỹ tiêu sái, thật là một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ, hơn nữa nhìn cô gái này có điểm quen mắt, hắn cũng biết nhìn chăm chăm vợ người ta là không phải phép. Đúng lúc này người hầu bên cạnh hành lễ đối với vợ chồng kia: “Nhị thiếu gia, nhị thiếu phu nhân...”

Nhị thiếu phu nhân Lý gia? Hoa Văn Bách nhất thời giật mình, ánh mắt không kìm được lại nhìn về phía nàng.

(Tác giả: Hôm nay ở trên tàu hỏa, không thể viết nhiều hơn 2000 chữ, ngày mai bổ sung.)

Chương 141 - Trúng độc

Thấy trong đôi mắt gương mặt ôn nhuận như ngọc hiện lên một tia kinh ngạc, Lâm Lan biết hắn đã nhận ra nàng, lại càng chột dạ, khóe môi giật giật, cười cứng ngắc, quả nhiên là lúng túng vạn phần.

May mắn là ánh mắt của hắn chỉ lướt qua mặt nàng một chút rồi rời đi, chấp tay thi lễ, Lý Minh Doãn cũng rút tay về trả thi lễ.

Hai bên yên lặng không tiếng động, Hoa Văn Bách khẽ nghiêng người, ý bảo bọn họ đi trước, Lý Minh Doãn khẽ gật đầu, vịn vai Lâm Lan vượt qua.

Đi được độ mười bước, nghe người hầu phía sau nói nhỏ: “Hoa đại phu, đi bên này.”

Hoa Văn Bách thu hồi ánh mắt, xoay người đạp tuyết đi về phía trước, hắn ngưỡng mộ danh vị nhị thiếu phu nhân Lý gia đã lâu, ngày đó nói chuyện với Lâm Phong, cảm thấy Lâm Phong học thức phong phú, phản ứng nhạy bén, nghĩ bụng, người bên cạnh nhị thiếu phu nhân Lý gia lợi hại như thế, hắn nhị thiếu phu nhân Lý gia lại càng cao thâm, không nghĩ tới Lâm Phong chính là nhị thiếu phu nhân Lý gia. Sau vài giây kinh ngạc, hồi tưởng lại về mặt lúng túng vừa rồi của nhị thiếu phu nhân, trong lòng có chút hối hận, nếu như vừa rồi không nhìn thẳng mặt có lẽ sau này còn có cơ hội trò chuyện, hôm nay hai bên đối diện, sợ là khó gặp lại.

Lâm Lan dùng dư quang nhìn Minh Doãn, hắn cũng đang nhìn nàng, đôi mắt u ám trống rỗng mang theo một loại đạm mạc xa cách, Lâm Lan không

khỏi căng thẳng trong lòng, chợt nhớ tới hôm đó cùng Hoa Văn Bách nói chuyện quên cả thời gian, lại không về nói lại với hắn, mà hắn quan tâm chuyện của nàng, khẳng định sẽ đi hỏi Văn Sơn...

"Không nghĩ tới phụ thân mời danh y tới xem bệnh cho Lưu di nương, có thể thấy được phụ thân đối với Lưu di nương sủng ái vô cùng." Lâm Lan cố gắng tìm chuyện nói.

"Nàng biết hắn?" Hắn nhàn nhạt hỏi, bàn tay ôm ngang hông Lâm Lan thu về, chấp ở phía sau lưng.

"Nhận ra được. Có một lần chàng theo ta đi làm thầy lang đi đường, sau đó thiếu chút nữa bị cấp trên chàng bắt được, chàng sống chết không chịu đi theo ta nữa, một mình ngồi uống trà, lúc ta tiếp tục hành nghề thì gặp hắn, coi như là từng gặp mặt một lần, hôm đó hẹn ở nhà hàng với bên cung cấp dược liệu, hắn cũng tới, bởi vì hôm đó ta giả dạng nam tử, hắn nhận ra ta, cho là ta làm việc cho Lý gia, liền hẹn ta uống trà, ta nghe nói hắn chính là thiếu gia Đức Nhân đường nổi danh nên nổi tâm tư muốn dò la A Giao nhà hắn, sau đó ngồi uống trà với nhau hơi lâu, hôm nay sợ là bị hắn nhận ra, đúng là không hay chút nào." Lâm Lan đem chân tướng sự việc hai người quen biết nhau giải thích một lượt, hi vọng Lý Minh Doãn không hiểu lầm.

Hắn mặc nhiên một lúc lâu, trong ngách nhỏ yên tĩnh, chỉ có tiếng giày vải đập trên tuyết, xột xoạt, xột xoạt... Càng vào sâu trong ngách càng tĩnh mịch, đêm tuyết vắng lặng.

Lâm Lan thật lâu không nghe hắn trò chuyện, trong lòng bất an, lại vừa lo lắng vừa có chút tức giận, nàng đã giải thích rất rõ ràng rồi, hắn còn không tin sao? Chuyện hắn và Bạch Huệ, hắn chẳng bao giờ giải thích với nàng, mỗi lần đều nói nàng muốn thế nào thì thế đó, nghe thật giống như hắn cùng Bạch Huệ thực sự không có gì, nhưng trong lòng nàng thực sự không thoải mái, chuyện này nàng còn chưa tính toán với hắn đâu.

Bỗng nhiên, hắn dừng bước, quay đầu nhìn nàng, ánh mắt đầy phức tạp, nói: "Sau này không nên giả nam nữa."

Mặc dù hắn biết Lâm Lan cùng Hoa Văn Bách kia không có gì, nhưng vừa rồi ánh mắt Hoa Văn Bách nhìn Lâm Lan làm hắn khó chịu, thân là nam nhân, hắn biết rõ trong ánh mắt kia ẩn chứa tin tức gì, có kinh ngạc, cũng có tiếc nuối, Hoa Văn Bách tiếc nuối cái gì? Không phải là hắn muốn lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, mà là Hoa Văn Bách đối với Lâm Lan nhất

định có chút ít tâm tư.

Lâm Lan ngây ngốc, đang muốn đáp lại thì thấy phía trước một đạo hắc ảnh chợt lóe lên, nàng quát lớn: “Là người nào lén lén lút lút ở đây?”

Lý Minh Doãn xoay người nhìn lại đã không thấy bóng người đâu, lại quay sang nhìn Lâm Lan: “Nàng không nhìn lầm chứ?”

Lâm Lan tiến lên mấy bước, tới chỗ bóng đen vừa dừng lại, chỉ vào một chuỗi dấu chân trên mặt tuyết: “Chàng nhìn xem, chuỗi dấu chân này, người này vào phòng ngoài.”

Lý Minh Doãn nhìn một chút trên mặt đất, nói với Lâm Lan: “Nhất định có người không yên lòng đối với Lưu di nương, nhưng là phụ thân vẫn còn đang ở đây.”

Trong lòng hai người biết rõ, nhất định là mục phù thủy cho người đến dò la tin tức.

Vào Tây viện, A Tấn canh giữ ở cửa tiến lên đón, hành lễ với hai người: “Lão gia ở bên trong chờ nhị thiếu phu nhân.”

Lý Minh Doãn hỏi: "Mới vừa rồi có ai tới đây?"

Ánh mắt A Tấn lóe lên một cái, trả lời: “Trừ Hoa đại phu, tiểu nhân không gặp ai khác.”

Lý Minh Doãn gật đầu, ôm Lâm Lan đi vào bên trong.

Chưa vào tới cửa phòng đã nghe thấy tiếng khóc nỉ non của Lưu di nương: “Không nghĩ tới, phu nhân lại ác như vậy, nếu trễ chút nữa, tính mạng nô tỳ cũng không còn rồi...”

Lại nghe được cha già nói: “Nàng đừng vội, ta đã cho người truyền Lâm Lan qua xem tình hình cho nàng, nếu con bé cũng chuẩn bệnh như thế, bỗ lão gia nhất định sẽ thay nàng làm chủ...”

Tiến Thu ngoài cửa thấy nhị thiếu gia cùng nhị thiếu phu nhân tới, vội vàng thông truyền, xốc rèm mời hai người đi vào.

"Phụ thân... " hai người thi lễ với Lý Kính Hiền.

Vẻ mặt Lý Kính Hiền ngưng trọng: “Lâm Lan, con nhìn qua cho Lưu di

nương một chút, rốt cuộc nàng bị làm sao? Khó chịu thế nào?”

Lý Minh Doãn rất tự giác tránh ra phòng ngoài.

Lâm Lan biết y thuật Hoa Văn Bách cao thâm, chuẩn bệnh không thể lầm, cho nên tinh thần thoải mái tới bắt mạch cho Lưu di nương.

Hai mắt Lưu di nương sưng đỏ, nước mắt giàn rụa, thê lương thống khổ nhìn Lâm Lan.

Lâm Lan bắt mạch, trong lòng trầm xuống, ghé vào bên tai Lưu di nương nhẹ nhàng hỏi một câu. Lưu di nương ngẩn ra, sau đó liền gật đầu, vẻ mặt lo sợ không yên: “Nhị thiếu phu nhân, còn có thể chữa sao?”

Lâm Lan làm động tác “suyt” im lặng, đứng dậy tới bàn viết một tờ giấy, giao cho Lý Kính Hiền, cười nói: “Lưu di nương chỉ là cơ thể nhiễm lạnh, nên bụng khó chịu, không có gì đáng ngại, con đã viết cho di nương đơn thuốc.”

Lý Kính Hiền nhìn tờ giấy trên tay, mặt như phủ một làn sương mỏng, trong mắt hiện lên sự giận dữ, cơ hồ không nhận được muốn phát tác, đột nhiên Lâm Lan viết một câu mở đầu... Cẩn thận có thần báo bên tai, hấn vội vàng ngăn lại hỏa khí.

Lưu di nương không có nhìn phương thuốc kia, nghe Lâm Lan nói nhẹ, không tin nói: “Nhưng Hoa đại phu nói...”

Lâm Lan cười một tiếng cắt đứt lời của cô ta: “Ta vô cùng tin tưởng y thuật của bản thân mình, ban đầu bệnh của phu nhân Tĩnh Bá Hầu, ngay cả thái ý đều nói không thể làm gì, chẳng phải là ta chữa được sao?”

"Nhưng là..." Lưu di nương không hiểu ra sao, mới vừa rồi nhị thiếu phu nhân còn hỏi cô ta hạ thân còn ra chấm đỏ nữa không, bệnh trạng người trúng độc thủy ngân chính là trên người có chấm đỏ, còn bị đau bụng, buồn nôn, nhị thiếu phu nhân hỏi như vậy rõ ràng là biết rồi, vì sao còn nói chỉ bị nhiễm lạnh?

Lý Kính Hiền lên tiếng nói: “Y thuật của Lâm Lan, ta tin, cứ yên tâm mà chữa trị.”

Lâm Lang ghi hai tờ đơn thuốc, một tờ là phương pháp giải độc thủy ngân cùng thực đơn ăn uống hàng ngày: Ăn uống phải chú ý ngang bằng với

uống thuốc. Một tờ là phương thuốc trị thân thể nhiễm lạnh, đều giao cả cho cha già.

“Phụ thân cứ theo như đơn này hốt thuốc, để cho Lưu di nương điều trị, nghỉ ngơi mấy tháng sẽ ổn, có điều, thân thể hàn chưa ổn, tốt nhất chưa nên có thai.” Lâm Lan nói nhỏ dần: “May mắn là di nương phát bệnh lúc này, nếu không may lúc có bầu sợ rằng tình hình sẽ tệ vô cùng, nếu đứa bé không phải chết từ trong bụng mẹ cũng sẽ là dị dạng, một chiêu này, thật sự là quá mức ác độc tàn nhẫn rồi, tổn hại âm đức... Nhưng trước mắt sắp sang năm mới, phụ thân đừng nên tức giận, chờ qua năm rồi nói sau, lại nói phụ thân cũng cần chứng cứ... Mới vừa rồi lúc con dâu đến có thấy bóng người từ sân này đi ra, chợt lóe đã không thấy tăm hơi, Minh Doãn hỏi A Tấn, A Tấn nói không nhìn thấy ai.”

Sắc mặt Lý Kính Hiền trắng bệch, đã giận là không kèm được, mũi già chết tiệt, thủ đoạn âm ngoan độc ác, dám bố trí tai mắt bên cạnh hắn. Lý Kính Hiền đem đơn thuốc giải độc nhét vào tay áo, ôn tồn nói với Lâm Lan: “Cha biết rồi, cực khổ cho con mạo hiểm gió tuyết tới một chuyến.” Sau đó lớn tiếng gọi A Tấn.

A Tấn lên tiếng đi vào, cúi đầu nghe lệnh.

Lý Kính Hiền đem đơn thuốc trị hàn cho A Tấn, phân phó: “Người mau đi tiệm thuốc bốc thuốc về.”

A Tấn nhận đơn thuốc xong vội vã đi ra ngoài.

Lâm Lan quỳ gối thi lễ: “Con dâu cáo lui trước.”

Lý Kính Hiền thở dài: “Con về trước đi, con biết phải nói như thế nào rồi đấy.”

Lâm Lan mỉm cười: “Con dâu hết thầy nghe theo ý tứ phụ thân.”

Lý Kính Hiền hài lòng gật đầu, phát tay một cái để cho Lâm Lan về trước.

Lý Minh Doãn thấy nàng đi ra, hỏi: “Lưu di nương bệnh tình sao?”

Lâm Lan nhẹ giọng nói: “Trở về rồi nói.”

Tại Lạc Hà trai, Ngân Liễu trở lại đổi vị trí trực phòng cho Ngọc Dung.

Làm nhiệm vụ buổi tối, bình thường là Ngân Liễu cùng Như Ý một tổ, Ngọc Dung cùng Bạch Huệ một tổ.

"Ngọc Dung, Như Ý cùng nhị thiếu phu nhân đi ra ngoài, đoán chừng sắp trở lại, ta đã chuẩn bị giường chiếu xong xuôi, bình nước nóng đã chuẩn bị sẵn, nước nóng thì đang trên bếp lò, về bữa khuya thì Quế tẩu đã làm canh trứng,..."

Ngọc Dung cười nói: "Tốt lắm tốt lắm, ta biết rồi, cô cứ yên tâm, Bạch Huệ, chúng ta đi thôi."

Lúc này Bạch Huệ đang ngồi trên giường thêu hoa, nghe thấy Ngọc Dung gọi mình, Bạch Huệ chậm rãi ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn chằm chằm Ngân Liễu, âm dương quái khí nói: "Hay là Ngân Liễu chịu cực khổ thêm chút nữa, ở bên đó trực phòng."

Ngọc Dung không biết lúc trước Ngân Liễu cùng Bạch Huệ đụng chạm, cười gượng nói: "Hôm nay cô định lười biếng sao?"

Bạch Huệ cười lạnh một tiếng: "Ta nào dám, chỉ là có người không yên tâm với người hầu hạ bên cạnh, cho nên tự mình chịu cực khổ chút đi."

Cầm Tú bên cạnh kéo kéo Bạch Huệ, nhỏ giọng nói: "Bạch Huệ tử, tử làm sao thế? Giận ai vậy?"

Bạch Huệ không lên tiếng, cúi đầu tiếp tục thêu thùa.

Ngân Liễu đã sớm không nhận được Bạch Huệ, không vì gì khác vì cô ta vài lần dính chặt vào nhị thiếu gia, nằng nhìn đến chán. Liền cười lạnh nói: "Cô có đi làm nhiệm vụ hay không, chuyện này không phải ta nói là được, tự mình đi hỏi Chu mama hoặc là hỏi nhị thiếu phu nhân, mà cô cũng không cần hỏi nhị thiếu phu nhân, chỉ vô ích."

Sắc mặt Bạch Huệ trắng nhợt, đặt mạnh khung thêu trên tay xuống: "Ngân Liễu, hôm nay cô nói rõ với ta, ta làm gì sao? Tại sao làm gì cũng phải nhìn sắc mặt cô."

Ngân Liễu cười nói: "Bạch Huệ tử nói đùa, người nào không biết tử là hầu hạ thân cận bên nhị thiếu gia, so với người khác tôn quý hơn vài phần, nói không chừng ngày nào đó lên làm di nương, lúc đó ai phải nhìn sắc mặt ai?"

Cầm Tú nghe giọng hai người sặc mùi thuốc súng, vội vàng khuyên nhủ: “Tất cả mọi người là tử muội, có gì từ từ nói chuyện.”

Ngọc Dung lờ mờ hiểu vài phần, tâm tư Bạch Huệ có ai là không biết, chẳng qua nàng cùng Ngân Liễu theo chân nhị thiếu phu nhân tới, tự nhiên trong đầu hướng nhị thiếu phu nhân, sẽ suy nghĩ vì nhị thiếu phu nhân, mà những người khác, đã ở chung với Bạch Huệ nhiều năm, giao tình không ít, chỉ sợ là ước gì cho Bạch Huệ ngồi được vào vị trí di nương.

Bạch Huệ tức tới mức ngực phập phồng, bực bội nói: “Ai muốn làm di nương? Chúng ta làm nô tỳ một lòng muốn làm thế nào để hầu hạ chủ tử cho tốt, hết lòng hết dạ vì chủ tử, chẳng lẽ ta làm áo bông cho nhị thiếu gia cũng đáng bị cô chê cười sao?”

Ngân Liễu châm chọc nói: “Vâng, Bạch Huệ tử có lòng, biết quan tâm, nghĩ so với nhị thiếu phu nhân còn chu đáo, còn quan tâm nhị thiếu gia hơn vài phần.”

Bạch Huệ tức đỏ mắt: “Cô đừng nói mò, ở đây có ai là không tận tâm tận lực hầu hạ chủ tử? Tại sao lại quả trách mình ta?”

Ngọc Dung sợ hai người âm ỉ, ... không ưa là không ưa chứ chẳng có lý do gì... nhưng nếu vì vậy mà gây lộn, để Chu mama hoặc nhị thiếu phu nhân biết thì lớn chuyện rồi. Nhị thiếu phu nhân đã nhắc kỹ, mọi người phải chung sống hòa thuận, tâm tư Bạch Huệ, trong lòng nhị thiếu phu nhân hiểu rõ, tự nhiên sẽ có cách sắp xếp, cần gì các nàng can thiệp, gây náo loạn với Bạch Huệ. Liên lời Ngân Liễu, nói: “Cô nói ít vài lời đi, cần thận Chu mama biết thì lại phải chịu phạt.”

Ngân Liễu vốn định châm chọc thêm vài câu nữa để cho Bạch Huệ tỉnh lại nhưng ánh mắt bén nhọn của Ngọc Dung làm nàng dừng lại, không thể làm gì khác là nuốt lời kia lại, hừ lạnh một tiếng, ngồi xuống giường của mình.

Cầm Tú nhìn Bạch Huệ khóc không khỏi có chút tức giận với Ngân Liễu: “Tất cả mọi người đều là tử muội, xưa nay vẫn tốt đẹp, sao phải tự mình làm khổ mình.” Vừa nói vừa đưa khăn lau nước mắt cho Bạch Huệ: “Đừng khóc nữa, người không biết còn tưởng xảy ra chuyện gì, nếu tâm tình tử không tốt, tối nay ta đi làm nhiệm vụ thay tử.”

Ngân Liễu mới vừa nén cơn giận xuống bị mấy câu của Cầm Tú khơi lại,

liền giễu cợt: “Cẩm Tú, cô đừng tự mình đa tình, đoạt chuyện tốt người ta, coi chừng trong lòng người ta giận cô đấy.”

Bạch Huệ khóc rờn nói: "Ta biết các người theo gót nhị thiếu phu nhân tới liền đắc ý, các người giỏi rồi, ước gì những người như chúng ta đi thật xa, chỉ còn lại hai người hầu hạ chủ tử, được, ta liền đi từ biệt, để nhị thiếu phu nhân đuổi ta, vừa lòng các người." Vừa nói vừa đi xuống định lao ra bên ngoài, Cẩm Tú vội vàng kéo cô ta lại: “Bạch Huệ tử, tử chớ hồ đồ, chúng ta đều đã điếm chỉ văn tự bán đứt người, nào có chuyện nói rời là rời đi được, lại nói, tử không làm gì sai, tội gì vì một đôi câu nhàn thoại của người bên cạnh liền liều mạng, chẳng phải làm khó tâm tư chủ tử?”

Ngọc Dung tức giận trừng mắt nhìn Ngân Liễu, nói cô nhẫn nại, cô lại lắm điều như thế. Nhưng mà Bạch Huệ mở miệng ngậm miệng các người, chúng ta, rõ ràng là đang khích bác thị phi, nghe thật chướng tai, liền nói: “Bạch Huệ tử, ta cùng Ngân Liễu theo chân nhị thiếu phu nhân tới đây, nhưng nhị thiếu phu nhân chưa bao giờ vì thế mà thiên vị ta cùng Ngân Liễu. Nhị thiếu phu nhân đối xử bình đẳng với tất cả mọi người, tử nói như thế, nếu nhị thiếu phu nhân nghe được, thật là thất vọng.”

Bạch Huệ tự biết mình lỡ lời, tiền trình vận mệnh của mình đều nằm trên tay nhị thiếu phu nhân, ở nơi này nếu đắc tội nhị thiếu phu nhân thì là chuyện chẳng tốt đẹp gì. Thôn thức nói: “Ta nào dám bất kính với nhị thiếu phu nhân, nhưng lời Ngân Liễu nói thật sự là làm người ta giận dữ.”

Vân Anh bên ngoài nói: “Nhị thiếu gia cùng nhị thiếu phu nhân đã về.”

Ngọc Dung vội la lên: "Cẩm Tú, cô theo ta qua trước hầu hạ, Bạch Huệ, cô mau dùng khăn đắp mắt đi.”

Lâm Lan cùng Lý Minh Doãn trở lại trong phòng, thấy không ai tới hầu hạ, Lâm Lan liền hỏi Như Ý: “Hôm nay là Ngọc Dung cùng Bạch Huệ làm nhiệm vụ hả?”

Như Ý điều chỉnh ngọn đèn, trả lời: “Dạ, nô tỳ xin phép qua xem thế nào, chắc bọn họ nghĩ nhị thiếu gia cùng nhị thiếu phu nhân không nhanh trở về như vậy, có lẽ bận rộn chuyện khác.”

Giây lát Ngọc Dung cùng Cẩm Tú tới đây, Ngọc Dung đi hầu hạ nhị thiếu gia thay quần áo, Cẩm Tú hầu hạ nhị thiếu phu nhân tháo trang sức, Lâm Lan nhìn thần sắc Cẩm Tú có điếm khác lạ, chậm rãi hỏi: “Hôm nay sao lại

em tới? Bạch Huệ đâu?”

Cầm Tú nói quanh co: “Vừa rồi Bạch Huệ tử đau bụng, nô tỳ thay thế tử ấy.”

Lâm Lan yên lặng, lơ đãng.

Lý Minh Doãn đổi xiêm y, rửa mặt xong đi ra ngoài, Ngọc Dung nói: “Quế tẩu đã chưng canh trứng, nô tỳ đi bung tới chứ ạ?”

Đang nói, Bạch Huệ xốc rèm đi vào, trong tay là một cái khay còn nóng hổi, ôn nhu nói: “Đây là canh trứng vừa chưng, nhị thiếu gia cùng nhị thiếu phu nhân uống một chén cho ấm người.”

Lâm Lan liếc nhìn Bạch Huệ, thấy hai mắt cô ta ửng đỏ, nhìn như là vừa khóc, nhìn lại Ngọc Dung, Ngọc Dung cúi đầu. Lâm Lan mỉm cười nói: “Đề đó đi.”

Lý Minh Doãn thông thả nói: “Rửa mặt rồi, không ăn những thứ này nữa, Ngọc Dung, đi châm trà.”

Ngọc Dung lên tiếng, đi châm trà.

Vẻ mặt Bạch Huệ không khỏi tái đi.

Lâm Lan nhỏ giọng nói: “Các em lui đi, không cần hầu hạ nữa.”

Cầm Tú hơi cúi mình cáo lui, thấy Bạch Huệ còn đứng thần người liền nhẹ kéo ống tay áo cô ta, lúc này Bạch Huệ mới quỳ gối hành lễ, cùng Cầm Tú lui ra.

Ngọc Dung châm trà dâng lên, đặt trước mặt nhị thiếu gia. Lâm Lan nói: “Ngọc Dung, hầu hạ ta thay quần áo.”

Hai người một trước một sau vào phòng tắm.

“Bạch Huệ làm sao vậy?” Lâm Lan hỏi.

Ngọc Dung ngượng ngùng nói: “Không có gì ạ.”

Lâm Lan trừng mắt: “Em giấu diếm ta?”

Ngọc Dung vội nói: “Nô tỳ không dám, cũng không biết Ngân Liễu lúc trước chọc Bạch Huệ chuyện gì, hai người cạnh khố nhau mấy câu...”

Lâm Lan hiểu rõ, đích thị là Ngân Liễu lúc trước chằm chọc chuyện Bạch Huệ làm áo bông cho Minh Doãn khiến Bạch Huệ tức giận, liền nói: “Em chớ để cho Ngân Liễu nhiều chuyện, gần sang năm mới, đừng làm mọi thứ ngọt ngạt, chuyện Bạch Huệ, tự ta đã có cách an bài.”

Ngọc Dung cúi đầu nói: "Nô tỳ biết rồi."

Đợi Lâm Lan đi ra ngoài, Lý Minh Doãn đã lên giường đọc sách. Ngọc Dung cời bớt than trong lò sưởi rồi cũng thi lễ lui đi.

Lâm Lan muốn lên giường, Lý Minh Doãn nói: “Nàng nằm bên trong đi, ta ở bên ngoài đọc sách một lát.”

“Không đâu, chỗ chàng nằm ấm hơn.” Lâm Lan đẩy hẳn vào trong.

Lý Minh Doãn đành phải lui vào trong.

Lâm Lan gói đầu lên tay hẳn, rúc vào lồng ngực hẳn.

Lý Minh Doãn khép sách lại, để qua một bên, ôm lấy nàng: “Tay nàng cứ lạnh thế.”

"Nam thuần dương, nữ thuần âm, nữ nhân vốn lạnh hơn." Lâm Lan nhét tay vào trong áo hẳn sưởi ấm, khiến hẳn rùng mình một cái.

“Bệnh Lưu di nương...” Im lặng một lúc, hẳn hỏi.

Lâm Lan buồn bực nói: “Mụ phù thủy hạ độc cô ta, hẳn là thủy ngân, dùng lượng rất ít nhưng thời gian dài, dẫn đến trúng độc mãn tính, nếu phát hiện chậm một chút, chỉ sợ sau này Lưu di nương khó mà sinh đẻ, nếu bà ta không không chế độc tốt, sợ là còn có thể gây ra chết người.”

Hô hấp của hẳn cứng lại, vòng tay ôm Lâm Lan không khỏi chặt thêm.

“Mụ ta quá độc ác rồi.”

Chương 142 - Lo sợ (Có thật)

Ninh Hòa đường, vẻ mặt Hàn Thị mệt mỏi, lăn qua lăn lại trên giường, tâm phiền ý loạn, không nhịn được than: “Lúc này sợ là tránh không khỏi

rồi...”

Khương mama cũng tâm thần không yên, vừa rồi Thúy Bình em gái Thúy Chi tới báo, nói là lão gia mời Hoa đại phu tới xem bệnh cho Lưu di nương, Hoa gia chính là thế gia y học, một nhà ba thái y, danh chấn thiên hạ, Hoa đại phu y thuật cao thâm, sợ là phu nhân không thể gạt được rồi.

"Phu nhân bình tĩnh chớ nóng, chúng ta dùng lượng rất nhỏ, đại phu kia nói, cần phải vài lần nữa mới có bệnh trạng nhỏ xuất hiện, Hoa đại phu nhất định không thể chuẩn đoán được." Khương mama lừa mình dối người nói.

Hàn thị ba phần u oán bảy phần căm giận nói: "Không nghĩ tới lão gia vì con tiện tỳ kia mà mời tới Hoa đại phu."

"Bất kể như thế nào, chúng ta phải tính toán tốt xấu thật kỹ, thật sự không nên..." Trong mắt Khương mama hiện lên lãnh ý.

Hàn Thị lo lắng nói: "Chuyện như vậy không thể giải quyết gọn một lần được, chưa chắc cô ta đã chịu gánh tội thay, người đề phòng cho tốt, chớ để cô ta mở miệng."

Lãnh ý trong mắt Khương mama càng tăng lên: "Lão nô đã biết."

"Phu nhân, Thúy Bình tới..." Xuân Hạnh bên ngoài bẩm.

Hàn Thị nhanh chóng ngồi thẳng người, vuốt vuốt tóc mai, trầm giọng nói: "Cho vào đi."

Thúy Bình cúi đầu đi tới, mở miệng: "Hoa đại phu đã rời đi, lão gia vừa truyền nhị thiếu phu nhân qua xem bệnh cho Lưu di nương, nô tỳ hỏi A Tấn, A Tấn nói mơ hồ nghe được Hoa đại phu nói cái gì mà trúng độc..." Thúy Bình lược qua chuyện thiếu chút nữa mình bị nhị thiếu phu nhân bắt gặp cô ta đi tìm A Tấn, nếu không phu nhân nhất định sẽ không tha cho cô ta.

Nhất thời sắc mặt Hàn Thị trắng bệch, não bộ như co giật, giọng nói có chút mơ hồ: "Tiếp tục thăm dò."

Thúy Bình "Vâng" một tiếng, nhanh chóng lui ra.

Thừa dịp trong viện vắng vẻ, Thúy Chi kéo tay Thúy Bình tới một cây cột, đề thấp giọng hỏi: "Phu nhân sai khiến em làm chuyện gì?"

Thúy Bình thấy tỷ tỷ thì đột nhiên bối rối, trong lòng lo sợ nói: "Phu nhân

sai em đi thăm dò tin tức Lưu di nương, nhưng mới vừa rồi hình như bị nhị thiếu phu nhân bắt gặp.”

Sắc mặt Thúy Chi ngưng trọng: “Em chắc chắn?”

Thúy Bình hoảng sợ: "Nhị thiếu phu nhân nhìn thấy em, có điều em trốn ngay, có lẽ là không nhận ra ai.”

Thúy Chi lo lắng nói: "Ta hầu hạ bên cạnh phu nhân nhiều năm, tính tình phu nhân thế nào ta rất rõ, chỉ dùng người có ích, một khi không dùng được thì hạ thủ tàn nhẫn hơn bất kỳ ai, ta cả ngày phải đề phòng lo lắng, sợ làm không tốt chuyện phu nhân giao phó, hôm nay em cũng đã bị cuốn vào...”

Thúy Bình ưu tư nói: “Em chỉ giúp đỡ thăm dò tin tức, hẳn là không có gì quan trọng chứ?”

“Mà sao không cẩn thận vậy? Nếu em bị bại lộ, lão gia sẽ khai đao với em đấy, cho nên, cẩn trọng chút.” Thúy Chi trịnh trọng cảnh cáo em gái.

Thúy Bình gật đầu lia lịa: “Em biết rồi, em sẽ cẩn thận.”

Thúy Chi nhìn muội muội biến mất trong màn đêm, buồn bã thở dài, được phu nhân trọng dụng không phải chuyện tốt đẹp gì.

Bên trong nhà, Hàn Thị cắn chặt môi dưới, trầm mặc, Khương mama một bên lo sợ, không dám quấy rầy, trong phòng mộ mảnh tĩnh mịch.

Một lúc lâu, Hàn Thị nói: “Khương mama, người đi an bài một chút.”

Khương mama lĩnh hội: “Lão nô đã rõ, tối nay sẽ động thủ.”

Hàn Thị gương mặt, ánh mắt trống rỗng, chán nản nói: “Mọi chuyện thật sự bất lợi quá.”

Khương mama nhỏ giọng nói: "Phu nhân, tháng giêng có nên đi chùa Hương Sơn không?”

Hàn Thị thở dài nói: “Nên đi, nên đi cầu xin Bồ Tát, hi vọng Bồ Tát phù hộ cho năm sau suôn sẻ thuận lợi chút ít.”

Chưa tới hai khắc sau, Thúy Bình lại tới, báo nhị thiếu phu nhân chuẩn đoán là nhiễm lạnh, lão gia sai A Tấn đi lấy thuốc rồi.

Hàn Thị cùng Khương mama hai mặt nhìn nhau, có chút không dám tin: “Người hỏi cẩn thận chưa?”

Thúy Bình nói: “Nô tỳ nghe A Tấn nói, hẳn nói lúc đi lấy thuốc có chứng thật, phương thuốc kia đúng là chữa nhiễm lạnh.”

Gánh nặng trong lòng Hàn Thị liền được giải tỏa, khẽ gật đầu: “Người làm rất tốt, Khương mama, đem vòng tay san hô của ta thưởng cho Thúy Bình.”

Khương mama cũng thở phào trong lòng, cười ha ha đi tới bàn trang điểm của phu nhân lấy phần thưởng cho Thúy Bình: “Hảo hảo thay phu nhân làm việc, không thiếu phần cho người.”

Thúy Bình được ban thưởng, vui mừng tạ ơn, lui xuống.

“Lâm Lan dám tự xưng y thuật bất phạm, chỉ có chút chuyện nhỏ mà không xong, còn dám mở tiệm thuốc, hừ, ta thấy nó chỉ nói mồm thôi, trị lành cho phu nhân Tĩnh Bá Hầu chẳng qua là vận khí tốt.” Hàn Thị mỉa mai nói.

Khương mama cười nói: “Cũng hay lão gia tin nhiệm cô ta, bây giờ chỉ còn chờ tin tức A Tấn bên kia.”

Hàn Thị miễn cưỡng dựa trên gối: “Lão gia chữa chứng nhiễm lạnh cho Lưu di nương, trước mắt cô ta sẽ không thể có thai, chúng ta cũng không cần vội, yên lặng theo dõi kỳ biến.”

"Phu nhân nói rất đúng, mặc dù cô ta có bầu đi chẳng nữa thì có thể thuận lợi sinh hạ hay không vẫn là điều khó nói, có thể nuôi lớn hay không cũng còn là vấn đề." Khương mama độc ác nói.

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, nói ra suy nghĩ trong tâm, lo sợ cuối cùng cũng rơi xuống, thật không nghĩ tới, loại lang băm như Lâm Lan cũng có thể mang tới đại ân.

Phân phó đâu vào đấy, Lâm Lan không quan tâm chuyện Lưu di nương nữa, tin tưởng lão cha già tự có chủ trương, chuyện đấu đá giữa vợ chồng bọn họ, nàng chỉ thêm chút gia vị, thêm củi đuốc... không cần can thiệp vào.

Ngân Liễu cùng Bạch Huệ đi làm việc về, hai người đối mặt nhau, mắt đấu mắt, lạnh như băng. Lâm Lan nhìn thấy, phân phó Ngọc Dung phải để ý,

không muốn thấy các nàng âm ỉ nữa.

Lý Minh Doãn được nghỉ lễ mừng năm mới ba ngày, ngày đầu thì tế thiên lay tổ, ngày thứ hai đưa Lâm Lan đi Diệp gia, chúc tết đại cữu lão gia Diệp gia.

Diệp Hình Nhi vẫn đang bế quan, không ra khỏi Tú lâu nửa bước, Dung Thị được cởi bỏ lệnh cấm sớm bởi vì cần giúp đỡ mẹ chồng xử lý việc vặt, Dung Thị nhìn thấy Lâm Lan thì lúng túng, Lâm Lan coi như không biết chuyện gì, mỉm cười dịu dàng.

Đại cữu lão gia cố ý cho Từ Phúc An tới thỉnh an Minh Doãn cùng Lâm Lan. Minh Doãn tùy tiện hỏi vài vấn đề, Từ Phúc An đều trả lời được cả, quả nhiên là người cơ trí, thông minh. Lâm Lan nhìn Lý Minh Doãn, hai người hiểu ý cười một tiếng, chuyện Bạch Huệ rất cuộc có thể quyết định rồi.

Ăn cơm trưa ở Diệp gia xong, Minh Doãn dẫn Lâm Lan đi phủ Tĩnh Bá Hầu, đây là ý tứ của Kiều Vân Tịch, ngày thứ hai vốn là ngày về nhà mẹ nhưng mẹ nàng ở tại Giang Nam xa xôi, đi lại không dễ dàng gì cho nên liền mời mấy vị phu nhân quen thân tới nhà nàng.

Trên xe ngựa, Lâm Lan cầm một hộp bảo bối, cảm thán không thôi: “Mỗi lần tới nhà cậu cả là lại cầm về nhiều đồ như thế này, ta thật ngại quá.”

Lý Minh Doãn nhìn bộ dạng nói một đằng nghĩ một nẻo của nàng, cười nhẹ nói: “Là người nào đêm qua còn suy nghĩ xem cậu cả sẽ tặng cái gì nhỉ?”

Lâm Lan lườm hẩn một cái, lòng đầy căm phẫn nói: “Đấy còn không phải tại chàng sao... không biết tiết chế... ta mà không dè dặt chú ý của chàng, không biết chàng còn hành hạ ta tới khi nào.” Lâm Lan vừa nói vừa xoa xoa phần hông, không nhịn được tàn nhẫn lườm nguýt hẩn một cái.

Lý Minh Doãn ủy khuất nói: “Khó khăn lắm ta mới có được mấy ngày nghỉ phép không cần dậy sớm.”

“Nhưng ta phải dậy sớm...” Lâm Lan còn ủy khuất hơn hẩn, 30 tết, hẩn nói muốn đón giao thừa, ngày đầu năm nói muốn có một chuyện tốt bắt đầu năm mới... Tóm lại tìm đủ mọi loại lý do để hành hạ nàng, hẩn tuổi trẻ khỏe mạnh cường tráng, tinh lực dồi dào, nàng nào phải đối thủ của hẩn, đành để hẩn hành hạ cho tới khi nàng không chịu được cầu khẩn tha thứ mới thôi.

Lý Minh Doãn nhìn thấy hốc mắt nàng hơi xanh xao, cũng biết mấy ngày nay nàng cực khổ, nhưng mà, nàng thật sự quá ngọt mỹ, khó có thể khắc chế được. Liền ôm nàng, ôn nhu bên tai nàng: “Buổi tối ta sẽ xoa bóp cho nàng...”

“Không cần.” Lâm Lan lập tức từ chối, lần trước hắn cũng nói giúp nàng xoa bóp, kết quả hắn lật nàng xuống dưới thân hắn, liền mạng hành hạ.

Lý Minh Doãn nhìn nàng như chim sợ náy, không khỏi bật cười: “Thật không muốn? Đến lúc đó đừng van xin ta nha.” Vừa nói tay liền linh hoạt chui vào vạt áo nàng, xoa bóp nơi đầy đà nhất của nàng, lúc nhẹ nhàng lúc mạnh bạo.

Nơi nhạy cảm trên thân thể bị kích thích khiến toàn thân như nổi lửa, nơi sâu kín khó chịu, Lâm Lan vô lực đẩy hắn, thở gấp khẽ nói: “Đang ở trên xe ngựa... Không sợ người bên ngoài nghe thấy sao...”

“Nàng kiên nhẫn một chút sẽ không có ai nghe thấy.” Hắn cắn nhẹ tai nàng.

“Không được đâu, thế này ta làm sao gặp mọi người được?” Lâm Lan e lệ, thân thể mềm yếu đã tràn đầy khát vọng, nhưng lý trí nói cho nàng biết, hiện tại không phải lúc, nàng còn phải đi phủ Tĩnh Bá Hầu, nếu để cho người khác nhìn ra chút gì, nàng có sống nổi nữa không?

“Ngoan... Đừng nói chuyện, ta sẽ có chừng mực.” Hắn làm cho nàng xoay người ngồi ở trên đùi hắn, giọng nói tràn đầy mỉa mai hoặc, cúi đầu đưa tay dò xét trong xiêm y nàng, hoa huyết đã ướt át, ngón tay không chút trở ngại đi vào dò xét hoa huyết.

Lâm Lan nghĩ muốn đẩy ra, lại không thể, chỉ có thể cắn môi dưới, hắn chạm vào chỗ nào là chỗ đó trên thân thể nàng nóng như đốt lửa.

“Lan Nhi, có muốn hay không?” Tự lúc nào mà nơi nóng rục của hắn đã kề bên cửa vào ướt át, kích thích nàng.

Tư thế như thế khiến nàng không dám cử động, cố gắng tránh ánh mắt của hắn, chỉ có thể bất lực nắm chặt cánh tay hắn, thở hổn hển, nói không ra lời, hắn lại hành hạ nàng rồi, thật đáng giận...

Cảm giác được rõ vật nóng rục kia từng chút từng chút xâm nhập, nhưng kiên quyết chỉ vào nửa vờ, hắn ngừng lại, tàn nhẫn trêu chọc bên tai nàng:

“Nói, có muốn hay không?”

Lâm Lan lắc đầu, muốn khóc.

Hắn đột nhiên nắm lấy eo nàng, dùng sức nhấn nhẹ người nàng xuống, thứ cứng rắn nóng như lửa kia nhất thời áp vào điểm nhạy cảm trong hoa huyết.

Lâm Lan nhin không được run rẩy, gắt gao cắn môi dưới mới không phát ra tiếng ngậm. Tư thế như vậy quá sâu, có chút không chịu nổi.

Theo chuyển động của bánh xe, một tay hắn ôn nhu nhào nặn đỉnh hồng phấn của nàng, một tay ôm vòng eo mảnh khảnh của nàng, điều chỉnh động tác cho nàng.

“Lan Nhi, thoải mái sao?” Hắn hôn hên hỏi, dùng sức đè ép eo của nàng, để cho chỗ kết hợp kia của hai người gắn sát nhất, đỉnh nóng rực chạm vào nơi sâu nhất của hoa huyết, cảm nhận được từng đợt run rẩy của nàng.

Mặt Lâm Lan đỏ bừng, trong mắt đã phủ một tầng hơi nước, tầm mắt càng lúc càng mơ hồ, từ phía dưới dâng lên từng dòng khoái cảm tê dại, những đợt sóng tầng tầng lớp lớp cuốn tới.

Cảm nhận được nơi đó của nàng mỗi lúc một siết chặt hơn, truyền ra một trận rung động, biết nàng đã đến thời khắc máu chót, hắn cường lực đi lên đỉnh, một chút lại một chút, cùng nàng leo lên đỉnh khoái cảm.

Bên trong xe ngựa chỉ còn lại hô hấp nặng nề của hai người, Lâm Lan mềm nhũn dựa trong ngực hắn, một lúc lâu, Lâm Lan mới khôi phục thần trí, khẽ cựa quậy, hắn vẫn ôm nàng không tha, giọng khản đặc: “Đừng động, đừng động.”

Nguyên nhân là bởi hắn có nhìn một chút sách thuốc, nghe nói khoảng giữa thời gian sau nguyệt sự là thời điểm dễ mang thai nhất, hi vọng sang năm mới nhanh chóng có tin tức tốt lành.

(Kún: "Có thật" - nguyên văn hai chữ tác giả. ^^)

Chương 143 - Người tốt khó làm

Đến phủ Tĩnh Bá Hầu, Lâm Lan liên tục xác định xem dáng vẻ của mình có vấn đề gì không mới xuống xe ngựa, Lý Minh Doãn muốn đỡ nàng, nàng coi như không thấy, tự mình xuống xe, chân vừa chạm đất một trận bủn rủn truyền tới, không khỏi lờm cái người khởi xương một cái.

Lý Minh Doãn biết nàng giận, chỉ biết cười hi hi làm lành.

Vào phủ, hai người liền tách ra, Lý Minh Doãn đi gặp Tĩnh Bá Hầu, Lâm Lan vào nội viện.

Hôm nay Kiều Vân Tịch mời không nhiều người lắm, chỉ có năm, sáu vị, Phùng Thục Mẫn đã tới, thêm mấy vị phu nhân cũng đã gặp qua, coi như là quen biết.

Mọi người chúc tụng lẫn nhau, hàn huyên mấy câu, ngồi xuống dùng trà.

Phùng Thục Mẫn thấp giọng phàn nàn: “Lâm Lan không chịu tới chơi gì cả, Sơn Nhi nhớ cô.”

Sơn Nhi là nhi tử Phùng Thục Mẫn, nam nay sáu tuổi, rất khéo khỉnh khả ái.

Lâm Lan cười khổ nói: "Ta nào có tự tại như vậy, trên còn có bố chồng, mẹ chồng, lão thái thái, không thể tự quyết chuyện gì."

“Nói cũng đúng, ta mặc dù tự tại nhưng cả ngày nhàm chán, nếu không phải có Sơn Nhi, ta thật không biết phải làm gì.”

Kiều Vân Tịch cười nói: "Hai người hàn huyên chuyện gì thế? Vừa sang năm mới mà lại than thở thế hả."

Lâm Lan mỉm cười: "Chúng ta đang nói Hầu gia phu nhân làm mẹ càng thêm xinh đẹp động lòng người, ta cùng Lâm phu nhân than thở là không được bằng."

Kiều Vân Tịch cười nói: “Nếu hâm mộ thì mau sinh một hài tử đi.”

Phùng Thục Mẫn cũng cười nói: "Than thở cái gì, ta còn không than thở thì cô có tư cách gì mà than thở hả? Da thịt cô non mềm, bầm có thể ra nước được đấy."

Một vị phu nhân khác cười nói: “Ta nghe Hầu gia phu nhân nói, nàng vẫn dùng thực đơn cô để ăn uống điều dưỡng, hiệu quả rất tốt, Lý phu nhân, cô

giúp chúng ta viết thực đơn ăn uống, cho chúng ta cùng hưởng thụ với.”

Lâm Lan nhân cơ hội nói: "Thân thể mỗi người khác nhau, thực đơn này không thể áp dụng cho tất cả, đợi khi ta khai trương tiệm thuốc, lúc đó mọi người tới, ta nhất định kiểm tra thân thể cho mọi người rồi sẽ viết riêng từng thực đơn phù hợp.”

Kiều Vân Tịch nói: “Tiệm thuốc của cô lúc nào khai trương?”

“Còn một số việc chưa chuẩn bị xong, đại khái là khoảng tháng ba.” Lâm Lan nói.

“Đến lúc đó nhất định phải báo trước cho ta, ta sẽ chuẩn bị một phần đại lễ tới khai trương.” Kiều Vân Tịch cười nói.

“Nhất định rồi, phu nhân không tới, ta lập tức tới cửa đòi.” Lâm Lan cười nói.

Kiều Vân Tịch bật cười: “Mọi người nhìn xem, cô ấy định siết nợ tôi.”

Vị phu nhân vừa rồi cười nói: “Lý phu nhân giúp Hầu gia phu nhân chăm sóc thân thể như thế, phần đại lễ sao có thể ít? Nếu là chúng ta thì nhất định phải tới, bao nhiêu lễ cũng được.”

Mọi người cười vang.

“Chuyện tặng lễ ta chỉ nói giỡn thôi. Nói là mở tiệm thuốc nhưng tiệm thuốc không nhất định chỉ chữa bệnh không thôi, ta còn làm thêm không ít đồ dưỡng da, làm đẹp dung nhan, sau này kính xin mọi người chiếu cố.” Lâm Lan cười nói.

Những vị phu nhân ngồi đây đều có địa vị lớn, tiền tài không thiếu, chỉ có mỹ mạo thanh xuân là ngàn vàng khó lấy lại, không chỗ van xin, nghe Lâm Lan nói như vậy không khỏi động tâm, rồi rít tỏ vẻ đến lúc đó nhất định tới cỗ vũ.

Về phương diện này Lâm Lan thật có kỹ năng, ở đây đều là những vị phu nhân cao quý, thân phận còn gấp nhiều lần danh nhị thiếu phu nhân Lý gia của nàng, chỉ cần mấy lần tụ hội, rất nhanh danh tiếng tiệm thuốc sẽ được nâng cao, mà nàng cũng tự nhiên trở thành tầng lớp phu nhân quyền quý.

Mười lăm ngày đầu năm mới nhanh chóng qua đi.

Rốt cuộc đã hết bận rộn, Lâm Lan ra tay giải quyết chuyện Bạch Huệ.

“Em hầu hạ nhị thiếu gia nhiều năm, luôn tận tâm tận lực, hôm nay đã tới lúc lập gia đình, ta không thể để em phải chịu ủy khuất, đã thay em xem xét người thích hợp... Trước mắt cũng có một người phù hợp, là con trai lớn Từ quản sự Diệp gia, tên Phúc An, cùng tuổi với em, ta cùng nhị thiếu gia đã gặp Phúc An, là một tiểu tử không tệ, vợ chồng Từ quản sự rất hòa thuận, êm ấm, nếu em được gả tới, nhất định sẽ đối xử tốt với em...” Lâm Lan chậm rãi nói, thâm quan sát thần sắc Bạch Huệ.

Sắc mặt Bạch Huệ mỗi lúc một tái nhợt, thân thể như lá rách trong gió, cơ hồ không trụ vững.

Lâm Lan lại nói: "Nhị thiếu gia cũng cảm thấy cửa hôn sự này hết sức thỏa đáng."

Trong mắt Bạch Huệ đã có sương mù, yếu ớt nói: “Nô tỳ không muốn lập gia đình, nô tỳ nguyện ý cả đời hầu hạ nhị thiếu phu nhân cùng nhị thiếu gia.”

Lâm Lan cười nói: “Sao lại nói lời ngốc nghếch thế, có cô gái nào không đi lấy chồng chứ?”

Bạch Huệ ngẩng đầu, thần sắc kiên quyết: "Nếu nhị thiếu phu nhân ghét bỏ nô tỳ, xin cứ cho nô tỳ đi vẩy nước quét nhà đình viện, hoặc là chẻ củi nhóm bếp, chỉ cầu nhị thiếu phu nhân đừng gả nô tỳ đi."

Lâm Lan rùng mình, Bạch Huệ dám nói cả những lời này sao.

Ánh mắt dừng trên khuôn mặt tái nhợt thống khổ của Bạch Huệ, Lâm Lan chậm rãi hỏi: “Em có người trong lòng sao? Nếu như hai người có tình cảm với nhau, ta không ngại thay em làm chủ.”

Đôi môi Bạch Huệ run run, muốn nói lại không mở miệng được, mặc dù nhị thiếu phu nhân mỉm cười nhưng ánh mắt nghiêm nghị khiến cô ta sợ hãi không biết nói thế nào.

“Em suy nghĩ kỹ đi, cửa hôn sự này ta cùng nhị thiếu gia rất coi trọng, quan tâm em nhiều năm hầu hạ nhị thiếu gia, chúng ta sẽ không bạc đãi em, càng không hại em, chắc em cũng đã nghe, qua tháng giêng, phu nhân muốn điều chỉnh hạ nhân trong phủ, đến tuổi, một là bán ra ngoài, hai là tìm người gả đi, chắc là phu nhân không thể biết được suy nghĩ của em.” Lâm Lan ôn

nhu nói, cũng là ẩn hàm cảnh cáo.

Bạch Huệ sao không nghe ra ý tứ nhị thiếu phu nhân, nhưng cô ta không cam lòng, nhị thiếu gia ôn nhuận như ngọc, sao có thể nhẫn tâm như thế. Cô ta vẫn cho rằng nhị thiếu phu nhân dung nạp mình, hiện tại mới hiểu nhị thiếu phu nhân chính là một con hổ mặt cười, ngoài mặt hòa hòa khí khí, nhưng đã sớm suy nghĩ muốn đuổi cô ta, nhị thiếu gia đích thị là bất đắc dĩ nên mới đáp ứng gả cô ta cho người khác.

Bạch Huệ trái lương tâm, gật đầu: “Xin cho nô tỳ thời gian suy nghĩ.”

Lâm Lan cười một tiếng, cũng không ép, nói cũng đã nói rồi, nàng cũng đã hết tâm, nếu Bạch Huệ cố ý không đồng ý, đành phải nhờ mụ phù thủy đuổi đi.

Bạch Huệ hoảng loạn qua một ngày, hồi lâu nói với Chu mama, mình đi gặp Hồng Thường mượn một mẫu hoa thêu.

Lý Minh Doãn rời triều trở về, đi tới nửa đường, đột nhiên từ sau ngọn giả sơn chui ra một người, khiếp sợ gọi hấn: “Nhị thiếu gia...”

Lý Minh Doãn nhìn ra là Bạch Huệ, nhăn chân mày: “Sao ngươi lại ở nơi này?”

Bạch Huệ nhìn Đông Tử phía sau nhị thiếu gia, muốn nói lại thôi.

Đông Tử thức thời nói: “Tiểu nhân đói bụng, đi trước tìm đồ ăn.” Nói xong chân như bôi mỡ chạy tuốt đi.

Lý Minh Doãn muốn gọi hấn lại thì hấn đã chạy xa, trong bụng không khỏi tức giận, tên nô tài không trượng nghĩa này, lúc về nhất định phải phạt nặng hấn.

Bạch Huệ chậm rãi quỳ xuống.

Lý Minh Doãn vội nói: "Ngươi làm gì vậy? Có gì đứng lên rồi nói."

Bạch Huệ bướng bỉnh không chịu đứng lên, nước mắt như mưa, từng giọt từng giọt thì nhau lăn xuống.

Lý Minh Doãn nóng nảy: "Ngươi đừng khóc, có gì thì nói đi."

"Nhị thiếu gia, có phải người ghét bỏ nô tỳ rồi không?" Bạch Huệ thỏ

thức nói.

“Người đứng lên rồi nói, nếu không, ta đi.” Lý Minh Doãn không vui nói.

Bạch Huệ lúc này mới nức nở đứng lên: "Nô tỳ có điểm nào làm không tốt, nhị thiếu gia đừng đuổi nô tỳ đi, nếu nhị thiếu gia không vừa lòng nô tỳ điểm nào, nô tỳ sẽ sửa lại, chỉ xin nhị thiếu gia chớ đuổi nô tỳ đi, mạng nô tỳ là phu nhân ban cho, ban đầu phu nhân đã nói, để cho nô tỳ cùng Tử Mặc cả đời hầu hạ nhị thiếu gia... Hôm nay Tử Mặc tử tử mất, chỉ còn lại nô tỳ, nhị thiếu gia có thể nào nhẫn tâm như vậy..."

Đầu Lý Minh Doãn ong ong, nhìn thần sắc thống khổ ai oán của Bạch Huệ, thở dài trong lòng: “Bạch Huệ, bọn thiếu gia không ghét bỏ người...”

“Nhị thiếu gia sợ nhị thiếu phu nhân khó chịu sao? Nô tỳ sẽ không dám mơ mộng, tranh giành gì với nhị thiếu phu nhân, nô tỳ chỉ cầu có thể cả đời ở bên cạnh nhị thiếu gia, bưng trà dâng nước, làm một nha đầu hèn mọn.” Bạch Huệ vội vàng nói.

Lý Minh Doãn kinh ngạc, sao Bạch Huệ có thể nghĩ như vậy? Lý Minh Doãn làm bộ ho hai tiếng, nói: “Bạch Huệ, đây không phải vấn đề ghét bỏ hay chê người, ta và nhị thiếu phu nhân người tình cảm sâu đậm, cuộc đời này chỉ muốn cùng nàng, không nghĩ tới sẽ có thêm một ai khác, người là một cô nương tốt, hẳn nên có hạnh phúc cho riêng mình, nhị thiếu phu nhân đã vì người xem xét một môi hôn sự tốt, hi vọng người chớ cô phụ tâm ý nhị thiếu phu nhân.”

Hai mắt Bạch Huệ đầm lệ, u oán nói: “Nhị thiếu gia nói thế, nô tỳ thà làm ni cô, đời này nô tỳ tuyệt đối không lấy người khác.”

Lý Minh Doãn có chút nóng giận: “Tự người phải suy nghĩ cho bản thân người, cô phụ tâm ý người bên cạnh là nhỏ, phá hủy hạnh phúc bản thân mới là lớn.” Dứt lời phát tay áo bước nhanh rời đi.

Bạch Huệ nhìn bóng lưng quyết tuyệt của nhị thiếu gia, nhất thời cảm thấy đáy lòng lạnh như băng, tại sao có thể như vậy? Chẳng lẽ nhị thiếu gia không có chút tâm ý nào với cô ta sao? Qua nhiều năm như vậy, trong lòng cô ta chỉ có một người, tất cả đều là hình ảnh của người ấy, mà nay, đột nhiên nói cô ta gả cho người khác, đây không phải là muốn đào hết ruột gan cô ta sao?

Lâm Lan ở trong phòng làm sổ sách, số lượng được liệu ban đầu đã về tới nơi, chậm nhất trong hai tháng tới những thứ khác cũng về đủ.

Ngân Liễu xốc rèm đi vào, ghé bên tai nhị thiếu phu nhân nói nhỏ mấy câu.

Sắc mặt Lâm Lan trầm xuống, lạnh lùng nói: “Cô ta không chịu từ bỏ ý định, muốn tự mình rước lấy nhục nhã.”

“Nhị thiếu phu nhân, hôm nay Bạch Huệ trốn trong phòng khóc nguyên một ngày, Cẩm Tú cùng Như Ý cũng đã khuyên cô ta, nhưng cô ta không nghe, hiện tại lại chạy đi tìm nhị thiếu gia.” Ngân Liễu rất là tức giận.

“Vậy nhị thiếu gia nói gì.” Lâm Lan rầu rĩ, Bạch Huệ thật khiến người ta phiền lòng.

“Nô tỳ chỉ sợ cô ta lành làm gạo vỡ làm muối, hành động như con thiêu thân.” Ngân Liễu lo lắng nói.

“Cái này cũng có nói, ta có ý tốt suy nghĩ cho cô ta, cô ta lại không hiểu, có lẽ cho là ta cố ý làm khó cô ta.” Lâm Lan thu gọn sổ sách lại: “Em cùng Ngọc Dung để ý kỹ cho ta, đừng để cô ta làm ra chuyện gì ngốc nghếch.”

Ngân Liễu gật đầu, không cam lòng nói: "Chưa từng thấy ai không biết xấu hổ như vậy, thật là đáng tức giận.”

Đang nói, bên ngoài Văn Lệ nói: "Nhị thiếu gia trở lại."

Vừa mới dứt lời, Lý Minh Doãn xốc rèm đi vào, sắc mặt ủ dột.

Lâm Lan nhìn Ngân Liễu, Ngân Liễu vội vàng lui ra.

Lâm Lan tự mình thay áo choàng cho hẵn, cười nói: “Là ai làm chàng giận thế này? Sắc mặt dọa người ghê.”

Chương 144 - Thẳng thắn

Lý Minh Doãn xắn ống tay áo, phiền não nói: “Không đề cập tới cũng được.”

“Hôm nay ta đã nói với Bạch Huệ, nhưng nhìn mặt thì có vẻ cô ấy không

tình nguyện.” Lâm Lan bình thản nói.

“Nàng cứ để tâm mấy chuyện vụn vặt ấy làm gì.” Lý Minh Doãn thờ dài.

Lâm Lan châm trà nóng cho hắn: “Nếu cô ấy nhất định không chịu, chàng định thế nào?”

Trong phòng nhất thời yên tĩnh, hơi ấm từ chén trà lượn lờ dâng lên, mùi thơm Bích Loa Xuân xông vào mũi, nhìn lá trà xanh nhạt chậm rãi xoay xoay trong chén nước, khẽ nhộn nhạo, ánh mắt Lý Minh Doãn như phủ sương mù, phảng phất nhớ lại cảnh xưa.

“Năm ta mười ba tuổi bị bệnh đậu mùa, sốt cao mãi không thối, thân thể mầu thân yếu đuối, đại phu nói dễ bị lây bệnh đậu mùa, phụ thân liền không cho mầu thân chăm sóc ta, chỉ có Bạch Huệ cùng Tử Mặc không để ý bị lây bệnh nguy hiểm mà ở bên cạnh ta, ngày cũng như đêm, dốc lòng chăm sóc... Mạng của ta coi như là hai người ấy cứu lại, cho nên, mầu thân nói, tương lai không thể bạc đãi họ, đáng tiếc Tử Mặc lại đi sớm...” Lý Minh Doãn cảm thán, nhìn sang Lâm Lan, thẳng thắn nói: “Ta không dối gạt nàng, lúc trước, ta thật sự đã nghĩ sẽ cho cô ấy một danh phận, nhưng không liên quan tình yêu, chỉ là vì nhớ tới phần ân tình kia, nghĩ muốn bảo vệ cho cô ấy, không ngờ trong nhà xảy ra biến cố, ta mới hạ quyết tâm, cả đời này chỉ có chân tình với duy nhất một nữ tử, không để thể tử của ta phải chịu sự khổ sở như mẹ ta, tuyệt đối không làm người cha bạc tình phụ nghĩa, nhất là hiện tại có nàng, ta thật sự không có nửa phần tâm tư cho ai nữa, làm thiệp thất của ta, cả đời chỉ biết cô tịch, như vậy ngược lại là hại cô ấy, ta cho rằng cô ấy có thể nhìn hiểu được, lại không biết cô ấy chấp niệm đã sâu...”

Lâm Lan yên lặng, xem ra Bạch Huệ ở trong lòng hắn sớm đã không phải nha hoàn bình thường, thì ra là có một đoạn duyên cớ như vậy.

“Nếu cô ấy nhất định không chịu, vậy thì không thể lưu lại ở Lạc Hà trai rồi.” Lý Minh Doãn thờ dài một cái, đặt chén trà xuống, cầm tay Lâm Lan: “Lan Nhi, chuyện này làm khó cho nàng rồi, là do ta không phải.”

Lâm Lan lẳng lẳng nhìn hắn: “Đương nhiên chàng không phải, chàng đã quyết định thì nên sớm nói cho ta, ta cũng đã sớm có chủ ý, chặt đứt suy nghĩ của cô ấy, không đến nỗi bị động như bây giờ, ta cứ nghĩ chuyện này tốt cho cô ấy, ai ngờ ngược lại chẳng ra sao.”

Lý Minh Doãn có vẻ ngượng ngịu: “Là ta suy nghĩ không chu toàn, làm

khó nàng.”

“Thôi không sao, coi như bị một lần, không cho phép có lần sau nữa, có điều chàng rút cuộc còn có bao nhiêu trái phong lưu nữa, tốt nhất nên nói hết cho ta, ta còn chuẩn bị tốt một lần.” Lâm Lan nói đùa.

Lý Minh Doãn cười có chút miễn cưỡng: "Nào có trái phong lưu nào, nàng là nữ nhân đầu tiên của ta, cũng là cuối cùng.”

“Chàng đừng có lừa gạt ta, Tử Dụ nói cả rồi, năm đó chàng là người trong mộng của bao nhiêu khuê tú trong kinh thành, ta cho chàng cơ hội thăng tiến, chuyện đã qua ta không truy cứu nữa, nếu ngày nào đó thành linh xảy ra chuyện, ta sẽ không tha cho chàng.” Lâm Lan gắt giọng.

Tuy biết là nói giỡn nhưng cũng khiến Lý Minh Doãn một trận tim đập nhanh, nhưng dù gì mọi chuyện cũng đã qua, hiện tại Nhược Nghiên là chị dâu của hắn, sau này chỉ có thúc tẩu tình thân, không có bất kỳ tâm ý nào khác, hắn không muốn nhắc lại chuyện cũ, cười nhạt nói: “Tâm tư người khác sao ta có thể suy đoán lung tung được, nói bậy chẳng phải sẽ phá hư danh tiết người ta sao, nàng chỉ cần nhớ kỹ, thê tử của Lý Minh Doãn là là nàng, nữ nhân độc nhất vô nhị.”

Nữ nhân thông minh không nên quần quanh nghĩ tới chuyện cũ, người nào mà không có quá khứ? Nếu nói thì nàng cũng từng ái mộ người khác cũng như có người khác ái mộ, hiện tại cùng tương lai mới quan trọng nhất. Lâm Lan thoải mái cười một tiếng: “Được rồi, chàng cũng đã mệt mỏi, chàng nghỉ ngơi một lát, chốc sang Triều Huy đường thỉnh an.”

Ninh Hòa đường, Hàn Thị nghe Hương Nhi hỏi thăm, sắc mặt tỏ ra giận dữ.

Hương Nhi vốn gọi là Văn Hương, bởi vì cũng một chữ “Văn” với Lưu di nương Văn Ngọc cho nên đổi qua gọi là Hương Nhi.

“Ngươi trở về nói với biểu tiểu thư, dặn tiểu thư an phận chút, nếu còn gây náo loạn nữa, để lão gia biết, hậu quả ra sao biết rồi đấy.” Hàn Thị giận dữ nói.

Khuong mama dâng trà lên, chậm rãi nói: “Tính tình biểu tiểu thư phu nhân cũng không phải không biết, gần sang năm mới lại bị cấm túc, đích thị trong lòng biểu tiểu thư vạn phần ủy khuất, phát giận cũng là bình thường.”

Khương mama hướng Hương Nhi nói: “Người khuyên biểu tiểu thư nhiều một chút, để cho tiểu thư bình tĩnh chớ nóng giận, phu nhân sẽ tìm cơ hội cầu tình với lão gia, nếu biểu tiểu thư thực sự bực bội thì mời Du Liên tiểu thư qua trò chuyện với tiểu thư, lão gia chỉ không cho biểu tiểu thư ra ngoài, không nói không cho ai đi vào.”

Hương Nhi quỳ gối hành lễ: "Nô tỳ đã biết, nô tỳ lập tức về khuyên biểu tiểu thư.”

Hương Nhi lui ra, Hàn Thị phiền muộn, than thở: “Mới ngày đầu năm nó đã khiến ta ngọt ngọt.”

“Biểu tiểu thư còn nhỏ, không thể nhận thức được nỗi khổ của phu nhân, đợi cô ấy lớn chút nữa từ từ dạy bảo là được.” Khương mama ôn tồn khuyên nhủ.

“Cũng còn nhỏ dại gì nữa, tháng bảy này đã tới tuổi cập kê rồi, cũng đã có mấy mối, đáng tiếc gia thế tốt lại là con thiếp thất, con vợ cả thì gia thế lại không như ý, haiz, nếu con bé danh chính ngôn thuận là tam tiểu thư Lý phủ thì ta sao phải phiền não như thế này.” Hàn Thị đau đầu nói.

“Phu nhân đừng quá nóng vội, qua tháng tư, nếu đại thiếu gia thi đậu, bên Sơn Tây có tin tức tốt, hết thầy sẽ thuận lợi.” Khương mama cười nói: “Cho nên, trước mắt cần gấp nhất chính là đại thiếu gia.”

Hàn Thị khẽ gật đầu.

“Lão nô đã hỏi nha đầu Vi Vũ các, nói đại thiếu gia qua đầu năm đã bắt đầu chăm chỉ học tập, thân thể đại thiếu phu nhân cũng đã tốt lên chút ít, thường khuyến khích đại thiếu gia ôn tập.”

Sắc mặt Hàn Thị hơi giãn ra: “Vợ chồng bọn chúng có thể hòa hảo như lúc trước ta mới yên tâm được.”

“Vợ chồng nào giận nhau được nổi một đêm, chuyện cũng qua lâu rồi...” Khương mama phụ họa.

Hàn Thị nhấp một ngụm trà, bỗng nhăn mày lại nói: “Sao chưa thấy Tôn tiên sinh đáp lời?”

Khương mama nói: "Sợ là còn chưa trở lại.” Khương mama trù trù hỏi: “Phu nhân, nếu bên kia không chịu giảm tiền lãi, người định...”

Hàn Thị phần nộ nói: “Không giảm cũng phải mượn, bằng không, những khoản thiếu hụt ngân lượng ta lấy đâu bù vào? Vốn tưởng rằng bán đồ của Diệp Thị đi có thể ứng phó một trận nhưng lão gia hết như bị mê hoặc, ngay cả lễ mừng năm mới đi xã giao của Minh Doãn cùng Lâm Lan đổ lên đầu ta, riêng khoản đó coi như mất đứt số bạc chi tiêu bốn tháng trong phủ, ta thấy bọn chúng có chủ ý hạch bạc ta.”

Khương mama không khỏi âm thầm đau xót, hiện tại trong mắt lão gia chỉ có nhị thiếu gia và nhị thiếu phu nhân rồi.

“Khoản vay nặng lãi kia thật sự quá dã man, chúng ta mượn hai mươi vạn, tiền lãi cùng lắm là sáu ngàn bạc một tháng, hiện tại chúng ta chỉ mượn năm vạn, hần cũng muốn năm ngàn bạc một tháng, đây chẳng phải ăn cướp sao?” Khương mama phẫn nộ nói.

Hàn Thị nặng nề thở dài: “Có biện pháp nào hơn? May là tháng năm có tiền cho thuê cửa tiệm, có thể chống đỡ một chút.”

Khương mama nhắc nhở: “Phu nhân chớ quên, mười chín tháng hai phải đi chùa Hương Sơn dâng hương, tiền nhang dầu không thể tiết kiệm, còn nữa, cày bừa vụ xuân cũng phải chi nhiều bạc, đại thiếu gia dự thi, nói không chừng cũng phải chuẩn bị một hai...”

Hàn Thị cảm thấy như đầu phình ra, chưa bao giờ lực bất tòng tâm như lúc này, bất đắc dĩ thở dài: “Cố chịu đựng qua thời gian này vậy, hiện tại ta thật có chút hối hận, không nên nhất thời vọng động, bây giờ như trứng chọi đá vậy.”

Khương mama yên lặng, đã sớm khuyên phu nhân suy nghĩ kỹ, bây giờ hối hận cũng đã muộn, chỉ cầu bên Sơn Tây kia không xảy ra sự cố gì, bằng không, không biết phải thu dọn kết cục này thế nào.

Lâm Lan cùng Lý Minh Doãn thỉnh an trở lại, Cẩm Tú nói, thân thể Bạch Huệ không thoải mái.

Lâm Lan nhìn Minh Doãn một cái, nói: “Nếu cô ấy không thoải mái thì cho nghỉ mấy ngày, dưỡng sức cho tốt, em thay cô ấy.”

Cẩm Tú “Vâng” một tiếng, sau đó hầu hạ nhị thiếu phu nhân thay quần áo, Ngọc Dung đi chuẩn bị nước nóng.

Lý Minh Doãn vào phòng tắm, trong phòng không có người bên cạnh, Lâm Lan hỏi: “Cẩm Tú, có phải em cũng cảm thấy nhị thiếu gia nên nạp Bạch Huệ?”

Cẩm Tú quanh co: “Nô tỳ không dám tham gia chuyện chủ tử.”

Lâm Lan biết trong lòng Cẩm Tú bên Bạch Huệ, trong ý thức của Cẩm Tú, Bạch Huệ làm di nương là chuyện hợp tình hợp lý.

Lâm Lan cười một tiếng: "Tùy tiện nói đôi lời đi."

Cầm Tú nhìn Bạch Huệ hôm nay thất hồn lạc phách, trong lòng cũng khổ sở thay Bạch Huệ, muốn giúp cô ta, liền thưa dạ nói: "Bạch Huệ tử vẫn tận tâm tận lực hầu hạ chủ tử..."

"Cầm Tú, tận tâm tận lực hầu hạ chủ tử là bổn phận của nha hoàn, không chỉ có cô ấy, bao gồm từng người ở nơi này, ai mà không tận tâm tận lực? Chẳng lẽ bởi vì các em trung thành với chủ tử, hết sức với chủ tử, chủ tử đều phải thu nạp hết tất cả các em?" giọng nói Lâm Lan bình thản nhưng vô cùng sắc bén.

Cầm Tú kinh ngạc, vội vàng quỳ xuống: "Nô tỳ không dám có ý nghĩ không an phận này."

Lâm Lan cười nhẹ nói: "Đứng lên đi, ta không nói em, ý ta là, nếu như nha hoàn nào cũng ý mình hầu hạ tận tâm với chủ tử, sinh ra ý niệm "công lao" trong đầu, chỉ sợ chủ tử không dám dùng nha hoàn nào cả. Các em hiểu rõ tính nhị thiếu gia, đối với người bên cạnh nghiêm nghị nhưng ôn hòa dễ thân, gặp phải chủ tử như vậy là vận may của các em, nhưng nếu vì vậy mà tự mình đa tình, chẳng phải là làm khó chủ tử? Vậy ta còn ở đây làm chủ mẫu làm gì?"

Lòng bàn tay Cầm Tú không khỏi đỏ mồ hôi ròng ròng, Cầm Tú bảo vệ Bạch Huệ bởi vì từng ở cùng nhau nhiều năm, trong lòng sinh ra tình cảm, nhưng thật sự chưa từng nghĩ qua nhị thiếu gia có thích hay không, nhị thiếu phu nhân có thích hay không, ngẫm nghĩ, từ sau khi nhị thiếu gia trở về, chưa từng nhìn quá người nào, trong mắt nhị thiếu gia chỉ có nhị thiếu phu nhân, vợ chồng ân ái, thân thiết như đôi chim uyên ương, không có chỗ cho người thứ ba xen vào.

"Nô tỳ hiểu, nô tỳ sẽ khuyên nhủ Bạch Huệ tử." Tâm tư Cầm Tú thông thấu.

Lúc này chỉ sợ có người ồn ào bên tai Bạch Huệ, Như Ý là người hiểu biết, Cầm Tú thì xử trí theo cảm tính, cho nên, phải thức tỉnh Cầm Tú, tránh việc nàng ta ở trước mặt Bạch Huệ nói những lời không nên nói.

"Như thế rất tốt, có câu thà rằng là nghèo chứ không làm thiếp nhà giàu, làm thiếp thất, cả đời thấp hèn, sao không đường đường chính chính làm thê.

Nhị thiếu gia nhớ tới ân tình năm đó, nhất định sẽ mời Diệp gia chiếu cố, lo gì tương lai không có ngày tháng tốt đẹp, không chỉ Bạch Huệ, từng người trong nhà này, chỉ cần tận tâm tận lực như em nói, ta sẽ không bạc đãi bất kỳ ai, sẽ thay các em tìm một tương lai tốt cho từng người.” Lâm Lan đỡ Cẩm Tú dậy.

Cẩm Tú xấu hổ: “Vâng vâng, nô tỳ ngu dốt, nhị thiếu gia cùng nhị thiếu phu nhân khoan dung, Bạch Huệ tởm là chưa suy nghĩ cẩn thận.”

Lâm Lan cười cười, Bạch Huệ có thể suy nghĩ cẩn thận hay không nàng không dám xác định, nhưng nếu như vì chuyện này mà Bạch Huệ sinh lòng oán hận, làm chuyện không nên làm, như vậy, cho dù Bạch Huệ từng có ân với Minh Doãn, nàng sẽ không khách khí.

Chương 145 - Tô giác

Bạch Huệ bệnh nhiều ngày, may là bên Từ gia kiên nhẫn, không thúc giục, bằng không Lâm Lan thật có chút khó xử, chuyện này là nàng đề ra, phút cuối lại nói không được thì thật xấu hổ.

Bên phía Lưu di nương nghe nói không có gì khởi sắc, phương thuốc lại được sửa đổi, dĩ nhiên, đây chỉ là nghe nói, dần dần, trong phủ đã có người bàn tán, nói nhị thiếu phu nhân chỉ là hư danh, y thuật thường thôi, chẳng hiểu sao lão gia lại tin tưởng như vậy. Lời này truyền tới tai Lâm Lan, Lâm Lan chỉ cười nhạt một tiếng, cha già thì vẫn hết sức bình thản.

Đào mắt đã tới ngày mười chín tháng hai, là ngày Quan Âm Bồ Tát ra đời, bởi vì Lý Kính Hiền cùng Minh Doãn phải thượng triều nên một mình Lý Minh Tắc đi chùa Hương Sơn với một đoàn nữ quyến.

Toàn gia trai giới tắm rửa ba ngày, hết sức thành kính.

Lâm Lan nghĩ chỉ đi một ngày là về nên dẫn theo có Ngân Liễu và Như Ý, ai ngờ tới xế chiều Hàn Thị đột nhiên nói khó chịu, đầu óc choáng váng vô cùng.

Lâm Lan chuẩn mạch cho mụ ta, mạch có chút không ổn, thật ra thì cuộc sống của mụ ta thời điểm này thực sự không tốt, cầm đồ Diệp Thị ra ngoài bán, bị ép giá, thực phẩm bổ dưỡng của Lưu di nương chi phí hết nhiều,

trong trang viên vì bị pháo hoa rơi xuống nguồn nước mà tổn thất không ít.. Vốn dĩ kế hoạch chỉ mượn năm vạn lượng, bất đắc dĩ thành bảy vạn lượng, lỗi mẹ đẻ lỗi con, hành hạ mù sứt đầu bẻ trán.

“Mẫu thân là quá sức mà mệt nhọc, cần phải nghỉ ngơi.” Lâm Lan hồi bẩm với lão thái thái đang lo âu.

Lão thái thái nắm tay Hàn Thị, thương tiếc nói: “Thật là làm khó con.”

Hàn Thị muốn đứng lên, lại mệt mỏi vô lực: “Con dâu không có chuyện gì, trời sắp tối rồi, nên xuống núi.”

Khương mama vội nói: "Phu nhân sao có thể xuống núi được, ngôi cáng tre cũng vẫn nguy hiểm.”

Lão thái thái trầm ngâm nói: "Đề cho Chúc mama đi hỏi xem trong chùa có phòng trống không, nếu có, xin nghỉ lại một đêm, đợi ngày mai về cũng không muộn.”

Chúc mama lên tiếng đi xuống, không lâu sau quay lại bẩm: “Còn mấy gian phòng trống, nô tỳ đã nói với chủ trì, xin ngủ lại một đêm trong chùa.”

Lão thái thái gật đầu, nói với Hàn Thị: “Con an tâm mà nghỉ ngơi, để Triệu quản sự về phủ báo tin.”

Mọi người phải ngủ lại trong chùa.

Ngân Liễu bất an nói: “Nhị thiếu phu nhân, chúng ta không ở nhà, nhị thiếu gia...”

Lâm Lan mỉm cười: "Có gì mà lo lắng, không phải còn có Ngọc Dung cùng Chu mama sao?”

Như Ý muốn nói lại thôi, Lâm Lan cười nói: “Em muốn nói gì?”

Như Ý do dự: “Có chuyện, nô tỳ không biết nên nói không.”

Tính Ngân Liễu vốn háp tấp: “Cái gì mà nên hay không nên, cô mau nói đi.”

“Ngày hôm kia, nhị thiếu phu nhân nói nô tỳ đi tặng hoa trà cho đại thiếu phu nhân, nô tỳ nhìn thấy Bạch Huệ tỳ cùng Xuân Hạnh ở trong ngách nhỏ nói chuyện, hai người họ đưa cho nhau một bọc đồ, nô tỳ vội vàng núp,

không làm kinh động tới họ, định nghe họ nói cái gì đó nhưng ở xa quá nên không nghe rõ, nô tỳ do dự mãi không biết có nên nói chuyện này với nhị thiếu phu nhân không, nô tỳ sợ là nếu không có chuyện gì thì lại khiến nhị thiếu phu nhân bất an trong lòng...” Như Ý nhìn sắc mặt nhị thiếu phu nhân mỗi lúc một nghiêm túc dần, giọng nói không khỏi thấp xuống, sợ hãi nhìn nhị thiếu phu nhân.

Lâm Lan im lặng chốc lát, hỏi: “Ngày thường Bạch Huệ cùng Xuân Hạnh giao tình thế nào?”

“Không hay gặp gỡ, chạm mặt thì chẳng qua là nghi thức xã giao ạ.” Như Ý trả lời.

Tâm tình Lâm Lan càng ngưng trọng, lẳng lặng nhìn Như Ý: “VẬY vì sao hôm nay em lại cảm thấy nên nói chuyện này cho ta biết?”

Như Ý thấp thỏm : "Nô tỳ cũng đã nghĩ là không nói, nhưng hôm nay không thể trở về phủ nên trong lòng cảm thấy không yên.”

Ngân Liễu nóng nảy: "Có phải Bạch Huệ lại nghĩ ra trò gì không? Phu nhân vì sao đnag yên lành lại bị bệnh?”

Lâm Lan nghĩ ngợi, hai chuyện này có liên quan gì tới nhau hay không còn chưa biết được, nhưng tự nhiên Bạch Huệ đi tìm Xuân Hạnh tuyệt đối là không bình thường. Nhưng hiện tại buộc phải ở lại trên núi, Văn Sơn cùng Đông Tử không ở đây, nàng không thể kêu Ngân Liễu cùng Như Ý nửa đêm xuống núi, huống chi, nếu như Bạch Huệ thật sự nghĩ giờ trò quý thì chỉ sợ hiện tại cũng đã hạ thủ. Không, không thể gấp gáp, trong nhà còn có Ngọc Dung và Chu mama, hai người này rất cẩn thận, hơn nữa, trước khi ra cửa nàng đã cố ý dặn dò Ngọc Dung, lại nói, Minh Doãn không phải là trẻ con lên ba, hẳn không thể tự ứng phó sao?

Nghĩ như vậy, Lâm Lan tỉnh táo lại, cười một tiếng: “Không có việc gì, chúng ta không nên buồn lo vô cớ, trời cũng đâu sập xuống.”

Ngọc Dung đang trong phòng đợi nhị thiếu gia về hầu hạ thì đột nhiên Cẩm Tú tới báo, Văn Lệ có xung đột với nha hoàn phòng bếp.

Ngọc Dung cả kinh, hỏi: "Văn Lệ làm sao lại xảy ra tranh chấp?"

“Ta cũng không rõ, Vân Anh đã ở đó, nhưng hai người họ là người mới, những nha hoàn mama phòng bếp hung hãn vô cùng, ta sợ bọn họ chịu thiệt

thời.”

Ngọc Dung nóng lòng: “Chu mama đâu?”

“Phòng thu chi phái người gọi Chu mama sang, hiện nay Chu mama không ở trong viện.”

Ngọc Dung bối rối: “Phải làm sao đây, ta không quen mấy người trong phủ.”

Cẩm Tú nói: “Nha hoàn kia gọi rất nhiều người tới đấu với Văn Lệ và Vân Anh, hay tỳ đi tìm Van Sơn, ta nghĩ nhị thiếu gia cũng sắp về, ta đi phòng bếp đây.”

Ngọc Dung nghĩ nghĩ, xem ra cũng chỉ có thể như thế, hai người chia nhau đi. Ngọc Dung vội đầu bước nhanh, tình hình có người gọi nàng lại, nàng đang định quay đầu thì cảm thấy phần gáy truyền tới một cơn đau đớn, trước mắt tối sầm lại, ngất xỉu.

Cẩm Tú chạy tới phòng bếp, thấy mấy mama trong phòng bếp đang đánh Văn Lệ cùng Vân Anh, miệng liên tục chửi mắng: “Đánh chết người, đồ tiểu nhân, tiểu tiện nhân... Đừng có nghĩ đám các người ở bên cạnh nhị thiếu gia mà chúng ta không dám đánh...”

“Dừng tay, các người làm gì vậy? Có việc gì không nói với nhau được sao?” Cẩm Tú xông qua muốn kéo Văn Lệ cùng Vân Anh ra, không ngờ những mama kia không vừa, kéo luôn cả Cẩm Tú vào đánh, nhất thời, trong phòng bếp gà bay chó sủa, tràng diện hết sức hỗn loạn.

Lý Minh Doãn hồi phủ, hỏi người gác cổng, đoàn người lão thái thái dâng hương trở về chưa, người gác cổng nói vẫn chưa về. Lý Minh Doãn liền về Lạc Hà trai.

Vừa vào Lạc Hà trai, Lý Minh Doãn đã cảm thấy có điểm khác lạ, trong viện yên lặng quá mức, không có chút thanh âm nào.

Lý Minh Doãn nghi hồ vào phòng, trong phòng nóng hầm hập, còn đốt hương trầm, khói nghi ngút.

"Ngọc Dung... " Lý Minh Doãn khó hiểu, cởi áo choàng gọi Ngọc Dung.

Rèm vải nhấc lên, một người đi vào, ôn nhu nói: “Nhị thiếu gia đã về

rồi.”

Sắc mặt Lý Minh Doãn hơi trầm xuống, nhìn người: “Ngọc Dung đâu?”

Bạch Huệ mờ mịt nói: "Lúc trước còn ở đây, nếu không nô tỳ đi tìm?"

Lý Minh Doãn trầm ngâm nói: "Không cần, Ngọc Dung không ở đây chắc là có chuyện, người lui xuống đi, nơi này không cần hầu hạ.”

Vẻ mặt Bạch Huệ ảm đạm: “Dạ... Nô tỳ châm trà cho nhị thiếu gia.”

Lý Minh Doãn chần chừ: “Cũng được.” Dứt lời liền vào phòng tắm thay y phục.

Chờ hẳn đi, Bạch Huệ châm nước nóng vào ấm trà Bích Loa Xuân.

Nhìn cô ta còn đứng nguyên tại chỗ, Lý Minh Doãn nói: “Thân thể người còn khó chịu, đi nghỉ ngơi đi.”

Bạch Huệ ôn nhu: “Thân thể nô tỳ đã khỏe rồi ạ.”

Lý Minh Doãn nâng chén trà lên, nóng quá nên lại đặt xuống: “Ta biết trong lòng người ngổn ngang suy nghĩ, nghĩ ra rồi thì tốt.”

Bạch Huệ mím môi, cúi đầu nói: "Nô tỳ biết, nhị thiếu gia cùng nhị thiếu phu nhân là vì muốn tốt cho nô tỳ.”

Lý Minh Doãn khẽ gật đầu.

"Nô tỳ đã nghĩ thông suốt, không thể cô phụ tâm ý của nhị thiếu gia và nhị thiếu phu nhân...”

Lý Minh Doãn nghe vậy cảm thấy tảng đá nặng trong lòng đã rơi xuống.

“Như vậy là tốt, người nói với nhị thiếu phu nhân, chờ khi người gả đi, sẽ qua Diệp gia nói chuyện với Từ Phúc An, các người qua giúp việc bên tiệm thuốc hoặc làm việc gì đó, mọi người vẫn là người một nhà.”

Bạch Huệ quỳ gối hành lễ: "Nhị thiếu phu nhân suy nghĩ chu toàn cho nô tỳ như thế, nô tỳ vô cùng cảm kích.”

Lý Minh Doãn cười nhạt một tiếng: "Đứng lên đi không cần đa lễ.”

Bạch Huệ đứng dậy, hổ thẹn nói: "Nhị thiếu phu nhân hiền hòa, khoan

dung, thật là phúc khí cho nô tỳ cũng như nhị thiếu gia, nhị thiếu gia có nhị thiếu phu nhân hiền thê như thế, phu nhân trên trời có linh sẽ rất cao hứng, nhưng là, nhị thiếu gia cũng nên khuyên nhủ nhị thiếu phu nhân, phải yêu quý thân thể của mình mới được...”

Lý Minh Doãn giật mình sửng sốt một chút, không giải thích được nhìn Bạch Huệ, Lâm Lan như thế nào lại không thương tiếc thân thể của mình?

“Nhị thiếu phu nhân làm sao?” Lý Minh Doãn có chút khẩn trương hỏi.

Bạch Huệ đỏ mặt lên, nói quanh co: "Nô tỳ nghe nói... Thuốc tránh thai dùng nhiều tổn hại thân thể, nhìn nhị thiếu phu nhân thường uống thuốc này, nô tỳ không khỏi có chút lo lắng.”

Lý Minh Doãn chỉ cảm thấy trong đầu “đùng” một tiếng, không tin hỏi: “Nhị thiếu phu nhân uống thuốc tránh thai?”

Bạch Huệ càng thêm mờ mịt: “Vâng ạ, chẳng lẽ nhị thiếu gia không biết? Nô tỳ... nô tỳ cứ nghĩ nhị thiếu gia biết rồi.”

Thấy nhị thiếu gia trầm ngâm, đáy lòng Bạch Huệ cười lạnh, không phải nói nhị thiếu gia cùng nhị thiếu phu nhân tình cảm sâu đậm sao? Tại sao nhị thiếu phu nhân lại không muốn sinh hài tử cho nhị thiếu gia? Gạt nhị thiếu gia lên uống thuốc tránh thai?

Bạch Huệ vội vàng quỳ xuống đất, sợ hãi nói: "Nhị thiếu gia, là nô tỳ làm mờ, nhị thiếu phu nhân không muốn có hài tử, nhất định là có lý do.”

Lý Minh Doãn bình tĩnh nhìn Bạch Huệ: "Nhị thiếu uống thuốc, người tận mắt nhìn thấy?”

Bạch Huệ chần chờ, đứng dậy đến bên giường, lấy ra một cái bình nhỏ trong tủ quần áo: “Chính là cái này?”

“Đây không phải là thuốc dưỡng nhan của nhị thiếu phu nhân sao?”

“Không phải đâu ạ, chính tại nô tỳ nghe được nhị thiếu phu nhân nói nước thuốc tránh thai đắng ngắt, hay là hoàn thành viên, chính là cái này.”

Lý Minh Doãn cầm lấy bình, tâm tình phức tạp, khó trách hẳn cố gắng như vậy mà Lan Nhi vẫn không có bầu, thì ra Lan Nhi một mực ăn cái này.

Lan nhi nói là hiện tại không phải thời điểm thích hợp có hài tử, bởi vì

phải loại bỏ được Hàn Thị, nhưng hẳn muốn. Nhất là sau khi nhìn thấy Hoa Văn Bách kia, hẳn đặc biệt muốn có con, Lý Minh Doãn hẳn có thể không làm được chuyện lớn lao nhưng việc bảo vệ thể diện của mình thì hẳn tin tưởng hẳn làm được, nói cho cùng, có phải là Lan Nhi không có lòng tin với hẳn? Nhất thời, trong lòng dâng lên tư vị khó chịu.

"Nhị thiếu gia, trà nguội mất rồi, nô tỳ châm lại nước được không ạ?"

Lý Minh Doãn thờ dài một cái, trả lại bình cho cô ta: "Đề lại chỗ cũ."

Bạch Huệ ngẩn ra, mới vừa rồi bộ dạng nhị thiếu gia hình như rất tức giận, làm sao nháy mắt đã hòa hoãn rồi? Lòng nghi ngờ, Bạch Huệ nhận lại chai thuốc để vào chỗ cũ. Khi quay lại, thấy nhị thiếu gia đã uống một hơi cạn sạch chén trà, khóe miệng cô ta lóe lên nụ cười âm hiểm.

Chương 146 - Tình cảm đã hết

Lý Minh Doãn đặt chén trà xuống, nhíu mày hỏi: "Ngọc Dung đi đâu vậy? Sao vẫn chưa quay lại? Bạch Huệ, người đi ra xem thế nào."

"Vâng." Bạch Huệ lên tiếng đi ra ngoài, buông rèm xuống, nhìn trong viện trống trơn, không khỏi cười thầm, thời gian không còn nhiều, bỏ lỡ cơ hội lần này, chỉ sợ hối hận cả đời, nhị thiếu phu nhân không thích cô ta cũng không sao, cô ta chỉ cầu có thể lưu lại, cho dù chỉ thỉnh thoảng mới có thể gặp mặt nhị thiếu gia, như vậy cô ta cũng cam tâm tình nguyện.

Tính toán thời gian được lực phát tác, Bạch Huệ trở lại trong phòng.

Nhị thiếu gia không có ở bàn trà, Bạch Huệ nhìn xung quanh, thấy rèm giường đã buông xuống, chạy tới nhìn thấy giày thiếu gia đã cởi bỏ ở ngoài... Tim chợt đập mạnh, tay chân đổ mồ hôi lạnh toát. Cô ta hít sâu một hơi, không ngừng tự nói với mình, cơ hội lần này không dễ mà có, chỉ cần cô ta tiến tới, có thể được lưu lại...

Bạch Huệ đóng cửa lại nhưng không cài then, từ từ đi tới bên giường, đứng trở trước giường, nhìn bóng lưng bên trong, lầm bầm: "Nhị thiếu gia, đừng hận nô tỳ, nô tỳ là vạn bất đắc dĩ, nô tỳ chưa bao giờ nghĩ tới phải rời thiếu gia, muốn nô tỳ rời đi, không bằng bảo nô tỳ tìm cái chết... Nhị thiếu gia, xin người hiểu cho chân tình của nô tỳ, tha thứ cho nô tỳ..."

Bạch Huệ cắn chặt môi dưới, hai tay run rẩy, mấy lần không cởi được khuy áo, cắn răng một cái, cởi khuy áo ra, tới lúc này, không thể lui lại.

Áo cởi ra, màn xúc lên, Bạch Huệ nhất thời kinh ngạc sửng sốt, vén chăn nhìn xuống, bên trong vừa rồi rõ ràng là nhị thiếu gia, mà giờ là hai cái gối... Nhị thiếu gia đi đâu? Không đợi cô ta kịp phản ứng, chỉ nghe “Bang” một tiếng, cửa bị đá văng.

Bạch Huệ thất kinh kéo chăn che người, kế hoạch không phải như thế, tại sao nhị thiếu gia không ở đây?

Màn trướng bị giật lên, Bạch Huệ che chắn không dám ngẩng đầu, cô ta biết kế hoạch đã thất bại, chờ đợi mình là cái gì, cô ta không dám nghĩ, tâm tư rơi thẳng xuống đáy vực.

Quế tẩu sắc mặt xanh mét nhìn Bạch Huệ quần áo xúc xé, không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi, đau lòng nói: “Bạch Huệ, ngươi hồ đồ quá.”

“Triệu thâm, Tôn mama, để cho cô ta mặc xiêm y lại chỉnh chu, dẫn cô ta tới Đông viện.” Quế tẩu lạnh giọng phân phó, đưa mắt lên nhìn, hai người kia hiểu ý gật đầu.

Bạch Huệ run lấy mặc lại xiêm y, càng nghĩ càng sợ, sợ nhìn thấy ánh mắt xem thường của thiếu gia, sợ thiếu gia sẽ đuổi cô ta đi hoặc là bán đi... Cô ta vừa định há mồm thì đã bị Triệu thâm nhét một cái khăn tay vào miệng.

“Lúc này mới nghĩ đến sĩ diện thì muộn rồi.” Triệu thâm không khách khí nói.

Trong phòng phía Đông viện, Lý Minh Doãn nghiêm mặt, ánh mắt lạnh lùng, nhìn Bạch Huệ quỳ trên mặt đất, trong lòng đủ tư vị, đau lòng cùng chán ghét.

“Ta lo lắng nhất là thế này, ngươi thật khiến ta thất vọng...” Lý Minh Doãn như rít lên.

Bạch Huệ đã nước mắt lưng tròng: “Là nô tỳ nhất thời hồ đồ...”

“Ngươi là nhất thời hồ đồ sao? Tại sao hôm nay phu nhân đột ngột bị bệnh phải ở lại trên núi? Tại sao hôm nay trong viện không có một ai? Tại

sao người lại muốn cho ta biết nhị thiếu phu nhân uống thuốc kia? Tại sao trong ấm trà có bỏ thuốc? Chẳng lẽ người muốn ta tin hết thầy là trùng hợp? Kế hoạch phức tạp như thế, dựa vào thực lực mình người có thể làm được sao? Người coi thiếu gia ta là kẻ ngu đần ư?” Lý Minh Doãn vô cùng tức giận.

Bạch Huệ á khẩu không trả lời được, không ngừng rơi lệ.

“Nhị thiếu phu nhân không thích đốt trầm nên trong phòng không bao giờ đốt, nhưng người lại đốt, định che giấu mùi lạ trong nước trà sao, người quá khinh thường thiếu gia ta, thiếu gia ta uống trà Bích Loa Xuân đã mười mấy năm, đừng nói là nóng lạnh có vị thế nào, ngay cả qua nước trà còn đoán được trà đã để bao lâu, ta một mực cho người cơ hội, hi vọng người lúc đó thu tay lùi một bước, không ngờ người lại có ý định phản nghịch, được lắm, được lắm. Người vì dục vọng cá nhân, muốn lôi cả ta mang danh bất nhân bất nghĩa, người khiến ta không còn lưu luyến chút ân tình cũ nào nữa, Bạch Huệ, người thật khiến ta thất vọng.”

Bạch Huệ run lên, cô ta biết, cô ta chỉ là kẻ ngu ngốc cố gắng tự cho mình là thông minh.

“Nhà này không thể lưu người lại nữa, ta cũng không muốn hại Từ gia, Chu mama...” Lý Minh Doãn đưa mắt nhìn Chu mama.

"Không, nhị thiếu gia, van cầu người, đừng đuổi nô tỳ đi, nô tỳ không dám nữa, nô tỳ nhất định nghe lời nhị thiếu gia..., an phận thủ thường, không dám nữa..." Bạch Huệ quỳ bò đến trước mặt nhị thiếu gia, kéo lấy vạt áo nhị thiếu gia khóc lóc, van xin.

Chu mama cùng Quế tẩu tiến lên lôi cô ta ra, Bạch Huệ gắt gao nắm vạt áo nhị thiếu gia: “Nhị thiếu gia, tha cho nô tỳ lần này, nô tỳ ngàn sai vạn sai, xin nhị thiếu gia lưu tình nô tỳ nhiều năm hầu hạ người, tha cho nô tỳ lần này...”

“Người còn có mặt mũi nói tình cảm, nhị thiếu gia đối với người đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, nếu đổi là chủ tử khác, sớm ném ra đánh chết.” Chu mama mắng: “Người không phải là không biết tình cảm thiếu gia hướng về ai, người lại cùng phu nhân nghĩ kế chia rẽ hai người, vậy người cùng những kẻ toan tính hại thiếu gia chẳng phải cùng một loại người sao?” Chu mama nghĩ lại vẫn còn hoảng hốt, khi bà bị gọi sang phòng thu chi, hồi lâu không thoát được, bà đã cảm thấy lạ, nếu như không phải Đông Tử chạy tới nói

không thấy Ngọc Dung đâu, cứng rắn kéo bà đi ra ngoài, bà nào biết chỉ trong chốc lát đã xảy ra chuyện lớn như vậy. Hiện tại vẫn chưa tìm thấy Ngọc Dung, Văn Sơn thay Cẩm Tú đi giải vây vẫn chưa quay lại, không biết tình hình thế nào, bà càng thống hận Bạch Huệ.

"Nô tỳ không muốn hại thiếu gia, nô tỳ chỉ là quá yêu mến thiếu gia...."
Bạch Huệ khóc lóc giải thích.

"Ta nhờ vào ngươi, làm người mà không biết xấu hổ, ngươi cho rằng phu nhân giúp ngươi sao? Ngươi không chịu động não mà nghĩ, phu nhân tại sao phải giúp ngươi? Nếu để cho hôm nay các ngươi tính toán thành công, không nói chuyện nhị thiếu gia phải lập một di nương, không nói nhị thiếu phu nhân sẽ thương tâm thế nào, phu nhân nhất định sẽ mang chuyện này ra bên ngoài làm bại hoại danh tiếng nhị thiếu gia." Quê tẩu không nhịn nổi nữa: "Bị người không có liêm sỉ như ngươi thích, đây không phải là phúc khí mà là thối khí."

Lý Minh Doãn mặt lạnh như băng: "Ta và ngươi tình cảm chủ tớ đã hết, sau này không còn liên hệ, các ngươi tự giải quyết cho tốt."

Tim Bạch Huệ như bị dao đâm, thê lương hô: "Nếu như thiếu gia nhất định phải đuổi nô tỳ đi, nô tỳ thà đâm đầu chết ở đây."

Lý Minh Doãn trên cao nhìn xuống, lạnh lùng nhìn cô ta: "Nếu ngươi cố ý muốn chết, ta cũng không ngăn được, chuyện ngày hôm nay, tất cả mọi người đều thấy, nếu quan phủ hỏi thì nói rõ ràng mọi chi tiết, Lý Minh Doãn ta ăn ngay nói thẳng, không sợ có người vu khống cũng không sợ bị uy hiếp."

Mặt Bạch Huệ xám như tro, tính tình nhị thiếu gia thế nào cô ta hiểu rõ, hoặc là không nói, nếu nói là một là một hai là hai, nói được làm được, cô ta hoàn toàn thất bại rồi, ảo tưởng cuối cùng đã tan vỡ, trong lúc nhất thời, mờ mịt không biết làm sao, đau lòng không biết vì sao, kết thúc rồi, hết thầy đã kết thúc.

Chu mama thừa dịp Bạch Huệ đang ngơ ngẩn liền lôi mạnh một kéo, Lý Minh Doãn thoát thân, phẩy tay áo bỏ đi.

"Nhị thiếu gia... " Bạch Huệ hô lên thảm thiết, khàn cả giọng.

"Bạch Huệ, trời gậy nghiệp chướng vẫn còn có thể sống, nhưng tự tạo

nghiệt thì không thể sống, chuyện cho tới giờ, người hối hận thì đã muộn, nhị thiếu gia nói, lập tức đưa người xuất phủ, nếu người muốn tự mưu sinh lộ, nhị thiếu gia cho đưa cho người ba trăm lượng bạc, nếu người muốn tìm cái chết, như vậy thì chọn chỗ nào xa xa một chút, người luôn mồm nói thích nhị thiếu gia, nhưng trên đời này không có kiểu yêu thích thế này, người làm hại nhị thiếu gia thiếu chút nữa khó giữ nổi danh dự, đừng làm loạn thêm cho nhị thiếu gia.” Giọng Chu mama lạnh lùng.

Bạch Huệ khóc rống lên, đúng vậy, cô ta hối hận, hối hận không lập tức chết đi, nhị thiếu gia sẽ không tha thứ cho cô ta.

Lý Minh Doãn ra Đông viện lập tức tới phòng bếp.

Trong phòng bếp, bởi vì Văn Sơn gia nhập, mấy vị mama không phải đối thủ của Văn Sơn, Đặng mama vội vàng gọi mấy gia đình tới giúp đỡ, nghĩ muốn lấy mạng người Lạc Hà trai.

Lý Minh Doãn đến phòng bếp, nhìn qua một đám người vây đánh Văn Sơn, Văn Sơn ra sức đánh trả, nhưng đối phương người đông thế mạnh, không khỏi bị ăn đòn, trên người bị đánh thâm, mắt sưng vù, Cẩm Tú còn thảm hại hơn, đầu tóc bù xù, áo xống bị xé te tua, trên mặt toàn là vết cào cào. Lý Minh Doãn tức giận quát lớn: “Đừng tay cho ta.”

Bọn hạ nhân lúc trước phụng mệnh tới đánh người, kiêu ngạo hung hăng, lúc này bị một tiếng quát chói tai của nhị thiếu gia, nhất thời cả bọn hồn phi phách tán, lập tức dừng lại, lo sợ nhìn nhau.

Đặng mama trốn ở trong phòng nghe thấy giọng nhị thiếu gia thì sợ hết hồn, không phải nói hôm nay nhị thiếu gia không thể đi ra ngoài sao? Sao lại chạy tới phòng bếp?

Đám người Cẩm Tú nhìn thấy nhị thiếu gia, nhất thời ủy khuất khóc lên: “Nhị thiếu gia...”

Lý Minh Doãn trầm giọng nói: "Không được khóc."

Đám người Cẩm Tú vội vã lau nước mắt, cắn môi cố gắng chịu đựng ủy khuất trong lòng.

Ánh mắt Lý Minh Doãn uy nghiêm quét qua đám hạ nhân trên mặt đất, cả đám chột dạ lập tức cúi đầu, nhất là mấy mẹ mama thù dật chuyện càng sợ hãi lui về sau mấy bước. Cuối cùng, ánh mắt Lý Minh Doãn rơi trên người

Văn Lệ: “Nghe nói chuyện là bởi vì người dựng lên, người đem ngọn nguồn chi tiết nói ra, nếu là người sai, bản thiếu gia nhất định nghiêm trị không tha, nếu là có người cáo mượn oai hùm, sinh sự từ việc không đâu, muốn gây phiền toái cho Lạc Hà trai, vậy thì... Bản thiếu gia tuyệt đối không khách khí.”

Văn Lệ được ủng hộ, chỉ vào một mama nói: “Chính là bà ta, Thích tẩu, nô tỳ vốn đang làm công việc trong Lạc Hà trai, bà ta tới nói tổ yến Lạc Hà trai đặt đã tới, gọi nô tỳ đi lấy cùng bà ta, nô tỳ tới nơi, Thích tẩu nói bà ta có chuyện gấp, đồ ở ngăn thứ ba tủ bát đĩa, bảo nô tỳ tự cầm về, nô tỳ không chút nghi ngờ liền mở tủ lấy, vừa mở tủ ra thì Ông tẩu chạy vào, nói nô tỳ trộm đồ, túm tóc đánh nô tỳ, nô tỳ giải thích thì bà ta không nghe, còn gọi một đám người tới đánh nô tỳ, lúc sau Văn Anh cùng Cẩm Tú tỷ tỷ chạy tới, bọn họ không nói hai lời cũng lôi vào đánh luôn.”

Thích tẩu cả vú lấp miệng em nói: “Ta gọi người lấy tổ yến là ở ngăn tủ thứ hai, người lại làm trái đi, nhìn thấy bạc Ông tẩu đặt trong tủ quần áo, nghĩ muốn chiếm lấy.”

Văn Lệ cả giận: “Rõ ràng bà nói là ô thứ ba.”

Chương 147

Thích tẩu bĩu môi, khịt mũi nói: “Đừng có chối.”

Văn Lệ vội la lên: "Nhị thiếu gia, nô tỳ không có nói láo..."

Lý Minh Doãn giơ tay lên, ngăn nàng lại, nhíu mày nói: “Túi bạc đâu?”

Lập tức có một mama đem một túi bạc trình lên: “Nhị thiếu gia, đây chính là bạc Văn Lệ muốn trộm.”

Lý Minh Doãn cầm túi bạc ước lượng, mạn bất kinh tâm nói: “Ông tẩu, người nói bạc này là của người.”

Ông tẩu vội vàng bước ra khỏi hàng: "Dạ, là của nô tỳ, trong nhà nô tỳ có việc gấp cần dùng, liền hỏi mượn tỷ muội trong phòng bếp.”

Lý Minh Doãn khẽ gật đầu: “Vậy hả? Vậy trong này tổng cộng bao nhiêu lượng bạc?”

Ông tẩu định liệu nói: “Tổng cộng là mười hai lượng.”

“Đều là tỷ muội trong phòng bếp cho người mượn?” Lý Minh Doãn hỏi tiếp.

“Dạ vâng, đều là các tỷ muội cho nô tỳ mượn.” vẻ mặt Ông tẩu cảm kích.

Lý Minh Doãn cười nhạt: “Ừ, dệt hoa trên gấm dễ dàng, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi khó khăn, mọi người trong phòng bếp các người đoàn kết hòa thuận, rất tốt, rất tốt.”

Mấy mama không biết lời này của thiếu gia có liên quan gì tới Văn Lê trộm bạc, không thể làm gì khác hơn là phụ họa theo: “Cũng là nhờ phu nhân dạy dỗ, chúng nô tỳ giúp đỡ nhau là chuyện nên làm.”

“Nói như vậy, người nào cho người mượn bao nhiêu bạc hẳn là trong lòng người rõ ràng.” Lý Minh Doãn ung dung nhìn Ông tẩu.

Ông tẩu rùng mình một cái, nụ cười cứng đờ, quanh co: “Cái này... nô tỳ tự nhiên không nhớ được.”

Lý Minh Doãn nhìn Cẩm Tú: “Cẩm Tú, người cùng Văn Sơn mang Ông tẩu sang phòng bên cạnh, cho Ông tẩu viết ra danh sách những ai cho mượn bạc, mượn bao nhiêu, đừng quên điểm chỉ.”

Ông tẩu thoáng chốc thay đổi sắc mặt, Lý Minh Doãn liếc xéo bà ta, khóe miệng nhếch lên: “Sao thế? Nhanh như vậy Ông tẩu đã không nhớ rồi sao?”

Ông tẩu âm thầm kêu khổ, Đặng mama không dặn dò chuyện này, cái này bà ta biết nói bừa làm sao? Ông tẩu không dám nói không nhớ rõ, tròn mắt đảo liên tục, đành phải ngượng ngùng: “Nô tỳ... nhớ được.”

Cẩm Tú tiến lên một bước: “Ông tẩu, xin mời.”

Ông tẩu âm ức đi theo Cẩm Tú sang phòng bên cạnh, Văn Sơn đứng ở cửa ngó bà ta chăm chăm.

Lý Minh Doãn lại đưa mắt qua đám người còn lại: “Trong các người, ai là người cho Ông tẩu mượn bạc? Đứng lên báo tên, báo số.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, người chọc ta, ta chọc người, không ai dám đứng ra.

Lý Minh Doãn tìm một cái ghế, nhàn nhã ngồi xuống, bắt chéo chân, chờ xem kịch vui.

Văn Lệ đã hiểu dụng ý của nhị thiếu gia, nếu như Uông tẩu không thể nói rõ bạc ở đâu ra, làm sao có thể vu hãm nàng trộm bạc?

Lúc này Vân Anh liền cất tiếng châm chọc: “Mới vừa rồi không phải các người nói phải giúp đỡ nhau hay sao? Sao bây giờ bản thân cho mượn bạc hay không lại không nhớ rõ? Xem ra làm người tốt cũng khó.”

Về mặt mọi người lại càng quần bách. Lúc đầu sao lại không nghĩ tới chuyện này, Đặng mama tính sai, trước mắt, ai dám đứng ra nhận, vạn nhất không giống, chẳng phải tự mình cầm gáo nước bắn tạt vào mặt mình? Tự tìm phiền toái?

Lý Minh Doãn nhìn ra ngoài một hồi, cười hết sức ôn hòa: “Nói như vậy, các người chưa từng cho Uông tẩu mượn bạc?”

Vẫn không có ai lên tiếng, có mấy người len lén quay đầu mắt liếc nhìn ra ngoài cánh cửa.

Lý Minh Doãn đem nhất cử nhất động của đám người thu vào mắt, trong lòng sáng tỏ, lại hỏi một câu: “Các người xác định không cho Uông tẩu mượn bạc?”

Mọi người rối rít lắc đầu.

"Thích tẩu, đi lấy giấy bút." Lý Minh Doãn phân phó.

Thích tẩu chuyển bước chân, đi ra sau cánh cửa, giây lát cầm giấy bút đi ra ngoài.

Lý Minh Doãn nhận lấy tờ giấy, viết lên: “Ta không cho Uông tẩu mượn bạc, cũng không biết bạc của Uông tẩu từ đâu mà có.” Sau đó ngẩng đầu hỏi mọi người: “Bôn thiếu gia viết như vậy, không sai chứ?”

Mọi người không dám lắc đầu cũng không dám gật đầu.

Sắc mặt Lý Minh Doãn trầm xuống, tròng mắt thâm thúy đột nhiên sắc bén, lộ ra hàn quang, trầm giọng: “Ừ?” một tiếng.

Lúc này mọi người mới liên tục gặt đầu không ngừng. Muốn họ chịu xui xẻo cùng ư, chẳng bằng để một mình Ông tẩu xui xẻo đi.

Lý Minh Doãn che giấu tinh quang trong mắt, thung thỉnh lấy mực đỏ từ trong túi áo ra: “May mắn bản thiếu gia tùy thân mang theo cái này, chuẩn bị bất cứ tình huống nào, Vân Anh, người cầm lấy để mọi người điếm chỉ.”

Bên này vừa mới rộn rã xong, bên kia Cẩm Tú cùng Văn Sơn áp giải Ông tẩu trở lại, vẻ mặt Ông tẩu xanh xao.

“Nhị thiếu gia, đây là những lời Ông tẩu viết.” Cẩm Tú giao giấy cho nhị thiếu gia.

Lý Minh Doãn mở ra xem, nhìn nhìn, không nhìn được bật cười: “Ông tẩu, trí nhớ của người không tệ, ngay cả Ngô mama cho người mượn hai đồng bạc cũng nhớ được.”

Ông tẩu gượng cười, trên mặt run rẩy, miệng cố tình ngửa chết làm thành ngửa sống, đem tên toàn bộ đám người trong phòng bếp viết vào cả.

"Ngô mama, người cẩn thận thử nghĩ xem, có từng cho Ông tẩu mượn hai đồng bạc?" Văn Lệ chế nhạo.

Ngô mama vội vàng lắc đầu: "Nô tỳ chưa từng cho mượn."

Mặt Ông tẩu biến sắc: “Ngô mama, người già nên hồ đồ rồi sao?”

Lý Minh Doãn chậm rãi nói: “Ông tẩu, người phải nghĩ cho kỹ, sao cả nhóm tỳ muội của người có thể hồ đồ nói họ chưa từng cho người mượn bạc.”

Ông tẩu rói lên, muốn tìm sự giúp đỡ, nhưng ánh mắt của mọi người đều chống lại mặt, không phải né tránh thì là cúi đầu, miệng cố vô thân.

Ánh mắt Lý Minh Doãn đột nhiên lạnh lẽo, đột ngột quát lên: “Ông tẩu, bạc này của người từ đâu mà có, còn không mau khai thật ra.”

Ông tẩu quỳ phịch xuống đất: “Nhị thiếu gia, bạc này thật sự là nô tỳ...”

“Ông tẩu, chưa nói bạc này không phải là của người, hiện tại nhị thiếu gia hỏi bạc này của người từ đâu tới, mới vừa rồi người nói mượn của tỳ muội phòng bếp, hiện tại người lại muốn tìm cớ gì?” Cẩm Tú cười lạnh.

Lý Minh Doãn đưa mắt quét một loạt nha hoàn, mama trên mặt đất: “Các người cũng không rõ?”

Không ai dám nói tiếp.

“Ông tâu nói bạc của mình nhưng lại không nói được từ đâu mà có, chẳng lẽ là trộm sao?” Văn Lệ xem thường nói.

Vân Anh cười lạnh nói: “Đúng là vừa ăn cướp vừa la làng.”

Ông tâu nóng nảy, bật thốt lên: “Là Đặng mama cho ta mượn.”

“Vậy sao vừa rồi không nói? Hiện tại giấy này có dấu điểm chỉ của người, cho người lên quan phủ thôi, lời người khai mỗi lúc một khác là thế nào.” Cẩm Tú không nhanh không chậm nói.

Mồ hôi Ông tâu như tắm: “Thật sự là Đặng mama cấp cho ta.”

“Đặng mama vô duyên vô cớ cho người mượn bạc làm gì? Cho người hãm hại Văn Lệ sao?” Lý Minh Doãn lạnh giọng quát lên.

Ông tâu bị hù cho, dập đầu bôm bốp trên nền đất: “Nô tỳ không dám, nô tỳ không dám.”

“Các người còn có cái gì không dám? Lừa gạt đưa Văn Lệ tới đây, sau đó vu hãm cô ấy là trộm, không cho nói một lời liền xông vào đánh đập, Vân Anh, Cẩm Tú, Văn Sơn tới khuyên cũng bị các người như nổi điên xông vào đánh, cho dù Văn Lệ có làm gì sai cũng phải giao cho chủ tử xử trí, các người phải biết có người gọi là lão gia, không biết thứ gọi là công đường sao? Các người làm như thế này có phải coi nhẹ thiếu gia ta như bù nhìn phải không?” Lý Minh Doãn vỗ tay ghé giận dữ quát.

Mọi người hoảng sợ, liên tục quỳ rạp xuống đất.

“Đặng mama đâu? Bà ta là mama quản sự phòng bếp, hôm nay phòng bếp náo loạn như vậy, bà ta đi đâu rồi?” Lý Minh Doãn lớn tiếng quát.

Thích tâu yếu ớt nói: “Hôm nay Đặng mama không có ở đây.”

Khóe miệng Lý Minh Doãn cong cong, cười lạnh: “Không có ở đây? Văn Sơn...” Lý Minh Doãn đưa mắt nhìn Văn Sơn.

Văn Sơn sải bước vọt vào phòng phía sau, chỉ nghe một tiếng thét chói tai: “Ai u... Người muốn làm gì?”

Chỉ thấy Đặng mama bị Văn Sơn xách như xách một con gà con đi ra ngoài, vút trên mặt đất.

Lý Minh Doãn cười lạnh: “Đặng mama, nghe diễn kịch đã thỏa nguyện chưa?”

Sắc mặt Đặng mama lúng túng, bị người tóm ra, bà ta còn gì để nói.

“Đặng mama, thủ hạ của người tay chân không sạch sẽ, miệng đầy lời nói dối, tụ tập ầu đả, xem ra, người không xứng làm chức quản sự này.” Lý Minh Doãn nhàn nhã nói.

Toàn thân Đặng mama toát mồ hôi: “Lão nô thân thể khó chịu, vừa mới ngủ thiếp đi, không biết chuyện gì.”

Lý Minh Doãn làm lơ bà ta, hỏi những gia đình: “Là ai cho các người tới đây? Quên hết quy củ trong phủ rồi sao? Tụ tập ầu đả là tội lớn, nhẹ thì hai mươi trượng, nặng thì đánh chết.”

Lời này thể hiện ám hiệu rõ ràng, nếu hôm nay các người không nói ra lý do thì đừng mong lành lặn đi ra.

Bọn gia đình vội nói: "Là Thích thăm bảo chúng nô tài tới, nói là Đặng mama phân phó, phải không chế huynh đệ Văn Sơn."

Thích thăm nghe mình bị bọn gia đình khai ra, vội la lên: “Nhị thiếu gia minh giám, nô tỳ chỉ là phụng mệnh Đặng mama.”

Đặng mama kinh hoàng nói: "Người nói nhảm, ta cho người gọi người lúc nào?"

Thích thăm vì tự vệ nào sợ hãi uy nghiêm của Đặng mama, huống chi lúc này nhị thiếu gia dùng thủ đoạn, Đặng mama đành chịu khổ sở chút vậy, phải tẩy sạch sẽ tội của mình đã: “Nhị thiếu gia, chuyện hôm nay là Đặng mama phân phó tụi nô tỳ làm, lương gạt Văn Lê cũng là ý tứ của Đặng mama, nô tỳ thân phận hèn mọn không dám tự ý, kính xin nhị thiếu gia khoan thứ nô tỳ...”

Uông tẩu kiếm được chỗ then chốt cũng vội vàng bò tiến lên: “Không sai,

chỗ bực kia cũng là Đặng mama cho nô tỳ, dặn nô tỳ đồ cho Văn Lệ trộm bạc.”

Trong lúc nhất thời, đám nha hoàn mama trong phòng bếp nhao nhác chỉ tên Đặng mama.

Mặt Đặng mama xám như tro, không thể tin nhìn thủ hạ của mình, ngày thường bề ngoài thể hiện trung thành vô cùng, lúc này phản bội nhanh hơn cả thay quần áo, thật quá tàn nhẫn.

Văn Lệ rút cục thờ phào nhẹ nhõm, may mắn có nhị thiếu gia giúp nàng rửa sạch oan khuất, bằng không nàng thật sự là uất ức mà chết rồi.

Lý Minh Doãn khoát tay ra hiệu tất cả im lặng, trong phòng liền an tĩnh tới mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi. Lý Minh Doãn ung dung nói: “Đặng mama, người cùng Văn Lệ không thù không oán, không có lý do gì phí nhiều công sức đối phó cô ấy, người hãy thú nhận ra ai là người đứng sau sai khiến người, người tự quyết định đi, nói ra hay là vẫn mồm loa mép giải chối cãi? Người hẳn là rõ ràng, hôm nay nhân chứng vật chứng đều đủ, người không thể nào chống chế, theo như quy củ trong phủ, người phải chịu trừng phạt thể nào người rõ, hậu quả này, Đặng mama người có gánh nổi không...” Lý Minh Doãn dừng một chút lại nói: “Bổn thiếu gia luôn luôn tuân theo quy tắc, oan có đầu nợ có chủ, nếu người nhất định coi ta như rơm rác, bổn thiếu gia vui vẻ thành toàn cho người.”

Đặng mama thảng thốt trong lòng, phu nhân phân phó bà ta làm chút chuyện nhỏ mà cuối cùng lại hỏng bét thế này, chỉ sợ phu nhân sẽ không trọng dụng bà ta nữa. Nếu bà ta thừa nhận, không bị đánh gằn chết thì cũng tàn phế, hai mươi trượng lần trước, bà ta đã phải nằm im hơn hai tháng... Đặng mama hoảng sợ, thôi thôi, chẳng có gì hơn bảo vệ bản thân.

"Nhị thiếu gia, lão nô xin khai..."

(Chương này không có tên chương mng nhé.)

Chương 148 - Cười quá sớm

Trong gian phòng ở chùa Hương Sơn, Hàn Thị thay đổi bộ dạng ồm yếu lúc trước.

"Lão thái thái đã an giấc chưa?"

Khuong mama trả lời: "Đã ngủ rồi ạ, mới vừa rồi lão nô hỏi Chúc mama, hôm nay lão thái thái hơi mệt."

Hàn Thị thở dài nói: "Thân thể lão thái thái không còn được khỏe như trước, bất quá... Ngày mai hay là xuống núi sớm đi, chuyện trong nhà, ta không yên lòng."

Khuong mama cười nói: "Phu nhân đã an bài thỏa đáng, chỉ cần dựa vào bản lĩnh của Bạch Huệ, lúc này... Nói không chừng đã..." trong mắt Khuong mama lộ ra nụ cười mập mờ.

Hàn Thị cười lạnh: "Ta đang lo Lạc Hà trai nước giội không vào, không nghĩ tới Bạch Huệ lại tự động tìm tới tận cửa, có cô ta ở đó, sau này Lạc Hà trai nào nhiệt đây."

"Nếu nhị thiếu phu nhân biết không biết sẽ có phản ứng thế nào, phu nhân, chúng ta chờ lúc về xem kịch vui ạ." Khuong mama hả hê nói.

"Nó biết rồi có thể thế nào? Là lo lắng bản thân mình gạt Minh Doãn uống thuốc tránh thai, cho dù Minh Doãn không trách cứ nó thì lão thái thái biết sẽ hay ho." Hàn Thị chậm rãi nói.

"Vẫn nghe nói nói nhị thiếu gia cùng nhị thiếu phu nhân vợ chồng ân ái, nhưng ai biết nhị thiếu phu nhân không muốn sinh con cho nhị thiếu gia."

"Có một số việc mà không thấy tận mắt thì không phải sự thật, thường ngày hai vợ chồng nó có cùng ý tưởng đen tối đã khiến ta phải thiệt thòi không ít, hi vọng Bạch Huệ không khiến ta phải thất vọng."

"Phu nhân an tâm, kế hoạch của phu nhân tuyệt đối không có sai sót."

Ngoài miệng Lâm Lan tuy nói không cần phải lo lắng nhưng trong lòng thì canh cánh không gỡ xuống được, một đêm trằn trọc không ngủ nổi, một lát lại mơ thấy Bạch Huệ một thân xiêm y lộng lẫy bê chén trà kính vàng; một lát lại mơ thấy Minh Doãn cùng một cô gái thướt tha ngắm sen bên hồ, hai người mặt mày ân tình, nhẹ nhàng trò chuyện, nàng tức sôi lên, muốn đi qua xem người kia là ai, nhưng mãi không bước nổi.

"Nhị thiếu phu nhân, nhị thiếu phu nhân..." Ngân Liễu lắc lắc cánh tay nhị thiếu phu nhân, gấp giọng kêu.

Lâm Lan chợt mở mắt ra, thở hỏn hển, hai mắt như phủ sương mù, tựa như vẫn còn bị khổng chế trong giấc mộng.

“Nhị thiếu phu nhân, người bị bóng đè?” Ngân Liễu dùng khăn nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán nhị thiếu phu nhân, Như Ý nghe được động tĩnh liền choàng xiêm y tới, nhìn thấy vậy, vội vã chạy đi rót nước ấm.

Lâm Lan uống một hớp, thần trí từ từ thanh tỉnh, mỉm cười nói: “Không có chuyện gì, là ác mộng, may là tỉnh rồi.”

Như Ý lo lắng nói: "Nhị thiếu phu nhân có muốn thay xiêm y không, mồ hôi ướt đầm rồi."

Lúc này Lâm Lan mới để ý người nhóp nháp, mùa đông mà lại đổ nhiều mồ hôi vậy.

Đổi lại xiêm y khô mát, Lâm Lan nằm trên giường không sao ngủ được nữa, trong đầu đều là những ý niệm không tốt, hận không lập tức đi về nhà xem một chút. Không phải nàng không yên lòng về Minh Doãn, chỉ sợ khó lòng phòng bị.

Hai mắt mở lớn tới tận trời sáng, ăn xong điềm tâm, lão thái thái hỏi thân thể Hàn Thị đã khá hơn chưa, Hàn Thị cười nói: “Nghỉ ngơi một đêm, đã đỡ rồi ạ.”

Lâm Lan thâm thở phào nhẹ nhõm, mũi phù thủy nếu vẫn không thoải mái thì không biết lúc nào mới xuống núi được.

Đinh Nhược Nghiên nói nhỏ: "Đệ muội tối hôm qua ngủ không ngon sao? Sao mắt lại thâm thế kia?"

Lâm Lan mỉm cười nói: "Muội có chút lạ giường."

Đinh Nhược Nghiên mỉm cười: “May là chỉ ở có một đêm.”

Lão thái thái nói: “Đêm qua ta nghe sư phụ nơi này nói, phía dưới chân núi có một ngôi miếu Tống Tử Quan Âm rất linh nghiệm, thời điềm này xuống đi, nên đi tham bái, nhất là Nhược Nghiên và Lâm Lan, cầu xin Quan Âm Bồ Tát phù hộ cho hai đứa sớm sinh cho Lý gia nhiều tử tôn, kế nghiệp hương khói.”

"Lão thái thái nói rất đúng, con dâu cũng có suy nghĩ như thế." Hàn Thị

phụ họa.

Rèm mi Đinh Nhược Nghiên buông xuống, trong mắt một mảnh lạnh lùng, người bên cạnh không nhìn ra thần sắc của nàng, chỉ nói nàng ngưng ngừng rồi, Lâm Lan ngồi bên cạnh cũng im lặng, bất giác không gian có chút kỳ quái, lại không nói ra được tại sao.

Đoàn người vừa ra khỏi núi đã thấy Đông Tử ở bên ngoài. Lòng Lâm Lan run lên một cái, Đông Tử chạy tới, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện?

Hàn Thị nhìn thấy Đông Tử, nhìn vẻ mặt Đông Tử vội vàng hấp tấp, miệng không thể che giấu khóe miệng đang nhúc nhích, xem ra, hôm qua Lạc Hà trai thật sự không an bình.

Đông Tử hành lễ vẫn an lão thái thái cùng Hàn Thị, lão thái thái hỏi: “Sáng sớm người lên núi, có phải trong nhà xảy ra chuyện?”

Đông Tử vội nói: “Không có việc gì ạ, chỉ là nhị thiếu gia thấy lão thái thái, phu nhân cùng nhị thiếu phu nhân hôm qua không về nhà, trong lòng nhớ nhung nên phân phó tiểu nhân lên núi xem tình hình ạ.”

Lão thái thái cười nói: "Sợ là nhị thiếu gia ngại nhớ nhị thiếu phu nhân."

Đông Tử cười mỉa nói: "Cũng nhớ, cũng nhớ."

Triệu quản sự tới bẩm: "Cánh tre đã chuẩn bị xong, mời lão thái thái cùng phu nhân lên kiệu."

Lâm Lan gọi Đông Tử vào một bên, nhỏ giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Đông Tử nói: "Nhị thiếu gia để cho tiểu nhân nói trước với nhị thiếu phu nhân một tiếng, phiền toái đã giải quyết xong, xin nhị thiếu phu nhân yên tâm."

Ngân Liễu thấp thì thầm nói: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Đông Tử nói: “Đã xảy ra chút chuyện nhỏ, nhưng đã không còn đáng ngại, hôm nay nhị thiếu gia không đi Hàn Lâm viện, nghỉ phép một ngày, ở trong nhà đợi nhị thiếu phu nhân.”

Giải quyết xong phiền toái là tốt rồi, Lâm Lan thấp giọng nói: “Nơi này không phải là chỗ nói chuyện, trở về rồi nói.”

Khuong mama dìu Hàn Thị lên cẳng tre, cười nói: “Phu nhân thấy vẻ mặt vội vàng của Đông Tử chứ?”

Khóe miệng Hàn Thị cong lên, trong lòng đã mười phần chắc chắn, nếu như kế hoạch thất bại, người dưới tay mù đã sớm tới báo, người của mù không tới, Đông Tử lại tới, có thể thấy Bạch Huệ đắc thủ rồi.

Trở lại trong phủ, không khí an tĩnh dị thường, Hàn Thị muốn đưa lão thái thái về Triều Huy đường nghỉ ngơi, Đinh Nhược Nghiên uyển chuyển nói: “Mẫu thân vẫn đang mệt, đừng đi lại xóc, mẫu thân về nghỉ ngơi đi ạ, để con dâu đưa bà nội trở về.”

Lòng Lâm Lan đang nghĩ về việc kia, lúc này chẳng còn nghĩ được chu toàn, chỉ một lòng muốn về Lạc Hà trai.

Hàn Thị vui mừng nói: “Vẫn là Nhược Nghiên hiếu thuận.”

Lão thái thái không vui, liếc mắt nhìn Lâm Lan một cái, có chút bất mãn.

Nhanh chóng về Lạc Hà trai, Đông Tử nói: “Nhị thiếu phu nhân, phiền toái mặc dù đã được giải quyết nhưng vẫn còn lưu lại chút vướng mắc nhỏ, nhị thiếu phu nhân, người hãy chuẩn bị tâm lý, chớ tức giận.”

Sắc mặt Lâm Lan trầm xuống: “Cái gì vướng mắc nhỏ, nhị thiếu gia nói người kẻ cho ta để trấn tĩnh hay làm loạn tâm ta?”

Đông Tử hậm hực cúi đầu: “Tiểu nhân không dám, nhị thiếu gia không nói nhiều, sợ tiểu nhân nói không rõ ràng, làm nhị thiếu phu nhân lo lắng.”

Ngân Liễu trợn mắt nhìn Đông Tử một cái: “Áp a áp ứng như người mới khiến người ta bất an.”

Văn Lệ giữ cửa thấy nhị thiếu phu nhân trở lại, nhanh chóng tiến lên đón: “Nhị thiếu phu nhân, người đã trở về.”

Như Ý kinh hãi nói: "Văn Lệ, mặt cô làm sao thế?"

Lâm Lan nhìn mặt Văn Lệ chảy máu, khóe miệng sưng, mũi đỏ ửng, mặt còn mấy vết xước rỉ máu, bộ dạng dọa người.

Văn Lệ bụm mặt, nghiêng miệng cười nói: "Không có chuyện gì không có chuyện gì, đã không có chuyện gì rồi, nhị thiếu phu nhân mệt mỏi, nhanh vào nghỉ ngơi ạ."

Lâm Lan trầm mặt đi vào, nhìn thấy Vân Anh đang quét sân mặt mũi cũng sưng vù, Quế tẩu, Triệu thâm, còn có cả Cẩm Tú đang khuân đồ từ phòng nghỉ của nha hoàn đi ra ngoài, Như Ý nhận ra là đồ của Bạch Huệ, không khỏi kinh ngạc: “Chuyển những đồ này ra làm gì?”

Ba người thấy nhị thiếu phu nhân trở lại, nhanh chóng hành lễ, Quế tẩu nói: “Những đồ này không dùng được nữa, nhị thiếu gia phân phó lấy ra, ném đi hoặc đốt bỏ.”

"Cẩm Tú, làm sao vậy..." Ngâm Liễu kinh ngạc thấp giọng hô.

Lâm Lan thấy người trong viện mình mặt mũi sưng vù, không khỏi giận dữ, rốt cuộc Lý Minh Doãn giải quyết chuyện phiền toái này thế nào? Chẳng lẽ đối phó với một Bạch Huệ mà cần một trận hỗn chiến, khiến mọi người bị thương nặng?

"Nhị thiếu gia đâu?" Lâm Lan lạnh giọng hỏi.

Cẩm Tú trề môi: “Nhị thiếu gia trong phòng ạ.”

Hàn Thị vừa về tới Ninh Hòa đường liền sai người gọi Đặng mama tới, nhưng được cho biết Đặng mama đã bị trục xuất khỏi phủ, mụ kinh hãi: “Vì sao?”

Nha hoàn kia sợ hãi nói: "Nô tỳ không rõ ạ."

Mắt Hàn Thị như tóe lửa, mắng: “Đồ vô dụng, đi gọi Diêu mama tới.”

Khương mama tiến lên vuốt vuốt lưng cho Hàn Thị thuận khí: “Phu nhân, người đừng vội, cẩn thận sức khỏe bản thân.”

Giọng Hàn Thị buồn bực: “Ta sao có thể không vội? Vốn tưởng rằng chuyện tốt thành, không nghĩ Đặng mama bị đuổi đi.”

Giây lát Diêu mama vội vàng mà đến.

"Diêu mama, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao Đặng mama bị trục xuất khỏi phủ? Là ai ra lệnh?" Hàn Thị gấp giọng hỏi.

Diêu mama thi lễ một cái, trả lời: "Phu nhân, đại sự người giao cho Đặng mama không ổn, Đặng mama làm hỏng rồi, khiến nhị thiếu gia tìm ra điểm yếu, Đặng mama khai ra hết, còn viết giấy điểm chỉ, còn có một đám nha

hoàn mama trong bếp chứng minh, nhị thiếu gia xin chỉ thị lão gia, trong cơn nóng giận, lão gia trao toàn quyền xử lý cho nhị thiếu gia. Nhị thiếu gia ra lệnh đánh Đặng mama hai mươi trượng rồi đuổi ra ngoài, Thích tẩu Hòa Vang phòng bếp bị phạt cắt bồng lộc ba tháng, đám người còn lại chưa phải chịu phạt nhưng đều bị nhị thiếu gia ghi tên lại. Lão nô muốn giúp Đặng mama nhưng không có cách nào hết, sau cùng, nhị thiếu gia phong tỏa toàn bộ quý phủ, không ai được phép ra ngoài, không cho phép nghị luận chuyện này, nếu không đánh chết.”

Hàn Thị nghe vậy, trong đầu oanh một tiếng nổ vang, thiếu chút té từ trên giường xuống đất, may nhờ Khương mama đỡ lấy: “Phu nhân, ngàn vạn bảo trọng, lúc này không thể làm hại thân thể...”

Hồi lâu Hàn Thị mới hồi hồn, ngơ ngác nói: “Đặng mama khai toàn bộ? Nói là ta sai bà ta?”

Diêu mama không khỏi rầu rĩ gật đầu.

Sắc mặt Hàn Thị trắng bệch, cơ hồ phún huyết, nghiến răng nghiến lợi nói: “Đồ ngu xuẩn, làm chút chuyện không xong, hại chết ta rồi.”

Khương mama vội la lên: “Bạch Huệ đâu?”

"Bạch Huệ cũng bị nhị thiếu gia trục xuất khỏi phủ, nhị thiếu gia không cho ai xuất phủ nửa bước, hôm nay Đặng mama cùng Bạch Huệ đi nơi nào, lão nô không biết gì cả." Diêu mama yếu ớt nói.

Hàn Thị tức giận: “Bùn loãng không trát được tường, đồ vô dụng...”

“Phu nhân, người đừng nóng giận, hiện tại tức giận cũng không nghĩ được biện pháp, nên thử nghĩ xem giải thích thế nào với lão gia.” Khương mama nhắc nhở.

Hàn Thị sàu thâm cười một tiếng, giải thích, mục phải giải thích thế nào? Đặng mama đã khai hết cả, mục giúp một nha đầu bò lên giường thiếu gia, vốn đã huy động nhân lực, tính toán tường tận, giờ thế này, lão gia hôm nay vốn đã không mẫn mà với mục, còn có thể nghe mục giải thích?

Chương 149 - Thẳng thắn công bố

“Không nghĩ tới cô ta lại cầu trợ mụ phù thủy, náo loạn gà chó không yên, thật là...” Lý Minh Doãn đem chuyện đã xảy ra nói đại khái một lần.

Lâm Lan nghe xong sợ hết hồn hết vía, nếu không phải Lý Minh Doãn tinh táo, kế hoạch chu đáo như vậy, không bị lừa mới là lạ, nghĩ đến Minh Doãn bị buộc nhảy cửa sổ thoát tình hình nguy khốn, lửa giận trong lòng Lâm Lan càng tăng lên.

“Hôm nay cô ta nói muốn đi Phong An thay ta trông coi mộ mẹ...”

Lâm Lan bỗng nhiên như núi lửa bộc phát: “Phí công chúng ta một lòng vì cô ta suy nghĩ, cô ta lại dám giở trò điên loạn, còn có mặt mũi nói đi trông coi mộ mẹ, có mà quấy quả khiến mẹ dưới mặt đất cũng không thể an bình, không cho cô ta đi. Chúng ta đã hết lòng với cô ta, chàng cũng đã quyết định, không được phép mềm lòng nữa, cho cô ta ba trăm lượng bạc, đủ cho cô ta sống an nhàn tới cuối đời, chàng không thiếu nợ gì cô ta nữa, từ nay về sau, cầu thuộc về cầu, đường thuộc về đường, không ai liên hệ với ai nữa.” Bạch Huệ này thật sự không biết thẹn là gì, không biết xấu hổ lại còn đòi trông coi mộ Diệp Thị, định khiến Minh Doãn cả đời nhớ cô ta? Không có cửa đâu. Trên đời này, nha đầu nghĩ bò lên giường chủ tử không phải mình cô ta, nhưng cô ta biết rõ chủ tử không thích, còn thay đổi biện pháp, hạ thuốc bò lên giường, chỉ sợ là không nhiều, người vô sỉ, tuyệt đối không thể tha thứ.

“Ta không đáp ứng cô ta, để cho Chu mama phái người đưa cô ta ra khỏi kinh thành, ta sẽ viết một phong thư thông báo cho bên Phong An.” Lý Minh Doãn thản nhiên nói.

Hỏa khí Lâm Lan giảm xuống: “Lúc ở chân núi nghe Như Ý nói chuyện, mấy hôm trước nhìn thấy cô ta cùng Xuân Hạnh thăm thì trong ngõ hẻm, lòng ta cũng rất bất an, quả nhiên cô ta đến chỗ mụ phù thủy van xin.”

Lý Minh Doãn nhìn Lâm Lan, chậm rãi nói: “Nếu không phải cô a đột nhiên nói cho ta nằng uống thuốc tránh thai, ta cũng sẽ không sinh lòng cảnh giác.”

Lâm Lan căng thẳng trong lòng, nhìn thần sắc Minh Doãn nhàn nhạt, đoán không ra trong lòng hắn nghĩ gì, trong lúc nhất thời thấp thỏm bất an, phủ nhận sao? Nếu Bạch Huệ tố giác nằng, đích thị là đã âm thầm chú ý chuyện này thời gian dài, chúng có vô cùng xác thực, định liệu trước rồi.

“VẬY chàng... tin sao?” Lâm Lan hỏi ngược lại.

Lý Minh Doãn đột nhiên mỉm cười một cái, ánh mắt sáng rực: “Nàng nói không phải thì ta tin là không phải.”

Nói như vậy, thật sự quá mức hấp dẫn, bất kể hẳn đang thử dò xét hay là thật sự không tin nhiệm nàng, Lâm Lan đều cảm thấy không thể giấu diếm nữa.

“Thật ra thì, thuốc dưỡng nhan kia chính là thuốc tránh thai.” Lâm Lan âm thầm đánh giá thần sắc của hắn, chỉ thấy nụ cười của hắn vẫn ôn hòa như cũ, nhưng mâu quang âm đạm đi, mơ hồ thất vọng.

“Không phải là ta không muốn có con, nhưng bây giờ chưa phải thời điểm thích hợp sinh con, thứ nhất, chúng ta lúc này thù trong giặc ngoài, còn rất nhiều chuyện chưa giải quyết được, mục phù thủy lòng dạ độc ác, ngay cả chúng ta cũng đề phòng cũng không lường được hết tính toán của mục, nghĩ ngày đó chàng thiếu chút nữa bị rấn cắn, Lưu di nương trúng độc thủy ngân, không thể không làm cho lòng ta sợ hãi. Bản thân ta không sợ mình chịu thiệt, nhưng có con rồi, ta sợ. Thứ hai, ta học y, biết rõ thời điểm nào nữ nhân nên sinh đẻ, lúc nào nên thụ thai, cho nên, ta nghĩ chờ một chút, đợi những chuyện phiền não này được giải quyết, đợi thân thể của ta thích hợp rồi...” Lâm Lan giải thích.

Hai bàn tay ấm nóng cầm tay nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, chỉ nghe hắn ôn nhu nói: “Tâm tư của nàng nên sớm nói cùng ta, ta không phải người không nói đạo lý, không nói những chuyện khác, chỉ cần tốt cho nàng, ta sẽ theo nàng, nàng trông nàng xem, để ta mất công vô dụng nhiều lần.”

Vốn chuyện này khiến trong lòng hắn không thoải mái, giờ phút này nghe nàng nói như thế, sự khó chịu đã trôi đi, còn lại chẳng qua là thương tiếc. Cái nhà này, nguy cơ tứ phía, nàng phải nhận áp lực so với hắn không ít, cũng là hắn sơ sót, những nữ nhân khác mười lăm mười sáu tuổi sinh đẻ là bình thường, nhưng vô cùng nguy hiểm, hắn lại không nghĩ qua. Đương nhiên, không phải là thể tử của mình, người nào lại đi suy nghĩ những thứ này, nếu là vì con cái mà khiến Lan Nhi phải mạo hiểm, hẳn là không có con.

Mặt Lâm Lan không khỏi ửng hồng lên, nhìn hắn chằm chằm: “Thì ra chàng chỉ vì sinh con mà... Chàng cho ta là cái gì rồi?” Ngược ngùng mãi nàng mới nói ra được hai câu dở dang.

Lý Minh Doãn cười vang nói: "Được rồi, ta thừa nhận là ta kiếm cớ, nhưng mà, nàg đừng uống thuốc tránh thai nữa, ta nghe nói, uống thuốc này nhiều hại thân, sau này, ta chú ý một chút là được."

Hắn không chỉ không tức giận mà còn thương cảm cho nàg, Lâm Lan không khỏi có chút cảm động, nhỏ giọng: "Minh Doãn, chàng không trách ta sao?"

Lý Minh Doãn ôm nàg vào lòng, nhẹ vỗ về bả vai của nàg, sủng nịch nói: "Làm sao lại nhý vậy? Chỉ là nghĩ tới nàg dùng nhiều thuốc hại cõ thể nhý vậy, lòng ta đau, vẫn thường nói, thuốc ba phần độc, có khi là hại thân. Hiện tại, lo lắng nhất là, Bạch Huệ đã đem chuyện này nói cho mục phù thủy, nàg cũng biết phụ thân cùng bà nội vẫn mong chúng ta sớm sin hem bé, sợ là bọn họ sẽ mất hứng, có điều, nàg không cần lo lắng, ta sẽ giải thích."

Lâm Lan nằm trong lòng ngực hắn, trong lòng ấm áp, có thể được làm vợ một người đàn ông thương yêu vợ như thế này, thật rất hạnh phúc, sớm biết thì sẽ không lén lút uống thuốc.

"Nàg ngồi xe ngựa hơn nửa ngày cũng mệt mỏi rồi, ta ôm nàg đi nghỉ, đoán chừng chút nữa còn có một tràng náo nhiệt." Lý Minh Doãn định ôm nàg đi nằm.

"Không cần, ta không mệt." Lâm Lan nhỏ nhẹ muốn đứng dậy, đêm qua động tĩnh trong phủ lớn như vậy, chẳng những phá hư kế hoạch của mục phù thủy, lại còn chặt mất một cánh tay của mục ta, tuy rằng có chứng cứ nhưng chắc chắn mục sẽ không từ bỏ ý định, hiện tại khẳng định cục diện hòa nhau. Nàg phải nhanh chóng nghĩ ra mưu kế, nhân cơ hội này xuống một kích nặng nề với mục phù thủy, đánh cho mục không góc đầu lên được.

"Còn nói không mệt, mắt nàg thâm quầng rồi, nghe lời, ngoan, nghỉ ngơi đi, những chuyện khác ta sẽ an bài." Lý Minh Doãn thả nàg trên giường, đắp chăn lại giúp nàg.

Lâm Lan đột nhiên nhớ ra, hỏi: "Ngọc Dung đâu? Ta không thấy cô ấy."

"Cô ấy không sao, bị thương nhẹ, hiện đang nghỉ ngơi."

Lâm Lan vội vã định ngồi dậy, bị Lý Minh Doãn đè lại: "Nàg vừa mới uống thuốc để ngủ, nàg nhìn nàg đi, chẳng phải đêm qua không ngủ được sao?"

Lâm Lan buồn bực nói: "Mọi người đều bị thương, mụ ta quá tiện rồi."

Mâu quang Lý Minh Doãn ngưng tụ, giọng nói lạnh lẽo: "Nàng yên tâm, ta nhất định sẽ đòi lại công đạo cho mọi người, hiện tại chưa tra được người đánh ngất Ngọc Dung, tuy thủ hạ của mụ đắc lực nhưng sớm muộn ta cũng tận diệt chúng."

"Phía bên Sơn Tây chưa có chuyển động gì sao?" Lâm Lan chân chờ hỏi.

Lý Minh Doãn trầm ngâm nói: "Bây giờ không phải lúc, phải đợi cục diện phát triển đến ngay cả phụ thân cũng vô lực vẫn hồi mới được, ta đã điều tra rồi, hai thôn trang kia có một nơi không phải ghi tên ta, mà là danh nghĩa phụ thân, nếu hiện tại phát động, phụ thân cùng lắm sẽ đem bán toàn thôn trang này thì sẽ có nguy cơ giải quyết được, cho nên, ta nghĩ còn phải cho mụ phù thủy một chút ngon ngọt, như vậy bà ta mới có thể yên tâm to gan phá sản."

Lâm Lan chớp chớp mắt: "Minh Doãn, chàng nói thực cho ta biết, người cho vay tiền nặng lãi kia có phải chàng an bài không?"

Lý Minh Doãn xoa xoa mũi nàng: "Nói đúng phân nửa, chủ ý là ta ra, người an bài là cậu cả. Đúng rồi, chuyện cống nạp năm nay đã thỏa đàm, Diệp gia cùng người phủ nội vụ đã có giao dịch, sau này nàng muốn tranh công A Giao thì sẽ rất thuận tiện."

Lâm Lan gật đầu: "Vậy thì tốt, đợi tiệm thuốc khai trương, ta sẽ đề cho Văn Sơn cùng tam sư huynh đi Sơn Đông một chuyến."

"Cho tam sư huynh nàng đi, tiệm thuốc chỉ còn mình nàng sao? Ta sợ nàng mệt nhọc." Lý Minh Doãn lo lắng nói.

Lâm Lan nhồm dậm dựa vào người hắn, chậm rãi nói: "Đang muốn nói nói với chàng chuyện này, ta xem Từ Phúc An không tệ, là Bạch Huệ không có phúc khí, bỏ lỡ, ta muốn hỏi cậu cả cho người qua, trước để hắn giúp lão Ngô chuẩn bị chuyện cửa hàng, sau này coi như một chân đắc lực ở đây."

Lý Minh Doãn vuốt ve mái tóc của nàng, cười nói: "Nàng tính toán xem, ta thấy tính tình Ngọc Dung trầm ổn, tuổi cũng không sai biệt là mấy..."

Lâm Lan cười nói: "Rốt cuộc là tâm linh tương thông, bị chàng đoán trúng."

“Được rồi được rồi, mau ngủ đi, có chuyện gì tới tôi nói vẫn chưa muộn.” Lý Minh Doãn xoa nắn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, đặt nàng nằm xuống giường nghỉ ngơi.

Tâm sự được giải tỏa, Lâm Lan nằm xuống ngủ thiếp đi, có điều ngủ chưa được bao lâu thì nàng liền tỉnh.

"Nhị thiếu gia đâu?" Lâm Lan ngáp một cái.

Ngân Liễu vén rèm, móc lại ở cột giường, trả lời: “Nhị thiếu gia đang ở thư phòng lão gia, nhị thiếu phu nhân có thể ngủ thêm một lát mà.”

“Bây giờ không phải giờ ngủ, cũng khó ngủ, Ngân Liễu, em mang nước nóng tới đây, ta muốn rửa mặt rồi đi xem Ngọc Dung một chút.” Lâm Lan phân phó.

“Ngọc Dung bị đánh một chưởng vào gáy, hiện tại cổ vẫn chưa cử động được, những người này thật quá hèn hạ, chuyện như vậy cũng làm được.” Ngân Liễu oán giận.

Lâm Lan hừ mũi: “Bọn họ tính toán chu toàn quá, không ngờ là thất bại trong gang tấc.”

“Đúng vậy, nhị thiếu gia chúng ta là ai chứ? Có thể để chúng lừa gạt sao?” Ngân Liễu phụ họa.

Lâm Lan cười nói: “Em nói nhị thiếu gia là ai?”

Ngân Liễu nháy mắt: “Đương nhiên là người thông minh rồi, Diệp lão thái thái đã sớm nói, nhị thiếu gia nếu đi học nhất định là Trạng Nguyên, nếu đi buôn bán nhất định là phú giáp thiên hạ, dù bọn họ có chuẩn bị kỹ tới đâu nhưng sao có thể giấu diếm được ánh mắt nhị thiếu gia chứ?”

Lâm Lan cười nhẹ nói: "Lời này em phải đến trước mặt nhị thiếu gia mà nói, bảo đảm có phần thưởng.”

Hàn Thị xoay qua xoay lại trong phòng, giống như kiến bò chảo nóng, bất an vô cùng.

“Hiện tại lão gia cùng nhị thiếu gia đang nói chuyện, lão gia nói, phu nhân không cần tìm người, người sẽ tìm phu nhân sau.” Xuân Hạnh trả lời.

Hàn Thị nghe lời này lại càng bất an, ý lão gia rõ ràng là tìm mục tính sổ,

hiện tại đang nói chuyện với Minh Doãn, hai phụ tử đích thị là thương nghị làm sao đối phó với mẹ.

Khương mama phát tay một cái ý bảo Xuân Hạnh lui ra.

“Phu nhân, chuyện này người nên nghĩ kỹ giải thích thế nào, nếu thật sự không được, người hãy đẩy lên người lão nô, là lão nô thay người phân phó Đặng mama.” Khương mama đại nghĩa lâm liệt nói, nếu nói trung bộc, chính là thời điểm máu chốt có thể thay chủ tử ngăn đao, chịu tiếng xấu thay cho người khác.

Hàn Thị nói: “Không được, người là người duy nhất bên cạnh ta có thể dựa vào, nếu người có chuyện, sau này còn ai có thể giúp đỡ ta?”

Khương mama thâm thở phào nhẹ nhõm, sâu khổ nói: “Nhưng là, lão gia trách tội xuống...”

Chân mày Hàn Thị nhíu thành chữ Xuyên (川), nói: “Tới đâu hay đó vậy, có điều, chúng ta phải tìm lý do cho thông suốt.”

Khương mama linh cơ: “Phu nhân sao không đưa chuyện nhị thiếu phu nhân uống thuốc tránh thai mà nói?”

Chân mày Hàn Thị giãn ra vài phần: “Cũng chỉ có thể như vậy, cũng là người nhanh trí, nếu như tình hình không tốt thì phải mời lão thái thái đi theo.”

Khương mama bộ dạng phục tùng nói: "Nô tỳ hiểu."

Chương 150 - Thả túng

Bên trong thư phòng, Lý Kính Hiền cầm nắp chén gạt gạt lá trà trong chén, giọng nói cứng nhắc: “Một mama, đuổi thì đuổi, không có gì to tát.”

“Nhi tử vốn định thả người, thêm chút khiển trách, tiếc rằng bà ta lại làm loạn căn người, đổ lỗi cho kẻ khác để giải vây cho bản thân, người như thế, giữ lại cũng chỉ tai họa, làm hỏng danh tiếng của phủ... Nhưng là nhi tử sợ mẫu thân không nhận ra nỗi khổ tâm của nhi tử.” Lý Minh Doãn chấp tay, thái độ khiêm cung nói.

Lý Kính Hiền đưa mắt nhìn xoáy tóc nhỏ nhỏ trên đầu nhi tử của mình, đột nhiên mơ hồ nhớ tới đỉnh đầu Diệp Thị cũng có một cái xoáy như vậy, mỗi khi nàng xấu hổ cũng là dáng vẻ cúi đầu thế kia, bỗng nhiên nhắm mắt, cười một tiếng, trong đầu như thấy một màn hoa Hải Đường kiều diễm tràn ra... Lý Kính Hiền thu hồi suy nghĩ, nặng nhọc thở dài một tiếng, Diệp thị quản gia mười mấy năm, trong nhà luôn luôn thái bình, chưa bao giờ xảy ra loại nô tài xảo quyệt, quả nhiên là ác chủ nuôi ác bộc.

“Chuyện này coi như là ý phụ thân.” Lý Kính Hiền chậm rãi nói.

Thái độ Lý Minh Doãn càng khiêm nhường: “Chuyện này nói cho cùng nhi tử không thể thoát khỏi không liên quan, làm khó phụ thân rồi.”

Lý Kính Hiền nhẹ nhấp một ngụm trà, nói: “Vốn chuyện nạp nha đầu Bạch Huệ không phải là đại sự gì, là do cô ta dám lừa gạt, khó trách con sinh khí.” Yên lặng chốc lát, tựa hồ là suy nghĩ một chút, nói: “Lại nói Lâm Lan, vào cửa mấy tháng rồi, sao vẫn chưa có động tĩnh?”

Lý Minh Doãn cẩn thận nói: "Lan Nhi khi còn bé nhiều bệnh, thân thể yếu đi chút ít, cho nên mới phải đi học y, mấy năm này từ từ điều dưỡng, đã có chuyển biến tốt đẹp, chuyện con nối dõi, nhi tử cũng rất mong đợi, nhưng nghĩ tới, nếu thân thể mẫu thân kém thì không tốt cho hài tử... Vậy nên kiên nhẫn chờ thêm một thời gian, đợi thân thể nàng ấy ổn định thì sinh con vẫn chưa muộn, vả lại, đại ca thành thân cũng gần một năm rồi, chưa có con nối dõi, nhi tử không dám vượt đại ca..."

Chỉ nghe Lý Kính Hiền thở dài một cái: “Con nói cũng đúng, ta thấy đại tẩu con thân thể cũng yếu ớt, chỉ thương bà nội con ngày ngày mong chờ con nội, Lý gia chúng ta không thiếu gia, chỉ có điều hơi ít người.”

Lý Minh Doãn nói: "Phụ thân đang độ tuổi xuân, nếu không phải Lưu di nương... bà nội còn có thể ôm cháu nội..."

Lời này đâm đúng chỗ đau của Lý Kính Hiền, trong mắt liền mơ hồ có vẻ giận, về chuyện này, hẳn đã hao tổn rất nhiều tinh thần, may mắn độc tố trên người Lưu di nương dần được loại bỏ, Hàn Thị tạo nghiệt không thể dung thứ, lão phải chờ thời cơ...

Mục đích cuộc nói chuyện đã đạt được, Lý Minh Doãn liền chấp tay nói: “Không còn sớm, nhi tử xin lui về thay xiêm y, chuẩn bị đi thỉnh an bà nội.”

Lý Kính Hiền gật đầu: "Con đi trước đi."

Đợi Lý Minh Doãn rời đi, Lý Kính Hiền đặt chén trà xuống, gọi A Tấn: "Đi Triều Huy đường."

A Tấn kinh ngạc nói: "Lão gia không về Ninh Hòa đường trước sao?"

Sắc mặt Lý Kính Hiền trầm xuống: "Lắm mồm."

Lý Kính Hiền vào Triều Huy đường, còn chưa đặt mông ấm chỗ thì Hàn Thị đã tới. Lý Kính Hiền vốn định nói chuyện con dâu làm chuyện xấu với mẹ mình lại đành phải ngừng miệng.

Lão thái thái thấy hai vợ chồng bọn họ một trước một sau tới, Kính Hiền bộ dạng muốn nói lại thôi, trong lòng liền có suy nghĩ, hai người hành xử thế này khiến bà bất giác lo lắng, Kính Hiền càng lúc càng lạnh nhạt với Hàn Thị, đây không phải chuyện tốt lành gì. Nữ nhân tới độ hoa tàn ít bướm, dần dần thất sủng là chuyện bình thường, nhưng người vợ kết tóc từ thuở hàn vi không thể vứt bỏ, Kính Hiền có chút đi quá chừng mực rồi.

"Lão thái thái buổi trưa nghỉ ngơi có được tốt không?" Hàn Thị hành lễ xong ngồi xuống bên cạnh bà.

"Lớn tuổi rồi, nhức nhích người một chút đã đau mỏi." Lão thái thái cười nói: "Cũng nhờ Chúc mama xoa bóp cho ta vài cái, cuối cùng cũng đỡ mỏi một chút."

Chúc mama cười nói: "Lão nô xoa bóp theo cách nhị thiếu phu nhân dạy, kết quả thật ngoài sức tưởng tượng."

"Dạy cho người, nó liền bớt việc rồi." Lão thái thái cười nhạt.

"Nhị thiếu phu nhân có thể không so sánh với lão nô, lão nô là chuyên môn hầu hạ lão thái thái, nhị thiếu phu nhân còn phải hầu hạ nhị thiếu gia, rồi lại nói hai vị thiếu phu nhân hiếu thuận với người vô cùng, sớm chiều thỉnh an, hỏi han ân cần, so với con gái với mẹ đẻ còn thân hơn." Chúc mama cười nói.

Lão thái thái cười cười có lệ.

Hàn Thị đem lời đón tới: "Nhược Nghiên cùng Lâm Lan đương nhiên là vô cùng tốt, nếu có thể sớm cho lão thái thái ôm chắt trai thì còn tốt hơn."

Một câu nói động đến tâm khảm lão thái thái, bà có chút tiếc nuối nói: “Đúng vậy, Nhược Nghiên vào cửa cũng gần một năm rồi, vẫn chưa có tin mừng.”

“Hôm nay chúng ở Tống Tử Quan Tâm cầu nguyện, tin tưởng rất nhanh sẽ có tin tốt.” Chúc mama cười nói.

Hàn Thị nói: "Muôn Bồ Tát hiển linh, cũng phải tự hai đứa có lòng, chỉ sợ chúng nó trẻ tuổi không nhận thức được tâm tư những người làm trưởng bối như chúng ta.”

Lý Kính Hiền không vui nhả mày nói: “Con cháu tự có phúc của con cháu, cần gì phải suy nghĩ nhiều.”

Hàn Thị ngượng ngập, nghe ra được lão gia trách cứ mụ xen vào việc của người khác.

Lão thái thái thản nhiên nói: “Chuyện sinh con nối dõi là quan trọng hạng nhất, há có thể không quan tâm? Các con còn trẻ, không nóng nảy, nhưng bà già gần đất xa trời như ta, không thể nào ngồi yên được.”

Nghe mẫu thân nói nặng, Lý Kính Hiền câu nệ nói: "Mẫu thân xuân thu đang thịnh, tương lai tất nhiên có thể phúc Trạch trùng điệp, nên thoải mái, buông lỏng linh thần.”

Hàn Thị mở miệng: “Lão gia nói rất đúng, lão thái thái thân thể cường tráng, đừng nói ôm chắt trai, con của chắt trai cũng vẫn còn được, nhưng mà con nghe nói Lâm Lan uống cái gì mà thuốc tránh thai, haiz, đáng ra phải nhân lúc tuổi trẻ sinh mấy đứa mới phải.”

Lão thái thái nhất thời cau mày, cảm thấy kinh ngạc nói: “Con nói gì? Lâm Lan uống thuốc tránh thai?”

Hàn Thị vội vã che miệng, giống như mụ không cần thận lỗ mồm, ngượng ngập nói: “Dạ, không có gì.”

Sắc mặt lão thái thái trầm xuống: “Con đừng giấu diếm ta, ta cũng cảm thấy rất kỳ quái, Nhược Nghiên yếu ớt không nói làm gì, nhưng Lâm Lan, ta thấy nó rất tốt, sao vẫn chưa có tin tức, nguyên lai là uống thuốc tránh thai, thật buồn cười, nếu nó không sinh con, cưới vào cửa làm chi?”

“Vợ chồng bọn nhỏ có suy tính của chúng.” Hàn Thị yếu ớt nói.

“Suy tính cái gì? Còn có chuyện gì quan trọng hơn chuyện sinh con sao? Không được, chuyện này phải quản, không thể cho nó tự làm theo ý mình, chưa từng thấy người vợ đứng đắn nào lại không chịu sinh con, đi uống thuốc tránh thai như thế.” Lão thái thái bực mình nói.

Lý Kính Hiền trợn mắt nhìn Hàn Thị một cái, tức giận nói: “Bà không biết chuyện thì đừng có ở chỗ này ăn nói huyền thuyên khiến mẫu thân không thoải mái.”

Rồi hướng lão thái thái nói: "Chuyện này nhi tử cũng có biết, nhìn qua thì Lâm Lan có vẻ khỏe khoắn, thật ra thì thân thể của nó cũng yếu ớt, khi còn bé vì yếu ớt nên mới đi học y, những năm này vẫn một mực điều dưỡng, Minh Doãn cũng là bận tâm cơ thể mẹ nếu không khỏe mạnh sẽ ảnh hưởng hài tử, giống như phu nhân Tĩnh Bá Hầu, tuy nói Lâm Lan đem hết sức bảo toàn hài tử, nhưng đứa nhỏ này sinh ra cũng hay ốm vặt, yếu ớt hơn những đứa bé khác, Lâm Lan là đại phu, lúc nào thích hợp sinh hài tử, con bé rõ ràng nhất.”

Lão thái thái buồn bực hừ một tiếng: "Bản thân ta không nhìn ra nó cũng là yếu ớt nhiều bệnh.”

Chúc mama cười nói: "Nhị thiếu phu nhân chẳng phải là tuổi còn nhỏ sao, lão thái thái, người hãy kiên nhẫn chờ một chút.”

“Nhỏ gì nữa, qua năm cũng mười bảy rồi, lúc ta mười bảy đã có Kính Văn.” Lão thái thái không vui, thở dài nói.

Hàn Thị vốn tưởng rằng lão gia và lão thái thái không biết gì chuyện Lâm Lan uống thuốc tránh thai, không nghĩ tới, lão gia không những biết mà còn nói giúp cho Lâm Lan, làm rối loạn kế hoạch của mẹ, nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

Khuong mama thấy thế, cười ha hả nói: “Nếu nhị thiếu phu nhân tuổi còn nhỏ, không chịu nổi trách nhiệm nặng nề là sinh con nối dõi, không bằng cho nhị thiếu gia nạp thiếp, nhị thiếu gia cũng không còn nhỏ tuổi, những người tầm tuổi nhị thiếu gia lúc này đã sớm làm cha rồi.”

Đáy lòng Chúc mama cười, nói mà không biết nghĩ, đại thiếu gia còn lớn hơn nhị thiếu gia hai tuổi, sao không thấy đại thiếu gia gấp gáp?

Lý Kính Hiền lập tức quát lên: "Người già rồi hồ đồ loạn ngôn à? Trương

tôn Lý gia chúng ta chỉ có thể là con dòng chính, không cho phép loại thiếp thứ.”

Khuong mama bị lão gia rống giận, run rẩy không dám nói gì nữa.

Chỉ nghe lão gia lại mắng: “Đến cả các người, loại nô tài ti tiện, sợ thiên hạ chưa đủ loạn mưu mô xảo quyệt, xúi giục chủ mẫu làm chuyện bát nháo, khiến quý phủ không yên, ta thấy, người cũng nên cùng Đặng mama xuất phủ đi cho bớt việc.”

Khuong mama run lên, vội vàng quỳ xuống: “Lão gia bớt giận, là lão nô nhất thời suy nghĩ không chu toàn, nói lời vô vị, lão nô không dám.”

Hàn Thị nghe được nảo lập tức phân tích tình hình, xem ra lão gia hoàn toàn nghiêng về hai vợ chồng Lý Minh Doãn rồi.

Lão thái thái nhìn nhi tử một cái: “Con lớn tiếng làm gì vậy? Khuong mama chỉ tùy tiện nói thôi.”

Hàn Thị cười làm lạnh nói: “Khuong mama chỉ là có ý dâng thiếp cho Minh Doãn, cũng là đỡ cho Lâm Lan quýnh lên, nếu không, hai vợ chồng trẻ suy nghĩ non nớt, chúng ta phải đợi đến lúc nào?”

Lý Kính Hiền không dám lớn tiếng nữa, chỉ lạnh lùng nói: “Bà nên quan tâm Minh Tắc đi, chẳng phải thán sau Minh Tắc phải dự thi sao, ít gây ra chuyện bát nháo chút, để cho cái nhà này được thanh tĩnh, chuyện Minh Doãn từ nay về sau không cần bà quan tâm, nếu còn làm ra hành động u mê nữa, người về nhà mẹ đẻ đi.”

Lão thái thái nghe ra điểm không bình thường, hỏi Hàn Thị: “Đặng mama làm sai chuyện gì?”

Hàn Thị đang định trả lời, Lý Kính Hiền nói: “Đặng mama quản lý phòng bếp không tốt, mượn danh chủ mẫu làm xằng bậy, nhi tử nghĩ không thể để cho loại nô tài làm bại hoại danh tiếng chủ tử ở lại, trục xuất khỏi phủ rồi ạ.” Rồi hướng Hàn Thị nói: “Sau này bà lựa người hầu phải cẩn thận, đừng gây ra chuyện tương tự.” Vừa nói vừa trợn mắt nhìn Khuong mama bên cạnh Hàn Thị một cái, coi như cảnh cáo.

Hàn Thị nghe ra thâm ý trong lời nói của lão gia, lão gia nói Đặng mama mượn danh của mẹ ra lệnh là muốn không truy cứu lỗi của mẹ nữa. Lúc này dụ ngoan nói: “Lão gia nhắc nhở rất đúng, là thiếp thân trị hạ nhân không

nghiêm, thiếp thân sớm đã muốn cho bà ta rời phủ, nhưng nghĩ tới bà ta từng đắc lực một thời... Ai biết cuối cùng bà ta lại không biết cao thấp.”

Lão thái thái mặc dù không hiểu rõ lắm, nhưng nhi tử dạy dỗ vợ, bà đành phải lưu lại mặt mũi cho con mình, rồi lại nói Hàn Thị cũng đã tự trách, bà tất không truy cứu nữa, tránh gây thêm chuyện. Liên đôi đề tài: “Làm sao Minh Tắc và Minh Doãn còn chưa tới?”

Chương 151 - Cảnh báo

Cuộc nói chuyện ở Triều Huy đường thế nào, ngày hôm sau lúc Lâm Lan đi thỉnh an, Chúc mama ân ý nói cho nàng.

“Thuốc tránh thai có hại cho cơ thể, nhị thiếu phu nhân không nên dùng tiếp...”

Quả nhiên mục phù thủy đã nói chuyện thuốc tránh thai, khó trách sắc mặt lão thái thái khi gặp nàng không tốt.

Lâm Lan tạ ơn Chúc mama quan tâm, thấp thỏm mấy ngày không thấy lão thái thái làm khó nàng, chuyện này có vẻ đã qua rồi.

Cuối tháng hai, đại ca cùng nhị sư huynh, ngũ sư huynh đã tới kinh thành, bọn họ đã đi liền ba tháng, bất kể ngày đêm.

Một phen ôn chuyện, nhị sư huynh cùng ngũ sư huynh tự giác nói muốn đi làm quen nơi làm việc mới, liền cùng Lâm Phong ra thăm cửa hàng.

Ngũ sư huynh Mạc Tử Du nhìn mặt tiền cửa hiệu đang được sửa chữa, tán thưởng: “Sư muội, tiệm thuốc này có khi còn lớn hơn tiệm thuốc Hồ Ký, ban đầu còn tưởng muội nói giỡn, không nghĩ là thật.”

“Lúc sư phụ nhận được tin, cố ý gọi lão ngũ đi mua một bình Hoa Điều thượng hạng, năm cân thịt bò, một mình ngồi dưới cây lê trong viện uống tới khi trời sáng.” Nhị sư huynh Triệu Nhân phần nộ nói, vẻ mặt thật là u oán.

Lâm Lan cười nói: “Nhị sư huynh, ý huynh là uống một mình không vui bằng tất cả mọi người sao.”

Vẻ mặt Mạc Tử Du chế nhạo: “Nhị sư huynh nghe hương rượu kia, con

sâu rượu giăng co trong bụng một đêm.”

Triệu Nhân nói: “Hai năm trước lúc chúng ta say rượu tập thể, sư phụ không cho phép mọi người uống rượu nữa.” Triệu Nhân vô cùng bi phẫn: “Vậy mà chỉ vì chuyện này, lão nhân gia lại tự thân phá lệ.”

Lý Minh Doãn bật cười: “Tôi nay ta làm ông chủ, mời ca ca, cùng cả nhị vị sư huynh uống thống khoái.”

Triệu Nhân lập tức mặt mày hớn hở, chột nhớt tới, hỏi: "Sư muội có đi hay không?"

Lâm Lan nhìn Lý Minh Doãn một chút, lại nhìn hai vị sư huynh, mỉm cười nói: “Muội không đi, để cho mọi người được tự nhiên, nhưng là, muội cảnh cáo các huynh, không được rót rượu cho Minh Doãn, nếu không muội sẽ trả thù, các huynh nghĩ kỹ đi.”

Triệu Nhân cùng Mạc Tử Du vội lắc đầu: “Không dám, không dám.”

Lâm Phong nói: "Muội muội yên tâm, trước khi đi sư phụ đã dặn dò ta phải quan sát bọn họ, nếu bọn họ không chịu làm việc, tham ăn phạm lười, lập tức áp giải đưa về.”

Mặt Triệu Nhân cùng Mạc Tử Du như ăn mướp đắng, hai người thấp giọng rỉ tai: “Thật là kỳ muội tất có kỳ huynh, xem ra cuộc sống ở kinh thành cũng gian khổ rồi đây.”

“Chẳng khác gì vẫn sống dưới mí mắt sư phụ...”

Lâm Lan nghe được, hé miệng cười không ngừng.

Lý Minh Doãn nhỏ giọng hỏi Mạc Tử Du: "Lần trước huynh nói Lan Nhi lợi hại nhất một chuyện, chẳng lẽ là uống rượu?"

Mạc Tử Du kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ cậu đã lãnh giáo?"

Khóe mắt Lý Minh Doãn hơi nhăn, đâu chỉ lãnh giáo, quả thực bộ dạng thật đáng nhớ.

“Đến xem cửa tiệm một chút, mặt tiền cửa hiệu còn có một tiểu viện tử, làm khổ phòng kiêm phòng tiểu nhị, phía sau hậu viện đi ra một ngõ nhỏ, vừa vặn có một tòa nhà để không không có người dùng, Minh Doãn liền thuê luôn, ba gian hai sân, ba người các huynh ở trước, sau này tìm được nơi

thích hợp thì đổi.” Lâm Lan dẫn mọi người đi xem qua cửa hàng.

Mạc Tử Du nói: "Ta cảm thấy được như vậy cũng rất tốt rồi, máu chốt là ở gần cửa hàng, chúng ta đi rất tiện, ba người chúng ta đơn giản, chỉ cần một cái phòng lớn có phàn là có thể sống được, không chú ý nhiều như vậy."

Lý Minh Doãn cười nói: "Mọi người, một vị là đại ca Lâm Lan, hai vị là đại phu Lâm Ký kê đơn bốc thuốc, há có thể tuềnh toàng?"

Lâm Lan ngạc nhiên: "Lâm Ký?"

Lý Minh Doãn cười nói: "Tên này thế nào? Đêm qua ta vừa nghĩ đến, đơn giản mà dễ hiểu, nếu nàng không phản đối, chút nữa ta sẽ sai người đi làm biển."

Triệu Nhân nghĩ nghĩ, vỗ tay nói: "Được lắm, được lắm, sư phụ họ Hồ đã mở Hồ Ký, sư muội họ Lâm mở Lâm Ký, đơn giản bớt việc."

Mạc Tử Du cười xấu xa nói: "Ta còn tưởng rằng gọi là Mộc Tử đường."

Lâm Phong cũng lên tiếng tranh cãi: "Tại sao, không bằng gọi là Mộc Mộc đường."

Lâm Lan nghe họ càng nói càng không ưng: "Dừng lại, là Lâm Ký, không cần thảo luận nữa." Mọi người liền ngừng miệng, hăng hái đi thăm chỗ ở của mình. Lâm Lan chọc chọc Lý Minh Doãn, nhỏ giọng thầm nói: "Chàng là Trạng Nguyên, không thay ta nghĩ cái tên có nội hàm một chút."

Lý Minh Doãn cười nhẹ nói: "Nàng mở tiệm thuốc, chú ý những thứ văn vẻ học đòi kia làm chi? Máu chốt là dễ dàng nhớ, sau này mọi người nhắc tới Lâm Ký sẽ nghĩ tới Lâm đại phu là nàng, thế là tốt."

Lâm Lan lườm hắn một cái: "Ta nghĩ là Lâm Ký bánh bao ấy."

"Đúng rồi, chuyện đại ca ta, chàng định bao giờ dẫn huynh ấy đi gặp Trịnh đại ca?" Lâm Lan hỏi.

Lý Minh Doãn sờ sờ mũi, do dự nói: "Chuyện của đại ca nàng ta nghĩ sẽ an bài cách khác."

Thời gian trước gặp Tử Dụ, bị Tử Dụ quở trách một bữa hoành tráng... Làm sao cậu có thể an bài anh vợ đi làm bộ khoái? Nếu là trước đây, anh vợ cậu chỉ là một tên thợ săn hương dã thì vào được bộ khoái là không còn gì để

nói nhưng hôm nay anh ta là anh vợ Lý Minh Doãn, thân phận không còn như xưa, há chỉ có thể cầu âm no? Cậu đừng nhìn vào gia cảnh Trịnh đại ca, người ta là danh bộ, còn bình thường ai để ý bộ khoái? Sau này không thể tham gia khoa cử, cho dù anh vợ cậu không có tiền đồ gì, nhưng cậu không thể bảo đảm con cái anh ta cũng không có tiền đồ, vạn nhất con cái anh ta có tiền đồ, chẳng phải là bị cậu làm hư sao, không thể được...

Lý Minh Doãn bị Tử Dụ nhiều đầu tới choáng váng, bất quá nghĩ lại thì thấy Tử Dụ nói rất có lý, chuyện này là hẳn suy nghĩ chưa chu toàn, liền đi thỉnh giáo Ninh Hưng, Ninh Hưng nói có một thân võ nghệ, đi binh doanh là tốt nhất, nếu lập được chiến công thì thăng chức cũng mau, mắt thấy một cuộc chiến sự không thể tránh, mọi người đều cho là cơ hội tới. Nếu muốn vào đại doanh Tây Sơn, điếm này là chuyện nhỏ, hẳn có thể làm chủ. Nhưng mấu chốt của vấn đề là, Lâm Lan có đồng ý hay không? Anh vợ có nguyện ý hay không?"

Lâm Lan kinh ngạc nói: "Không phải là đã bàn bạc xong với Trịnh đại ca?"

Lý Minh Doãn ngượng ngùng nói: "Bàn bạc xong rồi, muốn đi khi nào cũng được, vấn đề là..."

Có vấn đề gì? " Lâm Lan không giải thích được, nàng không biết nghề nghiệp bộ khoái này không có uy phong, lại cứ nghĩ như người quản lý trật tự đô thị hiện đại, thật ra thì chỉ là một chức vị nhỏ nhoi.

Lý Minh Doãn liền đem sự tình nói cho nàng, Lâm Lan nghe xong nói: "Vậy không được, kiên quyết không được, ta còn tưởng rằng làm bộ khoái uy phong lắm."

"Cho nên, ta nghĩ, nếu như anh của nàng không muốn đi với Ninh Hưng, ta sẽ an bài cho anh ấy việc khác."

Lâm Lan trầm mặc chốc lát: "Vậy hay là hỏi ý tứ đại ca xem sao, ta cũng không nên thay anh ấy làm chủ."

Sắp xếp cho ba người xong xuôi, Lâm Lan về Lý phủ trước, Lý Minh Doãn đưa bọn họ tới Dật Hương Cư uống rượu.

Lâm Lan trở về phủ liền đi báo cáo với mục phù thủy, tương tự như trả phép.

Đi Ninh Hòa đường, Thúy Chi báo cho nàng, phu nhân dặn nàng khi về lập tức đi Triều Huy đường.

Gần đây mẹ phù thủy rất năng tới Triều Huy đường, bởi vì chuyện Bạch Huệ, mẹ bị lão cha già quở trách, mẹ phù thủy liền cố gắng nịnh bợ lão thái thái gấp bội, làm không được vợ tốt chỉ còn cách tranh thủ làm con dâu ngoan. Chỉ cần có lão thái thái che chắn, mẹ mới có thể vô tư.

Lâm Lan đang xoay người muốn đi, Thúy Chi gấp giọng gọi nàng lại: "Nhị thiếu phu nhân..."

Lâm Lan cảm thấy quái lạ, dừng bước, thấy Thúy Chi áp a áp úng, muốn nói lại thôi.

"Thúy Chi, có chuyện gì sao?"

Thúy Chi do dự chốc lát, cảnh giác nhìn hai bên một chút, nhỏ giọng nói: "Phu nhân mời đại phu."

"Mời đại phu? Người nào thân thể khó chịu sao?" Lâm Lan có chút mờ mịt.

Thúy Chi cúi đầu nói: "Tóm lại... Nhị thiếu phu nhân cẩn thận ứng đối." Nói xong Thúy Chi cuống quýt rời đi.

Lâm Lan sững sờ trong chốc lát, Thúy Chi muốn nàng cẩn thận ứng đối cái gì? Thúy Chi tại sao muốn giúp nàng? Thúy Chi là nha hoàn thân cận của mẹ phù thủy kia mà... Những vấn đề này tương đối phức tạp, một chốc khó có thể biết rõ chiết khúc trong đó, Lâm Lan nghĩ tới trọng điểm là việc mời đại phu, là lão thái thái ngã bệnh, nàng vừa vặn không trong phủ, mẹ phù thủy mời đại phu tới xem bệnh khiến lão thái thái mất hứng sao? Lâm Lan nghĩ nghĩ rồi lắc đầu, hôm nay trước khi ra cửa nàng đã báo cáo lão thái thái, lão thái thái không có lý do trách cứ nàng, Thúy Chi cố ý cảnh cáo, chuyện có lẽ không đơn giản như vậy.

Thúy Chi trở về phòng đóng cửa lại, vỗ ngực một cái, hít sâu mấy hơi, có chút sợ hãi, không biết nhị thiếu phu nhân có thể nghe ra cảnh báo của mình không. Nhị thiếu phu nhân thờ ơ lạnh nhạt, coi như là hiểu được, phu nhân bao năm nay làm việc trái với lương tâm, nhất là sau khi nhị thiếu gia về phủ, chẳng qua mọi trù tính của phu nhân đều bị nhị thiếu gia hóa giải, ngược lại phu nhân mỗi lúc một mất đi vị trí trong lòng lão gia, người ngoài

không biết, cho rằng lão gia vẫn chia thời gian ở hai nơi công bằng, thật ra thì thời điểm lão gia nghỉ ngơi ở Ninh Hòa đường đều là ngủ ở thư phòng, có thể thấy được lão gia đối với phu nhân không phải là lãnh đạm xa cách bình thường, mà nhị thiếu gia lại từ xưa tới nay luôn có vị trí quan trọng với lão gia, hôm nay cô ta mạo hiểm giúp nhị thiếu phu nhân một hồi, cũng coi như lưu cho mình một đường lui.

Như Ý đi theo phía sau lầu bầu nói: "Thúy Chi thật là, nói một nửa, lưu một nửa, đoán không ra, phu nhân mời đại phu thì có gì liên quan tới nhị thiếu phu nhân? Cũng không phải là xem bệnh cho nhị thiếu phu nhân."

Lâm Lan chột như ngộ đạo, thần sắc ngưng trọng: "Như Ý, lập tức trở về Lạc Hà trai."

Như Ý thấy nhị thiếu phu nhân đột nhiên thay đổi sắc mặt, trong lòng cũng căng thẳng, có phải nhị thiếu phu nhân đã đoán được cái gì không, vội vã sải bước đuổi theo nhị thiếu phu nhân.

Lâm Lan vừa vào sân, Vân Anh liền bẩm báo: "Phu nhân có lời, sau khi nhị thiếu phu nhân trở về lập tức đi Triều Huy đường."

Lâm Lan ứng một câu: "Biết rồi.", lập tức vào nhà giữa.

"Ngân Liễu, em ở lại, những người khác đi ra ngoài trước."

Ngọc Dung cùng Như Ý hai mặt nhìn nhau, hành lễ, mặc nhiên lui ra, tiện tay hạ rèm.

"Ngân Liễu, mau đem hòm thuốc của ta tới." Lâm Lan vừa nói vừa cười thất lung.

Ngân Liễu không khỏi nhìn nhị thiếu phu nhân, lại cũng không dám chậm trễ, vội vã đi lấy hòm thuốc.

"Châm nển, lấy ngân châm." Lâm Lan phân phó.

Ngân Liễu vội vã làm theo, đưa ngân châm cho nhị thiếu phu nhân, cuối cùng không nhịn được hỏi: "Nhị thiếu phu nhân, người muốn làm gì?"

Lâm Lan đưa ngân châm lơ trên ánh nến trừ độc, nhíu mày nói: "Tạm thời không thể giải thích rõ ràng."

Ngân Liễu không thể làm gì khác hơn là im miệng, nhìn nhị thiếu phu

nhân chăm chú bày châm, hình như nhị thiếu phu nhân định châm cho chính mình.

Chương 152 - Xem bệnh

Chốc lát, sắc mặt Lâm Lan trắng bệch, mồ hôi rịn đầy trán, chân mày cau lại.

Ngân Liễu kinh hoàng nói: "Nhị thiếu phu nhân, người làm sao thế?"

Lâm Lan rút cây châm trên ngực xuống, yếu ớt khoát khoát tay: "Không có chuyện gì, ta chỉ châm ngân châm tạm thời ngăn tâm mạch mình lại."

"Nhưng... nhị thiếu phu nhân, môi người cũng trắng bệch rồi..." Ngân Liễu lo lắng không dứt.

"Chỉ là tạm thời thôi, Ngân Liễu, mang chậu nước nóng tới đây, ta muốn rửa mặt." Lâm Lan suy yếu vô lực mặc quần áo vào, dùng ngân châm che tâm mạch lại, để cho tâm mạch đập chậm vô lực, trước kia có đọc qua trong sách, giờ mới thực hành lần đầu, hạ thủ có hơi mất chính xác, quá tay một chút, may là chỉ có hai canh giờ. Bất kể suy đoán của mình có chính xác hay không, cẩn thận đề phòng là hơn hết, tuyệt đối không thể để cho mục phủ thủy bắt được nhược điểm của nàng.

Bên trong Triều Huy đường, Hàn Thị cười híp mắt nói: "Lão thái thái xin cứ yên tâm, sắc mặt Nhược Nghiên lúc này đã hồng nhuận."

Đinh Nhược Nghiên một bộ dạng phục tùng yếu ớt, dịu dàng ngượng ngùng.

Lão thái thái hiền hậu cười ấm áp: "Yên tâm, yên tâm, bất quá vẫn còn hơi gầy, nên cẩn thận điều dưỡng."

"Chuyện đó là phải làm, gọi đại phu kê đơn, chúng ta sẽ theo đó điều trị cho Nhược Nghiên, nhất định phải điều dưỡng cho trắng trắng mập mập, để cho bà thông gia không phải lo lắng, lần trước gặp còn nói ta." Hàn Thị cười nói.

Đinh Nhược Nghiên có chút lúng túng: "Gia mẫu xưa nay tính tình thẳng

thần, tuy nhiên không có lòng dạ gì,... kính xin mẹ bỏ qua cho.”

Hàn Thị cười nói: “Tính tình bà thông gia ta còn không biết? Cũng là bộc tuệch thôi, rồi lại nói, bà thông gia xót thương con gái của mình có gì sai? Ta sao có thể để bụng, con bị bệnh mấy tháng, lòng ta cũng đau xót, hôm nay đã có chuyển biến tốt đẹp, lòng ta mới thả lỏng đôi phần.”

Lão thái thái cười ha hả nói: “Đứa nhỏ Nhược Nghiên này, ôn nhu nhã nhặn lịch sự, thật khiến người ta thương yêu.”

Đang nói, bên ngoài nha hoàn nói: "Nhị thiếu phu nhân tới."

Nụ cười lão thái thái cứng đờ, khẩu khí lãnh đạm: “Bây giờ là giờ nào rồi.”

Khuong mama vội nói: “Cuối giờ Thân ạ.”

“Nó suốt ngày bận rộn, không thấy bóng dáng đâu.” Lão thái thái có vẻ khó chịu nói, bà không tán thành việc Lâm Lan mở cửa tiệm thuốc, một nữ nhân, ngày ngày chạy ra bên ngoài, không phụng dưỡng cha mẹ chồng cho tốt, không hầu hạ trọng phu, còn ra cái gì.

Hàn Thị cười nói: “Tiệm thuốc của Lâm Lan đầu tháng ba khai trương, mấy ngày nay đúng là bận rộn.”

Lão thái thái nghe được mấy chữ “tiệm thuốc của Lâm Lan” lại không vui, tiệm thuốc này sao lại thành của Lâm Lan? Không có Lý gia ủng hộ, nó có thể mở được tiệm thuốc này sao?

Đinh Nhược Nghiên ôn nhu nói: “Vẫn là đệ muội giỏi giang.”

Lão thái thái hừ một tiếng: “Chuẩn mực đạo đức nữ nhân, hiếu kính cha mẹ chồng, giúp chồng dạy con mới là đúng đắn, đâu ra cái kiêu như thế này?”

Lâm Lan thản nhiên đi đến, hành lễ xong xuôi, mỉm cười nói: “Con dâu tới Ninh Hòa đường trước, không nghĩ mẫu thân đã tới chỗ bà nội, liền vội vàng tới.”

Hàn Thị quan tâm hỏi: “Chuyện cửa hàng đã ổn thỏa chưa?”

Lâm Lan lại thi lễ: “Đa tạ mẫu thân quan tâm, đã ổn thỏa cả, chuẩn bị ngày sáu tháng ba khai trương.”

“Bạn rộn đến mấy con cũng phải chú ý thân thể của mình, ta coi sắc mặt con không tốt lắm.” Hàn Thị ân cần nói.

Lâm Lan mỉm cười: "Hôm nay hơi bận rộn chút."

“Con không cần phải đích thân làm mọi chuyện, an bài xong xuôi để cho hạ nhân làm, đừng làm bản thân mệt nhọc.” Hàn Thị làm bộ quan tâm.

Lão thái thái nói: “Được rồi, đừng đứng nữa, ngồi xuống nói chuyện.”

Nha hoàn đem một cái đôn để cạnh đại thiếu phu nhân.

Lâm Lan tạ ơn, ngồi xuống.

Đinh Nhược Nghiên nhỏ giọng nói: "Sắc mặt của muội không tốt lắm, có chỗ nào không thoải mái sao?"

Lâm Lan cười âm đạm: “Không có gì đáng ngại, nghỉ một lát là được.”

"Đúng lúc hôm nay mời đại phu xem bệnh cho Nhược Nghiên, nghe Minh Doãn nói thân thể con cũng không được tốt lắm, mặc dù con là đại phu nhưng nghe ý kiến của đại phu khác cũng là một ý tốt, Xuân Hạnh, đi mời đại phu qua đây, để ông ta xem qua cho nhị thiếu phu nhân." Hàn Thị phân phó.

Đáy lòng Lâm Lan cười lạnh, quả nhiên bị nàng đoán trúng, mục phù thủy nói rất hay, coi bệnh cho đại tẩu, thuận tiện nhìn qua nàng một chút. Nếu thật sự là như thế, đại phu xem bệnh cho đại tẩu đã sớm đi rồi, tại sao vẫn chờ ở đây nghe gọi vào? Rõ ràng là muốn mời đại phu tới vạch trần nàng lấy cơ thân thể khó chịu nên chưa muốn có thai. May mắn là nàng đã có chuẩn bị.

“Không cần làm phiền đâu ạ, con dâu vẫn uống thuốc đều đặn.” Lâm Lan dịu dàng nói.

Lão thái thái thản nhiên nói: "Cô một mực uống thuốc, có điều là đã uống nhầm thuốc, vẫn nên gọi đại phu xem cho chính xác."

Lão thái thái vẫn một mực canh cánh trong lòng chuyện Lâm Lan uống thuốc tránh thai, có lúc bà từng nghĩ, mặc dù Lâm Lan xuất thân hèn mọn nhưng miệng lưỡi cũng lễ phép, biết hiếu thuận, bây giờ suy nghĩ lại, không đơn giản như vậy.

Lâm Lan lơ đãng, cười nhạt, xem ra lão thái thái rất có thành kiến với nàng.

Chỉ chốc lát sau, Xuân Hạnh dẫn theo một vị đại phu đi vào, đó là một vị đại phu đã nhiều tuổi.

“Giang đại phu, ông xem giùm cho con dâu thứ của tôi.” Hàn Thị chậm rãi nói.

Giang đại phu chấp tay, lấy ra gói kê tay bắt mạch, Xuân Hạnh tới mời nhị thiếu phu nhân qua bắt mạch.

Lâm Lan không từ chối nữa, thoải mái đi tới, ngồi vào chỗ, đưa tay phải ra.

“Giang đại phu, làm phiền ông, thật ra thì bản thân ta cũng là đại phu.” Lâm Lan đột nhiên nói một câu lạnh nhạt.

Giang đại phu kinh ngạc nhìn Lâm Lan một cái, bất giác cẩn thận.

Bắt được mạch Lâm Lan, Giang đại phu chột nhứ mày, một tay vuốt bộ râu dài, hai ngón tay đang chuẩn mạch như nặng hơn một chút.

“Ta đây mang bệnh từ trong bụng mẹ, cũng vì vậy mà đi báỉ sư học y.” Lâm Lan không nhanh không chậm nói: “Giang đại phu cảm thấy mạch của ta trơn nhẹ, lại trầm không?”

Giang đại phu liếc ghé phu nhân một cái, trong lòng một phen suy tính, đứng dậy nói: “Xem qua thấy mạch trống rộng vô lực, trống rỗng là vì tâm huyết chưa đầy, có ứ trệ, nếu lão phu chẩn không sai, bình thường hay bị chứng tức ngực khó chịu.”

Lâm Lan mỉm cười nói: "Giang đại phu quả nhiên y thuật cao minh, chẩn không sai."

Hàn Thị có chút không tin: “Ta thấy thường ngày con bé rất ổn, sau lại có chuyện tâm huyết chưa đầy?”

Giang đại phu thâm thở dài một cái, vị phu nhân này thiệt là, con dâu là đại phu còn nói ông chẩn mạch xong báo là bình an, làm sao có thể qua mặt được? Vị thiếu phu nhân này hiển nhiên hiểu rất rõ chứng bệnh của mình, ông ta không muốn tự đập tấm biển của mình, cho nhiều tiền hơn nữa cũng

không được. Tiếc nuôi nói: “Sợ là từ trong thân thể, mặc dù trải qua điều trị tỉ mỉ nhưng vẫn còn có chút chưa đầy.”

Lão thái thái vốn vẫn cho là Lâm Lan lừa gạt mọi người, không nghĩ tới Lâm Lan thật sự có bệnh, không khỏi lo lắng hỏi một câu: “Vậy... có ảnh hưởng mang thai không?”

Giang đại phu nói: “Trước mắt thì không thích hợp.”

Thần sắc lão thái thái trầm xuống, hai chữ thất vọng viết rõ trên mặt.

Lâm Lan thấy thế, bất an nói: "Khiến bà nội, mẫu thân lo lắng, là con dâu không phải.”

Hàn Thị hỏi tới: “Vậy có thể điều dưỡng hay không?”

Giang đại phu chần chờ, Lâm Lan vội nói: “Su phụ con dâu năm xưa từng cho con dâu uống một đơn thuốc, con dâu vẫn dựa vào đơn đó điều dưỡng, mấy năm nay đã khá nhiều, mẫu thân không cần phải lo lắng.”

Giang đại phu thâm thở phào nhẹ nhõm, loại bệnh tâm mạch này rất khó trị, ông ta không có gì nắm chắc, nếu vị thiếu phu nhân này đã có cách điều trị, ông ta cũng không cần khó xử rồi.

Hàn Thị vô cùng thất vọng, đánh giá Lâm Lan một hồi, thường ngày thấy nàng khí huyết đầy đủ, sắc mặt hồng nhuận, nào có nửa điểm bệnh hoạn, hôm nay thấy thì sắc mặt tái nhợt, Hàn Thị chưa từ bỏ ý định, hỏi: “Hay là bởi vì quá cực nhọc nên khí huyết suy yếu?”

Giang đại phu vuốt râu, nói: “Hắn là không phải, có điều nhị thiếu phu nhân có chứng bệnh này cũng không nên làm gì quá mệt nhọc.”

Trong lúc nhất thời Hàn Thị cùng lão thái thái giật mình nhưng không nói gì, một lúc lâu, Hàn Thị nói: “Làm phiền Giang đại phu rồi, Xuân Hạnh, tiễn Giang đại phu.”

Giang đại phu chấp tay thi lễ, lui xuống.

Lão thái thái thở dài nói: "Nếu thân thể cô khó chịu thì về sớm nghỉ ngơi, sau này cũng không cần tới thỉnh an."

Lâm Lan an ủi bà: “Bà nội không cần vì cháu dâu lo lắng, sư phụ cháu dâu đã nói, dựa theo phương thuốc sư phụ đưa cho điều trị một thời gian thì không còn gì đáng lo.”

Lão thái thái nghe vậy, sắc mặt hơi nguôi giận: "Cô đi nghỉ ngơi đi."

Lâm Lan lúc này mới thi lễ cáo lui.

Sau khi Lâm Lan đi, lão thái thái thở dài nói: “Lúc trước ta đã nghĩ oan cho nó, bệnh này cũng không phải không thể trị, chỉ là nghĩ tạm thời Minh Doãn chưa thể có hài tử. Ai...”

Hàn Thị cũng làm bộ phụ họa: “Cũng thật là, lão gia vẫn mong đợi ôm cháu nội, đâu ngờ thân thể Lâm Lan lại không tốt, hôm nay lại mở tiệm thuốc, suốt ngày bận rộn bên ngoài, làm sao điều dưỡng cho thật tốt đây? Bản thân Minh Doãn lại thiếu người chăm sóc bên cạnh.”

Khương mama nghe vậy liền hiểu ý chủ tử, phụ họa: “Đúng vậy ạ, nhị thiếu phu nhân muốn mở tiệm thuốc, khẳng định chẳng quan tâm nhị thiếu gia rồi, bên cạnh nhị thiếu gia không thể không có người được.”

Chương 153 -Tự trách

Lý Minh Doãn trở lại lúc muộn, Ngọc Dung hầu hạ hắn thay quần áo. "Nhị thiếu phu nhân đâu? " Lý Minh Doãn không nhìn thấy Lâm Lan liền hỏi một câu.

Ngọc Dung chậm chạp nói: “Nhị thiếu phu nhân... thân thể không thoải mái, từ Triều Huy đường trở về liền đi ngủ, vẫn chưa dùng cơm tối, Ngân Liễu đang ở bên trong hầu hạ.”

Mặc dù nhị thiếu phu nhân đã phân phó không cho lắm mồm nhưng nhị thiếu phu nhân mãi không tỉnh, sắc mặt trắng bệch, hô hấp lúc nhanh lúc chậm khiến mọi người lo lắng không thôi.

Trong lòng Lý Minh Doãn căng thẳng, thắt xong đai lưng liền đi vào trong.

"Nhị thiếu gia... " Ngân Liễu ngồi ở bên giường thấy nhị thiếu gia đi tới, vội vã đứng dậy hành lễ.

Lý Minh Doãn ngấm nhìn Lâm Lan đang quay mặt về phía trong ngủ, giọng nói nhỏ nhất có thể: “Làm sao đang yên đang lành lại không thoải mái?”

Ngân Liễu áp ứng: “Nhị thiếu phu nhân không cho nói.”

Lý Minh Doãn không khỏi nghiêm mặt: "Nói mau."

“Sau khi nhị thiếu phu nhân tự châm ngân châm lên người, nô tỳ thấy nhị thiếu phu nhân rất khó chịu, nhưng nhị thiếu phu nhân nói không có việc gì, đừng lo.” Đây cũng là nhị thiếu gia ép nàng nói, Ngân Liễu ngập ngừng bảm báo.

Ánh mắt Lý Minh Doãn trầm xuống, phát phát tay cho Ngân Liễu đi xuống, vén tà áo rồi ngồi xuống mép giường, vỗ nhẹ vai Lâm Lan, khẽ kêu: “Lan Nhi, Lan Nhi...”

Lâm Lan ngủ mơ mơ màng màng, nghe được Minh Doãn gọi nàng, mông lung mở mắt ra, hữu khí vô lực nói: “Chàng đã về rồi? Lúc này là giờ nào rồi?”

Lý Minh Doãn đỡ nàng, chèn một cái gối sau lưng cho nàng.

“Đã qua giờ Hợi, ta đã đưa bọn họ về ngủ rồi. Lan Nhi, nàng có chỗ nào không thoải mái?” Lý Minh Doãn ôn nhu hỏi.

“Không có gì, ngực có chút khó chịu.” Lâm Lan hít sâu mấy cái, trong lòng ảo não, hạ châm ở chỗ này quả nhiên nguy hiểm, vốn tưởng quá hai

canh giờ sẽ không có chuyện gì, kết quả là đến bây giờ vẫn không thoải mái, hi vọng là không sao hết, nếu không được không bù nổi mất.

Lý Minh Doãn lẳng lẳng nhìn nàng, một lúc lâu mới hỏi: "Tại sao lại tự châm ngân châm cho mình?"

Lâm Lan sững sốt một chút, lâu bầu nói: "Ngân Liễu này đúng là lắm lời."

"Nàng còn nói cô ấy, mấy người họ bị nàng làm cho sợ hãi, vội vàng khai báo hết." Lý Minh Doãn làm bộ nghiêm mặt mà nói.

Lâm Lan gạt là sợ Minh Doãn lo lắng, nếu không thể gạt được rồi, liền nói: "Hôm nay mục phù thủy mời đại phu đến xem bệnh cho ta và đại tẩu, may mắn trước đó Thúy Chi nói cho ta, ta liền châm ngân châm cho mình, tạm thời che mạch lại, nếu không đã bị mục phù thủy lật tẩy chúng ta nói rồi, thoát nhìn mục ta rất thất vọng."

Lý Minh Doãn vẫn lẳng lẳng nhìn nàng, có điều trông mắt càng lúc càng u ám, ánh nến chiếu vào hai đồng tử khiến đôi mắt mỗi lúc một đáng sợ. Lâm Lan có chút chột dạ nói: "Chàng dùng ánh mắt này nhìn ta làm gì? Là mục phù thủy tâm không chết, một lòng muốn bắt lỗi chúng ta... May nhờ ta hiểu y thuật, bằng không, không thể gạt được..."

"Lần trước nàng bày khổ nhục kế, ta đã nói không được phép làm tổn thương chính bản thân mình nữa, vì những kẻ tiểu nhân hèn hạ này, không đáng, mặc dù không gạt được, mặc dù bà nội có tức giận nhưng vẫn có ta chống đỡ, ta vẫn che chở được cho nàng. Nàng xem, nàng đem bản thân thành ra như thế, lòng ta đau đớn khổ sở thế nào?" Tiếng nói cứng rắn lạnh lẽo, tựa như cơn giận của hắn đang lên đỉnh điểm.

Lâm Lan cũng biết hắn lo lắng, nhưng là chuyện đột ngột, nàng chỉ muốn tuyệt đối không để cho quý kế mục phù thủy được như ý, Lâm Lan ủy khuất nói: "Ta cũng không muốn như vậy nhưng lúc đó chàng không có ở đây, ta nhất thời cũng không còn phương pháp xử lý nào tốt hơn, huống chi ta rất tin tưởng y thuật bản thân, chỉ là khó chịu mấy canh giờ, chàng nhìn ta bây giờ không phải là không có chuyện gì sao?"

"Còn nói không có chuyện gì? Có phải ta cầm gương tới cho nàng soi nàng mới nhận?" Lý Minh Doãn nhìn khuôn mặt tái nhợt không còn chút huyết sắc nào của nàng, lòng vừa đau vừa giận vừa tự trách vừa hoảng hốt,

khẩu khí lại nặng thêm vài phần: “Ta thà rằng nàng làm hỏng việc cũng không muốn nàng làm tổn thương bản thân, nàng lại cầm kim châm vào tâm mạch mình, mặc dù ta không hiểu y thuật nhưng cũng biết tâm mạch này nơi quan trọng trên cơ thể, sơ sẩy một cái là chết người, nàng có nghĩ tới hay không, vạn nhất nàng bị sao, nàng bảo ta phải làm sao? Đấu với mù phù thủy chỉ là trò hề, muốn thu thập mù lúc nào được lúc đó, chỉ là muốn chơi đùa với con khỉ này cho thêm chút đặc sắc thôi, sao nàng lại mang mạng sống của mình ra đùa cợt được?”

“Nào có nghiêm trọng như chàng nói...” Lâm Lan chột dạ lầu bầu.

Lý Minh Doãn ngồi đó sinh hờn dỗi, môi mím chặt, sắc mặt như băng.

Hắn đối với nàng luôn là ôn văn tao nhã, sủng ái vô cùng, mặc dù nàng cố tình khiêu khích thế nào đi nữa, mỗi lần hắn trở về cũng chỉ cười một tiếng, hôm nay liền trút đầu nàng một mớ tức giận, mặc dù là bởi vì quan tâm nàng nhưng cũng làm cho nàng không thoải mái, cộng thêm ngực đang buồn bực, tâm tình có chút phiền não: “Chàng nói nhẹ nhàng nhỉ, thế nào là thu thập mù như trò hề? Mù là rắn, rắn độc. Mà chàng cũng không phải không biết, bởi vì chuyện thuốc tránh thai, mấy ngày nay bà nội nhìn ta với ánh mắt khó chịu, mù phù thủy cố ý mời đại phu tới Triều Huy đường, không phải là muốn mượn tay bà nội để đối phó ta sao? Hôm nay nếu ta bị lật tẩy, chỉ sợ lúc này còn đang quỳ bên ngoài Triều Huy đường, chẳng phải còn đau khổ hơn? Chàng lại không thể che chở ta trong thời khắc đó, ta không có bản lĩnh phi lên trời chui xuống đất, chỉ có thể chấp nhận chịu phạt gia quy, chàng bảo ta phải làm sao?”

Lý Minh Doãn nghe nàng oán giận, đáy mắt lạnh như băng dần vỡ ra, một tầng áy náy dâng lên, xoay người lại, ôm nàng vào ngực, Lâm Lan ủy khuất đẩy hắn một cái, hắn ôm chặt hơn, khổ sở lẩm bẩm bên tai nàng: “Thật xin lỗi...”

Tâm Lâm Lan nhũn ra đôi chút, yên lặng nằm trong lồng ngực hắn.

“Nhanh thôi, kiên trì mấy tháng nữa, giải quyết mù ta xong, cuộc sống của chúng ta sẽ thoải mái hơn nhiều.” Lý Minh Doãn trấn an nàng.

“Chàng xác định?” Lâm Lan cảm thấy hơi kinh ngạc, không phải nói còn muốn bố trí, phải chờ đợi sao?

“Đúng vậy, nàng biết vì sao mấy ngày nay mù phù thủy có tâm tư làm trò

không? Ta để cho Cổ tiên sinh báo tin vui cho mẹ, đưa cho mẹ mười vạn tiền lãi.”

Lâm Lan trố mắt: "Cho nhiều như vậy? Chẳng phải tiền mẹ đi mượn có thể trả hết sao?"

Khóe miệng Lý Minh Doãn cong lên: “Mẹ ta sẽ không trả lại, không chỉ không trả lại, còn tiếp tục mượn.”

Lâm Lan tinh thần tỉnh táo, ngực cũng không khó chịu nữa, hưng phấn nói: “Chàng mau nói.”

“Cổ tiên sinh có nói cho mẹ phù thủy, ở chỗ mỏ hiện tại vừa phát hiện bên cạnh một tòa tài nguyên khoáng sản phong phú hơn mỏ than.”

“Ý của chàng là lừa gạt mẹ ta đổ thêm tiền...”

“Bày ra một món ngon, mẹ phù thủy có thể không động tâm? Hơn nữa, mỏ thứ nhất mới ba tháng mà đã có mười vạn tiền lãi, mẹ còn sợ cái gì? Theo tính cách của mẹ, đập nồi bán sắt cũng muốn nhanh chóng mua được nơi mới kia.” Lý Minh Doãn cười lạnh nói: “Hôm nay mẹ lại nói Tôn tiên sinh đi tìm chỗ cho vay nặng lãi rồi.”

Lâm Lan kích động lên: "Lúc này mẹ chuẩn bị mượn bao nhiêu?"

Lý Minh Doãn vươn ra một bàn tay.

Lâm Lan giật mình sững sờ không thể tin: "Năm mươi vạn?"

Lý Minh Doãn gật đầu: "Máu chốt là lợi tức lần này, lợi tức lần trước là mười vạn lượng trong ba tháng, lần này tăng lên gấp đôi, tiền lãi một tháng đang là sáu ngàn, mẹ phù thủy cần trả một tháng hơn bốn vạn tiền lãi, nếu không trả được thì lãi mẹ để lãi con, cho dù đến lúc đó phụ thân có ý định bán thôn trang thì đây cũng đã là cái động không đáy, không phải nói bán là có thể bán, mà có bán cũng không giúp được, hơn nữa, phụ thân quan tâm nhất là sĩ diện, không thể nào giống trống khua chiêng đi bán, chỉ dám âm thầm mua bán, cùng lắm thì lợi được mấy vạn. Lan Nhi, kế hoạch của chúng ta sắp thành công.”

Ánh mắt Lâm Lan tỏa sáng: “Mẹ phù thủy làm cái nhà này lụn bại, cho dù bà nội muốn thiên vị mẹ thế nào cũng không còn biện pháp che chở cho mẹ rồi, lúc này mẹ ta hoàn toàn xong đời.”

Một trận kích động, ngực lại khó chịu, đầu cũng ong ong, Lâm Lan không khỏi nhăn mày.

Lý Minh Doãn thấy thần sắc nàng biến đổi, ân cần hỏi: “Có phải lại khó chịu không? Nàng như vậy không được, ta gọi Ngân Liễu vào hầu hạ nàng thay quần áo, chúng ta đi đại phu.”

Lâm Lan lắc lắc đầu, buồn bực nói: “Ta không đi, ta là đại phu, lại đi gặp đại phu, ta còn mặt mũi nào không.”

Lý Minh Doãn dờ khóc dờ cười: “Đại phu có bản lĩnh như nàng, dám châm ngân châm tâm mạch của mình, tới độ nửa chết nửa sống.”

Lâm Lan oán niệm trừng mắt nhìn hắn: “Ta cũng là lần đầu tiên làm vậy nên khó có thể chuẩn xác, bất quá lần sau chắc chắn sẽ không phạm sai lầm.”

Lý Minh Doãn chợt trầm mặt: “Nàng còn dám có lần sau?”

“Tóm lại ta không đi gặp đại phu...”

"Phải đi..."

"Không đi..."

Hai phút sau, Lý Minh Doãn ngồi một bên nhìn Lâm Lan ăn cháo gà.

“Nàng ăn chậm chút, cẩn thận.”

Lâm Lan nhấp một hớp cháo, hài lòng nói: “Ta biết tại sao ta khó chịu, là bởi vì lúc này ngấn tâm mạch quá sâu, lại thêm ta bị đói quá... Buổi trưa ta chỉ ăn một chén canh cá, giờ no bụng, thoải mái hơn rồi, may là không đi gặp đại phu, bằng không đại phu hẳn đoán được là ta đói, ta đây thật không có mặt mũi gặp ai nữa...”

Lý Minh Doãn mặt đen như đáy nồi, hồi lâu nói: “Vậy nàng tiếp tục ăn đi.”

“Đúng rồi, anh trai ta nói thế nào?” Lâm Lan hỏi.

Lý Minh Doãn ưu nhã đứng dậy, nói: “Lúc ăn không nói, lúc ngủ không nói, chuyên tâm ăn đi.” Nói xong đi vào phòng tắm.

Mới vừa rồi nàng khiến hắn lo lắng một trận, hiện tại phải hành hạ lại

khẩu vị của nàng.

Lâm Lan cảm tức nhìn cửa phòng tắm: “Chàng dám chảnh ư.”

Ăn uống no đủ, quả nhiên tinh thần khí lực đều trở về, Lâm Lan nghiêm túc tổng kết kinh nghiệm, lần sau có châm kim, phải châm nông hơn một phân.

Lý Minh Doãn đã lên giường, nằm bên ngoài đọc sách.

Lâm Lan đẩy hẳn: “Chàng lui vào.”

“Tôi nay nàng ngủ bên trong.” Chân mày Lý Minh Doãn không chút suy chuyển.

“Tại sao? Ta ngủ phía ngoài không được sao.”

Lý Minh Doãn nhàn nhã nói: “Nàng ăn một chén cháo gà lớn như thế, ban đêm nhất định sẽ khát, chẳng lẽ nàng nghĩ tự mình sẽ đứng dậy châm trà? Không cần thân lại ngã sưng mặt mũi.”

Mặt Lâm Lan đỏ lên, nàng đã từng té một lần như vậy, cảnh tối lửa tắt đèn cộng thêm mơ mơ màng màng, ngã là chuyện bình thường, hẳn động một chút lại lấy ra nói.

“Chàng đã quan tâm như thế, ta liền thỏa nguyện cho chàng.” Lâm Lan ăn no, hành động có chút ngây ngốc chậm chạp, từ từ bò qua người hẳn.

“Ai... Ăn no quá rồi, sau này không nên ăn đồ ăn khuya Quế tẩu làm nữa, mỗi lần ăn nhiều như thế này, thật có lỗi.” Lâm Lan cảm thán.

Lý Minh Doãn nghiêng người nhìn nàng hỏi: “Ngực còn khó chịu không?”

“Tốt rồi.” Lâm Lan xoa bụng.

“Ăn no quá?”

“Đúng thế... Vốn nghĩ ăn ít một chút...”

“Vậy... chúng ta làm chút chuyện tiêu hóa...”

“Làm cái gì cơ?” Lâm Lan chưa kịp phản ứng, đèn liền tắt, một bóng đen vụt tới.

“Um... Ta đang no lắm, không muốn động...”

“Không sao, ta động là được rồi...” giọng nam nhân khàn khàn vang lên trong đêm tối mị hoặc.

Chương 154 - Dịch đậu mùa bộc phát

Đại ca không chút lựa chọn đi quân doanh, Lâm Lan biết đây là nguyện vọng nhiều năm của đại ca, ban đầu nếu không phải vì mẹ ngăn sống ngăn chết không cho đi, ca ca đã sớm nhập ngũ rồi. Hôm nay đại tẩu và cháu có Diệp gia chiếu cố, nàng cũng coi như có chỗ dựa cả đời, ca ca không còn gánh nặng nào, ý chí lại hùng hực thức dậy.

Đã có Ninh Hưng bảo đảm, Lâm Lan cũng không phản đối, để tùy ý đại ca đi.

Rất nhanh đã tới tháng ba, hoa thơm cỏ ngọt, ngày xuân kinh thành nhộn nhịp, ở kinh thành tháng ba vốn có tập tục du xuân, Minh Doãn nói muốn dẫn Lâm Lan ra ngoài du ngoạn, đột nhiên tối hôm qua mục phủ thủy nói, để cho Lâm Lan cùng Minh Doãn mang theo Du Liên, nói Du Liên tới kinh thành mấy tháng rồi vẫn chưa biết đường sá nơi này, càng chưa biết phong cảnh danh thắng.

Lý Minh Doãn vẫn đạm phong khinh một câu "Ngày mai đã hẹn bạn tốt tụ hội, mang Lâm Lan đi đã là gánh nặng, nếu thêm một người nữa, trừ phi là nha hoàn đi theo hầu hạ."

Lâm Lan nhìn mặt mục phủ thủy co quắp, nàng suy nghĩ tâm tư mục ta, lẽ nào muốn nhét thêm người vào phòng nàng?

Du Liên vốn ngồi ở đó, vốn tính hay xấu hổ, lúc này mặt đỏ như gấc, quần bách hận không thể đào hầm đem chôn chính mình.

Mục phủ thủy cười khan hai tiếng: “Quả là không thích hợp.”

Lâm Lan bị ai thay cho Du Liên, Du Liên rơi vào tay mục phủ thủy, chỉ có mệnh làm tiểu tam, nhưng tiểu tam thì phải có bản lĩnh, da mặt sao mỏng thế này được?

Lý Minh Doãn vốn đã từ chối, không nghĩ trong cung truyền tới, ngày nghỉ của quan lại bị hủy bỏ, tiến cung nghị sự.

Sự tình đột ngột, sau bữa cơm chiều Minh Doãn liền đi thư phòng, cùng lão cha già trò chuyện hồi lâu mới trở về, vẻ mặt ngưng trọng, nói là khu vực Thiểm Tây bùng phát dịch đậu mùa, tình hình bệnh dịch nghiêm trọng.

Lâm Lan không khỏi biến sắc, bệnh đậu mùa bệnh tính cực mạnh, lây lan rất nhanh, ở cổ đại bị bệnh đậu mùa chẳng khác nào Diêm La tới đòi mạng, người người nghe tới đã hốt hoảng. Theo Lâm Lan hiểu, ở thời đại này chưa có vắc xin chích ngừa đậu mùa, cho nên, giống như Minh Doãn, sống sót qua dịch đậu mùa, trên mặt không lưu lại nhiều sẹo, thật là vô cùng hiếm hoi.

"Man Di Tây Nam rục rịch ngóc đầu, Thổ Phiên phương Bắc cũng nhiều lần xâm chiếm, trước mắt Thiểm Tây lại bộc phát dịch đậu mùa, thật là nội ưu ngoại hoạn." Lý Minh Doãn cảm thán.

"Bình thường triều đình đối mặt với dịch bệnh quy mô lớn thế nào?" Lâm Lan châm thêm nước vào trà.

"Bình thường sẽ phái quan viên đi xem xét tình hình nơi bùng phát dịch bệnh, an ủi nạn dân, tổ chức một nhóm y quan, thu thập những lang trung dân gian đi khu vực dịch bệnh, ta nghĩ ngày mai nghị triều chính là chuyện này."

Lâm Lan lặng yên hồi lâu, do dự nói: "Minh Doãn, nếu như chàng nói sẽ đi khu vực dịch bệnh, Hoàng Thượng sẽ đồng ý không?"

Lý Minh Doãn híp mắt nhìn nàng, tựa hồ hiểu rõ rồi tâm tư của nàng, chốc lát hần lắc đầu: "Nàng sớm bỏ ý nghĩ này đi, khu vực dịch bệnh không phải là nơi đùa giỡn được, ta không cho nàng mạo hiểm đi."

Lâm Lan kéo ghế ngồi xuống bên cạnh hắn, nắm lấy tay hắn: "Chàng đừng vội, ta không phải nhất thời vọng động ý niệm trong đầu, ta có nắm chắc, thứ nhất, chàng đã bị đậu mùa, đã có sức miễn dịch, sẽ không lây nữa; thứ hai, đậu mùa mặc dù đáng sợ nhưng nếu chú ý thì có thể tránh được; thứ..., trọng yếu nhất, ta có biện pháp chữa trị bệnh đậu mùa, chàng nghĩ đi, nếu như chàng chủ động đi khu vực có dịch bệnh, Hoàng Thượng nhất định càng thêm coi trọng chàng, thăng quan tiến tước là chuyện nhất định, nếu như chúng ta có thể khống chế tốt tình hình bệnh dịch, tiêu diệt tình hình bệnh dịch, vậy thì công trạng lại càng lớn, Minh Doãn, thật lòng ta cảm thấy

đây là một cơ hội tốt.”

Lý Minh Doãn cau mày: "Lan Nhi, ta biết nàng là người tài cao gan lớn, nếu là một bệnh nhân thì dễ ứng phó, nhưng đây là cả khu vực dịch bệnh, người bị đậu mùa đếm không hết, nàng định ứng phó làm sao?"

Lâm Lan cười nói: “Đâu phải chỉ mình ta là đại phu, không phải nói triều đình có phái y quan cùng đại phu đi sao? Mọi người đồng tâm hiệp lực.”

"Không được. " Lý Minh Doãn kiên quyết phản đối.

Lâm Lan bĩu môi: “Nếu chàng không đồng ý, ta tự đi tiên cứ, triều đình không phải là muốn chiêu mộ lang trung dân gian sao...”

Lý Minh Doãn đặt chén trà xuống, nắm lấy tay nàng, hết sức nghiêm túc cảnh cáo: “Ta không cho nàng mạo hiểm.”

“Chàng không thể ích kỷ như vậy, học y vốn là để cứu người, hiện tại tình hình dịch bệnh nghiêm trọng, mỗi ngày có biết bao người chết, làm đại phu, ta há có thể ngồi yên? Minh Doãn, chàng tin tưởng ta, ta không những chữa trị được đậu mùa mà còn có thể phòng trừ dịch đậu mùa, chàng đi ta cũng đi, ta có thể giúp chàng một tay.” Về mặt Lâm Lan đầy mong đợi nhìn Minh Doãn.

Ánh mắt của nàng trong trẻo, lộ ra tự tin vô cùng, Lý Minh Doãn không khỏi do dự, hắn đã từng bị đậu mùa và khỏi bệnh, không sợ đi khu vực dịch bệnh, nhưng mang theo Lâm Lan, vạn nhất Lâm Lan bị lây bệnh, hắn đã bị những cơn đau của bệnh này giày vò, hiện tại nghĩ đến vẫn còn sợ hãi, hắn lo lắng...

“Nàng... thật sự có biện pháp khống chế tình hình bệnh dịch? Phải biết rằng, bệnh đậu mùa này, tới giờ chưa có đại phu nào dám nói mình có thể khống chế được tốt.”

Lâm Lan dùng sức gạt đầu, đậu mùa ở thời đại này không khác gì mãnh thú, hồng thủy, nhưng ở thế kỷ hai mươi mốt, chích ngừa vắc xin phòng bệnh là một chuyện hết sức bình thường, mặc dù không có thiết bị hiện đại nhưng nàng nắm chắc cách nghiên cứu chế tạo ra vắc xin phòng bệnh.

Lý Minh Doãn mặc nhiên một lúc lâu, nói: “Nàng phải tìm được một lý do thuyết phục ta, để cho ta tin tưởng nàng có thể thật sự khống chế tình hình bệnh dịch, hơn nữa có thể bảo đảm an toàn của bản thân, nếu không, ta chỉ

có hai chữ, không cho.”

Cho nên Lâm Lan giải thích cho hắn cái gì gọi là chích ngựa vắc xin phòng bệnh, như thế nào tạo ra được vắc xin phòng bệnh, Lý Minh Doãn nghe ù ù cạc cạc, nhưng Lâm Lan nói rất hùng hồn, làm như có thật.

“Nàng thử qua chưa?” Cuối cùng Lý Minh Doãn hỏi.

“Đương nhiên rồi, trẻ em bị đậu mùa trong làng trước đây là do ta trị cho, thôn chúng ta không có một ai bị lây bệnh...” Lâm Lan bắt đắ dĩ nói láo, dù sao đại ca đã đi đại doanh Tây Sơn, Minh Doãn không thể nào chạy tới đại doanh Tây Sơn kiểm chứng.

Lý Minh Doãn rồi rắm một lúc lâu: “Ngày mai vào triều tể suy nghĩ.”

Sáng hôm sau Minh Doãn vào triều từ sớm, Lâm Lan đi xử lý chuyện ở cửa hàng, cùng hai vị sư huynh thảo luận về phương pháp chuẩn trị đậu mùa, bất quá bọn họ hoài nghi cách chích ngựa này, nói là cần suy nghĩ. Lâm Lan buồn bực, đáng tiếc trước mắt không thể tìm được ai bị bệnh, bằng không, có thể làm thí nghiệm chứng minh ngay tại chỗ.

“Nhị thiếu phu nhân, người nói là có biện pháp, nghe thật dọa người.” Rốt cuộc trên xe ngựa trở về, Ngân Liễu phát biểu ý kiến của mình.

“Có gì mà dọa người.” Lâm Lan buồn bực, nàng đã ý thức được, dùng lý luận để thuyết phục mọi người là không thể nào, chỉ có thể dùng hành động.

“Ngân Liễu, nói phu xe đi vòng Đức Nhân đường.” Lâm Lan phân phó.

Hiện tại không thể làm gì khác hơn là đi cầu giúp Hoa Thiểu, hắn là người gốc kinh thành, quảng giao rộng, nói không chừng có thể tìm được điều gì đó.

Đến Đức Nhân đường, tiểu nhị lại nói thiếu gia không ở đây, kêu Lâm Lan để lại tên họ, thiếu gia tới sẽ báo lại.

Lâm Lan suy nghĩ một chút, liền để cho tiểu nhị chuyển lời là, nếu ngày mai thuận tiện, giờ Ty đến tiệm thuốc Lâm Ký bàn bạc chuyện quan trọng.

Trong Lý phủ, Lý Minh Châu bị giam vài tháng rốt cuộc được thả ra, nhào tới bên mẹ phù thủy ôm ấp, vron bàn tay đã xuất hiện nốt chai ra, khóc lóc kể lể: “Mẹ, mẹ xem tay con thành ra thế này đây, khó coi chết đi được.”

Hàn Thị đau lòng sờ nốt chai trên tay: “Không sao mà, không cứng quá, qua vài ngày sẽ mất đi.”

“Cha thật quá nhẫn tâm, không thương con chút nào...” Lý Minh Châu khóc rờn nói, ủy khuất cực điểm.

“Sao cha lại không thương con? Nếu không phải vì vợ chồng Minh Doãn, sao cha phải phạt con nặng như vậy.”

“Con ghét nhất hai người bọn họ, nhà này không có bọn họ thật tốt, lần chép phạt này, sớm muộn gì con cũng phải đòi bọn họ trả lại.” Lý Minh Châu oán hận mà nói.

Hàn Thị nói: “Con đừng hành động thiếu suy nghĩ, mẹ tự có chủ trương, con không phải đối thủ của chúng nó, qua đoạn thời gian nữa đợi đại sự của mẹ có tin tức, mẹ sẽ có biện pháp đối phó chúng nó.”

Lý Minh Châu không cam lòng gật đầu, thỏn thức : "Mẹ, mẹ nhất định phải giúp nữ nhi trả mối hận này."

Khương mama đi vào, thấy tiểu thư đang ở đây, cười nói: “Biểu tiểu thư nhanh đi gặp lão thái thái, lão thái thái vẫn nhắc biểu tiểu thư luôn.”

Hàn Thị cầm khăn giúp Minh Châu lau lệ, thương yêu nói: “Nhanh đi rửa mặt rồi đi gặp bà nội con, lần này may mắn có bà nội con lên tiếng, bà nội cũng rất thương con.”

Lý Minh Châu đứng dậy hành lễ, cáo lui.

Đợi Minh Châu đi, Hàn Thị hỏi: “Du tiểu thư nói thế nào?”

Khương mama cười híp mắt trả lời: "Lão thái thái hỏi ý tứ Du tiểu thư, Du tiểu thư chỉ nói là xin làm theo ý lão thái thái và phu nhân."

Hàn Thị hừ một tiếng, cười nói: “Chuyện tốt như vậy, nó có thể không đồng ý sao? Trong lòng có khi đang mừng như điên, qua bảo nó tới phòng ta một chuyện, có một số việc ta phải tự mình dặn dò.”

Khương mama có chút bận tâm: “Tính tình Du tiểu thư quá nhu nhược, chỉ sợ không phải đối thủ của nhị thiếu phu nhân.”

Hàn Thị âm trầm nói: “Nó không có bản lĩnh không cần gấp gáp, chỉ cần làm được một chuyện ... biết nghe lời, nói toạc ra, nó chỉ là một con cờ, ta

không cần nó có bao nhiêu bản lĩnh, chỉ cần nó thành thiệp của Minh Doãn, Lâm Lan nhất định sẽ nổi cơn ghen, nữ nhân một lần ăn dấm, chuyện gì cũng làm được, ta xem bọn chúng còn có thể như keo như sơn không.”

"Phu nhân nói rất đúng. " Khương mama cười nói: "Phu nhân tính toán nói thế nào với nhị thiếu phu nhân?"

Hàn Thị suy nghĩ một chút: “Thân thể Lâm Lan không tốt, để cho Minh Doãn nạp thiệp, nhiều người hầu hạ trượng phu là chuyện hợp tình hợp lý, nó có lý do gì cự tuyệt? Nếu nó cự tuyệt thì là ghen tị, mà lão thái thái thì đương nhiên là không chấp nhận thái độ đó đúng không? Cho nên, Lâm Lan là dễ dàng đối phó, mấu chốt là thái độ của Minh Doãn, xưa nay nó rất có chủ trương, lại càng không coi ta ra gì, mặc dù lão thái thái ra tay, nhưng sợ là nó sẽ cố gắng từ chối... Chuyện này, còn phải thuyết phục lão gia, để cho lão gia ra mặt, không phải Minh Doãn nó kính trọng lão gia nhất sao, nhất nhất nghe lời lão gia sao? Hấn sẽ làm tròn vai nhi tử hiếu thuận.”

Khóe mắt đầy nếp nhăn của Khương mama như sâu thêm mấy phần, cười nói: “Vẫn là phu nhân suy nghĩ chu toàn.”

Hàn Thị nghĩ tới bộ dạng ghen tuông của Lâm Lan, nghĩ đến vợ chồng bọn họ trở mặt thành thù, còn nghĩ tới tương lai không lâu tài nguyên dồi dào, tâm tình tựa như hôm nay khí trời rất tốt: “Khương mama, những ngày tươi đẹp của chúng ta không còn xa.”

Chương 155 - Gây chuyện

Lý Minh Châu đi thỉnh an lão thái thái, đúng lúc Du Liên từ bên trong đi ra ngoài, thấy Du Liên cúi đầu, bộ dạng u sầu, cứ thế bước đi không nhìn thấy cô ta.

"Du Liên... " Minh Châu cao hứng gọi Du Liên, bị cắm chân mấy thàng, may có Du Liên thường xuyên tới làm bạn, còn giúp cô ta chép nữ huấn, bằng không cô ta không có ai nói chuyện chắc phát điên rồi.

Du Liên chậm chạp phản ứng, run rẩy cười một cái: “Minh Châu tỷ tỷ có thể đi ra ngoài rồi sao?”

Minh Châu đánh giá Du Liên: “Cô làm sao vậy? Bị lão thái thái dạy dỗ

sao?”

Du Liên vội lắc đầu: “Không, không có.”

Minh Châu không tin: “Vậy làm sao nhìn cô như không vui.”

Du Liên cười khỏ: “Thật không có, hôm qua nửa đêm bị cảm lạnh, đầu có chút choáng váng thôi.”

Minh Châu nửa tin nửa ngờ: “Vậy cô mau về nghỉ ngơi đi, ta đi thỉnh an lão thái thái xong sẽ quay về tìm cô.”

Du Liên yên lặng gật đầu, mang theo nha hoàn rời đi.

Minh Châu đi vào trong, nghe thấy Chúc mama đang nói: “Lão thái thái quá nóng vội rồi, đại thiếu gia một vợ một thiếp vẫn chưa có con nối dõi, nhị thiếu gia cùng nhị thiếu phu nhân thành thân vẫn chưa lâu... Hơn nữa, tiểu thư Du Liên còn nhỏ hơn biểu tiểu thư một tháng...”

Lão thái thái nói: “Chẳng qua là hỏi con bé trước thôi, để cho nó có chuẩn bị, mấu chốt là xem xét thái độ Lâm Lan, nếu nó không thể chu toàn công việc và gia đình, chúng ta không thể để Minh Doãn chịu ủy khuất.”

“Nhị thiếu phu nhân làm việc luôn luôn có chừng mực.” Chúc mama uyển chuyển nói một câu.

Lão thái thái cười nhẹ: “Người rất thích nó, luôn che chở cho nó.”

“Lão thái thái nói đùa, lão nô chẳng qua là tùy việc mà xét.” Chúc mama ôn tồn nói.

Minh Châu nghe thoáng qua chút ít, tựa hồ lão thái thái có ý để cho Du Liên làm thiếp của nhị ca. Dựa vào hoàn cảnh Du Liên, có thể làm thiếp của nhị ca coi như là cất nhắc cô ta, mấu chốt là nếu Du Liên làm cho nhị ca vui lòng, chẳng phải là chọc tức chết Lâm Lan sao? Minh Châu không khỏi hưng phấn.

Lâm Lan trở lại, Cẩm Tú liền nói cho nàng biết, lệnh cấm túc của biểu tiểu thư đã kết thúc.

Lâm Lan yên lặng, yêu tinh chuyên đi gây chuyện đã được thả ra, lần này không biết định làm gì.

“Ta đi phòng đọc sách, nếu nhị thiếu gia trở về, nhanh chóng tới bẩm ta.”
Lâm Lan phân phó xong liền đi vào phòng đọc sách.

Sau khi Lý Minh Doãn kết thúc kỳ thi, cha già liền cho sắp xếp một thư phòng ở tiền viện cho Minh Doãn, để cho hắn tiếp đãi bằng hữu đồng liêu, phòng đọc sách căn bản không được dùng, Lâm Lan đem sách thuốc của mình chuyển vào đây, nơi này thành thư phòng chuyên dụng của nàng.

Lâm Lan lật vài cuốn sách ghi chép về bệnh đậu mùa, chỉ có chứng bệnh, nguy hại cùng một vài phương pháp trị liệu, không hề có bất kỳ ghi chép nào về việc chích ngừa. Trong trí nhớ của Lâm Lan, nơi phát sinh chủng đậu sớm nhất là triều Tống, thật hay giả còn cần thêm nghiên cứu chứng thực, có xác thực ghi lại là phương pháp chủng đậu được dùng ở năm Long Khánh, cổ nhân sử dụng cách chủng đậu, không có gì hơn là phương pháp phòng ngừa lây qua quần áo, hạn chế dùng chung nguồn nước, hai phương pháp này hiệu quả quá nhỏ, hơn nữa nguy hiểm lại quá lớn. Ngoài ra còn có phương pháp là dùng nước cùng vẩy nốt đậu làm vắc xin, cổ nhân không ngừng phát hiện, dùng chích ngừa từ vẩy nốt đậu làm vắc xin phòng bệnh, độc tính rất ít, chích ngừa an toàn. Ở y học hiện tại, là dùng virus sống làm vắc xin phòng bệnh, nhưng cổ đại không có loại kỹ thuật này, chỉ có thể dùng phương pháp tương đối an toàn thế này.

Lâm Lan cẩn thận nhớ lại phương pháp chủng ngừa này, cầm giấy bút ghi lại, chuẩn bị ngày mai tham khảo cùng Hoa thiếu gia.

Thoáng cái sắc trời đã tối, Cẩm Tú tới bẩm, nhị thiếu gia trở lại.

Lâm Lan bận rộn thu dọn đồ, rời khỏi phòng sách.

Lý Minh Doãn đã rửa mặt mũi, đổi thường phục.

“Minh Doãn, hôm nay có mệt không?” Lâm Lan tò mò nhưng vẫn nhin không đi thẳng vào vấn đề, mở lời quan tâm hắn trước.

Lý Minh Doãn nhìn nàng hôm nay mặc một thân xiêm y màu xanh lá cây mỏng manh nổi lên làn da trắng nõn, có điều, vành mắt phủ một tầng xanh đen mờ mờ, đêm qua hắn hành hạ nàng lẫn qua lộn lại mãi tới khi trời gần sáng mới ngủ.

“Khá tốt, có điều đứng lâu nên chân hơi mỏi, nghị sự hồi lâu trên triều, sau lại tới Thượng Thư phòng.” Lý Minh Doãn xoay xoay cổ, ngồi xuống.

“Bàn những chuyện gì?” Lâm Lan tự giác đứng ở phía sau xoa bả vai cho hắn.

“Nhiều, đầu tiên là dân tộc thiểu số ở Tây Bắc xâm chiếm, chiếm lấy ba tòa thành của chúng ta, thế tới hung hãn, Thánh Thượng đã cho quân Thái Nguyên cùng An Tây đi trợ giúp, phía Trung Thục lại có người Miêu làm loạn, Thổ Phiên nhân cơ hội điều binh khiển tướng, hôm nay tứ Hoàng Tử dâng tấu thỉnh cầu lãnh binh bình loạn, Hoàng Thượng chuẩn tấu, lệnh cho Tĩnh Bá Hầu là Bình Tây nguyên soái, tứ Hoàng Tử là Bình Tây Tướng Quân, ít ngày nữa xuất chinh.” Trong lời nói của Lý Minh Doãn toát ra sự lo lắng.

Lâm Lan buồn bực nói: "Người Miêu làm loạn ta xem đại khái là bị ép buộc, thật ra người Miêu rất thuần phác, nếu không phải bị buộc bắt đắ dĩ, thế nào lại tánh mạng ra đặt cược."

Lý Minh Doãn ngậy ngốc: “Sao nàng biết người Miêu thuần phác? Nàng từng gặp qua?”

Lâm Lan biết được mình lỡ miệng, vội vã nói: “Mấy năm trước theo sư phụ đi làm nghề y, đã tới Miêu Cương, người Miêu phần lớn nhiệt tình hiếu khách, chàng đối với họ ba phần tốt, họ liền hết lòng hồi báo. Cho nên, ta có ý nghĩ như vậy.”

Lý Minh Doãn gật đầu: "Nàng nói có lý, chính sách của triều đình đối với người Miêu lấy chèn ép làm chủ, chỉ vì bọn họ là người thấp kém, quan viên Trung Thục thì ức hiếp tàn nhẫn, nếu nói quan bức dân phản thì chính là thế này, cho nên, lần này tứ Hoàng Tử nói xuất binh trấn áp ta không tán thành, không bằng chiêu an tiếp nhận đầu hàng, trong ngoài tất được an bình. Một khi Trung Thục chiến sự nổi lên, Thổ Phiên có thể sẽ thừa dịp mà vào? Nhưng là, các đại tướng trong triều toàn lực ủng hộ tứ Hoàng Tử, hận không được thay tứ Hoàng Tử lần này lập công."

“Hôm nay chàng mới chỉ là nhân vật nhỏ bé, lời nói ít trọng lượng, chàng đừng thống hận, chỉ có thể ở nhà thờ dài thôi.” Lâm Lan an ủi.

“Đúng là như thế, cuối cùng là chuyện dịch đậu mùa ở Thiểm Tây, hôm nay nhiều huyện thành Thiểm Tây đã bộc phát dịch đậu, dân chúng xung quanh chạy trốn, phạm vi rất lớn, triều đình chúng ta khai quốc ba trăm năm cho tới nay mới thấy một lần dịch bệnh nghiêm trọng thế này, triều đình đã hạ lệnh, các chi châu huyện lân cận Thiểm Tây không được chứa chấp nạn

dân từ khu vực có dịch tới để ngừa tình hình bệnh dịch khuếch tán không cách nào khống chế. Nhóm thái y nghiên cứu cả một đêm ở Thái y viện, một mực thương thảo phương pháp giải quyết, bất quá, đến bây giờ bọn họ vẫn chưa nghĩ ra biện pháp khả quan để khống chế bệnh dịch, có quan viên thậm chí nói, nếu tình hình bệnh dịch không cách nào khống chế, dứt khoát đem những người bị lây nhiễm bệnh đậu mùa thiêu cháy hết...” Lý Minh Doãn tức giận nói.

Lâm Lan nghe liền nổi trận lôi đình: “Đây là lời mà con người nói sao? Nếu bản thân người nhà hấn bị bệnh đậu mùa, có phải là cũng một mối lửa đốt xong bég không? Ta xem những tên nói ra lời này nên lôi ra ngoài chém đầu.”

Lý Minh Doãn cười lạnh: "Đồng ý với loại loạn ngôn này lại không phải là số ít.”

“Quá sức tưởng tượng rồi, quả thực là một đám súc sinh, súc sinh còn có nhân tính hơn bọn chúng, bọn chúng không bằng cả súc sinh.” Lâm Lan nổi giận mắng.

"Hiện tại Thánh Thượng không còn biện pháp nào, chỉ có chờ Thái y viện đưa ra phương án mới có thể quyết định...” Lý Minh Doãn buồn bã thở dài nói: "Bất quá, ta đoán chừng Thái y viện cũng chẳng nghĩ ra được biện pháp gì tốt, tình hình lần dịch bệnh này quá nghiêm trọng.”

"Vậy làm sao bây giờ? Chẳng lẽ trơ mắt nhìn tình hình dịch bệnh tiếp tục lan tràn xấu đi?” Lâm Lan bực bội.

“Lúc này không thể nói gì hết, chỉ có thể mau chóng vận chuyển dược liệu qua.” Lý Minh Doãn lắc đầu thở dài, bỗng nhiên nói: “Đúng rồi, hôm nay tam Hoàng Tử cũng chủ động xin đi giết giặc, đầu tiên là qua khu dịch bệnh xem xét tình hình bệnh dịch, thay mặt Thiên Tử an ủi nạn dân.”

Lâm Lan kinh ngạc: "Tam hoàng tử đã từng bị bệnh đậu mùa?”

Lý Minh Doãn lắc đầu nói: "Chưa bị, vì vậy lời hấn nói hôm nay bị Thánh Thượng gạt đi rồi.”

"Tam hoàng tử cũng là người thông minh, biết rõ Hoàng Thượng sẽ không để cho nhi tử của mình đi mạo hiểm, hấn nhảy ra chủ động thỉnh cầu, thể hiện khí phách của mình, vừa không để cho mình rơi vào hiểm cảnh lại

có thể giành được tán thưởng của Thánh Thượng cùng toàn thể sự khâm phục của văn võ trong triều, thật là một hành động cao minh.” Lâm Lan trầm ngâm nói.

"Đúng vậy, Thánh Thượng khen hẳn có nhân đức, trung nghĩa. Tóm lại hôm nay danh tiếng tứ Hoàng Tử cùng tam Hoàng Tử như điều gặp gió, ngược lại Thái Tử điện hạ lại không có tiếng tăm gì." Lý Minh Doãn lạnh nhạt cười nói.

Ngọc Dung đi vào nhắc nhở: "Nhị thiếu gia, nhị thiếu phu nhân, không còn sớm, có phải nên đi thỉnh an lão thái thái không ạ?"

Lâm Lan vỗ trán: "Xem trí nhớ ta đi, mãi nói chuyện quên cả thời gian."

Hai người vội vàng đứng dậy đi Triều Huy đường.

Lý Kính Hiền không có ở đây, nói là đang nghị sự cùng phụ tá ngoài thư phòng, cơm tối cũng sai người đưa vào đó, dặn cơm tối xong gọi Minh Doãn qua cùng nghị sự.

Lâm Lan không khỏi oán thăm: Nghị cái rắm, nghị cả ngày rồi, về nhà còn nghị cái gì.

Lý Minh Châu nhìn thấy Lâm Lan, cười nói: "Nhị biểu tẩu, đã lâu không gặp." Khóe mắt tung ra một tia khinh miệt khiêu khích, có ý ta vừa dưỡng sức trở lại, chị cần thận với ta.

Lâm Lan cười nhạt: "Biểu muội mấy tháng này cực khổ, một ngàn lần nữ huấn, một ngàn lần gia quy, thật đúng là không dễ dàng, hôm nay chắc biểu muội có thể đọc lầ lầ nữ huấn và gia quy nhỉ?"

Lý Minh Châu âm thầm chửi rủa, không phải do chị ban tặng sao, chị thử bị phạt cấm túc rồi chép phạt xem mùi vị thế nào.

"Đúng thế, về hai thứ này, nếu nhị biểu tẩu có điểm không rõ, sau này có thể tới hỏi ta, ta nhất định giải thích tường tận cho nhị biểu tẩu nghe." Lý Minh Châu nói nhanh.

Chương 156 - Ta tin cô

Cơm tối xong, Minh Doãn đi thư phòng, Lâm Lan cùng Đinh Nhược Nghiênn cùng nhau ra khỏi cửa, Minh Châu đuổi theo phía sau, thân mật kéo tay Đinh Nhược Nghiênn, cười duyên nói: “Đại biểu tâu, lâu rồi ta không có đi ra ngoài, nghĩ tới điểm tâm đậu xanh giòn xốp chỗ tử, ta thềm sắp chết rồi.”

Đinh Nhược Nghiênn khẽ cười nói: “Chuyện này đơn giản, khi nào muội muốn ăn, gọi nha hoàn tới nói một tiếng, ta sai người làm mang qua cho muội.”

"Ha ha, ta biết ngay đại biểu tâu hiểu ta nhất, uống một ngụm trà Bích Loa Xuân, ăn một miếng điểm tâm đậu xanh, thật là hạnh phúc." Minh Châu cười nói.

Đinh Nhược Nghiênn mỉm cười: "Đúng lúc hôm nay Ngụy di nương làm điểm tâm, mặc dù không có điểm tâm đậu xanh nhưng trà Bích Loa Xuân nhất định có." Vừa nói Đinh Nhược Nghiênn chuyển hướng Lâm Lan: "Đệ muội cùng qua ngồi chút đi."

Lâm Lan không phải là không nguyện cùng Đinh Nhược Nghiênn thân cận, vấn đề là Minh Châu cũng đi, nàng không muốn làm hư tâm tình của mình, liền cười nói: "Ngày kia tiệm thuốc khai trương, còn có nhiều việc bận rộn, hôm nào sẽ quấy rầy đại tâu sau."

Đinh Nhược Nghiênn mỉm cười: "Ta thật hâm mộ đệ muội, có thể làm chuyện của mình, không giống ta, cái gì cũng không, không thể làm gì, cả ngày nhàn rỗi."

“Đại tâu là đang cười ta suốt ngày bận rộn, gì không dám nói chứ đại tâu cầm kỳ thư họa nữ công không gì không giỏi không thông, ta luôn ao ước được như đại tâu.” Lâm Lan khiêm nhường, nàng từng nghe qua tài danh Đinh Nhược Nghiênn, có điều sau khi cưới, Đinh Nhược Nghiênn chỉ thêu thùa, chăm sóc mấy chú chim trong hoa viên, nếu như cô ấy cùng Minh Tắc cầm sắt hòa minh, vậy thì có thể trước hoa dưới trăng, ngâm thơ đối ẩm, nhưng cô ấy cùng Minh Tắc thoạt nhìn không có chuyện như vậy, kể từ khi xảy ra chuyện Bích Như, cô ấy mỗi ngày rầu rĩ không vui.

Minh Châu dè dỏ nói: “Đó là dĩ nhiên, đại biểu tâu ôn nhu hiền lành, học nhiều biết rộng, lại khéo tay, đâu như người chỉ có chút danh hão.”

Lâm Lan không mặnn không nhạt nói: "Biểu muội nói rất đúng, thừa dịp

biểu muội chưa lấy chồng thì mau mau học hỏi đại biểu tâu một chút, nếu không kịp học nữ công gia chánh thì cố học lấy ôn nhu hiền lành của đại biểu tâu, tương lai có thể tìm được một mối hôn nhân tốt.”

Minh Châu tức giận: “Chị... chị xen vào việc người khác làm gì?”

Lâm Lan cười dịu dàng: "Đều là người trong nhà, nhị biểu tâu quan tâm tiểu biểu muội cũng là nên làm, biểu muội chăm chỉ học hỏi thì sẽ có thể kiếm được vị hôn phu tốt... Không thể làm gì khác hơn là nên cực khổ chút ít rồi.”

Minh Châu trợn mắt: “Chị đừng mè nheo khóc chuột giả từ bi, ta biết chị thông hận ta lắm.”

Lâm Lan kinh ngạc nói: "Biểu muội có gì nói ra lời ấy? Ta tại sao ghi hận muội? Những chuyện không hay ta đâu có để trong lòng.”

Minh Châu thật muốn nhào tới cắn chết Lâm Lan, nữ nhân này, miệng lưỡi ngọt ngào chứa đầy dao găm, thật đáng ghét.

Đinh Nhược Nghiên nghe trong không khí mùi thuốc súng nồng đậm, vội nói: “Đệ muội bận rộn, ta không quấy rầy nữa, biểu muội, không phải em muốn uống trà Bích Loa Xuân sao? Đi với ta nào.” Dứt lời xoay người lôi Minh Châu vội vàng rời đi.

Minh Châu bị đại biểu tâu lôi đi, tức giận quay đầu trừng mắt với Lâm Lan. Lâm Lan hướng cô ta cười một tiếng.

Như Ý nhìn bóng lưng đại thiếu phu nhân cùng biểu tiểu thư đi xa, bất bình nói: “Biểu tiểu thư bị cấm túc ba tháng mà bản tính quái gở vẫn không chịu thay đổi.”

Lâm Lan khẽ cười nói: "Đó là bởi vì chịu phạt chưa đủ, cho nên trí nhớ chưa được tốt.”

Ra khỏi thiên môn, vừa vặn gặp Du Liên.

Bởi vì nhiều suy đoán, Lâm Lan cố ý quan sát kỹ Du Liên. Một thân xiêm áo gấm màu tím thêu hoa nhỏ, viền váy là một dải hoa lan, vóc dáng cao hơn lúc tới đây mấy phần, mới mười lăm tuổi, thân thể đã có mấy điểm lả lướt, cũng trang điểm phấn son, bước đi thanh lệ, như thể một người khác.

Thành thật mà nói, Lâm Lan không có mấy ấn tượng về Du Liên, bởi vì bộ dạng an phận thủ thường của cô ta, tóm lại trong nhà này cô ta luôn biểu lộ vẻ nhát gan tự ti, ngôn từ cẩn thận.

Du Liên nhìn thấy nhị thiếu phu nhân, mặt không tự chủ đỏ lên, cúi người thi lễ, giọng nói nhỏ như muỗi: “Du Liên thỉnh an nhị thiếu phu nhân.”

Lâm Lan thâm nghĩ, đang yên đang lành đỏ mặt cái gì? Nàng đâu phải nhị thiếu gia?

Lâm Lan cười nói: “Chớ đa lễ, cô muốn đi thỉnh an lão thái thái sao?”

Du Liên ngượng ngùng gật đầu.

“Mau vào đi, lúc này tinh thần lão thái thái rất tốt.” Lâm Lan có lệ cười một tiếng.

Du Liên nhẹ nhàng dạ một tiếng, lần nữa cúi người, đi vào Triều Huy đường.

Lâm Lan nhìn bóng lưng của cô ta trong chốc lát, thái độ của Du Liên đối với nàng không giống mọi ngày, vừa rồi như có điểm vừa sợ nàng, lại không hiểu sao đỏ mặt.

“Vị Du tiểu thư này, nói chuyện chẳng chút phóng khoáng nào.” Như Ý theo bản năng lầu bầu một câu.

Lâm Lan liếc nàng một cái: “Ở bên ngoài, nói ít một chút thì tốt hơn.”

Như Ý tự biết lỡ lời, le lưỡi, không lên tiếng nữa.

Giờ Tỵ ngày hôm sau, Lâm Lan đứng giờ ở tiệm thuốc Lâm Ký chờ chực Hoa Văn Bách, túc trực nửa canh giờ vẫn không thấy Hoa Văn Bách tới, Lâm Lan không khỏi thất vọng, chẳng lẽ là vì Hoa Văn Bách đã biết thân phận của nàng, vì tránh nghi ngờ nên không đến?

Mời người mà người không đến, Lâm Lan cũng không mặt dày tới cửa tìm lần nữa, nhưng chuyện tìm vắc xin chích ngừa bệnh đậu mùa là cần kíp, Lâm Lan nghĩ tới nghĩ lui, không thể làm gì khác hơn là cho Phúc An đi hỏi han các tiệm thuốc quanh kinh thành, có bệnh nhân bị đậu mùa hoặc là nghe nói qua chuyện này không.

Phúc An nói: “Nhị thiếu phu nhân, nếu nhà nào có ngựa bị bệnh đậu mùa

sẽ treo một tấm vải đỏ trước nhà, quan phủ sẽ ghi vào danh sách, sai người cách lý hộ gia đình này, không bằng tiểu nhân đi phủ nha môn hỏi thăm?”

Lâm Lan sờ dĩ coi trọng Phúc An vì hấn cơ trí, làm việc rất có đầu óc, liền nói: “Thế thì tốt, người nhanh đi hỏi thăm một chút, nếu có tin tức, nhanh chóng về Lý phủ hỏi bẩm.”

Không đợi được Hoa Văn Bách, Lâm Lan không thể làm gì khác là về nhà trước, cơm trưa xong, Lâm Lan giam mình ở phòng sách lật sách thuốc. Qua giờ Mùi, Cẩm Tú tới bẩm, nói là ngoài cửa có vị Hoa tiểu thư đưa danh thiệp cầu kiến nhị thiếu phu nhân.

Hoa tiểu thư, người Hoa gia? Lâm Lan vội nói: “Em đưa người vào sảnh khách dùng trà, ta sẽ tới ngay.”

Cẩm Tú nói: “Hoa tiểu thư kia nói muốn mời nhị thiếu phu nhân ra ngoài gặp, xe ngựa đang chờ ở cửa phủ.”

Lâm Lan lặng yên hồi lâu, chẳng lẽ là Hoa Văn Bách muốn gặp nàng? Nàng hẹn hấn, hấn không đến, bây giờ lại tới tận cửa tìm, bất quá đang khẩn cấp, Lâm Lan chẳng quan tâm so đo những chuyện này, gọi Ngân Liễu mang theo hòm thuốc cùng nàng đi một chuyến.

Ra khỏi cổng lớn liền thấy một chiếc xe ngựa dừng ở đó, một nha hoàn tiến lên thi lễ với Lâm Lan: “Lý phu nhân, tiểu thư nhà ta ở trên xe ngựa chờ, mời Lý phu nhân lên xe.”

Phu xe đặt một cái ghế xuống, nha hoàn kia đỡ Lâm Lan lên xe, Lâm Lan nói: “Ngân Liễu, đưa hòm thuốc cho ta.”

Màn xe vén lên, một giọng nói ôn nhu vang lên: “Lý phu nhân, không cần mang theo hòm thuốc, dụng cụ chỗ ta đều đủ cả, chỉ mời Lý phu nhân đi một chuyến là được.” rồi hướng Ngân Liễu nói: “Người cũng không cần đi theo, xong việc, ta sẽ đưa thiếu phu nhân nhà người trở về.”

Lâm Lan nhìn vị thiếu nữ mỹ lệ trước mặt, xác thực có mấy phần giống Hoa Văn Bách, tuy có chút ghét nàng ta tự chủ trương nhưng lại nghĩ Hoa Văn Bách nhờ nàng ta tới, liền phối hợp nói: “Ngân Liễu, em quay vào đi.”

Ngân Liễu không yên lòng, lo lắng nói: "Nhưng là..."

Lâm Lan mỉm cười: "Không có chuyện gì, ta đi nhanh về nhanh."

Lâm Lan vào xe ngựa ngồi yên chỗ, bánh xe liền chuyển động.

"Lý phu nhân, xin thứ cho Văn Diên thất lễ, tự mình an bài." Hoa Văn Diên cười nói tự nhiên, một mặt tinh tế đánh giá vị nữ đại phu mà đại ca tôn là nữ trung Hoa Đà – nhị thiếu phu nhân Lý gia, dĩ nhiên, nàng cảm thấy hứng thú với Lâm Lan không phải mới qua đại ca mà là từ trong năm ngoái, kinh thành có tin đồn nhị công tử Lý gia cố ý muốn kết hôn với một cô gái nông thôn. Vị nhị thiếu phu nhân Lý gia này, dung mạo không thể nói làm cho người ta kinh diễm, nhìn chỉ là thuận mắt, dung mạo thanh tú lộ ra khí chất thanh tao, ôn hòa lại khôn khéo.

"Là ca ca cô muốn gặp ta sao?" Lâm Lan mỉm cười hỏi.

"Đêm trước anh trai tôi bị triệu vào cung, hôm nay đi ra ngoài mới biết được Lý phu nhân từng tới tìm mình, đã qua ước hẹn một canh giờ, anh ấy lại bận rộn thu dọn đồ đạc, liền van xin ta tới nói rõ với Lý phu nhân." Hoa Văn Diên nói.

Trong lòng Lâm Lan có chút thoải mái, hẳn không phải là không muốn tới hẹn, mà là có chuyện trì hoãn, chẳng qua là...

"Anh trai cô thu dọn đồ đạc, chẳng lẽ anh cô chuẩn bị đi Thiểm Tây?" Lâm Lan hỏi.

Hoa Văn Diên gật đầu nói: "Gặp qua Lý phu nhân, anh ấy sẽ lên đường."

Lâm Lan ngạc nhiên, nhanh như vậy?

Xe ngựa một đường ra khỏi cửa thành phía Tây, đến một chỗ chòi nghỉ mát ngừng lại. Hoa Văn Diên nói: "Anh ta ở phía trước đợi Lý phu nhân."

Lâm Lan xuống xe ngựa, đã nhìn thấy Hoa Văn Bách vội vàng tiến lên nghênh đón, chấp tay nói: "Thật không phải, không biết Lâm huynh... không biết Lý phu nhân hôm qua ước hẹn."

Lâm Lan ngượng ngùng đáp lễ, sau khi thân phận bị vạch trần, hai người gặp mặt cảm thấy lúng túng: "Văn Diên đã giải thích với ta, may là có thể gặp mặt trước khi xuất phát."

Sắc mặt Hoa Văn Bách có chút kỳ lạ.

Lúc này Lâm Lan mới ý thức được, câu nói vừa rồi của mình dễ làm

người ta hiểu nhầm. Khẽ ho hai tiếng, nói: “Ta tìm huynh là về bệnh dịch đậu mùa ở Thiểm Tây.”

Đôi mắt Hoa Văn Bách hơi sáng lên: “Lý phu nhân có biện pháp gì khả quan?”

“Ta biết tình hình bệnh dịch bên đó nghiêm trọng, tình thế không lạc quan, biện pháp mang lại hiệu quả nhanh chóng ta không có, nhưng ta có một ý nghĩ, có lẽ có thể khống chế tình hình bệnh dịch lan tràn.” Lâm Lan nói.

Trong mắt Hoa Văn Bách hiện lên quang mang: “Xin lắng tai nghe.”

Lâm Lan đem ý nghĩ chích ngừa đậu nói lại tởm mĩ với hần một phen, Hoa Văn Bách nghe xong, chân mày nhíu chặt một lúc mới thả lỏng: “Ý nghĩ này của cô thật là lớn mật, cũng rất mới, rất nguy hiểm.”

Lâm Lan vội la lên: “Ta vốn định ở kinh thành tìm một bệnh nhân chứng thực, nhưng thời gian cấp bách quá, ta tin tưởng, phương pháp này có thể được.”

Hoa Văn Bách suy nghĩ một chút nói: “Lần này ta đi dịch khu, sẽ thử theo biện pháp cô nói một lần, nếu có thể được, sẽ là tạo phúc cho dân chúng.”

Lâm Lan không nghĩ tới hần lại nguyện ý tin tưởng nàng: “Huynh tin ta?”

Hoa Văn Bách khẽ mỉm cười: “Người Thái y viện bàn bạc hai ngày hai đêm vẫn không ra được biện pháp gì, có lẽ là bởi vì ý nghĩ của mọi người quá bảo thủ, chỉ cần có thể cứu được dân chúng khỏi khó khăn, bất kể như thế nào, cũng đáng giá thử một lần.”

Lâm Lan mơ hồ có một dự cảm: “Có phải huynh định thí nghiệm trên chính mình?”

Hoa Văn Bách kinh ngạc khi thấy nàng nhạy cảm như vậy, cười nói: “Ta tin cô.”

Lâm Lan không biết nói cái gì cho phải: “Ta cũng tin chính mình, nhưng là sau khi chủng đậu, thân thể sẽ có phản ứng khó chịu...”

“Ta đã quyết đi dịch khu, cũng đã tính tới nước xấu nhất, nếu cô có biện pháp giúp ta tránh khỏi nguy hiểm, ta có sao lại không làm?”

Chương 157 - Thăng chức

Lâm Lan có được cảm giác gặp gỡ tri âm, nàng từ đời sau đến, trong mắt nàng biện pháp chủng đậu này chỉ có thể coi là kỹ thuật lạc hậu, còn ở thời đại này, trong mắt mọi người chuyện này vẫn là kinh thế tục hãi, mới nghe lần đầu. Mặc dù nàng cùng các sư huynh hành nghề cùng nhau nhiều năm, khi nghe tới phương pháp này bọn họ cũng cho rằng có chút hoang đường, mà hần, Hoa Văn Bách, mới chỉ cùng nàng gặp qua vài lần, thật tình là một lần, chỉ là một người xa lạ lại nguyện ý tin tưởng nàng.” Lâm Lan cười khổ nói: “Ta sợ là không đi được, bằng không, lần này ta và huynh có thể kề vai chiến đấu rồi.”

Nghe nói như vậy, trong lòng Hoa Văn Bách vốn rất vất vả đè nén xuống như một dòng sông băng bị chặn động, nước ồ ồ chảy ra, không nhịn được thở dài một cái, hận không sớm gặp mặt, hận không sớm biết nhau. Hần cười khổ, giọng nói mang theo vài phần dí dỏm: “Cô không đi đúng là có chút đáng tiếc, nếu ta thí nghiệm thành công, công lao này đều là của ta.”

Lâm Lan xem thường cười nói: "Ta không cần, chỉ cần có thể cứu được người là tốt."

Hoa Văn Bách nghe vậy, trong lòng thật sự kính nể, lùi ra sau một bước, cúi đầu thật sâu, chân thành vô cùng: “Lý phu nhân nhân nghĩa như mây trời, Hoa mỗ kính nể.”

Lâm Lan xấu hổ, kinh nghiệm này vốn là của tiền nhân, chỉ là mượn miệng nàng nói ra mà thôi, nói dễ nghe là thuyết pháp, nói khó nghe là ăn cắp kiến thức của cổ nhân. Nói về ăn cắp bản quyền thì nàng đã làm không ít rồi, giống như Bảo Ninh Hoàn, Lục Thần Hoàn, Hoắc Hương Hoàn.... Còn chuẩn bị lợi dụng những thứ thuốc này để phát tài không lớn không nhỏ, nhưng đều là tạo phúc cho dân chúng mà, chưa nói tới thuốc cứu mạng, thuốc giải trừ khó khăn cho dân chúng không được sao? Mặc dù lý do rất đầy đủ, tư tưởng rất đản chánh nhưng đối mặt với biểu đạt trịnh trọng như thế của Hoa Văn Bách, Lâm Lan không nhịn được mặt đỏ mồ hôi, ngượng cười nói: “Hoa huynh khen quá lời rồi, thật ra thì Hoa huynh mới thật ra là nhân tâm nhân thuật. Lâm Lan rất là kính nể.”

Một chiếc xe ngựa chạy qua trạm nghỉ, người trong xe khẽ đưa tay nâng

rèm cửa sổ xe, đôi lông mày dài cau lại, lộ ra một tia nghi ngờ, hình như thấp thoáng thấy một cô gái như nhị thiếu phu nhân Lý gia, mà nam tử kia nàng ta nhận ra được, là thiên tài thân y có danh trong kinh thành, thiếu gia Đức Nhân đường, Hoa Văn Bách.

“Tiểu thư, người không cần phải lo lắng, phu nhân bệnh cũ tái phát, mấy ngày nữa là ổn...” một nha hoàn an ủi.

Bùi Chỉ Thiên phục hồi tinh thần, thản nhiên nói: “Mỗi lần cha mẹ gây lộn, mẹ lại bị như thế, ta lo lần này bọn họ lại vừa nháo một hồi.”

Trong trạm nghỉ, hai người không chú ý thỉnh thoảng có xe ngựa chạy qua, Hoa Văn Bách nghe lời khen tặng của Lâm Lan, cúi đầu cười cười, lại đưa mắt nhìn nàng, mâu quang có phần áy náy: “Lâm Ký khai trương, vốn muốn đến chúc mừng.”

Lâm Lan mỉm cười: “Có tâm ý là tốt rồi, huống chi huynh phải đi làm đại sự.”

Hoa Văn Bách nhẹ nhàng nói: “Đến lúc đó Văn Diên sẽ thay ta đến tặng quà mừng.” giọng nói lại chậm lại: “Ta... phải lên đường, đoàn xe đang chờ ta ở phía trước.”

Lâm Lan lặng yên một lúc, nói: “Lần này đi Thiểm Tây, Hoa huynh bảo trọng, chớ chỉ lo cứu người, phải lo cho mình tốt mới có thể cứu được nhiều người.”

Hoa Văn Bách chấp tay thi lễ: "Lý phu nhân nói như vậy, Hoa mỡ khắc trong tâm khảm."

Đưa tiễn Hoa Văn Bách, Hoa Văn Diên đưa Lâm Lan về Lý phủ, hỏi: “Lý phu nhân, tiệm thuốc Lâm Ký chọn giờ lành nào khai trương?”

Lâm Lan mỉm cười nói: "Cô tới lúc nào ta cũng ngoan ngoãn."

Văn Diên cười nói: “Đại ca của ta trịnh trọng dặn dò, không thể tùy tiện được.”

Lâm Lan hé miệng cười nói: “Giờ Mão khai trương, giờ đó nên khai trương, cưới gả, buôn bán được may mắn, thần tài tới.”

Văn Diên khẽ cười: “Được, đúng giờ Mão ta sẽ tới.”

Lâm Lan trở về phủ, hỏi người gác cổng: "Nhị thiếu gia đã về chưa?"

Người gác cổng nói: "Bẩm, đã về ạ, đang nghị sự trong thư phòng cùng lão gia."

Lại nghị sự? Làm như Lý Kính Hiền bận rộn lo cho dân cho nước quá nhỉ. Lâm Lan khịt mũi cười một tiếng, trở về Lạc Hà trai.

Đợi một lúc lâu, Lý Minh Doãn mới trở về.

Nói triều đình đã cắt cử Lại Bộ Thị Lang Tưởng đại nhân đi trước trấn an Thiểm Tây, nhóm y quan đầu tiên đã lên đường, hẳn không có chuyện gì.

Lâm Lan có chút tiếc hận, lần này tuy vất vả khổ cực nhưng đích xác là một cơ hội tốt.

"Thật đáng tiếc." Lâm Lan thở dài nói.

Lý Minh Doãn liếc nàng: "Có gì mà đáng tiếc, muốn lập công, vượt trội hơn người, biện pháp còn nhiều mà." Vừa nói vừa vỗ vỗ chân: "Tới đây, có chuyện này cao hứng nói cho nàng."

Lâm Lan bước tới, hứng trí nói: "Có chuyện gì cao hứng?"

Lý Minh Doãn ôm eo thon của nàng, nghe trên người nàng mùi thơm nhàn nhạt, cười nhẹ nói: "Tướng công của nàng thăng chức."

Tinh thần Lâm Lan chấn động, vui vẻ nói: "Thăng chức gì?"

Lý Minh Doãn đặt cằm lên đỉnh đầu nàng, nhẹ nói: "Lần trước sửa lại Thánh Huấn, Thánh Thượng rất hài lòng, cộng thêm Bùi đại học sĩ nhiều lần đề cử, Thánh Thượng nhân lúc điều chỉnh nhân lực, thăng ta làm học sĩ Hàn Lâm viện, cũng để cho ta chịu trách nhiệm khảo sát kỳ thi năm nay."

Lâm Lan vui vẻ nói: "Học sĩ Hàn Lâm viện là ngũ phẩm đó."

"Đúng thế, có thích hay không?" Lý Minh Doãn cười nhìn nàng.

Lâm Lan rướn người hôn lên trán hắn một cái: "Dĩ nhiên thích, tướng công ta có tiền đồ như vậy, ta cũng có mặt mũi lắm."

Lý Minh Doãn nhú mày: "Phần thưởng chẳng lẽ chỉ là một nụ hôn thôi sao?"

Lâm Lan bĩu môi, lườm hắt một cái: “VẬY chàng còn MUỐN thế nào nữa.”

Đôi bàn tay đang ôm nàng của hắn chuyển sang xoa nắn sau lưng Lâm Lan, bờ môi nóng hổi ngậm vành tai mềm mại của nàng, hô hấp dồn dập, giọng nói khàn khàn hấp dẫn: “Không phải nàng vẫn ngại bồn tắm trong nhà tắm nhỏ sao? Ta cố ý đặt làm một cái, đủ cho hai người tắm, tối nay thử một chút...”

Tim Lâm Lan đập loạn một nhịp, mặt đỏ bừng, đẩy hắn sang một bên, xấu hổ nói: “Là chàng ngại nhỏ, ta không có nói.”

Lý Minh Doãn làm bộ rất chân thành suy nghĩ, nói: “Những lời này chính xác là nàng nói.”

Lâm Lan xấu hổ cực độ, lần trước nàng đi tắm, hắn muốn cùng đi, nàng sợ bị đám Ngâm Liễu chê cười nên mới nói thùng tắm quá nhỏ. Không còn cách nào, đành dùng lời trượng nghĩa nói: “Thánh Thượng vừa mới thăng quan cho chàng, là hi vọng chàng có thể giúp ngài phân ưu, hôm nay buổi chánh trị rối loạn, sợ là hằng đêm Thánh Thượng không được ngon giấc, chàng không lo cho nước cho dân, trong đầu chỉ nghĩ tới xuân sắc, nên tâu Thánh Thượng giáng chức chàng, bệ quan rèn luyện lại tư tưởng.”

Lý Minh Doãn bật cười: “Theo như nàng nói, còn có ai nguyện ý đi làm quan, chẳng bằng đi làm hòa thượng. Người làm quan, đầu tiên, vợ chồng phải cùng nhau cầm sắt hòa minh, luân lý làm người từ xưa, không thể thay đổi, Khổng phu tử viết: “Thực sắc tính dã”, thánh nhân đã nói, phu nhân còn cho là sai ư.”

Lâm Lan đánh nhẹ vào gáy hắn: “Thật cái đầu chàng ấy, nên đi thỉnh an bà nội thôi.” Phiền nhất là biện luận với hắn, nói tới nói lui nàng lại bị dẫn về đề tài kia, nữ nhân thảo luận với nam nhân về chuyện đó, phần lớn là bị ăn sạch, Lâm Lan tự nghĩ, nên dừng lại thì tốt hơn.

Lý Minh Doãn cười ha ha, ôm chặt hông của nàng, làm cho thân thể mềm mại của nàng dính chặt lấy mình, hôn chụt một cái trên má đỏ hồng của nàng: “Đoán chừng mụ phù thủy lại muốn tức chết.”

Lâm Lan nghĩ đến Du Liên, cười nhạt nói: "Nói không chừng mụ ta sẽ đưa cho chàng một phần hậu lễ."

Lý Minh Doãn khịt mũi khẽ hừ: "Mụ cho ta lễ vật chẳng khác gì chồn tới"

thăm gà, ta không dám nhận.”

“Nếu như người ta gắng đưa cho chàng thì sao?” Lâm Lan có ý hỏi.

Lý Minh Doãn híp mắt nhìn nàng: “Nàng lại nghe phong thanh gì phải không?”

Lâm Lan nhàn nhã nói: “Đến lúc đó chẳng phải chàng sẽ biết?” Thừa dịp hấn phân tâm, Lâm Lan đứng dậy, tới trước gương sửa sang lại đầu tóc.

Lý Minh Doãn bất đắc dĩ cười khỏ: “Nàng lại thích huyền bí với ta.”

“Chàng thông minh như vậy, chuyện bí hiểm gì có thể làm khó chàng?” Lâm Lan cười nhạo.

Triều Huy đường, một mảnh cười nói, không khí vui vẻ.

Lý Kính Hiền đang nói chuyện Minh Doãn thẳng quan: “Minh Doãn vào Hàn Lâm viện hơn ba tháng, từ lục phẩm tu soạn nhảy lên Hàn Lâm học sĩ ngũ phẩm, một là Hoàng ân mệnh mông cuồn cuồn, hai là tổ tông che chở, thứ ba, cũng là Minh Doãn tự mình phấn đấu.”

Lão thái thái cười vui vẻ: “Đứa nhỏ Minh Doãn này xưa nay làm việc cẩn thận, điếm này rất giống con.”

Minh Tắc nhìn thấy phụ thân vốn đã khẩn trương, lại nghe Minh Doãn thẳng quan, hấn như ngồi trên đồng lửa, cả người mất tự nhiên.

Hàn Thị ủ rũ liếc mắt nhìn Minh Tắc, lòng chua xót, mặt ngoài nói: “Lão gia được Thánh Thượng trọng dụng, yêu ai yêu cả đường đi, Thánh Thượng tự nhiên coi trọng Minh Doãn.”

Khóe miệng Đinh Nhược Nghiên thoáng nở nụ cười, ánh mắt bình tĩnh như nước, ôn nhu như tranh, chỉ mình nàng biết trong lòng đang khổ sở thế nào, không phải nàng chê bai Minh Tắc, sự thật vốn là như thế, đời này Minh Tắc có bốn chân cũng không theo nổi Minh Doãn, Tất cả mọi người đều nghĩ Minh Tắc hôm nay chăm chỉ học tập, thật sự, Minh Tắc cầm quyển sách chỉ là giả vờ thôi, Lục Ý nói cho nàng biết, Minh Tắc đem bìa quyển Ngũ Kinh bọc lên quyển “Ngọc Lô Xuân”, nàng thừa dịp Minh Tắc đi vắng, lật qua xem, bên trong đều là những thứ xuân sắc dâm tục... Nàng hoàn toàn thất vọng về Minh Tắc.

Lý Kính Hiền tuy nói càng ngày càng chán ghét Hàn Thị nhưng không phải không thừa nhận, Hàn Thị rất biết cách vuốt đuôi khiến người ta thoải mái, giống như nâng thàng sáu được uống một hớp trà ướp lạnh, từng lỗ chân lông trên cơ thể đều nở ra, mát rượi. Hắn cười ha ha một tiếng, khiêm tốn nói: “Là do Minh Doãn tự mình cố gắng, nó biên soạn Thánh Huấn vô cùng sâu sắc, hợp ý Thánh Thượng, lại có mấy vị Đại học sĩ Hàn Lâm viện độc sức tiến cử hiền tài, bản thân ta không nói câu nào.”

Hàn Thị uyển chuyển: “Cần gì lão gia phải mở miệng, nó là con của lão gia, có ai không dám nể mặt vài phần.”

Lão thái thái sao không nghe ra Hàn Thị cố ý nâng cao Kính Hiền, đẩy Minh Doãn xuống, điểm này bà cực kỳ không thích, đối với bà mà nói, Minh Tắc, Minh Doãn đều là cháu nội bà yêu thương, Minh Doãn thăng quan, bà là bà nội cũng rất vui mừng.

Lão thái thái khẽ mỉm cười: “Con không cần gấp, đợi Minh Tắc thi đỗ, cũng có cơ hội.”

Bị lão thái thái nói toạc ra tâm tư, Hàn Thị cứng miệng xấu hổ, vội giải thích: “Con dâu đâu có gấp gáp ạ, con dâu thật tâm cao hứng thay Minh Doãn, thay lão gia cao hứng, đây là vinh quang Lý gia chúng ta.”

Lão thái thái cười cười: "Lời này nói có lý, ngày mai đi Từ Đường thắp hương để tổ tông phù hộ, phù hộ Minh Doãn thuận lợi trên con đường làm quan, phù hộ Minh Tắc thuận lợi thi cử.”

Chương 158 - Cho phép

Buổi tối, theo lệ, Lý Kính Hiền ở lại phòng Hàn Thị.

Hàn Thị cẩn thận lấy lòng, tự mình bung trà nóng lên, đặt trên thư án để lão gia có thể thuận tay lấy, vừa không ảnh hưởng chỗ đọc sách, lại đi qua chĩnh ánh sáng đèn, giọng nói ôn nhu: “Lão gia, người nên nghỉ sớm đi, dạo này lão gia bận rộn, nhìn gầy đi đôi chút.”

Lý Kính Hiền nâng chén trà, thổi thổi vài cái, thở dài: “Lúc này phải giúp nạn dân bị thiên tai, chuẩn bị quân nhu, chuyển quân lương, quốc khổ gần

như cặn sạch, Thánh Thượng lại muốn thực hiện một nền chính trị nhân từ, muốn giảm miễn các loại thuế má, bảo ta lấy đâu bạc chuẩn bị? Ai... khó khăn quá.”

Hàn Thị nói: “Nhân sinh có bảy nỗi lo, củi gạo mỡ muối tương dấm trà, món nào cũng tiêu tốn tiền bạc, thiếp thân trông coi nhưng chuyện này cũng đã thấy mệt, huống chi lão gia trông coi quốc khố một nước, thật cực khổ, có điều, làm gì lão gia cũng phải chú ý sức khỏe bản thân.”

Lý Kính Hiền khẽ gật đầu: “Cũng may có Minh Doãn giúp đỡ, có mấy lời không thể nói được với người ngoài, chỉ có thể nói với nhi tử của mình, nó cũng hay đưa ra những đề nghị tốt, thay ta phân lo không ít.”

Trong lòng Hàn Thị lại nổi cơn ghen tức: “Hôm nay Minh Doãn đã có tiền đồ, đáng thương Minh Tắc vẫn chỉ là anh tú tài.”

Lý Kính Hiền nhướn mày: “Chuyện này thì oán giận được ai? Chỉ trách nó bất tài.”

Hàn Thị vâng dạ nói: “Lần trước dự thi không tốt cũng không thể trách toàn bộ Minh Tắc được, nếu không phải Nhược Nghiên chuẩn bị không chu toàn thì đã không xảy ra như vậy, chỉ trách người làm mẹ là thiếp, tình hình khẩn cấp mà không ở bên cạnh con...” vẻ mặt mụ bi thương ai oán.

“Chuyện đã qua, không nói lại nữa.” Lý Kính Hiền nhấp một ngụm trà, lạnh nhạt nói.

Hàn Thị lau khóe mắt, nói: “Mấy ngày nữa Minh Tắc sẽ đi dự thi, thiếp nghe nói lần này chủ khảo là Bùi đại học sĩ, lão gia, người cùng Bùi đại học sĩ có giao tình riêng, có phải là...”

Lý Kính Hiền trừng mắt nhìn mụ một cái, lạnh lùng nói: “Bà sớm bỏ chủ ý này đi, lần trước Minh Tắc làm trò cười cho thiên hạ đã khiến ta vô cùng mất mặt, kỳ thi khảo minh lần này quá dễ, nếu nó không thi đậu mà còn muốn ta đi cầu người thì nó đừng đi thi cho rồi, làm mất mặt toàn gia.”

Hàn Thị thấy lão gia có vẻ tức giận, vội vã cười làm lành, nói: “Thiếp thân chỉ nói ý kiến đàn bà thôi, lão gia đừng tức giận, thiếp thân thấy mấy tháng nay Minh Tắc rất chăm chỉ, chắc là sẽ tốt thôi.”

Sắc mặt Lý Kính Hiền hòa hoãn chút ít: “Gọi A Tấn sang nói cho Minh Tắc, ngày mai ta sẽ kiểm tra nó học hành.”

Hàn Thị mỉm cười: “Có thể được lão gia dạy dỗ, Minh Tác có thể học được không ít.”

Lý Kính Hiền chậm rãi nói: “Nó tính tình mạnh mẽ, cần người để ý, phải giương roi trước mắt nó mới bị sợ, nếu nó được một nửa ý chí của Minh Doãn thì lo gì thi không trúng.”

Hàn Thị nghe xong khó chịu trong lòng, buồn bã nói: “Nếu Minh Tác được lão gia dạy dỗ từ nhỏ, ngày hôm nay tính tình đã khác, thiếp thân thương hại nó không được cha dạy dỗ từ nhỏ, cảm thấy nó thua thiệt quá nhiều nên mới không trách móc nó nặng nề.”

Lời này lọt tai Lý Kính Hiền khiến lão không khỏi sinh ra mấy phần áy náy: “Từ giờ tới lúc thi còn có mười mấy ngày, ta sẽ dạy bảo nó.”

Lúc này Hàn Thị mới hơi cảm thấy được an ủi, im lặng chốc lát, trù trù nói: “Lão gia, có chuyện, thiếp thân muốn bàn với lão gia, dĩ nhiên, đây cũng là ý tứ lão thái thái.”

“Nói đi.” Lý Kính Hiền đặt cuốn sách xuống bàn.

Hàn Thị sắp xếp lại từ ngữ trong đầu, tìm lời nói: “Từ giờ về sau, Lâm Lan sẽ bận rộn với tiệm thuốc, ngày ngày chạy ra bên ngoài, nó bận bịu với cửa tiệm như thế, lão thái thái nhìn thấy, rất là lo lắng, lo lắng Minh Doãn không có ai chiếu cố...”

Vừa nói, Hàn vừa âm thầm đánh giá thần sắc lão gia, thấy chân mày lão gia cau lại, nói tiếp: “Vốn nam nhân ra ngoài, nữ nhân bên trong, hôm nay nam nữ đều ra ngoài, lão gia nghĩ xem, thế này có còn là một nhà không? Tuy nói Lạc Hà trai có nha đầu hầu hạ, Minh Doãn về nhà vẫn có ngậm trà nóng uống, nhưng nha hoàn nào có thể suy nghĩ chu đáo như thế tử, an bài thỏa đáng... Lão thái thái có ý tứ là... Nếu Lâm Lan không thể chăm sóc được, có phải nên nạp thiếp cho Minh Doãn?”

Chân mày Lý Kính Hiền nhíu chặt, như có di chuyển.

“Lại nói, thân thể Lâm Lan không được tốt, sợ là không thể sớm sinh đẻ, lão thái thái lại sốt ruột muốn ôm chắt nội, vẫn nên nạp thiếp cho Minh Doãn, sớm sinh cháu nội bụ bẫm...”

Trong phòng nhất thời an tĩnh không tiếng động, hồi lâu, Lý Kính Hiền

nói: “Lời bà nói có đạo lý, mà tâm tư lão thái thái cũng có thể hiểu được, quả thật Lâm Lan bận rộn, có điều... Minh Doãn nó không ngại...”

"Lão gia, Minh Doãn là đứa trọng tình trọng nghĩa, mặc dù nó có lòng cưới vợ bé nhưng lại ngại Lâm Lan, chẳng phải là không dám mở miệng sao? Chúng ta lấy vai trò trưởng bối ra mặt, sẽ không khiến Minh Doãn phải khó xử, Lâm Lan cũng không thể có ý kiến. Không thể nhìn Minh Doãn có một mái nhà bình thường, lão thái thái rất đau lòng." Hàn Thị tiếp tục bồi thêm một nhát.

“Nếu như thế, bà tìm Lâm Lan nói chuyện trước, xem ý tứ con bé, dù gì bọn chúng thành thân cũng chưa lâu, ân ái keo sơn vô cùng, Minh Doãn đối với nó lại tình nghĩa thâm sâu, không cần thận chuyện tốt lại thành chuyện xấu.” Lý Kính Hiền trầm ngâm nói.

Hàn Thị cười nói: “Đó là tự nhiên, cuối cùng vẫn là theo ý bọn chúng.”

Được lão gia cho phép, sự việc thuận tiện hơn nhiều, đáy lòng Hàn Thị cười lạnh, khẩn cấp muốn nhìn bộ dạng giận mà không dám nói của Lâm Lan.

Trong phòng Lạc Hà, Lâm Lan nhìn sổ sách xong, hỏi Ngân Liễu: “Nhi thiếu gia mới chuẩn bị gì sao?”

Ngân Liễu cười nói: “Nô tỳ mới đi nhìn, thùng tắm kia quả thật hơi lớn một chút, chỉ có thể đặt ở gian phòng phía Đông, nhị thiếu gia đã cho người dọn sang, đặt chậu than, treo rèm, sáng nay nhị thiếu gia còn nói người mang đến vách ngăn.”

Trong lòng Lâm Lan kêu rên, hấn muốn làm gì thế? Muốn biến phòng phía Đông thành phòng tắm sao?

“Ta đi xem một chút.” Lâm Lan ngồi không yên, đứng dậy ra cửa.

Chưa tới phòng phía Đông đã nghe tiếng Minh Doãn: “Đem thay toàn bộ giường chiếu mới...” Mặt Lâm Lan đỏ ửng, hấn không chỉ muốn biến phòng này thành phòng tắm mà còn muốn bố trí thành phòng tân hôn sao? Cái kia ngụ ý là... tối nay bốn thiếu gia muốn cùng nhị thiếu phu nhân uyên ương hí thủy trong bồn tắm lớn này, sau đó còn muốn...

“Xi”, Ngân Liễu phía sau bật cười.

Lâm Lan quay đầu lại trừng mắt với nàng, Ngân Liễu vội vàng che miệng, có điều không thể che được ý cười trong mắt.

“Nhị thiếu phu nhân...” Đám người Triệu thâm ôm thùng nước cười ha ha đi ra ngoài, hành lễ với Lâm Lan: “Nhị thiếu phu nhân, một chuyến nữa là xong, nước nóng đã chuẩn bị ổn rồi.”

Lâm Lan buồn bực, tùy tiện “Ừ” một tiếng, cúi đầu đi vào phòng.

Trong phòng hơi nước dày đặc, một bức bình phong vẽ Mai Lan Trúc Cúc, một cái thùng tắm vô cùng lớn khiến Lâm Lan kinh hãi, Lý Minh Doãn khoa trương quá rồi.

“Lan Nhi, nàng đợt chút, sắp xong rồi.” Lý Minh Doãn cười nói.

Lâm Lan ngượng ngùng: “Ta tới xem thôi, chàng cứ làm việc của chàng, ta về trước đây.”

“Ai... chớ đi, qua đây, nàng xem nước ấm có vừa không, có phải hơi nóng không.” Lý Minh Doãn kéo nàng tới cạnh thùng tắm.

Mặt nước thả vô số cánh hoa, theo hơi nước truyền tới mùi thơm dịu dàng, xem trong phim truyền hình, nơi này thường diễn ra những cảnh khiến người xem xị máu, Lâm Lan mạnh tay chỉ vào những cánh hoa, cố ý nói: “Chàng là một đại nam nhân, tắm mà cũng thả cánh hoa?”

Lý Minh Doãn ôm lấy eo nàng từ phía sau, nói nhỏ bên tai nàng: “Chuẩn bị vì nàng đấy, thích không?”

Chương 159 - Tắm cánh hoa

“Không thích, mát thể diện chết.” Lâm Lan nhỏ giọng lầu bầu, nghĩ đến vẻ mặt mập mờ của mọi người, nàng rất muốn nhấn Lý Minh Doãn ngay vào thùng tắm.

“Có gì đâu, nghe nói tắm nước cánh hoa da thịt sẽ dễ chịu, thùng tắm này lớn, sau này nếu nàng mệt mỏi thì ở trong đó ngâm người, có thể giảm bớt mệt nhọc, dưỡng nhan, nhất cử lưỡng tiện.” Lý Minh Doãn khẽ cười nói.

Lâm Lan hừ hừ, tại sao chàng không nói luôn là uyên ương hí thủy đi?

“Ta không cần, chàng tự dùng đi.”

“Cạch” một tiếng, cửa bị đóng lại, đám Ngọc Dung thức thối lui ra. Người phía sau đi lên, tầm mắt đưa về phía hơi nước mông lung, những giác quan khác trở nên nhạy cảm, hô hấp nóng rực của hắn rơi vào tai nàng, bờ môi ấm áp rơi xuống cổ, sóng nhiệt trong cơ thể nàng không thể ngăn được dâng lên.

“Như vậy không tốt, sẽ bị bọn nha đầu chê cười.” Nàng căng thẳng lắm lắm.

Hắn cười nhẹ, hôn dọc cổ tới xương quai xanh, một tay cởi vạt áo của nàng: “Nam chủ nhân yêu thương nữ chủ nhân, thiên kinh địa nghĩa, có gì buồn cười? Mấy ngày nữa có khi ta phải đi Thiên Tân, ít cũng phải vài ngày...”

Lâm Lan giật mình: “Chàng đi Thiên Tân? Đi làm gì?”

“Có chuyện quan trọng, đi gặp người.”

“Gặp ai vậy?” Lâm Lan tò mò, hắn nói như vậy, rõ ràng là đi làm chuyện riêng.

Đang khi nói chuyện, quần áo đã bị hắn cởi hết cả, chỉ còn một cái yếm hồng cánh sen, Lâm Lan không kịp ngăn cản, dây yếm đã bị rút ra.

“Minh Doãn...” một tiếng hờn dỗi có vẻ cự tuyệt lại thành ra lời mời chào ý vị.

“Nước nguội mát...” Hắn giật xuống chướng ngại cuối cùng, đặt nàng ngồi vào thùng tắm.

Nước ấm vừa vắn, Lâm Lan rụt mình ngâm trong nước tới bả vai, những cánh hoa hờ hững trôi làm cho nàng có cảm giác an toàn, nước mềm mại ấm áp bao quanh thân thể, giống như được vuốt ve, thật sự ôn nhu thoải mái. Thôi thôi, sống ở đâu thì yên ở đấy, quan trọng là hưởng thụ.

Mặt nước xao động, Lý Minh Doãn bước vào, Lâm Lan vội vàng hướng nơi xa trốn, đáng tiếc thùng tắm tuy lớn nhưng cánh tay người ta dài, liền mò tới nàng, đặt nàng ngồi giạng hai chân trên người hắn, vật nóng rực kia chia

ở hông nàng.

Lâm Lan vặn vẹo uốn éo khiến sự tiếp xúc của hai người càng nhiều, nhất thời bị hù không dám động.

Một tay hấn nắm eo nàng, để bộ ngực đầy đà của nàng lộ trên mặt nước, trên làn da trắng nõn nà là hai đỉnh hồng cao vút, mãnh liệt đánh sâu vào thị giác, nhiệt huyết trong lòng Minh Doãn sôi trào, hai tròng mắt đột nhiên trở nên sâu thẳm, đen như mực, hầu kiệt động đậy, giọng khàn đặc đi: “Lan Nhi, nàng thật đẹp...”

Trong phòng nhất thời tràn ngập không khí xuân sắc, mâu quang sáng như ngọc, ở trong hơi nước thật huyền diệu lòng người. Lâm Lan si ngốc nhìn, trong lòng tự nhủ, người này thật hoàn mỹ, xinh đẹp như yêu nghiệt.

Một tay nâng phần đầy đà lên, hôn xuống, ngậm lấy đỉnh hồng phấn, liếm mút giống như thưởng thức trái dâu tây ngọt ngào thánng ba.

Một luồng khoái cảm đánh tới toàn thân, Lâm Lan ngẩng đầu, ưỡn người, nhin không được “um” một tiếng.

“Lan Nhi, thời khắc được ở chung một chỗ với nàng mới là lúc vui sướng nhất...” Hấn thở hổn hển, càng dùng sức vân vê. Lúc ban đầu phần ngực nàng nhỏ nhắn, hấn nắm trong tay vừa gọn, hiện giờ mỗi lúc một đầy đà, hôm nay đã tương đối khả quan, đây là công lao của hấn, hấn kiêu ngạo nghĩ.

Lâm Lan rất kinh ngạc, dưới tình huống ý loạn tình mê còn có thể tìm ra lỗi trong lời nói của hấn.

“Chàng từng ở cùng một chỗ với người khác sao?” Nàng nhào qua, cắn lỗ tai hấn, nếu như hấn dám, nàng nhất định không lưu tình, cắn chết hấn.

Hô hấp Lý Minh Doãn cứng lại, bình thường hấn vẫn dùng chiêu này đôi phó với hấn, bách phát bách trúng khiến cho cả người nàng run rẩy, hôm nay chính mình nếm thử tư vị mới biết được, nơi này là nhược điểm của nàng, cũng là nhược điểm của hấn.

Đầu lưỡi mềm mại của nàng chui vào tai hấn, ngọt ngào trừng phạt: “Nói mau.”

Hấn khó khăn nuốt ngụm nước miếng, hô hấp dồn dập, tiếng nói khản

đặc: “Nàng biết là không bao giờ có.”

Cảm nhận được biến hóa của hắn, khoe môi Lâm Lan khẽ cong lên, trong mắt hiện một tia giảo hoạt, ngày thường đều là hắn bắt nạt nàng, hôm nay cho hắn ném thử tư vị này.

Lâm Lan bắt chước đúng cách, tinh tế dờn nụ hôn từ tai xuống ngực hắn. Liếm láp vật nhỏ nhô ra, lại dùng hàm răng khẽ cắn, nũng nịu uy hiếp: “Nếu chàng dám, ta sẽ cắn nó.”

Lý Minh Doãn thở hốc vì kinh ngạc, đột nhiên lại công thủ chuyển đổi, tim hắn đập loạn, thích thú vui mừng đan xen, đây là lần đầu tiên Lan Nhi của hắn chủ động như vậy, xem ra phen công phu này không hề phí công, sớm biết như thế phải sớm đem thùng tắm lớn về nhà.

Vốn định kiềm chế để nàng chủ động nhưng phía dưới nóng rực căng cứng làm hắn đau, hắn gằm nhẹ một tiếng, nâng thân thể nàng lên, đem vật nóng rực nhắm ở miệng hoa huyết nàng, dùng sức đi vào, trong làn nước dễ chịu, rốt cuộc hai cơ thể giao hòa với nhau.

Cả người Lâm Lan run rẩy, cắn đầu vai hắn, phát ra tiếng rên tựa như thống khổ lại như nức nở vì thoải mái.

“Lan Nhi, như vậy có thích hay không?” Hắn dè eo nàng xuống, một mặt vẫn ngậm lấy bầu ngực nàng.

Mỗi lần đưa ra đưa vào của hắn lại đẩy vật cứng rắn tới nơi sâu nhất trong hoa tâm của nàng, có chút không chịu nổi đụng chạm mãnh liệt như vậy, đột nhiên Lâm Lan có suy nghĩ muốn chạy trốn, nhưng nào có trốn được, chỉ có thể bất lực kêu tên của hắn: “Minh Doãn... Ô... ô...”

“Đừng dè nén bản thân, ta muốn nàng vui vẻ...” giọng nói khàn khàn quyen rũ đầy hấp dẫn, phối hợp với động tác của nàng, đưa qua đưa lại. nàng lui hắn lui, nàng vào hắn vào, phảng phất vĩnh viễn là không đủ.

Lâm Lan cảm thấy linh hồn như muốn thoát ra, làn nước ấm áp bao quanh thân mình, từng tiếng rên rỉ kiều mỹ, nơi tư mật kết hợp chặt chẽ, trước mắt một mảnh mênh mông, đôi mắt hắn thắm đen như mực, trong mắt nóng rực như có lửa.

“Lan Nhi...” Cảm nhận được hoa huyết của nàng co rút mạnh mẽ, đột nhiên chặt chẽ vô cùng, hắn thiếu chút không rút ra được, Minh Doãn ôm

chặt nàng.

Hồi lâu tim Lâm Lan mới đập đều đặn trở lại, gồi đầu lên vai hắn, thở dài một hơi: “Mệt quá...”

Lý Minh Doãn bật cười: “Nành mới động mấy cái đã mệt?”

Lâm Lan tức giận cắn hắn một cái: “Chàng thử xem.”

Lý Minh Doãn cười xấu xa nói: “Đây là nàng nói nhé, kể tiếp đến lượt ta.”

Lâm Lan đẩy ra hắn: “Đừng mà, ta mệt.”

Lý Minh Doãn làm bộ ủy khuất: “Nàng thoải mái xong là không để ý tới ta...” vừa nói vừa đưa ra kháng nghị bằng cách đong đưa trong cơ thể nàng.

Mặt Lâm Lan nóng bừng, đánh nhẹ lên vai hắn mấy cái: “Sao mà hư hỏng thế.”

Sau cuộc uyên ương hí thủy, Lâm Lan kiệt sức, vốn định về phòng ngủ, cuối cùng vẫn là ngủ lại ở gian nhà phía Đông này, khó trách hắn gọi trái giường chiếu, thì ra là sáng sớm đã chuẩn bị dùng sức hành hạ nàng.

Lâm Lan hung hăng oán trách: “Chàng biết ngày mai Lâm Ký khai trương mà còn cố tình, ta hận chàng chết đi được.”

Lý Minh Doãn cười làm lành nói: “Ngày mai ta xin nghỉ cùng nàng, đến lúc đó ta đi giúp nàng xã giao, nàng chỉ cần nghỉ ngơi.”

Lâm Lan nhìn hắn: “Thật không?”

Lý Minh Doãn nhíu mày nói: “Dĩ nhiên, đã bao giờ ta lừa gạt nàng? Ngày mai cậu cả cũng sẽ phái người tới giúp, lại nói còn có hai sư huynh của nàng, đám người lão Ngô, Phúc An, nàng có thể yên tâm.”

“Vậy cũng được, chuyện cần an bài ta cũng đã an bài thỏa đáng, ngày mai chỉ có mấy thủ tục.” Lâm Lan cười tươi như hoa, nghĩ đến tâm nguyện nhiều năm của mình rốt cuộc đã có thể đạt thành, rất là kích động.”

“Phu nhân của ta có thể làm được mọi thứ, ai cũng kém xa.” Lý Minh Doãn nắm lấy tay nàng, hôn vào lòng bàn tay.

Lâm Lan cười ha ha không ngừng, hai người náo trong chốc lát, Lâm Lan chợt nhớ tới chủ đề vừa rồi, nằm trong vòng tay Minh Doãn, lười biếng hỏi: “Lúc này chàng nói đi Thiên Tân gặp người, là ai?”

Lý Minh Doãn vỗ về lưng nàng, chậm rãi nói: “Năm xưa, phụ thân từng đòi vận ở Thiên Tân, Diệp gia có một chiếc thuyền lớn ở Thiên Tân, hàng năm vận chuyển tơ lụa bằng đường biển, người bên đó chờ đợi nhiều năm rất cuộc hỏi thăm được tin tức, tìm được một người nắm giữ chúng có phụ thân tham ô nhận hối lộ, vừa rồi người đó chịu bán ra chúng có, là chuyện quan trọng, ta phải tự mình đi một chuyến.”

Lâm Lan ngẩn ra: “Chàng chuẩn bị cầm chúng có xác thực phụ thân tham ô, sau đó tố giác lão?”

Lý Kính Hiền ra vẻ đạo mạo, miệng đầy trung hiếu lễ nghĩa, trung quân ái quốc, thực chất bên trong cặn bã, lừa gạt cưới hỏi không nói, còn là một tham quan. Trong lòng Lâm Lan lạnh lẽo khinh bỉ.

Lý Minh Doãn nói: “Dĩ nhiên ta không thể đi tố giác, nhi tử tố giác lão tử, mặc dù chúng có vô cùng xác thực, có lý do đầy đủ cũng sẽ bị người đời coi là đại bất hiếu, trước tiên thu chúng có vào tay rồi mới nói, đến lúc đó sẽ quyết định tình huống tiếp làm thế nào.

Điều này cũng đúng, Minh Doãn muốn chinh cha già chỉ có thể thông qua thủ đoạn không chế đường vòng này, đành âm thầm tiến hành, thăm dò lai lịch cha già mới có thể bắn tên trúng đích. Kế hoạch đối phó với mục phù thủy của Minh Doãn thì đã rất chu đáo, không thể xảy ra vấn đề gì.

“Phụ thân đảm nhiệm chức Hộ Bộ Thượng Thư đã nhiều năm, một tay quản toàn bộ tiền lương thuế má cả nước, nghĩ không ra còn làm trò như vậy.” Lâm Lan nghĩ ngợi nói. Lòng người là một cái động không đáy, giống như Lý Kính Hiền tham ô hư vinh, tham tiền háo sắc, đúng là khó lòng thay đổi bản tính tham lam của những kiểu người này.

“Ở kinh thành không thể làm lớn chuyện, sẽ thành đánh rắn động cỏ, hơn nữa phụ thân rất cẩn thận, cậu cả âm thầm lưu ý cha ba năm rồi vẫn chưa bắt được một tia nhược điểm...” Lý Minh Doãn nói.

Lâm Lan đồng ý gật đầu, hỏi: “Bao giờ chàng lên đường? Đi mấy ngày?”

“Khai trương Lâm Ký xong sẽ đi, nhanh thì ba bốn ngày, lâu nhất là năm

sáu ngày.”

Lâm Lan yên lòng, thời gian đi không lâu lắm.

Chương 160 - Danh lợi song thu

Tiệm thuốc Lâm Ký khai trương, tiệm thuốc lớn nhất kinh thành là Đức Nhân đường tới chúc mừng, bằng hữu muốn kết giao với Minh Doãn cũng nhân cơ hội này tới chúc mừng, Lâm Lan cũng đã có nhiều mối quan hệ với các phu nhân trong kinh thành, họ đều tới dự, vì thế buổi khai trương tương đối hoành tráng.

Bận rộn cả một ngày, mọi chuyện đều rất thuận lợi.

Buổi tối, Lâm Lan ngồi dưới đèn nhìn Phúc An xem xét danh sách lễ mừng, thỉnh thoảng bật cười.

Lý Minh Doãn thản nhiên uống trà, nhìn bộ dạng tham tiền của nàng cũng không khỏi bật cười: “Đã nhìn mấy lần rồi còn nhìn mãi vậy.”

Lâm Lan lơ đãng: "Ta thích, ta thích."

Ngọc Dung đi vào nói: "Nhị thiếu gia, hành lý của người đã chuẩn bị xong.”

Lý Minh Doãn gật đầu: "Đừng có bao lớn bao nhỏ đấy, bọn thiếu gia đi ít ngày là về.”

Ngọc Dung cười nói: “Đều theo như nhị thiếu phu nhân phân phó chuẩn bị.”

Lâm Lan ngẩng đầu, hỏi: "Ngày mai chàng lên đường giờ nào?"

“Không cần sớm lắm, giờ Thìn xuất phát.”

Lâm Lan cười hì hì nói: "Vậy có thể giúp ta làm một chuyện không?"

Lý Minh Doãn khẽ mỉm cười: "Chuyện gì?"

Lâm Lan đặt danh sách xuống, tới bên cạnh chỗ hắn: “Chuyện này ta nghĩ mất mấy ngày, hiện tại ta quyết định quyên ba ngàn viên Bảo Ninh Hoàn, ba

ngàn viên Hoắc Hương Hoàn, ba ngàn viên Lục Thần Hoàn cho đại quân Bình Tây, chàng nghĩ coi, đợi đại quân đến Tây Nam chắc trời đã sang mùa hè, mùa hè Tây Nam nóng ẩm, binh sĩ phương Bắc chắc chắn sẽ không thích ứng được. Đến lúc đó bị cảm nắng, rồi bệnh sốt rét nữa, số lượng người bị hắt không ít, những vị thuốc này của ta là thích hợp nhất, để cho quân y mang theo chuẩn bị bất kỳ tình huống nào. Về công, chúng ta cũng là một phần lực lượng của đất nước, về tư, Lâm Ký vừa mới khai trương, muốn vững gót chân đứng trong kinh thành không khó, nhưng nếu muốn trong thời gian ngắn nhất mở rộng lực ảnh hưởng thì hành động này là biện pháp tốt nhất, danh lợi song thu.”

Ngọc Dung nhỏ giọng lầu bầu: “Chín ngàn viên thuốc, được bao nhiêu bạc?”

Lâm Lan cười nói: “Em không hiểu rồi, chỉ cần danh khí mấy vị thuốc này được khai hỏa, đến lúc đó, chúng ta không chỉ dừng lại là chín ngàn viên, nói không chừng là chín mươi vạn viên.”

Khóe miệng Lý Minh Doãn lộ ra nụ cười tán dương: “Vậy ý của nàng là, để cho ta ngày mai giúp nàng đi quyên chín ngàn viên thuốc hoàn này?”

Lâm Lan dùng sức gật đầu: "Hôm nay người phủ Tĩnh Bá Hầu tới, ta hỏi thăm, nói là ba ngày sau đại quân sẽ lên đường, sợ chàng chưa trở lại bọn họ đã đi rồi.”

Lý Minh Doãn cười cười: "Được rồi ngày mai ta sẽ đi phủ Tĩnh Bá Hầu trước rồi sẽ đi Thiên Tân.” Chỉ cần nàng không nói chuyện đi dịch khu nữa, chuyện gì cũng có thể thương lượng, hơn nữa, thật lòng cảm thấy, chuyện này Lâm Nhi nghĩ rất đúng. Là chuyện rất tốt.

Lâm Lan vui mừng muốn hôn hắt một cái, đột nhiên nhớ ra còn Ngọc Dung trong phòng, lập tức nhin lại: “Vậy thì tốt quá, thuốc ta đã chuẩn bị xong, ngày mai để cho lão Ngô đem đi.”

Sáng hôm sau, hai vợ chồng dậy sớm đi tiệm thuốc, Lâm Lan dặn lão ngô chuẩn bị thuốc, cho người đem lên xe ngựa, còn dặn dò phương pháp sử dụng những vị thuốc này cẩn thận, thêm vào đó còn có một hộp Ô Kê Bạch Phụng Hoàn, đây là bước chuẩn bị cho sản phẩm mới của Lâm Lan, trước đưa cho Kiều Vân Tịch dùng thử.

“Hộp thuốc này là cho phu nhân Hầu gia, là thuốc bổ khí nuôi máu, người

giao cho Hầu gia, Hầu phu nhân thì từ từ hiểu.” Lâm Lan dặn dò, lần trước đi thăm Kiều Vân Tịch, nghe nói thời gian hành kinh của nàng ấy không đều, thỉnh thoảng lại đổ mồ hôi trộm, lúc ấy nàng liền nghĩ đến Ô Kê Bạch Phượng Hoàn, vì vậy đáp ứng Kiều Vân Tịch, trở về chế ra thuốc này.

Lý Minh Doãn sai Văn Sơn sắp xếp cẩn thận, nghe Lâm Lan dặn dò mấy câu... Lý Minh Doãn nhất nhất nghe theo để Lâm Lan yên tâm.

Lâm Lan dặn dò Văn Sơn cùng Đông Tử hầu hạ thiếu gia cho tốt, hai người nhất nhất bảo đảm, nhất định quan tâm thiếu gia, không để cho thiếu gia đi nơi không nên đi, hầu hạ thiếu gia như lúc ở nhà.

Lý Minh Doãn nhìn chòng chọc cả hai người: “Bớt nịnh nọt đi, bọn thiếu gia lúc nào cần các ngươi chăm chút? Bọn thiếu gia lúc nào đi nơi không nên đi?”

Đông Tử hì hì cười nói: "Này không phải nói cho nhị thiếu phu nhân nghe sao? Để nhị thiếu phu nhân yên tâm ạ.”

Lâm Lan che miệng cười khẽ: "Được rồi, đừng có ba hoa nữa, nghiêm túc đứng đắn đi.”

Trước tiên Lý Minh Doãn đi phủ Tĩnh Bá Hầu, vừa đưa danh thiếp lập tức có người ra mời vào, nói, Hầu gia đang chờ ở thư phòng.

Đúng dịp tứ Hoàng Tử cũng ở đây. Tĩnh Bá Hầu làm việc âm thầm, không xa không gần mấy vị Hoàng Tử, không thân thiết không hời hợt, tứ Hoàng Tử sớm đã có tâm lung lạc, lần này theo Tĩnh Bá Hầu xuất chinh chính là một cơ hội quý báu, cho nên ngày ngày đến đây nghị sự bình loạn.

Nhìn thấy Lý Minh Doãn, tứ Hoàng Tử tựa hồ cao hứng: “Nghe nói hôm qua Lâm Ký khai trương, vốn định đích thân tới chúc mừng, tiếc rằng quân vụ quán thân không được rảnh rỗi.”

Lý Minh Doãn vội vã chấp tay thi lễ, cung kính nói: “Đa tạ điện hạ ưu ái, vi thần thẹn không dám nhận.”

Tĩnh Bá Hầu ôn hòa cười nói: “Lý phu nhân y thuật cao siêu, lại có lòng yêu nước thương dân, làm người ta kính nể, đáng khen ngợi.”

Tứ Hoàng Tử nói: "Hầu gia nói rất đúng, nếu người nào cũng được như vợ chồng Lý học sĩ hết lòng vì nước thế này, còn có ai dám xâm chiếm triều

ta, đợi mọi sự ổn định, ta nhất định hồi bẩm phụ hoàng, sẽ khen thưởng xứng đáng.”

Lý Minh Doãn khiêm tốn nói: “Vi thần không dám, vi thần cùng vợ chẳng qua là cây nhỏ non nớt, thật sự không dám nhận lời khen của điện hạ.”

“Ai... Lý học sĩ không cần khiêm nhường, ta cùng tứ điện hạ hôm qua đang thảo luận, đại quân xuôi Nam, sợ rằng các tướng sĩ thủy thổ bất phục, vừa lúc tiệm thuốc Lâm Ký đưa thuốc hay tới, đúng là cứu chúng ta.” Tĩnh Bá Hầu cười ha ha nói.

Lý Minh Doãn khiêm tốn cười cười, Tĩnh Bá Hầu mời hắn ngồi xuống, sai người dâng trà.

“Đã sớm muốn cùng Lý học sĩ hàn huyên, hôm nay cuối cùng được như nguyện.” Tứ Hoàng Tử dừng một chút, hỏi: “Không biết lần này Lý học sĩ có cao kiến gì với đại quân xuôi Nam?” Tứ Hoàng Tử biết nhóm văn thần phần lớn chủ trương chiêu an.

Trong lòng Lý Minh Doãn tự nhủ, Hoàng Thượng cũng đã hạ lệnh, hắn dám nói hành động lần này không ổn sao? Lý Minh Doãn nhìn ánh mắt Tĩnh Bá Hầu, Tĩnh Bá Hầu có ý gật đầu. Thật ra thì vài ngày trước đó, lúc tan triều hắn cùng Tĩnh Bá Hầu từng có một phen nói chuyện. Lý Minh Doãn trầm ngâm chốc lát, cẩn thận nói: “Người Miêu làm loạn, Tây Nam không yên, dẫn đến thổ phiên cũng rục rịch, nếu là bất bình làm phản thì Tây Nam gặp nguy, thần nghe nói người Miêu dũng mãnh thiện chiến, bọn họ mượn rừng núi làm bình chướng, vây quét sợ là không dễ dàng...”

Những điểm này tứ Hoàng Tử sớm đã suy nghĩ đến, hắn tự tin nói: “Ta không tin hai mươi vạn đại quân lại không tiêu diệt được mấy vạn người Miêu.”

Lý Minh Doãn nói: “Điện hạ dũng mãnh phi thường, Hầu gia lại thân kinh bách chiến, muốn tiêu diệt mấy người Miêu dĩ nhiên không nói chơi, nhưng nếu là Thổ phiên nhân cơ hội đem binh...”

Tứ hoàng tử cười lạnh một tiếng: “Ta sợ là chúng không dám đến, nếu dám đến, tướng sĩ triều ta cũng không phải là bùn nặn, bọn chúng đến thì chỉ có đến không có lui.”

Trong lòng Tĩnh Bá Hầu thầm than, tứ Hoàng Tử tuổi trẻ khí thịnh, vội

vàng lập công mà mù quáng rồi.

"Lý học sĩ phân tích tình thế vô cùng thấu triệt, không biết đã có thượng sách gì?" Tĩnh Bá Hầu chậm rãi hỏi.

Lý Minh Doãn khẽ mỉm cười: "Thượng sách không dám nhận, bất quá vì thần có một chút ngu kiến mà thôi, theo thần biết, chính sách của triều ta đối với người Miêu có chút nghiêm khắc, sưu thuế người Miêu cao gấp mấy lần người Hán, các loại hình phạt người Miêu phải chịu cũng nặng hơn người Hán, nghĩ kỹ thì đây chính là nguyên nhân người Miêu nào động không ngừng, mà người Miêu dũng mãnh thiện chiến, không sợ sinh tử, nếu đại quân áp gần, bọn họ chắc chắn liều chết đánh cược một lần. Mặc dù quân ta có thể thắng nhưng chắc chắn thiệt hại là rất lớn, thần cho là, người Miêu chính là một mãnh hổ, mà chúng ta thay vì phí sức đánh hổ không bằng huân hổ, lợi dụng mãnh hổ này đi đối phó thổ phiên, chẳng phải vẹn cả đôi đường?"

Trong mắt Tĩnh Bá Hầu lộ ra một tia tán thành.

Tứ Hoàng Tử trầm ngâm nói: "Theo như khanh nói, triều đình nên phái người trước đi làm yên lòng, sau đó mới cho đại quân xuôi Nam?"

Lý Minh Doãn cười nói: "Không phải vậy, Thổ Phiên mơ ước triều ta không phải mới ngày một ngày hai, mặc dù không có người Miêu làm loạn, bọn họ thừa dịp dân tộc thiểu số phía Tây Bắc xâm chiếm cũng sẽ chặn một chân, không dạy chúng một bài học nhớ đời, bọn chúng sẽ không cam lòng, Điện hạ muốn lập công, lần này là một cơ hội tuyệt hảo, trước tiên người âm thầm phái người đi chiêu an, sau đó đại quân xuôi Nam, làm ra bình loạn, dẫn Thổ Phiên đem binh tới, đến lúc đó điện hạ liền đem người Miêu như mãnh hổ thả ra... như vậy, cũng đủ không phí một quân binh, lại thêm một con hổ thống kích Thổ Phiên, đây là kỳ công có một không hai..."

Hai mắt tứ Hoàng Tử sáng lên, đúng vậy, đánh hổ không bằng huân hổ, làm bộ đánh hổ dẫn xà xuất động, nhất cử tiêu diệt, thật là khéo.

Tĩnh Bá Hầu nhìn thần sắc tứ Hoàng Tử biến hóa, khóe môi khẽ cong lên, những lời này đã sớm quanh quẩn trong lòng hắn, cũng đã thử dò xét qua, nhưng tứ Hoàng Tử nóng lòng lập công, căn bản không nghe lọt, hôm nay đúng lúc Lý Minh Doãn tới, tứ Hoàng Tử đã kiên nhẫn nghe ra, cho nên, mới có câu, cùng một lời nhưng người nói ra khác nhau, hiệu quả cũng vậy.

Tứ Hoàng Tử vỗ bàn, đứng lên, kích động đi tới đi lui, một lát sau, dừng bước, ánh mắt sáng quắc nhìn Lý Minh Doãn: “Lý học sĩ, khanh dùng mưu này rất hay, sau này chúng ta sẽ bàn luận nhiều hơn.”

Lý Minh Doãn cũng thầm thở phào nhẹ nhõm, hắn vẫn giữ mình trong sạch, giữ khoảng cách an toàn với mấy vị Hoàng Tử, bình thường thượng triều gặp mặt, cùng lắm là cung kính chào hỏi, thao thao bất tuyệt thế này là lần đầu tiên. Nếu không phải có Tĩnh Bá Hầu ra hiệu, có mấy lời hắn chắc là không biết nói, những chuyện này là chuyện của quân bộ, hắn là một văn thần, không thích hợp nói quá nhiều, kể tiếp để Tĩnh Bá Hầu và tứ Hoàng Tử tiếp tục trò chuyện.

Lý Minh Doãn khiêm tốn nói: "Chuyện quân vụ, vi thần thật sự không hiểu, mới vừa rồi dám vọng ngữ, kính xin điện hạ chớ trách tội."

"Không có, không có, khanh nói rất hay." Tứ Hoàng Tử vội vàng lắc đầu.

Tĩnh Bá Hầu ha ha cười một tiếng: "Điện hạ, người đừng làm khó dễ hắn, đang mang cơ mật, tường tận sự nghi, ta và người từ từ thương thảo tiếp thôi."

Tứ Hoàng Tử có chút tiếc nuối, âm thầm quyết định, tương lai nhất định phải thu Lý Minh Doãn về dưới trướng, nếu người này phục vụ Thái Tử, sẽ là bất lợi vô cùng đối với hắn.

Chương 161 - Đến khám bệnh tại Bùi phủ

Ngày hôm qua khai trương quá mức náo nhiệt, vì vậy hôm nay người tới xem bệnh cùng ngắm nhìn cửa tiệm không hề ít. Hai vị sư huynh ngồi ở quầy đón và khám bệnh cho khách, Lâm Lan ở hậu viện chế thuốc, bận rộn cho tới trưa, đang định nghỉ ngơi thì Phúc An đi vào.

“Nhị thiếu phu nhân, người của quý phủ Bùi đại học sĩ tới, nói muốn mời nhị thiếu phu nhân đến nhà khám bệnh.”

Lâm Lan nhíu mày, Bùi đại học sĩ là người lãnh đạo trực tiếp Minh Doãn, đối với Minh Doãn luôn quan tâm chăm sóc, lần này Minh Doãn có thể thăng chức, Bùi đại học sĩ cũng hao tổn không ít công sức, nếu là quý phủ Bùi đại học sĩ tới mời, đương nhiên là phải đi.

“Có nói là ai bị bệnh không?” Lâm Lan hỏi.

“Tiểu nhân có hỏi, là Bùi phu nhân, có vẻ là bị đau đầu nặng.” Phúc An trả lời.

Lâm Lan quay đầu lại gọi Ngân Liễu đang bận rộn: “Ngân Liễu, dừng tay đi, mang theo hòm thuốc, theo ta đi phủ đại học sĩ.”

Trong phủ Bùi đại học sĩ, Bùi Chỉ Thiển ngồi trước giường bệnh, khuyên mẫu thân uống thuốc.

“Mẹ, nếu không uống sẽ nguội mất...”

Bùi phu nhân đưa tay bóp trán, ốm yếu nói: “Thuốc này uống mấy ngày rồi, không thấy chút chuyển biến, không uống cũng được.”

Bùi Chỉ Thiển nói: “Đúng lúc Hoa đại phu đi Thiểm Tây, nếu không đã mời tới đôi đơn thuốc khác. Hay là chúng ta mời đại phu khác.”

Bùi phu nhân thở dài nói: “Cũng không phải là chưa từng mời người khác, nhưng không được bằng Hoa đại phu, chỉ có thuốc của Hoa đại phu mới có mấy phần hiệu quả.”

Một đứa nha hoàn đi vào hồi bẩm: “Phu nhân, tiểu thư, lão gia để cho nô tỳ tới báo một tiếng, lão gia đã mời Lâm đại phu Lâm Ký tới xem bệnh cho phu nhân, Lâm đại phu đang trên đường tới.”

Bùi Chỉ Thiển im lặng hồi lâu, hỏi: “Lâm đại phu? Là nữ đại phu sao?”

Nha hoàn ấp úng: “Cái này nô tỳ không rõ ạ.”

Bùi phu nhân miễn cưỡng nói: “Đích thị là phu nhân Minh Doãn, nghe nói y thuật của nàng ta không tệ, đáng tiếc, bệnh của ta sợ là thần y giáng thế cũng không xong.”

Bùi Chỉ Thiển nói: “Mẹ, mẹ nói nhảm gì thế.”

Hộc mắt Bùi phu nhân liền đỏ lên.

Bùi Chỉ Thiển phát tay một cái để cho nha hoàn lui ra, ôn nhu khuyên lớn: “Lần này là cha có chút quá đáng, nhưng nữ nhân kia đã có bầu... nhiều năm qua cha vẫn rất thương yêu nữ nhi, nhưng mẹ cũng biết, thật ra trong

lòng cha vẫn rất muốn có một nhi tử...”

Bùi phu nhân không nhịn được lau lệ, rầu rĩ nói: "Bất hiếu có ba tội, ta biết."

“Cho nên, lần này cha quyết tâm muốn đón người vào phủ. Nữ nhi biết mẹ trong lòng đau đớn, nhưng việc đã đến nước này, bàn về thị phi đúng sai đã không còn ý nghĩa, nếu mẹ sống chết không thuận theo sẽ chỉ làm cha càng thêm thương tiếc nữ nhân kia, cảm thấy mẹ không hiểu đạo lý, không bằng mẹ thỏa mãn tâm nguyện của cha, cha nhất định cảm kích trong lòng. Tương lai nữ nhân kia sinh hạ hài tử, nếu là nam, đích thị vẫn phải là con của mẹ, địa vị của mẹ vẫn vững chắc, mẹ, lùi một bước trời cao biển rộng.” Bùi Chi Thiên khuyên nhủ, trong lòng cũng là bất đắc dĩ, nhưng nào còn biện pháp nào khác? Một người là cha ruột, một người là mẹ ruột, nàng nói người nào không phải cũng là không tốt, chỉ có thể khuyên nhủ mẹ nhẫn nại chút ít, trong cõi đời này, một nam một nữ đời đời bên nhau, thật chỉ có thể là hy vọng xa vời.

Về mặt Bùi phu nhân âu sầu: “Con nói mẹ hiếu, chẳng qua là... mẹ không cam lòng...”

Bùi Chi Thiên thầm than, nàng hiếu mẹ không cam lòng, qua nhiều năm như vậy, cha cùng mẹ vẫn vợ chồng ân ái, ở trong nhà, cha cái gì cũng nghe mẹ, bên cạnh chưa từng có nữ nhân khác, hôm nay, đột nhiên nảy ra một nữ nhân, lại còn có con, mẹ nhất thời không thể tiếp nhận là lẽ đương nhiên, nhưng là vì cha sai lầm mà làm cho bản thân nửa sống nửa chết, đau khổ như thế, có đáng không?

Tức giận thì vẫn tức giận, khuyên nhủ thì vẫn phải khuyên nhủ, Bùi Chi Thiên nói: “Mấy ngày nay, mẹ bị bệnh, trong lòng cha cũng không an, mỗi lần tới thăm mẹ đều bị mẹ nói những lời lạnh nhạt, con thấy cha cũng đang tự trách mình...”

Đang nói, bên ngoài có người bẩm: "Lâm đại phu tới."

Bùi Chi Thiên vội lấy khăn tay cho mẫu thân lau nước mắt: “Mời vào.”

Lâm Lan nghe được thanh âm này, biết là Bùi Chi Thiên, đi vào nội thất, Bùi Chi Thiên đứng dậy đón chào, hơi cúi người, uyên chuyên nói: “Ta nghe thấy là Lâm đại phu, liền đoán không biết có phải Lý phu nhân không.”

Lâm Lan khom người hoàn lễ: "Bùi tiểu thư, đã lâu không gặp."

Bùi Chỉ Thiên mỉm cười, trong lòng tự nhủ, cô lâu ngày chưa thấy ta, ta lại vừa thấy cô không lâu trước.

Ánh mắt Lâm Lan dịch chuyển, hướng về phía giường Bùi phu nhân thì lễ: "Vãn bối không biết thân thể phu nhân khó chịu, vốn nên sớm đến thăm phu nhân."

Bùi phu nhân muốn ngồi dậy, nhưng là đầu vừa động, một cơn đau choáng ập tới, không khỏi ai u một tiếng.

Bùi Chỉ Thiên khẩn trương đi đến ôm bả vai mẫu thân: "Mẹ, mẹ đừng nhúc nhích."

Lâm Lan nhìn tình hình Bùi phu nhân, nghĩ, Bùi phu nhân đau đầu thật nghiêm trọng. Nàng đưa mắt nhìn Ngân Liễu, Ngân Liễu nhanh chóng mở hòm thuốc, đưa gói bắt mạch cho nhị thiếu phu nhân.

"Bùi tiểu thư, xin cô nhường chỗ một chút, ta sẽ bắt mạch cho phu nhân."

Bùi Chỉ Thiên đứng dậy, nói nhỏ: "Làm phiền cô."

Lâm Lan cười một tiếng, ngồi xuống tinh tế bắt mạch cho Bùi phu nhân, hồi lâu mới nói: "Phu nhân lần này là bệnh cũ tái phát, nghe mạch thì gan không tốt, gan không tốt dẫn đến khí động, khí huyết nghịch loạn dẫn tới đau đầu."

Bên ngoài đồn y thuật Lâm Lan kỳ thần nhưng Bùi Chỉ Thiên không quá tin tưởng, Lâm Lan tuổi trẻ, người y thuật cao minh còn trẻ tuổi như Hoa thiếu vốn hiếm thấy, mà y thuật của Hoa thiếu ở kinh thành tiếng lành đồn xa, Lâm Lan thì chỉ mới chữa trị cho phu nhân Tĩnh Bá Hầu, nghĩ tới lời đồn đại có phần khuếch đại, bây giờ nghe Lâm Lan nói chuẩn xác ra bệnh trạng, trong lòng Bùi Chỉ Thiên không khỏi thu hồi khinh thị, ân cần hỏi han: "Có biện pháp chữa trị không?"

Lâm Lan cười nói: "Có thể trị tận gốc hay không, ta không thể bảo đảm, nhưng giảm bớt chứng bệnh thì có thể làm được."

Lâm Lan đưa tay lên, Ngân Liễu rất ăn ý đưa ngân châm tới.

"Trước mắt vãn bối sẽ thử phương pháp châm cứu cho phu nhân, phu

nhân nhắm mắt lại, thả lỏng cơ thể.” Tiếng nói Lâm Lan nhu hòa, như gió xuân mát mẽ để người bệnh buông lỏng tinh thần.

Bùi phu nhân nhìn cây kim phát ra ánh sáng, có chút sợ hãi: “Nhất định phải châm sao?”

Lâm Lan mỉm cười nói: "Phu nhân xin yên tâm, sẽ không đau đâu."

Lâm Lan tiêu độc cho châm xong, nhắm theo cốc huyết đâm xuống da khoảng một tấc.

Bùi Chỉ Thiển khản trương nhìn Lâm Lan bày châm, thấy mẫu thân chỉ hơi cau mày, còn lại không hề có phản ứng gì khác, lại thấy Lâm Lan châm pháp thành thạo, lúc này mới dần dần thoải mái, buông lỏng tinh thần.

Sau nửa canh giờ, Bùi Chỉ Thiển tự mình đưa Lâm Lan ra cửa.

"Bùi tiểu thư không cần tiễn nữa, thuốc của phu nhân, trở về ta sẽ nói hạ nhân đưa tới, sau này, giờ Ngọ hằng ngày ta sẽ tới châm cứu cho phu nhân." Lâm Lan nói.

"Thật là đã làm phiền cô, gọi cô đi xa một chuyện, còn không chịu nhận tiền khám bệnh." Bùi Chỉ Thiển ngượng ngùng nói.

Lâm Lan cười nói: “Nếu cô nói nhận tiền khám bệnh thì khách khí rồi, Bùi lão gia là ân sư của Minh Doãn, luôn quan tâm Minh Doãn, phần ân tình này không phải dùng tiền có thể báo đáp được.”

Bùi Chỉ Thiển cũng không phải là người nói chuyện vòng vo, liền đáp: “Vậy xin đa tạ cô.”

Đưa mắt nhìn xe ngựa Lâm Lan đi xa, Bùi Chỉ Thiển trầm nghĩ, chắc là nàng đa tâm, Lâm Lan cùng Hoa thiếu đều là những người có vị trí cao, gặp gỡ nhau chắc là không có gì mờ ám, ngày đó, ở chòi nghỉ, xác nhận Hoa thiếu sẽ đi dịch khu Thiểm Tây, nói không chừng là bọn họ gặp mặt để thương thảo giải quyết tình hình bệnh dịch ra sao.

Minh Doãn không có ở đây, ban ngày bận rộn không suy nghĩ gì được, nhưng trời vừa tối, nằm trên giường lăn qua lăn lại không ngủ được, trần trọc trở mình, hồi lâu vẫn không vào giấc, chất lượng giấc ngủ giảm sút vô cùng.

Lão thái thái biết được Lâm Ký khai trương, nhiều nhân vật có uy tín

đang dự lớn tới chúc mừng, tư tưởng liền có chuyển biến, dĩ nhiên, bà cho là, những người này tới là vì nể mặt Minh Doãn, cho nên, nếu Lâm Lan làm không tốt thì sẽ làm ảnh hưởng thể diện của Minh Doãn, vì thế, bà mấy phen dặn dò Lâm Lan phải làm việc cho tốt.

Chớp mắt, Minh Doãn đã rời nhà bốn ngày, hôm nay Lâm Lan về trễ, hồi phủ xong, vội vàng thay xiêm y đi Triều Huy đường thỉnh an lão thái thái.

Hôm nay Lý Kính Hiền có vẻ đặc biệt cao hứng, vừa thấy Lâm Lan liền phá lệ cười hiền lành, ngay cả lão thái thái cũng thế, chỉ có nụ cười của mẹ phù thủy là nhàn nhạt.

“Lâm Lan cùng Minh Doãn, sao chuyện quyên thuốc cho đại quân Bình Tây lại không nói cho cha một tiếng, hôm nay Thánh Thượng tìm cha nói chuyện, cha lại không hiểu ra sao cả.” Cha già cười khẽ nói.

Lâm Lan mỉm cười: “Chỉ là chút tâm ý nhỏ nhoi thôi, không dám làm rộn rã ạ.”

Cha già cười ha ha nói: “Nói rất hay, hôm nay Thánh Thượng rất tán thưởng hành động này của Minh Doãn và con, đợi Minh Doãn về kinh thành, sẽ phong thưởng.”

Lão thái thái cười híp mắt nói: “Làm thần tử, trung quân ái quốc là bổn phận, điểm này, Minh Doãn làm rất tốt.”

Lâm Lan thừa cơ nịnh bợ: “Đây là nhờ thường ngày bà nội dạy dỗ, nhờ cả phụ thân hằng ngày bảo ban.”

Lời nịnh hót này khiến hai người kia thoải mái vô cùng, nếp nhăn ở khóe mắt sâu thêm vài phần.

Trong lòng Hàn Thị như bị mèo cào, vô cùng khó chịu, tại sao chuyện tốt đều rơi hết trên đầu Minh Doãn? Mụ miễn cưỡng lên tinh thần, lộ ra nụ cười cứng ngắc: “Minh Doãn đi Thiên Tân cũng bốn ngày rồi, sao vẫn chưa về, lẽ ra nó vừa mới được thăng chức, thời điểm này nên biểu hiện cho tốt, sao lại chọn lúc này nghỉ ngơi đi làm lễ tạ thần?”

Lý Kính Hiền không đồng ý với lời của mụ: “Trăm thiện hiếu làm đầu, đương kim Thánh Thượng nặng nhất là đạo hiếu, Minh Doãn vì mẫu về nơi cũ, là người hết lòng vì hiếu đạo, Thánh Thượng há lại trách tội?”

Mặc dù lão thái thái không thích Diệp Thị nhưng bà đồng ý với hành động lần này của Minh Doãn, không mẫn không nhạt nói một câu: “Thiên Tân cách nơi này khá xa, không phải ngày một ngày hai có thể về được, Thánh Thượng cho phép nó nghỉ ngơi, con cần gì phải suy nghĩ.”

Hàn Thị ngượng ngùng nói: “Con dâu là lo lắng cho Minh Doãn.”

Lý Kính Hiền lơ đãng nói: “Minh Doãn không phải đứa ba tuổi, lại nói có Văn Sơn cùng Đông Tử đi theo, có cái mà phải lo lắng.”

Lâm Lan nhìn bộ dáng kinh ngạc của mụ phù thủy, trong lòng cực kỳ thống khoái, mụ càng ngày càng không có vị trí trong nhà, đợi đến khi chuyện Sơn Tây vỡ lở, để xem cha già thu thập mụ thế nào.

Cơm tối xong, Lý Kính Hiền sẽ tới thư phòng Lý Minh Tắc kiểm tra hần học hành, Lý Minh Tắc vừa nghe nói bị kiểm tra, mặt mũi ủ rũ như bị đánh.

Đình Nhược Nghiên nói có chút ho khan, cáo lui trước, Lâm Lan hơi mệt, rất muốn về sớm nghỉ ngơi, Hàn Thị lại nói: “Lâm Lan, con lưu lại một chút, bà nội có chuyện muốn nói với con.”

Chương 162 - Thân càng thêm thân

Lão thái thái có cái gì phân phó? Lâm Lan nhìn bộ dạng tự tiếu phi tiếu của mụ phù thủy, trong lòng bồn chồn, một mụ phù thủy cùng một bà lão hồ đồ gom lại một nơi, có thể có chuyện gì tốt được?

Lâm Lan ngồi lại, mỉm cười, bộ dạng rửa tai lắng nghe.

Lão thái thái nhấp một ngụm trà, thâm giọng, cười khẽ nói: “Những ngày qua thấy cô đi sớm về trễ, bận rộn thì bận rộn, vẫn phải chú ý bản thân.”

“Đa tạ bà nội quan tâm, hiện tại tiệm thuốc mới vừa khai trương, có một số việc còn bừa bộn, chờ mấy ngày nữa, mọi người quen tay, lúc ấy sẽ đỡ bận.” Lâm Lan mỉm cười nói.

Lão thái thái gật đầu: “Lại nói, kê đơn bốc thuốc là hành thiện tích đức, nhưng không phải là làm ăn bình thường, Minh Doãn đã giúp cô khởi đầu tốt đẹp, kế tiếp cô phải tự thể hiện bản lĩnh của mình.”

Lâm Lan yên lặng, Minh Doãn bận rộn đối phó với hai vợ chồng con trai con dâu bà, sao có thời gian giúp ta xử lý chuyện tiệm thuốc? Quên đi vậy, việc chỉ nhớ công lao của Minh Doãn nàng sẽ không để ý, dù gì cũng là của hai vợ chồng.

"Vâng." Lâm Lan khiêm cung lên tiếng.

“Có điều, con bận rộn chuyện tiệm thuốc, chuyện trong nhà khó tránh khỏi xao nhãng.” Hàn Thị chen vào một câu.

Lâm Lan chớp chớp mắt: “Trong nhà... Không có việc gì ạ.”

Hàn Thị cười: “Làm sao không có việc gì? Chỉ là trong lòng con có hay không thôi.”

Hừ, nói như vậy, nàng thuộc về loại vô tâm đúng không? Tuy nhiên, nàng thật nghĩ không ra có chuyện gì, nội vụ có Chu mama xử lý, ngoại vụ nàng cùng Minh Doãn giải quyết, những việc lặt vặt có bọn nha đầu, còn có thể có chuyện gì?

Lão thái thái cùng mục phù thủy đưa mắt trao đổi, vẻ mặt kia phảng phất như nói..., xem đi, rốt cục tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, vẫn là trưởng bối chúng ta phải quan tâm.

Lão thái thái nói: “Cô cảm thấy không có chuyện gì, nhưng thật ra là rất nhiều chuyện, nhất là hiện tại, Minh Doãn làm quan lớn, sự vụ ngày càng bận rộn, về đến nhà, nên có người tri kỷ hầu hạ chiếu cố...”

Làm sao không có ai? Minh Doãn về nhà, bọn nha đầu bưng trà dâng nước, thay quần áo không cần động tay, giày cũng không cần tự cởi, còn muốn hầu hạ làm sao? Chẳng lẽ ngay cả cơm cũng cần đứt từng miếng? Bọn

nha đầu cũng sẽ vui lòng làm, nhưng Minh Doãn đâu phải người tàn tật, đầu óc ngốc nghếch đâu mà cần...

Lâm Lan coi như là hiểu, ý trong lời nói là, ngại nàng không có thời gian hầu hạ, ngại nàng hầu hạ không tốt, muốn nhét thêm người vào phòng nàng, Du Liên phải không?

“Bà nội con có ý là, tìm cho con một người giúp đỡ, như vậy con có thể toàn tâm toàn ý quản lý tiệm thuốc, trong nhà cũng có người lo liệu chu toàn, nhất cử lưỡng tiện.” Mụ phù thủy cười tươi nói, nhìn có chút hả hê.

Lâm Lan cố ý hiểu sai ý: “Vậy lúc về, con dâu lập tức đi mua thêm hai nha hoàn mới.”

Lão thái thái "Ai." một tiếng: “Nha hoàn sao có thể đáng tin.”

“A, bà nội có ý nạp thiếp cho Minh Doãn?” Lâm Lan nói.

Hàn Thị cười nói: “Không sai, ý của lão thái thái cùng lão gia là như thế, lão gia nói con là người hiểu chuyện, tuy xuất thân nhà nông nhưng kiến thức cũng có thể so với khuê tú nhà người khác, hôm nay nói để xem ý tứ của con.”

Lâm Lan cười khan hai tiếng, đem cha già ra tâng bốc nàng lên, nàng còn có thể có ý gì?

“Dạ... Chuyện này cháu dâu chắc là không phản đối, mấu chốt là ý tứ Minh Doãn, tính Minh Doãn bà nội cũng biết, có đôi khi, chàng rất kiên định, ai nói cũng không nghe, cháu dâu không dám tự chủ trương thay chàng quyết định.” Lâm Lan vô tội nói. Nàng nói như thế coi như là không phải nàng không đồng ý, mà là có bản lĩnh thì các người đi thuyết phục Minh Doãn đi.

“Nam nhân về chuyện này thì khẩu thị tâm phi, ngoài miệng nói không giống trong lòng nghĩ.” Hàn Thị bay bổng nói một câu.

Lâm Lan cười híp mắt nhìn mụ, trong lòng tự nhủ: Đó là lão công bà cùng nhi tử của bà mới có thể khẩu thị tâm phi, Minh Doãn nhà ta không phải người như thế.

“Cô không phản đối là tốt rồi, Minh Doãn là cháu nội ta, ta hiểu cháu mình nhất, nó rất hiểu thuận, sẽ không cô phụ tâm ý trưởng bối.” Lão thái

thái tự cho là đúng mà nói.

Chúc mama một bên âm thầm thở dài, lão thái thái ơi là lão thái thái, người nói thương cháu nội, thực sự là hại cháu nội rồi.

“Vẫn là bà nội thương yêu cháu nội.” Giọng nói sang sảng vang lên, chợt Minh Doãn đi vào.

Lâm Lan nhìn thấy Minh Doãn phong trần mệt mỏi chạy tới, nàng vui mừng kích động nghênh đón, hỏi: “Chàng về khi nào?”

Lý Minh Doãn mặc dù có vẻ mệt mỏi nhưng nụ cười vui vẻ, ánh mắt ôn nhu, nhẹ giọng nói: “Mới vừa trở về.”

Minh Doãn tiến lên thi lễ với lão thái thái: “Cháu nội biết bà nội yêu thương cháu, cho nên vừa về đến nhà liền tới thỉnh an bà nội.”

Hàn Thị phần nộ trong lòng, thầm nghĩ: Tới thật là đúng dịp, ngoài miệng nói thật dễ nghe, vội tới thỉnh an bà nội, thật ra là đến tìm Lâm Lan thì có.

Lão thái thái lão cười ha ha hỏi: “Trên đường đi có thuận lợi?”

“Nhờ phúc bà nội, hết thầy thuận lợi.” Lý Minh Doãn kính cẩn thi lễ.

"Vậy thì tốt, cháu đã ăn chưa? " Lão thái thái quan tâm, Minh Doãn càng ngày càng phong độ, lão thái thái tự nhiên coi trọng.

“Còn không mau gọi Văn Sơn đi phân phó Quế tẩu làm đồ ăn.”

“Mau ngồi đi, đừng đứng nữa,... Chúc mama, dâng trà cho nhị thiếu gia.” Lão thái thái phân phó.

Lý Minh Doãn ngồi xuống bên cạnh Lâm Lan, Lâm Lan cố ý cười khẽ nói: “Mới vừa rồi bà nội cùng mẫu thân đang nói chuyện cưới vợ bé cho chàng, thiếp thân không dám thay chàng làm chủ.”

Lý Minh Doãn cười âm áp như gió xuân: "Nàng đáp ứng?"

Lâm Lan mỉm cười nói: "Chỉ cần chàng thích, ta tự nhiên đáp ứng." Lời nói thể hiện hoàn hảo hình tượng một thê tử ôn nhu rộng lượng, ánh mắt lại như một đao bén nhọn lướt qua, quét nơi đáy quần hấn, ngầm ý, chàng có can đảm dám, ta liền phé chàng.

Đầu tiên Lý Minh Doãn cảm thấy da đầu lạnh buốt, sau nhìn thấy ánh mắt nàng đi xuống, chợt cảm thấy toàn thân tê dại, trong đầu hiện lên hình ảnh hai tay Lâm Lan cầm đao, tà mị cười lạnh.

“Minh Doãn à, hôm nay Lâm Lan bận rộn, bên cạnh nên có người tri kỉ để quan tâm chăm sóc con, thay Lâm Lan chia sẻ...” Hàn Thị vội mở miệng.

Ánh mắt Lý Minh Doãn khẽ biến đổi, nụ cười cợt nhả: “Đạo lý là như thế, có điều, chọn người này hết sức quan trọng, phải hơn đám Như Ý ở nhà, nếu không thì tự nhiên rước thêm bực về.”

“Con yên tâm, người lão thái thái chọn, nhất định là ôn nhu nhã nhặn lịch sự, bảo đảm hợp ý con.” Hàn Thị lấy lòng nói.

Lý Minh Doãn nhăn mày: “Ôn nhu nhã nhặn lịch sự? Con không thích loại này, tính tình trầm mặc quá, không khí nhà cửa sẽ tịch mịch.”

Lão thái thái nghe, vậy chẳng phải Du Liên không được sao? Nghĩ lại, Du Liên không được, tìm người khác là được. Liền ôn tồn hỏi: “Vậy cháu thích thế nào?”

Lý Minh Doãn nhìn Lâm Lan một chút, như có điều suy nghĩ: “Cháu nội cảm thấy phải như Lan Nhi, hoạt bát khả ái, thẳng thắn, máu chót nhất là lương thiện.”

Lâm Lan liếc hần một cái, trong lòng như uống mật ngọt, tai nóng bừng lên. Người này chẳng biết xấu hổ gì hết, khen nàng trắng trợn như thế.

Lão thái thái cùng Hàn Thị hai mặt nhìn nhau, tiêu chuẩn này, nói nghe có vẻ dễ, nhưng ý tứ Minh Doãn rõ ràng là, trừ phi là phải y như Lâm Lan, nếu không không bàn nữa.

“Cháu nội nhìn biểu muội Minh Châu cũng không tệ lắm, mặc dù có chút tùy hứng nhưng tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện cũng là lẽ bình thường, từ từ dạy dỗ sẽ thay đổi, nếu là nạp biểu muội Minh Châu, cháu nội liền đáp ứng, Lan Nhi, nàng cảm thấy thế nào?” Lý Minh Doãn thành khẩn hỏi ý tứ Lâm Lan.

“Coong” một tiếng, chén trà trong tay lão thái thái rớt xuống. Chúc mama vội vàng nhặt lên: “May không vỡ.”

Lâm Lan liếc nhìn mục phù thủy cùng lão thái thái, mặt hai người tái đi,

quả nhiên là kinh ngạc quần bách, Lâm Lan cố gắng nhin không cười thành tiếng, Lý Minh Doãn quá là độc ác.

Nàng ra vẻ thật tình suy tư, nói: "Dạ, thân càng thêm thân, là chuyện tốt."

Dư quang liếc thấy thần sắc hai người kia càng thêm lúng túng, sắc mặt càng thêm khó coi. Lâm Lan lại bồi thêm: "Chàng thích là tốt rồi, chắc là mẫu thân cũng sẽ thích."

Lý Minh Doãn được Lâm Lan cho phép, quay ra chấp tay với lão thái thái: "Xin bà nội thành toàn."

Lúc này cảm thụ của lão thái thái so với ăn phải một con ruồi còn khó chịu hơn, thân phận Minh Châu thế nào Minh Doãn không biết, nhưng bọn chúng là huynh muội cùng cha khác mẹ, sao có thể thành thân? Lão thái thái hết sức phiền muộn nhìn Hàn Thị, tựa như nói, chủ ý này là con đưa ra, hiện tại con tự giải quyết đi.

Trong lòng Hàn Thị không khỏi khó chịu, thấp thỏm không yên, vợ chồng Minh Doãn ba phen mấy bận liên thủ đối phó Minh Châu, khiến Minh Châu chịu thiệt thòi lớn, giờ lại nói, thích tính tình Minh Châu, muốn nạp Minh Châu làm thiếp, bọn chúng là cố ý nạp Minh Châu vào, sau đó tiếp tục làm khó Minh Châu, hay là bọn chúng biết cái gì rồi? Sau một tầng bản khoả, Hàn Thị lại thêm lo sợ.

Tâm tư Hàn Thị chuyển thật nhanh, mặt mày định lại, ôn nhu nói: "Minh Châu quen tùy hứng, phụ thân con vô cùng không thích con bé, nhiều lần nói, muốn sớm gả con bé ra ngoài, vì vậy, đầu xuân ta đã sớm tìm bà mai giúp nó tìm một nhà chồng thích hợp."

Lý Minh Doãn không khỏi tiếc nuối nói: "Như vậy thật đáng tiếc, thật ra thì hài tử sớm đã muốn nói, có điều vẫn cho là đại ca thích Minh Châu, không dám mở miệng, ai... Nếu như thế, chúng ta tạm hoãn lại việc cưới vợ bé, Lan Nhi, lại làm nàng cực khổ rồi."

Hàn Thị bực bội, Lý Minh Doãn hồ hồ hay giả vờ hồ đồ đây?

Lâm Lan nhin cười đã căng bụng, cố gắng mãi mới ra vẻ hiền thực: "Hầu hạ phu quân của mình, cực khổ cũng đáng."

Nhìn thấy ánh mắt Lý Minh Doãn nhìn mình kỳ quái, Lâm Lan chợt cảm thấy bề ngoài của mình vô cùng có vấn đề - hẳn là mặt mũi đang nhin cười

tới méo mó.

Lão thái thái đã bị Minh Doãn xoay cho mất hết tâm tư, buồn bã thở dài: “Minh Doãn à, đi xe ngựa mệt nhọc rồi, mau về nghỉ ngơi đi, chuyện cưới vợ bé, sau này hãy nói.”

Lý Minh Doãn cùng Lâm Lan vội vàng đứng dậy cáo lui.

Đợi hai người đi khuất, sắc mặt lão thái thái trầm xuống, lạnh lùng nói: “Chuyện cưới vợ bé sau này chớ nói ra, chuyện hôm nay cũng không được nói cho lão gia, tránh cho lão gia nghe xong suy nghĩ.”

Mục đích của Hàn Thị không những không đạt được, ngược lại còn chịu một phen mặt mũi xám tro, bị Lý Minh Doãn hung hăng ác tâm nói cho một hồi, trong lòng buồn bực đã không muốn nghĩ tới, còn tâm tư nào nói cho lão gia. Cả người tức điên lên, ngực cũng đau tức, cúi đầu đáp: “Con dâu nhớ kỹ.”

Chương 163 - Tâm không chết

Lâm Lan trở lại Lạc Hà trai, không nhịn được nữa, ôm bụng ngã xuống giường cười ha ha, thở không ra hơi: “Minh Doãn... Ai u... Ta không được... Cười chết mất, chàng thấy không, mặt mũi phù thủy cũng xanh tái... ai u... đau bụng...”

Lý Minh Doãn bình tĩnh nói: “Có qua có lại, đây là chuyện phải làm.”

Ngọc Dung nhận áo khoác của nhị thiếu gia: “Nhị thiếu gia, nước nóng đã chuẩn bị xong, cơm tối cũng đã xong xuôi ạ.”

Lý Minh Doãn gật đầu: “Dùng cơm trước.” lại nhìn sang Lâm Lan, khoe miệng cong lên: “Nếu ta không kịp thời chạy tới, nàng định ứng phó thế nào?”

Lâm Lan chật vật nín cười: “Ta đương nhiên là không có ý kiến, có điều ta sẽ không thuận lòng hai người họ, chàng chẳng nói, có chuyện gì chàng sẽ chịu trách nhiệm hết sao.”

Lý Minh Doãn cười ý vị sâu xa: “Trẻ nhỏ dễ dạy.” Dứt lời vào phòng tắm

rửa mặt mũi chân tay.

Ngân Liễu u mê hỏi: “Nhị thiếu phu nhân, cái gì mà có qua có lại?” Ngân Liễu chỉ biết là mụ phù thủy chính là phu nhân, nhị thiếu phu nhân dùng lối xung hô này trước mặt nàng và Ngọc Dung.

Chuyện này muốn giải thích thì rất phức tạp, thân thể Minh Châu còn cần giữ bí mật, Lâm Lan ngồi dậy, xoa xoa bụng hơi đau vì cười nhiều, bĩu môi nói: “Không có gì, lão thái thái cùng phu nhân muốn nạp thiếp cho nhị thiếu gia nhà em.”

“Cái gì? Cưới vợ bé cho nhị thiếu gia?” Lòng mày Ngân Liễu dựng ngược lên.

Lâm Lan vội vàng ra dấu nhỏ giọng: “Em nói nhỏ chút, lớn tiếng như vậy làm gì?”

Ngân Liễu khẩn trương nhỏ giọng: “Vậy nhị thiếu gia nói thế nào ạ?”

Lâm Lan không nhịn được lại khúc khích cười: “Yên tâm, nhị thiếu ra em không phải là cây củ cải trắng.”

Lúc này Ngân Liễu mới thở phào nhẹ nhõm, được một giây lại tỏ ra lo lắng: “Nhưng nếu là phu nhân có tâm tư, sợ là không dễ dàng bỏ qua như chuyện Bạch Huệ lần trước... Chuyện vừa rồi qua chưa lâu, phu nhân sao lại có ý nhét thêm người vào chỗ chúng ta?”

Lâm Lan cười lạnh một tiếng, mĩa mai nói: “Mụ ta mà yên tĩnh được thì đã tốt, có điều em cũng nhắc nhở ta, phải đề phòng...” Lâm Lan suy nghĩ, mụ phù thủy rõ ràng không dám nhắc lại chuyện cưới vợ bé, nhưng khó đảm bảo mụ không lập lại chiêu cũ, gài bẫy Du Liên cùng Minh Doãn một chỗ, đến lúc đó Minh Doãn không nạp cũng phải nạp, mặc dù nàng cùng Minh Doãn đã cẩn thận khắp nơi nhưng cạm bẫy khó phòng, phải hoàn toàn giải quyết xong mối phiền toái này, Du Liên ơi Du Liên, đừng trách ta gài cô, nếu cô có rơi vào bẫy thì cũng là do tâm tư cô đặt không đúng nơi.

“Nhị thiếu phu nhân định thế nào ạ?” Về mặt Ngân Liễu tò mò, mở to mắt nhìn Lâm Lan.

Lâm Lan nhú mày cười một tiếng: “Không có gì, mau soạn cơm, nhị thiếu gia đói bụng rồi.”

Một khắc sau, hai người ngồi đối diện nhau, Lâm Lan hai tay chống cằm nhìn Minh Doãn ăn cơm.

“Mấy ngày nay tiệm thuốc làm ăn rất tốt, Bảo Ninh Hoàn bán hết rồi, không còn mấy viên nữa, ta chuẩn bị sẽ tìm mấy tiểu nhị, bào chế Ô Kê Bạch Phụng Hoàn, lại có thêm mấy bài thuốc nữa, làm ăn cũng không quá khó khăn. Y thuật nhị sư huynh tốt hơn trước rất nhiều, lúc trước bắt mạch chẩn bệnh còn chậm, giờ tốc độ rất nhanh...” Lâm Lan báo tình hình tiệm thuốc mấy ngày qua.

Lý Minh Doãn nhấp một hớp súp, chậm rãi nói: “Đừng nghĩ bắt mạch nhanh là tốt, cẩn thận sai.”

Lâm Lan lườm hắn một cái: “Nhị sư huynh là người đàng hoàng, ngũ sư huynh may ra mới thế, cho nên ta để cho ngũ sư huynh làm trợ thủ của nhị sư huynh, việc chính là nhị sư huynh quản lý.”

Lý Minh Doãn cười cười: “Nàng nắm chắc tâm lý là tốt rồi.”

“Ta đương nhiên là suy nghĩ rất kỹ, nhưng mà nhân thủ không đủ... Minh Doãn, ta có ý nghĩ, đi mời mấy vị lang trung y thuật cao minh tới cửa hàng khám bệnh, tiền khám bệnh thuộc về bọn họ, ta kiếm tiền từ dược liệu, cứ như vậy, những vị lang trung kia không cần hằng ngày hối hả ngược xuôi, người có bệnh tự tìm tới cửa, chứ không hiện tại người tới khám quá đông, bận không thở nổi.” Lâm Lan nghĩ đến những tiệm thuốc đông y hiện đại cũng dùng hình thức kinh doanh thế này, mọi người lấy mạnh bù yếu, đôi bên cùng có lợi, bất quá nàng nhận ra có điểm không tốt, hình thức kinh doanh đó, lang trung có thể được trích cả tiền khám bệnh lẫn tiền dược liệu, có nhiều thứ có thể trích phần trăm khác nữa, có khi những lang trung bị tiền bạc làm cho mê muội, kê đơn thuốc thêm nhiều vị, bệnh nhẹ thành nặng, nặng thành nan y để bắt tay với chủ tiệm kiếm tiền, đây không phải là cứu người mà là lừa người.

Lý Minh Doãn nghĩ ngợi một chút, nói: “Có thể được, nhưng nàng phải mời người có năng lực thật sự.”

“Nhất định là phải mời người có danh tiếng tốt, ký cả hiệp nghị khế ước.” Lâm Lan nói.

Lý Minh Doãn nhìn bộ dạng suy tư của nàng, nhú mày, không vui nói: “Xem ra lúc ta không có ở đây, nàng suy nghĩ nhiều chuyện, không có thời

gian nghĩ tới ta?”

Lâm Lan đáp: “Không có cách nào khác, bận rộn muốn chết, làm gì có thời gian.”

Lý Minh Doãn trợn mắt ra vẻ nghiêm túc: "Thật không hề nghĩ đến?"

Nhìn ánh mắt như lang hổ hung ác của hắn, Lâm Lan thỏa hiệp: “Nghĩ tới cái gì?”

Lý Minh Doãn uống một hơi canh gà, lẩu bầu nói: “Uống nhiều cho có sức khỏe.”

Lâm Lan nhất thời rùng mình một cái, vội vàng tỏ thái độ: “Vẫn nghĩ thường xuyên, chàng không ở nhà, buổi tối không ngủ được, thật đấy, không tin chàng hỏi Ngân Liễu mà xem.” Vẻ mặt Lâm Lan thành khẩn, đáng tiếc Ngân Liễu không có ở đây, bằng không, khẳng định Ngân Liễu cũng sẽ dùng vẻ mặt hết sức thành khẩn gật đầu lia lịa.

Cuối cùng Lý Minh Doãn cũng mỉm cười, nhẹ nhéo mũi nàng, sủng nịch nói: “Thế còn được.”

Lâm Lan bi ai >.<, chột nhốt tới: “Đúng rồi, Bùi phu nhân bị bệnh, hôm nay Bùi đại nhân mời ta đi xem bệnh, sau này hằng ngày ta phải tới Bùi phủ chăm sóc cho Bùi phu nhân, trước mắt là mười ngày, nếu hiệu quả, sẽ trị liệu một đợt dài.”

Sắc mặt Lý Minh Doãn nghiêm lại, nói: “Ngày khác ta sẽ đi thăm, ngày mai nàng mang chút đồ bổ dưỡng sang đó.”

“Còn phải chờ chàng nói ấy hả? Hôm nay ta đã phân phó Phúc An, đưa sang một cây nhân sâm trăm năm, hai cân tổ yến thượng hạng cùng vài dược liệu chung cùng, Bùi đại nhân là ân sư của chàng, hiếu kính một chút là điều nên làm.”

Lý Minh Doãn không nhịn được nhéo nhéo mũi nàng, thương yêu đến nghiêng răng nghiêng lợi: “Nàng thật là hiền thê nội trợ của ta.”

Lâm Lan vuốt ve tay của hắn, kháng nghị: “Chàng có thể không nhéo mũi ta nữa không, bị chàng nhéo nhiều, mũi sẽ to lên mất.”

Nhìn nàng vừa giận dữ lại vừa như xấu hổ, toát ra sự thẹn thùng quyến rũ

của nữ nhân, con người Lý Minh Doãn khẽ lay động, cười nói: “Trong mắt ta, nàng là tuyệt vời nhất.”

Lúc sau, Lâm Lan cùng Minh Doãn thảo luận chuyện Tử Dụ và Bùi Chỉ Thiển, nghe Minh Doãn nói Trần Tử Dụ ái mộ Bùi Chỉ Thiển nhiều năm nhưng vẫn không rõ tâm ý Bùi Chỉ Thiển. Lâm Lan rất là xấu hổ, hỏi tiếc không kịp, vô cùng đau đớn: “Nhìn họ như thế chứ, ta nhanh như thế đã bị chàng lừa.”

Mặt Lý Minh Doãn đen một nửa: “Tại sao nàng không nói là Trần Tử Dụ quá vô dụng, tên này bình thường hót như chim, vừa thấy Bùi tiểu thư thì lại nói lấp, không giống tướng công của nàng, lúc ra tay tuyệt đối không do dự, đây mới là bản lĩnh thật sự.”

Lâm Lan làm ra vẻ hoài nghi nhìn hắn, suy nghĩ một chút, nói: “Ta nhớ được người nào đó từng rất xấu hổ, bị lừa giỡn, mặt đỏ không khác gì Quan Công.”

Lý Minh Doãn che miệng làm bộ ho khan hai tiếng: “Được rồi, ta thừa nhận da mặt ta dày là học theo người khác.”

Lâm Lan trợn mắt nhìn hắn ba giây, mạnh mẽ lao qua cắn hắn.

“Á... Đừng cắn, ngày mai ta còn thượng triều đấy...”

“Kệ chàng...”

Hai người chơi đùa âm ỉ.

Lúc này, Hàn Thị đang nằm trên giường ôm trán rên rỉ.

Khương mama xoa xoa huyết thái dương cho mục: “Phu nhân, người không thể thế này được, phải mời đại phu đến xem.”

Hàn thị nghe được hai chữ đại phu, đầu càng đau hơn: “Mời đại phu, mời ai? Hôm nay trong nhà có Lâm Lan là đại phu, ta nghĩ mãi cũng không biết mời ai cho thích hợp, người ta sẽ nói, con dâu của mình cũng không tin, có phải là làm việc gì trái với lương tâm không? Mà để cho Lâm Lan xem bệnh thì ta càng không yên lòng.”

Khương mama thất vọng: “Vậy thì bây giờ muốn xem bệnh cũng khó khăn rồi. Nhưng phu nhân cứ thế này thì không được, đau đớn đã vài năm

nay rồi.”

Hàn thị hữu khí vô lực nói: "Không phải là vì bị hai vợ chồng nó chọc cho tức giận sao. Hôm nay lời Minh Doãn người cũng nghe thấy rồi, ta thiếu chút nữa phun máu.”

Khương mama nói: "Lão nô lúc ấy sợ hết hồn, có phải thiếu gia Minh Doãn biết chút gì không?”

Hàn Thị nói: “Người cũng cho là như vậy?”

"Lão nô không dám xác định, lẽ ra biểu tiêu thư cùng nhị thiếu phu nhân từng có vài lần xảy ra chuyện, nhị thiếu gia sao có thể coi trọng biểu tiêu thư?” Khương mama nghi ngờ nói.

Hàn Thị thở dài: "Không nói không nói nữa, đợi Minh Tắc thi đậu, đợi bên Sơn Tây thành công, tìm một cơ hội phân tách ra, mắt không thấy tâm không phiền.”

Khương mama chần chừ nói: "Hôm nay lão thái thái ở đây, sợ là không đồng ý chuyện ở riêng, bên phía lão gia cũng không dám phân ra, lão thái thái thích mọi người sum họp, náo nhiệt.”

Hàn Thị ảo não: “Người nói ta phí sức lực mời lão thái thái tới làm gì? Thêm bận rộn, không giúp được gì, ngược lại phải hầu hạ chăm chút, thỉnh thoảng nghe mấy câu giáo huấn, ta có phải là tự tìm phiền toái tới không?”

Nhất thời vẻ mặt Khương mama ngượng ngập, chủ ý cùi bắp này là của bà ta đưa ra, bà ta đành khuyên nhủ: “Phu nhân, người đừng nổi giận, lão thái thái ở đây vẫn có lúc dùng được, lúc đầu có thể áp chế lão gia, nhị thiếu gia cũng không dám vô lễ với người, giống như chuyện cưới vợ bé lần này, nếu không phải nhị thiếu gia đem biểu tiêu thư ra chọn, lão thái thái ra mặt thì nhất định thành rồi.”

“Ta xem lão thái thái đã hoàn toàn bỏ ý nghĩ này.” Hàn Thị thất bại nói.

"Phu nhân cần gì phải gấp gáp, tìm thời cơ, đem hai người... nhị thiếu gia còn có thể không chịu Du tiêu thư?” Khương mama âm trầm cười nói.

Mâu quang Hàn Thị lạnh lẽo, giọng căm hận nói: “Nó không để cho ta thoải mái, hai người chúng nó cũng đừng nghĩ thoải mái, lần này, ta nhất định phải nhét người vào cho được.”

Khuong mama ủng hộ nói: "Chỉ cần muốn làm thì nhất định sẽ thành, sở dĩ chuyện Bạch Huệ lúc trước không thành, lão nô nghe, nguyên là nhị thiếu gia đã sớm có đề phòng với Bạch Huệ, hôm nay may là chúng ta không nhắc tới Du tiểu thư, vẫn còn có cơ hội."

Hàn Thị phấn chấn, đầu cũng không thấy đau nữa, nói: "Chuyện hôm nay chớ để cho tiểu thư biết, tính nó nóng nảy ngông cuồng, biết rồi chỉ làm hư chuyện của ta."

Chương 164 - Vinh hạnh đặc biệt

Ngày hôm sau, Lâm Lan theo thường lệ đi Bùi phủ châm cứu cho Bùi phu nhân, đúng lúc gặp Trần Tử Dụ từ bên trong đi ra ngoài.

"Chị dâu... chị dâu thật thân y, ta nghe nói phu nhân đã đỡ đau đầu hơn hôm qua rất nhiều." Trần Tử Dụ hớn hờ thi lễ.

Lâm Lan nhớ tới hôm qua cùng Lý Minh Doãn tham thảo vấn đề kia, không khỏi cười nhẹ nói: "Anh qua thăm Bùi phu nhân?"

Trần Tử Dụ nói: "Không có không có, phu nhân đang tĩnh dưỡng, không tiện quấy rầy?"

"Tới cũng tới rồi, sao không ở lại gặp Bùi tiểu thư." Lâm Lan cười tươi, lời nói có mấy phần chế nhạo.

Trần Tử Dụ nghiêm trang nói: "Bùi tiểu thư cũng đang mệt, không tiện quấy rầy, chị dâu, mời chị vào, ta còn có chuyện quan trọng, cáo từ trước, ngày khác mời đại ca cùng chị dâu ăn cơm."

Trần Tử Dụ chạy nhanh như làn khói.

Quản gia đưa Trần Tử Dụ ra ngoài xong, quay lại lễ phép nói: "Lâm đại phu, mời vào, phu nhân nhà ta đang chờ Lâm đại phu."

Lâm Lan vừa đi vừa hỏi: "Trần công tử thường tới thăm sao?"

Quản gia trả lời: "Trần công tử trước kia hay tới, sau khi phu nhân bị bệnh, ngày nào cậu ấy cũng tới, a, Lâm đại phu hay là đề cử Trần công tử

với lão gia ạ.”

Lâm Lan tự nhủ trong lòng, khó trách vừa rồi Trần Tử Dụ nhìn thấy nàng, phá lệ khách khí, nguyên lai là thay hấn mặt dày rồi.

Châm cứu cho Bùi phu nhân xong, khí sắc của bà đã tốt hơn đôi chút, bà gọi nha hoàn đỡ mình ngồi dậy, hòa nhã nói: “Thật là làm phiền cho cô quá, không biết phải trả công thế nào đây?”

Lâm Lan cười nói: "Phu nhân nói như vậy khách khí rồi, đều là đồ trong tiệm thuốc có, sau này thiếu gì, phu nhân cứ phái người tới nói một tiếng là được.”

Bùi phu nhân cười nói: “Thật nhìn không ra, cô tuổi trẻ mà y thuật cao minh thế này, hôm qua sau khi châm cứu, đầu ta đỡ đau hấn, so với uống thuốc thì hiệu quả nhanh hơn hấn.”

“Thuốc vẫn nên uống, vừa uống vừa châm cứu, thêm nữa, phu nhân giữ vững tâm tình của mình thì bệnh sẽ nhanh khỏi.” Lâm Lan đem ngân châm cho Ngân Liễu thu lại.

“Cõi đời này, chuyện không như ý tám chín phần, khó mà bình tâm.” Bùi phu nhân thở dài nói.

Lâm Lan mỉm cười: "Chính là bởi vì chuyện như ý không nhiều, mới nên yêu quý bản thân nhiều hơn, thống khoái cũng là một ngày, không thoải mái cũng là một ngày, sao không thật vui vẻ ạ.”

Khuôn mặt Bùi Chỉ Thiên đứng một bên có chút động: “Lời này rất đúng, xem ra Lý phu nhân là người rộng lượng.”

Lâm Lan cười giỡn nói: "Rộng lượng chưa nói tới, có đôi khi nên không tim không phổi mà sống.”

Bùi phu nhân cười lên: "Ta rất thích tính cách của cô, Minh Doãn đúng là có phúc mới có thể lấy được thê tử như cô.”

Lâm Lan cười nói: "Phu nhân không chê Lâm Lan, sau này Lâm Lan thường đến hầu chuyện phu nhân.”

“Đó là chuyện không thể tốt hơn.” Bùi phu nhân cười ha ha nói.

Nơi cửa hàng Lâm Lan còn có việc, nàng hàn huyên cùng Bùi phu nhân

mấy câu rồi cáo từ, Bùi phu nhân nói Bùi Chỉ Thiên thay bà tiền Lâm Lan.

Hai người đi ra ngoài, Bùi Chỉ Thiên nói: “Mẹ ta khó thích một ai như cô, sau này phiền cô thường tới rồi.”

Lâm Lan nhìn Bùi Chỉ Thiên đẹp như tranh vẽ, trong lòng dấy lên nghi vấn đã lâu, năm ngoái ở phủ Tĩnh Bá Hầu, Bùi Chỉ Thiên từng có toan tính gây khó khăn cho nàng, mặc dù dừng lại đúng lúc, nhưng bằng trực giác của nữ nhân, Bùi Chỉ Thiên thực sự có chút địch ý với nàng, hoặc là nói Bùi đại tài nữ ghen tị, nữ nhân như cô ấy, chỉ có nam tử ưu tú như Minh Doãn mới lọt vào mắt, Bùi Chỉ Thiên không chấp nhận Trần Tử Dụ, có phải bởi vì Minh Doãn không?

“Đó là nhất định, Bùi phu nhân hòa ái dễ gần, Minh Doãn cũng nói Bùi phu nhân rất thân thiết.”

Nói đến Minh Doãn, Bùi Chỉ Thiên nở nụ cười duyên dáng, lại có phần mơ hồ: “Trước kia Lý công tử thường tới nhà cùng Trần công tử.”

Chuyện này cũng đúng, Bùi đại nhân mặc dù không phải ân sư vỡ lòng của Minh Doãn nhưng đã dạy Minh Doãn không ít học vấn, Lâm Lan nói: “Lúc ta mới đến, có gặp Trần công tử.”

Bùi Chỉ Thiên cười nhàn nhạt, không nói gì.

Lâm Lan im lặng một lúc rồi nói: “Thật ra thì, nữ nhân như chúng ta, có thể tìm được người lưỡng tình duyệt cố nhiên là tốt, đáng tiếc, đâu có dễ như vậy? Chẳng bằng tìm một người thích mình, một hạnh phúc bình an, có lẽ lại là chuyện đáng mừng.”

Bùi Chỉ Thiên giương mắt, có một giây tim đập mạnh và loạn nhịp, chợt mỉm cười một tiếng: “Quả thật, giống như cô cùng Lý công tử lưỡng tình duyệt như thế chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, cô rất hạnh phúc.”

Lâm Lan không phủ nhận, mỉm cười nói: “Cô cũng có thể rất hạnh phúc, nhưng còn phải xem cô có nguyện ý hay không?”

Bùi Chỉ Thiên tựa như tự giễu lại như kiêu ngạo cười: “Ta sẽ tìm được hạnh phúc của mình, tuyệt sẽ không kém cô.”

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, Lâm Lan biết, bất kể Bùi Chỉ Thiên có phải từng thích Lý Minh Doãn hay không, cô ấy cũng sẽ không trở thành

kẻ địch của nàng, cô ấy là người tài hoa xuất chúng, khinh thường cảnh nữ nhân cướp giật nam nhân. Chỉ mong, Bùi Chỉ Thiên cùng Trần Tử Dụ có thể sớm thành chuyện tốt, đến lúc đó, Bùi Chỉ Thiên còn phải gọi nàng một tiếng chị dâu, nghĩ tới lúc đó nàng lại thấy vui mừng.

Lâm Lan trở lại cửa tiệm, thấy mấy tiểu nhị đang lúi húi tháo biển Lâm Ký xuống, Lý Minh Doãn ở dưới đất chỉ huy.

“Minh Doãn, làm gì thế? Đang tốt đẹp lại gỡ biển xuống?” Lâm Lan bước lên trước hỏi.

Lý Minh Doãn vui vẻ lời nàng vào trong: “Vào đây nào, mau xem đây là cái gì?”

Văn Sơn bung một tấm biển, mấy chữ bằng vàng to rõ ràng trước mắt: “Hồi Xuân đường?”

Lâm Lan không giải thích được: “Sao chàng lại đổi thành Hồi Xuân đường? Biển Lâm Ký mới treo được mấy ngày mà? Tên là do chàng nghĩ ra, nhanh như vậy đã ghét bỏ rồi sao?”

Lý Minh Doãn cười bí hiểm: “Nàng đoán biển này là ai đưa tới?”

“Ai cơ? Tứ Hoàng Tử? Hay là Thái Tử?” Lâm Lan nghiêng đầu nhìn kỹ tấm biển bằng đầu, chỉ thấy lạc khoản* có ngụ bốn chữ, nhất thời kinh hãi bụm miệng, không thể tin nhìn Minh Doãn: “Là... Là Thánh Thượng ban thưởng sao?”

* Lạc khoản: nơi đề tên

Lý Minh Doãn cười gật đầu: "Thánh Thượng khen nàng có bàn tay kỳ diệu, hồi sinh cho mọi người, vì vậy ban thưởng biển vàng cho Lâm Ký, ban tên Hồi Xuân đường."

Mọi người trong cửa tiệm xông tới, nhị sư huynh cùng ngũ sư huynh kích động ôm nhau chúc mừng.

“Thật tốt quá, đây là đại vinh quang đây sư muội, muội phát tài tới nơi rồi.” Ngũ sư huynh Mạc Tử Du vui mừng nói.

Nhị sư huynh giơ ngón tay cái lên: "Sư muội, muội lợi hại thật, sau này muội chính là Lâm thần y rồi."

Ngân Liễu tự hào nói: "Vậy sau này ta chính là nha hoàn Lâm thần y rồi."

Mọi người cười ha ha, rất hưng phấn.

“Cái này... Thật là làm cho người ta khó có thể tin, ta cùng lắm chỉ bào chế mấy ngàn viên thuốc mà thôi.” Lâm Lan vẫn không thể tin được, tấm kim biển này là thứ vô giá, vô cùng vinh quang, theo nàng biết, ngay cả Đức Nhân đường cũng chưa từng có vinh hạnh đặc biệt như vậy. Nếu Lâm Ký treo tấm biển này, ai trong kinh thành dám tranh phong với Lâm Lan nàng, Lâm Lan vui phát khóc. Ban đầu muốn mưu kế thu một cái danh lợi, không nghĩ tới tên nhanh như vậy đã tới rồi, hơn nữa còn ngoài dự đoán của mọi người.

Lý Minh Doãn cười ha ha nói: “Vui không, cùng đi treo biển nào.”

Chương 165 - Tâm tư thật là độc

Quản sự của tiệm tơ lụa Diệp gia ở đối diện nghe được tin tức, vội vàng đi báo Diệp đại lão gia, biển vừa treo xong, Diệp đại lão gia đã tới.

“Không nghe thấy khoa chiêng gõ trống, ta còn tưởng rằng quản sự lừa ta, không nghĩ là thật.” Diệp Đức Hoài ngẩng đầu nhìn mấy chữ vàng Hồi Xuân đường, kích động hâm mộ dâng lên: “Hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn quá, đến lúc nào Diệp gia chúng ta cũng có thể kiếm được một tấm biển như vậy nhỉ, chết cũng không hối tiếc.”

Lâm Lan che miệng cười khẽ: "Cháu dâu là nhờ có Minh Doãn, Thánh Thượng coi trọng Minh Doãn mới đặc biệt ân tứ.”

Lý Minh Doãn liếc nàng một cái, nhỏ giọng cười nói: "Lúc này nàng khiêm nhường quá, Thánh Thượng vốn là muốn gióng trống khoa chiêng ban thưởng tấm biển vì hành động quyên thuốc của nàng, nhưng nàng nghĩ xem, Thiểm Tây dịch đậu bộc phát, cũng có tiệm thuốc khác giúp được liệu, vì sao chỉ có mình nàng được thưởng? Đây chính là vì Thánh Thượng đặc biệt chiếu cố chúng ta, cho nên ta mất một phen miệng lưỡi, mới nói để cho Thánh Thượng hiểu được.” Lý Minh Doãn đắc ý nhướn mày, nhìn lên tấm biển, chậm rãi nói: “Hồi Xuân đường, mấy chữ này thật là tốt, không biết, thật đúng là nghĩ nàng có bàn tay diệu kỳ.”

Lâm Lan hưng hăng véo tay hấn một cái, cười híp mắt, thấp giọng nói:

“Thứ nhất, ta khiêm nhường là vì trấn an cậu cả, không nhìn thấy cậu cả hâm mộ tới mức suýt rớt nước mắt hả? Thứ hai, chàng đưa ra ý hay đáng ghi nhận, thứ ba, ngụ tứ này tuyệt đối danh phù kỳ thực*, phu nhân chàng, tuyệt đối được xưng tụng bàn tay kỳ diệu, hiểu chưa?”

* Danh phù kỳ thực: danh xứng với thực.

Lý Minh Doãn bị đau, cuống quýt nói: “Hiểu rồi, hiểu rồi...”

Diệp Đức Hoài thổn thức cảm thán một trận, tâm tình cuối cùng ổn định lại, nói: “Đây là chuyện vui lớn, phải ăn mừng, tối nay cậu cả làm ông chủ, chúng ta tiệc rượu, linh đình ăn mừng một phen, đúng rồi, phải mau báo cho lão thái gia, lão thái thái tin mừng này.”

Minh Doãn chấp tay nói: "Cậu cả, tiệc rượu là nhất định phải mở, nhưng mà lần này nên để cháu trai làm, ngày mai tốt ngày, mời cậu cả cùng đại biểu ca tới Dật Cư Hương." Đến đây nhỏ giọng lại: “Thuận đường nói chút chuyện quan trọng.”

Diệp Đức Hoài tâm thần lĩnh hội, Minh Doãn muốn tìm cơ hội nói với hẳn chuyện bên Thiên Tân, liền cười ha hả nói: “Cũng được, vậy thì ngày mai.” Rồi lại hướng Lâm Lan nói: “Cháu dâu, cháu thật giỏi giang, ai, đáng tiếc, Minh Doãn không họ Diệp.”

Lâm Lan cười nói: "Minh Doãn không họ Diệp, cũng là một nửa người Diệp gia.”

Diệp Hoài Đức cao hứng trở lại, vỗ vỗ bả vai Minh Doãn: “Không tệ, không tệ, nói có lý, ưu điểm của Minh Doãn đều giống Diệp gia chúng ta.”

Minh Doãn bị cậu cả chụp chụp vai lúc lâu, có thể thấy được sự hâm mộ của cậu cả thế nào.

Lâm Lan cố gắng nín cười, cậu cả trêu chọc quá rồi.

Trong Lý phủ, Minh Châu từ Vi Vũ các đi ra ngoài, vênh miệng lầu bầu: “Càng ngày càng không dễ chơi rồi, đại biểu ca lo học hành, đại biểu tẩu thì mệt mỏi, gặp tỷ ấy cảm thấy không có chút thần khí nào, Du Liên thì không ra chơi, thời gian này thật vô nghĩa, nhàm chán quá.”

A Hương nghĩ kế nói: "Biểu tiểu thư, nếu không, chúng ta thả diều trong vườn, người xem hôm nay khí trời rất tốt.”

Minh Châu ngẩng đầu nhìn trời xanh biếc, tâm tư khẽ động: “Năm ngoái mua điều có cất đi không?”

A Hương vội nói: “Nô tỳ đã cất cẩn thận, nô tỳ về lấy luôn chứ ạ?”

Minh Châu phát tay một cái: “Người đi đi, ta đi dạo trong vườn trước.”

"Vâng... " A Hương khoái trá quay đi.

Một mình Minh Châu nhàn nhã đi dạo trong vườn, đã là tháng ba, trong vườn muôn hoa đua nở, tường vi vàng nhạt bò trên tường, đình hương màu tím, hoa hồng đỏ phớt, hoa đào hồng phấn,... cả khu vườn rực rỡ sắc xuân. Minh Châu hái một đóa thược dược xuống tay thưởng thức.

"Ta nghe nói, lão thái thái định cưới vợ bé cho nhị thiếu gia."

“Người nghe ai nói? Nhị thiếu gia cùng nhị thiếu phu nhân thành thân chưa tới nửa năm, sao lại cưới vợ bé?”

Đang đứng sau hòn non bộ, Minh Châu lập tức bị hấp dẫn, cô ta khẽ nhón chân tới gần, vênh tai nghe lén.

“Có gì kỳ lạ đâu, đại thiếu gia thành thân bao lâu? Không phải là nạp Ngụy di dương nào? Ta nghe nói là lão thái thái sợ nhị thiếu phu nhân mở tiệm thuốc không quan tâm nhị thiếu gia, mới nghĩ đến cưới vợ bé cho nhị thiếu gia...”

“Nhị thiếu gia xuất chúng, anh tuấn tiêu sái, không biết người nào có phúc khí có thể làm thiếp cho nhị thiếu gia.”

"Ai... Người đừng có chảy nước miếng, cho dù nhị thiếu gia nạp một trăm người thiếp cũng không tới phiên người..."

"Ta hâm mộ một chút không được sao, không biết ai lọt vào mắt lão thái thái nhỉ? Là người trong phủ chúng ta hay người ngoài?"

“Cái này thì không rõ, có điều dạo này lão thái thái thường xuyên gọi Du tiểu thư tới nói chuyện, ta chỉ biết là, nhị thiếu gia nói, nếu như nạp biểu tiểu thư... thiếu gia sẽ đáp ứng.”

"Biểu tiểu thư? Không thể nào, lần trước biểu tiểu thư chịu phạt, không phải là vì nhị thiếu gia nổi giận sao?"

“Đúng thế đấy, vì vậy, nghĩ mãi mà không rõ...”

"Ta biết rồi..."

"Người biết cái gì?"

“Nhất định là nhị thiếu phu nhân hận biểu tiểu thư, cố ý để nhị thiếu gia nạp biểu tiểu thư làm thiếp, sau này có thể tùy tiện sửa biểu tiểu thư rồi, người nghĩ đi, ngày đầu nhị thiếu phu nhân vào cửa đã bị biểu tiểu thư gây khó dễ, nhị thiếu phu nhân có thể không ghi hận sao?”

Minh Châu nghe được giận sôi lên, thọc đũa trong tay cô ta bị bóp nát, trong lòng mắng: Lâm Lan chị giỏi lắm, tâm tư thật ác độc, lần trước hướng lên người ta giới nước bẩn, lần này lại còn ghê tởm hơn.

"Tiểu thư, tiểu thư..." nơi xa truyền đến tiếng A Hương gọi.

Minh Châu cả kinh, trượt chân thiếu chút ngã, không khỏi “Ai nha” một tiếng.

Người sau hòn giả sơn kinh hô: “Nguy rồi...” nhất thời chạy trốn.

Minh Châu vốn muốn tóm hai người lại hỏi cẩn thận thì bóng người đã chạy biến, lại càng tức giận.

A Hương chạy tới, hưng phấn quơ diều: "Tiểu thư, người xem, gió này mà thả thì lên cao lắm."

Minh Châu hung hăng trừng mắt: “Tốt cái gì mà tốt, tại người, hô to thế, gọi hồn à...”

A Hương không biết mình tại sao lại chọc cho tiểu thư tức giận, ủy khuất im miệng, cúi đầu không dám nói lời nào.

Minh Châu tức giận, cũng không biết mới vừa rồi kia hai nha đầu là ai, nghe câu được câu không, mặc kệ, Lâm Lan, đồ tiện nhân, muốn hại ta, ta không để chị thoải mái đâu.

Chu mama đang ở sân lo lắng đi tới đi lui, thấy Vân Anh cùng Văn Lệ vội vàng chạy về, bước lên phía trước hỏi thăm: “Thế nào rồi? Làm xong chuyện chưa?”

Vân Anh vỗ ngực một cái, thở phì phò, trả lời: “Chúng nô tỳ đi theo biểu

tiểu thư đến vườn hoa, đem lời mama nhắn nói ra bảy tám phần, nếu không phải A Hương tới, biểu tiểu thư hoảng hốt, chúng nô tỳ đã có thể nói hết, có điều, điếm quan trọng đã nói ra cả rồi.”

Chu mama nhìn ra khe cửa: “Các người có bị biểu tiểu thư phát hiện không?”

Văn Lệ nói: "Chúng nô tỳ nhanh chân, biểu tiểu thư hẳn là không phát hiện được.”

Chu mama ổn định tâm thần, vẻ mặt hòa hoãn: “Lúc này những việc hai người cần làm thì hãy làm, hạn chế đi a ngoài, cũng không được bàn luận chuyện này.”

Hai người vội vã “Dạ”.

Chu mama lạnh lùng cười một tiếng, biểu tiểu thư không có đầu óc này, cũng là một con cờ tốt, kế hoạch của nhị thiếu phu nhân có thể thành hay không đành nhờ cô rồi, biểu tiểu thư, cô gắng biểu hiện cho tốt, ngàn vạn lần đừng khiến chúng ta thất vọng. Mụ tú bà, rất nhanh mụ sẽ biết cái gì gọi là tự tạo nghiệt thì không thể sống nổi.

Minh Châu tức giận đùng đùng đi tìm mụ phù thủy.

"Dì... " Minh Châu ủy khuất làm nũng.

Hàn Thị đang nói chuyện lợi tức cùng Tôn tiên sinh, thấy Minh Châu xông vào, không khỏi nhíu mày, nói với Tôn tiên sinh: “Cứ xử lý như ta nói, tháng này có chút khó khăn, tháng sau thoải mái rồi.”

Tôn tiên sinh rất thức thời khom người cáo lui.

Khương mama đưa hẳn đi ra ngoài, thuận tay đóng cửa lại.

“Con sao thế? Không thấy mẹ đang bàn chuyện sao? Mạo muội xông tới.” Hàn Thị nhẹ giọng trách móc.

Miệng Minh Châu trề xuống rõ dài, ngồi xuống cạnh mẹ mình: “Mẹ, có phải nhị ca nói muốn nạp con làm thiếp?”

Hàn Thị ngẩn ra: “Con nghe vợ vẫn ở đâu vậy?”

Minh Châu lớn tiếng: “Mẹ còn giấu con, trong phủ đang truyền âm lên.”

Hàn Thị nhìn Khương mama, Khương mama không hiểu gì: “Hôm qua chỉ có lão nô và Chúc mama, những nha đầu khác đều ở bên ngoài, sao có ai đem lời truyền đi?”

Trong mắt Hàn Thị lóe lên một tia hàn quang, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Còn có ai? Đích thị là hai đứa tiện nhân kia, ta không nghĩ tới, chiêu này thật độc, biết ta đang tìm nhà chồng cho Minh Châu, bọn họ cố ý nói muốn nạp Minh Châu làm thiếp, lời này nếu truyền ra ngoài, người ngoài sẽ phỏng đoán ra chuyện gì?”

Khương mama chảy mồ hôi ròng ròng, khởi cần nói, người ngoài nhất định sẽ cho là nhị thiếu gia cùng Minh Châu tiểu thư có tình cảm mập mờ, còn có gia đình nào muốn chịu Minh Châu tiểu thư?

Minh Châu trước khi đến còn chưa nghĩ ra điều này, hiện tại càng nghĩ càng sợ, càng nghĩ càng gấp gáp, bối rối níu tay mẹ: “Mẹ, bây giờ nên làm gì? Không thể để bọn họ làm hỏng danh tiếng nữ nhi được.”

Hàn Thị vỗ vỗ cánh tay Minh Châu: “Con yên tâm, mẹ sẽ không để cho chúng nó được như ý. Khương mama, người đi dò tra, có ai bí mật nghị luận chuyện này, bắt được, bắt luận là ai, nhất luật loạn côn đánh chết, răn đe.”

Khương mama lau mồ hôi, vội nói: “Lão nô sẽ đi tra ngay bây giờ.”

“Mẹ, nhị ca khi dễ người như thế, chẳng lẽ cha không quản sao? Con cũng là cốt nhục của cha.” Minh Châu khóc òa lên.

Hàn Thị cười khở một tiếng: “Cha con, cha con hiện tại hận không nâng được Minh Doãn lên trời, đối với Minh Doãn thì vẻ mặt ôn hòa, hướng về đại ca con thì trừng mắt, trong lòng ông ấy, nào còn có ba mẹ con ta.”

“Vậy thì đi nói cho bà nội, bà nội nhất định sẽ không mặc kệ, nếu ngay cả bà nội cũng mặc kệ, vậy con còn ủy ủy khuất khuất làm biểu tiểu thư làm gì? Con cũng bắt kể hết, chiêu cáo thiên hạ, con là nữ nhi của Lý Kính Hiền, cái nhà này cũng phá hủy đi cho xong, chúng ta về với ông bà ngoại, dù sao bên kia cũng có nhà, có vườn, con không muốn làm biểu tiểu thư dư thừa nữa.” Minh Châu tức giận tới mức không còn để ý gì nữa.

Hàn Thị vội vàng khuyên nhủ: “Con đừng làm loạn, nói ra thì có gì khó? Nhưng chúng ta không thể phí công vô ích để chúng chiếm tiện nghi, chúng ta đi rồi, gia sản lớn này chẳng phải thuộc về đám tiện nhân sao? Tiền đồ của

anh con cũng mất.”

Minh Châu mờ mịt, luống cuống nói: “Vậy phải làm thế nào bây giờ?”

“Con đừng vội, bây giờ có chút gian nan, chờ anh con thi đậu, qua một thời gian nữa, dần có tiền đồ, cha con tự nhiên sẽ quay lại.”

“Nếu đại ca thi không đậu?” Minh Châu lo lắng hỏi.

Hàn Thị lườm cô ta một cái: “Con ngậm cái mỏ quạ đen lại, phi phi phi.”

Minh Châu ngượng ngùng, Hàn Thị thở dài nói: “Thật muốn đến cái bước kia, ta cũng muốn nói trắng sự thật lắm chứ.”

Chương 166 - Bọ ngựa rình ve

Khuong mama lưu ý mấy ngày vẫn không bắt được phân tử khả nghi nào, không thể làm gì khác hơn là tập trung quản sự, mama trong phủ lại răn dạy, nói hôm nay nhị thiếu gia thăng quan, Lý phủ chúng ta càng lúc càng bị người ngoài để ý, cây to đón gió lớn, mọi người phải giữ bản phận, tuân thủ quy củ, nếu dám làm điều xằng bậy ảnh hưởng đến uy danh chủ tử, vi phạm phạt nặng.

Trong phủ gió êm sóng lặng thì Hàn Thị lại lo lắng bên ngoài có lời đồn đại bất hảo, nhưng mẹ không có nơi thăm hỏi, chuyện này tựa như cái ghim trong lòng mẹ, luôn lo lắng bất an. Càng làm mẹ bức bối hơn là, Minh Doãn vừa mới thăng quan, Lâm Lan lại được ngự tứ tám biển, địa vị hai người ở Lý gia được thăng cấp vù vù, lão gia mở miệng ra dạy dỗ Minh Tắc là... Con nhìn Minh Doãn xem,... sao không học được chút ít của Minh Doãn...

Ngày thi tới gần, Hàn Thị gọi Minh Tắc tới, hỏi: “Cuộc thi lần này, trong lòng con nắm chắc mấy phần?”

Khoảng thời gian này Minh Tắc bị phụ thân mắng thê thảm, tâm trạng lúc nào cũng lo lắng: “Cái này... cái này...”

Hàn Thị không nhịn được nói: “Cái gì cái này cái kia, rốt cuộc con nắm chắc mấy phần?”

“Nhi tử vốn là nắm chắc bảy tám phần, nhưng là phụ thân...” Minh Tắc

cúi đầu lâu bầu.

“Ta không thể chấp nhận được bộ dạng uất ức này của con, khó trách phụ thân con mắng con, vợ của con không vừa lòng con, vì sao con không chịu hăng hái rèn luyện? Suốt ngày đọc sách, sách này đọc làm gì vậy?” Hàn Thị chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, tức giận mắng: “Đạo lý đã nói cho con nghe hết, con không nghe lọt câu nào vào đầu sao, ngày thường còn thấy con có được vài phần tâm trí, hôm nay thì không thể chịu nổi nữa, con nói xem, rốt cục con nghĩ gì, có muốn nên người không?”

Minh Tắc thưa dạ: "Mẫu thân, nhi tử như thế nào không muốn? Nhi tử đã tận lực, nhưng... Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, nhi tử... không dám chắc."

Hàn Thị đau đầu, bóp trán ai oán: “Ta làm sao lại sinh ra đứa con hèn nhọc như con... Thôi thôi, con lo mà xốc lại tinh thần cho ta, cố gắng mà thi, đành phải xem thiên ý ra sao.”

Dứt lời Hàn Thị vô lực phát tay về phía hấn, Minh Tắc như trút được gánh nặng, thi lễ một cái, vội vàng lên đi.

Hàn Thị thở dài thở ngắn, thật là không hỏi thì không sao, càng hỏi càng phiền lòng, Diệp Thị kia chết còn lưu lại tai họa, Minh Doãn giống ai không giống lại giống Diệp Thị lòng dạ sâu xa, nhưng dù Diệp Thị có cao siêu đến đâu thì ngày cô ta sinh Minh Doãn, lão gia tại sao không ở nhà, những năm sau lão gia đi ra ngoài công việc thì đều đi với mụ, thật ra người lão gia chân chính yêu chính là Hàn Thị mụ, cưới Diệp Thị bất quá là coi trọng tiền tài của cô ta mà thôi... Kết quả, Diệp Thị tức giận rời nhà, tình yêu trong Diệp Thị không thắng được hết thảy, mụ bắt được điểm này, một kích trúng đích.

Diệp Thị dễ đối phó, dễ đối phó ngoài dự đoán của mọi người, nhưng Minh Doãn tựa như một khúc xương khó gặm, cứng mềm không ăn, dầu muối không vào, không phải bình thường, rất khó đối phó... ai... Thật buồn bực.

Ngày ngày sau giờ cơm tối, Lý Minh Doãn đều tới thư phòng của lão gia, nghiêm nhiên trở thành trợ thủ đắc lực của cha già.

“Phụ thân, chuyện của đại ca, thật sự không cần chào hỏi sao?” Lý Minh Doãn thử dò xét.

Lý Kính Hiền quăng cuốn sách xuống, không vui nói: “Ngay cả khảo thí mà cũng phải đi chào hỏi, mặt mũi vút đi đâu?”

Tâm Minh Doãn cười: Thì là mất mặt thôi. Ngoài mặt thì lo lắng: “Nhưng có vẻ đại ca không có lòng tin vào bản thân, nếu là thi không tốt... Chẳng phải phụ thân còn mất mặt hơn sao?”

Lý Kính Hiền nhú mày, nói cũng đúng, thi không đậu thì càng mất mặt, nhất thời nhúc đầu không dứt.

"Không bằng... Nhi tử đi nhờ cậy Bùi đại nhân, coi như là ý của nhi tử." Lý Minh Doãn thật chân tình mà nói.

Lý Kính Hiền nhìn Minh Doãn, thở dài một cái: “Minh Doãn à, vẫn là con rộng lượng, cha rất vui mừng, mẹ kể con nên biết xấu hổ.”

Minh Doãn khiêm tốn nói: "Trong lòng nhi tử, tất cả mọi người đều là người một nhà, nên giúp đỡ lẫn nhau, không nên phân bì." Giọng nói trơn tru như là hát xướng, về phía Bùi đại nhân, hẳn nói chưa nói ai biết.

“Chuyện này đành làm khó cho con, giúp ca ca con một tiếng, để cho cha còn chút mặt mũi.” Lý Kính Hiền chậm rãi nói.

“Vâng...” Minh Doãn cung kính đáp ứng.

A Tân đi vào hồi bẩm: "Lão gia, Tiền Thu đã tới ạ." Ngụ ý chính là, Lưu di nương chờ sốt ruột rồi.

Lý Kính Hiền “Ừ” một tiếng, chân mày giãn ra, trên mặt hiện lên nụ cười. Mấy ngày qua có Minh Doãn hỗ trợ, lão có thể sớm thoát thân tới với Lưu di nương, vừa nghĩ tới Lưu di nương thân thể đầy đà, mềm mại trơn bóng, trong lòng liền nóng hầm hập, đứng ngồi không yên.

Sắc mặt Lý Minh Doãn vẫn bình thản, thừa dịp bọn họ chuẩn bị liền cho vào chén trà của phụ thân chút bột màu trắng, cầm ấm trà rót thêm trà vào, lại châm cho bản thân mình một chén, sau đó cố ý run tay đổ nước trà lên người mình.

“Ai da...”

Lý Kính Hiền quay đầu lại, thấy người Minh Doãn ướt một mảng lớn, vội hỏi: “Có bị bỏng không?”

Minh Doãn nuốt một ngụm lãnh khí: “May không sao, là nhi tử không để ý.”

Lý Kính Hiền ân cần nói: "Con mau về thay xiêm y."

Minh Doãn nhìn nước đọng nơi bụng dưới mình, ảo não nói: “Kính xin phụ thân cho hài nhi mượn một bộ xiêm y thay qua, nếu không, cứ thế này đi về, cực kỳ bất nhã.”

Lý Kính Hiền vội kêu A Tấn lấy xiêm y trong thư phòng ra, Lý Minh Doãn thay xiêm y của phụ thân vào, Lý Kính Hiền nhìn nhi tử mặc xiêm y của mình, bộ dạng kia giống hệt mình lúc còn trẻ, trong lòng lại càng yêu thích, lại không khỏi cảm khái, thật là cha nào con nấy.

Lý Minh Doãn nhìn thấy trên bàn một chồng giấy tờ chưa xử lý: “Không bằng, nhi tử đem những giấy tờ này về xem, phụ thân nên đi nghỉ sớm cho khỏe ạ.”

Lý Kính Hiền suy nghĩ một chút: "Cũng tốt, có phần này quan trọng thì để lại cha tự mình xử lý, còn lại con mang về xem, cũng đừng xem muộn quá, cái này có thể để hai ngày, không vội."

Lý Minh Doãn khẽ vuốt xoa, lúc này Lý Kính Hiền mới phát hiện tay Minh Doãn đỏ lừ, liền hỏi: “Thôi thôi, hôm nay nghỉ ngơi chút đi, con mau về gọi Lâm Lan xem xem thế nào.”

"Không có chuyện gì, không có chuyện gì, những thứ giấy tờ này A Tấn cầm về cho nhi tử, nhi tử về bôi chút thuốc mỡ là ổn thôi."

Ngoài thư phòng, A Hương núp ở cây cột phía xa, nhìn thấy lão gia từ thư phòng đi ra ngoài, A Tấn ôm một chồng giấy tờ, vội vàng chạy về báo tin.

“Tiểu thư, lão gia đã đi ra ngoài.”

Minh Châu vui vẻ nói: "Nhìn cẩn thận chưa?"

A Hương dùng sức gật đầu: "Nhìn cẩn thận, A Tấn còn đang phía sau, Tiểu Thu bên cạnh Lưu di nương tới thúc giục, chốc lát đã thấy lão gia đi ra ngoài."

Minh Châu vỗ tay, thật tốt quá, nàng đã quan sát vài ngày, phụ thân hằng ngày đều rời đi trước, lưu nhị ca lại một mình trong thư phòng, hôm nay phụ

thân rời đi sớm, Du Liên có đủ thời gian rồi.

Du Liên một bên sợ hãi nói: “Như vậy... Không ổn đâu...”

Minh Châu nghiêm mặt nói: "Đến nước này rồi, cô không thể đổi ý, đây là cơ hội ngàn năm có một, bỏ lỡ, cô sẽ hối hận cả đời."

Mấy ngày qua Minh Châu một mực làm công tác tư tưởng cho Du Liên, cứng mềm đủ cả, hao hết nước miếng, vất vả lắm mới cỗ động được Du Liên gật đầu. Mắt thấy thành công rồi, há lại cho Du Liên lui bước.

“Chúng ta đã chuẩn bị tốt rồi, ta đã nói với di nương cho người vào dâng trà sâm cho lão gia, sau khi tiến vào chỉ cần lỡ tay làm đổ nước trà, lúc đó ta sẽ dẫn người xông vào, Du Liên, cô biết rõ ràng, với điều kiện của cô, có thể làm thiệp cho nhị thiếu gia đã là không dễ, lão gia cũng biết cô tới kinh thành mục đích cái gì, chẳng lẽ cô định thất bại trở về? Vậy sau này cô còn ngẩng mặt được với láng giềng ở nhà không? Cuối cùng bị người ta cười chết." Minh Châu không chút khách khí nói.

Du Liên cắn môi, sắc mặt trắng bệch, cả người phát run. Mỗi câu nói của Minh Châu giống như cây đao đâm thẳng vào chỗ đau của cô ta, đâm tới độ phun máu tươi, cô ta biết mình thân phận thấp kém, có thể làm thiệp thất cho nhị thiếu gia đã là cát nhắc, không phải cô ta không thỏa mãn, mà là cô ta không dám, vạn nhất nhị thiếu gia trở mặt thì làm sao đây? Sau này mọi người sẽ nhìn cô ta thế nào?

Minh Châu tiếp tục bồi tiếp: “Cô đừng có lo lắng, đến lúc đó chúng ta sẽ nói là nhị thiếu gia khiếm nhã với cô, cũng không phải là cô đi câu dẫn nhị thiếu gia, người mất mặt là hẳn không phải cô, cho dù hẳn muốn nổi giận cũng sẽ không hướng lên người cô, Du Liên, thời gian không còn kịp nữa, A Hương, đem trà sâm giao cho Du tiểu thư.”

A Hương bung khay trà đến trước mặt Du Liên.

"Du Liên, qua tối nay, cô chính là Du di nương Lý gia, nhị thiếu gia tâm địa thiện lương sẽ không bạc đãi cô. Cô đối với hẳn mà nói, là hiểu lầm, một sự hiểu lầm đáng yêu..." Minh Châu đầu độc tư tưởng Du Liên, nâng tay cô ta lên, ép cô ta đón lấy trà sâm.

Tay Du Liên run rẩy đón lấy khay trà, chén trà va chạm vào ấm trà vang lên.

Minh Châu đẩy Du Liên đi về phía trước: "Mau đi đi, ta sẽ ở bên ngoài nghe ngóng, nghe tiếng chén trà vỡ, ta sẽ dẫn người xông vào."

Du Liên do dự, đi hai bước lại quay đầu lại, vừa quay đầu lại thì thấy Minh Châu nhìn mình trợn mắt phát tay, cô ta kiên trì bước được hai bước lại dừng.

Minh Châu phát hỏa: "Ta đang giúp cô, nếu cô không lĩnh tình, ta không để ý cô nữa."

Du Liên cắn răng, cố gắng động viên bản thân, chỉ là đưa một chén trà sâm thôi mà, chỉ cần cô ta đưa trà vào là được.

Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ chực sẵn, hành động của Minh Châu cùng Du Liên đã sớm rơi vào mắt người khác.

Chu mama nghe Đông Tử hồi bẩm, mừng rỡ, đợi lâu như thế... rốt cuộc đã tới lúc.

"Nhanh đi về bẩm báo nhị thiếu phu nhân, trò hay sắp bắt đầu rồi."

Vân Anh vui vẻ chạy về.

"Đông Tử, người đi ngó chừng, không thể bỏ qua trận hay này, nhị thiếu gia và nhị thiếu phu nhân vẫn đang chờ trò vui này."

Trong thư phòng, Lý Kính Hiền đã uống xong ba chén trà nhưng vẫn cảm thấy khát, không khỏi có chút nóng bức, hắn nói lỏng vạt áo, chép miệng: "Kỳ quái, lúc này mới tháng ba, sao lại nóng thế nhỉ?"

Trong đầu hiện lên thân thể trắng nõn nà của Lưu di nương, người lại càng nóng như rang, thôi thôi, những thứ giấy tờ này hay là mang theo xử lý, một bên ôm người ngọc, một bên xem giấy tờ, cũng là một loại hưởng thụ, nhưng sao A Tấn vẫn chưa về? Chẳng lẽ lại qua bên Hàn Thị lấy phần thường? A Tấn này, có một ngày sẽ trị hắn.

Lý Kính Hiền thu thập vài thứ, đứng dậy chuẩn bị đi sang bên Lưu di nương, tới cửa, "Thịch" một cái, đụng vào một người.

Chương 167 - Diễn tốt như vậy

Lý Kính Hiền tay mát lạnh, đưa tay đỡ chén trà, đang muốn rầy la thì chợt thấy một cỗ mùi thơm theo hơi thở chui vào đáy lòng, giống như một chiếc lông vũ nhẹ nhàng xẹt qua tim, nhất thời trong lòng run lên, định thần nhìn lại, là Du Liên. Bộ dạng cô ta thất kinh, giống như con nai con bị kinh sợ, không nhìn được mà thương tiếc.

“Cháu... sao lại tới đây?” Lý Kính Hiền hỏi, thật lòng thì không nghĩ tới vấn đề này, mà là... Trong ấn tượng, Du Liên là một tiểu cô nương đen gầy, chưa từng chú ý qua, hôm nay nhìn thấy, lại đã trở mã xinh đẹp, rung động lòng người.

Du Liên không nghĩ người trong thư phòng là lão gia, hồn phác bị hù bay đầu mất cả, người mềm nhũn, thế này là thế nào? Đầu óc Du Liên trống rỗng, sợ hãi cúi đầu, run rẩy: “Thúc... thúc phụ*...”

*Thúc phụ: Chú ruột

Lý Kính Hiền nhìn chén trà trong tay, còn chút trà mang mùi sâm, vẻ mặt ôn hòa nói: “Cháu đưa trà sâm tới sao?”

Du Liên theo bản năng gật đầu, chợt lại lắc đầu, không biết nên giải thích như thế nào, thất kinh đã nghĩ chạy trốn, lui về phía sau, nhưng đã quên mất phía sau còn cánh cửa, nhất thời đứng lại, cả người suýt ngã vào cánh cửa sau lưng.

Du Liên vốn đang ngờ người, không ngờ một đôi tay có lực kéo cô ta trở lại, cô ta nặng nề ngã vào lòng thúc phụ.

Thơm quá, thật mềm mại, trong lòng Lý Kính Hiền lại càng nóng ran, tiếng nói khô khốc, trong thân thể nổi lên một ngọn lửa hừng hực, hết sức khó chịu, khát vọng mãnh liệt tìm một người dập tắt. Lão cúi đầu, nhìn người đang giương mắt kinh hoàng nhìn mình, không cách nào khắc chế được, quỷ thần xui khiến hôn xuống

Du Liên hoàn toàn ngây người, tại sao thúc phụ lại có thể hôn cô ta? Đôi môi nóng rực, hô hấp dồn dập, rốt cuộc Du Liên cũng ý thức được bản thân đang ở trong tình cảnh vừa lúng túng vừa nguy hiểm thế nào, nếu Minh Châu xông vào, vậy thì xong đời, Du Liên kịch liệt giằng co: "Thúc phụ, người không thể như vậy..."

Lý Kính Hiền đã hoàn toàn mất ý chí, giờ khắc này, lão chỉ cần một nữ

nhân, mà trong ngực lão thì đang có một người, lão chỉ muốn hung hăng đặt nữ nhân này dưới thân mình, hung hăng vùi thứ nóng rực kia vào cơ thể cô ta... Lão không để ý phản kháng của Du Liên, đột ngột ôm chặt cô ta, bước nhanh về phía giường trong thư phòng.

Du Liên hồn phi phác tán, khóc lóc van xin: “Thúc phụ, không thể như vậy, không nên...”

Đáng tiếc Lý Kính Hiền giờ phút này đã không còn chút lý trí nào.

Minh Châu đã để cho A Hương đi mời phu nhân cùng đại thiếu gia, mời bọn họ tới xem kịch vui, bản thân thì dẫn theo mấy người hầu cùng mama đứng bên ngoài, đợi Du Liên làm vỡ chén.

Kỳ quái, Du Liên đi vào một lúc lâu rồi mà không thấy tiếng chén vỡ? Chẳng lẽ đang hàn huyên cùng nhị ca?

Hàn Thị nhận được tin, vội vã chạy tới, thất một đám chủ tớ đứng vây quanh phía ngoài thư phòng lão gia, không khỏi cau mày nói: “Minh Châu, con đang làm gì đó?”

Minh Châu vội vàng làm bộ im lặng, chỉ chỉ thư phòng: “Dì, chờ một lát nữa, sẽ có trò hay.”

Minh Tắc cùng Đinh Nhược Nghiên cũng đi tới, Hàn Thị tức tối nói: “Con không chịu chăm chỉ đọc sách, chạy tới đây làm gì?”

Minh Tắc vô tội nói: "Là biểu muội gọi con tới, nói có chuyện lớn."

Lý Kính Hiền ghì chặt Du Liên lên giường, điên cuồng xé toang quần lót Du Liên, Du Liên giãy giụa không được, la không dám la, chỉ có thể cúi đầu khóc lóc van xin, lại bị Lý Kính Hiền bịt miệng.

Du Liên chỉ cảm thấy phía dưới một trận xé rách đau đớn, liền liềm mạng giãy giụa, không cẩn thận làm chiếc bình hoa ở chiếc bàn gần giường rơi xuống đất vỡ tan.

Minh Châu nghe được tiếng đồ vỡ vang lên, vui vẻ nói: “Là lúc này rồi, mau xông vào.” Dứt lời vung tay, mọi người như ong vỡ tổ tuôn vào bên trong.

Khuong mama nói: "Chẳng lẽ là nhị thiếu gia làm cái gì ở bên trong?"

Hàn Thị trợn mắt, đi vào theo.

Minh Tắc cùng Đinh Nhược Nghiêן hai mặt nhìn nhau, cũng đi theo vào.

Lúc này Lý Kính Hiền đang cao hứng, nghe thấy bên ngoài có người xông vào, không khỏi giận dữ: “Bên ngoài là tên nô tài chết bầm nào?”

Đám người vừa vào thư phòng giật mình, nhìn phía trong bình phong, mắt choáng váng.

Minh Châu lại càng không giải thích được, tại sao là giọng của cha? Không phải cha đã ra ngoài rồi sao?

Bên trong lại truyền tới tiếng nữ nhân khóc lóc.

Hàn Thị hiểu được, thiếu chút ngắt xiu, may nhờ Khương mama đỡ lấy, nhỏ giọng nhắc nhở: “Phu nhân, nên giải tán hết đám người này.”

Trong lòng Hàn Thị hận không thể đập tung bình phong, lật mặt lão gia kia, nhưng nghĩ chuyện chẳng ra sao, mẹ là chủ mẫu, không thể làm chuyện vô phép như vậy, đành hít sâu, đè nén lửa giận trong lòng, thấp giọng quát: “Còn không mau lui cả xuống.”

Bọn hạ nhân bắt gặp chuyện như vậy, cũng không biết làm thế nào cho phải, phu nhân vừa mở miệng, cho họ đường thoát khỏi chỗ thị phi này, mọi người không khỏi một thân mồ hôi lạnh, ngày hôm nay, bắt gặp lão gia gian...

Minh Châu không thể tin được, là mình nghe lầm rồi sao? Minh Tắc nhanh chóng lôi cô ta ra ngoài, thấp giọng trách mắng: “Lại là em gây đại họa.”

Minh Châu yếu ớt giải thích: “Vốn bên trong phải là nhị...”

Đinh Nhược Nghiêן cảm giác thực buồn nôn, hỏi hận mình đi theo tới đây, đứng chỗ này một khắc cũng cảm thấy bần: “Minh Tắc, ta đi về trước.”

Minh Tắc phân phó Hồng Thường: “Đỡ thiếu phu nhân.”

Đợi Nhược Nghiêן đi xa, Minh Tắc quay đầu lại hung hăng trừng mắt Minh Châu, dạy dỗ: “Em còn dám mở miệng, đầu óc chỉ biết làm chuyện xấu, em thử nghĩ xem bây giờ giải thích với phụ thân thế nào.”

A Tấn làm xong việc trở lại, thấy thật là nhiều người từ thư phòng đi ra ngoài, lời một người hỏi, người nọ vẻ mặt hoảng sợ, u mê bước đi, những người khác cũng như thế, A Tấn buồn bực không dứt, đi tới ngoài thư phòng, thấy đại thiếu gia cùng biểu tiêu thư ở đó, A Tấn tiến lên hành lễ: “Đại thiếu gia, biểu tiêu thư.”

Minh Châu đỏ hồng mắt hỏi A Tấn: "A Tấn, mới vừa rồi ngươi đi đâu?"

A Tấn nói: "Nhị thiếu gia châm trà bị bỏng tay, lão gia sai tiểu nhân đưa sổ sách về Lạc Hà trai giúp nhị thiếu gia, tiểu nhân vừa đi Lạc Hà trai về."

Minh Châu lúc này mới xác thực vừa rồi mình không nghe nhầm, nhất thời luống cuống.

Minh Tắc nói: "Ngươi lui xuống trước, lúc nào cần sẽ gọi."

A Tấn “Dạ” một tiếng, lui xuống, trong miệng lầm bầm: “Thật không hiểu thế nào/”

"Đại ca, làm sao bây giờ? Ta không cố ý, ta cho là nhị ca ở bên trong, là A Hương nói nó tận mắt nhìn thấy cha mang theo A Tấn đi ra khỏi thư phòng..."

Minh Tắc hận không thể tát cho Minh Châu một cái: “Em dám mưu tính sao, em không biết rằng mình không thể tính lại hai người bọn họ sao, hai người họ tinh hơn em gấp trăm lần, họ là kim cương, em chỉ là đồ sứ, thật là không có tiền đồ, tính toán ngay cả trên người cha mình.”

Minh Châu sợ hãi, lời tay áo Minh Tắc: “Đại ca, nếu không em về với ông bà, đợi phụ thân hết giận rồi trở lại, bằng không...” Minh Châu khóc nức nở: “Bằng không cha nhất định sẽ giết chết em.”

Hàn Thị cho đám nô tài lui hết, hít sâu một hơi, nói: “Lão gia, không còn sớm nữa, người xem sổ sách cũng đừng quá muộn, thiếp thân... cáo lui trước.”

Một câu nhất thời hù dọa kinh hãi, cả người Lý Kính Hiền tỉnh táo lại, vội vàng xuống khỏi người Du Liên, tay chân luống cuống mặc quần áo, trong lòng bối rối vô cùng, nghe động tĩnh, vừa rồi bên ngoài hẳn là có không ít người, là Hàn Thị dẫn người tới bắt gian? Lý Kính Hiền lạnh lùng ngó chừng người trên người, Du Liên khóc lóc như hoa lê đá vữa, lão không chút thương tình, lạnh giọng hỏi: “Có phải phu nhân sai ngươi tới câu dẫn bọn lão gia?”

Du Liên vội vàng lắc đầu, không nghĩ tới chuyện biến thành thế này, cô ta thất thân, lại đắc tội phu nhân, cô ta nào dám nói là phu nhân sai mình tới, chỉ sợ ngày mai phu nhân sẽ đưa cô ta về để ông bà nhét lồng heo thả trôi sông.

“Như vậy, là người tự mình tới câu dẫn bốn lão gia.”

Du Liên càng lắc đầu mạnh hơn. Cô ta muốn nói ra sự thật, nhưng phải nói thế nào đây? Phu nhân thương Minh Châu tiểu thư như vậy, đích thị là che chở Minh Châu, cô ta chỉ là kẻ ăn nhờ ở đậu, ai sẽ giúp cô ta? Du Liên hối hận đã muộn, không nên nghe Minh Châu giựt dây, không nên tâm trí nhất thời u mê, giờ thì tất cả xong rồi.

Lý Kính Hiền đã mất kiên nhẫn, hôm nay sợ là mặt mũi hấn đã mất cả, để bảo toàn danh dự của mình, lão chỉ có cách để Du Liên gánh toàn bộ tội danh.

Lão cúi người, một tay bóp chặt cằm Du Liên khiến cô ta ngẩng đầu, bức tử cô ta, uy hiếp nói: “Nhớ kỹ, chuyện hôm nay, chỉ có thể nói là người ái mộ bốn lão gia, cố ý đến quyến rũ bốn lão gia, nếu không, người biết hậu quả thế nào rồi chứ? Lý gia quyết không cho phép truyền ra chuyện mất danh dự thế này, vì thế, bốn lão gia sẽ không chừa thủ đoạn nào.”

Du Liên ngây ngốc gật đầu.

Lúc này Lý Kính Hiền mới buông lỏng tay, xoa xoa mặt Du Liên, mặt liếc thân thể non mềm, chậm rãi nói: “Chỉ cần người nghe lời, bốn lão gia sẽ không bạc đãi người.”

Trong Lạc Hà trai, Lâm Lan bôi thuốc cho Minh Doãn, oán giận nói: “Đã bảo chàng diễn kịch thôi, sao làm thật vậy? Làm mình bị thương như thế.”

Lý Minh Doãn không để ý, cười nói: “Muốn diễn trò, phải diễn như thật, nếu không làm sao khiến A Tấn theo ta đi ra ngoài, chút vết thương nhỏ này không có gì đáng ngại, bôi thuốc mỡ vào đã hết đau rồi.”

“Không biết chuyện phát triển tới bước kia, phụ thân có cho Du Liên một thân phận?” Lâm Lan suy đoán.

Lý Minh Doãn nhếch miệng, nhàn nhã nói: “Bất kể là làm gì, ta chỉ biết là sau này mụ phù thủy muốn nhét Du Liên vào phòng ta là không thể nào.”

Lâm Lan lại nói: "Minh Doãn, chàng nói, kẻ sách này của ta có phải là quá độc ác rồi không? Nếu như phụ thân bị người ta bắt thông dâm tại chỗ..." Lâm Lan chặc lưỡi, tưởng tượng hình ảnh thê thảm không nữ nhìn kia, thậm chí trộm trong lòng.

Lý Minh Doãn lườm nàng một cái, hừ hừ nói: "Vâng, ngoan độc lắm, ai đã nói nhĩ, độc nhất là lòng dạ nữ nhân."

Lâm Lan cũng nguýt lại hắn: "Hừ, đây gọi là, người không phạm ta, ta không phạm người, nếu người phạm ta, ta tất phạm người, chẳng lẽ mũi hương phòng ta nhét thêm người, ta lại không thể hương phòng mũi nhét thêm người? Nếu mũi ta còn dám nhét một lần, ta sẽ nhét lại một lần."

Lý Minh Doãn cười nhẹ nói: "Người nào chọc phải nàng đúng là xui xẻo."

Lâm Lan cười cười nói: "Đúng thế, cả chàng cũng không tha." Dứt lời, ánh mắt nhìn ra phía cửa trông mong: "Không biết hiện tại thế nào rồi, sao Đông Tử vẫn chưa quay lại?"

Chương 168 - Cục diện rối rắm

Về tới Ninh Hòa đường, Khương mama vội vàng đuổi hết hạ nhân ra, lúc này phu nhân đang giận điên lên.

Hàn Thị trừng trừng nhìn Minh Châu đang hoảng loạn, Minh Châu bị mẫu thân nhìn một cách dữ tợn, sợ tới mức run cầm cập, âm thầm nháy mắt ra hiệu với đại ca, hy vọng đại ca thời khắc mấu chốt có thể ra mặt giúp đỡ.

Minh Tắc coi như không nhìn thấy, một bộ thương mà không giúp được gì.

"Đây chính là cái mà con bảo là an bài tốt đẹp?" Một câu hỏi mang theo hết lửa giận phun ra.

Minh Châu sợ hãi nhìn mẫu thân, yếu ớt biện bạch: "Vốn không phải như thế, nữ nhi cho là nhị ca ở trong phòng, là A Hương nói phụ thân đã đi ra, cho nên liền cho Du Liên tiến vào... nữ nhi không nghĩ tới có thể như

vậy...”

Hàn Thị giận không kiềm được, mắng: “Ta cảnh cáo con bao lần, không nên động vào bọn tiện nhân chúng nó, giờ thì hay rồi, trộm gà không được còn mất nắm thóc, đem người lên giường phụ thân con, còn nói người đi bắt kẻ thông dâm, con... con... con thật làm ta tức chết.”

Hàn Thị mắng một hơi không dừng, Khương mama vội vàng xoa lưng cho mẹ, oán giận tiểu thư mấy câu: “Tiểu thư, lần này người thật sự làm chuyện không hay ho gì.”

Minh Châu áp ứng: “Không phải ta cố ý.”

Minh Tắc dùng cùi chỏ chọc chọc Minh CHâu, nhỏ giọng: “Em ít lời đi.”

Hàn Thị buồn bực xoa ngực, nói: “Ta đây đã làm gì mà lại sinh ra nghiệp chương thế này, việc bại nhiều hơn việc thành, ta chịu khổ suốt mười sáu năm trời, là vì cái gì? Không phải vì hai người các con sao, nhưng các con báo đáp ta thế nào kia? Một đứa không chịu học hành, một đứa cả ngày chỉ biết gât chuyện, ta không bị người khác làm chết, mà bị các con làm tức mà chết trước...”

Khương mama vội khuyên nhủ: “Phu nhân đừng kích động, xin bớt giận, việc đã đến nước này, người tức giận cũng không giải quyết được chuyện gì, nên nghĩ cách cứu vãn chuyện này.”

Hàn Thị căm giận: “Còn cứu vãn thế nào? Không chừng lão gia đang nghĩ là ta lập bẫy, hại ông ấy không còn mặt mũi nào.” Lão già chết toi, ngày thường giả bộ đứng đắn, thì ra đã sớm ham muốn trẻ tuổi xinh đẹp, bằng không, chỉ một lát mà đã lôi người lên giường? Thật là buồn nôn. Nói không chừng còn tới tìm mẹ tính sổ, vừa được tiện nghi lại vừa được ra uy.

Minh Châu sợ nhất là phụ thân, hiện tại không biết Du Liên giải thích như thế nào, nếu khai cô ta ra, phụ thân nhất định sẽ lột da cô ta.

“Thật không nghĩ tới, Du Liên tiểu thư thoát nhìn ôn nhu yếu ớt lại có tâm cơ thế này.” Khương mama thấp giọng nói.

Trong đầu Minh Châu chợt hiện linh quang, vội vàng phụ họa: “Đúng thế đúng thế, con chỉ nói cô ta đưa trà vào, không có bảo cô ta làm chuyện khác, con còn dặn cô ta làm vỡ chén ra ám hiệu, khó trách cô ta không làm vỡ chén, nguyên lai là quyến rũ phụ thân, đợi cá cắn câu rồi mới ra ám hiệu, cô

ta thật xấu xa, uổng công con tin tưởng cô ta.” Minh Châu nói ra mấy câu, đem mình từ người khởi xướng thành công chuyển sang người bị hại.

Hàn Thị nổi giận mắg: “Con còn dám mở miệng nói, không phải con tự chủ trương, người khác sao có cơ hội lợi dụng sơ hở. Một Lưu di nương đã đủ khiến ta nhức đầu, giờ thêm một người nữa, thời gian tới sẽ ra sao?”

Minh Châu bĩu môi, lầu bầu nói: “Thay vì để Lưu di nương được cung chiều, không bằng để Du Liên cũng làm di nương, hai người bọn họ tranh nhau tình cảm của cha, đấu với nhau ta sống người chết, không phải mẹ bớt lo sao?”

Trong lòng Hàn Thị bốc lửa, lạnh lùng nói: “Ý này của con đúng là hay.”

Minh Châu được khen ngợi, cười đắc ý, cuối cùng cũng lấy công chuộc tội. Sau một khắc, mặt cô ta bị một bạt tai nặng nề đánh tới, một bên má tê rần, cả người u mê, Minh Châu bụm mặt, bất khả tư nghị nhìn mẫu thân thịnh nộ.

“Người là đồ ngu ngốc, người ngại mạng mẹ quá dài, ước gì sớm khiến mẹ tức chết có phải hay không?” Mặt Hàn Thị đen kịt, chỉ tay vào mặt Minh Châu mắg tới tấp.

Minh Tác sợ hết hồn, bước lên khuyên nhủ: “Mẹ, mẹ giữ gìn thân thể.”

Khương mama cũng tới khuyên: "Phu nhân, đừng tức giận..."

Trong mắt Hàn Thị như xuất huyết, căm hận nói: “Hôm nay ta mới nhìn ra, nguyên lai người là một con sói mặt trắng, uổng công ta yêu thương người nhiều năm như vậy, Khương mama, đem tiểu thư giam lại, từ nay về sau, không cho nó ra khỏi phòng nửa bước, cho đến khi lấy chồng mới thôi.”

Minh Châu sợ hãi, quỳ phịch xuống đất, túm chân váy mẫu thân khóc lóc cầu xin: “Mẹ, người đừng nóng giận, là nữ nhi không hiểu chuyện, nữ nhi không dám nữa, mẹ, nữ nhi không dám...”

Minh Tác thấy mẫu thân lúc này đang tức giận, theo tính tình Minh Châu, giam cô ta còn khổ hơn đánh cô ta. Minh Tác không đành lòng, cùng quỳ xuống cầu tình: “Mẹ, muội muội bộc tuệch, mẹ biết tính em nó như thế, chuyện hôm nay, là muội muội suy nghĩ không chu toàn, nhưng em cũng là vì muốn phân ưu giúp mẹ, mẹ, xin mẹ bớt giận, bỏ qua cho muội muội lần này.”

Hàn Thị cả giận nói: “Con cũng câm miệng cho ta, hai người các con, không đứa nào làm ta đỡ lo, nếu ta không nhốt nó lại, không biết nó còn làm ra chuyện gì nữa.”

"Mẹ, nữ nhi không dám, thật sự không dám, sau này nữ nhi nhất định nghe lời của mẹ..." Minh Châu khóc không ra hơi.

Hàn Thị vẫn cương quyết: “Khương mama, còn đứng đờ ra cái gì?”

Khương mama nhìn tiểu thư khóc lóc thảm thương, âm thầm thở dài, kéo tiểu thư dậy, Minh Châu không chịu, vẫn một mực khóc lóc van xin.

Hàn Thị lạnh lùng nói: “Ngươi cứ ở đây mà khóc rống, cha ngươi tới, biết chuyện tốt ngươi làm, xem ông ấy xử phạt ngươi làm sao.”

Minh Châu lập tức im miệng, không dám khóc nữa, cô ta không có đầu óc cũng biết, nếu phụ thân nổi giận thì sẽ thế nào.

Minh Tắc nhìn muội muội bị mang đi, trong lòng lo lắng nhưng không thể giúp gì được.

Hàn Thị quát lên: “Con còn ở chỗ này làm gì? Đợi phụ thân con tới xử lý sao?”

Minh Tắc vội vàng bò dậy: "Mẹ, xin mẹ bớt giận, ngày mai nhi tử lại đến thỉnh an."

Mọi người đi cả, Hàn Thị uể oải ngồi xuống, chưa có lúc nào tệ hại như lúc này, tâm lực quá mệt mỏi, một đứa con gái không nghe lời, một trương phu bạc tình phụ nghĩa, còn có hai đối thủ khó dây, mục thật sự là mệt mỏi.

Minh Tắc âm ức trở lại Vi Vũ các, Đinh Nhược Nghiên đã đi năm, Minh Tắc ngồi ở bên giường buồn bực, cuộc thi lần này đã tạo cho hắn áp lực không thở nổi, thật ra thì hắn không thích đọc sách chút nào, nhưng từ nhỏ, mẫu thân nói cho hắn biết, nếu hắn không thích đọc sách, cha sẽ không thích hắn, hắn sẽ không thể so sánh với Minh Doãn... Vì vậy hắn từng cố gắng, hắn từng cho rằng mình không thua kém gì Minh Doãn, chẳng qua Minh Doãn có số mạng tốt hơn hắn, có phụ thân trông nom mà thôi, sau này mới biết được, hắn và Minh Doãn, thua kém không phải chỉ là một tí tẹo, hắn có cố gắng bao nhiêu đi nữa cũng không theo kịp, nhưng là, mẫu thân kỳ vọng, phụ thân chỉ trích, ép hắn phải làm được như Minh Doãn... Hắn không sợ

cước thi, mà hấn sợ mọi người lại đem hấn so sánh với Minh Doãn. Hấn là người, tại sao nhất định phải là bóng ma bên cạnh Minh Doãn, ai có thể hiểu nỗi thống khổ của hấn? Minh Tắc lẳng lẳng nhìn Nhược Nghiên ngủ, không khỏi thờ dài: Phụ thân không hiểu, mẫu thân không hiểu, ngay cả Nhược Nghiên cũng không hiểu, bọn họ đều ngại hấn không có tiền đồ, chỉ có Bích Như, Bích Như không ngại hấn không tốt, chỉ có Bích Như sung bái hấn, nhưng là Bích Như...

Minh Tắc do dự, hấn khẽ động vào Nhược Nghiên, hấn thật rất khó chịu, hy vọng có thể nhận được chút an ủi từ Nhược Nghiên, dù chỉ là một nụ cười.

Đình Nhược Nghiên đã sớm biết hấn trở lại, nhưng nàng thật sự không muốn nói chuyện cùng hấn, chuyện hôm nay làm nàng cảm thấy rất đau xót, trong mắt người ngoài Lý gia hào quang vô hạn, thật ra thì thối tha không chịu nổi.

“Làm gì vậy?” Đình Nhược Nghiên bị hấn đẩy người tới khó chịu.

Minh Tắc đáng thương nói: “Nhược Nghiên, nói chuyện với ta, trong lòng ta khó chịu quá.”

Đình Nhược Nghiên không xoay người, chỉ lạnh lùng nói: “Anh muốn tôi nói gì với anh? Nói là cha chồng phong lưu cỡ nào, hay nói là biểu muội anh tự cho mình là đúng thế nào?”

Minh Tắc nghe vậy như bị dội một gáo nước lạnh vào đầu, tâm lạnh toát, hấn yên lặng đứng dậy rời khỏi phòng ngủ, đứng ngơ ngẩn ở cửa thư phòng, không biết nên đi nơi nào.

Lý Kính Hiền không nóng lòng đi tìm Hàn Thị mà là sai A Tấn gọi nha hoàn tới mang theo xiêm y sạch sẽ cho Du Liên. Xiêm y trên người Du Liên đã bị lão xé toang, cứ thế đi ra ngoài thì mất hết mặt mũi lão.

Đợi Du Liên đổi lại xiêm y, Lý Kính Hiền nói: “Biết nên làm như thế nào chứ?”

Du Liên rưng rưng gật đầu, việc đã đến nước này, cô ta chỉ có thể tin cậy vào lời thúc phụ nói, nếu không, dưới gầm trời này không có chỗ nào cho cô ta dung thân.

Lý Kính Hiền khoát khoát tay: “Vậy người đi đi.”

Sau khi Du Liên đi, Lý Kính Hiền hỏi A Tấn: “Người trở lại khi nào?”

Mặc dù A Tấn không nhìn thấy tình hình lúc đó nhưng cũng đoán ra bảy tám phần, hấn bối rối, không dám tùy tiện nói trở về khi nào, sớm không được, chậm không xong, liền nói: “Nô tài đưa nhị thiếu gia về Lạc Hà trai, nhìn nhị thiếu phu nhân giúp nhị thiếu gia bôi thuốc, liền trở lại.” Thật ra thì không phải hấn nhìn thấy nhị thiếu phu nhân bôi thuốc cho nhị thiếu gia, mà là nhị thiếu phu nhân thưởng cho hấn một chén hạt sen long nhãn, hấn uống xong mới về.

Lý Kính Hiền nhướng mày, như không có chuyện gì xảy ra, hỏi: “Lúc người về nhìn thấy cái gì?”

A Tấn thấp giọng nói: “Lúc nô tài trở về, nhìn thấy thật là nhiều người... từ trong thư phòng đi ra ngoài, biểu tiểu thư ở bên ngoài khóc lóc, đại thiếu gia hình như đang giáo huấn biểu tiểu thư, nô tài vốn định đi vào hầu hạ, đại thiếu gia lại nói nô tài đi ra ngoài, sau phu nhân gọi nô tài ở ngoài cửa chờ...” A Tấn mau mồm trả lời, chuyện này không trách hấn được, hấn không ở lại là do đại thiếu gia, hấn quay lại là do phu nhân.

Cơ mặt Lý Kính Hiền run run, trong lòng phát hỏa, thật là nhiều người... Hàn Thị ơi là Hàn Thị, mục định tóm nhọc điếm ta ư.

“Tại sao biểu tiểu thư lại khóc?” Lý Kính Hiền đê nén lửa giận trong lòng, ra vẻ bình tĩnh.

A Tấn nói quanh co nói: "Cái này nô tài không rõ ràng lắm, chỉ mơ hồ nghe thấy đại thiếu gia nói cái gì mà tính kế...”

Cơ mặt Lý Kính Hiền lại càng co quắp, quả nhiên là như dự đoán, Hàn Thị lập kế với hấn, không tiếc gọi nhi tử, nữ nhi làm trợ thủ, gọi Minh Tắc cùng Minh Châu tới để tận mắt nhìn cha chúng làm chuyện xấu... Hàn Thị ơi Hàn Thị, mục cho mục chơi ngón này, là có thể đạp bổn lão gia xuống sao? Là có thể dùng cái này uy hiếp bổn lão gia nâng địa vị của mục lên? Nằm mơ.

Chương 169 - Gây lộn

Bên này sứt đầu mẻ trán, mây đen vần vũ, bên kia thì tinh thần phấn chấn, cao hứng vô cùng, từ lúc Lâm Lan nghe Đông Tử hỏi bả, cười ngặt nghẻo

không ngừng được.

Lâm Lan phân phó Cẩm Tú đi Ninh Hòa đường ngo chùng, xem có động tĩnh gì không.

Lý Minh Doãn đã rửa mặt xong lên giường, nhìn bộ dạng hung phấn của Lâm Lan, cau mày đập đập tay xuống giường: “Trò hay lúc này mới bắt đầu, sao nàng đã kích động thế, tối nay có ngủ không đây?”

Lâm Lan cười hì hì đi tới, ngồi xuống giường, ha ha nói: “Không có người ngoài mà, chàng không cho phép ta cao hứng chút sao? Ta ghen đã lâu ngày rồi.”

Lý Minh Doãn cười nhẹ, sủng nịch nói: “Nàng đoán chừng bên kia bao giờ thì náo loạn? Chẳng lẽ nàng định chờ tới lúc đó?”

Lâm Lan hôn lên má hấn một cái: “Tinh thần ta vô cùng tốt, quyết tâm chờ, ngày mai chàng còn phải vào triều, chàng ngủ sớm đi, sáng mai nói cho chàng biết tình hình chiến đấu mới nhất.”

Lý Minh Doãn ôm nàng, phàn nàn: “Nàng cũng thấy tay ta bị thương đây, nàng phải an ủi ta.”

“Bị thương thì nên nghỉ ngơi sớm một chút, ngoan, mau ngủ đi.” Lâm Lan trốn khỏi lồng ngực hấn, thay hấn giém chăn, ôn nhu dụ dỗ.

Lý Minh Doãn vốn biết tính nàng, không thể nhịn chuyện bất bình, lúc cao hứng thì không khắc chế được, không thể làm gì khác hơn là nghe theo nàng, dặn dò: “Nàng đừng thức quá khuya, coi chừng ngày mai tinh thần không tốt, chẩn mạch sai cho người bệnh.”

Lâm Lan trừng mắt nhìn hấn: “Chàng rửa ta.”

Hàn Thị đang khổ tâm sâu não không biết nên giải quyết chuyện này như thế nào, Xuân Hạnh đi vào bầm báo: “Phu nhân, Du tiểu thư quỳ ở bên ngoài.”

Chân mày Hàn Thị nhíu chặt, bực tức: “Nó còn mặt mũi tới?”

Xuân Hạnh nói: “Dạ, có cho Du tiểu thư vào không ạ?”

“Cứ cho nó quỳ đây, để xem nó có thể quỳ bao lâu.” Hàn Thị hận không cào xé được mặt Du Liên ra.

Xuân Hạnh muốn nói lại thôi, yên lặng lui ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, Khương mama trở lại.

"Phu nhân..."

"Tiểu thư ra sao? " Hàn Thị thấp giọng hỏi.

"Lão nô khuyên mấy câu, đã bình tĩnh trở lại rồi."

“Người khuyên nó làm gì? Nên cho nó một bài học để tỉnh táo lại, vẫn có câu mỗi lần ngã là một bài học, vậy mà đầu óc nó như bỏ đi vậy.” Hàn Thị oán hận nói: “Nó tâm thì không chịu an phận, bản lĩnh thì không có, lại thích gây chuyện với người khác, sau này đến nhà chồng, chẳng biết sẽ gây ra chuyện gì đây.”

Khương mama yên lặng, thật sự không biết nên nói gì, suy nghĩ một chút, nói: "Phu nhân, người có phải nên gọi Du tiểu thư vào hỏi một câu, cô ta cùng lão gia là như thế nào?"

Hàn Thị hừ lạnh một tiếng: “Có gì phải hỏi nữa? Từ trong miệng nó có thể nói ra lời nào thật?”

Khương mama thầm than, phu nhân thật là tức giận quá thành ra hồ đồ rồi.

“Phu nhân, người nên hỏi xem cô ta có khai tiểu thư ra không, người cũng cần phải tính toán lại.”

Hô hấp Hàn Thị suýt chút dừng lại, tinh hồn, mụ ta quên mất vấn đề này.

“Cho nó vào.”

Khương mama vén rèm muốn đi ra, lại bị người phía ngoài nhanh tay nhắc lên trước, mặt lão gia như phủ một màn sương, cả người tỏa ra hàn khí.

"Lão... Lão gia... " Khương mama không khỏi sợ run cả người.

Hàn Thị rùng mình, vốn định đứng dậy chào đón, nhưng vừa nghĩ tới cảnh tượng vừa rồi là lại tức muốn hộc máu, chân như bị dính trên mặt đất.

Lý Kính Hiền liếc nhìn vẻ mặt lạnh như băng của Hàn Thị, phát vạt áo hồ hững ngồi xuống. Hấn không nổi giận là muốn cho mụ mở miệng trước.

Hai người đen mặt nhìn nhau không ai lên tiếng, không khí trong phòng ngưng trọng, Khương mama thức thòi gọi Xuân Hạnh mau dâng trà.

Cha già bung trà, lấy nắp chén gạt gạt mấy lá trà nhỏ, không uống, khẩu khí nhàn nhạt: “Thần báo bên cạnh tai phu nhân cũng không ít nhỉ.”

Hàn Thị cũng nhàn nhạt đôi lại: “Thiếp thân chỉ là quan tâm lão gia, sợ có chuyện ảnh hưởng tới danh dự lão gia.”

Lý Kính Hiền mỉa mai: “Chỉ sợ làm hư danh dự bổn lão gia lại là ai đấy.”

Hàn Thị cũng biết sẽ bị lão gia cản ngược một cái, cười lạnh: “Thân chánh không sợ bóng tà, lão gia đường đường chính chính, ai có thể làm hư danh dự lão gia?”

Lý Kính Hiền đặt mạnh chén trà xuống, “cạch” một tiếng vang lên trong phòng yên tĩnh khá chói tai, tâm Khương mama run lên.

“Bà đừng cho là ta không biết bà có chủ ý gì, ta cho bà biết, bất kể Du Liên có phải do bà an bài tới không, hôm nay, bổn lão gia muốn dùng cô ta.” Khẩu khí Lý Kính Hiền càng thêm cứng rắn: “Chuyện hôm nay, nếu có ai dám hở nửa câu, bất kể là ai, bổn lão gia nhất định cắt lưỡi, khiến kẻ đó cả đời không mở được miệng.”

Trong lòng Hàn Thị cuộn cuộn lửa giận, ông ra vẻ đạo mạo nguy quân tử tốt lắm, Hàn Thị cười lạnh nói: “Du Liên chỉ đưa chén trà sâm nhỏ tới mà thôi, lão gia khẩn cấp như vậy, không dằn nổi sao? Sợ là trong lòng lão gia đã sớm có ý?”

Lý Kính Hiền trầm mặt, không có chút nửa phần e thẹn, việc đã đến nước này, lão còn gì đắn đo, lão làm chủ gia đình, để nữ nhân ngồi lên đầu còn ra gì?

“Bà mang theo một đám người... Không sợ làm mất thân phận mình sao?”

Hàn Thị cơ hồ muốn chửi ầm lên, nhưng Khương mama một mực lắc đầu, Hàn Thị vừa nhịn vừa nhẫn, ép bản thân trấn tĩnh lại, xem tình hình, Du Liên không nói ra Minh Châu, bằng không, lão gia vừa vào nhất định sẽ mắng không biết giáo dục nữ nhi.

Hàn Thị lạnh lùng cười một tiếng: “Lão gia không cần thể diện nữa, thiếp thân còn cần gì chú ý cái thân phận này làm gì? Lão gia là thương hương tiếc ngọc, nhưng là, lão gia đã nghĩ kỹ chưa, giờ khai báo với đại ca đại tẩu làm sao? Lão gia có biết người khác sẽ có cảm tưởng gì không? Lão gia cũng biết, đại tẩu dẫn Du Liên tới kinh thành là muốn chúng ta giúp Du Liên tìm một mối hôn sự tốt, kết quả, lão gia lại đem người ta lên giường mình.”

Lý Kính Hiền buồn bực xấu hổ: “Thân phận Du gia thế nào, đến kinh thành tìm hôn sự tốt? Chẳng khác nào tạt cát vàng lên chính mặt mình, cùng lắm chỉ là làm thiếp cho người ta, chả lẽ làm thiếp Lý Kính Hiền ta lại là ủy khuất cho cô ta?”

Hàn Thị không cam lòng yếu thế: “Khẩu khí lão gia thật là lớn, thiếp thân không dám làm chủ, Du Liên là đại tẩu mang tới, sáng mai thiếp thân sẽ viết một phong thư để đại tẩu tới đem người về, lão gia muốn nạp thiếp thì tự mình nói với đại tẩu.”

Lý Kính Hiền tức giận: “Hàn Thị, bà đừng tưởng rằng bọn lão gia không biết gì, trong lòng bà tính toán gì, bọn lão gia nói cho bà biết, nếu bà biết điều ít miêng, ta và bà liền bình an vô sự, nếu bà dám tính toán cùng ta, ta nhất định không buông tha bà.”

Hàn Thị kích động lên: “Ta tính toán với ông? Tại sao ta phải tính toán với ông? Cho dù ta có ngốc cũng sẽ không đem nữ nhân khác lên giường của trượng phu mình.”

Lý Kính Hiền bỗng nhiên cười: "Dâng Lưu di nương không phải là bà chủ động nói ra? Diệp Thị không phải là bà chấp tay nhường hay sao? Một chiêu này không phải lần đầu tiên bà dùng.”

Hàn Thị cứng họng, giống như ăn phải một con ruồi, Lưu di nương là đủ rồi, lão còn mặt mũi nói Diệp Thị?

“Đây còn không phải là ông lừa gạt ta sao? Là ông nói Diệp gia có tiền, Diệp gia có thể giúp ông một bước lên mây, chờ ông thành công sẽ hưu Diệp Thị, kết quả thì sao? Ông phát đạt, không hề mở miệng đề cập hưu Diệp Thị, còn muốn ta phải xếp dưới cô ta, ta mới là vợ cả của ông, ta đau khổ mười sáu năm chờ đợi, tại sao ta phải chấp nhận như thế... Lý Kính Hiền, rốt cuộc ông còn có lương tâm hay không?” Hàn Thị tức muốn điên.

Khuong mama thấy hai người càng nói càng hồ đồ, bước lên kéo phu

nhân, khuyên nhủ: “Phu nhân, người đừng kích động, bình tĩnh nói chuyện, để người ngoài nghe được, không hay, lão gia không có ý như thế.”

Một khi đã lật mặt, Lý Kính Hiền cũng không còn để ý gì tình nghĩa, lớn tiếng: “Ta lừa gạt bà? Ban đầu bà đáp ứng, không phải là vì có thể hằng ngày có cơm ngon áo đẹp mặc sao? Những năm qua, ta bạc đãi bà sao?”

Hàn Thị tức phát run, ngực co rút một trận đau đớn, sắc mặt trắng bệch.

Khương mama vội nói: "Lão gia, trời đất chứng giám, phu nhân thật sự không có tính toán gì với người, không tin người đi hỏi Du tiểu thư.”

Hàn Thị nóng nảy, Khương mama hồ đồ sao? Thật là tự vạch áo cho người xem lưng, vạn nhất Du Liên bị ép khai ra Minh Châu, Minh Châu còn toàn mạng ở đây không? Cho dù mù phải chịu chút ủy khuất thì cũng phải che chở cho Minh Châu.

Lý Kính Hiền hừ lạnh một tiếng: "Du Liên đã thừa nhận là cô ta chủ động tới quyến rũ, là ta phân phó cô ta nói như vậy, để mặt mũi cho toàn cái nhà này, nếu bà không ngại chưa đủ mất mặt thì cứ làm to chuyện lên.” Dứt lời, Lý Kính Hiền phủi mông rời đi.

Du Liên quỳ trong sân đã lâu, không để ý mọi người tới nhìn mình, mọi người nhìn cô ta hết sức khinh thường, chán ghét, cô ta khóc đã cạn nước mắt, chân quỳ đã tê rần, tâm dần dần chết lặng. Trong phòng truyền đến thanh âm gậy lộn nhưng không rõ thế nào. Cô ta lo lắng, không phải là mất sĩ diện, mà không biết phu nhân có bỏ qua cho cô ta không...

Không biết qua bao lâu, tiếng bước chân dồn dập tiến gần, ngừng lại bên người cô ta, Du Liên lén lút nhìn, thấy một đôi giày nhung đen, trường sam màu xanh gấm, là lão gia.

Lý Kính Hiền không chút biểu cảm nhìn nữ nhân gầy yếu, trong lòng vô cùng phiền não, lúc trước vừa thấy cô ta thì động tâm vô cùng, không cách nào khắc chế được, lúc này nhìn lại thì chẳng thấy nổi nửa điểm gọn sòng,... aiz... Chỉ có thể giải thích lúc ấy bị bùa mê thuốc lú. Hôm nay, bất kể có thích hay không, chỉ còn cách nạp cô ta làm thiếp, mới có thể cho đại ca đại tâu một cái công đạo.

“Tối nay người quỳ gối ở đây, phu nhân không gọi người, người vẫn phải quỳ.” Lý Kính Hiền lạnh lùng phân phó nói. Không phải là lão không

thương hương tiếc ngọc, mà Du Liên quỳ ở chỗ này nhận sai mới có thể gánh hết tai tiếng cho lão và Hàn Thị, người khác quỳ rũ hần, hần lại cưỡng bức người ta, thế này là không ổn, càng không thể cho người ta biết, hần bị phu nhân chính mình tính toán. Cho nên, chỉ có thể để cô ta quỳ.

“Vâng...” giọng Du Liên nhỏ như muỗi, quỳ một đêm, có thể tránh được kiếp này sao?

Lão gia đóng sập cửa đi, Hàn Thị lại càng tức giận, càng thương tâm, càng thông hận, nhiều cung bậc cảm xúc nhất tề vọt tới, khiến mụ không nhìn được che mặt khóc rống.

Khương mama khổ tâm khuyên giải: "Phu nhân, người cần gì gây lộn với lão gia, lão gia muốn cưới vợ bé thì cưới, việc đã đến nước này, dù sao cũng phải có cách để lão gia khai báo với bên kia đúng không? Lão nô biết trong lòng người khó chịu, nhưng người cũng phải nghĩ cho đại thiếu gia, đại thiếu gia sắp dự thi, nếu ảnh hưởng tới tâm tình đại thiếu gia thì sao. Sau này đường còn dài, mà phu nhân đã nhẫn nhịn mười sáu năm liền, còn sợ nhin chút thời khắc này sao? Như phu nhân đã nói, đợi chuyện bên Sơn Tây ổn thỏa, phu nhân thu thập những kẻ tiện nhân này cũng không muộn..."

Hàn Thị nức nở: “Ta biết, ta biết, nhưng mà ta tức quá, không nhìn được, lão gia thật sự quá vô tình.”

“Không có nam nhân nào không ăn vụng, lão gia cũng là người bình thường mà.” Khương mama thở dài nói.

Chương 170 - Chỉ điểm

Lâm Lan đợi đến quá nửa đêm, lúc trước nghe nói là Minh Châu khóc lóc, bị Khương mama đuổi về Chuế Gấm hiên, sau đó cha già mặt phủ đầy mây đen vào Ninh Hòa đường, một hồi lâu vẫn là vẻ mặt giăng đầy mây đen ra khỏi Ninh Hòa đường, về thẳng thư phòng, không thèm đến cả phòng Lưu di nương. Du Liên đáng thương còn đang quỳ bên ngoài Ninh Hòa đường, hiển nhiên là thành sơn dương thế tội. Đoán chừng cô nàng đáng thương này không dám khai ra là Minh Châu xúi cô ta đi, ai, thật là đáng thương, người đáng thương tất có chỗ đáng hận, thôi thôi, ngủ.

Đợi Lâm Lan tỉnh ngủ, trời đã sáng bạch, bên gối không có người, Lâm Lan gọi Ngân Liễu tới hầu hạ nàng rửa mặt thay quần áo, tả oán nói: “Lúc này là giờ nào rồi, em không đánh thức ta sớm, tiệm thuốc còn nhiều việc phải giải quyết.”

Ngân Liễu cười nói: "Nhị thiếu gia không cho em gọi nhị thiếu phu nhân, nói không trễ giờ thỉnh an là được."

Lâm Lan lẩm bẩm hai câu, vội vàng rửa mặt thay đồ nghiêm chỉnh, vừa ăn điểm tâm vừa nghe Cẩm Tú buôn chuyện.

“Du tiểu thư quý đến nửa đêm thì không chịu nổi nữa, ngắt đi, được đưa về phòng, sáng nay Chúc mama bên cạnh lão thái thái đi xem cô ta, A Hương bên cạnh Minh Châu tiểu thư thì từ sớm đã bị một người môi giới mang đi.” Cẩm Tú biết được gì nói ra hết cả.

Lâm Lan gật đầu: "Thật là cực khổ cho em."

Cẩm Tú hì hì cười nói: "Nô tỳ một chút cũng không cảm thấy cực khổ, chuyện này thật là thú vị."

Lâm Lan liếc xéo nàng, Cẩm Tú quả nhiên rất có tinh thần buôn chuyện, bảo đảm là một người đưa tin xuất sắc, không sợ nửa đêm cực khổ cảm chột, tin tức nào cũng đào được.

“Ừ, em cảm thấy thú vị là tốt, làm tốt lắm.” Lâm Lan khích lệ.

Cẩm Tú dùng sức gật đầu, cảm giác được chủ tử khen ngợi thực đáng tự hào.

Điểm tâm xong, Lâm Lan đến chỗ mụ phù thủy thỉnh an, tới Ninh Hòa đường, Thúy Chi nói phu nhân bị bệnh. Lâm Lan tỏ ra lo lắng: “Phu nhân có sao không? Có muốn ta xem thế nào không?”

Khương mama xốc rèm đi ra ngoài, cười khẽ nói: “Nhị thiếu phu nhân có lòng rồi, phu nhân chỉ hơi nhức đầu, nghỉ ngơi chút là ổn thôi.”

Lâm Lan nói: "Vậy thì nhờ Khương mama chuyển lời tới phu nhân, ta đã tới, buổi tối sẽ lại đến thỉnh an phu nhân."

Ra khỏi Ninh Hòa đường, Lâm Lan đi sang Triều Huy đường, đoán không chừng lão thái thái cũng đang nhức đầu. Chúc mama đi ra ngoài nói:

“Lão thái thái nói tâm tình lúc này không tốt, nếu nhị thiếu phu nhân có thì giờ, đi xem Du tiểu thư một chút xem sao.”

“Sao thế? Du tiểu thư có điểm nào không thoải mái sao?” Lâm Lan ân cần hỏi.

Chúc mama cảm thấy kỳ lạ: “Nhị thiếu phu nhân còn không biết?”

Lâm Lan ra vẻ không hiểu: “Biết cái gì cơ?”

Chúc mama ngượng ngùng: “Không có chuyện gì, Du tiểu thư bị sốt.”

Lâm Lan thảm nhủ: Vừa bị kinh sợ, vừa quý hơn nửa đêm, có thể không sốt ùng ùng sao?

“Ta đi xem cô ấy một chút.” Lâm Lan cầu còn không được, nàng không thể đi tìm Du Liên vì tránh nghi ngờ, nhưng Chúc mama đã có lời, sao nàng có thể từ chối?

Mặt Du Liên đỏ bừng, hai mắt nhắm hờ, hơi thở yếu ớt, Lâm Lan sờ trán cô ta, thật là nóng dọ người.

Mặt Nhi hầu hạ bên cạnh Du Liên khóc nức nở nói: “Nhị thiếu phu nhân, tiểu thư chảy thật là nhiều máu...”

Lâm Lan mơ hồ đoán được, hỏi: “Chỗ?”

Mặt Nhi lúng túng, Lâm Lan có thể khẳng định, thảm mắng: “Lý cầm thú, a không phải, Minh Doãn họ Lý, lão cha già thật đúng là xứng với cái danh ác hơn thú.”

Lâm Lan sai Ngân Liễu mở hòm thuốc, lấy ra mấy viên thuốc đã hoàn tán, phân phó Mặt Nhi: “Người đem đi nghiền với nước ấm, đến khi thuốc tan ra thì giúp tiểu thư uống.”

Lại để cho Cẩm Tú đỡ Du Liên, mở xiêm y cô ta ra, dùng Bạch Cửu xoa người giúp cô ta.

Một hồi sau Du Liên mới từ từ khôi phục huyết sắc, nhìn thấy nhị thiếu phu nhân, nước mắt Du Liên rơi như mưa, cô ta vốn tính toán tới nhị thiếu gia, không nghĩ tới mình lại thất thân, lão thái thái sớm tới mắng cô ta một trận thê thảm, không có nửa lời an ủi, hôm nay, chỉ có nhị thiếu phu nhân tới giúp cô ta chữa bệnh... Du Liên vừa xấu hổ vừa hối hận, nghẹn ngào: “Nhị

thiếu phu nhân...”

Lâm Lan ý bảo cô ta đừng nói gì, quay đầu phân phó Ngân Liễu: “Ngân Liễu, em mang Mạt Nhi về lấy bình sứ trắng ở tầng thứ ba, là bình thuốc mỡ ấy, nói cho Mạt Nhi sử dụng thế nào.”

Ngân Liễu thâm hiểu nhị thiếu phu nhân có lời nói với Du tiểu thư, liền lên tiếng đem Mạt Nhi lui ra.

Trong phòng không còn ai, Lâm Lan nói: “Mọi người đều nói là cô sai, ta không tin, cô luôn cẩn thận, trầm tĩnh, như thế nào lại làm ra chuyện hoang đường này.”

Du Liên cảm kích, khóc càng dữ hơn.

Lâm Lan cầm khăn thay cô ta lau lệ, lại nói: “Việc đã đến nước này, lỗi đều rơi vào người cô, cũng không còn cách nào sửa lại, dù gì cũng quan hệ tới thể diện của lão gia, thể diện phu nhân, còn có danh dự Lý gia. Có điều, cô cũng không thể để mình phải chịu ủy khuất lớn như vậy, dù sao cũng phải có người biết cô là thay người chịu tội, nếu không, cuộc sống sau này của cô trong nhà này sẽ không dễ dàng gì, phu nhân hận cô, chắc chắn sẽ trị cô...”

“Nhưng... ta có thể đi tìm ai để nói sao?” Du Liên buồn bã, vẻ mặt vạn phần đáng thương.

Lâm Lan thở dài một hơi: “Ta thật sự thấy cô đáng thương mới nghĩ ra kế, nếu để phu nhân biết được, cuộc sống của ta sẽ không dễ chịu gì...”

Du Liên nắm lấy tay áo nhị thiếu phu nhân, hệt như bắt được một cọng rơm cứu mạng, ánh mắt trông mong nhìn nhị thiếu phu nhân: “Kính xin nhị thiếu phu nhân dạy ta, Du Liên có thể thề, tuyệt đối sẽ không để cho bất kỳ ai biết, ân tình lần này của nhị thiếu phu nhân, kiếp sau Du Liên xin làm trâu làm ngựa báo đáp...”

Lâm Lan thở dài nói: "Ta sẽ giúp cô, nếu không ta đã không tới thăm cô, có điều, cô phải nói cho ta biết rõ sự thật.”

Du Liên do dự, đem chuyện Minh Châu giật giây mình đi đối phó với nhị thiếu gia nói ra, giọng nói mỗi lúc một nhỏ: “Nhị thiếu phu nhân, thật xin lỗi, là Du Liên hồ đồ.”

Lâm Lan sờ sờ đầu cô ta, thương tiếc nói: “Cái này không trách cô được,

cô cũng là bất đắc dĩ.” Dứt lời, Lâm Lan cúi người bên tai Du Liên thì thầm, ánh mắt Du Liên dần dần sáng lên.

“Chỉ có lão thái thái mới có thể giúp được cô, nhớ kỹ, một mực chần chẫn là mình bị ép buộc, sau này, cô thành thể diện của mọi người, mọi chuyện không thể làm gì khác hơn là chìm xuống, giờ cô đã dẫm chân xuống vũng nước bẩn thì không thể hèn yếu giống như trước kia, phải học cách tự bảo vệ mình, mọi việc khó hơn là cô tưởng, trước mắt cô phải luôn phòng bị phu nhân, hiểu chưa?” Lâm Lan chỉ đường, nàng không phải vì lòng áy náy mà giúp Du Liên, nàng đã sớm nói, Du Liên sẽ rơi vào bẫy của nàng, nói rõ Du Liên tâm tư bất chính, bị ép buộc nhưng cũng là có một phần tâm tư, không thể tha thứ, nàng giúp Du Liên, chẳng qua là ứng với câu nói, kẻ thù của kẻ thù chính là chiến hữu, nàng chỉ hi vọng vị chiến hữu này lực chiến đấu không quá yếu.

Chương 171 - Minh Tắc trốn đi

“Su muội, hương phụ, đương quy, địa hoàng, sài hồ dùng không khác nhau mấy, nên cho vào một nhóm.” Ngũ sư huynh Mạc Tử Du nhắc nhở Ngân Liễu đang chế thuốc cho Lâm Lan.

Lâm Lan nói với Ngân Liễu: “Luyện nhiều chút, quen tay hay việc. Ta đã để cho lão Ngô đi tìm nhà cung cấp hàng rồi, nói là nhà này năm nay bán rất đắt khách, hàng dự trữ không nhiều, sáng ngày một đều đặn một nhóm tới, đợi hàng tới, đảm bảo cung cấp cho chúng ta.”

Mạc Tử Du cười ha ha nói: “Tám biển ngự tứ này thật là có tác dụng, ta nghe nói Tể An đường, Hoài Nhân đường đều không lấy được hàng, nơi nơi đòi kiện cáo, vô dụng thôi, hôm nay không ai được bán trước mặt mũi chúng ta.”

Lâm Lan nhăn mày nghĩ ngợi: “Hôm nay chiến sự, lại dịch đậu mùa, dược liệu khẳng định khó khăn, ta phải nghĩ biện pháp tích nhiều hàng mới được.”

“Đó là phải, ai biết cuộc chiến này đánh bao lâu.” Mạc Tử Du nói, nhìn Ngân Liễu chế thuốc bộ dạng nghiêm túc như ông cụ già, không khỏi cười nhẹ nói: “Không tệ lắm, mới mấy ngày đã lên tay rồi.”

Ngân Liễu bình tĩnh liếc hắt một cái, học ngữ khí của hắn, kéo dài giọng: “Đó là phải, dưới tay tướng mạnh không có binh hèn.”

“Ôi ôi, khẩu khí không tồi nha, rất có tố chất nịnh bợ.” Mạc Tử Du cười giễu.

Ngân Liễu tràn đầy tự tin nói: “Qua hai tháng nữa, ta có thể thắng huynh.”

Mạc Tử Du ha ha cười một tiếng: "Vậy chúng ta đánh cuộc chứ?"

Lâm Lan liếc Mạc Tử Du một cái, người này không có việc gì, chỉ thích đùa giỡn Ngân Liễu, hay là vừa ý Ngân Liễu rồi.

"Ngân Liễu, đừng sợ, hãy đánh cuộc với huynh ấy đi, nếu huynh ấy thua, bắt huynh ấy cả đời không được lấy vợ." Lâm Lan cho Ngân Liễu thêm can đảm.

Ngân Liễu hếch cằm, khiêu khích nhìn Mạc Tử Du: “Được, đánh cuộc thì đánh cuộc.”

Mạc Tử Du nghiêm mặt nói: "Sư muội, muội quá là độc ác đi, ta tuyệt đối sẽ không mang hạnh phúc nửa đời sau của mình làm tiền đánh cuộc, đổi lại đi, ai thua sẽ phải làm theo yêu cầu người kia, được không?"

Lâm Lan khinh bỉ nói: "Huynh thật không có tiền đồ, mau đi làm việc đi, nhiều bệnh nhân đang chờ." "

Mạc Tử Du xám xịt bước đi, oán thầm: Ta không sợ Ngân Liễu, chủ yếu là sư muội quá biến thái.

Ngân Liễu khúc khích cười, liếc thấy Ngọc Dung mang hộp đựng thức ăn ba tầng đi vào.

"Ngọc Dung... " Ngân Liễu vội vàng chào hỏi.

Từ lúc tiệm thuốc khai trương đến giờ, buổi trưa Ngọc Dung đều đưa cơm tới.

“Đã nói không cần đưa tới, chỗ này có phòng bếp nhỏ, mọi người cùng nhau ăn cơm, đưa tới thêm phiền toái, lại nói, Quế tẩu làm đồ ăn ngon như vậy, một mình ta ăn, người khác trông mà thèm, thật không đạo đức.” Lâm Lan nói.

Ngọc Dung cười nói: "Nô tỳ không làm chủ được, Chu mama phải đưa tới thì nô tỳ phải đưa. Hôm nay Quế tẩu làm nhiều món, nói là để mọi người thêm đồ ăn."

Lâm Lan bất đắc dĩ cười cười, để cho Ngân Liễu đi báo cho mọi người, chuẩn bị một chút có thể ăn cơm rồi.

Đúng lúc Phúc An đưa bệnh nhân đi ra ngoài, Lâm Lan gọi hắn: “Phúc An, người giúp Ngọc Dung xách hộp thức ăn ra hậu viện đi.”

“Dạ.” Phúc An lên tiếng: “Ngọc Dung cô nương, đưa cho ta.” Vừa nói vừa đi qua nhận hộp thức ăn.”

Ngọc Dung xấu hổ: “Phiền toái Từ đại ca rồi.”

Phúc An ngu ngơ cười: “Không phiền toái, không phiền toái.” Trên mặt không tự chủ đỏ bừng.

Lâm Lan nhìn hết một màn này, trong lòng âm thầm vui mừng, Phúc An thấy Ngân Liễu không đỏ mặt, mà mỗi lần thấy Ngọc Dung thì lại thế, điều này nói lên ý gì? Hi vọng chuyện theo ý nàng tiến triển tốt.

Ngọc Dung lặng lẽ nói cho nhị thiếu phu nhân: “Không thấy đại thiếu gia.”

Lâm Lan kinh ngạc: "Cái gì gọi là không thấy?"

Ngọc Dung nói: "Chính là không thấy ạ, trong phủ đã nổ tung rồi, phu nhân vội vã phái người tìm đại thiếu gia khắp nơi, Cẩm Tú hỏi thăm được, nói là sáng sớm đại thiếu gia xuất phủ, nói đi xem trường thi một chút, người đánh xe đưa đại thiếu gia đến bên ngoài trường thi, đại thiếu gia cho phu xe tìm chỗ dừng xe, lúc sau tới đón, nhưng phu xe đứng bên ngoài trường thi đợi hơn hai canh giờ, tìm chung quanh cũng không thấy đại thiếu gia, lúc

này mới hoảng hốt, chạy về bẩm báo.”

Lâm Lan hỏi: "Có phải bị bắt cóc tổng tiền không?"

Ngọc Dung lắc đầu: "Phu xe đã hỏi những người xung quanh trường thi, có người thấy đại thiếu gia đi hướng Tây Hoa môn.”

“VẬY... báo cho lão gia cùng nhị thiếu gia chưa?”

Ngọc Dung trả lời: “Hẳn là đã báo, chuyện này không giấu diếm được, sáng mai đại thiếu gia dự thi, lúc này không thấy bóng người, phu nhân sắp điên.”

Lâm Lan nghĩ ngợi, Minh Tắc không phải là sợ thi không đỗ, trong lòng áp lực quá lớn, dứt khoát rời nhà đi ra ngoài? Hay là tối qua bị mù phù thủy mắng thảm, trong cơn tức giận...

“Quên đi, chuyện này chúng ta không xen vào, tìm người cũng không tới lượt chúng ta tìm, nhị thiếu gia nhận được tin tức, tự nhiên sẽ đi tìm.” Lâm Lan nhàn nhạt nói, nghĩ thâm, nhưng Minh Tắc rời nhà đi cũng có trò hay nhìn, cha già học máu, mù phù thủy điên mất.

Hàn Thị giờ phút này như sụp đổ, mù oán hận nhìn Đinh Nhược Nghiên, không khách khí nói: “Cô đến Lý gia, ta làm mẹ chồng chưa bao giờ nói nặng một câu với cô, thật tâm coi cô như con gái mình mà đối đãi, ta có mưu đồ gì không? Không phải mưu đồ cô có thể đối xử với Minh Tắc khác hơn một chút? Mưu đồ vợ chồng các người hòa thuận? Nhưng cô thì sao? Coi trọng phu mình như người xa lạ, chẳng quan tâm, hờ hững, Minh Tắc nhà chúng ta không xứng với cô sao? Là gia thế không theo kịp Đinh gia hiển hách hay tướng mạo không bằng Đinh Nhược Nghiên cô xuất chúng? Minh Tắc của chúng ta không lọt vào mắt cô sao? Ngụy di nương cũng biết mấy ngày nay tâm tình Minh Tắc không tốt, cô thì sao? Hỏi gì cũng không biết, xảy ra chuyện như vậy, trước đó có thể nào lại không có dấu hiệu gì, nha hoàn nói, đêm qua Minh Tắc từ phòng cô đi ra ngoài, ngồi ở thư phòng tới sáng, cô nói đi, có phải cô và Minh Tắc cãi nhau?”

Hàn Thị xem chừng là bởi vì chuyện tối hôm qua, Đinh Nhược Nghiên nặng nhẹ mấy câu với Minh Tắc, Minh Tắc nhất thời nghĩ không ra...

Đinh Nhược Nghiên không tiếng động lau lệ, mặc dù nàng không thích Minh Tắc, đối với Minh Tắc thất vọng cực độ, nhưng Minh Tắc dù sao cũng

là trượng phu của nàng, lúc này người không thấy, trong lòng nàng cũng rất là bồi rối, mẹ chồng hỏi một câu khiến nàng chột dạ, tối hôm qua Minh Tắc nói là trong lòng hắn rất khó chịu, van xin nàng nói chuyện với hắn... Nàng nghĩ tới hai câu mình nói, đúng thật là tàn nhẫn, nhưng nàng thật không nghĩ tới, Minh Tắc sẽ bỏ đi.

“Khóc, cô chỉ biết khóc, khóc thì làm được gì? Nếu cô có thể đối với Minh Tắc khá hơn một chút, quan tâm nó nhiều hơn một chút, nó đáng thương như thế, một mình ngồi ở thư phòng tới sáng...” Hàn Thị càng nghĩ càng đau lòng, không khỏi nức nở.

Khương mama không thể làm gì khác hơn là khuyên mụ: “Phu nhân, người đừng có gấp, nói không chừng đại thiếu gia tâm tình không tốt, đi ra ngoài giải sầu, đại thiếu gia biết nặng nhẹ, nhất định sẽ trở lại.”

Hàn Thị khóc nức nở: “Nếu nó không trở lại thì làm sao bây giờ?”

"Sẽ không đâu, sẽ không đâu, nhiều người như vậy đi tìm còn sợ tìm không ra?" Khương mama an ủi mụ.

Hàn Thị nghĩ tới Minh Tắc hiện tại chẳng biết đi đâu, nghĩ đến tìm được Minh Tắc về, sẽ bị lão gia giáo huấn, ý nghĩ này như con dao găm vào tim mụ, càng nhìn Đinh Nhược Nghiênn càng sinh khí, cắn hận nói: “Minh Tắc có thể tìm được về thì không sao, nếu không trở lại, cô đừng nghĩ sẽ có những ngày sống tốt đẹp.”

Chúc mama đi vào hỏi: "Còn không có tin tức sao? Lão thái thái vội muốn chết."

Khương mama nói: "Đã phái người đi nói cho lão gia cùng nhị thiếu gia rồi, sẽ lập tức có tin cho lão thái thái, bà khuyên lão thái thái một chút, đừng để lão thái thái lo lắng, coi chừng thân thể."

Chúc mama nhìn phu nhân cùng đại thiếu phu nhân, hai mắt đỏ bừng, bà thở dài, tới phủ này, chưa có mấy ngày bình an.

Lý Kính Hiền ở Thượng Thư phòng nhận được tin tức thì lòng như phát hỏa, nghiệp chướng này, nhưng là ngại chỗ nhiều đồng nghiệp, không tiện nổi giận, lấy cớ trong nhà có việc gấp, xin nghỉ đi ra ngoài, gọi thị vệ báo cho Minh Doãn từ trong cung ra, cùng nhau nghe hạ nhân trong phủ kể lại chân tướng sự việc.

Lý Kính Hiền quát lên như sấm: "Nghịch tử này, không cần tìm, đi đừng về nữa."

Minh Doãn vội vàng khuyên nhủ: "Phụ thân chớ sốt ruột, có lẽ đại ca gặp áp lực quá lớn, đi ra ngoài giải sầu, nhi tử xem chừng đại ca sẽ không đi xa, chuyện này cũng không nên gióng trống khua chiêng, truyền ra ngoài, những người bên ngoài không biết nội tình sẽ suy đoán linh tinh, phụ thân, người về nhà trước trấn an bà nội, tránh để bà lo lắng, nhi tử đi tìm đại ca, chỉ cần đại ca còn ở trong thành, nhi tử chắc chắn đem đại ca về."

Lý Kính Hiền cảm thấy Minh Doãn nói thật là có đạo lý, bất quá vẫn rất căm tức, hầm hừ nói: "Con tìm được đại ca con, nói cho nó biết, ta không tha cho nó."

Minh Doãn dở khóc dở cười, nếu nói như vậy, Minh Tắc còn dám về nhà? Minh Doãn chấp tay khuyên nhủ: "Phụ thân, ngày mai đại ca dự thi rồi, nếu đại ca trở về, kính xin phụ thân không trách cứ đại ca, hết thầy đợi thi xong rồi nói hãy chưa muộn."

Lý Kính Hiền rầu rĩ hừ một tiếng, lên xe ngựa về Lý phủ.

Minh Doãn gọi Văn Sơn tới: "Người đi Hồi Xuân đường nói một tiếng với nhị thiếu phu nhân, hôm nay không thể theo nàng đi Bùi phủ rồi, nói nàng xong việc về nhà sớm, không cần ở tiệm thuốc chờ ta."

Văn Sơn lên tiếng rời đi.

Đông Tử sầu khổ nói: "Nhị thiếu gia, kinh thành lớn như thế, làm sao tìm được đây?"

Khóe miệng Minh Doãn giật giật: "Mò mẫm dĩ nhiên tìm không ra, đi thôi, chúng ta tới nha môn."

Đông Tử ngạc nhiên nói: "Nhị thiếu gia, người đi báo quan? Mới vừa rồi không phải nói là không nên gióng trống khua chiêng sao?"

Minh Doãn cóc đầu hấn một cái: "Báo cái gì mà báo? Đi tìm Trịnh đại ca, tuần tra cửa hàng."

Đã có người thấy Minh Tắc đi hướng Tây Hoa môn, kia đích thị là ở phía tây, mỗi ngày nha môn đều phái quan sai tuần tra xung quanh, mời bọn họ giúp đỡ hẳn là sẽ dễ tìm được hơn.

Lý Minh Tắc không có mục tiêu đi hướng phía Tây, nhìn cửa thành ngay người hồi lâu, lại lộn lại, đi lòng vòng không mục tiêu bước đi, hắn chỉ muốn đi như vậy, tùy tiện đi nơi nào, chỉ cần không trở về cái nhà kia, ngôi nhà lạnh như băng, không có một tia ấm áp, kể từ khi Minh Doãn trở về, phụ thân đối với hắn không có nửa phần thân thiết, động một tí là phạm lỗi; mẫu thân một lòng một dạ đối phó Minh Doãn, nhưng là đối phó thế nào đi nữa cũng chỉ kiến bản thân bà chịu thêm chạt vật, chỉ biết mắng hắn vô dụng; Minh Châu còn nhỏ tuổi, học âm mưu thủ đoạn của mẫu thân, nhưng lần nào cũng là tự bê đá đập lên chân mình... Còn Nhược Nghiên, Nhược Nghiên là tòa thành bằng băng, hắn không thể làm băng tan, còn có Bích Như cùng đứa bé không bao giờ được chào đời, hắn là một kẻ vô dụng...

Đã từng mong đợi nhận tổ quy tông, mong đợi đường đường chánh chánh làm đại thiếu gia Lý gia, mong đợi một cuộc sống mới, không ngờ hạnh phúc lại tạm bợ như vậy, mới ba năm, Minh Doãn trở lại, hết thay thay đổi, cha mẹ không hề ân ái nữa, phụ thân không hề hiền hòa nữa, mẫu thân không hề ôn nhu nữa, Minh Châu không hề đáng yêu nữa, mà những hào quang hắn sở hữu trên người đều bị Minh Doãn che mất, biến thành một kẻ vô dụng, một tên bất lực...

Không biết nơi nào bay tới mùi rượu, cảm giác mình đã đi hơn nửa ngày, bụng đói kêu vang.

Chương 172 - Huynh đệ

Lý Minh Doãn tìm được Minh Tắc đã là giờ Thân, hắn ngồi ở lầu hai Dật Hương Cư, đã uống say khướt, Lý Minh Doãn không khỏi chau mày. Chạy tới tận Dật Cư Hương ở Đông thành, hắn từ Bắc thành tới Tây thành, lại từ Tây thành đi tới Đông thành, cơ hồ vất vả hơn nửa kinh thành.

"Tiểu nhị, đưa rượu lên..." Lý Minh Tắc lắc lắc bầu rượu đã trống không, lớn miệng kêu thêm rượu.

Tiểu nhị khó xử nhìn Lý nhị công tử: "Lý nhị công tử, ngài xem..."

Lý Minh Doãn nói: "Đưa một bình rượu nhẹ nhất lên."

Tiểu nhị ha ha đáp ứng: "Dạ mời công tử ngồi, tiểu nhân lập tức đưa rượu"

lên...” Hấn quản gì ai uống rượu để giải sầu hay uống rượu vui kỹ nữ, chỉ cần uống rượu trả tiền là được.

"Đông Tử, người trở về bẩm báo lão gia, đã tìm được đại thiếu gia rồi, không có đi đâu xa, ở bên hồ tĩnh tâm, ta cùng đại thiếu gia không về nhà dùng cơm, hai huynh đệ chúng ta uống một bình, nói chuyện vài câu rồi sẽ về, nói mọi người không cần lo lắng, cho phu xe tới đón." Lý Minh Doãn phân phó.

Đông Tử lo lắng nói: "Thiếu gia, người để cho nô tài trở về nói như vậy, sợ là phu nhân sẽ trách người để đại thiếu gia quá chén thì sao."

Lý Minh Doãn giận tím mặt: "Nói người đi thì đi, nhiều lời vậy."

Đông Tử bĩu môi, không cam lòng đi về.

Lý Minh Doãn thông thả bước tới, ngồi đối diện Minh Tắc, Lý Minh Tắc nheo nheo mắt đã say lơ đãng hồi lâu, hàm hồ: "Người... làm sao tới rồi..."

Xem ra vẫn còn tỉnh táo. Lý Minh Doãn khẽ mỉm cười, nhận rượu tiêu nhị đưa lên, rót đầy chén Minh Tắc, cũng rót cho mình đầy một chén.

"Đại ca thật là có nhã hứng, ngày mai thi rồi, lúc này còn có thể tiêu dao tự tại thế này." Lý Minh Doãn mỉm cười nói.

Lý Minh Tắc tự giấu cười cười: "Nhị đệ, đệ đừng giấu ta, ta đây là mượn rượu tiêu sầu... Say thật tốt, say thì không cần phải nghĩ cái gì cả." Vừa nói hấn vừa ngửa cổ uống một hơi cạn sạch chén rượu vừa rót.

"Nhưng là, say rồi lại tỉnh, vẫn phải đối mặt." Lý Minh Doãn lại châm thêm rượu.

Lý Minh Tắc nhìn chén rượu trong tay, khổ sở nặn ra nụ cười: "Đúng thế, say rồi tỉnh, tỉnh lại hết thấy vẫn là như cũ."

"Như cũ có cái gì không tốt sao?" Lý Minh Doãn khẽ nhấp một ngụm rượu, mặc dù đây là rượu hoa lê trắng nhẹ nhất nơi này, nhưng đối với người không uống được rượu như hấn mà nói, vẫn là vô cùng khó uống.

Lý Minh Tắc khổ sở thêm vài phần, mắt say lơ đãng mỉm cười nói: "Nhị đệ, lời này là thật lòng ta, ta thật hâm mộ đệ, mặc dù đại nương mất, vẫn còn phụ thân thương đệ, còn còn thể tử thật tâm yêu thương chăm sóc

đệ, còn có Diệp gia... Đệ được ghi danh bảng vàng, danh chân thiên hạ, vào Hàn Lâm viện, liền thăng tam phẩm, quả nhiên là phong quang vô hạn... So sáng với ta, kẻ làm đại ca này thật sự quá xấu hổ.”

“Đại ca đừng tự ti như thế.” Lý Minh Doãn nói.

Minh Tắc lắc đầu: "Không, ta nói rất đúng sự thật, ta cũng từng cho rằng bản thân mình không hề kém đệ, hiện tại mới biết mọi thứ mình có đều không bằng đệ, phụ thân thấy ta thì tức giận, mẫu thân chỉ biết ép ta đọc sách, Nhược Nghiên... lại càng mặc kệ ta..." Minh Tắc uống một hớp rượu lên, hốc mắt đỏ ửng, nản chí nói: “Ta biết, bọn họ đều so sánh ta với đệ, càng so sánh càng tức giận, càng so sánh càng thất vọng.” Hắn đâm mạnh vào lồng ngực mình, thống khổ nói: “Mỗi một ánh mắt, mỗi một lời nói châm chọc đều đâm vào lòng ta, cái khổ của ta có thể nói không giống ai, ta là Lý Minh Tắc, ta không phải Lý Minh Doãn, ta nghĩ mãi không hiểu, tại sao mỗi bước đi của ta đều phía sau đệ... Hết lần này tới lần khác, đệ đi nhanh như vậy, xa như vậy, ta đuổi không kịp, nhị đệ, đệ nói có phải đại ca vô dụng quá hay không, có phải đại ca vô dụng lắm không...”

Minh Tắc nói xong ra sức xoa xoa sống mũi nhưng trong mắt vẫn nổi lên lệ quang. Hắn ực một hơi cạn chén rượu, vươn tay qua lấy bầu rượu tự rót cho mình, mặc dù ý thức còn mấy phần thanh tỉnh, nhưng tay đã không nghe não bộ chỉ huy, khẽ đảo một cái, hơn nửa đổ ra ngoài.

Minh Doãn không cản hắn, để hắn tùy ý phát tiết, khi hắn biết nhận thức, Minh Tắc là một thiếu gia con nhà giàu, có hoa không quả, không muốn phát triển, chỉ biết phong lưu khoái hoạt, lại không biết sâu trong nội tâm hắn ẩn giấu nhiều khổ sở như vậy.

“Đại ca, có câu có yêu mới trách mắng, bọn họ đều là vì mong đợi ở đại ca, cho nên mới như thế.”

“Không, đệ không hiểu.” Minh Tắc khoát tay áo, bộ dạng đã say tám chín phần, nói: “Đây không gọi là yêu, tối thiểu bọn họ yêu không phải là ta, phụ thân là yêu danh lợi, mẫu thân là yêu sĩ diện, Nhược Nghiên...” Minh Tắc cười lên: “Ta cùng Nhược Nghiên một năm vợ chồng, nhưng ta chưa bao giờ hiểu nàng, có điều, ta rất rõ, nàng không thương ta, nhị đệ, đệ biết không?” Minh Tắc thăm dò tới đây, nhỏ giọng nói: “Nhược Nghiên có một lần nói mớ, nàng gọi tên một người, gọi là... Dật Chi.”

Trong đầu Lý Minh Doãn “oanh” một tiếng, tựa như một đạo thiên lôi

giáng xuống, đánh trúng đỉnh đầu hắn, sắc mặt Minh Doãn không khỏi biến hóa. Năm đó đám người Tử Dụ bình luận thơ pháp của hắn, tuần dật tiêu sái, phiêu như mây bay, kiêu như du long, rất có phong phạm Vương đại gia, Vương đại gia tự Dật Thiếu, đơn giản hắn nói dật (*an nhàn*) thì rất tốt, sau hắn đem việc này làm trò cười nói cho Nhược Nghiên nghe, Nhược Nghiên lại cực thích cái hiệu này, nói, sau này ta sẽ gọi chàng là Dật Chi, nhớ nhé, chỉ có ta gọi chàng như thế...

Minh Doãn sững sốt một lúc lâu, mới vừa trấn định lại, cười ngượng: “Đại ca có lẽ nghe nhầm.”

Minh Tác cười vỗ vỗ bả vai Minh Doãn, vẻ chân thành nói: “Điều bí mật này, ta chẳng nói với ai hết, đệ... không được nói ra đâu đấy.”

Minh Doãn lúng túng gật đầu.

“Cuộc thi ngày mai đại ca chuẩn bị thế nào rồi?”

Minh Tác buồn bã thở dài: "Ta cũng không biết."

Lý Minh Doãn lặng yên hồi lâu, hỏi: “Đại ca sợ thi không đỗ?”

Ánh mắt Minh Tác âm đạm: “Ta chán ghét cuộc sống như thế này, có đôi khi nghĩ, còn không bằng về với ông bà, mua vài mẫu đất, cất một căn nhà nhỏ, không cầu cầm y ngọc thực, chỉ cầu một cuộc sống an nhàn tự tại, không muốn sống dưới bóng ma người khác, chỉ cần là Lý Minh Tác ta...”

Khuôn mặt Minh Doãn có chút động, hắn và Minh Tác chưa bao giờ ngồi với nhau nói nhiều thế này, lúc tỉnh táo, Lý Minh Tác sẽ không bao giờ nói ra những lời trong lòng với hắn, mọi người khách sáo lẫn nhau, không thân không gần, không sơ không xa, hôm nay Minh Tác say rượu nói ra lời chân thật, khiến cho hắn có một loại cảm giác khác, lần đầu tiên nhận ra thứ tình cảm ruột thịt.

"Đại ca, thật ra thì mỗi người đều có sở trường, ưu điểm của mình, đại ca cũng có."

Minh Tác cười khỏ: “Đệ không cần an ủi ta, bản thân thế nào, ta tự rõ.”

“Đại ca không hiểu rồi, đại ca một mực so với ta, đại ca sớm đã mất phương hướng, bàn về học vấn, đại ca so ra kém ta, nhưng trên đời này người kém ta đâu chỉ có mình đại ca, bằng không, danh hiệu Trạng nguyên

sao thuộc về ta? Cho nên, đại ca kém ta là bình thường, không phải là đại ca quá kém, mà là ta... quá ưu tú.” Minh Doãn nói xong mấy chữ cuối, lỗ tai nóng lên, khụ khụ, có lẽ là do uống rượu.

Tim Minh Tắc loạn một nhịp, hẳn chưa bao giờ nghĩ như vậy, nhưng mà... Minh Doãn nói hình như rất có đạo lý.

Minh Doãn hắng giọng một cái tiếp tục nói: "So ra kém đệ thì là thi không đậu, thi rớt tiến sĩ là chuyện bình thường, sĩ tử thiên hạ đâu chỉ ngàn vạn, ba năm một lần thi, đại ca có biết Bùi đại học sĩ thi mấy lần mới đạt không?"

Minh Tắc mờ mịt lắc đầu.

Minh Doãn vươn ra bốn ngón tay, nói: "Bốn lần, Bùi đại nhân xuất thân Thư Hương thế gia, Bùi Các lão từng là lão sư của Thái Tử, không thể nói là gia đình không có bề dày học hành không sâu, Bùi đại nhân thi mấy lần không trúng, ban đầu bao nhiêu người cười nhạo, châm chọc ngài ấy, nhưng, Bùi đại nhân không tức giận, rớt cuộc bốn lần thi đã nổi danh thiên hạ, hôm nay, còn có ai dám cười nhạo ngài ấy là phé vật? Còn có Tả tướng Ninh đại nhân, ngài ấy thi hai mươi mấy năm, nhập sĩ đã bốn mươi tuổi, nhưng có sao đâu? Khương thái công thì cho đến tuổi già mới có cơ hội thi triển tài hoa..."

Ánh mắt Minh Tắc dần dần sáng lên.

“Đại ca sai là vì tìm đối tượng không thích hợp, lúc nào cũng so sánh, càng so sánh càng thấy nản chí, ta cũng nhìn qua văn chương của đại ca, mặc dù không kinh diễm tuyệt mới nhưng cũng không hề kém, đại ca thật sự không nên quá tự ti, dựa vào khả năng đại ca lúc này, nắm chắc vượt qua kỳ khảo thí này tới mấy phần. Làm người thì không nên sợ thất bại, chỉ sợ ngay cả cơ hội ném thử thất bại cũng không có, thất bại đến rồi đi, nhưng nếu bỏ qua, người khác cảm thụ thế nào không nói, chẳng lẽ đại ca không hối hận? Đại ca muốn làm chính mình, muốn được mọi người công nhận nhưng luôn thất vọng chán ngán, muốn trốn tránh như thế này thì không được, tiếp tục như vậy, đại ca vĩnh viễn chỉ là một kẻ đào binh, một kẻ bắt lạt. Đại ca, chỉ có thể làm cho mình trở nên mạnh mẽ mới có thể mang lại hạnh phúc cho những người bên cạnh, mặc dù không làm được đại thụ chống trời nhưng cũng nên làm một cây tùng bách đứng thẳng, đại ca, trong người chúng ta có chung nửa dòng máu, ta có thể được, tại sao đại ca lại không thể?” Lý Minh Doãn khích lệ.

Minh Tắc ngó chừng rượu trong chén một lúc lâu không nói, trong đầu mỗi lúc một thanh tỉnh, cảm giác say phai nhạt đi, bỗng nhiên, hấn ngừng đầu, trong mắt một vẻ kiên định, đặt chén xuống, cầm tay Minh Doãn: “Nhi đệ, cảm ơn đệ, chỉ bằng những lời hôm nay đệ nói, ta thật lòng coi đệ là nhi đệ ta, đi, chúng ta về nhà.”

Lý Minh Doãn nhìn Minh Tắc, đột nhiên mỉm cười một cái, ực một hơi rượu trong chén mình,

Minh Tắc ngây ngốc, không biết Minh Doãn có ý gì, bỗng nhiên giống như là cẩn thận suy nghĩ, cũng bung chén rượu lên, nói: “Nào, huynh đệ ta uống xong chén này, sau này sẽ là hảo huynh đệ.”

Lý Minh Doãn vội vàng ngăn hấn: “Đại ca, đại ca không thể uống nữa, thêm nữa thì sẽ say mất, ta đã cho Đông Tử về nói lại cho phụ thân, ta cùng đại ca uống hai chén, không thể cho đại ca uống say không còn biết gì, ta còn tỉnh, cho nên ta mới uống thêm một chén.”

Minh Tắc cảm động nói: "Hảo huynh đệ, làm khó dễ đệ."

Lâm Lan đợi tới khi Minh Doãn một thân mùi rượu nồng nặc về, không khỏi oán giận nói: “Chàng tìm được người thì mang về ngay, muốn khuyên thì để cho mụ phù thủy tự mở miệng, cần gì ôm rơm nặng bụng.”

Minh Doãn cười nhạt một tiếng: "Đại ca cũng là đáng thương."

Lâm Lan không ủng hộ: "Có cái gì đáng thương hay sao? Đừng quên, hấn là nhi tử của mụ phù thủy."

Minh Doãn lôi tay Lâm Lan, bắt đắc dĩ nói: “Nàng không biết, hôm nay đại ca nói với ta rất nhiều, ta nghe cũng thấy khó chịu, ta biết hấn là ruột thịt mụ phù thủy, nhưng hấn chẳng bao giờ tính toán hại chúng ta.”

Chương 173 - Làm sao bây giờ

“Trong lòng chàng tự hiểu.” Lâm Lan không nói thêm gì, nàng tin tưởng Minh Doãn biết nhìn đại cục.

Lý Minh Doãn khẽ cười cười: "Ta biết, ta có chừng mực."

Bên kia, Lý Kính Hiền muốn dùng gia pháp giáo huấn nghịch tử một phen, Lý Minh Tắc thu hồi bộ dạng say rượu, nói một câu khiến cha già thu lại toàn bộ hỏa nộ.

“Phụ thân, gia pháp hôm nay kính xin phụ thân ghi lại, đợi nhi tử khảo thí xong, xin phụ thân xử phạt.”

Lý Kính Hiền sững sờ một hồi, bỗng nhiên cảm thán, nhi tử thác loạn này có phải mình sinh ra hay không, có thể biết cãi lại?

Hàn Thị vội tới thay nhi tử giải vây: “Lão gia, ngày mai Minh Tắc thi rồi, lão gia để cho nó đi rồi hãy trách phạt sau, cũng tại nó cảm thấy quá áp lực nên mới ra ngoài giải sầu, giờ đã trở về rồi, lão gia hãy bỏ qua cho nó lần này.”

Lý Kính Hiền vẫn đang tức giận, mà đã tức giận thì tức nặng hay tức nhẹ cũng như nhau, không dễ dàng cam lòng tha cho Minh Tắc như vậy, đúng lúc này, lão thái thái phái người tới gọi lão gia phụ nhân đi qua nói chuyện, Lý Kính Hiền không thể làm gì khác hơn là mặt đen lên quát lớn: "Còn không mau cút đi xuống."

Lý Minh Tắc tái nhợt nghiêm mặt lão đảo đi ra.

Ngày hôm nay lão thái thái vô cùng phiền lòng, đầu tiên là chuyện Kính Hiền cùng Du Liên chưa giải quyết xong thì đã tới vấn đề của Minh Tắc, đến lúc tìm được Minh Tắc về, bà biết rõ tính Kính Hiền, sợ Minh Tắc không biết kiềm chế sẽ xảy ra chuyện nên phái người kêu Kính Hiền cùng Hàn Thị đến.

Lý Kính Hiền đi tới Triều Huy đường, vẻ mặt vô cùng tức giận, tuy nhiên lão cố gắng tận lực khắc chế, cung kính thỉnh an mẫu thân.

Hàn Thị cũng hành lễ theo.

Lão thái thái chăm chú quan sát nét mặt nhi tử: “Cũng đã nhiều tuổi, nên bình tĩnh chút ít.”

Lý Kính Hiền chưa lĩnh hội hết tinh thần mẫu thân, nói: “Minh Tắc làm việc quá mức hoang đường, không có trách nhiệm, mẫu thân yên tâm, nhi tử chắc chắn sẽ dạy dỗ nó tử tế.”

Hàn Thị oán thâm: Ông chẳng phải cũng làm việc hoang đường sao? Còn có mặt mũi dạy dỗ nhi tử.

Lão thái thái lạnh lùng hừ khê: “Con không hoang đường? Con có trách nhiệm? Nếu có chứng chạc thì sao lại làm ra chuyện như vậy, con còn có mặt mũi dạy dỗ Minh Tắc sao, ta nói con nghe, Minh Tắc chính là bị người cha như con đả kích đấy.”

Lý Kính Hiền nhất thời đỏ mồ hôi lạnh, hoảng sợ cúi đầu, không dám cãi lại.

Lão thái thái nói mấy câu trọng điểm trong lòng bà, cuối cùng mở miệng ác khí.

“Con có suy nghĩ không, Du Liên là cháu gái đại tẩu con, con làm như vậy, mặt mũi đại tẩu con giấu đi đâu? Đại ca con nghĩ thế nào? Con... Con thật là hồ đồ.” Lão thái thái tức giận nói.

Đầu Lý Kính Hiền càng cúi thấp hơn, lo lắng nói: “Là Du Liên...”

Lời còn chưa dứt đã bị lão thái thái lớn tiếng cắt đứt: “Con đừng tưởng mẹ già rồi thì dễ gạt, Du Liên xưa nay nhất gan, nói còn không dám nói lớn, nhìn ai cũng không dám nhìn thẳng, con nói nó câu dẫn con? Con đem những lời giải thích này lừa gạt được bên ngoài thôi, định giấu diếm mẹ để con sao?”

Hàn Thị một bên ủy khuất rơi lệ, Lý Kính Hiền chỉ dám nhỏ giọng cáo lỗi: “Là nhi tử hồ đồ, mẫu thân ngàn vạn lần bảo trọng thân thể.”

Lão thái thái vô cùng đau đớn: "Năm đó ta cũng đã nói không bao giờ... quản chuyện của con, nhưng dù gì, con cũng là khúc ruột của ta, một tay ta nuôi con lớn lên, không thể trơ mắt nhìn con mắc lỗi lầm, nếu con coi trọng người nào, muốn nạp thiếp ai, mẹ cũng không nói gì, chỉ cần vợ con đồng ý, nhưng con hết lần này tới lần khác chọc tới Du Liên, hôm nay con nói đi, chuyện này nên giải quyết như thế nào?"

Lý Kính Hiền bị nói mặt đỏ tới mang tai, xấu hổ đáp: “Nhi tử sẽ cho nàng một cái danh phận.”

Hàn Thị như con nhím xù lông, đứng lên nói: “Ta không đáp ứng.”

Lý Kính Hiền trừng mắt: “VẬY bà nói xem, chuyện này giải quyết thế nào?”

Hàn Thị tức giận nói: “Ta bắt kê, một mình ông gây ra tai họa, tự ông phải giải quyết, nhưng là cho nó danh phận, trừ khi ta chết.”

Lão thái thái thở gấp mấy hơi, Chúc mama vội vàng vuốt lưng cho bà, lão thái thái xoa tay ý bảo không cần, tự mình vuốt ngực, tĩnh tâm lại, nói với Hàn Thị: “Ta biết chuyện này ủy khuất cho con, nhưng con cũng rõ, chuyện này là một tay ai tạo thành.”

Hàn Thị ngẩn ra, nhìn thấy ánh mắt sắc bén của lão thái thái đang hướng về phía mình, không khỏi chột dạ, nhất thời không biết nên nói tiếp thế nào.

Chỉ nghe lão thái thái nói: "Xế chiều ngày hôm nay, thời điểm con lo lắng tìm nhi tử, Du Liên thiếu chút nữa treo cổ tự vẫn trong phòng.”

Lý Kính Hiền cùng Hàn Thị rùng mình.

“Đứa nhỏ này, một bụng ủy khuất không có nơi nói, may nhờ Mạt Nhi phát hiện sớm, bằng không, lúc này hai con còn có thể đứng ở đây nói chuyện sao? Nếu người chết thật rồi, các con định báo cho bên đại ca làm sao? Mặc dù Du Liên xuất thân hèn kém nhưng là một cô nương đứng đắn, đại tẩu con hảo tâm muốn thay mẹ con bé làm chuyện tốt, đưa tới quý phủ chúng ta mới mấy tháng lại treo cổ tự vẫn, mặc cho các con nghĩ ra cái gì giải thích cũng khó mà lọt lỗ tai. Không nói bên đại ca con, hôm nay Kính Hiền quyền cao chức trọng, con đường làm quan của Minh Doãn đang thuận lợi, bao người nhìn vào, mỗi mắt mong chờ chúng ta phạm lỗi, nếu có người độc ác mang chuyện này ra đồn đại, nói con hoang dâm vô độ bức tử nhân mạng, cho dù con có tránh được trách phạt thì cũng bại hoại danh tiếng...” Lão thái thái nghĩ đến bộ dạng hấp hối của Du Liên, lại còn những lời nói của cô ta, hận không đuổi ngay được Minh Châu ngu xuẩn ra khỏi cửa.

Lý Kính Hiền nghe được mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, Hàn Thị lại càng thấp thỏm, xế chiều mù lo lắng chuyện Minh Tắc, tiểu tiện nhân kia treo cổ tự vẫn không hay biết, cũng không biết tiểu tiện nhân kia đã khai ra Minh Châu với lão thái thái chưa, tiện nhân này, sao không treo cổ chết luôn đi.

“Con dâu, ta không muốn nói nhiều, nếu con không quyết định được, ta không thể làm gì khác hơn là mang người về nói với ông bà tổ tiên, cho Du gia một cái công đạo.” Lão thái thái nói, thâm ý nhìn Hàn Thị một cái.

Hàn Thị mặc dù ngu dốt tới đâu đi nữa cũng nghe ra ẩn ý trong lời lão thái thái, lão thái thái mang Minh Châu ra uy hiếp mẹ ta.

Lý Kính Hiền mới nghe mẫu thân nói muốn mang hắn về chịu tội trước ông bà tổ tiên thì sợ hãi: “Việc đã đến nước này, bà còn muốn như thế nào nữa? Muốn ồn ào cho mọi người đều biết sao? Như vậy có lợi gì cho bà? Nếu lần này Minh Tắc thi đỗ, ngay sau đó còn phải xét duyệt, nếu xảy ra chuyện, Lý gia mất danh dự truyền đi, đừng nghĩ Minh Tắc sẽ được gì.”

Một mặt là thanh danh nữ nhi, một mặt là tiền đồ nhi tử, Hàn Thị bị bức vào ngõ cụt, trừ thỏa hiệp còn có biện pháp gì? Hàn Thị che mặt bi thương khóc rống: “Ta làm sao mệnh khổ như vậy...”

Dây dưa với vợ chồng này làm lão thái thái mệt mỏi, bà nhấm mắt thở dài nói: “Ban đầu không nên tới, mắt không thấy tâm không phiền...”

Chúc mama nói: “May là tới, nếu không, không biết sẽ náo loạn thành dạng gì, chỉ có lão thái thái mới có thể đem chuyện này đè xuống.”

Lão thái thái lắc đầu: “Nếu ta không sớm định ra chuyện này, Du Liên là đứa bé yếu đuối, ... Sớm muộn ta cũng bị chúng chọc cho tức chết...”

Chúc mama an ủi: “Trải qua lần này, Minh Châu tiểu thư sẽ nhận được bài học.”

Lão thái thái khẽ mở hai mắt, lộ ra một tia lạnh lẽo: “Lần này là Hàn Thị thay nó chịu trách nhiệm, ta không thể làm gì hơn là tiếp tục nói dối cho nó, nếu nó còn không biết hối cải, nó sẽ phải chịu tội.”

Đinh Nhược Nghiên tự mình bung canh giải rượu cho Minh Tắc.

“Minh Tắc, uống chén canh giải rượu đi.”

Minh Tắc đọc sách, không ngẩng đầu lên: “Đặt đó đi.”

Đinh Nhược Nghiên cẩn thận đặt xuống, đứng một bên, do dự hồi lâu, nói nhỏ: “Tôi hôm qua, ta không cố ý nói những lời đó, thật sự là...”

Minh Tắc thản nhiên nói: “Ta biết.”

Đinh Nhược Nghiên hôm nay ngóng hắn cả một ngày, lúc Minh Tắc về hình như có thay đổi, nói gì thì nói, Minh Tắc khiến nàng chịu uất ức, đau

đón nhưng là... Nàng vẫn phải làm tròn trách nhiệm một người vợ.

“Anh còn giận tôi sao?” Đinh Nhược Nghiêן cúi đầu hỏi.

Minh Tắc ngẩng đầu lên, ánh mắt bình tĩnh: “Không có, ta chỉ là, nghĩ thông suốt một chuyện, Nhược Nghiêן, nàng đi ngủ trước đi, ta đọc sách.” Nói xong lại cúi đầu chuyên chú đọc sách.

Minh Tắc như vậy làm cho người ta cảm giác xa lạ, không giống bình thường, hẳn nghĩ thông suốt cái gì? Đinh Nhược Nghiêן trờ trờ , muốn nói lại thôi, lặng lẽ lui khỏi thư phòng.

Đợi nàng đi, Minh Tắc nhìn cánh cửa kia, yên lặng : Nhược Nghiêן, trước kia ta nói rất nhiều, cũng rất thật tâm, nhưng cuối cùng lại nuốt lời, ta rất oán giận nàng đối với ta quá lặng đặm, trong lòng nàng không có ta; hiện tại ta mới cẩn thận suy nghĩ, trốn tránh không phải là biện pháp, mình phóng túng không phải là lý do, ta sẽ cố gắng thay đổi chính mình, hi vọng có một ngày, khi nằm mơ nàng sẽ gọi tên ta...

Ngày hôm sau, ăn điểm tâm xong, Lâm Lan để Ngậן Liễu qua bên Du Liêן, không bao lâu, Ngậן Liễu trở về, mang lời Du Liêן nói lại, nói phương thuốc của nhị thiếu phu nhậן rất tốt, đã thấy hiệu quả rồi.

Lâm Lan nghe xong cười một tiếng, Ngậן Liễu nghĩ mãi không ra: “Nhị thiếu phu nhậן, hôm qua người chỉ cấp cho Du tiểu thư mấy viên thuốc hoàn cùng một lọ thuốc mỡ đúng không? Còn chưa kê đợn, sao Du tiểu thư lại nói phương thuốc của người rất tốt?”

Lâm Lan ra về thần bí cười nói: "Ai nói phương thuốc thì là phương thuốc?"

Ngậן Liễu sừng sốt một chút, tựa hồ có chút hiểu : "Nhị thiếu phu nhậן, người nói lão gia có nạp Du Liêן làm thiệp không?"

Lâm Lan đặ mắt nhìn hàng liễu ngoài cửa sổ, chậm rãi nói: “Du tiểu thư không phải đã nói là thấy hiệu quả rồi sao?”

Lúc này Ngậן Liễu mới hiểu hết, nở nụ cười: “Thì ra nhị thiếu phu nhậן đích thân kê đợn, khó trách thần sắc Du tiểu thư hôm nay đã khá lên nhiều.”

Lý Minh Doãn luyện chữ xong tới đây, nghe chủ tớ nói chuyện, cười nói: “Ngậן Liễu, người đi theo nhị thiếu phu nhậן phải gắng học hỏi, không chỉ

học chữa bệnh mà còn phải học y tâm.”

Ngân Liễu bĩu môi nói: "Nô tỳ đầu óc đần độn, có thể học giỏi y thuật làm trợ thủ cho nhị thiếu phu nhân là tốt lắm rồi."

Lý Minh Doãn cười nhẹ: "Ta xem ngươi không ngốc chút nào cả."

Lâm Lan ý bảo Ngân Liễu đi xuống, hỏi Minh Doãn: “Hôm nay chàng không cần đi giúp Bùi đại nhân sao?”

Lý Minh Doãn chậm rãi nói: “Ta phải tránh tị hiềm, vì sao lại có thể nhanh chóng thăng quan như thế, coi như nghỉ ngơi một ngày, hôm nay đi Trần phủ, xế chiều ta tới tiệm thuốc cùng nàng đi Bùi phủ.”

Lâm Lan nói: “Chàng nghĩ biện pháp khai đạo cho Tử Dụ nhé, tiếp tục nữa là thành thặng nam rồi.”

Lý Minh Doãn nhú mày: "Thặng nam?"

Chương 174 - Được thông qua

Lâm Lan đoán được Minh Doãn sẽ mang Trần Tử Dụ tới. Trần Tử Dụ nói mời nàng dùng bữa buổi trưa, Lâm Lan không khách khí, gần đây ngày nào cũng gặp mặt Bùi Chỉ Thiện, giúp hắn nói không ít lời hữu ích, ăn của hắn một bữa cơm coi như là đã quá tiện nghi cho hắn rồi.

Lâm Lan phân phó Ngân Liễu đợi nàng ở cửa hàng, như thế này cơm trưa Ngọc Dung mang đến coi như san cho mọi người.

Ba người chọn một tửu lưu cách Bùi gia không xa, bao hết một gian phòng trang nhã.

Trần Tử Dụ hỏi Minh Doãn muốn uống chút gì không, Minh Doãn nhìn Lâm Lan, nói, dùng trà đi.

“Ta đây cũng uống trà, tiểu nhị, mang một bình Bích Loa Xuân ngon nhất lên đây.” Trần Tử Dụ đồng ý, lại đem thực đơn giao cho Lâm Lan, vỗ ngực một cái: “Chị dâu chọn món đi, đừng tiết kiệm thay ta, mặc dù ta không nhiều tiền được bằng vợ chồng hai người nhưng tuyệt đối rất hào phóng.”

Lâm Lan liếc mắt nhìn thực đơn, cười nói: “Tử Dụ, anh khách khí quá, chúng ta tùy tiện ăn gì cũng được.” Lâm Lan vừa nói vừa cười nhìn Minh Doãn: “Đúng không?”

Minh Doãn biết nghe lời, cười cười: “Cái gì cũng tốt.”

Tiểu nhị cười ha ha giới thiệu những món ăn đặc sắc của cửa tiệm, Lâm Lan lơ đãng nghe, cuối cùng nói: “Vậy thì đem hết những món đặc sắc đắt tiền nhất trong cửa tiệm các người lên đây.”

Trần Tử Dụ ngẩn người, nhìn Minh Doãn, Minh Doãn giương mắt nhìn chung quanh một chút: "Gian phòng này mặc dù không lớn nhưng bố trí cũng khá trang nhã."

Một tay Trần Tử Dụ lạng lẽ sờ sờ túi tiền, vội vàng suy nghĩ xem hôm nay mình ra khỏi cửa mang theo bao nhiêu bạc.

Trà cùng món ăn được đưa lên, ba người vừa uống trà vừa dùng đồ ăn và nói chuyện phiếm, dĩ nhiên, Lâm Lan chỉ để ý ăn, nghe hai huynh đệ bọn họ hàn huyên.

“Gần đây triều đình muốn tăng binh ở Tây Nam, Ninh Hưng ở chỗ đại doanh Tây Sơn nói là cần điều một phần binh lực đi trước trợ giúp, tiểu tử Ninh Hưng kia sớm mong được đi đánh giặc, chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội lần này.” Trần Tử Dụ nói.

Lâm Lan khẩn trương: “Vậy có phải đại ca ta cũng bị điều đi Tây Nam?” Đại ca đang làm thủ hạ ở đại doanh Tây Sơn của Ninh Hưng, tướng đi, chẳng lẽ lính có thể không đi?

Trần Tử Dụ gật đầu nói: “Chắc là sẽ đi.”

Lâm Lan nhìn Minh Doãn: “Không phải đã phái mười vạn đại quân đi rồi sao? Chỉ đối phó với mấy vạn người Miêu thôi mà, sao phải dùng tới nhiều người như vậy?”

“Ai,... chuyện này đâu có nhất định phải vậy, triều đình ta rất nhiều tướng sĩ rảnh rỗi đã lâu, không có mấy cơ hội có thể chân chính đánh giặc, Tĩnh Bá Hầu, Hoài Hóa Tướng quân là những ví dụ, còn cả An Tướng quân đang trấn thủ Tây Bắc, còn những người khác...” Trần Tử Dụ cười lạnh hai tiếng: "Đại khái lý luận suông có thể tiến hành, người Miêu hung hãn, sợ

rằng mười vạn đại quân không làm gì được đâu.”

Dưới bàn, Lý Minh Doãn đá cho Trần Tử Dụ một cước, Trần Tử Dụ đau, nghiêng răng nuốt một ngụm khí lạnh, chiêu này hẳn thường dùng để đối phó với Ninh Hưng, không nghĩ Lý Minh Doãn đã học xong.

Lâm Lan hỏi: "Anh làm sao vậy?"

Trần Tử Dụ cười cứng ngắc: "Không có chuyện gì, không có chuyện gì, mới ăn chút thịt gà này, thấy hơi cay.”

Lý Minh Doãn suy nghĩ, lúc này, Tứ hoàng tử tiên phong vẫn chưa tới Tây Nam, tình huống bên kia thế nào cũng không rõ, triều đình tăng binh nhanh như vậy, chỉ có thể nói rõ một vấn đề, triều đình có mục tiêu lớn hơn nữa, nhớ ngày đó Tĩnh Bá Hầu làm ám hiệu, nói với hắn một phen, khả năng này rất lớn. Lý Minh Doãn liếc Trần Tử Dụ một cái, sắc mặt trầm tĩnh như nước, nói với Lâm Lan: “Đừng nghe Tử Dụ nói mò, tướng lĩnh triều đình ta uy dũng, ta cho là, Thánh Thượng quá lo lắng cho an nguy tứ Hoàng Tử, sợ tứ Hoàng Tử có gì sơ xuất, cho nên sai nhiều binh mã đi trước, giống như Ninh Hưng vậy, cho dù đi, chỉ sợ cũng chỉ là bổ sung cho đông nhân số, nếu nàng lo lắng cho đại ca, hi vọng đại ca không đi, ta sẽ báo cho Ninh Hưng, để đại ca ở lại.”

Lâm Lan rối rắm một lúc lâu: "Hay là kệ đi, để tùy ý đại ca, nếu đại ca muốn đi thì để đại ca đi, ta không thể ngăn đại ca đi kiến công lập nghiệp.”

Lời tuy nói như vậy, nhưng trong lòng lại thấp thỏm, nhắc tới chiến trường không khỏi nghĩ về cha, mẹ mỗi lần nhắc về cha tinh thần lại suy sụp, cho nên, nàng không dám hỏi, nghĩ thầm, có thể cha đã sớm anh dũng hi sinh thân mình rồi.

Trần Tử Dụ nhìn tâm tình Lâm Lan đi xuống, cảm giác đề tài này không tốt, vội vàng chuyển đổi.

“À, lão đại, hiện tại, Đô Sát viện cùng Hồng Lư Tự đều đang trống, đại ca nói ta nên đi đâu thì tốt?”

Lý Minh Doãn nghiêm túc suy nghĩ giúp hắn: “Tài ăn nói là sở trường của cậu, ta nghĩ hai nơi này cậu đều thích hợp. Bất quá nhìn vào Ngự sử mà nói, ... luôn ngó chừng điểm yếu của người ta, hôm nay tham gia cái này, ngày mai tham gia cái kia, dễ dàng đắc tội với người ta, muốn cho mọi việc

thuận lợi, xưa này không ai có thể xử sự trái nguyên tắc, đoán chừng hết sức vất vả, hay là Hồng Lư Tự đi, hợp với cậu.”

Trần Tử Dụ phần nộ nói: "Lượn một vòng lại là Hồng Lư Tự, không có tí hay ho gì.”

Lý Minh Doãn cười nhẹ nói: "Cậu biết bao nhiêu người muốn chen chân còn không vào được mà. Mấu chốt là, cậu phải ổn định đi, nếu không chuyện chung thân đại sự cứ trể nải mãi.”

Trần Tử Dụ méo miệng: “Ta cũng chính vì lý do này mới đáp ứng phụ thân, bằng không ta đợi thêm mấy năm nữa, chờ tới lúc Đại Lý Tự có chỗ trống.”

Lâm Lan đề nghị: “Anh không đi hỏi Bùi tiểu thư, xem cô ấy thích anh ở đâu?”

“Vây không được, cô ấy sẽ cười ta không có chủ kiến.” Trần Tử Dụ vội vàng lắc đầu.

“Dốt nát, anh không biết nói bóng nói gió sao? Bình thường thì mưu ma chước quỷ đầy một sọt, vừa thấy Bùi tiểu thư thì ngọng lú lữ, ban đầu là ai lớn tiếng cuồng ngôn, nói là muốn khiến các nàng một bụng hối hận, nhất là Bùi Chỉ Thiển kia?” Lâm Lan xem thường nói.

Trần Tử Dụ vội la lên: "Lời này không thể để cô ấy nghe thấy, nếu không ta xong đời.”

Lâm Lan lườm hấn một cái: "Đồ vô dụng, Bùi tiểu thư lòng dạ cao hơn người khác, chỉ có lợi hại hơn cô ấy thì mới có thể thuyết phục được cô ấy, mỗi lần nhìn thấy người là anh lại bày ra bộ dạng vô dụng, làm sao cô ấy có thể coi trọng anh? Anh nên dốc hết bản lĩnh ra, nên mạnh mẽ thì mạnh mẽ, nên kiêu ngạo phải kiêu ngạo, rồi lại nói, Trần Tử Dụ anh không hề kém, dĩ nhiên, so với Minh Doãn nhà ta thì kém xa, anh dù gì cũng xuất thân tiến sĩ, trên đời này có mấy người xuất thân tiến sĩ? Đã rất lợi hại rồi, anh sợ cái gì chứ.”

Trần Tử Dụ ngẩn người, nhìn Minh Doãn, Minh Doãn im lặng gật đầu.

Trần Tử Dụ xoa xoa cằm, nhìn xà nhà, tự nhủ: “Đúng thế, ta cảm giác mình rất tốt.”

Lâm Lan nhìn vẻ mặt vô sỉ kia thật muốn tạt cả đĩa thịt gà lên mặt hắn.

Ba người chậm rãi dùng cơm trưa, xong xuôi cùng đi Bùi phủ.

Bùi lão gia hôm nay rất bận rộn, ông là chủ khảo kinh thi lần này, vốn dĩ, việc này giao cho Minh Doãn làm, nhưng bởi vì Minh Tắc dự thi, Minh Doãn tránh tị hiềm nên việc này rơi xuống đầu Bùi lão gia.

Nghe nói Bùi lão gia ở hậu hoa viên câu cá, Minh Doãn cùng Tử Dụ liền đi vào chào hỏi, Lâm Lan đi châm cứu cho Bùi phu nhân.

“Hơn mười ngày nay, đầu ta nhẹ rất nhiều, không bị choáng nữa.” Bùi phu nhân xoa xoa huyết vị, cười nói.

“Châm cứu có hiệu quả mau, có điều bệnh của phu nhân đã lâu, muốn trừ tận gốc cần chữa trị mấy đợt, hơn nữa phải giữ vững tâm trạng thoải mái, chú ý giữ gìn, ta đảm bảo sẽ không tái phát nữa.” Lâm Lan nhìn Bùi phu nhân hồi phục nhanh, trong lòng rất cao hứng.

“Nếu sớm gặp được cô, mẹ ta đã không phải chịu nhiều đau đớn.” Bùi Chỉ Thiên cười nói.

Lâm Lan mỉm cười, nàng đã biết trước đây Hoa Thiếu đã từng chữa bệnh này cho Bùi phu nhân, Lâm Lan nói: “Thật ra y thuật của Hoa đại phu rất giỏi, có điều, ngài ấy là nam đại phu, lại trẻ tuổi, lại không có giao tình như chúng ta, có chút lời muốn khuyên lại không thể nói, có đôi khi bệnh là do tâm mà sinh ra.”

Bùi Chỉ Thiên cười nói: "Cô nói cũng đúng."

Bùi phu nhân chỉ biết cười cười, bà nói với Lâm Lan: “Qua những lần nói chuyện với cô, trong lòng ta thoải mái rất nhiều, nhìn ra được những cái mới, người sống cả đời không dễ dàng, tội gì tự mình làm khổ mình, nếu cô không vội về, có thể xem giúp ta một người không?”

"Xem ai ạ? " Lâm Lan ngạc nhiên nói.

Bùi Chỉ Thiên ho hai tiếng: "Mẫu thân, như thế này, nữ nhi mang Lý phu nhân qua là được mà.”

Ra khỏi phòng Bùi phu nhân, Bùi Chỉ Thiên mới nói: “Hôm qua cha ta đã đón người về.”

Lâm Lan hiểu được chút ý, cẩn thận hỏi: “Mẹ cô gặt đầu?”

Bùi Chỉ Thiên bĩu môi: "Mẹ ta không gặt đầu, cha ta dám? Chỉ là không muốn vợ chồng cãi cọ thôi, người thì đã đón về, thoát nhìn thì nhu hòa, có điều thời gian còn ít, là thật sự hiền lành hay không thì cần từ từ quan sát, nếu cô ta yên lặng giữ bản phận, mọi người bình an vô sự không sao, nếu tâm cơ nặng, không biết sẽ có bao nhiêu phiền toái."

Lâm Lan xem thường nói: "Vậy thì có cái gì mà phiền phức, nếu cô ta không nghe lời, không giữ bản phận thì phải xử lý, chuyện này là chuyện nhỏ, mẹ của cô không xử lý được sao?"

Bùi Chỉ Thiên cười nói: “Chuyện gì từ miệng cô ra cũng thật là tốt đẹp, chẳng lẽ cô chưa từng gặp chuyện gì khó khăn phức tạp sao?”

Lâm Lan nháy mắt: "Đương nhiên là có, nhưng vấn đề là mình nhìn nhận sự việc ra sao, nếu cô ta yên phận thì mình cũng vui vẻ, bất kể là đấu với ai, người không phạm ta, ta không phạm người, nếu người phạm ta, đừng trách ta không khách khí, quét sạch sẽ, cho nên, trong lòng ta không có gì phiền muộn."

Bùi Chỉ Thiên thở dài nói: "Làm đối thủ của cô, đoán chừng rất thâm." "

“Đó là đáng đời họ, ai bảo họ không có nhãn lực, thật ra thì ta tốt hơn khỏi người rồi đây.” Lâm Lan khoe khoang nói.

Bùi Chỉ Thiên bật cười, trò chuyện với Lâm Lan đã lâu, giờ mới phát hiện, nàng quả nhiên là người rất thú vị, chứa nhiều tư tưởng kỳ diệu, tính cách phóng khoáng, tâm tư trong sạch.

"Đang nói gì đấy? Vui vẻ như vậy? " Lý Minh Doãn cùng Trần Tử Dụ đi tới.

Bùi Chỉ Thiên vén áo thi lễ, cười hỏi: "Hai vị sao nhanh vậy đã trở lại?"

Trần Tử Dụ nói: "Lão gia đang câu cá, chê chúng ta om sòm quá, dọa cá chạy sạch, người liền đuổi cổ chúng ta ra."

Lý Minh Doãn đưa mắt nhìn mây trắng trên trời.

Bùi Chỉ Thiên cười cười, lòng dạ biết rõ, gia gia thích nhất hai người bọn

họ tới, mỗi lần tới lại lôi kéo nói chuyện, chưa đủ một canh giờ thì chưa thả ra, đoán chừng hai người này lấy cớ chạy ra ngoài rồi.

“Có điều, Bùi lão gia nói, tối nay mời chúng ta ăn cá.” Lý Minh Doãn nhàn nhã trả lời: “Đáng tiếc, nhà ta có việc, Tử Dụ, không thể làm gì khác hơn là để cậu ở lại một mình.”

Trần Tử Dụ kinh ngạc nói: "Nhu vậy sao được, huynh đã đáp ứng Bùi lão gia rồi.”

Lý Minh Doãn thở dài nói: "Ai, ta thật sự có chuyện, cậu cũng biết hôm nay đại ca ta có cuộc thi.” Nói rồi ôm quyền hướng Bùi Chỉ Thiên: “Thỉnh Bùi tiểu thư thay mặt hướng Bùi lão gia cáo lỗi một tiếng, ngày khác Minh Doãn tới cửa bồi tội.”

Lâm Lan cười trộm, Minh Doãn đang tạo cơ hội cho Tử Dụ cùng Bùi Chỉ Thiên đây mà.

Chương 175 - Không có cảm giác an toàn

"Tân sủng của Bùi lão gia đoán chừng gần đây lo lắng tương đối nhiều chuyện cho nên sắc mặt có chút khó coi, thai nhi vẫn phát triển ổn định, Lâm Lan cho cô ta uống Trữ thần an thai, dặn dò nghỉ ngơi nhiều. Sau đó cùng Bùi Chỉ Thiên đi ra.

“Cô có thể nói cho mẫu thân cô an tâm chút ít, vị di nương này có khi sẽ sinh con gái.” Lâm Lan vừa đi vừa nói chuyện.

"Thật không?" Ánh mắt Bùi Chỉ Thiên sáng lên, nhưng ngay sau đó lại âm ảm: “Cha ta phải thất vọng rồi.”

Lâm Lan an ủi: “Cha cô nếu có thất vọng thì cũng là chuyện tốt, cha cô chỉ muốn có nhi tử nối dõi tông đường, cũng không thật sự thích vị di nương này.”

Bùi Chỉ Thiên buồn bã nói: "Cũng chỉ có thể tự an ủi thế này.”

Ra khỏi sân đã nhìn thấy Lý Minh Doãn chờ nàng, hai người sau khi từ biệt Bùi Chỉ Thiên liền tới tiệm thuốc, Phúc An đang cùng Mạc Tử Dụ kiểm

kê dược liệu mới đưa tới, Ngọc Dung cùng Ngân Liễu đang ở quây giúp hốt thuốc, mọi người khá là bận rộn. Lâm Lan quay một vòng không thấy Văn Sơn cùng Đông Tử, hỏi hai người này đi đâu vậy, không tới giúp việc.

Ngân Liễu nói, Văn Sơn đi tiệm tư lỵ Diệp gia gặp cha, Đông Tử thì cùng đi.

“Ngân Liễu, em để đấy đã, đi gọi người tới cho ta, cùng làm cho nhanh mà nghỉ sớm. Lâm Lan phân phó.

Ngân Liễu rất là tích cực, dạ một tiếng định đi, Lý Minh Doãn giơ tay nói: “Hay là ta thuận tiện đi xem đại cửu gia có đó không.”

Lý Minh Doãn đi chỉ chốc lát sau đem Đông Tử về.

"Văn Sơn đang giúp cha hẩn kiểm kê, làm tốt lắm, ta để cho hẩn giúp cho xong, tiểu tử này ở bên kia chỉ làm vương tay vương chân, ta xách nó về trước." Lý Minh Doãn vừa nói vừa liếc Đông Tử một cái, tiểu tử này, tất cả mọi người đang bận, hẩn lại rảnh rỗi nói chuyện với hai nha hoàn.

Đông Tử cột nhà , một vuốt ông tay áo: "Phúc An lão đệ, ta tới giúp người..."

Lâm Lan nhìn thấy Minh Doãn lắc đầu, Lý Minh Doãn ho khan hai tiếng: "Mùa xuân đến, cái đó, nằng hiểu chứ."

Lâm Lan đưa sổ sách qua: “Ta cái gì cũng không biết, giúp ta ký sổ, ta đi giúp nhị sư huynh chẩn bệnh kê đơn.”

“Bảo ta ký sổ? Không phải là tiên sinh phòng thu chi?” Lý Minh Doãn cầm sổ sách hô.

Lâm Lan không quay đầu lại: “Tiên sinh phòng thu chi hôm nay nghỉ phép.”

Lý Minh Doãn phẫn nộ mở sổ sách, lầu bầu: “Tiên sinh phòng thu chi thật biết hưởng thụ cuộc sống.”

Ngân Liễu cùng Ngọc Dung che miệng cười trộm.

Mọi người đồng tâm hiệp lực, bận rộn hơn nửa canh giờ mới kiểm kê rõ ràng dược liệu, chỉnh lý xong xuôi thì Văn Sơn trở về, nói vừa rồi đại lão gia có tới, cùng ngài nói vài tiếng, cuộc sống biểu tiểu thư đã được định rồi,

tháng năm này.

“Định rồi định rồi hả, định rồi là tốt, Minh Doãn, chúng ta phải chuẩn bị lễ vật thôi.” Lâm Lan nghe tin thế tâm tình tốt hẳn lên, đến tháng năm, Diệp Hình Nhi coi như bế quan mãn nửa năm rồi, không biết là đã nghĩ thông suốt hay là chấp niệm sâu hơn, có điều, bất kể cô ta nghĩ thế nào, chỉ cần gả ra ngoài, sẽ không gây trở ngại tới Minh Doãn nữa.

Lý Minh Doãn cười nhạt nói: "Nàng là bà chủ, lễ vật này giao cho nàng chuẩn bị."

"Được, không thành vấn đề, ta bảo đảm đưa một phần đại lễ cho biểu muội." Lâm Lan sáng khoái nói.

Ngân Liễu cùng Ngọc Dung thâm thở phào nhẹ nhõm, biểu tiểu thư gả đi rồi sẽ không quán nhị thiếu gia nữa.

Mọi người vui vẻ về nhà, vừa vào cổng, người gác cổng bấm báo: “Nhị thiếu gia, lão gia nói mời nhị thiếu gia tới thư phòng.”

Lý Minh Doãn gật đầu hỏi hần: "Đại thiếu gia trở về chưa?"

“Sớm đã trở lại, đang ở thư phòng lão gia.”

Lâm Lan nói: “VẬY chàng mau đi đi, ta về Lạc Hà trai trước.”

Người gác cổng lại nói: "Nhị thiếu phu nhân, lão thái thái dặn mời phu nhân đi Triều Huy đường."

Ách, chuyện gì vậy? Hai người không hẹn cùng nhìn nhau, một người mang theo Ngân Liễu hướng bên trong, một người mang theo Đông Tử hướng ra ngoài đi thư phòng, Văn Sơn cùng Ngọc Dung hai mặt nhìn nhau, không cần bọn họ đi theo, họ nên về trước.

Lâm Lan đi Triều Huy đường ngẫu nhiên Chúc mama từ bên trong đi ra ngoài, liền hỏi: “Chúc mama, mama biết bà nội gọi ta tới chuyện gì không?”

Chúc mama chưa nói đã than: “Vốn xé chiều đã nghĩ mời nhị thiếu phu nhân trở về.”

Lâm Lan cả kinh: "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

“Vốn là chuyện vui, cuối cùng lại hỏng bét.” Chúc mama đem tình hình

nói qua, Lâm Lan mới biết được ngày hôm nay nàng không ở nhà, bỏ lỡ một cuộc hay.

Chuyện là thế này, hôm nay lúc dùng cơm trưa, Lưu di nương đột nhiên buồn nôn, không kìm được liền nôn ói tùm lum, lão gia không có trong phủ, Tiễn Thu phải đi tìm mụ phù thủy, muốn mụ phù thủy mời đại phu, đại phu được mời tới, nói là Lưu di nương có tin vui, mụ phù thủy nhận được tin này lập tức bất tỉnh hôn mê tại chỗ.

Mụ phù thủy có thể không ngất đi sao? Mới vừa xảy ra chuyện Du Liên, Lưu di nương lại có bầu, nếu như giết người không phạm pháp, đoán chừng mụ ta đã sớm cầm dao chém người.

Lâm Lan cố ý ân cần nói: "Phu nhân lúc này sao rồi? Có ở bên trong không?"

Chúc mama lắc đầu: "Phu nhân ở Ninh Hòa đường, lão thái thái qua đó an ủi phu nhân hơn nửa ngày, vừa rồi mới về, trong nhà loạn hết cả lên, vì vậy lão thái thái cho gọi nhị thiếu phu nhân tới đây."

Lâm Lan suy nghĩ, gọi nàng tới đây nhiều lắm là giúp Lưu di nương giữ thai, trị nhức đầu cho mụ phù thủy, có điều nàng không giúp được gì, mà giúp có giúp được, nàng cũng lười giúp, ước gì càng loạn càng tốt, khiến mụ phù thủy tức chết đi là tốt nhất.

"Ta vào ngay đây."

Chúc mama nói: "Nhị thiếu mau đi đi, lão nô đi phòng bếp dọn dọn một tiếng, chuẩn bị chút đồ ăn nhẹ cho lão thái thái."

Lâm Lan vốn nghĩ lão thái thái sẽ ủ rũ chau mày, nhưng là thấy lão thái thái vẫn bình thường, tựa hồ còn có chút cao hứng, thấy nàng tới, bện rộn gọi nô tì dọn chỗ.

"Ta gọi cô tới, là có chuyện quan trọng, buổi trưa cô không ở nhà, Lưu di nương đột nhiên khó chịu, liền mời đại phu tới xem, nói là có thai, đây là chuyện đại hi, Lý gia chúng ta hôm nay không thiếu gì, chỉ là neo người. Lại nói, đây cũng là công lao của cô, nếu không phải cô giúp Lưu di nương điều trị tốt thân thể thì Lưu di nương cũng không nhanh có thai như vậy, bà nội muốn hỏi cô một chút, bệnh lúc trước của Lưu di nương đã ổn rồi chứ?" Lão thái thái hỏi.

Lâm Lan thấy lão thái thái thật sự quá đáng rồi, ngay cả Chúc mama cũng có mấy phần đồng tình thương hại với mụ phù thủy, nhưng lão thái thái một chữ cũng không nói chuyện mụ ta tức quá ngất đi, chỉ quan tâm cháu nội trong bụng Lưu di nương... Thật sự là quá máu lạnh.

Lâm Lan khẽ mỉm cười: "Thân thể Lưu di nương vốn không có gì đáng ngại, chỉ là cung hàn thể trông không dễ thụ thai mà thôi, hôm nay đã có thai, tất nhiên là đã ổn."

Lão thái thái rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, cười nói: "Vậy thì ta an tâm, sau này, thân thể Lưu di nương phải phiền cô lưu tâm chiếu cố, bảo đảm đứa bé được khỏe mạnh."

Lâm Lan đứng dậy nói: "Cháu dâu nhất định tận tâm tận lực."

Lão thái thái cười nói: "Gần đây nhiều chuyện bực mình, cuối cùng cũng có một chuyện cao hứng."

Lâm Lan yên lặng, bà cao hứng, mụ phù thủy thì muốn điên lên rồi.

"Có điều... cháu dâu sợ mẹ chồng mất hứng..." Lâm Lan nhẹ nói.

Chân mày lão thái thái nhíu lại: "Nó sẽ không vậy đâu, một chút độ lượng cũng không có, sao làm được chủ mẫu."

Trở lại Lạc Hà trai, Minh Doãn đã trở lại.

"Phụ thân gọi chàng đi chuyện gì?"

"Bà nội gọi nàng đi chuyện gì?"

Hai người hai miệng một lời mà hỏi. Hỏi xong liền sừng sốt nhìn nhau cười.

Minh Doãn nói: "Nàng nói trước đi."

Ngân Liễu rót cho nhị thiếu phu nhân chén nước mật ong: "Nhị thiếu phu nhân, nô tỳ đi dọn cơm chứ ạ?"

Lâm Lan phát tay một cái: "Đi đi, ta đói bụng rồi."

Lâm Lan uống một hớp nước xong, nói: "Lưu di nương có thai rồi, bà nội nói ta chiếu cố thân thể Lưu di nương."

Lý Minh Doãn nhàn nhã ngồi nghe, một tay đặt trên tay ghế, một tay thong dong gõ lên mặt bàn theo nhịp, khước miệng cất lên giọng mỉa mai: “Ban đầu mẹ ta mang thai ta, không thấy lão nhân gia quan tâm như vậy.”

Chuyện trước đây lão thái thái lãnh đạm với mẹ con Minh Doãn, nàng đã nghe nói qua, nếu không phải Minh Doãn giờ tương lai sáng lạn, chỉ sợ lão thái thái chẳng nhìn tới Minh Doãn, rồi lại nói việc của lão cha già, ... aiz, suy nghĩ của lão nhân gia người phi thường mới có thể hiểu được.

“Đoán chừng, mụn phù thủy giận điên lên.” Lý Minh Doãn hờ hững nói.

"Không điên, hôn mê." Lâm Lan nói.

Lý Minh Doãn nhíu mày nhìn nàng, bỗng nhiên cười nhẹ: "Nàng hôm nay thật đúng là bốn bề thọ địch.”

Lâm Lan khoát khoát tay: "Không nói chuyện này nữa, ta có vấn đề muốn hỏi chàng.”

“Nàng nói đi.” Lý Minh Doãn bày ra bộ dạng rửa tai lắng nghe, cười khẽ nhìn nàng.

“Nếu như... Ta nói là nếu như, vạn nhất tương lai, ta không sinh được nhi tử thì làm sao? Chàng có đi cưới vợ bé không?” Vấn đề này Lâm Lan đã sớm muốn hỏi, nàng bị chuyện Bùi đại nhân kích thích.

Lý Minh Doãn biết loại vấn đề này không thể tùy tiện trả lời, nếu Lâm Lan đã mang nỗi sầu lo này, nên giúp nàng tiêu trừ. Lý Minh Doãn thu liễm nụ cười, thần sắc trịnh trọng, cúi người cầm tay nàng, nói: “Vấn đề này, ta nghĩ, có con hay không có con là chuyện quan trọng, ta không cưỡng cầu, có cũng tốt, không cũng được, ta chỉ cầu ta và nàng, hai người cả đời ân ái gần nhau.”

Lâm Lan không tin, chu miệng: “Lúc này chàng nói thật dễ nghe, đợi thời gian lâu dài, tình phai nhạt, tuổi chàng cũng lớn, nói không chừng sẽ không nghĩ như vậy nữa.”

Lý Minh Doãn cười khẽ: "Đề ta lập một khế ước cho nàng, nếu tương lai ta lấy có không có con nối dõi mà cưới vợ bé, tất cả tài sản Lý gia sẽ thuộc về nàng, nàng đuổi ta ra khỏi cửa.”

Hai mắt Lâm Lan sáng lên: “Chàng nói thật?”

Lý Minh Doãn trịnh trọng: “Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy.”

Lâm Lan đặt chén trà xuống, đứng dậy chạy đi thư phòng, giầy lát cầm giấy bút đi ra ngoài: “Vậy chúng ta lập ngay đi.”

Lý Minh Doãn nhìn ánh mắt đặc ý của nàng, đầu không khỏi đầy hắc tuyến: “Thật đúng là...”

“Chẳng lẽ chàng gạt ta?” Lâm Lan làm bộ u buồn.

“Làm sao có thể?” Lý Minh Doãn vội nói: “Ta nào gạt nàng, nếu như khế ước có thể làm nàng an tâm, mười mấy cái ta cũng vui lòng lập.”

Lâm Lan tiếp tục giả vờ đáng thương: "Không phải ta không tin chàng, chẳng qua là, bên cạnh chàng có quá nhiều ví dụ, làm ta có cảm giác không an toàn.”

Lý Minh Doãn phát tay áo: “Ta viết, như vậy nàng sẽ không suy nghĩ lung tung nữa.”

Trong lòng Lâm Lan nhảy múa, có chứng từ này, tương lai không sợ hấn đổi ý.

Chương 176 - Vắt óc tìm mưu kế

Lâm Lan vui mừng cất chứng từ vào hộp khóa lại.

Lý Minh Doãn vẫn duy trì tư thế đặt bút xuống, hồi tưởng từng câu từng chữ, mới rồi nàng yêu cầu, hình như mình có thêm một câu nói, sau này chữ hấn viết cùng bông lộc hấn kiếm được hết thảy đều thuộc về nàng... Ách, đây chẳng phải là có ý, nếu hấn làm nàng phát bực, rất có thể rơi vào cảnh người không có đồng nào? Hơn nữa còn là cả đời người không có đồng nào?

“Cái kia... Lan Nhi, ta cảm thấy có chỗ không thỏa đáng...” Lý Minh Doãn hô.

Lâm Lan đã cất kỹ chứng từ, cười quỷ dị một tiếng: “Chàng nói gì? Cái gì không ổn?”

Khó mới gặp được nàng cao hứng như thế, Lý Minh Doãn hít sâu, khoe môi chậm rãi tạo ra một độ cong hoàn mỹ: “Không có gì, nàng cảm thấy ổn thì là ổn.” Dù sao hẳn chắc là không cưới vợ bé nữa, mấy chứng từ này có hay không cũng không sao.

“Phụ thân gọi chàng qua có chuyện gì thế?” Lâm Lan đi tới ngồi bên cạnh hẳn, thân mật kéo tay hẳn lại.

“Cũng chỉ là gọi ta tới đánh giá xem lần này đại ca thi như thế nào.” Lý Minh Doãn tựa hồ rất hưởng thụ việc nàng như chú chim nhỏ nép vào mình, trong lòng cảm thấy một tờ chứng từ đòi lại nàng cả đời an lòng, hết sức đáng giá.

“Vậy chàng cảm thấy đại ca thi như thế nào? Có hi vọng không?” Lâm Lan uống một viên Định tâm hoàn, tiếng nói phá lệ ôn nhu.

“Hi vọng thì vẫn có, mọi việc đều không tránh khỏi sai sót... Có điều làm bài cũng không tệ lắm.”

Hàn Thị hoàn toàn suy sụp, ôm ngực mà thở, mặt mũi chẳng còn gì, vốn định đóng kín cửa mắng vài câu phát tiết cũng có thể thoải mái chút ít, không nghĩ tới lão thái thái tới, ngồi hơn nửa ngày, nói là tới đỡ dành mụ, nhưng những lời an ủi kia như xát thêm muối vào vết thương của mụ, khiến mụ nghẹn thiếu chút hụt hẫng tại chỗ.

Thật vất vả lão thái thái mới rời đi, lúc này Hàn Thị muốn mắng cũng chẳng còn sức mà mắng, mắt trắng dã trợn tròn cơ hồ lại muốn ngất đi.

Thúy Chi vội mang trà nóng vào, Khương mama đỡ Hàn Thị dậy, uy mụ uống hai hớp, giúp mụ nhu bối thuận khí, hồi lâu, Hàn Thị mới thở lại bình thường,

“Không phải Lâm Lan một mực nói Lưu di nương vẫn đang trị hàn bệnh ư? Sao đột nhiên lại mang bầu?” Hàn Thị trăm mối mà không có cách giải.

Khương mama đưa mắt nhìn Thúy Chi, ra hiệu bảo cô ta lui xuống.

Thúy Chi vội vàng lui ra.

"Phụ nhân, có lẽ là ngoài ý muốn..." Khương mama an ủi phụ nhân cũng là an ủi chính mình, bằng không nói như thế nào? Chẳng lẽ chúng ta đều bị nghị thiếu phụ nhân lừa... Nếu quả thật như vậy thì quá tệ rồi, thế có nghĩa,

lão gia đã biết có người hạ độc, đáng sợ hơn chính là, lão gia biết rồi còn có thể ẩn nhẫn lâu như vậy không bộc phát. Thật sự không dám nghĩ.

“Ngoài ý muốn, thật sự là ngoài ý muốn sao?” Hai mắt Hàn Thị lộ ra sợ hãi, trong lòng càng thêm đau buồn mãnh liệt, khoảnh khắc nghe được Lưu di nương có thai, mục không phải là tức ngất đi, mà là bị hù cho hoảng sợ. Theo đại phu kia nói, dùng lượng thủy ngân như vậy, không thể nào mang thai hài tử nữa, mà Lâm Lan một mực chữa bệnh cung hàn cho Lưu di nương, nhưng hiện tại thiên chân vạn xác có thai rồi, nói rõ cái gì?

"Có lẽ là... Thời gian dài, độc tính thủy ngân giảm đi." Khương mama phân tích tâm tư phu nhân.

“Hơn nữa, Tiên Thu lén đem thuốc tới, lão nô cầm đi nghiệm quá, đích xác thuốc là trị liệu hàn bệnh.”

Hàn Thị mặc nhiên một lúc lâu: “Vẫn nên cẩn thận, đi mời đại phu lại đây, nói hẳn cẩn thận nhìn thân thể Lưu di nương có chỗ nào không ổn không.”

“Vâng, sáng mai lão nô sẽ đi sớm.” Khương mama đáp.

Hàn Thị không nhịn được lại thở dài: “Con tiện nhân Du Liên còn chưa giải quyết xong thì Lưu di nương đã mang bầu tiểu nhiệt chủng. Ta phạm vào sai lầm gì mà mọi chuyện không thuận thế này.”

“Lão nô đã thấy Du tiểu thư không đơn giản, thoát nhìn thành thật, bảo sao nghe vậy, ai biết vừa quay đầu cô ta lại một khóc hai nháo ba thất cổ, lại còn khiến tiểu thư suýt chút gặp chuyện, lão thái thái mở miệng một tiếng là cấp cho Du gia một tiếng công đạo, vậy ai sẽ cho phu nhân một cái công đạo?” Khương mama tức giận bất bình nói.

Hàn Thị cắn răng nói: “Ta thật hối hận mời bà ta tới, đã không giúp được gì, ngược lại còn phải chịu sự áp chế. Nói gì mà ủy khuất của con mẹ biết, trong lòng mẹ cho tới giờ chỉ nhận đứa con dâu là con... Nói toạc ra, trong lòng bà ta chỉ có nhi tử của mình, suốt ngày công chính đeo khước miệng, ta xem, thượng bất chánh hạ tắc loạn, nhưng lời này chính là ứng trên người bà ta.”

“Chẳng phải nghe được Lưu di nương có bầu, lão thái thái cao hứng cười không ngậm miệng lại được sao.” Khương mama căm phẫn nói: “Vốn trông

cậy vào lão thái thái có thể thương tiếc phu nhân, giúp đỡ phu nhân một chút, kết quả lão gia làm ra những chuyện kinh liêm kia, qua miệng bà đều biến thành danh chánh ngôn thuận cả.”

Hàn thị vuốt vuốt ngực: "Khương ma, giúp ta nghĩ biện pháp, sớm đem lão thái bà về với ông bà đi, ta không trông cậy được bà ta giúp ta cái gì."

Sáng sớm ngày hôm sau, Khương mama đi mời đại phu tới, đến phòng Lưu di nương, lão gia đã ở đây, bị lão gia một câu đuổi ra... Sau này thân thể cùng thai nhi trong bụng Lưu di nương giao cả cho nhị thiếu phu nhân điều dưỡng, người bên cạnh không cần quan tâm.

Hàn Thị nghe được hồi bẩm, cơm trưa cũng không nuốt xuống được.

Lý Minh Doãn đánh giá tương đối chính xác, ba ngày sau yết bảng, Minh Tắc quả nhiên trúng, hạng trung hạ. Hàn Thị vui mừng quá đỗi, liên tục lo lắng, hôm nay cuối cùng thấy ánh mặt trời. Làm cho mục tin tưởng, mình sắp đổi vận rồi. Đồng thời lòng dạ trống trải, ánh mắt xa xăm, bà bà, trượng phu đều không dựa vào được, chỉ có nhị tử của mình mới có thể tin tưởng, chỉ cần Minh Tắc có tiền đồ, còn sợ gì Lý Kính Hiền ông, sợ gì Lý Minh Doãn người? Càng đừng nói những di nương này, chỉ là đám tép riu.

Minh Tắc thi đậu minh kinh, kế tiếp phải chuẩn bị tham gia khảo thí ở Lại bộ, Lý Kính Hiền cùng Lại bộ Cát Thượng Thư rất có giao tình, mừng mười tháng tư, lão mẫu Cát Thượng Thư đại thọ bảy mươi, Hàn Thị quyết định nhân cơ hội này đưa một phần đại lễ, muốn kết giao tình với Cát phu nhân, lót đường cho Minh Tắc.

“Phu nhân, tiểu nhân tìm được nơi bán Điền Hoàng thạch như người dặn, phẩm chất thượng thừa, ánh sáng diễm lệ, tuyệt đối là Điền Hoàng cực phẩm.” Triệu quản sự trả lời.

Hàn Thị nói: “Hắn ra giá bao nhiêu?”

Triệu quản sự từ từ vươn ra ba ngón tay.

"Ba trăm lượng? " Khương mama hít một ngụm lãnh khí.

“Vâng, hoàng kim.” Triệu quản sự bổ sung.

"Mắc như vậy? Hôm kia cái bức chữ đã xài một ngàn lượng bạc rồi, cái này ba trăm lượng hoàng kim..." Khương mama thử nghĩ cũng đã đau lòng.

“Diền hoàng thượng hạng, giá này không hề đắt, có tiền còn chưa chắc mua được kia, ông chủ kia biết là trong phủ chúng ta muốn mua mới nhin đầu bỏ những thứ yêu thích.” Triệu quản sự nói.

“Ba trăm lượng thì ba trăm lượng, chỉ cần là trợ giúp cho đại thiếu gia, tiêu bao nhiêu cũng là đáng giá, Triệu quản sự, người đi nói với ông chủ Tự Bảo Trai một tiếng, thứ này chúng ta muốn, hai ngày nữa sẽ giao bạc.” Hàn Thị dứt khoát nói, nếu là bình thường, ba trăm lượng hoàng kim chẳng là gì, mục không chút nháy mắt, vấn đề bây giờ lúc thời kỳ bất thường, tháng trước mục vay mượn khắp nơi mới trả đủ tiền lãi, số tiền kia phải nghĩ biện pháp đã.

"Phu nhân, là hoàng kim. " Triệu quản sự nhắc nhở.

Hàn thị không nhin được phát tay: "Ta biết, người chỉ biết đi nói thế là được."

"Vâng... " Triệu quản sự chấp tay thi lễ lui xuống.

“Phu nhân, đại lễ cần tới năm sáu ngàn bạc, có phải quá nặng hay không?” Khương mama thử dò xét. Phu nhân khó xử thế nào bà ta rõ nhất, chẳng lẽ cần phải đưa những đồ này? Trong khố phòng còn có bao nhiêu bảo bối đâu.

Hàn Thị thở dài nói: "Khương mama, đây là điều máu chột, ngoài ra nếu lão gia cũng đi lại, chuyện tốt nhất định sẽ tới, rồi lại nói, tặng lễ không những phải quang quý mà còn phải khiến người ta hài lòng, cái này gọi là hợp ý mới có thể làm công to, ta đã nghe ngóng, Cát đại nhân yêu thích thư pháp điêu khắc, cứ định như vậy, khó khăn trong thời gian này thôi, bên Sơn Tây nói là tháng tư sẽ có tin tức tốt, chúng ta hãy kiên trì."

Nói vậy không sai, vấn đề là bạc từ đâu đây? Khương mama nhắc nhở: “Tháng này còn phải đối phó với tiền lãi.”

Hàn Thị phiền não: “Người cũng đừng nhắc nhở ta, vừa nói đến tiền lãi là đầu muốn nổ tung.”

Nghĩ ngợi một lúc lâu, Hàn Thị nói: “Ta nhớ Cẩm Tú phường nói muốn mua cửa hiệu mặt tiền Đông Trục Môn...”

Khương mama căng thẳng: “Phu nhân, người tính... Nhưng cửa hàng kia là của nhị thiếu gia.”

Hàn Thị trằm mặt xuống: “Cái gì nhị thiếu gia, kia cũng là của lão gia, người đi hỏi xem, họ còn muốn mua không.” Bán đi một cửa hiệu mặt tiền, tặng lễ vật hay tiền lãi chỉ là chuyện nhỏ.

"Lão nô chỉ sợ tương lai nhị thiếu gia biết, sẽ..." Khương mama do dự.

Hàn Thị cười lạnh nói: “Nó biết thì đã sao? Có thể đi kiện ta bán cửa hàng của nó ư? Nó mặt mũi nào mà nói những lời đó, mà cho dù nó đi kiện thì ta xem sau này nó còn ở trong quan trường thế nào.”

Diệp Thị kia thật là xảo quyết, mười tám cửa hàng kia đều dưới tên Minh Doãn, điều này tạo cho mục rất nhiều phiền toái, bất quá, mặc cho Diệp Thị người xảo quyết, đồ đến tay ta sao còn giao ra đây? Không có cửa đâu. Mục sẽ từ từ xử lý sạch sẽ những cửa hàng này, sau đó đặt mua sản nghiệp mới, toàn bộ viết dưới danh nghĩa Minh Tắc. Mặt mũi Lý gia ư? Thối nát từ trên xuống dưới, còn mặt mũi gì. Mục quyết như vậy, xem bọn họ có thể làm gì mục.

Việc mục phù thủy thu nạp bảo bối, Lý Minh Doãn cùng Lâm Lan đã biết.

“Chẳng lẽ mục ta còn cất giấu bạc?” Lâm Lan có thể hiểu được mục ta sót ruột vì nhi tử nhưng nàng không giải thích được vì sao mục có nhiều bạc như vậy. Tiền lãi mỗi tháng hơn hai vạn cũng đã khiến mục chật vật, còn cả tiền chi tiêu cho đại gia đình nữa.

Lý Minh Doãn mỉa mai: “Mục có chỗ nào mà cất giấu? Trừ phi phụ thân đưa cho, có điều theo ta biết được, phụ thân không đưa bạc cho mục mà là lén đưa cho Lưu di nương đặt mua hai sản nghiệp.”

Lâm Lan kinh ngạc: “Nhìn không ra, phụ thân thật sự ưa thích Lưu di nương.”

Lý Minh Doãn cười nhạt nói: "Đó là phụ thân chuẩn bị cho nhi tử. Mục phù thủy hôm nay vất óc tìm mưu kế chuẩn bị tiền, ta xem chừng, là muốn động tới mấy gian cửa hàng.”

Chương 177 - Lộ tẩy

Khuông mama nói chuyện cùng chương quỹ Cẩm Tú phường, định ngày hôm sau một tay giao giấy chứng nhận sản quyền, một tay giao tiền, ai ngờ hôm sau lúc đi tới quan phủ làm giao dịch thì được cho biết phải tự chủ sản nghiệp tới làm. Triệu quản sự cầm giấy tờ đi thay mặt không được việc, chủ bộ đại nhân nói: “Lý học sĩ không phải ở kinh thành sao? Để cho Lý học sĩ tự mình đến một chuyến không được hả?”

Triệu quản sự lấy cớ nói: "Thiếu gia nhà ta công vụ bận bịu, mà thiếu gia cũng không quản những thứ này..."

“Vậy ta đây không có biện pháp, mọi việc đều được làm theo quy củ, bằng không tương lai phát sinh tranh cãi gì, quan phủ có thể không tới thụ lý.” Chủ bộ đại nhân bay bổng nói, lại còn ý vị thâm trường liếc chương quỹ Cẩm Tú phường một cái.

Triệu quản sự trầm nghĩ trong bụng kỳ quái, trước kia không phải là có giấy giao quyền là có thể làm hay sao? Triệu quản sự cố gắng dứt tiền, bị cản lại, nói nữa cũng vô ích.

Chương quỹ Cẩm Tú phường thấy vậy bất an trong lòng, nói: “Nếu quan phủ đã quy định như vậy, chúng ta cứ nên làm theo quy định thì tốt hơn.”

Chuyện không thành, Hàn Thị rất căm tức, như thế, chẳng phải là muốn lén bán cửa hiệu mặt tiền Đông Trục Môn coi như thất bại?

"Ngày mai người lại đi tìm chủ bộ kia, mang nhiều bạc hơn, ta không tin trên đời này không có chuyện gì bạc không giải quyết được."

Tin tức Hàn Thị muốn sang tên cửa hiệu ngày hôm đó đã tới tai Lý Minh Doãn.

Văn Sơn nói: “Chủ bộ đại nhân nói, ông ấy làm như ý thiếu gia.”

Lý Minh Doãn ngẩng đầu nhìn trời xanh bao la, chậm rãi nói: “Khí trời hôm nay rất tốt, đi, chúng ta đi dạo Tụ Bảo Trai một chút.”

Ngày hôm sau, Triệu quản sự mang về hai tin không tốt, một là, chủ bộ đại nhân không nhận bạc, lại còn bị giáo huấn một trận, hai là, Điền Hoàng thạch của Tụ Bảo Trai, đã bị mua.

Hàn Thị vừa nghe liền nổi nóng: “Không phải là đã định bán cho chúng ta? Tụ Bảo Trai sao có thể không giữ lời hứa?”

Triệu quản sự cẩn thận nói: "Phu nhân, chúng ta chẳng qua là nói bằng miệng, không đặt cọc tiền, hơn nữa, đã nói là hôm qua giao tiền."

Hàn Thị tức khí: "Có biết là ai mua?"

Triệu quản sự trả lời: "Nô tài hỏi, chương quỹ Tụ Bảo Trai nói, bọn họ có nghĩa vụ giữ bí mật cho khách."

Hàn Thị khịt khịt mũi: "Chỉ là vài tảng đá, có cái gì mà giữ bí mật?" Miệng thì nói mát nhưng trong lòng Hàn Thị vô cùng tiếc nuối, lấy cái gì quý hơn Điền Hoàng thạch đây? Cuối cùng không thể làm gì khác hơn là bắt đắc dĩ chọn từ kho phòng Hồng San Hồ làm hạ lễ.

Lý Kính Hiền nhìn danh mục quà tặng Hàn Thị chuẩn bị, không hài lòng cho lắm, chỉ sợ những đồ này không vào được mắt Cát đại nhân. Tuy nhiên, lão nghĩ mình với Cát đại nhân giao tình không tệ, chắc Cát đại nhân cũng sẽ nể mặt mũi hắn, vì vậy không nói gì, đem danh mục quà tặng đưa lại cho Hàn Thị.

"Ngày mai mang Nhược Nghiên cùng đi?" Lý Kính Hiền thông thả hợp ngum trà, hỏi.

Hàn Thị uyển chuyển nói: "Nhược Nghiên là con dâu trưởng Lý gia, tương lai sẽ giao quyền quản lý nhà này cho nó, hơn nữa, sau này Minh Tắc làm quan, không thể thiếu giao thiệp, thiệp thân nhìn nó tính tình quá mức trầm tĩnh, không giỏi giao tiếp, không thể làm gì khác hơn là dẫn nó theo người để dạy dỗ."

Lý Kính Hiền gật đầu đồng ý: "Phu nhân Đình gia nói năng hùng hổ, việc gì cũng là bà ấy thay nó nghĩ ngợi, an bài, khó tránh Nhược Nghiên ở phương diện này hơi yếu."

Hàn Thị thở dài, trầm nghĩ: Chỉ sợ không phải Nhược Nghiên không giỏi, mà căn bản là không để tâm.

Chợt, Lý Kính Hiền hỏi: "Hồi này sao không thấy Minh Châu?"

Hàn Thị giật mình, lập tức phản ứng: "Châu Nhi tuổi cũng không còn nhỏ, cũng sắp phải nghị hôn, vì vậy nên tĩnh tâm học một ít nữ công gia chánh..."

Tâm tình Lý Kính Hiền đang rất tốt, thiếp thất sắp sinh con trai, Minh Tắc thuận lợi thi đậu minh kinh, chuyện vui liên tiếp, vì vậy bất mãn đối với Minh Châu giảm đi vài phần, nói: “Bà nói rất đúng, Minh Châu chưa biết nhã nhặn lịch sự, nên cố gắng mài giũa tính tình cho nó, chuyện nghị hôn, bà có mối thích hợp rồi?”

Hàn Thị có chút phiền muộn nói: “Chuyện này không tốt lắm, có mấy nhà, môn đệ cao thì không nhìn Minh Châu thân phận kém, môn đệ thấp kém thì thiếp thân không nữa.”

Lý Kính Hiền có vẻ thẹn: “Chuyện này đúng là khó xử, theo ta thấy, dòng dõi môn đệ gì gì đó không phải là gì quá quan ngại, mấu chốt là trai trẻ có chí khí, sau này có ta nói thêm vào, sợ hẳn không có ngày nổi danh?”

“Lời tuy nói như vậy nhưng trong lòng thiếp thân... không nữa.” Hàn Thị thở dài nói.

Lý Kính Hiền lặng yên rồi hồi lâu, nói: “Lần đại thọ Cát lão thái thái này, bà mang Minh Châu đi cùng, nhất định sẽ có thu hoạch.”

Mùng mười tháng tư, đại thọ Cát lão thái thái phủ Lại bộ Thượng Thư, bởi vì năm nay chính trị triều đình đang buổi rối loạn, Cát đại nhân vốn muốn tổ chức nhỏ một chút, nhưng nhân sinh thất thập cổ lai hy, đại thọ bảy mươi khó có được, ngay cả Hoàng Thượng cũng phái người tặng hạ lễ, chắc chắn là không thể làm nhỏ được, trong Cát phủ lúc này xe ngựa như nêm, tân khách như mây.

Mọi người trước đi làm lễ ra mắt Cát lão thái thái, chúc mừng sinh thần, các phu nhân ngồi xuống uống trà nói chuyện phiếm, các phu nhân trẻ tụ thành một nhóm, các tiểu thư một nhóm, khắp sảnh, khắp viện đều là người.

Hôm nay Hàn Thị mang theo Minh Châu, mụ liên tục phân phó, hành động cử chỉ phải khéo léo, tận lực nói ít, tránh nói nhiều thành đại, Minh Châu nhất nhất nghe lời, lúc đi bên cạnh Hàn Thị rất biết điều, cộng thêm tướng mạo xuất chúng, dẫn tới có vài vị phu nhân sinh ra hứng thú với cô ta, sau nghe được Hàn Thị giới thiệu, nói là biểu tiểu thư Lý phủ, cũng có chút tiếc nói. Có điều, Lý phu nhân đem biểu tiểu thư tới dịp đặc biệt thế này, nói rõ Lý gia cực kỳ yêu thương vị biểu tiểu thư này, nghĩ như vậy, tâm tư mấy vị phu nhân đều động, trong đó có phu nhân Hoàng đại nhân công bộ viên ngoại lang, bà ấy hứng thú lắm Hàn Thị hỏi này nọ.

Hoàng phu nhân hôm nay mang theo nữ nhi Hoàng Oanh tới, Hoàng Oanh thân thiện muốn lôi Minh Châu đi thiên sảnh nói chuyện cùng đám tử muội.

Minh Châu hôm này được khen ngợi, liền có chút phơi phới, lúc này lại có người ân cần như vậy với mình, cô ta càng cao hứng, mong ngóng nhìn mẹ, hi vọng mẹ mình đáp ứng.

Hàn Thị nghĩ ngợi, công bộ ngoại viên lang tuy chỉ là quan giai ngũ phẩm nhưng là một công việc béo bở, nếu tuổi công tử nhà này thích hợp, có thể suy nghĩ một chút, lòng nghĩ nên tìm hiểu kỹ hơn. Nhìn Minh Châu hôm nay rất biết điều, liền nói: “Con cùng bọn tử muội đi chơi đi, nhớ lời dì dặn.”

Minh Châu hưng phấn dùng sức gật đầu, cùng Hoàng Oanh tay nắm tay đi đến thiên sảnh.

Từ sau khi lấy chồng, Đinh Nhược Nghiên ít ra ngoài xã giao, hôm nay đi ra ngoài, gặp được mấy vị hảo hữu trước đây, cũng không hề tịch mịch.

Minh Châu cùng Hoàng Oanh đi tới thiên sảnh, liếc thấy bên trong bảy tám vị tiểu thư đang sôi nổi trò chuyện, thỉnh thoảng cười ha ha, hai người liền ngồi xuống một bên lắng nghe.

“Dĩ Nặc tử tử, da thịt tử sao bóng loáng vậy, tử nhìn ta, trên trán toàn là mụn, chán chết đi, che kiểu gì cũng không xong.” Một vị tiểu thư vén tóc mái lên cho mọi người xem những nốt mụn khiến nàng phiền toái.

“Tình Phương không nói, ta thật không phát hiện ra, nhìn kỹ mới thấy, Dĩ Nặc, da cô sáng hơn trước rất nhiều, mau nói cho mọi người cùng nghe, có phương pháp gì tốt thế, cùng chia sẻ cho bọn tử muội đi...” Một vị tiểu thư khác cười nói.

Người được hâm mộ làn da, Dĩ Nặc tiểu thư sờ sờ gò má, thẹn đỏ mặt nói: “Thật sao?”

“Dĩ nhiên rồi, hằng ngày tử soi gương mà không phát hiện sao? Hiện tại da tử có thể dùng mặt phấn hoa đào, nỡ nà như ngọc để hình dung.” Một người hâm mộ nói.

Mọi người thúc giục Dĩ Nặc mau nói.

Dĩ Nặc mỉm cười nói: “Cũng không có gì, là đạo trước, trên mặt gia mẫu

nổi một tầng ban vàng, được người giới thiệu mời Lâm đại phu Hồi Xuân Đường tới điều trị, Lâm đại phu kia tới khám rồi ghi lại một phần dạy nấu ăn cho gia mẫu, nói là có thể mỹ dung dưỡng nhan, ta liền dùng theo gia mẫu.”

“Ban vàng trên mặt Khâu phu nhân có mất đi không?” Một người quan tâm nói.

Dĩ Nặc cười nói: "Đã phai đi rất nhiều, dậm chút phần là nhìn không ra, Lâm đại phu nói, tiếp tục khoảng một tháng nữa là tiêu tán toàn bộ.”

Mọi người đều thán... Thần kỳ như thế?

Dĩ Nặc gật đầu: "Lâm đại phu nói, muốn da dẻ tươi tắn, nhất định phải dưỡng cả trong ngoài, gốc tốt là ngọn mới phát triển.”

Mọi người càng thêm tò mò, quần lấy Dĩ Nặc hỏi đồ ăn kia như thế nào.

Minh Châu rất không thoải mái, đi đến đâu cũng nghe tên Lâm Lan như thế, Lâm Lan thực sự lợi hại như vậy sao?

“Chỉ đơn giản như vậy ư? Khi về ta cũng thử một chút...”

"Ta nghe nói Lâm đại phu nghiên cứu thức ăn với bệnh tật rất sâu...”

“Có thể được ngự tứ tám biển, khẳng định y thuật bất phạm, ta xem Thánh Thượng ban mấy chữ Hồi Xuân Đường này thật hay, Mùa xuân trở lại, ai là không muốn thanh xuân vĩnh bảo, dung nhan vĩnh trú...”

“Ha ha, Mai tử tử chú giải thật hay... Ta cũng đã từng gặp Lâm đại phu kia, da dẻ cô ấy rất đẹp, trắng nõn mịn màng, không hề giống lớn lên ở thôn quê.”

Mọi người bảy miệng tám lưỡi cao hứng nói, chỉ nghe một người lạnh lùng hừ một tiếng: “Các người biết cái gì? Lâm Ký được ngự tứ tám biển không phải vì Lâm đại phu y thuật siêu phạm mà bởi vì Lâm đại phu giúp được liệu cho đại quân.”

“Ngụy tử tử, tử nói chỉ một phần, không phải trước đó vài ngày dịch đậu mùa Thiêm Tây bộc phát, có không ít tiệm thuốc quyên góp được liệu cho triều đình sao? Hoa đại phu Đức Nhân đường không nói hai lời liền đi Thiêm Tây, nếu nói như tử, triều đình cũng nên ban thưởng cho bọn họ chứ...”

“Ta nghe nói, Thánh Thượng ngự tứ tám biển là bởi vì Lâm đại phu chữa

khỏi bệnh gì đó cho một vị nương nương trong cung.” Một người chắc chắn nói.

Ngụy Tử Huyền cười lạnh nói: "Tĩnh Phương, đó chỉ là lời đồn.”

Tĩnh Phương phản bác: “Sao cô lại biết ta nghe chỉ là lời đồn.”

Chỉ nghe một có người nói: "Sự thật như thế nào, ta rõ ràng nhất.”

Mọi người đều nhìn về phía vị tiểu thư lạ mặt kia. Hoàng Oanh ngồi cạnh Minh Châu vội vàng giới thiệu: “Vị này là biểu tiểu thư quý phủ Lý Thượng Thư – tiểu thư Minh Châu.”

Lâm đại phu Lý phủ nhị thiếu phu nhân, biểu tiểu thư Lý phủ khẳng định là biết rõ hơn người ngoài.

Minh Châu thấy mình vừa lên tiếng đã thành tiêu điểm chính của mọi người, hơn nữa giờ phút này, mọi người đều hết sức mong đợi nhìn cô ta, không khỏi có chút đắc ý, Lâm Lan ơi Lâm Lan, mọi người đều nói cô thần kỳ, hôm nay ta liền vạch trần gốc gác cô ra.

Chương 178 - Không thể nào

Ánh mắt mọi người đều hướng về Minh Châu tiểu thư, cô ta cúi đầu vượt một nếp nhăn mờ trên váy, không nhanh không chậm nói: “Theo ta biết được, nhị biểu tâu ta chưa từng vào cung.”

Ngụy Tử Huyền lập tức đắc ý liếc về hướng Tĩnh Phương, Tĩnh Phương bĩu môi, không cam lòng nói: “Mặc dù không là như thế, y thuật của Lâm đại phu đích thị là hết sức cao thâm, Dĩ Nặc, cô nói có đúng hay không?”

Tĩnh Phương kéo tay Khâu Dĩ Nặc, tìm kiếm đồng minh.

Dĩ Nặc nói: “Đúng như vậy, Thánh Thượng sẽ không vô duyên vô cớ ban thưởng tám biển.”

“Đúng đấy, y thuật Lâm đại phu đó là tiếng lành đồn xa.” Một người phụ họa nói.

Ngụy Tử Huyền nở nụ cười, thần thái khinh miệt nói: "Lâm đại phu tới

kinh thành cũng mới nửa năm, Hội Xuân Đường khai trương mới chỉ có hơn tháng, tiếng lành đồn xa ư, trong kinh thành này, có thể xưng bốn chữ này, chỉ có thể là Hoa gia Đức Nhân Đường.”

“Ta nghĩ, Thánh thượng chiếu cố, hơn phân nửa là bởi vì nhị biểu ca ta.”

Một câu của Minh Châu, mọi người đều lặng yên. Đúng vậy, nhị thiếu gia Lý gia Lý Minh Doãn tuyệt đối không thể bỏ qua, từ nhỏ tài danh lan xa, được khen là thần đồng, tất cả mọi người đều cho rằng đây sẽ là Trạng nguyên trẻ tuổi nhất trong lịch sử, nhưng không rõ vì sao mai danh ẩn tích ba bốn năm, sau khi trở lại kinh thành vẫn là tiêu điểm cho người ta ngưỡng mộ, ban đầu là khước từ hôn sự với Ngụy tiểu thư, cố ý kết hôn với một cô gái nông thôn, sau dễ dàng đỡ Trạng Nguyên, vào Hàn Lâm viện, ngay sau đó liền thăng tam cực, thành Hàn Lâm học sĩ trẻ tuổi nhất triều ta, danh tiếng quá lớn, không ai so sánh được. Mà, Thánh Thượng yêu ai yêu cả đường đi, ban thưởng tẩm biện vậy cũng không có gì lớn. Aiz... Đáng thương nhà Ngụy tiểu thư, nếu hôn sự thành, lúc này cô ta chính là phu nhân Trạng Nguyên, giờ là vợ Hàn Lâm học sĩ, tương lai rất có thể là nhị phẩm cáo mệnh, phú quý quang vinh, phong quang vô hạn, tuyệt đối không phải như ngày hôm nay, đã mười tám tuổi rồi, vẫn chưa gả ra ngoài... Mọi người không hện mà cùng quăng ánh mắt đồng tình về phía Ngụy Tử Huyền.

Ngụy Tử Huyền bị mọi người nhìn tới lúng túng, chẳng lẽ mọi người cho là cô ta ghi hận trong lòng, cố ý muốn bôi nhọ Lâm Lan? Thôn nữ như cô ta thì có gì phải để ý? Ngụy Tử Huyền phờ phạc thanh thản nói: “Các người nhìn ta làm gì, ta chỉ là ăn ngay nói thật, người nói chân tướng không phải là Minh Châu tiểu thư sao?”

Tình Phương cười mang theo ba phần mỉa mai, nói: “Chúng ta không nói gì, Ngụy tử tử cần gì gấp gáp như vậy?”

Một vị tiểu thư ôn tồn nói: "Y thuật Lâm đại phu như thế nào, không phải chúng ta phán quyết được, lần trước ta đi ngang qua Hội Xuân đường, thấy rất đông người tới hút thuốc. Tóm lại, các cô tin Lâm đại phu thì mời cô ấy xem bệnh, không tin, trong kinh thành cũng có các đại phu khác, các cô không tin thì có người khác tin."

“Y thuật nhị biểu tâu ta như thế nào ta không rõ ràng lắm, ta chỉ biết đúng là nhị biểu tâu có nghiên cứu đối với thực đơn, có điều... Thân thể dì ta khó chịu, vẫn là mời đại phu ngoài tới xem.” Minh Châu cười khẽ nói.

"Đây là vì gì? " Tình Phương ngạc nhiên nói.

Nguyệt Tử Huyền che miệng, khẽ cười nói: "Còn hỏi sao? Rõ ràng là người nhà hiểu nhất, có tin được hay không..."

Mọi người đều kinh ngạc, chẳng lẽ Lâm đại phu quả thật là có tiếng không có miếng?

"Ta xem là những người khác trong lòng có quỷ, không dám mời Lâm đại phu xem bệnh, ai không biết di trong lời Lý Minh Châu tiểu thư này, là mẹ kế?" Một giọng nói thanh thúy như chuông, không chút khách khí châm chọc vang lên.

Mọi người theo tiếng quay đầu lại, thấy Bùi Chỉ Thiên cùng một người mặc quần áo màu vàng nhạt, váy thêu hoa mẫu đơn nở rộ, nàng kia một đôi mắt phượng, ánh mắt nhàn nhạt, khóe môi khẽ nhếch, vẻ mặt rất là cao ngạo.

Có người đã nhận ra, người đến là Vũ Dương Quận chúa, cháu gái đương kim Thái hậu, hơn nữa rất được Thái hậu yêu thích.

Bởi vì Minh Châu không hay được ra ngoài, không biết Vũ Dương Quận chúa, chỉ nghe nàng nói thẳng, trước mặt mọi người nghe thấy di bị châm chọc, trong lòng không vui, lạnh lùng nói: "Mẹ kế thì sao nào? Cô không biết chuyện nhà người ta, dựa vào cái gì mà ăn nói bừa bãi?"

Vũ Dương Quận chúa đánh giá Lý Minh Châu từ trên xuống dưới, vẻ mặt lại càng khinh miệt, cười lạnh nói: "Biểu tiểu thư Lý gia, tuy nói rằng chẳng qua chỉ là biểu tiểu thư Lý gia, nhưng tóm lại cũng là người Lý gia, nghe được người khác xưng tán người Lý gia, cô hẳn nên cao hứng mới đúng, mặc dù trong lòng cô không thích nhị biểu tẩu cô, nhưng phải biết cái gì gọi là việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, nào có người giống như cô, tự tay đâm phá? Chúng ta là người ngoài, đương nhiên không rõ gia sự nhà cô, nhưng chỉ theo những lời hôm nay cô nói, cũng không khó khăn đoán ra một hai phần, nói ra ngoài đã gay gắt như vậy, ở nhà còn như thế nào không biết, có phải là ý này?"

Không nói đến Vũ Dương Quận chúa phân tích vô cùng có đạo lý, chỉ dựa vào thân phận Vũ Dương Quận chúa đã không ai dám phản bác lời nàng. Rồi rít quăng ánh mắt khinh bỉ tới Minh Châu.

Minh Châu thấy tình thế đột nhiên nghịch chuyển, trong lòng lo lắng, vừa

nhìn mọi người có chút kiêng kỵ với vị tiểu thư này, trong lúc nhất thời cũng không dám lỗ mãng, chỉ biết cắn môi.

Bùi Chi Thiên một bên mỉm cười, nói: “Đều nói người sợ nổi danh, Lâm đại phu tuổi còn trẻ, y thuật bất phàm, có người ghen tỵ cũng là chuyện bình thường.”

Ánh mắt Vũ Dương Quận chúa chuyển sang nhìn Ngụy Tử Huyền một lượt, khịt mũi cười một tiếng: “Còn có người ăn phải một vại giấm.”

Mọi người hiểu được ý trong lời nói, không nhịn được cười ra tiếng.

Mặt Ngụy Tử Huyền đỏ bừng, xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, che mặt chạy ra thiên sảnh.

Mọi người càng cười lớn hơn.

Minh Châu lặng lẽ hỏi Hoàng Oanh: "Vị tiểu thư hoàng y này là ai?"

Hoàng Oanh cũng chưa từng thấy qua Vũ Dương Quận chúa, lắc đầu.

Vũ Dương Quận chúa cười ngòai xuống, quét một vòng: "Hồi lâu không có trở lại kinh thành, có nhiều tử muội nhận không ra, Chi Thiên, giúp ta giới thiệu một chút.”

Bùi Chi Thiên mỉm cười nói: "Hai năm qua tiểu nữ cũng ít ra ngoài, hay là gọi Mai muội muội tới giới thiệu ạ?"

Mai tiểu thư hết sức vinh hạnh đứng dậy, giới thiệu mọi người cho Vũ Dương Quận chúa.

“Vị này là tiểu thư nhà Đại Lý Tự Khâu đại nhân, Khâu Dĩ Nặc, vị này là tiểu thư nhà công bộ viên ngoại lang Hoàng đại nhân, Hoàng Oanh tiểu thư...”

“Tiểu thư Hoàng gia?” Vũ Dương Quận chúa đặc biệt hỏi một câu.

Hoàng Oanh vội vàng đứng lên, thi lễ với Vũ Dương Quận chúa: “Hoàng Oanh ra mắt Vũ Dương Quận chúa.”

Vũ Dương liếc Lý Minh Châu bên cạnh, ngân nga nói với Hoàng Oanh: “Xem cô tuổi còn nhỏ, giao hữu nên cẩn thận, đừng xem ai cũng là tử muội, nhất là những thứ sau lưng nói xấu người nhà mình, chưa biết chừng, người

sắp tới cô ta muốn nói sẽ là một trong số đây, nếu nhà ai không biết cưới người này về làm con dâu thì thật là xui xẻo.”

Hoàng Oanh quay đầu lại xem xét Minh Châu, rời đi vài bước, giữ khoảng cách với cô ta.

Mặt Lý Minh Châu chuyển thành màu gan heo, không thể nhịn được nữa, tiến lên một bước, tức giận chất vấn Vũ Dương: “Ta làm sao cô? Vì sao cô muốn gây khó dễ cho ta? Ta chỉ là nói thật thôi, cô không thích nghe thì thôi, nói thật thì có gì phạm pháp? Cô cho rằng cô là ai chứ.”

Vũ Dương Quận chúa khinh miệt nhìn cô ta, cười nói: “Không có phạm pháp, chỉ là ta không tin cô nói, hơn nữa ta không ưa nhất chính là loại người như cô, về phần ta là ai, cô về hỏi đi cô, Vũ Dương Quận chúa là người ra sao, nếu bà ấy không biết thì cô nên đi hỏi dượng cô.”

Lý Minh Châu tức thì yên lặng, cô ta không biết Vũ Dương Quận chúa là người thế nào, có bối cảnh gì, nhưng cô ta biết, thân phận Quận chúa không phải biểu tiêu thư nhà Thượng Thư cô ta có thể so sánh. Lý Minh Châu cắn giận quay đầu bước đi, chỉ sợ Vũ Dương Quận chúa này còn có thể khiến cô ta khó xử hơn nữa, cô ta nên thức thời thì tốt hơn.

Bên kia Hàn thị cùng Hoàng phu nhân càng hàn huyên càng hợp ý, hai người hận không lập tức trao đổi thiệp canh cho hôn sự này.

“Chuyện này chúng ta cứ định thế, ngày mai ta liền mời bà mai tới cửa làm mai.” Hoàng phu nhân hớn hờ nói. Cùng nhà Lý Thượng Thư kết thân, không chỉ có lợi cho con đường làm quan của lão gia, đối với tiền trình của Kỳ Nhi cũng rất có lợi, biểu tiêu nhưng dù gì vẫn là tiêu thư Lý gia.

“Ta về nhà hỏi ý tứ lão gia một chút, có điều, ta nghĩ, khẳng định lão gia nhà ta sẽ rất thích.” Hàn Thị cười ha ha nói, cửa hôn sự này mục rất hài lòng, công tử Hoàng gia lần này trúng minh kinh, vì vậy không cần chất vấn, tướng mạo ư, nhìn Hoàng tiêu thư xinh đẹp khả ái, Hoàng công tử cũng sẽ không tới nỗi nào, có điều cần thận để đạt được mục đích, mục vẫn là giữ một đường sống, đi thăm hỏi nhân phẩm Hoàng công tử xem thế nào.

"Đúng rồi, có chuyện, mạo muội muốn hỏi một câu." Hàn Thị nói, chuyện này mục thật sự muốn hỏi, mặc dù giao tình chưa tới mức này, không nên hỏi, nhưng hiện tại đã bàn tới chuyện cưới gả, hỏi một câu cũng không sao.

“Phu nhân nói đi.” Hoàng phu nhân tưởng rằng Hàn Thị một hiểu thêm về Kỳ Nhi.

Hàn Thị lặng yên một lát, ngượng ngùng nói: “Ta nghe nói nhà phu nhân có mở mỏ than bên Sơn Tây.”

Hoàng phu nhân cười nói: "Phu nhân nghe ai nói sao? Nào có chuyện đó."

Hàn Thị sừng sốt, chột cười nói: “Phu nhân đừng giấu diếm ta, tin tức ta luôn chính xác, ta chỉ muốn hỏi là, mỏ nhà phu nhân làm ăn thế nào?”

Lần này đến phiên Hoàng phu nhân sừng sốt: “Thật sự không có, nếu có, sao ta phải giấu phu nhân?”

Đầu Hàn Thị “ong” một tiếng, chẳng phải Cổ tiên sinh nói mỏ của Hoàng gia cũng là hấn xử lý sao?

“Vậy phu nhân có biết một vị là Cổ tiên sinh không?” Hàn Thị ôm một tia hi vọng hỏi.

Hoàng phu nhân lại càng không hiểu: “Cổ tiên sinh? Ta chưa từng nghe nói qua.”

Hàn Thị nhìn Hoàng phu nhân, ánh mắt không giống người nói láo, nhất thời cảm thấy cả người như rơi xuống hầm băng, rét run.

Hoàng phu nhân nhìn sắc mặt Hàn Thị không tốt, ân cần nói: “Lý phu nhân, không phải là phu nhân đầu tư mỏ đấy chứ? Ta nghe nói chuyện làm ăn kia rất nguy hiểm, quăng đúng chẳng khác nào ôm được kho châu báu, quăng không đúng, vốn ban đầu cũng chẳng thu lại được.”

Hàn Thị không biết mình là khóc hay cười, miễn cưỡng giật khóe miệng, nói quanh co: “Chưa, không thể nào, ta chỉ là cảm thấy hứng thú, muốn hỏi một chút.”

Hoàng phu nhân nói: "Vậy thì tốt, lão gia chúng ta làm quan ở kinh thành, tuy không thể nói là kim ngọc đầy nhà nhưng cũng là nhà phú quý, cần gì đi mạo hiểm? Không nói gạt phu nhân, bản thân ta là tích cóp kinh doanh, mặc dù kiếm tiền không nhiều lắm, nhưng mấy năm tích lũy cũng khả quan, nếu Lý phu nhân cảm thấy hứng thú, ta sẽ giới thiệu cho phu nhân..."

Chương 179 - Hiểu lầm

Hàn Thị chỉ thấy miệng Hoàng phu nhân khẽ động đậy, không nghe rõ là nói cái gì, hiện tại trong đầu mù chỉ có một ý niệm, mù bị lừa... Tất cả nhà cửa, tiền bạc của mù, mù nên làm cái gì bây giờ?

Minh Châu xám xịt từ thiên sảnh đi ra ngoài tìm mẹ, vốn định tố úy khuất với mẹ, lại thấy sắc mặt mẹ mình tái nhợt dọa người.

“Dì, dì sao vậy?” Minh Châu hoảng hốt hỏi.

“Lý phu nhân, ta xem sắc mặt phu nhân không tốt, có chỗ nào không thoải mái sao?” Hoàng phu nhân ân cần hỏi.

Hàn Thị chậm chạp phản ứng: “A... Không, không có gì, có lẽ là do nơi này quá nóng.”

“Con đỡ dì ra ngoài hóng mát một chút.” Minh Châu đề nghị.

Hàn Thị gật đầu, cười yếu ớt một tiếng với Hoàng phu nhân: “Xin phép phu nhân, không tiếp được nữa.”

“Không bằng mời đại phu xem sao?” Hoàng phu nhân hảo tâm nói.

Hàn Thị miễn cưỡng cười nói: "Không cần, tránh làm mất hứng lão thái thái.”

Minh Châu dìu mẹ, trong lòng rất là lo lắng, chưa từng thấy mẹ bộ dạng thất hồn lạc phách thế này, lúc trước vẫn ổn mà.

“Minh Châu, con đi gọi chị dâu tới đây.” Ra bên ngoài chỗ ít người, Hàn Thị phân phó Minh Châu, mù không còn lòng dạ nào lưu lại chỗ này, trước mắt, cần gấp nhất chính là biết rõ tình hình bên Sơn Tây kia.

Vũ Dương Quận chúa cùng Bùi Chỉ Thiển đứng ở bên cửa sổ, nhìn Minh Châu cùng Hàn thị rời đi.

“Nếu những lời hôm nay của Quận chúa truyền ra ngoài, Lý Minh Châu còn muốn gả cho gia đình tốt, sợ là khó khăn.” Bùi Chỉ Thiển sâu kín nói.

Vũ Dương cười lạnh một tiếng: "Ta đây coi là hành thiện tích đức, loại

này xấu xa thôi hoặc, vào nhà ai nhà ấy xui xẻo.”

Bùi Chỉ Thiển bật cười nói: "Đi Tây Sơn ăn hai năm cơm chay, sao nói chuyện lại thô tục như vậy."

“Nói cô ta xấu xa thôi hoặc là còn cân nhắc đấy, cô ta không nhìn xem mình thân phận ra sao, còn dám trước mặt ta lớn lối cuồng vọng.” Vũ Dương liếc mắt xem thường, dừng một chút, lại nói: “Lâm đại phu kia có thật thú vị như cô nói không?”

Bùi Chỉ Thiển cười nói: "Lúc nào Quận chúa gặp cô ấy chẳng phải sẽ biết sao?"

Vũ Dương hé miệng cười nói: "Mấy ngày nữa đã, ta vừa trở về, ngày ngày Thái hậu đều gọi tiến cung."

Hàn Thị hồi Lý phủ, lập tức sai người đi tìm Tôn tiên sinh.

Khương mama thấy sắc mặt phu nhân không tốt, vội vàng nói: “Phu nhân, người...”

Hàn Thị vung tay lên, cho đám Xuân Hạnh lui xuống.

“Khương mama, bị lừa rồi.” Hai mắt Hàn Thị ngậy ra, giọng nói mơ hồ, phảng phất đã hồn du thiên ngoại.

Tâm Khương mama căng thẳng: “Là thế nào ạ?”

Phía ngoài Xuân Hạnh bẩm báo: "Tôn tiên sinh tới."

Không đợi Tôn tiên sinh hành lễ, Hàn Thị vội hỏi: “Vị Cổ tiên sinh rốt cuộc lai lịch thế nào? Người có biết rõ hẳn không?”

Tôn tiên sinh sững sốt một chút, cái vấn đề này không phải phu nhân đã sớm hỏi rồi sao?

“Người mau nói đi.” Hàn Thị gấp giọng thúc giục.

“Vị Cổ tiên sinh kia từng làm vận chuyển đường thủy, hai năm trước làm lương thực, phu nhân, có gì không đúng sao?” Tôn tiên sinh nói.

Hàn Thị trầm mặc chốc lát: “Bây giờ người có thể liên hệ với hẳn không?”

Tôn tiên sinh trả lời: "Trong hai tháng Cổ tiên sinh tới lấy tiền lãi, đã nói cuối tháng tư phải về kinh một chuyến, đoán chừng lúc này hẳn là đang trên đường tới kinh thành."

Nhắc tới mười vạn tiền lãi, Hàn Thị càng hoảng sợ, vạn nhất Cổ tiên sinh dùng mười vạn tiền lãi lừa gạt mục sáu mươi vạn... Hàn Thị không dám nghĩ tiếp, trước nay chưa từng có chuyện này, mục không biết làm sao.

Khuong mama nghe ra chút manh mối, lo lắng nói: "Phu nhân, có phải Cổ tiên sinh kia... không đáng tin cậy?"

Tôn tiên sinh cười nói: "Làm sao có thể? Cổ tiên sinh ở giới vận chuyển đường thủy là tiếng lành đồn xa."

"Nhưng hẳn nói Hoàng viên ngoại Lang gia làm ăn ở mỏ than, hôm nay ta gặp Hoàng phu nhân, bà ấy nói không hề có chuyện này." Hàn Thị chất vấn.

Tôn tiên sinh kinh ngạc nói: "Không thể nào, đoán chừng là Hoàng phu nhân không muốn cho phu nhân biết chuyện này."

"Đúng thế ạ, con đường này phát tài, không muốn cho người ngoài biết cũng là bình thường." Khuong mama an ủi.

Hàn Thị mờ mịt, có chắc Hoàng phu nhân giấu mục? Nhưng nếu như lời Cổ tiên sinh, đến tháng tư sẽ sinh lời mà,... hẳn là không có vấn đề gì chứ.

Hàn Thị ép bản thân tỉnh táo lại: "Tôn tiên sinh, người mau đi tìm hiểu về vị Cổ tiên sinh này, xem mấy mỏ mà hẳn nói tham gia khai thác, có thực hay không."

Tôn tiên sinh nói: "Tiểu nhân lập tức đi ngay."

"Người cẩn thận, chuyện này không thể sơ suất, có tin tức mau báo cho ta." Hàn Thị phân phó.

Trong lòng Khuong mama cũng hoang mang rối loạn, đã sớm khuyên phu nhân cẩn thận, nhưng khi đó phu nhân đang hăng hái, hiện tại lại nói không thể bỏ qua điều gì, có phải là đã quá muộn? Chỉ mong, chuyện này không hỏng bét như vậy, kiếm nhiều tiền một chút, ngàn vạn lần không thể xôi hỏng bỏng không.

Hàn Thị chỉ lo chuyện Sơn Tây, căn bản không lưu ý đến Minh Châu

hôm nay có điểm gì lạ, cố kiềm chế bất an trong lòng, nói chuyện kết thân với Hoàng gia cho lão gia nghe, lão gia cảm thấy không tệ, chỉ chờ Hoàng gia tới cửa cầu hôn.

Nhưng là đợi ba ngày, Hoàng gia không hề có một điểm động tĩnh nào, Hàn Thị nóng nảy nhưng lại không thể mặt dày đi thúc giục, nhưng kéo dài thế này cũng không phải là biện pháp, chợt nhớ tới, hôm đó Hoàng phu nhân đã nói, bà ấy có nói nếu hứng thú sẽ cùng bàn luận chuyện kinh doanh cho mục, Hàn Thị liền coi đây là cái cớ, đưa thiệp mời tới Hoàng phu nhân, muốn mời Hoàng phu nhân ngày mai tới cửa. Bên này vừa đưa thiệp mời ra ngoài, bên kia Triệu quản sự tới báo, nói là hỏi thăm được người mua Điền Hoàng thạch không phải ai khác chính là nhị thiếu gia Lý Minh Doãn.

Hàn Thị kỳ này tâm tình vốn hoang mang, pháp phòng không yên, vừa nghe xong lời này toàn thân nổi da gà, không nói hai lời, đem theo Khương mama vọt tới thư phòng lão gia.

“Lão gia, lão gia phải phân xử chuyện này cho thiệp, thiệp thân nhìn trúng một khối Điền Hoàng thạch, vốn muốn mua làm lễ vật đưa tới Cát đại nhân, để Cát đại nhân chiếu cố Minh Tắc một chút, ai ngờ phút cuối lại bị người khác đoạt mất, lão gia biết người đó là ai không? Không phải ai lạ, chính là Minh Doãn, ông nói xem nó làm như vậy là có ý gì? Rõ ràng là muốn chặn đường đi Minh Tắc.” Hàn Thị vừa vào cửa liền nổi giận đùng đùng tố cáo, không chú ý tới Minh Tắc cùng Minh Doãn cũng ở trong thư phòng.

Lý Kính Hiền nhíu mày, ném cuốn sách lên bàn, không vui nói: “Bà đừng có nói gió thành mưa, chuyện chưa rõ ràng, kêu ca cái gì?”

Hàn Thị cá giận: “Này còn chưa hiểu rõ? Không phải rõ ràng rồi sao? Nó không muốn cho Minh Tắc được tốt hơn nó, ước gì Minh Tắc cả đời không góc đầu lên được...”

"Mẫu thân... " Minh Tắc nghe không nổi nữa, đứng dậy nói: “Mẫu thân hiểu lầm nhị đệ rồi.”

Hàn Thị quay đầu lại, phát hiện Minh Doãn ở đó, bộ dạng bình thản, mặt nhất thời lúng túng quần bách cùng tức giận, mặt thật sự là đã nhẫn quá lâu, chuyện khác coi như xong, nhưng nó dám tính toán trên đầu Minh Tắc, mặt quyết không cho phép.

“Làm cái gì? Con nghĩ nó căn bản không biết chuyện này? Minh Tắc, con quá ngây thơ rồi...” Hàn Thị lớn tiếng.

"Đủ rồi. " Lý Kính Hiền trần mặt quát.

“Ta thấy người cần thanh tĩnh là bà, nói năng bậy bạ, còn có chút phong phạm khí độ nào của chủ mẫu đương gia không, Minh Doãn mua Điền Hoàng thạch, còn tự thân mang tới tặng Cát đại nhân, hi vọng Cát đại nhân có thể chiếu cố Minh Tắc, chuyện này còn chưa kịp nói cho bà, bà không phân được tốt xấu, thật không biết xấu hổ, lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.” Lý Kính Hiền trách cứ.

Minh Tắc thấy phụ thân tức giận, vội khuyên nhủ: “Phụ thân bớt giận, chỉ là hiểu lầm mà thôi.”

Minh Doãn cười nhạt, kính cẩn thi lễ, nói: "Nhi tử để cho mẫu thân sinh ra hiểu lầm, là trách nhiệm của nhi tử, có điều, nhi tử thật không biết mẫu thân nhìn trúng Điền Hoàng thạch kia, chẳng qua là biết Cát đại nhân thích thu thập những đồ này, mới cố ý đi tìm, nhi tử cũng là muốn giúp đại ca, sau này huynh đệ giúp đỡ nhau. Kính xin mẫu thân khoan thứ nhi tử không biết.”

Hàn Thị biết rõ bề ngoài Lý Minh Doãn khiêm cung, bên trong cất giấu suy nghĩ thế nào, Minh Doãn tuyệt đối không thể nào có lòng tốt như vậy, nói không chừng hẳn đang tỉ mỉ thiết kế một cái bẫy, nhưng là, cho dù biết đây là bẫy thì sao? Mụ có thể nói gì? Nói thêm nữa chỉ càng khiến lão gia cảm thấy mụ không biết đạo lý, tâm tư hẹp hòi, Hàn Thị cân nhắc một chút, sắc mặt dịu xuống, không mẫn không nhạt nói: “Con đừng trách mẫu thân chỉ trích, thật sự chuyện này quá mức đúng dịp, làm cho người ta phải sinh ra hoài nghi, nếu hiểu lầm đã làm sáng tỏ rồi, vậy thì không có chuyện gì rồi, sau này, có chuyện gì nhất định phải sớm thương lượng cùng phụ thân con, tránh lại sinh ra hiểu lầm.”

“Nhi tử xin nghe mẫu thân dạy bảo.” Lý Minh Doãn vẫn hết mực khiêm cung, nhìn không ra nửa điểm không vui.

Hàn Thị mệt mỏi, hậm hực nói: “Lão gia cũng đừng bận rộn quá muộn, chú ý thân thể, sớm đi an giấc.” Đứt lời, xoay người rời đi.

Minh Tác vỗ vỗ bả vai Minh Doãn, xin lỗi: “Nhị đệ chớ để ý, mẫu thân không phải cố ý làm khó đệ đệ.”

Minh Doãn cười cười, có chút thương cảm nói: “Mẫu thân vậy là vì suy nghĩ cho đại ca, đệ không để ý, có điều, có chút ao ước được như đại ca, có một người mẹ ruột yêu thương như thế.”

Lý Kính Hiền nghĩ đến Diệp Thị, trong lòng lại càng chán ghét Hàn Thị, hừ lạnh: “Mẹ của con càng ngày càng vô lý.”

Hàn Thị nín một bụng khí, hỏi Khương mama: “Khương mama, nhị thiếu gia nói, người tin không?”

Khương mama nghĩ ngợi nói: "Nhưng nhị thiếu gia mua Điền Hoàng thạch đích xác là vì đại thiếu gia... Nói không chừng là quả nhiên đúng dịp.”

“Ta cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy, nó đây là chồn chúc tết gà.” Hàn Thị suy ngẫm nói.

“Rốt cuộc nhị thiếu gia toan tính gì, hiện tại chúng ta vẫn chưa biết được, lão nô sẽ cho người ngó chừng nhị thiếu gia.” Khương mama âm trầm nói.

Trở lại Ninh Hòa đường, Triệu quản sự lại tới đáp lời, nói Hoàng phu nhân thân thể có điểm bất an, chỉ sợ không thể tới ước hẹn ngày mai.

“Làm sao mà thân thể có điểm bất an?” Hàn Thị nghi ngờ nói: “Người có gặp Hoàng phu nhân không?”

Triệu quản sự trả lời: "Nô tài không gặp Hoàng phu nhân, là quản sự Hoàng quý phủ ra ngoài nói.”

Khương mama phỏng đoán: “Chẳng lẽ là bị bệnh thật? Lẽ ra, phu nhân nên dặn phải đưa tận tay thiệp mời, thể hiện coi trọng bà ấy.”

Hàn Thị im lặng một lúc lâu, thở dài nói: “Nếu bà ấy bị bệnh, ta đi thăm bà ấy xem sao.”

Chương 180 - Thêm chút lửa

“Nhị thiếu phu nhân, có cần thêm chút nước nóng nữa không?” Ngân Liễu thử nước, dò hỏi.

Lâm Lan nghịch nghịch mấy cánh hoa hồng, thích ý nói: “Không cần, thế này là vừa rồi.”

Mấy ngày qua thật sự là mệt mỏi, không nói tiệm thuốc bận rộn, nàng còn đi tìm hiểu xung quanh chợ, hiện tại nàng đã là bà chủ lớn, phải biết tìm tòi để phát triển, lại còn phải bào chế thuốc..., chín ngàn viên thuốc hoàn đổi một tấm biển, trong lòng nàng thậm chí tính toán, có nên thêm chín ngàn viên nữa không.

“Nhị thiếu phu nhân, mặc dù tiệm thuốc chúng ta làm ăn tốt, nhưng mới khai trương hơn một tháng đã giúp nhiều thuốc như vậy, hơn nữa, những người không trả nổi tiền thuốc, người cũng làm miễn phí cho người ta, một truyền mười, mười truyền một trăm, người không có tiền cũng tới tiệm thuốc chúng ta xem bệnh, tiếp tục như vậy, chẳng phải tiệm thuốc nhà ta đóng cửa sao?” Ngân Liễu ở một bên cầm khăn vải bông giúp nhị thiếu phu nhân chà lưng, vừa chà vừa càu nhàu.

Lâm Lan cười nói: "Ta tuân theo lời dạy của sư phụ, hành y cứu người, chẳng lẽ lại trơ mắt nhìn người nghèo không có tiền bốc thuốc mà phải chịu đau ốm hành hạ, vì vậy mà bỏ mạng u?"

“Nhưng là, thiên hạ nhiều người nghèo như thế, nhị thiếu phu nhân cứu tế làm sao nổi? Nói không chừng còn có người giả nghèo tới hết thuốc.” Ngân Liễu phản bác.

Lâm Lan lặng yên một lát, nói: “Em nói cũng có đạo lý, có điều, khi ta bắt đầu kê đơn bốc thuốc, không nghĩ tới kiếm tiền của người nghèo, có ép khô cũng không được vài giọt nước, em yên tâm đi, ta hiểu rõ, làm người tốt nhưng cũng phải ở trong phạm vi ta có thể.”

“Ngân Liễu, nhị thiếu phu nhân người sẽ không làm ăn chuyện không có lãi.” Lý Minh Doãn xốc màn đi vào.

Lâm Lan vội vàng trườn xuống nước, cau mày nói: “Sao chàng lại vào, ta

đang tắm.”

Ngân Liễu đột nhiên nói: "Ai nha, nô tỳ quên mất, Chu mama nói nô tỳ đi có chuyện." Vừa nói vừa vội vàng đứng dậy thi lễ với nhị thiếu gia, mau mau chóng chóng lui ra ngoài.

“Này, ta còn chưa tắm xong.” Lâm Lan cấp bách nói, đáp lại nàng là tiếng “Cạch” đóng cửa. Lâm Lan thềm mắng, đồ phản chủ.

Lý Minh Doãn cười ha ha nói: “Ngân Liễu càng ngày càng cơ trí.”

Lâm Lan lườm hấn một cái: “Hôm nay phụ thân không có chuyện gì quan trọng sao? Nhanh như vậy đã cho chàng trở lại?”

“Phụ thân có khách tới chơi, cho ta cùng đại ca về trước.” Lý Minh Doãn miệng thì nói, tay thì cởi xiêm y, chen vào thùng tắm.

Lâm Lan dịch cho hấn vào, tả oán nói: “Muốn tắm tử tế cũng không được.”

Lý Minh Doãn cầm lấy khăn bông vải, cọt nhả: “Vi phu hầu hạ nàng còn không tốt ư? Có được đãi ngộ này nàng nên vui mừng mới phải.”

Lâm Lan đẩy hấn một cái: “Đi đi đi ra ngay, cách xa ta ra một chút, tắm cho tử tế đi.”

Lý Minh Doãn bật cười: “Ta không ăn nàng đâu, muốn ăn cũng là nàng ăn ta.”

Mặt Lâm Lan ửng đỏ lên, tròng mắt, làu bầu: “Càng ngày càng không đứng đắn rồi.”

“Nàng nghĩ là nhĩ? Không phải lần nào cũng là nàng cắn ta sao? Nàng nhìn đi, nơi này còn có chứng cứ này.” Lý Minh Doãn chỉ vào một vòng dấu răng trên bả vai, vẻ mặt vô tội vô cùng, lại nhìn về phía người nào ấy tư tưởng không ... thuần khiết.

Lâm Lan xấu hổ té nước về phía hấn: “Chàng xấu, chàng hư...”

Lý Minh Doãn thừa cơ kéo nàng vào ngực, cười vang nói: “Được rồi, được rồi, không lan man nữa, nói cho nàng nghe chính sự.

“Chính sự gì...” Lâm Lan vừa nói vừa giãy dụa.

Lý Minh Doãn nghiêm túc cảnh cáo: “Chớ lộn xộn, sát thương cướp cò ta không chịu trách nhiệm.”

Cảm giác được gậy sắt phía dưới nóng bừng, Lâm Lan không dám cựa quậy nữa, chống lên vai hấn giữ khoảng cách, ảo não: “Không phải là chàng muốn nói chính sự sao? Ta rửa tai lắng nghe đây, nói mau.”

Lý Minh Doãn nhìn da dẻ trắng như sứ của nàng, không biết là bởi vì xấu hổ hay do nước nóng mà lộ ra một mảnh ửng đỏ như trái đào chín mỹ lệ mê người, tâm không khỏi rục rịch, nhưng là... hay là nói chính sự trước đi.

“Mấy ngày nay mục phủ thủy phái Tôn tiên sinh đi dò la hỏi chuyện Cổ tiên sinh.” Lý Minh Doãn nói.

Chuyện này thật đúng gấp gáp, Lâm Lan nghĩ ngợi nói: “Mục sốt ruột sao.”

“Nhất định là sốt ruột, chỉ là không biết vì sao mục lại gấp gáp, có lẽ do nghe phong thanh gì đó, tóm lại hôm sinh thần Cát lão thái thái, mục không đợi thọ yến bắt đầu mà đã ra về, theo lời người gác cổng nói, sắc mặt mục phủ thủy cực kỳ khó coi, trở lại lập tức sai Tôn tiên sinh đi.” Lý Minh Doãn nhún mày nói.

“Nghe chàng nói, ta nhớ tới một chuyện, hôm qua, ta đi quý phủ Khâu đại nhân, Khâu tiểu thư tức giận bất bình nói với ta, Minh Châu trước mặt đám tiểu thư nói bậy bạ về ta, sau lại hung hăng giáo huấn Vũ Dương Quận chúa, Vũ Dương Quận chúa đặc biệt dặn dò tiểu thư Hoàng gia, sau này nhà ai cưới phải Minh Châu thì đúng là nhà đó xui xẻo...” Lâm Lan nhớ lại, Bùi Chi Thiển này, có chuyện thú vị vậy mà không nói cho nàng biết, ngày nào nàng cũng tới Bùi gia. Lý Minh Châu ơi là Lý Minh Châu, ta không để cho cô đào hầm, cô lại khăn cấp tự chui đầu vào rọ, thế có gọi là do ta đối xử không tốt với cô không? Rốt cuộc cô có phải ruột thịt của lão cha già không thế? Làm sao lại nào ngẩn làm ra nhiều chuyện ngu xuẩn như vậy.

“Hoàng tiểu thư, là nhà Hoàng tiểu thư nào?” Lý Minh Doãn hỏi.

Lâm Lan suy nghĩ một chút: “Tựa hồ là tiểu thư nhà công bộ viên ngoại lang Hoàng đại nhân.”

Lý Minh Doãn chợt hiểu ra: "Thì ra là như vậy."

Lâm Lan hiểu kỳ nói: "Chàng nghĩ đến cái gì vậy?"

“Công bộ viên ngoại lang Hoàng đại nhân mấy năm nay tham ô công quỹ, trung gian kiếm tiền, của cải cũng là giàu có phong hậu, nói với bên ngoài là kinh doanh lá trà, cho nên ban đầu Cổ tiên sinh mượn Hoàng gia làm môi dẫn dụ mù phù thủy mắc câu. Chắc là hôm sinh thần Cát lão thái thái, mù phù thủy hỏi Hoàng phu nhân, lúc này mới cuống lên.” Lý Minh Doãn phân tích.

Lâm Lan không khỏi lo lắng: "Vậy đối với kế hoạch của chàng có ảnh hưởng hay không?"

“Cũng không sao, biết điểm mấu chốt rồi, nói Cổ tiên sinh tìm một lý do giải thích là được.” Lý Minh Doãn thông dong nói.

“Ừ, Cổ tiên sinh giúp chúng ta, đừng để ông ấy liên lụy.” Lâm Lan nói.

Lý Minh Doãn hơi mỉm cười: “Làm sao có thể liên lụy ông ấy, nàng nói vậy là quá coi thường vi phu, lần này nhất định phải đả kích mù phù thủy không còn chút lực chống đỡ nào, chúng ta không chỉ thu lại toàn bộ cửa hiệu mặt tiền, thôn trang của mẹ về, còn phải khiến phụ thân thấy một lần thất bại cay đắng.”

“Phụ thân có thể thay mù ta thu thập cục diện rối rắm? Lão sẽ không đem bán cửa hiệu mặt tiền đi trả nợ?” Lâm Lan hoài nghi.

“Yên tâm, sản nghiệp trong kinh thành, phụ thân không dám tùy ý lộn xộn, bằng không, Ngự sử Thuận Phong Nhĩ vừa nghe thấy tiếng gió, lập tức bỏ nhà tới bắt, hơn nữa, nếu phụ thân muốn thu thập tàn cục thì cũng không dùng được cách ấy.” Lý Minh Doãn cười lạnh nói, dừng một chút, lại nói: “Phụ thân cũng sớm không nhịn được mù ta, một khi chuyện Sơn Tây phát tác, phụ thân tuyệt đối không thể nào dễ dàng tha thứ cho mù ta, ngày mù cuốn bao quần áo cắt đi, không xa.”

Lâm Lan thở dài một cái: “Đợi ngày đó đã lâu, ta đang suy nghĩ, có cần chất thêm củi cho mù phù thủy, để mù bị hủy diệt hoàn toàn không?”

Lý Minh Doãn cười nhẹ nói: "Nàng có chủ ý gì?"

Lâm Lan đảo mắt một vòng, cười nói: “Chàng ra một chiêu gây ông đập lưng ông, vậy thì ta sẽ ra chiêu người nguyện mắc câu, không phải là Lưu di nương đang có thai sao? Ta chỉ phóng ra tiếng gió, nói Lưu di nương có khả

năng sinh con trai, chàng đoán xem mụn phù thủy có thể phát điên hay không? Nếu mụn ta còn một chút nhân tính thì không sao, nếu như tâm địa hoàn toàn đen tối, đến lúc đó chẳng ai cứu được mụn nữa.”

Lý Minh Doãn cười nói: “Nàng nên làm có chừng mực, đừng để hài tử trong bụng Lưu di nương gặp chuyện không may, đứa bé vô tội.”

Lâm Lan lườm hắt một cái: “Ta là người không có chừng mực sao?”

Lý Minh Doãn cười làm lành nói: "Ta chỉ là nhắc nhở nàng.”

“Nước nguội rồi, ta đứng dậy đây.” Lâm Lan nói xong định đứng dậy, liền bị Minh Doãn ôm chặt lấy, mặt mờ bên tai nàng: “Ta tới tăng nhiệt độ cho nàng...”

Lỗ tai Lâm Lan đỏ lên, sảng giọng: “Không cần lòng tốt này của chàng... A.... Chàng, cái người bại hoại này...”

Ngày hôm sau, , Đinh Nhược Nghiên cùng Lâm Lan đi Ninh Hòa đường thỉnh an, Hàn Thị không yên lòng, Xuân Hạnh vào báo, lễ vật cho Hoàng phu nhân đã chuẩn bị xong.

Thần sắc Nhược Nghiên hơi khác thường, muốn nói lại thôi.

Hàn Thị gạt đầu nói: “Con sắp xếp Triệu quản sự chuẩn bị xe ngựa, đợi ta thỉnh an lão thái thái xong lập tức đi.”

Lâm Lan thầm nghĩ: Chẳng lẽ mụn phù thủy muốn đích thân tới cửa hỏi chuyện Sơn Tây?

Chỉ nghe Đinh Nhược Nghiên nhẹ giọng hỏi: "Mẫu thân muốn đi nhà công bộ viên ngoại lang Hoàng đại nhân bái phỏng ạ?”

Hàn Thị cười nhạt: “Đúng vậy, hôm qua nghe nói thân thể Hoàng phu nhân khó chịu, liền đi thăm.”

Lâm Lan lập tức thỉnh cầu: “Thân thể Hoàng phu nhân khó chịu, bằng không, con dâu xin đi cùng mẫu thân.”

Hàn Thị đang muốn từ chối thỉnh cầu của Lâm Lan thì Đinh Nhược Nghiên do dự nói: “Mẫu thân, con dâu cho là, chớ nên đi Hoàng gia.”

Lâm Lan cùng Hàn Thị kinh ngạc, trước tới giờ trong nhà, Đinh Nhược

Nghiên vốn ít nói, hôm nay sao lại nói ra một phen như vậy.

"Vì sao?" Hàn Thị kỳ quái nói.

Đinh Nhược Nghiên nhìn Lâm Lan, vẻ mặt bối rối, có vẻ khó mở miệng.

Hàn Thị rùng mình, chẳng lẽ Nhược Nghiên biết chút gì, không tiện nói trước mặt mọi người, mẹ nói với Lâm Lan: "Cửa hàng con bận rộn, đi trước đi."

Lâm Lan hồ nghi, chẳng lẽ Hàn Thị đi Hoàng gia là có chuyện khác? Nếu Hàn Thị chủ tâm đuổi nàng đi, nàng không thể mặt dày ở lại nghe chuyện bát quái, không thể làm gì hơn là cáo từ trước.

Lâm Lan vừa ra khỏi cửa, nha hoàn bên trong cũng chạy ra. Lâm Lan cố ý đi chậm, đợi Thúy Chi đi tới, nhỏ giọng hỏi: "Phu nhân đi Hoàng gia làm gì?"

Thúy Chi nhỏ giọng trả lời: "Tựa hồ là vì hôn sự biểu tiêu thư."

Lâm Lan ngây ngốc, hóa ra là vậy, nguyên lai mẹ phù thủy muốn kết thân cùng Hoàng gia, khó trách hôm đó Vũ Dương Quận chúa đặc biệt cảnh cáo tiêu thư Hoàng gia, khóe miệng Lâm Lan cong lên, xem ra mẹ ta chưa biết Minh Châu đã làm ra chuyện tốt gì, bằng không, cho dù da mặt mẹ dày cũng không thể nào tự tới cửa rước lấy nhục. Đinh Nhược Nghiên ơi Đinh Nhược Nghiên, cô thật không nên ngăn, bằng không, hôm nay mẹ phù thủy ra khỏi cửa, khẳng định sẽ học máu trở về.

Chương 181 - Về với ông bà

Đạo gân đây Hàn Thị thường xuyên bị đả kích, cường độ càng lúc càng mạnh, có lẽ đả kích lần này quá mãnh liệt, nhất thời mẹ thần thờ.

Đinh Nhược Nghiên vốn không có ý định nói chuyện này, ý Minh Tác cũng vậy, sợ mẹ chồng phiền lòng, cha chồng tức giận, nhưng nếu mẹ chồng đi Hoàng gia, chuyện này sợ là không giấu được nữa, nói không chừng còn bị người khác cười chê, thay vì như thế, không bằng nàng nói ra, nhưng bây giờ nói xong, mẹ chồng phảng phất như thất hồn lạc phách, ngẩn người này giờ, Đinh Nhược Nghiên thấp thỏm lo lắng.

Khương mama nhỏ giọng nói: "Đại thiếu phu nhân, nếu không thiếu phu nhân về trước, nơi này có lão nô rồi."

Đinh Nhược Nghiên không tiếng động thở dài, biểu muội Minh Châu này thật sự ngu ngốc, rơi vào trường hợp này, cho dù thế nào cũng nên nhịn xuống, cô ta lại... Nữ nhi cần nhất danh tiếng, sợ là những lời hôm đó Vũ Dương Quận chúa nói đã sớm lan truyền khắp kinh thành, còn ai dám cưới cô ta.

"Khương mama, bà khuyên nhủ mẫu thân, có việc gì lập tức tới báo cho ta." Đinh Nhược Nghiên nhỏ giọng nói.

"Lão nô hiểu." Khương mama cung kính đưa đại thiếu phu nhân ra cửa.

Trong phòng im ắng, Khương mama không biết nên an ủi phu nhân như thế nào, phu nhân vì Minh Châu tiểu thư mà hao tổn tâm trí, nhưng Minh Châu tiểu thư thật sự quá mức không hiểu chuyện rồi, chẳng những phá hư danh tiếng của mình mà còn phá hủy tương lai của mình, lúc này phu nhân hẳn là đau lòng lắm.

Hồi lâu, Hàn Thị chán nản mở miệng: "Khương mama, đi gọi tiểu thư tới đây."

Khương mama trù trù nói: "Phu nhân, xin phu nhân ngàn vạn lần đừng nổi giận."

Hàn Thị cười lạnh một tiếng: "Việc đã đến nước này, ta còn có thể làm nên chuyện gì."

Minh Châu cũng biết chuyện này khẳng định không giấu diếm được, lúc ấy chỉ cảm thấy tức giận ủy khuất, sau khi trở về càng nghĩ càng sợ, nếu để cho cha biết, chắc cô ta sẽ bị đánh chết.

"Khương mama, có phải dì rất tức giận không?" Minh Châu hoảng loạn hỏi.

Khương mama nhìn cô ta lắc đầu, oán thán: "Tiểu thư, đừng trách lão nô nói lời khó nghe, ở nhà dù cô hồ nháo thế nào cũng được, thế nhưng tại sao lại có thể ra ngoài gây loạn như vậy? Tiểu thư muốn phu nhân phải làm thế nào? Có muốn che chở cũng không được."

Minh Châu ủy khuất lâu bầu: "Ta chỉ là không quen nghe tất cả mọi người khen nhị biểu tâu, cô ta là cái thá gì chứ."

Khuong mama lắc đầu: "Tiểu thư, nói cô hồ đồ thật đúng là hồ đồ, được rồi, cô tự giải thích cho phu nhân nghe, lão nô không giúp được cô."

Minh Châu sợ không dám đi vào, đáng thương mà hỏi: "Khuong mama, ta có thể không vào không?"

Khuong mama cũng nhin không được muốn mắng người: "Tiểu thư, cô nói thế có được không?"

Hàn Thị nhìn nữ nhi quý trên mặt đất, hồi lâu vẫn không tìm ra được một từ thích hợp để diễn tả tâm tình giờ phút này, nếu như hết thầy có thể lặp lại, thời điểm mang thai nghiệt chủng này, mục nhất định sẽ không lưỡng lự mà xóa sạch. Mục vì Minh Châu chịu bao oan ức, chỉ mong Minh Châu giả được cho người tốt, an an ổn ổn, thế là thỏa nguyện, nào ngờ, nó tự tay hủy sạch tiền trình của mình, hôm nay, mục có là ông trời cũng không có cách xoay chuyển.

"Minh Châu à, lần này mẹ không giúp được con nữa, thừa dịp cha còn chưa biết, mẹ thay con tìm lý do, con về với ông bà đi." Hàn Thị mỗi một câu lời, giọng nói vô lực.

Minh Châu sợ hãi nhìn mẹ, yếu ớt nói: "Bao giờ con mới có thể trở về?"

Ánh mắt Hàn Thị đột nhiên lóe lên, hô hấp dồn dập, lạnh lùng nói: "Con cho rằng con còn có thể quay lại kinh thành sao? Đừng nói con là biểu tiểu thư Lý phủ, cho dù con có là tiểu thư chân chính, trong kinh thành này cũng không còn chỗ cho con dung thân rồi."

Thân thể Minh Châu mềm nhũn, ngồi phịch xuống đất, bồi rôi: "Mẹ, nữ nhi chỉ là nói mấy câu với Vũ Dương Quận chúa kia mà thôi..."

Hàn Thị nhìn đứa con nghiệp chương này, thật muốn một tát chết nó, cắn răng oán hận: "Mấy câu thôi ư? Con có biết Vũ Dương Quận chúa là ai không? Đó là cháu ruột Thái hậu, được Thái hậu yêu thương nhất, ta thấy còn phải lấy lòng ba phần, chỉ cần một chút nước bọt của người ta là có thể dìm con chết đuối, con lại giỏi quá, dám cãi lại vài câu, rốt cuộc con có đầu óc không?"

Minh Châu nước mắt lưng tròng, nức nở nói: "Lúc ấy nữ nhi không biết

thân phận cô ta.”

Hàn Thị cả giận phát run: “Cho dù là không có Vũ Dương Quận chúa ở đó, con có thể ở trước mặt đám tiểu thư kia nói những lời không có đầu óc thế sao? Ở trong đó có người nào thân phận là không tôn quý? Lâm Lan có đó hay sao mà con phải tranh giành? Con còn ngại biện? Vì con tiện nhân đó mà làm hư danh tiếng của mình, con thật có bản lĩnh.”

Minh Châu khóc càng lớn tiếng, trong lòng vô cùng hối hận, lúc ấy làm sao lại không nhận được cơ chứ?

“Khóc, con còn có mặt mũi để khóc.” Hàn Thị hận nói: “Con về ngoan ngoãn ở với ông bà, mẹ thay con tìm ở đó một gia đình hoàn cảnh danh tiếng tốt, con yên ổn mà sinh sống, đừng có suy nghĩ ngu ngốc nữa, nếu không, con chỉ có thể xuất gia đi làm ni cô thôi.”

"Khương mama, truyền ra, năm nay mừng thọ đại lão gia năm mươi, lão gia cùng ta tạm thời không đi được, cho Minh Châu đi về trước đưa hạ lễ." Hàn Thị quả quyết nói.

Khương mama “ạ” một tiếng, nhìn Minh Châu tiểu thư khóc thương tâm, khuyên nhủ: “Tiểu thư, cô đừng khóc, cẩn thận người bên ngoài nghe thấy truyền tới tai lão gia, đến lúc đó, muốn đi cũng không đi được.”

Minh Châu vội vàng im tiếng, nhưng đang nức nở mà im bặt, nhìn thật đáng thương.

Hàn Thị cảm thấy đau lòng nhưng thật sự không thể dung túng cô ta nữa, dứt khoát nhắm mắt, gọi Khương mama dẫn người đi, mắt không thấy, tâm không phiền.

Minh Châu vừa đi vừa nghiêng đầu khóc rờn nói: "Mẹ, mẹ không thể không quan tâm nữ nhi, mẹ nhất định phải đón nữ nhi trở lại..."

Trở lại? Trở lại gả cho ai? Hàn Thị một tay đỡ trán, một tay đấm ngực, chuyện này khiến mù hao tổn tâm sức quá mức.

Đình Nhược Nghiên trở về Vi Vũ hiên đem chuyện này nói cho Minh Tắc, Minh Tắc ngần ra một hồi, thở dài nói: “Chuyện này dù gì cũng không giấu diếm được, nếu truyền tới tai phụ thân trước, chỉ sợ be bét hơn, thôi, coi như bài học dạy dỗ con bé.”

Buổi tối, mọi người đi Triều Huy đường thỉnh an, Hàn Thị nói chuyện đề cho Minh Châu đi về trước chúc thọ đại bá.

Lý Kính Hiền nghĩ nghĩ rồi nói: “Đại ca mừng thọ năm mươi, theo lý, ta nên về, cho dù ta không đi được, hoặc là Minh Tắc hoặc Minh Doãn đi, nhưng Minh Tắc sắp phải khảo thí, ở lại kinh thành hậu chức, ai biết lúc nào thì phải đi, Minh Doãn lại càng khỏi phải nói, mới vừa thăng chức, chạy đi đâu được, aiz... cũng chỉ có thể đề cho Minh Châu đi một chuyến.”

Lão thái thái nói: "Không bằng, ta cùng Minh Châu trở về, ta cũng đi hơn mấy tháng rồi.

Hàn Thị thầm vui mừng, thật đúng là vô tình trông liễu liễu lại mọc.

Lại nghe lão gia nói: “Mẫu thân khó lắm mới tới, nói ít cũng phải ở lại mấy năm, tốt nhất là khoan về, để cho nhi tử tận hiếu, đại tẩu trước khi về không phải nói sao? Để cho mẫu thân an tâm ở lại, mừng thọ đại ca, đại tẩu sẽ an bài thích đáng, hơn nữa, Lưu di nương đã có bầu, mẫu thân không phải vẫn nhắc đi nhắc lại là muốn ôm cháu nội sao?”

Lão thái thái do dự, cuối cùng thấy lời Lý Kính Hiền thật có lý.

Lâm Lan cùng Lý Minh Doãn đưa mắt trao đổi, trong lòng hiểu được mục phủ thủy đem Minh Châu đuổi về với ông bà là vì lý do gì, thật đúng là ngu ngốc, vốn đang sung sướng ở kinh thành, giờ phải chạy về với ông bà.

Khóe miệng Lý Minh Doãn khẽ cong, đứng dậy phụ họa: “Bà nội trông nom đại bá, tam thúc nhiều năm... đến lúc này nên đến phiên nhà chúng ta rồi, phụ thân ngày nào cũng mong đợi có thể ở trước gót chân bà nội tận hiếu, vất vả lắm bà nội mới lên đây, bà nội chỉ ở lại mấy tháng, phụ thân hẳn là thất vọng, chúng cháu cũng như vậy, rồi lại nói, phía ngoài không hiểu chuyện, lại nghĩ phụ thân không hiếu thảo, để cho bà nội phải về, chẳng phải liên lụy thanh danh của phụ thân?”

Mấy câu nói đều đúng tâm ý Lý Kính Hiền, lão hòa theo: “Minh Doãn nói rất đúng.”

“Năm sau minh thọ* bảy mươi của ông nội, đến lúc đó, đại ca làm quan rồi, chúng ta sẽ cùng nhau trở về lập đàn tràng bốn mươi chín ngày cho ông nội, chẳng phải là tốt ạ?” Lý Minh Doãn lại nói.

* Minh thọ: sinh nhật người đã mất.

“Đúng thế, chuyện này, nhi tử đã sớm suy nghĩ qua, đến lúc đó sửa chữa từ đường luôn một thế.” Lý Kính Hiền ha ha cười nói, khi đó mới gọi là vinh quy bái tổ, phong quang vô hạn.

Lão thái thái biết nghe lời phải: “Nhưng Minh Châu một mình quay về, đường xá...”

Hàn Thị thông hận Minh Doãn xen vào việc của mình mà không thể phát tác, cố gắng nở nụ cười nói: “Mẫu thân không cần phải lo lắng, con dâu để cho Triệu quản sự khổ cực một chuyến, đưa Minh Châu trở về, không có việc gì đâu ạ.”

Minh Tắc lo lắng nhìn muội muội cúi đầu không nói một lời, trong lòng thở dài: Đi về tránh gió bão cũng tốt, đợi mọi người quên tất cả chuyện này rồi, lúc ấy trở về.

Trở lại Lạc Hà trai, Lâm Lan để cho Ngọc Dung giúp nàng tháo đồ trang sức, nàng nói: “Nếu Minh Châu đi, ta không còn cảm thấy thú vị nữa.” Có cô em chồng ngu ngốc, thích thêu dệt chuyện như thế, giữ lại coi như một thú vui, giữ lại thỉnh thoảng gây chuyện khiến mẹ phù thủy đau đầu nhức óc thật sự là thống khoái, hôm nay thế này thật là không nỡ.

Lý Minh Doãn thông dong ngồi xuống, ung dung nói: “Đi là phải, chẳng qua là không nghĩ để nó đi dễ dàng như vậy.”

Lâm Lan ngẩn ra, quay đầu lại hỏi: “Là thế nào?”

Lý Minh Doãn ý vị thâm trường cười nói: “Mỗi lần nó gây họa, đều là mẹ phù thủy thay nó giải quyết, nó không thể nhớ lâu, lần này cũng thế, mẹ ta vội vã đuổi nó về với ông bà, không phải là sợ phụ thân biết sao, ông ấy biết sẽ nổi trận lôi đình, ta cảm thấy sự thể lớn như vậy vẫn nên để cho phụ thân biết, nuôi mà không dạy, thật là đáng trách. Phụ thân cũng nên làm tròn trách nhiệm người cha chứ.”

Lâm Lan nói: “Chàng định nói cho phụ thân?”

“Không cần ta đi nói, chuyện này sớm muộn phụ thân cũng sẽ biết, ta chỉ là để cho phụ thân biết chậm hơn chút thôi.” Lý Minh Doãn từ từ nói: “Ta còn muốn Minh Châu ở lại nhìn mẹ phù thủy thảm hại, đến lúc đó, hai mẹ con mẹ ta cùng nhau về với ông bà, trên đường đi làm bạn với nhau cũng tốt.”

Lâm Lan bật cười: “Được đây, đến lúc đó, hai người an ủi nhau cũng tốt.”

Ánh mắt Ngọc Dung sáng lên, thử dò xét: “Nhị thiếu phu nhân, phu nhân thật xui xẻo...”

Lâm Lan hé miệng cười nói: “Ấy là do gặp phải nhị thiếu gia các em.”

Lý Minh Doãn cười ha ha: “Chờ xem trò hay sắp bắt đầu rồi.”

Chương 182 - Hai tòa mỏ phế

Hàn Thị một mặt khua chiêng gõ trống an bài Minh Châu về với ông bà, một mặt lo lắng chờ tin tức Cổ tiên sinh.

Ngày hôm đó, trong một tòa nhà hơi cũ ở Bắc thành, Tôn tiên sinh hoang mang: “Cổ tiên sinh, ông đây không phải hại ta sao? Ta nghe ngóng được, Hoàng gia căn bản không có đầu tư mỏ than ở Sơn Tây, Ninh Vương cũng mở mỏ nhưng ông không phải người thăm dò, những chuyện này ta có thể thay ông gạt, chỉ cần kiếm bạc, nhưng hiện tại ông nói, hai mỏ mà phu nhân mua đều là phế mỏ, ông nói ta khai báo lại với phu nhân thế nào?”

Cổ tiên sinh ngồi đối diện cau mày tiếc nuối nói: “Ông cho rằng ta muốn như vậy? Bản thân tham gia cũng phải đổ hết số tiền dành dụm mấy năm nay, ta oán người nào đây? Nghĩ muốn phát tài thì phải mạo hiểm lớn, buôn bán là do vận khí, ai biết mỏ tầng than này mỏng, chỉ có chút như vậy...”

Tôn tiên sinh vò vò tay áo, bày ra điệu bộ như thế, chuyện này không phải là đùa giỡn, không cẩn thận là dính vào kiện cáo.

“Ông thế nào ta mặc kệ, ban đầu là ông bảo ta yên tâm, đây là cơ hội ngàn năm có một, ta mới nói tốt cho ông trước mặt phu nhân, ông phải nghĩ biện pháp lấy được tiền ra, bằng không, phu nhân nhất định kéo ta và ông đi gặp quan phủ.”

Cổ tiên sinh ngẩng đầu, nhìn chăm chăm Tôn tiên sinh hồi lâu, cười một tiếng, mỉa mai nói: “Ta nói Tôn tiên sinh, cơ hội ngàn năm kiếm tiền thì đâu chắc chắn là sẽ kiếm được? Có phải ông đọc sách nhiều quá bị loạn rồi không.”

Tôn tiên sinh ngán người, nói: “Vậy chuyện Hoàng gia cùng Ninh vương giải thích thế nào?”

Cổ tiên sinh không chút hoang mang nói: "Ta nói ra Hoàng gia cùng Ninh vương sao?"

Tôn tiên sinh lại lần nữa nghẹn họng, chỉ vào Cổ tiên sinh, lớn miệng nói: “Ông... Ông định ăn quýt hay sao?”

Cổ tiên sinh từ từ đứng dậy, đi tới bên cạnh Tôn tiên sinh vỗ vỗ bả vai hắn, để cho hắn ngồi xuống, chậm rãi nói: “Tôn lão đệ, chuyện biến thành như vậy, không ai muốn cả, ta thua lỗ, phu nhân cũng thua lỗ, nhưng là Tôn lão đệ à, ông không thiếu một hào, phải không nào?”

Mặt Tôn tiên sinh cứng đờ.

“Cổ mỗ ta là người mà một người no cả nhà không đói bụng, nếu phu nhân lôi ta đi gặp quan, ta không sợ, chuyện khai thác mỏ là hai bên tự nguyện, phu nhân tự tay thảo văn tự, nghĩ kiện ta lừa gạt? Ha ha, không dễ vậy đâu... Hơn nữa, nếu ta xui xẻo thì ông có lợi ích gì? Chẳng lẽ ông muốn bạc tới tay rồi còn phải thả ra? Để cho vợ và mẹ ông phải chuyển từ chỗ ở tử tế ra chỗ khác sao? Nơi ở bây giờ so với ngôi nhà ngói thì...”

Cổ tiên sinh thông thả nói lại càng khiến Tôn tiên sinh hoảng hốt, hắn nghi hoặc nhìn Cổ tiên sinh: “Sao ông biết...”

Cổ tiên sinh hăng giọng cười một tiếng: "Đừng quên ta từng làm gì, không dám nói huynh đệ khắp thiên hạ, chỉ là, muốn biết chuyện gì thì cũng không khó đâu.”

Mặt Tôn tiên sinh trắng bệch, ngồi không yên, vọt đứng lên: “Ông muốn như thế nào?”

Cổ tiên sinh ý bảo hắn ngồi xuống, nụ cười ôn hòa nhưng ánh mắt thì sắc bén, lộ ra uy hiếp: “Tôn lão đệ bình tĩnh chớ nóng, ta chỉ là hi vọng ông hiểu được, nếu phu nhân biết được chuyện này, liệu bà ấy còn tin tưởng ông? Nói không chừng còn cho rằng hai chúng ta hợp tác lừa bà ấy, ta là người ngoài thì không sao, ông là người trong nhà thì không thể tha thứ, cho nên, hôm nay chúng ta cùng chung một thuyền, thuyền lật thì cả hai cùng chìm.”

Tôn tiên sinh thống khổ ôm đầu, trầm mặc một lúc lâu, lên tiếng: “Ông nói nên làm gì bây giờ?”

Cổ tiên sinh cười nhạt, chậm rãi nói: “Chỉ cần ông phối hợp với ta cho tốt, chuyện này không khó giải quyết, sản nghiệp Lý gia lớn như thế, thiếu chút bạc có là gì, sau này, ông ra ngoài mà mở tiệm tạp hóa.”

Tôn tiên sinh ngẫm nghĩ, bạc đến tay rồi hẳn không muốn phải nhả ra, dù sao sản nghiệp Lý gia cũng rất nhiều, thiếu chút cũng không chết, Tôn tiên sinh vỗ án kiên định nói: “Hảo, hết thầy nghe theo ông.”

Hàn Thị cùng Khương mama, Diêu mama ở trong khố phòng chọn lựa hạ lễ đưa về tặng đại lão gia.

“Phu nhân, lão nô cảm thấy tấm vải gấm này rất thích hợp.” Khương mama ôm một tấm vải nói.

Hàn Thị sờ sờ qua, thở dài: “Đây vốn định giữ lại cho lão gia, thôi, thêm vào đi, thêm cả tấm thêu hoa vàng kia, đưa cho đại bá mẫu.”

Diêu mama vội vàng sai người đem hai tấm vải ra, ghi lại vào danh sách xuất nhập của khố phòng.

“Khương mama, người chọn thêm hai tấm sa tanh, ta nhớ còn có bức màn lụa tím, thêm một đôi ngọc như ý, coi như là sinh lễ cho Du gia.” Hàn Thị không tình nguyện chút nào phân phó, nếu không phải lão thái thái dặn dò, mục không đời nào lại làm cái tiết mục chuẩn bị sinh lễ này.

Khương mama cùng Diêu mama liếc nhau một cái, Khương mama ra hiệu cho Diêu mama, Diêu mama chọn lấy hai tấm vải còn dư từ năm ngoái.

Xuân Hạnh tới báo, nói Tôn tiên sinh cầu kiến.

Hàn Thị biến sắc, nói: “Diêu mama, người nhanh chóng chuẩn bị đồ cho xong, Khương mama, đi theo ta.”

Hàn Thị vội vàng đi tới sảnh lớn, thấy Tôn tiên sinh dẫn theo cả Cổ tiên sinh, mặt thoáng vui mừng, nhưng nhìn vẻ mặt sầu khổ của Cổ tiên sinh... lần trước lúc đưa tiền lãi sắc mặt hẳn rất vui mừng...lòng Hàn Thị không khỏi trầm xuống, ánh mắt chuyển hướng Tôn tiên sinh, Tôn tiên sinh cúi đầu, Hàn Thị càng bất an.

Cổ tiên sinh tiến lên hành lễ: "Lý phu nhân."

Hàn Thị đi thẳng vào vấn đề: “Cổ tiên sinh, chuyện bên Sơn Tây thế

nào?” Mấy ngày qua gọi Tôn tiên sinh đi hỏi thăm tin tức, hẳn không nghe ngóng được gì khiến mù tức giận mà không dám làm lớn, sợ lão gia biết, hại mù không ăn không ngủ được, mọi người lại tưởng mù bị sao, lão thái thái thì cho rằng mù vì chuyện của Du Liên mà buồn bực, lần nữa khuyên giải mù, haiz, sự thật lúc này mù chẳng còn tâm tư nào mà quản chuyện con tiện nhân hư hỏng kia.

Sắc mặt Cổ tiên sinh buồn bã: “Lý phu nhân, có chuyện này, Cổ mỗ thật không biết nên mở miệng như thế nào.”

Hàn Thị cảm thấy chân tay lạnh buốt, giọng run lấy bầy: “Ngươi nói thẳng đi.” Trong khoảng thời gian này mù suy nghĩ rất nhiều, xấu nhất là mù bị Cổ tiên sinh lừa, nhưng hôm nay Cổ tiên đứng đây, khả năng này có thể loại bỏ, còn dư lại khả năng chính là mỏ than của mù kiếm được ít tiền, thiếu một chút cũng không sao, những chuyện này mù có thể chấp nhận được, nhưng là, tư vị thất bại thật sự không dễ chịu.

“Lý phu nhân, mỏ này, ban đầu Cổ mỗ tự mình đi xem, tỷ lệ than đá vô cùng tốt, lại ở tầng trên, dễ dàng đào, tất cả mọi người đều nói chỗ này thật dễ kiếm nhiều tiền, quả thật hai tháng đầu kiếm không ít bạc, nhưng là... Đào xuống dưới đều là phế thạch, thật vô cùng chán nản, Cổ mỗ không cam lòng, sai người tiếp tục đào sâu... nhưng là, vẫn như vậy.” Cổ tiên sinh hồi lỗi nói.

“Vậy mỏ kia?” Hàn Thị vội hỏi.

Cổ tiên sinh lắc đầu thờ dài: "Hai mỏ quặng này ở một khối, tình hình như nhau.”

Hàn Thị thần thờ, hoảng hốt nói: “Vậy ý ngươi là là... Không kiếm được bạc? Vậy tiền vốn? Tiền vốn thì sao lấy lại được?”

Cổ tiên sinh lần nữa lắc đầu: "Chỉ sợ là rất khó.”

Khuong mama vội la lên: "Nhưng không phải ban đầu ngươi nói, hai mỏ này vô cùng tốt, nhất định có thể kiếm tiền?”

Cổ tiên sinh hồ thẹn nói: "Theo như lẽ thường là như thế, nhưng ngay cả thợ mỏ kinh nghiệm còn có khi nhìn nhầm chỗ, ta cũng thế, vật chôn dưới đất, chúng ta đâu có thể nhìn thấu? Khai thác mỏ núi vốn là nguy hiểm lớn, đào trúng thì chỉ việc ngồi đếm bạc, đào không trúng thì chỉ là một đồng phế thạch.”

Hàn Thị ngòai đó cả người rét run, lão đảo muôn ngã, chống cự nhiều ngày liên tục, nay tâm lực tiêu tụy, lần này thật không chịu nổi, thở dồn dập một hồi, Hàn Thị đè nén lo âu cùng thất vọng trong lòng, mắt sáng như đuốc, lạnh giọng hỏi Cổ tiên sinh: “Ban đầu người nói Hoàng gia có tham gia, nhưng theo ta biết được, Hoàng gia không hề biết chuyện này, người giải thích thế nào?”

Cổ tiên sinh ra vẻ kinh ngạc nói: "Khó trách Hoàng phu nhân cứ trách ta không giữ mồm giữ miệng, ai nha, Lý phu nhân, sao phu nhân lại đi hỏi Hoàng phu nhân, ban đầu ta đáp ứng bà ấy tuyệt không đem việc này truyền ra ngoài, là ta thấy phu nhân do dự nên mới nói ra Hoàng gia, để cho phu nhân an tâm."

Hàn Thị hoài nghi: “VẬY sao? Chúng ta nộp nhiều bạc cho người như thế, hiện tại người nói một câu, không có bạc... Kiếm tiền không được, chuyện này tính sao? Người nghĩ chúng ta là gì chứ...”

Cổ tiên sinh ngắt lời nói: "Lý phu nhân, Cổ mỗ biết chuyện này khiến phu nhân thất vọng, không dôi gạt Lý phu nhân, trước khi tới Lý phủ, Cổ mỗ đã tới Hoàng gia cùng một ông chủ khác, nói ra chuyện này, ban đầu Cổ mỗ cũng đã nói, chuyện này nguy hiểm lớn, nếu mọi người không tin, mỗi nhà phái một người theo Cổ mỗ đi Sơn Tây một chuyến, xem xong liền biết Cổ mỗ có lừa gạt không."

Hàn Thị cố gắng trấn định: “Người thực sự không lừa ta? Ta sẽ cho người liên lạc với Hoàng gia, cùng đi Sơn Tây một chuyến.”

“Lý phu nhân, chuyện liên lạc, Cổ mỗ khuyên Lý phu nhân bỏ ý niệm này đi, đầu tư mở cần bao nhiêu tiền vốn, phu nhân biết đấy, phu nhân hai tòa núi, một nhà hai tòa, một nhà ba tòa, tiền vốn của bọn họ cũng ngang phu nhân, nếu hai nhà là thương nhân, không sao, tùy ý liên lạc, nhưng hai nhà đều là quan gia, hai vị lão gia đều đang giữ chức vị quan trọng, chỉ bằng chút bổng lộc, đâu có nhiều bạc đầu tư mở như vậy? Dĩ nhiên, Cổ mỗ biết bạc của Lý phu nhân là trong sạch, sản nghiệp Lý gia nhiều như vậy, nhiều năm để dành, chút bạc này có là gì? Nhưng Ngự sử sẽ không nghĩ như vậy, dân chúng bên ngoài cũng không nghĩ như vậy, đến lúc đó, sợ rằng điều tiếng sẽ bất lợi cho các vị lão gia. Lời Cổ mỗ là tâm huyết, kính xin Lý phu nhân nghĩ lại, bên Hoàng gia liên tục dặn dò không được truyền ra ngoài, còn có một nhà khác địa vị hiển hách, cảnh cáo Cổ mỗ, nếu rò rỉ chút thông tin nào sẽ lấy đầu Cổ mỗ... Phu nhân, chuyện của phu nhân Cổ mỗ cũng không hề

nhắc đến với ai. Dĩ nhiên, nếu Lý đại nhân không ngần ngại lời ra tiếng vào... Cổ mõ không còn ý kiến.” Cổ tiên sinh thành khẩn nói.

Chương 183 - Cùng đường

Lời này đánh trúng tim đen Hàn Thị, hơn một trăm vạn lượng bạc, nói ra ai tin số bạc này là trong sạch mà có? Nếu chuyện này truyền đi, Lý gia gom tiền đầu tư mỏ, kết quả be bét, chỉ sợ mù sống không bằng chết, lão gia sẽ giết chết mù. Hàn Thị đành hòa hoãn, dù sao hiện tại quyền chủ động đang trên tay Cổ tiên sinh, làm thế nào giảm tổn thất xuống mức thấp nhất mới là mấu chốt.

“Cổ tiên sinh, ta không phải là không tin tưởng ngươi, nói thật cho ngươi biết, lão gia nhà ta làm quan thanh liêm, phải dựa vào mấy sản nghiệp mới gom được chút tiền, lần đầu tư mỏ này đã dùng hết của để dành, phần lớn còn đi mượn, Cổ tiên sinh, ta đúng là có chỗ khó, ngươi xem có thể nghĩ ra biện pháp nào hay không, ta thật sự là mệt mỏi.” Hàn Thị nói năng khép nép.

Cổ tiên sinh cười lạnh trong lòng, phụ nhân này vừa rồi uy hiếp không được, giờ lại chuyển sang đáng thương. Lai lịch Lý gia hẳn đã biết rõ, không cần mù thuyết minh, nguyên vốn không phải bạc của mù, khóc cái gì, giả bộ đáng thương cái gì.

"Lý phu nhân, không phải là Cổ mõ không muốn giúp phu nhân, chuyện này thật sự không dễ làm, Cổ mõ đoán chừng, cho dù đào xuống tiếp, chi phí sản xuất không đủ tiền nhân công." Cổ tiên sinh cười khổ nói.

Mặt Hàn Thị tái xanh, dùng sức cắn chặt răng mới không ngã xuống, giọng run run: “Thế giờ phải làm sao? Số bạc kia cứ như vậy trôi theo dòng nước?”

Sắc mặt Cổ tiên sinh cũng khó coi, thở dài.

Hàn Thị hít sâu một hơi, thái độ kiên quyết, nói: “Cổ tiên sinh, tình hình nhà ta thế nào ta đã nói thẳng, hiện tại ta không yêu cầu có thể kiếm được bao nhiêu bạc, ta muốn hồi lại vốn, bằng không, ta chính là đánh bạc, vậy thì cùng ngươi lên quan phủ, ban đầu là ngươi nói ngàn vạn lần nên tin ngươi, tất cả sẽ tốt đẹp, ta mới tin ngươi.”

Cổ tiên sinh ngân ra giấy lát, hừ một tiếng khinh thường: “Lý phu nhân, phu nhân nghĩ kiện Cổ mỡ lừa gạt?”

Hàn Thị lạnh lùng nói: “Đến lúc đó hết thầy sẽ do quan phủ định đoạt.”

Tôn tiên sinh nóng nảy, muốn mở miệng khuyên phu nhân, bị Cổ tiên sinh dùng ánh mắt ra hiệu dừng lại, hần thong dong nói: “Lý phu nhân, làm ăn vốn là may rủi, nếu phu nhân muốn an ổn làm ăn, dưới gầm trời này sợ là khó tìm chuyện nào đơn giản, ban đầu Cổ mỡ đã nói trước, chuyện này có phần nguy hiểm, là ai nói cầu phú quý trong nguy hiểm? Hiệp ước chính tay phu nhân ký, lặn dấu tay cũng là tự phu nhân làm, Cổ mỡ có từng bức phu nhân? Văn kiện khai thác mỏ, phu nhân cầm một bản, phu nhân có thể đưa tới quan phủ nghiệm chứng, có phải giả tạo hay không. Cổ mỡ cô độc, vô danh tiểu tốt, sợ gì phu nhân có đi kiện cáo không, Cổ mỡ bảo đảm sẽ tới, Tôn tiên sinh biết Cổ mỡ đặt chân tới nơi nào.”

Khuong mama thấy hai người cùng nói cứng, vội vàng cứu vãn: “Cổ tiên sinh, phu nhân nhà ta cũng là nhất thời nóng lòng, cáo quan có thể có ích lợi gì, có thể biến mỏ phế thành mỏ vàng hay sao? Mọi người nên ngồi xuống hảo hảo thương lượng một chút, xem làm sao giảm tổn thất tới mức nhỏ nhất.”

Tôn tiên sinh vội hòa theo: “Đúng thế đúng thế, chắc chắn sẽ có biện pháp...”

Ánh mắt Hàn Thị như đao bay qua, sẽ có biện pháp, người dụ dỗ đưa trẻ lên ba sao, là một cái mỏ phế, còn có thể có biện pháp gì?

Khuong mama thấy thần sắc Cổ tiên sinh hòa hoãn xuống, lại nói: “Cổ tiên sinh, chẳng lẽ không còn chút bạc nào sao?”

Cổ tiên sinh nói: “Đi tìm mỏ qua bảy thành, còn chuẩn bị quan hệ, thuê thợ đào mỏ, vận chuyển than đá, đã chẳng còn là mấy.” Cổ tiên sinh vừa nói vừa móc ra một quyển sổ giao cho Khuong mama: “Tất cả chi phí đều ghi chép lại, Lý phu nhân nhìn là biết.”

Khuong mama nhận sổ sách chuyển giao cho phu nhân, cười hết sức ôn hòa: “Cổ tiên sinh, tình hình Lý gia chúng ta khác những nhà khác, những nhà khác, thua lỗ bạc này không quan trọng, nhưng Lý gia chúng ta thì không thể Cổ tiên sinh à, người xem, có thể còn dư lại chút bạc nào thì đưa cho Lý gia chúng ta?”

Hàn Thị như ngừng thở, khẩn cấp nhìn Cô tiên sinh, vừa mới rồi mục hết cứng lại mềm, lời nào cần nói đều đã nói, người khác xuất thân giang hồ, chuyện này chẳng là gì, nhưng mục thì tuyệt đối không thể tay trắng, Khương mama nói ra lại đẩy lên hi vọng cho mục, cho dù là hai mươi vạn, không, mười vạn lượng bạc cũng là tốt rồi.

Cô tiên sinh nhíu mày, trầm ngâm nói: "Chuyện này thật không dễ làm, tất cả đều đã ghi chép rõ ràng, hai nhà khác cũng như thế, dư bao nhiêu, ta sao có thể đưa cho các người?"

Tâm Hàn Thị cùng Khương mama lạnh buốt, tràn đầy tuyệt vọng.

Nhưng nghe Cô tiên sinh lại nói: "Ta phải nghĩ đã."

Tôn tiên sinh tiễn Cô tiên sinh, thân thể Hàn Thị mềm nhũn, ngồi phịch trên ghế, thất thần: "Xong rồi, hết thầy xong rồi..."

Khương mama không biết nên an ủi mục như thế nào cho phải, bây giờ nói gì cũng đã muộn, mất hết tiền gốc, thua lỗ, nhưng còn tiền lãi hàng tháng thì sao? Mỗi tháng phải trả hơn bốn vạn tiền lãi, tháng sau phải trả hai mươi vạn tiền gốc... Đồ trong kho phòng bán được cũng đã bán, mười tám cửa hiệu mặt tiền kia nhị thiếu gia không ra mặt thì không bán được, phải làm sao đây?

"Khương mama? Ta nên làm gì bây giờ? Ta nằm mơ cũng không nghĩ ra kết quả như thế này, tất cả hi vọng, tâm huyết của ta đều xong rồi... Nếu lão gia biết, ông ấy nhất định sẽ giết ta... Lúc này ta tới đường cùng rồi." Hàn Thị bắt lực khóc rờn nói.

Khương mama vỗ nhẹ lưng mục, khổ sở nói: "Phu nhân, trước đừng hoảng hốt, Cô tiên sinh không phải nói sẽ nghĩ biện pháp sao?"

Hàn Thị nghẹn ngào: "Hắn đem toàn bộ số dư còn lại cho chúng ta cũng không đủ."

"Phu nhân, hay là nói chuyện này với lão gia, giấu diếm mãi cũng không được, đến lúc lão gia biết được sẽ còn tức giận hơn, dù thế nào phu nhân cũng là thê tử kết tóc se duyên với lão gia, lão gia sẽ không để mặc." Khương mama khuyên nhủ, sự việc phát triển tới mức này phu nhân không thể không chế được, những kẻ cho vay lãi đều có chỗ dựa phía sau, lại vô cùng hung ác, tiền hoặc mạng, quan phủ còn sợ chúng ba phần, nếu chúng ra

tay, hậu quả không tưởng tượng nổi.

Hàn Thị ngẩng đầu, thê lương nhìn Khương mama: “Nhưng... ta sợ, ta không dám, lão gia đã sớm khó chịu với ta, thậm chí là chán ghét, ước gì ta chết sớm một chút để rảnh mắt ông ấy, ta đem chuyện này nói cho lão gia, ông ấy lại không thừa cơ hù ta...”

Khương mama lau lệ, thật muốn nói... sớm biết có ngày hôm nay thì lúc đầu đừng ham... nhưng nhìn phu nhân đã thê thảm như thế này, không nỡ nói tiếp.

"Phu nhân, giấy không thể gói được lửa, thay vì đợi người ta tìm đến cửa, phu nhân hãy nói sự thật với lão gia, lúc này lão gia đối với phu nhân lãnh đạm, nhưng phu nhân còn có đại thiếu gia, có tiểu thư, lão gia không thể chối bỏ tình cảm vợ chồng, lại còn cả đại thiếu gia nữa, sẽ không ngồi yên nhìn." Khương mama khuyên nhủ.

Trong lòng Hàn Thị khẽ dao động, chợt lác đầu, buồn bã nói: “Minh Châu thì như vậy, tự bảo vệ bản thân còn chưa xong, Minh Tắc thì hèn yếu, ta làm sao trông cậy vào chúng?”

Trong đầu Khương mama hiện lên một ý niệm: “Nếu không, thương lượng cùng đại thiếu phu nhân một chút, những món đồ cưới của cô ấy đáng giá mười mấy, hai mươi vạn lượng bạc, tháng sau phải trả tiền gốc hai mươi vạn rồi.”

Hàn Thị sừng sốt, do dự nói: “Nó sẽ đồng ý sao?”

“Đại thiếu phu nhân không đồng ý cũng phải đồng ý, đã lấy chồng thì phải theo chồng, nếu phu nhân gặp chuyện không may này, đại thiếu gia liệu còn được chào đón? Chỉ cần đại thiếu phu nhân giúp đỡ phu nhân vượt qua cửa ải lần này, sau này không sợ không có ngày tái khởi.” Khương mama nói.

Hàn Thị ngẫm nghĩ hồi lâu: “Sợ là không ổn, nếu động tới đồ cưới Nhược Nghiên, để cho Đinh phu nhân biết được, với tính cách nóng nảy của bà ấy, chắc chắn cả kinh thành đều biết, chẳng phải càng hỏng bét?”

Đang khi nói chuyện, Tôn tiên sinh trở lại, ủ rũ đứng trong sảnh.

Hàn Thị lau nước mắt, hung hăng nhìn hấn chăm chăm, cơ hồ mắt phun lửa, mụ vợ lấy chén trà đập mạnh xuống đất.

Tiếng chén vỡ toang vang lên, Tôn tiên sinh hoảng sợ, hai chân mềm nhũn, quỳ xuống.

“Đây chính là người mà người nói là ta có thể tin tưởng, có thể kiếm cho ta nhiều tiền, giờ thì sao, người mau đi nghĩ biện pháp lấy lại bạc về đi.” Hàn Thị chỉ vào mặt Tôn tiên sinh mà mắng.

Tôn tiên sinh khầu đầu mà nói: “Phu nhân bớt giận, tiểu nhân cũng không ngờ chuyện lại như vậy, không dối gạt phu nhân, lần này Cổ tiên sinh cũng dốc toàn bộ gia sản của ông ấy vào, nửa đời giang hồ cực khổ cũng bị mất.”

“Ta nhờ vào, hấn mất bao nhiêu có quan hệ gì tới ta? Có chết ta cũng không muốn liên quan, ta chỉ muốn lấy lại bạc của mình, nếu ngày hôm nay người không nghĩ ra biện pháp thay ta, ta liền trị người tội cấu kết người ngoài, lừa gạt chủ tử.” Hàn Thị cả giận nói.

Tôn tiên sinh mồ hôi lạnh ròng ròng, Cổ tiên sinh quả nhiên dự liệu chuẩn xác.

“Phu nhân, tiểu nhân sao dám làm loại chuyện phản chủ vong ân bội nghĩa này, phu nhân minh giám.” Tôn tiên sinh cuống quýt dập đầu.

Khuong mama quát lên: "Nếu không phải người ở trước mặt phu ba hoa chích chòe, bạc sao có thể nhý nýc dội lá khoai mà đi? Nýc dội lá khoai còn có thể nghe thấy tiếng, còn bạc đi không một lời, người mau thay phu nhân nghĩ biện pháp, nếu không qua được lần này, chúng ta đều không thoát tội."

Tôn tiên sinh sợ hãi ngẩng đầu, dùng tay áo lau mồ hôi lạnh trên trán, áp a áp ứng: “Biện pháp không phải là không có...”

Khuong mama thúc giục: "Người đừng có dông dài, có lời gì mau nói."

“Không bằng phu nhân sang tay hai mỏ phế này...” " Tôn tiên sinh lấy lại bình tĩnh nói: "Dù sao người ngoài cũng không biết đây là hai mỏ phế, chỉ cần chúng ta trù tính chu đáo."

Ánh mắt Hàn Thị sáng lên, ngồi bật dậy, nói: “Người đứng lên mà nói.”

Tôn tiên sinh đứng lên, tiến lên hai bước, nhỏ giọng nói: "Tiểu nhân cũng là nghe Cổ tiên sinh nói, hấn muốn tìm thương nhân, đem phần của hấn bán

đi, sau đó đi tha hương, đến lúc đó ai còn tìm được hắn?”

Hàn Thị trù trù: “Hắn chỉ có một mình, đi đâu cũng được, nhưng chúng ta thì không thể.”

Trong mắt Tôn tiên sinh hiện lên một tia giao hoạt, cười hắc hắc, nói: “Phu nhân, phu nhân ủy thác hết thảy cho Cổ tiên sinh phải không? Đến lúc đó, ai biết phu nhân cũng có phần? Xảy ra chuyện gì, mọi người chỉ biết tìm Cổ tiên sinh, chúng ta... không sao.”

Chân mày Hàn Thị dần giãn ra, nhìn Khương mama, Khương mama gật đầu, cho là chiêu này có thể được.

“Có điều, sợ là không được giá, nhưng tiểu nhân cho là, có thể được bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu.” Tôn tiên sinh nói.

Hàn Thị từ từ đứng dậy, đi tới đi lui trong sảnh, Khương mama và Tôn tiên sinh đưa mắt nhìn mục đi qua đi lại.

Một lúc lâu, Hàn Thị dừng bước, nói: “Người đi nói với Cổ tiên sinh, để hắn bán ra phần của ta, có thể được bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu.”

Chương 184 - Họa vô đơn chí

Công bộ viên ngoại lang – quý phủ Hoàng đại nhân.

“Nghe nói công tử nhà ta muốn kết hôn với biểu tiểu thư nhà Lý Thượng Thư?” Một vị phu nhân vóc người đầy đà, khuôn mặt phúc hậu, nhỏ giọng hỏi.

Hoàng phu nhân sững sờ: “Triệu phu nhân, lời này phu nhân nghe ai nói? Không có chuyện này đâu.”

“Khắp nơi đều đang truyền tin đó, phu nhân không biết?” Triệu phu nhân ngạc nhiên nói.

Hoàng phu nhân trở mắt, tức giận cất cao giọng nói: “Là ai đồn như thế? Thật là linh tinh, Kỳ Nhi nhà ta sao có thể cưới cái kiểu nữ nhân tính nết như thế.”

Triệu phu nhân chợt nói: "Ta nói phu nhân cả đời khôn khéo, sao lại hồ đồ chuyện đại sự như vậy, ta không ghét bỏ người ta vì là biểu tiêu thư, gia thế hay là gì, những điều đó không thành vấn đề, mấu chốt là tính nết, lấy vợ thì phải chọn vợ hiền dâu thảo, nếu cưới phải một đứa con gái lấm mòm, suốt ngày mòm năm miệng mười, tính cách chanh chua thì cả nhà đừng mong yên tĩnh. Phu nhân đừng trách ta nhiều chuyện, hai chúng ta giao tình đã lâu, ta vừa nghe nói chuyện này, vội vàng tới đây hỏi phu nhân, nếu phu nhân không có ý niệm này trong đầu thì ta cũng yên lòng, nhưng vì sao lại có những lời đồn kia chứ? Nếu cứ truyền như thế, ba người thành hồ, nhiều miệng đồn thổi thành sự thật, danh dự Hoàng công tử sẽ chịu tổn hại."

Hôm đó Hoàng phu nhân nghe nữ nhi thuật lại những lời mà Vũ Dương Quận chúa nói, lập tức chặt đứt tâm tư kết thân, ngày hôm trước Lý phu nhân đưa thiệp mời bà tới phủ nói chuyện, bà giả bộ bị bệnh từ chối. Không nghĩ tới, phía ngoài lời đồn đại bay đầy trời, như thể là vợ chính thức của Kỳ Nhi? Hoàng phu nhân chóng mặt, e ngại Triệu phu nhân nên không dám phát tác, âm thầm cắn răng nói: "Nếu ta biết ai đồn ra những lời này, ta sẽ cho biết tay."

Triệu phu nhân như có điều suy nghĩ, nói: "Có thể là mấy người lấm mòm nói giỡn thôi, hoặc là có người nào đó cố ý làm hư danh tiếng công tử nhà phu nhân, có khi là chính Lý gia truyền ra... Aiz, tóm lại là người ta nhiều chuyện, chúng ta phải có biện pháp gì đây?" Triệu phu nhân vừa nói vừa thở dài.

Hoàng phu nhân càng nghĩ càng có đạo lý, Lý phu nhân chủ động tìm bà, đích thị là nóng lòng định chuyện hôn sự, sợ bà hồi hận, thấy bà thờ ơ, cố ý thả ra tin tức, ép bà phải thuận theo, nghĩ như vậy, trong lòng lại càng tức giận, tuy nhiên ngoài mặt vẫn phải cố dụi dàng cười nói: "Đa tạ Triệu phu nhân tới nói cho ta biết, nếu không ta vẫn không hề hay biết có chuyện gì, quả thật là bụng dạ con người thâm sâu khó lường."

Hàn Thị bị đả kích tới độ mơ hồ, sau tỉnh táo lại ngẫm nghĩ thì sinh ra mấy phần hoài nghi, đem sổ sách Cổ tiên sinh lưu lại xem kỹ mấy lần, nhưng sổ sách ghi chép cẩn thận, không nhìn ra được chút sơ hở nào. Không được, vẫn nên tới Hoàng gia hỏi một chút.

Lâm Lan theo thường lệ ở tiệm thuốc đợi Lý Minh Doãn tan triều, sau đó cùng nhau về nhà, nhưng hôm nay Minh Doãn về muộn, giờ Thân đã qua khá lâu còn chưa thấy về.

Ngân Liễu xem sắc trời, lo lắng nói: “Nhị thiếu phu nhân, có cần gọi Văn Sơn đi xem thế nào không?”

Lâm Lan nghĩ là không sao, việc cửa hàng còn đang bận chưa xong, nói: “Em gấp cái gì? Nhị thiếu gia chắc bận công vụ, cũng giống như ta đây đang bận rộn, từ từ đợi đi.”

Ngân Liễu phần nộ bĩu môi, tiếp tục làm việc. Cô nàng nhanh nhẹn gói thuốc cho hàng người đang đợi.

Mạc Tử Du "Ai ai" kêu lên, đoạt gói thuốc trong tay Ngân Liễu.

“Huynh làm gì đó?” Ngân Liễu không hiểu, nhìn hấn.

Mạc Tử Du nói: "Ta xem vừa rồi cô bỏ nhiều Phục Linh quá, đừng dùng tay ước lượng thế, không chính xác.”

Ngân Liễu nhú mày, tràn đầy tự tin chỉ vào gói thuốc: “Huynh kiểm tra xem, nếu không đúng, ta gọi huynh là sư phụ.”

Lâm Lan xem bọn họ đấu nhau, mỉm cười: “Không gọi được sư phụ đâu, ta đã là sư phụ em rồi, chẳng lẽ em định theo học người khác? Ta không đáp ứng nhé.”

Ngân Liễu vội la lên: “Em... Em không có ý này.”

Mạc Tử Du cười ha ha: “Theo lý, cô nên gọi ta là sư bá, như vậy đi, không cần cô gọi ta sư phụ, nếu cô thua, sau này phải gọi ta là sư bá.”

Ngân Liễu chống nạnh, nhìn Mạc Tử Du: “Nếu ta thắng?”

Mạc Tử Du nháy mắt: “Thì ta gọi cô là tiểu sư muội.”

“Sao cơ... thuốc này không đúng lượng ư?” Vị đại thúc chờ lấy thuốc cuống cuống hỏi.

Ngân Liễu cười híp mắt, nói với vị đại thúc: “Đại thúc, xin chờ một chút.” Quay đầu lại hung hăng nhìn Mạc Tử Du, nói: “Huynh muốn kiểm tra thì nhanh lên, đừng để đại thúc chờ.”

Mạc Tử Du phần nộ liếc mắt, bi ai nghĩ, Ngân Liễu thấy ai cũng khách khí, sao với hấn là trợn mày trợn mắt thế, không có chút ôn nhu nào, aiz, thật

đáng thương mà.

Mạc Tử Du không phải là không tin Ngân Liễu bốc thuốc không chính xác, chỉ là tìm cơ nói giỡn cùng cô ấy mấy câu, có điều nhìn vẻ mặt đại thúc kia vô cùng lo lắng, sợ là thuốc không đúng đơn đại phu kê, cho nên, không thể làm gì khác hơn là mở gói thuốc, đem Phục Linh đi cân lại.

“Không nhiều không ít, vừa đúng ba tiền.” Vừa đúng lúc Văn Sơn đi qua nhìn thấy, liền giơ ngón tay cái lên, khen: “Ngân Liễu, thật không nhìn ra cô có bản lĩnh thế này.”

Ngân Liễu trợn mắt nhìn Mạc Tử Du một cái, thong dong nói: “Nhị thiếu phu nhân đã nói, làm chuyện gì cũng phải có phương pháp, chỉ cần nắm giữ được điểm then chốt là có thể làm nên chuyện. Khó trách năm đó năm sư huynh đệ các huynh cộng dồn lại không sánh bằng nhị thiếu phu nhân, chính là các huynh không chịu suy nghĩ lúc làm việc.”

Mạc Tử Du bị nàng làm cho nghẹn họng: “Aiz, cô đúng là đặc ý quá...”

Ngân Liễu gói lại thuốc, giao cho vị đại thúc kia: “Đại thúc yên tâm cầm lấy, Hồi Xuân Đường chúng ta, đại phu y thuật cao minh, tiểu nhị hốt thuốc chính xác, ông cứ yên tâm cầm về.”

Lúc này đại thúc mới yên tâm, cười ha ha nói: “Cô nương nói không sai, ta sẽ nhớ Hồi Xuân Đường.”

Lâm Lan không khỏi cười nhẹ, nha đầu Ngân Liễu này bị Mạc sư huynh huấn luyện cũng biết ăn nói rồi, xem ra đầu võ mồm không phải là không có điểm tốt.

Bên kia Mạc Tử Du tò mò hỏi: “Cô đừng có lên mặt, thử nói vài điều y thuật, chúng ta mới phục.”

Ngân Liễu không biết ngại mà nói: “Không thể tùy tiện dạy, nếu không, huynh gọi ta là sư phụ đi đã...”

“Ai... ta nói xú nha đầu cô, nghĩ nghịch thiên sao?”

Đang trò chuyện âm ỉ, Lý Minh Doãn cùng Đông Tử đi đến.

Văn Sơn vội vàng tiến lên nghênh đón. Lâm Lan cũng ngừng tay, giao việc lại cho Phúc An: “Người cứ bốc thuốc theo đơn này, sau đó đưa tới Tôn

phủ.”

Phúc An cầm lấy đơn thuốc.

"Bạn rộn xong chưa?" Lý Minh Doãn đi tới trước quầy, cười khẽ hỏi.

Lâm Lan vừa thu dọn đồ đạc vừa hỏi: "Hôm nay công vụ bề bộn sao?"

Lý Minh Doãn không trả lời, chỉ ôn hòa nói: "Trên đường đi nói."

Lên xe ngựa, Lâm Lan nhìn khoe môi Lý Minh Doãn khẽ nhếch, bộ dạng thông dong, liền nhỏ giọng hỏi: "Bên Sơn Tây có chuyện gì sao?"

Lý Minh Doãn quay đầu sang, đưa tay nhéo mũi Lâm Lan, cười thở dài nói: "Nàng có thể không thông minh như thế không?"

Lâm Lan vuốt ve tay hắn, cười hì hì, nhích lại gần bên Minh Doãn, khoác tay hắn, thúc giục: "Mau nói cho ta nghe."

Lý Minh Doãn thoải mái cười một tiếng, rút tay ra, ôm lấy eo nàng, giọng nói ôn nhu lộ ra sự vui vẻ: "Hôm nay Cổ tiên sinh đi gặp mục phù thủy."

Tim Lâm Lan không khỏi đập rộn lên, rốt cục cũng đợi tới ngày này rồi, mục phù thủy có khi nào tức hộc máu không đây?

"Vậy chàng vừa mới đi gặp Cổ tiên sinh ư?" Lâm Lan hỏi.

"Chưa, giờ không phải lúc, tốt nhất ta không nên gặp hắn, dù sao cũng đã thỏa thuận ổn thỏa, việc ai người nấy làm, ngừa bị mục ta đoán được." Lý Minh Doãn nói nhỏ.

Lâm Lan gật đầu: "Cẩn thận là tốt."

"Hôm nay vốn nên báo cho nàng về sớm một chút xem kịch vui, nhưng ta nghĩ lại, chúng ta không đếm xỉa tới mới là tốt, để cho bọn họ tự hành hạ nhau." Lý Minh Doãn nói.

Lâm Lan cười nói: "Không cần xem, chỉ nghĩ thôi cũng đã thoải mái rồi, khẳng định mục ta lại ngất cho coi."

Lý Minh Doãn khịt mũi cười một tiếng, mĩa mai nói: "Mục muốn ngất cũng không ngất được."

Lâm Lan ngẩn ra: "Là sao?"

Lý Minh Doãn chậm rãi nói: “Phụ thân đã biết chuyện Minh Châu rồi.”

Hôm nay, đối với Hàn Thị mà nói, từ ngày mù chào đời tới giờ là ngày hắc ám nhất, bi ai nhất.

Đầu tiên là chuyện làm ăn thất bại, tất cả trôi theo dòng nước, nợ nần đầm đìa, sút đầu mẻ trán, chuyện này còn chưa biết giải quyết thế nào, hạ nhân tới báo, lão gia trở về thì nổi giận đùng đùng đi đến Chuế Gấm hiên.

Vốn đã bị giày vò gần chết, Hàn Thị cả kinh nhảy dựng lên, vội vàng đuổi tới.

Chưa vào tới sân đã nghe thấy tiếng Minh Châu như heo bị chọc tiết: “Con sai rồi, con không dám nữa, cha... mẹ... cứu mạng a...”

Hàn Thị nghe những lời này, tâm can như bị đao khoét, lão đảo vọt vào, trong sân rộng, bốn năm gia đình gắt gao giữ chặt Minh Châu, một tên còn lại giáng từng gậy lên người cô ta, Minh Tắc quỳ trên mặt đất, kéo vạt áo lão gia mà cầu khẩn, mà lão gia, sắc mặt xanh mét, đứng nơi đó, lạnh giọng căm hận: “Đánh, đánh mạnh vào cho ta...” Lòng Hàn Thị tê tái, hai mắt toàn là một màu đen, cơ hồ muốn ngất đi thì lại bị tiếng hét tê tâm liệt phế của Minh Châu làm cho giật mình tỉnh lại.

"Dừng tay, dừng tay cho ta... " Hàn Thị không biết lấy khí lực ở đâu ra, xông lên đẩy tên hạ nhân cầm gậy đánh, cả người nhào vào Minh Châu.

Nước mắt như mưa chảy xuống, miệng mặn chát, Hàn Thị thống khổ nhìn lão gia, đau lòng mà nói: “Lão gia, cho dù Minh Châu không hiểu chuyện, phạm vào sai lầm lớn, ông nên nghĩ tới nó từ nhỏ không ở gần cha mà tha cho nó, ông nặng tay thế, nó làm sao chịu được, chẳng lẽ, ông muốn đánh chết nó sao?”

Minh Châu thấy mẹ tới, khóc càng thê thảm.

Lý Kính Hiền căm tức nhìn hạ nhân, quát lên: "Là tên nô tài chết bầm nào đi báo tin?"

Bọn hạ nhân run sợ cúi đầu.

Minh Tắc vội nói: "Phụ thân, phụ thân bớt giận, biểu mọi người biết sai rồi, phụ thân tạm tha cho con bé..."

Lý Kính Hiền một cước đạp Minh Tắc ra, chỉ vào Hàn Thị cùng Minh Châu, nổi giận mắng: “Bà lúc nào cũng che chở, dối gạt cho nó, hôm nay thì hay rồi, úp một cái sọt lớn như thế lên mặt, toàn bộ kinh thành đều biết Lý gia ta có một biểu tiêu thư không có phẩm hạnh, điều ngoa, danh dự Lý gia bị nó làm mất sạch, bà còn muốn che chở nó, bà tránh ra, hôm nay ta không đánh chết cái loại nghiệt chủng này thì...”

Chương 185 - Tội mà tội mặt

Hàn Thị thấy lão gia tàn nhẫn như vậy, ủy khuất bị đè nén nhiều ngày, phần uất, các kiểu tâm tình bị khủng hoảng như núi lửa bộc phát phun trào, hai mắt mù đỏ ngầu, hướng về phía lão gia, giọng khàn khàn, cả giận hô: “Ta che chở cho nó, thì sao? Ông đánh chết cả ta đi, như vậy mới thỏa mãn lòng ông, ông tha hồ đắc ý.”

Lý Kính Hiền điên cuồng chỉ vào Hàn Thị: “Bà... Bà quả thực không thể nói lý.”

Hàn Thị căm hận nói: “Không thể nói lý chính là ông, lúc không có chuyện gì làm ông chẳng quan tâm, hiện tại xảy ra chuyện ông lại muốn đánh muốn giết, ông dám nói Minh Châu rơi vào tình cảnh ngày hôm nay, ông không có chút trách nhiệm nào không? Ta nói cho Lý Kính Hiền ông biết, nếu hôm nay ông dám động vào nó một chút, Hàn Thu Nguyệt ta liều mạng với ông...” Mụ coi như nhìn thấu, Lý Kính Hiền chính là một tên vương bát đản không kiếp, tuyệt tình phụ nghĩa, ngụy quân tử, ông thích thể diện như vậy, ngày hôm nay, cùng lắm là ngọc nát hương tan.

Khuong mama cuống cuống, phu nhân không khuyên giải lại còn tranh cãi với lão gia, đây không phải là càng làm cho tình hình thêm be bét sao?

Bị Hàn Thị uy hiếp như thế trước mặt nhiều hạ nhân, Lý Kính Hiền cảm giác mình thân là chủ gia đình mà không còn chút uy nghiêm nào, Minh Châu úp sọt lớn như vậy, làm mất hết mặt mũi Lý gia, chẳng lẽ lại không thể dạy dỗ? Lý Kính Hiền nổi giận, chỉ vào mặt mấy người hầu, quát lên: “Kéo phu nhân ra, đánh, đánh thật mạnh cho ta, bọn lão gia xem ai dám ngăn cản.”

Minh Châu té từ băng ghế xuống, trốn vào ngực mẹ, hoảng sợ nhìn phụ thân, lạnh run: “Mẹ, cứu con...”

Bọn hạ nhân tại chỗ nghe thấy cả, trở mắt nhìn nhau, kinh ngạc nhìn Minh Châu tiểu thư, mới vừa rồi, Minh Châu tiểu thư gọi phu nhân... mẹ?

Hàn Thị cùng Lý Kính Hiền trợn mắt nhìn nhau, Minh Châu vừa la cái gì chứ. Mồ hôi trán Khương mama rơi đầm đìa, vội bước lên phía trước giảng hòa: “Biểu tiểu thư, hiện giờ cô gọi mẹ cũng vô dụng, mẹ cô đang ở nơi xa, hay là cô mau dập đầu nhận lỗi với lão gia, thế mới là lẽ phải.”

Lời này của Khương mama khiến Hàn Thị tỉnh ra, Hàn Thị ôm Minh Châu khóc rống lên: “Ta thương con lắm, Minh Châu à, nếu cha con còn, con cần gì phải ăn nhờ ở đậu, chịu ủy khuất thế này...”

Lúc này Minh Châu đột xuất thông minh, cũng không phải giả bộ, nghĩ đến cha gần ngay trước mắt lại phải tỏ ra như không quen biết, còn muốn đánh chết mình, ủy khuất này thật đau đớn, nước mắt cuộn lên, thảm thiết: “Cha ơi cha, sao cha nhẫn tâm bỏ lại nữ nhi, lưu lại nữ nhi trên đời này không có người nào thương, không có người nào yêu, cha, người dứt khoát mang nữ nhi đi theo đi...”

Lý Kính Hiền vừa thông suốt, lửa giận bị một tiếng “Cha” này kìm lại, trong lòng hấn vẫn xót đứa con chịu thua thiệt này, nhưng e ngại áp lực dư luận, hấn chỉ có thể tỏ ra như không quen biết, cố ý lạnh lùng... Nhưng là, cũng bởi vì điểm bán khoán này, không quản thúc Minh Châu tử tế, mà Hàn Thị lại quá nuông chiều mới khiến Minh Châu kiêu căng như vậy, mới có nhục nhã hôm nay, nghĩ tới ánh mắt giễu cợt của các đồng liêu, giọng cười mỉa mai... Lý Kính Hiền lại cuộn cuộn lửa giận.

Minh Tắc lo lắng nhìn hướng viện môn, Nhược Nghiên đi mời bà nội sao vẫn chưa trở lại?

“Người đứng ở đây kêu cha gọi mẹ, người ở Lý gia, dưỡng là cha người, người phạm sai lầm, dưỡng nên quản giáo người.” Lý Kính Hiền hạ quyết tâm, nếu cứ để Hàn Thị bênh vực, đời này của Minh Châu coi như bỏ.

“Các người điếc sao? Đủ hai mươi gậy chưa?” Sắc mặt Lý Kính Hiền trầm xuống, lạnh giọng quát.

Bọn hạ nhân nào dám cãi lời lão gia, rồi lại nói, biểu tiểu thư Minh Châu này ngày thường quả thật không thể nào làm người khác ưa thích, lão gia giáo huấn biểu tiểu thư thế này, làm cho cô ta ghi nhớ thật lâu, thật sự là cần

thiết. Mọi người nhất loạt mà lên, kéo phu nhân tách khỏi biểu tiêu thư.

Hàn Thị gắt gao ôm lấy Minh Châu, nhưng sao địch nổi sức khỏe nam nhân, Khương mama sợ phu nhân bị thương, đi tới hỗ trợ, nhất thời, trong viện loạn lên.

“Lý Kính Hiền, ông còn có lương tâm không, khốn kiếp, không nghĩ vinh hoa phú quý hôm nay là từ đâu mà có sao, vì tiền đồ của ông mà mấy mẹ con ta bị ủy khuất bao lâu? Ông luôn mồm nói phải báo đáp, ông báo đáp chúng ta thế này sao...” Hàn Thị quỳnh lên nói toẹt ra.

Khương mama sợ đến hồn phi phách tán, vội vàng lên che miệng phu nhân: “Phu nhân, lão gia đang nổi nóng, người nên nói ít đi vài lời...”

Mặt Lý Kính Hiền lúc xanh lúc trắng, tiện nhân này, dám có gan hồ ngôn loạn ngữ, chán sống rồi ư?

“Dừng tay cho ta... Khụ khụ...” lão thái thái được Đinh Nhược Nghiên cùng Chúc mama dìu tới, thấy tình hình trong viện thiếu chút nữa sặc khí, hận không thể cho mỗi người một trận.

Minh Tắc thở dài một cái, may là bà nội tới, cục diện này, trừ bà nội, không ai giải quyết được.

Mọi người thấy lão thái thái tới, vội vàng dừng tay, lui qua một bên.

Hàn Thị cùng Minh Châu trải qua một trận lôi kéo, quần áo xộc xệch, tóc tai tán loạn, mặt đầy nước mắt, co quắp ngồi dưới đất, nhìn thật thê thảm. Lão thái thái nhìn, lại khó thở một trận.

Lý Kính Hiền bước lên phía trước chấp tay thi lễ: "Mẫu thân, sao người lại tới đây?"

Lão thái thái trừng mắt đi qua: “Nếu ta không tới, có phải con định gây ra chuyện chết người mới bằng lòng bỏ qua?”

Lý Kính Hiền sợ hãi nói: "Nhi tử không dám, Minh Châu ở bên ngoài phạm sai lầm lớn, nhi tử thân là dưỡng của nó, quản giáo cũng là vì muốn tốt cho nó, nhưng Thu Nguyệt...”

Lão thái thái đã nghe Nhược Nghiên nói qua, trong lòng sáng tỏ, Minh Châu đúng là không hiểu chuyện, khó trách Kính Hiền nổi giận, quan gia

kiêng kỵ nhất chính là danh dự bị tổn hại, Thu Nguyệt xưa nay yêu thương nữ nhi, nhất nhất bao che cho con, khó trách hai người xung đột, nhưng trước mặt nhiều hạ nhân như thế lại náo loạn, còn ra thể thống gì?

Lão thái thái lạnh lùng khế hừ: "Đánh cũng đã đánh, mắng cũng đã mắng, có thể yên tĩnh chưa?"

Lý Kính Hiền cúi đầu không nói, lời của mẫu thân hẳn không dám cãi lại, nhưng Hàn Thị thật sự quá vô lý, càng nghĩ càng hận.

Lão thái thái xoay chuyển ánh mắt rơi trên người Minh Châu đang khóc lóc, rầu rĩ thở dài, trầm giọng nói: "Chúc mama, đỡ biểu tiểu thư xuống, mời đại phu tới xem."

Chúc mama ai một tiếng, ý bảo hai nha hoàn giúp Minh Châu đi xuống.

"Chuyện ngày hôm nay, không một ai được phép đồn ra ngoài, nếu ai lăm mồm, đánh." Lão thái thái uy nghiêm quét một vòng, quát lên: "Còn nhìn cái gì? Không mau đi làm việc?"

Nhất thời trong viện không còn một bóng hạ nhân.

Lão thái thái nhìn Lý Kính Hiền cùng Hàn Thị: "Hai người các con theo ta vào nhà." Vừa nói vừa quay vào Chuế Gấm hiên.

Khuong mama phu nhân dậy, giúp mụ sửa sang áo xống, tóc tai.

Lý Kính Hiền hung hăng trợn mắt nhìn Hàn Thị một cái, đi theo vào. Hàn Thị do dự giây lát, cũng vội vàng đi theo, mới vừa rồi tình thế cấp bách, mất đi lý trí, hiện tại hồi tưởng lại, không khỏi có chút sợ hãi.

Trong viện chỉ còn lại vợ chồng Minh Tắc.

Minh Tắc oán giận nói: "Sao lâu như vậy mới đến, mới vừa rồi thiếu chút nữa không khống chế được..."

Đinh Nhược Nghiên đang ngẩn người suy nghĩ, những lời mẹ chồng nói kia, không phải mẹ chồng cùng cha chồng nói năm đó quê quán lũ lụt, chạy lụt lạc nhau, cha chồng cho là mẹ chồng không còn, lúc này mới cưới Diệp Thị, nhưng mới vừa rồi mẹ chồng chất vấn cha chồng, tựa hồ trong chuyện này có cất giấu bí mật...

Minh Tắc thấy Đinh Nhược Nghiên thất thần, còn tưởng rằng nàng bị hù

ngắn người, liền đỡ hai vai nàng, ôn nhu nói: “Được rồi, giờ không sao rồi, nàng về nghỉ trước đi, ta ở chỗ này một lát.”

Đinh Nhược Nghiên không yên lòng gật đầu, để Hồng Thường dìu ra khỏi sân.

Một mình Minh Tắc đứng trong sân than thở: Nhị đệ hôm nay làm sao chưa về? Nếu vừa rồi nhị đệ ở đây, nhất định có biện pháp khuyên can phụ thân.

Lão thái thái đuổi hết hạ nhân ra ngoài, giận dữ nhìn hai người trước mặt, cuối cùng quyết định mắng nhi tử trước.

“Con hôm nay làm đại quan, quan uy không nhỏ... Sao có thể xuống tay với nữ nhi mình như thế.”

Lý Kính Hiền hoảng sợ nói: "Nhi tử là muốn cho nó nhớ lâu.”

Lão thái thái mắng: “Con im miệng cho ta, Minh Châu sai, nên phạt, nhưng con phạt cũng phải có mức độ, nó là tiểu cô nương, không phải da dày thịt béo, con cho người đánh như thế, nếu nó làm sao, con không đau lòng nhưng bà già này đau lòng.”

Lý Kính Hiền không cảm giác mình sai, Minh Châu làm ra lỗi làm kia, đánh cô ta hai mươi gậy coi như nhẹ, cứ nuông chiều sinh hư, trong lòng lão không phục, nhưng không dám bộc lộ trên mặt, làm ra bộ khiêm tốn thụ giáo.

Hàn Thị một bên che mặt khóc thút thít.

Lão thái thái nói nhi tử xong, rời mục tiêu, khẩu khí cứng rắn, lạnh giọng quở trách: “Thu Nguyệt, ta vẫn biết con chịu âm ức, những năm nay không dễ dàng gì, nhưng hôm nay, con thật khiến ta được mở rộng tầm mắt.”

Hàn Thị thôn thức: “Con dâu cũng là vì tình thế cấp bách, người không nhìn thấy, gây to như vậy nên lên người Minh Châu, con bé khóc như muốn tắt thở, nhưng lão gia không chịu dừng tay, từng gậy như đánh vào lòng con, con dâu sao có thể không nóng nảy được?”

“Con có lo lắng cũng nên chú ý chừng mực, những lời con vừa nói, nếu có người hữu tâm nghe, con có biết hậu quả là gì? Con khuyên không được Kính Hiền, trong nhà còn có bà già này, con gặp cái gì? Lớn tuổi rồi, sao còn

thiếu kiên nhẫn như vậy?” Lão thái thái quở mắng.

Hàn Thị nước mắt lưng tròng, trong lòng mù cũng đang hồi hận.

Lão thái thái hít một hơi thật sâu, ngữ khí hòa hoãn: “Con đừng đem chuyện năm đó giắt khóe miệng, năm đó là Kính Hiền có lỗi với con, nhưng Kính Hiền cũng là nạn bất đắc dĩ, ai bảo Diệp Thị gia tài kếch sù, Diệp Thị kia mặt dày mày dạn theo Kính Hiền, không phải Kính Hiền cố ý vứt bỏ mẹ con các con, Kính Hiền chưa hề quên ba mẹ con các con, vẫn cố gắng săn sóc cả ba, vất vả lắm, hôm nay một nhà đoàn tụ, cuối cùng cũng hết khổ, ngày sau còn dài, con đừng có động chút là lời chuyện cũ ra.”

Hàn Thị không nhịn được oán thăm: Nhi tử của bà không phải là nạn bất đắc dĩ mà là tính toán tỉ mỉ, không sai, mấy năm nay, nhi tử bà không bạc đãi chúng ta, nhưng nếu không phải bản thân có bản lĩnh, hôm nay ngồi ở vị trí phu nhân Thượng Thư là Diệp Thị kia, bà có thể quản không? Đây hết thảy là bản thân tự đạt được, không phải là nhi tử bà thật lòng cho.

Chương 186 - Diệp Hình Nhi xuất giá.

Lâm Lan cùng Lý Minh Doãn về đến nhà thì trò hề đã chuẩn bị kết thúc.

Trong phòng bếp, Cẩm Tú âm âm ỉ ỉ kể lại chuyện ở Chuế Gấm hiên, cô nàng không khỏi tiếc nuối than thở: “Đáng tiếc nhị thiếu gia cùng nhị thiếu phu nhân hôm nay về muộn, không xem được trò hay này.”

Đang say sưa kể, Quế tẩu xem thường nói: “Loại chuyện vợ vắn này ai thèm nhìn, nếu nhị thiếu gia cùng nhị thiếu phu nhân ở nhà, khoanh tay đứng nhìn thì người ta bảo là chỉ lo xem náo nhiệt, bụng dạ khó lường, mà đi van xin giúp ư? Có xứng đáng để nhị thiếu gia, nhị phu nhân mở miệng không? Chi bằng là không có mặt ở nhà.”

Như Ý nói: "Quế tẩu nói không sai, lão gia cùng phu nhân cãi vã, nhị thiếu gia khẳng định còn phải khích lệ thêm, sao có thể giống đại thiếu gia uất ức ôm chân lão gia. Không đáng.”

Cẩm Tú nghĩ nghĩ, nói: “Nói vậy cũng đúng, đại thiếu gia lúc ấy thật là thảm, bị lão gia đập cho một cước bay ra ngoài, lại lồm cồm bò dậy tiếp tục van xin, chặc chặc, chúng ta nhìn thấy cũng sợ hết hồn hết vía.”

Vân Anh tò mò hỏi: “Biểu tiêu thư thật sự kêu phu nhân là... mẹ?”

Cầm Tú mở to hai mắt: "Thật chứ sao, nhiều người cùng nghe thấy, có điều Khương mama nhanh chóng dàn xếp, nhưng, ta nghe cảm thấy rất kỳ quái.”

Vân Anh mang cái ghế con tới ngồi cạnh Cầm Tú: “Có gì mà lạ?”

Cầm Tú nhìn xà nhà, nói: “Nói thế nào nhỉ, cảm thấy lúc ấy lời nói của Khương mama không được tự nhiên.”

Chu mama đi tới, trầm giọng dạy dỗ: “Mọi người rảnh rồi ở đây hàn huyên nhỉ, bình thường ta dặn mọi người thế nào? Hạn chế nghị luận việc trong phủ, cẩn thận họa từ miệng mà ra.”

Vân Anh cùng Cầm Tú rứt đầu, vội vàng cúi đầu chuẩn bị thức ăn.

Như Ý nói: "Ta đi xem nhị thiếu gia đã về chưa.”

Chu mama gọi nàng lại: “Đợi một chút, bảo Cầm Tú đi đi, hôm nay cô đổi cho Cầm Tú.”

Mọi người không nhịn được cười, Chu mama vờ nghiêm mặt nói: “Cười cái gì? Xảy ra chuyện lớn như vậy, nhị thiếu gia cùng nhị thiếu phu nhân phải biết rõ, nơi này chỉ có Cầm Tú rõ ràng nhất, chẳng lẽ lại để cho các cô đi?”

Cầm Tú hớn hờ lĩnh mệnh: "Như Ý tỷ, còn dư lại mấy việc nhờ tỷ nha.”

Minh Châu bị đánh vài gậy, mấy ngày không thể xuống đất, chuyện về với ông bà tạm thời để qua một bên.

Hàn Thị nghĩ ngợi xem nên giải thích chuyện Sơn Tây như thế nào với lão gia, không thể quá cương, mấy lần muốn tìm cơ hội giải quyết mâu thuẫn vợ chồng, nhưng lão gia ngày càng xa cách mẹ, cơm tối xong không phải đi thư phòng thì là đi hai vị di nương kia, Hàn Thị định ra quy củ thể thiếp thay phiên hầu hạ nhưng bị bỏ mặc, không để ý gì tới mẹ luôn.

Gửi mấy lần thiếp sang bên Hoàng phu nhân, khi thì Hoàng phu nhân cáo ốm, về sau thì nói đi nghỉ ngơi ở nông trang, tránh không gặp.

Hàn Thị sai Tôn tiên sinh đi hỏi thăm tin tức Ninh vương, lại nghe nói

Ninh vương rời kinh rồi, cũng không biết đi đâu.

Đủ loại dấu hiệu liên quan tới nhau, Hàn Thị tin tưởng, chuyện mỗ thực sự nghiêm trọng, trong lúc này lại lo thêm họa ngoại xâm, Hàn Thị như kiến bò chảo nóng, tâm tình luôn hốt hoảng, qua mấy ngày, sắc mặt xám xịt.

Lâm Lan cùng Lý Minh Doãn vẫn như thường, nên vào triều thì vào triều, nên đi tiệm thuốc thì đi tiệm thuốc, làm như không biết gì cả.

Đảo mắt đã tới tháng năm, đám cưới Diệp Hình Nhi đã tới.

Lễ vật Lâm Lan đã sớm để cho Chu mama chuẩn bị hoàn hảo, vì thể diện cho cậu cả mợ cả, Lâm Lan dồn rất nhiều thành ý và tiền nong vào phần lễ vật này.

Cậu hai vì làm ăn bận rộn không đi được, để mợ hai mang theo Diệp Kha Nhi từ Phong An lên tham dự hôn lễ.

Lâm Lan đã lâu không gặp mợ hai Thích Thị, khi Lâm Lan cùng Lý Minh Doãn giả hôn, nàng không coi đám người Thích Thị như thân thích, chỉ cảm thấy Thích Thị tính tình phóng khoáng, hào sảng, đối với người mợ này có mấy phần hảo cảm, hiện tại giả mà thành thật, giờ chính thức là thê tử Minh Doãn, cảm giác lúc này không giống khi trước, nhìn thấy Thích Thị thì phá lệ thân thiết.

Thích Thị lôi kéo tay Lâm Lan nhìn xung quanh, ríu rít nói: “Vẫn nói thủy thổ Giang Nam dưỡng nhân, ta xem vợ cháu trai đến kinh thành hơn nửa năm, càng lúc càng mặn mà thêm ra.”

Lâm Lan cười nói: “Cháu lại thấy mợ hai càng ngày càng trẻ ra, có thể thấy được cậu hai làm ăn rất phát đạt.”

Thích Thị khẽ gắt: “Ta quản chuyện làm ăn của cậu cháu làm gì, đây là chuyện của đàn ông trong nhà, ta muốn ăn thì ăn, ngủ thì ngủ, vô tâm vô phé, vì vậy mà thân thể béo mập.”

“Ta mong được như đệ muội mà không được, ở đây công việc bận rộn, hận không thể ba đầu sáu tay.” Mợ cả Vương Thị nói.

Thích Thị che miệng trêu ghẹo: “Đại tẩu đừng tổ khổ nữa, vẫn nói người tài giỏi phải làm nhiều việc, ai kêu tẩu tài giỏi chứ?”

"Phi phi phi, em nói thẳng là ta mệnh khổ đi." Vương Thị cười ha ha mà nói.

Ba người rôm rả một hồi, Dung Thị đi tới, dịu dàng cười nói: "Mẹ, muội muội đã chuẩn bị xong, kiệu hoa Nguyễn gia cũng đã tới."

Thích Thị vui vẻ nói: "Mau đi xem cô dâu chút."

Lâm Lan do dự nhìn mợ cả, nàng đi, Diệp Hình Nhi liệu có mất hứng?"

Mợ cả hiểu ý, cười nói: "Cùng nhau đi nào."

Tú Lâu, Diệp Kha Nhi một thân xiêm y đỏ thẫm, trang điểm tinh xảo, thế nhưng vẻ mặt lại thần thờ nhìn đường tỷ, ủy khuất thay cô ta: "Hình Nhi tỷ tỷ, đây chính là số mệnh con gái chúng ta sao? Người mình thích không thể gả, lại phải theo một người mà trong lòng không hề có người đó..."

Nha hoàn Ngũ Nhi vội nhỏ giọng nhắc nhở: "Kha Nhi tiểu thư, hôm nay là ngày đại hỉ của đại tiểu thư."

Ngũ Nhi nén oán trách, lão gia cùng phu nhân vất vả dập mọi hi vọng của đại tiểu thư, hơn nửa năm rồi, vất vả lắm đại tiểu thư mới không làm loạn nữa, hiện tại kiệu hoa nhà người ta tới cửa rồi, sao lại nói những lời không nên vào lúc này?

Diệp Kha Nhi biết điều im miệng.

Diệp Hình Nhi vẫn bình thản nhìn mình trong gương. Đúng vậy, đây chính là mệnh của cô ta, cô ta từng chống lại, nhưng thế gian, đáng sợ nhất là hai chữ "nhận mệnh" này, mà cô ta, phải nhận mệnh.

"Cô dâu ở đâu rồi..."

Dưới lầu truyền đến tiếng cười sang sảng của Thích Thị, Diệp Kha Nhi vui vẻ nói: "Mẹ muội tới..."

Tiếng bước chân dồn dập, đám người lên Tú Lâu.

Vương Thị biết tính tình nữ nhi mình, mấy tháng nay, bà hết lời khuyên nhủ, nói đạo lý, nhưng Hình Nhi... Mặc dù là vì lão gia uy hiếp gả đi, Hình Nhi phải nhận mệnh, nhưng là, Hình Nhi không cam lòng gả đi, chỉ sợ không vui vẻ với vị hôn phu, trong lòng Vương Thị rất lo lắng, vừa nhìn thấy nữ nhi ngồi trước bàn trang điểm, nụ cười Vương Thị biến thành khổ sở.

Thích Thị không biết trong đó có duyên cớ, chỉ lôi kéo Hình Nhi khen ngợi.

“Chắc chắc, nhìn cháu đi, ai cười được cháu thật là có phúc...”

Ánh mắt Diệp Hình Nhi hơi đổi, nhìn thấy Dung Thị đứng cùng một chỗ với Lâm Lan, ánh mắt hơi lãnh đạm.

Lâm Lan hướng cô ta khẽ mỉm cười, hồi lâu không gặp, Diệp Hình Nhi gầy đi không ít.

Diệp Kha Nhi liếc Lâm Lan một cái, cái người đáng ghét này tới đây làm chi? Chẳng lẽ làm hại đường tử còn chưa đủ sao? Tới khoe khoang thắng lợi của mình sao?

Nụ cười Lâm Lan không đổi, oán thầm: Diệp Kha Nhi lại nghĩ ra chuyện gì đây? Thật là.

Diệp Hình Nhi thu ánh nhìn lại, nhìn hỉ khăn đỏ thẫm, phía ngoài pháo động vang trời, tiếng kèn vui nhộn, nhưng tâm tình cô ta thì thật thảm đạm, Diệp Hình Nhi hít sâu một hơi, thản nhiên nói: “Mẹ, đến giờ lành rồi sao?”

Vương Thị vội nói: “Đến rồi đến rồi, kiệu hoa đã tới cửa.”

Diệp Hình Nhi vươn cánh tay trắng muốt ra, nhặt hỉ khăn lên, một hỉ nương vội đi qua, cười hì hì nói: “Tiểu thư, để lão thân thay cô đội lên.”

Hỉ nương đỡ Diệp Hình Nhi xuống lầu, thời điểm đi qua Lâm Lan, Diệp Hình Nhi dừng bước, dùng âm thanh lạnh lùng nhất nói: “Ta dù gả đi, cũng sẽ khiến cô không được sống tử tế.”

Dung Thị ở gần, nghe rõ ràng, mặt không khỏi biến sắc, lo lắng nhìn Lâm Lan.

Lâm Lan nhẹ mỉm cười: “Biểu ca cô để ta thay chàng chúc biểu muội cùng biểu muội phu trăm năm hạnh phúc, dĩ nhiên, đây cũng là tâm nguyện của ta.”

Nàng không sợ Diệp Hình Nhi uy hiếp, đã gả đi rồi, trừ phi Diệp Hình Nhi không để ý mặt mũi Diệp gia, thể diện nhà chồng, nếu cô ta thật sự làm ra chuyện khác người, không cần nàng động thủ, Diệp gia cùng Nguyễn gia sẽ xử lý Diệp Hình Nhi trước tiên. Nàng cũng sẽ không đau lòng vì Diệp

Hình Nhi, thứ nhất là vì danh dự của mình, thứ hai là bảo vệ hôn nhân cùng tình yêu của mình, danh chính ngôn thuận, không có gì sai. Bản thân tình yêu không có tội, nhưng sai lầm là yêu không đúng người, yêu tới độ thiên hôn địa ám, biển cạn đá mòn khiến cho người khác thêm phiền não, làm cho mình thống khổ, không có ích lợi gì... Thì đây chính là có tội.

Dung Thị sợ Diệp Hình Nhi làm loạn, hôm nay nhiều khách khứa như vậy, không hay ho gì, vội phân phó hỉ nương: “Mau đỡ tiểu thư lên kiệu hoa, đừng để trễ giờ lành.”

Diệp Hình Nhi rót cục xuất giá, uống xong rượu mừng, Lâm Lan cùng Lý Minh Doãn ngồi xe ngựa hồi phủ.

Lâm Lan đặc biệt thoải mái, Lý Minh Doãn thấy mặt nàng ửng đỏ, rạng rỡ như hoa, không khỏi cười hỏi: “Hôm nay nàng rất cao hứng?”

Lâm Lan liếc xéo của hắn, cười nói: "Chẳng lẽ chàng không vui?"

Lý Minh Doãn cầm tay nàng, lòng mười ngón tay vào nhau, ôn nhu nói: “Biểu muội rất cục có nơi hạnh phúc, ta dĩ nhiên vui vẻ.”

“Làm sao chàng biết Nguyễn gia là nơi tốt đẹp của biểu muội?” Lâm Lan cười hỏi.

Lý Minh Doãn ngửa đầu nhìn mui xe, ung dung nói: “Nguyễn công tử, ta từng hỏi thăm qua, là một nam tử không tệ, nếu biểu muội có thể bỏ được thói bướng bỉnh, cùng hắn vui vẻ mà sống...”

“Nhưng nếu biểu muội vĩnh viễn không thay đổi?”

Lý Minh Doãn nhìn Lâm Lan một cái: “Người sở dĩ thống khổ, thường là vì theo đuổi những thứ không nên theo đuổi, chấp nhất không buông, hạnh phúc đang ở trong tay mình, tự mình phải chọn, không ai giúp được biểu muội.”

Lâm Lan cúi đầu cười một tiếng, ngẩng đầu lên, đôi mắt trong veo nhìn hắn: "Được rồi! Nghe chàng nói như thế, ta không còn cảm giác được chút hả hê rồi."

Lý Minh Doãn cười khẽ một tiếng: "Nàng cảm thấy đau lòng?"

Lâm Lan thành khẩn gật đầu: "Đúng vậy, trong một giây lát, ta cảm thấy

được cô ấy thật đáng thương, nhưng đây là chuyện không có cách nào khác, nếu như cô ấy thích những vật khác, ta sẽ không ngần ngại nhường cho cô ấy, duy chỉ có tình yêu, ta không muốn chia sẻ với bất luận kẻ nào."

Lý Minh Doãn sùng nịch xoa đầu nàng, nói: "Nàng không cần nhân cơ hội giáo dục ta, trong lòng ta chỉ có duy nhất mình nàng."

Lâm Lan tựa vào ngực hắn, giọng nói mềm mại mang theo một tia ngang ngược: "Ta đối với chàng như lá hương bồ (dùng để đan lát), vĩnh viễn quán lấy chàng."

Lý Minh Doãn cười nhìn nàng, giọng nói mang theo một tia tà mị: "Vi phu thật vinh hạnh."

Chương 187 - Ý kiến hay

Bên Cổ tiên sinh còn chưa có tin tức thì phía cho vay nặng lãi đã tới tìm Tôn tiên sinh, để cho Tôn tiên sinh nhắc nhở Hàn Thị, tháng này, phải trả hai mươi vạn tiền gốc.

Hàn Thị rất rõ ràng hậu quả của việc đến kỳ không trả được tiền, trên hiệp ước viết, quá hạn không trả, lãi chồng thêm lại, cứ bảy ngày lại tăng một lần, nói cách khác, giữa tháng này không trả được cả vốn và lãi thì bảy ngày sau đó, lợi tức từ sáu ngàn lên chín ngàn, sau bảy ngày nữa là một vạn hai... Ban đầu lòng tin tràn đầy, chắc chắn trả hết số tiền này, ai ngờ phát sinh... Đây mới là khoản thứ nhất, còn ba tháng sau tới kỳ trả năm mươi vạn... Hàn Thị không dám nghĩ nữa, trừ phi bán hết số cửa hàng của Minh Doãn cùng thôn trang đi mới có thể lấp được cái động không đáy này.

"Người mau đi thúc giục Cổ tiên sinh, đã mấy ngày rồi không có tin tức." Hàn Thị vội vàng phân phó.

Tôn tiên sinh khó xử: "Tiểu nhân đã giục Cổ tiên sinh rồi, Cổ tiên sinh nói, chuyện như vậy phải xem cơ duyên xảo hợp, càng gấp gáp càng khó qua tay, hơn nữa giá tiền cũng sụt đi."

"Đúng là vậy, nhưng chúng ta làm sao có thời giờ..., người đi nói cho Cổ tiên sinh, giá tiền qua tay chắc không giảm lắm, phải nhanh chóng, nếu không không thể giấu được nữa." Hàn Thị buồn bực nói.

Ngoài miệng Tôn tiên sinh đồng ý, trong lòng nghĩ: Phu nhân nghĩ chuyện này còn có thể giấu được? Sớm hay muộn, đợi mở chuyện rồi, hẳn cũng nhanh chóng rời đi, tránh đem dài lắm mòng.

Sau khi Tôn tiên sinh đi, Hàn Thị sai Khương mama đem bốn rương đồng mở ra.

Khương mama lập tức hiểu ý phu nhân, kinh ngạc nói: “Phu nhân, đây là đồ cưới người chuẩn bị cho tiểu thư.”

Khóe miệng Hàn Thị co rúm, thống khổ nhắm mắt lại, một lúc lâu mới từ từ mở ra, thanh âm chát đặng: “Lửa cháy đến nơi, sao còn chú ý dưới mắt.” Chỉ cần vượt qua lần khó khăn này, đồ cưới sau này có thể chuẩn bị nữa.

Nhưng thế này cũng không đủ, Khương mama bất đắc dĩ mở thùng ra, nghĩ nghĩ, không cam lòng, lại nói: “Phu nhân, hay là người cùng đại thiếu gia thương lượng một chút, để cho đại thiếu phu nhân...”

Hàn Thị trầm giọng cắt lời: “Còn chưa tới tình trạng kia, người vội cái gì?”

Lại qua mấy ngày, mắt thấy sắp tới giữa tháng, bên Cổ tiên sinh rốt cục có tin tức, nói là tìm được một thương nhân, nguyện ý bỏ ra mười tám vạn lượng mua mỏ.

Hàn Thị thất vọng cực điểm: “Ít như vậy?” Vốn hi vọng cũng phải được một nửa.

Tôn tiên sinh nói: “Cái giá tiền này đã là không tệ rồi, họ là thương nhân tinh ranh. Cổ tiên sinh không dám nói đây là mỏ của phu nhân, chỉ nói là của hẳn, bởi vì trong nhà có việc gấp, cần dùng bạc, mới nhịn đau bỏ đi thứ yêu thích, bằng không, nhất định không bán.”

Hàn Thị nhanh chóng tính toán, như vậy, mục thua lỗ chín mươi mấy vạn, bốn mươi mấy vạn tiền vốn trôi theo dòng nước, còn phải cõng trên lưng năm mươi mấy vạn tiền vay.

“Cổ tiên sinh nói, bất kể thế nào, vụ làm ăn này là hẳn giới thiệu cho phu nhân, không thể giúp phu nhân kiếm bạc, ngược lại thua lỗ nhiều như vậy, trong lòng hẳn cũng áy náy, cho nên, còn lại chút bạc của hẳn, thêm vào là năm vạn hai, phu nhân... Chuyện này nhanh quyết định đi, vạn nhất người nợ

đôi ý, có thể lại không...” Tôn tiên sinh thấp giọng nói.

Khuong mama lo sợ không yên: "Phu nhân, người nên nghĩ kỹ, có nên để Cổ tiên sinh tìm cách khác?"

Hàn Thị lộ vẻ sầu thảm cười một tiếng: "Chúng ta có thời gian đợi sao?"

Tôn tiên sinh lo sợ nói: "Trước mắt cần gấp nhất chính là hai mươi vạn tiền vay, những tên cho vay kia không sợ trời không sợ đất, bọn họ chuyện gì cũng có thể làm được."

Nhắc tới chuyện này, Khuong mama yên lặng, lo lắng nhìn phu nhân.

“Để ta suy nghĩ...” Hàn Thị chán nản.

Hàn Thị tự giam mình trong phòng suy nghĩ cả buổi trưa, đầu óc như muốn nổ tung, mục do dự, hai mỏ quặng này sản lượng ít, ăn thì không ngon, vứt đi thì tiếc, chỉ có thể ôm may mắn, hi vọng Cổ tiên sinh tìm được người khác mua, thêm chút tiền.

Khuong mama bưng bát súp đi vào, nhìn phu nhân khổ sở, đau lòng nói: “Phu nhân, mấy ngày nay người không ăn gì, buổi tối không ngủ được, tiếp tục như vậy, thân thể suy sụp thì phải làm thế nào, lão nô sai phòng bếp nấu bát súp, phu nhân uống một chút đi.”

Hàn Thị vô lực khoát tay: “Ta không muốn uống, để đó đi.”

Khuong mama để bát súp xuống, thở dài: “Phu nhân, lão nô có câu không biết có nên nói hay không?”

Hàn Thị nói: “Người nói đi.”

Khuong mama cắn cắn môi dưới, nói: “Lúc này chỉ còn cách bán cửa hàng cùng thôn trang của nhị thiếu gia.”

Hàn Thị kinh ngạc nhìn mục: “Bán thế nào? Nếu có thể bán, ta đã sớm bán.”

Khuong mama ghé sát tai Hàn Thị, nhỏ giọng: “Nếu như lão gia ra mặt, nhị thiếu gia dám không đáp ứng?”

Hàn Thị rùng mình: “Như thế nào?”

“Phu nhân, người hãy nói với lão gia, sản nghiệp trong nhà đều dưới danh nghĩa nhị thiếu gia, nếu người ngoài biết, sẽ nói một nhà chúng ta đều dựa vào Diệp gia ăn cơm. Không bằng, đem sản nghiệp Diệp Thị đổi ra tiền mặt, chân chính biến thành sản nghiệp Lý gia, hơn nữa, đại thiếu gia khảo thí xong, tương lai nhất định làm quan, chẳng lẽ đại thiếu gia không có chút sản nghiệp nào?” Khương mama bày mưu kế.

Hàn Thị nghe được bất giác gật đầu, trong lòng từ từ sáng lên, mục vẫn muốn bán sản nghiệp Diệp Thị lưu lại, chẳng qua là không tìm được có, chủ ý này của Khương mama rất tốt, lão gia luôn sĩ diện, nếu nói ra lý do này, tám phần lão gia sẽ đáp ứng. Đến lúc đó, mục chỉ cần rút ra mấy chục vạn lượng, căn bản không thành vấn đề, dù gì cũng là lấy bạc của Minh Doãn, mục đau lòng cái gì? Cao hứng còn không kịp ấy chứ.

Hai mắt Hàn Thị dần có thần thái, nụ cười cũng hiện lên khuôn mặt, bung bát súp lên nhấp hai ngụm, chậm rãi nói: “Khương mama, người để cho Tôn tiên sinh đi đáp lời Cổ tiên sinh, chuyện mở cứ như vậy, có điều, để phòng ngừa, tốt nhất ta không tự mình ra mặt, để hắn trực tiếp ký với người mua, gọi Tôn tiên sinh đi theo cầm bạc.”

Khương mama nhìn phu nhân lại có tinh thần, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Lão nô lập tức đi phân phó Tôn tiên sinh.”

Quyết định xong, trong lòng an ổn, Hàn Thị gọi Xuân Hạnh vào, rửa mặt chải đầu, chuẩn bị đi xem Minh Châu một chút.

Ra khỏi Ninh Hòa đường, qua một ngõ hẻm là tới hậu viện.

“Nghe nói Lưu di nương mang bầu con trai.”

“Đoán mò, mới chưa tới ba tháng, sao biết nam hay nữ?”

“Là thật đấy, nghe nói trong cung truyền ra một biện pháp, căn cứ tuổi Lưu di nương, tháng mang thai, thời gian nguyệt sự, tính ra rất chuẩn, hơn nữa Lưu di nương thích ăn chua, nam chua nữ cay...”

“Ta cũng nghe nói, nhị thiếu phu nhân chẩn mạch cho Lưu di nương, nói khả năng con trai là rất lớn, các người có thấy lão gia dạo này luôn tới phòng Lưu di nương, lúc nào cũng cười ha ha, tâm tình rất tốt.”

Bên trong cửa nách, mấy nha hoàn đang nói chuyện hăng say, thỉnh thoảng nghe được một tiếng quát chói tai “Rảnh rồi thật? Dám ở chỗ này khoa môi

múa mép?”

Mấy nha hoàn theo tiếng nhìn lại, thấy phu nhân mang theo Xuân Hạnh đi đến, người vừa lớn tiếng quát là Xuân Hạnh, mọi người sợ hết hồn vội vàng quỳ xuống.

Hàn Thị từ trên cao nhìn xuống đầu mấy nha hoàn đang run rẩy, hờ hững nói: “Xuân Hạnh, ghi nhớ tên mấy nha hoàn lười biếng này, báo cho Khương mama, phạt bổng lộc nửa tháng, sau còn tái phạm, xử phạt nặng.”

"Vâng" Xuân Hạnh lên tiếng, trừng mắt nhìn cả đám.

Mấy nha đầu im lặng, hôm nay đụng phải phu nhân, chỉ có thể tự nhận xui xẻo.

Hàn Thị vừa bình ổn tâm tình thì lại bị thai nhi trong bụng Lưu di nương kia phá hỏng, kể từ khi Lưu di nương có thai, trở thành người duy nhất trong lòng lão gia, Du Liên dù thanh xuân vô địch cũng đánh không lại Lưu di nương, trách thì trách mụ, ban đầu không biết ma xui quỷ khiến sao lại chủ động dâng Lưu di nương, tự mình làm hại mình.

Minh Châu đã tĩnh dưỡng mấy ngày, nhưng gậy to như vậy, hiện tại bước đi vẫn còn đau. Cô ta biết hậu quả việc chọc giận cha vô cùng nghiêm trọng, vốn dĩ trước đã bị cấm túc chép phạt, việc ấy chỉ nhằm chán một chút, vẫn bình thường, nhưng lần này cuối cùng thấy được cái gì thực sự là nổi giận. Cha nổi giận lên thật muốn lấy mạng người, mà mẹ có muốn bao che cho cô ta cũng không được, Minh Châu rất cục hiểu được, lần trước cô ta khuyến khích chuyện Du Liên, tại sao mẹ khẩn trương như vậy,

“Máu không còn đọng nhiều nữa, có điều không được chủ quan, con nhẫn nại chút thời gian nữa, chờ ổn định, mẹ an bài con về với ông bà.” Hàn Thị kiểm tra thương thế của Minh Châu, an ủi.

Minh Châu quệt mồm, nũng nịu năn nỉ: “Mẹ, con đã bị đánh, cha cũng đã bót giận, có cần về với ông bà không?”

Hàn Thị an ủi: “Con vẫn phải về, đợi mọi người dần quên lãng chuyện này, mẹ đón con lên.”

Minh Châu âm ức nói: "Đợi bao lâu chứ?"

Hàn Thị vỗ nhẹ gáy cô ta: “Biết hối hận rồi sao? Sao không sớm nghĩ ra?

Mẹ nói thì cứ tai này ra tai kia.”

Minh Châu chống giường, muốn ngồi dậy, không may mông chạm vào thành giường, đau không chịu được ngã ra.

Hàn Thị đau lòng: “Đứng lên làm gì? Mau nằm úp xuống.”

Minh Châu xoay người, gục trên đùi mẹ, yếu ớt nói: “Mẹ, nữ nhi không muốn xa mẹ, nữ nhi cho tới giờ chưa từng rời xa mẹ...”

Hàn Thị vỗ nhẹ lưng cô ta, thở dài: “Mẹ làm sao rời bỏ con được...” Nhưng là không rời đi được không? Hàn Thị rất rõ ràng, danh tiếng Minh Châu ở kinh thành coi như mất sạch, không thể tìm được một gia đình tốt, Vũ Dương Quận chúa kia quá độc ác, cũng không phải là cái gì thâm cừ đại hận, có cần hủy con người ta như vậy?

Đợi Hàn Thị trở lại Ninh Hòa đường, Khương mama cũng đã về.

“Thế nào rồi?” Hàn Thị hỏi Khương mama.

"Tôn tiên sinh đã đi tìm Cổ tiên sinh rồi. " Khương mama trả lời.

Hàn Thị yên lặng hồi lâu, nói: “Đã có hai mươi ba vạn lượng, đồ cưới của Minh Châu nữa, hẳn là đủ ứng phó, chuyện bán cửa hàng phải chắc chắn, người đi nói chuyện với Triệu quản sự, xem ý thế nào?”

Khương mama đáp ứng.

Hàn Thị nhíu mày, trầm ngâm: “Bọn hạ nhân trong phủ đều truyền, Lưu di nương mang thai con trai, chuyện này người có nghe nói?”

Khương mama ngây ngốc: “Lão nô cũng mới nghe qua.”

Lông mày Hàn Thị càng nhíu chặt: “Vậy sao không báo cho ta?”

Khương mama vội nói: "Lão nô cho là, mới mấy tháng, sao biết là nam hay nữ? Mọi người chỉ là đoán mò thôi, phu nhân đã đủ chuyện phiền lòng, lão nô sao dám để những tin này tới khiến phu nhân mệt mỏi thêm.”

Hàn Thị nguôi giận, nói: “Chuyện này không được qua loa, người nói Tiễn Thu để ý, có tin tức gì, lập tức báo cho ta.”

Chương 188 - Sự thành

Hôm nay đến phiên Lý Minh Doãn vào hầu châu, mấy ngày nay Thánh Thượng liên tiếp nhận được tin chiến thắng từ Tây Bắc, Tây Nam, tình hình bệnh dịch ở Thiểm Tây đã được khống chế, Thánh Thượng cực kỳ vui mừng, lập tức gọi nội thị truyền Hoa thái y đến.

“Lần này Văn Bách nghiên cứu chế tạo ra phương pháp chủng đậu, không chỉ khống chế tốt tình hình bệnh dịch Thiểm Tây mà còn phòng chống được dịch bệnh trong tương lai, điều này hết sức quan trọng, công trạng hết sức to lớn, ta nhất định phải phong thưởng lớn...” Thánh Thượng ha ha cười nói.

Hoa thái y khiêm tốn nói: “Cứu giúp dân chúng khắp thiên hạ, vốn là bổn phận của thầy thuốc...”

“Lời này của Hoa ái khanh sai rồi, ta nghe nói, Văn Bách vì kiểm chứng phương pháp chủng đậu này mà tự thí nghiệm trên người mình, riêng điểm dùng khí này đã khiến người ta ngợi khen, từ cổ chí kim bao nhiêu danh y nghiên cứu phương pháp chữa trị đậu mùa, có ai nghĩ sẽ thí nghiệm trên người mình đâu?”

Lý Minh Doãn ở một bên nghe sao biện pháp này giống Lâm Lan đã nói như đúc vậy? Là Hoa Văn Bách cùng Lâm Lan không hẹn mà cùng nghĩ đến biện pháp này, hay là...

Mãi cho đến khi xuất cung, Lý Minh Doãn vẫn có chút không yên lòng.

Thị vệ cửa cung nhìn thấy Lý Minh Doãn, khách khí chào hỏi.

"Lý đại nhân, ngày hôm nay vào cung từ sáng sớm tới giờ."

Lý Minh Doãn ôm quyền đáp lễ, cười nói: "Gần đây tin chiến thắng liên tiếp báo về, Thánh Thượng cực kỳ vui mừng, ta cũng vui theo..."

Một chiếc xe ngựa vào cửa cung, bọn thị vệ vừa nhìn chiếc xe kia, lập tức cho đi.

Từ trong xe ngựa, Vũ Dương Quận chúa chậm rãi buông màn xe xuống, có chút thất thần, nếu như nàng không nhận lầm, vị đại nhân trẻ tuổi kia chẳng phải là Lý Minh Doãn, nhiều năm trước từng gặp qua một lần sao, cũng không ấn tượng lắm, chỉ biết hắn tài học xuất chúng, chữ viết rất đẹp,

nhân tài triều đình hiếm có, sau này nàng rời kinh đi Từ Ân Tự ở Tây Sơn thay Thái hậu cầu phúc, đi liền hai năm, lần này trở về, cơ hồ ở những nơi tụ hội đều nghe thấy chuyện vợ chồng họ, danh tiếng còn vang dội hơn so với năm xưa, Vũ Dương không nhịn được tò mò, vẫn muốn tìm cơ hội trông thấy Lâm Lan, nhưng mấy hôm nay thân thể Thái hậu khó chịu... Không nghĩ tới nhìn thấy Minh Doãn ở chỗ này.

Hôm nay, hần mặc quan bào, cử chỉ ưu nhã, khí độ thông dong, khoe miệng khẽ cong lên, tiếng nói ôn nhuận khiến trái tim của nàng không khỏi loạn nhịp. Năm đó là thiếu niên ngây ngô, hôm nay đã như ánh trăng sáng trên cao, ôn nhuận như ngọc, trầm tĩnh như nước.

Vũ Dương vén rèm lần nữa thì không thấy thân ảnh Lý Minh Doãn đâu nữa.

Lý Minh Doãn theo thường lệ đi tới Hồi Xuân Đường, sau đó vào một cửa tiệm tơ lụa Diệp Thị, một khắc đồng hồ sau mới đi ra ngoài.

Đúng lúc Lâm Lan đưa Phùng Thục Mẫn đi ra ngoài, mọi người trò chuyện với nhau, Phùng Thục Mẫn nói với Lâm Lan: “Chuyện chúng ta nói cứ định như vậy.”

Lâm Lan cười nói: "Nhất định nhất định."

Tiền Phùng Thục Mẫn xong, Lý Minh Doãn nói: “Hai người nói định cái gì?”

Lâm Lan vừa đi vào vừa nói: “Chàng còn nhớ phu nhân tri phủ Tô Châu không? Đấy chính là tỷ tỷ Lâm phu nhân.”

“Nhớ, sao vậy?”

“Mấy ngày nữa vị phu nhân ấy tới kinh thành, Lâm phu nhân cố ý tới mời ta tới làm khách phủ tướng quân, coi như là đi gặp cố nhân.”

Lý Minh Doãn cười nhẹ nói: “Thật đúng là nên đi, nếu không nhờ vị phu nhân ấy, nàng sẽ không quen Lâm phu nhân.”

“Cái này gọi là duyên phận đấy.”

Hai người vào phòng nghỉ ngơi phía sau.

Vừa vào nhà, Lý Minh Doãn liền ôm lấy Lâm Lan, đặt một nụ hôn lên

môi nàng.

Lâm Lan đẩy hẳn ra, nhăn nhó: “Không sợ người khác nhìn thấy sao.”

Lý Minh Doãn cười nói: "Ngày hôm nay, ta cao hứng."

Lâm Lan nghiêng người nhìn hẳn, cười hỏi: “Chuyện gì làm chàng vui như vậy?”

Lý Minh Doãn buông tay ra, lấy trong ngực một phần văn thư đưa cho nàng: “Nàng xem đi.”

Lâm Lan mở ra nhìn, vui vẻ nói: “Là văn thư chuyển nhượng mỏ, chuyện này thành rồi sao?”

Lý Minh Doãn ngồi xuống, vui vẻ nói: “Chuyện tiến triển vô cùng thuận lợi, hôm nay đến hạn đòi hai mươi vạn tiền vay, ta nhìn đúng thời cơ này, mục phù thủy đã đem toàn bộ bạc quặng vào mỏ, tiền còn lại cũng đã trả tiền lãi mấy tháng trước, ta đoán chừng đồ có thể bán trong kho phòng mục cũng đã bán sạch, trừ đáp ứng chuyển nhượng mỏ, mục còn có thể làm gì?”

Lâm Lan xem xong văn thư, không thể không bội phục mưu lược của Lý Minh Doãn, hoàn toàn chặt chẽ, từng bước ép sát, trước ép mục nộp ra bạc hơn ba năm để dành, sau để mục cõng trên lưng năm mươi mấy vạn vay nặng lãi, sau đó thả tiếng gió làm cho Hoàng gia không dám tiếp xúc với mục phù thủy, gọi Trần Tử Dụ dẫn Ninh vương đi du lịch, lại gọi chủ nợ tới cửa ép trả nợ, ép mục tới cùng đường, một tác vuông đại loạn, cam tâm tình nguyện, chấp tay khấn cấp nhượng mỏ... Đợi mục phù thủy biết được mỏ thật ra không phải là mỏ phé mà là hàng thật giá thật, mỏ có chất lượng tốt, mục ta sẽ có phản ứng gì nhỉ?

“Thật tốt, mắt có ba mươi sáu vạn lượng đã sở hữu mỏ trong tay.” Lâm Lan vui vẻ nói.

“Không phải vậy đâu.” Lý Minh Doãn lắc đầu nói: “Thật ra thì tổng cộng chỉ tốn hai mươi lăm vạn lượng, trong đó giá chuyển nhượng mỏ là mười tám vạn lượng, năm vạn thêm là danh nghĩa Cổ tiên sinh thêm cho mục, còn có hai vạn cho Tôn tiên sinh, nếu không phải Tôn tiên sinh thấy hơi tiền nổi máu tham, đâu chịu phối hợp kế hoạch của ta.”

“Nhưng trên giấy này rõ ràng viết ba mươi sáu vạn lượng mà.” Lâm Lan không hiểu nói.

Lý Minh Doãn khẽ mỉm cười, nhướn mày: “Mụ phù thủy đem mỏ chuyên cho Cô tiên sinh, sau đó Cô tiên sinh chuyển cho thương nhân Huy Châu, mà từ thương nhân Huy Châu lại chuyển thành Diệp gia, dĩ nhiên, những thứ này chỉ là hình thức, cần thận để đạt được mục đích, tương lai mặc dù phụ thân biết rồi, nhưng cũng không thể truy cứu nàng và ta.”

Lâm Lan chợt hiểu ra: "Thì ra thương nhân Huy Châu kia cũng là chàng an bài."

Lý Minh Doãn cười khúc khích.

Lâm Lan híp mắt đánh giá Lý Minh Doãn, chép miệng nói: “Gian trá, thật gian trá, khó trách Diệp lão thái gia nói nếu chàng đi buôn bán, có thể phú giáp thiên hạ.”

Lý Minh Doãn thản nhiên đón nhận khen ngợi: “Quá khen quá khen...”

Lâm Lan bật cười, gấp văn thư lại, thông thả bước tới, trả lại cho Lý Minh Doãn.

Lý Minh Doãn cười híp mắt đẩy lại: “Nói cũng đã nói rồi, nàng quản gia, hai mỏ này nói là châu báu cũng không quá, nàng nên thu lại.”

Lâm Lan vui mừng hôn nhẹ lên trán hắn, Lý Minh Doãn thừa cơ kéo nàng, ôm nàng vào lòng, mỉm cười nói: “Sau này chúng ta không làm gì cũng không xài hết tiền.”

Lâm Lan cười nhẹ nói: "Vậy phải làm sao bây giờ? Bi ai nhân sinh nhất chính là, người đã chết, tiền còn chưa xài hết."

Lý Minh Doãn nhéo mũi nàng, sủng nịch nói: “Vậy còn không dễ làm? Chúng ta sinh mấy đứa nhỏ, mấy đứa nhỏ lại sinh cháu chắt, nhiều đời như vậy, sợ con cháu không xài hết sao?”

“Vậy chúng ta chẳng phải là một đồng mễ trùng ăn rồi chờ chết sao?”
Lâm Lan cười nhạo nói.

Ninh Hòa đường – Hàn Thị rốt cục thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng trả hết hai mươi vạn tiền vay, năm mươi vạn kia còn hơn ba tháng mới đến kỳ, có ba tháng, hắn là đủ rồi.

Mấy nay Hàn Thị không tâm tình nào mà đi lấy lòng lão thái thái, hôm

nay tâm tình tốt, xế chiều đi qua nói chuyện với lão thái thái, trong lúc nói oán trách mấy câu, chuyện đã qua lâu nhý vậy rồi, lão gia vẫn còn tức giận mụ. Lão thái thái nghĩ trong nhà phải hòa thuận êm ấm, sau bữa cơm chiều lưu Lý Kính Hiền lại, dạy dỗ chỉnh đốn tư tưởng một phen, đêm đó Lý Kính Hiền tới phòng Hàn Thị.

Hàn Thị lệ nóng tràn mi: “Thiếp thân dù có muôn vàn sai, lão gia cũng nên nghĩ tình cảm vợ chồng hơn hai mươi năm, nể mặt mũi Minh Tắc, tha thứ cho thiếp thân được không.” Hàn Thị rất thức thời không đề cập tới Minh Châu.

Nghĩ đến Minh Tắc, Lý Kính Hiền khẽ động lòng, mặc dù Minh Tắc không bằng Minh Doãn, nhưng hôm nay cũng biết tiến bộ hơn, đã có tiền đồ, tâm tình hơi chuyên biến tốt đẹp, lại nghĩ tới lời mẹ dạy, Lý Kính Hiền thầm thở dài trong lòng, thôi thôi, thế thất này muốn hư không hư được, nếu cứ cương mãi, cũng không phải là biện pháp.

“Bà vì nóng ruột mà che chở, ta có thể hiểu được, nhưng Minh Châu, ... nó thực sự không thể tưởng tượng nổi.” Chuyện Minh Châu vẫn canh cánh trong lòng Lý Kính Hiền.

Hàn Thị yếu ớt nói: “Thiếp thân cũng tìm hiểu chuyện này, thật ra thì Minh Châu không có nói lời gì quá đáng, là Vũ Dương Quận chúa kia quá ương ngạnh.”

Lý Kính Hiền quăng chén trà sang một bên, trợn mắt nói: “Bà dám thay nó nói dối sao, Vũ Dương Quận chúa khi nào vô duyên vô cớ nói ra những lời kia? Mọi việc đều có lý do, Minh Châu không biết giữ mồm, sai lầm là của nó, bà không phải bao che.”

Hàn Thị thấy lão gia nổi giận, vội vàng nói: “Vâng vâng, lão gia dạy dỗ chí phải, thiếp thân không biết dạy dỗ, coi chừng Minh Châu, sau này, thiếp thân nhất định giáo dục nó thật tốt, không để nó phạm sai lầm nữa.”

“Nếu nó còn tái phạm, đời này đừng mơ lập gia đình, chỉ có xuất gia làm ni cô.” Lý Kính Hiền hừ lạnh nói.

Hàn Thị ưu tư nói: “Lúc này nó thật sự biết sai rồi, đứa nhỏ này từ nhỏ đến lớn, chưa từng chịu qua nổi khổ da thịt, lúc này thiếu chút nữa bị đánh gãy xương, hôm qua thiếp thân đi thăm nó, nhìn máu ứ ở đùi mà giật mình, thiếp thân hỏi nó có oán cha không, lão gia đoán nó nói như thế nào?”

Lý Kính Hiền im lặng không lên tiếng, tâm tư cũng động.

Hàn Thị quan sát nét mặt lão gia, tiến lại gần, tinh tế nói: "Đứa nhỏ này nói, lão gia dạy dỗ nó cũng là vì muốn tốt cho nó, trong lòng lão gia thương nó, nó biết, lần này là nó sai lớn, không dám trách lão gia, chỉ sợ lão gia quá tức giận, không còn cần nữ nhi này nữa..." Hàn Thị vừa nói vừa rơi nước mắt, tính toán hết sức chuẩn xác.

Lý Kính Hiền nghe, không khỏi mềm lòng, hòa hoãn nói: "Lần này khổ tâm cuối cùng là không phí công, bà nói cho nó biết, chỉ cần nó thật lòng sửa

đôi thì vẫn là nữ nhi Lý gia, hôn sự của nó, ta sẽ làm chủ."

Hàn Thị vui quá mà khóc, lại càng làm ra vẻ nhu tình, bộ dạng hối hận: "Thiếp thân cũng biết lão gia đau lòng đứa nhỏ, nhưng lúc ấy thiếp thân thật sự không nghĩ được gì, đã làm ra chuyện hồ đồ, khiến lão gia tức giận."

Diễn thật chân thực, Lý Kính Hiền ghen hòng, nuốt cơn tức giận xuống, nặng nề thở dài đi ra ngoài: "Bà bao che con thì cũng vừa vừa thôi, phải sửa dần đi, đừng quên con hư tại mẹ."

Hàn Thị lau lệ suy nghĩ: "Vì việc này, lão gia không để ý tới thiếp thân, thiếp thân hối hận lắm rồi..."

Lý Kính Hiền tự nhủ trong lòng: Bà biết hối hận là tốt rồi.

Hiềm khích vợ chồng tiêu tan, rửa mặt rồi lên giường nằm nói chuyện.

"Lão gia, hồi này thiếp thân vì chuyện Minh Châu mà không quan tâm được Lưu di nương, nàng ấy và hài tử trong bụng vẫn khỏe chứ?" Hàn Thị tựa vào tay lão gia, ôn nhu hỏi.

Lý Kính Hiền nhàn nhạt đáp lời: "Ừm, vẫn ổn."

Hàn Thị nói: "Ngày mai thiếp sai Diêu mama đi mua chút đồ bổ dưỡng mang sang, lúc trước Lưu di nương bị hàn, chỉ sợ thân thể còn yếu, nên bồi bổ cho tốt."

Lý Kính Hiền không khỏi nghĩ tới chuyện thủy ngân kia, lòng vẫn còn sợ hãi, quay đầu nhìn chằm chằm Hàn Thị: "Nếu bà thật sự quan tâm nàng, liền bớt can thiệp vào chuyện của nàng."

Hàn Thị ngạc nhiên, lão gia nói lời này rõ ràng là cảnh cáo mụ, Hàn Thị ngồi bật dậy, ủy khuất nói: "Lão gia có gì nói ra lời ấy?"

Chương 189 - Hàn Thị đề nghị

Lý Kính Hiền thu hồi ánh mắt, nhìn đỉnh màn: "Ta nói gì trong lòng bà rõ ràng, đừng cố vượt qua ranh giới cuối cùng của ta, nếu không, mọi người khó nhìn mặt nhau." Nói xong miễn cưỡng nhắm mắt lại, giả chết.

Hàn Thị nghe xong cơ hồ nghẹn khí, lão gia không hề liếc mắt một cái, một lòng chỉ nghĩ đến Lưu hồ ly kia, mặt run rẩy, cắn răng, nhẫn nhịn, vì kế hoạch kia, mặt không thể gây gỗ với lão gia nữa.

Hàn Thị phần nộ nằm xuống, lẩm bẩm nói: “Được rồi được rồi, có lòng lại bị coi là lòng lang dạ thú cũng không phải lần đầu tiên, trong lòng lão gia bây giờ chỉ có Lưu di nương thôi.”

Lý Kính Hiền im lặng không lên tiếng, tiếp tục giả vờ chết.

Hàn Thị dùng cùi chỏ thọc thọc lão gia: “Lão gia, có chuyện, thiếp thân muốn thương lượng cùng lão gia một chút.”

Người bên cạnh không có phản ứng, Hàn Thị biết hẳn không ngủ, tiếp tục nói: “Hôm nay Minh Tắc cũng đã có tiền đồ, bất kể là chức vụ gì, lớn nhỏ thì đều cũng là làm quan, nếu tương lai Lưu di nương, Du di nương sinh thêm nhi tử cho lão gia... Tuy nói đích thứ có phần, nhưng tóm lại cũng là tử tôn họ Lý, lão gia, lão gia cũng phải nghĩ tới đặt mua cho bọn chúng sản nghiệp, bằng không, sau này khi chúng ta nhắm mắt, bọn chúng phân nhà, sợ là đám Minh Tắc không có cái gì.”

Mí mắt Lý Kính Hiền khẽ nhắm một cái, không phải chuyện mình đặt mua sản nghiệp cho Lưu di nương, Hàn Thị biết rồi? Hẳn hàm hồ nói: “Bà nghĩ xa quá đấy.”

Hàn Thị lại nói: “Cái này gọi là phòng ngừa chu đáo, lão gia, lão gia nghĩ xem sản nghiệp, nô gia hôm nay là Diệp Thị để lại, những cửa hàng, thôn trang đều dưới tên Minh Doãn, mặc dù, hiện tại tiền lời là thiếp thân trông coi, nhưng vạn nhất một ngày kia, Minh Doãn nói muốn cầm về, đây là mẹ nó để lại cho nó, chúng ta làm sao bây giờ? Cho sao?”

Lý Kính Hiền thâm thở phào nhẹ nhõm, thì ra là không phải vì sự kiện kia, chậm rãi nói: “Những thứ sản nghiệp kia sớm muộn là giao cho Minh Doãn.”

Hàn Thị nóng nảy: “Vậy Minh Tắc thì sao? Lão gia không thể quá thiên vị.”

Lý Kính Hiền mở mắt ra, cau mày nói: “Những thứ đó là Diệp Thị để lại cho Minh Doãn, ta có biện pháp gì? Dù sao tiền lãi cũng là bà quản, tương lai dùng bạc này mua sản nghiệp cho Minh Tắc không được sao?”

Hàn Thị mỉa mai: “Lời lão gia nói rất hay rất nhẹ, lão gia nghĩ Minh Doãn là đũa ngu ngốc sao? Nó có thể đáp ứng?”

Lý Kính Hiền không nhịn được nói: "Minh Doãn không phải là loại tiểu nhân nhỏ nhen."

"Lòng người khó dò, không biết thế nào mà lần." Hàn Thị lại tiếp tục: “Không nói Minh Doãn trong lòng nghĩ như thế nào, thiếp thân lại biết người bên ngoài nghĩ làm sao, những năm này, thiếp thân đi xã giao bên ngoài, thường xuyên nghe có người nói, cái gì mà cửa hiệu mặt tiền Đông Trục Môn, ruộng tốt ngoài ô hiện giờ khó mà mua được... Lý phu nhân thật có mắt nhìn xa, sớm đã đặt mua gia nghiệp lớn như vậy, nhà các vị không làm cũng đủ ăn đủ mặc cả đời... Có kẻ thêm thắt vào chuyện công bộ Thượng Thư Ngu đại nhân hình như ăn hối lộ sao? Nói là Ngu đại nhân xuất thân hàn môn, đáng tiếc không cưới tiểu thư nhà giàu, không có nhạc gia giúp đỡ... Lão gia, lão gia nghe lời này xem, rõ ràng là châm chọc lão gia dựa vào Diệp Thị mới có vinh hoa hôm nay...”

Sắc mặt Lý Kính Hiền trầm xuống, hừ lạnh một tiếng: “Đàn bà các bà cả ngày chỉ biết lảm lời.”

Hàn Thị nói: “Sao lại cho rằng chỉ chúng phụ nhân lảm mồm, không phải là các lão gia vẫn hay nói mát?”

Trong lòng Lý Kính Hiền uất ức, thật ra những lời này khi lão còn chưa ngồi lên chức Hộ Bộ Thượng Thư đã từng nghe qua, thậm chí là bị giễu cợt ngay trước mặt, hai năm qua, lão thân ở địa vị cao, không ai dám càn rỡ trước mặt, nhưng không thể cấm người ta sau lưng nghị luận, chuyện này đã trở thành tâm bệnh của lão.

Hàn Thị biết lão gia nghe lọt, thở dài nói: “Mỗi lần thiếp thân nghe nói, trong lòng thật sự khó chịu, các vị phu nhân châm chọc thiếp thân ngồi mát ăn bát vàng cũng được, nhưng bọn họ chửi bới danh tiếng lão gia... Lão gia xuất thân hai bảng Tiến sĩ, tài cao hơn người, chuyên cần chính vụ, cẩn trọng mọi chuyện mới có ngày hôm nay, lại bị những người đó ác ý chửi bới, thiếp thân nghĩ cũng thấy bức bối thay lão gia.”

Lý Kính Hiền cảm giác sâu sắc bất đắc dĩ, buồn bực nói: "Nhiều chuyện mình không quản được, bọn họ thích cái gì thì nói cái đó."

“Tại sao phải để cho mọi người nói linh tinh như vậy? Lão gia có thể bỏ

qua, nhưng thiếp thân nuột không trôi tức giận này.” Hàn Thị làm bộ tức giận nói.

Lý Kính Hiền ngồi dậy, Hàn Thị cầm gói mềm cho hắn dựa, Lý Kính Hiền trầm tư chốc lát, lẳng lặng nhìn Hàn Thị: “Vậy ý của bà là?” Hàn Thị sẽ không vô duyên vô cớ nói với hắn những thứ này, đích thị là có chủ ý gì.

Hàn Thị thở dài một hơi: “Thiếp thân không có biện pháp gì, chỉ là nghĩ, sản nghiệp Diệp Thị lưu lại còn một ngày nào thì ngày đó lão gia vẫn phải nghe những lời xì xầm của mọi người sau lưng, nó khắc trên người lão gia như một cái ấn ký không thể tiêu trừ, cho nên, thiếp thân cho là, sản nghiệp Diệp Thị lưu lại nên bán sạch đi, dùng những thứ bạc này mua sản nghiệp mới, sau đó viết dưới tên Minh Tắc cùng Minh Doãn, chúng ta phân chia ra, sau này gia đình có thêm đình cũng đỡ rắc rối, mấu chốt là, những thứ sản nghiệp này sau chính là sản nghiệp họ Lý, thời gian dần qua, người bên ngoài sẽ không nói xằng bậy nữa...” Hàn Thị nói xong, mong đợi nhìn lão gia.

Hàn Thị vừa nói vừa quan sát Lý Kính Hiền, mục sở Minh Tắc không được chút gì, lời nói này thực động tới tâm Lý Kính Hiền, nhất là câu kia... Những thứ sản nghiệp này về sau chính là sản nghiệp họ Lý. Mặc dù lão cũng muốn vợ cho bản thân, nhưng hôm nay đang ở chức vị quan trọng, phải cẩn thận, không dám manh động, nhưng cũng nghĩ tới tương lai về quê có cái lấy ra mà dùng.

“Chủ ý này mặc dù tốt, nhưng chưa chắc Minh Doãn đã đáp ứng.” Lý Kính Hiền trầm ngâm nói.

Hàn Thị nói: “Minh Doãn không phải là vẫn rất nghe lời lão gia sao? Vẫn lấy hiếu thảo làm đầu sao? Hành động này của lão gia cũng không phải là chiếm lấy sản nghiệp của nó, lão gia là vì Lý gia, nếu Minh Doãn thật sự hiếu thuận, thật sự có tình nghĩa huynh đệ thì nên thông cảm cho khổ tâm của lão gia, hơn nữa, Lâm Lan mở cửa hàng, chuyện làm ăn rất thuận lợi, hai đứa bọn chúng không thiếu bạc.”

Nhìn lão gia không nói, Hàn Thị lại tiếp tục: “Theo lý, Diệp Thị không phải là bị lão gia bỏ rơi, là tự cô ta rời nhà, cô ta chết rồi, vật cô ta lưu lại đương nhiên là của lão gia. Lão gia thông báo cho Minh Doãn đó là lão gia khoan hậu, cho dù không có nó, lão gia tùy tiện xử lý cũng là chuyện đương nhiên.”

Lý Kính Hiền mặc nhiên hồi lâu, nằm xuống, đắp mền lại.

Hàn Thị đẩy lão: “Biện pháp này có được hay không thì lão gia cũng nói một lời chứ?”

Lý Kính Hiền thở dài nói: "Ngày khác rồi nói, hôm nay mệt rồi." Nói rồi xoay người sang chỗ khác, lần này hoàn toàn giả chết.

Hàn Thị ngồi trong chốc lát, nghĩ nghĩ, cũng không thể ép lão gia quá nhanh như vậy, ngày khác dùng thêm chút sức vậy, nghĩ tới đây liền chậm rãi nằm xuống cạnh lão gia, nhưng còn bao chuyện ngổ ngang, lật qua lật lại thế nào cũng không ngủ được.

Đêm nay Lâm Lan cũng không ngủ được, thứ nhất là bà dì viếng thăm, bụng không thoải mái, hai là hôm nay nghe được quá nhiều tin tức, vừa mừng vừa lo.

Cuộc chiến với mù phù thủy có thể nói là đã tới giai đoạn thắng lợi, thật ra thì dựa vào năng lực Minh Doãn, muốn làm cho mù phù thủy chết cực khổ là rất dễ dàng, nhưng nếu muốn ép mù phát điên, xác thực có chút khó khăn. Hôm nay mù đã là cá trong chậu, rất vô vị, căn bản không thể phiền tới tâm tư của nàng, nàng cả ngày ở tiệm thuốc, bận rộn luôn tay, cuộc sống cứ thế ung dung tự tại trôi đi.

Tin chiến thắng Tây Bắc cùng Tây Nam liên tiếp báo về, còn có tình hình dịch bệnh Sơn Tây được khống chế, làm cho Lâm Lan thật cao hứng, chẳng qua là... Mới vừa rồi Minh Doãn nói đến việc Hoa Văn Bách nghiên cứu chế tạo ra phương pháp chủng đậu, trong giọng nói tựa hồ có chút hoài nghi.

Nàng vốn định nói thật ra, nhưng là... lại có chút do dự. Nếu nàng nói thẳng, Minh Doãn có khi nào mất hứng không? Minh Doãn vốn còn có điểm vướng mắc trong lòng với Hoa Thiệu, lúc ấy không thẳng thắn, hiện tại giải thích thế nào? Minh Doãn nhất định sẽ suy nghĩ, thôi nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, nếu tất cả mọi người cho là công lao Hoa Thiệu, nàng cũng không tự nhiên đâm ngang, dù sao ngay từ đầu nàng cũng không muốn tranh phần công lao, nếu không biết gì khiến Minh Doãn yên lòng, nàng sẽ im lặng.

Cảm giác được người trong ngực bất an nhích tới nhích lui, Lý Minh Doãn nhắm mắt lại, giọng nói khàn khàn: “Sao thế? Bụng khó chịu à?”

Lâm Lan gật đầu: "Có chút trướng."

Bàn tay ấm áp của Minh Doãn đưa vào trong áo nàng, nhẹ xoa xoa: "Có khá hơn không?"

Tay của hắn rất ấm áp, nhẹ như mây, cảm giác khó chịu liền bớt rất nhiều, Lâm Lan cọ cọ vào ngực hắn, biết điều nói: "Tốt hơn rồi."

"Lan Nhi, nữ nhân mỗi lần bị thế này đều khó chịu lắm sao?" Lý Minh Doãn có chút bận tâm hỏi. Nữ nhân khác thế nào hắn không để ý, nhưng là nhìn Lâm Lan khó chịu như vậy, hắn không nhịn được mà hỏi.

"Không nhất định, có người khó chịu có người lại không, có người còn đau dữ hơn ta, đau chết đi sống lại." Lâm Lan cúi đầu nói.

"À? Nghiêm trọng như vậy sao? Đây là một loại bệnh sao?" Trong lòng Minh Doãn căng thẳng.

Lâm Lan khẽ cười nói: "Chàng yên tâm, ta như vậy là phản ứng bình thường, nghe người ta nói, tình huống này, sau khi sinh hài tử, nghỉ ngơi vài tháng thì có thể dưỡng tốt."

Rõ ràng cảm giác được Minh Doãn thở dài một cái, nghe hắn thoải mái nói: "Vậy thì tốt, chờ nàng sinh xong hài tử, ta nhất định thay nàng dưỡng tốt, để nàng không phải chịu khổ như thế này nữa."

Lâm Lan xì cười nói: "Chàng thay ta dưỡng à? Chàng định làm thế nào?"

Lý Minh Doãn nhìn nàng nói: "Nàng nói làm sao ta liền làm như thế, không sai được."

Trong bóng tối, đôi mắt Lâm Lan hiện lên một tia giao hoạt, chậm rãi nói: "Thật ra thì rất đơn giản, sau khi sinh nở thì không đồng phòng một năm."

"Hả?" Lý Minh Doãn kinh ngạc kinh hô: "Một năm?" nhưng ngay sau đó rút tay ra, vô lực nằm ngửa, ai thán nói: "Chẳng phải là muốn nhịn chết ta?"

Lâm Lan cười trộm, nói: "Vậy làm sao giờ? Tìm thông phòng cho chàng nhé?"

"Không cần, trừ nàng ra, ta không có hứng thú với người khác." Lý Minh Doãn nghĩ đến một năm không thể đụng vào nàng, bộ dạng như đưa đám.

“Vậy chàng phải khổ cực chịu đựng rồi.” Lâm Lan thở dài nói, thân thể nín cười mà run lên.

Lý Minh Doãn quay đầu nhìn nàng, nha đầu này, cười gian trá như vậy, hóa ra là lừa gạt hẳn, Lý Minh Doãn tung mình đem nàng áp dưới thân thể mình, làm ra bộ hung ác, một tay bắt hai tay nàng lên đỉnh đầu, một tay vươn vào trong áo nàng, ý đồ tra tấn bức cung.

“Nói, có phải lừa gạt ta không?”

Chương 190 - Cực kỳ vô sỉ

Hàn Thị không để ý lời cảnh cáo của Lý Kính Hiền, ngày hôm sau sai Diêu mama mang tặng một đồng lớn thuốc bổ. Đồ đã tặng, tâm ý của mẹ đã đến, người ta có cần hay không thì không quan tâm.

Đồng thời cũng cấp cho Du Liên một phần, để cho cô ta bồi dưỡng thân thể, tranh thủ thay đổi hình tượng trước ngày Lý gia thay đổi.

Hành động lần này giành được sự tán thưởng của lão thái thái, cho là Hàn Thị đã chịu nghe bà lão này khuyên, lại càng thêm che chở với Hàn Thị.

Lý Kính Hiền suy nghĩ mấy ngày, quyết định trước thử dò xét ý tứ Minh Doãn.

Ngày hôm đó sau bữa cơm chiều, Lý Kính Hiền gọi Minh Doãn đi thư phòng.

“Minh Doãn à, cha có một tính toán, nghĩ thương lượng với con.” Lý Kính Hiền hòa nhã nói.

Lý Minh Doãn kính cẩn nói: "Phụ thân có lời gì phân phó."

Lý Kính Hiền cười khẽ gật đầu, cảm thấy lời này khó nói ra, lão khẽ than nhẹ một tiếng, như có nhiều u sầu, chậm rãi nói: “Năm đó cha nghĩ là mẹ kế cùng đại ca con đã không còn ở trên nhân thế, vì vậy nên cưới mẹ con, mẹ con cũng chỉ sinh một mình con, không nghĩ tới... mẹ kế cùng đại ca con đại nạn không chết, tránh được một kiếp...”

Lý Minh Doãn đang suy nghĩ có nên phối hợp với phụ thân làm ra bộ

thôn thức cảm thán không? Thật ra thì những năm nay hấn vẫn tò mò, phụ thân có giải thích cùng hấn hay không, giải thích thế nào, hoặc nói chuẩn xác hơn, hấn muốn nghe một chút, xem phụ thân đem lời nói dối thêu dệt thành cái dạng gì. Hôm nay rốt cục đợi đến, không nghĩ phụ thân lại nói dối như vậy, không có gì mới mẻ, thậm chí còn trăm ngàn chỗ hở. Nếu mụ phù thủy cùng đại ca tránh được một kiếp, cho dù không tìm được phụ thân, nhưng ông nội, bà nội, đại bà cùng tam thúc vẫn ở quê sao không biết, vì sao hết lần này tới lần khác phải đợi mười sáu năm sau mới tìm đến cửa? Diễn vai nữ chính ngàn dặm cay đắng tìm chồng mười sáu năm... Lý Minh Doãn thật không cảm thán nổi, phụ thân nói dối quá vụng về.

“Cha cùng mẹ con tình ý sâu nặng, không nghĩ nạp thêm thiệp thất, cho nên, cha vốn nghĩ cuộc đời này chỉ có mình con là nhi tử của mình... Ban đầu, khi mẹ con đặt mua sản nghiệp ở kinh thành, có hỏi thăm ý tứ của cha, cha nghĩ dù sao cha cũng chỉ có mình con, tương lai mọi thứ cũng là của con, liền để mẹ con viết tên con kế thừa sản nghiệp.” Giọng nói Lý Kính Hiền tràn đầy phiến muộn, nói đến đây ngừng lại, vẻ mặt phức tạp nhìn Minh Doãn.

Mưu đồ phụ thân đã hết sức sáng tỏ, bởi vì trước kia lão chỉ có một nhi tử, hiện tại có Minh Tắc, còn có hài tử trong bụng Lưu di nương, càng đông người, tương lai còn có thể có thêm nhi tử... Cho nên, những thứ sản nghiệp kia không thể chỉ thuộc về mình hấn nữa, huynh đệ đều có phần... Lý Minh Doãn cười lạnh trong lòng, khỏi cần nói, chủ ý này nhất định là của mụ phù thủy, mụ ta bây giờ đang cuống lên gom bạc, nhưng là, phụ thân à, sao có thể thông suốt ý mụ mà bày ra tấm mặt mo này. Lý Minh Doãn hiểu được, lúc này phụ thân trầm mặc là hi vọng hấn có thể thức lời nghe lời, chủ động nói lên ý chia sản nghiệp, cùng hưởng chung với huynh đệ. Nếu hấn thật sự làm như thế, vậy hấn chính là kẻ ngu đệ nhất thiên hạ, Lý gia đã đủ phong phú lắm rồi, hấn không nên tham gia náo nhiệt lần này thì tốt hơn. Cho nên, Lý Minh Doãn trầm mặc, vì thế, trong phòng lâm vào yên lặng.

Lý Kính Hiền đợi đã lâu, Minh Doãn vẫn không mở miệng, điều này làm lão có chút thất vọng, Minh Doãn luôn luôn thông thấu, lúc này hấn là đã hiểu được ý tứ của lão, nhưng không mở miệng, hơn phân nửa là trong lòng không tình nguyện. Nhưng cũng đã nói tới nước này...

“Minh Doãn à, cha cũng biết, chuyện này làm khó con, hôm nay trong nhà này chỉ có con là khiến cha yên tâm nhất, hứa hẹn giúp đỡ cha được nhiều nhất, cộng thêm dụng tâm của con, tiền đồ tựa rộng mở... Nhưng đại

ca của con, nó không bằng con, đại tẩu của con cũng kém xa Lâm Lan, tương lai huynh đệ con không có khả năng vượt qua con, Minh Doãn à, sau này con chính là trụ cột nhà này, các huynh đệ tỷ muội đều trông cậy vào con.” Lý Kính Hiền đề cao Minh Doãn lên.

Lý Minh Doãn khiêm tốn nói: "Phụ thân quá khen, đại ca là con trai lớn trong nhà, đại ca mới là trụ cột gia đình, đương nhiên nếu đại ca có lời... Minh Doãn chắc chắn sẽ cố hết sức giúp đỡ.”

Thấy Minh Doãn cũng giả bộ ngỡ ngàng để lừa mình, Lý Kính Hiền trầm tư, làm ra vẻ vui mừng gật đầu: “Ta biết con tâm địa nhân hậu, điểm này rất giống mẹ con.” Lão nói tiếp: “Cha nói thẳng cho con thể này, cha tính toán bán sản nghiệp cũ đi, tậu vài sản nghiệp mới, ý con thế nào?”

Rốt cục lật bài, Lý Minh Doãn nhú mày, bàn tay trong ống áo nắm thành quyền, chặt đến mức khớp xương trắng bệch đau đớn, thời gian trôi qua, cẩn thận nói: “Phụ thân, chuyện này xin cho nhi tử thương nghị cùng Lâm Lan một chút, mẫu thân lưu lại sản nghiệp cho nhi tử, Lâm Lan cũng biết, nhi tử xưa nay đối với tiền tài không hề quan trọng, nhưng Lâm Lan là nữ nhân, phụ thân cũng biết, tâm lý nữ nhân bao giờ cũng có ý độc chiếm.”

Lý Kính Hiền ha ha cười một tiếng: "Phải lắm, phải lắm, con nên cùng Lâm Lan thương nghị thật kỹ, Lâm Lan là đứa con dâu ta rất coi trọng, nó biết điều, độ lượng, so với đại tẩu con thì hơn rất nhiều, cha luôn nghĩ, nếu con là con trai lớn, Lâm Lan là con dâu trưởng thì thật là tốt, cha không cần quan tâm nhiều đến vậy.”

Lý Minh Doãn vừa rời đi, Lý Kính Hiền liền tới phòng Hàn Thị,

“Thế nào rồi ạ? Minh Doãn... nó đáp ứng?” Hàn Thị vội vàng hỏi.

Lý Kính Hiền nặng nề thở dài, liếc mắt một cái: “Chuyện này nếu là bà, bà có thể đáp ứng?”

Hàn Thị thất vọng nói: “Nó không đáp ứng? Ta biết ngay nó hiền hiếu chỉ là giả bộ, thử một lần liền lòi ra.”

Lý Kính Hiền bắt mắt trừng mắt nhìn mẹ: “Bà gấp cái gì? Ta nói nó không đáp ứng sao?”

Hàn Thị đổi sắc mặt còn nhanh hơn lật sách, vui vẻ nói: “Nó đáp ứng?”

"Chuyện lớn như vậy, nó nói phải thương nghị cùng Lâm Lan một chút." Lý Kính Hiền buồn bực nói, mới vừa rồi thật quá lúng túng.

Lý Minh Doãn chấp tay sau lưng trở lại Lạc Hà trai.

Trong phòng, Ngọc Dung đang ủ xiêm y, Lâm Lan cắn đầu bút suy nghĩ phương thuốc, Như Ý sửa sang lại giường chiếu.

"Nhị thiếu gia trở lại?" Ngọc Dung nhìn thấy nhị thiếu gia.

Như Ý lập tức nói: "Nô tỳ đi châm trà."

Lý Minh Doãn nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, mắt liếc thấy Lâm Lan vẫn còn trầm tư, hần đi vào thư phòng, mở trang giấy Tuyên Thành ra, mài mực.

Ngọc Dung cảm thấy vẻ mặt nhị thiếu gia không tốt, đặt bàn ủ, đi tới bên nhị thiếu phu nhân, khẽ gọi: "Nhị thiếu phu nhân..."

"Chuyện gì?" Lâm Lan lơ đãng hỏi.

Ngọc Dung chỉ chỉ thư phòng, nhỏ giọng nói: "Nhị thiếu gia có điều gì không thoải mái."

"Thế hả? Ta đi xem chút." Lâm Lan để bút xuống, đi vào thư phòng.

Chỉ thấy khoe miệng Lý Minh Doãn nhếch lên, chân mày nhăn lại, đôi mắt vô tiêu cự, bộ dạng cô đơn phiến muộn.

Lâm Lan đi lên trước, nhận lấy nghiên mực: "Ta cầm cho chàng."

Lý Minh Doãn chắm mực, kéo tay áo, ngòi bút như bay, chỉ chốc lát sau đã xong một bức cuồng thảo.

Minh Doãn bình thường không viết cuồng thảo, chỉ có đặc biệt trong lòng không thoải mái mới viết. Lâm Lan nhìn viết xong một tờ lại đổi một tờ, những chữ kia như long phi phượng vũ, trương dương chí cực, có thể thấy được trong lòng hần vô cùng khó chịu.

"Phụ thân... đã nói với chàng điều gì?" Lâm Lan dụi dụi hỏi.

Lý Minh Doãn không nói một lời, ngòi bút vẫn như bay, từng chữ từng chữ, bỗng nhiên dừng lại, ném bút đi, vò tờ giấy vừa viết mà vút ra xa.

Lâm Lan kinh ngạc nhìn hần, không khỏi có chút đau lòng, Minh Doãn

luôn không chế được tâm tình của mình, nhất là ở trước mặt nàng, hôm nay lại thất thố như vậy...

Như Ý bung nước trà muốn đưa vào, bị Ngọc Dung kéo lại, lắc đầu ra hiệu, lúc này nhị thiếu gia không có tâm tình nào mà uống trà, hai người lặng lẽ lui xuống.

Lâm Lan đặt nghiên mực xuống, vôi vàng nhạt tờ giấy bị hấn vò vút đi lên.

“Nàng nhạt làm gì?” giọng nói Minh Doãn lộ ra sự bực bội.

Lâm Lan vuốt phẳng tờ giấy, nói: “Khó khăn chàng mới viết được hai bức cuồng thảo thì lại vò đi, phải biết rằng chữ của chàng rất đáng tiền.”

Lý Minh Doãn yên lặng nhìn nàng cẩn thận vuốt lại tờ giấy Tuyên Thành, một lúc lâu, nhỏ giọng nói: “Thật xin lỗi, mới vừa rồi đã dọa nàng phải không?”

Rốt cuộc hấn cũng mở miệng, nàng cười nói: “Ai cũng có thời điểm khó chịu, không phát tiết ra mà cứ nhịn trong lòng sẽ hại thân. Có điều, biện pháp tốt nhất là nói ra.” Lâm Lan làm bộ xoa xoa tai, cười nói: “Ta xin rửa tai lắng nghe.”

Nhìn nàng cố ý làm bộ trẻ con dụ hấn vui vẻ, tâm tình Lý Minh Doãn hơi có chuyển biến tốt đẹp, cười khỏ nói: “Chỉ sợ dơ bản lỗ tai của nàng.”

“Không có chuyện gì, ở trong nhà này, có cái gì be bét ta chưa từng nghe qua, ta không sao,” Lâm Lan cười híp mắt, đem ghé lại gần Minh Doãn ngồi xuống, chủ động ôm cổ hấn, rúc vào lồng ngực hấn.

Lý Minh Doãn trấn định lại hơi thở, buồn bã nói: “Hết thầy như dự đoán của ta mà phát triển, nhưng là, nghe được những lời đó từ chính miệng phụ thân nói, ta... thật sự thất vọng cực độ.”

Lâm Lan sừng sốt một chút, trù trù nói: "Phụ thân thật sự mở miệng?"

Lý Minh Doãn thông khỏ nhắm mắt, thở dài nói: “Mẫu thân đáng thương...”

Lý Minh Doãn thông khỏ khiến Lâm Lan cũng có cảm giác giống như thế, lão cha già cận bã, ngay cả nhi tử cũng muốn tính toán.

“Chàng không cần từ chối, sổ sách nên tính toán đều đã tính rồi.” Lâm Lan nói nhỏ.

Lý Minh Doãn mở mắt ra, nhìn xa xăm: “Từ nhỏ mẹ đã dạy ta, cố gắng phấn đấu thành một nam tử như cha, học hành giỏi giang, làm một vị quan cần cù vì dân vì nước, là một trượng phu yêu thương vợ con, khi đó, phụ thân trong lòng ta, vô cùng vĩ đại, hoàn mỹ vô khuyết, ta luôn lấy phụ thân làm gương, ta chăm chỉ học tập, rèn luyện phẩm chất, để rồi một ngày Hàn Thị mang theo đại ca và Minh Châu đến trước mặt mẹ...”

Lâm Lan thàn than, Diệp Thị ơi Diệp Thị, bà bị tình yêu làm mờ hai mắt rồi, hay là thủ đoạn nguy trang của lão cha già quá cao minh, mười sáu năm nhìn cũng không thấu? Đột nhiên, tựa hồ có thể hiểu được cảm thụ ban đầu của Diệp Thị, yêu một người đàn ông như vậy, đến khi phát hiện hết thấy cái gọi là tình yêu chỉ là một âm mưu được tỉ mỉ bày ra, người đàn ông bà yêu hơn hết thấy rất cục chỉ coi bà như một hòn đá lót đường, giẫm lên bà để từng bước leo lên vinh hoa phú quý, mọi ý niệm của Diệp Thị đều tan vỡ, ngay cả tâm tư trả thù cũng không gượng đứng lên nổi.

Chương 191 - Kéo

“Ta vẫn đang do dự, ôm một tia hi vọng, nhưng là...” Lý Minh Doãn dừng một chút, cười nhạt một tiếng, nụ cười kia tràn đầy khổ sở: “Trên đời này nam tử phụ tình không phải một mình ông ấy, nhưng ngay cả nhi tử ruột thịt của mình cũng muốn tính toán, sợ là không nhiều lắm.”

Lâm Lan trầm mặc, Lý Minh Doãn thật là xui xẻo, làm sao lại có một người cha như vậy chứ? Mọi người nói, con cái là cái nợ của cha mẹ, điểm này đối với Minh Doãn thật không đúng chút nào, lão cha già không chỉ cục kỳ vô sỉ mà còn là một diễn viên đại tài, mười mấy năm sống kiếp diễn kịch, là một người tài đức sáng suốt, có gia đình yên ấm, người người ca tụng, nếu ở hiện đại, chắc chắn lão phải đạt giải Oscar, loại người cực phẩm cận bã được nguy trang tới tận chân răng này, hèn hạ đã ngấm vào máu của lão, chỉ có lột hết lớp da trên người lão xuống thì thế nhân mới thấy được bộ mặt thật của lão.

Nội tâm Lâm Lan cực kỳ oán giận, nàng cố tỏ ra trấn định bên ngoài, ôn nhu nói với hắn: “Hiện tại... chàng còn do dự...?”

Lý Minh Doãn lắc đầu, hít một hơi thật sâu, như đinh chém sắt nói: "Sẽ không, hết thủy giữ nguyên kế hoạch tiến hành."

Lâm Lan đã biết được kế hoạch của Lý Minh Doãn, bước đầu tiên là bọn họ làm bộ bị buộc đáp ứng, sau đó để Diệp gia ra mặt lên tiếng, tiếp theo phao tin lão cha già muốn bán sản nghiệp của Minh Doãn là vì muốn lấp khoản ăn hối lộ bị lộ, gần đây các ngư sử chống tham nhũng, hủ bại tinh thần đang lên cao, Công Bộ Thượng Thư đã bị kéo xuống ngựa, lúc này truyền tin Hộ Bộ Thượng Thư cũng có hiềm nghi, bọn họ lại không lập tức hành động? Dưới tình huống này, lão cha già tuyệt đối không dám động tới sản nghiệp trong kinh thành nữa. Sau đó, án tham nhũng cùng tiền lãi cao cùng lúc dội đến, để cho vợ chồng vô si này ném thử cái gì gọi là hoảng sợ mỗi ngày không chịu nổi, cái gì gọi là tư vị cùng đồ mạt lộ. *(Đến bước đường cùng.)*

Nhưng là, như vậy vẫn còn quá tiện nghi bọn họ.

"Ta nghĩ, kế hoạch của chàng nên có chút cải biến chẳng?" Lâm Lan hỏi ý.

Lý Minh Doãn nhìn nàng: "Nói ta nghe."

Ta cảm thấy trước tiên chúng ta lấy lại thôn trang, chúng ta đồng ý nhượng bộ, những thứ này là sản nghiệp mẹ chàng lưu lại, dù gì cũng phải lưu một chỗ để làm chỗ niệm tưởng, hoặc là thôn trang, hoặc là cửa hàng. Hiện tại những thứ này thuộc sở hữu của chàng, chàng cũng không cần hết, có thể tùy ý bán đi, mục phù thủy hiện tại nóng lòng gom tiền, nhất định sẽ đáp ứng, phụ thân chàng không biết xấu hổ cũng không thể không đáp ứng... Thôn trang quá lớn, muốn tìm người mua không dễ dàng, cửa hiệu mặt tiền có thể tách ra, dễ dàng bán được, mục phù thủy tuyệt đối sẽ chọn cửa hiệu mặt tiền, chúng ta mua về trước một phần, tương lai cậu cả đi ép giá cũng có thể tiết kiệm được một số bạc lớn, phải không?" Lâm Lan bình tĩnh nói.

Lý Minh Doãn nhìn nàng hồi lâu, khẽ mỉm cười, lại nhéo mũi nàng, ôm nàng thật chặt, cảm dán lên gò má mát lạnh của nàng, than nhỏ một tiếng, đem những phần uất cùng thở dài đi ra ngoài, đáy lòng chỉ còn lại một mảnh nhu tình, tựa như thỏa mãn, cảm khái nói: "Lan Nhi, ta cảm thấy ta hẳn phải cảm tạ chị dâu nàng, cảm tạ nhà giàu họ Vương kia."

Lâm Lan dịu ngoan rúc vào trong lòng ngực của hắn, khẽ cười nói: "Lúc ấy ta chẳng qua là cảm thấy chàng tương đối đáng hoàng, dễ bị bắt nạt thôi."

“Thế hiện tại?” Lý Minh Doãn cười nói.

Lâm Lan rất thành khẩn nói: “Thật lòng cảm thấy ta nhìn nhầm rồi.”

Như Ý cùng Ngọc Dung một mực ngoài cửa bất an chờ, chợt nghe được bên trong truyền ra tiếng cười lớn của nhị thiếu gia, hai người ngây ngốc nhìn nhau, thế này là sao?”

Hôm sau, Lâm Lan đi thỉnh an Hàn Thị, Hàn Thị quanh co lòng vòng hỏi ý tứ Lâm Lan, Lâm Lan né tránh, nàng vẫn chưa có được quyết định. Mụ phù thủy cho rằng đang bán củ cải ư, sao có thể nói đáp ứng là đáp ứng, dù gì cũng phải suy nghĩ vài ngày.

Như thế bốn năm ngày, Hàn Thị nhịn không được, đi sang gặp lão gia: “Lão gia, như vậy là thế nào, hai đứa chúng nó có phải không nghĩ ra không?”

Lý Kính Hiền chậm rãi nói: “Chuyện này không gấp được, để chúng nó suy nghĩ cho kỹ.”

"Như vậy sao được?" Hàn Thị bật thốt lên.

Lý Kính Hiền liếc mụ một cái, bất mãn nói: “Có câu dục tốc bất đạt, bà càng ép, chúng nó càng không tình nguyện.”

Hàn Thị sao có thể không vội, ba tháng thoáng cái đã trôi qua, vạn nhất đến kỳ hạn vẫn không có tiền trả thì mụ coi như xong.

Lý Kính Hiền đột nhiên cau mày, hừ một tiếng, không hiểu nói: “Nói? Có phải bà gạt ta chuyện gì phải không?”

Hàn Thị ngẩn ra, quanh co: “Thiếp thân có thể gạt chuyện gì chứ?”

Lý Kính Hiền hờ hững nói: “Vậy bà cả ngày thúc giục làm gì? Ta còn tưởng bà bị ai ép trả nợ, chờ tiền để cứu mạng.”

Hàn Thị lạnh cả sống lưng, cười khan nói: “Lão gia, lão gia nghĩ xa xôi quá rồi, lúc này cửa hàng mặt tiền đang có giá, thiếp thân nghĩ nếu chuyện này nhanh được chút thì cho thuê tiếp hay bán đều có thể kiếm thêm bạc.”

Lý Kính Hiền suy nghĩ một chút: "Đợi thêm mấy ngày nữa, không thấy gì thì ta sẽ hỏi lại.”

Lý Minh Tắc rất nhanh được bổ chức ghi chép sổ sách Quang Lộc, tuy nói chỉ là chức quan thất phẩm, nhưng đồng kỳ thông qua giữ lại trong kinh thành chỉ có ba người, còn lại đều cắt cử ra ngoài, phần lớn đều là chốn thâm sơn cùng cốc, không có gì du thủy, còn không biết ngày tháng năm nào mới trở về kinh, có thể thấy Lý Minh Tắc được ở chức vụ này coi như là giữ được mặt mũi cho Lý Kính Hiền.

Hàn Thị vui mừng vô cùng, cảm thấy nhi tử của mình thật giỏi, đặc ý nói với lão thái thái: “Là Minh Tắc chúng ta thi tốt, phải biết rằng, lần này giữ lại trong kinh thành chỉ có ba người, Minh Tắc của chúng ta coi như tốt nhất.”

Lý Minh Tắc nghe xong mặt đỏ rần, bản thân có bao nhiêu cân lượng chính hẳn rõ ràng, nếu không phải vì có phụ thân, còn có cả nhị đệ giúp hẳn chuẩn bị, chức vị này không thể nào tới phiên hẳn. Lý Minh Tắc chột dạ nói: “Cũng là làm phiên phụ thân cùng nhị đệ.”

Hàn Thị xem thường: “Con đừng tự xem nhẹ bản thân, nếu không phải con tự giành được, không ai giúp được con.”

Lão thái thái tự nhiên cũng vui mừng, quan tuy nhỏ, nhưng dầu gì cũng là quan, có cha của nó bao bọc, có Minh Doãn là huynh đệ giúp đỡ, chuyện thăng quan chỉ là sớm hay muộn. Bà cười híp mắt nói với Minh Tắc: “Hôm nay coi như nhập sĩ rồi, cố gắng làm hết phận sự, cần cù liêm chính, không được bôi nhọ danh tiếng Lý gia.”

Lý Minh Tắc gật đầu lia lịa: "Cháu nhất định nhớ kỹ lời bà nội dạy bảo."

Lão thái thái thở phào nhẹ nhõm, cười ha ha nhìn Đinh Nhược Nghiên yên lặng ở một bên, nói với Minh Tắc: “Hôm nay cháu thành đại sự, những ngày tới nên nghỉ ngơi cho khỏe, sớm cho bà nội ôm chắt.”

Minh Tắc cùng Đinh Nhược Nghiên nhìn nhau, mặt hai người nóng lên.” Minh Tắc nói: “Chuyện đó... còn phải thuận theo tự nhiên.”

Hàn Thị cười nói: “Hai đứa nhớ lời bà nội nói là tốt rồi.”

Xế chiều Lý Minh Tắc cố ý bao một gian ở Dật Hương Cư, sau đó đi tiệm thuốc đợi nhị đệ.

Lâm Lan thấy Lý Minh Tắc tới, rất là kinh ngạc: "Đại ca, anh tới có việc"

gì vậy?”

Lý Minh Tắc nhìn thấy người bệnh ra vào đông đúc, cười nói: “Sớm nghe Hồi Xuân Đường của nhị đệ muội làm ăn náo nhiệt, hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Lâm Lan cười nói: "Buôn bán nhỏ, nhìn náo nhiệt mà thôi, thật ra thì kiếm không được mấy tiền."

Mạc Tử Du rảnh rỗi chen lời: “Phát thuốc miễn phí như thế đâu phải là kiếm tiền.”

Một đại nương đang hốt thuốc cảm kích nói: “Lâm đại phu chính là Bồ Tát sống, nếu không phải Lâm đại phu phát thuốc miễn phí, lão đầu nhà ta kia sợ không còn mạng...”

Mạc Tử Du cười nói: "Đại nương, bà trở về ngàn vạn lần đừng nói lời này nha, bằng không, tiệm thuốc nhà chúng ta phải đóng cửa mất thôi."

Lâm Lan cười: “Ngũ sư huynh, huynh nói hươu nói vượn nữa, ta trừ tiền lương huynh bây giờ.”

Mạc Tử Du nhún nhún vai, bất đắc dĩ nói: "Được mà, ta không nói, không nói đã được chưa?"

Ngân Liễu xì cười, vẻ mặt có vẻ rất hả hê.

Trong nháy mắt, tim Minh Tắc đập mạnh và loạn nhịp, hấn vẫn cho là nhị đệ muội kê thuốc kiếm tiền, không nghĩ nhị đệ muội là hành thiện. Nghĩ lại bản thân dốt nát, quần áo, cơm nước đều được đưa tới miệng, bất giác có chút xấu hổ.

"Đại ca, đại ca? " Lâm Lan thấy Lý Minh Tắc thất thần, gọi hấn.

Lý Minh Tắc phục hồi tinh thần lại, cười nhẹ nói: "Ta tới đợi nhị đệ, muốn mời đệ ấy đi uống một chén, nhị đệ muội sẽ không phiền chứ?"

Lâm Lan cười nói: "Sao có thể phiền chứ, Minh Doãn cũng sắp về rồi, đại ca vào trong đi, Ngân Liễu, châm trà."

Lý Minh Tắc vội nói: "Đệ muội không cần phải để ý đến ta, em bận việc của em thế cứ lén đi."

Lý Minh Doãn đứng giờ về tới Hội Xuân Đường, Lâm Lan gọi hấn sang một bên, nhỏ giọng: “Đại ca tới, đang ở bên trong chờ chàng.”

Lý Minh Doãn kinh ngạc: “Đại ca tới làm gì?”

"Không biết, nói là muốn mời chàng đi uống một chén.”

Lý Minh Doãn ngẫm nghĩ một chút, cười nói: "Đoán chừng là chuyện được bổ chức, trong lòng cao hứng.”

“À? Đã bổ nhiệm rồi?” Lâm Lan không biết chuyện này.

Lý Minh Doãn cười nói: “Ghi chép tự điển Quang Lộc.”

Đó là chức quan gì? Lâm Lan không biết, chỉ nói: “Chàng mau vào đi thôi.”

Lý Minh Doãn xin lỗi: “Hôm nay ta không thể đi về cùng nàng.”

"Không có chuyện gì, không có chuyện gì.” Lý Minh Doãn đang muốn đi, Lâm Lan kéo hấn: “À... Chàng không thể mặc đồ này đi uống rượu, hãy thay xiêm y của nhị sư huynh đi.”

Dật Hương Cư. Hai huynh đệ ngồi đối mặt nhau, Lý Minh Tắc tự mình rót đầy chén cho Lý Minh Doãn, giờ chén rượu lên, chân thành nói: “Nhị đệ, chén rượu này, đại ca đã sớm muốn mời đệ, nếu không phải nhị đệ khuyên ngăn, đại ca ta hôm nay đã là một kẻ ngu dốt, vô tích sự, lần này có thể thuận lợi nhận chức ghi chép, là làm phiền nhị đệ giúp đỡ, đại ca không biết nên cảm tạ nhị đệ như thế nào, đại ca kính đệ.” Lý Minh Tắc nói xong uống một hơi cạn chén.

Lý Minh Doãn cười nói: "Lâm Lan không cho đệ uống rượu, nhưng hôm nay cao hứng, nhị đệ xin phép uống một chút, chúc đại ca bước vào con đường làm quan.”

Lý Minh Tắc ha ha cười nói: "Nhìn không ra, nhị đệ lại sợ đệ muội.”

Lý Minh Doãn cũng cười: “Vợ chồng với nhau, quan trọng là tôn trọng đôi phương, tiếp đến là thông cảm cho nhau, thật ra, đôi khi sợ vợ cũng là chuyện tốt.”

Lý Minh Tắc đồng ý gật đầu: "Đệ muội là một người đáng tôn kính, vừa thông minh lại thiện lương, haiz, thật sự đại tẩu đệ không tòi, có điều tính

tình hơi lạnh lùng.”

Lý Minh Doãn nâng chén rượu, thông thả nói: “Thật ra lòng dạ nữ nhân rất mềm mại, chỉ cần đại ca thật lòng mà đối đãi, dụng tâm che chở, lúc ấy băng sơn cũng hóa thành xuân thủy.”

Lý Minh Tắc nghe vậy suy nghĩ xuất thần, thật ra thì hiện tại, hắn cảm giác được thái độ của Nhược Nghiên đối với hắn có thay đổi, có điều, giữa vợ chồng hắn như có tầng ngăn cách, không biết nên tiêu trừ thế nào.

“Vậy... Ta nên làm thế nào?” Lý Minh Tắc xin thỉnh giáo.

Lý Minh Doãn lẳng lạng nhìn Minh Tắc: "Đại ca quả thật thích đại tẩu?"

Lý Minh Tắc chân thành nói: "Dĩ nhiên."

“Vậy thì tốt rồi, đại ca chỉ cần nhớ kỹ điều này là được, tất cả nữ nhân trên đời này đều có một tâm nguyện, là được... nguyện được lòng một người, tới già cũng không chê.” Lý Minh Doãn mỉm cười nói.

Lý Minh Tắc nhắc lại những lời này, như có điều suy nghĩ.

Chương 192 - Cố gắng

Cả hai huynh đệ ra ngoài uống rượu, Hàn Thị rất bất mãn, oán giận: “Ta dặn phòng bếp làm một bàn thức ăn ngon, vốn định để mọi người ăn mừng một phen, nó thì lại rủ nhị đệ mình ra ngoài ăn uống.”

Lâm Lan cười khẽ, trong lòng oán thầm: Đó là nhi tử bà thông minh, biết giao hảo cùng Minh Doãn không có chỗ xấu, bà đúng là có mắt không trông, một bụng toàn nghĩ xấu, không biết tính toán.

Lý Kính Hiền cười ha ha nói: “Huynh đệ vốn nên thân thiết như vậy, có câu huynh đệ như chân tay, tương lai hai đứa nó giúp đỡ lẫn nhau là chuyện tốt.”

Lão thái thái cũng nói: “Minh Tắc cùng Minh Doãn không lớn lên cùng nhau như những huynh đệ khác, khó tránh có chút miễn cưỡng, nên thân thiết nhau hơn.”

Nhược Nghiên nói: "Minh Tắc nói, lần này làm phiên Nhị đệ, muốn cảm ơn đệ ấy."

Gương mặt Hàn Thị không còn chút tươi cười nào, trong lòng vô cùng không phục, vừa tức Minh Tắc không có tiền đồ, vừa được ban chút ân huệ liền làm thân.

Lý Kính Hiền vui mừng gật đầu: "Minh Tắc đúng là đã thay đổi nhiều."

Lão thái thái cười nói: "Nhị tiểu tử Minh Thụy nhà tam thúc cũng có đi học, Kính Hiền, con xem xem, có thể cất nhắc Minh Thụy ở trong kinh thành không."

Lý Kính Hiền hớn hờ đáp ứng: "Sau sinh thân đại ca, để cho nó đến đây đi."

Cơm tối xong, mục phù thủy cùng lão cha già cố ý gọi Lâm Lan tới Ninh Hòa đường.

Lâm Lan cười lạnh, mục phù thủy muốn ngả bài sao, nàng đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, trong lòng cũng đang ngứa ngáy.

Tất cả đều lui xuống, trong phòng chỉ còn lại lão cha mẹ, Lâm Lan ung dung tĩnh tọa, xem trong mồm họ có thể phun ra cái chó gì nữa.

Hàn Thị cùng Lý Kính Hiền trao đổi ánh mắt, quyết định để Hàn Thị xuất chiêu trước.

"Lâm Lan, việc kia, Minh Doãn có thương lượng qua cùng con chưa?" Hàn Thị tận lực để cho ngữ khí của mình thật bình thản.

Lâm Lan thẳng thắn nói: "Đã thương lượng qua."

Hàn Thị cười cười: "Vậy ý các con thế nào?"

Lâm Lan yên lặng hồi lâu, đứng dậy quỳ gối thi lễ: "Xin thứ cho con dẫu nói thẳng."

Sắc mặt Hàn Thị trầm xuống, Lý Kính Hiền gạt gạt nắp trà, chậm rãi mở miệng: "Con cứ nói đừng ngại."

Lâm Lan không nhanh không chậm nói: "Ý phụ thân, con dẫu cùng Minh Doãn có thể hiểu được, dù sao phụ thân không chỉ có mình Minh Doãn là nhi

tử, đôi với phụ thân mà nói, lòng bàn tay, mu bàn tay đều là thịt, hi vọng tương lai con cái đều được bảo đảm.”

Lý Kính Hiền ôn hòa gật đầu, lời này của Lâm Lan nói đúng trọng tâm.

“Có điều... Nếu những sản nghiệp này là phụ thân cho Minh Doãn, hôm nay phụ thân muốn thu về để phân chia lại, con dâu cùng Minh Doãn tuyệt sẽ không có nửa điểm ý kiến, có điều, phụ thân làm quan thanh liêm, trên triều đình được nhiều người khen ngợi, tiền bạc dư thừa mua sản nghiệp khác, những thứ sản nghiệp kia là mẫu thân Minh Doãn để lại cho chàng, là một mẫu thân luôn yêu thương nhi tử..” Lâm Lan tiếp tục nói.

Hàn Thị không vui cắt ngang lời Lâm Lan: “Theo ý cô là, không đồng ý?”

Sắc mặt Lý Kính Hiền cũng có chút khó coi.

Lâm Lan cười một tiếng: "Mặc dù không đồng ý cũng là lẽ thường tình.”

Hàn Thị giấu cợt: “Lời này của cô xem chừng không đúng, mẹ Minh Doãn nếu đã gả vào Lý gia, bạc của cô ta sẽ thành bạc Lý gia, cô ta đặt mua sản nghiệp chính là sản nghiệp Lý gia, bất kể ghi danh nghĩa người nào, cũng không thể cải biến được sự thật này.”

Quá vô sỉ rồi, chẳng trách hôm đó Minh Doãn bị chọc tức, nói chuyện cùng loại người cặn bã thế này, không có một trái tim kiên cường thật đúng là không chịu nổi.

"Hơn nữa, một mình Minh Doãn độc chiếm hết những sản nghiệp này, bảo huynh đệ tỷ muội nó đi uống gió Tây Bắc, có phải là biểu hiện của sự hiền hậu không..." Hàn Thị châm chọc.

Khóe miệng Lâm Lan cong lên, ngân nga nói: “Sao lại không phải? Minh Doãn của chúng ta luôn hiền hậu, luôn ghi nhớ tình phụ tử, tình huynh đệ, nếu phụ thân đã mở miệng, đừng nói là một chút sản nghiệp, kể cả cắt thịt lấy máu cũng đáp ứng.” Lâm Lan vừa nói vừa khẽ nghiêng ánh mắt, liếc nhìn lão cha già.

Mặt Lý Kính Hiền giật giật hai cái, ho khan hai tiếng, cúi đầu làm bộ uống trà.

Hàn Thị không thèm che giấu sự nhẹ nhõm, thở phào tươi cười nói: “Ta

biết Minh Doãn không phải loại người tư lợi mà, hôm nay, tính ra Minh Doãn có tiền đồ cao nhất trong nhà, tương lai còn sáng lạn hơn nữa, làm hiển hách vinh quang Lý gia.

Lý Kính Hiền cũng nói: "Minh Doãn thương cảm cha mẹ khổ tâm, nhớ tình huynh đệ là cha rất vui mừng, yên tâm đi, trong lòng cha hiểu rõ, sẽ không để Minh Doãn chịu thua thiệt."

Lâm Lan oán thâm, lời nói giáo hoạt cỡ nào các người cũng nói được, thật quá ác tâm.

Lâm Lan cười nhạt: "Bất quá, những thứ này sản nghiệp này dù gì cũng là của mẹ ruột Minh Doãn lưu lại, nhất định phải lưu lại một chỗ làm niệm tưởng, không thể bán toàn bộ, bằng không, sợ là mẹ ruột Minh Doãn dưới tuổi vàng biết được, có khi tức giận mà sống lại. Ý tứ con dâu cùng Minh Doãn là, hoặc là thôn trang, hoặc là cửa hiệu mặt tiền, hiện tại cứ giao cho chúng con tự xử lý, còn lại tùy ý phụ thân mẫu thân an bài."

"Cái gì? Lưu lại cho các người? Đây chẳng phải là muốn ở riêng sao, không được, không được, làm thế không ổn." Hàn Thị lập tức phản đối.

"Dĩ nhiên không phải chia nhà, nếu nói là vậy, chỉ có phân mấy gian phòng trong tòa nhà này mà thôi, còn hiện giờ là đang nói phần sản nghiệp của Minh Doãn." Lâm Lan mỉm cười nói.

Mặt Hàn Thị cứng đờ: "Vậy làm sao có thể nói là phân sản nghiệp của Minh Doãn, những thứ sản nghiệp kia chỉ là tạm thời dưới danh nghĩa Minh Doãn mà thôi."

"Vậy sao? Theo như luật pháp triều ta, sản nghiệp dưới danh nghĩa người nào nghĩa là thuộc về người đó, phụ thân, con dâu nhớ không lầm chứ?" Lâm Lan cười khẽ hỏi lão cha già.

Lý Kính Hiền điều chỉnh tư thái, hắng giọng một cái, bất đắc dĩ nói: "Theo như luật pháp, đúng như vậy."

Lâm Lan cười nhìn mục phù thủy, uyển chuyển nói: "Nếu như hôm nay, mẫu thân dựa vào tài lực nhà mẹ đẻ, dựa vào bản lĩnh chính mình kiếm được ngân lượng, đặt mua sản nghiệp cho đại ca, con dâu cùng Minh Doãn tuyệt không có chút ý niệm động tới một phần nào."

Mặt Hàn Thị đen như đáy nồi, cả giận: "Cô nói cái gì mà rất đúng? Cô

đang châm chọc trưởng bối sao?”

Lâm Lan chậm rãi nói: "Mẫu thân cần gì tức giận, con dâu chẳng qua là nói ra sự thật, phụ thân muốn Minh Doãn nhớ huynh đệ thủ túc, Minh Doãn chỉ lấy ra một nửa sản nghiệp, phần khí lượng này, không phải ai cũng có thể làm được, mẫu thân, mẫu thân nói phải không?"

Hàn Thị nói: “Sau này tậu sản nghiệp mới, ta sẽ phân cho nó một nửa, có gì không giống?”

Lâm Lan cười nhạt một tiếng: “Hoàn toàn không giống, hôm nay con và Minh Doãn đồng ý nhượng một nửa sản nghiệp cho huynh đệ, đó là Minh Doãn khí lượng (*độ lượng khoan dung*), nếu sau này tậu sản nghiệp mới dưới tay mẫu thân, mẫu thân chuyển qua cho chàng, sẽ thành mẫu thân cho chúng con ân huệ, điều này sao có thể giống nhau? Hơn nữa, sản nghiệp hiện giờ là mẹ ruột Minh Doãn để lại cho chàng, theo con được biết, Lý gia không có tổ nghiệp, ngay cả tòa nhà lớn của lão gia cùng ruộng tốt cũng là mẹ Minh Doãn xuất tiền đặt mua, những thứ này tạm thời coi như là tổ nghiệp, chỉ có kẻ làm con bất hiếu mới bán đi sản nghiệp cha mẹ lưu lại, mẫu thân, mẫu thân có thể khiến phụ thân quên vợ trước, nhưng không thể khiến nhi tử quên mẹ mình, ép Minh Doãn làm đũa con bất hiếu.”

Lý Kính Hiền bị Lâm Lan nói cho á khẩu không mở được miệng, lòng dâng lên sự áy náy.

Hàn Thị hít thở không thông, nhìn chăm chăm Lâm Lan, thật là khéo mồm khéo miệng.

“Nếu như ngay cả điểm này mà mẫu thân cũng bất đồng tính toán, vậy chúng con không còn cách nào cả, tuy nói mẫu thân là mẹ kế Minh Doãn, Minh Doãn cũng nên hiếu thuận với mẫu thân, nhưng Minh Doãn vẫn phải hiếu kính với mẹ ruột mình trước, nếu mẹ ruột mình cũng không hiếu thuận, sao có thể hiếu thuận với mẹ kế?” Lâm Lan hùng hổ nói.

Lâm Lan tỏ thái độ kiên quyết khiến Hàn Thị tức giận, hung hăng cắn răng, không nghĩ Lâm Lan cứ sống chết cắn vào chữ hiếu, gắng lưu lại một nửa sản nghiệp, đánh loạn kế hoạch của mẹ.

Lý Kính Hiền nghĩ tới yêu cầu của Minh Doãn, đúng là rất hợp tình hợp lý, nói như thế nào, Minh Doãn cũng đã chịu nhượng một nửa sản nghiệp, nếu cứ ép quá, khó tránh miệng lưỡi thế gian, Lý Kính Hiền thở dài, nói:

“Đây là một mảnh hiếu tâm của Minh Doãn, theo ý các con thì lưu lại thôn trang hay cửa hàng, tùy các con chọn.”

Hàn Thị kinh ngạc nhìn lão gia, sao lão gia có thể nhanh như vậy đồng ý? Cứ như vậy, mục còn có thể nói cái gì nữa? Thôi thôi, một nửa thì một nửa, đương lúc mười tám cửa hàng hưng thịnh, giá thấp nhất cũng đáng một triệu năm trăm ngàn lượng bạc, thôn trang ở ngoại ô còn quý hơn nữa, có điều thôn trang không thể tách ra bán, nhất thời không tìm được người nào mua một phần sản nghiệp lớn như vậy... Như vậy nếu là cửa tiệm cũng ổn, Hàn Thị lo lắng nhìn Lâm Lan, trong lòng suy nghĩ, nếu Lâm Lan muốn chọn cửa tiệm, mục nên làm gì bây giờ?”

Lâm Lan nhìn mục ta: “Minh Doãn nói, chàng có thể lưu lại được nơi nào là tốt nơi đó, thôn trang hay cửa hàng cũng không sao cả, tùy ý mẫu thân định.”

Hàn Thị thầm thở phào nhẹ nhõm, nói: “Thôn trang tuy nói xử lý phiền phức hơn nhưng lại đáng giá hơn cửa hàng, hiện giờ mỗi năm giá đất ngoại ô lại lên một cao, các con giữ thôn trang đi.”

Quả nhiên như Lâm Lan đoán, mục phù thủy lúc này chỉ suy nghĩ cách nào tiện nhất, đoán chừng buông tha cho thôn trang cũng đang đau lòng lắm, Lâm Lan chặc lưỡi, cười nhạt: “Vậy cũng được, tuy nhiên còn phải nói một điểm, hiện giờ Minh Doãn không liên quan mười tám cửa hàng kia, vậy thì, thôn trang ở ngoại ô kinh thành, sau này chỉ thuộc về một mình Minh Doãn, không liên quan tới bất luận kẻ nào.”

Đối với đôi vợ chồng cận bã vô liêm sỉ, không biết xấu hổ, chuyện gì cũng có thể làm được, Minh Doãn chắc chắn sẽ không cho bọn họ cơ hội nữa, nàng nói như vậy, là gọt bớt da mặt dày của cả hai đi, cảnh cáo bọn họ, đừng làm phiền Minh Doãn nữa, để cho bọn họ biết nàng cùng Minh Doãn không phải dễ bị khi dễ.

Hàn Thị tức giận run người, Lý Kính Hiền mặt tái xanh, vẫn biết Lâm Lan giỏi ăn nói, hôm nay mới tận mắt chứng kiến.

“Lúc nào mẫu thân đem khế đất thôn trang giao cho con dâu, Minh Doãn sẽ đi quan phủ sang tên văn điệp.” Lâm Lan cười khẽ, chào: “Nếu không còn chuyện gì nữa, con dâu xin cáo lui.”

Lâm Lan thẳng lưng ưỡn ngực thản nhiên ra khỏi Ninh Hòa đường, trên

môi vẫn giữ nụ cười đùa cợt, sống trong giang hồ, luôn có nguyên nhân kết quả, còn có cái gọi là trả giá, đối phó với kẻ lường gạt, biện pháp tốt nhất là lấy kế của người trả lại cho người, tạm thời cho mục toan tính mấy ngày, cũng cho cha già uy phong thêm mấy ngày, rất nhanh, báo ứng sẽ tới.

Hàn Thị cùng Lý Kính Hiền trầm mặc hồi lâu, Hàn Thị phần nộ mở miệng: “Lâm Lan này, không có coi trọng bồi ra gì.”

Lý Kính Hiền rầu rĩ nói: "Được rồi, được tiện nghi rồi thì nói ít vài lời đi." Dứt lời bỗng nhiên đứng dậy, phẩy tay áo bỏ đi, mục đích tuy nói đã đạt được, nhưng trong lòng dâng lên cỗ tư vị chua chát.

Chương 193 - Chửi đồng

Lý Minh Tắc uống say túy lúy, Minh Doãn sợ hấn sơ suất, liền đưa hấn về Vi Vũ các.

Đinh Nhược Nghiên nghe nói Minh Tắc trở lại, xuống lầu nghênh đón: “Làm sao giờ mới về...”

Bỗng dưng nhìn thấy Minh Doãn dìu Minh Tắc, Đinh Nhược Nghiên giật mình đứng ở trên thang lầu.

Lý Minh Doãn vội nói: "Đại tẩu, đại ca hôm nay cao hứng uống mấy chén, có chút say."

Lý Minh Tắc đứng không vững, xua tay không cho bọn hạ nhân đỡ, lớn miệng cười khúc khích: “Ai... Ai nói ta say, ta... không có say, nhị đệ, đi... chúng ta đi uống tiếp... uống.”

Đinh Nhược Nghiên phục hồi tinh thần, vội phân phó: “Còn không mau đỡ đại thiếu gia, Xảo Quyên, bảo phòng bếp nấu canh giải rượu...”

Lý Minh Tắc nhất định phải dắt Minh Doãn đi uống rượu, nha hoàn nào cũng không động tới hấn được, Minh Doãn không thể làm gì khác hơn là chịu chút cực khổ, đưa Minh Tắc lên lầu.

Vật vả lấm mới đưa Minh Tắc lên được trên giường, Hồng Thường sai hai nha hoàn cởi giày thay y phục cho thiếu gia.

Nhược Nghiên cúi đầu xoắn khăn tay, tội nghiệp chiếc khăn bị nàng vầy vò, từ khi vào phủ tới nay, đây là lần đầu tiên Minh Doãn ở gần nàng như vậy, nàng rất muốn nói, nhưng lại không biết nói gì.

Cuối cùng là Lý Minh Doãn mở miệng trước: “Đại ca giao lại cho chị dâu, Minh Doãn xin cáo lui.”

Đình Nhược Nghiên còn đang ngơ ngác thì Minh Doãn đã đi qua bên người nàng, Đình Nhược Nghiên cuống quýt xoay người: “Ta tiễn tiễn thúc.”

"Nhược Nghiên... Nhược Nghiên..." phía sau vang lên tiếng Minh Tác gọi.

Bước chân Đình Nhược Nghiên chậm lại, trong mắt nhìn Minh Doãn đầy quyến luyến, thiên ngôn vạn ngữ ở trong lòng không thể thốt ra, gần như vậy mà xa như thế.

Lý Minh Doãn cũng quay đầu lại ngắm nàng, đáy mắt nàng hiện lên tình cảm nồng đậm như cũ, so với hồi ức năm xưa thậm chí còn thâm sâu hơn, nhưng ánh mắt thâm tình như vậy, hẳn chịu không nổi, giờ phút này, nàng là đại tẩu của hắn, đời này kiếp này, nàng chỉ có thể là đại tẩu của hắn, không phải hẳn bạc hạnh vong tình, mà là hẳn không theo đuổi những cái không nên theo đuổi. Lý Minh Doãn cúi đầu, chấp tay nói: “Xin chị dâu đừng bước.” Dứt lời, hắn ưu nhã xoay người, thong dong đi xuống lầu.

Đình Nhược Nghiên ngơ ngác, há miệng mà không nói nên lời, trơ mắt nhìn hắn rời đi.

Lý Minh Doãn trở về Lạc Hà trai, Lâm Lan tự mình hầu hạ hắn thay quần áo.

“Xem chàng kia, toàn thân là rượu, đại ca uống nhiều lắm sao.”

Lý Minh Doãn cười nói: “Hôm nay đại ca cao hứng, khó tránh uống nhiều vài chén, nếu không phải ta khuyên, sợ là còn phải khiêng anh ấy trở về.”

Lâm Lan lườm hắn một cái: “Ta xem chàng cũng rất cao hứng. Chàng ở bên ngoài uống rượu mua vui, ta một mình đối phó với mụ phù thủy cùng cha chàng.”

Nụ cười trên môi Minh Doãn cứng đờ: “Bọn họ tìm nàng nói chuyện?”

Lâm Lan khịt mũi: “Ta thấy bọn họ thấy chàng không có ở đây, cố ý hạ thủ với ta, cho là ta dễ đối phó hơn chàng, đáng tiếc nhìn sai rồi.”

Lý Minh Doãn vội lôi nàng ngồi xuống: “Nói nhanh lên, tình hình làm sao.”

“Còn có thể như thế nào đây? Không đáp ứng chính là bất hiếu, nếu bọn họ mở mồm là chữ hiếu làm lý do, ta liền ăn miếng trả miếng, tranh giành từng tấc đất, cuối cùng ta để cho mục phù thủy tự chọn, là muốn thôn trang hay cửa hiệu mặt tiền, mục quả nhiên chọn cửa hiệu mặt tiền, ta nói, lúc nào mục đem khế đất thôn trang giao ra, chàng sẽ đi làm thủ tục sang tên cửa hàng, đoán chừng ngày mai phụ thân sẽ tìm chàng đây.”

Lý Minh Doãn lo lắng nhìn nàng: “Nàng... Có bị chọc tức không?”

Lâm Lan khẽ cười nói: "Sao có thể, ta tức giận làm gì, chẳng phải là tự mình làm khổ mình sao? Ta chỉ thấy bọn họ thôi lảm, khó chịu.”

Lý Minh Doãn thở phào nhẹ nhõm, đau lòng nói: “Khiến nàng chịu ủy khuất.”

"Chính mình cảm thấy ủy khuất đó mới là ủy khuất, nhưng ta không cảm thấy chút nào, xem bọn họ từng bước đi vào bẫy chúng ta đặt ra, ta rất cao hứng.” Lâm Lan ra vẻ thoải mái nói.

Lý Minh Doãn yêu thương vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng: “Nhấn nại một thời gian nữa, rất nhanh thôi, chúng ta không phải nhìn những thứ ghê tởm này nữa.”

Quả nhiên như dự đoán, ngày hôm sau, mục phù thủy báo cho Lâm Lan, gọi Minh Doãn sớm đi làm thủ tục sang tên.

Cũng ngày hôm đó, Tôn tiên sinh phòng thu chi tới già biệt, nói là mẫu thân bệnh nặng, thể tử lại đang ở cử, thật sự là không thể bỏ bê.

Tôn tiên sinh khác với những hạ nhân khác, hắn không bán mình cho Lý phủ, chỉ là làm công ăn lương, Hàn Thị lưu không được, không thể cưỡng cầu, đành đồng ý với hắn, tìm người mới thay thế vị trí của hắn ở phòng thu chi.

Chuyện thay đổi sản nghiệp, Hàn Thị cũng báo cáo cho lão thái thái, lão

thái thái hết sức đồng ý, bà muốn hết thầy nhà này đều thay đổi, mang tiếng ở nơi Diệp Thị lưu lại thật sự không thoải mái.

Xế chiều, Hàn Thị tự mình đi quan phủ làm thủ tục sang tên, sau đó đem khế đất thôn trang giao lại cho Minh Doãn.

Hàn Thị lấy được khế ước cửa hàng, ngay đêm đó sai Triệu quản sự đi báo cho Cẩm Tú phường, lần trước Cẩm Tú phường đã muốn mua cửa hiệu mặt tiền, bởi vì không sang tên nên không thể lấy, hôm nay nghe nói có thể sang tên, tự nhiên hết sức cao hứng, hẹn ước ngày mai làm thủ tục giao tiền.

Sáng hôm sau, các cửa hàng Đông Trục Môn mở cửa, qua giờ Thìn, trên đường liền náo nhiệt, nhưng hôm nay đặc biệt náo nhiệt, ở một cửa hàng, một đám người đang đứng túm tụm.

"Mọi người đều biết, chủ mười tám cửa hàng ở con đường này là ai, là em gái số khổ của ta, vợ trước của Lại Bộ Thượng Thư Lý đại nhân, phu nhân Diệp Thị mua cho nhi tử mình, Lý gia xuất thân là tên thư sinh nghèo tới cơm cũng không có mà ăn, nếu không phải Diệp gia chúng ta giúp đỡ, Lý Kính Hiền hẳn có thể có ngày hôm nay? Sản nghiệp Lý gia bây giờ là tiền Diệp gia chúng ta bỏ ra mua, ngay cả phần mộ tổ tiên Lý gia cũng là Diệp gia chúng ta xuất tiền xây sửa... Vậy mà, hôm nay Lý Kính Hiền hẳn nên người, bắt đầu vong ân phụ nghĩa rồi, bức tử em gái nhà ta, oán hận này Diệp gia chúng ta nhin, coi như năm đó em ta có mắt không trông nhìn trúng loại người không có lương tâm háo sắc, nhưng hận chính là, hôm nay bọn chúng còn muốn chiếm đoạt sản nghiệp Diệp Thị lưu lại cho nhi tử của mình, mọi người hãy bình luận phân xử, chúng ta làm cha mẹ, cho tới bây giờ đều là kiếm gia nghiệp vì con cái, từng có gặp qua cha ruột nào chiếm sản nghiệp nhi tử không, làm người sao có thể vô sỉ tới mức độ này..." Đứng trong đám người, người đang nói ra phần nộ trước những việc làm trái đạo nghĩa của Lý Kính Hiền chính là nhị phu nhân Diệp gia – Thích Thị.

Việc này vốn là Diệp đại lão gia chuẩn bị chính mình làm, đúng lúc Thích Thị vẫn còn ở lại kinh thành chưa quay về, liền xung phong nhận về mình, chuyện mắng chửi như thế, nữ nhân am hiểu hơn nam nhân nhiều, dù sao không lâu nữa bà cũng trở về Phong An, muốn mắng chửi bao nhiêu cũng dễ dàng.

Người vây xem rồi rít nghị luận, bình thường vẫn hay nói chuyện phiếm với nhau, đối tượng thường là nhà giàu, quan gia, bọn họ thường là giận mà

không dám nói gì, hiện tại có người bên đường mắng Lại Bộ Thượng Thư, có thể nào mọi người không nhiệt huyết sôi trào? Có người bắt đầu phụ họa: “Đúng thế, trên đời này làm gì có loại cha mẹ như thế, thật không biết xấu hổ...”

"Quá không biết xấu hổ..."

Thích Thị lệ rơi đầy mặt, nói: “Cháu trai ta, chính là Trạng Nguyên năm ngoái, hôm nay là Hàn Lâm học sĩ, mọi người chớ nhìn bên ngoài, ở trong nhà nó năm lần bảy lượt bị mẹ kế khi dễ, nó là một đứa đôn hậu, lại vô cùng hiếu thuận, không chịu nói cho chúng ta nửa điểm không phải của cha mẹ nó, nếu không phải lão thái gia, lão thái thái nhà ta không yên lòng, phải người đi Lý phủ hỏi thăm thì cũng không biết cháu trai ta đáng thương như vậy, thiếu chút bị mẹ kế phóng rắn độc cắn chết... Hiện giờ cha ruột mẹ kế liên hợp lại, mưu đồ sản nghiệp của nó, cháu ta thật là số khổ mà...”

"Nguyên lai là Lý học sĩ, ta nghe nói Lý học sĩ là người rất trọng tình nghĩa..."

Đúng thế, ta cũng nghe nói, Lý học sĩ không chỉ tài hoa hơn người, tính tình cũng rất đôn hậu ôn lương.”

“Ta còn nghe nói phu nhân của Lý học sĩ là đại phu, thường phát thuốc miễn phí cho người nghèo, tất cả mọi người đều gọi cô ấy là Bò Tát sống.”

“Ai da, người thiện lương bị lấn áp, đáng hận nhất lại còn bị cha mẹ mình lấn áp, Lý học sĩ là người có khí lượng, có khi bị sỉ nhục chết cũng sẽ không nói.”

"Thật là quá đáng, vẫn tưởng Lại Bộ Thượng Thư này tài đức sáng suốt, thì ra mọi người đều bị hấn lừa.”

"Đáng hận nhất là bà mẹ kế kia, lòng dạ rắn rết, nên nhốt vào mười tám tầng địa ngục.”

“...” Mọi người người một câu ta một câu nghị luận, rồi rít chỉ trích lão cha già cùng mẹ kế.

Bỗng nhiên một người tách khỏi đám người đi vào, vẻ mặt lo lắng lời Thích Thị đi ra.

“Minh Doãn, cháu kéo ta làm gì?” Thích Thị xuất thân thế gia võ học, khí

lực lớn, tránh khỏi Lý Minh Doãn.

“Là Lý học sĩ...”

Lý Minh Doãn lúng túng nói: “Mợ hai, Minh Doãn van xin mợ, có lời gì trở về rồi hãy nói.”

Thích Thị sinh khí nhìn chăm chăm hẳn: “Tại sao phải về rồi mới nói? Cha ruột đối với cháu như vậy, chẳng lẽ cháu còn muốn giấu diếm cho lão?”

Lý Minh Doãn vội la lên: "Có một số việc, mợ không rõ..."

Một người đi vào, vẻ mặt uy nghiêm, lớn tiếng nói: “Minh Doãn, cháu thả mợ hai cháu ra, cháu vì phụ tử tình thân, chấp tay nhường sản nghiệp mẹ mình để lại cho người ta, cháu... cháu không sợ làm mẹ cháu dưới cửa tuyền thất vọng, ... làm ông ngoại bà ngoại yêu thương cháu phải đau lòng sao? Ta cho cháu biết, những thứ sản nghiệp này là Diệp gia chúng ta xuất tiền mua, để lại cho cháu ngoại trai Diệp gia, chúng ta không có ý kiến, nhưng nếu là đôi câu nam nữ không biết xấu hổ bức tử muội muội ta nắm trong tay, Diệp gia trên dưới chết cũng không nhắm mắt.”

Lý Minh Doãn vô cùng xấu hổ: "Hết thảy là lỗi của Minh Doãn, kính xin cậu cả cùng mợ về trước... như vậy... thật sự là khó xử."

“Cái gì mà khó xử, bọn chúng không biết xấu hổ, ta muốn biết, làm quan có gì đặc biệt hơn người, hẳn được làm quan, nói khó nghe cũng là nhờ Diệp gia xuất tiền đóng đi ra ngoài... Đồ vong ân phụ nghĩa...” Diệp Đức Hoài mắng.

"Đúng đấy, không thể để bọn họ chiếm tiện nghi..." trong đám người có người la.

"Lý học sĩ, đừng quá mềm yếu." Lại có người hô.

“Bà con chur vị, Diệp Đức Hoài ta hôm nay nói một lời, người nào dám đụng đến sản nghiệp Diệp gia, không xong với ta.” Diệp Đức Hoài vung cánh tay lớn tiếng nói.

Cẩm Tú Phường phía bên cạnh xem không sót một lời nào, một tú nương nói: “Diêu chương quỹ, đã đến giờ hẹn với Lý phu nhân rồi.”

Cô gái được gọi là chương quỹ lắc đầu: “Ngươi đi nói với Lý phu nhân,

cửa hàng này tạm thời chúng ta không mua, để bà ta giải quyết tranh cãi trong nhà xong xuôi đã, nếu không, chúng ta không dám mua.”

Lý Minh Doãn vất vả khuyên ngăn mãi mới đưa được cậu cả cùng mợ hai ra khỏi hiện trường.

Tiết mục ngày đó ở đường Đông Trục Môn truyền khắp kinh thành, lời đồn đại có đặc điểm là, mỗi người truyền đi sẽ hữu ý vô ý thêm mắm thêm muối một vài câu, càng truyền càng khiến người ta sùng sốt về lão cha già cùng mụ phù thủy, cả hai dám có những hành động khiến người ta giận sôi người như thế. Mà Lý Minh Doãn thì được mọi người vô cùng đồng tình, một đại tài tử tài hoa nghiêng thế, thà chịu ủy khuất chứ cũng không dám nói lại cha mẹ một câu đại nghịch bất hiếu, có người nào lại không đồng tình, có người nào lại không tôn kính chứ? Cùng lúc đó, chuyện Lâm Lan phát thuốc miễn phí cho người nghèo cũng được truyền đi, ngày đó, cánh cửa tiệm thuốc thiếu chút bị phá sập.

Phòng Ngự Sử hung phấn vô cùng, mấy ngày đêm liền tìm cách vạch tội Lý Kính Hiền.

Chương 194 - Ác chiến (Thượng)

Hàn Thị lòng đầy vui mừng đợi chờ bạc tới tay, không nghĩ chương quỹ Cẩm Tú phùng thay đổi, chỉ báo lại một câu nói: Trước tiên giải quyết tranh cãi trong nhà, bằng không không dám mua.

Hàn Thị liên tục hỏi ép, người chuyển lời liền khéo léo nói, hay là phu nhân đi Đông Trục Môn một chút.

Đợi Hàn Thị phái người chạy tới Đông Trục Môn thì bên kia đã sớm tan cuộc, tuy nhiên đầu đường cuối ngõ đều nghị luận chuyện Lý phủ, tùy tiện nghe ngóng cũng đã biết chuyện gì xảy ra.

Hàn Thị nhận được hồi báo, tức nổ phổi, lập tức cho người đi Hồi Xuân Đường gọi Lâm Lan về.

Hôm nay Diệp gia có có động tác, Lâm Lan đã biết, nàng sớm đã chuẩn bị trong lòng. Đây cũng là điều Minh Doãn dự liệu trong kế hoạch. Từ xưa

tới nay, câu chuyện do bản thân nói ra, và do dân chúng nói ra, hiệu quả hoàn toàn không giống nhau. Minh Doãn là nhi tử Lý gia, tuyệt đối không thể ra mặt đi làm hư danh dự cha ruột. Hiếu, vốn là thể hiện mỹ đức, nhưng nếu đụng vào trường bối vô sỉ như lão cha già này, hiếu, chính là tàn nhẫn với bản thân, thiên hạ là cha mẹ, chỉ một câu nói cũng khiến Minh Doãn khó lòng tự mình lật tẩy sự việc. Nhưng Diệp gia có thể, tùy tiện một người Diệp gia tới phát tán, là có thể lật mặt cha già mẹ kế ti tiện vô sỉ kia.

Diệp gia mấy năm nay ở kinh thành không phải là không có danh tiếng, có bạc mở đường, cộng thêm đại lão gia Diệp gia giao tế rộng trong giới hắc bạch, bằng không, kế hoạch của Minh Doãn cũng không thể thuận lợi như vậy được. Diệp gia đến kinh thành phát triển, nói trắng ra là, đến để báo thù, đợi đến một cơ hội danh chính ngôn thuận liền xuất kích.

Cho nên, lão cha già cùng Hàn Thị đánh vào sản nghiệp Diệp Thị lưu lại, quả thực chính là chui đầu vào rọ.

Lâm Lan gọi Văn Sơn đi Diệp gia báo cho Lý Minh Doãn, đoán chừng cha già sẽ nhanh chóng trở về, cuộc chiến hôm nay tuyệt đối không thoái mái, nhưng Lâm Lan không hề khiếp nhược, ngược lại tinh thần phấn chấn, lão cha già càng quát như sấm thì mụ phù thủy lại càng dễ sinh bệnh thần kinh, lại càng nói rõ khủng hoảng trong lòng bọn họ.

Lâm Lan hồi phủ đã thấy Chu mama dẫn theo năm sáu người chờ ở cửa.

“Nhị thiếu phu nhân.” Chu mama vẻ mặt nghiêm trọng tiến lên đón.

“Có chuyện gì sao Chu mama?” Lâm Lan kinh ngạc.

“Nhị thiếu phu nhân, lão nô theo người tới Triều Huy đường, nếu như bọn họ dám gây chuyện bất lợi đối với nhị thiếu phu nhân, thân già này liều mạng với bọn họ.” Chu mama nghiêm nghị nói.

Lâm Lan ngây ngốc đem Chu mama kéo qua một bên, nhỏ giọng nói: “Chu mama, ta biết mama sợ ta chịu ủy khuất, nhưng mama huy động nhân lực thế này, sợ lộ ra chuyện chúng ta ủ mưu, chẳng phải là chuyện xấu sao? Mama mau đưa mọi người về đi, cứ an tâm chờ đợi, ta có thể tự mình ứng phó được.”

"Nhưng là... " Chu mama do dự.

“Không nhưng nhị gì, đây là lúc mấu chốt, chúng ta không thể phạm sai

lầm, dù là nhỏ nhất, bằng không kiếm củi ba năm thiêu một giờ, mụ phù thủy đã cùng đường, không còn được mấy ngày đâu, ta tự có cách ứng đối.” Lâm Lan chắc chắn nói.

Chu mama nhăn mày, suy xét một hồi, cuối cùng nói: “Nhị thiếu phu nhân cẩn thận chút, đừng để bị ủy khuất.”

Lâm Lan cười một tiếng, hướng Chu mama phất tay, ý bảo bà ấy mau đem mọi người đi.

Chu mama bắt đắc dĩ xoay người, đưa mắt ra hiệu, đám người không tiếng động tản mát đi.

Triều Huy đường.

"Con vẫn nghĩ không biết vì sao Minh Doãn lại đưa ra đề nghị như vậy, nguyên lai là có suy tính phía sau, muốn giờ trò với chúng ta, lão thái thái, người nói xem nó có ý đồ gì đây? Nó không tình nguyện cứ việc nói thẳng, không ai ép buộc nó. Vậy nhưng nó lại làm ra bộ hiếu thuận, hào phóng, sau lưng lại giờ trò, khuyến khích Diệp gia phá hư danh tiếng lão gia, tâm tư thật quá ác độc." Hàn Thị nghiêng răng nghiêng lợi mắng.

“Chắc chắn rồi còn gì, hôm qua vừa mới sang tên, hôm nay Diệp gia làm loạn lên, nếu không phải là nhị thiếu gia đi khuyến khích Diệp gia làm loạn thì còn là ai! Mà nếu không phải là nhị thiếu gia khuyến khích thì nhị thiếu gia cũng không nên đem chuyện này nói ra.” Khương mama phụ họa.

Lão thái thái nghĩ tới tấm mặt mo này, buồn bực nói: “Là chủ ý của ai còn chưa rõ, ta xem Minh Doãn không ác độc như thế, danh dự Kính Hiền bị hủy hoại, nó có lợi ích gì? Chuyện này, tám phần là Lâm Lan giờ trò quỷ sau lưng.”

“Lâm Lan là cái loại không ra gì, ban đầu ta đã nói loại nha đầu nhà quê này không thể nhận, nhưng Minh Doãn đã bị nó mê hoặc thần hồn điên đảo.” Mụ phù thủy cắn răng oán hận, nếu không phải có Lâm Lan, mụ sớm đã giải quyết xong Minh Doãn rồi.

Chúc mama đứng một bên nghe, im lặng không lên tiếng, từ khi tới kinh thành, Hàn Thị đối với nhị thiếu gia, nhị thiếu phu nhân như thế nào, bà đều nhìn ra hết nhưng coi như không biết, nhưng thật lòng cũng rất muốn nói lên tại sao lại có thứ tâm tư ác độc như vậy. Lão thái thái đối với Diệp Thị hơi có

thành kiến, là bởi vì Diệp Thị cường thế ép nhị lão gia bỏ vợ cưới mình, nhưng, sau bà nghĩ lại, nếu Diệp Thị thực sự hung hãn như vậy, có thể nào sau mười sáu năm, chỉ vì nhị lão gia muốn đón Hàn Thị vào cửa mà uất ức rời nhà? Hơn nữa, Lý gia đích xác là dựa vào Diệp Thị làm giàu, không nói đến sản nghiệp lớn trong kinh thành, ngay cả chỗ ở của đại lão gia, tổ điền cũng là Diệp Thị xuất tiền đặt mua. Lão thái thái mở miệng là nói Diệp Thị không tốt, nhưng miếng ăn trong miệng, quần áo mặc trên người, không phải đều là dựa vào Diệp Thị sao? Theo bà thấy, Diệp Thị không hề keo kiệt của hồi môn của mình, hào phóng vì giữ thể diện Lý gia như thế, nói cách khác là người có công lao nhiều nhất với Lý gia.

Nhị thiếu phu nhân lại càng không cần phải nói, luôn hòa nhã rộng lượng, không bao giờ lớn tiếng với hạ nhân, lễ tết năm mới đều tặng thưởng, bọn hạ nhân Lạc Hà trai suốt ngày cười nói vui vẻ, nếu không phải chủ mẫu hòa ái dễ gần và có cách nghiêm dạy, sao bọn hạ nhân có thể vui vẻ sống như vậy. Xem lại bên Vi Vũ các đại thiếu gia, hạ nhân lười biếng, suốt ngày uống rượu đánh bạc! Nếu lão thái thái có thể bỏ qua thành kiến thì sẽ nhận ra nhị thiếu phu nhân là một người rất tốt.

Đáng tiếc bà chỉ là thân phận mama thấp cổ bé họng, lời nói không có trọng lượng! Chúc mama thâm thờ dài trong lòng.

"Chuyện này không phải chuyện đùa, hôm nay không biết bên ngoài truyền thành dạng gì rồi." Lão thái thái rất bất an, nói với Hàn Thị: "Trước mắt con đừng có nóng lên, hỏi cho rõ ràng rồi hãy nói, nếu nó thật sự làm ra cái chuyện đại nghịch bất đạo này, nhà này tuyệt đối không tha thứ cho nó."

Vừa mới dứt lời, bên ngoài vang lên tiếng nha hoàn bầm báo: "Nhị thiếu phu nhân tới."

Lâm Lan bình tĩnh vào Triều Huy đường, thỉnh an lão thái thái cùng mục phù thủy.

"Không biết mẫu thân khẩn cấp gọi con dâu về có chuyện gì quan trọng?"

Hàn Thị nhìn thấy Lâm Lan, một bụng tức giận không sao kiềm nén được, hừ lạnh một tiếng: "Cô đừng có giả bộ, cô cảm thấy chuyện bung bét như vậy, trong lòng thoải mái lắm hả? Cao hứng lắm hả?"

Lâm Lan kinh ngạc nhìn Hàn Thị, mờ mịt hỏi: "Mẫu thân có gì nói ra lời

ấy, con dâu thật sự không hiểu.”

“Cô còn dám giả vờ ngây ngốc, đờ đẫn, ta hỏi cô, làm sao Diệp gia biết chuyện sang tên cửa hàng ở Đông Trục Môn? Không phải là các người nói sao? Hôm nay Diệp gia ở đường lớn Đông Trục Môn làm loạn, nói ta cùng lão gia mưu đồ sản nghiệp của Minh Doãn, Lâm Lan ơi Lâm Lan, thật nhìn không ra, cô là loại người trước mặt thế này, sau lưng thế kia.” Hàn Thị thiếu nước tát lên mặt Lâm Lan.

“Lâm Lan, cô nói cho thật, có phải kêu các người nhượng cửa hiệu mặt tiền, trong lòng các người không tình nguyện, vì vậy nghĩ dùng loại biện pháp này lấy về?” Khẩu khí lão thái thái lạnh như băng.

Lâm Lan giận quá thành cười: "Mẫu thân, con dâu không hề giả vờ ngây ngốc, hôm trước con dâu đã nói qua, không tình nguyện, đó là bởi vì những thứ sản nghiệp này là thứ mẹ ruột Minh Doãn để lại cho chàng, vô cùng có ý nghĩa, nhưng chúng ta hiểu được tâm tình phụ thân, vì vậy liền chấp nhận, tuyệt đối không có tâm tư cầm lại, tiền đồ của Minh Doãn sáng lạn không cần phải nói, con dâu bằng y thuật của mình cũng có thể kiếm chén cơm ăn, tương lai ở trong tay mình, cần gì phải về Diệp gia khóc lóc kể lể, khuyến khích Diệp gia tới náo loạn, làm loạn lên như vậy, phá hủy danh dự Lý gia, vậy có ích lợi gì với Minh Doãn, chẳng phải là tự mình chường mặt ra cho mọi người chỉ trích sao? Vớ mấy gian cửa hiệu mặt tiền mà phá hư danh tiếng của mình, kiêu làm ăn hao vốn này, con dâu cùng Minh Doãn khinh thường không bao giờ làm.”

“Nói xạo, toàn miệng là nói dối, người của Diệp gia ở đường lớn mắng ta và lão gia, ngược lại nói Minh Doãn rất hay, là nhi tử hiếu thuận, các người giỏi lắm, kiếm được nước mắt ủng hộ từ mọi người, danh tiếng rất tốt đấy!” Hàn Thị nghĩ đến những lời hạ nhân hồi báo, tức giận phát run.

Lâm Lan nghiêm mặt nói: "Con dâu nói câu nào cũng là thật, trong lòng con dâu thẳng thắn, nếu mẫu thân không tin thì xin đưa ra chứng cứ. Mẫu thân bảo chúng ta nhượng sản nghiệp, chúng ta liền để cho, hôm nay xảy ra chuyện, có người chơi xấu chúng ta, mẫu thân liền nói là con dâu, vì sao thế? Rốt cục mẫu thân muốn chúng ta làm thế nào?"

“Cô...” Mặt Hàn Thị lúc trắng lúc xanh, nói với lão thái thái: “Lão thái thái nhìn đấy, nó đúng là cả vú lấp miệng em.”

Sắc mặt lão thái thái âm trầm, vẻ mặt phức tạp nhìn Lâm Lan, Lâm Lan

ăn nói khéo léo, rất biết dọa người, điều này bà đã được lĩnh giáo. Nhìn nàng bộ dạng nghiêm nghị chánh khí, thật ra thì... Hiện tại truy cứu bọn họ có thông đồng cùng Diệp gia không đã không còn ý nghĩa gì, mấu chốt là làm sao thay đổi được cục diện.

“Lâm Lan, cô nói cô cùng Minh Doãn chưa từng xúi giục Diệp gia, cả hai cam tâm tình nguyện nhượng sản nghiệp, tốt lắm, cả hai lập tức đi về Diệp gia nói rõ, gọi người của Diệp gia ra mặt làm sáng tỏ sự thật, mau mau để cho chuyện này chìm xuống.” lão thái thái trầm giọng nói.

Lâm Lan cười lạnh trong lòng, quả nhiên gừng càng già càng cay, biết nắm chặt chỗ nào là điểm mấu chốt, chẳng qua, các người quá ngây thơ rồi, lời đồn đại vốn không thể khống chế, nó có thể mọc cánh mà bay khắp nơi, sự thể phát triển tới nước nào, các người không thể áp chế được, Diệp gia càng không có khả năng phối hợp, một chiêu này đối với các người chỉ có diệt vong.

Lâm Lan cung kính nói: “Mặc dù bà nội không phân phó nhưng cháu dâu cũng đang chuẩn bị làm như vậy, cháu dâu lập tức đi tìm Minh Doãn trở về, cùng nhau thương nghị xem giải quyết chuyện này như thế nào.”

“Đúng thế, đúng thế. Mau mau tìm nhị thiếu gia về, cùng nhau thương nghị thì tốt hơn.” Chúc mama phụ họa.

Hàn Thị tức giận khễ hừ, mục tuyệt không tin chuyện này cùng nha đầu này không liên quan, khổ nỗi không có chứng cứ, đoán chừng giờ này lão gia đang trở về, để xem ý tứ lão gia trước xem thế nào!

Chương 195 - Ác chiến (Hạ)

Lý Kính Hiền nổi giận đùng đùng chạy về nhà, vừa về đến nhà liền cho gọi hai nhi tử vào thư phòng.

Mọi người từ xa cũng có thể nghe thấy lão gia rống giận.

“Ngươi mau đi nói cho người của Diệp gia, nếu như không ra mặt làm sáng tỏ sự thật, không trình trọng nói xin lỗi vẫn hời danh dự Lý gia thì đừng trách Lý Kính Hiền ta trở mặt...”

Lý Minh Doãn áy náy cúi đầu mà đứng, Lý Minh Tắc khuyên nhủ: “Phụ thân, người đừng tức giận, nói không chừng là có hiểu nhầm, hai nhà nên ngồi xuống nói rõ với nhau .”

"Hiểu làm? Có cái gì mà hiểu làm, Diệp gia là có chủ tâm bới móc." Lý Kính Hiền quát lên như sấm, lão nhiều năm cẩn thận làm quan, cẩn thận duy trì thanh danh, lần này Diệp gia bôi đen lên tất cả, lão có thể không vội sao?

Lý Kính Hiền chỉ tay vào Minh Doãn, đầu ngón tay run run: “Người nói đi, chuyện này, có phải là người xui khiến không?”

Lý Minh Doãn sợ hãi nói: "Phụ thân, nhi tử có hồ đồ cũng không làm ra chuyện ngu ngốc này, nhi tử đã từng do dự, có nên nói qua một tiếng với Diệp gia hay không, nhưng lại sợ tính tình cậu cả nóng giận, liền định tìm một cơ hội thích hợp báo cho cậu ấy, ai ngờ hôm qua đại biểu ca vừa đi mua vài miếng đất, tới quan nha làm thủ tục, chủ bộ đại nhân kia có quen biết với anh ấy, thuận miệng nói chuyện cửa hàng ở Đông Trục Môn... Sáng nay nhi tử vừa nghe nói cậu cả đi Đông Trục Môn, vội vàng xin nghỉ chạy qua đó khuyên can, nhi tử tới Diệp gia một phen lời lẽ, bị cậu mắng xối xả."

Lý Minh Tắc giúp đỡ: “Phụ thân, nhị đệ tuyệt đối không thể nào làm chuyện như vậy, đích thị là Diệp gia vẫn canh cánh chuyện mẹ ruột nhị đệ trong lòng, mượn đề tài để nói chuyện của mình thôi.”

Lý Kính Hiền hung hăng nhìn Minh Doãn: “Không phải bình thường người rất có chủ ý sao? Lúc này sao lại như câm vậy.” Thật ra ban đầu lão cũng nghĩ tới, bán đi sản nghiệp Diệp Thị lưu lại, Diệp gia sẽ có ý kiến, chỉ là không nghĩ tới Diệp gia có phản ứng mãnh liệt như vậy, mấy năm nay, cậu cả ở kinh thành, lão không thể không đi lấy lòng, nhưng mỗi lần đi đều chỉ nhận được sự lạnh lẽo từ phía bên đó, Diệp gia đối với lão thành kiến quá sâu. Chuyện lần này, cho dù Minh Doãn không nói đi chẳng nữa, Diệp gia mà biết đoán chừng cũng không chịu bỏ qua, aiz.... Hay là lão đã suy nghĩ không chu toàn.

Lý Minh Doãn chấp tay nói: "Nhi tử đi nói chuyện với cậu cả một chút."

Minh Tắc nói: "Có thể hẹn cậu cả đệ ra ngoài nói chuyện được không?"

Lý Kính Hiền lạnh lùng nói: "Người nói cho cậu cả người biết, làm lớn chuyện, không ai có lợi cả, cha niệm tình mẹ người mà nói, không muốn hai nhà bị mất mặt, cho bên đó một cơ hội sửa đổi, bằng không, nói xấu mệnh

quan triều đình là đấng tội lớn, Diệt gia nhất định không được tha thứ.”

Trong lòng Lý Minh Doãn tràn đầy tức giận, phụ thân còn có mặt mũi nói vì thương nhớ đến mẹ, lừa gạt kết hôn, lừa gạt tiền bạc, lừa gạt tình cảm, một đường lừa gạt cho tới bây giờ, còn dám nói vì niệm tình, phụ thân là ích kỷ, vĩnh viễn chỉ nghĩ tới bản thân, người bên cạnh trong mắt lão chỉ là con cờ, vô dụng rồi liền bị gạt đi.

Lâm Lan ở ngoài thư phòng đợi một hồi mới thấy Minh Doãn cùng Minh Tác đi ra.

Minh Tác nói: “Nhị đệ, ta biết chuyện này người không thoải mái nhất là đệ, bị kẹp giữa hai bên, nhưng vì thể diện hai nhà, đệ nên chịu trách nhiệm một chút, ta sẽ khuyên phụ thân, đệ khuyên cậu cả.”

Minh Doãn cười khỏ: “Đệ biết rồi, đa tạ đại ca.”

Lâm Lan đứng nguyên tại chỗ đợi Lý Minh Doãn đi tới, hỏi: “Phụ thân nói gì?”

Lý Minh Doãn nhìn hai bên một chút: “Chúng ta đi ra ngoài rồi hãy nói.”

Hai người ra cửa, lên xe ngựa, Lý Minh Doãn hỏi: “Mụ phù thủy có làm gì nàng không?”

Lâm Lan nhẹ cười một tiếng: “Mụ ta có thể làm gì với ta? Mắng mấy câu cho hả giận thôi, hôm nay ta mới phát hiện, bà nội chàng... cũng không tốt tình lắm.”

Sắc mặt Minh Doãn trầm lạnh, ngó nhìn màn xe không nói một lời.

Lâm Lan hiểu tâm tình hấn giờ phút này, những người này vốn là những người thân cận nhất với hấn, kết quả xung quanh chỉ toàn là âm mưu tính toán, chỉ sợ kế hoạch thành công, trong lòng hấn cũng không dễ chịu.

“Minh Doãn, chàng không cần cảm thấy đau lòng, đây là báo ứng đối với bọn họ, chàng không làm gì gì cả.” Lâm Lan trấn an hấn.

Lý Minh Doãn cầm tay nàng, chậm rãi mở miệng, tiếng nói lộ ra sự khổ sở đắng chát: “Ta sẽ không đau lòng, đối phó với mụ phù thủy, không chỉ bởi vì mụ ép mẹ ta, không phải chỉ bởi vì mụ ba phen mấy bận muốn hại ta, cũng không phải vì mụ mưu đồ sản nghiệp của ta... Ngay từ hai mươi năm

trước, thiếu chút nữa mẹ đã hại chết mẹ cùng tính mạng của ta.”

Lâm Lan rùng mình, kinh ngạc nhìn hẳn, chuyện này nàng chưa từng nghe nhắc đến.

“Năm đó khi mẹ sinh ta, vốn đã mời hai bà đỡ, đột nhiên lại không thấy đâu, bên cạnh mẹ không có một người biết đỡ đẻ, chỉ có một phòng nhà hoàn ngò nghếch, chạy loạn tìm bà đỡ, may mắn mẹ ta mạng lớn, nhưng từ đó không thể sinh con được nữa, thân thể mỗi lúc một suy sụp. Ngày đó, phụ thân ta canh giữ trước giường Hàn Thị, đại ca ra đời cùng ngày với ta, ngày đó, vì sao không thấy bà đỡ? Chính là Hàn Thị đoán thời điểm mẹ ta sinh, đút bạc gọi bà đỡ cố ý đi ra ngoài...” Lý Minh Doãn nói, trong mắt bắn ra hàn quang, bàn tay đang nắm tay Lâm Lan mơ hồ run lên.

“Cho nên, đối phó với mẹ cũng không có gì quá đáng, về phần phụ thân, lão chính là kẻ đầu sỏ gây ra bi kịch này, những gì lão có được ngày hôm nay đều là dùng thủ đoạn ti tiện mà đạt được, ta sẽ đánh cho lão về nguyên hình, để lão nửa đời sau sống trong hối hận, trừng phạt như vậy, coi như là đã rất nhân từ rồi, còn bà nội, nếu như bà đã xem thường Diệp gia như vậy, cũng không nên dùng tiền Diệp gia nữa.”

Lâm Lan dùng sức gạt đầu: "Chàng nói rất đúng, trời tạo nghiệp chướng còn có thể sống, tự gây nghiệt không thể sống, hết thầy bọn họ là gieo gió gặt bão, chẳng trách người nào, có điều... giờ chúng ta đi Diệp gia sao?"

Sắc mặt Lý Minh Doãn dần dịu dàng xuống, giọng nói mang theo một tia đùa cợt đắc ý: “Phụ thân muốn ta đi gặp cậu cả nói chuyện, lão còn muốn dùng tình cảm với mẹ để phân trần, đoán chừng cậu cả nghe được còn nổi giận hơn.”

Lâm Lan níu cánh tay hẳn: “Cứ để cho lão điên cuồng đi, chúng ta đi Diệp gia uống chén trà, thanh tỉnh đầu óc.”

Lý Kính Hiền buồn bực đi thẳng tới Ninh Hòa đường.

Hàn Thị trách cứ: “Lão gia, ông không thể để Minh Doãn nó lừa, lần này nó trở về nhất định là để báo thù cho Diệp Thị, cái gì mà đúng dịp, rõ ràng nó và Diệp gia liên hợp lại đối phó chúng ta.”

Lý Kính Hiền gầm lên giận dữ: "Bà tạm thời đừng có nói Minh Doãn này nọ nữa, ta thấy hại ta chính là bà, nếu không phải bà nghĩ ra cái chủ ý ngu

xuân này, Diệp gia có thể mượn đề tài nói chuyện của mình không?”

Hàn Thị sợ hết hồn, ủy khuất nói: "Lão gia, lão gia sao có thể đem toàn bộ lỗi lầm đổ lên đầu thiếp thân, ban đầu chẳng phải chính lão gia cũng không tán thành sao?"

Lý Kính Hiền hận không thể đập cho mụ một cước, nghiêng răng nghiêng lợi mắng: “Bà còn dám to mồm, nếu không phải bà thủ thi bên tai, ta có đáp ứng không? Bà cả ngày chỉ ngồi nghĩ cách đối phó với Minh Doãn, làm sao thu được sản nghiệp Diệp Thị vào tay, thật đúng là loại ngu phụ lòng dạ hẹp hòi, ánh mắt thiên cận.”

Hàn Thị cả giận: “Hôm nay bất lợi của lão gia là Minh Doãn cùng Diệp gia, sao lão gia lại nổi giận với thiếp thân, nên nghĩ cách giải quyết chuyện này thế nào mới là quan trọng.”

Lý Kính Hiền nén giận, nghĩ đến vấn đề nhưc đầu này, lòng lão lại tràn đầy phiền não. Diệp gia làm lớn chuyện ở đường lớn Đông Trục Môn, nhất định sẽ làm xôn xao dư luận, nếu truyền tới tai Thánh Thượng, người hỏi tới, lão phải trả lời thế nào?

Hàn Thị thấy sắc mặt lão gia khó coi đáng sợ, rụt rè nói: “Lão gia, chúng ta không thể quá bị động, có cần cho người đi nói, bởi vì năm đó Diệp gia có hiểu lầm với lão gia, lần này cố ý bôi nhọ thanh danh lão gia... Diệp gia làm lớn chuyện không phải là muốn lợi dụng dư luận đối phó với lão gia sao? Chúng ta ăn miếng trả miếng, đây xem ra là cách tốt nhất.”

Chân mày Lý Kính Hiền cau lại, nghĩ ngợi chốc lát, cảm thấy Hàn Thị nói có lý, thở dài: “Cũng chẳng còn cách nào cả.”

Chế tạo dư luận là sở trường của Lý Kính Hiền, hấn ra sao, danh dự thế nào, .v.v.v đều có thể tạo được.

Nói là làm, Lý Kính Hiền lập tức gọi Triệu quản gia, tinh tế phân phó.

Chỉ tiếc nhị phu nhân Diệp gia cùng đại lão gia Diệp gia diễn xuất ở Đông Trục Môn thực sự đặc sắc, cộng thêm vẻ mặt ủy khuất, lo lắng của Lý Minh Doãn đã khắc sâu ấn tượng với mọi người, hơn nữa mọi người đồng tình người yếu đuối, mẹ kế vốn là hình tượng ác độc từ xưa tới nay, lần này Lý Kính Hiền muốn hòa nhau thật sự là khó khăn.

Đến tối, vợ chồng Minh Tắc hoang mang chạy tới Triệu Huy đường.

"Phụ thân, mẫu thân, vừa rồi nhạc phụ đại nhân cho người qua báo." Minh Tắc thần sắc kinh hoàng.

Trống ngực Lý Kính Hiền bang bang: "Nói gì?"

Minh Tắc chần chừ nói: "Nhạc phụ đại nhân nói... mấy vị quan Ngự sử cùng dâng tấu hạch tội phụ thân, nhạc phụ đại nhân không trấn áp được, nhạc phụ đại nhân nhấn phụ thân chuẩn bị tinh thần

Trước mắt Lý Kính Hiền tối sầm, thân thể đơ đơ, thiếu chút ngã quy.

Lý Kính Hiền chưa ngã quy nhưng lão thái thái ngồi trên ghế thì không chịu nổi, "Thịch" một tiếng, ngã đập đầu xuống đất.

Mọi người kinh hô, ba chân bốn cẳng chạy tới đỡ lão thái thái dậy, thấy bà bị sứt đầu chảy máu, mặt vàng như nghệ.

Trong lúc nhất thời gà bay chó sủa, tiếng gọi đại phu, tiếng khóc lóc âm ỉ vang lên, Triều Huy đường hỗn loạn.

Lúc này vợ chồng Lý Minh Doãn an vị ở sảnh khách Diệp gia uống trà.

Mợ hai Thích Thị cười nói: "Ngày hôm nay mắng thật sự là thống khoái, khẩu khí này nín nhịn mấy năm, cuối cùng cũng ra được."

Cậu cả hừ hừ nói: "Thế này còn quá ít, quá tiện nghi với tiện nhân rồi."

Mợ cả Vương Thị lo lắng nói: "Liệu Lý Kính Hiền kia có lợi dụng quan phủ đối phó với chúng ta không?"

Cậu cả liếc mắt một cái, lớn lời nói: "Lão ta còn có gan đây? Ta còn đang lo chuyện này còn chưa đủ náo loạn, nếu làm lớn tới quan phủ, ta cầu còn chưa được, thuận tiện đưa chuyện tiện nhân kia đầu độc Minh Doãn ra nói luôn một thể."

Lý Minh Doãn nói: "Phụ thân không dám đâu, bất quá là phô trương thanh thế thôi, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hôm nay Ngự sử sẽ dâng tấu."

Cậu cả gật đầu: "Chúng có ta đã cho người đưa đến tay Ngự sử Dương đại nhân, vị Dương đại nhân này năm đó từng dâng tấu hạch tội Lý Kính Hiền, có điều không thành công, lần này, hẳn có thể được như nguyện."

Thích Thị tiếc hận nói: “Đáng tiếc chứng cứ này dâng lên, bạc Lý Kính Hiền tham ô phải sung vào quốc khố rồi, nếu để lại được cho Minh Doãn thì tốt.”

Lý Minh Doãn cười nhẹ nói: "Những thứ tiền tài bất nghĩa kia, cầm trong tay làm gì, nên lấy lại dùng cho dân thì tốt hơn."

Chương 196 - Thái hậu suy đoán

Ngày hôm đó, sau khi hạ triều, Hoàng đế tới hậu cung thỉnh an Thái hậu.

“Hôm nay khí sắc mẫu hậu tốt lên rất nhiều.” Hoàng đế vui mừng nói.

Thái hậu cười khẽ liếc nhìn Vũ Dương đứng bên cạnh: “Mấy ngày nay làm phiền Vũ Dương ở trong cung phụng bồi ai gia, trêu chọc ai gia vui vẻ, tâm tình tốt lên, còn hữu hiệu hơn cả uống thuốc.”

Vũ Dương cười duyên nói: "Chỉ cần Thái hậu không chê Vũ Dương om sòm, Vũ Dương nguyện ý cả đời phụng bồi Thái hậu."

Thái hậu cười nói: "Theo ai gia cả đời, chẳng lẽ cháu không lấy chồng sao?"

Vũ Dương ngượng ngùng , cúi đầu xoắn khăn, lẩm bẩm : "Thái hậu làm người ta cười cháu, Vũ Dương không cần lập gia đình."

Thái hậu cười rộ lên: “Nào có đạo lý nữ nhân không lấy chồng.”

Hoàng đế cười nói: "Vũ Dương cũng đến tuổi lập gia đình rồi, Vũ Dương có công hầu hạ Thái hậu, Cô nhất định cho phép người lấy một lang quân như ý."

Mặt Vũ Dương ngày càng đỏ, hờn dỗi: “Ngay cả Hoàng thượng cũng giễu cợt Vũ Dương rồi.”

Hoàng đế cùng Thái hậu thoải mái cười to, Thái hậu nói: "Nhất định phải tìm cho Vũ Dương chúng ta một người tài hoa cái thế, anh tuấn tiêu sái."

Vũ Dương nghe thế trong đầu liền tự nhiên hiện lên thân ảnh Lý Minh

Doãn, đáng tiếc... Hấn đã lập gia đình rồi.

Thái hậu thấy trong mắt nàng chợt lóe lên ảm đạm, lòng nghi ngờ: Chẳng nhẽ nha đầu này đã có người ngưỡng mộ trong lòng?

Nhìn Vũ Dương cúi đầu không nói, Thái hậu quyết định dừng đề tài này, đợi tìm hiểu tâm tư Vũ Dương kỹ rồi hãy nói.

Thái hậu chuyên nhìn Hoàng đế, thấy sắc mặt Hoàng đế rất kỳ quái, mặc dù cười nhưng ánh mắt lộ vẻ không yên lòng. Liên ôn tồn hỏi: “Hoàng đế có tâm sự gì sao?”

Hoàng đế khẽ thở dài một cái, chậm rãi nói: “Vài ngày trước, bên phía Ngự sử vạch tội Công Bộ Thượng Thư ăn hối lộ, tuy nhiên chưa tra rõ. Sáng sớm hôm nay, các Ngự sử dâng tấu hạch tội Hộ Bộ Thượng Thư Lý đại nhân.”

Thái hậu cảm thấy kinh ngạc, nhíu mày nói: “Chẳng lẽ Lý đại nhân nhận hối lộ?”

Vũ Dương không khỏi rùng mình, căng tai lắng nghe.

Thần sắc Hoàng đế ngưng trọng mấy phần, thở dài một hơi: Đâu chỉ là ăn hối lộ đút lót trái pháp luật đâu, sáng nay Dương đại nhân dâng chứng cứ, hấn quả thực không dám tin vào hai mắt của mình, nhưng chứng cứ sờ sờ trước mặt khiến hấn phải tin tưởng. Vì thận trọng để đạt được mục đích, hấn tạm thời không đề cập vấn đề ăn hối lộ này, giao trách nhiệm cho Ngự sử điều tra, sớm đưa ra kết quả rõ ràng.

Hoàng đế nâng chén trà lên rồi lại đặt xuống, thở dài nói: “Nhi thần nhớ rõ, năm đó Lý đại nhân nghênh đón thê tử từ thuở hàn vi về đã khiến dư luận sôi sục, nhi thần khen ngợi hấn, phú quý không quên gian khó, có tình có nghĩa. Mặc dù Lý đại nhân làm quan nhiều năm, quan thanh hơi tẻ, nhưng nhi thần vẫn cho là hấn biết trên biết dưới, ai ngờ... Ai biết, biết người biết mặt khó biết tâm, hôm qua, đường lớn Đông Trục Môn xảy ra chuyện khôi hài, người nhà vợ cũ Lý đại nhân – Diệp gia ở đường lớn Đông Trục môn lên án vợ chồng Lý đại nhân, hãm hại Diệp Thị sinh ra nhị thiếu gia Lý gia.”

Vũ Dương thấp giọng nói: “Là Lý học sĩ ạ?”

Thái hậu liếc Vũ Dương một cái, Vũ Dương không nên lên tiếng lúc này.

Hoàng đế buồn bực nói: “Lại còn có ý đồ chiếm sản nghiệp Diệp Thị để lại cho nhi tử, lúc ấy mọi người đều nghe thấy cả, Diệp gia còn công bố năm đó Lý đại nhân không hề vì cho là Hàn Thị mất mới cưới Diệp Thị, hấn nói dối trước mặt Diệp gia là vẫn chưa lấy vợ, Lý đại nhân lừa kết hôn, lừa tiền tài.”

Thái hậu kinh ngạc nói: "Nếu thật như thế, Lý đại nhân kia chính là tái giá, quá ti tiện rồi."

“Aiz... Hôm nay lúc lên triều, các vị đại nhân phòng Ngự sử đều làm khó Lý đại nhân, Lý đại nhân nói đây chỉ là chuyện hiểu nhầm, Lý học sĩ thì nói đây không hề có chuyện mưu đồ sản nghiệp, là hấn tự nguyện nhượng sản nghiệp để chia sẻ cho huynh đệ.” Hoàng đế nói.

Thái hậu như có điều suy nghĩ: "Lý học sĩ thân là con của Lý đại nhân, cũng có thể không nói thật."

“Hoàng đế định xử lý chuyện này như thế nào?” Thái hậu hỏi.

Hoàng đế trầm ngâm nói: "Không có lửa làm sao có khói, hôm nay chuyện này khiến dư luận xôn xao, sự tình lớn thế này, nhi thần cho hấn về đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm, đợi điều tra rõ chân tướng rồi sẽ định luận."

Thái hậu gật đầu: "Lý đại nhân dù sao cũng là trụ cột trong triều, rất có danh vọng, chuyện này phải cực kỳ thận trọng."

"Mẫu hậu nói rất đúng..."

Sau khi Hoàng đế rời đi, Thái hậu hỏi Vũ Dương: “Cháu nhìn nhận chuyện này thế nào?”

Vũ Dương suy nghĩ một chút, nói: "Ngày sinh thân Cát lão thái thái, Vũ Dương từng thấy qua biểu tấu thư Lý gia Lý Minh Châu, nghe cô ta chửi bới nhị thiếu phu nhân Lý gia trước mặt mọi người, ngôn từ cay nghiệt, lúc ấy Vũ Dương đã cảm thấy kỳ quái, một biểu tấu thư Lý gia sao dám lớn lối như vậy? Vũ Dương nghe không lọt tai liền khiển trách cô ta mấy câu. Thật ra thì nhị thiếu phu nhân Lý gia không chỉ y thuật cao siêu mà còn là người rất hòa nhã, rất có danh tiếng trong giới phu nhân trong kinh thành."

Thái hậu nghe vậy chậm rãi gật đầu, trong lòng có số đo: Một biểu tấu thư không coi vợ chồng Lý học sĩ vào đâu, những người khác thì càng không cần phải nói, xem ra vợ chồng Lý đại nhân chiếm sản nghiệp Lý học sĩ

không phải là chuyện không có thật, không có lửa làm sao có khói chứ.

“Ai gia có nghe phong thanh, hình như nhị thiếu phu nhân Lý gia xuất thân nhà nông, vì thế, lúc đầu Lý đại nhân cố ý không cho vào cửa, nhưng Lý học sĩ một mực cưới về, giằng co một trận, Lý đại nhân mới đồng ý.” Thái hậu nhớ lại.

Vũ Dương mỉm cười: "Chuyện này, Vũ Dương cũng không rõ ạ."

Tào mama một bên cười nói: “Thái hậu nhớ không sai. Tháng ba vừa rồi, nhị thiếu phu nhân Lý gia còn quyên thuốc cho Bình Nam đại quân nữa ạ.”

Thái hậu cười cười, nhìn Vũ Dương, có thâm ý khác hỏi: “Cháu từng gặp qua Lý học sĩ chưa?”

Mặt Vũ Dương ửng đỏ: “Gặp qua một lần.”

"Cảm thấy như thế nào?" Thái hậu hỏi tới. Mới vừa rồi hoàng đế nhắc tới Lý gia, nha đầu Vũ Dương này khẩn trương tới độ sắc mặt cũng thay đổi.

Vũ Dương cúi đầu nói quanh co: “Người ta là Trạng nguyên, lại là Hàn lâm học sĩ, đương nhiên là nhân tài xuất chúng.”

“VẬY... Nếu ai gia đem cháu gả cho Lý học sĩ, cháu ưng không?” Thái hậu cười híp mắt, hỏi.

Vũ Dương đỏ mặt như cắt ra máu, dịu dàng nói: “Thái hậu, người đừng trêu Vũ Dương nữa, Lý học sĩ đã có thể thất, Vũ Dương có thể nào lấy chàng...”

Thái hậu nhìn nàng then thùng lại càng xác định thêm suy đoán của mình.

Trong lòng Vũ Dương hỗn loạn, Thái hậu là nói giỡn hay thật đây?

Lý Kính Hiền như đưa đám ngồi phịch lên ghế trong thư phòng, một tay đặt lên trán, cả người mồm mệ. Làm quan mười mấy năm, chưa bao giờ mất thể diện như ngày hôm nay, đám quan Ngự sử kia như mấy con rùa già, suốt cả ngày nhìn chăm chăm vào lão, thậm chí còn như những con sói đói muốn nhào lên cắn xé lão. Trước kia vẫn thường nhìn những người khác toàn thân đầm đìa mồ hôi, á khẩu không trả lời được, hoặc là mặt đỏ tới tận mang tai, không nghĩ hôm nay tới phiên lão. Nếu không phải có Đình đại nhân mặt báo, sớm có chuẩn bị, lại có Minh Doãn giúp lão giải thích, sợ là không biết

phải thu xếp như thế nào, có khi nào đã chọc giận tới Thánh thượng...

"Lão gia, lão thái thái có dặn khi nào lão gia về thì qua gặp lão thái thái." Triệu quả gia ngập ngừng nói, nhìn về mặt lão gia thì có vẻ tình hình rất căng thẳng.

Lý Kính Hiền khịt mũi, miễn cưỡng nói: "Biết rồi."

Lão thái thái mới giữ lại được nửa cái mạng, quan tâm nhiều chuyện vậy làm cái gì?

Hàn Thị ở nguyên trong Triệu Huy đường phụng bồi lão thái thái, nghĩ trấn an mấy câu, nhưng trong lòng mù còn đang hoảng hốt không ai trấn định được, nói lung tung mấy câu càng làm lão thái thái sốt ruột.

Lâm Lan hôm nay không đi tiệm thuốc, lão thái thái bị bệnh, nàng được "tận hiếu", Lâm Lan khuyên nhủ: "Phụ thân làm quan đã nhiều năm, sóng to gió lớn nào chưa từng trải qua ả, hơn nữa, phía trên muốn định tội phụ thân cũng phải có bằng chứng cụ thể, Thánh thượng là minh quân, sao có thể bởi vì Diệp gia nói mấy câu bất lợi đối với phụ thân mà định tội phụ thân được? Chỉ cần Minh Doãn ra mặt làm sáng tỏ trường hợp hiếu lâm này, vậy thì mọi chuyện sẽ ổn."

Lúc này Hàn Thị không còn tâm tình nào để ý từng lời Lâm Lan nói, mù chỉ hi vọng lời nàng nói là thật, mù tin tưởng cho dù Lý Minh Doãn có dụng ý khác cũng không dám ở trước mặt Thánh thượng hồ ngôn loạn ngữ, Hàn Thị phụ nữ: "Lâm Lan nói rất đúng, ta cũng là quan tâm quá mà bị loạn, không nghĩ tới điều này, lão thái thái, người cứ yên tâm đi, lão gia chắc chắn sẽ không có chuyện gì."

Mụ không biết lão gia của mụ đã bị Thánh thượng lệnh cưỡng chế đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm.

Lão thái thái than thở: "Chỉ hi vọng như thế."

Lý Kính Hiền nhất định là không dám tỏ ra lo âu, vạn nhất lão thái thái kích động lần nữa nhất định sẽ xảy ra chuyện chết người. Rồi lại nói lão cũng suy nghĩ theo hướng tích cực, nói không chừng Thánh thượng lệnh cho lão đóng cửa tự suy nghĩ lỗi lầm là muốn lão tránh đầu sóng ngọn gió, chờ thời gian qua, mọi chuyện sẽ tốt trở lại.

Cả Lý phủ chìm trong những suy nghĩ mông lung, bầu không khí u ám

khiến người ta không thở nổi, tất cả mọi người đều hoảng sợ. Người làm trong Lạc Hà trai thì vẫn bình thản, chỉ khi nào ra khỏi sân mới làm bộ dạng khổ sở sàu não, giống như họ cũng rất lo lắng chuyện lần này.

Lâm Lan đợi lão thái thái nằm ngủ rồi mới trở về, sau khi về Lạc Hà trai liền cho gọi Chu mama vào phòng.

"Tiếng gió thả ra rồi?"

Chu mama trả lời: "Thả ra rồi, rất cẩn thận để đạt được mục đích, lão nô không dám để cho Du di nương biết là người của chúng ta thả tiếng gió ra, chẳng qua là... Du di nương sẽ không nói tới tai lão gia chứ?"

Lâm Lan nhú mày: "Cô ta nếu không phải loại ngu ngốc thì sẽ biết đây là cơ hội tuyệt hảo thế nào, cô ta hẳn rõ ràng, còn Hàn Thị ngày nào, cô ta sẽ còn khổ sở ngày ấy."

Đêm đó, theo như quy định, Lý Kính Hiền sẽ tới phòng Lưu di nương, nhưng tâm tình của lão đang xuống thấp cực độ, không muốn đem buồn bực lây sang cả Lưu di nương, Lưu di nương còn đang mang bầu. Chỗ của Hàn Thị, lão càng không muốn đi, thấy Hàn Thị lại càng bực bội, cho nên, chạy hết một vòng, liền đi Tây Khoa viện của Du di nương.

Du Liên nhìn lão gia rầu rĩ không vui, tập trung cẩn thận hầu hạ, bụng trà dâng nước, nắn vai xoa chân.

Lý Kính Hiền mặt lạnh hai ngày một đêm, cuối cùng thần kinh cũng nói lỏng đôi chút, mày giãn ra, nằm trên giường nhắm mắt dưỡng thần.

"Lão gia... " Du Liên nhỏ giọng kêu.

Lý Kính Hiền lười biếng "Ừ... " một tiếng.

"Lão gia, mấy hôm trước thiếp thân nghe được một chuyện."

"Chuyện gì? Nếu không quan trọng thì không cần phải nói, ta đã đủ phiền lắm rồi." Lý Kính Hiền hờ hững nói.

Du Liên đem lời định nói nén lại, nhưng là không nói không cam lòng, ấp úng mở miệng: "Thiếp thân cảm thấy chuyện đó có liên quan tới chuyện phát sinh hai ngày nay."

Lý Kính Hiền đột nhiên mở mắt, ngó chừng Du Liên, lạnh lùng nói:

"Nói..."

Du Liên tỏ ra bình thường, nói: “Là chuyện tháng trước, ngày đó, phu nhân gọi thiếp thân sau giờ Ngọ đi giúp phu nhân phân chia vải vóc, Xuân Hạnh nói phu nhân đang nói chuyện cùng Tôn tiên sinh, thiếp thân đợi ở phòng ngoài... Sau đó, nghe thấy phu nhân nói với Tôn tiên sinh ‘ngươi nói bọn họ yên tâm, ta nhất định sẽ trả tiền đúng hạn, tiền lãi cũng không thiếu một cắc, đừng có như quý đòi mạng nữa.’”

Chương 197 - Cha già nổi giận

Du Liên vừa nói vừa quan sát sắc mặt lão gia, chỉ thấy sắc mặt lão gia xanh mét, mắt cơ hồ trợn trừng, hiển nhiên là tức giận rồi, giọng Du Liên nhỏ dần: “Sau lại nghe Tôn tiên sinh nói ‘Tiểu nhân cũng đã nói như vậy với bọn họ, nhưng bẩm phu nhân, còn thiếu năm mươi vạn lượng bạc, chúng ta kiếm đâu ra bây giờ?’, phu nhân nói ‘thật sự không còn cách nào nữa thì đem bán thân trang cùng cửa hàng...’”

Lý Kính Hiền giận sôi, đột nhiên ngồi thẳng dậy, túm chặt cổ áo Du Liên kéo cô ta từ dưới đất lên, trừng mắt, lời nói rít qua kẽ răng, hỏa khí phùng phùng: “Ngươi nói thật?”

Gương mặt Du Liên tái nhợt, sợ hãi nhìn lão gia, run rẩy nói: “Thiếp thân không dám nói láo, chuyện này thiếp thân vẫn giấu trong lòng, không dám nói cho bất kỳ ai, cho đến hôm qua Diệp gia náo loạn, thấy lão gia mặt mày ủ ê, thiếp thân mới cả gan nói với lão gia.”

Lý Kính Hiền trợn mắt nhìn Du Liên hồi lâu, Du Liên xưa nay nhút nhát yếu đuối, nói chuyện cũng không dám nói lớn, tuyệt không thể thêu dệt ra chuyện thế này, Lý Kính Hiền đẩy Du Liên ra, Du Liên đứng không vững ngã ngồi dưới đất. Lý Kính Hiền tung chăn đứng dậy, không thèm đi giày, chấp tay sau lưng, đi tới đi lui trong phòng,

Hàn Thị chết tiệt, dám gạt lão đi vay tiền, số tiền khổng lồ như thế, tiện nhân kia rốt cuộc gạt lão làm gì? Khó trách tiện nhân xúi giục lão bán sản nghiệp Diệp Thị lưu lại, nguyên lai là cần tiền trả nợ, thì ra họa ngày hôm nay nguyên từ Hàn Thị mà ra, hại hãn danh dự bị hủy hoại, một chút sơ sẩy, nhiều năm tâm huyết sợ là bị hủy trong chốc lát.

"Tiện nhân này, tiện nhân này... " Lý Kính Hiền không tìm được từ nào để diễn tả cơn tức giận này, hấn điên tiết phẩy tay áo một cái, đi ra ngoài.

Du Liên vội vàng hô: "Lão gia, lão gia còn chưa xỏ giày..."

Lý Kính Hiền giống một cơn bão xông ào ào vào Ninh Hòa đường, một cước đạp tung cửa Ninh Hòa đường. Bọn nha hoàn người làm hoảng sợ ngây ra như phỗng, đến thờ cũng không dám thờ mạnh.

Hàn Thị đang tháo trang sức chuẩn bị rửa mặt, nghe thấy tiếng động lớn, kinh ngạc nhìn Khương mama: "Xảy ra chuyện gì?"

Khương mama cũng ngạc nhiên, đang định đi ra ngoài xem có chuyện gì thì thấy lão gia mặt đen sì, trợn mắt bước vào, giống như sét tinh phủ xuống, ma quỷ xuất thế.

Trong lòng hai người lập tức trầm xuống, ngay sau đó là sợ hãi.

"Không có việc gì nữa, mau rút ra ngoài cho ta." Hai mắt Lý Kính Hiền đỏ ngầu, tàn bạo nhìn Hàn Thị, lớn tiếng quát.

Một tiếng quát làm tai mọi người ong ong lên, bọn nha đầu cuống quýt chạy ra ngoài.

Nhìn bộ dạng lão gia tựa như muốn giết người, Khương mama vội vàng lui ra, đi tìm viện binh.

Hàn Thị chưa từng thấy vẻ mặt đáng sợ như thế này của lão gia, lúc mụ thả rắn độc, lão gia cũng không nộ khí trùng thiên như thế này, cộng thêm mụ vốn đang chột dạ, trong lúc nhất thời, giọng nói trở nên lắp bắp: "Lão... Lão gia... đã xảy... xảy ra chuyện gì?"

Lý Kính Hiền chỉ vào Hàn Thị: "Ngươi quỳ xuống cho ta."

Hai chân Hàn Thị như nhũn ra, "phịch" một tiếng quỳ xuống, không dám hỏi gì, hiện tại mụ sợ nhất là chuyện nợ tiền đã lòi ra.

Lý Kính Hiền quay đầu đi mở hộp tủ đặt ở đầu giường, không có gì, mở tủ quần áo, đem từng bộ xiêm y của Hàn Thị ném ra ngoài, cuối cùng tìm được bộ cái rương gỗ sơn màu hồng nhỏ có khắc hoa hải đường.

"Mở ra." Lý Kính Hiền ném cái hộp tới trước mặt Hàn Thị.

Hàn Thị rốt cục nhìn không được co quắp trên mặt đất, mặt không còn chút máu, vẫn tự mù vay tiền đều ở trong hộp, nhất định lão gia đã biết cả rồi. Nhưng là kẻ nào nói ra? Chuyện này mù tiến hành cực kỳ bí mật, trong phủ chỉ có Khương mama và Tôn tiên sinh biết, Tôn tiên sinh đã rời đi, Khương mama tuyệt đối sẽ không nói, là ai? Là ai?

“Ta bảo người mở ra, có nghe thấy không?” Lý Kính Hiền rống lớn.

Hàn Thị sợ run cả người, ngẩng đầu thì thào: “Lão gia, lão gia muốn làm gì?”

Giọng Lý Kính Hiền trở nên căm hận: “Người muốn ta lấy búa tới đập sao, tự mình mở ra mau.”

Trong lòng Hàn Thị biết hôm nay không qua được rồi, mù hít sâu một hơi, nghĩ làm cho bản thân trấn định lại, nhưng là thân thể không nghe trí óc điều khiển, càng lúc càng run lên, mù run rẩy lấy chìa khóa ra, lại chăt vật hồi lâu vẫn không thể cắm được chìa khóa vào ổ khóa.

Lý Kính Hiền chăm chăm nhìn mù, lão biết Hàn Thị giấu tất cả đồ quan trọng trong hộp này, nếu mở ra, quả thật có thứ đó, lão sẽ đích thân bóp chết mù.

“Tách” một tiếng, khóa mở ra.

Lý Kính Hiền đá lăn cái hộp, bên trong rơi ra mấy tờ vàng cùng mấy tờ văn tự mỏng, Lý Kính Hiền liếc một cái, khom lưng nhặt mấy tờ giấy kia lên, một tờ biên lai mượn hai mươi vạn lượng bạc trắng rõ ràng ngay trước mắt, Lý Kính Hiền quét mắt qua, hai mươi vạn lượng bạc trắng, lãi hàng tháng sáu ngàn, kỳ hạn nửa năm, người vay ký tên điểm chỉ Hàn Thu Nguyệt, dấu tay đỏ lôm ần bên trên; nhìn sang tờ thứ hai, năm mươi vạn lượng bạc trắng, lãi hàng tháng ba vạn, kỳ hạn nửa năm, người vay vẫn là Hàn Thu Nguyệt, có dấu tay... Lý Kính Hiền phát run, lão lại nhặt mấy tờ giấy lên, tìm kiếm một hồi, phát hiện không thấy khế ước mua bán nhà.

“Khế ước mua bán nhà đâu? Người giải thích những thứ này thế nào?” Lý Kính Hiền run run, giọng nói có vẻ không không chế được.

Khóe miệng Hàn Thị giật giật, đang suy nghĩ xem giải thích thế nào mới có thể làm cho lão gia không tức giận. Không đợi mù nghĩ kỹ, chột cảm thấy cổ họng căng lên, cả người đã bị nhấc dậy.

"Nói... " Lý Kính Hiền bóp cổ mũi, ép hỏi.

Hàn Thị thờ không ra hơi, khóc nhọc nói: "Ta nói... Ta nói..."

Lý Kính Hiền nói lỏng tay, cảnh cáo: "Nếu người dám có nửa câu nói láo, hôm nay lão tử giết người."

Hàn Thị chẳng còn sức mà lo lắng, buồn bã nói: "Khế ước mua bán nhà cầm cố rồi, lão gia... Thiếp thân chỉ là muốn kiếm nhiều bạc, mua cho Minh Tắc một phần sản nghiệp, Minh Doãn có nhiều như vậy, Minh Tắc lại chẳng có gì... Tất cả mọi người đều nói khai thác mỏ núi để kiếm tiền, thiếp thân... tìm đường tham gia..."

Lý Kính Hiền vung tay tát mạnh một cái khiến Hàn Thị lặn ra xa, té nhào trên đất. Lý Kính Hiền tức sôi người, gân xanh nổi đầy trán, chỉ vào Hàn Thị nghiêng răng nghiêng lợi: "Cho nên, người đem cả nhà quặng vào đó, ngoài ra còn đi vay tiền? Ngu phụ, quả thực ngu không ai bằng..."

Lý Kính Hiền đi qua đi lại vài bước, lại mắng: "Lá gan người thật không nhỏ, có khả năng lắm... Không soi mặt vào trong nước tiểu xem mình là mặt hàng gì, dám học người ta khai thác mỏ núi, đem tất cả nhà cửa quặng vào, người coi lão gia ta là người chết sao? Ta hỏi người, mỏ kia đâu?"

Hàn Thị nức nở: "Lỡ vốn, bán, bán rồi... Hai mươi ba vạn."

Lý Kính Hiền tức giận cực điểm, tiến lên hai bước, nghĩ một cước đạp chết tiện nhân này.

Hàn Thị liền lặn qua một vòng tránh, lui vào góc khóc: "Thiếp thân nào muốn như vậy, thiếp thân làm hết thầy cũng là vì cái nhà này..."

"Người còn có mặt mũi nói người là vì cái nhà này? Người bán sạch cả gia sản, lại nhắm nhe của Minh Doãn, xui ta mặt mo đi nói với Minh Doãn, cái gì mà chia sẻ sản nghiệp, đều là nói nhảm, người rõ ràng là muốn bán cửa hàng đi, muốn bù vào số nợ người còn thiếu, tiện nhân, tiện nhân... Ban đầu ta không nên mềm lòng cho phép người một lần nữa vào cửa, người là đồ xui xẻo, người phá họa tiền đồ bọn lão gia, phá hủy gia nghiệp bọn lão gia vất vả khổ sở tạo dựng lên, hôm nay ta không đánh chết người, ta..." Lý Kính Hiền tiến lên túm tóc Hàn Thị, định dúi vào tường.

"Cứu mạng a... Giết người rồi..." Hàn Thị la như heo bị chọc tiết.

Lý Minh Tắc nhận được tin tức, sai người nhanh chạy đi báo cho Lý Minh Doãn, bản thân bồi rối mặc quần áo mang giày.

Khuong mama nghĩ ngợi nếu chuyện vay nợ bị bại lộ, chỉ sợ đại thiếu gia đi cũng vô dụng, trước mắt có thể trấn an lão gia chỉ có lão thái thái mà thôi, nhưng lão thái thái đang bị bệnh... Một phen suy nghĩ, Khuong mama cắn răng chạy đi Triều Huy đường.

Lý Minh Doãn cùng Lâm Lan vẫn ngồi chờ động tĩnh bên Ninh Hòa đường truyền đến, quả nhiên, tin tức đã tới rồi.

Vợ chồng Lý Minh Tắc chạy hết tốc lực tới Ninh Hòa đường, Hàn Thị gần như bị lão cha già dúi đầu cho chết, xiêm y rách nát, trên trán toàn là máu, đầu tóc toán loạn, không ngừng cầu khẩn: “Lão gia đừng đánh... Đừng đánh...”

Lý Minh Tắc bị cảnh trước mắt dọa cho sợ ngây người, bất chấp e ngại uy nghiêm phụ thân, xông lên nắm chặt tay phụ thân, ngăn ông ta đánh mẩu thân tiếp.

“Phụ thân, đừng đánh nữa, tiếp tục đánh nữa sẽ chết người...” Lý Minh Tắc gấp giọng nói.

Lúc này hai mắt Lý Kính Hiền đã đỏ vằn lên, đời nào chịu nghe khuyên bảo, quát: “Người cút ngay, mụ ta không phải mẹ ngươi, mụ là kẻ đác tội cả nhà này, là tai họa...”

Đình Nhược Nghiên sợ hết hồn hết vía, không dám đi qua, chỉ quỳ từ xa, cầu khẩn: “Xin phụ thân bớt giận.”

Minh Tắc không biết mẩu thân phạm sai lầm gì khiến phụ thân tức giận như thế, nhưng mặc kệ thế nào, hấn không thể trơ mắt nhìn mẩu thân bị đánh chết.

Minh Tắc thống khổ van xin: “Phụ thân, xin phụ thân tha cho mẩu thân, dẫu gì mẩu thân cũng là thê tử cùng phụ thân kết tóc...”

Không đề cập tới thì thôi, nhắc tới khiến Lý Kính Hiền càng thêm phần nộ: “Ngươi có buông tay không? Buông tay.”

Lý Minh Tắc giằng co một chút rồi buông tay, quỳ xuống đất khẩn cầu:

“Phụ thân, trong lòng phụ thân tức giận, nếu mẫu thân đã làm sai gì, nhi tử xin thay mẫu thân gánh chịu.” Nói xong, đập đầu “bang bang” không ngừng.

“Phụ thân, nhi tử không biết mẫu thân làm sai cái gì, nhưng nếu phụ thân đánh chết mẫu thân... Các Ngự sử đang lo không tìm được lỗi của phụ thân, phụ thân không thể để bị kích động lúc mẫu chết thế này.” Lý Minh Doãn tiến lên chấp tay khuyên bảo. Để cho mẹ chết thế này, quá tiện nghi cho mẹ sao.

Lý Minh Doãn một câu thức tỉnh Lý Kính Hiền đang điên cuồng tỉnh táo lại. Lão buông tay ra, căm hận nói: “Đánh chết tiện nhân người làm ô uestay bốn lão gia.” Dứt lời đập thêm một cước.

Hàn Thị rên lên một tiếng, vội vàng bò đến bên nhi tử, van xin che chở, giống như chim sợ náy.

Lâm Lan đứng ở bên cạnh Đinh Nhược Nghiê, mắt xem trọn một trận khô hâi, lão cha già xuất thủ thật tàn nhẫn, mặt mũi mụ phù thủy bị đánh sưng vù, máu tươi đầy đầu, não chắc là không bị chấn động, thế nhưng còn tỉnh táo thì mới lĩnh đủ cái gì gọi là thống khổ.

Chương 198 - Chó cắn chó (Thượng)

“Kính Hiền, con còn ngại nhà này chưa đủ náo nhiệt sao?” Một giọng nói già nua vang lên, khẩu khí rất nặng, chỉ có điều bởi vì khí lực không đủ nên hiệu quả uy hiếp chưa được tốt lắm.

Lâm Lan nghiêng người lui về phía sau hai bước, nhường đường cho lão thái thái còn đang run rẩy, Đinh Nhược Nghiê cũng đứng lên lui qua một bên.

Chúc mama đỡ lão thái thái, vẻ mặt Khương mama có chút phức tạp đi theo phía sau.

Lý Kính Hiền vừa mới nguôi được chút, thấy lão mẫu thân tới, nhất thời lại phát tác, ánh mắt bén nhọn trừng qua cả đám người, lớn tiếng quát: “Người nào dám kinh động lão thái thái?”

Mọi người đều cúi đầu trầm mặc, trong phòng chỉ có tiếng thở gấp của Lý Kính Hiền cùng tiếng nức nở của Hàn Thị. Khương mama nhìn thấy phu nhân bị lão gia đánh cho bê bết, trong lòng đau đớn, cơ hồ không nhận được nhào tới ôm phu nhân khóc rống.

Lão thái thái ngồi xuống đầu giường đặt lò sưởi, Chúc mama chêm cho bà một cái nệm, để cho bà ngồi được thoải mái.

Lão thái thái khẽ hừ một tiếng, lạnh lùng nhìn nhi tử: “Con còn sợ kinh động đến bà già này? Ta xem con là ngại mạng bà già này quá dài, nghĩ muốn ta tức chết sớm một chút, đem những người không vừa mắt con giết hết, còn lại mình con sống...” Lão thái thái nói một trận rồi thở gấp, Chúc mama vội vỗ lưng cho bà.

Những lời nặng nề này vừa thốt ra khiến Lý Kính Hiền đồ mồ hôi, lập tức dùng to tiếng, lo lắng nói: “Mẫu thân nói quá lời, nhi tử sợ quấy nhiễu mẫu thân, mẫu thân đang bị bệnh...”

Lão thái thái liếc mắt nhìn Minh Tắc núp phía sau Hàn Thị, lắc đầu thờ dãi mắng: “Cho dù tâm tình con không tốt thì cũng không nên xả giận lên Thu Nguyệt, sao lại lớn tiếng kêu la giết người như vậy.”

Lý Kính Hiền vội vàng giải thích: "Mẫu thân, mẫu thân không biết, Hàn Thị này điên rồi, họa hôm nay của Lý gia đều từ mẹ mà ra, mẫu thân, người nhìn xem..." Lý Kính Hiền nhặt hai văn tự vay tiền dưới đất lên, tiến hai bước giao cho mẫu thân.

Lão thái thái thấy không rõ lắm: "Đây là cái gì?"

Lý Kính Hiền quay đầu trừng mắt Minh Tắc, lạnh lùng nói: “Người đứng đây, lớn tiếng đọc cho bà nội nghe.”

Lý Minh Tắc để cho Khương mama đỡ mẫu thân, đứng dậy bước lên, nhận hai tờ giấy trong tay bà nội, yếu ớt đọc: “Mượn năm mươi vạn lượng bạc trắng, lãi hàng tháng ba vạn, thời hạn vay nửa năm... Người mượn tiền, Hàn Thu Nguyệt Lý phủ...” giọng Minh Tắc nhỏ dần, vẻ mặt hoài nghi, nhìn mẫu thân: “Mẫu thân, người mượn nhiều bạc như vậy làm gì?”

Trừ Lý Minh Doãn, Lâm Lan cùng tông phạm tham gia chuyện này – Khương mama, những người khác đều hướng về mặt nghi vấn nhìn Hàn Thị.

Lý Kính Hiền nói: "Còn nữa, đọc tiếp đi..."

Lý Minh Tắc nhìn sang tờ giấy còn lại, còn chưa mở miệng, mặt đã trắng bạc, kinh hô: “Còn có hai mươi vạn..”

Lão thái thái không nén được tức giận, hỏi: “Kính Hiền, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Khương mama vô cùng lo lắng chạy tới, chỉ nói là tình hình nguy cấp chết người rồi, bà không kịp hỏi, vội vội vàng vàng bò từ trên giường xuống chạy tới, Khương mama chỉ kịp nói là tâm trạng Kính Hiền không tốt, hai vợ chồng cãi nhau. Không nghĩ tới Hàn Thị vay nợ lãi nhiều bạc như vậy, là bảy mươi vạn lượng bạc trắng.

Lý Kính Hiền vô cùng chán ghét trợn mắt nhìn Hàn Thị một cái, bực tức nói: “Chuyện gì xảy ra? Ngu phụ này thềm tiền tới điên rồi, gạt ta, gạt mẫu thân, gạt nhi tử, lén lấy tiền của để dành đi mở mỏ, lại còn dám mang kế ước mua bán nhà Lý phủ ra cầm cố, mượn bảy mươi vạn lượng bạc. Kết quả mỏ thua lỗ, không thu được tiền vốn về, mẹ lại đánh tới của hàng cùng thôn trang Diệp Thị lưu lại, nhi tử bị mẹ lừa gạt, mới có họa hôm nay...”

Lão thái thái chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, thân thể loạng choạng, Chúc mama một bên vội đỡ bà, khuyên nhủ: “Lão thái thái xin hãy bình tĩnh...”

Hàn Thị gấp giọng giải thích: “Lão thái thái, mặc dù con dâu có sai, nhưng con dâu là vì cái nhà này, vì con cái, tính tình Minh Tắc hèn yếu, không có bản lĩnh gì, con đây là mẹ, nên thay nó...”

“Im miệng, người còn dám nói láo, nếu người thật sự vì cái gì nhà, vì con cái, quang minh chính đại thì cần gì phải lừa gạt? Thời điểm mang nhà này ra thế chấp, có nghĩ tới, vạn nhất thất bại, cái nhà này sẽ bị người phá hủy? Thời điểm người mưu tính, không nghĩ xem mọi người sẽ sống chết ra sao? Loại ngu phụ như người, ta thấy không chỉ không có đầu óc mà còn không có trái tim.” Lý Kính Hiền nói giận mắng.

Lão thái thái nghe được gia sản đều bị Hàn Thị đem cầm cố hết sạch, tâm tư muốn bảo vệ Hàn Thị hoàn toàn biến mất sạch, Kính Hiền phấn đấu nhiều năm mới có ngày hôm nay, Lý tộc cũng từ đó mà nhảy lên hàn môn, thành vọng tộc, đáng tiếc, toàn bộ bị Hàn Thị làm hỏng, khó trách lão gia tức giận như vậy, nhìn mặt mũi sưng vù của Hàn Thị, bà thật muốn... tát thêm một cái nữa.

Lúc này Lý Minh Tắc không biết trong lòng mình đang thế nào, đủ loại cảm xúc, mà chủ đạo là khổ sở không chịu nổi, mẫu thân phạm sai lầm quá lớn. Đồng thời hấn tự trách mình, nếu như hấn có thể sớm tỉnh ngộ, có thể khiến mẫu thân yên tâm, mẫu thân sao đi tới nông nỗi này...

Khương mama không nhìn được thay phu nhân kêu oan: “Lão gia, trời đất chứng giám, phu nhân chẳng qua là vận khí không tốt, nhưng ý của phu nhân vốn là tốt, người ngàn vạn lần hãy tin tưởng phu nhân.”

“Phi, loại lão nô xảo quyết nhà người, người đừng tưởng rằng bọn lão gia không biết, phu nhân làm những chuyện ngu xuẩn điên rồ kia hơn phân nửa là bị người xúi giục, người đâu, đem loại lão nô xảo quyết này ném ra ngoài, loạn côn đánh chết.” Lý Kính Hiền nhẫn nhịn Khương mama đã lâu, nhân cơ hội giải quyết mụ.

Mặt Khương mama không còn chút máu, run run nói: “Lão gia, người không thể nói oan uổng như vậy cho lão nô, lão nô luôn trung thành tận tâm với lão gia, phu nhân, Lý gia...”

Lý Kính Hiền giận quá thành cười: “Trung thành tận tâm? Trung thành

tận tâm mà người cho thủy ngân vào đồ ăn của Lưu di nương?”

Khuong mama cùng Hàn Thị nghe như sét đánh ngang tai, thì ra lão gia đã biết...

“Nếu không muốn người ta biết, trừ phi mình không làm, các người cho Lâm Lan là lang băm sao? Không nhìn ra thủ đoạn ti tiện của các người sao? Bỏn lão gia ản nhẫn không nói ra, nguyên nhân là vì nghĩ đến tình cảm vợ chồng, không muốn gia đình lục đục, bỏn lão gia nhiều lần công khai ám hiệu cho người, đáng tiếc các người không những không hỏi cái, ngược lại đắc chí, cho là bỏn lão gia cái gì cũng không biết.” Lý Kính Hiền mắng xong, xoay người chấp tay với mẫu thân: “Mẫu thân, ngày đó Lưu di nương chưa mang thai đứa bé, nếu không, trúng độc thủy ngân, đứa bé cho dù giữ được thì lúc sinh ra cũng sẽ ngu dại hoặc là tứ chi không đầy đủ, mẫu thân không tin có thể hỏi Lâm Lan, nếu không tin Lâm Lan, có thể đi Đức Nhân đường hỏi Hoa đại phu.”

Lão thái thái hoàn toàn tức giận rồi, ánh mắt như đao, căm tức nhìn chủ tớ Hàn Thị, quát lớn: “Thu Nguyệt, tự người nói đi, Kính Hiền có nói oan cho người không?”

Hàn Thị sợ hãi nhìn lão gia và lão thái thái, người run lên bần bật, vẻ mặt cực kỳ ủy khuất, oa một tiếng khóc rờn: “Lão thái thái, con dâu là oan uổng... Con dâu cho dù ngu dốt thế nào cũng không làm ra loại chuyện không có tính người thế này...”

Khuong mama cũng sụt sịt theo: “Lão thái thái, lão nô cũng không hề làm...”

Lâm Lan không khỏi mở to mắt, xem thế là đủ rồi, đôi chủ tớ này da mặt dày còn hơn cả cha già, tới nước này rồi còn cố sức diễn trò.

"Ta xem các người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, các người còn tưởng rằng Tiễn Thu cùng Thúc Bình là người của các người sao, đã sớm bị thu thập rồi." Lý Kính Hiền hừ lạnh nói.

Hàn Thị cùng Khuong mama sững sốt, lại khóc rống lên, lần này thực sự sợ hãi, khóc mỗi lúc một bi thống hơn.

Lý Minh Tắc thống khổ cúi đầu, trong lòng biết hôm nay không thể cứu mẫu thân được nữa.

Lý Kính Hiền nói với mẫu thân: “Mẫu thân, gia môn bất hạnh đều bởi vì Hàn Thị mà ra, nhi tử sẽ hưu mục, chuẩn theo gia quy.”

Lão thái thái chỉ nhìn Hàn Thị, đau lòng nói: “Thu Nguyệt ơi Thu Nguyệt, người làm ta quá thất vọng, nhiều năm như vậy, ta thậm bảo hộ cho người, nhưng người hồi báo ta như vậy...”

Hàn Thị nước mắt thê lương, nức nở: “Lão thái thái... Con dâu biết sai rồi, van xin lão thái thái cho con dâu thêm một cơ hội sửa đổi, con dâu nhất định hết lòng hiếu kính với người, hết lòng phục vụ lão gia, không bao giờ... tự chủ trương, ghen tuông nữa...”

Lão thái thái hờ hững nói: "Mặc dù người nhận sai nhưng Lý gia chúng ta không dám nhận lại người con dâu như người."

Lý Minh Tắc kinh hãi, “phịch” một tiếng quỳ xuống: “Bà nội, xin bà nghĩ lại ạ, mẫu thân chỉ là một lúc hồ đồ, mẫu thân không cố tình.”

Lâm Lan không nhịn được buồn cười, Minh Tắc nói như tát vào mặt mù phù thủy, nhất thời hồ đồ? Hành vi đó mà là nhất thời hồ đồ sao, một lần hồ đồ dài như cả đời người.

Lý Kính Hiền giận mắng: “Người tạm thời cách xa chỗ này ra, còn dám thay mục cầu tình, nếu mục còn ở lại Lý gia, sớm muộn gì cũng hại cả người.”

Minh Tắc cầu khẩn: “Mặc dù mẫu thân sai nhưng vẫn là mẫu thân nhi tử, kính xin phụ thân hạ thủ lưu tình.”

Lão thái thái hô: "Minh Tắc, phụ thân cháu nói không sai..."

Hàn Thị tuyệt vọng, không nghĩ tới lão thái thái tàn nhẫn như vậy, quả nhiên là mẫu tử một lòng. Tuyệt vọng tới cực điểm, Hàn Thị đột nhiên nở nụ cười, tiếng cười mỗi lúc một lớn, cười tới độ cả người run lên, trên gương mặt sưng vù xanh tím, nụ cười khiến mặt mục trở nên méo mó dữ tợn đáng sợ.

Một lúc lâu, mục mới ngưng cười, đưa ánh mắt chế giễu nhìn lão thái thái: “Lão thái thái, hôm nay ta mới biết được, thì ra vô sỉ tuyệt tình của lão gia là học từ bà ra, bà thật cho là năm đó lão gia bị Diệp Thị bức hôn sao?”

Lý Kính Hiền đột nhiên quát lên: "Hàn Thị, người điên đủ chưa?"

Hàn Thị bỗng nhiên ngẩng đầu, đứng thẳng người lên, lạnh lùng nhìn lão, lớn tiếng nói: “Phải, ta điên rồi, là bị ngươi bức cho điên, ngươi là đồ tiêu nhân hèn hạ vô sỉ, nguy quân tử chính cống, ngươi không cho ta sống thì ta cũng không cho ngươi được an ổn.”

Mụ chuyển sang lão thái thái: “Bà sinh được một nhi tử thật tốt, thật lợi hại, lừa gạt Diệp Thị khiến cô ta xoay vòng quanh lão, một mực muốn gả cho lão, khiến ta ủy khuất mấy năm, chờ lão tương lai công thành danh toại thì sẽ bỏ rơi Diệp Thị cưới lại ta một lần nữa. Bà cho là Diệp Thị vô sỉ, thật ra vô sỉ chính là nhi tử của bà, cái gì mà Diệp Thị bức hôn, đều là giả dối hết, là nhi tử nhà bà quỳ trước cửa nhà người ta một ngày một đêm chỉ vì cầu hôn Diệp Thị, quả nhiên là tình thâm ý trọng... Nếu không phải vì ta bắt lão viết văn tự, bà cho rằng chỉ dựa vào vài lời bà nói, lão sẽ cho ta trở về Lý gia? Lão chính là đại thiên tài lừa cưới, lừa tiền...”

Chương 199 - Chó cắn chó (Hạ)

“Điên phụ, dám hồ ngôn loạn ngữ, ta... ta...” Lý Kính Hiền nhìn xung quanh một cái, quơ lấy bình hoa trên bàn ném về phía Hàn Thị.

Mọi người đều bị Hàn Thị làm cho kinh hãi, tất cả nghẹn họng trân trời nhìn, không biết phản ứng thế nào.

"Mẹ... " chỉ nghe một tiếng thét kinh hãi, một đạo thân ảnh vội bỏ nhào qua.

“Bốp” một tiếng, bình hoa phát ra tiếng va chạm khô khốc nện trên lưng người, ngay sau đó “loảng xoảng” rơi trên mặt đất, vỡ nát.

Còn chưa chờ mọi người phục hồi tinh thần lại, Hàn Thị ôm Minh Châu, thê lương nhìn Lý Kính Hiền, chất vấn: “Lý Kính Hiền, ngươi có còn là người nữa không? Ngay cả nữ nhi ruột thịt của mình cũng không buông tha, ngươi... ngươi quả thực không bằng cầm thú...”

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, Lý Kính Hiền khổ tâm giấu diếm sự thực, cố gắng sắm vai hiếu tử trước mặt mẫu thân, trước mặt con cái đóng vai uy nghiêm, giờ phút này bị Hàn Thị triệt để phá hỏng, mọi người nhìn

hắn với vẻ kinh ngạc không thể tin nổi, mang theo chất vấn, thắc mắc, nhất là Minh Doãn, sâu trong đôi mắt hắn là sự thất vọng cùng bi thống vô cùng, Lý Kính Hiền cảm giác như mình bị lột hết lớp da xuống, toàn thân trần trụi trước mặt mọi người, lớp nguy trang không còn nữa, chỉ còn lại sự xấu hổ và giận dữ. Môi lão run rẩy, cố gắng vẫn hồi cục diện: “Các người... Các người không nên nghe tiện nhân này nói hươu nói vượn, mẹ ta điên rồi, tất cả những lời mẹ nói đều điên khùng cả, mẹ đang khích bác ly gián...”

Không ai lên tiếng, đáp lại lão chỉ có những ánh mắt nồng đậm đau đớn, còn Minh Châu bi thương khóc la: “Cha... Tại sao cha lại đối với mẹ như vậy?”

Chúc mama không tiếng động thờ dài... Thì ra là như vậy, nhiều năm trời lão thái thái đau lòng Hàn Thị đều là uổng công, thì ra Diệp Thị luôn bị lão thái thái thống hận chỉ là người bị hại vô tội, tình huống này làm sao lão thái thái chịu nổi. Chúc mama lo lắng nhìn lão thái thái, chỉ thấy hai mắt bà đăm đăm, đôi môi trắng bệch, cả người phát run, tức không nói ra lời.

“Phải, ta khích bác ly gián, gọi mọi người đến xem bộ mặt thật của ngươi, xem Lý Kính Hiền ngươi bề ngoài sạch sẽ đạo mạo thật ra cất giấu bên trong vô sỉ ti tiện thế nào.” Hàn Thị chửi ầm lên, giọng đã khàn đặc đi. Một mắt mẹ sung không mở ra được, qua khe mắt hờ hờ bắn ra hận ý mãnh liệt khiến Lý Kính Hiền một trận sợ hãi, nếu một người đã hoàn toàn nổi điên, không còn không chế được thật đáng sợ vô cùng.

“Minh Doãn, ngươi nhìn rõ rồi nhé, đây chính là phụ thân ngươi vẫn một mực kính trọng, mẹ của ngươi, bị lão làm cho tức mà chết, ta chỉ đề nghị bán đi sản nghiệp mẹ ngươi lưu lại, để đổi sản nghiệp thành họ Lý, lão tiền động tâm, khẩn cấp...” Hàn Thị buồn bã cười lạnh: “Ngươi nhìn đi, lão vô sỉ như vậy đấy, dựa vào Diệp gia thăng quan phát tài nhưng không muốn thừa nhận.”

Lão thái thái hồi lâu mới tìm lại được giọng nói của mình, cất lời lạnh như băng: “Hàn Thị, ngươi nói đủ chưa?”

Hàn Thị nhìn bà, cười lạnh một cái, giọng nói trở nên đáng sợ: “Lão thái thái, bà nóng vội sao? Thấy nhi tử của mình lộ nguyên hình, bà gấp gấp sao? Đừng gấp gấp... Chẳng phải bà cũng như thế sao? Nói gì mà trong lòng luôn áy náy với ta, vừa nghe ta làm ăn thất bại thì bà đã đau lòng muốn chết, mau mau chóng chóng muốn nhi tử bà bỏ người vợ tay trắng là ta, thật là buồn

cười, bà đau lòng cái gì chứ, không phải bà vẫn phỉ nhổ Diệp Thị sao? Không muốn dùng bạc Diệp gia sao? Ta giúp bà tay trắng, không phải hợp tâm ý bà sao? À? Hay là nhìn nhi tử như thế kia nên đau lòng? Cái gì gọi là thương bất chánh hạ tắc loạn nhi? Bà cùng nhi tử của bà chính là hình mẫu điển hình đấy...

Lão thái thái chỉ cảm thấy khí huyết cuộn cuộn, lục phủ ngũ tạng như xoắn lại một chỗ đầy đau đớn, bà tự nhận đối với Hàn Thị không tệ, kết quả đối lấy Hàn Thị độc địa nói ra những lời này. Bà còn trẻ đã góa chồng, trải qua muôn vàn khó khăn mới nuôi lớn được ba nhi tử, lão đại đi học không có ngộ tính, cuối cùng làm nghề nông, kiếm chút tiền còm cho gia đình, lão tam từ nhỏ thân thể yếu đuối, chỉ có lão nhị Kính Hiền, thông minh hơn người, học hành giỏi giang. Bà vẫn dạy nhi tử, lập nghiệp trước hết phải chính trực, không nghĩ tới Kính Hiền cùng Hàn Thị liên thủ lừa gạt bà, hại bà coi Diệp Thị là tai họa, hại bà thành người bất nhân bất nghĩa... Bà vẫn tự xưng là chính trực, hiện tại sự thật tàn khốc, bà thành trò cười... Thì ra, trong mắt mọi người ở cái nhà này, bà chỉ là một bà già ngu dốt, một con người hèn hạ vô sỉ.

Lâm Lan thật muốn cho mụ phù thủy một tràng pháo tay, mắng thật thông khoái, lột sạch lão cha già, mắng cho lão thái thái máu chó xối đầu, nội bộ chó cắn chó, quả nhiên thật phần khích.

Đình Nhược Nghiên bị một màn này làm cho khiếp sợ tột đỉnh, tuy nói trong nhà vẫn luôn có những chuyện bê bối, nhất là những đại viện nhà cao cửa rộng, nhưng chuyện như vậy nghe rợn cả người, thật mới nghe lần đầu. Nàng đồng tình nhìn Lý Minh Doãn, con người luôn ôn văn nhã nhặn, nam tử khí độ thông dong, giờ khắc này, đôi môi khê cong lên, sắc mặt như băng, mâu quang lạnh lùng, ánh mắt hấn lạnh là thế, nhưng nàng biết trong lòng hấn sôi trào lửa giận, giờ phút này hấn như một ngọn núi lửa, không biết lúc nào sẽ bộc phát.

Nhìn lại Minh Tắc, một bộ dạng thương tâm khổ sở, Đình Nhược Nghiên mơ hồ đau lòng, Minh Tắc vất vả mới thay đổi được ý chí, có thể dùng “thoát thai hoá cốt” để hình dung cũng không quá đáng, vừa có chút kết quả thì hôm nay gặp phải đả kích trầm trọng như thế... Đình Nhược Nghiên không dám nghĩ tiếp.

Lý Kính Hiền không nghe nổi nữa, làm be bét tới nước này, lão cũng không cần bận tâm hình tượng gì hết, lão bước nhanh đến phía trước, giật hai

mẹ con Hàn Thị cùng Minh Châu đang ôm nhau ra, một cước đá văng Khương mama, nắm cổ áo lôi Hàn Thị từ dưới đất dậy, dùng sức nâng cổ áo mẹ, khuôn mặt trở nên dữ tợn, nghiêng răng nghiêng lợi kể tội Hàn Thị: “Phải, chúng ta không có liêm sỉ, người thì vô tội, người thì trong sạch, ban đầu, là ai nói, nếu như có thể thu Diệp Thị vào tay thì phát tài? Là ai nói, chỉ cần có tiền là có thể vượt qua tất cả, chịu chút ủy khuất có là gì? Ta từng bức người chưa? Nhưng năm nay, ta có từng bạc đãi người? Người và Diệp Thị trở dạ cùng một lúc, ta ở bên cạnh ai, là người, mà Diệp Thị thì khó sinh, suýt chút nữa táng mạng nơi hoàng tuyền. Ta đáp ứng người trở lại Lý phủ, vất vả lắm mới nói động tâm Diệp Thị, người lại chạy tới trước gót chân Diệp Thị nói hươu nói vượn, làm hại Diệp Thị tức hận rời nhà, từ đó cùng ta âm dương xa cách... Mà người, rốt cục đã được như nguyện làm tới phu nhân Thượng Thư, nếu nói đúng, Lý Kính Hiền ta chỉ có lỗi với một người duy nhất là Diệp Thị, không phải là người... Ta biết rõ ràng người âm thầm hãm hại Minh Doãn, hãm hại Lưu di nương, nhưng nhớ tới phần nhân tình kết tóc, vẫn nhẫn nhịn người, Lý Kính Hiền ta đối với người đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, là người không biết đủ, nhiều lần xúc phạm tới giới hạn của ta, hết thấy là người gieo gió gặt bão, người còn có thể diện gì ở chỗ này chỉ trích người khác?”

Lâm Lan rốt cục thấy được cái gì gọi là không có vô sỉ nhất chỉ có vô sỉ hơn. Từng lời lão già cặn bã này nói cứ như tâm thư, có thể đem hành vi vô sỉ của mình坦然 nhiên nói ra như vậy, đem vô sỉ làm thâm tình, đem vô sỉ làm nhân nghĩa, đem vô sỉ làm nhân từ, ta nhỏ vào cái gọi là hai bảng Tiến sĩ của ông, phải gọi ông là Trạng nguyên vô sỉ cùng Trạng nguyên hèn hạ mới đúng.

Hàn Thị bị lão lay như lá rụng mùa thu, mặt lạnh lùng cười, khó khăn mở miệng: “Lý Kính Hiền, ta không có thể diện chỉ trích người, người có thể diện gì mà chỉ trích ta? Muốn không còn thể diện thì mọi người đều cùng nhau không còn thể diện, người có gan giết ta ư? Dù sao ta cũng chán sống rồi...”

Minh Tắc thống khổ nhìn cha mẹ chỉ trích lẫn nhau, hắn không có cách nào để hóa giải tình hình này, nếu như có thể, hắn thật muốn lập tức xông ra, rời khỏi cái này nhà, không bao giờ... trở về nữa, nhưng, hắn không thể bước đi được, tại sao chứ? Đang lúc hắn cảm thấy mọi chuyện có chuyển biến tốt đẹp, cuộc sống dần tràn đầy hi vọng, thì cha mẹ hắn lại dùng phương thức thảm khốc như vậy đánh nát hi vọng của hắn, đưa hắn vào địa ngục, tại sao? Minh Tắc cứ tự hỏi mình mà không sao có đáp án.

"Người cho rằng ta không dám giết người? Tiện nhân này, hôm nay ta mới biết được tiện nhân người..." Lý Kính Hiền căm hận nói, một tay bóp chặt cổ Hàn Thị, mắt như muốn nhỏ ra máu, lão vô cùng hối hận, nếu như lão có thể sớm tàn nhẫn quyết định, sớm biết hết về tiện nhân này thì sẽ không để mình rơi vào cảnh bị động như thế này.

"Phu nhân..."

"Mẹ..."

Khuông mama, Minh Châu và Minh Tác cuống quýt xông lên, cố gắng cứu Hàn Thị từ tay lão gia.

Mấy người giằng co, cảnh tượng càng thêm hỗn loạn.

Đinh Nhược Nghiên không biết làm sao, nàng muốn xin giúp đỡ từ Lâm Lan và Minh Doãn nhưng thấy hai người bọn họ chỉ lẳng lặng hờ hững đứng nhìn, Đinh Nhược Nghiên cảm thấy không thể mở miệng được, thật ra thì, trong chuyện này, người bị tổn thương sâu nhất là mẫu tử Minh Doãn, Diệp Thị đã mất, hết thảy ân oán đều hóa thành bụi đất, mà Minh Doãn phải đón nhận tất cả..."

"Lão thái thái... " bên kia Chúc mama hét lên một tiếng kinh hãi.

Tất cả mọi người ngưng động tác, quay đầu nhìn, chỉ thấy lão thái thái phun một miệng máu tươi, bất tỉnh.

Lý Kính Hiền hồn phi phách tán, quên cả tính sổ với Hàn Thị, ba chân bốn cẳng bước tới bên lão thái thái, lớn tiếng hô: "Mẫu thân... Mẫu thân..."

Chúc mama lay người lão thái thái: "Lão thái thái, tỉnh lại đi..."

Nhưng là, mặt lão thái thái vàng ệch đi, hai hàm răng cắn chặt, mồm lếch đi, đã bất tỉnh nhân sự.

Lâm Lan cùng Lý Minh Doãn đưa mắt trao đổi, nàng tiến lên nói: "Mau đưa người lên giường, để cho bà nằm ngửa..."

Lý Kính Hiền liền ôm lão thái thái lên giường.

Theo Lâm Lan đoán, lão thái thái là tức quá dẫn đến huyết áp tăng cao mà tai biến, không biết có thể cứu được hay không, mà cho dù cứu tỉnh lại, sợ là

cũng bị liệt.

“Lâm Lan, mau xem bà nội thế nào.” Lý Kính Hiền vội vàng kéo Lâm Lan đến trước mặt lão thái thái.

Lâm Lan bình tĩnh nói: “Chúc mama, phiền bà nhanh tới Lạc Hà trai cầm hòm thuốc của ta tới.”

Chúc mama “vâng” một tiếng, cuống quýt đi.

Lâm Lan ngồi xuống trước giường, mở mí mắt lão thái thái ra, chỉ thấy hai mắt sung huyết, bắt mạch thì thấy mạch yếu vô cùng, tình huống không lạc quan chút nào.

"Nhu thế nào? Lão thái thái bị sao vậy?" giọng Lý Kính Hiền đầy lo lắng.

Lâm Lan không nhìn lão, chỉ lạnh lùng nói: “Mọi người ra ngoài, mau gọi hạ nhân tới hỗ trợ cho ta.”

Chương 200 - Gặp tai kiếp

Khuong mama thấy lão gia giờ phút này không rảnh bận tâm bọn họ, vội nói nhỏ với Minh Tắc: “Đại thiếu gia, mau nghĩ biện pháp đưa phu nhân xuất phủ, nếu chẳng may lão phu nhân xảy ra chuyện không hay, phu nhân cùng lão nô khó giữ được tính mạng.”

"Đại ca, giúp mẹ đi." Minh Châu khỏ sở van nài.

Minh Tắc cắn cắn môi dưới, ngó chừng phụ thân đang ở bên giường, lại lo lắng nhìn Nhược Nghiên, nhìn bộ mặt lạnh lùng của nàng, hấn do dự.

Lý Minh Doãn biết mục phù thủy muốn chạy trốn, hôm nay thiết kế Du Liên chọc ra chuyện vay nợ chính là vì thu thập mục, kết quả mục vùng vẫy giãy chết, lôi theo cả phụ thân xuống nước, là chuyện ngoài dự liệu. Kết quả của mục phù thủy không thể quá hai khả năng, một là bị hưu, đuổi ra khỏi nhà, hai là bị giam lại, bất luận là loại khả năng nào, hấn đã chuẩn bị tốt kế sách đối ứng. Vì vậy, Minh Doãn hờ hững xoay người, rời khỏi phòng.

Minh Tắc có ngơ ngác, hấn cho rằng Minh Doãn biết chân tướng chắc chắn sẽ không bỏ qua cho hấn, nhất định sẽ ngăn không cho mẫu thân thoát

đi, không ngờ tới, Minh Doãn lại chịu thả bọn họ.

Nhuộc Nghiên tiến lên nhặt mấy thỏi vàng rơi trên mặt đất, nhét vào tay Minh Tắc, nháy mắt với hắn, Minh Tắc cảm kích gật đầu, ôm lấy mẫu thân cùng muội muội rời đi, ra khỏi Ninh Hòa đường, Minh Tắc lập tức gọi chuẩn bị xe ngựa, nói với mẫu thân: “Mẫu thân, những thỏi vàng này mẫu thân cầm theo, mọi người đi tới khách điếm Liên Thăng ở thành Nam đối phó một đêm, tối nay nhi tử chuẩn bị một chút, sáng mai sẽ đem đồ đạc qua cho mọi người, nhi tử bất hiếu, không thể tự mình hộ tống mẫu thân về quê, đợi gió êm sóng lặng, nhi tử sẽ cố gắng khuyên nhủ phụ thân, sẽ về đón mẫu thân cùng muội muội trở lại.”

Hàn Thị nhận lấy vàng, ngẩng đầu nhìn ngôi biệt thự lớn này, trong lòng tràn đầy không cam chịu, mù biết, mù không thể quay về nữa, nhất thời không khỏi lã chã rơi lệ, nức nở nói: “Không cần khuyên phụ thân con, ta cùng lão đã ân đoạn nghĩa tuyệt, còn con, sau này mẹ không ở bên cạnh con, con phải tự chiếu cố chính mình, đừng để mình bị thua thiệt, nếu tương lai con có tiền đồ, đừng quên tới đón mẹ cùng muội muội con, mẹ chỉ có thể trông cậy vào con...”

Minh Tắc nghiêm nghị nói: “Nhi tử nhất định sẽ cố gắng.” Lại xoa xoa đầu Minh Châu, trù mến nói: “Muội muội, mẹ giao cho muội, cố gắng chăm sóc mẹ.”

Khuông mama thỉnh thoảng nhìn về phía sau, thúc giục: “Phu nhân, chúng ta mau đi thôi, vạn nhất lão gia phát hiện thì không thể đi được nữa.”

Lý Minh Tắc dặn dò phu xe lão Trần một phen, dặn lão tối nay khoan trở lại, Minh Tắc đỡ ba người lên xe ngựa, sau đó bận rộn chạy về Ninh Hòa đường, thấy phụ thân ở ngoài cửa lo âu bất an.

Lý Kính Hiền giương mắt nhìn Minh Tắc, vừa nhìn chợt nhớ ra Hàn Thị, sắc mặt liền nghiêm lại: “Con tiện nhân kia đâu?”

Minh Tắc bất chấp nói: “Nhi tử đã đưa mẫu thân đi.”

Lý Kính Hiền nổi giận, chỉ vào mặt Minh Tắc mắng: “Đồ mất nết, nếu con tiện nhân kia ở ngoài hồ ngôn loạn ngữ, Lý gia xong rồi.”

"Phụ thân, mẫu thân sẽ không làm như vậy, nhi tử xin bảo đảm." Lý Minh Tắc vội vàng cam đoan.

"Người biết cái gì? Tiện nhân kia tâm địa thối hỏng rồi, mụ hận ta, hận không giết được ta, hận không phát nát Lý gia." Mặt Lý Kính Hiền xanh mét, hồi hận không thôi, sao lão lại có thể sơ sót như thế? Để tiện nhân này chạy đi, Minh Tắc chắc chắn sẽ không nói cho lão biết tiện nhân đi nơi nào, lão không dám phá người đi tìm, sợ rằng gây chú ý, chỉ mong tiện nhân này còn có thể nhớ chút tình mẫu tử, sẽ không làm chuyện ngu xuẩn hơn.

Lý Kính Hiền nghiêm mặt nói: "Nhị đệ người đâu?"

Lý Minh Tắc nhìn khắp xung quanh một cái, nói: "Nhị đệ... Đã về, đợi bà nội ổn, nhi tử sẽ đi xem đệ ấy thế nào."

Lý Kính Hiền lo lắng thở dài, lão biết tâm tình Minh Doãn đang không tốt, không chừng còn hận lão.

"Người cố gắng khuyên nhủ nhị đệ người, đừng nghe tiện nhân kia khích bác."

Lý Minh Tắc gật đầu: "Nhi tử biết." Có điều, giải thích thì nhị đệ sẽ tin sao, chỉ cầu nhị đệ có thể lấy đại cục làm trọng, hiện tại Lý gia không thể chịu thêm bất kỳ đả kích nào nữa rồi.

Cửa phòng hé mở, Đinh Nhược Nghiên bước ra.

Lý Kính Hiền cùng Lý Minh Tắc vội vàng quay lại.

"Lão thái thái sao rồi?"

"Bà nội đã ổn chưa?"

Sắc mặt Đinh Nhược Nghiên ngưng trọng, khẽ lắc đầu: "Tạm thời đã cấp cứu xong, nhưng tình hình không ổn, đệ muội nói tùy tình hình mà bà nội có thể chuyển biến xấu, hiện tại bà nội không thể cử động chân, tạm thời phải có người trông coi."

Lý Kính Hiền chỉ cảm thấy một trận mê muội, thân thể chao đảo, cơ hồ đứng không vững.

"Phụ thân..." Lý Minh Tắc vội vàng đỡ lấy lão.

Lý Kính Hiền vô lực khoát khoát tay, trong hốc mắt nổi lên lệ quang, hít sâu một hơi, lấy lại bình tĩnh, vẻ mặt bi thống, khổ sở thở dài: "Minh Tắc, gọi Triệu quản sự lo liệu hậu sự, vạn nhất... cũng không luống cuống tay"

chân...” Cuối cùng lão nghẹn ngào không thành tiếng.

Lý Minh Tắc gật đầu, khỏ sở nói không ra lời, bà nội luôn yêu thương hẳn hết mực, nếu thật như vậy... Văn bồi như hẳn sao có thể an lòng?

Đình Nhược Nghiên nói: "Con dâu vào phòng bà nội giúp bà nội chuẩn bị chút, đệ muội nói, hiện tại bà không thể cử động."

Lý Kính Hiền buồn bã nói: "Đi đi đi đi, gọi mấy đứa nha đầu cẩn thận tới hầu hạ, hiện tại hết thầy lấy lão thái thái làm trọng."

Đình Nhược Nghiên “vâng dạ.”

“Lâm Lan phải trông nom lão thái thái, mọi chuyện lớn nhỏ trong nhà con phải vất vả rồi, có gì không rõ, hỏi Diêu mama.”

"Vâng..."

Trong xe ngựa, mẹ con Hàn Thị ôm đầu thôn thức.

“Minh Châu ơi, mẹ thật xin lỗi con, để con chịu nhiều năm ủy khuất như vậy, vốn định chuẩn bị cho con phần hồi môn hậu hĩnh, chọn một vị hôn phu tốt, nở mày nở mặt xuất giá, nhưng hiện tại... đều bị mẹ phá hỏng rồi.”

Minh Châu lắc đầu, nước mắt rơi như mưa.

“Là mẹ quá tham lam, bị quỷ dữ mê hoặc, nếu khi đó mẹ có thể suy nghĩ kỹ hơn, có lẽ sẽ không đi tới ngày hôm nay.” Hàn Thị hối hận đã không kịp.

“Mẹ, mẹ đừng tự trách nữa, là do Minh Châu không tốt, nếu không phải Minh Châu tùy hứng, chịu nghe lời mẹ, không để mẹ phải gặp phiền toái, mẹ cũng sẽ không như thế...”

Hai nghe mẹ con họ tự trách bản thân, Khương mama cũng rung rung nước mắt. Lúc đầu nếu như bà ta có thể khuyên nhủ phu nhân, không đi mở mỏ kia, sẽ không lâm vào cảnh khốn cảnh, càng lún càng sâu.

Bỗng nhiên xe ngựa chột dừng lại, theo quán tính, ba người té vào nhau.

Khương mama kinh hồn, vội bò dậy, gấp giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Màn xe bị nhắc lên, một thanh đao sáng loáng chĩa vào. Một đại hán che mặt, hung hăng nói: “Xuống xe.”

Hàn Thị vội đẩy nữ nhi ra sau lưng mình, lấp bắp hỏi: “Các người là người phương nào.”

Mũi dao chỉ vào chóp mũi Hàn Thị, đại hán hung dữ: “Lão tử bảo người làm gì thì làm cái đó, nhiều hơn một câu, lão tử sẽ cắt đứt lỗ mũi người ném cho chó ăn.”

Chương 201 - Ban đêm

Ba người Hàn Thị bị gô cổ trói tay, bịt mắt, miệng thì nhét vải rách, sau đó bị ném sang một xe ngựa khác.

Mới vừa rồi khi mục xuống xe, phát hiện mình đang ở trên một con đường vắng lặng, nhưng tên cướp này là đúng dịp cướp bóc hay đặc biệt hướng về mục? Không thể nào, ngay cả mục cũng không biết tối nay xảy ra chuyện này, thậm chí là đi qua con đường này. Nhưng... những tên cướp này nếu chỉ muốn cướp tiền bạc thì tại sao vừa rồi không lục soát hay gọi mục giao tiền ra... Hàn Thị không khỏi rùng mình một cái, chẳng lẽ, những tên cướp này đã sớm theo dõi mục? Một mục chờ ở ngoài Lý phủ, theo đuôi mục tới đây mới động thủ?

Cảm giác được Minh Châu run lên, Hàn Thị dùng đầu cọ cọ mặt Minh Châu, muốn an ủi nữ nhi, nhưng miệng bị bịt lại, chỉ có thể phát ra tiếng ú ớ không rõ.

Chỉ nghe thấy bên ngoài có người quát chói tai: "Thành thật một chút, nếu không lão tử đưa người đi gặp Diêm vương."

Hàn thị không dám lên tiếng nữa, ngòì im sát bên Minh Châu, hi vọng có thể an ủi Minh Châu một chút, cũng chính là an ủi bản thân.

Xe ngựa đột nhiên trở nên xóc nảy, bằng cảm giác, nhất định là ra khỏi thành rồi, bởi vì trong thành không có con đường nào xóc như vậy. Hàn Thị càng thêm sợ hãi, đêm đến, bốn phía cổng thành đóng cửa, không cho tùy ý ra vào, nhưng xe ngựa không gặp phải bất kỳ trở ngại nào liền ra khỏi thành, có thể thấy được đám cướp này có chút địa vị.

Không biết trải qua bao lâu, xe ngựa rốt cục dừng lại, bọn người Hàn Thị đang mệt mỏi rã rời bị túm xuống xe ngựa, đẩy vào một gian phòng.

Chỉ nghe có người nói: “Cẩn thận, đừng để mù chạy thoát.”

"Thủ lĩnh, ngài yên tâm, chạy không được..."

Sau một khắc, Hàn Thị cảm giác tay được thả lỏng, mù vội vàng giật sợi dây, miếng vải đen bịt mắt đi cùng giẻ nhét trong miệng ra, bên trong nhà ánh sáng lờ mờ, cộng thêm mắt mù bị lão gia đánh sung húp nên híp mắt một lúc lâu mới thấy rõ người đứng trước mặt mình.

Một nam tử mặc áo sam hơi cũ, dáng người thanh nhã, đang khoanh tay nhìn mù, khóe miệng nghiêng về một bên, vẻ mặt đùa cợt.

Hàn Thị nhìn bốn phía, phát hiện căn phòng này trông rộng, không bày biện thứ gì, chỉ có một ngọn đèn dầu yếu ớt.

“Đây... đây là nơi nào? Các người là ai? Trói ta tới nơi này làm gì?” Lòng Hàn Thị tràn đầy nghi vấn.

Nam tử khinh thường nhìn mù.

“Ta là phu nhân Hộ Bộ Thượng Thư, các người mau thả người ra, nếu không lão gia ta biết, sẽ bắt toàn bộ các người lại chém đầu.” Hàn Thị phớt lờ thanh thế đe dọa.

Nam tử làm bộ rất sợ hãi, ngồi xổm xuống: “Hộ Bộ Thượng Thư, ta rất sợ đó nha.” Bỗng dưng, hắn đổi vẻ mặt xem thường, vỗ vỗ gương mặt già nua sung húp của mù: “Ta khuyên người thức thời, đừng hoàng ngồi đó, đừng làm gia gia ta phát bực, lúc ấy người nhất định ném mùi đau khổ.” Dứt lời đứng dậy rời đi, cánh cửa phòng nặng nề đóng kín.

Lúc này Hàn Thị mới nhớ tới, Minh Châu cùng Khương mama không có ở đây, vội vàng bò dậy, lão đảo nhào tới cửa, lớn tiếng hô: “Con gái ta đâu? Các người đem Minh Châu đi đâu rồi?”

Ngoài cửa có người nói: “Người không cần lo lắng cho con gái mình đâu, có huynh đệ chúng ta hầu hạ cô ta rồi, bảo đảm hầu hạ cô ta sung sướng...”

Hàn Thị kinh hãi, dùng sức đập cửa, khóc la: “Đám súc sinh các người, không được chạm vào Minh Châu, bằng không, Hàn Thu Nguyệt ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho các người...”

“Còn ồn ào nữa, ta để cho mấy con chó đực vào hầu hạ người.” Người

ngoài cửa uy hiếp.

Hàn Thị bị dọa im bật, vừa nghĩ tới Minh Châu sẽ bị những tên cầu tặc này sỉ nhục, mặt đau đớn hận không thể đấm chết bọn chúng.

Mụ khóc lớn: “Ta đã gây ra nghiệp chướng gì vậy?”

Ninh Hòa đường. Lâm Lan mệt mỏi tựa vào ghế nghỉ ngơi, Ngân Liễu quan tâm, nói: “Nhị thiếu phu nhân, người đi nghỉ đi, chỗ này đã có nô tỳ coi chừng, nếu có chuyện gì, nô tỳ sẽ chạy đi báo cho người.”

Lâm Lan nặng nề thở dài, bắt đấm dĩ lặc đầu, bệnh lão thái thái thành như vậy, nàng thân là cháu dâu, lại là đại phu, làm sao có thể rời đi? Không phải nàng muốn hiếu thuận, mà vì danh tiếng bản thân. Lúc trước mãi xem kịch, không nghĩ tới chuyện phát sinh tới mức này, giải quyết chuyện này thật không dễ dàng chút nào.

"Nhị thiếu gia đâu?" Lâm Lan hỏi.

Vẻ mặt Ngân Liễu u buồn, muốn nói lại thôi.

“Mau nói.” Lâm Lan giục.

Ngân Liễu ấp a ấp úng nói: "Nhị thiếu gia,.. người ngồi một mình trong phòng uống rượu, sắc mặt khó coi dọa người, không ai dám vào khuyên.”

Lâm Lan trầm mặc một hồi, thở dài: “Cứ để cho chàng uống, đi gọi Ngọc Dung cùng Như Ý vào hầu hạ.”

Minh Doãn đợi nhiều năm như vậy, hôm nay cuối cùng thấy ác nhân bị trừng phạt, nhận được báo ứng, vốn nên thoải mái uống một chén, nhưng nàng biết, Minh Doãn uống rượu không phải vì cao hứng, mà là khổ sở, vô cùng khổ sở, đáng tiếc, hiện tại nàng không đi được, nếu không sẽ cùng hắn uống vài chén.

Lý Minh Tắc thật vất vả mới khuyên được phụ thân rời đi, bản thân ở lại Tây Sương phòng trông coi, mặc dù cả người mệt rã rời nhưng không hề buồn ngủ.

Đinh Nhược Nghiên đẩy cửa đi vào, trên tay bưng một khay đồ ăn.

Lý Minh Tắc nghe thấy tiếng vang, ngẩng đầu lên, là Nhược Nghiên, hắn cất giọng khàn khàn nói: “Sao nàng còn chưa đi nghỉ?”

Đinh Nhược Nghiêu đễ khay xuông, bung một chén cháo tổ yến cho Minh Tắc, ôn nhu nói: “Ăn một chút đi, bệnh của bà nội không phải ngày một ngày hai có thể tốt, đừng để mình bị ốm.”

Lý Minh Tắc nghe những lời ôn nhu của nàng, trong mắt không khỏi dâng lên một tầng hơi nước mỏng, hấn nhận lấy chén cháo tổ yến đặt sang một bên, cầm tay Nhược Nghiêu, thống khổ cất tiếng: “Nhược Nghiêu, thật xin lỗi, để cho nàng phải thấy những chuyện như vậy, thật sự quá sức chịu đựng của nàng.”

Đinh Nhược Nghiêu không nói gì, đích xác là quá mức chịu nổi, nhưng, những thứ này có quan hệ gì với Minh Tắc? Nàng quan tâm là Minh Tắc, thân là con mà phải trở mặt nhìn cha mẹ trở mặt, mẹ hấn tuy ác độc nhưng rất cuộc vẫn là máu mủ tình thâm, Minh Tắc tuy có nhiều điểm không tốt, không thông dong trầm tĩnh như Minh Doãn, không tài hoa hơn người như Minh Doãn, nhưng khi thấy nỗi thống khổ của hấn, nước mắt của hấn, đau đớn của hấn thì nàng đau lòng, lần đầu tiên, cảm thấy trái tim mình đau đớn.

"Minh Tắc, đây không phải là lỗi của anh, anh đừng quá khổ sở, người làm sai thì phải chịu trừng phạt." Đinh Nhược Nghiêu nói.

Minh Tắc ảm đạm: “Ta biết, nhưng dù gì bọn họ cũng là cha mẹ ta, ta vốn định đi gặp nhị đệ, trấn an đệ ấy, những... Ta thật không biết nên nói với đệ ấy điều gì, ta thật sự không còn mặt mũi nào.”

Nhược Nghiêu lặng yên hồi lâu, nói: “Nhị đệ không phải là người không phân biệt đúng sai, nhưng là, nên để cho nhị đệ có không gian riêng một thời gian, tôi đã để cho Hồng Thường đi sắp xếp quần áo cho mẫu thân và muội muội, còn chuẩn bị thêm một chút đồ trang sức, chúng ta cũng chỉ làm được như vậy.” Nhược Nghiêu cúi đầu nói.

Minh Tắc khổ sở gật đầu: "Cảm ơn nàng, nàng đi nghỉ sớm đi, thân thể nàng vốn không được tốt lắm."

Nhược Nghiêu nhẹ nhàng mỉm cười: “Tôi không sao, anh uống chén cháo này đi, sau đó nghỉ ngơi cho tốt, tôi đi đưa cho đệ muội cùng Chúc mama chút đồ ăn, hai người họ còn mệt và bận rộn hơn tôi.”

Chúc mama nhìn lão thái thái suy sụp, không nhìn được gạt lệ. Ban đầu vốn cao húng tới kinh thành, hôm nay... Sợ là khó mà trở về được quê

hương.

"Chúc mama, đại tâu đưa đồ ăn khuya tối, bà mau ăn đi." Lâm Lan nhẹ giọng nói.

Chúc mama lau nước mắt, thỏn thức : "Lão nô ăn không vào, lão thái thái như thế này, lão nô..."

Mặc dù Lâm Lan không có hảo cảm với lão thái thái nhưng lại có vài phần tôn kính với Chúc mama, Chúc mama phúc hậu, không giống ác nô Khương mama, không biết đúng sai, giúp đỡ chủ tử làm chuyện nham hiểm, Chúc mama ba phen mấy bận vì nàng giải vây, phần nhân tình này, nàng luôn ghi tạc trong lòng.

"Chúc mama, bà phải giữ gìn thân thể mình, trên dưới trong phủ này chỉ có bà là hiểu lão thái thái nhất, cũng chỉ có bà hậu hạ chu đáo nhất, nếu lão thái thái khỏe lên mà bà lại bị ốm thì ai sẽ chăm sóc lão thái thái đây?" Lâm Lan khuyên bảo.

Chúc mama nói: "Nhị thiếu phu nhân, lão nô vẫn biết người tâm địa thiện lương, bản tính thuần hậu..."

Lâm Lan yên lặng, lời này bà chỉ đúng phân nửa, Lâm Lan nàng thiện lương là đối với người tốt, nếu là kẻ ác độc, nàng tuyệt đối sẽ không nương làm, cần bao nhiêu tàn nhẫn thì có bấy nhiêu.

"Lão nô dám thề với trời, lão thái thái thật sự không biết nội tình năm đó, nếu sớm biết, đánh chết cũng không cho lão gia đi lừa Diệp Thị, lão thái thái chán ghét Diệp gia, chán ghét Diệp Thị, hoàn toàn là vì nghe lời nói một phía của lão gia, cho là Diệp Thị dùng thủ đoạn thi tiện bức lão gia bỏ vợ, nhị thiếu phu nhân, người hãy giải thích với nhị thiếu gia, lão thái thái không phải là có lòng..." Chúc mama năn nỉ.

Lâm Lan mỉm cười: "Chúc mama không cần lo lắng, nhị thiếu gia hiểu."

Mặc dù lão thái thái là bị lừa gạt, nhưng không thể nói bà không sai, tạo thành cục diện hôm nay, bà ấy cũng có một phần trách nhiệm, chuyện lúc trước không đề cập tới, chỉ nói hậu sự, bà luôn tự xưng là công chính nghiêm minh, nhưng bà nghiêm minh cái gì? Công chính chỗ nào? Bà ấy biết rõ hành vi của Hàn Thị, biết rõ Hàn Thị hãm hại Minh Doãn nhưng tại sao không ngăn cản? Không ngăn cản chính là dung túng, vì thế Hàn Thị mới có

thể không hề kiêng sợ làm làm tới. Tuy nói Hàn Thị mở mồm cay nghiệt nhưng lời mụ mắng cũng có mấy phần đạo lý, ăn của Diệp gia, dùng đồ của Diệp gia, ở nhà Diệp gia, tại sao lại xem thường Diệp gia, dùng một chút cũng là dùng, mà bà không những không biết điều còn khinh bỉ người ta, dùng hai chữ vô sỉ để hình dung cũng không quá đáng.

Tiếng trống canh ba vang lên, Chúc mama lớn tuổi, cuối cùng không chịu được, dưới sự khuyên bảo của Lâm Lan, về phòng nghỉ ngơi.

Lâm Lan bảo Ngân Liễu đi ngủ, Ngân Liễu không chịu, Lâm Lan nói: “Đêm nay là thời điểm khó khăn nhất, vô luận thế nào ta cũng phải tự trông coi, khi lão thái thái khá hơn rồi, chúng ta thay phiên nhau nghỉ ngơi.”

Lúc này Ngân Liễu mới ngả xuống ghế tạm nghỉ.

Một mình Lâm Lan yên lặng trước giường, ánh nến bên bàn u ám, giống như tính mạng lão thái thái, yếu ớt có thể biến mất bất kỳ lúc nào.

Thật ra thì nàng rất muốn biết tâm tình lúc ấy của lão thái thái là gì, tức giận? Hay xấu hổ? Đáng tiếc nàng vĩnh viễn sẽ không thể biết được, bởi vì nàng rất rõ ràng, mặc dù lão thái thái tỉnh nhưng cũng không nói được nữa.

Đột nhiên, một bóng người tới bên nàng, Lâm Lan không cần quay đầu cũng biết là ai tới, bởi vì nàng nghe thấy mùi rượu nồng nặc.

Chương 202 - Vợ vét tài sản

Lý Minh Doãn chậm rãi đi tới trước giường, từ từ ngồi xuống, nhìn sắc mặt tái nhợt của bà nội, tâm tư ngũ vị tạp trần: “Còn có thể tỉnh lại không?”

Lâm Lan khẽ lắc đầu: "Rất khó nói, việc này không nằm trong khả năng của con người, đành chờ thiên mệnh! Sáng mai ta sẽ cho mời Trầm đại phu tới, ông ta có kinh nghiệm trị tai biến."

Lý Minh Doãn thở dài nói: "Cũng chỉ có như thế, chẳng qua là... Cực khổ nàng."

Lâm Lan cười khổ: "Ta cực khổ chút có là gì, trị bệnh cứu người vốn là bổn phận của ta, cũng là chàng... Chàng uống nhiều rượu, trong lòng đã thoải

mái chút nào chưa?”

Lý Minh Doãn cười khỏ, nhẹ giọng nói: “Nàng đi ngủ đi! Ta trông coi giùm cho.”

“Không cần đâu, vạn nhất có đột phát, chàng không ứng phó được, ta cố gắng chịu đựng một chút! Chờ ngày mai Trầm đại phu tới, ta sẽ nghỉ ngơi, cũng không sớm nữa, nửa canh giờ nữa đã phải lên châu rồi, chàng về rửa mặt thay y phục đi, nhìn chàng tiêu tụy quá, người thì toàn mùi rượu, cần thận đồng liêu chê cười.” Lâm Lan khuyên nhủ.

Lý Minh Doãn lặng yên chốc lát, nói: “Ta không ngủ, ở lại đây với nàng, gần tới giờ đi, ta sẽ rửa mặt.”

Hai người cứ như vậy yên lặng ngồi cạnh nhau, mãi cho đến trời sáng.

Trong thư phòng, Lý Kính Hiền một mình than thở đến khi trời sáng.

Đối với Hàn Thị là oán hận, đối với mẫu thân là áy náy, đối với Minh Doãn là lo lắng, các loại tâm tư liên tiếp công kích đầu hấn, không để cho hấn chớp mắt một giây nào, hấn hồi hận, hồi hận tại sao lại đi tìm tiện nhân tính sỗ, thật ra thì hấn có thể im lặng giải quyết toàn bộ chuyện này, cần gì phải khiến mình chật vật như vậy. Mấu chốt lúc này, vận mạng của hấn có thể nói là hoàn toàn ở trên người Minh Doãn, nếu Minh Doãn ghi hận trong lòng, nhân cơ hội trả thù hấn, thế thì không xong rồi.

Ngày hôm sau, Lý Minh Tắc trước đi xin nghỉ phép, sau mang theo Nhược Nghiên đã sắp xếp đồ đạc đi khách điểm Liên Thăng ở thành Nam tìm mẫu thân, nhất định tự mình đưa mẫu thân cùng muội muội một đoạn đường, nhưng được cho biết tối hôm qua không có người tới ngủ trọ. Lý Minh Tắc kinh ngạc, rõ ràng dặn mẫu thân tới khách điểm Liên Thăng, có phải là lão Trần nghe lầm không? Minh Tắc đi khắp các khách điểm ở thành Nam cũng không thấy. Chẳng lẽ, mẫu thân sợ phụ thân phái người đuổi theo, ngay trong đêm ra khỏi thành?

May mắn Trầm đại phu có tay nghề rất cao với việc trị liệu tai biến, cũng may nhờ Lâm Lan xử lý kịp, ổn định bệnh tình, mọi người bận rộn ba ngày ba đêm, rốt cục lão thái thái tỉnh lại.

Lý Kính Hiền ngồi trước giường, nắm tay của mẫu thân, vui quá mà khóc.

Thần trí lão thái thái có vẻ đã tỉnh táo, nhưng không nói được, miệng méo sang một bên, trong cổ họng phát ra tiếng ú ớ.

“Mẫu thân đừng gấp, người bất tỉnh đã ba ngày, cố gắng nghỉ ngơi, sẽ nhanh khỏe lại thôi.” Lý Kính Hiền trấn an.

Lão thái thái gắt gao nhìn chăm chăm nhi tử, tiếng ú ớ phát ra càng dồn dập.

“Bà nội, có lời gì, đợi khỏi bệnh rồi nói, hiện tại bà không nên kích động.” Lâm Lan ôn tồn khuyên nhủ, từ trong mắt lão thái thái có thể thấy được bà ấy rất muốn mắng chửi người.

“Đúng vậy, lão thái thái, nhị thiếu phu nhân cực nhọc ngày đêm, không quản vất vả ba ngày ba đêm cứu chữa cho lão thái thái, vất vả lắm mới đưa được người từ Quỷ môn quan về, hiện tại người đừng nghĩ gì hết, dưỡng thân thể cho tốt rồi nói gì cũng không muộn!” Chúc mama hầu hạ lão thái thái đã nhiều năm, qua ánh mắt của bà ấy, bà biết trong lòng lão thái thái nghĩ gì, lúc nào, lão thái thái không muốn gặp lão gia.

"Lão gia, lão gia cực khổ mấy ngày rồi, hiện giờ lão thái thái đã tỉnh, lão gia nên đi nghỉ ngơi đi." Chúc mama uyển chuyển khuyên nhủ.

Lý Kính Hiền sao có thể không hiểu ánh mắt mẫu thân, trong mắt mẫu thân là tức giận, chán ghét, lão toát mồ hôi, Lâm Lan đã nói, mẫu thân không thể chịu thêm kích động nữa, nếu tức giận quá độ, bệnh hết cách xoay chuyển. Lý Kính Hiền vội vàng nhỏ nhẹ nói: “Mẫu thân mau lành bệnh, nhi tử sẽ đến thăm người.”

Lý Kính Hiền đi, lão thái thái mới bình tĩnh trở lại, nhìn Chúc mama, Lâm Lan, còn có Nhược Nghiên, mọi người đều tiều tụy, bà nhắm mắt lại, mí mắt rung rung, giây lát khóe mắt rom rom nước mắt.

Bao nhiêu năm chưa từng thấy lão thái thái rơi nước mắt, trong lòng Chúc mama dâng lên nỗi chua xót, miễn cưỡng cười nói: “Lão thái thái, người đừng lo lắng, nhị thiếu phu nhân nhất định trị hết bệnh của người.”

Hồng Thường lặng lẽ đi tới bên cạnh đại thiếu phu nhân, nhỏ giọng: “Đại thiếu phu nhân...”

Đinh Nhược Nghiên liếc mắt, ý bảo ra ngoài rồi hãy nói.

Ra phòng ngoài, Hồng Thường lấy một phong thư ra giao cho đại thiếu phu nhân.

Đinh Nhược Nghiên nhìn phong thư viết: “Hộ Bộ Thượng Thư Lý đại nhân thân khai*”, ngạc nhiên nói: “Đây là thư của lão gia, em đưa cho ta làm gì?”

* Thân khai: đích thân mở

Hồng Thường nói: “Đây là thư của lão gia, nhưng người đưa thư nói, tốt nhất là mời đại thiếu gia xem, người gác cổng liền đưa cho nô tỳ.”

Đinh Nhược Nghiên suy nghĩ một chút, nói: "Nhanh đi mời đại thiếu gia tới đây."

Lý Minh Tắc tranh thủ mãi mới ngủ được một chút, nghe nói Nhược Nghiên tìm hắn, còn tưởng rằng lão thái thái không ổn, vội vàng ăn mặc chỉnh tề chạy tới.

"Nhược Nghiên, có phải bà nội..."

Đinh Nhược Nghiên lắc đầu nói: "Bà nội đã tỉnh, đệ muội nói chỉ cần chú tâm điều dưỡng, tính mạng không có gì đáng ngại."

Lý Minh Tắc thở dài một hơi, sự lo lắng được gỡ xuống.

"Vừa mới có người đưa tới một phong thư, nói là tốt nhất để chàng xem trước." Đinh Nhược Nghiên đem thư giao cho Lý Minh Tắc.

Minh Tắc nghi hồ mở ra xem, sắc mặt đại biến.

Đinh Nhược Nghiên thấy thế, căng thẳng trong lòng: "Xảy ra chuyện gì?"

Mặt Minh Tắc trắng bệch: “Mẫu thân cùng muội muội bị bắt cóc rồi...”

"Cái gì? " Đinh Nhược Nghiên kinh ngạc kinh hô.

Chén trà trong tay Lý Kính Hiền còn chưa nguội, Minh Tắc cầm thư vội vã chạy tới.

Vừa vào cửa liền gấp giọng: “Phụ thân, việc lớn rồi...”

Lý Kính Hiền kinh hãi, tay run lên, nước trà bắn ra ngoài, lão không thềm lau đi, đứng bật dậy: “Có phải bà nội người...”

“Không phải a, là mẫu thân và muội muội bị bắt cóc, những tên bắt cóc yêu cầu tám mươi vạn lượng tiền chuộc.”

Lý Kính Hiền ngơ ngác một chút, ngồi phịch xuống, hờ hững nói: “Cái nhà này đã bị mẹ ngươi cầm cố sạch, đào đâu ra tám mươi vạn lượng.” Đừng nói không có tiền, cho dù là có, lão cũng không cầm đi chuộc, tốt nhất là những tên bắt cóc giết con tin luôn đi, mới có thể khiến lão phát tiết hết mối hận trong lòng.

“Nhưng phụ thân, chúng ta không thể không chuộc người!” Lý Minh Tắc đưa thư tới trước mặt phụ thân: “Những tên bắt cóc nói, chuyện này không được để lộ ra, nếu không đưa tiền chuộc, bọn chúng sẽ bán muội muội vào kỹ viện, còn muốn đem những chuyện xấu giao cho phòng Ngự sử.”

Lý Kính Hiền nhìn xong thư giận tím mặt, vỗ án: “Nhất định là tiện nhân kia vì giữ mạng mà ác ý hủy ta, chẳng lẽ không hại ta tan cửa nát nhà thì không cam lòng sao?”

Lý Minh Tắc một trận khổ sở, mẫu thân cùng muội muội rơi vào tay những tên bắt cóc, sinh tử chưa rõ, cho dù phụ thân hận mẫu thân thế nào đi nữa, nhưng muội muội cũng là ruột thịt với phụ thân, phụ thân không nghĩ biện pháp cứu người lại còn trách mắng mẫu thân, thật là con người máu lạnh, nếu bản thân hắn có thể gom được tám mươi vạn lượng bạc, hắn đã sớm đi cứu người rồi... Minh Tắc nhin bất mãn với phụ thân xuống, nói: “Phụ thân, hiện tại phòng Ngự sử đang lo không tìm được lỗi của phụ thân, nếu những chứng cứ này rơi vào tay bọn họ, sợ rằng sẽ cực kỳ bất lợi với phụ thân, hơn nữa, nếu để người bên ngoài biết mẫu thân bị bắt cóc, phụ thân thấy chết mà không cứu, chắc chắn sẽ chịu cười chê, kính xin phụ thân lấy đại cục làm trọng.”

Lý Kính Hiền làm sao không biết thiệt hơn trong chuyện này, Hàn Thị hận hắn tận xương, nhất định là biết cái gì nói cái này, may nhờ lão giữ lại một bí mật, không cho Hàn Thị biết lão tham những ngân lượng giúp nạn dân bị thiên tai, bằng không, tính mạng của lão coi như xong, có điều, những chuyện kia để phòng Ngự sử biết chút ít thì lão cũng không chịu nổi. Lý Kính Hiền trầm mặc hồi lâu: “Chuyện này, không được để lộ ra, để cha nghĩ biện pháp...”

"Phụ thân, bọn bắt cóc chỉ cho thời gian hai ngày." Lý Minh Tắc nhắc nhở.

Lý Kính Hiền không vui nói: “Mất cha không mù, tự thấy được.” Lý Kính Hiền uất ức vô cùng, tiện nhân này, đi rồi còn gây phiền toái lớn như vậy cho hắn, tám mươi vạn lượng bạc! Bỏ ra cứu người, thật sự là không cảm lòng...

Lý Minh Tắc không dám tin tưởng phụ thân, phòng ngừa vạn nhất, hắn phải nghĩ biện pháp chuẩn bị ngân lượng, nhưng là khoản tiền lớn như vậy, hắn đi đâu chuẩn bị? Cho dù Nhược Nghiên đồng ý đem đồ cưới của nàng ra cũng không đủ, nói không chừng Minh Doãn có tiền, sản nghiệp Diệp gia lại hùng hậu, nhưng là... Minh Doãn cùng Diệp gia hận mẫu thân, sao chịu giúp đỡ? Nghĩ tới nghĩ lui cũng không ra biện pháp, Lý Minh Tắc cảm thấy vô cùng bế tắc.

Lâm Lan thấy Đinh Nhược Nghiên đi ra ngoài hồi lâu mới trở vào, thần sắc không yên, nàng tính toán thời gian, chắc hẳn Minh Doãn đã xuất thủ chiêu thứ ba. Lão cha già này không có chút tình người nào, nếu bảo hắn lấy bạc ra cứu mạng phủ thủy cùng Minh Châu, chắc hẳn là lão không nỡ, nói không chừng, giờ phút này lão ước gì phủ thủy chết đi, cho nên, phải để cho lão biết, nếu lão nhất định vắt cổ chày ra nước, như vậy, xin lỗi rồi, những thứ tham ô kia sẽ mượn tay phủ thủy, đưa đến phòng Ngự sử.

Kế hoạch là rất hay, không thể chê vào đâu được, nhưng trong lòng Lâm Lan lại thấp thỏm nỗi lo lắng, số tiền lão cha già tham ô không nhỏ, mặc dù Minh Doãn chỉ đưa lên một phần chứng cứ, bảo đảm lão không bị mất đầu, cũng sẽ không liên lụy cửu tộc, nhưng là thiên uy khó dò, quyền của Hoàng thượng áp đảo luật pháp, hết thảy do tâm tình Hoàng thượng định ra, cử động lần này của Minh Doãn thật sự nguy hiểm. Nhưng Minh Doãn đã quyết, thậm chí là vứt bỏ cả tiền trình cũng không muốn cho lão cha già có thời gian xoay sở. Aiz, ... có làm quan hay không, thật ra không quan trọng, làm một thương nhân tiêu dao tự tại cũng tốt, hi vọng, hết thảy đều thuận lợi!

Buổi tối, Đinh Nhược Nghiên nhìn Minh Tắc mặt mày ủ ê thở ngắn thở dài dưới ánh đèn, nàng yên lặng đi đến học tử, đưa một cái hộp đến trước mặt Minh Tắc: “Những thứ này là đồ cưới của tôi, nếu không phải là gấp thì có lẽ cũng được hai mươi mấy vạn lượng, nhưng hiện tại cần dùng gấp, tôi nghĩ, nhiều lắm cũng chỉ có thể đổi được mười mấy vạn lượng, mặc dù tiền không nhiều lắm nhưng cũng có thể giải quyết một chút.”

Minh Tắc vẫn rối rắm không biết có nên hỏi Nhược Nghiên vấn đề này không, hắn nghĩ mãi mà không mở miệng được, không nghĩ tới Nhược

Nghiên sẽ chủ động lấy ra, Minh Tắc cảm kích không biết nên nói gì, trong lòng vô cùng áy náy, Nhược Nghiên gả cho hắn, chưa được sống mấy ngày thư thái, trước kia thì không hòa hợp với hắn, hắn không có tiền đồ làm cho nàng thất vọng, đến khi hắn nỗ lực thì trong nhà lại xảy ra biến cố, hôm nay còn cầm đồ cưới của nàng... Hắn thật sự quá vô dụng, thật sự có lỗi với Nhược Nghiên. Mấy ngày nay hắn suy nghĩ rất nhiều, nếu như Lý gia thật sự suy sụp, hắn tuyệt không để liên lụy tới Nhược Nghiên.

Minh Tắc đem hộp đẩy trở lại: “Cất đi, ta sẽ nghĩ biện pháp.”

Nhược Nghiên nhẹ nhàng nói: “Chuyện của anh cũng là chuyện của tôi, tôi và anh là vợ chồng, còn phải phân biệt cái gì sao?”

Chương 203 - Muốn thu lưới rồi

Lý Kính Hiền rồi rằm một đêm, cuối cùng quyết định bỏ tiền ra chuộc!

Trời chưa sáng, Lý Kính Hiền cho người chuẩn bị xe, lặng lẽ đi đến một gian nhà bình thường ở thành Đông. Dặn phu xe chờ ở bên ngoài, tự mình đi vào nhà.

Tiệm tơ lụa Diệp gia. Diệp Đức Hoài nghe người hồi báo, chậm rãi gạt đầu: “Để cho Võ Tử tiếp tục canh chừng, lại tung tin cho Đinh đại nhân, Đinh đại nhân là thông gia, chắc sẽ mật báo cho lão hồ ly kia, sau đó để cho Cổ tiên sinh tùy hoàn cảnh hành sự.”

“Vâng, tiểu nhân đã hiểu.” Người nọ rạo rục nói: “Lão gia yên tâm, huynh đệ ta nhất định đem chiêng trống đánh cho náo nhiệt, để cho lão già kia biết thế nào là bốn bề thọ địch.”

Diệp lão gia cười một cái thư thái, mặt mày giãn ra: “Đúng thế, tới thời điểm cất lưới rồi, từ từ cất, từng điểm từng điểm xiết cho lão hồ ly kia ngay cả cơ hội thở cũng không có.”

Người nọ cười hắc hắc, ôm quyền thi lễ lui xuống.

Diệp lão gia nhàn nhã nhấp trà, lớn tiếng nói: “Văn tổng quản...”

Văn tổng quản lên tiếng đi vào: "Lão gia, có gì phân phó?"

"Người đi giúp ta gọi Phúc An tới."

Lý Kính Hiền ở trong nhà một thời gian, sau đó ngồi xe ngựa trở về Lý phủ.

Chúc mama dứt thuốc cho lão thái thái, lão thái thái uống hai ngụm, ngại đắng, mím môi, cho dù Chúc mama khuyên như thế nào đi nữa cũng không chịu uống.

Lâm Lan một bên thở than nói: "Bà nội, nếu bà muốn nằm cả đời, không động đậy nhúc nhích được, không nói được, không muốn là một người bình thường thì không cần uống thuốc."

Gương mặt lão thái thái co rúm, trừng trừng nhìn Lâm Lan, tựa hồ rất tức giận.

"Bà nội, bà tức giận cũng vô dụng, sinh bệnh thì phải uống thuốc, nghe lời đại phu, bằng không, cho dù Hoa Đà tái thế cũng không có biện pháp." Lâm Lan nói, trước kia khi nàng thực tập, gặp qua rất nhiều bệnh nhân không chịu phối hợp, có đủ loại nguyên nhân, có khi là hờn dỗi bản thân, có khi là hờn dỗi bác sĩ, nàng đều có biện pháp đối phó. Đối với người như lão thái thái, khuyên nhủ dù dễ là vô dụng, lão thái thái cả đời hiếu thắng, nếu bắt bà nửa sống nửa chết như thế vượt qua quãng đời còn lại, bà thà chết ngay lập tức, nhưng là, lão thái thái vừa không nỡ chết vừa không cam chịu bộ dạng này, cho nên, không bằng nói thật tình hình.

Lão thái thái trợn mắt nhìn hồi lâu, rốt cục thất bại nhắm mắt lại, giây lát sau mở ra, trong mắt đã không còn vẻ giận.

Lâm Lan liếc mắt ra hiệu Chúc mama, Chúc mama vội đưa thìa tới bên khóe miệng lão thái thái, lão thái thái do dự một chút, há miệng ra. Lần này không làm bộ hờn dỗi nữa, lập tức uống xong.

Chúc mama thở phào nhẹ nhõm, chỉ có nhị thiếu phu nhân mới dám nói như vậy với lão thái thái, bất ngờ là lão thái thái lại nghe theo, người khác sợ là năn nỉ gây lười cũng không được.

"Như vậy là được rồi, bệnh của bà nội phải từ từ chữa trị, không thể gấp, cháu dâu nhất định sẽ nghĩ biện pháp để bà nội có thể đứng lên." Lâm Lan cười một tiếng, cầm một viên đường phèn đưa tới miệng lão thái thái.

"Nhị thiếu phu nhân..." Ngọc Dung đứng ở bên ngoài cửa ngáp ngừng

gọi.

Lâm Lan nói: "Chúc mama, bà xoa bóp như thế này giúp lão thái thái, ta ra ngoài chút."

Chúc mama "ạ" một tiếng: "Nơi này có lão nô hầu hạ, nhị thiếu phu nhân cứ làm việc của mình đi."

Lâm Lan hướng lão thái thái vén áo thi lễ: "Lão thái thái nghỉ ngơi cho khỏe, cháu dâu cáo lui."

Ra khỏi phòng, Ngọc Dung muốn mở miệng, Lâm Lan dùng ánh mắt ngăn lại, hai người trở lại Lạc Hà trai, Lâm Lan mới hỏi: "Chuyện gì?"

Ngọc Dung bậm: "Mới vừa Phúc An tới, mấy ngày nay nhị thiếu phu nhân không tới cửa hàng, phu nhân Tĩnh Bá Hầu, phu nhân Hoài Hóa Tướng quân, còn có Bùi tiểu thư cũng đến cửa hàng, biết nhị thiếu phu nhân gặp chuyện, liền gửi thư." Ngọc Dung vừa nói vừa đưa ba phong thư giao cho Lâm Lan.

Lâm Lan đọc xong liền hủy luôn, trong lòng âm áp, ý tứ ba phong thư đại để giống nhau, không có lời thừa thãi, chỉ nói, nếu nàng có khó khăn cần giúp đỡ, chỉ cần nói ra. Lý gia xảy ra chuyện, những người bình thường qua lại Lý phủ giờ không hề thấy bóng, chỉ sợ tránh không kịp, bọn họ có thể nói ra những lời như vậy vào lúc này, thật sự là đáng quý.

"Nhị thiếu phu nhân..." Ngọc Dung cài cửa phòng lại, nhỏ giọng nói: "Diệp đại lão gia dặn Phúc An gửi lời lại."

Lâm Lan nhíu mày: "Nói gì?"

Ngọc Dung cười nói: "Đại lão gia nói, chuẩn bị thu lưới rồi, nói nhị thiếu phu nhân chuẩn bị tâm lý."

Lâm Lan bình tĩnh nói: "Nhị thiếu gia biết không?"

Ngọc Dung nói: "Đại lão gia đã phái người đi thông báo cho nhị thiếu gia rồi ạ."

"Ta biết rồi, em đi gọi Cẩm Tú tới gặp ta."

Ngọc Dung thi lễ lui ra, mặc dù nàng không biết kế hoạch của nhị thiếu gia cùng đại lão gia, nhưng nàng biết cuộc sống xui xẻo của Lý lão gia

không còn xa.

Chỉ chốc lát sau Cẩm Tú tới.

“Bên đại thiếu gia có động tĩnh gì không?”

Cẩm Tú trả lời: "Đại thiếu gia sáng sớm đã đi ra ngoài, đại thiếu phu nhân gọi Hồng Thường vào phòng ôm một cái hộp xuất phủ, hiện giờ vẫn chưa thấy trở lại."

Lâm Lan yên lặng hồi lâu, Lý Minh Tắc chắc là rất khẩn trương tìm cách cứu mụ phù thủy cùng em gái, nhưng Minh Tắc ở kinh thành không có bao nhiêu bằng hữu, có cũng chỉ là mấy gã bạn nhậu, sẽ không cho hẳn mượn nhiều bạc như vậy, cái hộp Đinh Nhược Nghiên kêu Hồng Thường cầm, đoán chừng là của hồi môn của nàng ta, nàng đã sớm tính qua, bán toàn bộ của hồi môn của Đinh Nhược Nghiên, cũng chỉ như muối bỏ biển, không tạo nên tác dụng gì.

“Bên Vi Vũ các không cần phải để ý nữa, dặn Đông Tử lưu ý cử động bên lão gia.” Lâm Lan phân phó.

Mọi sự đã chuẩn bị , chỉ còn chờ cơ hội, đồ Diệp Thị lưu lại, hôm nay đã có thể thu về toàn bộ.

Đinh Nhược Nghiên ở trong phòng đứng ngồi không yên, Minh Tắc đi ra ngoài đã lâu, không biết có mượn được bạc không.

Một đứa nha hoàn đi vào bẩm báo: "Đại thiếu phu nhân, Lưu mama tới."

Đinh Nhược Nghiên ngẩn ra, Lưu mama là tâm phúc bên cạnh mẫu thân, sao lại tới nơi này?

“Mời Lưu mama tới sảnh khách, ta lập tức qua.”

Lý Kính Hiền nhìn những tập ngân phiếu, nghĩ tới ngày hôm nay, những thứ ngân phiếu này không còn thuộc về lão, thật sự đau đớn, đúng là họa vô đơn chí!

"Phụ thân... " Đinh Nhược Nghiên hoang mang rối loạn xông vào

Lý Kính Hiền vội cầm một quyển sách che đống ngân phiếu, nhìn vẻ mặt kinh hoảng của con dâu, trong lòng không khỏi căng thẳng: “Chuyện gì mà kinh hoảng vậy?”

Đinh Nhược Nghiên vội la lên: "Tâm phúc bên cạnh mẫu thân con vừa mới qua đây, nói có chuyện gấp."

Lòng Lý Kính Hiền chìm xuống: "Chuyện gì?"

"Phụ thân con nghe nói phòng Ngự sử tra ra phụ thân..." Đinh Nhược Nghiên ấp úng nói.

"Nói mau lên, đừng có ấp úng nữa." Lý Kính Hiền nóng lòng giục.

Đinh Nhược Nghiên cắn cắn môi, nói: "Dương đại nhân phòng Ngự sử tra được ở một ngân hàng tư nhân có ngân phiếu một triệu lượng dưới tên của Tam thúc, bọn họ hoài nghi bạc này là phụ thân ăn hối lộ."

Trong đầu Lý Kính Hiền "oanh" một tiếng sét, hấn hồn phi phác tán ngã ngồi ở trên ghế, Dương đại nhân lại đi tra ngân hàng tư nhân.

Đinh Nhược Nghiên nhìn thần sắc cha chồng, đoán chuyện này hơn phân nửa là thật, trong lòng thâm kêu khổ, sóng trước chưa qua, sóng sau đã tới, thật là xui xẻo, uống nước cũng bị giắt kẽ răng.

"Phụ thân, người nên chuẩn bị cho tốt..." Đinh Nhược Nghiên nhẹ giọng nói. Nàng làm con dâu thì không thể chỉ trích cha chồng, hướng chỉ chỉ trích cũng vô dụng, nàng chỉ cảm thấy bi thương, một chiếc lá lạc biết thu, hôm nay Lý phủ đã là lá rụng đầy đất rồi.

Chương 204 - Có muốn mượn hay không

Đinh Nhược Nghiên rời đi khi nào Lý Kính Hiền cũng không hay biết, chỉ cảm thấy có một cái lưới khổng lồ vô hình đang ở trên đầu, từ từ bủa xuống không cho lão chạy trốn, làm quan mười mấy năm, cho tới bây giờ đều là lão bày mưu tính kế, từng bước mưu tính, từng bước thành công, chưa từng bị động như lúc này, như cá nằm trên thớt.

Lão rất sợ hãi, Ngự sử Dương đại nhân là một người hết sức cố chấp, không mơ tưởng tới chuyện lôi kéo vị Ngự sử này được, mấy năm trước, Dương đại nhân này từng hạch tội lão, nói lão tham nhũng tiền hỗ trợ nạn dân bị thiên tai, chỉ vì chứng cứ chưa đầy đủ nên không được như ý, cũng

bởi vì như thế, mấy năm nay lão làm việc mỗi lúc một cẩn thận hơn, tránh để người ta nắm thóp. Lão đem một phần ngân lượng lấy tên Tam đệ để gửi vào ngân hàng tư nhân, hoàng kim thì cất trong mật thất trong tòa nhà ở tận Thiên Tân, tự cho là thần không biết quỷ không hay, không nghĩ tới, Dương đại nhân lại mò tới ngân hàng tư nhân tra xét.

Lý Kính Hiền nhìn một chồng ngân phiếu trên bàn, bất giác mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, những thứ ngân phiếu này tạm thời không thể dùng được, chỉ cần có người cầm ngân phiếu đến ngân hàng tư nhân đổi, đời lão đi tong. May là còn có người tiết lộ tin tức quan trọng này cho lão, bằng không, lão thành cá trong chậu rồi.

Lý Kính Hiền vội vàng gọi chuẩn bị xe, nhanh chóng cầm ngân phiếu tới đi tới gian nhà ở thành Đông, ban đầu lúc đặt mua tòa nhà này là dùng tên biểu ca Lưu di nương, hi vọng phía phòng Ngự sử không đánh hơi ra được, chờ qua trận này, nghĩ biện pháp xử lý sạch sẽ chỗ ngân phiếu.

Lý Minh Tắc bôn ba ở bên ngoài cho tới trưa, không có chút thu hoạch nào, ủ rũ trở về, Đinh Nhược Nghiên nhìn ánh mắt của hắn cũng biết chuyện không thuận lợi.

“Tôi đã để cho Hồng Thường mang thôn trang trong của hồi môn mẹ cho, còn có đồ trang sức đem đi cầm, có điều, tiệm cầm đồ chỉ chịu chi ra mười hai vạn lượng, chạy mấy nhà đều như thế.” Đinh Nhược Nghiên cũng có chút buồn bã, vốn nghĩ rằng cũng có thể nhiều hơn chút ít.

Minh Tắc kinh ngạc, có chút tức giận, khẩu khí không tốt lắm: "Không phải là không cho nàng làm vậy sao? Mau đi chuộc đồ."

Đinh Nhược Nghiên cúi đầu nói nhỏ: "Phụ thân có thể là không có cách nào rồi, người phòng Ngự sử đang tra chuyện phụ thân ăn hối lộ."

Minh Tắc chỉ nghe “Ông” một tiếng trong đầu, hắn giật mình một hồi, mạnh mẽ quơ lấy chén trà ném thẳng vào bức tường đối diện, mảnh sứ vỡ bắn tung tóe.

"Con mẹ nó, Lý gia gặp phải vận rủi gì vậy, chuyện xấu liên tiếp dồn tới, có để cho sống không." Lý Minh Tắc bình thường như tượng đất, đến lúc giận dữ như phát điên lên.

Đinh Nhược Nghiên lẳng lẳng nhìn Minh Tắc như con thú giẫy dụa gào

thét, cúi đầu nói: “Chuyện cho tới nước này, có thể cứu Lý gia chỉ có nhị đệ.”

Lý Minh Tắc chán nản ngồi xuống, ôm đầu, thống khổ rên rỉ: “Nhưng ta còn có thể diện nào đi cầu đệ ấy...”

Đinh Nhược Nghiên tĩnh táo nói: "Hiện tại không đơn thuần là cứu mẹ chàng cùng muội muội, vấn đề là tồn vong Lý gia, tổ chim bị phá, trứng còn có thể nguyên vẹn không, nhị đệ cũng là một thành viên của Lý gia, sẽ không ngồi nhìn.”

Lý Minh Tắc nghĩ ngợi một lúc lâu chậm rãi ngẩng đầu, hai tròng mắt lộ ra vẻ kiên quyết: “Được, để ta đi van xin đệ ấy, cho dù ta phải dập đầu bồi tội cũng không sao, chỉ cần đệ ấy chịu hỗ trợ.”

“Vừa rồi, tôi đã cầu nhị đệ muội, nàng nói sẽ cho người gọi Minh Doãn về, còn lại thì phải trông chờ vào anh.”

Lý Minh Doãn hồi phủ đã thấy Minh Tắc chờ ở cửa phủ, vừa thấy hấn bước vào, Minh Tắc bước nhanh tới phía trước, chấp tay nói: “Mời nhị đệ đến thư phòng một lúc.”

Lý Minh Doãn do dự một chút, rồi bước hướng thư phòng.

Lý phủ có hai thư phòng, bên tay trái là thư phòng Lý Kính Hiền, bên tay phải là thư phòng Minh Doãn.

Vừa vào cửa Minh Doãn chỉ nghe thấy một tiếng “phịch”, hấn quay đầu lại nhìn, Minh Tắc quỳ rạp ở nơi đó. Minh Doãn kinh hãi, vội vàng đi tới đỡ: “Đại ca, anh làm cái gì vậy?”

Minh Tắc đẩy tay Minh Doãn ra, thành khẩn nói: “Nhị đệ, đại ca biết mấy ngày nay trong lòng đệ không dễ chịu, đại ca cũng rất khổ sở, cho tới bây giờ, ta luôn hâm mộ đệ, hâm mộ đệ có cha thương yêu, hâm mộ đệ có thể danh chính ngôn thuận làm thiếu gia Lý gia, ta còn thay mẹ ta âm ức, rõ ràng mẹ ta mới là người vợ kết tóc với cha nhưng chỉ có thể sống trong âm u, không thể lộ ra ngoài ánh sáng, hôm nay ta mới biết được, sai lầm rồi, tất cả đều là sai lầm, mẹ ta cùng cha ích kỷ, đã khiến mẹ đệ phải chịu bao nhiêu thương tổn.”

Sắc mặt Minh Doãn trầm xuống, đưa tay ra đỡ lần nữa: “Đại ca, đứng lên rồi nói.”

“Không, nhị đệ, đệ hay nghe ta nói, hôm nay ta thật sự không còn mặt mũi nào van cầu nhị đệ, nhưng là trừ đệ, ta thật sự không nghĩ ra còn có thể tìm ai, tội của mẹ ta đúng là phải chịu trừng phạt, nhưng Minh Châu là vô tội, kính xin nhị đệ tạm thời bỏ xuống ân oán, ra tay giúp đỡ, cứu mẹ ta cùng Minh Châu.” Lý Minh Tắc nói xong dập đầu trước mặt Minh Doãn.

Minh Doãn vội vàng nâng không cho hắn dập đầu: “Đại ca, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Minh Tắc ngạc nhiên nhìn hắn: "Nhị đệ còn không biết? Đệ muội không nói cho đệ biết?"

Lý Minh Doãn ra vẻ mờ mịt nói: "Nói gì? Lâm Lan chỉ nói trong nhà đã xảy ra chuyện, gọi ta khẩn cấp về nhà." Chuyện phát sinh đã một ngày, phụ thân cùng đại ca không tìm thấy thương lương, hắn cũng làm như không biết, xem ai có thể nhẫn nhịn được hơn.

"Mau, đứng lên mà nói."

Hai người ngồi xuống, Minh Tắc đem toàn bộ chuyện bắt cóc cùng việc phòng Ngự sử điều tra phụ thân ăn hỏi lộ kẻ hết ra cho Minh Doãn nghe.

Lý Minh Doãn mặc nhiên một lúc lâu, cau mày nói: "Chuyện này không hay chút nào. Vốn gặp phải loại chuyện này nên báo quan, chỉ sợ là trong tay bọn bắt cóc nắm được chứng cứ bất lợi cho phụ thân... Chuyện này, phụ thân nói như thế nào?"

“Đến giờ vẫn chưa có tin gì từ phụ thân, ta không thể trông cậy vào phụ thân.” Trong giọng nói của Minh Tắc không chút che giấu thất vọng về phụ thân.

Lý Minh Doãn suy nghĩ hồi lâu, thở dài nói: “Trong nhà còn có chút ngân lượng nào không?”

Lý Minh Tắc ngượng ngùng nói: “Nói đến nói đi cùng là do mẹ ta, nếu không phải bà quá tham tiền thì cũng không trở nên thế này, không dối gạt nhị đệ, hôm nay ta đi mượn bạc khắp nơi, đều vấp phải trắc trở, những kẻ từng xưng là bằng hữu đều kiếm cớ tránh mặt.”

Lý Minh Doãn nhẹ cười nhạt một tiếng: “Cho tới giờ đều là dẹt hoa trên gấm dệt, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi mới khó khăn, có điều, nếu ta

muốn hỗ trợ, vẫn còn biện pháp.”

Ánh mắt Lý Minh Tắc sáng lên, kích động nói: “Nếu nhị đệ chịu giúp đỡ, đại ca ta vô cùng cảm kích.”

Lý Minh Doãn nhìn chằm chằm hẳn: "Ta có một điều kiện.”

“Nhị đệ nói đi, chỉ cần ta làm được, dù là núi đao hay biển lửa, ta tuyệt không do dự.” Lý Minh Tắc kiên quyết nói.

Lý Minh Doãn cười nhạt, ánh mắt đột nhiên lạnh lẽo, từng chữ từng chữ nói ra: “Ta muốn mẹ anh từ giờ không được bước nửa bước vào Lý gia, không còn bất kỳ liên quan nào với Lý gia.”

Tim Lý Minh Tắc loạn nhịp, ý của nhị đệ là cha hưu mẹ hẳn, không nhận mẹ hẳn từ bây giờ?

“Anh chớ trách ta vô tình, bà ta làm gì với ta, với mẹ ta anh hẳn là rõ ràng, ba phen mấy bận muốn hại tính mạng ta, ta không bỏ đá xuống giết đã là hết lòng giúp đỡ rồi.” Lý Minh Doãn lạnh lùng nói.

Lý Minh Tắc âm trầm: “Ta biết, thật ra thì lần này mẹ ta rời nhà, vốn nghĩ là không thể trở về rồi.”

“Anh nghĩ lầm rồi, mẹ anh sẽ trở lại, mẹ anh mê vinh hoa phú quý, vị trí chính thê sao có thể buông tha được, thậm chí còn chấp tay dâng trượng phu mình cho người khác, bà ta sẽ không cam tâm cả đời đã tràng xe cát bụi, chỉ cần phụ thân không viết hưu thư, bà ta sẽ trở về, chỉ cần tương lai anh nên người, bà ta lập tức trở lại.” Lý Minh Doãn lại tiếp tục nói đúng tim đen: “Ta giúp đỡ, chẳng qua là nể mặt anh, giữ lại thể diện cho Lý gia, nhưng không phải là giúp đỡ để một ngày kia mẹ anh trở lại Lý gia, nếu như vậy, ta không thể làm được, nếu không... mẹ ta thì thế nào? Tương lai ta còn mặt mũi nào gặp mẹ ta dưới cửa tuyền?”

Lý Minh Tắc xấu hổ im lặng.

“Vì Lý gia, vì tiền đồ của ta và anh, ta không muốn ân oán đời trước đời sau quấn lấy nhau mãi, như vậy là tốt nhất, đối với anh, với ta và với Lý gia.” Khẩu khí của Lý Minh Doãn hòa hoãn đi chút ít, nếu như cả nhi tử của mình cũng không nhận thức mình, đời này mù phù thủy còn trông cậy vào cái gì? Thống khổ lớn nhất nhân sinh chính là bị người thân nhất của mình vứt bỏ!

Lý Minh Tắc mím môi, vẻ mặt thông khổ, có thể thấy được giờ phút này nội tâm của hắn đang giãy dụa khổ sở thế nào.

“Đại ca, anh nghĩ kỹ rồi nói cho ta biết.” Lý Minh Doãn cũng không ép hắn, không cần bức hắn, sẽ nhanh có kết quả thôi.

“Không cần nghĩ nữa, cứ theo nhị đệ nói, chuyện này xong xuôi, ta đưa bà ấy đi, sau này, không hề gặp lại nhau nữa.”

Lý Minh Doãn mới đi hai bước đã nghe Minh Tắc gấp giọng nói.

Lý Minh Doãn từ từ xoay người, nhìn Minh Tắc, giây lát, hắn gật đầu: “Tám mươi vạn bạc không phải là số lượng nhỏ, ta đi tìm cậu cả ta.”

Lý Kính Hiền mới vừa trở về phủ, bọn cướp mới phái người đưa tới một cái hộp.

Lần này Lâm Lan cùng Đinh Nhược Nghiên đều ở đây.

Minh Tắc mở hộp ra, vừa nhìn hoảng loạn vút ngay lập tức, một ngón tay dính đầy máu lăn trên mặt đất, mọi người kinh hô, Đinh Nhược Nghiên nhắm chặt hai mắt, cả người run rẩy.

Lâm Lan tiến lên, mắt liếc thấy ngón tay bị chặt kia, làn da thô ráp, hẳn là Khương mama, loại ác nô này, chặt một ngón tay coi như là tiện nghi với mục lắm rồi. Lâm Lan nhặt tờ giấy rơi ra ở bên cạnh, nhanh chóng xem qua, sau đó đưa cho cha già mặt mũi đã sớm trắng bệch.

“Phụ thân, bọn bắt cóc nói nếu giờ hợi không giao tiền chuộc người, bọn chúng sẽ vút mẫu thân xuống sông cho rùa ăn, đem chứng cứ mẫu thân viết ra trình lên cho phòng Ngự sử.” Lâm Lan nhỏ giọng nói.

A Tấn ở bên ngoài vào bẩm với Lý Kính Hiền: “Nhị thiếu gia cùng Diệp đại lão gia tới.”

Diệp đại lão gia tới? Lý Kính Hiền sững sờ ngòl ngây tại chỗ, không kịp phản ứng, Diệp đại lão gia tới kinh thành bốn năm, chưa bao giờ bước chân vào Lý phủ, lão có mời mấy lần người ta cũng không nể mặt, lần này lại không mời mà tới.

“Mau, mau mời vào.” Lý Kính Hiền vội vàng nói, đối với đại cứu này, lão vẫn có chút sợ hãi.

Nghĩ tới tiện nhân kia bị rùa rĩa, lão cầu còn không được, nhưng vừa nghe nửa câu sau, mắt liền choáng váng, đám Ngự sử kia đang tìm khắp nơi chứng có phạm tội của lão, nếu để rơi vào tay bọn họ, lão xong đời, ai biết trong đó viết những gì.

Lý Minh Tắc bị một màn máu me đầm đìa này dọa cho mất mật, thấp giọng nói: “Phụ thân, người mau nghĩ biện pháp, bằng không, những tên bắt cóc kia chuyện gì cũng có thể làm được.”

Lý Kính Hiền bẻ đầu sút trán, phiền não quát: “Người cho rằng ta không tội sao? Nhưng hiện tại đi đâu chuẩn vị tám mươi vạn lượng bạc?”

Diệp đại lão gia chấp tay sau lưng, khí thế bùng bùng sải bước đi vào đại sảnh.

Lý Kính Hiền tội đứng dậy đón chào, thân hòa nói: “Không biết đại cữu quang lâm, Kính Hiền không đón tiếp từ xa, thất lễ thất lễ.”

Diệp Đức Hoài hờ hững liếc lão một cái: “Không cần những nghi thức xã giao này, ta nghe Minh Doãn nói, hôm nay người vô cùng mê lương, ta tới là để nhìn cho hả hê.”

Lâm Lan nghe lời này, vô cùng khó khăn mới nhịn xuống không cười ra tiếng, cậu cả thật là, nói thẳng ra: Cháy nhà nên ta tới hôi của đây.

Sắc mặt Lý Kính Hiền tội tệ vô cùng, da đầu tê dại, đại cữu trước giờ nói chuyện không lưu tình, mỗi lần không khiến lão sặc máu thì không bỏ qua, chỉ sợ, lời nói khó nghe đang còn ở phía sau.

“Mời đại cữu ngồi.” Lý Kính Hiền cung kính nói.

Diệp Đức Hoài không khách khí, ngồi xuống ngay vị trí vốn thuộc về Lý Kính Hiền.

Lý Kính Hiền nháy mắt với Minh Tắc, ý bảo hẳn cùng Nhược Nghiên đi ra ngoài.

Diệp Đức Hoài lạnh lùng nhìn Minh Tắc, không mẫn không nhạt nói: “Đây chính là con trai lớn Lý gia, Lý Kính Hiền, người nói nó hơn Minh Doãn hai tuổi?”

Lý Kính Hiền càng thêm lúng túng, không mặt mũi nào lên tiếng, Lý

Minh Tắc đành tiến lên, cung kính thi lễ với Diệp Đức Hoài, nói: “Tại hạ Minh Tắc, ra đời trước Minh Doãn một canh giờ mà thôi.”

Trả lời như vậy chính là trước mặt mọi người thừa nhận Lý Kính Hiền cùng mẫu thân hẳn lừa gạt, nét mặt già nua của Lý Kính Hiền biến thành màu đen, nhưng là trước mặt đại cửu gia không dám phát tác.

Diệp Đức Hoài đã nghe Minh Doãn nói về vị đại thiếu gia nhà Lý gia này, tuy không có bản lĩnh gì nhưng không xấu xa. Vẫn chưa bị làm hỏng, đoán chừng tổ tiên Lý gia đã từng làm được một hai chuyện tốt.

“Ừm, người coi như đang hoàng, hơn phụ thân người nhiều.” Diệp Đức Hoài vuốt râu, khinh miệt nhìn Lý Kính Hiền một cái.

Lý Minh Doãn ho nhẹ hai tiếng, ý bảo cậu cả nhanh đi vào vấn đề chính.

Diệp Đức Hoài chậm rãi nói: "Nghe Minh Doãn nói, Hàn Thị bị bắt cóc, cần tám mươi vạn tiền chuộc?"

Lý Kính Hiền nói: “Đúng vậy.” Lại chỉ ngón tay đầy máu trên đất: “Vừa rồi bọn bắt cóc cho người đưa tới thứ kia để uy hiếp.”

Diệp Đức Hoài cười lạnh nói: "Vậy người nên báo quan mới phải, cho dù không báo quan, người làm quan đã nhiều năm, chức vị quan trọng, tùy tiện ngoắc tay sẽ có người đưa bạc lên, mọi người nói, ba năm làm Tri Phủ thanh liêm mất mười vạn lượng bạc trắng, tám mươi vạn lượng, đối với người chỉ là chín trâu mất một sợi lông, cần gì phải khóc than? Còn sai cháu ngoại ta đến van xin chúng ta sao? Chẳng lẽ, người có chủ tâm để bọn bắt cóc kia thủ tiêu Hàn Thị?"

Lý Kính Hiền toát mồ hôi, nói: “Đại cửu gia nói đùa, Lý mỗ làm quan thanh liêm, không nhận những thứ tiền tài bất nghĩa,... thực sự không có đâu ra nhiều bạc như vậy.”

Đinh Nhược Nghiên không nhịn được âm thầm khinh bỉ, cha chồng nếu quả thật thanh liêm, vì sao phòng Ngự sử phải tra ông? Đến lúc này rồi còn dám nói thanh liêm sao.

Lâm Lan nói: "Đại cửu gia, trong nhà gần đây có xảy ra chút biến cố, thực sự không có đủ tám mươi vạn lượng bạc, kính xin đại cửu gia nể tình Minh Doãn mà giúp cho, dù sao Minh Doãn cũng là nhi tử Lý gia."

Diệp Đức Hoài liếc Lâm Lan, chậm rãi nói: “Cháu dâu, nếu là việc vợ chồng cháu, cậu không hai lời, đừng nói tám mươi vạn lượng, là tám triệu lượng mí mắt cậu cũng không nháy một chút, nhưng là, Hàn Thị cùng cha chồng cháu có những hành vi như vậy, thật sự khiến người ta tức giận, cậu không phải là thánh nhân, không làm việc ngu ngốc là lấy ơn báo oán.”

Lý Minh Tắc tiến lên hai bước, quỳ xuống trước mặt Diệp Đức Hoài, thành khẩn nói: “Xin cho phép Minh Tắc gọi ngài một tiếng đại cữu gia, chuyện năm đó, quả thật mẹ cháu sai, hôm nay bà ấy đã phải chịu báo ứng rồi, Minh Tắc thay mặt mẹ dập đầu nhận lỗi với đại cữu gia, kính xin đại cữu gia giúp đỡ, Minh Tắc vô cùng cảm kích.” Dứt lời, Minh Tắc dập đầu “bốp, bốp” khấn cầu.

Diệp Đức Hoài cũng không ngăn cản hẳn, Minh Tắc muốn thay mặt Hàn Thị dập đầu nhận sai là chuyện của Minh Tắc, hẳn tha thứ hay không là chuyện của hắn, cũng không phải hắn kêu Minh Tắc dập đầu.

Đinh Nhược Nghiên một bên đau lòng, nhìn Minh Tắc cầu khẩn.

Lý Minh Doãn thở dài, Minh Tắc có một người mẹ như vậy coi như xui xẻo. Liên nói: “Đại cữu gia, người giúp một tay đi ạ, chuyện này không phải chuyện đùa, nếu xử lý không tốt, họa ra cả nhà, cháu cũng xui xẻo theo, đại cữu gia, người không nể tăng thì cũng nể phật, coi như là giúp cháu một lần.”

Diệp Đức Hoài vuốt râu, nhíu mày suy nghĩ một chút, nói: “Muốn mượn bạc ta, cũng được, đưa hết những thôn trang cùng cửa hiệu mặt tiền lại cho Diệp gia, nếu không, không bàn nữa.”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người nhìn về phía Lý Kính Hiền.

Lý Kính Hiền cũng biết anh vợ không thể nào dễ dàng giúp đỡ, nói trắng ra là, hôm nay hẳn tới là vì sản nghiệp Diệp Thị lưu lại. Đáng tiếc, giờ lão không thể đi hỏi mượn người khác, càng không thể rút bạc ở ngân hàng tư nhân, vàng giấu ở Thiên Tân, nước xa không cứu được lửa gần, chỉ có mượn Diệp Đức Hoài. Diệp Đức Hoài này, rõ là cháy nhà hôi của.

"Ta nói Lý Kính Hiền, những năm nay, Diệp gia chúng ta cho Lý gia các người tốt như vậy là đủ rồi, người lừa gạt cưới coi như tương đối thành công, nếu không phải hôm nay người thê thảm thế này, ta còn chuẩn bị đi kiện người tội lừa gạt cưới hỏi, lừa gạt tiền bạc, hiện tại, Diệp gia chúng ta chỉ

muốn lấy lại đồ của mình, sau đó sẽ bàn tới chuyện giúp đỡ.” Diệp Đức Hoài chầm chọc.

Khuôn mặt già nua của Lý Kính Hiền co quắp, thối thối, lửa cháy đến nơi rồi, đành cứu trước mắt.

“Phụ thân, người đáp ứng chứ?” Lý Minh Tắc khẩn thiết nói.

Lý Kính Hiền cắn răng, hung hăng nói: “Ta đáp ứng.”

“À khoan, ta biết hôm nay ngoài thành có một thôn trang, một phần thuộc về Minh Doãn, ta muốn cầm toàn bộ trở lại.” Diệp Đức Hoài nói.

Lâm Lan ra vẻ kinh ngạc: “Đại cữu gia, đây là vì gì?”

Diệp Đức Hoài nhìn nàng một cái, nói: “Không phải đại cữu xem thường các cháu, hai người các cháu quả thật không có bản lĩnh gì, vật mẫu thân lưu lại cũng không giữ được, ta không lấy về, sớm muộn cũng bị người bên cạnh tính toán lấy đi, yên tâm đi, chỗ thôn trang này, cậu sẽ trông coi giúp hai đứa, tương lai hai đứa ra ở riêng, cậu sẽ trả lại.”

Lý Kính Hiền không nhịn được muốn động khí, anh vợ nói chuyện quá cay nghiệt, không phải là đánh vào giữa mặt lão sao? Nhưng là không dám nói gì, tức đến tím mặt.

Lý Minh Doãn thở dài, nói với Lâm Lan: “Nàng đi mang khế đất tới giao cho đại cữu gia.”

Lâm Lan vô cùng không tình nguyện bước ra khỏi phòng.

Hai phần khế đất, khế ước mười tám cửa hiệu mặt tiền được đưa ra trước mặt Diệp Đức Hoài. Diệp Đức Hoài cẩn thận kiểm tra, xác định không có gì sai sót, nói với Lý Kính Hiền: “Người viết vào vài chữ, vạn nhất có ý đòi lại, lúc ấy lên quan, ta còn có căn cứ.”

Lý Kính Hiền tức tới nổi ngực phập phồng, Diệp Đức Hoài này đúng là được voi đòi tiên, khổ nổi tình thế bắt buộc, không làm sao được, Lý Kính Hiền không thể làm gì khác hơn là viết đảm bảo, sau đó lặn tay.

Diệp Đức Hoài lúc này mới hài lòng gật đầu, thu chứng từ, từ trong lòng ngực móc ra một chồng ngân phiếu: “Chỗ này là tám mươi vạn lượng ngân phiếu, có thể tới mọi ngân hàng tư nhân đổi, nhưng nhớ rõ, đây chỉ là mượn!

Lý đại nhân, xin phiền viết một tờ biên lai mượn tiền.”

Lý Kính Hiền suýt nữa phun ra một ngụm máu tươi, cái gì? Thôn trang cửa hàng đều giao cho ông rồi, còn muốn ta viết biên lai mượn đồ?

Khóe miệng Diệp Đức Hoài cong lên, cười lạnh: “Lý đại nhân? Ta chưa nói cho không người số bạc này, tám mươi vạn lượng, rốt cuộc người có mượn không?”

Chương 205 - Chuẩn bị chuộc người

Lâm Lan không thể không bội phục đại cửu gia, chiêu đục nước béo cò, cháy nhà hôi của này thật hữu hiệu, cha già chỉ có thể trơ mắt chấp nhận, nhưng là, trách đi phải có trách lại, chỉ có thể trách cha già lòng tham không đáy, còn định đem sản nghiệp Diệp Thị lưu lại bán cho Diệp gia, trên đời này làm gì có chuyện tốt đẹp như vậy.

"Xem ra Lý đại nhân không cần ta hỗ trợ, được rồi, vậy ta đây về thôi." Diệp Đức Hoài lạnh lùng liếc Lý Kính Hiền một cái, chậm rãi thu hồi ngân phiếu.

Lý Kính Hiền cắn răng, một màn này, lão không những trả lại sản nghiệp của Diệp Thị mà còn vô duyên vô cớ gánh trên lưng tám mươi vạn lượng bạc nợ, chỉ nghĩ thôi cũng đã muốn nôn ra máu, thôi thôi, cùng người Diệp gia bàn về làm ăn, lão chỉ có thể chấp nhận thua cuộc.

"Ta mượn." Lý Kính Hiền vô cùng không cam lòng. Hai chữ cơ hồ như tóe ra lửa.

Một khắc đồng hồ sau, Diệp Đức Hoài cầm theo văn tự sản nghiệp của muội muội lưu lại rời khỏi Lý phủ, hôm nay rốt cuộc mở miệng nói ra hết những tích tụ suốt nhiều năm trời, thật thoải mái...

Lý Kính Hiền nắm tám ngân phiếu tám mươi vạn lượng, sắc mặt trầm lãnh như băng tan.

Từ khi bước lên con đường làm quan, có thể nói là một đường xuôi chèo mát mái, chưa từng chịu qua chật vật như lúc này, vận may của lão đi đâu rồi? Không, lão không tin, hết thảy chuyện này đều là do Hàn Thị mà ra,

Hàn Thị là mầm mống tai họa, chỉ cần diệt trừ Hàn Thị, hết thảy sẽ tốt đẹp. Lý Kính Hiền nhăn mày, phát tay nói: “Các người lui cả đi.”

Lý Minh Tắc thấy chuyện bạc được giải quyết, thở phào một cái, rút cuộc mẩu thân và muội muội cũng được cứu rồi.

Hai đôi vợ chồng trước sau ra khỏi phòng khách.

Minh Tắc cảm kích nói: "Nhị đệ, lần này làm phiền đệ giúp đỡ."

Lý Minh Doãn mỉm cười nói: “Nhưng là phụ thân không vui.”

Minh Tắc thở dài: “Thật ra thì, đại cữu gia đệ muốn lấy lại sản nghiệp mẹ đệ lưu lại cũng là chuyện phải làm.”

Lý Minh Doãn cười khò: "Đại ca bận rộn một ngày rồi, đi nghỉ ngơi đi, yên tâm, những tên bắt cóc kia sẽ nhanh có tin thôi, tối nay đại ca còn phải mệt nhọc nhiều." Ngụ ý, chuyện chuộc người này, hẳn không tham dự nữa.

Lý Kính Hiền ngồi yên chốc lát, bỗng nhiên đi đến bên bàn cầm giấy bút lên, nhanh chóng viết xong một phong thư, dùng xi niêm phong lại, gọi Triệu quản sự tới, dặn hẳn nhanh chóng mang tới phủ doãn ở quê.

Trở lại Lạc Hà trai, Lâm Lan đóng kín cửa, cười nói: “Chiêu này của cậu cả thật tuyệt, nhìn phụ thân chàng đau lòng như bị xẻo từng miếng thịt ấy.”

Lý Minh Doãn châm chọc: “Có phải cắt thịt của lão đâu? Phụ thân quan tâm, chỉ là danh lợi, những thứ khác, đều có thể vứt bỏ.”

“Đợi lão mất đi thứ lão quan tâm nhất, vậy thì đúng là sống không bằng chết.” Lâm Lan cười lạnh nói.

Lý Minh Doãn thở dài, nói: “Nàng thấy không, phụ thân nhất định không chịu bỏ ra tám mươi vạn lượng bạc trắng.”

Lâm Lan trầm ngâm nói: "Vậy lão định thế nào? Ngầm báo quan?"

Lý Minh Doãn nheo mắt, nghiêm nghị nói: “Ta đoán lão vốn không muốn chuộc mụ phù thủy, tốt nhất là, để mụ bị bọn bắt cóc giết chết, vĩnh trừ hậu họa.”

"Nếu là như vậy, chàng phải báo cho bọn Cổ tiên sinh đề phòng." Lâm Lan lo lắng nói.

Lý Minh Doãn cười cười: "Cô tiên sinh là người từng trải, còn loại người nào chưa từng gặp qua, yên tâm đi, ma cao một thước, đạo cao một trượng."

Giờ tuất một khắc, quả nhiên bọn bắt cóc phái người đưa tin. Trong thư nói rõ địa điểm cùng thời gian cụ thể chuộc người, bọn bắt cóc muốn đại thiếu gia Lý gia một mình đi tới, không được đem theo bất luận kẻ nào. Nếu Lý phủ có bất kỳ cử động nhỏ nào, bọn chúng không lấy được tiền hoặc là không thể toàn thân trở về, như vậy, tối nay, mỗi vị đại nhân phòng Ngự sử sẽ nhận được thư tự tay Hàn Thị viết tố giác, sáng sớm ngày mai, phủ đệ các vị quan gia trong kinh thành cũng sẽ nhận được truyền đơn bất lợi với danh tiếng Lý đại nhân.

Lý Kính Hiền xem xong thư, hồi lâu nói không ra lời, những tên bắt cóc này quá xảo hoạt, chặn hết mọi đường lui của lão, khiến lão không thể động đậy, xem ra biện pháp tận diệt Hàn Thị cùng bọn bắt cóc là không thể thực hiện được rồi. Lý Kính Hiền trước nay chưa từng thất bại vô lực, không thể làm gì khác hơn là viết một phong thư, báo cho phủ doãn kinh đô hủy bỏ kế hoạch.

Trong tòa nhà bỏ hoang ngoài ngoài ô, Hàn Thị sắp phát điên, hai ngày nay, nam tử gầy gò kia ép mù viết đơn tố cáo Lý Kính Hiền, mới đầu mù không chịu, mặc dù mù hận chết Lý Kính Hiền nhưng dù sao lão cũng là cha ruột Minh Tắc, nếu Lý Kính Hiền ngã ngựa, Minh Tắc cũng phải chịu liên lụy theo. Nam tử không nói hai lời, quay đầu đi ra ngoài, sau nửa canh giờ quay trở lại, vút một ngón tay trước mặt mù, tàn bạo nói: "Nếu người không viết, nửa canh giờ, chúng ta sẽ chặt một ngón tay mù già kia, xong mù ta sẽ tới con gái người."

Hàn Thị sợ vỡ mật, còn sức nào lo cho tiền đồ Minh Tắc nữa, chỉ cầu có thể giữ được mạng Minh Châu.

Hàn Thị không có học vấn, chỉ biết mấy chữ, chỉ biết kẻ lể trên đơn, nam tử kia cũng không khắt khe, kêu mù biết những chuyện xấu gì của Lý Kính Hiền thì viết cả ra, sau đó lấy một mẫu đơn kiện cho mù sao chép, chép cả ngày cả đêm.

"Cạch", cửa phòng bị mở ra, nam tử cùng tên cầm đao xông vào xe ngựa đêm đó cùng nhau đi vào.

Người gầy cầm lấy số đơn Hàn Thị đã chép xem qua, gật đầu, tên cầm

đao tiến tới nhắc tay Hàn Thị ra, rút thanh đao sáng loáng lên.

Hàn Thị thấy hấn định chặt ngón tay mù, hồn phi phách tán, hét to: “Người, người muốn làm gì? Các người nói gì ta đều làm theo cả, van cầu người, đừng chặt tay ta.”

Tên cầm đao trừng mắt quát lên: “Người gào cái gì mà gào? Dám nói một lời nữa, ta cắt lưỡi người.”

Đang khi nói chuyện, đao nhọn chỉ lên ngón trỏ Hàn Thị, mù kêu lên một tiếng thảm thiết.

Tên cầm đao ngại mù âm ỉ, một cái tát bay qua, mặt Hàn Thị vồn sung vì lúc này cơ hồ muốn tóe máu, tên này cầm lấy ngón trỏ Hàn Thị, lăn tay lên đơn kiện.

Hàn Thị thấy hấn không phải là muốn chém ngón tay mù, hơi an tâm chút ít, run giọng cầu khẩn: “Ta đã làm theo ý các người, van cầu các người, thả ta đi, các người muốn bao nhiêu bạc ta cũng giao...”

Người gây đùa cợt nói: “Thôi đi Hàn Thu Nguyệt, người bị đuổi ra khỏi cửa, bạc ở đâu ra nữa, coi chúng ta là người ngu đần sao?”

“Thật mà, mặc dù ta không còn ở Lý gia nhưng ta còn có nh tử, nhi tử ta nhất định sẽ không bỏ mặc ta.” Hàn Thị vội la lên.

Người gây cười lạnh, chỉ vào những đơn kiện có dấu tay mù, nói: “Hiện tại người nên hiểu được, sai người viết những thứ này là vì muốn tốt cho người, không có cái này, Lý Kính Hiền kia chịu mang tới sống chết của người sao? Người tốt nhất van xin Bồ Tát phù hộ, phù hộ nhi tử người tối nay có thể mang tám mươi vạn lượng bạc tới chuộc người, bằng không, lão tử chém người thành tám mảnh, ném xuống sông cho rùa ăn, bán con gái người cho kỹ viện, kỹ viện chắc sẽ hoan nghênh con gái người lắm...”

Hàn Thị kinh hãi, tám mươi vạn lượng? Những tên bắt cóc ngày há miệng lớn như vậy, Lý gia lấy đâu ra tám mươi vạn lượng? Trời ơi... Mạng già của mù không giữ được, đáng thương Minh Châu, bị tội cùng mù. Hàn Thị khóc lên: “Ta van cầu các người, thả con gái ta ra, nó còn nhỏ, không hiểu gì cả...”

Người gây lạnh lùng nhìn Hàn Thị, nói với tên cầm đao: “Ta thấy nên cắt lưỡi mù đi, bớt việc.”

Hàn Thị sợ nín bật, cố nén sợ hãi lại trong lòng.

Lăn tay xong, tên cầm dao đem dây lại trói Hàn Thị, che mắt, bịt miệng, xách như xách gà, ném Hàn Thị vào xe ngựa.

Hàn Thị ngã lên một người, người nọ kêu lên “ô..ô...”

Hàn Thị nghe ra là Minh Châu, vui mừng muốn hỏi Minh Châu có ổn hay không, có phải chịu khổ không, nhưng miệng bị nhét giẻ, nói không ra lời, chỉ có thể phát ra tiếng ú ớ.

Hai mẹ con nằm im rơi lệ, một lúc lâu, Hàn Thị mới phát hiện, Khương mama không có trên xe, còn đang nghi hoặc thì nghe người bên ngoài nói: “Bà già kia không dùng được rồi...”

Tên cầm dao lạnh lùng nói: “Thật vô dụng, chỉ chặt có hai ngón tay mà như thế, vút mụ vào sơn cốc cho sói ăn...”

Hàn Thị kinh hãi, cảm giác Minh Châu bên cạnh cũng đang phát run.

"Đi, lên đường." Tên cầm dao hét lớn một tiếng, xe ngựa dần chuyển bánh.

Hàn Thị âm thầm cầu nguyện: Hi vọng Minh Tắc có thể mang bạc tới chuộc mụ.

Thời gian những tên bắt cóc định đã gần tới, địa điểm là sườn núi cách thành Tây mười dặm, nơi đó là một bãi tha ma, ban ngày còn khó thấy bóng người, tối đến càng âm trầm kinh khủng.

Đinh Nhược Nghiên rất lo lắng: "Minh Tắc, có nên cho Triệu quản gia mang theo mấy hộ vệ? Vạn nhất xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, còn có thể hỗ trợ?"

Trong lòng Minh Tắc sợ hãi, những tên bắt cóc đã nói rõ, chỉ cho phép một mình hắn đi, nếu để cho bọn chúng biết hắn còn đem theo người, giết con tin thì làm sao bây giờ?

“Quên đi, ta cẩn thận là được rồi.” Minh Tắc bất đắc dĩ nói, nhìn lệ trên mi mắt Nhược Nghiên, trong lòng ngũ vị tạp trần, gần đây trong nhà liên tiếp gặp chuyện không may, Nhược Nghiên chẳng những không vứt bỏ hắn, ngược lại còn quan tâm, cùng hắn buồn, cùng hắn lo lắng, cùng nhau nghĩ

biện pháp, trước kia Nhược Nghiên chỉ coi hấn như một người xa lạ, Minh Tắc nhẹ nhàng lau đi lệ nơi khóe mắt nàng, ôn nhu nói: “Nhược Nghiên, ta nhất định sẽ an toàn trở lại, vì nàng, ta sẽ cố gắng bảo trọng, nàng gả cho ta, chưa có được ngày nào thư thái, sau này, ta sẽ cố gắng bồi đắp cho nàng, để mỗi ngày nàng đều vui vẻ mà sống.”

Nước mắt Đinh Nhược Nghiên không nhịn được mà lăn xuống, rơi lên vạt áo, nàng nghẹn ngào gật đầu: “Chàng nhất định phải cẩn thận.”

Nha hoàn phía ngoài bẩm báo: “Đại thiếu gia, lão gia gọi người đi một chuyện.”

Minh Tắc nói: “Ta lập tức đi qua.”

Lại an ủi Nhược Nghiên: “Nàng ở nhà chờ ta.”

Lý Kính Hiền nhìn hộp đựng thức ăn trên bàn, nặng nề thở dài, chỉ có thể làm như vậy.

Lý Minh Tắc đi vào: "Phụ thân."

Lý Kính Hiền gật đầu, để cho hấn ngồi xuống, hỏi: “Chuẩn bị xong chưa?”

"Nhi tử đã chuẩn bị thỏa đáng, lập tức xuất phát." Minh Tắc trả lời.

Lý Kính Hiền thở dài nói: "Trên bàn có một bọc quần áo, bên trong là quần áo mẹ con, còn có chút bạc, con chuộc người rồi, không cần đưa mẹ con về, đưa những đồ này cho bà ấy, để cho bà ấy về với ông bà, kia là hộp cơm, đều là đồ mẹ con thích ăn, mang theo trên đường mà dùng."

Chương 206 - Nói lời từ biệt

Minh Tắc liếc nhìn bọc quần áo cùng hộp đựng thức ăn, chỉ sợ trong đó còn có một tờ hưu thư phụ thân viết cho mẫu thân, về mặt hấn âm thầm, đối với tính toán của phụ thân, hấn đã chuẩn bị tâm tư, phụ thân không thể chấp nhận mẫu thân, vậy cũng tốt, mẫu thân về với ông bà, hai bên sống yên ổn.

“Vậy... muội muội thì sao ạ?” Minh Tắc hỏi.

Lý Kính Hiền tựa hồ do dự một chút, buồn bã nói: "Tùy con bé."

Minh Tắc nhận được chỉ thị, chấp tay cáo lui, Triệu quản gia cầm theo hộp đựng thức ăn cùng bọc quần áo đi theo.

Cửa phủ, hai chiếc xe ngựa đã chờ xuất phát, vợ chồng Minh Doãn cùng Nhược Nghiên đứng chờ đưa tiễn.

"Đại ca, cẩn thận." Minh Doãn chấp tay dặn dò.

Minh Tắc "Ân" một tiếng, chuẩn bị lên xe.

Lâm Lan nhìn thấy hộp đựng thức ăn cùng bọc quần áo trong tay Triệu quản gia, nhỏ giọng hỏi Đinh Nhược Nghiên: "Đại tẩu, những thứ kia là tẩu chuẩn bị?"

Nhược Nghiên lắc đầu: "Hắn là phụ thân chuẩn bị, xem chừng, phụ thân không muốn mẫu thân trở về nhà này rồi..."

Trong lòng Lâm Lan dâng lên suy nghĩ, cha già đương nhiên không muốn mẹ phù thủy trở về rồi, đưa hành lý có thể hiểu được, nhưng lão còn đưa hộp thức ăn cho mẹ, đây chẳng phải rất kỳ quái sao?

Lâm Lan nhìn về phía Minh Doãn, Minh Doãn khẽ chau mày, tựa như đang do dự.

Mắt thấy xe ngựa sắp lên đường, Lâm Lan bước lên gọi Minh Tắc: "Đại ca, đưa Minh Châu về đây đi."

Minh Tắc cùng Minh Doãn đồng thời sững sốt.

Lâm Lan giải thích: "Hiện tại bà nội bị bệnh, đại tẩu bận rộn quản gia, ta cũng bận việc tiệm thuốc, để Minh Châu về tận hiếu với bà nội."

Nhược Nghiên nghĩ, Lâm Lan nói rất đúng, bà nội hiện giờ nằm liệt giường, bên cạnh không thể thiếu người hầu hạ, mấy ngày qua, nàng cùng Lâm Lan đều quá mệt mỏi, không bằng lưu Minh Châu lại hầu hạ bà nội.

"Đúng thế, để cho mọi ấy quay trở lại, dù thế nào, đó cũng là mọi mọi chàng." Nhược Nghiên nói theo.

Minh Tắc cảm động gật đầu, hẳn xưa nay thương yêu Minh Châu, nghĩ đến việc Minh Châu theo mẫu thân về quê với ông bà, khẳng định là cuộc

sống không sung sướng gì cho cam.

"Ta sẽ khuyên con bé lưu lại."

Ba người nhìn xe ngựa dần dần biến mất trong bóng chiều, một lúc lâu, Lâm Lan nói: "Đại tẩu, vào nhà thôi, đại ca sẽ bình an trở về."

Nhược Nghiên lưu luyến nhìn theo, hồi lâu thu hồi ánh mắt, chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng hoang mang.

Lâm Lan nhìn Nhược Nghiên tâm tình xuống thấp, trò chuyện cùng nàng ta vài câu rồi mới về Lạc Hà trai.

Lý Minh Doãn đứng ở bên cửa sổ nhìn ánh trăng rơi trên hồ sen, nghe thấy tiếng bước chân Lâm Lan, hẩn thở nhẹ một hơi nói: "Hai ngày nữa là đêm thất tịch rồi..."

Phải không? Thật là nhanh quá, năm ngoái lúc này bọn họ vừa tới kinh thành, hẩn bị giam lỏng, nàng bị buộc đi phủ Tĩnh Bá Hầu, mưa gió tiêu sái cho tới hôm nay mới rõ mây nhìn thấy mặt trời.

Lâm Lan đi tới bên cạnh hẩn, ngẩng đầu nhìn vàng trăng cong cong trên trời đêm, ngân hà xa xôi, những ngôi sao lấp lánh, màn đêm tĩnh lặng, bởi vì chuyện tình yêu của Ngưu Lang Chức Nữ mà trở nên ôn nhu.

"Đều nói đêm thất tịch có câu ô thước, nhưng chưa ai thấy qua Ngưu Lang cùng Chức Nữ gặp nhau thế nào." Lâm Lan thờ dài nói.

Lý Minh Doãn nhẹ nhàng mỉm cười, ánh trăng nhàn nhạt chiếu trong mắt hẩn, ôn nhu nói: "Cũng chỉ là nguyện vọng tốt đẹp của mọi người thôi, nếu để cho bọn họ xa cách mệnh mệnh mãi trông tinh hà, trọn đời không được gặp nhau thì đó đã là chuyện tốt lắm rồi."

Lâm Lan cười cười, đi qua, Lý Minh Doãn ôm nàng vào lòng, đặt nhẹ cằm lên đầu nàng, có đôi khi thật hi vọng nàng có thể hồ đồ một chút, nhưng hiện tại, hẩn rất cảm kích nàng thông tuệ cùng thiện lương, thời điểm thấy hộp đựng thức ăn kia, hẩn liền hiểu tâm tư phụ thân, phụ thân muốn xử lý vụ phù thủy thế nào không liên quan đến hẩn, nhưng là, mặc dù Minh Châu điều ngoa tùy hứng, tội không đáng chết, cho nên, một khắc kia, hẩn do dự, có lẽ hẩn khinh bỉ mình mềm lòng, nhưng là, một mạng sống, hẩn không phải là kẻ máu lạnh, cho nên, thật rất cảm kích Lan Nhi giúp hẩn quyết định, thật cảm tạ trời xanh, ban Lan Nhi cho hẩn, thời điểm hẩn vui vẻ cho Lan

Nhi chia sẻ, thời điểm hẳn thất vọng, có Lan Nhi làm bạn, thời điểm hẳn mê mang, có Lan Nhi ở cạnh hẳn sẽ không bị lạc mất phương hướng, hẳn thì thầm những lời tự tận đáy lòng: “Chúng ta vĩnh viễn ở chung một chỗ, hằng ngày cùng nhau ngắm mặt trời lên, mặt trăng lặn.”

Lâm Lan ôm lấy eo hẳn, trong lòng ấm áp, dễ chịu, mặc dù hẳn không nói những lời khiến cho người phụ nữ tim đập rộn lên, nhưng những chữ thân thương như vậy đã đủ khiến người ta say mê.

Hai người yên lặng ôm nhau, quý trọng giờ khắc an bình này, ánh trăng ôn nhu, năm tháng vững bền.

Lý Minh Doãn đến sớm hơn giờ hẹn chừng hai khắc, xe ngựa dừng cách sườn núi chừng vài trăm thước, Lý Minh Tắc một mình ôm trong lòng ngân phiếu tám mươi vạn lượng, đứng ở dưới một cây tùng bách. Cách đó không xa là vài phần mộ, thỉnh thoảng có con cú mèo kêu, quý khí lành lạnh, Lý Minh Tắc rùng mình một cái, hai chân không khỏi có chút như nhũn ra, hẳn lui về sau hai bước, nương trên thân cây khô, trong lòng lúc này mới yên được chút ít, hít sâu một hơi, nỗ lực khắc chế sợ hãi trong lòng, cứ thế lo lắng mà chờ đợi.

Thời gian đợi chờ luôn cảm thấy rất dài, không biết trải qua bao lâu, rốt cục nghe thấy trong gió truyền đến tiếng vó ngựa vang, chỉ chốc lát, nơi xa thấy một người một ngựa chạy nhanh mà đến.

"Xuuyyyyyy" người nọ cách Lý Minh Tắc độ mười bước thì ghì chặt dây cương.

Lý Minh Tắc cảnh giác nhìn, người nọ một thân áo đen, trên mặt che miếng vải đen, lộ ra một đôi mắt chim ưng sắc bén, ánh mắt sắc bén phóng ra, như muốn ghim trên thân người một cái hố. Lý Minh Tắc theo bản năng, lui ra sau một chút. Người nọ đánh giá trên xuống dưới Lý Minh Tắc một phen, ồm ồm hỏi: “Mang theo bạc chưa?”

Lý Minh Tắc vội nói: “Đã mang đây, ngân phiếu ngân hàng tư nhân, tổng cộng tám mươi vạn lượng.” Vừa nói vừa móc ngân phiếu ra, tuy nhiên không vội đưa.

“Mẹ và muội muội ta đâu?”

Người nọ vung tay: “Đưa ngân phiếu đây.”

Lý Minh Tắc cố gắng trấn định, kiên trì nói: "Ta không thấy được mẹ cùng muội muội của ta thì ngân phiếu này không thể đưa cho người."

Người nọ cười lạnh một tiếng: "Nhìn không ra, người cũng có gan to, người không sợ ta sẽ một đao chém chết người?"

Hai chân Minh Tắc run rẩy, giọng nói như hụt hơi: "Làm người phải coi trọng chữ tín."

Người nọ tựa hồ sững sốt một chút, chợt cười lên ha hả, tiếng cười như chuông, vang khắp mọi góc trong rừng.

"Thật là một con mọt sách." Người nọ xem thường nói một câu, giật dây cương, con ngựa nhằm Lý Minh Tắc mà xông thẳng tới.

Lý Minh Tắc kinh hãi đứng không vững, chỉ cảm thấy trước mắt đen một mảnh, thoáng cái, con ngựa kia như xúc thân thể hắn lên, hướng một phương khác mà chạy.

Lý Minh Tắc kinh hồn chưa định thì lại phát hiện không thấy ngân phiếu trong tay mình đâu, nhanh chóng dậm chân, la lớn: "Này... Làm sao người có thể không coi trọng chữ tín?"

Người nọ không quay đầu lại: "Người người muốn đang ở trong xe ngựa của người."

Lý Minh Tắc không biết tên bắt cóc nói thật hay giả, lúc này ngân phiếu đã bị đoạt đi, còn có thể làm gì? Lý Minh Tắc bán tin bán nghi đi trở về, còn chưa đến nơi dừng xe, phu xe đã tiến tới đón: "Đại thiếu gia, đại thiếu gia, phu nhân cùng tiểu thư trở lại..."

Lý Minh Tắc mừng rỡ, chạy nhanh tới xe, vén rèm lên nhìn, quả nhiên mẫu thân cùng muội muội đều ở trên xe, có điều hai người mặt mũi sưng húp, áo quần rách nát, bộ dạng thật là chật vật.

Hàn Thị như được sống lại kiếp sau, gặp lại nhi tử, dường như đã có mấy đời, ôm lấy nhi tử lớn tiếng khóc rống.

"Huhu... Mẹ cho là sẽ không còn được gặp lại con nữa..."

Minh Châu khóc còn lớn hơn vài phần: "Đại ca, muội thật sợ hãi..."

Ba người mẫu tử khóc nháo một hồi.

Phu xe tiến lên khuyên nhủ: "Đại thiếu gia, phu nhân, nơi đây không nên ở lâu, hay là vừa đi vừa nói chuyện thì tốt hơn."

Ba người dần dần ngừng khóc, Minh Tắc hỏi han hai người, biết mẹ cùng muội muội chẳng qua là bị giam hai ngày, đói bụng mà thôi, còn da thịt không phải chịu khổ, hơi an tâm, đem tình hình trong nhà nói ra.

Hàn Thị nghe nói lão thái thái bị liệt, căm hận nói: "Đáng đời bà ta, báo ứng."

Trong lòng Minh Tắc ngũ vị tạp trần, bà nội bị như vậy, mẫu thân làm sao còn có thể nói ra những lời độc ác như vậy? Tuy bà nội có điểm không phải, nhưng... những năm này, bà nội đối với mẹ cũng không tệ.

"Mẫu thân, chuyện đã qua cũng đừng có nhắc lại, chỗ này là chút quần áo cùng lộ phí đi đường, là phụ thân chuẩn bị, cái này là Nhược Nghiên chuẩn bị, nhi tử để cho lão Hứa đưa người hồi hương." Minh Tắc chán nản nói.

Hàn Thị nhận lấy bọc quần áo, đầu ngón tay run rẩy: "Đây là chủ ý của con hay của phụ thân?"

Lý Minh Tắc nói: "Là ý phụ thân, cũng là ý nhi tử, trước mắt, mẫu thân vẫn nên hồi hương thì tốt hơn."

Hàn Thị vắt vả kìm nước mắt vừa dâng lên rồi lại không nhận được mà rơi tí tách xuống bọc quần áo, những giọt nước mắt loang trên tấm vải, thôn thức nói: "Nếu mẹ đi rồi, mẹ con ta không biết năm tháng nào mới có thể gặp lại."

"Đại ca, chuyện thật không thể vẫn hỏi sao?" Minh Châu không cam lòng nói.

Cổ họng Lý Minh Tắc nghẹn đi, khổ sở nói: "Hiện tại bà nội bị bệnh không dậy nổi, phụ thân lại càng nổi nóng, muội nói mẫu thân có thể trở về sao?"

Minh Châu khóc ròng nói: "Vốn là một nhà tốt đẹp, tại sao lại biến thành như vậy?"

Trong lòng Hàn Thị biết chuyện trở về phủ đã là không thể nào, lau nước mắt nói: "Được rồi, mẹ về quê trước, Minh Tắc, con nhất định phải cố gắng,

mẹ ở quê chờ con vinh quy trở về.”

Minh Tắc khỏ sở gật đầu, nói: "Muội muội, theo ta về nhà, hiện tại bà nội bệnh nặng, muội khỏe mạnh, nên tận hiếu.”

Minh Châu tham luyến phú quý, nhưng là gọi cô ta hầu hạ bà nội ngã bệnh, cô ta không tình nguyện, rồi lại nói, lớn thế này rồi vẫn chưa xa mẹ một ngày, liền nói: “Muội muốn đi cùng mẹ.”

Hàn Thị nói: “Phụ thân con vô tình vô nghĩa, không đối xử với muội muội con như nữ nhi của mình, vợ chồng Minh Doãn xưa nay ghét muội muội con, nếu ta không còn ở trong nhà, không biết muội muội con sẽ bị khi dễ ra sao, Minh Châu, con theo mẹ thì tốt hơn.”

Minh Châu tựa sát vào mẹ: “Mẹ, nữ nhi đi cùng mẹ.”

Lý Minh Tắc bắt đắ dĩ thờ dài: “Cũng tốt, như vậy hai người có thể chiếu cố nhau lúc đi đường.”

Mẫu tử ba người nói lời từ biệt xong, Lý Minh Tắc đưa mẫu thân cùng muội muội tới đường lớn, phân phó lão Hứa phu xe chiếu cố phu nhân cùng tiểu thư trên đường đi.

Nhìn xe ngựa dần dần biến mất trên đường, Lý Minh Tắc ngửa đầu thờ dài, chia ly lúc này, không biết năm nào tháng nào mới có thể gặp lại.

Bánh xe chậm rãi lăn, mẹ con Hàn Thị ôm lấy nhau mà rơi lệ, hồi lâu, Minh Châu nằm trong ngực Hàn Thị, yếu ớt nói: “Mẹ, con đói bụng...”

Hàn Thị nhìn hộp đựng thức ăn trên xe, vội tới mở hộp ra, lấy một miếng bánh đưa cho Minh Châu: “Ăn miếng bánh lót dạ, đợi trời sáng, chúng ta sẽ tìm khách sạn, ăn đồ ăn nóng hôi.”

Chương 207 - Nhân quả báo ứng

Giờ Tý đã qua, Lâm Lan không ngủ được, nghe thấy Minh Doãn bên cạnh cửa mình, hẳn cũng không ngủ được.

“Đại ca chắc là sẽ nhanh về chứ?” Lâm Lan nhẹ giọng hỏi.

Lý Minh Doãn nhẹ nhàng “Ừm” một tiếng: “Cũng không lâu đâu.”

Lâm Lan không hỏi gì thêm, Minh Doãn cũng không nói gì, nhưng Lâm Lan biết Minh Doãn đang lo lắng cho Minh Châu.

"Minh Doãn. " Lâm Lan lại gần, Minh Doãn tự giác đưa tay cho nàng gác lên.

Lâm Lan trù trù nói: "Ta cảm giác, sự tình phát triển có chút không kiểm soát được, không như kết quả mà ta thiết tưởng lúc đầu."

Lý Minh Doãn lặng yên hồi lâu, trong đêm thanh vắng vang lên giọng nói khàn khàn không còn chút ôn nhuận nữa, còn có chút bi thương: “Đó là bởi vì chúng ta không biết lòng người có thể hiểm ác đến mức độ nào.”

"Có lẽ là chúng ta quá lo lắng. " Lâm Lan tự an ủi.

"Nhị thiếu gia... " Đông Tử ở bên ngoài gõ cửa.

Lý Minh Doãn ngẩn ra, vội vàng xuống giường đi mở cửa.

Lâm Lan nghe thấy Đông Tử nói, đại thiếu gia trở lại, tuy nhiên không thấy biểu tiêu thư đi cùng.

Trong lòng Lâm Lan căng thẳng, một lúc lâu, nghe thấy Minh Doãn nói: “Người nói Văn Sơn mang theo Vương Đại Hải nhanh chóng ra khỏi thành đi về phía Nam, nếu người không có chuyện gì thì nghĩ biện pháp đem hộp thức ăn về đây, nếu là đã muộn, xem có thể cứu được biểu tiêu thư không, sau đó mau trở về bẩm cho ta.”

"Vâng... " Đông Tử lên tiếng rời đi.

Trên xe ngựa, Minh Châu ăn mấy miếng bánh ngọt, bụng không còn đói, mở miệng nói: “Mẹ, mẹ ăn một chút đi.”

Hàn Thị nắm chặt lá thư trên tay, buồn bã thở dài: “Mẹ không đói bụng, không muốn ăn.”

Hưu thư viết, lần này Lý Kính Hiền hoàn toàn muốn vạch rõ giới tuyến với mẹ.

Minh Châu biết trong lòng mẹ khổ sở nhưng không biết nên an ủi mẹ như thế nào, lẳng lặng ngồi bên cạnh mẹ mình, nghe tiếng bánh xe chuyển động, lọc cọc lọc cọc... Cảm thấy mí mắt nặng dần, mơ màng đã ngủ.

Trời dần dần sáng, phu xe lão Hứa xin chỉ thị: “Phu nhân, phía trước có vài hộ nhà nông, có cần nghỉ ngơi một chút...”

Hàn Thị vén rèm xe, trông thấy rất xa có khói bếp lượn lờ dâng lên: “Đi qua nhìn xem sao.”

Minh Châu vẫn ngủ mê mết, Hàn Thị thương yêu vỗ về tóc Minh Châu, nhẹ giọng kêu: “Minh Châu, dậy đi, trời sáng rồi...”

Nhưng Minh Châu không phản ứng chút nào, Hàn Thị cười vỗ vỗ lưng Minh Châu: “Châu Nhi, dậy nào...”

Minh Châu vẫn không nhúc nhích, Hàn Thị cảm giác có gì đó không đúng, sờ mặt Minh Châu, “A” một tiếng thét kinh hãi, mặt Minh Châu nóng ran.

“Châu Nhi, Châu Nhi, con tỉnh lại đi, Châu Nhi...” Hàn Thị gấp giọng gọi.

Lão Hứa vội vàng dừng xe: “Phu nhân, tiểu thư bị sao thế?”

Hàn Thị thất kinh, nức nở nói: “Minh Châu sốt cao, người nóng ran, phải làm sao đây?”

Lão Hứa nói: "Mau đi tìm đại phu."

Nhưng là, giữa nơi hoang vắng đi đâu tìm đại phu?

Văn Sơn cùng Phúc An xuôi phía Nam đuổi theo, trời đã sáng vẫn không thấy xe ngựa Lý phủ.

“Có phải nhị thiếu gia phán đoán sai không? Bọn họ căn bản không đi đường này.” Phúc An nghi ngờ nói.

Ngồi ở trong xe ngựa, Văn Sơn nhìn phía trước, bình tĩnh nói: “Không sai đâu, bọn họ hồi hương, không còn đường nào khác, chúng ta tiếp tục đuổi theo.”

Vương Đại Hải lúc nửa đêm bị Văn Sơn kéo dậy đánh xe ngựa, Văn Sơn cũng không nói đi đâu, chỉ nói là chuyện gấp, hấn vừa lên xe thì ngáy o o, lúc này mơ mơ hồ hồ mở mắt ra, lơ mơ hỏi: “Chúng ta đi đâu vậy?”

Văn Sơn lúc này mới nói: "Nhị thiếu gia lo lắng Lý lão gia đưa đồ ăn có độc cho Hàn Thị cùng tiểu thư."

Vương Đại Hải ngây ngốc, không hiểu nói: “Vậy nhị thiếu gia các người gấp gấp như vậy làm chi? Mụ la sát đó, độc chết là tốt nhất, cái đó gọi là kẻ ác bị trừng trị.”

Văn Sơn nói: "Nếu chỉ là mụ la sát kia thì nhị thiếu gia sẽ không quản, vấn đề là tiểu thư Minh Châu cũng ở trên xe."

Vương Đại Hải như có điều suy nghĩ gập đầu: “Hiều được vì sao vôi vàng đuổi theo rồi, nhưng sợ là thạch tín thì không còn kịp rồi.”

Xe ngựa vừa chạy một trận, Phúc An đột nhiên nói: “Văn Sơn, mau nhìn, phía trước không phải xe ngựa Lý phủ sao?”

Văn Sơn thò đầu ra nhìn, vui vẻ nói: "Chính xác."

Hàn Thị đang hoang mang vô cùng thì thấy hai xe ngựa tới đây, liền bắt chập nguy hiểm, vọt tới giữa đường cản xe ngựa tới.

Phúc An sớm có chuẩn bị, ghì chặt dây cương.

"Vị đại gia này, van cầu ngài thương xót, có biết chung quanh đây nơi nào có đại phu?" Hàn Thị khóc lóc nói.

Văn Sơn vừa nghe Hàn Thị khóc lóc thì buồn bực, mụ la sát không có chuyện gì, người gặp chuyện không may đúng là Minh Châu tiểu thư, thật là thiên lý ở đâu rồi?

Văn Sơn đưa mắt nhìn Vương Đại Hải, Vương Đại Hải thò đầu ra ngoài xe, hỏi: “Người nào bị bệnh?”

“Vâng vâng, là tiểu nữ nhà ta, mọi người, mau mau giúp...”

Phúc An cười lạnh nói: “Coi như vận khí người tốt, mọi người nhà ta đúng là đại phu.”

Hàn Thị vui mừng quá đỗi, quỳ phịch xuống đất, cuống quýt dập đầu: “Van cầu đại phu, mau cứu nữ nhi của ta, ta xin dập đầu trước ngài...”

Vương Đại Hải lấy hòm thuốc xuống xe, đi qua xe ngựa Hàn Thị trị liệu cho Minh Châu, thấy mặt Minh Châu đỏ rần, nổi phát ban, xem xét khoang miệng, lợi sưng đỏ, tràn huyết thủy, nghe thấy có mùi hôi thối, sắc mặt Vương Đại Hải ngưng trọng, gấp giọng nói: “Nhanh đi về phía trước, tìm nhà nông kiếm chút trứng gà hoặc sữa tươi, mau...”

Lão Hứa lập tức nói: “Lão nô đi ngay.”

Lòng Hàn Thị như lửa đốt: “Đại phu, tiểu nữ rốt cuộc bị sao?”

Vương Đại Hải nói: "Trúng độc, cô ta đã ăn cái gì?"

Trong đầu Hàn Thị nổ oanh một cái, trúng độc? Làm sao lại trúng độc, Minh Châu nói hai ngày nay nó không ăn gì... Đúng rồi, bánh ngọt, Minh Tắc nói, là Lý Kính Hiền chuẩn bị bánh ngọt. Trời ạ! Mụ sớm nên nghĩ đến, tên vương bát đản này hận mụ tận xương, ước gì mụ chết, sao có thể có lòng tốt chuẩn bị đồ ăn cho mụ. Hàn Thị hoảng loạn đi đến mở hộp đựng thức ăn, gấp giọng nói: “Đại phu, ngài nhìn cái này xem, tiểu nữ chỉ ăn mấy miếng bánh đậu đỏ.”

Vương Đại Hải nhặt lên một miếng, đưa tới mũi ngửi, đồng thời tinh tế quan sát, quả nhiên, trong bánh đậu đỏ có lẫn những viên bi nước nhỏ.

“Không sai, trong bánh ngọt có thủy ngân, con gái bà đã ăn mấy miếng?” Vương Đại Hải hỏi.

Hàn Thị nhin không được phát run, đầu lưỡi thắt lại: “Không... Không rõ ràng lắm, có thể là bốn năm miếng... Sao vậy?”

Lý Kính Hiền, người đáng chém ngàn đao, lại hạ độc mụ, dùng chính thủy ngân, lão muốn thay Lưu di nương báo thù sao? Tên khốn kiếp này, nghĩ độc chết mụ coi như xong, nhưng lão biết rõ Minh Châu cùng mụ ở chung một chỗ, nếu ăn, sao có thể thiếu phần Minh Châu, lão muốn độc chết cả Minh Châu sao? Mọi người nói hổ dữ không ăn thịt con, Lý Kính Hiền quả thực không bằng súc sinh... Hàn Thị nghiến răng ken két, nếu Minh Châu xảy ra chuyện gì không may, mụ sẽ liều mạng với lão, đồng quy vu tận cùng lão.

“Coi như vận khí bà tốt, gặp ta, nếu trễ chút nữa, thì có là thần tiên cũng không thể nào cứu được nữa nhì bà.” Vương Đại Hải nói.

Phúc An đề nghị: “Ổ chỗ này chữa trị không ổn, có nên đi tìm nhà dân không?”

Trải qua một phen cứu chữa, cuối cùng Minh Châu thoát khỏi nguy hiểm, Vương Đại Hải tiếc nuối nói: “Mạng coi như an toàn, có điều, có thể sẽ có lưu lại di chứng.”

Hàn Thị sợ sệt nói: “Di chứng gì?”

Vương Đại Hải suy nghĩ một chút: "Bây giờ nói thì chưa chính xác, con gái bà trúng lượng độc không ít, độc lại thấm sâu, nếu độc tố xâm hại đại não, có lẽ sẽ biến thành kẻ ngớ ngẩn, nếu hư gan thận cũng rất phiền toái, có

khả năng, con gái bà không thể sinh đẻ được nữa.”

Hàn Thị giống như bị người cầm cái búa gỗ thẳng vào đầu, đúng vậy, lúc trước mẹ lựa chọn dùng thủy ngân hạ độc Lưu Di Nương đã hỏi đại phu, thủy ngân trúng độc đạt tới mức độ nhất định, có thể làm cho người trúng độc vĩnh viễn không thể sinh con, ban đầu, mẹ muốn là hiệu quả như vậy, nhưng mẹ không thể ngờ, tên súc sinh Lý Kính Hiền kia lại hạ thuốc nặng như thế. Hàn Thị nhìn Minh Châu hôn mê bất tỉnh, lòng đau như cắt, nếu Minh Châu ngây dại hay không thể sinh con, đời này của Minh Châu coi như hỏng... Minh Châu đáng thương của mẹ!

Hàn Thị đau đớn, nhào qua ôm lấy Minh Châu khóc lớn.

Việc ác Hàn Thị làm Vương Đại Hải sớm đã nghe qua, hẳn cũng rất chán ghét mẹ, không vui nói: “Này, bà khóc cái gì, người ta lại tưởng con gái bà chết rồi, ai dám giúp đỡ bà.”

Lúc này Hàn Thị mới cố nén bi thống, nghẹn ngào nức nở.

Vương Đại Hải nhíu mày, vẻ mặt xem thường: "Ai! Ta nói có này, có phải bà đã làm chuyện gì xấu không? Bằng không, sao người ta lại hạ độc các người?"

Hàn Thị nghẹn họng, trong đầu đột nhiên hiện lên bốn chữ “Nhân quả báo ứng”, trong lòng sợ hãi, quả nhiên là báo ứng sao? Nếu có báo ứng, cũng nên báo ứng trên người mẹ, Minh Châu vô tội, nó vẫn là một đứa trẻ! Về sau con bé phải làm sao? Không, đây đều là lỗi của tên súc sinh Lưu Kính Hiền, là sai lầm của lão.

Vương Đại Hải nhìn vẻ mặt không chút áy náy của Hàn Thị, chỉ toàn là hận ý, không khỏi thở dài lắc đầu, mẹ la sát này cho tới giờ còn không biết tự xét lại, hết thuốc chữa, đáng tiếc, đáng tiếc, trúng độc sao không phải là mẹ.

“Ta đã viết hai đơn thuốc, đây là đơn thuốc tiêu độc, còn đây là đơn thuốc dán, nhìn kỹ nhé, mỗi ngày lấy đậu xanh trừ độc, sau bảy ngày nếu đỡ thì dừng, có điều, tốt nhất bà nên mang con gái đi tìm đại phu xem tình hình cụ thể, sau đó điều trị mới chính xác.” Vương Đại Hải đưa hai tờ đơn thuốc cho Hàn Thị, chấp tay cáo từ.

Hàn Thị cầm lấy hai đơn thuốc, đối với Vương Đại Hải thiên ân vạn tạ:

“Không biết vị đại phu làm nghề y ở nơi nào, tương lai có cơ hội sẽ tới cửa bái tạ.”

Vương Đại Hải cười nhẹ một tiếng: “Không cần tạ ơn, thân là thầy thuốc, trị bệnh cứu người vốn là bổn phận, có điều, ta khuyên bà, làm người nên hành thiện tích đức, cho dù không tích đức vì mình thì cũng vì hậu thế chút, cáo từ.”

Hàn Thị kinh ngạc, vị đại phu này nói rất kỳ quái, tại sao hắn nhận định mục là làm việc bất thiện nên mới gặp báo ứng? Nên nhận báo ứng chính là Lý Kính Hiền, mục sẽ không bỏ qua cho hắn, tuyệt đối sẽ không.

Vương Đại Hải trở lại xe ngựa, Văn Sơn hỏi vợ: "Nhu thế nào? Người không chết chứ?"

Vương Đại Hải cười nói: "Nhị thiếu gia nhà ngươi bổ nhiệm ta ra tay, còn không tin tay nghề ta sao? Bất quá, độc này đủ sâu, cho dù không độc chết nhưng có thể khiến người ta ngớ ngẩn, như vậy sống cũng không được lâu.”

Văn Sơn lạnh gáy, Lý lão gia thật tàn nhẫn!

Chương 208 - Tu

“Chỉ Thiên, ngày mai là lễ cầu Chúc Nữ để thêu thùa được khéo léo, ta nhớ trước kia bọn tử muội trong đềm thất tịch cùng nhau cầu Chúc nữ được khéo tay để thắng cuộc thi thêu thùa, sau đó đi dọc bờ sông thả đèn hoa đăng.” Vũ Dương cầm ngân châm trên chọc con vệt bên trong lòng tre.

Bùi Chỉ Thiên cắt bớt mấy cành lá hoa hồng, cắm vào bình hoa, mạn bất kinh tâm nói: “Năm nào cũng thế, có gì mới mẻ đâu?”

Vũ Dương cười nói: "Vậy cô mau nghĩ cái gì mới mẻ đi! Khó khăn lắm Thái hậu mới thả ta xuất cung, ta cùng mấy tử muội trong nhà không thân cận, ta mong có một đêm náo nhiệt với các cô.”

Bùi Chỉ Thiên thở dài nói: "Không có tâm tình.”

Vũ Dương ngừng trên con vệt, ngạc nhiên nói: “Làm sao không có tâm tình? Bệnh tình mẹ cô vẫn chưa đỡ sao?”

Bùi Chỉ Thiên yên lặng, phụ thân đã đáp ứng hôn sự với Trần gia, hai nhà đang chọn ngày tốt đính hôn, vốn cho là mình đã buông mọi si niệm, nhưng vẫn là không nhịn được chút tiếc nuối.

Vũ Dương nhìn Chỉ Thiên, chợt hiểu ra, cười nói: “Ta biết rồi, cô cùng Trần công tử chuẩn bị đính hôn, hôn nhân đại sự, không cần cầu Chúc nữ thù thù khéo léo rồi.”

Bùi Chỉ Thiên lườm nàng ta một cái, cười nhẹ nói: “Đúng vậy, đúng vậy, ta đã có nơi chốn, còn quận chúa, sáng mai nên tận tâm cúi xin Chúc nữ, van xin Chúc nữ cho quận chúa một lang quân như ý!”

Mặt Vũ Dương khê hồng lên, lộ ra vẻ nữ nhi ngượng ngùng, nói: “Ta không cần lập gia đình sớm vậy.”

“Nhìn cô đi, đỏ mặt là sao, có phải là đã có người ngưỡng mộ trong lòng?” Bùi Chỉ Thiên cười nhạo nói.

Vũ Dương cầm cành hoa hồng gõ đầu Chỉ Thiên: “Không cho giễu cợt ta.”

Bùi Chỉ Thiên cười tránh đi, thuận tay túm lấy cành hoa trong tay Vũ Dương, cắm vào bình: “Ta đây là quan tâm cô, giễu cợt chỗ nào? Vừa nói xong, Bùi Chỉ Thiên gọi nha hoàn: “Đem cái này đưa đến phòng phu nhân.”

“Này, nói thật đi, tình hình bệnh mẹ cô không tốt lắm?” Vũ Dương đòi chủ đề.

“Lâm đại phu nói, bệnh này phải trị tận gốc, rất khó, có điều, mẹ ta trải qua liệu pháp châm cứu của Lâm đại phu, quả thật đã khá nhiều, tinh thần phần chấn lắm.” Bùi Chỉ Thiên rót chén trà đưa cho Vũ Dương.

Vũ Dương như có điều suy nghĩ nói: “Thái hậu cũng hay bị đau đầu lắm, nếu Lâm đại phu thật sự lợi hại như vậy, ta sẽ đề nghị với Thái hậu chuyện chữa trị.”

Bùi Chỉ Thiên nhấp một ngụm trà nói: “Chuyện này sợ là không được, Lý lão gia xảy ra chuyện, lão thái thái Lý gia bị tai biến liệt giường, Lâm đại phu mấy ngày nay không đi tiệm thuốc.”

Vũ Dương trù trù nói: “Ta trong cung cũng nghe nói, Lý đại nhân lừa gạt cưới xin, cũng không biết chuyện này thật giả thế nào, nếu là sự thật, mầu

thân Lý học sĩ quá bi thảm rồi.”

Bùi Chỉ Thiên kinh ngạc nói: “Truyền vào trong cung rồi? Chẳng phải Thánh Thượng cũng nghe rồi ư?”

Vũ Dương bĩu môi, chẳng ừ hử gì cả.

Bùi Chỉ Thiên im lặng, ban đầu Thánh Thượng khen ngợi Lý đại nhân, nói ông ta trọng tình trọng nghĩa, phú quý không quên người vợ tù thuở cơ hàn, nếu Lý đại nhân lừa gạt cưới xin, Thánh Thượng sẽ thất vọng, có nhiều thất vọng sẽ tức giận, nhưng đây chưa phải là mấu chốt, nếu nhân phẩm Lý đại nhân có vấn đề, cùng lắm là bị chỉ trích, hôm trước nàng nghe thấy cuộc trò chuyện giữa phụ thân và Tử Du, có vẻ Lý đại nhân liên quan tới một vụ tham nhũng. Công Bộ Thượng Thư Ngu đại nhân đã bị giam vào thiên lao, nếu Lý đại nhân cũng bị thẩm tra nhất định khó thoát lao ngục tai ương, cứ như vậy, sợ là liên lụy cả Lý gia.

"Vũ Dương, cô ở trong cung còn nghe được điều gì khác không?" Bùi Chỉ Thiên quan tâm hỏi.

Vũ Dương sững sốt hỏi lại: “Còn có gì khác ư?”

Bùi Chỉ Thiên ngượng ngập: “Ta chỉ tiện miệng hỏi.”

Vũ Dương chu miệng, âm ức nói: “Ta vốn định rảnh rồi thì đi gặp Lâm đại phu kia, kết quả, ta rảnh rồi, cô ấy lại bận rộn.”

Lý Minh Doãn nhận được hồi bẩm của Văn Sơn, sắc mặt ngưng trọng, điều hấn lo lắng quả nhiên ứng nghiệm rồi, phụ thân thật khiến người ta mỗi lúc một kinh hãi! Minh Châu tồn tại chính là minh chứng phụ thân chưa từng bỏ vợ đã tái giá, phụ thân vì tiền đồ của mình, ngay cả nữ nhi ruột của mình cũng không bỏ qua, bi ai nhất là Minh Tắc, nếu Minh Tắc biết, tự tay hấn đưa thức ăn thiếu chút nữa lấy đi tính mạng mẫu thân cùng muội muội mình, hấn sẽ có cảm tưởng gì.

Lâm Lan mặc dù không thích Minh Châu, nhưng biết Minh Châu có lẽ không thể sinh nở được, không khỏi thay cô ta buồn bã. “Minh Doãn, lời nói thật khó nghe, nhưng phụ thân chàng thật không thể tha thứ, chiêu mượn đao giết người này thật quá độc ác.” Lâm Lan oán giận nói.

Lý Minh Doãn trầm mặc một lúc lâu, trong mắt tràn ra lãnh ý: “Ông ta phải nhận được báo ứng.”

“Chuyện này có nói cho đại ca không?”

Lý Minh Doãn lắc đầu: "Theo tính tình mù phù thủy, nếu ai động vào con gái mù, mù nhất định liều mạng, nàng cứ chờ rồi xem! Sớm muộn gì chuyện lớn cũng xảy ra, đến lúc đó đại ca tự nhiên sẽ biết."

Nói cũng đúng, lão cha già ngay cả nữ nhi ruột thịt của mình cũng hạ thủ được, mù phù thủy không cùng lão liều mạng mới là lạ, nếu hiện tại bọn họ đi nói cho Minh Tắc, không chừng Minh Tắc còn trách bọn họ thấy chết mà không cứu, hoặc là hẳn sẽ thiếu kiên nhẫn đi chất vấn cha già, không giải quyết được vấn đề gì, ngược lại còn để cho lão có phòng bị.

“Ta đã sai Văn Sơn phái người đi canh chừng mù phù thủy, phụ thân nhất định không buông tay, ông ta sẽ phái người âm thầm đi theo mù phù thủy, để xem kế hoạch của mình có thuận lợi hay không.” Lý Minh Doãn nói. Phụ thân hẳn, nếu nổi sát tâm lên, sẽ trăm phương nghìn kế đạt được mục đích, độc không chết Hàn Thị cùng Minh Châu, khó đoán lão còn dùng biện pháp nào nữa, hẳn tự nhiên không thể để cho âm mưu của phụ thân được như ý, chỉ cần Hàn Thị sống, phụ thân vĩnh viễn không có một ngày sống yên tĩnh.

Đảo mắt đến mười lăm tháng bảy, tết Trung Nguyên, mọi nhà đều bận rộn cúng bái tổ tiên.

Phong ba tới Lý phủ liên tiếp, nhưng lễ tiết tới, vẫn phải làm.

Ngày hôm đó, không phải lên triều, Minh Doãn cùng Minh Tắc đều ở nhà, cùng nhau chuẩn bị nghi lễ. Đinh Nhược Nghiên là con dâu trưởng, mẹ chồng không có ở đâu, nàng chủ trì việc bếp núc, chưa đầy nửa tháng, từ một nàng dâu chưa hiểu chuyện đã thành một chủ mẫu thành thạo, sắp đặt công việc đâu ra đấy, sai người chuẩn bị đồ lễ.

"Mấy người các người lau dọn lại bàn thờ, mấy người này đi đặt tiền vàng, nhang đèn..."

“Đại thiếu phu nhân, đại thiếu phu nhân, phu nhân đã tới...” Hồng Thường thở hổn hển chạy vào sân.

Đinh Nhược Nghiên ngây ngốc: "Phu nhân, phu nhân nào?"

Hồng Thường chưa kịp trả lời, Đinh phu nhân đã dẫn người xông vào.

Đình Nhược Nghiên ngạc nhiên, tiến ra đón, kinh ngạc nói: “Sao mẩu thân lại tới lúc này?”

Đình phu nhân sắc mặt lo lắng: "Nhược Nghiên, con mau theo mẹ trở về." Vừa nói vừa lôi Nhược Nghiên đi ra ngoài.

Nhược Nghiên không hiểu ra sao, giãy dụa: “Mẹ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy? Sao lại muốn con trở về?”

Đình phu nhân vội la lên: "Con còn hỏi, không đi, mất mạng bây giờ."

Lý Minh Tắc cùng Lý Minh Doãn nghe lời qua tiếng lại, đi ra ngoài. Lý Minh Tắc thấy nhạc mẫu không nói lời gì muốn đem Nhược Nghiên mang đi, bước lên phía trước ngăn trở: "Nhạc mẫu, thế này là thế nào?"

Đình phu nhân tức giận nói: “Anh tới vừa lúc, mau viết hưu thư đi, sau này Nhược Nghiên nhà chúng ta không liên quan gì tới Lý gia nhà anh nữa.”

Lý Minh Tắc cùng Đình Nhược Nghiên giật mình đứng lặng tại chỗ. Lý Minh Tắc hoài nghi mình nghe lầm, mờ mịt hỏi: “Nhạc mẫu, người nói gì?”

Đình phu nhân tiến lên một bước, lạnh lùng nhìn Lý Minh Tắc: “Nếu như anh còn chút tình cảm nào với Nhược Nghiên nhà chúng ta thì đừng hại con bé, Lý gia các người đại họa lâm đầu rồi, đừng kéo Nhược Nghiên nhà chúng ta rơi đầu theo, mau viết hưu thư.”

Đình Nhược Nghiên nóng nảy: "Mẫu thân, người nói cái gì vậy! Cái gì mà đại họa lâm đầu?" Thật ra thì trong lòng nàng đoán được, đích thị là chuyện cha chồng tham ô đã có chứng cứ xác thực.

Lý Minh Doãn cũng sáng tỏ, đích thị là Đình gia đã nghe phong thanh chuyện phụ thân, Thánh Thượng muốn trị tội, có điều, tới nhanh thật!

Lý Minh Tắc không hiểu ra sao: “Nhạc mẫu, xin người nói rõ, Lý gia chúng ta làm sao đại họa lâm đầu?”

Lâm Lan vốn ở Ninh Hòa đường với lão thái thái, nghe hạ nhân bẩm báo, nói Đình phu nhân tới, muốn đem Nhược Nghiên đi, liền biết là chuyện gì xảy ra.

Nàng cùng Minh Doãn đã sớm thương nghị qua chuyện này, vụ án lão cha già, nhẹ thì Minh Doãn cùng Minh Tắc đều bị bỏ tù, nặng thì, ngay cả nữ

quyền Lý gia cũng bị dính líu. Tuy nhiên, Minh Doãn nắm chắc, hấn và Minh Tắc đều mới làm quan, cùng lắm thì mất chức, cách chức làm thứ dân. Mặc dù Lâm Lan hoang mang nhưng nàng vẫn tin tưởng phán đoán của Minh Doãn, nếu Minh Doãn có tiếng trong triều, có đạo đức nhân phẩm tốt, lại được Thánh thượng yêu thích, có lẽ sẽ không nặng trĩu Minh Doãn. Vì để tránh cho sự việc dồn dập đến luống cuống tay chân, mấy ngày nay Lâm Lan chăm chú an bài chuyện phát sinh sau sự việc, giao toàn quyền tiệm thuốc cho nhị sư huynh Vương Đại Hải, chuyện kết hôn của Ngọc Dung và Phúc An, về phần Ngân Liễu, cho ở lại tiệm thuốc, nếu quả thật xảy ra chuyện, nàng phải bảo đảm những người đắc lực bên cạnh nàng sẽ không bị dính líu, nhất định có thể hỗ trợ lẫn nhau.

Chúc mama cũng nghe thấy, nhỏ giọng hỏi Lâm Lan: “Nhị thiếu phu nhân, Đình phu nhân...”

Lâm Lan mỉm cười: "Chúc mama không cần phải lo lắng, không có việc gì, mà dù có chuyện gì, bà cũng không cần hoảng loạn, cứ cố gắng chăm sóc lão thái thái cho tốt."

Chúc mama nghe lời này, trong lòng càng bất an, khẩu khí nhị thiếu phu nhân như đang chuẩn bị hậu sự, chẳng lẽ xảy ra chuyện lớn rồi ư?

“Các người vẫn còn ở nơi này chuẩn bị tế tổ sao? Nên nhanh chóng an bài hậu sự cho mình đi! Lý Minh Tắc, anh mau viết hưu thư, không viết cũng phải viết, ta không thể để Lý gia các người hại Nhược Nghiên nhà chúng ta.” Đình phu nhân hùng hổ nói.

Lý Minh Tắc lão đảo, mặt xám như tro tàn, chuyện sợ nhất rốt cuộc vẫn phải tới, Lý gia thật sự xong rồi...

Lý Minh Doãn âm thầm thở dài, tuy nói Đình phu nhân hành động lần này bất nghĩa, nhưng bà cũng là vì nghĩ cho con gái mình, không trách được bà.

"Không, mẫu thân, con không đi, con là con dâu Lý gia, há có thể vào lúc này vứt bỏ Lý gia." Đình Nhược Nghiên rút tay ra khỏi tay mẫu thân, bước nhanh tới trước Minh Tắc.

“Minh Tắc, chàng đừng nghe mẹ ta, ta và chàng đã là vợ chồng, có nạn cùng chịu.”

Đình phu nhân mắng: "Nhược Nghiên, con bị ám đầu sao? Con biết cha chồng con phạm tội gì không? Mẹ mạo hiểm tới cứu con, con không thể hồ đồ như thế!"

"Mẫu thân, nếu con cứ như vậy đi, cả đời con sẽ không được an." Đình Nhược Nghiên kiên quyết nói.

Trong lòng Lý Minh Tắc khổ sở, Nhược Nghiên như vậy làm hắn cảm động, đáng tiếc, lời hứa của hắn không có cơ hội thực hiện rồi.

"Nhược Nghiên... " Lý Minh Tắc từ từ mở mắt ra, trong mắt là quầng thâm cùng đau đớn, thàn nói: "Nàng phải đi, nhạc mẫu nói rất đúng, ta không thể hại nàng."

"Minh Tắc... " Nhược Nghiên nghẹn ngào, trong mắt dâng lên lệ nóng.

Lý Minh Tắc nhắm chặt mắt lại, không dám nhìn đôi mắt thông khổ tràn lệ của Nhược Nghiên, chỉ sợ nhìn nữa, sẽ không hạ nổi quyết tâm, hắn đột nhiên xoay người: "Nhạc mẫu, ta lập tức viết hưu thư..."

Đình Nhược Nghiên nhìn chằm chằm hắn, thê lương hô: "Lý Minh Tắc, chàng dám viết... Nếu chàng dám viết, ta lập tức đập đầu chết ngay trước mặt chàng."

Chương 209

"Có chuyện gì vậy? Chia rẽ uyên ương sao?" Lâm Lan dẫn một đám người thân nhiên đi vào, trong sân vốn âm ỉ, nháy mắt an tĩnh lại.

Nhược Nghiên mặt mũi nức nở, Lý Minh Tắc giật mình đứng im tại chỗ, đi không được, không đi cũng không được.

Lâm Lan cùng Lý Minh Doãn đưa mắt nhìn nhau, tâm ý tương thông, Lâm Lan nói: "Minh Doãn, chàng đi nói chuyện với phụ thân, chuyện này, sợ là phụ thân còn chưa biết."

Lý Minh Doãn khẽ gật đầu, đi sát qua người Lâm Lan, nhỏ giọng nói: "Nơi này nhờ cậy nàng."

"Chàng yên tâm." Lâm Lan mỉm cười nói nhỏ. Hiện tại khẩn yếu nhất

không phải là việc hợp hay tan của Lý Minh Tắc cùng Đinh Nhược Nghiê, mà là phải đi cảnh cáo cha già, nếu phải tới thiên lao, cái gì nên nói, cái gì không nên nói, đừng có đem Minh Doãn ra làm lá chắn.

Lý Minh Doãn gật đầu, bước nhanh mà rời đi.

Đinh phu nhân thấy Lý Minh Tắc bị Nhược Nghiê ép không dám động, trong lòng tức giận vô cùng, nhìn trái nhìn phải một cái, hai bà già thô kệch tiến lên túm lấy Nhược Nghiê.

"Buông, các người buông, ta không đi..." Đinh Nhược Nghiê giãy dụa, tiếc rằng sức yếu, không chống lại được hai bà già to khỏe.

"Đứng lại." Lâm Lan lớn tiếng quát, tiến lên chặn đường đi, ánh mắt bén nhọn nhìn thẳng Đinh phu nhân, lần trước nghe báo lại, Đinh phu nhân hùng hổ chạy tới phủ mắng lão thái thái cùng mục phù thủy tới độ mặt mày xám tro, đáng tiếc lúc ấy nàng không có ở phủ, không được tận mắt trông thấy, hôm nay coi như là mở rộng tầm mắt, vừa nghe nói Lý gia gặp nạn, vội gấp gấp cuống quýt dẫn người tới cửa ép Lý gia bỏ vợ, thật là không có đạo lý.

Đinh phu nhân biết vị này là nhị thiếu phu nhân Lý gia, cũng đã được nghe nói rất nhiều tin đồn về nhị thiếu phu nhân Lý gia, bà không để Lâm Lan vào mắt, hờ hững nói: "Ta muốn mang nữ nhi của ta đi, người nào quản được?"

Lâm Lan cười nhạt một tiếng: "Nhưng phu nhân đừng quên, tháng ba năm ngoái, bà đã gả nữ nhi mình làm con dâu Lý gia, hiện tại bà muốn mang con dâu Lý gia đi, bà nói chúng ta quản người Lý gia có được không? Dĩ nhiên, nếu như đại tẩu muốn đi cùng bà, ta không có ý kiến, tin tưởng đại ca cũng sẽ không có ý kiến, song, vừa mới rồi đại tẩu ta, tức là nữ nhi bà, cả bà cũng nghe thấy rồi, đại tẩu không muốn, cho nên, ai cũng đừng nghĩ đem người mang đi."

Lâm Lan vung tay lên, Văn Sơn dẫn một đám tôi tớ vây quanh nhóm người Đinh phu nhân.

Đinh phu nhân mặt liền biến sắc, lạnh lùng nói: "Làm sao? Cô nghĩ đánh ta?"

"Phải xem phu nhân có tạo cơ hội không đã." Lâm Lan không chút yếu thế, cùng bà tranh phong.

“Phu nhân cho là mình làm như vậy vì muốn tốt cho nữ nhi, lại không nghĩ, nhà chồng gặp nạn, không thể cùng nhau chia sẻ, ngược lại ép con rể bỏ vợ, chỉ vì tự vệ, chuyện này nếu truyền ra ngoài, Đình gia nhà bà còn mặt mũi nào mà tồn tại, nữ nhi của bà sau này sao dám làm người? Không sợ bị người ta chìm trong nước bọt mà chết sao? Hơn nữa, họa phúc Lý gia còn chưa định, bà lại vội vã vạch rõ giới hạn với Lý gia, vạn nhất Lý gia chỉ là vương phải một cơn bóng gió thì sao? Lâm Lan lạnh nhạt nói.

Đình phu nhân cười lạnh một tiếng: "Các người nằm mơ đi! Hôm nay không đi, đợi thánh chỉ tới, các người định kéo con gái ta cùng chôn với các người sao?"

"Mẫu thân, cho dù cùng chôn thì cũng là nữ nhi cam tâm tình nguyện." Đình Nhược Nghiên kiên quyết nói.

Lâm Lan lớn tiếng nói, vẻ mặt đầy uy nghiêm: "Mọi người đều nghe rõ rồi, đại thiếu phu nhân không muốn đi, thể cùng đại thiếu gia hoạn nạn có nhau, nếu có người muốn ý sức đem người đi thì làm sao bây giờ?"

Văn Sơn vung cánh tay hô lên: "Đánh, đuổi đi!"

Mọi người nhao nhao nói theo: "Đánh, đuổi đi!"

Đình phu nhân từ trước đến giờ cường hãn, không nghĩ so với Lâm Lan vẫn còn thua xa, nhưng bà hận con gái mình không có ý chí, bà đè nén tức giận trong lòng, khuyên Nhược Nghiên: "Con yêu, chuyện này không phải là chuyện đùa, sơ sẩy là rơi đầu, con biết rõ rồi đấy, đừng chậm trễ kéo hồi hận."

Nhược Nghiên nhìn Minh Tắc một cái, bình tĩnh nói: "Nữ nhi sẽ không hồi hận."

Đình phu nhân tức tới mức hai mắt bốc lửa, vung ống tay áo, nói với hạ nhân: "Đi!"

Lâm Lan lớn tiếng nói: "Văn Sơn, tiễn khách."

Văn Sơn lập tức đi theo, giám sát người Đình gia rời Lý phủ.

Một bà già lo lắng hỏi: "Nhị thiếu phu nhân, Đình phu nhân nói là thật sao?"

Lâm Lan thản nhiên nói: "Yên tâm, trời còn chưa sập, dù có sập, cũng có lão gia chống đỡ, lão gia không trụ được, còn có thiếu gia, mọi người đi làm việc đi!"

Mọi người nghe nhị thiếu phu nhân thản nhiên nói, nghĩ là Đinh phu nhân nói quá sự việc, tất cả lại yên lòng, bận rộn đi làm việc của mình.

Lâm Lan đi tới trước mặt Minh Tắc, ôn tồn nói: "Đại ca, vẫn nói vợ chồng vốn là chim cùng rừng, tai vạ đến thì bay đi, đại tẩu có thể bỏ qua sinh tử cùng chung hoạn nạn với đại ca, đây là may mắn của đại ca đấy! Đừng cô phụ tâm ý của đại tẩu."

Minh Tắc xúc động, nhìn Nhược Nghiên hồi lâu, quay sang nói với Lâm Lan: "Ta biết phải làm sao rồi, ta đi an bài một chút."

Lâm Lan cười: "Thế là được rồi."

Đinh Nhược Nghiên trở lại tư thái ôn nhu thường ngày, trấn định nói: "Ta cũng đi sắp xếp công việc, tránh lúc đó trong phủ náo loạn."

Lý Kính Hiền lúc này còn đang quan tâm hướng đi của Hàn Thị, lẽ ra lão Hứa sẽ lưu lại ký hiệu dọc đường đi, nhưng lão phái người mãi mà không tìm được tung tích Hàn Thị, mục là cái gai trong lòng lão, cái gai này không nhổ ngày nào, ngày ấy lão còn không được sống yên ổn.

Lý Kính Hiền hoài nghi nhìn Triệu quản gia, chậm rãi nói: "Triệu quản gia, không phải người âm thầm có an bài khác?"

Triệu quản gia sợ hãi nói: "Lão nô không dám, lão nô chỉ có một chủ tử, đó là lão gia, lão nô tuyệt sẽ không làm chuyện phản bội chủ tử."

Lý Kính Hiền nhìn chằm chằm hắn một lúc lâu, chậm rãi nói: "Người biết là tốt rồi, phái người đi cẩn thận thăm hỏi, cần phải tìm được tung tích Hàn Thị."

Triệu quản gia đỏ mồ hôi lạnh cả người, vội nói: "Vâng, lão nô lập tức đi ngay."

"Đúng rồi, có tin tức gì bên Ngự sử Chung đại nhân không?"

Triệu quản gia trả lời: "Lão nô đã đem lễ qua, Chung đại nhân nói, có tin tức gì lập tức sẽ báo cho lão gia."

Lý Kính Hiền thở phào nhẹ nhõm, khoát khoát tay: "Đi xuống đi!"

Triệu quản gia vội vàng khom người lui ra, thiếu chút đụng phải một người đang đi vào, ngẩng đầu nhìn lên, là nhị thiếu gia.

"Nhị thiếu gia..."

Lý Kính Hiền nghe thấy Minh Doãn tới, đặt chén trà nhỏ trong tay lên bàn, trên mặt lộ ra nụ cười hòa ái: "Minh Doãn tới hả."

Từ ngày Hàn Thị bị ép nói ra nội tình năm đó tới giờ, Minh Doãn không trốn tránh nhưng chỉ đứng ở xa làm bộ mặt lạnh nhạt, lão ba phen mấy bận muốn cùng Minh Doãn nói chuyện một chút đều không có cơ hội, hôm nay Minh Doãn chủ động tới tìm lão, Lý Kính Hiền cảm thấy, đây là một cơ hội tốt.

Lý Minh Doãn tiến lên chấp tay thi lễ, thần sắc lo lắng: "Phụ thân, đã xảy ra chuyện."

Lý Kính Hiền cố gắng trấn định: "Chuyện gì?"

"Đình phu nhân vừa rồi dẫn người tới, muốn mang đại tâu đi."

Lý Kính Hiền kinh hãi đứng lên, dự cảm bất an mãnh liệt, lão không nhìn được mà run: "Vì sao?"

Lý Minh Doãn nói: "Đình phu nhân nói, phụ thân... chuyện phụ thân ăn hối lộ, phòng Ngự sử đã thẩm tra, có lẽ, rất nhanh sẽ có thánh chỉ tới."

"Choang..." một tiếng, chén trà nhỏ trong tay Lý Kính Hiền vỡ tan trên mặt đất, lão giật mình sững sờ tại chỗ, mặt xám như tro.

"Phụ thân, người nên sớm chuẩn bị." Lý Minh Doãn nói.

Lý Kính Hiền thật lâu cũng không thể phục hồi được tinh thần trước tin dữ này, thẩm tra rồi, vậy thì lão coi như xong, tiền đồ tước vị, vinh hoa phú quý đều xong cả, lão hao tâm khổ tứ cả đời, cứ như vậy xong...

"Phụ thân, theo Đình phu nhân nói, hôm nay thẩm tra là chuyện năm xưa phụ thân nhậm chức ở Thiên Tân, nhận hối lộ một án, phụ thân, người nên nghĩ cẩn thận, trừ lần đó còn có sơ hở nào hay không?" Lý Minh Doãn nhắc nhở. Nếu phụ thân phạm tội nặng, chém đầu coi như nhẹ, hấn nghiên cứu luật pháp, đã nắm chắc, nếu như nhận chút hối lộ mà không để bên ngoài

biết thì tội không đáng chết, cùng lắm mất chức lưu vong, tịch thu gia sản, còn nếu như nhận hối lộ, không khởi công xây dựng thủy lợi, giúp nạn dân bị thiên tai thì tội này nhất định rơi đầu.

Lý Kính Hiền không hổ là lặn lội trong quan trường mười mấy năm, lập tức nghe ra trong lời Minh Doãn nói một con đường sống, chuyện đã hỏng bét tới mức này, chỉ có thể suy nghĩ như thế nào mới có thể giữ được tính mạng đã.

Lão chán nản ngồi phịch xuống, bi thương nói: “Đều do cha nhất thời hồ hồ, không cưỡng được hấp dẫn.”

Lúc này mới sấm hồi thì đã muộn. Lý Minh Doãn trịnh trọng nói: “Nếu chỉ như vậy, có lẽ còn có thể giữ được tính mạng cho Lý gia một nhà già trẻ, kính xin phụ thân cho nhi tử một tin chính xác, cũng là để nhi tử sớm có chuẩn bị.”

Lý Kính Hiền liên tục tự suy xét: “Không có gì khác, thật sự chỉ như vậy.”

“Cho dù có, phụ thân cũng phải đặt an nguy Lý gia lên đầu, cẩn thận lời nói.”

Lâm Lan trở lại Lạc Hà trai, gọi Chu mama tập trung toàn bộ hạ nhân Lạc Hà trai lại.

“Chu mama, có thể hôm nay thánh chỉ sẽ tới, bà cùng đám người Quế tẩu không có tên trong danh sách người hầu Lý phủ nên không chịu liên lụy, Như Ý, Cẩm Tú, Vân Anh, văn tự bán mình của các em đều ở đây, hiện tại, ta trả lại cho các em, các em nếu có chỗ đi thì lập tức đi mau, nếu không có chỗ, sẽ để cho Chu mama an bài...” Lâm Lan phân phó.

“Nhị thiếu phu nhân, thật sự không nghiêm trọng sao? Vậy còn người?” Chu mama lo lắng nói.

Lâm Lan hờ hững cười một tiếng, ra vẻ thoải mái nói: “Thiên uy khó dò, hét thảy cũng không biết bao nhiêu, cho nên, phải chuẩn bị trước trường hợp xấu nhất, về phần ta... Ta tự nhiên là muốn ở cùng một chỗ với nhị thiếu gia, tốt xấu gì cũng cùng nhau vào ngục, còn phải phiền toái mọi người đưa cơm tù cho ta.”

Vành mắt Cẩm Tú đỏ ửng, nước nỡ khóc nói: “Nhị thiếu phu nhân, em

không đi, em sẽ ở lại hầu hạ người, nếu quả thật phải vào ngục, cũng phải có người hầu hạ bên cạnh nhị thiếu phu nhân.”

Như Ý cùng Vân Anh cũng nói: "Chúng em cũng không đi."

Lâm Lan dở khóc dở cười, nói: “Các em làm như nhà lao là chỗ du ngoạn vậy, còn tranh nhau đi, không phải là gây thêm phiền cho ta sao? Nghe ta đi, không ai được cãi lời hết.”

Chương 210 - Xét nhà

Bên này mới vừa an bài thỏa đáng, Lý Minh Doãn trở lại, Chu mama thức thời dẫn mọi người lui ra.

"Phụ thân bên kia nói như thế nào? " Lâm Lan quan tâm hỏi.

Lý Minh Doãn trầm ngâm nói: "Ta đã nhắc nhở lão, coi như cho lão con đường, trong lòng lão tự biết phải thế nào."

Lâm Lan rất muốn hỏi hấn, trong lòng hấn rất cuộc nắm chắc mấy phần? Chuyện này không đơn giản như đối phó với mục phù thủy, không chỉ là mất tiền tài, vạn nhất sự việc phát triển lệch quỹ đạo một chút sẽ thành ra hậu quả nghiêm trọng. Điểm mấu chốt Lâm Lan quan tâm là, an nguy Minh Doãn, không cầu toàn thân trở lui, chỉ cầu bảo vệ tính mạng.

Lý Minh Doãn rất muốn nói lại thôi, trong mắt lên vài phần xin lỗi, hấn biết Lâm Lan lo lắng cái gì, không phải hấn chưa từng nghĩ tới việc thu tay lại, để cho phụ thân một con ngựa rời đi, sau đó mang Lâm Lan rời khỏi chỗ thị phi này, nhưng là, phụ thân làm những chuyện khiến cho hấn thực sự không thể nhìn được nữa, một kẻ phẩm hạnh ti tiện như vậy, thủ đoạn âm tàn, nguy quân tử, chân tiểu nhân như vậy, tại sao lại có thể tiêu dao tự tại, yên tâm thoải mái hưởng thụ vinh hoa phú quý, công danh lợi lộc? Nổi tức hận này, hấn nuốt không trôi.

“Lan Nhi...” Lý Minh Doãn nhẹ nhàng ôm nàng, khẽ khàng bên tai nàng: “Lan Nhi, không cần lo lắng, chúng ta sẽ không có chuyện gì.”

Hấn an ủi là vậy nhưng trong lòng cũng đang chột dạ, hấn không phải là thần, không thể nào nắm toàn bộ trong tay, một bước này đi quân cờ hiểm, gây chuyện không tốt sẽ buộc mình vào, không có cách nào, ai bảo hấn là

nhi tử Lý Kính Hiền.

Lâm Lan đưa tay ôm eo hắn, nói nhỏ: “Minh Doãn, ôm chặt ta.”

Việc đã đến nước này, suy nghĩ nhiều vô ích, ngay từ lúc hắn đốt rụi giấy khế ước, nói muốn cùng nàng làm một đôi vợ chồng thật sự, nàng liền hạ quyết tâm, bất kể tương lai như thế nào, cũng sẽ cùng hắn vinh nhục. Vì thế, bất kể tương lai như thế nào, đợi chờ bọn họ là tai họa hay hạnh phúc, nàng cũng đều vĩnh viễn không buông tay.

Cổ họng Lý Minh Doãn nghẹn lại, đưa tay ôm chặt nàng, chỉ cần vượt qua một kiếp này, cho mẫu thân một cái công đạo, cho Diệp gia một cái công đạo, cho mình một cái công đạo, từ nay về sau, hắn chỉ cầu có thể cùng nữ nhân này, ân ái gần nhau, nắm tay đến già.

"Nhị thiếu gia, không xong rồi, Ngự Lâm quân bao vây Lý phủ." Đông Tử dùng sức gõ cửa, lớn tiếng nói.

Lý Minh Doãn cùng Lâm Lan không trả lời, lẳng lặng ôm nhau, tham luyến giờ khắc ngắn ngủi này.

Ngự Lâm quân đem toàn bộ nam nhân Lý gia lại một chỗ, chỉ cho phép nữ quyến Lý gia mang theo đồ đạc cần thiết, hết thấy đuổi ra khỏi Lý phủ.

Lâm Lan cùng Đinh Nhược Nghiên nhìn đám người Minh Doãn bị mang đi, nghe thấy cửa lớn Lý phủ nặng nề đóng kín, tiếng khóc phía sau mỗi lúc một lớn. Mặc dù trong lòng sớm có chuẩn bị nhưng giờ khắc này, trơ mắt nhìn Minh Doãn bị mang đi, Lâm Lan biết, cho dù kết thúc chuyện này như thế nào, cả đời này hắn cũng không vui vẻ gì.

Đinh Nhược Nghiên ngăn không được rơi lệ, nghẹn ngào nói: “Đệ muội, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

Lâm Lan quay đầu lại nhìn cửa lớn Lý phủ bị dán giấy niêm phong, nhìn phía sau một đoàn nha hoàn vú già, lão thái thái nằm trên cáng, cảm nhận được trọng trách trầm trọng.

Lâm Lan hít sâu một hơi, bắt buộc bản thân phải trấn định lại, thong thả nói: “Diêu mama đâu?”

Diêu mama lên tiếng bước ra khỏi hàng.

“Dem văn tự bán mình của mọi người cho ta.” Lâm Lan nói.

Diêu mama lấy làm lạ, nhìn ý tứ đại thiếu phu nhân.

Đinh Nhược Nghiên lau nước mắt: “Làm theo ý nhị thiếu phu nhân.”

Diêu mama lấy ra một chồng giấy khế ước giao cho nhị thiếu phu nhân.

Lâm Lan cầm lấy giấy khế ước, nói với mọi người: “Lý phủ bị tịch thu rồi, hôm nay ta và mọi người đã thành người không có nhà để về, đây là văn tự bán mình của mọi người, nếu ai muốn rời đi nơi khác, ta sẽ trả văn tự bán mình và cho mỗi người năm lượng bạc, nếu không muốn rời đi thì ở lại, nhưng là nói trước, ở lại, ta chỉ có thể bảo vệ các người một ngày ba bữa ấm no, tiền tiêu hàng tháng là không có.”

Đinh Nhược Nghiên nhỏ giọng nói: "Đệ muội, chúng ta hiện tại nào có ngân lượng phát cho bọn họ rời đi?"

Một đám hạ nhân muốn đi hoài nghi nhìn nhị thiếu phu nhân, Lý gia bị tịch thu, tất cả mọi người chỉ có thể mang quần áo tùy thân cùng vài món đồ đơn giản ra ngoài, nhị thiếu phu nhân lấy đâu ra bạc?

Lúc này, một trận vó ngựa từ xa dồn dập tới. Tới trước cửa phủ liền dừng lại, Phúc An cùng lão Ngô nhảy xuống xe ngựa, Phúc An tiến lên báo với nhị thiếu phu nhân: “Nhị thiếu phu nhân, đồ người muốn, tiểu nhân đã mang đến.”

Lâm Lan gật đầu, nói với Văn Sơn: “Văn Sơn, ngươi giúp Như Ý phân phát tiền lộ phí cho mọi người.” Vừa nói vừa giao văn tự bán mình trong tay cho Như Ý.

Văn Sơn lên tiếng: “Nhị thiếu phu nhân cấp lộ phí cho mọi người, muốn đi, xếp hàng vào.”

Có mười mấy hạ nhân lập tức bước ra khỏi nhóm, yên lặng đi xếp hàng, một vài người khác do dự, nhìn năm lượng bạc, bắt đầu dao động, Lý gia đã xong, lưu lại còn có cái gì?

Lâm Lan mặc kệ đi bao nhiêu người, nàng tới cẳng nhìn lão thái thái. Lão thái thái trấn tĩnh vượt mức bình thường, đáy mắt không có một tí gợn sóng, dường như không có chuyện gì phát sinh.

“Bà nội, bà không cần phải lo lắng, ta sẽ không bỏ mặc bà.” Lâm Lan đột nhiên nói.

“Nhị thiếu phu nhân, chúng ta đi đâu?” Chúc mama lo lắng hỏi.

"Ta đã sai người đi bẩm báo Diệp đại lão gia, để cậu ấy an bài cho chúng ta một nơi ở, hiện nay, cũng chỉ có Diệp gia chịu giúp chúng ta." Lâm Lan nói, cố ý nhìn về mặt lão thái thái.

Mặt lão thái thái co giật mấy cái, qua một lúc thì nhắm nghiền hai mắt.

Lâm Lan thảm than, lão thái thái ơi là lão thái thái, bà luôn xem thường Diệp gia, khinh bỉ Diệp gia, kết quả là, vẫn phải dựa vào bố thí của Diệp gia mới có thể kéo dài hơi tàn, giờ khắc này, cảm tưởng trong lòng của bà như thế nào?

Hai tay lão thái thái ở dưới tấm chăn run lên, muốn nắm tay nhưng khổ nỗi bàn tay không nghe theo sự điều khiển.

Qua một nén nhang, trừ hạ nhân Lạc Hà trai, còn lại những hạ nhân các phòng khác tản dần, lưu lại còn khoảng mười mấy người.

Lão Ngô tiến lên phía trước nói: "Đại lão gia đã sắp xếp chỗ ở xong xuôi, tiểu nhân đưa đại thiếu phu nhân đi qua."

Lâm Lan gật đầu, nghe thấy Hồng Thường nói nhỏ với Đinh Nhược Nghiên: "Đại thiếu phu nhân, chúng ta trở về Đinh phủ chứ?"

Đinh Nhược Nghiên nói: "Người của Lý gia đi đâu, chúng ta đi đó."

Lâm Lan cảm thấy vui mừng, Đinh Nhược Nghiên trọng tình trọng nghĩa như vậy thực hiếm có, đoạn tiến lên phía trước nói: "Đại tâu, chúng ta đi dạo một chút."

Chỉ có một chiếc xe ngựa, Lâm Lan để cho lão thái thái bị liệt cùng Lưu di nương mang bầu ngồi xe, đám người còn lại đi bộ, đoàn người yên lặng rời Lý phủ.

Thật ra thì, chỗ ở này là Lâm Lan sớm sắp xếp, đám Như Ý từng tới, đó chính là nơi Lâm Lan từng thăm vấn Xảo Nhu.

Lâm Lan phân phối các phòng, dàn xếp công việc của mọi người giao cho Đinh Nhược Nghiên, bản thân đem theo Như Ý đi Diệp gia.

“Cháu dâu, cháu không cần lo lắng đâu, mặc dù Lý gia bị tịch thu, nhưng chỉ hoạch tội nam nhân Lý gia, Thánh thượng không ghi tội nữ quyến Lý gia, có thể thấy được Thánh thượng nhân từ, tin tưởng không lâu nữa, Minh Doãn có thể được thả ra.” Diệp Đức Hoài nhìn vẻ mặt âm đạm của Lâm Lan, liền an ủi.

Lâm Lan miễn cưỡng cười nói: "Cậu không cần an ủi cháu, cháu không sao."

Mợ cả Vương Thị đau lòng ngồi xuống cạnh Lâm Lan: “Đáng thương, cũng là do cái tên Lý Kính Hiền chết tiết kia, khiến Minh Doãn liên lụy phải đi theo chịu khổ.”

Mợ hai Thích Thị tức giận nói: “Tên Lý Kính Hiền kia tốt nhất bị phanh thây xé xác, thế mới có thể xả hết mối hận trong lòng ta.”

Lâm Lan cười khổ nói: "Nhưng nếu cha chồng bị phanh thây xé xác, sợ là Minh Doãn không sống được rồi."

Thích Thị không hiểu, nói: “Thế là sao, Minh Doãn đâu có tham ô, tại sao lại bắt cả Minh Doãn?”

Diệp Đức Hoài hừ hừ nói: "Minh Doãn là đầu thai sai, không may vào một tên cha không bằng cảm thú."

“Cậu cả, hiện giờ chúng ta làm sao?” Lâm Lan đi thẳng vào vấn đề, việc này là nước cờ của Minh Doãn cùng cậu cả bày ra, hiện tại Minh Doãn bị bắt, cậu cả hẳn là có đối sách mới.

Diệp Đức Hoài ngồi xuống, nhíu mày, nói: "Minh Doãn là nhân tài hiếm có, Thánh thượng vẫn coi trọng nó, cho nên chắc là không xử lý nó. Huống chi Minh Doãn làm quan trong triều được lòng mọi người, tin tưởng là người nói thay nó không ít, tóm lại, ta sẽ phái người đi thăm dò xem đám người Minh Doãn bị giam ở đâu, trước mắt cứ yên lặng theo dõi kỳ biến, có gì sẽ nghĩ biện pháp."

Diệp Tư Thành cũng nói: “Chuyện biểu đệ, ta đã phái người đi thông báo với Trần công tử, hẳn đáp, sẽ đến Diệp phủ một chuyến.”

Vương Thị quan tâm nói: “Bất kể như thế nào, ăn cơm trước đã, ăn no mới có tinh thần nghĩ cách.”

Tin tức Lý phủ bị tịch thu đã truyền khắp kinh thành.

Trong phủ Tĩnh Bá Hầu, Kiều Vân Tịch lo lắng hỏi Chung quản gia: “Có biết Lâm đại phu đang ở đâu không?”

Chung quản gia nói: “Tiểu nhân không biết Lâm đại phu đi nơi nào, có điều Hối Xuân đường vẫn đang mở, hỏi người Hối Xuân đường chắc chắn sẽ biết.”

Kiều Vân Tịch suy nghĩ một chút, nói: "Người nhanh đi Hối Xuân đường, hỏi xem Lâm đại phu đi đâu, tốt nhất là mời cô ấy tới đây một chuyến.”

Chung quản gia nói: “Tiểu nhân lập tức đi ngay.”

Phương mama do dự nói: "Lúc này đi tìm Lâm đại phu, có thích hợp hay không?”

Kiều Vân Tịch trừng mắt một cái: “Cái gì mà thích hợp hay không thích hợp, cho dù không thích hợp, cô ấy bận rộn ta cũng nên giúp. Đáng tiếc lúc này Hầu gia còn đang ở Tây Nam, bằng không, Hầu gia nhất định sẽ có biện pháp.”

Phương mama thừa dạ, không dám nói nữa.

Bùi phủ. Bùi Chỉ Thiên nghe nói Lý gia gặp chuyện, lập tức đi thư phòng tìm phụ thân.

“Phụ thân, người nhất định phải nghĩ biện pháp cứu Lý học sĩ.”

Bùi đại học sĩ đang cùng các đồng liêu Hàn Lâm viện thương nghị chuyện này, thấy nữ nhi cuống cuống xông tới, không khỏi trầm mặt xuống: “Con chạy tới đây làm gì?”

Bùi Chỉ Thiên lúc này mới phát hiện trong thư phòng có rất nhiều người, lúc này đem toàn bộ trách nhiệm đẩy lên người mẫu thân: “Là mẫu thân gọi nữ nhi tới, Lâm đại phu đối với nhà chúng ta có ân...”

Bùi đại học sĩ khoát khoát tay: "Chuyện này, cha tự có chủ trương, con đi xuống đi, bảo mẹ con an tâm.”

Bùi Chỉ Thiên nghe được lời này, vội vàng lui ra ngoài. Nàng tin tưởng phụ thân sẽ không ngồi yên chuyện này, nhưng trong lòng nàng thật sự bất

an, phân phó Nhược Nhi: “Em mau đi hỏi thăm tin tức Lâm phu nhân, mau về bẩm báo lại cho ta.”

Nhược Nhi lĩnh mệnh đi xuống, Bùi Chỉ Thiển trở về phòng viết một phong thư, sai người đưa tới quý phủ quận chúa Vũ Dương.

Chương 211 - Giảng cơ

Lâm Lan có nghĩ qua, nếu sự tình phát triển bất lợi, phải đi tìm Kiều Vân Tịch hỗ trợ, Kiều Tịch có quan hệ mật thiết với phi tử của Tam hoàng tử cùng với các vị nương nương trong cung, cố gắng có thể giúp được việc, không nghĩ tới Kiều Vân Tịch lại tìm mình trước, Bùi Chỉ Thiển cũng cho Nhược Nhi tới truyền lời, nói là cô ấy đã cầu Vũ Dương quận chúa đi tìm hiểu tin tức, dặn nàng bình tĩnh chờ nóng, Phùng Thục Mẫn lại đích thân đến viện tử một chuyến, an ủi nàng, nói là nàng có quan hệ tốt với mấy mệnh phụ, sẽ cố gắng hết lòng giúp đỡ. Lần này, Lâm Lan hết sức cảm động, đều nói dệt hoa trên gấm dễ dàng, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi khó khăn, bọn họ ở bên cạnh nàng lúc khó khăn nhất, thời điểm cần nhất lại trợ giúp, phần ân tình này không phải một chữ có thể trả ơn lại.

Lâm Lan cũng biết chuyện này cũng không phải một thời ba khắc là có thể giải quyết, cần một quá trình, việc của Minh Doãn theo như nàng phân tích, thuận lợi thì ít nhất là hơn một tháng, không thuận lợi thì có thể phải mất vài tháng. Cho nên, lúc này nàng chỉ có thể kiên nhẫn đợi chờ.

Ngày thứ ba, quản gia ở đối diện tiệm tơ lụa Diệp Thị tới mời Lâm Lan.

Trần Tử Dụ ở đây, theo tin tức Trần Tử Dụ hỏi thăm được, ngày thứ hai vào thiên lao, Lý Kính Hiền chủ động thừa nhận khi mình nhậm chức ở Thiên Tân có nhận hối lộ của đám thương nhân, vì bọn họ muốn được nâng đỡ, còn về phần những tội trạng khác trong bản tố cáo của Ngự sử Dương đại nhân, liều chết không nhận.

Thánh thượng sai người tiếp tục điều tra.

Diệp Đức Hoài buồn bực nói: "Nếu không phải vì Minh Doãn, ta sớm đem tất cả chứng cứ đưa đến Hình bộ đại đường, con mẹ nó, giờ thì còn phải giúp thằng già khốn kiếp chùi đít, con mẹ nó, thật uất ức."

Trần Tử Dụ nói: "Đại cữu gia, chỉ tội nhận hối lộ cũng đủ khiến Lý lão gia tội lớn rồi, thật ra thì làm quan có mấy người trong sạch, trong lòng mọi người đều biết rõ, Thánh thượng cũng không phải là không biết, có điều mắt nhắm mắt mở thôi, chỉ cần người không bị người bắt được nhược điểm, triều đình ta lại trị tham nhũng chưa nghiêm, bằng không, Lý lão gia nhận hối lộ một triệu lương, không chỉ tính mạng lão khó giữ, còn có thể liên lụy cửu tộc. Lần này, Lý lão gia không chết cũng phải lột da."

Lâm Lan hỏi: "Cậu cả, cậu có nắm chắc không để cho Hình bộ tra ra những chứng cứ phạm tội khác của cha chồng cháu chứ?"

Diệp Đức Hoài chắc chắn nói: "Cháu dâu, cháu cứ yên tâm đi, những chuyện này, cậu sớm đã sắp xếp xong xuôi. Đồ trong mật thất ở Thiên Tân cậu cũng cho đem ra ngoài hết rồi, cho dù Hình bộ tra được tòa nhà ở Thiên Tân cũng chỉ còn là một tòa nhà trống rỗng, không có gì quan trọng."

Lâm Lan vâng dạ: "Như vậy cũng tốt."

Trần Tử Dụ nói: "Chị dâu, chuyện đại ca, ta sẽ hết sức chu toàn. Bùi học sĩ đã họp tất cả quan viên Hàn Lâm viện, chuẩn bị dâng tấu cầu tình cho đại ca."

Diệp Đức Hoài nói: "Ta cũng sai người sang quan hệ bên Hình bộ rồi, Minh Doãn ở trong nhà lao sẽ không phải chịu ủy khuất."

"À, đúng rồi, hôm nay còn có một tin tức tốt, Bình Nam đại quân cùng Tây Bắc đại quân đang ở Điền Tây, Lũng Hữu, đã đánh bại Thổ Phiên, Thổ Phiên thương vong thảm trọng, cộng thêm chư vương bên trong Thổ Phiên làm phản, Thổ Phiên nội忧 ngoại hoạn, đã rút quân rồi." Trần Tử Dụ lại nói.

Lâm Lan mừng rỡ: "Vậy có phải anh tôi cùng Ninh Hưng huynh đệ sẽ trở về?"

Trần Tử Dụ cười nói: "Chiến báo là cách kinh thành tám trăm dặm, Bình Nam đại quân đã khai hoàn trở về, đoán chừng, nhiều nhất hơn tháng là có thể về tới kinh thành."

"Thật tốt quá, Bình Nam đại quân giải quyết chi loạn Miêu Cương lại thắng lớn Thổ Phiên, Thánh thượng nhất định cực kỳ vui mừng, đối với Minh Doãn cũng có ích lợi rất lớn." Lâm Lan vui vẻ nói.

"Đúng là như thế, cho nên nói, lần này đại ca đi quân cờ rất đúng lúc."

Trần Tử Dụ cười nói.

Diệp Đức Hoài ha ha cười một tiếng, vỗ tay nói: "Bởi vì cái gọi là thiên thời địa lợi nhân hoà, Minh Doãn nhất định sẽ thuận lợi vượt qua lần này."

Nhắc tới cũng kỳ quái, Lý Kính Hiền tại triều làm quan nhiều năm, cũng coi là đức cao vọng trọng, nhưng từ khi xảy ra chuyện, những người nói giúp lão hầu như không thấy, ngược lại, văn võ quan viên rồi rít dăng tấu cầu tình cho Minh Doãn, không chỉ trên triều đình mà còn xôn xao cả hậu cung.

Trong chuyện này, có ít người là xuất phát từ quan hệ cá nhân, hoặc là bị người nhờ vả, hoặc là thật sự yêu quý nhân tài. Dĩ nhiên cũng có người mang ý đồ khác, Thái tử cùng Tứ Hoàng tử muốn thừa cơ hội này lôi kéo Minh Doãn về phe mình.

Ngày hôm đó Kiều Vân Tịch cho người báo tin, nói trong cung truyền ra tin tức, Hoàng Thượng chuẩn bị xử trí hai vị đại nhân Công bộ cùng Hộ bộ.

Lâm Lan vội vàng đi Diệp phủ, Diệp Đức Hoài cũng đã nhận được tin tức từ Hình bộ, Hình bộ dựa mức độ phạm tội đã cân nhắc đưa lên hình phạt, còn lại chờ Thánh thượng phán quyết.

Công bộ Thượng Thư Ngu đại nhân, bởi vì tham ô ngân lượng xây dựng hành cung Tây Sơn, ngân lượng xây kênh đào, có lẽ xử tội chết, còn Lý Kính Hiền chẳng qua chỉ thu nhận hối lộ, tính chất có chỗ không giống nhau, có thái độ nhận tội, có thể lưu vong Mạc Bắc lạnh lẽo, chung thân không được trở về Trung Nguyên.

Lâm Lan phải cảm thán, Công bộ đại nhân quả thực ngu xuẩn, bạc nào không tham, lại tham bạc Hoàng đế xây dựng hành cung, bạc hoàng gia mà ông cũng dám tham, không phải muốn chết sao?

"Vậy còn Minh Doãn cùng Minh Tắc?" Lâm Lan quan tâm chính là an nguy Minh Doãn, hình phạt thời cổ đại thật khiến người ta đau đầu, một người phạm sai lầm, toàn gia chịu tội.

Diệp Đức Hoài nói: "Vẫn chưa đưa ra hình phạt với Minh Doãn và Minh Tắc, nói là Thánh thượng chỉ xử trí Lý Kính Hiền."

Lâm Lan thở phào nhẹ nhõm, như thế xem ra, Thánh thượng không có ý định trị tội Minh Doãn, đúng như Minh Doãn tiên đoán, cùng lắm là cách chức hẳn.

Diệp Đức Hoài nhìn Lâm Lan thời gian này bôn ba, người gầy hẳn đi, thương yêu nói: “Cháu dâu, chuyện sẽ nhanh có kết quả, cháu cũng có thể bớt lo lắng rồi, cố gắng nghỉ ngơi một chút, nếu không, Minh Doãn được ra ngoài, nhìn thấy cháu tiều tụy như vậy, nó đau lòng lắm.”

Lâm Lan mỉm cười: "Đa tạ cậu quan tâm, tinh thần Lâm Lan rất tốt! Cháu về nói cho đại tẩu, để cô ấy cũng đỡ lo."

Đình Nhược Nghiên nghe được tin kia, trong lòng đại hỉ cùng lo lắng, hỉ chính là, Minh Doãn cùng Minh Tác sẽ không có gì đáng ngại, lo chính là, cha chồng lưu vong Mạc Bắc, cả đời này không được về, Lý gia, ... Lý gia suy bại rồi.

“Chuyện này đừng vội nói cho lão thái thái, bệnh của bà mới thuyên giảm chút ít.” Đình Nhược Nghiên cố kỵ nói.

“Vâng, đợi Minh Doãn cùng đại ca về rồi nói sau.” Lâm Lan cười nói.

Diêu mama hoang mang rối loạn đi tới bầm: “Đại thiếu phu nhân, nhị thiếu phu nhân, không xong rồi.”

Nụ cười biến mất trên môi Lâm Lan, nàng trầm giọng nói: “Nhỏ giọng một chút, chớ kinh động lão thái thái.”

Đình Nhược Nghiên nói: "Xảy ra chuyện gì?"

Diêu mama nói: "Lưu di nương, không thấy Lưu di nương đâu..."

Sắc mặt Đình Nhược Nghiên đại biến: “Cái gì gọi là không thấy?”

"Ngày hôm nay Lưu di nương nói muốn ăn quả hạch đào Thẩm Phương Trai, gọi Tiễn Thu đi mua, Tiễn Thu đi về, phát hiện Lưu di nương không ở trong phòng, tìm khắp cũng không thấy bóng dáng, lúc này mới tới bầm báo lão nô, lão nô tra hỏi tất cả hạ nhân, Thúy Bình nói, đại khái là thấy Lưu di nương ra cửa, lúc ấy có hỏi, Lưu di nương chỉ nói, trong phòng buồn bực, muốn ra ngoài hóng mát, Thúy Bình muốn theo Lưu di nương nhưng Lưu di nương không cho đi theo." Diêu mama nói một hơi.

Đình Nhược Nghiên vội la lên: "Di nương đang có bầu, không đi xa được, bà mau dẫn người ra ngoài tìm xem, sợ là ngã ở đâu không dậy nổi."

Diêu mama trả lời: "Lão nô đã sai người tìm kiếm khắp nơi."

Lâm Lan nghĩ ngợi nói: "Thúy Bình nói mới nhìn thấy Lưu di nương, Lưu di nương là phụ nữ có thai, có thể đi bao xa? Nếu chỉ ra ngoài chút thì sớm đã trở lại."

"Ý của đệ muội là?" Đinh Nhược Nghiên do dự nhìn Lâm Lan, nàng mơ hồ đoán được ý Lâm Lan, chẳng qua là, điều này sao có thể? Lưu di nương đang mang thai hài tử cha chồng kia mà!

Lâm Lan mấp máy miệng, gương mặt nói: "Diêu mama, bà dẫn người đi tìm, ta ra ngoài một chuyến."

Lâm Lan gọi Văn Sơn, để cho hắn đánh xe nhanh chóng tới đường lớn thành Nam. Lúc này cửa hàng hai bên phố đã đóng cửa, tới một cửa hàng, Lâm Lan gọi Văn Sơn dừng xe.

"Phu nhân, người tới thật đúng lúc, tiểu nhân đang định đóng cửa, xin hỏi phu nhân muốn mua gì?" Một tiểu nhị cười hì hì hỏi.

Lâm Lan nói: "Xin hỏi, cửa hàng này các vị thuê hay là của mình."

Tiểu nhị nói: "Trước kia là thuê, có điều, hôm kia, chương quỹ chúng ta đã mua lại rồi."

Văn Sơn tìm chỗ để xe xong, đi tới: "Nhị thiếu phu nhân, đây là..."

Lâm Lan giơ tay lên ngăn lại câu hỏi của hắn, cười nói: "Không quấy rầy nữa." Dứt lời, trở lại xe ngựa, Văn Sơn không hiểu gì, đành đánh xe đi.

Xem ra Lưu di nương sẽ không trở về rồi, lão cha già lên mua cho Lưu di nương một tòa nhà cùng hai gian cửa hàng, tòa nhà kia đã bị quan phủ niêm phong, quan phủ tìm được từ bên trong một ngân phiếu một triệu lượng bạc. Hai gian cửa hàng này tránh được một kiếp, hôm nay lại đổi chủ, không cần phải nói, nhất định là Lưu di nương lạng lẽ bán đi, cầm bạc, rời đi.

Lý Minh Doãn lúc trước đã nói, hai cửa hàng này dưới danh nghĩa một vị bà con Lưu di nương. Xem ra, lúc nàng bận rộn nghe ngóng tin tức Minh Doãn, cô ta đã liên hệ với nhà bà con.

Trở lại tiểu viện tử, Lâm Lan cho gọi Tiễn Thu tới hỏi.

"Ta hỏi ngươi, Lưu di nương gần đây có đi tìm người nào không?"

Tiền Thu suy nghĩ một chút, trả lời: “Có, cách đây mấy hôm, Lưu di nương nói, trong thành còn có một nhà thân thích, Lý gia xảy ra chuyện, Lưu di nương sợ thân thích lo lắng, sai nô tỳ đưa một phong thư đi báo tin.”

“Người cũng biết phải không, thân thích kiểu gì với Lưu di nương?” Lâm Lan lại hỏi.

“Hình như là biểu ca Lưu di nương.”

Đinh Nhược Nghiên nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của Lâm Lan, trong lòng biết, mình đoán không sai, tâm tình liền trầm trọng, Lưu di nương là thiếp, chưa nói tới tình cảm vợ chồng với cha chồng, cha chồng gặp rủi ro, Lưu di nương muốn đi cũng là hợp tình hợp lý, nhưng vấn đề là, hài tử trong bụng Lưu di nương là của cha chồng...

Lâm Lan nghiêm nghị nói: "Chuyện này, người không được nói với bất kỳ người nào."

Tiền Thu vội vàng vâng dạ.

"Đi xuống đi! Gọi Diêu mama không cần tìm, tất cả mọi người nghỉ ngơi đi! " Lâm Lan thở dài, đáng tiếc, Minh Doãn không có tiêu đệ nữa rồi.

Chương 212 - Biến cố

Ngày hôm sau truyền đến tin tức, về phán quyết đối với Công bộ Thượng Thư, ngự bút châu phê, trăm. Nhưng vấn đề xử lý Lý Kính Hiền lại bị xét lại.

Lâm Lan lo lắng, vốn cho là rất nhanh có thể giải quyết, ai ngờ bị gác lại, không biết phải chờ đến khi nào. Khiến Lâm Lan buồn bực chính là, hôm qua Kiều Vân Tịch còn vui vẻ nói, tin tức chính xác, khẳng định là Hoàng thượng tiết lộ ý này, vì sao lại tạm thời thay đổi?

Nghĩ tới nghĩ lui, Lâm Lan quyết định đi tìm Kiều Vân Tịch.

Tĩnh Bá Hầu đại thắng Thổ Phiên, rất nhanh sẽ khai hoàn trở về, Kiều Vân Tịch tinh thần thoải mái, thoát nhìn sắc mặt hồng nhuận, càng xinh đẹp động lòng người.

Dung Nhi đã được tám tháng, mập mạp trắng trẻo, không thích nhũ mẩu

ôm mà thích bò qua bò lại trên giường, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn người cười, cười một tiếng lại chảy nước miếng, bộ dạng thật khả ái khiến người ta ưa thích.

“Kỳ quái thật, tên tiểu tử này vừa thấy cô là cười, cứ như biết cô là ân nhân của nó vậy.” Kiều Vân Tịch cười nói.

“Cũng lạ thật, Lâm đại phu không thường tới, vậy mà tiểu thế tử vừa thấy đã thân.” Phương Hủy cười nói.

Lâm Lan một bên trêu chọc đứa bé, một bên nói: “Đúng thế, Dung Nhi chúng ta thật thông minh!”

Phương mama cười nói: "Thật đúng vậy, tiểu thế tử là đứa trẻ thông minh nhất lão nô từng gặp qua, chúng ta nói gì tiểu thế tử cũng hiểu, lại còn rất hiếu thuận, mấy ngày trước phủ nội vụ đưa tới một cây đào mật, tiểu thế tử ôm vào trong lòng, người nào muốn lấy đi cùng không chịu, lão nô mới nói, cái này là để cho mẫu thân tiểu thế tử, phu nhân đoán xem? Tiểu thế tử liền cười a a buông tay.”

"Thật là một tiểu yêu tinh! Nào, tới đây cho ta ôm một cái." Lâm Lan càng yêu thích, hướng Dung Nhi vỗ vỗ tay, tiểu tử này lập tức lưu loát bò tới, nhào lên người Lâm Lan.

Mọi người thấy cũng cười. Trêu chọc một trận, Kiều Vân Tịch gọi vú nuôi đem Dung Nhi đi nơi khác chơi, lúc này mới cùng Lâm Lan nói chính sự.

"Không nói gạt cô, tin tức kia là phi tử Tam Hoàng tử có được từ Hoàng hậu, Hoàng thượng quả thật có toan tính nhẹ tay với Lý gia, nói thẳng ra là có chút yêu quý với Lý học sĩ, nhưng là không biết tại sao hôm nay lại có thay đổi." Kiều Vân Tịch thật là buồn bực.

Lâm Lan nhẹ chau mày: “Tâm ý Thánh thượng khó dò! Nếu Thánh thượng cảm thấy chuyện này còn phải suy tính thì không quan trọng, chỉ sợ là có người trước mặt Thánh thượng nói cái gì, mới khiến cho Thánh thượng tạm thời thay đổi.”

Kiều Vân Tịch trầm ngâm nói: “Ta lại đi hỏi thăm một chút, hỏi xem Thánh thượng hôm qua gặp ai.”

Cái này rất quan trọng hơn, sẽ biết được nguyên nhân vì sao Thánh

thượng tạm thời thay đổi, các nàng làm việc phải có mục tiêu rõ ràng.

“Làm phiên phu nhân.” Lâm Lan ngược ngược nói.

Kiều Vân Tịch liếc nàng một cái: “Cái gì mà phiên toái, lại còn khách khí với ta hả? Đáng tiếc Hầu gia chưa trở về, bằng không, Hầu gia cũng có thể nói giúp trước mặt Thánh thượng.”

Kiều Vân Tịch xử lý chuyện hiệu suất rất cao, ban đêm liền hỏi thăm được tin tức, phái Phương Hủy tới nói cho Lâm Lan, hôm qua sau khi Hoàng thượng hạ triều không gặp những đại thần khác, chỉ là buổi tối đi tới hậu cung thỉnh an.

Có lời không thể nói ra, Lâm Lan hiểu ý Kiều Vân Tịch nói cho nàng biết, vấn đề có thể là ở Thái hậu. Về phần Thái hậu cùng Thánh thượng nói cái gì? Đối với Lý gia có lợi hay có hại, tạm thời không được biết.

Lâm Lan nghe Bùi Chỉ Thiên từng nói, Vũ Dương quận chúa rất được Thái hậu yêu thích, hơn nữa ở trước gót chân Thái hậu thay Lý gia van xin, theo lý, Thái hậu không nên cố ý làm khó Lý gia. Song lòng người khó dò, nhất là tâm tư lão nhân, Lâm Lan bắt đắ dĩ đi tìm Bùi Chỉ Thiên. Chỉ có thể nói mời Vũ Dương hỗ trợ, đi tìm kiếm tâm tư Thái hậu.

Bùi Chỉ Thiên lập tức nhận lời, liền lên kiệu đi phủ Vũ Dương quận chúa.

Vũ Dương nghe nói là Lâm Lan van xin mình hỗ trợ, không nói hai lời: “Ta đây liền vào cung một chuyến.”

Nhận được tin, trong lòng Vũ Dương cũng hoang mang, thật ra thì, sau khi Lý gia gặp chuyện không may, nàng liền quanh co lòng vòng thay Lý Minh Doãn van xin một hồi. Kết quả Thái hậu chế nhạo nàng, Lý Minh Doãn không phải vị hôn phu của nàng, sao nàng lại gấp gáp như vậy làm chi?

Lúc ấy nàng hùng hồn nói năng đầy lý lẽ, nói là, nàng chỉ là vì công đạo. Thái hậu cười mà không nói, vẻ mặt Thái hậu lúc ấy khiến Vũ Dương bất an, suy nghĩ không ra hàm ý sau nụ cười ấy của Thái hậu.

“Thái hậu, dạo này người làm sao không cho đòi Vũ Dương vào cung? Làm hại Vũ Dương trong lòng lo sợ bất an, có phải Thái hậu không thích Vũ Dương rồi?” Vũ Dương vừa thấy được Thái hậu liền bắt đầu làm nũng.

Thái hậu cười híp mắt nhìn nàng: “Ai gia sợ là cháu cả ngày phải nhìn thấy ai gia lại buồn bực ấy chứ.”

"Thái hậu... " Vũ Dương dịu dàng nói: "Vũ Dương ước gì ngày ngày phụng bồi Thái hậu, mẹ cháu luôn chê cháu nói nhiều, nói cháu líu ríu âm ỉ, mẹ nhức đầu, còn Thái hậu sẽ không ngại Vũ Dương, Thái hậu còn sợ Vũ Dương buồn bực, mấy ngày nay Vũ Dương không có được nói, vậy mà gọi là buồn bực!"

Thái hậu thoải mái cười nói: “Vậy cháu cứ nói chuyện trêu chọc ai gia đi.”

Vũ Dương đến cạnh Thái hậu, cùng Thái hậu trò chuyện những sinh hoạt ngày thường, tìm một cơ hội liền chuyển sang chuyện Công bộ Thượng Thư.

"Vũ Dương nghe nói Công bộ Thượng Thư Ngụ đại nhân bị xử trảm, không biết, Hoàng thượng xử trí Hộ bộ Thượng Thư Lý đại nhân thế nào?"

Thái hậu híp mắt, cười nhạt nói: "Đó là chuyện Hình bộ, hết thầy theo luật pháp mà xử."

“Lý đại nhân bị trừng phạt là đúng, có điều Vũ Dương cảm thấy, Lý học sĩ vì phụ thân mà chịu tội liên đới, thật sự là quá ủy khuất, Lý học sĩ là rường cột triều ta!” Vũ Dương thở dài nói.

Thái hậu có thâm ý khác nhìn Vũ Dương: “Vũ Dương, cháu nói thật cho ai gia, cháu ba phen mấy bận vì Lý học sĩ giải vây, là ý của cháu hay là bị người khác nhờ vả?”

Vũ Dương ngẩn người: "Đương nhiên là ý của Vũ Dương, Vũ Dương là thật tâm cảm thấy nếu Lý học sĩ cũng bị hoạch tội, vậy là tổn thất cho triều đình."

Thái hậu nửa nói nửa giỡn: “Cho tới bây giờ vẫn chưa từng nghe cháu khen ngợi ai, Lý học sĩ lọt vào mắt cháu rồi hả?”

Vũ Dương quẫn bách nói: “Lý học sĩ xuất chúng, phẩm tính thuần hậu, không nhiều người được như thế.”

Thái hậu ha ha cười nói: "Nói không sai, Lý học sĩ đúng là nhân tài khó gặp. Chỉ tiếc hắn đã có thể thất, nếu không, cũng là xứng với cháu."

“Thái hậu... người lại trêu ghẹo Vũ Dương rồi.” Vũ Dương then thủng.

Thái hậu yên lặng hồi lâu, dần dần thu lại nụ cười, mâu quang lộ ra vẻ nghiêm nghị, trịnh trọng nói: “Vũ Dương, nếu ai gia đem gả cháu cho Lý học sĩ, cháu có bằng lòng hay không?”

Vũ Dương kinh ngạc: “Thái hậu, người nói giỡn đấy ư? Lý học sĩ đã có thê thất rồi.”

Thái hậu nói: “Những thứ này cháu chớ quản, cháu chỉ cần nói cho ai gia, cháu nguyện ý hay không?”

Nhìn vẻ mặt Thái hậu rất nghiêm túc, lúc này Vũ Dương mới ý thức, Thái hậu không nói đùa, Nếu như, thật sự có từ nếu như này, như vậy, nàng nghĩ nàng nguyện ý! Nhưng là, cõi đời này không có nếu như, Lý học sĩ cùng Lâm đại phu vợ chồng tình thâm, nàng xen chân vào thì sẽ thế nào?

Vũ Dương chân thành nói: “Thái hậu, lời Vũ Dương nói với người là từ tận đáy lòng, Lý học sĩ rất tốt, nhưng, hấn yêu thê tử của hấn, Vũ Dương không muốn gả cho một trượng phu không thương mình.”

Thái hậu gật đầu, khẽ thở dài: “Đứa nhỏ này, ai gia biết cháu xưa nay tâm cao khí ngạo, chẳng qua là, như cháu nói, Lý học sĩ đúng là nhân tài hiếm có triều ta, ban đầu mấy vị các lão trong triều nhìn bài thi đình của hấn, từng nói, người này có tài an bang tế thế, sẽ là rường cột nước nhà, hấn vào sĩ mới một năm, tuy xuất hiện không nhiều nhưng làm việc rất chuẩn xác, là viên ngọc sáng chói, không chỉ có Hoàng thượng coi trọng hấn, chức vị đại thần trong triều cũng rất nể trọng, hôm nay, Tứ Hoàng tử đại thắng, uy danh đại chấn, Đức phi lại là phi tử Hoàng thượng sủng ái nhất, ai gia lo lắng, nếu không phải có ai gia áp chế, địa vị Thái tử ca ca cháu khó mà giữ được.”

Trong lòng Vũ Dương thất kinh, Thái hậu chưa bao giờ nói với nàng về đề tài này.

Thái hậu lại nói: “Ai gia đã già, ngày giờ không còn nhiều, ai gia chỉ sợ sau khi ai gia đi, cô cô cháu không phải là đối thủ của Đức phi, Thái tử ca ca cháu lại càng không phải đối thủ Tứ Hoàng tử, nếu thật đến lúc đó, địa vị Tàn gia chúng ta khó có thể bảo toàn. Vũ Dương, chúng ta là người Tàn gia, gia tộc cho chúng ta vinh quang vô thượng, chúng ta cũng phải gánh trách nhiệm gia tộc trên vai.”

Vũ Dương tinh thần hoảng hốt, nội tâm kích động không dứt, nàng hiểu được lời Thái hậu nói, cô cô gả cho Hoàng thượng làm Hoàng hậu, tử tử nàng làm Thái tử phi, nàng cho là, những thứ gánh nặng này đã có người khác gánh, sẽ không tới đầu nàng, nàng có thể hưởng cuộc sống tự tại, một cuộc hôn nhân có tình yêu, ai biết, nàng không chạy khỏi số mệnh này.

"Vũ Dương, ai gia không dám nói, có Lý học sĩ phụ tá, Thái tử ca ca cháu có thể vô tư, nhưng bên cạnh Thái tử ca ca cháu có một người như thế, nhất định có thể giúp nó một tay. Nhưng nếu tâm tư Lý học sĩ hướng về Tứ Hoàng tử, như vậy cực kỳ bất lợi với Thái tử ca ca cháu, người này, nếu không thể sử dụng, ai gia hạ quyết tâm, diệt trừ hậu họa." Trong mắt Thái hậu hiện lên một tia lạnh lẽo.

Vũ Dương như bị một chùy hung hăng đánh vào đầu, Thái hậu có ý tứ là, bà thừa dịp lần này, ép Lý học sĩ lựa chọn phe cánh, nếu Lý học sĩ đáp ứng phụ tá Thái tử ca ca, như vậy Thái hậu sẽ gả nàng cho Lý học sĩ, dùng mưu lung lạc, nếu Lý học sĩ một mực khẳng khẳng không thuận theo ý Thái hậu, như vậy, tính mạng Lý học sĩ sẽ gặp nguy! Cho tới giờ nàng không nghĩ chuyện này diễn biến nghiêm trọng tới mức như vậy, có liên quan đến tranh giành đảng phái trong triều đình.

Vũ Dương có chút mờ mịt luống cuống, cố gắng thuyết phục Thái hậu: "Nhưng là... Thái hậu, người muốn Lý học sĩ phụ tá Thái tử ca ca cũng không cần gả Vũ Dương cho hẳn đúng không? Nếu người định chia rẽ vợ chồng bọn họ, chỉ sợ Lý học sĩ sẽ oán giận..."

Khóe miệng Thái hậu cong lên, lạnh lùng nói: "Hắn là người thông minh, nói trắng ra, chính là giáo hoạt, nếu ai gia không dùng chút ít thủ đoạn, làm sao có thể khiến hắn quy thuận. Cháu yên tâm, ai gia tự có chủ ý."

"Nhưng là..."

Ánh mắt Thái hậu nghiêm lại, trầm giọng nói: "Vũ Dương, nếu cháu nói là không muốn, ai gia lập tức xử trí hắn."

Thái hậu uy khiếp khiến lời đến khóe miệng Vũ Dương phải nuốt trở lại.

Nàng biết Thái hậu nói được là làm được, đừng xem Thái hậu ngày thường mặt mũi hiền hậu, không lòng dạ ác độc, thực ra thủ đoạn vô cùng. Trong lòng Vũ Dương buồn bã, nàng thật không muốn, nhưng nàng có thể làm thế nào đây?

Chương 213 - Truyền tin

Vũ Dương vào cung không thấy trở về, mới đầu Bùi Chỉ Thiên cho là Vũ Dương lưu lại trong cung mấy ngày với Thái hậu, nhưng là, thoáng một cái đã bảy, tám ngày vẫn không thấy ra ngoài, hơn nữa không báo tin gì cho nàng, lúc này Bùi Chỉ Thiên mới phát hiện chuyện không ổn.

Phía bên Thánh thượng, tấu chương cầu tình thay Lý gia đều bị bác lại, trên triều, Bùi học sĩ vừa mở miệng ra nói một câu, Thánh thượng liền nói: “Chuyện này tạm thời không nghị.”

Phía bên đại lao Hình bộ, mặc dù không cho phép bất luận kẻ nào thăm hỏi nhưng lúc trước Diệp Đức Hoài vẫn có thể sai người hỏi thăm được tin tức Minh Doãn, biết hắn đang thế nào, nhưng bây giờ thì không biết thế nào, sau có tin nhỏ nhỏ để lộ ra, nói lúc này Minh Doãn không còn ở đại lao Hình bộ.

Trần Tử Dụ mỗi ngày hỏi hả ngược xuôi, thế nhưng không được kết quả gì, ngay cả Bùi đại nhân cũng nói, chuyện này tạm thời hoãn lại không bàn thì tốt hơn.

Đủ loại dấu hiệu cho thấy, tình thế rất bất thường, nhưng tất cả mọi người đều không đoán ra, tội cùng vấn đề ở chỗ nào.

Diệp lão gia vốn bình tĩnh bắt đầu ngồi không yên, Lâm Lan lại càng lo âu bất an, kể từ khi xảy ra chuyện này, chưa lúc nào lại như mấy ngày nay, mờ mịt không biết mấu chốt chỗ nào, không biết làm thế nào để cứu Minh Doãn.

Vũ Dương bị giam lỏng ở trong cung cũng rất nóng ruột, nàng không biết kế tiếp Thái hậu sẽ làm gì, uy hiếp Lý Minh Doãn hay hiếp bức Lâm đại phu, Thái hậu một câu trách nhiệm gia tộc làm nàng á khẩu không trả lời được. Nàng phải làm thế nào đây? Nếu như nàng nghe theo an bài của Thái hậu, nàng còn mặt mũi nào đối mặt với Bùi Chỉ Thiên? Chỉ Thiên nhất định sẽ khinh bỉ nàng, tương lai phải đối mặt thế nào với nam nhân của mình nhưng không thương mình?

Vũ Dương đợi rất nhiều ngày, rốt cục đợi được Tam Hoàng tử phi

Chương Thị tiến cung thỉnh an Thái hậu. Vũ Dương biết Chương Thị có quan hệ khá thân thiết với Chỉ Thiên, thừa dịp Thái hậu cùng Chương Thị trò chuyện, nàng vội vàng viết một mẫu thư, nhưng là, nói Chương Thị truyền tờ giấy, chỉ sợ Chương Thị sẽ không dám giúp. Vũ Dương cuống loạn cả lên, nhìn khắp phòng, bỗng nhiên thấy một lọ hoa tường vy, liền nảy ra ý.

Đợi Chương Thị đi ra ngoài, Vũ Dương vội nghênh đón, ngọt ngào lên tiếng: “Tam Hoàng phi...”

Chương Thị thấy Vũ Dương, cười nói: “Nghe nói muội muội ở trong cung, ta còn không biết sao không thấy muội muội, thì ra muội muội ở nơi này.”

Vũ Dương cười hì hì nói: "Vũ Dương đây không phải là sợ quấy rầy Tam Hoàng phi cùng Thái hậu trò chuyện sao?"

Chương Thị che miệng cười nói: “Muội trở nên thức thời như vậy từ khi nào đấy?”

Hai người vừa nói chuyện, liền thấy Tào mama đi ra, cảnh giác nhìn Vũ Dương.

Vũ Dương lấy lọ hoa tường vy ra, cười nói: “Lần trước Chỉ Thiên tỷ tỷ nói, hoa tường vy trong cung rất đẹp, vừa vặn mấy ngày trước Hoàng hậu nương nương thưởng cho ta mấy lọ hoa này, ta tặng cô ấy một lọ, xin phiền Tam Hoàng phi mang cho Chỉ Thiên tỷ tỷ giùm ta.”

Chương Thị nói: “Chuyện này đơn giản, giao cho ta là được.”

Tào mama chăm chú nhìn lọ hoa tường vy trong tay Vũ Dương. Vũ Dương cười một tiếng: “Tào mama, bà có muốn kiểm tra không?”

Tào mama không khách khí, mặt tươi cười đi tới, nhận lấy soi xét kỹ càng, phát hiện không có gì lạ, cười nói: “Tường vy năm nay rất đẹp, lại thơm nữa.” Nói rồi trả lại cho Vũ Dương.

Vũ Dương yên lặng, đổi lọ hoa tường vy từ tay trái qua tay phải, giao cho Chương Thị: “Vậy thì phiền toái Tam Hoàng phi rồi.”

Chương Thị cũng là người khôn khéo, vừa nghe Tào mama cùng Vũ Dương nói chuyện, liền cảm giác có chuyện khác thường, nhưng là Tào mama đã tự tay kiểm tra, cho dù có vấn đề gì cũng không trách lên đầu mình,

liền khẽ mỉm cười, nhận lấy lọ hoa, nói: “Chỉ là chuyện nhỏ, phiền toái gì chứ.”

Tiền Chương Thị, Vũ Dương thầm thở phào nhẹ nhõm, may là nàng có chuẩn bị kỹ lưỡng, bằng không không qua được mắt Tào mama.

Chương Thị xuất cung, đem lọ hoa tường vy giao cho nha hoàn, dặn mang tới quý phủ Bùi đại học sĩ.

Bùi Chỉ Thiên nhận được lọ hoa tường vy của Vũ Dương thì cảm thấy kinh ngạc, Vũ Dương tiến cung đã mười mấy ngày rồi, lúc này đưa lọ hoa tường vy tới, là muốn truyền tin tức gì cho nàng?

Bùi Chỉ Thiên suy nghĩ một chút, lấy tấm khăn lớn đặt lên bàn, đổ lọ hoa tường vy ra, bên trong rơi ra một tờ giấy, Bùi Chỉ Thiên vừa nhìn, nhất thời biến sắc, lập tức nói: “Nhược Nhi, nhanh chóng chuẩn bị xe ngựa.”

Bùi Chỉ Thiên vội vã chạy tới Hội Xuân Đường, Lâm Lan vội đón nàng vào phòng trong.

“Có tin tức gì không?” Đây là câu gằn đay Lâm Lăn gặp người liền hỏi, nói nhiều thành quen miệng.

Bùi Chỉ Thiên thần sắc mặt ngưng trọng gật đầu, lấy ra tờ giấy: “Đây là tin hôm nay Vũ Dương Quận chúa gửi ra từ trong cung, cô xem đi.”

“Chuyện đảng phái tranh giành, bức hôn.” Lâm Lan mở tờ giấy ra, khẽ thì thầm.

Mỗi bữa khoản những ngày qua rốt cục được giải, thì ra là như vậy, Thái tử cùng Tứ Hoàng tử cũng từng nghĩ lung lạc Minh Doãn nhưng đều bị Minh Doãn nhất nhất hóa giải, Minh Doãn không muốn bị cuốn vào cuộc tranh giành ngôi vị Hoàng đế, chỉ muốn an ổn, kể từ khi Tứ Hoàng tử xuất chinh, bên Thái tử liên tiếp lấy lòng, không nghĩ tới, lần này, có người lợi dụng Minh Doãn gặp rủi ro, nghĩ bức bách Minh Doãn lựa chọn trận doanh. Nhưng là, bức hôn là có ý gì? Ép Minh Doãn cưới người nào?

“Ta đoán, Thái hậu muốn bức Lý học sĩ cưới Vũ Dương.” Bùi Chỉ Thiên nói ra suy đoán trong lòng.”

“Cô nghĩ xem, nếu khó khăn lần này là do Thái hậu quấy nhiễu, vậy mục đích Thái hậu đã rõ, Tứ Hoàng tử đại thắng, nhất định uy danh đại chấn, Đức

phi nương nương vốn đang được sủng ái nhất, Tứ Hoàng tử hiển nhiên tạo nên uy hiếp lớn với ngôi vị Thái tử, khó tránh Thái hậu dùng thủ đoạn bức Lý học sĩ về phe Thái tử.”

Lâm Lan cười lạnh: "Thái hậu cũng quá đẽ mắt Minh Doãn rồi, chẳng lẽ có Minh Doãn, ngôi vị Thái tử có thể vững như Thái Sơn?"

“Chuyện Lý học sĩ lần này, ta nghe nói cả Đức phi nương nương cũng góp lời trước mặt Hoàng thượng, dư luận triều đình lại khỏi phải nói, đều hướng về Lý học sĩ, Lý học sĩ không cần nói, lòng dạ mọi người đều biết rõ, sớm muộn Lý học sĩ sẽ đi vào nội các, mấu chốt là nhân duyên của Lý học sĩ rất tốt, cha ta từng phân tích, văn võ đại thần xưa ý kiến luôn bất đồng, nhưng thái độ của hai bên về Lý học sĩ lại đồng nhất như nhau, điều này chẳng phải Thái hậu rất quan tâm sao? Hiện tại ta sợ chính là, nếu như Lý học sĩ không đáp ứng điều kiện của Thái hậu, hậu quả sợ là khó lường.” Bùi Chỉ Thiển khẽ thở dài.

Lâm Lan cúi đầu trầm ngâm không nói, trong lòng thật khổ sở, tại sao nàng cùng Minh Doãn lại gặp nhiều trắc trở đến vậy? Hai người yêu nhau muốn ở cùng một chỗ, tại sao lại khó đến thế? Những người muốn bò vào giường, nhúng tay vào, nàng lần lượt dễ dàng đuổi đi, nhưng là, lần này không giống như trước, nếu bình thường, Minh Doãn chắc chắn không chút suy nghĩ sẽ cự tuyệt, bức bách cũng vô dụng, cùng lắm thì từ quan không làm, hoàng gia cũng không dám công khai ép thần tử bỏ vợ cưới người khác, nhưng hiện tại là thời điểm vô cùng nhạy cảm, tính mạng Minh Doãn nắm trong tay người ta, nói khoa trương một chút, bây giờ, người muốn người chết thì phải chết làm sao bây giờ? Nàng không có chút chủ ý nào vào lúc này, trong lòng tràn đầy cảm giác vô lực.

Nhìn Lâm Lan ảm đạm, Bùi Chỉ Thiển cũng khó chịu, đành khuyên nhủ: “Cô đừng vội, ta trở về sẽ nói chuyện với phụ thân, xem có biện pháp gì có thể hóa giải nguy cơ này.”

Lâm Lan khó khăn nặn ra một nụ cười, chân hưng lại tinh thần: “Ta không sao, chuyện gì cũng sẽ có cách giải quyết, ta tin tưởng...”

Tiền Bùi Chỉ Thiển, Lâm Lan sang cửa hàng tơ lụa Diệp Thị đối diện, cậu cả không có ở cửa hàng, Lâm Lan chạy thẳng tới Diệp gia.

“Cái gì? Hóa ra là Thái hậu cản trở, còn muốn bức hôn? Hồng thật rồi...” Diệp Đức Hoài nghe xong lời Lâm Lan nói, chột đứng lên, trong miệng thì

thâm, cau mày, đi đi lại lại.

Vương Thị càng nhìn càng nóng lòng: “Lão gia, người mau mau tìm cách.”

Thích Thị oán giận, nói: “Thật là quá hèn hạ, đường đường là hoàng gia, sao lại làm ra loại hành vi ti tiện thế này?”

Vương Thị vội nói: “Đệ muội, lời này không thể nói lung tung, để nghe được sẽ là tội đại bất kính.”

“Muội nhỏ vào! Bọn họ dám làm thế, sao muội không dám nói?” Tính tình Thích Thị nóng nảy, tức giận lên là bất kể tất cả.

Vương Thị than thở: “Với tính tình Minh Doãn, bảo nó bỏ vợ tái giá, sợ là chết cũng không đáp ứng.”

Trong lòng Lâm Lan đau đớn, nàng lo lắng chính là điểm này, Thái hậu chỉ ép Minh Doãn về phe thì không khó, nhưng là ép Minh Doãn hưu nàng, khẳng định Minh Doãn không đáp ứng.

“Aiz, lão gia, đừng đi đi lại lại nữa, ta choáng váng hết đầu óc rồi.” Vương Thị nhìn lão gia đi tới đi lui, trong lòng càng thêm lo lắng.

Diệp Đức Hoài tức giận ngồi xuống: “Nghìn tính vạn toán, không ngờ là có người nhân cơ hội làm khó dễ, aiz... phải làm sao đây.”

“Vấn đề là hiện tại chúng ta không liên lạc được với Minh Doãn, nói không chừng Minh Doãn sẽ có biện pháp.” Thích Thị nói.

Lâm Lan yên lặng, trên đường tới đây, nàng đã nghĩ hết mọi khả năng, nếu như, đến bước đường cùng, nàng thà rằng rời đi chứ không để Minh Doãn vì nàng mà mất mạng.

“Đừng vội, đừng vội, để ta suy nghĩ thật kỹ.” Diệp Đức Hoài cố gắng làm cho mình bình tĩnh trở lại, gấp gáp không giải quyết được vấn đề.

Diệp Đức Hoài suy nghĩ một chút, lớn tiếng nói: “Người đâu, đi Trần phủ mời Trần tam công tử tới.”

Tiểu tử Trần Tử Dụ lăm mưu nhiều kế, nói không chừng có biện pháp, Ba ông thợ may bằng một Gia Cát Lượng!*”

* 臭皮匠, 勝過一個諸葛亮 - ba người kém cỏi biết làm việc tập thể còn hơn một người giỏi giang

Rất nhanh Trần Tử Dụ đã tới, nghe cậu cả nói xong, Trần Tử Dụ nhảy lên, tức giận nói: “Cái gì? Bức hôn? Thật là buồn cười, Thái hậu làm như vậy, không sợ bị sặc nước miếng chết đuối sao.”

Lâm Lan vội nói: “Bây giờ mới là suy đoán, chưa xác định, nhưng có thể khẳng định là, Thái hậu khẳng khẳng muốn Minh Doãn đứng về phe Thái tử.”

“Tử Dụ, cậu xem chuyện này làm sao?” Diệp Đức Hoài hỏi.

Trần Tử Dụ tỉnh táo lại, suy nghĩ một chút, nói: "Cháu cảm thấy chuyện này chưa tới mức không còn đường cứu vãn, theo cháu đoán, Hoàng thượng chắc chắn rõ ràng mưu đồ này của Thái hậu, làm Hoàng thượng, ngài quyết không hi vọng thần tử ngài trọng dụng đi thần phục người khác, dù cho người này là người Hoàng thượng khâm định làm người kế vị, hưởng chi, trong lòng Hoàng thượng rất cuộc toan tính Thái tử hay Tứ Hoàng tử còn đợi cân nhắc. Hoàng thượng gác lại chuyện này, có lẽ còn đợi chờ thời cơ.”

"Thời cơ? Lúc nào?" Diệp Đức Hoài không giải thích được.

Trần Tử Dụ bình tĩnh nói: "Một cơ hội danh chính ngôn thuận khoan thứ cho Minh Doãn. Bên ngoài, Hoàng thượng không thể không tuân theo ý Thái hậu, tuy nhiên bên trong thì không phải theo ý tứ Thái hậu.”

Lâm Lan cảm thấy Trần Tử Dụ nói rất có lý. Hoàng thượng không phải bù nhìn, há có thể tùy tiện bị người định đoạt? Vấn đề là, thời cơ phải như thế nào đây?

Chương 214

Diệp Đức Hoài như có điều suy nghĩ, gật đầu, chần chờ nói: “Theo như ý cậu, chúng ta nên làm gì bây giờ? Không thể chờ đợi mãi được.”

Trần Tử Dụ nhăn mày: “Chúng ta đương nhiên không thể ngồi chờ Thái hậu làm khó dễ, tình hình trước mắt, chớ hành động thiếu suy nghĩ, lấy bất biến ứng vạn biến, nhưng chúng ta cũng không thể làm người mù điếc, đại

cửu gia, ngài có đường luôn trong cung, việc thăm dò tin tức trong cung phiên ngài.”

Diệp Đức Hoài sáng khoái nói: "Không thành vấn đề, chuyện này cứ giao cho người của ta.”

Trần Tử Dụ nói với Lâm Lan: “Về phía phòng Ngự sử, chị dâu, chị hãy nhờ Đinh đại nhân để ý một chút, còn lại giao cả cho ta, Thái hậu muốn lấy thúng úp voi, không dễ dàng như vậy.”

Lâm Lan nói: "Được, chúng ta chia nhau làm việc, tùy thời giữ liên lạc.”

Mặc dù bây giờ vẫn chưa minh xác phương án, nhưng là có mọi người hỗ trợ, Lâm Lan đã có lại niềm tin, sự do người làm, cho dù kết quả cuối cùng không như ý thì nàng vẫn cố gắng.

Lâm Lan trở lại tiểu viện tử, liền đi tìm Đinh Nhược Nghiên, dù thế nào Đinh Nhược Nghiên vẫn là nữ nhi Đinh gia, Đinh phu nhân dù có tức giận thế nào cũng sẽ không bỏ nữ nhi mình.

Đinh Nhược Nghiên sớm có ý đó, chỉ là vì còn tức giận nên không đi tìm mẫu thân mình, hiện tại Lâm Lan phân tích tình hình cho nàng, biết sự thái nghiêm trọng, bất chấp mặt mũi, đêm đó trở về Đinh gia.

Lâm Lan tĩnh tâm nghĩ lại, Thái hậu nếu có ý ép Minh Doãn bỏ vợ cưới vợ khác, thứ nhất là muốn mượn hôn nhân buộc chặt Minh Doãn, thứ hai, Thái hậu cho là nàng xuất thân nông thôn thấp kém, dễ dàng đuổi đi. Nàng không thể không nghĩ biện pháp, nhưng không nên quá lộ liễu, nếu Thái hậu đã xem thường nàng, nàng sẽ làm cho mình nổi danh một phen, kiếm chút danh tiếng cho bản thân.

Quyết định xong, Lâm Lan gọi Văn Sơn, phân phó: “Người nhanh đi tìm Vương sư huynh, Mạc sư huynh ta, thông báo một tiếng, ngày mai Hồi Xuân Đường chúng ta chữa bệnh từ thiện nửa tháng. Gọi Phúc An báo cho các vị đại phu ngồi ở sảnh, thời gian chữa bệnh từ thiện, ta trả gấp đôi bạc.”

Ngân Liễu không hiểu nói: "Nhị thiếu phu nhân, đang yên đang lành, tại sao lại chữa bệnh từ thiện, lại những nửa tháng, chúng ta phải tổn thất bao nhiêu bạc?”

Lâm Lan cười nhạt: "Bạc sẽ kiếm lại được, lần này tổn bạc để kiếm danh tiếng. Đáng giá.”

Văn Sơn phỏng đoán suy nghĩ nhị thiếu phu nhân, ôm quyền nói: “Tiểu nhân lập tức đi ngay.”

Mắt Ngân Liễu sáng lên, cười nói: “Nhị thiếu phu nhân, có phải Hồi Xuân Đường chúng ta càng được ca tụng nhiều, nhị thiếu gia càng có thể nhanh được thả ra?”

Lâm Lan mỉm cười: “Cũng gần như vậy.”

Ngân Liễu vui mừng nói: "Vậy... Nhị thiếu phu nhân cho nô tỳ đi cùng nhé."

Lâm Lan cười nói: “Đến lúc đó đừng kêu hốt thuốc không kịp nhé, đúng rồi, em giúp ta đi một chuyến Đức Nhân Đường, ta phải hỏi mượn bọn họ hai tiểu nhị thuần thực, tránh bận quá.”

Ngân Liễu hớn hờ nói: "Nô tỳ đi ngay."

Như Ý nói: "Nhị thiếu phu nhân, ngày mai nô tỳ cùng Cẩm Tú cũng sẽ đi hỗ trợ, bên cạnh lão thái thái có Chúc mama, Du di nương hầu hạ rồi ạ, bọn nô tỳ ở nhà cũng nhàn rồi ngồi không."

Lâm Lan suy nghĩ một chút: "Được, vậy thì cùng đi."

Chưa tới nửa canh giờ, Ngân Liễu đã trở lại, Hoa Văn Diên tiểu thư của Đức Nhân Đường nói, chữa bệnh từ thiện là chuyện tốt, Đức Nhân Đường muốn cùng Hồi Xuân Đường thực hiện lần chữa bệnh từ thiện này.

Lâm Lan nghe vậy, vui vẻ nói: “Không còn gì tốt hơn rồi.”

Ngân Liễu cười nói: "Hoa tiểu thư tới cùng nô tỳ, muốn cùng nhị thiếu phu nhân thương nghị thật kỹ chuyện này."

“Vậy sao? Nha đầu này, sao không sớm bắt ta? Mau mời người vào.”
Lâm Lan nhẹ trách.

Ngày hôm sau. Tiệm thuốc Hồi Xuân Đường treo hoành phi, mười cái bàn xếp thành một hàng, đại phu Hồi Xuân Đường cùng Đức Nhân Đường ngồi ở đó, dân chúng xếp hàng dài phía trước, khung cảnh hết sức hoành tráng.

Chữa bệnh từ thiện, không thu bạc chẩn bệnh, hốt thuốc nửa giá, đây đối

với dân chúng nghèo khổ mà nói, quả thực chính là công đức lớn lao. Mọi người một truyền mười, mười truyền trăm, số con bệnh đến xem bệnh mỗi lúc một tăng, Hồi Xuân Đường cùng Đức Nhân Đường chữa bệnh từ thiện, trong lúc nhất thời trở thành đề tài sốt dẻo nhất kinh thành.

Lâm Lan vốn đã được ngợi ca là Bồ Tát sống, nay lại càng được ca tụng thêm. Danh tiếng đại chấn.

Bên phía Trần Tử Dụ cũng không nhàn rỗi, hấn dốc hết công lực chế tạo các loại dư luận, một mặt nâng cao danh tiếng Lâm Lan, một mặt mò ra tin tức không hay về Tần gia, đầu tiên là một con em Tần gia tranh giành kỹ nữ ở Túy Hồng lâu với người ta, lại có gia nô Tần gia ý thể hiếp người, xảy ra xung đột với nô tài một tri huyện, tuần tra khuyển can không được còn bị gia nô Tần gia nhục mạ đánh mắng, một trận hay ho này, bị tập thể võ quan kháng nghị, công án lên khai Tần gia. Người phòng Ngự sử thích nhất tham gia náo nhiệt, chẳng quản người có phải người Tần gia, là nhà mẹ đẻ Thái hậu, Hoàng hậu hay không, cứ theo quy củ mà làm. Trong lúc nhất thời, Tần gia thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Theo tin Đại cứu gia lấy được, Hoàng thượng vì thế mà nổi cơn thịnh nộ, khiển trách Hoàng hậu một bữa ra trò.

Lâm Lan dĩ nhiên là không tin việc Tần gia liên tiếp gặp chuyện không may là trùng hợp, nàng rất bội phục thủ đoạn của Trần Tử Dụ, người này, bản lĩnh chọc người là nhất đẳng, ai muốn chọc hấn đúng là xui xẻo.

Mấy ngày nay tâm tình Thái hậu vô cùng tồi tệ, quyền thế Tần gia ngấp trời, cây to đón gió, bà vẫn báo cho Tần gia phải nghiêm túc kiểm chế bản thân, quản hạ nhân cho tốt, ai biết chuyện hôm nay thế này, võ quan triều đình có ý kiến với Tần gia, các võ quan này vốn về phe Tứ Hoàng tử, liền nhân cơ hội này phản kích.

“Khóc, khóc có ích lợi gì?” Thái hậu bực mình nhìn Hoàng hậu khóc lóc một bên.

Hoàng hậu vội vàng im lặng, không dám nức nở nữa, có điều vẻ mặt vô cùng ủy khuất. Nhà mẹ đẻ xảy ra những chuyện xấu hổ này, Hoàng hậu không còn mặt mũi nào nữa, đã thế còn bị Hoàng thượng nghiêm nghị khiển trách. mấy ngày nay, Hoàng thượng không hề ghé đến, đều tới cung của Đức Phi.

"Chuyện này, Tần Trung nói như thế nào?" Thái hậu buồn bực hỏi.

Hoàng hậu trả lời: "Đại ca nói, anh ấy sớm sẽ dẹp yên chuyện này."

Thái hậu lạnh lùng khế hừ: "Dẹp yên chuyện này? Nó nói nhẹ nhàng thật, Tần gia lúc này coi như mất hết thể diện, cho dù là mọi chuyện yên ắng lại cũng khó bảo toàn được thái độ của Hoàng thượng."

Hoàng hậu yên lặng, Hoàng thượng thực sự tức giận rồi.

Thái hậu thờ dài, trầm giọng nói: "Con mau đi nói cho Tần Trung, quản giáo Tần gia cho tốt, nếu gây thêm việc làm hỏng chuyện của ta, đừng trách ai gia không nghĩ tới tình cảm."

Hoàng hậu thừa dạ trả lời.

Thái hậu khoát tay áo, ý bảo lui về.

Thái hậu phiền não một trận, kêu: "Tào mama..."

Tào mama lập tức bước ra.

"Chuyện đã sắp xếp xong xuôi chưa?" Thái hậu chậm rãi hỏi.

Tào mama gật đầu nói: "Đều đã an bài thỏa đáng."

Ánh mắt Thái hậu chột lóe, nói: "Ngươi phái người đi ngó chừng."

"Vâng! " Tào mama lĩnh mệnh đi xuống.

Trong phòng giam âm u, Lý Minh Doãn nằm trên chiếc giường nhỏ, hai tay gối sau đầu, miệng ngậm một cọng rơm, mặt không chút cảm xúc ngó nhìn nóc phòng. Thật ra nội tâm của hắn không như ngoài mặt trầm tĩnh lúc này, lúc đầu hắn suy đoán, nhiều nhất là hơn tháng có thể thoát khỏi nhà lao, nhưng hiện tại, đã gần hai tháng, hơn nữa, lại còn đổi nơi giam giữ, trông chừng càng nghiêm mật. Chuyện không thuận lợi rồi! Đáng tiếc hắn bị tù ở chỗ này, không cách nào biết được tình hình bên ngoài, trong lòng vô cùng gấp gáp. Lâm Lan ở ngoài chắc rất lo lắng.

Nghĩ đến Lâm Lan, hô hấp Lý Minh Doãn cứng lại, trái tim như bị một bàn tay vô hình hung hăng bóp chặt, rất đau đớn.

Hắn đã nghĩ tới các loại khả năng, nhưng mà vẫn không thể hiểu nổi tình

hình lúc này, không có thăm vấn, không có thăm hỏi, chỉ nhốt lại. Rồi cuộc vấn đề ở đây là gì?

Phía ngoài truyền đến tiếng bước chân, không phải là một người, cũng không phải bước chân kẻ coi ngục hằng ngày.

Chỉ nghe có người mở khóa, cửa lao mở ra, Lý Minh Doãn ghé mắt nhìn, tâm nhất thời kinh hãi nhảy dựng lên, là phụ thân hắn.

"Phụ thân..." Lý Minh Doãn không thể tin kêu một tiếng, chậm rãi đứng lên.

Dưới ánh sáng mờ mờ, sắc mặt phụ thân tiều tụy, hốc mắt trũng sâu, sống lưng vồng cao ngất hôm nay như còng lại, khí phách uy nghiêm thường ngày cũng không còn nữa, trước mặt Minh Doãn là một con người già nua, vẻ mặt chán chường.

Phụ tử yên lặng nhìn nhau, một lúc lâu, Lý Kính Hiền hắng giọng một cái, đi tới bên giường ngồi xuống.

Trong lòng Lý Minh Doãn nghi hoặc, lẽ nào là muốn giam phụ tử chung một chỗ?

"Phụ thân..."

Lý Kính Hiền giơ tay lên, ngăn hắn nói chuyện, ánh mắt cảnh giác nhìn ra cửa lao, giây lát nói: "Minh Doãn, lần này cha tới, là có lời muốn nói với con."

Lý Minh Doãn càng không giải thích được, chẳng lẽ phụ thân đã bị định tội, Thánh thượng khai ân, cho phụ tử bọn họ gặp mặt nhau lần cuối?

"Xin phụ thân cứ nói, nhi tử rửa tai lắng nghe." Lý Minh Doãn xuôi tay mà đứng, kính cẩn nói

Lý Kính Hiền mấp máy miệng, suy nghĩ lời này nên mở miệng như thế nào.

"Minh Doãn, là cha nhất thời hồ đồ, hại bản thân, lại còn làm liên lụy tới con." Lý Kính Hiền cảm khái nói.

Lý Minh Doãn im lặng, những lời này không có chút ý nghĩa nào.

“Cha rất hối hận, nhưng cha thật sự không cam lòng, tâm huyết nhiều năm bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, Lý gia cứ như vậy sụp đổ, Minh Doãn, nếu phụ thân còn có một cơ hội, Lý gia còn có một con đường, con có nguyện ý giúp cha không?” Lý Kính Hiền mong đợi nhìn Minh Doãn.

Minh Doãn ngẩn ra, bỗng nhiên một ý nghĩ chợt lóe lên, không rõ ý phụ thân là gì, chuyện đến nước này, hẳn nên làm thế nào?”

“Xin phụ thân nói rõ.” Lý Minh Doãn lẳng lẳng nói.

“Tình hình này chỉ có con có thể cứu cha, cứu Lý gia, Minh Doãn à! Thánh thượng yêu quý con, nguyện ý cho cha một cơ hội, cũng là cho con một cơ hội...” Trong giọng nói Lý Kính Hiền lộ ra mấy phần tha thiết: “Chỉ cần con cưới Vũ Dương Quận chúa làm vợ, mọi chuyện đều được giải quyết.”

Lý Minh Doãn đè nén phần nộ trong lòng, hỏi: "Cưới Vũ Dương Quận chúa làm vợ, vậy Lâm Lan thì làm sao?"

Hắn đã đoán được phụ thân chịu sự sai khiến của ai mà đến, tuyệt đối không phải là Thánh thượng, Vũ Dương Quận chúa là cháu ruột của Thái hậu, nếu hắn cưới Vũ Dương, chẳng khác nào về phe Thái tử. Sở dĩ Thánh thượng coi trọng hắn, là bởi vì hắn không kết bè kết cánh, điểm này, thường ngày Thánh thượng cũng đã ám hiệu với hắn qua lời nói, cho nên, Thánh thượng tuyệt đối không thể nào bức bách hắn như vậy. Như vậy, đích thị đây là ý tứ Thái hậu.

Chương 215 - Thái hậu triệu kiến

“Minh Doãn à, cha biết con cùng Lâm Lan vợ chồng tình thâm, nhưng hôm nay tình thế bức bách, con buông Lâm Lan thì có thể cứu vớt Lý gia, lại còn được tiền đồ như hoa gấm, cái gì nhẹ cái gì nặng, cái nào nên giữ cái nào nên bỏ, con hẳn là hiểu được, tin tưởng Lâm Lan cũng sẽ hiểu, nếu các con thật sự yêu thương nhau, cần gì phải quan tâm danh phận, chỉ cần con bé nguyện ý, vẫn có thể ở cùng con một chỗ, nếu như nó muốn rời đi, chúng ta cũng không để nó chịu thiệt, muốn bao nhiêu cho bấy nhiêu, cha sẽ đáp ứng nó.” Lý Kính Hiền hết lời khuyên nhủ, lão vốn tưởng rằng chuyện này xong đời rồi, không nghĩ tới trời xanh chiếu cố, còn có thể cho lão một cơ hội tung mình, vô luận thế nào lão cũng phải tóm chặt lấy.

“Minh Doãn, hoàng ân mênh mông cuộn cuộn, chúng ta không dám kháng chỉ bất tuân. Con là đứa hiếu thuận, con không thể trơ mắt nhìn cha đi biệt xứ khác, nhìn cả nhà Lý gia bị hoạch tội, tính mạng của cha, vinh quang Lý gia đều nằm trong quyết định của con...”

Trong lòng Lý Minh Doãn dấy lên lửa giận rùng rục, thật quá vô si, mặt dày, máu lạnh như băng mới có thể nói ra những lời như vậy.

"Phụ thân, ban đầu lúc cha cưới mẹ ta, cũng nghĩ như vậy sao?" Lý Minh Doãn mỉa mai nói, đăm đăm mà xa cách nhìn phụ thân.

Lý Kính Hiền ngẩn ra, trên mặt nổi lên sự xấu hổ cùng tức giận, nhưng là chớp mắt, liền làm bộ tràn đầy áy náy cùng buồn bã, nói: “Cha có nói gì có lẽ con cũng không tin, cha và mẹ, là thật tâm yêu nhau...”

Nghe lão nói, Lý Minh Doãn như nuốt phải một con ruồi, thật buồn nôn, hần khịt mũi cười một tiếng: “Thật lòng yêu nhau? Sợ là chỉ một phía mẫu thân tình nguyện thôi! Nếu phụ thân thật lòng yêu mẫu thân, vì sao sau khi cưới mẫu thân rồi, vẫn còn dây dưa không rõ với Hàn Thị, nếu thật lòng yêu mẫu thân, vì sao lúc mẫu thân sinh con, thời điểm cần phụ thân nhất, phụ thân đã đi nơi nào? Nếu thật lòng yêu mẫu thân, vì sao phụ thân lại chờ mười sáu năm sau nghênh Hàn Thị vào cửa? Nếu thật lòng yêu mẫu thân, vì sao lại tùy ý để mẫu thân thương tâm rời đi? Nếu thật lòng yêu mẫu thân, vì sao một phần sau núi Giản Tây lại hiu quạnh như vậy? Nếu thật lòng yêu mẫu thân, vì sao phụ thân lại tùy ý Hàn Thị hãm hại nhi tử? Phụ thân, người không thương mẫu thân, người không thương bất luận kẻ nào. Người chỉ yêu tiền đồ của mình, chỉ yêu chính bản thân mình.”

Đôi mắt với lên án của nhi tử, khóe miệng Lý Kính Hiền co giật, sắc mặt cực kỳ khó coi, lão ấp úng nói: “Minh Doãn, cha không biết con nhiều oán hận như thế với cha, nhưng con phải hiểu được, cha cũng là có nỗi khổ tâm, Diệp gia có đại nghiệp lớn, cha lúc đầu chỉ là một thư sinh nghèo, nếu phụ thân không làm nên trò trống gì, chẳng phải cả đời bị Diệp gia xem thường? Chỉ là cha muốn chứng minh, mẹ con gả cho cha không sai.”

Nói láo một cách gượng ép như vậy, chỉ có thể chứng minh trình độ vô si của phụ thân đã đến cảnh giới cuối cùng, thật khiến người ta giận sôi. Lý Minh Doãn giận quá thành cười: “Rốt cuộc ta hiểu được vì sao năm đó mẫu thân kiên quyết như vậy. Đối với một người không biết hồi cải, chỉ biết đổi trắng thay đen. Thật sự không thể nói chuyện.”

“Minh Doãn, nếu con muốn trách cứ cha thì cứ trách, nhưng trước mắt, con phải lấy đại cục làm trọng, không thể trơ mắt nhìn Lý gia cứ thế sụp đổ.” Lý Kính Hiền cố gắng nhẫn nại, giờ không phải là lúc dùng sự uy nghiêm của phụ thân, vận mạng của lão nằm trong tay Minh Doãn, lão phải nhẫn nại.

Lý Minh Doãn ngửa mặt lên trời cười dài, sắc mặt đột nhiên lạnh đi, gằn từng chữ nói: “Nếu tổ tiên Lý gia dưới suối vàng biết được, sợ là thà để Lý gia sụp đổ, Lý gia đoạn tử tuyệt tôn, chứ không nguyện thấy Lý gia có con cháu bất tài thế này.”

Sắc mặt Lý Kính Hiền trầm xuống, quát khê: “Minh Doãn, con chớ rượu mời không uống thích uống rượu phạt, kháng chỉ bất tuân, là tội lớn khi quân, không phải là con có thể lựa chọn, lại nói, con không sợ họa lây Lâm Lan sao?”

Lý Minh Doãn lạnh lùng cười một tiếng: “Người ta nói thà hủy đi mười ngọn miếu, không hủy một cuộc hôn nhân, Thánh thượng là minh quân thiên cổ, sẽ không làm loại chuyện tổn hại âm đức này.” Hắn đột nhiên cao giọng: “Người ngoài cửa nghe kỹ cho ta, ta đường đường là Lý Minh Doãn, quang minh lỗi lạc làm việc, nghĩ tới ta bỏ vợ cầu vinh, không có khả năng đó, muốn chém giết muốn róc thịt, xin mời tự nhiên.”

Lý Kính Hiền tức giận, quát lên như sấm: “Minh Doãn, ngươi quả thực ngu không ai bằng.”

Ánh mắt Lý Minh Doãn như lưỡi dao sắc bén, nhìn thẳng phụ thân, trầm ngâm nói: “Vâng, nhi tử ngu dốt, nhưng trong lòng nhi tử kiên định, còn phụ thân thì sao? Đi đến hôm nay, phụ thân hẳn là hiểu được cái gì gọi là thông minh quá sẽ bị thông minh hại rồi chứ? Mỗi người đều phải chịu trách nhiệm những sai lầm của mình, phụ thân làm trái với pháp luật, sẽ phải tiếp nhận chế tài pháp luật, phụ thân làm trái với lương tâm, cuối cùng cũng không chạy khỏi sự khiển trách của lương tâm, phụ thân, tự giải quyết cho tốt.” Dứt lời, Lý Minh Doãn xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía phụ thân, không muốn nhìn thêm chút nào nữa.

Lý Kính Hiền đang định dùng quyền uy phụ thân ép nhi tử đi vào khuôn khổ, phía cửa lao bỗng mở ra, tiếng lanh lảnh của một người vọng vào: “Lý đại nhân, xin mời!”

Lý Kính Hiền vẫn không cam lòng, bực mình phất tay áo: “Minh Doãn,

tới một ngày người sẽ hồi hận.”

Hồi hận, có lẽ sẽ có, nhưng tuyệt đối không phải bởi vì hắn không bỏ vợ cầu vinh, hắn hồi hận vì bản thân tự tin quá mức, không suy nghĩ chu toàn, để cho Lan Nhi đi theo hắn chịu tội. Lý Minh Doãn ngẩng đầu nhìn ô cửa sổ nhỏ hẹp trên cao, ngoài cửa sổ một mảnh tối tăm mông lung như trái tim của hắn giờ này, Thái hậu thuyết phục không được, chắc chắn còn có biện pháp khác, nói không chừng sẽ đi uy hiếp Lan Nhi, Lan Nhi ơi Lan Nhi, lần này lực lượng địch ta quá mức cách xa, hi vọng, ngàn ngàn vạn lần lấy thân làm trọng, đừng có mạo hiểm...

Trong cung Thái hậu, Thái hậu nghe Tào mama hỏi thăm xong, sắc mặt uất ức, lạnh lùng phun ra tám chữ: “Không thức thời vị, cổ hủ cực kỳ.”

“Thái hậu, nghe khẩu khí Lý học sĩ, tựa hồ như hắn đã đoán được là ý tứ Thái hậu.” Tào mama thấp giọng nói.

Thái hậu hừ nhẹ một tiếng: "Hắn đoán được thì làm sao? Ai gia nguyện ý cho hắn cơ hội là để mất hắn, hắn lại không linh tình? Rượu mời không uống thích uống rượu phạt, vậy thì đừng trách ai gia nhẫn tâm. Tào mama, người đi an bài một chút, ai gia muốn gặp vị Lâm đại phu kia một lần.”

Cùng lúc đó, trong ngự thư phòng, Hoàng thượng đang nghe người về hỏi thăm, mặt mày dần dần thư sáng, lộ ra sự vui vẻ đã lâu ngày không thấy.

“Người lui đi, để ý kỹ Lý học sĩ.” Hoàng thượng nói.

Đợi người lui ra, Hoàng thượng thở dài nói: “Lý học sĩ quả nhiên không làm trăm thất vọng.”

Nguyễn công công hầu hạ một bên cười nói: “Thánh thượng có mắt nhìn người, Lý học sĩ quả nhiên không cô phụ người.”

Hoàng thượng cười khò: “Trẫm muốn nhìn rõ một người không dễ dàng chút nào. Lũ triều thần trước mặt trẫm mở miệng là nhân nghĩa đạo đức, ra khỏi cửa cung, ai biết bọn họ thành ra cái bộ dạng gì? Trẫm cũng lười quản, chỉ cần bọn họ có thể thay trẫm làm việc, có điều, trẫm đối với Lý học sĩ là thật tâm yêu quý.”

Nguyễn công công nói: "Lão nô nghe nói Lý học sĩ rất yêu thương vợ. Đó chính là Lâm đại phu của Hồi Xuân Đường, gần đây Hồi Xuân Đường bắt tay với Hoa gia Đức Nhân Đường chữa bệnh từ thiện, xem bệnh miễn phí

cho dân nghèo, giảm nửa tiền hốt thuốc, bách tính ca ngợi không dứt về hành động này của Lâm đại phu cùng Hoa gia.”

Hoàng thượng vui mừng gật đầu: “Ai da... Lâm đại phu có tấm lòng đáng khen. Nếu ta có được những thần tử như Lâm đại phu, Hoa đại phu thì dân chúng thật là có phúc!”

Đây chẳng qua là lời nói ra miệng, thật ra thì hành động của Hôi Xuân Đường, Hoàng thượng đã sớm nghe thấy, Lâm đại phu y thuật cao minh, tâm địa thiện lương, điều này cùng lắm nói lên nàng là người tốt. Mà lần chữa bệnh từ thiện này, biểu lộ là một con người thông minh, phu quân bị giam áp, nàng không vội, không hoảng hốt, không khóc không náo, không buồn bã không oán, ngược lại giống trống khua chiêng hành thiện, giành lấy danh tiếng tốt. Nếu Thái hậu ép Lý học sĩ bỏ vợ, chỉ sợ Tần gia sẽ bị nước miếng dân chúng dìm chết đuối. Thông minh, quả nhiên là thông minh. Hiểu được cách lợi dụng dân ý. Xem ra Lý học sĩ chung tình với nàng như thế, không phải là không có đạo lý.

“Thánh thượng nói rất đúng ạ. Vợ chồng Lý học sĩ trung thần nghĩa sĩ, là người lương thiện, tốt bụng... Đáng tiếc Lý học sĩ phải chịu liên lụy.” Nguyễn công công tiếc hận nói.

Hoàng thượng nhân nhật quét Nguyễn công công một cái, hừ nói: "Trẫm đã nhìn nhầm Lý Thượng Thư, nguyên tưởng rằng hấn là chính nhân quân tử, không nghĩ tới hấn có bản lãnh ép nhi tử mình bỏ vợ, xem ra, những lời đồn đãi kia, không phải là giả.”

Nguyễn công công nói: "Nếu thật như thế, Lý học sĩ cũng quá oan rồi, khó trách người của Diệp gia tức giận như vậy.”

Nói tới Lý Thượng Thư, tâm tình vui vẻ của Hoàng thượng bị dẹp sạch, biết người biết mặt nhưng không biết lòng...! Nhớ ngày đó, hấn còn khen ngợi Lý Thượng Thư, hôm nay nghĩ lại, không khác gì tự đánh mặt mình.

Lâm Lan cùng Trần Tử Dụ thảo luận với nhau, Tứ Hoàng tử sắp khai hoàn trở về, Thái hậu chắc chắn sẽ có hành động. Sau khi Tàn gia xảy ra chuyện mất danh dự, Trần Tử Dụ vẫn tiếp tục nghĩ cách chọc thêm phiền toái, các võ quan cũng nhân cơ hội này làm âm ỉ, xem ra vị chủ tử Tây cung kia không dễ dàng bỏ qua cơ hội lần này.

Diệp Đức Hoài đề nghị, thả ra tin đồn, Thái hậu muốn ép Minh Doãn bỏ vợ, để xem gương mặt già nua của bà sẽ như thế nào.

Trần Tử Dụ cho là không ổn, lão thái bà kia không dễ chọc, nếu làm lớn chuyện, lão thái bà then quá thành giận thì... chỉ sợ Hoàng thượng cũng vô kế.

Hoàng thượng không phải là Hoàng tử trưởng, mẹ đẻ ngài xuất thân thấp hèn mà mất sớm, mọi người đều nói không thấy ngài có điểm nào thu hút, nhưng cuối cùng lại được nhìn trúng làm người kế vị, lúc này, Hoàng hậu và Thái hậu có quan hệ mật thiết, cho nên sau khi Hoàng thượng lên ngôi trước sau rất hiếu thuận với Thái hậu, không dám nghịch mệnh bà ta. Thái hậu không nhúng tay vào triều chánh, nhưng nếu bà cố ý muốn can dự, Hoàng thượng cũng khó xử.

Lâm Lan đồng ý cách nhìn của Trần Tử Dụ, tóm lại, trước mắt phải làm tốt chuyện bản thân đã.

Chữa bệnh từ thiện bước sang ngày thứ mười, con bệnh đến xem chỉ tăng

không giảm, dược liệu dự trữ đều dùng gần hết cả, còn khoảng hai ngày thuốc, nhưng chữa bệnh từ thiện lại còn những năm ngày, Lâm Lan lo lắng, dược liệu không đủ, chẳng phải chuyện chữa bệnh từ thiện chết non nửa đường sao? Nói không giữ lời... vậy chẳng phải vất vả những ngày qua uổng phí rồi sao? Mấy ngày trước nàng tìm các nhà cung cấp hàng, bọn họ không phải là không nguyện hỗ trợ mà là hiện tại tình hình mua bán dược liệu thật sự căng thẳng. Aiz! Lần chữa bệnh từ thiện này quyết định quá đột ngột, lại thêm số lượng người bệnh ngoài dự liệu nên mới dẫn đến nguy cơ thiếu dược liệu.

Hoa Văn Diên biết Hồi Xuân Đường khó khăn, liền xin chỉ thị trưởng bồi Hoa gia, hỏa tốc đưa một chuyến dược liệu sang cấp cứu.

Lâm Lan rất băn khoăn, vốn đã nói, lần này chữa bệnh từ thiện, Hoa gia chỉ góp sức, không góp dược liệu. Đối với Lâm Lan mà nói, lần này Hoa gia đồng ý liên thủ tiến hành hoạt động đã là ủng hộ lớn lao cho nàng, dù sao Đức Nhân Đường cũng là cửa hiệu trăm năm lâu đời, cùng Hồi Xuân Đường liên thủ, chẳng khác nào nói Hồi Xuân Đường sánh ngang với Đức Nhân Đường.

Hoa Văn Diên nói: “Lâm đại phu không cần khách khí, mấy vị thúc bá Hoa gia nếu không phải đảm đương chức vụ trong cung, lần này cũng muốn tới tham gia chữa bệnh từ thiện, nếu ca ca ta ở nhà, anh ấy cũng sẽ không ngần ngại góp sức, đúng rồi, mấy ngày nữa anh ấy sẽ về tới kinh thành.”

Lâm Lan mừng rỡ: “Thật vậy sao? Vậy thì tốt quá, dịch bệnh bên Thiểm Tây đã được giải trừ hoàn toàn rồi ư?”

Thần sắc Hoa Văn Diên có chút tự hào: “Đúng thế! Lần này bệnh dịch Thiểm Tây có thể khống chế, anh ấy coi như lập công lớn, vốn sớm có thể trở về nhưng anh ấy cố ý muốn lưu lại, bảo là muốn nghiên cứu vắc xin phòng bệnh đậu mùa hữu hiệu nhất.”

Y đức của Hoa Văn Bác thực sự tuyệt vời, Lâm Lan rất kính nể hẳn, ban đầu nàng cho là những đại phu tốt bụng như sư phụ Hồ đại phu thuộc về giống gần tuyệt chủng, không nghĩ tới lên kinh thành lại gặp được một vị.

“Nhị thiếu phu nhân, nhị thiếu phu nhân...” Phúc An ở bên ngoài hô.

Lâm Lan nói: “Chuyện gì?”

Phúc An ở ngoài cửa bầm báo: “Phía cung ứng dược liệu Tiên lão gia, Tôn lão gia tới. Nói là tặng hai xe dược liệu.”

Lâm Lan vui mừng: “Thật đúng là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.”

Hai người nói chuyện xong, Lâm Lan để Ngân Liễu tiễn Hoa Văn Diên, bản thân đi gặp Tiên lão gia cùng Tôn lão gia, nói chuyện mới biết, nguyên lai là cậu cả âm thầm hỗ trợ, liên hệ với Tiên lão gia và Tôn lão gia, nhờ bọn họ trong thời gian ngắn nhất giúp dược liệu cho Hồi Xuân Đường, Diệp gia nguyện ý trả gấp đôi bạc.

Tiền hai vị cung ứng dược liệu, Lâm Lan giao chuyện tiệm thuốc cho Phúc An, chuẩn bị đi Diệp gia, cảm ơn cậu cả.

Phúc An cười ha ha hỏi: “Nhị thiếu phu nhân muốn đi Diệp gia?”

Lâm Lan hỏi ngẩn ra hỏi: “Làm sao ngươi biết?”

Phúc An cười nói: “Diệp đại lão gia đoán, Diệp đại lão gia dặn tiểu nhân nói với nhị thiếu phu nhân, nếu nhị thiếu phu nhân muốn đi qua nói cảm ơn thì không cần, đều là người một nhà, chuyện Hồi Xuân Đường chính là chuyện Diệp gia. Diệp đại lão gia nói, ngài không thể giúp gì, chỉ có thể giúp chút bạc.”

Lâm Lan không khỏi mỉm cười: “Vậy thì mau làm việc thôi.”

Phúc An vâng dạ, mang theo mọi người đi vận chuyển dược liệu.

Giải quyết vấn đề dược liệu xong, trong lòng Lâm Lan bớt được một mối lo lắng.

Ngày hôm sau, sáng sớm Lâm Lan đi tiệm thuốc, lại phát hiện sảnh khám bệnh có thêm một người, không khỏi kinh ngạc: “Văn Bách huynh...”

Hoa Văn Bách đang chuyên chú bắt mạch cho một người bệnh, thấy Lâm Lan tới, khẽ gật đầu mỉm cười, tiếp tục chuyên chú bắt mạch.

Lâm Lan không hiểu, chẳng phải Văn Diên nói mấy ngày nữa Hoa Văn Bách mới về sao? Sao hôm nay lại ở chỗ này?

Mấy tháng không gặp, Hoa Văn Bách gầy đi rất nhiều, có thể thấy được cuộc sống ở Thiểm Tây tương đối cực khổ, may mắn là đã bình yên trở về.

Đang đứng ngây người thì Hoa Văn Bách đã viết xong đơn thuốc giao cho người bệnh. Hắn đứng dậy đi tới chỗ Lâm Lan, nụ cười vẫn ôn hòa như cũ, làm cho người ta như tắm trong gió xuân, hắn chấp tay thi lễ: “Lâm đại phu, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ?”

Lâm Lan mỉm cười hoàn lễ: “Văn Bách huynh trở về lúc nào?”

“Đêm qua về đến kinh thành, nghe muội muội nói là Hồi Xuân Đường chữa bệnh từ thiện, sáng sớm liền tới.” Hoa Văn Bách vừa nói vừa để ý thần sắc Lâm Lan, đêm qua hắn nghe không chỉ chuyện chữa bệnh từ thiện, còn có biến cố Lý gia, cho nên, hôm nay trời vừa sáng, hắn lập tức tới đây, muốn xem nàng có ổn không.

“Vào bên trong ngồi đi.” Lâm Lan ra dấu tay mời.

Hai người đi vào phòng trong, Ngân Liễu dâng trà lên rồi ra ngoài.

Hồi lâu, không biết nên mở miệng thế nào, có lẽ trong khoảng thời gian này hai người đã trải qua quá nhiều chuyện, nhất thời không biết nên nói từ đâu, trong phòng tĩnh lặng tới mức khó thở.

Một lúc lâu.

“Ta nghe Lý gia có chuyện...”

“Huynh ở Thiểm Tây nhất định rất cực khổ?”

Hai người đồng thời mở miệng, nhất thời sững sốt, chợt Lâm Lan cười lên: “Huynh trả lời ta trước đi.”

Hoa Văn Bách cười, chậm rãi nói: “Đúng là cực khổ, có điều thu hoạch lớn, điều này cũng là nhờ Lâm đại phu đề nghị, ta dựa theo biện pháp Lâm đại phu nói, trước tiên thí nghiệm trên người mình, bệnh một hồi nhưng không có gì đáng ngại, có thể thấy biện pháp Lâm đại phu đưa ra là hiệu quả, sau đó ta lại thí nghiệm trên thân người vài lần, phát hiện ra phản ứng có khác nhau, tuy nhiên, rất ít người bị nguy hiểm.”

“Huynh nói không sai, ta nghĩ, nếu như chia chích ngựa vác xin làm nhiều lần, độc tính giảm, sẽ an toàn hơn.” Lâm Lan nói.

“Đúng như thế, về sau tình hình bệnh dịch không chế được, ta bắt đầu nghiên cứu loại vắc xin đậu mùa an toàn hơn, phát hiện vắc xin đậu mùa

nhân giống càng lâu thì việc tuyển lọc càng nhanh, có hiệu quả cao.” Giọng Hoa Văn Bách khó nén hưng phấn: “Lần này ta mang một lượng vắc xin đậu mùa an toàn về, đợi sau khi vào châu Thánh thượng, thỉnh người phê chuẩn mở rộng phương pháp này ở kinh thành, sau này, mọi người nghe thấy đậu mùa không phải lo sợ nữa, Lâm đại phu, bàn về công lần này, cô là người đứng đầu.”

Lâm Lan then quá đỏ mặt nói: “Ta chỉ là suy luận từ lý thuyết, Văn Bách huynh tự thử nghiệm trên thân mình, thật sự dũng khí, lại tỉ mỉ nghiên cứu, thế mới đạt được thành công, tất cả đều là công lao của Văn Bách huynh, Lâm Lan làm sao dám nhận.”

Hoa Văn Bách thở dài nói: “Là bởi vì y thuật Lâm đại phu cao minh, dám nghĩ tới điều người khác không dám nghĩ, phương pháp chủng đậu giờ mới có trên cõi đời này, Lâm đại phu cần gì quá khiêm tốn một câu nói của cô cứu vớt vô số mạng người, đủ để lưu tên sử sách, vang danh thiên cổ.”

Lâm Lan ngượng ngùng nói: “Văn Bách huynh khen trật rồi, Lâm Lan thật không dám nhận.”

Hoa Văn Bách yên lặng, Lâm Lan thật khiến người ta kính nể, đôi lại là người khác, sợ là đoạt công còn không kịp, sao có thể chối từ.

“Nếu Lý gia không gặp chuyện không may, ta chắc chắn tôn trọng ý Lâm đại phu, nhưng hôm nay Lý gia gặp nạn, hành động lần này đối với Lâm đại phu, đối với Lý gia sẽ có chỗ tốt. Hôm nay ta tiến cung gặp Hoàng thượng, nhất định sẽ bẩm báo với người.” Hoa Văn Bách trịnh trọng nói, hắn nhìn ra, Lâm Lan đang nở nụ cười chua xót bất đắc dĩ nhường nào. Không phải hắn hoài nghi thiện tâm Lâm Lan, nhưng lần chữa bệnh từ thiện này hắn là còn mục đích sâu xa hơn, hắn biết nàng làm như vậy vì chuyện gì. Hắn hiểu. Cho nên, hắn càng khâm phục Lâm Lan kiên cường thông minh, cho nên, hắn nhất định phải giúp nàng một tay.

Lâm Lan trầm mặc nghe theo, đúng vậy, hiện tại nàng cần nhất là một phần công lao, nếu thế, những vị cao cao tại thượng kia không thể nào khinh thị nàng xuất thân nông thôn thấp hèn nữa, để họ không thể rắp tâm tùy ý làm bậy hại người khác nữa. Nhưng là, nàng vẫn phải nói một câu, Hoa Văn Bách cũng bỏ ra rất nhiều, thậm chí là nguy hiểm tính mạng. Phần công lao này, nàng cần, Hoa gia cũng cần.

"Lâm đại phu. Bất kể tương lai như thế nào, nếu như cô gặp phải bao

nhieu khó khăn, nhất định phải nói cho Văn Bách, chỉ cần Văn Bách làm được, Văn Bách tuyệt sẽ không từ chối.” Hoa Văn Bách nhìn vẻ mặt âm thầm của nàng, bất giác mơ hồ đau lòng, chỉ hận mình không thể giúp nàng nhiều hơn.

Hoa Văn Bách chính trực vô tư, hẳn nghĩ gì nói vậy khiến Lâm Lan không khỏi cảm động, thiên ngôn vạn ngữ nghẹn lại, chỉ có thể nói ra một câu: “Cám ơn Văn Bách huynh.”

Trong cung biết được Hoa Văn Bách đã trở về kinh thành, sai người tới truyền hân, lập tức tiến cung.

Hoa Văn Bách chân trước mới đi, chân sau đã có người tới truyền Lâm Lan tiến cung.

Mọi người trong Hồi Xuân Đường lo lắng, Lâm Lan lại tỏ ra bình thản, nếu như đoán không sai, truyền nàng vào cung không phải ai khác, là Thái hậu.

“Lâm đại phu, mau đi thôi!” Vẻ mặt thái giám truyền chỉ vô cùng ngạo mạn, lộ ra sự coi thường.

Lâm Lan khẽ cười nói: “Kính xin công công chờ chốc lát, Hồi Xuân Đường đang chữa bệnh từ thiện, để dân phụ dân dò mọi người vài câu.”

Thái giám kia không nhịn được nói: “Cho người thời gian uống cạn một ấm trà.”

Lâm Lan thi lễ, gọi nhị sư huynh và Phúc An vào một bên, phân phó: “Nhị sư huynh, bất luận lần này ta có thể bình an trở về hay không, việc chữa bệnh từ thiện không thể ngừng, Hồi Xuân Đường giao cho huynh, có vấn đề gì, lập tức đi tìm Diệp lão gia cùng Hoa đại phu Đức Nhân Đường thương nghị. Phúc An, người mau đi bẩm Diệp lão gia và Trần Tử Dụ, để bọn họ chuẩn bị tốt, còn cả đại thiếu phu nhân bên kia, cũng phái người sang báo cho cô ấy một tiếng, chuyện trong nhà phiền cô ấy phiền tâm rồi.”

Vương Đại Hải cùng Phúc An nhất nhất đáp ứng, Vương Đại Hải lo lắng nói: “Sư muội, một mình muội phải bảo trọng, xem xét thời thế, ngàn vạn lần đừng mang trứng chọi đá, có chuyện gì trở về mọi người cùng nhau thương nghị.”

Lâm Lan mỉm cười: “Sư huynh yên tâm, ta sẽ bình tĩnh.”

An bài thỏa đáng, Lâm Lan đi theo thái giám truyền chỉ rời khỏi Hồi Xuân Đường.

Hoàng cung, Lâm Lan từng nhìn qua nhiều lần, kiến trúc rộng lớn, mái cong cuốn kiêu, tầng tầng lớp lớp, mái ngói lưu ly phủ ánh mặt trời chói mắt, khí thế hùng vĩ, sắc thái huy hoàng, quả thực chí cao vô thượng.

Chí cao vô thượng, nơi này có người tay cầm quyền sinh sát, một lời vừa sinh, một lời liền chết, quyền uy tối thượng, mọi sinh linh đều như con kiến hôi phải kính sợ.

Lâm Lan kính chứ không sợ, ngược lại loại cảm giác như sắp ra chiến trường khiến nàng hưng phấn, bởi vì, nàng biết Thái hậu triệu kiến nàng bởi chuyện Minh Doãn không như ý, Minh Doãn sẽ không phản bội nàng, nàng biết, nàng luôn luôn tin tưởng như vậy, điều này làm cho nàng tràn đầy dũng khí, tràn đầy ý chí chiến đấu, Minh Doãn không buông tay nàng, không buông tay tình yêu của bọn họ, nàng cũng tuyệt đối không buông tay.

Thái giám truyền chỉ dẫn nàng vào một tòa đại viện, để nàng chờ bên ngoài.

Không bao lâu, có một mama dẫn nàng đi vào. Gần tới trước cửa, vị mama nói: “Triệu kiến người là Thái hậu, chớ để thất lễ.”

Lâm Lan dịu dàng cười một tiếng: “Đa tạ mama chỉ bảo.”

Vị mama kia lạnh lùng không tiếp nhận, dẫn nàng vào phòng, nói: “Thái hậu, Lâm đại phu tới.”

Bên trong có người nói: "Cho vào."

Lâm Lan mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, không nhanh không chậm đi vào, nhìn thấy trên giường một vị ngồi xếp bằng, y phục lão thái thái, trong phòng còn mấy vị mama cùng cùng cung nữ, Lâm Lan biết vị lão thái thái này là Thái hậu, liền đứng lại, quy củ thi lễ: “Dân phụ Lâm Lan bái kiến Thái hậu, thỉnh an Thái hậu.”

Người ngồi trên giường không lên tiếng, Lâm Lan cảm giác được một ánh mắt bén nhọn đang quan sát nàng. Nàng vẫn duy trì tư thế hành lễ, không nhúc nhích, kiên nhẫn đợi chờ, như vậy xem có ra oai phủ đầu dọa nàng được không.

Chương 216 - Uy hiếp

Một lúc lâu, Lâm Lan mới nghe thấy Thái hậu mạn bất kinh tâm nói: “Đứng lên đi!”

Giọng nói Thái hậu nhàn nhạt, nhưng trong lòng bà ta nâng độ cảnh giác lên một phần, vốn tưởng rằng vị Lâm đại phu này xuất thân thấp hèn, chưa từng gặp ai cao quý, lần đầu gặp bà ta, cho dù không úy kỵ cũng phải có mấy phần thấp thỏm, nhưng là, bà ta quan sát một lúc lâu, vị Lâm đại phu này chẳng những không có vẻ khản trương bất an, ngược lại mặt mũi trầm tĩnh, vô cùng thoải mái, cho dù là phi tần trong cung hằng ngày tới thỉnh an bà ta cũng rất cẩn thận chăm chú, rất câu nệ, xem ra, bà ta đã đánh giá thấp.

“Nghe nói gần đây người đang chữa bệnh từ thiện?” Thái hậu nhàn nhạt hỏi.

Lâm Lan mỉm cười: “Bẩm Thái hậu, sư phụ dân phụ thường dạy dân phụ, thầy thuốc không những cần y thuật cao siêu, hơn cả đó là tấm lòng nhân ái, dân phụ không dám quên sư huấn, dân phụ tài hèn lực mỏng, chỉ có thể dốc hết sức mình, cứu giúp dân chúng.”

Thái hậu hơi ngẩn ra, trong lòng chê cười, hay cho một phen giải thích, bà ta cười nhạt nói: “Thầy thuốc, có đức vô thuật là lang băm, vô thuật vô đức là tên lừa gạt, có thuật có đức thì được xưng tụng đại y, phẩm đức sư phụ người khiến người ta kính nể, hành động của người cũng đáng được khen ngợi, chẳng qua là, hôm nay, phu gia người gặp đại nạn, chẳng lẽ trong lòng người không chút nôn nóng?”

Lâm Lan thông dong nói: "Bẩm Thái hậu, nói dân phụ không nôn nóng là giả, có điều, dân phụ tin tưởng, mọi việc đều theo luật pháp, bất kể là ai, nếu làm trái với pháp luật thì phải chịu sự trừng phạt của pháp luật, vẫn nghe nói đương kim Thánh thượng là anh minh quân chủ, chắc chắn nhìn rõ mọi việc, sẽ không bỏ qua một người làm trái pháp luật, như thế, tự nhiên cũng sẽ không để người lương thiện chịu oan uổng. Vì vậy, dân phụ gấp gáp cũng vô dụng, không bằng an tâm làm tốt bổn phận của mình.”

Thái hậu cảm thấy kỳ lạ, ý chí của cô gái này, tuyệt không phải kẻ đầu đường xó chợ bình thường. Thử hỏi trên đời này có bao nhiêu người có thể

như cô ta, gặp chuyện bất loạn mà trấn định thong dong như thế nào? Thái hậu cảm thấy chuyện có chút khó giải quyết.

“Lâm đại phu thật khí phách, không hổ là vợ Lý học sĩ, ai gia yêu quý tài hoa của Lý học sĩ, cũng yêu thích đại khí trầm ổn của Lâm đại phu. Đáng tiếc, Lâm phu nhân không hiểu luật pháp nhiều lắm, tội danh lần này của Lý Thượng Thư rất lớn, nếu triều đình trừng phạt theo luật, chỉ sợ còn liên lụy tới cả đám đàn bà con gái, Lý học sĩ e là không khỏi tội.” Thái hậu nghiêm nghị nói.

Lâm Lan trầm mặc không nói, đợi chờ Thái hậu tiếp tục.

"Một bên là luật pháp vô tình, một bên là hiền tài khó gặp. Hoàng thượng rất khó xử, ai gia nhìn thấy, cũng rất lo lắng, cũng muốn giải quyết chuyện này thích đáng. Cần một lý do, một cơ hội, ai gia có lòng giúp Lý học sĩ một phen, hiện tại xem người có nguyện ý hay không?" Thái hậu chậm rãi nói.

Lâm Lan yên lặng, nói thật là dễ nghe, cái gọi là lý do chính là để cho Minh Doãn trở thành con rể Tần gia, để Minh Doãn một mực bán mạng cho các người.

Ánh mắt Lâm Lan trầm tĩnh, khẽ mỉm cười: “Xin lắng tai nghe.”

Nàng cũng muốn nghe xem lão thái bà này nói ra cái dạng gì.

Thái hậu hướng Tào mama ra hiệu, Tào mama nhanh chóng cho cung nữ lui ra.

Thái hậu chậm rãi mở miệng nói: "Luật pháp mặc dù nghiêm, nhưng nếu có lý do chính đáng, cũng không phải không có lối đi, phương pháp của ai gia rất đơn giản, chỉ cần bản thân người rời đi."

Lâm Lan mỉm cười: "Thái hậu, xin thứ cho dân phụ ngu dốt, dân phụ không giải thích được, chẳng lẽ Lý gia bị tội là do dân phụ gây nên? Dân phụ rời đi, Lý gia liền có thể thoát họa?"

Tào mama một bên mở miệng: “Lâm đại phu, có việc chỉ hiểu mà không diễn đạt được bằng lời, Thái hậu đã đồng ý, liền có cách cho Lý học sĩ thoát nguy, chẳng lẽ Lâm đại phu không muốn Lý học sĩ bình an?”

Lâm Lan nói: "Dân phụ đương nhiên hi vọng phu quân của mình có thể bình an không việc gì, đáng tiếc dân phụ hiểu rất rõ tính tình phu quân mình,

phu quân sẽ không cho phép dân phụ làm như vậy.”

“Lý học sĩ một nam tử có tình có nghĩa, hẳn không muốn người rời đi cũng có thể lý giải. Nhưng là, Lâm đại phu, nếu người thật lòng yêu thương trọng phu của mình, nên hy sinh một chút, chỉ cần như thế, có thể đổi lại bình an trọng phu, cơ hội tốt như vậy, người khác cầu còn không được đâu.” Tào mama mỉa mai.

Lâm Lan trầm mặc, Tào mama cho là Lâm Lan bắt đầu dao động, lại nói tiếp: “Lâm phu nhân người chỉ cần nói, người sợ liên lụy, tự ý rời đi, Lý học sĩ còn có thể không đồng ý?”

Đây thật sự là kẻ sách hay, biến nàng thành kẻ sợ chết, bạc tình phụ nghĩa, để nàng chịu danh oan, còn danh dự Minh Doãn không một chút tổn hại, hơn nữa có thể che giấu hành vi ti tiện của Thái hậu, quả nhiên là một hòn đá trúng hai con chim, nhất cử lưỡng tiện. Lâm Lan tự hỏi bản thân, có nên nguyện ý hy sinh không, nếu như nàng không biết mưu kế Thái hậu, như vậy, nàng nguyện ý, thật lòng nguyện ý, chỉ cần có thể cứu Minh Doãn, nàng cái gì cũng nguyện ý làm, huống chi là một cái danh oan? Lâm Lan quyết định thay đổi sách lược, trước kéo dài một chút, tốt nhất là có thể gặp mặt Minh Doãn một lần.

"Lâm đại phu, nếu người cố ý không đồng ý, vậy chỉ còn cách trơ mắt nhìn Lý học sĩ lâm vào tuyệt cảnh rồi, người nhẫn tâm?" Tào mama lại bồi thêm một câu.

Ánh mắt Lâm Lan lẫm liệt, ngẩng đầu, kiên quyết nói: “Thái hậu, xin thứ cho dân phụ cả gan hỏi, sau khi dân phụ rời đi, Thái hậu làm thế nào giúp phu quân dân phụ thoát khổ?”

Vẻ mặt Thái hậu như giãn ra, ngạo mạn đứng lên: “Người không cần quan tâm, ai gia nói được làm được.”

“Thái hậu muốn phối đôi cho phu quân dân phụ, tử như, ghép với Quận chúa hoặc Công chúa, sau đó, mượn lần này để Hoàng thượng khoan thứ cho phu quân dân phụ sao?” Lâm Lan hỏi tới.

Thái hậu ngẩn ra, khẩu khí lạnh lùng: “Người chỉ cần nói người có nguyện ý cứu phu quân người không là được.”

Lâm Lan nhẹ nhàng mỉm cười một cái: "Dân phụ nguyện ý, nhưng là dân

phụ có một yêu cầu."

"Nói."

"Dân phụ muốn gặp phu quân một lần."

Thái hậu trầm ngâm một lúc lâu, nói: "Ai gia cho phép người gặp mặt một lần, nhưng là, người phải biết, là tự người muốn rời đi, không ai bắt buộc, ở trước mặt Lý học sĩ càng không thể lộ ra nửa điểm, nếu người không làm được, như vậy ai gia cũng không giữ lời hứa, không những thế, ai gia còn nghiêm trị tới cùng, bao gồm cả Hối Xuân Đường của người, cả Diệp gia."

Uy hiếp, trắng trợn huy hiếp, ngang nhiên uy hiếp. Người có quyền thế nếu không biết xấu hổ, tương đối đáng sợ. Lâm Lan bình tĩnh nói: "Dân phụ hiểu được."

Thái hậu thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi nói: "Tào mama, chuyện này người đi an bài một chút, mặt khác, gọi Tiết công công tổng quản nội vụ, chuyện tơ lụa Diệp gia tiến công có phai màu tạm thời để sang một bên."

Trong lòng Lâm Lan rung lên, xem ra lão thái bà này đúng là sớm có chuẩn bị, tơ lụa Diệp gia phai màu, chỉ sợ có kẻ muốn gán tội cho người khác! Xem ra, chuyện này thật đúng không thể cứng chọi cứng, gây chuyện không tốt, ngay cả Diệp gia cũng bị liên lụy. Thôi, trước mắt cứ gặp Minh Doãn rồi tính tiếp.

Lâm Lan bị Thái hậu truyền tiến cung, may là đã dặn người báo tin cho Diệp Đức Hoài cùng Trần Tử Dụ, hai người vội vàng thương nghị, xem như thế nào mới có thể đưa Lâm Lan an toàn từ trong cung ra ngoài. Không có biện pháp, chuyện hậu cung, phải người hậu cung mới có thể giúp được, Trần Tử Dụ để cho Ngân Liễu đi phủ Tĩnh Bá Hầu, đem việc này báo cho phu nhân Tĩnh Bá Hầu, lại để cho Phúc An đi phủ Hoài Hóa Tướng quân, xem xem phu nhân Hoài Hóa Tướng quân có thể tìm Đức Phi nương nương giúp không. Trần Tử Dụ cũng hỏa tốc tiến cung, xem có tìm được cơ hội nào đó.

Mà lúc này, Hoa Văn Bách đã diện kiến Thánh thượng, hồi bẩm tình hình Thiểm Tây lần này, cũng đem phương pháp chủng đậu do Lâm Lan nghĩ ra báo cho Thánh thượng.

Hoàng thượng nghe vậy như có điều suy nghĩ, Hoa Văn Bách cùng Lâm đại phu đều là kiêu thầy thuốc gương mẫu điển hình, y thuật hai người không phải nói, có thể nghĩ ra phương pháp chủng đậu, tạo phúc vô số sinh linh, đáng quý hơn chính là phẩm hạnh hai người, lương thiện, chính trực, khiêm tốn, lần này, vô luận thế nào cũng phải ngợi khen hai người một phen, là tấm gương cho các thầy thuốc.

Hoàng thượng đang suy nghĩ xem phải thưởng thế nào cho hai người, Nguyễn công công lặng lẽ đi tới, nói nhỏ bên tai Hoàng thượng, sắc mặt Hoàng thượng khẽ biến, trầm ngâm nói: “Người nhanh đi tới hậu cung truyền Lâm đại phu tới đây.”

Nguyễn công công khom người lĩnh mệnh.

Hoa Văn Bách rùng mình, Lâm Lan ở hậu cung sao? Sẽ không có chuyện gì chứ?

Nguyễn công công hoá tốc chạy tới hậu cung, Lâm Lan còn đang ở đây.

Nghe được Nguyễn công công truyền lời, sắc mặt Thái hậu chìm xuống, hỏi: “Làm sao Hoàng thượng biết Lâm đại phu ở chỗ này?”

Nguyễn công công nghe được khẩu khí không tốt của Thái hậu, cười nói: “Lần này bệnh dịch Thiểm Tây có thể tiêu trừ, Lâm đại phu coi như công đầu, Hoàng thượng muốn triệu kiến Lâm đại phu, nô tài đi Hội Xuân Đường, mới biết Lâm đại phu được Thái hậu triệu kiến, đã tiến cung, nếu nô tài sớm biết thì không cần phải đi xa một chuyến rồi.”

Thái hậu cùng Tào mama hai mặt nhìn nhau, có như vậy trùng hợp? Nếu Hoàng thượng biết Lâm đại phu ở chỗ này, bà ta tự nhiên đang yên đang lành lại tìm người, Thái hậu ôn hòa nói: “Ai gia nghe nói Lâm đại phu trị đau đầu rất giỏi, cho nên truyền Lâm đại phu tiến cung, Lâm đại phu, những lời ai gia nói với người, người đều nhớ cả rồi chứ?”

Lâm Lan kính cẩn nói: "Dân phụ nhớ kỹ."

Thái hậu gật đầu, chậm rãi nói: “Ghi nhớ cho tốt, đừng quên, nếu nhớ sai, trị không hết chứng đau đầu của ai gia, ai gia sẽ trị tội người.”

Đây coi như là ngầm cảnh cáo, cảnh cáo nàng không được trước mặt Hoàng thượng hồ ngôn loạn ngữ.

Lâm Lan mỉm cười, kính cẩn thi lễ một cái, đi theo Nguyễn công công lui ra.

Ra khỏi điện Thái hậu, Nguyễn công công lau mồ hôi một hồi, hảo tâm nhắc nhở: “Lâm đại phu, Hoàng thượng triệu kiến, là cơ hội tốt khó có, cô nên cố gắng nắm chặt.”

Lâm Lan cảm kích nói: "Đa tạ công công nhắc nhở."

Không nghĩ tới tiến cung một chuyến, không chỉ có thấy Thái hậu, còn có thể nhìn thấy Hoàng thượng, chuyến này thu hoạch không nhỏ chút nào! Lâm Lan tự giễu cười cười, mới vừa rồi Nguyễn công công ở trước mặt Thái hậu nói nàng lập công lớn, như vậy hẳn là Hoàng thượng sẽ có phần thưởng cho nàng. Hoàng thượng có khi nào sẽ hỏi: Người muốn phần thưởng gì...? Nếu thật, nàng có thể nói, đem Minh Doãn trả lại cho nàng? Lâm Lan nghĩ loạn lên.

Lâm Lan vừa rời đi, sắc mặt Thái hậu liền trầm xuống: “Tình hình bệnh dịch Thiểm Tây sao lại liên quan tới Lâm đại phu?”

Tào mama nói: “Có chút kỳ quái, Lâm đại phu này không đi Thiểm Tây? Liên quan gì cô ta?”

Thái hậu trầm ngâm nói: "Nhưng nếu là thật, chuyện này chỉ sợ sẽ có biến cố."

“Đúng thế ạ, Lâm đại phu lập công đầu, chuyện này không tốt.” Tào mama cũng lo lắng, chuyện vốn sắp thành, đừng tự nhiên bị phá ngang.

Thái hậu lặng yên hồi lâu, nói: “Người đi hỏi thăm một chút, xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.”

Chương 217 - Gặp vua

Hoàng thượng đối với vị Lâm đại phu nổi tiếng này đã tò mò từ lâu, bởi vì nàng là vợ Lý Minh Doãn, một cô gái xuất thân nông thôn bình thường, là nàng tài hoa hơn người hay là dung mạo đẹp như hoa, mới chinh phục được tâm Minh Doãn? Nàng tới kinh thành mới chỉ một năm ngắn ngủi, liền có danh tiếng tốt đẹp trong giới phu nhân kinh thành, ngay cả trong cung, phi tần thỉnh thoảng lại nói tới những phương thức dưỡng nhan của nàng, lúc Lý

gia gặp chuyện không may, nàng không hề sợ hãi, liên tiếp chữa bệnh từ thiện nửa tháng, bản thân danh chấn kinh thành; hơn nữa, phương pháp chủng đậu là từ nàng nghĩ ra, chùng này đủ khiến hấn có cái nhìn khác về nữ nhân này.

Hiện tại, nữ nhân này đang đứng trước mặt hấn, Hoàng thượng tinh tế đánh giá, bàn về dung mạo, cũng là mi thanh mục tú, xem như ưa nhìn, tuy nhiên, da thịt trắng muốt như tuyết, nhả nhụi như đồ sứ, dáng người hơi hướng về phía trước một chút, lộ ra vẻ ôn hòa dễ thân, làm cho người ta không khỏi sinh lòng hảo cảm. Nhìn lại nàng, trầm tĩnh như nước, tự tại bình yên, phần khí độ thông dong này giống Lý Minh Doãn như đúc.

Lâm Lan vừa vào nơi đây, liền nhận không được có chút khẩn trương, cố gắng trấn định, dù gì, người đang trước mặt nàng cũng là vua của một nước, chúa tể một phương. May là có Hoa Văn Bách ở đây, tâm Lâm Lan cũng bình ổn được chút ít.

“Nghe Hoa ái khanh nói, phương pháp chủng đậu là người nghĩ ra?” Hoàng thượng nhẹ nhàng nói, tuy là câu hỏi nhưng không có ý chất vấn.

Lâm Lan âm thầm hít sâu một hơi, trả lời: “Dân phụ chẳng qua là căn cứ trong sách thuốc ghi lại, tinh tế cân nhắc, từ trên lý thuyết suy đoán mà thôi, đều là Hoa đại phu, không tiếc bản thân thử hiểm, khổ tâm nghiên cứu, trải qua nhiều lần thí nghiệm mới có thể tạo ra vắc xin đậu mùa.”

Hoa Văn Bách vội nói: "Từ cổ chí kim, bao nhiêu thầy thuốc khổ tâm nghiên cứu, gắng sức tìm kiếm phương pháp trị đậu mùa tận gốc mà không được, Lâm đại phu có thể dựa vào y thuật bản thân, suy đoán ra, thật giống với một chiếc chìa khóa vàng, mở ra cửa này, trong đêm tối chỉ đèn đường cho mọi người, cho nên, Lâm đại phu không thể bỏ qua công lao này.”

Nghe Hoa Văn Bách tận lực khích lệ mình, Lâm Lan lúng túng nói: “Hoa đại phu khen trật rồi, Lâm Lan không dám kể công.”

Hoàng thượng thấy hai người khiêm tốn, nhún nhường không muốn tranh công người khác, trong lòng cảm thấy vui mừng, trên triều đình, những người không màng danh lợi thật sự quá ít.

"Các người không cần đùn đẩy nhau, suy luận của Lâm đại phu cộng thêm dụng tâm nghiên cứu của Hoa ái khanh mới có thể ra phương pháp này, để cho hàng nghìn hàng vạn lê dân không bị nỗi khổ tật bệnh, công lao vĩ đại

này, đủ để lưu lại sử sách, ghi danh thiên cổ, trăm đương nhiên sẽ ngợi khen ban thưởng.” Hoàng thượng nói.

Lâm Lan cùng Hoa Văn Bách đều nghiêm người lắng nghe.

Hoàng thượng suy nghĩ một hồi, nói: “Hoa ái khanh, Hoa gia các khanh là thế gia y học, tổ tôn mấy đời đều là ngự y, trăm phong người đang là tứ phẩm thái y lên là Tổng lý phụ trách chung thái y viện.”

Hoa Văn Bách ngẩn ra, quỳ xuống đất trả lời: "Hoàng thượng, vi thần tư lịch* còn thấp, Thái y viện đầm rồng hang hổ, vi thần sợ rằng không thể đảm nhiệm."

*Tư lịch: Tư cách và sự từng trải.

Tuy nói Hoa gia mấy đời đều ở Thái y viện nhưng chức cao nhất gia gia hẳn được làm cũng chỉ là ngũ phẩm ngự y, phụ thân hiện tại đang là lục phẩm ngự y, mà Hoàng thượng trực tiếp phong hẳn đang là tứ phẩm thái y lên Tổng lý Thái y viện khiến cho Hoa Văn Bách có chút chột dạ.

“Aiz! Hoa ái khanh không cần từ chối, y thuật của khanh, phẩm đức của khanh, nhận chức vụ đó, hoàn toàn xứng đáng, trăm coi trọng người.” Hoàng thượng nói.

Hoa Văn Bách không dám liên tục từ chối, không thể làm gì khác hơn là khấu đầu tạ ơn.

Hoàng thượng cười khẽ gật đầu, ánh mắt chuyển hướng Lâm Lan, chậm rãi nói: “Triều ta không có tiền lệ ngự y là nữ nhân, nhưng Lâm đại phu y thuật hơn người, còn có phẩm đức tốt, là tấm gương sáng cho các đại phu, trăm đặc biệt phong người là lục phẩm ngự y, đương nhiên, người không cần hằng ngày đều tới Thái y viện điễm danh, Hội Xuân Đường của người là trăm ban tên cho, hi vọng người có thể cố gắng phát triển Hội Xuân Đường, để cho dân chúng được hưởng phúc.”

Lúc đầu Lâm Lan nghĩ, phong nàng làm ngự y, chẳng phải là ngày ngày đi làm ư? Làm nhân viên công vụ thì không thể thoải mái tự tại, trong lòng không tình nguyện chút nào, lại nghe tiếp Hoàng thượng nói không cần đi điễm danh mỗi ngày, đây không phải là ngự y trên danh nghĩa sao? Trong cung cần thiết thì đi một chút, bình thường thì quản lý Hội Xuân Đường của mình, tự do tự tại, Lâm Lan vui mừng, vội vàng tạ ơn.

Hoàng thượng yên lặng hồi lâu, trầm ngâm nói: “Lâm đại phu, nếu người còn thỉnh cầu nào khác, nói ra, trẫm có thể suy xét.”

Trong lòng Lâm Lan rung lên, lời Hoàng thượng có ý gì? Là muốn mượn cơ hội này thi ân với Minh Doãn?

Hoa Văn Bách mừng rỡ, đúng là cơ hội ngàn năm có một.

Đôi mắt với cơ hội tốt như vậy, Lâm Lan do dự, sợ sai một ly là hỏng bát, nàng cẩn thận suy nghĩ, vạn nhất ý Hoàng thượng không phải như vậy, chẳng phải là lợn lành chữa thành lợn què? Thôi, tận dụng thời cơ là trên hết, vừa rồi vị công công kia cũng vừa mới nhắc nhở nàng, Lâm Lan quyết định thẳng thắn, đang muốn mở miệng, lại thấy trong mắt Hoàng thượng hiện lên vẻ khác lạ, chớp mắt một cái liền bình thường, Lâm Lan không khỏi cảnh giác trong lòng, lời vừa ra đến khóe miệng liền nuốt về trong bụng, suy nghĩ chốc lát, lẳng lặng nói: “Bẩm Hoàng thượng, dân phụ không có thỉnh cầu nào khác.”

Hoàng thượng như có chút ít kinh ngạc: "Thật không có?"

Hoa Văn Bách nóng nảy, thiếu chút nữa lên tiếng nhắc nhở, nhưng ngại thiên uy, không dám lỗ mãng.

Ngay cả Nguyễn công công một bên cũng âm trầm nắm tay thành quả đấm, Lâm đại phu ơi là Lâm đại phu, nô gia không phải nhắc nhở cô rồi sao? Sao vừa lâm trận lại không nói ra lời?

“Bẩm Hoàng thượng, dân phụ thật sự không còn sở cầu nào nữa.” Lâm Lan cúi đầu nói, vẻ mặt ảm đạm.

Trong điện một trận yên lặng, không khí như ngưng đặc lại.

Một lúc lâu, Hoàng thượng nói: “Chẳng lẽ Lâm phu nhân không muốn nói vài lời vì Lý học sĩ sao?”

Lâm Lan mấp máy miệng, thẳng thắn nói: "Dân phụ nghĩ, nhưng là dân phụ không thể, thị phi đúng sai, trong lòng Hoàng thượng tự có phán đoán suy luận, dân phụ không dám lấy chút ít công lao van xin Hoàng thượng đặc xá phu quân dân phụ, dân phụ không dám làm khó Hoàng thượng.”

Hoàng thượng âm thầm khen ngợi, một cô gái rất thông minh, mới vừa rồi chẳng qua hấn thử dò xét một phen, xem nàng có thể quên hết tất cả hay

không, cho là dựa vào chút công lao của mình là có thể để cho hấn thả Lý Minh Doãn. Nếu thật như vậy, nàng cũng chỉ là một kẻ phàm tục.

“A? Người nói thị phi đúng sai, trong lòng trầm tư có phán đoán suy luận, người cho rằng sao trầm có phán đoán suy luận?” Hoàng thượng cố ý muốn gây một chút khó khăn cho nàng, tò mò xem nàng sẽ đáp lại như thế nào.

Lâm Lan hít một hơi thật sâu, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Dân phụ không dám suy đoán ý Thánh thượng, phu quân dân phụ từng nói qua, Hoàng thượng là minh quân thiên cổ, Hoàng thượng là người đứng đầu thiên hạ, suy nghĩ đều lấy thiên hạ làm trọng, cho nên, bất kể Hoàng thượng phán đoán suy luận thế nào, dân phụ cùng phu quân dân phụ cũng sẽ kính trọng Hoàng thượng. Phu quân dân phụ còn nói qua, đại trượng phu quang minh lỗi lạc, không cầu tên tuổi lưu thiên cổ, chỉ cầu không thẹn với lương tâm. Dân phụ tin tưởng phu quân dân phụ là trượng phu đội trời đạp đất, không muốn dân phụ là một ngu phụ, trước mặt Hoàng thượng khóc lóc kể lể cầu khẩn, làm khó cho Hoàng thượng.”

Hoàng thượng không nhìn được âm thầm trầm trồ khen ngợi, một cô gái ăn nói rất mạch lạc, ngoài miệng không một người nào, không một chữ cầu tình cho phu quân, nhưng lại rất hữu hiệu, không hổ là thê tử Lý Minh Doãn, thông minh, ẩn nhẫn, đại nghĩa, còn có một chút giao hoạt, một cô gái như thế sao mọi người lại không yêu thích đây? Xem ra lần này Thái hậu ủng hộ tâm cơ rồi.

Chương 218 - Gặp mặt (Thượng)

“Lâm đại phu rất rõ đại nghĩa, tâm trầm thật vui mừng, nếu trầm nói cho phép người một tâm nguyện, tuyệt sẽ không nuốt lời.” Hoàng thượng suy nghĩ một chút, giây lát cởi khối ngọc bội bên hông xuống, đi về phía trước, nói: “Trầm ban thưởng cho người khối ngọc bội này, khi nào người có điều muốn cầu xin trầm, cầm ngọc bội này tới gặp trầm.” Hoàng thượng chậm rãi nói.

Sắc mặt Lâm Lan trầm tĩnh nhưng trong lòng thì vô cùng mừng rỡ, Hoàng thượng miệng vàng lời ngọc, cho nàng một lời hứa hẹn, trong tay nàng chẳng khác nào có lệnh bài, sẽ đợi thời cơ thích hợp nhất cầu xin, lúc này liền dập đầu tạ ơn: “Lâm Lan tạ long ân, Hoàng thượng vạn tuế vạn vạn

tuế.”

Đợi Lâm Lan cùng Hoa Văn Bách lui ra, Nguyễn công công cẩn thận dò xét: “Hoàng thượng, nếu Lâm đại phu mở miệng van xin Hoàng thượng đặc xá Lý học sĩ, Hoàng thượng có ân chuẩn?”

Hoàng thượng nhàn nhạt liếc nhìn Nguyễn công công một cái, thản nhiên nói: “Nguyễn Phúc Tường ơi là Nguyễn Phúc Tường, người hầu hạ bên cạnh trăm nhiều năm nhưng vẫn không theo kịp được Lâm đại phu hiểu lòng trăm...”

Nguyễn công công đỏ mồm hôi, thiên uy khó dò, ai biết tâm tư Hoàng thượng người là cái gì?

Ra khỏi đại điện, Hoa Văn Bách rất cục không nhịn được mở miệng hỏi Lâm Lan: "Cơ hội tốt như vậy, vì sao cô không nhân cơ hội cầu tình cho Lý học sĩ?"

Lâm Lan mỉm cười: “Huynh không cảm thấy ta không van xin còn tốt hơn là van xin sao?”

Hoa Văn Bách mờ mịt lắc đầu.

“Lúc đầu, ta cũng muốn cầu xin, nhưng suy nghĩ một lúc, Hoàng thượng đưa ra câu hỏi này, chính là muốn ngầm báo tin tức cho ta, Hoàng thượng có tâm xá cho Minh Doãn rồi, nhưng Hoàng thượng tuyệt đối không thể nào vì một chút công lao của ta mà nói xá liền xá, trong chuyện này liên lụy một số người, một trong số đó Hoàng thượng không thể không úy kỵ, Hoàng thượng vừa muốn giữ được thần tử yêu thích, lại vừa bận tâm đến thể diện những người khác...” Lâm Lan sờ sờ khối ngọc bội, thở dài: “Không dễ dàng chút nào!”

Hoa Văn Bách có chút hiểu : "Là bởi vì Thái hậu?"

Đang nói, nghe thấy một người gấp gáp nói: “Chị dâu...”

Lâm Lan chăm chú nhìn lại, thấy Trần Tử Dụ thần sắc khẩn trương bước nhanh tới.

Sắc mặt Lâm Lan ngưng trọng, nói với Hoa Văn Bách: “Văn Bách huynh, chuyện này rắc rối phức tạp, không phải chỉ ba câu là có thể nói rõ ràng, huynh đã giúp ta một việc lớn, Lâm Lan không biết nên cảm tạ như thế nào,

đợi chuyện có kết quả, Lâm Lan sẽ tới cửa nói cảm ơn.”

Hoa Văn Bách hiểu được ý tứ Lâm Lan, nàng không muốn hẳn bị liên lụy, liền nói: “Văn Bách chỉ nói lời thật mà thôi, Lâm đại phu không cần phải tạ ơn, khiến Văn Bách xấu hổ, nếu Lâm đại phu có chuyện gì cần Văn Bách, ngàn vạn lần đừng khách khí, Văn Bách vẫn nói câu nói kia, có thể giúp đỡ cô, Văn Bách rất vinh hạnh.”

Lâm Lan cảm kích nói: "Nếu cần, Lâm Lan sẽ không khách khí.”

Hoa Văn Bách nhìn Trần Tử Dụ một cái, chấp tay đối hai người: “Ta xin cáo từ trước.”

Lâm Lan khom người hoàn lễ, đưa mắt nhìn Hoa Văn Bách rời đi, sau đó quay lại nói với Trần Tử Dụ: “Trần huynh, chúng ta đi Diệp gia.”

Xuất cung, Trần Tử Dụ phân phó Văn Sơn: “Người nhanh đi phủ Tĩnh Bá Hầu cùng phủ Hoài Hóa Tướng quân báo bình an.”

Văn Sơn thấy nhị thiếu phu nhân an toàn xuất cung, thở phào nhẹ nhõm: “Tiểu nhân lập tức đi ngay.”

Trần Tử Dụ giải thích cho Lâm Lan: “Ta nhận được tin tức liền phái Ngân Liễu đi thông báo cho phu nhân Tĩnh Bá Hầu cùng phu nhân Hoài Hóa Tướng quân. Lúc này có thể bọn họ đang suy nghĩ biện pháp thế nào để đưa chị dâu ra khỏi chỗ Thái hậu, nếu chị dâu đã đi ra, không để họ phải phiền toái nữa.”

Lâm Lan khẽ gật đầu, nói: “Thật là phiền toái mọi người rồi.”

Hai người trở lại Diệp gia, Diệp Đức Hoài đang đứng ngồi không yên đợi tin tức, thấy Lâm Lan bình yên trở lại, vẻ mặt nhẹ nhõm hẳn. Dò hỏi: “Thái hậu cho đòi cháu tiến cung nói gì?”

Lâm Lan ý cho lui hết, lúc này mới đem ý tứ Thái hậu nói lại cho hai người, Diệp Đức Hoài tức nổi gân xanh, cả giận nói: “Thật là buồn cười, quá ti tiện rồi, bà ta muốn cháu thành kẻ phụ bạc, bản thân người tốt thì mình đảm đương. Đúng là đã làm kỹ nữ còn muốn được lập đèn thờ.”

Trần Tử Dụ giật mình, vội vã khuyên: “Đại cữu gia cẩn thận lời nói.”

“Cẩn thận cái rắm, bà ta dám làm còn sợ người ta nói?” Diệp Đức Hoài

tức giận nói.

Lâm Lan đã qua cơn tức giận, lúc này tỉnh táo nói: “Tử Dụ nói rất đúng, bà ta làm quá thể nào đi chăng nữa nhưng bà ta là Thái hậu, ngay cả Thánh thượng muốn đối phó với bà ta cũng phải cố kỵ ba phần, chúng ta cẩn thận thì tốt hơn.”

Diệp Đức Hoài miễn cưỡng chế hỏa khí, hỏi: "Vậy cháu có chịu theo ý bà ta không?"

Lâm Lan nhẹ cười một tiếng: “Sao có thể không chấp nhận, nhập nhằng đồng ý ả, bằng không, bà ta ép cháu, cháu muốn trở lui toàn thân cũng khó, để kéo dài thời gian, cháu nói, để cho cháu gặp mặt Minh Doãn một lần, Thái hậu đã đáp ứng.”

Trần Tử Dụ trầm ngâm nói: "Hôm nay chúng ta đã xác định ý tứ Thái hậu, cũng chỉ kéo dài thời gian chốc lát, chúng ta phải nghĩ biện pháp hóa giải như nào cho phải.”

"Ta xem chuyện không có bết bát như vậy, đúng rồi, hôm nay ta đã gặp Hoàng thượng, hôm nay ta đã là ngự y trên danh nghĩa của Thái y viện.” Lâm Lan cười nói.

Trần Tử Dụ cùng Diệp Đức Hoài hai mặt nhìn nhau, chuyện gì đã xảy ra?

Lâm Lan nói lại đơn giản chuyện vừa rồi.

Trần Tử Dụ mừng rỡ: "Chị dâu, chị đúng là chân nhân bất lộ tướng! Thật tốt quá, chị dâu thành đại công thần triều ta, Thái hậu nghĩ dễ dàng đuổi chị dâu thì không thể nào rồi, hơn nữa, từ thái độ Hoàng thượng nhìn ra được, Hoàng thượng đúng là có lòng xá cho đại ca rồi.”

Diệp Đức Hoài cũng cảm thán: “Vị Hoa đại phu kia thật là chánh nhân quân tử.”

“Hoàng thượng đã có suy nghĩ, nhưng muốn giải quyết thế nào còn phải chờ đợi, Hoàng thượng cần thời cơ nước chảy thành sông, chúng ta phải chuyên tâm ứng phó, gây khó khăn cho Thái hậu.” Lâm Lan minh xác ý nghĩ.

Diệp Đức Hoài gật đầu, nói: “Nếu Thái hậu đáp ứng cho cháu gặp Minh Doãn, cháu thừa dịp này hỏi ý tứ Minh Doãn xem sao.”

Trần Tử Dụ trầm ngâm nói: "Ta cảm thấy được, chúng ta phải nghĩ biện pháp chế tạo chút phiến toái cho Thái hậu, để Thái hậu thân mình lo chưa xong, xem còn bao đồng không."

"Chẳng phải cậu nói gần đây Tần gia rất cẩn thận, không có cơ hội nào sao." Diệp Đức Hoài nói.

Trần Tử Dụ bình tĩnh nói: "Sự do người làm, không có cơ hội chúng ta sẽ chế tạo cơ hội, yên tâm đi, chuyện này cứ giao cho cháu, cháu sẽ làm ra động tĩnh lớn."

Lâm Lan lo lắng nói: "Một mình huynh phải cẩn thận, ngàn vạn lần đừng lộ chân tướng, để Thái hậu biết được là huynh giở trò quỷ sau lưng."

"Đúng vậy, nếu cơ hội tốt hãy làm, đừng miễn cưỡng." Diệp Đức Hoài dặn dò.

Trần Tử Dụ trịnh trọng nói: "Đang mang trọng đại, cháu nhất định sẽ cẩn thận."

Lâm Lan chợt nhớ tới chuyện cống phẩm, hỏi: "Cậu cả, tơ lụa Diệp gia chúng ta tiến cống có phải bị phai màu không?"

Diệp Đức Hoài nghiêm mặt nói: "Cái này không thể nào, tơ lụa tiến cống, vô luận là từ phơi, nhuộm màu thì đều là thượng thừa, cách điều chế nhuộm màu là chi mật bất truyền của Diệp gia, trải qua hai mươi bảy lần điều chế mới cho ra thành phẩm, cho dù đặt ở nồi nước sôi cũng không xuất hiện tình trạng phai màu..." Diệp Đức Hoài nói, trong lòng đột nhiên căng thẳng: "Sao cháu lại hỏi cái này?"

Lâm Lan nói: "Hôm nay Thái hậu tạo áp lực cho cháu, có nhắc tới tơ lụa Diệp gia tiến cống bị phai màu, cháu nghĩ, đây là chủ ý của Thái hậu, muốn đổ oan cho người khác, cậu cả, phải thận trọng mới đạt được mục đích, hay là cậu đi xác định một chút, nếu cống phẩm kia quả thật không vấn đề gì,... chúng ta phải nghĩ biện pháp để Thái hậu không làm khó dễ cho chúng ta được, tiên hạ thủ vi cường."

Diệp Đức Hoài rung mình, biết sự tình nghiêm trọng, nếu Thái hậu gây chuyện cống phẩm, không chỉ danh dự Diệp gia bị hủy hoại trong chốc lát, Thái hậu còn có thể nhân cơ hội giáng tội khi quân lên Diệp gia, vậy thì Diệp gia coi như xong.

“Được rồi, ta lập tức đi phòng nhuộm xem xét, cùng một lần nhuộm, trong kho phòng còn giữ lại mẫu để kiểm định, ta sẽ lấy ra kiểm tra lại.”

“Tốt nhất là nghĩ ra biện pháp theo ý lựa bị phai màu của Thái hậu, xem có phải Diệp gia làm không?” Trần Tử Dụ nói.

“Đúng thế, còn cần phải biết rõ ràng, dưới tình huống đặc thù nào tơ lụa mới bị phai màu.” Lâm Lan nói thêm.

Diệp Đức Hoài nói: “Ta sẽ nghĩ biện pháp, tuyệt không thể để Thái hậu được như ý.”

Phía ngoài nha hoàn truyền báo, nói Văn Sơn trở lại.

Mọi người chia nhau làm việc, Lâm Lan đi ra ngoài gặp Văn Sơn, Văn Sơn nói, đã thông báo tới phủ Tĩnh Bá Hầu và phủ Hoài Hóa Tướng quân, phu nhân Tĩnh Bá Hầu nhận được tin xong nói, ít ngày nữa Tĩnh Bá Hầu về kinh, mời nhị thiếu phu nhân kiên nhẫn chờ thêm mấy ngày. Phu nhân Hoài Hóa Tướng quân cũng nói nhị thiếu phu nhân giữ liên lạc liên tục với phu nhân, có tình hình gì lập tức báo.

Lâm Lan cười khổ, nàng có đủ kiên nhẫn, có điều là Thái hậu tương đối nóng lòng.

Thái hậu quả nhiên rất nóng lòng, ngày hôm sau lập tức an bài cho Lâm Lan và Minh Doãn gặp mặt, phái người đến Hồi Xuân Đường.

Mặc dù đã ngờ tới, nhưng nghĩ tới có thể lập tức gặp Minh Doãn, Lâm Lan không khỏi kích động, từ biệt đã hai tháng, không biết hắn sống trong lao ngục thế nào, có gầy đi không?

Mang theo đồ diễm tâm cùng chút thuốc hoàn tán, Lâm Lan theo người đi vào nhà giam đại nội, sau khi Minh Doãn bị chuyển nhà giam, Trần Tử Dụ suy đoán Minh Doãn khả năng bị chuyển tới nhà giam đại nội, quả nhiên là ở chỗ này.

Trong ngục âm trầm, tối đen, không khí ẩm thấp khiến người ta hít thở không thông, dọc đường đi, Lâm Lan hít sâu nhiều lần mới có thể trấn định bản thân.

Bảy quẹo tám rẽ, đi thẳng đến tận cùng bên trong mới thấy một cánh cửa,

cai ngục móc chìa khóa ra mở cửa. Lâm Lan phát hiện gian phòng này khác những phòng giam khác, phòng giam khác đều có hàng rào, duy chỗ này là cửa sắt, trên cửa sắt có một cửa sổ nhỏ, mở ra có thể thấy tình hình bên trong.

Lâm Lan không khỏi ôm chặt hộp đựng thức ăn, tay nàng khẽ run, Minh Doãn của nàng đang ở ngay bên trong.

Kể từ khi phụ thân đến rồi quay đi, mấy ngày nay không ai đến quấy rầy hắn, trừ một ngày ba bữa cai ngục đúng giờ mang cơm canh tới, còn lại một mình Lý Minh Doãn yên lặng, yên lặng như đã chết. Mà hắn không thể bình tĩnh như lúc trước nữa, trở nên xao động bất an, không lúc nào là không lo lắng cho Lâm Lan, cơ hồ hằng đêm bị ác mộng làm tỉnh giấc, mơ thấy cả người Lâm Lan là máu, mơ nhiều tới nỗi hắn không dám hồi tưởng tình hình, loại hành hạ này gần như bức hắn phát điên, hết lần này tới lần khác hắn không làm gì được, chỉ có thể ở trong gian phòng chật hẹp bất an đi tới đi lui.

Bỗng nhiên nghe thấy âm thanh mở khóa, Lý Minh Doãn dừng chân, nhìn chằm chằm cửa lao, giờ không phải giờ cơm, là người nào muốn gặp hắn? Chuẩn bị thăm vấn hắn sao?

Chương 219 - Gặp mặt (Hạ)

Cửa âm âm mở ra, Lý Minh Doãn nhìn Lâm Lan đứng ở cửa, trợn mắt lên nhìn lại, chẳng lẽ là nhớ thương quá mức, xuất hiện ảo giác?

Lúc trước Lâm Lan vốn nghĩ, Minh Doãn bị giam gần hai tháng, nhất định là mặt đầy râu ria, đầu tóc rối tung như rơm rạ, bộ dạng gầy gò, áo xống mặc dù không rách rưới nhưng chắc là bẩn thỉu như khăn lau, có lẽ nhìn rất chật vật, nàng đã làm tốt tư tưởng, bất kể Minh Doãn biến thành thế nào, nàng cũng không tỏ ra kinh ngạc trước mặt hắn, cho nên, khi nàng nhìn thấy hắn diện mạo sạch sẽ như thường, áo xống sạch sẽ như trước, mặc dù hơi gầy chút ít, nhưng đôi mắt càng thêm trong trẻo, nàng giật mình, quên cả bước đi.

Hai người, cứ như vậy chàng nhìn thiếp, thiếp nhìn chàng, từ mờ mịt không thể tin, dần dần chuyển thành ánh mắt phức tạp, có thương tiếc, có tư niệm, có sầu não, tóm lại là, thiên ngôn vạn ngữ, không biết nói câu nào vào

lúc này.

"Lâm đại phu, xin mời! " Mama cùng đi với Lâm Lan thúc giục.

Lâm Lan phục hồi tinh thần, khẽ cúi mặt xuống, che giấu thâm tình, khắc chế mong muốn chạy tới ôm Minh Doãn, chậm rãi đi tới.

Lúc đi đường, vị mama này đã nói qua cho nàng, đừng quên đã hứa hẹn những gì với Thái hậu, bằng không, tự gánh lấy hậu quả, Lâm Lan hiểu được, Thái hậu không yên lòng đối với nàng, cố ý phái người tới canh chừng nàng, cho nên, nàng phải khắc chế, phải kiềm chế chút.

Cử chỉ Lâm Lan bình tĩnh như vậy khiến Lý Minh Doãn càng thêm khẳng định suy đoán trong lòng, nhất định Thái hậu đã cho tìm Lâm Lan. Lý Minh Doãn nhìn mama đi theo sau Lâm Lan, cũng cố gắng đè nén nội kích động, chậm rãi nghênh đón, ôn nhu hỏi: "Sao nàng lại tới đây?"

Lâm Lan cúi đầu không dám nhìn hắn, sợ thấy ánh mắt ôn nhu của hắn, nhịn không được mà rơi lệ, hôm nay nàng tới sắm vai cô gái phụ lòng, sao có thể biểu hiện thâm tình chân thành, ân ái triền miên.

Nàng cúi đầu mở miệng, tiếng nói khô khốc: "Ta tới thăm chàng một chút."

Quả nhiên như dự đoán! Nhìn cũng không dám nhìn, lòng Lý Minh Doãn đau đớn, hắn không cách nào hỏi rốt cục Thái hậu đã nói gì với nàng? Hoặc là rốt cục Thái hậu hiếp bức nàng thế nào, nhưng hắn biết Lâm Lan ẩn nhẫn nhất định là có lý do của nàng, Lâm Lan từ trước đến giờ có chủ ý, không phải người vừa gặp chuyện chỉ biết sụt mướt khóc.

Lý Minh Doãn đưa tay ra, ôn nhu vén sợi tóc mai ra sau mang tai nàng, kì lòng không tham lam xoa gương mặt của nàng, hai tháng không gặp, nàng gầy đi nhiều, cảm nhận ra, hắn thương yêu nói: "Ta rất khỏe, nàng thì sao?"

Lâm Lan khẽ nghiêng đầu, để cho gương mặt mình gần sát bàn tay hắn hơn, cảm nhận được lòng bàn tay ấm áp của hắn, ánh mắt không khỏi nóng lên, lập tức vội vàng lảng tránh, tránh vuốt ve của hắn, cố gắng không chế tâm tình, ngẩng đầu, nhìn hắn, hai tháng lao ngục hành hạ, không làm giảm tuấn mỹ của hắn, trong lòng Lâm Lan tràn đầy khổ sở, khẽ mỉm cười: "Ta cũng rất tốt."

“Đây là điểm tâm Quế tẩu làm, là đồ chàng thích ăn, còn có một bình Bích Loa Xuân, đáng tiếc lạnh mất rồi.” Lâm Lan tránh ánh mắt của hắn, mở hộp đựng thức ăn ra, sau đó bày trà.

Lý Minh Doãn nhìn những thứ điểm tâm kia, trong lòng hiểu rõ, vị mama đi cùng Lâm Lan đích thị sợ Lâm Lan mang theo bí mật gì cho hắn, lật từng miếng điểm tâm kiểm tra kỹ lưỡng.

“Chàng ở trong ngục nhất định ăn uống kham khổ, mau tới nếm thử.” Lâm Lan lôi Minh Doãn ngồi xuống, cầm một miếng bánh xốp giòn đưa tới bên miệng hắn.

Lý Minh Doãn chân chờ nửa khắc, ngậm chặt miệng lại. Lâm Lan ân cần châm trà cho hắn.

“Người trong nhà khỏe cả chứ?” Lý Minh Doãn ăn một miếng nhỏ, sắc mặt ôn hòa, tiếng nói ôn nhuận.

“Khỏe cả, tình hình bệnh của bà nội có khởi sắc, có thể nói một hai chữ đơn giản rồi, hiện giờ đại tẩu là chủ sự trong nhà, ta bận rộn chuyện tiêm thuốc, chàng không biết, mấy ngày qua Hội Xuân Đường chúng ta cùng Đức Nhân Đường chữa bệnh từ thiện, người tới xem bệnh đông lắm, bận rộn vô cùng, may là có cậu cả hỗ trợ...” Lâm Lan chậm rãi nói.

Lý Minh Doãn từ đó bắt được một tin tức trọng yếu, Lâm Lan sẽ không vô duyên vô cớ vào lúc này chữa bệnh từ thiện, khi hắn bị giam hãm, tiền đồ Lý gia chưa biết thế nào, việc làm giống trồng khua chiêng thế này, thật sự rất cần thiết.

“Như vậy cũng tốt, nhưng nàng đừng quá bận rộn, phải chiếu cố cho thân thể của mình, nàng xem nàng gầy đi nhiều rồi.” Lý Minh Doãn ân cần nói.

Lâm Lan cười cười: "Ta không sao, đúng rồi, hiện giờ ta đã là ngự y thái y viện rồi, có điều Hoàng thượng đặc biệt ân chuẩn ta không cần đi điểm danh hằng ngày."

Lý Minh Doãn kinh ngạc: "Nàng được gặp Hoàng thượng?"

“Đúng thế, vừa được diện kiến hôm qua, chàng còn nhớ phương pháp chủng đậu ta nói với chàng trước kia không? Chàng không cho ta đi Thiểm Tây, ta đem biện pháp này nói cho Hoa đại phu, không nghĩ Hoa đại phu lại thí nghiệm thành công, sau đó ngăn chặn được bệnh dịch, khi trở về, lại nói

ta cũng có công lao, vì vậy Hoàng thượng đặc biệt tưởng cho ta.” Lâm Lan hung phấn nói.

Lâm Lan có thể được Hoàng thượng khen ngợi, không thể nghi ngờ là chuyện rất tốt, có thể trợ giúp cho hắn bao nhiêu chưa bàn, quan trọng là, Lâm Lan có thân phận này, chắc chắn sẽ an toàn lên nhiều, Lý Minh Doãn vốn nên an tâm, vốn nên cao hứng, nhưng trong lòng lại ngũ vị tạp trần, có chút chua chát, có chút bực bội, thì ra Hoa Văn Bách đã trở lại.

Hắn đột nhiên cười một tiếng, theo thói quen nheo mắt Lâm Lan: “A! Lan Nhi của ta đã là quan lục phẩm rồi đấy, không đơn giản chút nào.”

Lâm Lan đưa chén trà lên, thời điểm tay Minh Doãn sắp cầm lấy chén trà, Lâm Lan bỗng nhiên buông lỏng, chén trà bị đổ, nước trà nóng đổ lên người Minh Doãn, Lâm Lan vội vã lấy khăn tay lau cho Minh Doãn.

"Thật là xin lỗi, tay ta trơn quá."

Minh Doãn nắm lấy tay Lâm Lan, cười nói: “Không có gì đáng ngại, không cần lau.”

Vị mama phía sau làm bộ ho hai tiếng, Lâm Lan vội vã rút tay về.

Lý Minh Doãn ngẩn ra, rõ ràng cảm giác được Lâm Lan nhét trong tay hắn thứ gì, hắn nhanh chóng nắm tay lại, làm bộ như không vui trọn mắt nhìn vị mama kia một cái, sắc mặt bà ta không chút thay đổi, hướng ánh mắt sang chỗ khác.

Lý Minh Doãn nhanh chóng nhét vật nọ xuống chiếu, trong lòng khẩn cấp. Xem ra Lâm Lan là không tiện nói, mới tìm cơ hội đưa đồ như vậy.

Lâm Lan nhìn hắn giấu kỹ tờ giấy, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, vị mama này tra xét cực nghiêm, chẳng những lật lên lật xuống hộp điếm tâm nàng mang vào, thậm chí còn lục soát khắp người nàng, may là nàng sớm có phòng bị, trước đó đã giấu kỹ tờ giấy.

Thừa dịp bà ta không chú ý, Lâm Lan nhìn Lý Minh Doãn chăm chú, lại khẽ nhíu mày, sau đó lấy bộ dạng khó khăn, nói: “Minh Doãn, ta có chuyện muốn thương lượng với chàng...”

Lý Minh Doãn hiểu động tác nhỏ này của nàng, tâm linh tương thông, nói: “Nàng nói đi.”

Lâm Lan nhìn mama bên cạnh một cái, quay sang Minh Doãn, tựa hồ như hạ quyết tâm thật lớn, sầm khỗ nói: “Minh Doãn, án tử phụ thân hết sức khó giải quyết, hôm qua lúc ta gặp Hoàng thượng, đã cố gắng vì chàng cầu tình, kết quả... Hoàng thượng rất khó chịu, nếu không phải vì ta có chút công lao, sợ là sẽ trị tội cả ta.”

Vị mama kia nghe vậy thoáng trầm tư.

Lý Minh Doãn cố ý giận trách nói: "Thị phi đúng sai đã có luật pháp phán xét, tại sao nàng lại mạo hiểm như vậy? Vạn nhất Hoàng thượng trách tội, chẳng phải là sẽ nguy hiểm sao?"

Lâm Lan ấp a ấp úng, thấp giọng nói: "Minh Doãn... Ta... Ta nghĩ... tình hình hiện giờ của Lý gia khó mà sáng tỏ... ta, ... ta hi vọng, chàng có thể hiểu ta."

Lý Minh Doãn nhíu mày: “Rốt cuộc nàng muốn nói gì?”

Lâm Lan nức nở khóc: “Ta không phải không muốn cùng chàng bạc đầu giai lão, nhưng là... Ai biết chuyện sẽ phát sinh như thế này? Tất cả bọn họ đều nói, lần này phụ tử Lý gia chàng mặc dù không bị chém đầu nhưng cũng phải lưu vong ba nghìn dặm, đời này không còn tương lai gì rồi, nhưng ta còn trẻ, Hồi Xuân Đường của ta vừa mới có khởi sắc, ta không muốn hết thảy bị phá hủy...”

Thời điểm Lâm Lan che mặt khóc, không quên đưa mắt ra hiệu cho Minh Doãn, sợ Minh Doãn không thể lĩnh hội tâm tư của nàng.

Lý Minh Doãn rất nhanh liền hiểu dụng ý của Lâm Lan, Lâm Lan vừa mới nói Hoàng thượng phong thưởng cho nàng, đủ để cho thấy, Hoàng thượng có tâm xá hãn, hơn phân nửa là bởi vì Thái hậu cản trở, làm khó Hoàng thượng, hiện tại Lâm Lan lại nói sự tình nghiêm trọng như thế, rõ ràng là trước sau mâu thuẫn, xem ra, Lan Nhi muốn hãn phối hợp diễn trò cho những người khác nhìn, Lý Minh Doãn liền trầm mặt, lạnh lùng nhìn nàng, gần từng chữ nói: “Nàng muốn ta bỏ nàng?”

Lâm Lan đột nhiên ưu tư nói: “Hi vọng chàng có thể thành toàn, chàng yên tâm, ta sẽ chiếu cố bà nội thật tốt.”

Lý Minh Doãn thốt nhiên đứng dậy, lồng ngực kịch liệt đập phồng, gắt gao nhìn Lâm Lan chằm chằm, nghiêng răng nghiêng lợi, thống giận chỉ trích:

“Lan Nhi, Lý Minh Doãn ta đôi đũa nàng không tẻ, tại sao nàng có thể vô tình như vậy, thời điểm ta khó khăn nhất, muốn vứt bỏ ta ư? Chẳng lẽ nàng đã quên, chúng ta từng thề non hẹn biển?”

Lâm Lan lại khóc nức nở: “Ta biết chàng sẽ phỉ nhổ ta, nhưng ta đã tận lực, ta vất vả lắm mới từ nơi nông thôn đến được kinh thành, vất vả lắm mới có ngày hôm nay, nếu chàng thật yêu thương ta, chắc không muốn ta bị liên lụy...”

Lý Minh Doãn tức giận một cước đá lăn hộp đựng thức ăn, khay sứ vỡ tan, điểm tâm lăn lông lốc trên đất. Hắn tức giận như một con thú bị thương, quát um lên: “Lâm Lan, coi như ta nhìn sai người, nhưng là, nàng nghĩ ta bỏ nàng, để nàng được đi gả cho nam nhân khác ư, đời này cũng đừng nghĩ.”

Vị mama kia bị phản ứng của Lý Minh Doãn dọa cho thất kinh, nhảy lui về sau hai bước, lên tiếng phụ họa: “Lý học sĩ, lời này của Lý học sĩ không đúng rồi, sao Lý học sĩ có thể ích kỷ như vậy? Một mình còn khó toàn thân, cần gì tha thêm người dưới nước, để cho Lâm đại phu theo mình chịu tội.”

Ánh mắt Lý Minh Doãn như đao, trừng mắt với bà ta: “Bà tính làm gì? Chuyện vợ chồng chúng ta cần người tới khua chân múa tay sao? Cút cho ta.”

Bà ta bị bộ dạng như muốn ăn thịt người của Lý Minh Doãn hù cho hoảng sợ, mọi người đều nói vị Lý học sĩ này ôn văn nhã nhĩ nhĩ, sao tính tình lại dữ dằn vậy?

Lâm Lan cũng làm ra vẻ sợ hãi, nói: “Minh Doãn, chàng đừng tức giận, chuyện này, chàng cứ từ từ nghĩ kỹ...”

"Không cần nghĩ, ta cũng sẽ không nghĩ, ta khuyên nàng sớm chết tâm chuyện này đi." Lý Minh Doãn phát tay áo nói.

Lâm Lan mặc nhiên, cúi đầu nói: "Nếu chàng cố ý không đồng ý, ta đây không thể làm gì khác hơn là đề nghị được rời đi."

Lý Minh Doãn ngửa đầu cười một tiếng, trong tiếng cười lộ ra đau đớn thê lương: “Rời đi? Lan Nhi ơi Lan Nhi, ta ở chỗ này, ngày cũng như đêm, trong mộng cũng mơ thấy nàng, không nghĩ tới nàng tuyệt tình như vậy, nàng thật khiến ta thất vọng.”

Chương 220 - Vĩnh viễn không rời

Lâm Lan nghe những lời nửa giả nửa thật này của hắn mà lòng vô cùng đau đớn, trải qua bao khó khăn mới có thể gặp mặt một lần, lại chỉ có thể mượn diễn trò nói hết tâm sự, sao mà bi ai đến thái, Lâm Lan thực sự căm hận Thái hậu, tại sao cõi đời này lại có nhiều lão yêu bà độc ác như vậy? Nên đi về cõi thiên thu cho phải.

“Nàng nghĩ tự đề nghị được rời đi, nàng sẽ tới quan phủ tìm cách phải không, nhưng ta cho nàng biết, cho dù nàng tới quan phủ, Lý Minh Doãn ta cũng chỉ có hai chữ: ‘Tuyệt không’.” Lý Minh Doãn căm hận nói.

Lâm Lan khổ sở nói: “Hiện tại chàng quá kích động, chờ chàng tỉnh táo lại, có lẽ sẽ không nghĩ như vậy.” Lâm Lan vừa nói vừa lấy ra một bình sứ nhỏ: “Đây là Đan Tham hoàn, chàng ở chỗ này ăn không ngon, ngủ không yên, cần bồi bổ, ta... Nếu có cơ hội, ta sẽ trở lại thăm chàng.”

Lâm Lan đem bình sứ đưa tới, Lý Minh Doãn không nhận, Lâm Lan không thể làm gì khác hơn là đặt bình sứ lên chiếu, quỳ luyến nhìn hắn một chút, nước mắt lần nữa dâng lên, lần này, không phải là đóng kịch, là thật tâm khổ sở, nàng rất nhớ hắn, rất muốn ôm lấy hắn, nói với hắn những lời thật lòng, nói ra những khổ sở ủy khuất đã phải chịu đựng, muốn được như trước kia, ở trong lòng ngực hắn làm nũng, nghe hắn nhẹ nhàng nói những lời an ủi, nghe hắn nói, có hắn ở đây, đừng sợ...

Không dám lưu lại nữa, bằng không, Lâm Lan không dám cam đoan bản thân có thể chịu đựng được nữa hay không, nàng cơ hồ cướp đường mà chạy.

Vị mama kia vội vàng đuổi theo.

Cửa lao ở phía sau nặng nề đóng kín, tiếng rầm khô khốc vang lên, như một tiếng chùy nặng nề nện vào trong lòng Lâm Lan, Lâm Lan dừng bước, gắt gao ngó chừng cửa lao: Minh Doãn, chàng hãy cố gắng chờ đợi, Tĩnh Bá Hầu sắp trở về rồi, Hoàng thượng cũng sẽ nghĩ biện pháp, tất cả mọi người đang cố gắng, chàng nhất định sẽ bình an rời khỏi nơi này, xin chàng yên tâm, bất kể gặp phải bao nhiêu khó khăn, chàng không buông tay ta, ta tuyệt đối cũng không buông tay chàng, không ai có thể khiến ta buông tay chàng.

Lý Minh Doãn đứng lặng, hồi lâu giật mình khôi phục lại cảm xúc. Mới vừa rồi tuy là diễn trò nhưng cứ nghĩ tới hắn và Lâm Lan có thể bị chia rẽ,

cảm giác đau đớn này, thật sự rõ ràng, thấu tận tâm can.

Hắn thả lỏng cơ thể, đi tới bên giường, cảnh giác nhìn lên ô cửa sổ nhỏ trên cánh cửa phòng giam, xác định không có ai giám thị mới lấy tờ giấy từ dưới chiếu ra, nhanh chóng mở, chỉ thấy phía trên có mấy chữ xinh đẹp nhỏ nhắn... An tâm, vĩnh viễn không rời.

An tâm, vĩnh viễn không rời. Lý Minh Doãn đột nhiên rơi lệ, tư niệm nhiều ngày đêm, lo lắng bất an nhiều ngày đêm, cũng chưa từng rơi lệ, giờ khắc này, chỉ là mấy chữ cũng khiến như con dê bị vỡ òa, hàng ngàn hàng vạn cảm xúc tuôn trào. Hắn không biết Lan Nhi chịu bao nhiêu áp lực, mới không thể không cùng hắn diễn trò như vậy.

Hắn nắm thật chặt tờ giấy, phảng phất như ôm chặt Lâm Lan, không muốn buông ra, hắn khẽ thì thào: Lan Nhi, hiện tại ta không thể làm được gì, chỉ có thể giữ vững lời hứa của ta, hi vọng ta có thể kiên trì bớt cho nàng chút áp lực, ta và nàng, vĩnh viễn không rời...

Ra khỏi nhà lao đại nội, Lâm Lan lau nước mắt, nhìn vị mama, nói: “Mama thấy rồi đấy, không phải là ta không phối hợp với Thái hậu, thật sự là Minh Doãn rất cố chấp.”

Sắc mặt bà ta đen sì, hờ hững nói: “Lão nô sẽ bám lại với Thái hậu.”

Lâm Lan cố gắng làm theo biện pháp của mình: Kéo dài thời gian. Nàng đã làm theo ý tứ Thái hậu, về phần làm tới mức độ nào, hiệu quả ra sao, không phải một mình nàng có thể định đoạt, Thái hậu cũng không thể trách nàng.

Thái hậu nhận được hồi bẩm, sắc mặt cực kỳ khó coi, còn tưởng rằng văn nhân thanh cao, Lâm Lan nói muốn rời đi, Lý Minh Doãn nhất định sẽ đáp ứng, không nghĩ tới Lý Minh Doãn chết cũng muốn kéo người đi theo.

“Ngươi nhìn kỹ, nghe kỹ chứ? Bọn chúng có thông đồng làm trò không?” Thái hậu không tin phán đoán của mình lại bị sai lệch.

Mama kia trả lời: “Lão nô một mực ở bên cạnh ngó chừng, Lâm đại phu không có một câu ám hiệu, ... đồ ăn Lâm đại phu mang vào, lão nô cũng đã kiểm tra từng món một, lục soát kỹ cả trên người, lão nô dám cam đoan, không có dị thường.”

Thái hậu nhíu mày: “Vậy còn ánh mắt? Bọn chúng có dùng ánh mắt trao

đôi không?” Phu thê đã lâu, tâm ý tương thông, có đôi khi, chỉ cần một ánh mắt cũng có thể truyền tâm ý, khả năng này cũng rất lớn.

Trong bụng vị mama cả kinh, lúc ấy bà ta đứng ngay bên cạnh, có thể thấy rõ vẻ mặt hai người, nhưng bởi vì Lý học sĩ trừng mắt nhìn bà ta, bà ta chợt dạ mà rời mắt đi hướng khác, không quan sát từ đầu tới cuối, ngó chừng hai người, lòng bàn tay bà ta đổ mồ hôi, nếu sơ suất nhỏ nhỏ này của bà ta để Thái hậu biết được, chắc chắn Thái hậu sẽ xử lý bà ta đến nơi đến chốn, bà ta không dám nghĩ, liền kiên trì nói: “Lão nô nhìn chăm chăm vào bọn họ, lão nô dám dùng đầu trên cổ đảm bảo, hai người bọn họ không có dùng ánh mắt khác lạ thâm thông báo tin tức.”

Tào mama nghĩ ngợi nói: "Xem ra Lý học sĩ cũng không phải người dễ chung sống."

Vị mama kia vội vàng phụ họa: “Đúng thế ạ! Lâm đại phu mới mở miệng, Lý học sĩ đã phát hỏa, đập tung tóe đồ ăn Lâm đại phu đưa vào, vẻ mặt như muốn ăn thịt người tới nơi rồi.”

Thái hậu trầm ngâm không nói, như thế xem ra, Lý học sĩ này, hoặc là tình nghĩa quá thâm sâu, hoặc là một kẻ tư lợi, nhất thời quân cờ của bà ta rơi vào khoảng không.

"Để cho ta đi vào, ta muốn gặp Thái hậu..." Ngoài cửa vang lên tiếng Vũ Dương Quận chúa.

Thái hậu nhíu nhíu mày: "Để cho con bé đi vào, Chử mama, người lui xuống trước đi."

Vũ Dương vội đi vào, “phịch” một cái quỳ gối trước Thái hậu, cầu khẩn: “Thái hậu, Vũ Dương van xin người, từ bỏ chuyện này đi! Người làm khó hấn, cho dù hấn bị buộc cưới Vũ Dương cũng sẽ không thật lòng yêu thương Vũ Dương, càng sẽ không cam nguyện phụ tá Thái tử ca ca. Thái hậu, người làm như vậy, sẽ phản tác dụng.”

Mặt Thái hậu đen sì, trầm giọng nói: “Ai gia tự có chủ trương, không cần cháu nhiều lời.”

“Thái hậu, người nhìn không rõ sao? Lý học sĩ là người thế nào, uy hiếp bức bách là vô dụng, bọn họ chính là thà làm ngọc vỡ không làm ngói lành, một giọt chi ân suối nguồn tương báo, nếu Thái hậu thật sự muốn dùng Lý

học sĩ, nên nhân lúc này cho hắn ân huệ, chứ đừng bức bách...” Vũ Dương mới từ miệng một cung nữ biết chuyện hôm qua Thái hậu triệu kiến Lâm Lan, nàng không thể đứng nhìn, chuyện này càng tiếp diễn, càng sẽ be bét.

Mặt Thái hậu không chút thay đổi, giọng nói nguội lạnh: “Ai gia làm việc không cần cháu dạy dỗ, cháu chỉ cần biết im lặng, nếu để ai gia còn nghe thấy cháu nói những lời như thế, ai gia nhất định sẽ không buông tha cháu.”

Vũ Dương buồn bã nhìn Thái hậu, nàng vẫn cho là Thái hậu hiền lành, Thái hậu đối với nàng tốt như vậy, Tàn gia bao nhiêu nữ tử, Thái hậu chỉ thiên vị mình nàng, tự đáy lòng nàng muốn hiếu thuận với Thái hậu, nhưng hiện tại, Thái hậu như vậy khiến nàng cảm thấy thật xa lạ, thật đáng sợ. Rốt cuộc là nàng quá ngây thơ phải không? Vũ Dương cúi đầu, nước mắt tuôn rơi, trong lòng cực kỳ thất vọng.

Sau khi Lâm Lan gặp Minh Doãn, trong lòng khó chịu, làm chuyện gì cũng có cảm giác vô lực, cả người rầu rĩ. Đám Ngân Liễu tưởng là chắc nhị thiếu phu nhân thấy nhị thiếu gia bộ dạng thê thảm nên mới thành ra như vậy. Máy người tự đoán bừa, càng đoán càng cảm thấy khả năng này lớn nhất, bất giác buồn bã trong lòng, nhị thiếu gia quá đáng thương.

Phúc An nghe thấy các nàng nói chuyện, vội vàng chạy đi Diệp gia nói cho Diệp đại lão gia.

Diệp Đức Hoài đi phường nhuộm chưa về, Phúc An đem tin tức nói cho đại phu nhân.

Nữ nhân luôn dễ dàng đem chuyện đơn giản nghĩ thành chuyện vô cùng phức tạp, rất nghiêm trọng, cho nên, đến tối Diệp Đức Hoài từ phường nhuộm về nhà, Vương Thị khóc sụt sùi nói cho hắn biết: “Minh Doãn ở trong ngục bị tra tấn thành phế nhân, Lâm Lan đi thăm nó về, cả người như bị mất hồn, không nói năng gì.”

Diệp Đức Hoài vừa nghe, kinh hãi nhảy dựng lên, thế này thật quá đáng. Phản ứng đầu tiên của hắn là, Thái hậu đúng là một mẹ yêu bà, dám bức bách khiến Minh Doãn chịu khổ, lập tức cho chuẩn bị xe ngựa, chạy thẳng tới tiểu viện Lý gia đang ở tạm.

Lâm Lan đang cùng Đinh Nhược Nghiên nói chuyện thăm tù.

Đinh Nhược Nghiên nghe vậy, cầm khăn lau lệ, thôn thức nói: “Nhị đệ

bình an là tốt rồi, đáng thương Minh Tắc, đến hiện tại cũng không thể gặp chàng một lần, không biết chàng thế nào.”

Lâm Lan thấy nàng thương tâm như thế, liền an ủi: “Đại ca bị giam ở đại lao Hình bộ, mặc dù không được thăm hỏi, nhưng cha đại tẩu không phải nghe ngóng được huynh ấy vẫn mạnh khỏe sao? Đại tẩu đừng quá lo lắng, ta nghĩ không bao lâu chuyện này sẽ được giải quyết.”

Đinh Nhược Nghiên buồn bã nói: “Không được tận mắt nhìn thấy chàng, lòng ta luôn bất an, ta không cần biết triều đình sẽ định tội chàng thế nào, bắt kẻ ra sao, ta sẽ đi theo chàng.”

“Đại tẩu, đại ca không sao, tẩu tin ta.” Lâm Lan nắm lấy tay Đinh Nhược Nghiên, cho nàng ta khích lệ cùng lòng tin. Nói thật, trước kia, nàng thấy đại tẩu đối với đại ca luôn lãnh đạm, vốn cho là hai vợ chồng họ không có tình cảm gì, sau khi gặp chuyện, nàng mới phát hiện mình nghĩ lầm rồi, đại tẩu yêu đại ca.

Đinh Nhược Nghiên nắm lại tay Lâm Lan, nức nở nói: “Đệ muội, lòng ta đau lắm.”

“Đại tẩu, lúc này chúng ta phải cố gắng bình tĩnh, thương tâm không có ích lợi gì, cần phải chiếu cố bản thân, như vậy, chính là ủng hộ lớn nhất đối với đại ca, chỉ cần chúng ta khỏe mạnh sống tốt, bọn họ ở trong ngục mới có thể an tâm...” Lâm Lan lựa lời khuyên bảo.

Như Ý vội vàng chạy vào: “Nhị thiếu phu nhân, đại cữu gia tới.”

Lâm Lan hơi ngẩn ra, đã trễ thế này cậu cả còn tới đây?

Đinh Nhược Nghiên vội lau nước mắt: “Đệ muội, ta về phòng.”

Diệp Đức Hoài lúc tiến vào hai mắt đỏ bừng, gặp phải Đinh Nhược Nghiên trong lòng càng thêm bối rối, vừa nhìn thấy Lâm Lan liền gấp giọng: “Minh Doãn thế nào? Lão yêu bà tra tấn nó sao?”

Lâm Lan bị hỏi không giải thích được: “Vì sao cậu lại suy đoán thế?”

Diệp Đức Hoài sững sốt: “Không phải là cháu cho Phúc An truyền lời, nói Minh Doãn bị tra tấn, biến thành phế nhân rồi?”

Lâm Lan cười khổ, là ai tạo tin đồn vậy? Nhìn cậu cả lo lắng, trán nổi đầy

gân xanh rôi.

“Cậu à, cậu bình tĩnh chớ nóng, không có chuyện này đâu.” Lâm Lan mời cậu cả ngồi xuống, ra hiệu cho Như Ý dâng trà.

“Vậy sao Phúc An lại nói thế?” Diệp Đức Hoài không khỏi nói.

Ngân Liễu một bên ngưỡng ngừng, chợt dạ nói: “Có thể là lúc trước tụi nô tỳ suy đoán lung tung, không may Phúc An nghe được...”

Lâm Lan lườm nàng một cái: “Ai cho các em nói loạn?”

Ngân Liễu vô tội nói: "Tụi nô tỳ nhìn sau khi nhị thiếu phu nhân trở về, mặt ủ mày chau, than thở, liền cho rằng nhị thiếu gia..."

Lâm Lan dở khóc dở cười: "Được rồi, được rồi, sau này bớt suy nghĩ đi, các em lui xuống, ta có lời muốn nói với đại cữu gia."

(Tác giả: Về lý do tại sao Lâm Lan ở trước mặt Thái hậu và Hoàng thượng tự xưng là dân phu. Hiện tại Lý gia bị tịch thu nhà, chức quan của đám người Lý Minh Doãn đương nhiên bị tước bỏ, thuộc về tầng lớp dân chúng, Lâm Lan chỉ có thể tự xưng dân phu.)

Chương 221 - Phản chế

Theo phân tích của Lâm Lan, Thái hậu thấy chiêu này không đạt hiệu quả, nhất định sẽ tăng thêm uy hiếp với Minh Doãn, mà Minh Doãn quan tâm nhất chính là nàng cùng Diệp gia. Thái hậu không thể trắng trợn cầm đao kề cổ bọn họ, nhưng ngầm dùng ít thủ đoạn hèn hạ làm bọn họ lâm vào cảnh khốn cùng là rất có thể, cho nên, lập tức làm tốt công việc phòng bị, không thể để cho Thái hậu bắt được nhược điểm, mượn đề tài nói chuyện của mình.

“Cậu đã xác định công phẩm không có vấn đề gì thì phải lập tức đánh đòn phủ đầu, để cho Thái hậu không có thời cơ giở trò.” Lâm Lan nói.

Diệp Đức Hoài trầm ngâm, vẫn không cam lòng, nói: “Ta thật hoài nghi lão yêu bà này có phải muốn chết rồi không, sắp xuống đất rồi còn liều mạng giày vò người khác. Ép buộc Minh Doãn theo mình, theo ta thấy, bà ta đúng là trộm gà không được còn mất nắm gạo, để cho bà ta tức chết đi.”

Nghe cậu cả mắng chửi người thật là thông khoái, cuộc đời cậu cả chỉ sợ

duy nhất Diệp lão thái thái, ngoài ra, không hề để ý ai, nổi giận lên là nói. Huống chi, cậu cả mắng không sai, hành động lần này của Thái hậu thực sự ấu trĩ, không biết đối tượng là ai, cứ tự cho mình là cao hơn tất cả, mọi người đều phải theo lệnh bà ta mà làm, dĩ nhiên, nếu là loại người như lão cha chồng, khẳng định sớm đã vẫy đuôi quán lấy rồi, chắc bà ta nghĩ là, phụ tử ba phần giống nhau, không nghĩ tới tre xấu cũng cho ra măng tốt, làm người tự tin thái quá chỉ càng khiến sai lầm càng lớn, chỉ biết khư khư cố chấp, không đụng tường nam không quay đầu*.

* Không đụng tường nam không quay đầu: "Bất chàng nam tường bất hồi đầu". Ý chỉ người có tính cách, hành động cố chấp, không chịu nghe lời người khác, một khi chưa đạt được mục đích thì tuyệt nhiên sẽ không bỏ cuộc, tóm gọn là "cứng đầu".

“Tức giận thì cũng vậy, người ta là Thái hậu, quyền cao chức trọng, chúng ta phải thật cẩn thận, trước tiên để xem ý tứ Minh Doãn thế nào đã ạ, ngày mai Hồi Xuân Đường kết thúc chữa bệnh từ thiện, cháu sẽ đóng cửa nghỉ ngơi một khoảng thời gian.” Lâm Lan nói.

Diệp Đức Hoài đồng ý nói: "Cháu cũng mệt nhiều rồi, nên nghỉ ngơi cho tốt.”

Lâm Lan mỉm cười, nàng đóng cửa không tiếp tục kinh doanh nhưng không phải là vì nghỉ ngơi, Thái hậu muốn đối phó Diệp gia, biện pháp tốt nhất chính là đổ oan chuyện công phẩm, muốn đối phó với Lâm Lan nàng, dễ dàng nhất là nói nàng bán thuốc giả hoặc kê đơn sai, làm chết người. Nàng sẽ không cho lão yêu bà cơ hội hãm hại nàng.

Ngày hôm đó, Hoàng thượng đang ngự thư phòng phê duyệt tấu chương, Nguyễn công công rón rén đi đến, vẻ mặt do dự, vài lần muốn mở miệng lại nhin xuống, bộ dạng rối rắm này rơi vào trong mắt Hoàng thượng. Hoàng thượng nhân nhạ mở miệng: “Chuyện gì?”

Nguyễn công công lúng túng tiến lên hai bước: "Thật ra thì không phải là chuyện lớn gì, có điều nô tài cảm thấy không bảm lại thì không tốt.”

Hoàng thượng trừng mắt một cái: “Người đừng vòng vo trước mặt trẫm nữa, trẫm không nhìn được bộ dạng này của ngươi.”

Nguyễn công công hoảng sợ nói: "Khởi bảm Hoàng thượng, chuyện là thế này. Hôm qua Thục phi nương nương nói sắp đến sinh nhật Thập thất Công chúa, gọi phủ nội vụ đưa đến mấy cây tơ lụa mới để may quần áo mới cho Thập thất Công chúa.”

Hoàng thượng nhăn mày, dùng bút, nói: “Nhìn trẫm này, sinh nhật Thập thất Công chúa cũng quên mất, may nhờ người nhắc nhở, bằng không Thục phi lại trách trẫm không để ý.”

Nguyễn công công cười hắc hắc nói: "Hoàng thượng bận việc quốc gia đại sự, thỉnh thoảng quên cũng là chuyện bình thường, Thục phi nương nương hiền lành ôn nhu, nhất định sẽ không oán giận Hoàng thượng."

Hoàng thượng mỉm cười một cái: "Sau đó thì sao?"

Nguyễn công công ngăn người, nói tiếp: “Ai ngờ phủ nội vụ nói, tư lụa mới vào có vấn đề, không phát ra, Thục phi nương nương có chút mất hứng. Mới mấy hôm trước, Hoàng hậu mới thưởng cho Vinh tần hai cây lụa tốt, sao ko nghe nói có vấn đề gì, tại sao đến Thục phi lại xảy ra chuyện rồi?”

Hoàng thượng nghe chỉ cảm thấy nhức đầu, hậu cung phi tần đông đảo, chuyện nhỏ cũng thành chuyện lớn.

"Lão nô đã nghĩ, quản lý phủ nội vụ là Tiết Quý một tay lão nô đào tạo, bình thường thông minh cơ trí. Sao lại làm ra việc không đầu thế này? Lão nô liền đi phủ nội vụ một chuyện, hỏi qua, Tiết Quý nói cho lão nô, tư lụa mới vào bị phai màu. Lão nô nói phải cẩn thận kiểm chứng để xem xét, nói Tiết Quý tự tay kiểm nghiệm, Tiết Quý ra chức chối từ. Lão nô không khỏi sinh nghi, tự mình cầm lụa để cạnh nồi nước sôi hồi lâu cũng không thấy phai chút màu nào. Lão nô liền chất vấn Tiết Quý, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. Lúc đầu Tiết Quý không chịu nói, lão nô liên tục ép hỏi, Tiết Quý mới nói thật..." Nói tới đoạn này, Nguyễn công công dừng một chút, giọng nói nhỏ dần: “Tiết Quý nói, là Thái hậu ra lệnh cho hắn nói như vậy.”

Hoàng thượng nghe thế, đã cảm giác được chuyện gì, gần đây hành động của Thái hậu có dụng ý gì, lòng dạ hắn đã biết rõ, nội trong năm nay, tư lụa đưa vào phủ nội vụ đều đến từ Diệp gia, mục đích của Thái hậu quá rõ ràng.

Nguyễn công công len lén quan sát thần sắc Hoàng thượng, cẩn thận nói: “Lão nô không biết hành động lần này của Thái hậu là ý gì, chỉ là mấy cây lụa, để cho mấy nương nương sinh con giận dữ, không đáng giá...”

Hoàng thượng đặt bút, dựa lưng vào ghế, trầm tư chốc lát, nói: “Nguyễn Phúc Tường!”

“Có lão nô.” Nguyễn công công khom người nghe lệnh.

“Truyền ý chỉ trẫm, Tiết Quý làm việc không đến nơi đến chốn, điều đi làm tạp dịch.”

Xử phạt Tiết Quý, là hành động xao sơn chấn hổ*, hi vọng Thái hậu có thể khiêm tốn một chút, chớ quá phận.

*Nguyên văn là: 敲山震虎 = Xao sơn chấn hổ: công kích khiến kẻ địch phải hoảng sợ. Đây là một loại chiến lược, chỉ uy hiếp trên hình thức, phô bày thực lực quân sự khiến đối phương phải sợ hãi mà khuất phục, đạt được mục đích không chiến mà thắng. Sau này được dùng với nghĩa rộng: cố ý cảnh báo, khiến người ta phải chấn động. Tương tự như câu rung cây nhất khi bên mình.

Tin tức Tiết Quý bị xử phạt nhanh chóng truyền tới hậu cung.

Thái hậu nghe xong giật mình, tràng hạt trong tay thiếu chút bị giật đứt, cắn răng nói: “Ai gia đã xem thường bọn chúng.”

Tào mama nhất thời không có hiểu được, bọn chúng là ai.

Thái hậu hừ lạnh một tiếng: "Truyền Chử mama tới gặp."

Không bao lâu, Chử mama nghe truyền chạy tới.

“Chuyện hôm qua phân phó, đã làm chưa?” Thái hậu hỏi.

Chử mama sợ hãi trả lời: "Hồi bẩm Thái hậu, nô tỳ đang muốn an bài, nhưng là, Hồi Xuân Đường đóng cửa không kinh doanh, nói là đã chữa bệnh từ thiện liên tục nửa tháng, các đại phu đã mệt, hơn nữa dược liệu không đủ, vì vậy tạm thời đóng cửa nghỉ ngơi và hồi phục, không nhắc tới lúc nào sẽ mở cửa lại.”

Thái hậu ảo não, vỗ bàn “uỳnh” một cái, Tào mama khấn trương, thiếu chút hô lên... Thái hậu cẩn thận đau tay.

“Lâm Lan này quả thật giáo hoạt.” Thái hậu căm hận nói. Ngắn ngủi mấy ngày, những bố trí của bà ta đều bị hóa giải, phản ứng nhanh như thế khiến bà ta không khỏi hoài nghi, ngày đó, một màn trong đại lao kia là vợ chồng bọn họ liên thủ lừa bà ta.

"Thái hậu... Xem ra bọn chúng quyết tâm không lĩnh tình của Thái hậu." Tào mama nói.

Thái hậu then quá thành giận: “Lý Minh Doãn ngoan cố không thay đổi, nếu không chịu về dưới trướng ta, vậy thì đừng trách ai gia không cho hắn

cơ hội.”

Tào mama nghiêm nghị nói: "Ý Thái hậu định thế nào tiếp theo ạ?"

Thái hậu nghĩ nghĩ, trong mắt chợt lóe hàn quang, nói: “Mau truyền Tần Trung vào cung.”

Thân là quốc cữu gia, trung thần nghĩa sĩ nhất đẳng đương triều Tần Trung lúc này đang bị một vụ tai tiếng làm cho bề đầu sút trán, từ sau lần trước bị Thái hậu khiển trách, hắn đã nghiêm túc quản giáo người nhà cùng hạ nhân, ai ngờ, con cháu Tần gia an nhàn quen thói, kiêu căng thành tính, mới vừa rồi, người của phòng Hồng Lư Tự* tới cửa cầu kiến, nói, một con cháu dòng chính Tần gia xảy ra tranh chấp ở tửu lâu với một người ngoại quốc, thiếu chút nữa đánh chết người kia, người ngoại quốc kia không phải người bình thường, chính là vương tử Cao Ly đi sứ triều ta, hiện tại, sứ thần Cao Ly vô cùng tức giận, đã tiến cung gặp vua, phòng Hồng Lư Tự khuyên thế nào cũng không được, thật là một lớp vừa san bằng, lớp sau đã đổ tới, lần này còn liên quan đến ngoại sự, gây chuyện không tốt sẽ khiến hai nước xảy ra chiến tranh, Tần Trung toàn thân mồ hôi lạnh, lập tức thay quần áo, chuẩn bị tiến cung chịu tội, ngay cả Thái hậu truyền cho đòi cũng đành phải vậy.

*Hồng Lư Tự: rất nhiều chức trách giống Lễ bộ, hai phòng cùng cấp. Là nơi quyền lực lớn nhất, chức trách nặng nhất, chỗ tốt nhiều nhất, chết cũng nhanh nhất.

Trong sảnh khách Diệp gia truyền ra tiếng cười sang sảng của Diệp Đức Hoài: “Tử Dụ, tiểu tử này được lắm! Chọc vào tổ ong vò vẽ này, đủ khiến lão yêu bà cùng Tần gia nhức đầu một trận rồi.”

Trần Tử Dụ cười nói: "Lần này là lão Thiên đưa tới cơ hội tốt, cháu chỉ là bắt được cơ hội, đại cữu gia, ngài không nhìn thấy sắc mặt đen sì của Hoàng thượng, mặt đen lấm cơ, nổi giận lôi đình! Tần quốc cữu thiếu chút nữa tè ra quần..." Trần Tử Dụ cười lớn, không may động tới vết thương nơi khoe miệng, không nhịn được cắn răng hít một ngụm lãnh khí, sờ sờ khoe miệng tím bầm, mắng: “Con mẹ nó, thằng nhóc Tần gia này hạ thủ thật là tàn nhẫn, hiện tại cả người cháu đau như, vương tử Cao Ly kia còn thảm hại hơn, bị đánh mặt mũi sưng như đầu heo.”

Diệp Đức Hoài cười nói: "Chẳng lẽ lúc các ngươi bị đánh không nói ra thân phận của mình?"

Trần Tử Dụ nhớ lại tình hình lúc đó, càng muốn cười, chẳng qua là khoe miệng đau dữ dội, không dám cười lớn, bộ dạng thật là tức cười, nói:

“Vương tử Cao Ly kia đâu biết tiếng Trung Nguyên chúng ta, huyền thuyên nhưng có người nào hiểu đâu! Lúc ấy quan phiên dịch đi gọi thức ăn rồi, cháu chỉ la lớn, các người không thể đánh người, đánh người phạm pháp ... Những tên quần áo lụa là kia, không đưa vào mắt nhất chính là luật pháp, càng đem luật pháp ra, bọn chúng càng khinh thường.”

Lâm Lan không nhịn được cười hắc hắc, vương tử Cao Ly đáng thương! Nhìn lại mặt mũi Trần Tử Dụ sưng vù, lại cảm thấy bần khổ, quan tâm nói: “Đề sư huynh của ta xem vết thương cho huynh! Hi vọng không tổn thương nội tạng.”

Trần Tử Dụ vội vàng khoát tay: "Không cần không cần, bị thương ngoài da chút thôi, trước kia lăn lộn với tiểu tử Ninh Hưng kia, không ít lần đánh nhau, đã quen rồi.”

“Ta chuẩn bị cho huynh chút thuốc bị thương, ngoại thương cũng không thể bỏ qua, vạn nhất làm sao, Chỉ Thiên sẽ tìm ta tính sổ mất.” Lâm Lan nói.

Sắc mặt Trần Tử Dụ ửng hồng, lúng túng nói: “Lúc này nàng ấy không có gặp ta.”

Diệp Đức Hoài cười nói: "Chờ lúc cậu thành thân, đại cữu gia ta nhất định sẽ đưa tới một phần đại lễ.”

Trần Tử Dụ che miệng cười hắc hắc: “Đại cữu gia, dứt khoát sau này một nhà chúng cháu già trẻ trên dưới, xiêm y bốn mùa một năm, đại cữu gia bao trọn là được rồi ạ.”

Diệp Đức Hoài sáng khoái nói: “Không thành vấn đề, việc nhỏ, nhưng ngày nào tiểu tử cậu cũng phải đổi quần áo mới đấy.” Dứt lời lại cười ha ha.

Trần Tử Dụ vội nói: “Cháu nói đùa, đại cữu gia đừng coi là thật.”

Lâm Lan mỉm cười, chợt nghĩ tới một chuyện, hỏi: "Lần này vương tử Cao Ly chịu nhục, có khi nào hai nước giao chiến không?”

Trần Tử Dụ suy nghĩ một chút: "Không đến mức ấy đâu, cho dù đánh nhau thật, Cao Ly cũng không phải đối thủ của triều ta, cùng lắm bọn họ sẽ kháng nghị, đàm phán một phen, tìm về thể diện thôi, chỉ cần Hoàng thượng cho bọn họ chút an ủi, hẳn là không có gì nghiêm trọng. Mấu chốt là Tần gia bá đạo khiến công phần bị đẩy lên cao, lần trước chỉ có các võ quan làm lớn chuyện, lần này ông nội ta đã đáp ứng, cùng mấy vị đại thần dâng tấu hạch

tội Tần gia, Tần gia nghĩ muốn yên cũng không thể.”

Diệp Đức Hoài hưng phấn nói: "Chuyện nào càng lớn càng tốt, để xem lão yêu bà còn rảnh rỗi tính đoạt trượng phu người ta nữa không.”

Chương 222 - Thời cơ

Trên triều đình đang vì chuyện một con cháu Tần gia đánh vương tử Cao Ly mà loạn xạ bát nháo, Bình Nam đại quân chiến thắng trở về.

Nhờ sự an bài của Kiều Vân Tịch, Tĩnh Bá Hầu nhanh chóng gặp Lâm Lan.

Kiều Vân Tịch đã đem sự tình đại khái nói cho Hầu gia, Tĩnh Bá Hầu vào cung cũng biết được bảy tám phần, cho nên không cần nói nhiều lời vô nghĩa, lập tức đi thẳng vấn đề chính với Lâm Lan.

"Hầu gia, chuyện này chỉ có thể van xin ngài hỗ trợ. " Lâm Lan hết sức thành khẩn cầu trợ.

Tĩnh Bá Hầu cầm trà chén nhỏ trầm ngâm một lúc lâu, Kiều Vân Tịch nháy mắt với Lâm Lan để cho nàng an tâm.

"Phải nhớ Lý học sĩ đi ra ngoài không khó, mấu chốt là lấy phương thức gì đi ra ngoài." Tĩnh Bá Hầu chậm rãi mở miệng.

"Kính xin Hầu gia chỉ giáo." Lâm Lan nghiêm mặt nói.

Tĩnh Bá Hầu nhấp một ngụm trà, nói: “Hoàng thượng nếu chỉ là muốn đặc xá Lý học sĩ, mặc dù Thái hậu can thiệp, cũng không khó làm, chỉ là như vậy sẽ bất lợi đối với tiền đồ của Lý học sĩ, mặc dù khai ân nhưng chức quan của Lý học sĩ sẽ không giữ được, coi như bắt đầu lại từ đầu, ... còn muốn tìm cơ hội khác, không biết phải trì hoãn tới ngày nào, Lý học sĩ là kiêu thần tử mới, Hoàng thượng rất coi trọng, hi vọng Lý học sĩ có thể làm lớn hơn, cho nên, theo ta thấy, Hoàng thượng đang muốn tìm một cơ hội thích hợp, tỷ như có thể làm cho Lý học sĩ lập công chuộc tội, vừa mài giũa cũng là khảo nghiệm.”

Phân tích của Tĩnh Bá Hầu cao hơn một tầng so với suy nghĩ của đám người Lâm Lan. Không hổ là Hầu gia, nhìn nhận sâu xa.

Tĩnh Bá Hầu nhìn Lâm Lan, ôn hòa nói: "Cho nên, Lý phu nhân không cần lo lắng quá mức, ta nghĩ, cơ hội này hẳn là rất nhanh sẽ có rồi."

Ánh mắt Lâm Lan sáng lên, người như Tĩnh Bá Hầu, nếu không chắc chắn, tuyệt đối sẽ không nói. Lúc này mỉm cười nói: "Nghe Hầu gia lời nói này, thiếp thân an tâm."

Tĩnh Bá Hầu mỉm cười, gật đầu: "Chuyện lúc trước, Lý phu nhân ứng đối vô cùng tốt."

Lâm Lan khiêm nhường cười cười: "Thiếp thân là một nữ nhân yếu đuối, việc có thể làm có hạn, vẫn cần Hầu gia giúp đỡ."

Tĩnh Bá Hầu tự đáy lòng khen ngợi, nữ nhân này rất thông minh, biết lúc nào nên làm, lúc nào yếu thế nên yếu thế, lúc cần phô trương liền phô trương, hiểu được sở trường của mình. Dem ưu thế phát huy đến mức tận cùng, nên nói với nàng, bớt chút lo lắng, để sức nghỉ ngơi. Lý Minh Doãn ơi Lý Minh Doãn, có vợ như thế, chồng còn đòi hỏi gì?

"Chuyện này, ta sẽ đề ý." Tĩnh Bá Hầu trả lời.

Tiền Lâm Lan, Tĩnh Bá Hầu lập tức viết một phong thư sai người đưa tới cho Tứ Hoàng tử, hẳn cùng Tứ Hoàng tử chinh chiến Tây Nam, mấy tháng cùng một chỗ, tâm tư Tứ Hoàng tử không thể nói không biết. Tứ Hoàng tử hoài bão lớn, chẳng qua là tuổi trẻ khí thịnh, khó tránh tâm phù khí táo (*phập phồng không yên*), chỉ vì cái trước mặt, Tứ Hoàng tử đối với Lý Minh Doãn là vô cùng muốn có được, lúc này vừa là lúc cơ hội cho hắn. Chỉ sợ, Tứ Hoàng tử thiếu kiên nhẫn, ngược lại chuyện chuyển xấu. Cho nên, phải báo cho hắn một phen, thời cơ chưa chín muồi, không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Ra khỏi phủ Tĩnh Bá Hầu, tâm Lâm Lan rốt cuộc an định lại, đã hơn hai tháng, mọi người đều thấy nàng trấn định thong dong, nụ cười như cũ, thật ra thì nàng cả ngày lo lắng, chưa một đêm an giấc, chẳng còn cách nào cả, tất cả mọi người đều nhìn nàng làm việc, tâm tình của nàng, nhất cử nhất động của nàng sẽ ảnh hưởng đến mọi người, cho nên, nàng chỉ có thể cắn răng chống lại, cuối cùng cũng có thể buông lỏng rồi.

Đại ca ở trong quân biểu hiện anh dũng, lập không ít chiến công, được đề bạt làm giáo úy, trải qua chiến hỏa thử thách, đại ca giống như một người mới, da đen, người khỏe mạnh hơn, máu chót là trui luyện được khí khái

trầm ổn, có uy nghiêm của quân nhân. Lâm Lan rất cao hứng, đại ca của nàng không còn là người đàn ông năm xưa ở thôn Giản Tây bị vợ mắng mỏ không dám lên tiếng, là một người đàn ông quanh năm khúm núm nữa rồi, đã đường đường chánh chánh là nam tử hán.

Ninh Hưng hôm nay đã là Tướng quân rồi, trước kia hắn có ngoại hiệu là Tiểu Bá Vương, hiện tại lại thêm ngoại hiệu là Hắc Ma Vương, thật ra thì Ninh Hưng không đen lắm, thật không biết làm sao lại có danh hiệu Hắc Ma Vương này.

Huynh muội gặp lại, bạn tốt đoàn tụ, mọi người vui vẻ mấy ngày, mặc dù tất cả mọi người không nói, nhưng Lâm Lan hiểu được, trong lòng ai cũng cất giấu một câu nói... Nếu như Minh Doãn có thể được thả ra, vậy thì viên mãn rồi.

Phía Thái hậu vì chuyện con cháu Tần gia gây họa, không còn tâm trí nào đối phó với Lý Minh Doãn, cho nên, khoảng thời gian này, cuộc sống trôi qua tương đối thái bình.

Đúng như Trần Tử Dụ đoán, Hoàng thượng nghiêm trị hung thủ đánh người, lại đưa ra không ít lời đề nghị tốt với phía Cao Ly mới dẹp yên chuyện này, dĩ nhiên, Hoàng thượng không tiêu tốn cho những chuyện này, tốn kém bao nhiêu đều do Tần gia móc túi ra, Tần gia vừa mất mặt, vừa mất bạc, mấy vị Tần gia làm quan trong triều có người bị đày đi nơi khác, có người thì xuống chức, nguyên khí bị tổn thương nặng nề.

Lâm Lan cho là Hoàng thượng nhân cơ hội tước bớt thế lực Tần gia, ngoại thích quá mạnh, bất lợi việc củng cố hoàng quyền, lịch sử đã chỉ ra như vậy.

Trần Tử Dụ lần này cũng gặp được vận tốt, cùng vương tử Cao Ly bị đánh một bữa, quan thăng tới lục phẩm Hồng Lư thiếu khanh phòng Hồng Lư Tự. Lần này có thể nói là đại thắng, thu hoạch tương đối khá.

Tháng chín tới, phương Bắc lại truyền về tin chiến thắng, người Đột Quyết cầu hòa, triều đình chuẩn bị phái sứ thần đi Lang Sơn tiếp nhận Đột Quyết cầu hòa, thương lượng thủ tục.

Hoàng thượng rất khó xử tìm người làm sứ thần, mấy vị đại thần được đề cử nhưng không hài lòng lắm, sau Tĩnh Bá Hầu nói: “Mặc dù Đột Quyết cầu hòa nhưng người Đột Quyết tàn bạo hung ác, thay đổi thất thường, thời Cao

tổ, triều ta đã từng nghị hòa cùng Đột Quyết, bên nghị bên chiến, vẫn kéo dài tám tháng, nếu phái người nhất gan hèn yếu đi, chỉ sợ không được việc, cần phái người hữu dũng hữu mưu đi.”

Hoàng thượng nói: “Ái khanh nói rất đúng, nhưng là cả triều văn võ, muốn chọn được một người như vậy không dễ.”

Tĩnh Bá Hầu đưa mắt nhìn Tứ Hoàng tử, Tứ Hoàng tử hiểu ý, tiến lên nói: “Phụ hoàng, nhi thần nguyện ý đi.”

Tĩnh Bá Hầu nói: "Tứ Hoàng tử là hậu duệ hoàng thất quý tộc, đi đàm phán cùng Đột Quyết, chẳng phải là quá coi trọng người Đột Quyết sao? Không ôn, không ôn.”

Hoàng thượng cũng cảm thấy không ôn, chậm rãi nói: “Con có lòng vì nước, trầm cảm thấy rất được an ủi, nhưng đúng là như Chu ái khanh nói, nếu trầm phái con đi, là quá coi trọng bọn họ, mà người Đột Quyết thay đổi thất thường, nếu có gì sơ xuất, ngược lại làm quân lâm rơi vào bị động.”

Tứ Hoàng tử do dự nói: “Thật ra thì có một người rất thích hợp, người này trí mưu phi phạm, gan dạ sáng suốt hơn người, lãnh được trách nhiệm nặng nề lần này...”

Hoàng thượng cảm thấy hứng thú nói: “Ồ? Có nhân tài như vậy, sao trẫm không biết nhỉ?”

Tứ Hoàng tử nói: “Nhi thần tiến cử hiền tài Lý Minh Doãn, Lý học sĩ đảm nhận chức sứ thần.”

Hoàng thượng nhíu mày, trầm tư một lúc lâu, nhàn nhạt mở miệng: “Chu ái khanh nghĩ như thế nào?”

Tĩnh Bá Hầu nói: "Thần cũng cho là Lý học sĩ gánh được nhiệm vụ này, Lý Thượng Thư ăn hối lộ trái pháp luật, tội không thể tha thứ, nhưng Lý học sĩ là nhân tài triều đình ta khó gặp, Hoàng thượng anh minh, sao không cho hắn một cơ hội lập công?"

Chân mày Hoàng thượng giãn ra, lại hỏi các đại thần: “Các khanh nghĩ như thế nào?”

Những đại thần này rất giỏi thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt, nhìn vẻ mặt Hoàng thượng như thế, trong lòng biết Hoàng thượng đã có ý đó, hơn

nữa, chuyến này mặc dù có thể lập công lớn, nhưng là hung hiểm, vạn nhất rơi lên đầu mình, đúng là khó sống, tâm bọn họ cũng sớm có ý để Lý học sĩ đảm nhận, lúc này đồng loạt nói: “Chúng thần cho là Lý học sĩ là người xứng đáng được chọn nhất.”

Vẻ mặt Hoàng thượng sáng lạn, cất cao giọng nói: “Nếu chư vị ái khanh nhất trí đề cử Lý học sĩ, trẫm đặc biệt phong Lý học sĩ làm sứ thần, đi sứ Lang Sơn.”

Khóe môi Tĩnh Bá Hầu nở nụ cười ý vị thâm trường, nói thật ra, trong số các đại thần, không thiếu người thích hợp, nhưng Hoàng thượng nhất nhất phủ quyết, thật ra thì đã có dự tính, chính là đợi mọi người nhớ tới Lý Minh Doãn, Hoàng thượng biết chọn đúng thời điểm, khiến những người khác không lời nào để nói.

Đây chính là thời cơ như lời Tĩnh Bá Hầu nói, ngay từ lúc Binh bộ nhận được chiến báo Tây Bắc, Tĩnh Bá Hầu liền nhắn một cái tin cho Lâm Lan, Lâm Lan đã sớm có chuẩn bị trong lòng, lần này đi sứ Lang Sơn, mặc dù có nguy hiểm, cũng là một cơ hội tuyệt hảo, có thể ra sức vì nước, Minh Doãn chắc là không từ chối, nàng càng tin tưởng hơn, đại quân Tây Bắc giao chiến cùng Đột Quyết nhiều năm, đều chiến thắng, nếu người Đột Quyết dám giở trò lật lọng, sẽ đánh phủ đầu ngay lập tức.

Lý Minh Doãn chưa trở lại thì thánh chỉ đã tới trước, là Lý gia vốn đã bị niêm phong.

Đại ca, Ninh Hưng cùng đám người Trần Tử Dụ đều chạy tới, tất cả đều rất hưng phấn. Lâm Lan mang theo mọi người trở lại Lý phủ, Diêu mama sai hạ nhân quét dọn vệ sinh, bố trí lại các phòng, đại biểu ca Diệp gia Diệp Tư Thành mang theo Chu mama cùng đám người Quế tẩu tới, còn kèm thêm thịt lợn, gà, cá, rau cỏ, còn có rượu ngon, chuẩn bị nghênh đón Lý Minh Doãn về nhà, mọi người vui sướng ăn mừng một phen.

Đông Tử cùng Văn Sơn đứng phía ngoài cung đợi nhị thiếu gia, được cho biết, Hoàng thượng cho triệu kiến nhị thiếu gia, cần ở lại trong cung một chút mới xuất cung, Văn Sơn sợ nhị thiếu phu nhân chờ nóng lòng, liền chạy về nói trước một tiếng.

Lạc Hà trai phi thường náo nhiệt, mọi người vui vẻ trò chuyện, còn Vi Vũ các thì vắng ngắt, Đinh Nhược Nghiên đứng ở bên cửa sổ, nhìn về phía Lạc Hà trai, tâm tình buồn bực không vui, Minh Doãn đã trở về, nhưng còn Minh

Tắc lúc nào mới có thể ra ngoài.

Chẳng biết từ lúc nào, càng ngày nàng càng ít nghĩ tới Minh Doãn, mà Minh Tắc cứ từ từ hiện diện trong lòng nàng, có lẽ đã thông suốt, có lẽ Minh Tắc biến chuyển làm cho nàng sinh hảo cảm. Mặc dù nàng biết mình đối với Minh Tắc, hơn nửa là vì làm tròn bổn phận thê tử, chưa tới mức yêu say đắm, nhưng là, hai tháng này, nàng không chỉ một lần nghĩ, nếu như có thể, nàng nguyện ý thử yêu hắn. Chẳng qua là không biết trời xanh có cho nàng cơ hội hay không...

Lâm Lan nhìn Chúc mama sắp xếp cho lão thái thái ổn thỏa mới rời khỏi Triệu Huy đường, vừa ra thì thấy Cẩm Tú vội vàng chạy tới, thì thầm: “Nhị thiếu phu nhân, nhị thiếu phu nhân, nhị thiếu gia về rồi...”

Lâm Lan hoảng hốt, tâm thần bất định, vội vã gọi Ngân Liễu xem nàng đã ổn chưa, đầu tóc có rối không.

Ngân Liễu cười nhạo: “Không rối tẹo nào ạ, rất ổn! Nhị thiếu phu nhân thật xinh đẹp.”

Lâm Lan lườm nàng một cái, chột thập giọng hô: “À quên, cảnh đào chuẩn bị xong chưa, vỏ bưởi, còn cả chậu than...”

Cẩm Tú nhìn nhị thiếu phu nhân khẩn trương, không nhịn được bật cười: “Nhị thiếu phu nhân yên tâm, Chu mama đã chuẩn bị xong xuôi, nước nóng cũng đã đủ, nhị thiếu phu nhân mau đi đi. Lúc này sợ là nhị thiếu gia đã đến Lạc Hà trai rồi.”

Chương 223 - Ăn mừng

Từ xa đã nghe thấy giọng Trần Tử Dụ: “Mau tới đây để ta đánh huynh mấy cái, huynh ở trong đó ăn ngon ngủ kỹ, ta thì vất hết sức suy nghĩ, chạy đi chạy lại muốn gãy chân, lại còn bị đánh một trận tê tái, sắp choáng váng ngất rồi đây...”

Mọi người cười vang.

Chỉ nghe Lý Minh Doãn chế nhạo: “VẬY ĐỔI CHO CẬU VÀO ĐÓ NGỦ NGON, TA THAY CẬU CHÂN CHẠY...”

“Ta tạ ơn hảo ý của huynh, nào, càn đào này vẫn phải quất lên người thôi...”

“Ai u, cậu nhẹ chút, đánh cho có thôi...”

“Làm đi, làm đi...” Mọi người thúc giục.

“Chưa xong đâu! Còn phải nhảy qua chậu than đã.”

“Qua một cửa lại phải bước qua một chậu, không cho phép bỏ cái nào.”
Diệp Tư Thành nói.

"Thật phiền phức... " Lý Minh Doãn lầu bầu.

Ninh Hưng chen miệng: “Buổi tối huynh vào qua cửa chị dâu cũng phải bước qua một chậu than...”

Mọi người lại là cười to.

Lâm Lan quần bách đồ bùng mắt, may mắn là mình không đứng đó, bằng không, phải tìm lỗ nẻ mà chui mất, tiểu tử Ninh Hưng, cẩn thận ta xát ớt vào gáy cậu.

Ngân Liễu cười trộm: "Xem ra nhị thiếu gia bị bọn họ hành hạ quá."

Cầm Tú chạy vào sân, cao giọng nói: "Nhị thiếu phu nhân tới."

Trong viện nhất thời an tĩnh lại, Lâm Lan oán giận Cầm Tú nhanh miệng, bọn hắn bây giờ đang hăng say náo loạn, nàng muốn chờ bọn họ náo cho xong đi rồi mới vào. Giờ thì tốt rồi, không muốn cũng phải qua đó.

Lâm Lan bước vào sân, đã nhìn thấy Lý Minh Doãn cười ha ha nhìn nàng, đồng lứa cũng như cười ha ha nhìn nàng, điều này làm nàng quần bách không dứt, vốn ảo tưởng vợ chồng gặp lại, hẳn là thâm tình nhìn nhau, không nói được gì, chỉ có lệ hai hàng, hoặc là ôm nhau khóc rống lên, nước mắt như mưa, nhưng mà tình hình trước mắt sao không giống tưởng tượng tí nào vậy, không có chút văn nghệ nào.

Lâm Lan còn đang suy nghĩ bản thân nên cười hay nên khóc, nên hoan nghênh chàng đã về nhà hay thế nào thì Trần Tử Dụ đứng bên cạnh Minh Doãn đã đẩy Minh Doãn tới, trêu ghẹo nói: “Mới vừa rồi còn mạnh miệng, nhìn thấy chị dâu đã im thít rồi sao?”

Lý Minh Doãn thình lình bị đẩy, chân lão đảo thiếu chút nữa té, không khỏi quay đầu lại trợn mắt nhìn Tử Dụ, oán thăm: Tiểu tử thúì, nhớ kỹ đây, chờ hôm cậu thành thân, ta không náo tới long trời lở đất thì không còn là ta nữa.

Trần Tử Dụ xem thường, nhíu mày, lớn tiếng nói: "Hây da, hóa ra là ngại chúng ta ở chỗ này cản trở... mọi người mau thức thời, lui cả đi nào."

Mọi người cười âm ỉ, giây lát lui không còn một mống. Tốc độ còn nhanh hơn chuột, Lâm Lan nhìn thấy đại ca rời đi sau cùng, còn chu đáo đóng cửa viện lại.

Thoáng chốc, trong viện, chỉ còn lại có nàng cùng Minh Doãn.

Lý Minh Doãn đưa tay che miệng ho khan hai tiếng, bước về phía Lâm Lan, hai mắt cảnh giác liếc nhìn ra mái hiên, đám người này, không chừng đang nằm úp sấp dưới khe cửa nhìn trò hay.

Đi tới trước mặt Lâm Lan, Lý Minh Doãn mới thu lại ánh nhìn, chăm chú nhìn mặt nàng, khẽ mỉm cười. Con người trong trẻo lóe sáng, ghé sát bên tai Lâm Lan, nhẹ giọng vui vẻ: "Lan Nhi, ta đã trở về."

Lâm Lan không khỏi trùng lớn mắt, nàng không phải là người mù, một người đứng sừng sững trước mặt, còn không biết hấn trở lại? Thiếu gia tài tử, sao vốn từ nghèo vậy.

Đang muốn sặc một câu, người nào về, ta không nhận ra ai cả... Lại nghe hấn ôn nhu thì thào: "Lan Nhi, ta rất nhớ nàng..."

Vẫn chẳng có chút sáng ý nào, nhưng khi nhìn ánh mắt ôn nhu như muốn chảy ra nước của hấn, nhịn không được cay cay mũi, hốc mắt ẩm ướt, từng giọt nước mắt thi nhau lăn xuống. Trải qua thời gian dài tư niệm, ủy khuất, lo sợ, các loại tâm tình giống như thủy triều xông tới, không cách nào khắc chế được.

Lý Minh Doãn bị nước mắt nàng làm chấn động, nhất thời tay chân luống cuống, mấy tháng không an ủi người, có chút lạ lẫm, hơi sừng sốt một chút, hấn ôm chặt nàng vào lòng, để nàng dựa lên vai mình khóc.

"Lan Nhi, là ta không tốt, là ta sắp xếp không chu toàn, hại nàng chịu khổ sở, là ta không tốt, ta thề từ nay về sau sẽ không rời xa nàng, sau này làm gì cũng suy nghĩ tới nàng trước tiên." Lý Minh Doãn thấp giọng khuyên lơn,

trong lòng đau đớn.

Lâm Lan tựa đầu trên vai hấn nhỏ giọng khóc, nàng chưa bao giờ oán hấn điều gì, hấn làm chuyện nên làm, có một số việc, dù là ai cũng không cách nào dự liệu, đó không phải là lỗi của hấn, sai chính là lão cha già, sai chính là Hàn Thị, nhưng nàng đau lòng, đau lòng hấn chịu khổ.

Đám người phía ngoài vốn đang rình trộm xem kịch vui, thấy bọn họ ôm nhau khóc, không nhịn được lòng đầy chua xót, Trần Tử Dụ thở dài, cảm khái nói: "Đại tẩu cũng đã khổ sở nhiều."

Diệp Tư Thành thở dài: "Biểu đệ cưới được biểu muội, thật là phúc khí lớn."

Ninh Hưng tức giận nói: "Nếu ta ở kinh thành, trực tiếp mang một đội nhân mã, dò xét hang ổ Tần gia."

Trần Tử Dụ đám nhẹ hấn một cái: "Nói cậu hữu dũng vô mưu cậu còn không chịu nhận, không biết làm sao mà đánh trận thắng được vậy, học ta chút đi, không phiền ai mà quấy cho Tần gia long trời lở đất."

Ninh Hưng trừng mắt: "Cứ như mình huynh có đầu óc ấy."

"Nào nào... Không cãi nhau nữa, làm phiền hai đứa nó." Lâm Phong nhẹ nói.

Hai người lập tức ngừng miệng, lại nhìn vào khe cửa, nhưng không thấy bóng người đâu nữa.

Lý Minh Doãn ôm Lâm Lan vào nhà, bên ngoài gió đã nổi, cảm thấy hơi lạnh.

Lý Minh Doãn đỡ nàng ngồi xuống, đi tới lấy khăn lau mặt cho nàng, an ủi: "Đừng khóc, khóc nữa mắt sẽ sưng lên đấy."

Lâm Lan giật lấy khăn che mặt, nức nở nói: "Chàng không biết ta sợ hãi thế nào đâu, ta cả ngày đấu pháp với lão yêu bà Thái hậu, sợ sơ suất chút thôi, sẽ mất chàng..."

Lý Minh Doãn nghe nàng nói trong lòng đau đớn vô cùng, nhẹ ôm nàng vào lòng, vỗ vỗ lưng, thấp giọng nói: "Ta biết, ta biết hết, mọi chuyện đã qua rồi, không có chuyện gì nữa, nàng không mất ta đâu, vĩnh viễn sẽ không."

Thật ra thì hấn cũng sợ, càng làm hấn thông khổ chính là, rõ ràng thấy được nguy cơ, nhưng không thể làm gì được, loại hành hạ này, làm hấn điên cuồng.

“Nhưng là, chàng còn phải đi Lang Sơn, nghe nói lần này đi rất nguy hiểm.” Lâm Lan nức nở nói.

Lý Minh Doãn cười cười: "Nhìn thì nguy hiểm, nhưng đừng lo, lần này đi sứ, Hoàng thượng đặc biệt cấp năm ngàn người ngựa, tùy ta toàn quyền chỉ huy, chỉ bảo vệ an toàn của ta, nàng đoán Hoàng thượng phái người nào đi cùng ta?"

Lâm Lan kinh ngạc quên khóc: "Chẳng lẽ là... Ninh Hưng?"

Lý Minh Doãn nhéo cái mũi đã đỏ ửng của nàng, ôn nhu nói: “Nàng có thể không thông minh như vậy không?”

Lâm Lan vui vẻ nói: “Thật không?”

Lý Minh Doãn dùng sức gật đầu: "Cái này đã làm nàng yên tâm chưa?"

Lâm Lan dùng sức lau nước mắt, kiên quyết nói: “Không được, ta vẫn không yên lòng, chàng đã nói sẽ không rời xa ta, ta muốn đi theo chàng.”

Lý Minh Doãn khó xử nói: “Nàng là phụ nữ, sao đi tới nơi đó được?”

"Làm sao không được? Chàng đi được, ta cũng đi được, đừng quên, ta còn có công phu quyền cước, rồi lại nói, ta là đại phu, mang theo ta, vạn nhất chàng lạ đất lạ nước, đau đầu nhức óc, ta còn có thể chăm sóc cho chàng." Lâm Lan đưa ra lý do hết sức thuyết phục.

Lý Minh Doãn tính toán, cứ âm ừ cho có lệ, sau sẽ từ từ khuyên nàng.

Lâm Lan xem thấu tâm tư của hấn: “Nếu chàng không đồng ý, ta vụng trộm đi theo, chàng chân trước lên đường, ta chân sau chạy theo, nếu chàng yên tâm một mình ta đi đường thì chàng cứ không đồng ý đi.”

Lý Minh Doãn cười khổ, vừa yêu vừa bực, nghiêng răng nghiêng lợi: “Thật không có biện pháp với nàng.”

Gương mặt nàng vốn hơi bầu bĩnh, xoa xoa rất thích, nhưng lúc này lại gầy gò, Minh Doãn đau lòng, cổ họng ngang ngang khó chịu, thoi thoi, thay vì để nàng ở kinh thành, ngày đêm thương nhớ, không bằng mang nàng theo,

vì vậy, hấn cất lời: “Được rồi, ta dẫn nàng đi cùng, nhưng nàng phải nghe lời ta, không cho tự chủ trương.”

Lâm Lan nín khóc mỉm cười, dùng sức gật đầu. Hai người lặng lẽ ôm nhau, hưởng thụ vui sướng xa cách lâu ngày gặp lại.

“Cộc cộc cộc...” Có người gõ cửa.

"Đại ca đại tâu, tiệc rượu chuẩn bị xong, khai tiệc nào..." Ninh Hưng bị mọi người đẩy lên gõ cửa.

Lý Minh Doãn cùng Lâm Lan nhìn nhau cười một tiếng, Lý Minh Doãn đáp: “Ra đây.” Vừa nói vừa giúp Lâm Lan sửa sang đầu tóc, bởi vì nàng vừa khóc xong, đôi mắt long lanh vô cùng, , Lý Minh Doãn kìm lòng không được liền hôn nàng.

Môi chạm môi, ấm áp mềm mại, Lâm Lan nhin không được trong lòng run lên, mặt nóng bừng, ngượng ngùng đẩy hấn: “Mọi người đang chờ.”

Lý Minh Doãn khẽ mỉm cười, kéo tay nàng: "Đi thôi!"

Trong sảnh lớn, bàn tiệc đã đâu vào đấy, mọi người đều chuẩn bị xong xuôi, Vân Anh tới báo: “Bùi tiểu thư cùng phu nhân Hoài Hóa Tướng quân tới, còn có Hoa tiểu thư...”

Lâm Lan vui vẻ nói: "Mau mời vào." Lại nghĩ nơi này có nhiều nam tử, hơi bất tiện, vội phân phó Như Ý mở một bàn tiệc rượu ở phía Đông, lại cho Ngân Liễu đi mời đại thiếu phu nhân.

Trần Tử Dụ vốn đang sôi nổi trò chuyện, vừa nghe Bùi tiểu thư tới, lập tức biến thành nghiêm trang, không nói chỉ cười cười. Ninh Hưng cuối cùng cũng tìm được cơ hội báo thù: “Nhị ca, nhị tâu tương lai tới, anh không đi ra đón à?”

Trần Tử Dụ trừng mắt nhìn hấn, đưa một vò rượu tới trước mặt Ninh Hưng: “Uống rượu của cậu đi.”

Ninh Hưng cười như tên trộm, nhận lấy vò rượu: “Cái này coi như là rượu mừng của huynh?”

Trần Tử Dụ nói: "Yên tâm, rượu mừng không thể thiếu cậu, đến lúc đó, nhớ đưa đại lễ tới, bằng không, đừng trách ta đổ nước vào rượu.”

Ninh Hưng trợn mắt nói: "Nhu vậy thất đức quá, có tin ta đi tố cáo với nhị tẩu tương lai không." Nói xong định đứng dậy.

Trần Tử Dụ vội vàng kéo hẳn, cắn răng nói: "Nào nào nào, xem như cậu lợi hại, hôm nay cậu là lão đại ta, được không?"

Ninh Hưng đắc ý giương mày: "Biết điều lắm." Quay đầu nói với Lâm Phong: "Lâm huynh, nhìn thấy chưa, cái này gọi là vỏ quýt dày có móng tay nhọn, chớ nhìn huynh ấy kiêu ngạo như vậy, chỉ cần nói đến nhị tẩu tương lai là lập tức cụp đuôi như mèo, hơn nữa còn là loại mèo đặc biệt dịu dàng đáng yêu kia."

Lâm Phong cười ha ha, Trần Tử Dụ một bên giương mắt nhìn, hận không thể cầm keo dán mồm Ninh Hưng lại.

Lý Minh Doãn nhìn các huynh đệ tề tựu, trong lòng nghìn vạn cảm khái.

Lần này có thể biến nguy thành an, thật sự là vạn hạnh, nếu không có mọi người cố gắng, hẳn thiếu chút nữa thành vật hi sinh giữa các đảng phái rồi.

Hôm nay, thế lực Tần gia bị loại bớt, ý đồ Hoàng thượng đã rõ ràng, chỉ sợ trong kinh thành rất nhanh sẽ có một cuộc biến cố phong vân, cảm tạ Tĩnh Bá Hầu đã cho hẳn một cơ hội tốt như vậy, đi sứ Lang Sơn, có thể cho hẳn chút danh tiếng, lại tránh được tai vạ.

Chương 224 - Đoàn tụ

Lâm Lan đãi nữ khách ở phòng phía Đông, lần đầu tiên từ khi nàng về Lý gia lấy thân phận nữ chủ nhân mở tiệc đãi khách, cuộc sống không có trường bối thật là thoải mái! Không cần xin chỉ thị, không cần cố kỵ, tự mình có thể định đoạt, chị em dâu hòa thuận, được yêu thương trọng phụ của mình, Lâm Lan cảm thấy, cuộc sống hạnh phúc chính là lúc này đây.

Bùi Chỉ Thiên cùng Đinh Nhược Nghiên trước kia thường xuyên cùng nhau tham gia tụ hội khuê các trong kinh thành, sau khi Đinh Nhược Nghiên lấy chồng, hai người ít liên lạc, hôm nay gặp lại liền hàn huyên.

Hoa Văn Diên tới là hỏi khi nào Hội Xuân Đường mở cửa lại, không nghĩ

lại gặp lúc vui vẻ thế này, liền ngồi vào trò chuyện, cùng nhau chúc mừng. Từ lần liên thủ chữa bệnh từ thiện tới giờ, Hội Xuân Đường đóng cửa không kinh doanh, con bệnh đều chạy cả tới Đức Nhân Đường, Hoa Văn Bách vừa thăng nhiệm Thái y viện, bận chuyện trong cung không thờ được, căn bản không có thời gian chiếu cố việc làm ăn Đức Nhân Đường, cho nên trọng trách này liền rơi lên người Hoa Văn Diên.

Hoa Văn Diên có ý tứ là, nếu như Hội Xuân Đường vẫn muốn tiếp tục nghỉ ngơi, có thể cho Đức Nhân Đường mượn các đại phu chẩn bệnh của Hội Xuân Đường không, tiền lương gấp đôi.

Lâm Lan trêu ghẹo nói: "Cô định đào góc tường ta hả?"

Hoa Văn Diên cười nói: "Bản thân ta cũng muốn lắm chứ, nhưng ai cũng biết những đại phu này đều đã ký hiệp nghị ba năm với Hội Xuân Đường, hại ta muốn tìm trợ thủ cũng không được."

Đây là lời nói thật, nàng vốn định mời mấy vị đại phu tới ngồi chẩn bệnh, nhưng là những vị hơi có danh tiếng trong kinh thành hoặc là đại phu có sở trường riêng gì đó, không hẹn đều cùng ký hiệp nghị với Lâm đại phu, không thể không nói, Lâm đại phu rất có đầu óc, đại phu thường sẽ có con bệnh cố định trong tay, đại phu tới, con bệnh cũng đi theo, khó trách dược liệu Hội Xuân Đường nhanh hết nhất, Lâm đại phu trị bệnh cứu người, kiếm tiền cũng giỏi, thủ đoạn quá cao minh... Hoa Văn Diên tự than thở là mình không thể bằng.

Lâm Lan cười nói: "Nếu cô đã đến tìm ta, cho dù ngày mai Hội Xuân Đường mở cửa lại, ta cũng phải cho mấy vị đại phu qua chỗ cô, ngày mai ta sẽ bảo Vương đại phu an bài một chút."

Hoa Văn Diên thấy nàng đáp ứng. Vui vẻ nói: "Ta đây lấy trà thay rượu, cảm ơn cô trước."

Lâm Lan nói: "Ta và cô còn khách khí làm gì? Chúng ta nên giúp đỡ nhau."

Phùng Thục Mẫn cười nói: "Đều nói đồng hành là oan gia, các cô lại thân như tỷ muội."

Lâm Lan cười nói: "Là hữu duyên. Huống chi đoàn kết thì có lợi cho phát triển, giúp đỡ cùng nhau phần vinh."

"Lâm phu nhân, nếu bàn về lối buôn bán. Bốn cái đầu chúng ta dồn lại cũng không đầu nổi một Lâm phu nhân." Bùi Chỉ Thiên góp vui.

Mọi người đều nở nụ cười tươi tắn, duy có nụ cười của Đinh Nhược Nghiên là có vẻ gượng gạo.

Lâm Lan có thể hiểu được tâm tình cô ấy, Minh Doãn trở về, còn chuyện Minh Tắc vẫn không có tin tức, Đinh Nhược Nghiên khó tránh khỏi phiền muộn. Liên nói: "Đại tẩu hãy yên tâm, Minh Doãn đã ra ngoài, chuyện đại ca, chàng nhất định sẽ nghĩ biện pháp."

Bùi Chỉ Thiên cũng nói: "Đúng thế. Hoàng thượng đã xá cho Lý học sĩ, lại ủy thác trách nhiệm nặng nề, chắc chắn sẽ xử nhẹ Lý gia, tỳ phu sẽ không có chuyện gì đâu."

Đinh Nhược Nghiên lúc này mới lên tinh thần, gật đầu cười cười.

Lâm Lan nâng chén, chân thành nói: "Trải qua mấy ngày nay, làm phiền mọi người giúp đỡ, đại ân không lời nào cảm ơn hết được. Sau này phạm là chuyện cần dùng tới Lâm Lan, các vị chỉ cần mở miệng, việc làm được nhất định sẽ làm, kể cả việc không làm được, Lâm Lan cũng sẽ hết sức nghĩ biện pháp làm được, nào, ta xin kính các vị."

Hoa Văn Diên trêu ghẹo: "Mới vừa rồi ai nói là đừng khách khí nhỉ? Nhanh như vậy liền đã học theo chúng ta khách khí rồi?"

Phùng Thục Mẫn cười nói: "Nếu thật tâm nói tạ ơn. Vậy thì kính từng người đi."

Lâm Lan mở to mắt: "Lâm phu nhân. Có thể không bỏ đá xuống giếng chứ?"

Bùi Chỉ Thiên nói: "Cô chớ giả bộ, Tử Dụ đã nói cả rồi. Cô tử lượng rất tốt, cô không chỉ phải kính từng người, còn phải đối chén nhỏ này đi."

Lâm Lan càng trợn mắt, bi phẫn cắn răng: "Tử Dụ đúng là kẻ trọng sắc khinh bạn, để xem ta thu thập hắn thế nào."

Mọi người cười vang.

Bên sảnh khách cũng rất náo nhiệt, vài chén rượu qua, mọi người càng hăng hái hơn, cười cười nói nói, Diệp Tư Thành thấy cũng đã đủ, liền nói:

“Ngày hôm nay các huynh đệ cao hứng, nhưng là, người ta vợ chồng xa cách gặp lại, cái gì củi khô, cái gì lửa lớn, khụ khụ, các huynh đệ hiểu được chứ?”

Ninh Hưng ngẩn người, cười hắc hắc, liên tục lên tiếng: "Hiểu được, hiểu được."

Lý Minh Doãn không thèm xấu hổ, đưa tay che miệng khụ khụ hắng giọng, trái lương tâm, nói: “Còn rất sớm!”

Trần Tử Dụ cười như tên trộm, vỗ vỗ bả vai Lý Minh Doãn: “Lão đại, một khắc đáng giá ngàn vàng, huynh đệ ta không làm trễ nải huynh nữa, nếu không, chị dâu sẽ tìm ta tính sổ mất.”

Sau đó đứng dậy vung tay lên, hào sảng nói: “Các huynh đệ, đi, qua nhà ta tiếp tục uống, tối nay, chúng ta không say không về.”

Diệp Tư Thành cất giọng nói: “Qua nhà cậu làm gì? Ta đã đặt xong một phòng trang nhã ở Dật Cư Hương, rượu ngon, món ngon đã chuẩn bị đầy đủ cả rồi.”

Ninh Hưng vội vàng đứng lên, cao giọng nói: “Mọi người còn thất thần gì nữa? Mau mau, đổi trận địa thôi.”

Mọi người nói đi là đi. Lý Minh Doãn mở miệng trái với suy nghĩ: “Đi thật ấy hả? Rượu này đã uống xong đâu.”

Trần Tử Dụ đi hai bước quay đầu lại, cười xấu xa : "Lão đại, huynh thật sự muốn giữ chúng ta lại? Vậy chúng ta không đi nữa.”

Lý Minh Doãn vội vàng cười làm lành: "Nếu đại biểu ca đã chuẩn bị tiệc rượu rồi, vậy... chả phải lãng phí sao? Tốn tiền lắm đó. Ta tiễn mọi người.”

Mọi người nhất tề hướng Lý Minh Doãn quăng nghìn vạn ánh mắt khinh bỉ, có lẽ quần áo hần thùng lỗ chỗ mất thôi, sau đó, cười lớn nghênh ngang rời đi.

Lý Minh Doãn thở phào thật to, biểu ca nghĩ chu đáo quá. Tiễn đám người Trần Tử Dụ xong xuôi, Lý Minh Doãn hỏi Đông Tử: “Phía bên nhị thiếu phu nhân kết thúc chưa?”

Đông Tử trả lời: "Vẫn chưa ạ, nếu không, tiểu nhân đi thúc giục?”

Lý Minh Doãn vội ngăn cản: “Đừng đi quấy rầy các nàng.”

Lý Minh Doãn xem giờ, vẫn còn chưa tới giờ Thìn, suy nghĩ một chút, dạo bước hướng Triều Huy đường.

Triều Huy đường, Chúc mama đang cười vui vẻ dứt thuốc cho lão thái thái.

"Lão thái thái, hôm nay nhìn khí sắc người tốt lên rất nhiều, trong lòng người cao hứng phải không? Thật không nghĩ tới chúng ta còn có thể trở về đây, hôm nay nhị thiếu gia trở lại, lão gia cùng đại thiếu gia nói vậy cũng sẽ không có cái gì đáng ngại, aiz... Cuối cùng cũng qua cơn khổ cực.”

Trong cổ họng lão thái thái phát ra vài tiếng “ô, ô”, bộ dạng rất gấp gáp.

Chúc mama hiểu ý của bà: “Lão thái thái, người đừng nóng vội, lúc này trong phủ rất nhiều khách khứa, tới ăn mừng nhị thiếu gia sống lại một kiếp. Đợi nhị thiếu gia xong xuôi, sẽ tới thăm lão thái thái.”

Ánh mắt lão thái thái bình tĩnh trở lại, khóe miệng nở nụ cười, đôi môi lệch sang một bên, run run: “Tốt...”

Uống thuốc xong, Chúc mama đưa khăn tới, lau khóe miệng cho bà.

“Du...” Lão thái thái chỉ có thể phát ra một âm.

Chúc mama nói: “Lão nô để cho Du di nương về phòng nghỉ ngơi, thời gian qua, Du di nương cũng đã cực khổ.”

Lão thái thái gật đầu, trong ánh mắt lộ ra chút xin lỗi. Đứa nhỏ Du Liên này, mệnh khổ quá! Đi theo bà tới kinh thành, không được hưởng phúc mấy ngày đã phải chịu tội, chịu khổ.

Bên ngoài Thúy Chi truyền báo: "Nhị thiếu gia tới."

Chương 225 – Tiểu biệt thắng tâm hôn

(ACE chuẩn bị khăn giấy, xô thùng chậu gì đấy hứng máu đi là vừa – Kún)

Ánh mắt lão thái thái sáng lên, khóe miệng co giật, rất cố gắng muốn nói điều gì nhưng một chữ cũng không nói ra.

Chu mama vội an ủi bà: “Lão thái thái, đừng có gấp, từ từ nói.”

“Doãn... Doãn...” lão thái thái vịn phần khó khăn mới phun ra cái chữ này.

Chúc mama cười nói: “Vâng, là nhị thiếu gia tới, nhị thiếu gia đến thăm người.”

Đang nói, Lý Minh Doãn sải bước đi đến, tới trước giường lão thái thái, Minh Doãn thi lễ với bà: “Bà nội, tôn nhi đã về.”

Lão thái thái nhìn chăm chăm Minh Doãn, khóe mắt từ từ rỉ ra một giọt lệ, bà cố gắng muốn giơ tay lên, nhưng là tay chân không nghe sự chỉ đạo, vẫn buông thõng.

Lý Minh Doãn nhìn bà như thế liền bước lên một bước, cầm tay bà, ngồi xuống mép giường.

Lão thái thái nắm tay cháu nội mình, tâm tình lại càng kích động, nước mắt theo khóe mắt tuột xuống, tràn hai bên tóc mai hoa râm.

Chúc mama lấy khăn giúp bà lau nước mắt, vành mắt của Chúc mama cũng nóng nóng, nhẹ giọng nói: “Lão thái thái, nhị thiếu gia đến thăm người, người có vui không?”

Lão thái thái gật đầu, hàm hồ : “Rất... vui...”

Lý Minh Doãn nhìn khuôn mặt đầm nước mắt của bà nội, trong lòng ngũ vị tạp trần, đối với bà nội, hắn từng có oán hận, bà đối với mẫu thân lãnh đạm, thiên vị với Hàn Thị, xem thường Diệp gia, xa cách hắn, không thể phủ nhận, Lý gia đi tới tình cảnh ngày hôm nay, bà nội cũng có một phần trách nhiệm, nhưng hôm nay nhìn bà bị liệt nằm trên giường, miệng không thể nói, lại cảm thấy bà rất đáng thương.

Lão thái thái dùng hết toàn lực nắm tay, miệng lệch đi, phát ra âm thanh “ô, ô” mơ hồ, vẻ mặt rất vội vàng, mong đợi, giống như muốn khai báo, thỉnh cầu cái gì.

Lý Minh Doãn nói: “Bà nội xin yên tâm, cháu nhất định sẽ nghĩ biện pháp đưa đại ca ra.”

Lão thái thái tựa hồ an tĩnh trong chốc lát, lại kích động lên.

Chúc mama đã hiểu ý tứ lão thái thái, lão thái thái hi vọng nhị thiếu gia giúp lão gia, Chúc mama khó xử nhìn nhị thiếu gia.

Lý Minh Doãn nhẹ mỉm cười, vỗ vỗ tay bà, nói: “Hôm nay bà nội cũng mệt rồi, nên nghỉ sớm, ngày mai cháu lại đến thăm bà.” Nói xong, buông tay bà nội ra, đứng dậy thì lễ, làm như không nhìn thấy thất vọng trong mắt bà. Muốn hắn giúp phụ thân thoát khổ, hắn làm không được, đó là trùng phạt phụ thân nên nhận được.

Hai mắt lão thái thái dần mất đi thần thái, an tĩnh lại, nhưng hốc mắt không ngừng rơi lệ.

Chúc mama vội vàng nói: “Lão thái thái, lão nô đi tiễn nhị thiếu gia.”

Ra khỏi Triều Huy đường, Chúc mama do dự nói: “Nhị thiếu gia, cậu đừng trách lão thái thái, không có người mẹ nào nhẫn tâm nhìn nhi tử của mình chịu khổ, mặc dù trong lòng bà cũng rất buồn bực.”

Lý Minh Doãn đột nhiên cười một tiếng: “Chúc mama, bà là người tốt, người tốt sẽ được báo đáp.”

Chúc mama ngăn người, bà hỏi một đằng nhị thiếu gia trả lời một nẻo!

Lý Minh Doãn ngẩng đầu nhìn vầng trăng trên trời đêm, chợt lại nói: “Dĩ nhiên, kẻ ác cũng sẽ bị trừng phạt thích đáng, đấy là thiên lý.” Dứt lời, Lý Minh Doãn bước nhanh rời đi.

Chúc mama ngậy người hồi lâu, lắc đầu thở dài, trong lòng biết vô luận thế nào nhị thiếu gia cũng sẽ không giúp lão gia.

Lý Minh Doãn trở lại Lạc Hà trai, Chu mama đang dặn dò mọi người dọn dẹp, Vân Anh nói nhị thiếu phu nhân đi tiễn khách.

Như Ý tới bẩm: “Nhị thiếu gia. Nước nóng cùng lá bưởi đã chuẩn bị xong.”

Lý Minh Doãn gật đầu. Ra tù, Hoàng thượng đặc biệt ban cho hắn tắm nước nóng coi như tẩy uế. Tuy nói là ngự tứ nước nóng, nhưng qua mấy lần thành trì vững chắc, không biết là nước thứ mấy rồi, tuy là ân điển, nhưng nếu bàn về thích thú, tắm trong thùng tắm lớn ở nhà mới thoải mái nhất.

Lý Minh Doãn tắm xong, đi ra ngoài, Lâm Lan đã tắm qua, đôi xiêm y màu hồng cánh sen, đang viết gì đó trên bàn.

“Đang viết gì đấy?” Lý Minh Doãn ôm nàng từ phía sau lưng, cảm nhẹ nhàng chống trên vai nàng, ôn nhu hỏi.

Hơi thở nam nhân quen thuộc lẫn mùi lá bưởi thơm ngát vây quanh, Lâm Lan nhẹ nhàng nói: “Hoa tiểu thư hỏi mượn mấy đại phu, ta đang nghĩ danh sách để cho nhị sư huynh an bài.”

Lý Minh Doãn khẽ ừ, lẳng lặng ôm lấy người, kiên nhẫn đợi nàng viết danh sách.

Lâm Lan gấp danh sách lại, cho vào phong thư, muốn mở miệng gọi người, nghĩ nghĩ thấy hắn đang ôm mình như vậy không hay, ngượng ngùng giả dục: “Ta muốn gọi người.”

Lý Minh Doãn cười cười, buông lỏng tay, biết điều ngồi qua một bên, cầm lấy trà Lâm Lan chuẩn bị cho hắn, đưa nắp chén trà gạt gạt nước.

Lâm Lan gọi Ngân Liễu, đem thư giao cho nàng, phân phó mấy câu xong thì cho Ngân Liễu lui. Quay đầu lại, nhìn thấy tóc Lý Minh Doãn còn hơi

ướt, liền đi lấy khăn lau.

“Nhìn chàng xem, đầu tóc cũng không chịu lau khô đi.” Lâm Lan đi tới bên cạnh hắn, động tác mềm nhẹ thay hắn lau khô đầu tóc.

Lý Minh Doãn thích ý, nhắm mắt lại, thở dài nói: “Về nhà thật tốt.”

Lâm Lan mỉm cười: “Chàng đi thăm bà nội rồi hả?”

“Ừ, khí sắc bà khá tốt.” Lý Minh Doãn nhàn nhạt nói.

“Bà có thể khôi phục đến trạng thái này đã là không dễ, càng tiến càng khó khăn.” Lâm Lan nói.

Lý Minh Doãn trầm mặc, không phải là khó chịu, chỉ là có chút cảm khái, bà nội thành ra như vậy, vẫn không quên phụ thân, mà phụ thân chỉ biết nghĩ tới bản thân mình.

Hôm nay là ngày vui, không nên nói mấy chuyện mất hứng này, Lâm Lan cười nói: “Sao bên chàng tan tiệc sớm vậy?”

Lý Minh Doãn nhớ tới lời biểu ca nói, trong lòng không khỏi rạo rục, nhanh chóng kéo nàng ngồi lên đùi: “Đừng lau nữa, để ta ôm nàng một cái.”

Lâm Lan lẳng lẳng rúc vào trong lòng ngực của hắn, có thể một lần nữa an bình thật là tốt, thời gian qua nàng tưởng như đã mấy đời, lúc này đây, tựa như một giấc mộng, nhưng bên tai rõ ràng là nhịp tim trầm ổn của hắn, xung quanh là hơi thở nam nhân quen thuộc nàng tham luyến, nói cho nàng biết, đây là sự thật, nàng không khỏi cong khóe miệng, đây là hạnh phúc.

“Lan Nhi, để nàng phải chịu khổ.” Người ngồi trên đùi hắn nhẹ đi không ít, eo bé đi rất nhiều, không khó tưởng tượng mấy ngày này, nàng đã khó khăn thế nào, Lý Minh Doãn sinh lòng thương tiếc, càng thêm siết chặt tay.

Lâm Lan nhẹ nhàng lắc đầu: “Chỉ cần chàng có thể trở lại, chịu bao nhiêu khổ cực ủy khuất cũng là đáng giá.

Lý Minh Doãn nhẹ nhàng hôn lên trán nàng, ôn nhu nói: “Lan Nhi, cả đời Lý Minh Doãn ta, chuyện làm thành công nhất, chính là cưới nàng.”

Lâm Lan cười ngẩng đầu, nhìn đôi mắt sáng lấp lánh đầy thâm tình trước mặt mình, từ từ hỏi: “Nếu thái hậu lấy tính mạng ta uy hiếp chàng, chàng sẽ lấy Vũ Dương Quận chúa sao?”

Lý Minh Doãn không chút nghĩ ngợi trả lời: “Không .”

Lâm Lan kinh ngạc: “Ta đây làm sao bây giờ?”

Lý Minh Doãn nhẹ vỗ về hai gò má nàng, đáy mắt tràn đầy yêu thương: “Ta sẽ không để nàng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cũng sẽ không cưới người khác, ta cũng không biết nên làm thế nào, nhưng ta nghĩ, chắc chắn sẽ có biện pháp.” Hắn dừng một chút, nói tiếp: “Nếu như đường cùng, như vậy, ta sẽ chọn cái chết, ta chết rồi, nàng sẽ không có ý nghĩa với Thái hậu nữa.”

Lâm Lan không khỏi rùng mình, vội che miệng hắn, nhú mày: “Không cho nói chết chóc. Ta tin tưởng, còn núi xanh lo gì không có củi đốt, trời không tuyệt đường sống con người.”

Lý Minh Doãn đột nhiên cười một tiếng, nắm bàn tay nhỏ bé của nàng để trước ngực, ánh mắt thâm thúy như biển, tràn đầy nhu tình, thời gian chậm rãi trôi qua, hắn đặt nụ hôn lên đôi môi anh đào khát vọng đã lâu, mị hoặc: “Lan Nhi. Muốn ta không?”

Cái vấn đề này quả thực là nói nhảm, Lâm Lan dùng hành động thực tế nói cho hắn biết, nàng muốn hắn rất nhiều, muốn tới đau lòng, muốn tới nổi điên. Nàng hung hăng cắn lên môi hắn, đầu lưỡi linh hoạt nhiệt tình thăm dò trong miệng hắn, dây dưa với đầu lưỡi hắn.

Nhiệt tình của nàng thật giống như một môi lửa, để cho máu trong thân hắn như sôi trào lên. Nàng “muốn” hắn... Hắn há có thể yếu thế, lập tức phản công, để cho nàng biết, hắn “muốn” khẩn cấp cỡ nào, còn nhiều hơn nàng chừng nào.

Lâm Lan rốt cuộc biết “thắng thắn”, đối với một nam nhân thanh tâm quả dục hai tháng, thân thể khỏe mạnh thì lời nói này là nguy hiểm cỡ nào.

Nụ hôn của hắn giống như bão tố, hung hăng mà tinh tế, giống như thiên quân vạn mã đột kích, công thành đoạt đất, tận hết sức lực, nàng không còn lực phản kích lại, chỉ có thể thở dốc.

Tay của hắn cũng không còn nhàn rồi, sớm cởi thắt lưng của nàng, bàn tay chui vào vạt áo, tiến tới phần đầy đà của nàng, tùy ý vượt ve, thỉnh thoảng còn kéo đỉnh mềm đỏ hồng khiến nàng không nhịn được thốt ra tiếng nỉ non.

“Minh Doãn...”

Tiếng Lâm Lan nhỏ như mèo con, giống như một liều thuốc kích thích, Lý Minh Doãn cảm thấy phía dưới trướng phát đau, không cách nào từ từ được, mạnh mẽ bế nàng dậy, bước nhanh về phía bên giường, nhanh chóng cởi sạch xiêm y hai người, áp chế nàng dưới thân mình. Từng nụ hôn tinh tế rơi xuống, dọc theo cổ nàng, xương quai xanh, một đường thẳng xuống dưới, lẩm bẩm: “Lan Nhi... trời mới biết ta muốn nàng thế nào...”

Môi hần lưu luyến ở bụng nàng, Lâm Lan vốn muốn cảnh giác, đáng tiếc giờ phút này đại não bị tê liệt, phản ứng chậm chạp, đợi nàng nhớ ra phải ngăn cản thì hần đã chôn giữa hai chân nàng, ngậm vào chỗ mẫn cảm nhất của nàng.

“A... Không nên...” Lâm Lan thấp giọng hô, theo bản năng muốn khép hai chân lại, nhưng đã quá muộn.

Thân mật như vậy thật khiến người ta ngại ngùng, thân mật quá mức kích thích rồi, Lâm Lan nhịn không được run sợ, muốn lui về phía sau, cúi đầu cầu khẩn: “Minh Doãn, tha cho ta đi...”

Hần căn bản không cho phép nàng lùi bước, nàng lui một phân, hần liền vào hai phân, đầu lưỡi cuốn vào giữa hoa huyệt của nàng, tham lam hấp thu chất mật nơi đó.

“Minh Doãn... Van xin chàng...” giọng Lâm Lan nhỏ như muỗi kêu, nỉ non cầu xin, trong bụng dâng lên vô số dòng điện, nhanh chóng tràn tới tứ chi, mỗi một tế bào trong cơ thể như gào thét lên, khát vọng, khát vọng nhận được nhiều hơn nữa.

Cảm nhận được giữa hoa huyệt của nàng co rút không ngừng, chất mật càng không ngừng chảy ra, lúc này Lý Minh Doãn mới ngẩng đầu, quỳ gối giữa hai chân của nàng, tách hai chân nàng ra, đưa vật nam tính của mình tiến vào.

“A...” chậm chạp mà kiên quyết xâm lấn, của hần cứng rắn cùng nóng rực, không có đau đớn, chỉ có cảm giác được bổ sung cho nhau, Lâm Lan không nhịn được cong người lên nghênh đón.

Hần ôm nàng, hôn lên vành tai mềm mại, thở hổn hển hỏi: “Lan Nhi, đau không?”

Lâm Lan ôm hẳn, lắc đầu: “Không đau...”

Lý Minh Doãn đột nhiên cười một tiếng, dùng sức một cái, người phía dưới lập tức run rẩy, tiếng rên rĩ một nhiều hơn.

Một phen liều chết triển miên, phảng phất ngày mai chính là ngày tận thế, sau kiếp nạn, chỉ có thể dùng phương pháp này, lấy phương thức nguyên thủy nhất để diễn tả cảm xúc lẫn nhau.

Không biết bao lâu sau, lúc Lâm Lan gần như ngất đi, Minh Doãn rốt cuộc gia tốc phóng thích vào nơi sâu nhất trong nàng. Hai người ôm nhau thật chặt, tuy là mệt mỏi nhưng vô cùng thỏa mãn.

“Lan Nhi, nàng có mệt không?” Lý Minh Doãn bình phục hô hấp, hôn nhẹ lên môi Lâm Lan, ôn nhu hỏi thăm.

Lâm Lan mệt tới mức không muốn nói gì cả, trận vật lộn này, vốn là địch mạnh ta yếu, hẳn ngày ngày sống trong ngục ăn ăn ngủ ngủ, nghỉ ngơi dưỡng sức, mà nàng, ngày nào cũng bận rộn như con quay, cả người chịu đau khổ, thực lực cách nhau quá nhiều, nàng không khỏi mệt mỏi, thất lung như muốn gãy ra.

Lan Nhi đẩy hẳn ra, suy yếu vô lực nói: “Mệt quá, ta thở không ra hơi rồi.”

Lý Minh Doãn cười cười, từ từ rút ra khỏi cơ thể nàng, tung mình xuống giường, nhặt quần áo toan loạn dưới đất lên, phủ tạm áo ngoài, đi vào phòng tắm, giầy lát bung nước nóng tới, vắt khô khăn, cẩn thận giúp nàng lau đi mồ hôi trên người, lại muốn giúp nàng lau hạ thể.

Lâm Lan vội tránh đi, thẹn thùng nói: “Ta tự làm...”

Lý Minh Doãn nhìn mặt nàng đỏ tới mức rỉ máu, không kiên trì nữa, rót một chén nước đưa cho nàng: “Uống miếng nước cho thấm giọng.”

Đợi Lâm Lan làm xong, Lý Minh Doãn thoát xiêm y, lên giường, ôm Lâm Lan vào lòng mình, nhẹ nhàng vỗ về thân thể mềm mướt của nàng. Thanh âm thỏa mãn hơi mệt mỏi: “Lan Nhi, thời gian ở trong ngục, ta nghĩ, nếu như có thể đi ra ngoài, ta sẽ không làm quan gì nữa, mang theo nàng về Phong An, hoặc là đi Tô Hàng, chúng ta an bình sống, đáng tiếc... Không như mong muốn, còn phải đi một chuyến Lang Sơn.”

Lâm Lan mỉm cười: “Đi Lang Sơn cũng rất tốt! Nam tử hán đại trượng phu không thừa dịp còn trẻ học hỏi nhiều kinh nghiệm, chỉ ăn rồi chờ chết như mề trùng, tương lai chàng già rồi, sẽ cảm thấy cuộc đời này thật uổng phí, chàng sẽ hối hận, rồi lại nói, tương lai con chàng đòi chàng kể chuyện xưa, chàng vừa mở miệng năm đó là hằng ngày vui thú chim chóc, đi dạo rừng núi, toàn là chuyện nhạt nhẽo, chẳng thú vị gì, đúng không?”

Lý Minh Doãn nở nụ cười, vuốt ve mái tóc của nàng, nói: “Nàng nói cũng đúng, quả thật có chút không thú vị.”

“Đúng rồi, lần này Ninh Hưng huynh đệ cùng đi, đại ca muội cùng đi cùng chứ?” Lâm Lan hỏi.

“Có lẽ vậy, giờ anh của nàng là thủ hạ của Ninh Hưng.”

“Vậy thì càng tốt hơn, đều là người mình.” Lâm Lan nói.

“Đúng rồi, Lâm phu nhân nói, khi nào chàng lên đường thì báo một tiếng, Lâm phu nhân muốn nhờ chúng ta mang giúp một phong thư cho Hoài Hóa Tướng quân.”

Lý Minh Doãn nghĩ nghĩ rồi trả lời: “Chắc khoảng nửa tháng nữa!”

“Nhanh thế sao?” Lâm Lan đếm đốt ngón tay: “Mấy ngày nay ta mới an bài được một chút, chuyện hôn sự của Ngọc Dung, mở cửa lại Hồi Xuân Đường, còn có... Đúng rồi, chàng có thể không xuất phát trước khi đại ca được thả ra không? Lần này chúng ta đi, nhà này giao cả cho đại tẩu, đại tẩu chỉ có một mình, vừa chăm sóc bà nội, vừa giải quyết chuyện nhà, ta sợ đại tẩu cực khổ.”

Lý Minh Doãn trầm ngâm nói: “Chuyện đại ca hẳn rất nhanh có kết quả, hôm nay khi diện kiến Hoàng thượng, ta đã cầu tình, Hoàng thượng đáp ứng sẽ nhanh có đáp án.”

Lâm Lan vui vẻ nói: “Thật vậy sao? Vậy thì tốt quá, hôm nay ta thấy đại tẩu không vui, trong lòng rất băn khoăn, trượng phu của ta đã trở lại, trượng phu của đại tẩu vẫn còn ngồi trong đại lao.”

Lý Minh Doãn cười nhẹ, tựa hồ nhớ tới một chuyện, hỏi: “Đúng rồi, mấy ngày nay có tin tức Hàn Thị không?”

Lâm Lan bĩu môi: “Không có, nhắc tới cũng kỳ, ta cũng an bài người đi

ngó chừng bọn họ, nhưng là, đột nhiên, không có tin tức gì, đã lâu như vậy, không biết Minh Châu trúng độc đã đỡ chưa, rốt cuộc Hàn Thị mang Minh Châu đi nơi nào chứ?”

Lý Minh Doãn mặc nhiên chốc lát: “Quên đi, chúng ta đã tận lực, mỗi người có một số mệnh, coi như một lần vượt mệnh của Minh Châu.”

Nhắc tới chuyện này, Lâm Lan lại trào lên nỗi căm thù đến tận xương tủy với lão cha già, tức giận nói: “Chỉ trách phụ thân chàng quá độc ác, không biết Hoàng thượng sẽ xử trí ông ta thế nào.”

Lý Minh Doãn nhẹ cười một tiếng: “Lần này, ông ta không chạy khỏi chế tài pháp luật rồi, lúc ở trong ngục, ta từng gặp ông ta một lần, nàng biết ông ta tới làm gì không?”

Chân mày Lâm Lan nhíu lại: “Không phải là tới khuyên chàng làm theo ý Thái hậu đấy chứ?”

Lý Minh Doãn cười lạnh nói: “Trong lòng ông ta chỉ có bản thân, người khác trong mắt ông ta chỉ là con cờ để lợi dụng.”

Quả nhiên vô sỉ, người như thế nên chịu trừng phạt nghiêm khắc, bằng không, lão Thiên chắc mắt mù rồi.

“Quên đi, đừng nhắc tới ông ta nữa, hi vọng trước khi chúng ta xuất phát, Hoàng thượng có thể xử trí ông ta, ta muốn xem ông ta rơi vào loại kết cục nào.” Lâm Lan mong đợi nói.

Lý Minh Doãn nhìn bộ dạng háo hức của nàng, hỏi: “Không phải nàng rất mệt mỏi sao?”

Lâm Lan nói: “Mới vừa rồi mệt chết đi, nghỉ ngơi một chút khá hơn rồi.

Lý Minh Doãn khẽ nheo mắt, một tay không an phận xoa xoa ngực nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, giọng nói thiếu tử tế: “Nếu không mệt, chúng ta làm thêm lần nữa nhé?”

Lâm Lan lập tức gạt tay hắn đi, đỏ mặt: “Ta mệt rồi, muốn ngủ.”

Vừa nói, xoay người sang chỗ khác, kéo chặt chăn chuẩn bị giả chết, nghĩ đến một màn kịch liệt vừa rồi, Lâm Lan nhìn không được, tâm thần nhộn nhào.

Lý Minh Doãn cười hì hì kéo chăn lên, tay nhanh chóng luồn vào chăn, thăm dò dưới bụng nàng.

Cười nhẹ nói: “Nàng mệt mỏi thì đừng động đây, để ta động là được rồi.”

Lâm Lan nhăn nhó tránh né, giọng nói không kiên định: “Không được...”

Lý Minh Doãn ghé sát tai nàng, đáng thương nói: “Lâu như vậy không được chạm vào nàng, thật sự là nhớ muốn chết, rồi lại nói, sắp tới chúng ta lên đường, trong đại quân, có nhiều bất tiện, ... Lan Nhi, có được không? Ta sẽ nhẹ nhàng...” Vừa năn nỉ, vừa đưa tay xoa nắn loạn trên người nàng.

Nghe giọng hẳn đáng thương, Lâm Lan không khỏi mềm lòng, tay đang kéo chăn bất giác buông lỏng ra.

(Đoạn anh Doãn hỏi, “Lan Nhi. Muốn ta không?”. Cảm nhận sâu sắc độ vô sỉ càng lúc càng lớn của anh ý. Híc híc. Hóa sói rồi.)

Chương 226 – Lưu vong

Dục vọng quá độ dẫn tới ngủ mê man, gần như bất tỉnh nhân sự. Sáng hôm sau, Lâm Lan ngủ nướng rõ muộn, thật lâu không ngủ thoải mái như vậy, cảm thấy thân thanh khí sáng, vừa đảo mắt, bên cạnh đã mất bóng người, cách màn, nhìn ánh sáng mờ mờ, Lâm Lan an tâm nằm nán lại, trong đầu nhớ lại một màn kịch tình, người đau như vì vận động kịch liệt, mặt Lâm Lan bất giác nóng bừng, ôm gối đầu của hắn vào trong ngực, bật cười ngây ngốc một mình.

Nghĩ đến còn nhiều việc phải làm, Lâm Lan không tình nguyện bỏ tâm thân đau nhức dậy. vén màn nhìn ra, cửa sổ đều đóng kín, khó trách ánh sáng mờ mờ như vậy, nhìn nhìn ngó ngó, nghĩ nghĩ một chút, nhất thời kinh hãi, trời ạ! Đã buổi trưa rồi. Người này không gọi nàng, hại nàng ngủ trể như vậy, mọi người không cần đoán cũng biết là chuyện gì xảy ra rồi, lúc này khẳng định đang cười nhạo nàng đây. Lâm Lan xấu hổ và giận dữ, hận không tìm được cái lỗ nào chui xuống.

Vội vàng mặc quần áo tử tế, nàng không gọi Ngân Liễu vào hầu hạ, tự mình sửa sang, xong xuôi mở cửa sổ cho không khí tràn vào.

Trong phòng truyền ra động tĩnh, Ngân Liễu phía ngoài gõ cửa đi vào.

“Nhị thiếu phu nhân tỉnh rồi sao?” Giọng Ngân Liễu bình thản nhưng trong mắt lại hiện nụ cười mập mờ.

Lâm Lan không thể làm gì khác hơn là làm bộ như không thấy gì, mặt dày mày dạn hỏi: “Nhị thiếu gia đâu?”

“Nhị thiếu gia sáng sớm đã thức dậy, bảo là muốn đi Diệp gia một chuyến, buổi trưa sẽ về dùng cơm.” Ngân Liễu cười hì hì nói, giọng nhỏ dần: “Nhị thiếu gia đã phân phó, không ai được phép đánh thức nhị thiếu phu nhân.” Ý tứ mập mờ càng thêm rõ.

Dù da mặt Lâm Lan có dày nhưng cũng không nhịn được, ho khan hai tiếng: “Chuẩn bị nước nóng, ta muốn rửa mặt.”

Ngân Liễu cười nói: “Đã chuẩn bị xong rồi ạ, nhị thiếu gia phân phó, nói nhị thiếu phu nhân tỉnh thì hầu hạ nhị thiếu phu nhân tằm.”

Mặt Lâm Lan đỏ lên, vội vàng cúi đầu, cố gắng trấn định, nói: “Không cần phiền phức như vậy.”

Bên này mới vừa thu thập xong, bên ngoài Như Ý nói: “Nhị thiếu gia đã về...”

Thấy người khởi xướng thông dong đi về, thần thanh khí爽, mặt mày hớn hờ, Lâm Lan giận cắn răng, người này, lộ ra vẻ gì thế này? Sáng sớm đã dậy, còn “quan tâm” phân phó mọi người không được làm âm ỉ nằng, hấn dũng mãnh phi thường cỡ nào đây?

Lâm Lan ra hiệu cho Ngân Liễu đi ra, sau đó hung hăng trợn mắt nhìn Lý Minh Doãn.

Lý Minh Doãn thấy bộ dạng này của nàng, biết nàng đang buồn bực cái gì, không khỏi cười bảo: “Sao vậy? Ngủ chưa đủ sao?”

Lâm Lan oán hận nói: “Sao chàng không gọi ta dậy?”

Lý Minh Doãn ôm lấy nàng, hôn lên gương mặt hồng nhuận của nàng một cái, sủng nịch nói: “Không phải ta đau lòng nàng sao? Nàng đã lâu không được ngủ ngon giấc.”

Người này thật giảo hoạt, sao không nói là do chính hắn gây họa? Nếu không phải tối hôm qua hắn làm tới ba lần... nàng có ra bộ dạng này không?

Lâm Lan để tay trước ngực hắn, giữ khoảng cách, ánh mắt lộ vẻ kháng nghị.

Lý Minh Doãn thấy buồn cười, dụ dỗ: “Nào nào, là ta không phải, vợ chồng lâu ngày không gặp... Mọi người đều hiểu mà, không phải chỉ ngủ nhiều hơn chút sao? Không có gì lớn.”

Lâm Lan nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người bị chê cười không phải là chàng.”

Hắn không đổi sắc nói: “Ai dám chê cười? Lập tức lôi ra ngoài đánh.”

“Bọn họ ngoài miệng không nói nhưng trong lòng đang chê cười, ta... ta không còn mặt mũi gặp ai.” Lâm Lan đưa tay đánh lên ngực hắn.

Lý Minh Doãn cười ha ha cho nàng phát giận, bộ dạng xấu hổ của nàng thật đáng yêu.

“Chúng ta là vợ chồng, giữa phu thê với nhau, ai dám chê cười? Rồi lại nói, muốn chê cười cũng phải chê cười ta trước, được rồi, không nói nữa, Quế tẩu đã chuẩn bị xong cơm trưa, chúng ta mau đi ăn thôi, xế chiều, chúng ta đi phủ Tĩnh Bá Hầu.” Lý Minh Doãn đánh trống lảng.

Lúc này Lâm Lan mới thôi, dùng xong cơm trưa, hai người cùng nhau đi phủ Tĩnh Bá Hầu. Minh Doãn nói là đi cảm ơn, nhưng Lâm Lan cho là, Minh Doãn đích thị là đi thỉnh giáo chuyện đi Lang Sơn. Mấy năm trước, Tĩnh Bá Hầu ở Tây Bắc giao chiến với người Đột Quyết, nắm rõ tình hình cùng tập tính người Đột Quyết, lại cả tình hình chiến đấu sơ lược Tây Bắc, biết người biết ta mới có thể bày mưu nghĩ kế.

Minh Doãn cùng Hầu gia đi thư phòng đàm luận, Lâm Lan chơi đùa với Dung Nhi, thời gian trôi qua thật nhanh, thoáng cái đã tối.

Lúc về, Lâm Lan nghĩ ngày ở kinh thành không còn nhiều nhưng việc chưa làm xong còn rất nhiều, cảm thấy rất hoảng hốt.

Lý Minh Doãn nhìn nàng không yên lòng, nói: “Sáng nay ta đi Diệp gia, cùng cậu cả thương nghị hôn sự của Ngọc Dung, Ngọc Dung ở Diệp gia đã hơn hai tháng, mợ cả rất thích, mợ nói, Ngọc Dung vốn là người của Diệp

gia, hôn sự của cô ấy sẽ do Diệp gia tổ chức, nhất định làm tới nơi tới chốn. Đến lúc đó, nàng chỉ cần cho cô ấy thêm chút hồi môn là tốt rồi.”

Lâm Lan lo lắng nhất chính là hôn sự của Ngọc Dung, Ngọc Dung đi theo nàng hơn một năm, trung thành tận tụy, trong lòng nàng địa vị Ngọc Dung và Ngân Liễu khác những nha hoàn khác. Nàng không muốn Ngọc Dung phải chịu ủy khuất, nhưng chuyện tổ chức hôn sự nàng không có kinh nghiệm, giờ thì tốt rồi, mợ cả đã nhận chuyện này, tin là mợ cả sẽ lo chu đáo hơn nàng, Lâm Lan an lòng.

“Về phần Hồi Xuân Đường, nàng an tâm giao cho nhị sư huynh cùng ngũ sư huynh xử lý, còn có lão Ngô và Phúc An, sẽ không có vấn đề gì, phu nhân, trừ hai chuyện này, phu nhân còn đắn đo gì nữa?” Lý Minh Doãn lấy lòng.

Lâm Lan lườm hắt một cái: “Đợi nghỉ xong sẽ phân phó chàng.”

Lý Minh Doãn nhìn đáy mắt nàng toát ra sự vui vẻ, tâm tình thật tốt, liền nói: “Vi phu tuân lệnh!”

Lâm Lan bật cười, vỗ nhẹ bờ vai hắn, theo vào lòng ngực hắn, trong lòng ngọt ngào, có trượng phu bên cạnh, thật tốt!

Sau khi Lý Minh Doãn trở về liền bận rộn, tuy nhiên, cơm trưa, cơm tối nhất định sẽ về dùng cơm cùng Lâm Lan, thuận tiện báo lại công việc. Lâm Lan ở nhà chuẩn bị hành lý đi Lang Sơn, thêm cả chuẩn bị hồi môn cho Ngọc Dung.

Lâm Lan để cho Chu mama đi cửa hàng trang sức nổi danh nhất kinh thành làm một bộ trang sức cho Ngọc Dung, thêm phong bao lì xì năm mươi lượng, đám nha hoàn ngắm nghía không dứt.

Lâm Lan nhìn ánh mắt các nàng, cười nói: “Các em chăm chỉ làm việc, tương lai xuất giá, ta sẽ cho mỗi người một phần.”

Mọi người hưng phấn không thôi, vội vàng nói cảm ơn, sau đó ra sức làm việc.

Xem ra vật chất kích lệ vĩnh viễn là hữu hiệu nhất.

Hiện tại đã là cuối mùa thu, đợt đợt ngũ lên đường đến Lang Sơn, đã là trời đông giá rét, Tây Bắc khí hậu rét lạnh, áo bông bình thường sợ là không

chống cự nổi, nhất định phải chuẩn bị một thân áo lông da chống lạnh.

Diệp gia làm ăn về tơ lụa, không có lông chồn lông cáo, Lâm Lan không thể làm gì khác hơn là đi nơi khác tìm kiếm, Lâm phu nhân cũng cho người đưa tới mấy khối da thú thượng hạng, giúp Lâm Lan giảm không ít chuyện.

Đình Nhược Nghiên nữ công không tệ, xung phong nhận việc may vá. Lúc này Lâm Lan không có việc làm, rảnh rỗi phát hoảng.

Trước ngày lên đường ba ngày, triều đình đưa ra kết cục xử phạt Lý Kính Hiền. Lý Kính Hiền bị phán lưu vong đến Kiềm Tây lạnh lẽo, ngay hôm đó áp giải lên đường. Lý Minh Tắc lột bỏ chức quan, cách chức làm thử dân, được thả ra.

Lý Minh Doãn nhận được tin, ngày hôm sau từ sớm đã tới đại lao đón Minh Tắc.

Minh Tắc ở trong ngục không biết chuyện bên ngoài thế nào, không thể tin được mình cứ như vậy được thả ra. Lúc cai ngục gọi hắn đi ra, hắn cứ nghĩ mình nằm mơ. Cho đến khi nhìn thấy Minh Doãn mới xác định không phải mình nằm mơ.

Lý Minh Tắc không khỏi cảm khái, huynh đệ ôm nhau thiếu chút rơi nước mắt.

Lý Minh Doãn an ủi hắn mấy câu, dìu lên xe ngựa, dọc đường đi, đem chuyện phát sinh mấy ngày hôm nay nói lại cho hắn, Minh Tắc giờ mới hiểu được, mình có thể đi ra ngoài toàn bộ là bởi vì quan hệ của Minh Doãn.

Xe ngựa không trực tiếp về nhà mà là ra thành Nam, đi tới đình cách đó năm dặm.

Trong đình, hai quan sai áp giải một người mang gông xiềng, phạm nhân mong ngóng nhìn xung quanh, rất xa thấy xe ngựa tới, hai quan sai đưa mắt nhìn nhau.

Lý Minh Tắc đi tới, thấy phụ thân đeo gông xiềng, vội xuống xe, quỳ lạy: “Phụ thân, nhi tử đến chậm.”

Lý Kính Hiền biết mình lần này đi sợ là không được trở về kinh thành nữa, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nghĩ tới nếu có thể gặp lại nhi tử một lần nữa cũng là cam tâm rồi, nhưng khi hắn thấy Minh Tắc bình

an vô sự, còn cả Minh Doãn một thân sáng sủa thì nhất thời trong lòng sinh ra một tia hi vọng.

“Con...” Lý Kính Hiền kêu một tiếng liền nghẹn ngào, bi thương rơi lệ, nghĩ muốn ôm Minh Tắc nhưng bởi vì mang theo gông xiềng mà hành động bất tiện.

“Phụ thân, nhi tử... Tới đưa tiễn người.” Nhìn phụ thân như thế, Lý Minh Tắc cũng nghẹn ngào. Đối với phụ thân, hẳn không phải là không có oán hận, nhưng cuối cùng là phụ tử thân tình, máu mủ tình thâm, phụ thân vốn uy nghiêm hiền hách giờ rơi vào tình cảnh thê lương như vậy, trong lòng cũng đau đớn.

Lý Minh Doãn đi tới, lẳng lặng đứng ở một bên nhìn phụ thân.

Thấy bộ dạng thanh nhã của Minh Doãn, tâm tư Lý Kính Hiền không khỏi phức tạp, lão hận, nếu như ban đầu Minh Doãn chịu nghe lời lão, đáp ứng yêu cầu của Thái hậu, lão sao lại bị lưu vong đến Kiếm Tây, cái nơi nghèo khổ lạnh lẽo, không biết phải chịu bao cay đắng. Nhưng lão lại không thể biểu lộ hận ý, lão biết Minh Doãn không phải vật trong ao, chắc chắn có ngày phát đạt, tương lai, vẫn phải dựa vào Minh Doãn, nói không chừng còn có lúc trở lại, cân nhắc thiệt hơn, lão đè nén oán hận với Minh Doãn xuống, vẻ mặt bi thương, một tay lôi Minh Tắc, một tay muốn kéo Minh Doãn, nhưng Minh Doãn đứng chấp tay, căn bản không muốn để lão nắm tay.

Lý Kính Hiền một trận mắt mát, buồn bã cùng xấu hổ, hồi hận nói: “Phụ thân xin lỗi các con, liên lụy các con chịu khổ, hôm nay cha thấy các con không còn gì đáng ngại, trong lòng cảm thấy an tâm, lần này cha đi Kiếm Tây, chỉ sợ phụ tử chúng ta kiếp này không được gặp lại, cha... cha...” Lý Kính Hiền vừa nói, lệ nóng liền tuôn rơi.

Minh Tắc khổ sở nói: “Phụ thân, đợi gió êm sóng lặng, nhi tử nhất định nhất định sẽ nghĩ biện pháp đón phụ thân trở lại. Phụ thân đi đường nhớ保重.”

Lý Minh Doãn không muốn cùng phụ thân nói lời tạm biệt, đưa mắt nhìn hai vị quan sai, hai vị này hiểu ý, lập tức đi tới bên cạnh hắn.

Lý Minh Doãn lấy ra một chồng ngân phiếu, nhờ cậy bọn họ chiếu cố Lý Kính Hiền. Không phải hẳn thương xót phụ thân, mà là hắn không muốn phụ thân chưa tới được Kiếm Tây đã không chịu được gian khổ mà đi đời nhà

ma, hẳn muốn ông ta phải sống, vô vọng sống ở Kiềm Tây, giống như con chó sống trong nghèo túng vất vả.

Chương 227 – Hết thầy đều kết thúc

Lý Kính Hiền một bên cùng Minh Tắc chảy nước mắt cáo biệt, một bên len lén lưu ý nhất cử nhất động của Minh Doãn cùng quan sai, thấy Minh Doãn rút ngân phiếu cho bọn họ, quan sai mặt mày hớn hở gật đầu lia lịa, Lý Kính Hiền không khỏi bồn chồn lo lắng, có phải Minh Doãn thu mua quan sai, để cho quan sai trên đường đi chinh lão, hoặc là nửa đường thủ tiêu lão.

Nghĩ như vậy, lập tức dừng rơi lệ, thay vào đó là mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Lý Kính Hiền khẩn trương nhỏ giọng hỏi Minh Tắc: “Các con tới, nhị đệ con nói gì với con?”

Lý Minh Tắc nói: “Phụ thân, mặc dù nhị đệ lãnh đạm với phụ thân, nhưng nhị tử cho là, nhị đệ vẫn thương nhớ phụ thân.”

Lý Kính Hiền bán tín bán nghi, lần trước lão đi đại lao khuyên Minh Doãn đã cảm giác được Minh Doãn có hận ý với lão, hôm nay, hẳn thân mạng tội, Minh Doãn cùng Diệp gia muốn đổi phó với hắn để như trở bàn tay, bóp chết hắn còn dễ hơn bóp chết một con kiến... Lý Kính Hiền cảm giác bất an, hoảng sợ nói: “Là cha sợ trong lòng nhị đệ con oán hận cha, một lòng nghĩ muốn cha chết để báo thù cho mẹ, Minh Tắc, bây giờ cha chỉ có thể dựa vào con, con nhất định phải cứu cha.”

Lý Minh Tắc kinh ngạc, sao phụ thân có thể nghĩ như vậy?

“Phụ thân đừng quá lo lắng, nhị đệ không phải người như thế.” Lý Minh Tắc nghiêm mặt nói, hẳn tuyệt không tin nhị đệ là loại người bỏ đá xuống giếng, càng không làm chuyện đại nghịch là giết cha, nếu không, nhị đệ cũng sẽ không cứu hắn.

Lý Minh Doãn xong việc liền đi tới, nhìn thần sắc phụ thân lo sợ không yên, thản nhiên nói: “Đã an bài quan sai, đoạn đường này, phụ thân có thể nếm chút khổ sở, đợi ra khỏi kinh thành, bọn họ sẽ bỏ gông xiềng cho phụ thân.”

Vừa nói vừa lấy ra tấm ngân phiếu, đặt vào tay phụ thân: “Nghe nói mỗi phạm nhân đến đó đều bị bọn côn đồ uy hiếp, phụ thân mang theo ngân phiếu, đến lúc đó miễn da thịt chịu khổ.”

Lý Minh Doãn không cần nhìn cũng biết một bên kia hai ánh mắt đang chăm chú nhìn vào ngân phiếu này. Chưa tới Kiềm Tây đã rơi vào tay bọn họ. Dù sao người tốt hấn cũng đã làm, kết quả như thế nào, không phải là chuyện hấn muốn suy nghĩ.

Lý Kính Hiền cầm lấy ngân phiếu, tay run rẩy, thôn thức nói: “Minh Doãn, cha xin lỗi con...”

Lý Minh Doãn lập tức giơ tay lên ra hiệu cho ông ta ngừng lời, những lời dối trá này, nói ra sẽ chỉ khiến người ta ghê tởm.

“Phụ thân, chuyện đã qua không nên nhắc lại. Phụ thân bảo trọng.” Lý Minh Doãn đạm mạc xa cách nói, rốt cục không cần giả bộ hiếu tử hiền tôn, hơn một năm báo thù, mặc dù có chút khúc chiết, xảy ra không ít chuyện ngoài ý muốn, nhưng cuối cùng đã đạt được mục đích, mẫu thân, người ở dưới cửa tuyền, có phải cảm thấy mãn nguyện rồi không?

Quan sai thấy không còn sớm, thúc giục lên đường. Lý Kính Hiền nhìn không thôi hai nhi tử, lại nhìn về hướng kinh thành, tường thành uy nghiêm, mơ hồ còn nhớ rõ khi mới tới kinh thành làm quan. Hấn cưỡi trên lưng ngựa, chỉ vào tường thành, nói với Diệp Thị: “Sớm muộn vi phụ sẽ trở thành một vị quan lớn...” Lúc ấy thật hăng hái... Mà hôm nay, vinh hoa thành mây khói, hấn không thể trở thành quan lớn, lại bị đi đày. Thế sự vô thường, thế sự khó liệu!

Tiến phụ thân đi, hai huynh đệ yên lặng ngồi xe ngựa trở về thành, Minh Tắc cảm khái, cảm khái chính hấn, cảm khái phụ thân, cảm khái Lý gia, vẻ mặt như đưa đám. Mà Minh Doãn đang suy nghĩ chính là tài vật phụ thân giấu ở Thiên Tân. Đến lúc này rồi, phụ thân còn không nói ra, cho là mình còn có thể dùng đến những thứ tài vật này sao?

Trở lại Lý gia, Đinh Nhược Nghiên đã sớm dựa cửa trông ngóng, thấy Minh Tắc rốt cục trở lại, không khỏi lệ nóng dâng trào. Minh Tắc cũng rất kích động, hai người yên lặng cầm tay, nước mắt nhìn nhau.

Lâm Lan ở một bên nhìn, lòng chua xót, không nhìn được xúc động, người có tình gặp lại nhau, thật đáng trân trọng.

Lão cha cặn bã nhận trừng phạt xứng đáng, hết thầy đều kết thúc, ngày hôm sau chính là hôn lễ của Ngọc Dung cùng Phúc An, đối với chuyện này, mọi người cả dụng tâm rất nhiều, hôn sự rất náo nhiệt.

Nhìn vợ chồng lão Từ cười không khép được miệng, Phúc An cũng cười ha ha nhìn cô dâu, cảnh tượng này khiến Lâm Lan cảm thấy ánh mắt của mình thật không sai, Ngọc Dung đã tìm được một nơi tốt. Vận hạnh phúc này thuộc về Bạch Huệ, đáng tiếc cô ta chấp nhất, để hạnh phúc thoáng qua.

Bởi vì ngày mai phải lên đường, Lâm Lan cùng Lý Minh Doãn không đi theo đám người chọc đôi tân lang tân nương động phòng, xong tiệc rượu liền chuẩn bị về Lý phủ, ân chuẩn những người khác có thể tiếp tục càn rỡ. Ngân Liễu vốn đòi đi theo nhưng Lâm Lan kiên quyết không đồng ý, một mình nàng đã rất phiền, thêm một người nữa thì ảnh hưởng rất lớn. Văn Sơn có chút công phu quyền cước, Lý Minh Doãn sẽ mang theo hắn, còn những người khác, kiên quyết là không được, bằng không, Quế tẩu sẽ nói, ta đi theo nấu cơm, Như Ý sẽ nói, ta đi theo giặt quần áo... Vậy thì thành toàn gia theo quân ra trận, kỳ cục.

Cho nên, Ngân Liễu cùng Văn Sơn theo Lâm Lan về phủ trước, mọi người ở lại Từ gia tiếp tục trêu chọc cô dâu chú rể.

Trở lại Lý phủ, hạ nhân tới báo, tổng quản Thái y viện chờ đã lâu.

Lâm Lan cùng Lý Minh Doãn vội đi tiễn sảnh, Hoa Văn Bách đã ở đó.

Hoa Văn Bách hôm nay mang ý chỉ tới, Hoàng thượng biết Lâm Lan muốn đi Lang Sơn, đặc biệt phong nàng là giáo úy thái y, lệnh cho nàng theo quân xuất hành. Nữ nhân được phong làm giáo úy thái y là chuyện xưa nay chưa từng có, Hoàng thượng xét ân chuẩn là để cho Lâm Lan chuyến này danh chính ngôn thuận mà đi.

Lâm Lan càng lúc càng thấy hảo cảm với vị Hoàng đế này, thật sự là một vị minh quân! Vận dĩ nàng đi cùng Minh Doãn là không hợp pháp, hơn nữa còn khiến Minh Doãn phiền lòng, hiện tại tốt rồi, nàng không cần lén lút lút, trốn trốn tránh tránh.

Lý Minh Doãn thủy chung có một loại cảm giác khó chịu với Hoa Văn Bách, nhưng biết người này lòng dạ rộng rãi, quang minh lỗi lạc, bản thân mình về điểm này đúng là nhỏ mọn, vì vậy cười một tiếng, chấp tay nói:

“Hoa huynh vất vả rồi.”

Hắn xưng là Hoa huynh chứ không phải Hoa Thái ý, hiển nhiên là không có ý khách khí.

Hoa Văn Bách hiểu ý cười một tiếng: “Đáng tiếc Hoa mỗ mới vừa đi nhậm chức, bằng không, Hoa mỗ cũng muốn cùng Lý huynh đi Lang Sơn.”

Lý Minh Doãn mỉm cười nói: “Hoa huynh có lòng thương người, thật khiến người ta kính nể, bất quá lần này đi Lang Sơn, Lý mỗ lại hi vọng Hoa huynh không có đất dụng võ.”

Hoa Văn Bách ngẩn ra, Lâm Lan cũng há miệng, lại nghe Minh Doãn nói: “Nếu hòa đàm thành công, không có chiến tranh, không có tướng sĩ thương vong, Hoa huynh chẳng phải không có đất dụng võ sao?”

Hoa Văn Bách lúc này mới hiểu ý, ôm quyền vái chào: “Vậ cũng chỉ có nhờ cậy Lý huynh, hết sức thúc đẩy hòa đàm, để cho tướng sĩ quân ta không phải đổ máu hy sinh, để cho dân chúng biên quan có thể bình an hạnh phúc.”

Lý Minh Doãn trịnh trọng nói: “Lý mỗ nhất định sẽ dốc hết sức mình.”

Lâm Lan vừa mới nhấp một ngụm trà, Hồng Thường tới mời, nói đại thiếu phu nhân tìm nàng, Lâm Lan xin phép cáo lui, để hai người bọn họ tiếp tục nói chuyện.

Chương 228 – Báo ứng xác đáng

Đinh Nhược Nghiên thức suốt đêm, cuối cùng trước ngày Lâm Lan lên đường cũng làm xong cho Minh Doãn hai áo khoác lông cừu, Lâm Lan thì là áo khoác lông hồ ly loại nhỏ, kiểu dáng rất gọn, mặc lên không hề mập mạp mà vẫn rất ấm áp.

Tay nghề Đinh Nhược Nghiên không chê vào đâu được, tỉ mỉ chu đáo khiến Lâm Lan cảm động, luôn miệng nói cảm ơn.

Đinh Nhược Nghiên mỉm cười nói: “Ta không giúp được gì, đệ muội thích là tốt rồi.”

Lâm Lan ôm lấy áo lông hồ ly, vui mừng nói: “Thích, thật sự rất thích,

không nghĩ là ta cũng có.”

Đình Nhược Nghiên cười nói: “Đệ muội này, trong lòng chỉ nghĩ nhị đệ, quên cả bản thân mình.”

Mặt Lâm Lan đỏ ửng: “Tẩu chộc ta.”

Đình Nhược Nghiên khẽ than thở: “Hôm nay Lý gia chỉ còn hai huynh đệ, lần này hai người đi Tây Bắc, nhất định phải bảo trọng, bình yên trở về.”

Lâm Lan buông áo khoác ra, kéo tay Đình Nhược Nghiên ngồi xuống một bên: “Đại tẩu đừng lo lắng, thật ra tẩu mới vất vả, tuy nói hôm nay nhà ta không còn vợ chồng, nhưng muốn quán xuyên một gia đình lớn thế này không dễ, rồi lại nói còn bà nội cần chăm sóc, Diêu mama cũng có năng lực, để bà ấy làm trợ thủ cho tẩu coi như bớt được một mối lo, trong viện của muội, tẩu cứ tự chọn lựa người, Chu mama làm việc rất chu toàn, thận trọng, có việc gì cần thương lượng hoặc hỗ trợ, tẩu hãy tìm bà ấy. Hiện nay đại ca nhàn rỗi ở nhà, không có nguồn thu, sản nghiệp đều bị... Aiz! Ta biết mấy tháng tới, tẩu sẽ rất đau đầu, ta cùng Minh Doãn đi chuyến này ít cũng phải nửa năm, nếu thuận lợi làm tốt, Hoàng thượng cao hứng, Minh Doãn lại đi cầu tình, nói không chừng đại ca có thể phục chức, chẳng qua là, đoạn thời gian này, không thể cứ miệng ăn núi lở.”

Đình Nhược Nghiên cười khổ: “Vậy nhưng có thể làm gì? Đại ca của đệ muội, trừ đi học còn làm được gì đây?”

Lâm Lan mỉm cười nói: “Cửa hàng ở Đông Trục Môn ta đã giao cho đại cữu gia Diệp gia xử lý, tuy nhiên, còn có hai gian cửa hiệu mặt tiền chưa cho thuê, ta thấy đại ca bình thường hay nghiên cứu về lá trà, nếu anh ấy có hứng thú, mở một gian hàng về trà cũng tốt, trong phòng phụ thân có một ít tranh chữ, còn có cả chữ viết của Minh Doãn, lấy những thứ đó trang trí phòng trà sẽ hấp dẫn được văn nhân mặc khách, không quản là kiếm được nhiều tiền hay ít tiền, mấu chốt là có việc làm, sẽ không suy nghĩ lung tung, không đến nỗi chán chường, đại cữu gia Diệp gia có quen mấy vị thương nhân buôn trà, nếu đại tẩu quyết định, thì nói đại ca đi tìm đại cữu gia, đại cữu gia nhiệt tình, chắc chắn hỗ trợ.”

Đối với buôn bán Đình Nhược Nghiên một chữ cũng không biết, việc mở cửa hàng không có chút hứng thú, nhưng Lâm Lan nói rất đúng, Minh Tắc gặp đả kích luân phiên, tâm tình không tốt, nếu rảnh rỗi ở trong nhà thì chắc chắn mặt mũi suốt ngày như đưa đám, không bằng để cho hấn ra đi ngoài đi

làm, nam tử kiếm tiền nuôi gia đình là chuyện đương nhiên, không quan trọng kiếm bao nhiêu tiền mà là để cho Minh Tắc có cảm giác mình cũng là nam nhân, rồi lại nói, theo như biện pháp của Lâm Lan, mở cửa tiệm trà, hấp dẫn chút văn nhân mặc khách, cũng có thể cho Minh Tắc gặp nhiều bằng hữu hơn, Đinh Nhược Nghiên càng nghĩ càng cảm thấy chuyện này có thể được.

“Trước tiên ta đi hỏi Minh Tắc, xem chàng nghĩ thế nào, nếu chàng muốn làm, ta sẽ ủng hộ.” Đinh Nhược Nghiên đột nhiên cười một tiếng.

“Đại thiếu phu nhân, người phát từ bi, xin đừng đuổi nô tỳ đi! Nô tỳ nguyện ý cả đời hầu hạ đại thiếu phu nhân...” Ngụy di nương từ đâu xông tới, dập đầu quỳ trước mặt đại thiếu phu nhân, khóc lóc cầu xin.

Lâm Lan cùng Đinh Nhược Nghiên hai mặt nhìn nhau, Đinh Nhược Nghiên mờ mịt không hiểu nói: “Cô đừng khóc, ta nói muốn đuổi cô đi khi nào?”

“Là ta cho cô rời đi.” Lý Minh Tắc sai bước đi vào. Minh Tắc không ngờ có Lâm Lan ở đây, nhất thời bối rối.

Lục Ý thấy đại thiếu gia, càng bi thương hơn, túm lấy váy đại thiếu phu nhân, nghẹn ngào: “Đại thiếu phu nhân, nô tỳ nguyện hầu hạ đại thiếu phu nhân, tận tâm tận lực, không dám có nửa phần không tuân theo, cho dù đại thiếu phu nhân muốn nô tỳ làm trâu làm ngựa, nô tỳ cũng cam tâm tình nguyện, chỉ cầu đại thiếu phu nhân ban ơn, khuyên đại thiếu gia đừng đuổi nô tỳ đi...”

Đinh Nhược Nghiên nghi hoặc nhìn Minh Tắc: “Có phải Ngụy di nương làm sai gì không?”

Minh Tắc nói: “Cô ta không làm gì sai, mà là ta sai, ta không nên mắc thêm lỗi lầm nữa, hại người hại mình.”

Đinh Nhược Nghiên càng thêm mờ mịt, Lâm Lan cũng đoán được mấy phần nguyên do, xem ra Lý Minh Tắc muốn thay đổi triệt để, dốc lòng làm một người chồng tốt.

Đây là chuyện nhà bọn họ, Lâm Lan ở lại chỉ gây thêm lúng túng, liền đứng dậy mỉm cười nói: “Nếu đại ca, đại tẩu có chuyện bận, Lâm Lan xin cáo từ.”

Huych huych huych, tiếng bước chân dồn dập truyền đến, Xảo Quyên thờ hồn hể chạy vào, nói: “Đại thiếu gia, đại thiếu phu nhân, nhị thiếu phu nhân, nhị thiếu gia mời mọi người nhanh tới tiền sảnh.”

Ba người không khỏi rùng mình, Lâm Lan gấp giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Xảo Quyên lắc đầu nói: “Nô tỳ không rõ, Văn Sơn hoảng hốt chạy tới truyền báo.”

Lý Minh Tắc vội nói: “Ta lập tức qua.”

Ngụy di nương vẫn kéo váy Đinh Nhược Nghiên không tha, hai mắt đầm lệ, bi thương nói: “Đại thiếu phu nhân...”

Sắc mặt Đinh Nhược Nghiên nặng nề: “Hiện tại chúng ta có chuyện quan trọng, chuyện của cô lúc sau sẽ nói.” Nói xong, nàng đẩy tay Ngụy di nương ra.

Ba người vội vàng chạy tới tiền sảnh.

Tiền sảnh, Hoa Văn Bách đã rời đi, Lý Minh Doãn vừa thấy ba người, bước nhanh chào đón, nói: “Mới vừa rồi Trịnh tuần phủ tới báo, nói phụ thân trên đường đi xảy ra chuyện, giờ đã cho người đuổi theo, Hoa huynh đi cùng cứu người rồi.”

Sắc mặt Lý Minh Tắc đại biến: “Phụ thân làm sao?”

Lý Minh Doãn nhìn hai người phụ nữ đứng bên, kéo Lý Minh Tắc qua một bên nói nhỏ, chỉ thấy mặt Lý Minh Tắc trắng bệch, vội la lên: “VẬY CÒN CHỜ CÁI GÌ, CHÚNG TA MAU ĐI.” Nói xong, lôi Minh Doãn đi ra ngoài.

Lâm Lan vội vàng gọi hai người: “VẬY CÒN BẠN THIẾP?”

Lý Minh Doãn cùng Lý Minh Tắc liếc nhau một cái, Minh Doãn nói: “Hai nàng ở nhà chờ tin tức!”

Haiz. Lão cha già đúng là âm hồn bất tán, đi cũng vẫn còn ám người.

Lâm Lan bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện, vội la lên: “Minh Doãn, đừng quên sáng sớm mai phải xuất phát.”

Lý Minh Doãn gật đầu, cùng Minh Tắc đi thẳng ra cửa.

Lâm Lan đợi rất lâu, đến khi đám Ngân Liễu đều đã về cả mà Minh Doãn vẫn chưa trở lại.

Đại lao phủ nha kinh đô, Hoa Văn Bách giúp Lý Kính Hiền đặt thuốc, băng bó vết thương.

Lý Minh Tắc nhìn phụ thân đang bất tỉnh nhân sự, trong lòng lo lắng: “Hoa Thái y, phụ thân ta có bị nặng không?”

Hoa Văn Bách cầm khăn lau vết máu trên tay, nói: “Đi ra ngoài rồi nói sau.”

Mọi người rời khỏi đại lao, đến tiền đường nói chuyện.

“Bá phụ thương thế có chút nghiêm trọng, mặc dù đã cầm máu nhưng đã bỏ qua thời gian chữa trị tốt nhất. Trước mắt vẫn hôn mê, nếu ngày mai có thể tỉnh lại thì mới giữ được tính mạng.” Hoa Văn Bách nói.

Lý Minh Doãn chấp tay nói: “Cực khổ Hoa huynh rồi.”

Hoa Văn Bách cười nhạt, khoát khoát tay: “Lý huynh không cần phải khách khí, ta về trước, chế chút thuốc chữa thương.”

Lý Minh Doãn liên tục tạ ơn, cung tiễn Hoa Văn Bách rời đi.

Lý Minh Tắc thần sắc bi thương, miệng liên tục lầm bầm: “Tại sao có thể như vậy. Tại sao có thể như vậy...”

Kinh đô, phủ doãn Đỗ đại nhân khó xử nói: “Lý đại nhân, chuyện này, bản quan phải báo lên triều đình.”

Lý Minh Doãn gật đầu, phụ thân là tội phạm quan trọng triều đình, chuyện xảy ra thế này, đương nhiên là phải báo lên: “Đỗ đại nhân làm theo chức trách, không cần khó xử.”

Sắc mặt Đỗ đại nhân bốt căng thẳng, Lý gia xảy ra chuyện này, Lý Minh Doãn chẳng những không bị liên lụy mà còn được Hoàng thượng ủy thác nhiệm nặng nề, Hoàng thượng yêu thích Lý Minh Doãn không giống bình thường, nếu lần này Lý Minh Doãn thuận lợi đi sứ trở về, sợ là tiền đồ bất khả hạn lượng. Lập tức lấy lòng Minh Doãn: “Bản quan sẽ báo lên triều đình, Lý đại nhân trên đường áp giải đột nhiên phát bệnh, nguy hiểm tính mạng, vì vậy cho phép hồi kinh, đợi lành bệnh rồi sẽ áp giải tới Kiềm Tây.”

Lý Minh Doãn chấp tay nói: “Đa tạ Đổ đại nhân dàn xếp, tại hạ còn có một yêu cầu quá đáng.”

Đổ đại nhân ôn hòa nói: “Lý đại nhân cứ nói.”

“Tại hạ muốn gặp người đã thương phụ thân.” Lý Minh Doãn nói.

Đổ đại nhân cân nhắc giây lát, phân phó thủ hạ: “Mang Lý đại nhân đi gặp diên phụ kia, cẩn thận bảo vệ Lý đại nhân. Chớ để diên phụ kia làm bị thương.”

Nghĩ đến chỗ vết thương kia của Lý Kính Hiền máu chảy đầm đìa, Đổ đại nhân không khỏi rùng mình, diên phụ này rốt cuộc có thâm thù đại hận gì với Lý Kính Hiền mà hạ thủ tàn nhẫn như vậy, đáng thương Lý Kính Hiền, cho dù giữ được mạng cũng thành phế nhân.

Lý Minh Doãn chấp tay nói tạ ơn, cùng Minh Tắc theo quan sai đi nhà giam phạm nhân nữ.

Dọc đường đi Lý Minh Tắc nghiên răng nghiên lợi: “Diên phụ này lòng dạ thật độc ác, nhị đệ, vì sao không để cho Đổ đại nhân nghiêm trị ác phụ?”

Lý Minh Doãn nhàn nhạt liếc hẩn một cái, chẳng lẽ Minh Tắc lại không đoán được diên phụ kia là ai? Còn có ai hận không giết được phụ thân? Không thể không nói, chiêu này của Hàn Thị tuyệt đối âm độc, mục ta không giết người mà là phế người, khiến người nửa đời sau không thể làm người bình thường, đã kích như vậy, đối với phụ thân, không thể nghi ngờ là kinh khủng nhất.

Trong phòng giam, Hàn Thị mang còng tay xiềng chân không nhúc nhích trong đám rơm rạ, nghe được tiếng mở cửa, mục ngẩng đầu lên, thấy là Minh Tắc cùng Minh Doãn, thần sắc mục trở nên quái dị, lạnh lùng nói: “Lão đã chết chưa?”

Lý Minh Tắc nằm mơ cũng không nghĩ ra diên phụ, ác phụ trong miệng mình lại là mẫu thân. Chia tay chưa tới ba tháng, mẫu thân như già đi mười mấy tuổi, hai má hõm sâu, da sạm đi, đầu tóc rối bời, quần áo lam lũ, nếu không nghe giọng, hẩn không thể nghĩ người trông như một kẻ ăn xin trước mắt mình lại là mẫu thân.

“Mẫu thân, vì sao lại là người? Không phải mẫu thân về với ông bà sao?”

Đầu óc Lý Minh Tắc mờ mịt không giải thích được.

Trong mắt Hàn Thị chỉ có lạnh lẽo, ngời bật dậy, oán hận nói: “Tại sao? Con nên đi hỏi tên cầm thú phụ thân con đi, hỏi xem trái tim lão rốt cuộc có phải màu đen không? Máu chảy trong người lão có phải máu lạnh không? Hay là lão vốn không có lương tâm.”

“Này... Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? ” Lý Minh Tắc hoàn toàn không hiểu gì.

Tâm tình Hàn Thị kích động, cả người run rẩy, giọng nói cũng run theo: “Ta thật không nghĩ tới phụ thân con nhẫn tâm như thế, lão nghĩ muốn giết ta cũng không sao, nhưng ngay cả nữ nhi ruột thịt của lão...” mụ khó khăn dùng tay chân bò dậy, lão đảo về phía trước bắt lấy tay Minh Tắc, nước mắt không ngừng tuôn rơi, mụ bi phẫn nói: “Minh Tắc, con không biết phụ thân con độc ác thế nào đâu, lão cho người đưa tới không phải là điếm tâm, là độc dược lấy mạng mẹ và em con, lão hạ độc trong điếm tâm hại em gái con... nó đói bụng mấy ngày chưa được ăn, nào biết phụ thân đưa điếm tâm có độc...”

Lý Minh Tắc quá sợ hãi: “Mẫu thân, chuyện này thật không?”

Hàn Thị bi thương nức nở nói: “May nhờ em gái con mạng lớn, có quý nhân kịp thời cứu giúp mới bảo vệ được một mạng, nhưng là... nhưng là đại phu nói, em gái con không thể sinh nở được nữa, Minh Châu...” Hàn Thị ô ô khóc lớn.

Lý Minh Tắc không thể tin vào lỗ tai của mình, phụ thân mất nhân tính làm ra loại chuyện này sao, hẳn phần nộ tự trách mình, tại sao lúc đầu không thể tỉnh táo chút ít? Phụ thân và mẫu thân gây chuyện đến mức không thể vãn hồi, phụ thân thậm chí không muốn đi chuộc mẫu thân và Minh Châu, thế nào lại có lòng tốt đưa điếm tâm, là sai sót của hắn, tự tay hắn đưa điếm tâm, thiếu chút nữa lấy mạng mẫu thân và em gái, hẳn là kẻ đồng lõa với phụ thân.

Hàn Thị khóc nói: “Lão phá hủy Minh Châu, ta phải phá hủy hắn, ta không muốn lão chết, lão phải sống, sống khỏe sống sở, người không ra người, quỷ không ra quỷ.”

Phụ thân tuyệt tình khiến Lý Minh Tắc vô cùng đau lòng, tuy nhiên hắn vẫn kính trọng phụ thân. Song nhìn bộ dạng đau lòng của mẫu thân, không nhìn được mà nức nở nói: “Mẫu thân, vì sao không tới tìm nhi tử, có chuyện

gì người có thể cùng nhi tử thương lượng.”

Hàn Thị bi thương nói: “Minh Tắc! Mẹ không thể đến, mệnh mẹ không đáng giá tiền, nhưng con thì khác, con còn trẻ, có làm quan hay không không quan trọng, chỉ cần sống tốt với Nhược Nghiên. Mẹ liều chết với loại lang tâm câu phế kia...”

Lý Minh Doãn một mực im lặng đứng bên nghe, xem ra Hàn Thị sau khi mất tích không rời khỏi kinh thành mà là núp ở nơi nào đó dò la tin tức phụ thân.

“Mẫu thân, nhi tử nhất định sẽ nghĩ biện pháp cứu người đi ra ngoài.” Lý Minh Tắc thôn thức nói.

“Minh Tắc, con không cần để ý tới mẹ, mẹ chỉ cầu con, sau này cố gắng chăm sóc em gái con, nửa đời sau của nó chỉ có thể dựa vào con, anh trai của con bé.” Hàn Thị nói Minh Châu, vẻ mặt lại càng bi thống.

“Mẫu thân, người yên tâm, muội muội, con nhất định sẽ chăm sóc thật tốt, con cũng sẽ nghĩ biện pháp cứu mẹ.” Lý Minh Tắc kiên quyết nói. Chợt nhớ tới còn có Minh Doãn bên cạnh, vội vàng cầu xin Minh Doãn: “Nhị đệ, lúc đầu là mẹ ta sai, mẹ ta thật sự xin lỗi mẹ đệ. Nhưng bà ấy đã rơi vào tình cảnh này, coi như cũng nhận đủ báo ứng rồi. Nhị đệ, hãy bình tĩnh mà xem xét, người khởi xướng là phụ thân, đáng trừng phạt là phụ thân, nhị đệ, ca van xin đệ, đệ cứu mẹ ta!” Nói xong liền muồn quỳ xuống trước mặt Minh Doãn.

Lý Minh Doãn giơ tay ngăn Minh Tắc, mắt nhìn Hàn Thị đã sa sút, âm thầm phân tích, chỉ cần phụ thân không chết, nhiều lắm Hàn Thị chỉ mang tội đả thương người, cao nhất là ngồi tù mấy năm, hơn nữa phụ thân hôm nay là chó rơi xuống nước, bị người đánh thế này, đoán không chừng không cần hẳn mở miệng, quan phủ nhận biết thân phận Hàn Thị, để thể diện cho hẳn sẽ cho Hàn Thị một con đường.

Hàn Thị thấy nhi tử của mình quỳ trước Minh Doãn, lại thấy thần sắc do dự của Minh Doãn, liền nói: “Minh Tắc, con không cần van xin nó, nó ước gì mẹ chết thì hơn.”

Minh Tắc vội la lên: “Mẫu thân, người đừng nói như vậy, nhị đệ tâm địa thiện lương, tuyệt không như mẹ nghĩ, nếu không có nhị đệ, nhi tử vẫn đang ở đại lao.”

Minh Doãn cười lạnh trong lòng, Hàn Thị ơi Hàn Thị, mụ cho rằng ta nghĩ cứu mụ sao? Ai biết mụ đi ra ngoài, có làm chuyện như con thiêu thân nữa không.

Lý Minh Doãn không để ý tới mụ, nói với Minh Tắc: “Ta sẽ cầu tình Đỗ đại nhân, tuy nhiên, nếu như phụ thân không qua được, chuyện này sợ khó nói.”

Lý Minh Tắc cảm kích nói: “Chỉ cần nhị đệ chịu hỗ trợ là tốt rồi.”

Ra khỏi nhà lao, Lý Minh Tắc đi gặp Đỗ đại nhân, nói rõ ngọn nguồn cho hắn. Dù sao phụ thân bị vậy cũng là hoàn toàn xứng đáng.

Đỗ đại nhân nghe xong hết sức kinh ngạc, hiểu được ý tứ Lý Minh Doãn, đáp ứng sẽ suy nghĩ.

Đợi Lý Minh Doãn về đến nhà thì đã qua giờ Dậu, Lâm Lan vẫn chưa đi ngủ, còn ngồi chờ hắn.

Lý Minh Doãn rửa mặt xong lên giường nằm, mệt mỏi thở dài.

Lâm Lan đem ngọn đèn chuyển qua trước giường, buông màn, nằm xuống cạnh hắn, hỏi: “Phụ thân làm sao?”

Lý Minh Doãn đưa một tay cho nàng gối đầu, tay kia gối đầu mình, thở dài nói: “Không nghĩ tới, Hàn Thị vẫn trốn trong kinh thành.”

Lâm Lan kinh ngạc: “Hàn Thị đã thương phụ thân sao? Có nghiêm trọng không? Hàn Thị muốn giết lão sao?”

Lý Minh Doãn nhẹ cười một tiếng: “Nàng quá khinh thường Hàn Thị rồi, thủ đoạn trả thù của mụ người bình thường không thể nghĩ ra được.”

“Mụ làm gì phụ thân?” Lâm Lan hiếu kỳ nói.

“Thiên.” Lý Minh Doãn thản nhiên nói.

Lâm Lan giật nảy mình hít một ngụm lạnh khí, quả nhiên ngoan độc. Cha già coi như xong, biến thành thái giám. Lâm Lan nghĩ, mụ phù thủy làm chuyện thật khiến người ta hả lòng! Nàng len lén nhìn thần sắc Lý Minh Doãn, hắn có vẻ không thoải mái, nàng không nhìn được nghĩ, tâm tư Minh Doãn có giống nàng không?

“VẬY... Phụ thân hiện tại không có sao chứ?” Lâm Lan nhỏ giọng hỏi.

“Hoa huynh nói có thể gắng gượng qua tối nay mới có thể giữ được tánh mạng.” Lý Minh Doãn nói, sắc mặt không chút thay đổi.

“Vâng...” Lâm Lan gật đầu, nàng rất tin tưởng y thuật Hoa Văn Bách. Tuy nhiên, sau khi bị thiến, thật sự là thống khổ vô cùng, lão già thảm quá.

“Bây giờ chàng định làm gì? Phải cứu Hàn Thị sao?” Lâm Lan lại hỏi.

Lý Minh Doãn cười khỏ: “Nếu như phụ thân không chết được, không cần ta cứu, Hàn Thị cùng lắm thì ngồi tù mất năm, hưởng chi đại ca đang khổ sở van xin ta.”

“Cho nên, chàng mềm lòng? Hàn Thị độc ác như vậy, vạn nhất mục mang lòng oán hận chàng, muốn dùng biện pháp đối phó chúng ta thì làm sao bây giờ?” Lâm Lan cảm thấy không ổn: “Chàng nên nghĩ biện pháp cho mục yên phận mới được.”

Lý Minh Doãn liếc nàng một cái: “Nếu ta bỏ đá xuống giếng, đại ca chắc hận chết ta, nàng yên tâm, ta đã nói rõ với đại ca, sau khi Hàn Thị ra ngoài, tuyệt đối không thể ở lại kinh thành, đây là điều kiện ta đáp ứng cứu người.”

Lâm Lan nói: “Đúng vậy, nếu mục còn lưu lại, tất cả mọi người không được sống yên ổn.”

“Điềm này, đại ca cũng biết rõ.” Lý Minh Doãn cười khỏ nói.

“Được rồi, được rồi, mau ngủ thôi. Không còn nhiều thời gian nữa, ngày mai còn phải dậy sớm.” Lâm Lan đứng dậy đi tắt đèn, chui vào lòng Minh Doãn, điều chỉnh tư thế dễ chịu nhất, chuẩn bị ngủ.

Trong bóng tối, chỉ nghe Lý Minh Doãn sâu kín nói: “Minh Châu ở trong một tiểu am ở Bắc thành, ngày mai đại ca đi đón trở về.”

Lâm Lan mặc nhiên một lúc lâu, mới “Ừm” một tiếng. Mặc dù nàng không thích Minh Châu, thậm chí chán ghét cô ta, nhưng Minh Châu rơi vào tình cảnh thế này, nàng còn có thể nói gì? Đón thì đón, dù sao sau này cũng tách ra, nhắm mắt làm ngơ.

Chương 229 – Hành trình

Trước khi đi, Lý Minh Doãn nhận được tin từ phía Đỗ đại nhân, nói phụ thân đã tỉnh, đại khái Hàn Thị cũng chỉ bị giam một hồi.

Lý Minh Doãn hiểu ý, nếu như Đỗ đại nhân lập tức để Hàn Thị đi, trong lòng hẳn thật sự không thoải mái.

Chuyện trong nhà, hẳn không muốn quan tâm nữa, có thể làm hẳn cũng đã làm, sau này như thế nào, phải chờ khi hẳn từ Lang Sơn về rồi hãy nói.

Đại quân đã tập kết xong ở ngoài thành, chia làm chín đại đội, nghiêm trận xếp hàng, năm ngàn binh lính bùng bùng sát khí khiến cho buổi sáng nay phá lệ rét lạnh.

Phảng phất bọn họ không phải đi ký kết minh ước, mà là đi quyết tử với Đột Quyết.

Ninh Hưng một thân giáo đen tuyền thúc ngựa đi đến, thân hình thẳng tắp như kiếm, vẻ mặt túc mục, uy nghiêm hiển hách. Đến trước Lý Minh Doãn, hai tay ôm quyền, lớn tiếng bẩm: “Lý đại nhân, đại quân tập kết xong, mời đại nhân kiểm duyệt.”

Lý Minh Doãn khẽ gật đầu, ánh mắt quét một lượt từ trái qua phải, trầm giọng nói: “Lên đường.”

Ninh Hưng giục ngựa xoay người, vung tay lên, cao giọng phát lệnh: “Lên đường!”

Nhất thời năm ngàn đại quân thống nhất bước đi, đều nhịp phát động.

Lâm Lan một thân nam trang giục ngựa đi sát phía sau Lý Minh Doãn, nhìn cờ quạt phần phật, nghe tiếng bước chân năm ngàn binh lính, lòng không khỏi thâm bội phục, Ninh Hưng mang binh mã quả nhiên không giống bình thường, khí thế này, như hổ lang cường hãn, có bọn họ hộ vệ, sự an toàn được tăng lên rất nhiều.

Lúc đầu Lý Minh Doãn sợ Lâm Lan theo không kịp, dù sao Lâm Lan cũng mới học cưỡi ngựa, tuy nhiên mấy lần quay đầu lại nhìn Lâm Lan vẫn theo sát, dần dần cũng bớt lo lắng. Nhìn thấy xe ngựa phía sau, chân mày hẳn nhíu lại.

Trong xe ngựa là trưởng tôn Tần gia Trung Dũng Hầu Tần Dũng, Tần Thừa Vọng, giữ chức Binh Bộ Thị Lang, lần này làm phó sứ cùng Lý Minh Doãn đi Lang Sơn. Tổ tiên Tần gia xuất thân binh nghiệp, thời điểm khai sáng cơ nghiệp triều ta lập nhiều công lao, về sau yên tĩnh hưởng thái bình. Mưu cầu danh lợi cùng mưu lợi, dần dần thoát binh nghiệp, đến thế hệ bậc cha chú Tần Trung này, đã biến thành văn thần thuần túy, cho đến khi Hoàng hậu xuất thân từ Tần gia, bắt đầu củng cố quyền lực, Tần gia có ý bồi dưỡng võ tướng, đáng tiếc mấy đời người, chỉ có một nhân tài là Tần Dũng, thật bất hạnh là nhiều năm trước hi sinh ở chiến trường, Tần Thừa Vọng là cháu ruột Tần Dũng, người này chưa từng lãnh binh đánh giặc, không hiểu biết binh pháp, có thể ngồi lên chức Thị Lang là nhờ vào uy vọng của tổ phụ, ân điển của Thái hậu.

Tần Thừa Vọng được phong làm phó sứ trước khi xuất phát hai ngày, nghe nói là ý tứ Thái hậu, mới vừa rồi Hoàng thượng chèn ép Tần gia khiến quan hệ mẫu tử căng thẳng, đành thuận theo ý Thái hậu, hòa hoãn tình hình. Tần Thừa Vọng muốn nhân cơ hội chiếm chút công lao để làm vốn liếng riêng. Tĩnh Bá Hầu đã cảnh báo cho Minh Doãn, Tần Thừa Vọng này kiêu ngạo, bảo thủ, đồng liêu Binh bộ nhiều người ý kiến với hắn, cho nên, Lý Minh Doãn có chút bận tâm, trong đội ngũ có một người khó dây dưa là chuyện không hay ho gì.

Đại quân mới đi được nửa ngày, Tần Thừa Vọng nói mình cần nghỉ ngơi.

Đại quân vốn có quy củ, mỗi ngày đi bao nhiêu lộ trình, nơi đặt chân đều đã được an bài trước, không phải người nghỉ ngơi là nghỉ, người nghỉ một chút, cả đội ngũ đều phải dừng lại.

Ninh Hưng bực tức, đến Minh Doãn cầu nhàu.

“Tại sao Hoàng thượng lại phái tên phé vật như thế đi sứ? Mới đi được nửa ngày đã đòi nghỉ ngơi, thế này thế ngày nào mới tới được Lang Sơn?”

Ninh Hưng hiểu tên Tần Thừa Vọng này hơn Lý Minh Doãn, cho nên khi vừa nghe nói Tần Thừa Vọng làm phó sứ, hắn rất bực bội. Phó sứ cái chó má gì chứ, là gánh thêm một mối phiền toái.

Lý Minh Doãn nhíu mày trầm ngâm nói: “Cậu đi nói cho hắn biết, Hoàng thượng có lệnh, đại quân trong vòng một tháng phải tới Lang Sơn, thời gian cấp bách, nếu hắn không chịu nổi, có thể cho hắn một đội nhân mã, từ từ mà đến.”

Yêu cầu không hợp lý đầu tiên nếu không bị cự tuyệt, chắc chắn Tần Thừa Vọng sẽ được voi đòi tiên. Nhẫn nhịn không phải là biện pháp, cứ theo quy củ mà làm việc thì tốt hơn. Cho dù bầm báo trước mặt Hoàng thượng hấn cũng không sợ.

Ninh Hưng vui mừng mà nói: “Vâng thưa đại ca, ta lập tức đi thông báo.”

Lý Minh Doãn thở dài, mới ngày đầu tiên đã không chịu phối hợp, tương lai phiền toái còn nhiều.

Lâm Lan nhìn thấu tâm tư của hấn, mỉm cười nói: “Không cần vì loại chuyện nhỏ nhặt này phiền não, chàng cứ làm tốt chuyện của mình là được.”

Lý Minh Doãn khẽ mỉm cười, ân cần nói: “Nàng có mệt không? Chịu được chứ?”

Lâm Lan giương cằm, nhíu mày nói: “Chàng chớ xem thường ta, gân cốt của ta rắn chắc hơn chàng nhiều.”

Lý Minh Doãn cười nhẹ: “Nếu như chịu không nổi, đừng ngang bướng, ta an bài xe ngựa cho nàng.”

“Đúng vậy, giáo úy Thái y, giáo úy ngồi xe ngựa không ai dám nói đâu.” Ninh Hưng cũng cười nói.

“Nói sau đi! Chàng có thể kiên trì ta cũng có thể kiên trì.” Lâm Lan thẳng lưng, bộ dạng không chịu thua kém.

Giấy lát cận vệ Ninh Hưng trở lại bẩm báo, nói Tần phó sứ muốn cùng đại quân đồng hành.

Ninh Hưng khinh miệt nói: “Xem ra, đôi phó với loại người như vậy phải mạnh bạo.”

Tần Thừa Vọng liên tiếp ba ngày đòi nghỉ ngơi trên đường đi đều bị Lý Minh Doãn cự tuyệt, từ đó không hề đòi nghỉ nữa. Dọc đường đi bình an vô sự.

Lâm Lan cảm nhận sâu sắc sự cực khổ kiếp sống lữ hành, so với huấn luyện quân sự hồi đại học ở kiếp trước thì vất vả gấp nhiều lần. Liên tiếp mấy ngày hành quân, ở trên ngựa xóc nảy khiến xương cốt nàng rã rời, mặc dù yên ngựa được lót bông vải nhưng bên đùi vẫn bị rách da. Lý Minh Doãn

cũng không khá hơn chút nào, bởi vì yên ngựa không có bông vải nên bị thương nặng hơn.

Nhưng như thế chưa là gì so với binh lính đi bộ, bọn họ có ngựa cưỡi đã tốt. Cho nên, hai người cắn răng kiên trì.

Lý Minh Doãn đau lòng Lâm Lan, mấy lần nói chuẩn bị xe ngựa cho nàng nhưng đều bị Lâm Lan cự tuyệt. Lý Minh Doãn biết nàng ngang bướng, không thể làm gì hơn là tùy ý nàng.

Vài ngày sau đó đại quân tới Thăng Châu, toàn quân nghỉ ngơi, bổ sung thực phẩm cùng y dược.

Ninh Hưng nói cho Lý Minh Doãn về năm ngàn đại quân, ba ngàn nhân mã là trực thuộc của hắn, mặc dù nhập ngũ thời gian chưa lâu nhưng đều đã trải qua đánh giặc, tắm máu mà rèn luyện, tất cả đều đã trải qua huấn luyện, tác chiến anh dũng, đáng giá tin nhiệm. Ninh Hưng chọn từ đó ra năm trăm tinh anh, trang bị hoàn hảo nhất, để Lâm Phong giữ chức chỉ huy, làm cận vệ cho Lý Minh Doãn, trực tiếp bảo vệ an toàn cho Lý Minh Doãn. Hai ngàn nhân mã còn lại là được phái từ đại doanh Bắc Sơn tới, dẫn đội là Mã Hữu Lương, cũng là một vĩ tướng lãnh dũng mãnh thiện chiến, lập được không ít chiến công, lần này phải làm thủ hạ Ninh Hưng, có chút không cam lòng. Hơn nữa đoạn đường này, Mã Hữu Lương có vẻ thân thiết với Tần Thừa Vọng.

Lý Minh Doãn hiểu ý, ý tứ của Ninh Hưng là, có thể dựa vào ba ngàn nhân mã của hắn. Thế cục biên quan thay đổi trong nháy mắt, trước khi đại quân lên đường, nhận được chiến báo biên quan, thủ tướng biên quan lại trải qua vài lần chém giết với Đột Quyết, gần nhất nhận được chiến báo, phe ta có một tòa thành trì thất thủ, người Đột Quyết lớn lối, tình hình này có thể thấy rõ, rất khó hòa đàm, nguy hiểm gia tăng. Nói không chừng lúc đến nơi không thể hòa đàm được, có khi còn lâm vào tình hình chiến tranh giằng co. Dưới tình huống này, cần phải hiểu rõ về binh mã của mình.

Chương 230 – Dược liệu

Lý Minh Doãn suy tư chốc lát, nói: “Qua Âm Sơn chúng ta có thể nhập với Hoài Viễn Tướng quân, từ bây giờ, cậu phái người quan sát kỹ Tần phó sứ cùng Mã Hữu Lương, có phòng bị trước sẽ tránh được tai họa.”

Ninh Hưng nói: “Đọc theo con đường này đệ đã phái người ngó chừng. Đệ sợ tên tiểu tử Tần Thừa Vọng nhân thời điểm máu chốt thọc dao găm sau lưng chúng ta, trong mắt Tần gia, đại ca, đệ, đều là người của Tứ Hoàng tử, bọn họ nhất định sẽ nghĩ biện pháp phá hư hòa đàm, hoặc là đoạt công lao chúng ta. Đệ không rõ, vì sao Hoàng thượng lại làm điều thừa này, chẳng phải là thêm phiền toái cho chúng ta sao?”

Lý Minh Doãn trầm ngâm nói: “Hoàng thượng tự có suy tính của Hoàng thượng, bây giờ không phải là thời điểm vạch mặt Tần gia, về phần chúng ta, Ninh Hưng, cậu nhất định phải nhớ kỹ, chúng ta trung thành với Hoàng thượng.”

Ninh Hưng nghiêm nghị gật đầu: “Cái này đệ biết, chúng ta không tham dự việc tranh giành ngôi vị Hoàng đế, người nào có bản lĩnh người đó nắm chính quyền, không liên quan tới chúng ta,... nhưng mà, đại ca, nói thật, Thái hậu đã có thành kiến với đại ca, nếu tương lai Thái tử thuận lợi đăng cơ, sợ rằng sẽ bất lợi với đại ca.”

Điểm này Lý Minh Doãn không phải chưa từng nghĩ qua, lúc trước không nhờ Trần Tử Dụ dùng thủ đoạn hạ thanh danh Tần gia thì hậu quả thiết tưởng không ngờ tới, trong lòng Thái hậu sớm đã đưa hấn vào danh sách không chịu hợp tác, không chịu hợp tác với bà ta chính là không thần phục Thái tử, không thần phục Thái tử chính là người Tứ Hoàng tử. Lý Minh Doãn có chút khổ sở, muốn làm trung gian cũng quá khó khăn. Hấn bí mật thử dò xét ý tứ Tĩnh Bá Hầu, Tĩnh Bá Hầu nói, triều ta từ Nhân Tông bắt đầu tư sinh dưỡng tức, chú ý đời sống nhân dân, trọng văn khinh võ, mặc dù thực lực đất nước mỗi ngày một lớn mạnh nhưng đột nhiên binh lực yếu đi, mà hôm nay phía Bắc Đột Quyết, Tây Bộ Thổ phiến, phía Nam Nam Chiếu dần mở rộng, nhìn chằm chằm vào Trung Nguyên chúng ta, trước mắt thời cơ chưa tới, đợi khi nội loạn Thổ Phiến được dẹp yên, Nam Chiếu củng cố xong, nếu bọn chúng liên thủ đối phó Trung Nguyên thì Trung Nguyên gặp nguy lớn! Thế gian thái bình, quân vương nhân hậu là phúc cho thiên hạ, nếu gặp loạn thế...”

Câu kế tiếp Tĩnh Bá Hầu không nói ra nhưng Lý Minh Doãn đã hiểu được ý tứ Tĩnh Bá Hầu. Nếu gặp loạn thế, đế vương yếu ớt thì là đại họa cho thiên hạ. Nhìn thế cục trước mắt mà nói, dị tộc quật khởi là khuynh hướng tất nhiên, Trung Nguyên sẽ thành miếng thịt béo cho bọn chúng, Thái tử trời sinh tính tình hèn yếu, không thích hợp làm minh quân thời loạn, so ra mà

nói, Tứ Hoàng tử có khí phách vẫn thích hợp hơn.

Đây là suy nghĩ theo đại cục, xuất phát từ ý kiến cá nhân, nếu Thái hậu không dung hấn, vậy hấn có nên do dự chuyện giúp Tứ Hoàng tử một tay không.

“Những chuyện này, sau này hãy nói, trước mắt, nhiệm vụ của chúng ta là thúc đẩy hòa đàm.” Lý Minh Doãn nghiêm mặt nói.

Ninh Hưng đồng thuận: “Đại ca, đệ nghe lời huynh.”

Ngoài phòng, thị vệ bẩm báo: “Huyện úy Thăng Châu Dương đại nhân cầu kiến.”

Lý Minh Doãn vui mừng vội nói: “Mau mời vào.”

Chỉ thấy một vị tầm tuổi trung niên, dáng người thấp lùn râu dài, khí lực dũng mãnh đi vào, chấp tay vái chào Lý Minh Doãn: “Lý đại nhân, thuộc hạ nhận được thư Tĩnh Bá Hầu, chờ đã nhiều ngày, giờ mới được gặp Lý đại nhân.”

Vị này là huyện úy Dương Vạn Lý, năm đó từng là giáo úy thủ hạ của của Tĩnh Bá Hầu, tác chiến dũng mãnh, chớ nhìn người thô lỗ mà coi thường, thật ra rất lanh lẹ, nhanh trí, lại quen thuộc tình hình Đột Quyết, cho nên, Tĩnh Bá Hầu sớm đã gửi thư, để cho Dương Vạn Lý chờ ở Thăng Châu, đi theo Lý Minh Doãn tới Lang Sơn.

Lý Minh Doãn cười vui vẻ, đứng dậy nghênh đón: “Dương đại nhân miễn lễ, Tĩnh Bá Hầu từng nhiều lần nhắc tới ông, khen ngợi hết lời, lần này, xin phiền Dương đại nhân tương trợ.”

Dương đại nhân nghiêm nghị nói: “Hầu gia phân phó, thuộc hạ muôn lần chết cũng không chối từ, Lý đại nhân, thuộc hạ đã thu thập hai vạn gánh lương thảo, tập kết năm trăm thủ hạ, đi theo Lý đại nhân tới Lang Sơn.” Giọng ông ta nhỏ dần đi: “Bởi vì Thăng Châu là yếu địa quân sự, để tránh Đột Quyết đánh lén, thuộc hạ không thể mang nhiều binh lính đi, kính xin đại nhân tha lỗi.”

Đọc đường đi, Ninh Hưng đều ở bên cạnh trao đổi binh pháp với Lý Minh Doãn, trước khi lên đường Minh Doãn cũng xem qua chút ít binh thư, biết Thăng Châu là chỗ giao giới giữa hai nước, nếu tình hình chiến đấu phía trước bất lợi, Thăng Châu là nơi phòng thủ hết sức quan trọng, nếu Thăng

Châu bị phá, đại quân Đột Quyết chắc chắn tiến quân thần tốc, uy hiếp Trung Nguyên. Cho nên, Dương Vạn Lý sắp xếp rất đúng đắn.

“Dương đại nhân nói rất đúng, có Dương đại nhân đi cùng đã đủ lắm rồi.” Lý Minh Doãn cười nói. Chỉ sang Ninh Hưng bên cạnh, giới thiệu: “Vị này là Vũ Lực Tướng quân Ninh Tướng Quân Ninh Hưng.”

Hai người ôm quyền thi lễ, coi như là biết.

“Sau này ông là thủ hạ của Ninh tướng quân.” Lý Minh Doãn phân phó.

“Vâng!” Dương Vạn Lý lớn tiếng đáp. Ông ta sớm mong đợi được ra chiến trường, đáng tiếng triều đình lại để cho ở chốn này làm huyện úy, mỗi lần nghe được tình hình chiến đấu ở biên quan, tinh thần lúc nào cũng hưng phấn không thôi, may nhờ Hầu gia còn nhớ tới ông ta, cho ông ta cơ hội lần này, nhiệt huyết sôi trào trong người bao lâu được kích thích triệt để, sớm mong Lý Minh Doãn tới nơi.

Ninh Hưng rất thích người thẳng thắn, huống chi người này lại là Tĩnh Bá Hầu đề cử, tự nhiên thân cận, vỗ vỗ bả vai Dương Vạn Lý: “Dương đại nhân, mau nói qua tình hình biên quan.”

Lâm Lan mang theo Văn Sơn đi y dược viện Thăng Châu, tuy nói Lý Minh Doãn đi sứ hòa đàm, nhưng đã tới Thăng Châu, qua Âm Sơn, binh lính tùy thời có thể gặp kỵ binh Đột Quyết, đợi hợp bộ cùng Hoài Viễn Tướng quân, nói không chừng sẽ phải tham gia chiến đấu, thương vong là không tránh khỏi, cho nên muốn chuẩn bị thêm dược liệu, nhất là Kim Sang dược. Thật ra trước khi lên đường, Diệp gia cùng Đức Nhân Đường đã giúp đỡ không ít, dọc đường đi nàng lại liên tục bổ sung, Ninh Hưng nói, chưa lần nào đi đánh giặc mà chuẩn bị nhiều thuốc như thế, đầy đủ lắm rồi nhưng Lâm Lan vẫn không yên lòng, nàng muốn nhiều, nhiều hơn nữa.

Song, khi Lâm Lan đến y dược viện thì trọn tròn mắt, nơi này chật ních người bị thương, ngay cả trong viện cũng đặt lều thương binh, tiếng rên rỉ thảm thiết khắp nơi khiến người nghe sồn da gà.

Văn Sơn kinh ngạc nói: “Làm sao có nhiều thương binh như vậy?”

Một thị vệ đi cùng Lâm Lan nói: “Người Đột Quyết từ Tây Bắc đột phá không được, tháng trước liền chuyển tới Âm Sơn quấy nhiễu, tướng sĩ tuyền trên thương vong thảm trọng, tất cả được đưa về Thăng Châu chữa trị, đông

người kín chỗ, quân y bận không thở nổi, thuốc men cũng cạn kiệt, dược liệu tiếp ứng không biết bao giờ mới đến được.”

Lâm Lan cùng Văn Sơn hai mặt nhìn nhau, nói như vậy, bọn họ nghĩ chuẩn bị chút thuốc từ nơi này đi là không thể nào.

Tiếp tục đi vào trong liền nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết, âm thanh tê tâm liệt phế này khiến lòng Lâm Lan căng thẳng, nàng kéo một người đang cầm gói thuốc chạy vào, hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Người kia vội vàng trả lời: “Hôm nay vừa đưa đến một người lính, chân bị thương nghiêm trọng, nếu không cắt bỏ, sợ là nguy hiểm tính mạng...”

Lâm Lan nghe được lo lắng, hỏi: “Có thuốc tê không?”

Hộ lý đau khổ nói: “Thuốc tê sớm đã hết rồi.”

“Cứ như vậy cắt bỏ sao?” Toàn thân Văn Sơn nổi da gà.

“Còn biện pháp nào nữa? Không cắt bỏ là chết, cắt rồi còn có thể sống sót.” Hộ lý nói xong định tiến vào.

Lâm Lan kéo hắn lại: “Người đi nói cho y quan, bảo bọn họ chờ một lát.”

“Văn Sơn, người mau về đại doanh, lấy một bọc Ma Phí Tán.” Lâm Lan phân phó.

Văn Sơn “Dạ” một tiếng, xoay người chạy ra ngoài.

Hộ lý kia vui mừng nói: “Người có thuốc tê? Vậy thì tốt quá.”

Lâm Lan ngậm ngừng: “Có một chút, không nhiều lắm.” Không phải là nàng hẹp hòi, nàng mang thuốc đi là để cứu người, trên chiến trường, thuốc men quý hơn hoàng kim, thuốc men chính là tính mạng các tướng sĩ. Nhưng vừa nghe nói có người không được dùng thuốc tê mà cứ thế cắt bỏ chân, tình huống này tám phần đau muốn chết, nàng sao có thể thấy chết không cứu, cho nên, không thể làm gì hơn là nhịn đau đưa ra thứ mình yêu thích.

Hộ lý kia đi vào bầm báp, giây lát một y quan dáng người cao gầy, trẻ tuổi bước ra, hắn đeo một cái tạp dề, trên tạp dề có những vết máu bắt mắt, xoa xoa tay qua tạp dề, hắn nhìn Lâm Lan, hỏi: “Người có Ma Phí Tán? Có bao nhiêu? Có thể cho nhiều một chút không?”

Việc này... Cho nhiều một chút, vậy ta thì làm sao? Lần này tới chỗ các người vốn nghĩ mua dược liệu, hiện tại ngược lại, là nàng mang thuốc đi cho. Lâm Lan chấp tay vái chào người nọ, khó xử nói: “Thuốc men của ta không nhiều, vốn dĩ đến đây muốn mua của các vị, đội ngũ của chúng ta sắp phải lên đường đi Âm Sơn.”

Y quan trẻ tuổi nhú mày, nói: “Nói như vậy, các vị đang phụng mệnh đi Lang Sơn hòa đàm?”

Lâm Lan nói: “Đúng vậy.”

“Ngươi là y quan trong đoàn đặc sứ?” Hắn lại hỏi.

Lâm Lan chấp tay thi lễ: “Tại hạ Lâm Lan.”

Y quan khịt mũi cười một tiếng: “Các người từ kinh thành tới, sao lại thiếu dược liệu? Là không nhớ đem cho?” Hắn thu lại nụ cười, chỉ những người thương binh nằm ngổn ngang trên hành lang, tiếng nói trầm thõng: “Những binh lính này là vì bảo vệ biên giới, chiến đấu hăng hái đâm máu với Đột Quyết nên mới bị thương, các người từ kinh thành tới, không biết tình hình chiến đấu phía trước thảm khốc thế nào, đã chết bao nhiêu người, bọn họ cũng có nhà, có cha mẹ, có vợ con, chẳng lẽ ngươi nhẫn tâm trở mặt nhìn bọn họ vì thiếu thuốc men mà chết ở nơi này sao?” Nói đến phần sau, trong lời nói rõ ràng có ý trách cứ.

Lâm Lan bị những lời nói của hắn làm cho xấu hổ, nhưng nếu nàng đem thuốc cho hắn, khi đội ngũ của Minh Doãn có thương vong, chẳng lẽ chờ những người ở đây chạy tới cứu? Đến lúc đó, chỉ sợ thuốc sớm đã bị hắn dùng hết, làm trễ nải thời gian cứu chữa tốt nhất. Không được, trước hết nàng phải bảo đảm y dược đủ dùng cho đội ngũ của mình.

“Này vị đại nhân, không phải là ta không chịu hỗ trợ, thật sự là nhiệm vụ phía trên truyền xuống cấp rập, chuẩn bị không đầy đủ, bằng không, ta cũng không tới nơi này định mua thêm dược liệu.” Lâm Lan khó xử nói.

Y quan trẻ tuổi thấy Lâm Lan không có vẻ nói dối, trong lòng lại càng không vui, lạnh lùng nói: “Rõ ràng là lỗi của ngươi, cho dù gấp gáp cũng phải biết, quân đội muốn ra tiền tuyến, đầu tiên chính là phải chuẩn bị lương thảo và thuốc men kỹ lưỡng, cho dù lúc xuất phát ở kinh thành chưa đầy đủ thì trên đường đi cũng nên bổ sung, Lâm đại phu sao lại sơ suất như thế?”

Lâm Lan then thùng ho khan hai tiếng: “Anh dạy rất phải, là do ta lần đầu tiên làm quân y, không có kinh nghiệm.”

Y quan trẻ tuổi tiếp tục nghiêm mặt dạy dỗ: “Một mình người không có kinh nghiệm sẽ hại chết rất nhiều người, thật không biết tại sao triều đình lại phái loại người như người đi, bại sự nhiều hơn thành công.”

Lâm Lan đỏ mặt, tiểu tử này, chẳng biết hiểu biết tới đâu mà lại dạy dỗ ta như thế? Nàng lớn như vậy, lại còn là người của hai thế giới, chưa khi nào bị giáo huấn như lúc này. Nhưng nàng không thể phản bác, nếu phản bác, nói không chừng người này sẽ phái người đi đoạt thuốc của nàng, thật là bị đè nén chết mất.

“Người đem thuốc men của đoàn đặc sứ cho ta, đợi phía sau tiếp ứng, ta sẽ lên trả lại cho người.”

Đang lúc Lâm Lan còn mãi suy nghĩ nên im lặng rời đi hay nói lại hấn mấy câu thì đối phương đột nhiên nói ra một câu như vậy.

“Chuyện này... ngày mai đội ngũ chúng ta lên đường...” Lâm Lan áp ứng.

Hấn không nhịn được lớn giọng: “Người áp ứng gì, ta có ăn quyết đâu.”

“Không được, chuyện này không phải là ta định đoạt.” Lâm Lan vội vã đùn đẩy. Ai biết khi nào các người sẽ tiếp được liệu? Nàng không đợi được.

“Vậy người có quyền quyết định là ai, ta đi tìm.”

Ái, thế này lại càng không được, Minh Doãn mà biết sự tình, có lẽ hấn sẽ nghĩ cho chút dược liệu là không quan trọng, hơn nữa với tính tình nhiệt tình của hấn, rất có thể sẽ đáp ứng. Lâm Lan vội nói: “Vị nhân huynh, anh như thế chẳng phải là làm hại ta sao?”

Hấn nhìn xung quanh một chút, nhẹ cười nói: “Hại người cứu được nhiều người như vậy, ta sẽ không chút lựa chọn hại người.” Nói xong hấn cời cái tạp dề, hướng bên trong hô to một tiếng: “A Tô tẩu, đi quân doanh đặc sứ với ta một chuyến.”

“Này này này...” Lâm Lan vội vàng ngăn hấn, nàng la lớn: “Thế này đi, ta về bàn bạc, thật là, dược liệu chúng ta cũng không đủ, nhiều nhất chỉ có thể chia cho các người một phần ba, nhiều hơn nữa, ... cho dù anh van xin

đến đặc sứ cũng không thể nào.”

Hắn nhú mày, nhìn Lâm Lan, nói: “VẬY cũng tốt. Ta đi theo người lấy thuốc.”

Trong lòng Lâm Lan cực kỳ ảo nào, chuyện gì thế này, rõ ràng là đi bổ sung dược liệu, giờ thì hay rồi, lại còn phải chuyển ngược lại, còn phải cầm ra bên ngoài, nếu người kia đi theo nàng, chẳng phải nàng bị lòi đuôi rồi sao. Thật là hảo tâm không được báo đáp.

Đang lúc ấy, Văn Sơn thở hổn hển chạy trở lại, đưa lên một bọc thuốc: “Ma Phí Tán đây ạ.”

Hộ lý bên trong la lớn: “Sở đại phu, Sở đại phu, không xong rồi, thương binh bị ngất rồi.”

Mặt y quan trẻ tuổi biến sắc, vội buộc tạp dề lại, gấp giọng nói: “Lập tức chuẩn bị dao.”

Nói xong không quên lấy gói thuốc trên tay Văn Sơn, quay sang nói với Lâm Lan: “Xong việc sẽ tìm người, Lâm đại phu.”

Lâm Lan thấy hắn đi vào, hỏi thị vệ một bên: “Vị Sở đại phu là người phụ trách nơi này?”

Thị vệ nói: “Vâng ạ, Sở đại phu là đại phu giỏi nhất ở đây, tất cả mọi người đều gọi ngài ấy là Thánh thủ Sở.”

Lâm Lan âm thầm đánh giá, trầm giọng nói: “Chúng ta đi.”

Ra khỏi y dược viện, Lâm Lan lập tức phân phó Văn Sơn: “Người mau chóng đi về chuẩn bị một chút, đem dược liệu của chúng ta giấu kín, chỉ chừa lại một phần ba. Nhất là Kim Sang dược cùng Ma Phí Tán, lưu lại nhiều một chút.”

Văn Sơn buồn bực, đây là thế nào?

Lâm Lan thấy hắn ngần người, gấp giọng thúc giục: “Còn không mau đi!”

Văn Sơn sững sờ giây lát, vội vã chạy về trước.

Lâm Lan về tới nơi cửa doanh trại Lý Minh Doãn thì thấy Tàn Thừa Vọng cùng Mã Hữu Lương ở hành lang phía dưới nói thầm gì đó, có vẻ Mã

Hữu Lương rất cao hứng, hai mắt tròn xoe.

Lâm Lan vội vọt đến sau một cây cột. Giây lát một thị vệ đi ra ngoài truyền báo: “Lý đặc sứ cho mời hai vị đại nhân vào.”

Xem ra lúc này Minh Doãn không có thời gian gặp nàng, Lâm Lan xoay người về được phòng của mình. Văn Sơn đang dẫn người chuyển dược liệu.

“Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút, động tác nhanh lên một chút, đem những thứ này, còn cả thứ này nữa, mang hết ra sau kho lương đi.”

Thấy nhị thiếu phu nhân đến, Văn Sơn tiến lên phía trước nói: “Lâm đại phu, tiểu nhân cho người đem phần lớn số Tiên Hạc Thảo, Huyết Dur Thán, Tông Lư, Ngả Diệp, Trắc Bách Diệp chuyển ra kho lương, Ma Phí Tán giữ lại sáu mươi bao, Kim Sang dược một trăm bình.”

Lâm Lan tính toán giây lát, nói: “VẬY là được rồi.” Cho dù chia cho Sở đại phu kia khoảng một phần ba thì hẳn cũng đủ chống đỡ, chờ tiếp ứng rồi.

“Người dặn dò những người này, để bọn họ biết, dược liệu chúng ta chỉ có chừng này, không có nhiều hơn.”

Văn Sơn chột nói: “Chẳng lẽ có người muốn tính toán số dược liệu của chúng ta?”

Lâm Lan buồn bực nói: “Là ta hảo tâm cứu người lại gặp phiền toái, Sở đại phu y dược viện kia buộc chúng ta đem dược liệu ứng trước cho hắn.”

“Như vậy sao được? Chúng ta còn chưa có đủ dùng! Mà ngày mai lại phải lên đường rồi.” Văn Sơn vội la lên.

Lâm Lan thở dài, nói: “Thôi đừng nói nữa, hẳn cũng là vì cứu người, đều là tướng sĩ triều ta, không thể trơ mắt nhìn bọn họ chết.”

Văn Sơn ảm đạm: “Cũng phải.” Mặc dù dọc đường đi nghe các tướng sĩ nói đánh giặc thảm khốc thế nào nhưng hôm nay mới được nhìn tận mắt, thật sự thâm thảm.

“Người kêu mọi người nhanh tay lên một chút, Sở đại phu kia chắc sẽ nhanh chóng tới.” Lâm Lan thúc giục, nếu như người lính kia bất hạnh hy sinh, khẳng định Sở đại phu lập tức chạy tới, nếu như mạng lớn, Sở đại phu còn bận rộn một hồi, bất kể như thế nào, hi vọng binh sĩ đáng thương kia có

thể sống sót.

Văn Sơn bận rộn đi thúc giục mọi người.

Lâm Lan từ từ đi ra ngoài, hồi tưởng lại cảnh vừa rồi Tần Thừa Vọng cùng Mã Hữu Lương nói thầm, cảm thấy có chút bất an.

Tần Thừa Vọng, người này vô cùng ngạo mạn, mấy lần Minh Doãn hảo tâm mời hắn cùng nhau thương nghị đại sự, hắn đều muốn đối nghịch với Minh Doãn, Minh Doãn nói Đông, hắn nói Tây, vênh mặt hất hàm sai khiến, thật giống như hắn mới là người đứng đầu ở đây, bây giờ còn nói thầm với Mã Hữu Lương, ai biết hắn đang giữ trò quỷ gì.

“Lâm đại phu...”

Lâm Lan nghe thấy có người gọi nàng, ngẩng đầu nhìn lên, thấy đại ca cười híp mắt đi tới.

Lâm Lan mỉm cười nói: “Đại ca lúc này không phải là đang huấn luyện binh lính sao?”

Lâm Phong cười nói: “Đã xong rồi, mới vừa rồi các tướng sĩ luyện tập hăng say quá, không cẩn thận có người bị thương, ta tới tìm muội lấy chút Kim Sang dược.”

Lâm Lan liền nói: “Thiệt là, vẫn chưa ra tới chiến trường đâu. Huấn luyện cũng dễ bị thương, phải có chừng mực chứ.”

Lâm Phong không nghĩ thế, nói: “Huấn luyện thì phải dùng hết sức, nếu chỉ hời hợt, đến khi ra chiến trường, đối phương hạ thủ không lưu tình thì sao đối lại được, nếu không phải người chết thì chính là ta mất.”

Lâm Lan cười nói: “Không tệ, đại ca mới đi mấy ngày đã thay đổi rồi.”

Lâm Phong ngượng ngùng: “Muội muội chớ giễu cợt ta.”

“Được rồi, được rồi, Văn Sơn ở bên trong, đại ca đi hỏi Văn Sơn lấy thuốc cho.” Lâm Lan cười nói.

Chương 231 – Sống ở đâu thì yên ở đấy

Thấy đại ca định đi, tâm Lâm Lan nảy ra suy nghĩ, vội nói: “Hay là muội cùng đại ca đi xem thế nào, mấy người các huynh thô kệch, không biết xử lý vết thương, sợ nhiễm trùng thì không ổn.”

Lâm Phong vô tư nói: “Việc nặng nhọc, không phiền muội muội.”

Lâm Lan lườm hấn một cái: “Muội là đại phu, sao nê hà nặng nhọc.”

Quả nhiên, khi Lâm Lan đang băng bó vết thương cho binh sĩ, có người tới báo: “Lâm đại phu, bên ngoài có vị Sở đại phu tìm ngài.”

Tới đúng lúc lắm! Lâm Lan không chút vội vã, thong thả băng bó tiếp, tới khi thỏa đáng mới đứng dậy, nhìn thấy Sở đại phu khoanh tay trước ngực đứng cạnh cửa, mắt phượng nhỏ dài híp lại, ánh mắt kia như mảnh trăng rằm, không rõ tâm tư.

Lâm Lan hơi lộ ra vẻ kinh ngạc: “Sở đại phu đã xong việc rồi sao? Binh sĩ bị thương kia...”

Sắc mặt Sở Quân Hạo không đổi: “Không cứu được.”

Lâm Lan thấy trong mắt hấn hiện lên một tia tiếc nuối, nàng cũng đồng cảm với hấn, làm đại phu, cảm giác khó chịu nhất là trơ mắt nhìn một tính mạng biến mất trên tay mình.

Lâm Lan trầm mặc chốc lát, tỏ vẻ đau buồn.

“Ta tới lấy thuốc.” Sở Quân Hạo nhắc nhở nàng.

Lâm Lan ra vẻ như chợt hiểu ra, nói: “Ta vừa hỏi doanh thì nghe nói mấy vị tướng sĩ lúc huấn luyện bị thương, bận rộn này giờ, chưa kịp kiểm kê thuốc men.”

Đôi mắt đối phương nhíu lại, nhẹ cười nói: “Ngươi đúng là hẹp hòi, của cải của mình bao nhiêu chẳng phải bản thân rõ nhất, còn phải kiểm kê? Tính toán gì nữa đây?”

Lâm Lan rất căm tức, tên này nói chuyện thật khó nghe.

Văn Sơn nhanh tay nhanh chân, đến lúc Lâm Lan mang theo Sở Quân Hạo tới phòng y dược thì đồ cần giấu đã được giấu kỹ, trong phòng vốn đầy tràn, hiện tại trống rỗng, chỉ còn một góc nhỏ dược liệu.

Lâm Lan thấy được trong mắt Sở đại phu sự thất vọng, người này cho là có thể thống khoái cướp sạch một phen, không nghĩ tới chưa đủ hấn nhét kẽ răng.

“Nhiều như vậy sao?” Sở Quân Hạo không hề che giấu sự thất vọng, ngoài thất vọng còn cả tức giận, y quan này thật không xứng với chức danh.

Lâm Lan làm bộ đau khổ: “Nếu có nhiều, ta còn đi y dược viện của huynh làm gì?”

Sở Quân Hạo hít sâu, bình phục tâm tình, hỏi: “Người có thể cho bao nhiêu?”

Lâm Lan đưa ra ba ngón tay, một phần ba.

Sở Quân Hạo nhăn mày, mắt phượng càng nheo lại. Giây lát, vươn một ngón tay ra, thần sắc kiên quyết: “Người bị thương ở y dược viện còn rất nhiều, đợi dược liệu tiếp ứng đến, ta sẽ trả đủ số mượn, tự mình đưa đến cho người.”

Lâm Lan cắn răng, hồi lâu như thể tráng sĩ lập lời thề, nói: “Được, một phần hai, huynh nhớ giữ lời.”

Vốn định gọi hấn viết giấy biên nhận, nhưng là, thời chiến, ai còn so đo những thứ này, nếu hấn vì binh lính, tự nhiên sẽ trả lại, nếu không giữ lời, có thể tìm trăm vạn lý do quyết nợ. Thật ra thì thuốc này đưa ra ngoài, nàng cũng không tính toán đòi về, người ta không phải cầm đi kiếm lời, cũng là cứu người mà thôi.

Lâm Lan sáng khoái, cuối cùng trên gương mặt lạnh băng cũng lộ ra một tia ấm áp, nàng để cho Văn Sơn chia số dược liệu kia ra làm hai.

Văn Sơn rất biết phối hợp, mặt nhăn nhó như thể lòng đau đón vạn phần, lâu bầu nói: “Lâm đại phu, chúng ta chỉ có nhiều đây, nếu đặc sứ đại nhân trách tội...”

Lâm Lan thầm khen Văn Sơn cơ trí, cố ý nghiêm mặt nói: “Người lâu bầu cái gì? Cũng là cứu người, nếu đặc sứ hỏi, ta sẽ khai báo. Thuốc không đủ, chúng ta sẽ nghĩ biện pháp khác.”

Sắc mặt Sở Quân Hạo phức tạp, liếc nhìn Lâm Lan, thầm nghĩ, tính tình y quan này cũng không quá tệ.

Lâm Lan hết sức khâm phục tính toán của mình, thật hoàn hảo, nàng tin tưởng, nếu Sở Quân Hạo thấy nàng trữ hàng, chắc chắn hai mắt phát sáng, không chút đầy xe ngựa tới độ ngựa quy xuống chắc sẽ không bỏ qua, chưa từng thấy người nào hỏi mượn thuốc mà lại hùng hổ như vậy.

Tiền Sở Quân Hạo đi, Lâm Lan thở phào nhẹ nhõm, trở lại phòng mình, Lý Minh Doãn vẫn chưa về, đợi đến khi cơm chiều đã nguội, Minh Doãn mới về, sắc mặt đầy mệt mỏi.

Lâm Lan vội vã múc nước cho hắn rửa tay rửa mặt, nàng nói: “Thức ăn nguội cả rồi, ta gọi người hâm nóng, chàng nghỉ ngơi chút đi, uống ngụm trà.”

Lý Minh Doãn hiền hoà nói: “Không cần làm phiền bọn họ, ăn qua loa chút là được.”

“Như vậy sao được? Đồ ăn lạnh hại dạ dày, rồi lại nói, lúc đến Âm Sơn, sợ là chẳng có cơm nóng mà ăn nữa đâu, thừa dịp bây giờ có điều kiện, ăn tử tế một chút.” Lâm Lan vừa nói vừa phân phó Văn Sơn đưa thức ăn đi hâm nóng.

Lý Minh Doãn tự rót cho mình một chén trà, ngồi xuống, day day trán.

“Hôm nay bàn chuyện gì? Nhìn chàng có vẻ mệt mỏi.” Lâm Lan xót xa, muốn thay hắn mát xa đầu.

Lý Minh Doãn không nói, kéo nàng ngồi xuống: “Mấy ngày nay nàng vất vả rồi, cố gắng nghỉ ngơi nhé.” Ngừng giây lát, lại nói: “Hôm nay phòng thủ Thăng Châu Phùng đại nhân tới, Tàn phó sứ nghe nói tình hình chiến đấu biên quan bất lợi thì khiếp đảm, không muốn Phùng đại nhân dẫn ba ngàn binh mã hộ tống, ngay cả Mã Hữu Lương cũng có ý tưởng đen tối như hắn làm cho Phùng đại nhân rất tức giận, Thăng Châu nơi là nơi tất yếu gần biên quan, chuyện phòng ngự không thể lơ lửng, càng đừng nói tùy ý phân phối quân đội.”

Lâm Lan khịt mũi nói: “Hắn sợ chết như vậy thì theo tới làm chi? Tới kiếm công sao? Cho dù có công cũng đâu thể tùy tiện tiện nhật như vậy. Ta thấy hắn và Mã Tướng quân lén lén lút lút nói thầm cái gì đó, chắc chắn là chuyện không tốt.”

Lý Minh Doãn một tiếng cười lạnh: “Hắn còn có thể nói thầm cái gì?”

Khích bác ly gián. Ninh Hưng là chủ tướng, đội ngũ ngàn nhân mã nguyên là đại doanh Tây Sơn, hai ngàn đến từ đại doanh Bắc Sơn, đại doanh Tây Sơn cùng đại doanh Bắc Sơn thực lực ngang nhau, Tần Thừa Vọng chỉ cần nói, vạn nhất gặp nạn, Ninh Hưng chắc chắn để cho tướng sĩ đại doanh Bắc Sơn đi làm bia đỡ đạn, Mã Tướng quân không vội mới là lạ.”

Lâm Lan lo lắng nói: “Đại quân không thể một lòng thật sự là tại họa ngầm, hơn nữa, chúng ta cũng không thể ngờ tình thế biến hóa nhanh như vậy, xem ra người Đột Quyết căn bản không lòng dạ nào hòa đàm, hòa đàm chỉ là cái cớ cho bọn họ trì hoãn thời gian, sách lược làm tê liệt quân ta thôi. Ban đầu, ta còn nghĩ là rất đơn giản, ai ngờ lần này thật sự hung hiểm.”

Lý Minh Doãn an ủi: “Sống ở đâu thì yên ở đấy, hưởng chi Tĩnh Bá Hầu phái cho ta trợ thủ tốt, chúng ta cẩn thận chút ít, hẳn là không có gì đáng ngại.”

Nhìn ánh mắt Lý Minh Doãn lóe lên, Lâm Lan lập tức cảnh giác nói: “Chàng đừng có chủ ý gì đấy nhé, ta muốn cùng chàng đi Lang Sơn, chàng đừng có bỏ ta lại đây.”

Lý Minh Doãn cười khò, thê tử của hắn thật sự quá thông minh, tâm tư của hắn không gạt được nàng.

“Càng nguy hiểm ta càng muốn đi cùng chàng, ngày hôm nay ta đi y dược viện, nơi đó thương binh chen chúc nhau tới nỗi chẳng còn lối đi, có thể thấy được tình hình chiến đấu phía trước rất kịch liệt, cho nên, chàng mang ta đi theo, có một y quan tốt chẳng phải là chống đỡ được mấy trăm binh mã sao. Hơn nữa, chàng để ta ở lại đây ngày đêm lo lắng, chỉ sợ chàng chưa trở lại ta đã lo lắng muốn chết rồi.” Lâm Lan thủ thi.

Lý Minh Doãn bắt đắc dĩ thở dài, chỉ chỉ cái trán nàng: “Lan Nhi à, gả cho ta là mạng nàng tốt hay số mệnh không tốt?”

Lâm Lan cũng di di lại trán hắn: “Chỉ cần ở chung một chỗ với chàng thì ta luôn hạnh phúc, còn chàng, không thoải mái sao?”

Lý Minh Doãn xoa xoa đầu Lâm Lan, cười nói: “Lúc này ta cảm thấy được, tổ tiên Lý gia hẳn là tích được chút âm đức, nếu không làm sao ta cưới được người vợ tốt như nàng?”

Lâm Lan trừng mắt phản bác: “Lời ấy sai rồi, cưới được ta là chàng đã tu

luyện phúc khí tám đời.”

Trong lòng Lý Minh Doãn vui vẻ lên chút ít, cười ha ha, buồn bực suốt cả ngày tản mát đi, kéo nàng vào lòng xoa xoa nắn nắn một hồi.

Văn Sơn nghe thấy trong nhà truyền ra tiếng cười đùa, khoe miệng bất giác cong lên, đã lâu rồi thiếu gia không cười thoải mái như vậy, hẳn do dự không biết có nên đưa thức ăn vào không đây? Lúc này đi vào có vẻ không hay cho lắm, mà không đi vào thì thức ăn nguội hết, thời tiết quý quái này, lạnh tới mức làm mũi người ta đông cứng. Suy nghĩ một hồi, Văn Sơn gõ cửa.

Sáng sớm hôm sau, đội ngũ xuất phát, Dương Vạn Lý dẫn một ngàn binh mã tiên phong, Mã Hữu Lương chẳng phải sợ chết sao? Sợ chết nên hẳn đi sau. Hơn năm ngàn người ngựa rời khỏi thành Thăng Châu, hướng Âm Sơn mà đi.

Dương Vạn Lý vô cùng quen thuộc địa hình vùng này, để hẳn dẫn đường thì không còn gì tốt hơn. Chớ xem thường Dương Vạn Lý chỉ đem đến năm trăm binh mã, năm trăm binh mã này đều là người Dương Vạn Lý tự mình chọn lựa, trong đó bao gồm hai trăm trinh thám, còn lại là những binh lính thiện chiến cùng cung thủ.

Để cẩn thận đạt được mục đích, Dương Vạn Lý phái thám báo đi trước dò đường, xác định an toàn mới để đại quân đi tới, qua hai ngày thì tiến vào nội địa Âm Sơn.

Hoàng hôn ngày hôm đó, đột nhiên sắc trời đại biến, cuồng phong gào thét, gió lớn khiến người ta không mở được mắt ra, đại quân Tây Sơn cùng Bắc Sơn từng trải qua ngày hè nóng bức nhưng không hề có kinh nghiệm trước khí trời giá lạnh ác liệt như thế này, trong lúc nhất thời bị gió lớn làm cho hỗn loạn, đứng cũng còn không vững chớ đừng nói gì là đi.

Lý Minh Doãn đề nghị tìm một chỗ tránh gió, Tần Thừa Vọng trốn ở trong xe ngựa không dám ra ngoài, gọi thuộc hạ của hắn tới nhấn nhủ ý tứ của hắn, lần này, cuối cùng cũng được một lần không bàn mà hợp ý Lý Minh Doãn.

Ninh Hưng gọi Dương Vạn Lý tới, hỏi hắn gần đây có chỗ nào có thể tránh gió, Dương Vạn Lý nói: “Đi khoảng hai canh giờ nữa sẽ tới cửa ải Lăng Vũ, nhìn sắc trời thì lập tức sẽ có gió tuyết lớn, nếu như đại quân

không mau sớm qua sơn cốc, tuyết lớn chặn đường thì đại quân sẽ phải ngủ ở chỗ này, nếu gặp tập kích bất ngờ của Đột Quyết thì không hay.”

Lý Minh Doãn tin tưởng kinh nghiệm của Dương Vạn Lý, ra lệnh cho đại quân tiếp tục đi về phía trước.

Tần Thừa Vọng đang ngồi ở trong xe ngựa, gió không lùa qua được, người phải đi ngược hướng gió, chịu đau khổ là người khác, vì vậy hắn không phát biểu ý kiến.

Đáng tiếc càng đi vào trong, con đường càng khó tiến, trong này quanh co và rất hẹp, để an toàn, tất cả mọi người xuống ngựa đi bộ, Lý Minh Doãn sai người báo cho Tần Thừa Vọng, tốt nhất là xuống xe ngựa, vạn nhất xe ngựa xóc nảy, rơi xuống vực, đây không phải là chuyện đùa được.

Tần Thừa Vọng đầy bụng bực tức, nhưng khi nhìn con đường nguy hiểm, một bên là vách núi, một bên là vực thì trong lòng hoảng sợ, lập tức xuống xe đi bộ, hắn biến bộ dạng mình thành một con gấu lớn mà gan thì bé như gan chuột, để hai gã thị vệ đỡ hai bên, run rẩy đi về phía trước.

Đi tới nửa đường, từng đợt tuyết lông ngỗng đã đổ xuống, thật giống như Ngọc Hoàng đại đế đang đập gối bông nhà mình, bốn phía một màu trắng xóa, không nhìn rõ đường phía trước.

Lý Minh Doãn sợ mọi người chen chúc trên đường, nơi này quanh co gấp khúc, dễ xảy ra sự cố, hắn liền sai người truyền lệnh xuống, mọi người giữ vững khoảng cách, không được chen lấn, xô đẩy. Một mặt tìm kiếm thân ảnh Lâm Lan trong đội ngũ, nhưng tuyết lớn quá, không thể nào nhìn ra, trong lòng lo lắng không nguôi, không thể làm gì hơn là tự an ủi mình, có Văn Sơn đi theo Lâm Lan, nhất định không có chuyện gì.

Thời điểm tới sơn cốc, thám báo phía trước truyền tin, cửa ải Lăng Vũ có dị thường.

Chương 232 – Tin báo thắng lợi trận đầu

Phát hiện cửa ải Lăng Vũ có dị thường, Dương Vạn Lý phái tướng lĩnh nhanh chóng tìm một chỗ dựng tạm một lều nhỏ để nghe tiểu binh hồi bẩm, Tần Thừa Vọng cũng rất quan tâm, hắn quan tâm là an nguy của mình.

“Tiểu nhân phụng mệnh đi trước cửa ải Lãng Vũ thông tri cho quân phòng thủ ở đó, muốn tìm chỗ lánh tạm gió tuyết, thủ vệ cửa ải rất cảnh giác hỏi chúng ta có bao nhiêu người, muốn đi đâu? Tiểu nhân từng nhiều lần hộ tống cấp dưỡng qua cửa ải, thủ vệ ở đây khoảng ba trăm người, mặc dù không thuộc hết tên nhưng quen mặt phần lớn, tiểu nhân thấy thủ vệ kia rất lạ mặt, tiểu nhân không vội trả lời, hỏi ngược lại hấn hôm nay Chu Toàn có ca trực không? Thủ vệ kia hàm hồ gật đầu, có vẻ lúng túng, tiểu nhân sinh nghi, Chu Toàn là đầu bếp cửa ải, sao lại thay ca trực? Tiểu nhân nói với hấn, chúng ta đi vận chuyển lương thảo đến Sa Dật, hấn lại hỏi chúng ta có bao nhiêu người, tiểu nhân không dám nhiều lời, nói là năm trăm, nghĩ mượn bọn họ tránh gió tuyết chỗ này, hấn nói phải đi xin chỉ thị, không bao lâu thì trả lời tiểu nhân là được. Tiểu nhân thừa dịp hấn đi hỏi bẩm, len lén quan sát tình hình cửa ải, phát hiện cách bố trí trạm gác không giống lúc trước, tiểu nhân nói với hấn mấy câu có lẽ rồi vội vàng về bẩm báo.” Tiểu binh nói liền một hơi tình huống hấn vừa trải qua.

Dương Vạn Lý quen thuộc mảnh đất này, hấn có quyền lên tiếng, Ninh Hưng để cho hấn lên tiếng.

Dương Vạn Lý trầm tư chốc lát, sắc mặt cực kỳ nghiêm trọng: “Xem tình hình, cửa ải Lãng Vũ đã bị người Đột Quyết chiếm lĩnh.” Vừa nói hấn vừa rút trường đao ở bên hông, khoa tay múa chân trên mặt tuyết, giải thích: “Từ Thăng Châu đến Sa Dật, dọc đường có ba cửa ải, lúc trước chúng ta đã đi ngang qua cửa ải Thanh Phong, qua cửa ải Lãng Vũ chính là Bạch Hồ quan*, con đường này là nơi trọng yếu để phe ta tiếp ứng lương thảo, mỗi quan đều có quân coi giữ, nếu như cửa ải Lãng Vũ thất thủ, chỉ sợ Bạch Hồ quan cũng đã bị chiếm mất.”

*Quan: Nơi tra xét hàng hóa và hành khách.

“”VẬY làm sao bây giờ? Con đường đi không thông, chúng ta phải mau đổi đường khác.” Tàn Thừa Vọng vừa nghe gặp nguy hiểm, lập tức lộ ra vẻ mặt sợ chết, giọng nói run rẩy, chẳng biết là do bị dọa hay do tuyết lạnh.

Tàn Thừa Vọng là phó sứ, mọi người không dám chửi thẳng mặt hấn là đồ gan chuột nhưng trong lòng đều hết sức xem thường, nhìn lại Lý đại nhân thông dong bình tĩnh, hai bên đối lập, mọi người lại càng xem thường Tàn Thừa Vọng thêm mấy phần.

“Không được, giờ phút này tuyết đã che hết đường nhỏ, căn bản không thấy rõ con đường, lui lại... chỉ có một đường chết, nếu đợi ở chỗ này, cho

dù người Đột Quyết không tập kích thì chờ tới sáng, gió tuyết cũng làm cho các tướng sĩ lạnh cóng mà chết.” Dương Vạn Lý lập tức nói lời phản đối.

Lý Minh Doãn hỏi tiểu binh kia: “Cửa ải Lăng Vũ khác thường, người xác định?”

Tiểu binh kia nghiêm mặt nói: “Tiểu nhân lấy đầu trên cổ đảm bảo.”

Lý Minh Doãn gật đầu, lại hỏi Dương Vạn Lý: “Nếu ba chỗ cửa ải gặp nạn thì báo cho những cửa ải khác thế nào?”

Dương Vạn Lý nói: “Có cơ hội sẽ đốt lửa tạo khói, bởi vì đường núi gấp ghe, chúng ta đi chậm, thật ra thì ba chỗ cửa ải cách nhau cũng không xa, đốt lửa tạo khói liền có thể nhìn thấy.”

Mọi người không khỏi ngẩng đầu nhìn trời mỗi lúc một độ tuyết lớn hơn, thời tiết này mà đốt lửa tạo khói, ai có thể nhìn thấy? Có thể thấy được nơi này phòng ngự nghiêm mật nhưng không tránh khỏi việc ngoài ý muốn.

Mọi người không khỏi thầm thở phào, may nhờ có tiểu binh tinh táo, nếu không đột nhiên vào cửa ải, chẳng phải là dẽ vào miệng cọp, ai biết trong cửa ải Đột Quyết có bao nhiêu minh mã?

Ninh Hưng chau mày, nghiêm nghị nói: “Nếu sau không có đường lui, vậy thì liều đi qua.” Nói xong hắt lưỡi mắt một đám tướng sĩ.

Cát phó tướng đại doanh Tây Sơn Cát Bưu dẫn đầu hưởng ứng: “Thuộc hạ nguyện làm tiên phong tiến vào cửa ải, tiêu diệt cầu Đột Quyết.”

Mấy vị tướng lĩnh khác cũng không cam lòng chịu rút lại phía sau, cùng nhau ôm quyền, tiến lên phía trước chờ lệnh, mà tướng lĩnh đại doanh Bắc Sơn thì nhìn ý tứ Mã Hữu Lương, Mã Hữu Lương không mở miệng, bọn họ chỉ có thể yên lặng.

Ninh Hưng biết Mã Hữu Lương giờ phút này đang suy tính, không phải sợ hấn đem huynh đệ đại doanh Bắc Sơn làm bia đỡ đạn sao? Được, chuyến này, người đại doanh Tây Sơn chúng ta muốn đi, cho đại doanh Bắc Sơn các người núp ở sau làm rùa rụt cổ.

Điều binh khiển tướng là chức trách của Ninh Hưng, Lý Minh Doãn không lên tiếng.

Ninh Hưng vung cánh tay lên, chúng tướng an tĩnh lại, còn tưởng rằng tới Sa Dật mới được đánh trận, không nghĩ tới nửa đường đã có cơ hội, đây là một phần công lao, ai không muốn. Sợ chết thì đi tòng quân làm gì, về nhà với vợ con, đặt lò sưởi bên giường mà nằm, cho nên, các tướng lĩnh đại doanh Tây Sơn nhìn đám người đại doanh Bắc Sơn trầm mặc không khỏi khinh bỉ, trong mắt lộ ra vẻ xem thường không hề che giấu.

Điều này làm cho các tướng lĩnh đại doanh Bắc Sơn khó chịu, lúc trước bình Nam, đại doanh Bắc Sơn không tới phiên, để cho đại doanh Tây Sơn giành được tiếng tăm, hai doanh trại âm thầm đấu lẫn nhau, lần này tới Bắc địa, một lần này người đại doanh Tây Sơn lại đoạt trước, vậy bọn họ thật mất mặt. Trong lòng ai nấy đều rục rịch, tiếc rằng Mã Hữu Lương vẫn im lặng không lên tiếng khiến mọi người ghen hòng, sắc mặt ai nấy còn khó coi hơn bị tảo bón.

Ninh Hưng hỏi ý Dương Vạn Lý: “Dương huyện úy, tình hình cửa ải Lãng Vũ cụ thể thế nào, ông nói cho mọi người cùng nghe một chút.”

Dương Vạn Lý ôm quyền nói: “Ninh tướng quân, theo thuộc hạ phân tích, lần này người Đột Quyết đánh bất ngờ cửa ải Lãng Vũ, nhân số sẽ không nhiều, nếu không động tĩnh quá lớn, không thể gạt được quân ta, thuộc hạ tính toán, hôm nay bên trong cửa ải nhiều nhất không vượt qua con số năm trăm nhân mã, nếu như Tướng quân tin tưởng thuộc hạ, xin cho thuộc hạ mang năm trăm người vào cửa ải.” Vừa nói hắn vừa liếc nhìn Lý đại nhân, cười nói: “Chiếm lại cửa ải, coi như là lễ vật tặng cho đại nhân cùng Tướng quân.”

Ninh Hưng cùng Lý Minh Doãn liếc nhau một cái, tâm linh tương thông, Dương huyện úy có kinh nghiệm giao chiến với người Đột Quyết, lại quen thuộc tình hình cửa ải, hắn đi tất nhiên thích hợp nhất.

Ninh Hưng cao giọng nói: “Dương huyện úy nghe lệnh, dẫn theo năm trăm nhân mã đi trước tấn công cửa ải, Cát Bưu, người dẫn theo năm trăm binh mã, thêm ba trăm cung thủ tùy thời phối hợp Dương huyện úy, hành động phải nhanh, cần phải lấy lại cửa ải Lãng Vũ.”

Hai người nghiêm nghị lĩnh mệnh, đi xuống chuẩn bị.

Tần Thừa Vọng nói: “Ninh Tướng quân, người cũng phải phải người bảo vệ Lý đại nhân, Lý đại nhân gánh vác hoàng mệnh, không được có bất kỳ sơ xuất.”

Lời này nói làm như hấn quan tâm đến an nguy Lý Minh Doãn vô cùng, bảo vệ Lý đại nhân, chẳng khác nào bảo vệ chính hấn sao? Bản thân sợ chết còn muốn tha người làm đệm lưng.

Khóe miệng Ninh Hưng cong lên, cười lạnh lùng một tiếng: “Quân ta năm ngàn người ngựa đôi phó chỉ có mấy trăm binh lính Đột Quyết, chỉ là chuyện nhỏ, nếu Tần phó sứ sợ, vậy thì để cho huynh đệ đại doanh Bắc Sơn của Mã Tướng quân bảo vệ Tần phó sứ!”

Tuy tính mạng quan trọng nhưng vẫn phải giả vờ thông minh, Tần phó sứ chánh nghĩa nói: “Ninh Tướng quân chớ nghĩ gì, lần này nhiệm vụ chủ yếu của các người là hộ tống Lý đại nhân, bảo vệ an toàn của Lý đại nhân, bồn quan lo lắng cũng là đương nhiên.”

Tần Thừa Vọng có thể không biết xấu hổ, Mã Hữu Lương có thể khoan tay đứng nhìn, nhưng mà huynh đệ đại doanh Bắc Sơn chịu không được nữa rồi, có người thầm nói: “Huynh đệ đại doanh Bắc Sơn chúng ta không phải bọn hèn nhát...”

Lời còn chưa nói hết, Mã Hữu Lương trừng mắt nhìn qua, người nọ phần nộ ngừng miệng.

Lý Minh Doãn khẽ mỉm cười, tiếp tục như vậy, Mã Hữu Lương dần dần mất lòng binh lính, đến lúc này rồi hấn còn tính toán chuyện nhỏ nhặt của mình, sớm muộn cũng bị thông minh hại.

Những binh lính không đi chuyến này cũng không có nhàn rồi, Ninh Hưng cho truyền lệnh xuống, toàn quân đề phòng tùy thời chuẩn bị chiến đấu. Các tướng lĩnh mệnh chia nhau đi chuẩn bị.

Tần Thừa Vọng vội vàng trốn lại về xe ngựa để tránh gió tuyết, phía ngoài xe cho nhiều tướng sĩ thủ vệ nghiêm ngặt. Phân bố xong mười tầng rồi mới an tâm.

Khi cánh đàn ông thương nghị làm sao lấy lại được cửa ải Lăng Vũ thì Lâm Lan đang bề bộn kiểm kê dược liệu, nghe nói lúc qua đường hẹp, có

một cỗ xe vận lương rơi xuống vực, nàng sợ dược liệu có tổn thất, vội kiểm kê, phát hiện không bị thiếu gì, Lâm Lan thở phào một hơi.

Thị vệ bên cạnh Lý Minh Doãn tìm Lâm Lan, nàng vội vàng cùng đi. Lý Minh Doãn nhìn thấy Lâm Lan, lo lắng này giờ mới buông xuống.

“Vừa phát hiện có biến, không kịp thời báo cho nàng, nàng có sao không? Vẫn ổn chứ?” mặc dù Lâm Lan đang đứng trước mặt mình nhưng hồi tưởng lại tình hình vừa rồi hẳn vẫn lo lắng, Lâm Lan là nữ nhi, hẳn nàng còn sợ hãi hơn hẳn.

Lâm Lan bình thản nói: “Ta có thể bị làm sao? Trước kia lên núi hái thuốc, đường đi còn nguy hiểm hơn, cũng chỉ như đi trên đất bằng, có điều, tuyệt lớn quá, ta lo lắng dược liệu có tổn hại, may có ông trời phù hộ, vừa kiểm tra, không có bị gì hết.”

Lý Minh Doãn nhẹ trách: “Nàng thật là, đừng quá quan tâm mấy dược liệu kia, an nguy của mình quan trọng hơn.”

“Như vậy sao được? Lương thảo thiếu, cùng lắm mọi người chỉ đói bụng, nhưng nếu dược liệu thiếu, là mất mạng người.” Lâm Lan mở lớn hai mắt nói lại hẳn.

Lý Minh Doãn biết mình nói không lại nàng, không thể làm gì khác hơn là cười khổ: “Cửa ải phía trước khả năng là bị người Đột Quyết chiếm lĩnh, hiện tại Dương đại nhân mang binh đi tấn công, sợ là sẽ có một trận ác chiến, nàng ở bên cạnh ta, không cho phép đi đâu.”

Lâm Lan đã nghe nói chuyện cửa ải, tuy nhiên nàng không lo lắng, lúc qua cửa ải Thanh Phong, nàng đã lưu ý quan sát, cả cửa ải, cho dù chất đầy người cũng không vượt quá con số bảy, tám trăm, nơi này có hơn năm ngàn đại quân, chẳng lẽ đều để trang trí?

Lâm Lan an ủi hẳn: “Chúng ta nhiều nhân mã như vậy, không cần sợ bọn họ, vừa lúc luyện tập cho binh sĩ.”

Lý Minh Doãn không nhịn được mỉm cười: “Nàng cũng có phong độ một đại tướng đó.”

Lâm Lan xem thường: “Cho dù đại quân Đột Quyết tới chúng ta cũng không thể sợ hãi. Đánh giặc không phải chỉ có chiến lược võ công, mấu chốt là phải có khí thế, nếu mình khiếp đảm trước thì coi như chưa chiến đã thua

ba phần.” Thật ra Lâm Lan không hiểu chuyện đánh giặc, nhưng nàng biết một đạo lý, không thể run sợ khi ra trận.

Thiệu Trác Nghĩa chịu trách nhiệm bảo vệ Lý Minh Doãn cười nói: “Chiêu không hề thua kém đáng mày râu, lời này thật nên để Tần phó sứ nghe một chút.”

Lý Minh Doãn trừng mắt một cái, Thiệu Trác Nghĩa đang cười hắc hắc im bật lại.

Triệu Trác Nghĩa là thủ hạ đắc lực nhất của Lâm Phong, võ nghệ rất tốt, Lâm Phong để cho hắn mang theo mười mấy người, bảo vệ Lý Minh Doãn.

Ước chừng qua nửa canh giờ, phía trước hồi báo, đã lấy lại được cửa ải Lăng Vũ, tiêu diệt hơn ba trăm kẻ địch. Chúng tướng sĩ vui mừng khôn xiết, máu tướng như bị đông lạnh đã sôi trào hết thủy.

Chương 233 – Không hợp thủy thổ

Trận đầu giành thắng lợi, Cát Bru dẫn người dọn dẹp chiến trường, Dương Vạn Lý đi thăm vấn kẻ địch bị bắt sống, các tướng lĩnh còn lại sắp xếp nhân mã, sau nửa canh giờ, cửa ải Lăng Vũ khôi phục tình hình bình thường, chỉ còn lại gió tuyết thổi ào ào giữa trời đất mênh mông.

Trong phòng nghị sự, hai vị đặc sứ cùng với Ninh Hưng và nhóm thủ hạ của hắn đang tề tựu, nghe Dương Vạn Lý bẩm báo kết quả tra hỏi, nghe xong, mọi người đều âm thầm hít một ngụm lãnh khí.

Đúng như Dương Vạn Lý đoán, Bạch Hồ quan phía trước đã bị chiếm đóng, nửa đêm hôm qua, năm trăm binh mã Đột Quyết cải trang thành quân ta, nói là hộ tống thương binh đi Thắng Châu, bởi vì là ban đêm nên không nhìn rõ, thêm nữa, không biết người Đột Quyết từ đâu biết khẩu lệnh quân ta, dễ dàng khiến quân ta mở cửa Bạch Hồ quan, quân ta trở tay không kịp, ba trăm binh mã Bạch Hồ quan bị tiêu diệt, ngay trong đêm, bọn chúng dùng lại cách đó chiếm luôn cửa ải Lăng Vũ, nếu không phải vì có gió tuyết lớn đột ngột, chỉ sợ lúc này cửa ải Thanh Phong cũng đã gặp nguy! Người Đột Quyết bí mật mưu đồ phá con đường tiếp tế này đã lâu mà không có cơ hội, lần này Tướng quân Đột Quyết là A Sử Na lệnh cho bảy vạn binh mã vây công Sa Dật, bọn chúng thừa cơ tình hình chiến sự phía trước căng thẳng, lên

vượt qua tuyến phòng thủ của quân ta tiến vào Âm Sơn, nếu như đường tiếp tế này rơi vào tay người Đột Quyết, đại quân Đột Quyết có thể từ nơi này tập kích bất ngờ Thăng Châu từ phía sau, đại quân Sa Dật còn phải đối phó với bảy vạn đại quân A Sử Na bày ra, căn bản không thể nào trở về viện binh.

Trong phòng nhất thời im lặng, chỉ có ánh lửa từ chậu than nhảy nhót, tuy nhiên ai nấy đều toát mồ hôi lạnh, mặc dù trận gió tuyết này khiến bọn họ chịu một phen khổ cực nhưng bây giờ nhìn lại, thật may mắn vì có trận gió tuyết này, nó đã cứu mạng bọn họ.

Đường tiếp tế chính là sinh mệnh mỗi cuộc chiến.

Nếu như không phải bọn họ di chuyển theo lộ trình, nào có trùng hợp để phá âm mưu của Đột Quyết.

“Những tên Đột Quyết kia khá là kiên trung, thuộc hạ mất tương đối sức lực mới cạy được miệng bọn chúng, một vài tên lính Đột Quyết sau khi chiếm được Lăng Vũ đã đem tin đi Bạch Hồ quan, theo như kế hoạch của bọn chúng, khi nhận được tin tức lập tức sẽ tăng binh, đợi cửa ải Thanh Phong bị chiếm nốt, bọn chúng sẽ tiến quân thần tốc.” Dương Vạn Lý tốn nhiều công sức tra hỏi binh lính Đột Quyết, lúc này đã miệng đắng lưỡi khô nói một mạch hết những gì tra ra.

Ninh Hưng bắt được trọng điểm hỏi: “Có biết Đột Quyết tăng bao nhiêu lính?”

Dương Vạn Lý nói: “Hỏi không ra, nhưng là nếu người Đột Quyết muốn đánh xuống Thăng Châu, không có năm ngàn nhân mã thì không đủ.”

Ninh Hưng gật đầu đồng ý, quân coi giữ Thăng Châu có hai vạn, trong đó có một phần là thương binh, lực chiến đấu tự nhiên giảm xuống, nếu kế hoạch người Đột Quyết được như ý, trước tiên sẽ đưa một phần binh mã vào thành, sau sẽ trong ứng ngoài hợp đánh Thăng Châu không kịp trở tay, đại khái mấy ngàn nhân mã là đủ rồi.

“Chuyện này phải nhanh chóng phái người trở về bẩm báo với Phùng đại nhân, để cho ông ấy đề phòng.” Lý Minh Doãn nghiêm nghị nói.

Ninh Hưng trầm ngâm nói: “Báo cho Phùng đại nhân là phải, Dương huyện ý, thủ hạ của ông quen thuộc địa hình, ông nhanh chóng phái người trở về bẩm báo Phùng đại nhân.”

Dương Vạn Lý lớn tiếng lĩnh mệnh.

Ninh Hưng lại nói: “Cửa ải Lãng Vũ thất thủ chỉ là chuyện mấy canh giờ trước, vừa khéo chúng ta tới đúng lúc, đánh cho bọn chúng không kịp trở tay, nói vậy lúc này Đột Quyết chưa tăng binh.”

Nói thế này, các tướng lĩnh đại doanh Tây Sơn đã lĩnh ngộ được ý tứ của Ninh Tướng quân rõ ràng, thực dịp Bạch Hổ quan còn chưa ổn, lập tức phòng bị nơi đó.

Tần Thừa Vọng làm bộ thông minh, không nói một từ, dù sao cũng không cần hẳn đi chịu chết, cho dù đại quân Đột Quyết tới thì vẫn có mấy ngàn nhân mã bảo vệ cửa ải, quân địch nhất thời không vây công được, đợi viện quân tới, hẳn nghĩ sẽ toàn thân lui về sau.

Huynh đệ đại doanh Bắc Sơn trong lòng sớm đã phát hỏa, chuyện đơn giản như vậy lại để người doanh trại Tây Sơn đoạt mất công lao, người đại doanh Tây Sơn lại nhìn họ với ánh mắt đặc ý, hết như bị tát một tát trên mặt, đau là chuyện nhỏ, máu chột là mất mặt. Cho nên, đồng loạt trơ mắt nhìn Mã Hữu Lương.

Tâm tư bọn thủ hạ thế nào làm sao Mã Hữu Lương không biết, hẳn ho hai tiếng, cây già lên mặt, nói: “Ninh Tướng quân hay là chớ đoán tình hình quá lạc quan, hôm nay tình hình Bạch Hổ quan như thế nào, ta và người đều không biết, nếu như Đột Quyết đã bắt đầu tăng binh, chúng ta đột nhiên đi trước tấn công chẳng phải là tự chui đầu vào lưới? Hay là đợi gió tuyết ngừng, viện binh tới, đi thương nghị thì tốt hơn.”

Ninh Hưng phản bác: “Dụng binh quý là ở thần tốc, nếu do dự lưỡng lự, làm hỏng thời cơ chiến đấu thì không gì bù đắp được cái mất, chính là bởi vì tối nay gió tuyết lớn, người Đột Quyết ở Bạch Hổ quan chỉ mới kịp đưa tin chiếm được cửa ải Lãng Vũ, như vậy sẽ mất cảnh giác, chúng ta mới có thể đánh bọn chúng không kịp trở tay. Nếu như chờ tới khi viện binh ta tới, chỉ sợ viện binh Đột Quyết cũng đã kịp tới, đến lúc đó, sợ là Bạch Hổ quan thành một khối xương cứng, nếu muốn gặm, không biết chúng ta sẽ rụng mất bao nhiêu răng đây.”

“Tướng Quân, đánh đi! Mới vừa rồi Cát phó tướng cùng Dương đại nhân đã chiếm công đầu, Bạch Hổ quan để lại cho lão Trương ta! Mặt tướng nguyện mang năm trăm nhân mã đi Bạch Hổ quan trước.” Phó tướng Trương Khuê Chấn hào sảng lên tiếng.

Mọi người đều phụ họa, trong lúc nhất thời tình cảm quần chúng xúc động.

Ninh Hưng phớt lờ Mã Hữu Lương, nhìn ý tứ Lý Minh Doãn.

Lý Minh Doãn cảm thấy Ninh Hưng phân tích vô cùng đúng, nếu để người Đột Quyết chiếm tiên cơ, chẳng khác nào phòng tuyến Thăng Châu bị phá một lỗ hồng lớn, hơn nữa Sa Dật sẽ rơi vào cục diện hai mặt giáp địch. Hắn trầm ngâm nói: “An nguy Sa Dật cùng Thăng Châu, mạo hiểm một lần cũng đáng.”

Lý Minh Doãn cùng Ninh Hưng một đêm không ngủ, sắc trời vừa sáng, tin chiến thắng từ Bạch Hổ quan truyền về, Ninh Hưng cao hứng đánh rằm một quỳên trên bàn trà, nhanh chóng đứng dậy đi an bài sự vụ. Lý Minh Doãn xoa xoa hai mắt, trở lại phòng chuẩn bị nghỉ ngơi, nhưng vừa vào thì không thấy Lâm Lan đâu, hỏi thị vệ, thị vệ nói thời điểm tấn công cửa ải có binh lính bị thương, Lâm đại phu vẫn bận chữa trị cho thương binh, chưa trở về.

Lý Minh Doãn không khỏi cau mày, mấy ngày liên tiếp di chuyển, tới hôm qua không chớp mắt chút nào, hẵn là đàn ông mà còn thấy mệt mỏi không chịu nổi, huống hồ là Lâm Lan, chẳng là người nàng làm bằng sắt sao? Quân y cũng đâu phải chỉ có mình nàng? Lý Minh Doãn bắt đầu hối hận, thật không nên mềm lòng mang theo nàng, nhìn nàng thế này, hẵn buồn bực không thôi.

Ninh Hưng phái hai ngàn nhân mã đại doanh Tây Sơn đi Bạch Hổ quan thủ vệ, đám người còn lại ở lại cửa ải Lãng Vũ chờ tin tức, một mặt phái người xuống Sa Dật liên lạc Hoài Viễn Tướng quân.

Đến ngày thứ ba, tình hình Bạch Hổ quan vẫn như cũ. Nghe nói Bạch Hổ quan cùng cửa ải Lãng Vũ gặp chuyện không may khiến Phùng đại nhân bị dọa toát mồ hôi, không dám chậm trễ, hỏa tốc phái binh tăng viện, tăng cường phòng ngự quan khẩu.

Viện quân đã đến, Ninh Hưng chuẩn bị đi Sa Dật. Lúc này, Tàn Thừa Vọng bị bệnh, tay chân lạnh như băng, sốt hằm hập, nhìn qua đã thấy chán nản.

Lý Minh Doãn nhận được tin tức, nói đêm hôm qua, Tàn phó sứ cho

người mang một chậu băng lớn đến phòng không biết để làm gì. Hiện tại Lý Minh Doãn biết Tần Thừa Vọng muốn làm gì rồi. Đích thị là nghe nói bảy vạn quân A Sử Na tấn công Sa Dật, bị hù cho vỡ mật, nghĩ giả bệnh về Thăng Châu, khi nào bệnh tốt thì chắc là phải chờ lúc Hoài Viễn Tướng Quân đánh lui kẻ địch.

Lâm Lan cũng biết rõ Tần Thừa Vọng tính toán nhỏ nhặt, hỏi Minh Doãn: “Ta muốn qua xem bệnh cho Tần phó sứ, chàng có ý gì không?”

Ninh Hưng hết sức tức giận về tên Tần Thừa Vọng này, phần nộ nói: “Vừa nghe nói gặp nguy hiểm, hấn rút cổ nhanh như thỏ, chúng ta chảy máu chảy mồ hôi, hấn thì chỉ để ý chiếm tiện nghi, không có cửa đâu.”

Lý Minh Doãn cười nhạt một tiếng: “Hấn muốn đi thì cho hấn đi, hấn ở lại nơi này, cậu phải phái người bảo vệ hấn không nói, còn phải phòng đông phòng tây, đi đi cho thanh tĩnh.” Tần Thừa Vọng đi, Mã Hữu Lương sẽ không còn nơi nói thầm rồi.

Lâm Lan cười nói: “Đơn giản như vậy sao? Có điều, phó sứ bị bệnh không phải là chuyện nhỏ, Minh Doãn, chàng phải viết thư gửi triều đình, hôm nay bảy vạn nhân mã Đột Quyết vây công Sa Dật, chiến sự căng thẳng, mà Tần phó sứ bởi vì lạ đất lạ nước đột nhiên bị bệnh, ở lại Thăng Châu dưỡng bệnh, chàng không thể làm gì khác hơn là một mình đi Sa Dật trước.”

Lâm Lan dùng từ rất chú ý, trước tiên nói rõ tình hình chiến đấu Sa Dật, sau đó nói do không hợp thủy thổ mà Tần phó sứ bị bệnh chứ không phải do gió rét, phàm là người có chút đầu óc cũng biết là có chuyện gì xảy ra, huống hồ Hoàng thượng là người vô cùng anh minh, Lý Minh Doãn dám khẳng định Tần Thừa Vọng tới là vì mục đích làm phiền hấn, nếu có cơ hội thì đoạt công lao, nếu phía sau hấn có thêm một tầng mưu đồ nữa thì thật phiền toái, trước mắt báo cáo cho Hoàng thượng là điều nên làm.

Lý Minh Doãn nghe lời: “Đề nghị của Lan Nhi rất hay.”

Vì vậy ra lệnh cho Lâm Lan đi chẩn đoán bệnh cho Tần Thừa Vọng, nói hấn không hợp thủy thổ, cấp cho một đơn thuốc, Lý Minh Doãn cũng đi an ủi hấn một phen, cho người đưa hấn về Thăng Châu.

Tần Thừa Vọng chỉ cần không phải đi Sa Dật, Lâm Lan chẩn đoán hấn bị bệnh gì hấn không quan tâm, mục đích đã đạt được, có điều hấn cũng làm bộ làm tịch thỏ thẻ một phen, xấu hổ thân thể của mình hư nhược, không thể

cùng Lý Minh Doãn đi Sa Dật.

Tiền ôn thần xong xuôi, tất cả mọi người cảm thấy thoải mái rất nhiều, đại quân tiếp tục di chuyển.

Không tới hai ngày đã thấy Sa Dật.

Hoài Viễn Tướng quân Lâm Trí Viễn đã nhận được tin tức, sớm phái người ra đón tiếp.

Vừa vào thành Sa Dật đã cảm nhận được không khí khẩn trương, trên tường thành trạm gác san sát, mặt ai nấy đều vô cùng ngưng trọng, dưới thành, các tướng sĩ chỉnh tề bận rộn, xây dựng công sự, thao luyện binh mã.

Phương Chấn giáo úy đón tiếp Lý Minh Doãn đã nói qua cho Lý Minh Doãn tình hình chiến đấu hai ngày nay.

Trước trận, đại quân A Sử Na tấn công dị thường dũng mãnh, may nhờ các tướng sĩ liều chết thủ vệ mới có thể giữ thành. Sau lại nhận được chiến báo truyền miệng từ Bạch Hồ quan về, Lâm Tướng quân rất lo lắng, không nghĩ tới, đã lấy lại được Bạch Hồ quan, A Sử Na thì lui binh.

Xem ra Dương Vạn Lý suy đoán rất đúng, A Sử Na tiến công nhất định là vì muốn phối hợp với đội quân đánh úp của Đột Quyết cắt đường tiếp tế Âm Sơn, kế hoạch thất bại, A Sử Na dĩ nhiên là lui binh.

Mọi người đi dần tới phủ Tướng quân, nói là phủ Tướng quân, thật ra chỉ là một tòa nhà đơn sơ trong thành, nếu không phải có tám biển bên ngoài cùng thủ vệ đứng nghiêm ngặt, sợ không ai nghĩ rằng đây chính là phủ Tướng quân.

Phương Chấn nói Lâm tướng quân đi tuần thành rồi, chốc lát sẽ về.

Lý Minh Doãn khoát khoát tay: “Quân vụ quan trọng hơn.” Lại đề cho Phương Chấn cùng Ninh Hưng đi sắp xếp binh mã.

Lâm Lan tự mình đi giám sát binh lính vận chuyển dược liệu, an bài cất giữ tỉ mỉ, tránh đến lúc tìm không thấy.

“Đây là Ma Phí Tán, phải đặt chỗ dễ tìm, Kim Sang dược này cẩn thận chút, đừng làm bể...”

Lâm Lan liên tục căn dặn.

Đột nhiên bọn lính nhất loạt chấp tay, nghiêm nghị hô lên: “Tướng quân...”

Chương 234 – Lâm Tướng quân

Lâm Lan quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một vị giáp đen, áo choàng trắng, vóc người cao ráo, vị Tướng quân nọ trong vòng vây mấy thị vệ đi tới bên này, gương mặt bị gió cát làm cho đen sạm, duy có đôi mày phá lệ hữu thần, lộ ra kinh nghiệm sa trường lâu năm, trầm ổn, không giận mà uy.

Vị này chính là Hoài Viễn Tướng quân trong truyền thuyết, phu quân của Phùng Thục Mẫn? Phùng Thục Mẫn rất ít nhắc tới Lâm Tướng quân, nàng chỉ nghe qua thủ hạ Dương Vạn Lý nhắc tới Lâm Tướng quân này, vị Tướng quân này chinh chiến biên quan hơn mười năm, giết vô số địch, từng chỉ dẫn theo ba ngàn kỵ binh xâm nhập hang ổ Đột Quyết, thiếu chút nữa đánh tan hang ổ bọn chúng, người Đột Quyết vừa hận vừa sợ vị Tướng quân này. Đối với dân chúng biên quan mà nói, Lâm Tướng quân chính là Định Hải thần châm của bọn họ, bọn họ tin chắc, chỉ cần một ngày Lâm Tướng quân còn ở đây, người Đột Quyết không thể nào bước chân vào Trung Nguyên.

Đối một người như vậy, Lâm Lan tự nhiên hết sức kính ngưỡng. Đang suy nghĩ có phải nên chào hỏi ông ấy không thì thấy Lâm Tướng quân đã nhanh chóng bước vào phủ Tướng quân.

Hiệu suất xử lý công việc của Phương Chấn cực kỳ cao, mà Lâm Tướng quân sớm đã có chỉ thị, chốc lát sẽ an bài thủ hạ Ninh Hưng thỏa đáng.

Nhìn thấy Lâm tướng quân, Lý Minh Doãn còn muốn hàn huyên mấy câu, Lâm tướng quân không vòng vo, ngồi xuống vị trí chủ tọa, vẻ mặt nghiêm túc, không dư một lời có ý làm quen, mở miệng liền hỏi: “Đường tiếp tế Âm Sơn xảy ra chuyện gì?”

Lý Minh Doãn cười nhạt một tiếng, đã sớm nghe Tĩnh Bá Hầu nói người này mặt lạnh tâm nóng, so với những kẻ thích giả bộ khách sáo, Lý Minh Doãn thích kiểu người gọn gàng dứt khoát này. Liền nói ngay: “Ninh Tướng quân, tới nói đi!”

Ninh Hưng ôm quyền hành lễ, đem tình hình Âm Sơn nói rõ.

Lâm Tướng quân càng nghe chân mày càng nhíu chặt, cẩn thận nghe Ninh Hưng nói xong trầm ngâm nói: “Xem ra La Đốt này không đơn giản!”

Phương Chấn thấy vẻ mặt đặc sứ đại nhân cùng Ninh Tướng quân mờ mịt liền nói: “La Đốt là con thứ ba của đại hãn Đột Quyết, nghe nói người này quỷ kế đa đoan, âm hiểm xảo trá, xem ra lời đồn không giả, lần này Đột Quyết phái ra mười vạn đại quân đột kích chính là do La Đốt cầm quân.”

“Lần này nhờ có các vị cơ mẫn, nếu để cho quỷ kế La Đốt được như ý, hậu quả thật không tưởng nổi.” Lâm Tướng quân nghiêm mặt nói: “Lần này không thể bỏ qua công lao của Lý đại nhân cùng Ninh Tướng quân.”

Lý Minh Doãn cười nói: “Là phúc lớn triều ta, cơ duyên xảo hợp.”

Lâm Tướng quân ha ha cười một tiếng: “Lý đại nhân không hề kiêu ngạo, thật hiếm có!”

Lâm Trí Viễn chinh chiến nhiều năm, cũng đã gặp không ít đặc sứ, ai cũng cho mình lĩnh hoàng mệnh thì là người giỏi nhất, đến nơi này vênh mặt hất hàm sai khiến, cái gì cũng không hiểu nhưng thích phóng rắm loạn lên, hận không thể một cước đạp trở về. Mới vừa rồi ông ta cố ý mặt lạnh để hạ mã uy vị Lý đại nhân này, để hãn hiệu rõ tình thế, không nghĩ tới vị Lý đại nhân này chẳng những không khó chịu mà còn khiêm nhường như vậy, Lâm Trí Viễn có phần hảo cảm với Lý Minh Doãn.

“Lâm Tướng quân trấn thủ biên qua hơn mười năm, giết vô số địch, giữ được an bình cho dân chúng, nói công lao trước mặt Lâm Tướng quân khiến tại hạ thực xấu hổ.” Lý Minh Doãn mỉm cười nói.

Vuốt đuôi mà không hề dùng bất kỳ lời tâng bốc nào, sắc mặt Lâm Tướng quân vui vẻ thêm vài phần, ngay cả đám người Phương Chấn cũng thấy trong lòng thoải mái, thậm chí: Vị Lý đại nhân này không tệ.

Lâm Tướng quân than thở: “Lý đại nhân ngày đêm thân tảo chạy tới, đáng tiếc người Đột Quyết thay đổi thất thường, chuyện hòa đàm sợ là phải gác lại rồi.”

Lý Minh Doãn nói: “Hạ quan lúc đến cũng đã có chuẩn bị tới tình hình này, triều đình ta nhiều lần hòa đàm không thành, lần này hạ quan đến đây không vội trình văn thư, đợi Lâm Tướng quân giải quyết xong với La Đốt thì mới nghĩ tới hòa đàm, lúc đó mới là thượng sách.”

Ninh Hưng dứt khoát nói: “Lâm Tướng quân, lần này mặt tướng mang đến năm ngàn binh mã, hi vọng có thể theo Lâm Tướng quân ra trận giết địch.”

Lâm Tướng quân khoát tay: “Aiz! Trách nhiệm của Ninh Tướng quân là bảo vệ đặc sứ đại nhân, làm sao có thể mạo hiểm đi giết địch?”

Ninh Hưng không phục nói: “Tướng quân như vậy là coi thường mặt tướng sao? Mặt tướng mặc dù ít được rèn luyện nhưng tuyệt đối không phải là hạng người ham sống sợ chết.”

Đoạn đường này Lý Minh Doãn nhìn thấy Ninh Hưng hưng phấn cũng biết tâm tư của hắn, Ninh gia chiến công chói lọi, tổ tiên từng có vài vị tướng lĩnh nổi tiếng, tâm nguyện từ nhỏ của Ninh Hưng chính là ra trận giết địch, lập chiến công, ban đầu hắn đi đại doanh Tây Sơn là Hoàng thượng phá lệ chọn ra, mọi người có chút không phục hắn, nói hắn là vì được hưởng vinh quang tổ tông, cho nên, tiểu tử này vẫn ôm mối hận hực, khi có thời cơ, hắn liên tục chờ lệnh, lần này đến Bắc địa, người Đột Quyết gài trong gang tấc, hắn làm sao có thể bỏ qua cơ hội?

Lý Minh Doãn cố ý trừng mắt hắn một cái: “Ninh Hưng, không được càn rỡ, Lâm Tướng quân tự có chủ tính, không thể chủ quan.”

Ninh Hưng ngượng ngùng không nói.

Lâm Trí Viễn không nghĩ đó là hành động ngỗ ngược, không muốn ra trận giết địch chính là đám hèn nhát, Ninh Hưng có khí thế này, ông ấy rất thích, trước mặt đại quân Đột Quyết áp vào, quân phòng thủ Sa Dật còn khoảng năm vạn, viện binh chưa tới, lúc này có thêm năm ngàn binh mã, quả thực chính là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, làm sao ông có thể không vui? Chẳng qua là, nếu đặc sứ đại nhân xảy ra bất trắc gì, trách nhiệm này ông không đảm đương nổi.

“Lý đại nhân, mấy ngày nay đại quân Đột Quyết tạm thời thôi lui, nhưng bản tướng cho là, rất nhanh bọn chúng sẽ ngóc đầu trở lại, Sa Dật sẽ lại rơi vào vòng nguy hiểm, Lý đại nhân vẫn nên đề phòng, bản tướng sẽ an bài đại nhân về Thăng Châu về trước, đợi thời cơ chín muồi sẽ mời Lý đại nhân trở lại đây.” Lâm Trí Viễn nói.

Lý Minh Doãn cười nói: “Hết thấy đều nghe Lâm Tướng quân an bài, bất quá, hạ quan có một yêu cầu quá đáng.”

Lâm Trí Viễn nhíu mày, nói: “Mời đại nhân cứ nói.”

“Hạ quan trở về Thăng Châu, chỉ cần một ngàn binh mã hộ tống, số còn lại, hi vọng có thể lưu lại giúp Tướng Quân trấn thủ Sa Dật, cũng coi như để các tướng sĩ thỏa lòng đền nợ nước.”

Ánh mắt Ninh Hưng sáng lên, mong đợi nhìn Lâm Tướng quân.

“Phùng đại nhân đã phái người tăng cường đường tiếp tế Âm Sơn, người Đột Quyết muốn đánh lên cũng không dễ, cho nên, đoạn đường hạ quan trở về Thăng Châu không có gì nguy hiểm, dĩ nhiên, nếu như Lâm Tướng quân cho phép, hạ quan xin nguyện ý ở chỗ này mấy ngày, nếu Sa Dật quả thật gặp nguy, hạ quan đi cũng không muộn.” Lý Minh Doãn lại nói.

Lâm Trí Viễn nhìn Lý Minh Doãn rồi lại nhìn về mặt mong đợi của Ninh Hưng, khó xử nói: “Cho bốn tướng suy nghĩ một chút.”

Công vụ bàn xong, Lý Minh Doãn ý bảo mọi người lui xuống trước, sau đó lấy thư Phùng Thục Mẫn ra giao cho Lâm Tướng quân: “Đây là thư phu nhân Tướng quân dặn hạ quan mang cho Tướng quân.”

Lâm Trí Viễn thấy lạ, nhận lấy thư, Minh Doãn không quấy rầy, cáo từ ra khỏi phòng nghị sự.

Lúc tìm được Lâm Lan, Lâm Lan đã sắp xếp được liệu xong xuôi, đang nói chuyện với lão quân y về tình hình nơi này.

“Lâm đại phu...”

Lý Minh Doãn đứng ở cửa nhìn Lâm Lan hồi lâu, nàng vẫn không phát hiện, chỉ chuyên tâm nghe giới thiệu, xem tình hình, nếu hắn không mở miệng, sợ là cứ đứng chỗ này đợi mãi.

Lâm Lan quay đầu nhìn lại, là Minh Doãn, vội nói lời xin lỗi với lão quân y, cười hì hì đi tới: “Chàng xong việc rồi sao?”

Lý Minh Doãn khẽ mỉm cười: “Xem ra, nàng bận rộn hơn ta nhiều.”

Lâm Lan cười nói: “Chàng bận rộn đại sự, ta bận rộn chỉ là việc vặt.”

Lý Minh Doãn nhìn Lâm Lan gầy hẳn đi, dáng người cao gầy khiến hắn đau lòng: “Nàng nghỉ ngơi chút đi. Đừng có liều mạng như vậy.”

Lâm Lan bĩu môi nói: “Làm sao ta có thể nghỉ ngơi được? Mấy ngày trước đây chiến trận kịch liệt, rất nhiều tướng sĩ bị thương, mấy vị quân y này bận tới mắt, ta không biết thì thôi, biết rồi sao bỏ mặc được.”

Lý Minh Doãn đen mặt, ban đầu nói là, mang nàng theo để chiếu cố hấn, kết quả là, nàng vừa thấy thương binh thì tinh thần cứu người hùng hực, không quản xem hấn thế nào. Lý Minh Doãn suy nghĩ, làm ra vẻ mệt mỏi, sờ sờ trán, vô lực nói: “Không biết sao, mấy ngày nay đầu đau quá, nói cũng đau, cả người không còn chút sức lực nào.”

Lâm Lan quả nhiên khẩn trương: “Chàng không sao chứ? Đừng để bị gió lùa, mau về phòng đi, ta sẽ bắt mạch cho chàng.” Nói rồi lôi Lý Minh Doãn rời khỏi y dược viện.

Khóe miệng Lý Minh Doãn cong lên, chỉ có dùng tới biện pháp này mới lừa được nàng về phòng.

Trở về phòng, Lâm Lan kéo Lý Minh Doãn nằm lên giường, mình ngồi bên mép giường bắt mạch của hấn, lại sờ sờ trán, nhìn lưỡi, cuối cùng thở ra: “May là không có gì đáng ngại, có thể là mệt mỏi, chàng là thư sinh yếu đuối, ngàn dặm bên ba, ngày đêm không ngủ, không gục xuống coi như là kỳ tích rồi.”

Lý Minh Doãn làm bộ giận dỗi: “Làm sao ta lại thành thư sinh yếu đuối? Ta yếu đuối chỗ nào? Một nữ nhân như nàng không gục, tại sao một đại lão gia như ta lại không bằng nàng?”

Lâm Lan lườm hấn một cái: “Ồ... Còn không phục sao, được rồi, được rồi, chàng lợi hại nhất, chàng là văn võ song toàn, chàng là kim cương bất phá...”

Lý Minh Doãn đưa tay kéo nàng vào lòng, tung mình đem nàng áp dưới thân thể mình, một tay sờ lên eo nàng, cười híp mắt uy hiếp: “Xem ra, nàng không phục, nếu không, chúng ta chứng minh một chút?” Vừa nói vừa cù nàng.

Lâm Lan cười nắc nẻ, giọng đứt quãng cầu xin: “Ta nhận thua, ta nhận thua, đừng cù nữa...”

Lúc này Lý Minh Doãn mới dừng tay, ôm nàng nằm sang một bên, ôn nhu nói: “Lan Nhi, đừng liều mạng như vậy, ta đau lòng.”

Lâm Lan biết hấn quan tâm mình, trong lòng ấm áp, rúc vào ngực hấn, nói nhỏ: “Chàng không cần lo lắng cho ta, ta có chừng mực, chàng cũng biết, ta là người không bạc đãi chính mình, nếu không chịu nổi, ta sẽ trốn đi ngủ.”

Lý Minh Doãn không tin: “Đại phu như nàng có một bệnh chung, nhìn thấy bệnh nhân là quên luôn bản thân, nàng đừng làm bộ ngớ ngẩn lừa ta, thôi, không cho nghĩ gì nữa hết, nhắm mắt ngủ một giấc đi.”

Lâm Lan thềm nói: “Bây giờ là ban ngày, ngủ sao được? Chàng ngủ được sao?”

Lý Minh Doãn nhú mày nói: “Ta là đặc sứ dĩ nhiên không được, nàng chỉ là một y quan nho nhỏ, ai quản nàng?”

Lâm Lan phản bác: “Ta là giáo úy Thái y Hoàng thượng ngự phong, Hoàng thượng phái ta tới đây không phải để ngủ.”

Lý Minh Doãn nắm chặt hai tay nàng, hù dọa: “Ta là đặc sứ Hoàng thượng ngự phong, mọi người đều phải nghe lệnh ta, hiện tại, bản đặc sứ lệnh cho nàng, ngủ.”

Lâm Lan không giãy giụa được, trong đầu lóe lên suy nghĩ, làm bộ như nghe lời, nói: “Được rồi! Nếu đặc sứ có lệnh, hạ quan không thể làm gì khác là tòng mệnh, ta ngủ, chàng bận việc của mình đi!”

Lý Minh Doãn cười nhẹ, hôn lên má nàng: “Giờ mới chịu nghe lời.” Tham luyến chốc lát, thay nàng giém chăn, liên tục dặn dò: “Ngoan ngoãn nghỉ ngơi, đừng có nghĩ chạy trốn.”

Lâm Lan rất nghe lời gật đầu, đợi Lý Minh Doãn đi ra ngoài, nàng lồm cồm bò dậy, chuẩn bị chuồn đi, kết quả vừa mở cửa, hai cây đại kích chặn lại trước mặt, Triệu Trác Nghĩa tiến lên phía trước nói: “Chị dâu, Lý đại nhân có lệnh, trước khi Lý đại nhân trở về, không cho phép chị dâu rời đi.”

Chương 235 – Lòng nghi ngờ

Đừng xem Triệu Trác Nghĩa ngày thường một tiếng chị dâu hai tiếng chị dâu mà định qua mặt, tên này công tư phân minh, Lâm Lan nói khô miệng cũng không thể lay chuyển ý hấn, không thể làm gì khác hơn là phần nộ đi

ngủ.

Bởi vì mệt mỏi nên ngủ mê man, chưa được một canh giờ, đột nhiên một trận tiếng kèn vang lên, tiếp theo là tiếng trống rung trời động địa, lúc đầu Lâm Lan cho là mình nằm mơ, mơ mơ màng màng mắt nhắm mắt mở nghe trong chốc lát, đột nhiên nàng bật dậy, động tĩnh lớn như vậy, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện?

Lâm Lan cuống quýt mặc xiêm y, mở cửa, Triệu Trác Nghĩa cùng hai thủ vệ vẫn đang đứng cạnh cửa.

“Xảy ra chuyện gì?” Lâm Lan hỏi.

Triệu Trác Nghĩa nói: “Đây là kèn lệnh tụ họp, nổi trống chuẩn bị chiến đấu, sợ là Đột Quyết đột kích.”

Khốn kiếp thật, bọn chó Đột Quyết này không cho người ta yên tĩnh một lát sao. Lâm Lan định chạy ra ngoài, Triệu Trác Nghĩa vội ngăn cản nàng: “Chị dâu, lúc này tình hình chưa biết thế nào, chị ở lại trong này vẫn an toàn hơn.”

Lâm Lan không khách khí đẩy hẳn ra: “Đến lúc nào rồi, các người còn không mau đi bảo vệ Lý đại nhân, còn ở đây cản ta làm gì?”

“Nhưng là, nhưng là...” Triệu Trác Nghĩa khó xử.

“Nhưng mà cái gì? Người là cận vệ của Lý đại nhân, nếu Lý đại nhân xảy ra chuyện gì, ta xem người thế nào, mau đi xem Lý đại nhân đang ở đâu.” Lâm Lan hù dọa.

Triệu Trác Nghĩa không dám bỏ Lâm Lan lại, không thể làm gì hơn là mang nàng theo.

Sau phủ Tướng quân là thao trường, các tướng sĩ nhanh chóng vào vị trí của mình, không hề rối loạn, có thể thấy được vị Lâm Tướng quân này dùng binh rất có phương pháp.

Lâm Lan đang muốn tìm người hỏi tình hình thì thấy đại ca cùng Lý Minh Doãn trở lại, trên mặt hẳn viết rõ mấy chữ: Tình thế nghiêm trọng.

“Có phải người Đột Quyết tới không?” Lâm Lan hỏi.

Lý Minh Doãn gật đầu: “Theo thám báo hồi báo, đại quân Đột Quyết dốc

toàn bộ lực lượng, không tới nửa canh giờ nữa sẽ phải binh tới.”

Lâm Lan hít một ngụm lãnh khí, theo nàng biết, quân thủ thành nơi này chỉ khoảng năm vạn, mấy ngày trước A Sử Na bày trận bảy vạn quân tấn công Sa Dật, thương vong đã mất mấy ngàn, nếu lần này bọn chúng dốc hết toàn lực, liệu Sa Dật còn có thể thủ được không?

“Lâm đại nhân đề cho ta nhanh chóng rút khỏi Sa Dật.” Lý Minh Doãn bổ sung một câu.

“Bây giờ đi?” Lâm Lan kinh ngạc, vận khí quá là xấu, đến Sa Dật được một ngày thì đụng Đột Quyết đột kích.

Lý Minh Doãn nheo mắt nhìn hướng tường thành, trầm giọng nói: “Dương huyện úy!”

Dương Vạn Lý tiến lên nghe lệnh.

“Dương huyện úy phải một đội nhân mã xác định xem đường tiếp tế Âm Sơn có gì khác thường không.”

Muốn rút lui cũng phải xác định xem còn đường rút không, nếu người Đột Quyết có thể đánh lên Bạch Hồ quan, rất khó bảo đảm bọn chúng sẽ không lên vào Âm Sơn một lần nữa.

Dương Vạn Lý lĩnh mệnh lui ra.

Lâm Lan nói: “Ta cũng đi chuẩn bị một chút.” Sớm biết phải đi thì nàng bận rộn làm gì chứ.

Lý Minh Doãn phân phó Triệu Trác Nghĩa: “Bảo vệ phu nhân cho tốt.”

Triệu Trác Nghĩa lớn tiếng đáp lời, đi theo Lâm Lan.

Lâm Lan như gió lốc vọt vào phòng y dược, nơi này vẫn hết sức thung thỉnh, không hề biết đại quân Đột Quyết chuẩn bị công thành.

Lâm Lan tìm được Văn Sơn đang bận rộn sắc thuốc: “Văn Sơn, mau chuẩn bị một chút, chúng ta sẽ rút lui.”

Văn Sơn ngạc nhiên: “Dạ? Rút lui? Đại quân Đột Quyết đến rồi sao? Chúng ta không ở lại hỗ trợ sao?”

Ách! Nàng cũng muốn ở lại, nhưng đây không phải là mấy người kéo bè kéo lũ đánh nhau, là mười mấy vạn người liều mạng chém giết, an toàn của Minh Doãn quan trọng hơn.

“Dài dòng cái gì, mau lên.” ” Lâm Lan không rảnh giải thích cho hắn.

“Các vị đừng quá lo sợ, có Lâm Tướng quân thì sợ cái gì?” Một lão quân y chậm rãi nói.

Một binh sĩ đang bị bó bột tay tự tin nói: “Đúng đấy, đừng nói Đột Quyết có mấy vạn nhân mã, nếu có mười vạn thì Lâm Tướng quân cũng có biện pháp thu thập bọn chúng.”

Lâm Lan không phủ nhận Lâm tướng quân rất dũng mãnh phi thường, trong lịch sử đã có không ít trận chiến lấy ít địch nhiều thành công, ví dụ như trận chiến Xích Bích, dùng kế mà địch lại quân địch đông hơn phe mình, hiện tại lực lượng địch ta cách xa, lấy thịt đè người đã đủ chết, cho dù Lâm Tướng quân lợi hại đến đâu thì ông ta cũng chỉ là người, không phải thần, mọi người mê tín Lâm Tướng quân quá rồi!

“Cô không tin sao?” Người lính kia quay đầu bốn mươi lăm độ nhìn Lâm Lan: “Không tin thì đợi mà xem.”

Chờ coi? Nàng cũng muốn lưu lại xem Lâm Tướng quân dũng mãnh phi thường vô địch làm thế nào để năm vạn quân đánh lại mười vạn địch, nhưng nếu Minh Doãn muốn rút lui, nàng khẳng định là phải đi cùng, Lâm Lan nói: “Văn Sơn, mau đi thu thập một chút, chúng ta mang theo ba phần dược liệu.”

Văn Sơn “Dạ” một tiếng, cùng hộ lý đi sửa soạn dược liệu.

Lâm Lan mang theo dược liệu ra khỏi phòng y dược, nhìn thấy khá nhiều binh lính xách thùng nước lên tường thành, nàng không hiểu, kéo một người lính lại hỏi: “Các người làm gì vậy?”

Binh lính nói: “Đây là chủ ý của Lâm Tướng quân, mang thùng nước lên tường thành đổ xuống, trời lạnh, lập tức sẽ đóng băng, người Đột Quyết muốn bò lên ư, không ngã chết là may rồi.”

Lâm Lan kinh ngạc, như vậy cũng nghĩ ra sao? Trong lòng tò mò, nàng quay đầu lại phân phó Văn Sơn: “Người đem đồ về phủ Tướng quân trước, ta còn có chút chuyện.”

Văn Sơn là người đơn giản, không nghi ngờ gì, dẫn người đi trước. Triệu Trác Nghĩa nhưc đầu nói: “Chị dâu, chị còn có chuyện gì?”

Lâm Lan híp mắt cười hì hì nói: “Hiện tại người Đột Quyết chưa tới, chúng ta lên tường thành xem một chút.”

Triệu Trác Nghĩa luống cuống ngăn cản: “Chị dâu, không được đâu, trên tường thành rất nguy hiểm.”

“Đã đánh nhau đâu mà nguy hiểm?” Lâm Lan vừa nói vừa đi hướng tường thành. Triệu Trác Nghĩa giậm chân, vội gọi thủ hạ về bẩm báo Lý đại nhân, bản thân cũng đi theo.

Trên tường thành, gió lạnh buốt tê tái, cắt qua mặt ai nấy như lưỡi đao, Lâm Lan không khỏi oán thàn: Tinh thần những tên Đột Quyết này thật đáng khen ngợi, trời buốt giá thế này vẫn còn tới đánh giết, không sợ chết rét sao.

Nhòm qua lỗ châu mai xuống dưới thấy tường thành trắng lóa, quả nhiên kết băng, còn rất dày.

“Chị dâu, Lâm đại phu, nguy hiểm lắm...” Triệu Trác Nghĩa nhìn Lâm Lan gục bên lỗ châu mai mà tim đập thình thịch.

Một binh sĩ cầm đao bên cạnh trợn mắt khinh bỉ nhìn Triệu Trác Nghĩa một cái, lẩm bẩm: “Tiểu quỷ nhất gan.”

Triệu Trác Nghĩa buồn bực mà không nói lại được lời nào.

“Báo!!!” Một thám báo chạy nhanh tới trước mặt Lâm Tướng quân: “Ky binh Đột Quyết rơi vào bẫy.”

Mặt Lâm Tướng quân không đổi sắc, trầm giọng nói: “Tiếp tục dò xét.”

Thám báo lại nhanh chóng chạy đi.

“Đào hố bẫy ngựa? Cái này cũng dùng sao?” Lâm Lan nhỏ giọng hỏi binh sĩ vừa khinh bỉ Triệu Trác Nghĩa.

Binh sĩ có chút tự hào: “Hố bẫy ngựa này mới đào hai ngày nay, tổng cộng có ba tầng, tầng thứ nhất là hố sâu, tầng thứ hai, thứ ba là trúc vót nhọn, đinh nhọn, người ngựa rơi vào, không chết cũng đi nửa cái mạng. Chờ xem, lúc này kỵ binh Đột Quyết đang loạn rồi.”

Lâm Lan không khỏi cảm thán một câu: Quá cao minh! Người Đột Quyết tiến công bất ngờ, không ngờ chưa tới được gần Sa Dật đã chết như ngã rạ, nhuệ khí bị áp chế rồi.

Lâm Lan nhìn thân ảnh mặc giáp đen áo bào trắng cách đó không xa, Lâm Tướng quân thẳng lưng quan sát tình hình, lòng chợt thấy hình tượng người này cao lớn uy mãnh rất nhiều.

Triệu Trác Nghĩa như lên tinh thần, nhìn phương xa mù mịt, trong lòng nhiệt huyết sôi trào, nếu có thể tham chiến thì tốt, hoàn toàn đã quên lúc trước mở mồm là thúc giục Lâm đại phu trở về.

Không lâu lắm, thám báo lại tới báo.

“Đột kỵ binh Đột Quyết thứ nhất đã rơi vào bẫy, ước chừng hao tổn hơn trăm kỵ, hiện tại đã rơi vào tầng thứ hai.”

Sắc mặt Lâm Trí Viễn không chút nhúc nhích nhưng trong lòng đang tính toán, kỵ binh Đột Quyết khoảng một vạn, A Sử Na tác chiến lấy kỵ binh làm mũi nhọn, để xem lần này hấn mất bao nhiêu binh mã.

Lý Minh Doãn nghe nói Lâm Lan lên tường thành, trong lòng lo lắng, vội gọi Lâm Phong đi tìm Lâm Lan, người khác e chừng không nói được năng.

Lâm Phong mang theo hai thị vệ gấp gáp xông lên tường thành, tìm kiếm em gái.

Lâm Lan một thân nam trang, vóc dáng không cao lắm, ở giữa một đám tướng sĩ võ trang đầy đủ thật khó tìm. Lâm Phong lớn tiếng gọi: “Lâm đại phu...”

“Người nào lớn tiếng làm xôn xao chỗ này?” Lâm Trí Viễn quay đầu nhìn sang, thần sắc cực kỳ không vui.

Đúng là, trong thời khắc khẩn trương, tất cả mọi người nín thở ngưng thần, sẵn sàng đón địch, một tiếng rống gọi của Lâm Phong thật đúng là bất ngờ.

Từ lúc Lâm Phong đến Sa Dật vẫn chưa được diện kiến Lâm Tướng quân uy danh hiển hách, lúc này vừa thấy, không khỏi giật mình sửng sốt, người này rất quen mặt.

Lâm Lan thấy đại ca bị Lâm Tường quân quát lớn, nào dám thò đầu ra, kéo kéo Triệu Trác Nghĩa, nhỏ giọng nói: “Người đi qua nói một tiếng, ta, ... ta đi về trước rồi.” Dứt lời, vội vàng chuồn đi.

Triệu Trác Nghĩa dờ khóc dờ cười, chen chúc đi qua tìm Lâm Phong.

Lâm Trí Viễn thấy tình cảnh này không vui, tuy nhiên, đây là người của Lý đại nhân, liền kiềm chế tức giận, lạnh lùng nói: “Còn ở đây làm gì? Không mau lui ra.”

Lâm Phong ôm quyền thi lễ, lui xuống, nhưng lòng nghi ngờ không thôi, thực sự là quá giống.

Triệu Trác Nghĩa kéo kéo tay áo Lâm Phong.

Lâm Phong quay đầu nhìn lại, là Triệu Trác Nghĩa, vội nhỏ giọng nói: “Em gái ta đâu?”

Triệu Trác Nghĩa bĩu môi: “Nhìn thấy anh tới, vội vàng lên đi rồi.”

Lý Minh Doãn nhìn thấy Lâm Lan trở lại, tảng đá trong lòng buông xuống, hấn đành nín giận trong bụng, nữ nhân này, không biết nặng nhẹ gì cả, lại chạy tới tường thành, vì ngại có người khác ở đây, Lý Minh Doãn không quở trách nàng, chỉ bày mặt lạnh, tỏ vẻ, ta rất tức giận đấy.

Lâm Lan biết hấn tức giận, cẩn thận cười làm lành, biết điều một chút đứng ở bên cạnh hấn.

Nhìn vẻ mặt lấy lòng của nàng, cơn giận trong lòng Lý Minh Doãn bay hết hơn phân nửa, cuối cùng cũng biết mình sai rồi đấy.

“Lý đại nhân, giáo úy Phạm Đức cùng mấy người cầu kiến.” Thị vệ đi vào hồi bẩm.

Mí mắt Mã Hữu Lương giật giật, liếc về phía Lý Minh Doãn, Phạm Đức là thủ hạ của hấn, không hề bẩm báo gì với hấn, giờ muốn gặp Lý đại nhân? Có việc gì?

Lý Minh Doãn nhìn Mã Hữu Lương một cái, lập tức nói: “Đề cho bọn họ đi vào.”

Đám người Phạm Đức đi vào đại sảnh, đồng loạt quỳ gối trước mặt Lý Minh Doãn, cao giọng nói: “Lý đại nhân, ta thỉnh cầu được ở lại giết giặc.”

Mã Hữu Lương đứng bật dậy, quát lên: “Chuyện quân vụ há đến phiên bọn người xen vào?”

Lý Minh Doãn giơ tay lên, ý bảo Mã Hữu Lương không nên gấp gáp.

Phạm Đức lớn tiếng nói: “Thủ hạ Ninh Tướng quân đều lên tường thành cả rồi, ta trốn ở chỗ này sao được coi anh hùng? Chẳng lẽ huynh đệ đại doanh Bắc Sơn chúng ta tới đây chỉ là vì bảo vệ tính mạng hay sao?”

Chương 236 – Tây Bắc tranh giành

Mã Hữu Lương tức dưng râu trợn mắt, hận không thể một tát đánh chết tên không đầu óc này, khẩn cấp chạy đi chết vậy sao, đến lúc đó huynh đệ đại doanh Bắc Sơn làm bia đỡ đạn, toàn bộ công lao để cho tiểu tử Ninh Hưng chiếm, thép tốt đâu phải chỉ dùng làm mũi đao? Đám nhóc này sao không hiểu nỗi khổ tâm của hấn?

“Các người gấp cái con khi gì? Tất cả mọi người đi đánh giặc, ai hộ tống Lý đại nhân? Đừng quên nhiệm vụ chuyển này của chúng ta là gì?” Mặc dù Mã Hữu Lương rất muốn chửi con mẹ nó nhưng e ngại Lý đại nhân ở đây, không thể làm gì khác hơn là đê con tức xuống.

Đám người Phạm Đức hiển nhiên không lĩnh hội được “khô tâm” của Mã Hữu Lương, không cam lòng nói tiếp: “Ninh Tướng quân mang theo hai nghìn huynh đệ ra chiến trường, tốt xấu gì đại doanh Bắc Sơn cũng là một phần đại quân, chẳng lẽ chỉ mình đại doanh Tây Sơn anh dũng chiến đấu, đại doanh Bắc Sơn chỉ là đám hèn nhát sao.”

Tức giận trong lòng Mã Hữu Lương bốc lên, mắng: “Điều binh khiển tướng như thế nào chưa tới lượt các người phải dạy, các người nghe lệnh ta, bảo vệ an toàn Lý đại nhân mới là nhiệm vụ hàng đầu, còn lắm điều nữa, có tin ta cất chức người.”

Lý Minh Doãn cười nhạt nói: “Mọi người đồng lòng đền nợ nước, đáng kính, đáng ca ngợi, có điều mọi người đừng cho rằng rút lui nghĩa là sợ chết, mọi việc phải nhìn đại cục làm trọng.”

Lâm Lan thật sự không ngờ Mã Hữu Lương lại có hành động như thế, nhớ ngày đó, trận chiến Từ Châu, Thang Ân Bá cũng như thế, để bảo tồn

thực lực của mình, lâm trận bỏ chạy, làm hại quân lính hăng hái chiến đấu một mình, cuối cùng toàn quân bị diệt. Nói thật, để cho Mã Hữu Lương hộ tống mới là không yên lòng. Vì thế, vu vợ nói thảm một câu: “Kiểu như các người hễ mở mồm là đại doanh Bắc Sơn, đại doanh Tây Sơn, rõ là không một lòng.

(Thang Ân Bá)

Tuy Lâm Lan nói thảm nhưng ai nấy trong phòng nghị sự đều nghe rõ ràng.

Mặt Mã Hữu Lương liền biến sắc, tâm tư tiểu nhân bị đâm trúng, người nói là phu nhân Lý đại nhân, hấn không dám vô lễ, nhưng nếu lời này hấn không cãi lại thì không chịu nổi, liền nói: “Lời ấy của Lâm đại phu không đúng! Chúng ta là từ đại doanh Bắc Sơn tới, ngày thường quen miệng, nhất thời không đổi được, chúng ta là người thô kệch, không nói lời méo mó, lời đến lưỡi rồi còn phải cuốn lại ba vòng.”

Lâm Lan không chút để ý, cười nói: “Mã Tướng quân gấp cái gì? Ta chỉ tùy việc mà xét, bất luận các vị tới từ đại doanh Bắc Sơn hay đại doanh Tây Sơn thì đều là hộ vệ quân Hoàng thượng đích thân ngự chỉ, các vị cứ luôn đem xuất thân của mình giắt khoe miệng, người khác nghe được, khó tránh sẽ nghĩ khác.”

“Lâm đại phu nói rất đúng, nếu tất cả mọi người là hộ vệ quân, Ninh tướng quân nên đối xử bình đẳng, không thể mỗi lần có chuyện tốt đều chỉ phân cho huynh đệ mình, còn chúng ta chỉ là con mẹ kế.” Phạm Đức vốn tính bộc tuệch, không biết có nghe ra ý trong lời Lâm Lan không.

Lý Minh Doãn im lặng nhìn Mã Hữu Lương, Lâm Lan châm biếm mấy câu này đúng là cần thiết, Mã Hữu Lương nhỏ nhặt tính toán chiếm công lao, nhưng đừng tưởng người ta ai cũng là người ngu.

Sắc mặt Mã Hữu Lương trở nên khó coi, ôm quyền nói với Lý Minh Doãn: “Lý đại nhân, mặt tướng tuyệt không hai lòng, nếu Lý đại nhân không tin, xin hãy miễn chức mặt tướng.”

Lý Minh Doãn cười nhạt một tiếng, muốn bãi chức người, cần gì phải phiền toái như vậy, hấn hấn đã quên, Minh Doãn hấn có quyền chỉ huy toàn bộ đại quân, sở dĩ không động tới hấn là sợ các huynh đệ Bắc Sơn làm loạn, nếu như Mã Hữu Lương tỉnh ngộ thì thôi, ngược lại khăng khăng cố chấp, hấn đã có biện pháp thu thập.

“Mã Tướng quân nói vậy, bọn quan còn có thể không tin Mã Tướng quân?” Lý Minh Doãn cười nhạt nói, lại quay sang đám người Phạm Đức: “Tâm tình mọi người bọn quan hiểu rõ, Ninh Tướng quân tuyệt không xem nhẹ ý mọi người, đi xuống trước đi!”

Đang nói thì nghe tiếng hét hò rung trời vang lên, người Đột Quyết đánh tới dưới thành rồi.

Mọi người biến sắc. Lý Minh Doãn lập tức nói: “Tất cả mau tập hợp, chuẩn bị nghênh chiến.” Hiện tại có đi được hay không chưa rõ, cứ chuẩn bị sẵn sàng đã.

Đám người Phạm Đức nghiêm nghị lĩnh mệnh, lui xuống.

Mã Hữu Lương nói: “Mặt tướng cũng đi ra ngoài an bài một chút.”

Lý Minh Doãn khẽ gật đầu.

Lâm Lan thấy tất cả mọi người đi ra ngoài mới nói: “Xem ra người đại doanh Bắc Sơn không chịu nổi rồi.”

Lý Minh Doãn thở dài nói: “Đều là nam tử hán, nếu Mã Tướng quân có thể vứt bỏ cái tôi thì sẽ như hổ thêm cánh.”

“Đoán chừng Mã Hữu Lương còn như thế này vài lần, uy tín của hắn sẽ mất sạch, đến lúc đó sắp xếp lại biên chế đội ngũ, cái gì đại doanh Bắc Sơn, đại doanh Tây Sơn nhập lại hết, trong người có ta, trong ta có người, để xem làm sao.” Lâm Lan khịt mũi nói.

Lý Minh Doãn nhếch mày, thâm nghĩ, biện pháp này rất tốt, làm xáo trộn, sau đó chỉnh đốn lại.

Lâm Phong cùng Triệu Trác Nghĩa đi vào.

Lý Minh Doãn hỏi: “Tình hình bên ngoài thế nào?”

Lâm Phong nói: “Người Đột Quyết bắt đầu cường công rồi, ba cổng thành phía Đông, Tây, Bắc đều bị công kích.”

“Người đi ngó chừng, có biến tùy thời tới báo.”

Lâm Phong nhìn thấy em gái, trong lòng lại thấy nghi ngờ, tuy nhiên tình

huống khẩn cấp, không phải là lúc nói chuyện, liền không mở miệng, ôm quyền thi lễ, lui ra.

Người Đột Quyết lần này dồn hết sức lực, không chiếm được thành không bỏ qua, tướng sĩ Sa Dật cũng rất kiên cường, chiến đấu qua hai canh giờ vẫn bất phân thắng bại.

Lâm Lan nghĩ chắc chắn sẽ có nhiều thương binh, rất muốn đi phòng y được hỗ trợ nhưng Minh Doãn không đồng ý, chỉ cần hấn gặt đầu, muốn kéo Lâm Lan về coi như là không thể, nàng mà đi cứu người, xem chừng là xông thẳng lên tường thành, quá nguy hiểm.

Dương Vạn Lý vội vã tới báo: “Lý đại nhân, thuộc hạ phái ra hai tốp thám báo, đến hiện tại không có người nào trở lại, sợ rằng phía sau có dị thường.”

Lý Minh Doãn rùng mình, quả nhiên không ngoài sở liệu, người Đột Quyết sẽ không bỏ qua đường tiếp tế Âm Sơn, Lý Minh Doãn vốn đã lo lắng an nguy Sa Dật, giờ còn lo lắng bên Thắng Châu hơn.

Lâm Lan cũng gấp: “Vậy phải làm sao bây giờ? Không nói chúng ta không thể rút lui, vạn nhất người Đột Quyết chiếm lại được đường tiếp tế Âm Sơn, tấn công Thắng Châu thì làm sao bây giờ?”

Dương Vạn Lý nói: “Điểm này không cần lo lắng, Phùng đại nhân đã tăng cường phòng ngự ba cửa ải, đổi khẩu lệnh thông hành, người Đột Quyết muốn dùng quỷ kế vượt qua kiểm tra là không thể nào, về việc tấn công, ba cửa ải này thế hiểm yếu, dễ thủ khó công, không dễ dàng bị chiếm.”

Lý Minh Doãn chấp tay sau lưng đi tới đi lui trong phòng, giây lát dừng bước, trong mắt lộ ra kiên quyết, ra lệnh: “Dương huyện úy, chuyện này không phải chuyện đùa, kính xin ông phái người thăm dò tình hình đường tiếp tế Âm Sơn.”

Dương Vạn Lý nghiêm nghị nói: “Thuộc hạ tuân lệnh, thuộc hạ tự mình đi một chuyến, xác minh tình hình.” Vừa nói lập tức rời đi.

Lý Minh Doãn gọi với lại: “Dương đại nhân...”

Dương Vạn Lý xoay người: “Lý đại nhân còn có gì phân phó?”

Lý Minh Doãn hít sâu một hơi, nói: “Ông cẩn thận một chút, nếu tình

hình không ổn, lập tức rút lui, an toàn làm đầu.” Nếu không phải tình huống nghiêm trọng, Lý Minh Doãn chắc chắn không để cho Dương Vạn Lý tự mình đi mạo hiểm, cho nên, phải dặn dò một câu.

Ánh mắt Dương Vạn Lý lóe lên: “Thuộc hạ đã hiểu.”

Chương 237 – Đồng hương

Trận chiến kéo dài đến tận khi mặt trời lên, tướng sĩ thủ thành Sa Dật sáu ngàn chết hai ngàn, cố gắng chặn Đột Quyết điên cuồng tấn công, dĩ nhiên, thương vong Đột Quyết cũng thảm trọng vô cùng.

Sau trận chiến, Sa Dật hỗn độn một mảnh, ba cửa thành bị hư hỏng nghiêm trọng, nhất là cửa thành Bắc, bị quân địch dùng lửa thiêu vỡ nát.

Lý Minh Doãn rất lo lắng, Sa Dật còn có thể chịu mấy lần tấn công mạnh như vậy nữa?

“Con mẹ nó, trận này đánh thật là thống khoái.” Cả mặt Ninh Hưng bị khói hun đen sì, chỉ còn lại hai con mắt đen lấp lánh lộ ra sự hưng phấn sau trận đánh kịch liệt.

Lý Minh Doãn liếc hẩn một cái, huynh đệ của mình như vừa chui ra từ đồng than, đám người Cát Bưu phía sau cũng không khá hơn chút nào.

“Người của chúng ta thương vong bao nhiêu?” Lý Minh Doãn hỏi.

Ninh Hưng gọi Trương Khuê, Trương Khuê trả lời: “Đã chết hơn mười vị huynh đệ, trọng thương không nhiều lắm, bị thương nhẹ hơn hai trăm người.”

Tình hình thương vong như vậy ít hơn dự đoán của Minh Doãn, quan sát xung quanh... xây dựng công sự, thu dọn xác các tướng sĩ, sinh tử đánh giết một đêm, chưa kịp lấy hơi đã phải chuẩn bị nghênh đón trận tiếp theo, tâm tình Lý Minh Doãn rất tệ, chiến tranh quá mức tàn khốc.

“Các người đi xuống nghỉ ngơi đi, nghe nói Lâm tướng quân bị thương, ta đi xem thế nào.” Lý Minh Doãn phân phó một tiếng, đi đến phủ Tướng quân.

Lâm Phong ở ngoài cửa, lo lắng đi tới đi lui, thấy Lý Minh Doãn tới đây,

vội vã nghênh đón: “Đại nhân...”

“Lâm tướng quân thế nào?”

Lâm Phong lắc đầu: “Quân y ở bên trong, bây giờ vẫn chưa rõ.”

Giấy lát quân y bung khay đi ra ngoài, trên khay là một mũi tên bị gãy, nói may là trên tên không có độc, có điều đả thương cánh tay, trong thời gian ngắn không thể dùng cung tên, nếu để vết thương nứt ra thì khó mà khỏi hẳn.

Trong phòng truyền đến giọng Lâm Tướng quân: “Hò đại phu, người đừng nói chuyện giạt gân, mau đi làm chuyện của mình đi, Lý đại nhân, mời vào.”

Hò đại phu lắc đầu, bung cái khay rời đi.

Lý Minh Doãn cùng Lâm Phong đi vào phòng, thấy trên bả vai Lâm Tướng quân băng bó vải trắng, ông ngồi trên ghế dựa da hổ, thoạt nhìn tinh thần không tệ lắm, Lý Minh Doãn không khỏi âm thầm than thở, những người này đều làm bằng sắt sao?

“Lý đại nhân, làm sao còn chưa rời đi?” Lâm Trí Viễn ngẩng đầu hỏi.

Lý Minh Doãn nói: “Đi không được.”

Lâm Trí Viễn cười nói: “Làm sao? Lý đại nhân sợ bọn Tướng quân không trụ được?”

Lý Minh Doãn khẽ mỉm cười: “Có vẻ đường tiếp tế Âm Sơn có vấn đề.”

Nụ cười trên môi Lâm Trí Viễn biến mất, thay vào đó là thần sắc ngưng trọng, gấp giọng hỏi: “Tình hình thế nào?”

Lâm Phong trả lời: “Đại nhân của chúng tôi sai người đi dò đường, sợ người Đột Quyết lại lần nữa lên vào Âm Sơn, kết quả, thám báo phái đi không ai trở về, hiện tại Dương huyện úy Dương Vạn Lý đã tự mình dẫn đội đi điều tra.”

“Dương Vạn Lý?” Lâm Trí Viễn rơi vào trầm tư, ông ta đã nghe qua Dương Vạn Lý này, từng là thuộc hạ của Tĩnh Bá Hầu, am hiểu địa hình, hẳn tự thân xuất mã hẳn là không có vấn đề gì. Hiện tại ông ta không giải thích được chính là, người Đột Quyết lần nữa lên vào Âm Sơn là có ý gì? Nghĩ muốn đánh úp Sa Dật? Bọn chúng không sợ lâm vào cảnh hai mặt thụ địch?

Nghĩ tấn công Bạch Hồ quan? Đó là đất dễ thủ khó công, lần trước may mắn bọn chúng mới đánh lên thành công, làm sao có thể dễ dàng cho bọn chúng lấy lần thứ hai.

“Đội Dương huyện úy nói rõ tình huống, chúng ta biết người Đột Quyết muốn toan tính rồi rồi bàn cũng chưa muộn, máu chốt hiện nay là người Đột Quyết có kéo trở lại không, ta thấy Sa Dật tổn hại nghiêm trọng, chỉ sợ khó có thể ngăn cản công kích một lần nữa.” Lý Minh Doãn lo lắng nói.

Lâm Trí Viễn cũng tâm sự nặng nề: “Đột Quyết chưa bao giờ công kích Sa Dật lớn như thế này, lần này hình như không thắng quyết không bỏ qua, trước mắt, quân coi giữ Thăng Châu không nhiều lắm, đại quân Tây Bắc viễn chinh chưa trở về, Sa Dật trái phải không ai giúp, quả thật khó có thể chống đỡ.” Dừng một chút, lại nói: “Bất quá, vô luận như thế nào cũng phải kiên trì được một tháng, lúc đó đại quân Tây Bắc đã trở về.”

Lâm Phong vẫn quan sát nhất cử nhất động Lâm Trí Viễn, muốn đem người trước mắt so sánh lại trí nhớ mơ hồ của mình.

“Tướng Quân, nghe khẩu âm của ngài, hình như là người vùng Giang Chiết.” Lâm Phong không nhịn được mào muội mở miệng.

Lâm Trí Viễn bị hỏi một câu không liên quan thì ngơ ngác giây lát, nhìn kỹ vị trẻ tuổi này, ánh mắt trong sạch, không phải kiểu muốn lôi kéo nịnh nọt làm quen, liền nói: “Đúng vậy, bản tướng là người Hồ Châu.”

Trong lòng Lâm Phong chấn động, Hồ Châu, ông ấy là người Hồ Châu.

Nhìn trên mặt hấn lộ ra vẻ kinh ngạc, Lâm Trí Viễn mỉm cười hỏi: “Làm sao? Có cái gì không đúng sao?”

“Dạ, không có gì.” Lâm Phong không biết nên nói thế nào, hiện tại hẳn đã nắm chắc tám phần.

Lý Minh Doãn nhìn một Lâm Phong khác lạ, giả vờ ho hai tiếng, cười nói: “Nói vậy, ta cùng Tướng quân coi như nửa đồng hương rồi, nhà ông bà ngoại ta ở Phong An.”

Lâm Trí Viễn ha hả cười một tiếng: “Nói vậy, bản tướng cùng đại nhân coi như hữu duyên.”

Chuyện quân vụ quan trọng đột nhiên chuyển ngoặt sang vấn đề duyên

phận, ngay cả Lý Minh Doãn cũng cảm thấy không thích hợp, thời gian không đúng, địa điểm không đúng, haiz! Vội vàng dừng đề tài này lại, thỉnh Tướng quân nghỉ ngơi cho tốt, lập tức cáo lui.

Ra cửa, Lý Minh Doãn nhỏ giọng hỏi Lâm Phong: “Làm sao anh lại hỏi chuyện này?”

Lâm Phong không yên lòng, nói quanh co: “Không có gì, chỉ hỏi vậy thôi.”

Dù sao nhất thời đi không được, Lâm Lan liền đi hỗ trợ nhóm quân y. Chỗ y dược chỉ có bảy tám vị y quan và hơn mười hộ lý, trận chiến này ác liệt, thương vong không ít, phòng y dược loạn cả lên, mọi người bận rộn ngay cả thời gian đi nhà cầu cũng không có.

“Người chém mấy tên?”

“Nào có thời gian tính! Bên này chém một nhất, bên kia lại bò lên, lại “soạt” một kiếm, cắt như cắt hẹ luôn.”

Hai binh lính thảo luận giết bao nhiêu kẻ địch khiến người bên cạnh cũng hăng hái.

“Lần này đánh thật đã, đạn lửa vừa bắn ra, bọn chó Đột Quyết liền kêu cha gọi mẹ...”

“Những tên Đột Quyết chó má này thật không biết sợ chết là gì, chưa bao giờ thấy chúng điên cuồng như vậy, giẫm lên thi thể đồng đội mà bò lên...”

“Đúng vậy. Lần đầu tiên ta thấy ác như thế. Xem ra cái tên La Đốt vương tử này muốn lập công phát điên rồi. Có điều, có Lâm Tướng quân ở đây, hẳn muốn thế ư, không dễ như vậy đâu.”

“Lâm Tướng quân thật dũng mãnh phi thường...”

Mọi người hăng say nói, quên cả đau đớn trên người.

Lâm Lan nghe thấy bọn họ nói gì đạn lửa, cảm thấy tò mò, khó trách nghe được tiếng nổ mạnh, nguyên lai là bắn! Có trang bị vũ khí tốt như vậy, vậy thì còn sợ người Đột Quyết cái khỉ gì!

“Bắn như thế nào?”

Một người lính nói: “Người đến trên tường thành nhìn sẽ biết.”

Lâm Lan “Hừ” một tiếng, tiếp tục làm việc, không nói gì, đợi thu thập xong thương binh các vị, bà cô này tự đi xem.

Lâm Phong tìm đến phòng y dược, kéo Lâm Lan ra ngoài.

“Ca ca, anh làm gì thế? Không thấy muội đang bẽ bộn sao?”

“Em gái, ca ca có chuyện này quan trọng hơn nói cho em.” Lâm Phong kéo Lâm Lan đến chỗ vắng vẻ, chuẩn bị nói cho em gái phát hiện của hắn.

“Chuyện gì quan trọng? Có chuyện quan trọng hơn cứu người sao?” Lâm Lan lầu bầu.

“Em có cảm thấy Lâm tướng quân rất quen mặt không? ” Lâm Phong hỏi.

Lâm Lan kỳ quái nói: “Không có cảm thấy!”

Lâm Phong nghĩ nghĩ, lúc cha đi, em gái mới bốn tuổi, không nhớ rõ cũng là bình thường. Lâm Phong lại nói: “Ta vừa hỏi Lâm Tướng quân, ông ấy nói ông ấy là người Hồ Châu.”

“Người Hồ Châu thì làm sao?” Lâm Lan xuyên không, mặc dù kế thừa chút trí nhớ của nguyên chủ nhưng chỉ là một hai phần, nàng chỉ có thể nhớ rõ chuyện hai ba năm trước, nói cách khác, hiện tại Lâm Lan không hề biết mình vốn là người Hồ Châu.

Lâm Phong kinh ngạc nhìn em gái: “Em gái, trí nhớ của em sao kém vậy.” Thậm chí trước kia mình ở đâu cũng quen mắt.

Lâm Lan yên lặng, nàng nhiều nhất chỉ là một sản phẩm giả mạo kém trí nhớ, không nhớ được nhiều chuyện như vậy.

“Ca ca, rốt cuộc anh muốn nói gì?” Lâm Lan chợt dạ hỏi.

“Em gái, năm đó em còn nhỏ...”

“Lâm đại phu, Lâm đại phu...”

Lâm Phong mới vừa nói được một câu thì nghe có người gấp giọng la Lâm đại phu.

Lâm Lan vội nói: “Anh, có việc gì để nói sau, giờ em rất bận, em đi

trước.” Vừa nói vừa chạy về y dược viện.

Lâm Phong nặng nề thở dài, quên đi, dứt khoát đợi cuộc chiến này đánh xong rồi nói sau!

Lâm Lan bận rộn đến mờ mắt, vừa nghe có người cao giọng hỏi: “Phụ trách ném đạn lửa đâu? Còn sống thì lên tiếng đi.”

Lâm Lan ngẩng đầu nhìn lên, là Phương Chấn.

Một người lính đứng không vững la lên: “Phương giáo úy, thuộc hạ còn sống.”

Ngay sau đó có mấy người đứng lên.

Phương Chấn nhìn bọn họ một cái, chỉ vào hai người bị thương có vẻ nhẹ, nói: “Mấy ném đạn lửa bị hư, các người mau nghĩ biện pháp sửa chữa, vạn nhất người Đột Quyết lại tới nữa, sẽ không bắn đạn lửa được.”

Ách! Nàng còn tưởng rằng đạn lửa là đại bác bắn ra, nguyên lai là dùng người điều khiển máy bắn ra. Uy lực không thể sánh với đại bác rồi, đối mặt kẻ địch mạnh như thế, không có vũ khí lợi hại thì vô dụng. Lâm Lan vội vã đuổi theo Phương Chấn.

“Phương giáo úy, Phương giáo úy...”

Phương giáo úy dừng bước, quay đầu lại: “Lâm đại phu, có chuyện gì sao?”

Lâm Lan cười hỏi: “Ta muốn hỏi, trừ đạn lửa, chúng ta còn có vũ khí nào có lực sát thương lớn hơn không?”

Phương giáo úy cười nhẹ nói: “Nếu có, lúc này Lâm Tướng quân đâu cần phải khổ tâm như vậy, nếu không có việc gì khác, ta phải đi đây, còn phải dẫn người đi đào hố bẫy ngựa.”

Hố bẫy ngựa? Kẻ địch bị một lần rồi, còn có thể bị lại lần hai? Nói không chừng, tiếp theo là bộ binh đánh trận.

“Xưởng chế tạo vũ khí ở đâu?” Lâm Lan hỏi.

Phương Chấn không hiểu: “Xưởng chế tạo vũ khí?”

“Là... Là nơi làm ra đạn lửa.”

Lúc này Phương Chấn mới hiểu: “À, có.” Vừa nói vừa đưa tay chỉ góc Tây Nam: “Chỗ kia, lúc này đang gấp gấp chế tạo đạn lửa, tối hôm qua gần như đem hết đạn lửa trữ trong kho dùng hết, may nhờ lần này các vị tới có mang theo đá tiêu* và lưu hoàng.

*Đá tiêu. Chất trong suốt, đốt cháy dữ, dùng làm thuốc súng thuốc pháo và nấu thủy tinh. Thật ra là quặng nitrat – kali. Nhưng để phù hợp thời đại, mình dùng từ cổ.

Phương Chấn dứt lời cảnh giác nhìn Lâm Lan: “Cô đừng có đi đâu, nơi này là trọng địa quân sự, rất nguy hiểm.”

Lâm Lan làm bộ cười nói: “Ta hỏi vậy thôi, không đi đâu hết.”

Đội nhóm Phương Chấn đi xa, Lâm Lan liền chạy tới góc Tây Nam.

Chương 238 – Địa lôi

Đến đêm Dương Vạn Lý mới trở về, hắn mang theo một đội thám báo nhỏ, không dám đi đường lớn mà men theo đường núi, từ Sa Dật đi Bạch Hồ quan, phát hiện có phục binh Đột Quyết, nếu từ núi lao xuống chắc chắn sẽ bị bắn chết, hắn không làm kinh động binh lính Đột Quyết, từ phía sau bọn chúng đi vòng qua, đến Bạch Hồ quan tiếp tục quan sát, tình hình nơi đó vẫn còn an tĩnh, không phát hiện dị thường, hắn đã báo cho quân đồn trú ở Bạch Hồ quan, phía trước có người Đột Quyết mai phục.

“Lý đại nhân, Lâm tướng quân, số phục binh Đột Quyết không nhiều, ước chừng một hai trăm người, nếu cần, thuộc hạ sẽ dẫn người đi giải quyết bọn chúng.” Dương Vạn Lý nói.

Lâm Trí Viễn nghĩ ngợi một lúc lâu, nói: “Xem ý bọn chúng muốn vây Sa Dật không còn đường lui, còn chuyện muốn xâm nhập đường tiếp tế Âm Sơn là muốn chặt đứt liên lạc giữa Sa Dật và Thắng Châu. Trước không thấy chúng có động tĩnh gì, ta hoài nghi bên Thắng Châu có thể sẽ có biến, thử nghĩ, binh lính Đột Quyết mới toàn lực vây công Sa Dật, làm cho chúng ta đốc toàn lực phòng thủ, thật ra chỉ là giương đông kích tây, lúc này chúng sẽ tấn công Thắng Châu, cắt đứt liên lạc giữa Sa Dật và Thắng Châu, chúng ta không thể kịp thời trở về viện binh, chẳng phải Thắng Châu nguy sao? Hoặc là, ý bọn chúng là vây hãm Sa Dật, chặt đứt liên lạc, khiến chúng ta rơi vào

cảnh tứ cố vô thân.”

Mọi người nghe Lâm tướng quân phân tích thì cảm thấy lạnh cả người từ gót chân chui lên sống lưng, mồ hôi túa ra. Nếu Thắng Châu thất thủ, đại quân Đột Quyết sẽ thần tốc tiến quân, xuôi Nam vào Trung Nguyên.

“Cho nên, trước tiên không manh động, tạm thời quan sát.” Lâm Tướng quân ra lệnh: “Dương huyện úy, người cực khổ một chuyến, trở về Thắng Châu, nói Phùng đại nhân tăng cường đề phòng.”

Dương Vạn Lý lĩnh mệnh, không kịp hít một hơi sâu, lại lên đường.

Lý Minh Doãn mang theo tâm sự nặng nề trở về phòng, trong phòng trống rỗng, Lâm Lan vẫn chưa về. Lý Minh Doãn cho là Lâm Lan còn đang ở phòng y dược bận rộn, lúc này dù chín trâu cũng không thể lôi người trở về, Lý Minh Doãn không thể làm gì khác hơn là thay xiêm y, chuẩn bị nghỉ ngơi, không nghĩ tới Triệu Trác Nghĩa hoang mang rối loạn chạy tới bẩm báo, không thấy Lâm Lan.

Lý Minh Doãn sững sốt: “Cái gì gọi là không thấy?”

“Thuộc hạ vẫn cho là chị dâu ở phòng y dược, thêm nữa nơi đó toàn người là người, liền lơ lửng chú ý, đến buổi tối, thuộc hạ nghĩ nhắc nhở chị dâu đi nghỉ ngơi thì phát hiện không thấy người đâu, thuộc hạ gần như lật từng góc phòng y dược cũng không thấy bóng chị dâu, thuộc hạ liền đi tìm chỗ khác cũng không thấy...” Triệu Trác Nghĩa yếu ớt nói, gọi hần đi theo bảo vệ, giờ người chạy mất, hần không còn mặt mũi nào gặp Lý đại nhân.

Lý Minh Doãn lo lắng, nói thế nào Lâm Lan cũng là nữ nhân, mặc dù nữ phần nam trang nhưng người ngoài chỉ cần lưu ý một chút là có thể đoán được, cả thành này là nam tử, một mình nàng là nữ nhân thật quá nguy hiểm.

“Đi báo cho Lâm Phong mang người lập tức đi tìm... Đứng lại, nói cho bọn họ biết, đừng gây động tĩnh lớn.” Lý Minh Doãn gấp giọng ra lệnh, bản thân cũng vội vàng mặc xiêm y, đi ra cửa tìm.

Lúc này, Lâm Lan đang đứng ở xưởng sản xuất vũ khí, cùng hai vị sư phụ suy nghĩ làm sao chế tạo địa lôi. Kiếp trước xem qua một bộ phim gọi là “Địa lôi chiến.” Trong phim, có vô số loại địa lôi, nào là Thập yêu tử mẫu lôi, Thiên nữ tán hoa lôi, Khiêu lôi, Đầu phát ti lôi, Tạc đích quỷ tử quỷ khóc lang hào. Sau cùng bạn học đi thăm quan bảo tàng quân sự, nàng đặc biệt

chú ý phương pháp chế tạo, mặc dù vậy cũng không hiểu rõ lắm, chỉ có thể nói đại khái, tuy nhiên, nhóm sư phó chế đạn lửa này cảm thấy hứng thú vô cùng, vốn đang muốn đuổi người đi, sau lại lôi kéo nàng không tha.

Ba người suy nghĩ đã hơn nửa ngày, rốt cuộc ra được một thành phẩm, Lâm Lan nhìn cái bình đen thùi lùì, có chút thấp thỏm, vật này có thể nổ sao?

“Đi, đi thử một chút.” Đường sư phụ hưng phấn cẩn thận ôm chiếc bình đi cửa sau ra ngoài, tới một mảnh đất trống, đào cái hố, chôn bình kia vào, đặt kỹ kíp nổ.

“Tìm một chỗ núp đi...” Đường sư phụ phát tay với đám người Lâm Lan, mọi người vội vàng tìm công sự che chắn tốt trốn vào.

Đường sư phụ tháo kíp nổ, mọi người nín thở ngưng thần, khẩn trương quan sát.

“Ta kéo đây, ai nhát gan thì bịt tai, nhắm mắt đi.” Đường sư phụ cười nói. Kíp nổ trên tay vừa tung, chỉ nghe “Bùm, bùm” một tiếng, đất đá văng ra, trên mặt đất xuất hiện một hố lớn.

Đường sư phụ hưng phấn hô lên: “Thành công rồi...” Quay đầu lại vỗ vỗ vai Lâm Lan vẫn còn đang bịt tai: “Tiểu tử, ngươi gọi vật này là gì? Địa lôi? Ha ha, tốt lắm, đúng là địa lôi, chôn dưới đất rồi nổ, xem bọn chó Đột Quyết còn cao ngạo không...”

Lâm Lan bị mấy chương kim cương của Đường sư phụ suýt hộc máu, xấu hổ nhún vai, nghĩ bản thân nói lý thuyết lộn xộn, may mà bọn họ nghe hiểu ra đôi chút, có thể làm ra địa lôi, trí thông minh cổ nhân thật không thể khinh thường.

“Lão Phụ, lão Kha, hai người nhanh tìm biện pháp làm tiếp một cái, nhanh chóng đi báo Tướng quân, nếu Tướng quân đồng ý, chúng ta tạm thời không làm đạn lửa mà làm mấy trăm địa lôi.” Đường sư phụ khôi phục trạng thái bình tĩnh, quay trái phải lớn tiếng phân phó.

Lâm Lan hoài nghi, có phải Đường sư phụ vừa rồi bị tiếng nổ làm tai bị chấn động không, không thì sao lại lớn giọng như vậy.

Lâm Lan kéo Đường sư phụ đang định đi, cười hắc hắc nói: “Đường sư phụ, cùng ngài thương lượng chuyện này chút.”

Đường sư phụ đang cao hứng, đối với đại công thần Lâm Lan, tất nhiên là đáp ứng mọi sự, sáng khoái nói: “Nói đi.”

“Địa lôi này là các vị nghiên cứu chế tạo ra, không liên quan tới ta, các vị đi ra ngoài đừng nhắc tới ta nhé.” Lâm Lan nói.

Đường sư phụ giật mình, cười ha ha nói: “Tiểu huynh đệ, người khiêm nhường như thế làm chi? Nếu không phải người đưa ra ý kiến hay, sao chúng ta có thể nghĩ ra, đợi bẩm báo Lâm Tướng quân xong, khẳng định Lâm Tướng quân sẽ thưởng cho người công lớn.”

Lâm Lan vội vã khoát tay: “Không nên nhắc tới ta, ta không thích khoa trương, thật đấy.”

Đường sư phụ nghi hồ nhìn Lâm Lan: “Đầu óc như người, hiện giờ không có mấy người.”

“Được rồi. Ta nói thật cho Đường sư phụ nghe, đây là bí mật gia tộc chúng ta không truyền ra ngoài, nói vật này lực sát thương quá lớn, gây họa cho dân chúng, mặc dù vậy ta cũng nắm sơ qua, việc này... Nếu như gia tộc ta biết ta truyền địa lôi ra ngoài, sợ là bị khép tội phản nghịch, sau khi chết không được vào Từ đường.” Lâm Lan thêu dệt một lời nói dối hợp tình hợp lý, lại thêm vẻ mặt bất an thấp thỏm, thật lay động lòng người.

Đường sư phụ chợt hiểu ra “Hây da” một tiếng: “Đúng là nghiêm trọng, tiểu huynh đệ, bất kể như thế nào, lão Đường ta cùng các tướng sĩ Sa Dật chân thành cảm ơn người.”

Nửa đêm canh ba, đột nhiên có tiếng nổ lớn vang lên, các tướng sĩ Sa Dật cả kinh, tưởng là bọn người Đột Quyết lại tới, mọi người rối rít cầm vũ khí chuẩn bị nghênh chiến.

Lâm Tướng quân cũng bị chấn kinh, ông nhảy dựng dậy, gấp giọng hỏi: “Tình hình thế nào?”

Thị vệ bẩm: “Hồi Tướng quân, hình như tiếng vang từ phía Tây Nam truyền đến.”

Phía Tây Nam là kho đạn dược vũ khí, chẳng lẽ người Đột Quyết tập kích kho vũ khí? Lâm Tướng quân gỡ cung tên cùng trường đao trên tường xuống: “Đi, đi xem một chút.”

Đám người Lý Minh Doãn đang tìm kiếm Lâm Lan khắp nơi, bỗng nhiên nghe được tiếng nổ lớn cũng sợ hết hồn, nghe tiếng là từ phía Tây Nam truyền đến, cho là có địch, vội vàng phân phó Triệu Trác Nghĩa dẫn người tiếp tục tìm kiếm, bản thân và Lâm Phong đi hướng Tây Nam.

Trong lúc nhất thời, góc nhỏ Tây Nam biến thành trọng điểm chú ý.

Lâm Lan mới vừa bước ra khỏi xưởng thì thấy một nhóm người hùng hổ chạy tới, cầm đầu hình như là Lâm Tướng quân, còn có Minh Doãn, nàng vội vàng rút chân lại, núp phía sau cửa, hỏi tiểu nhị làm việc trong sân, nơi này còn có cửa khác đi có thể đi ra ngoài không.

Tiểu nhị chẳng hiểu ra sao, chỉ chỉ một cái cửa nhỏ phía Nam.

Lâm Lan ôm quyền nói: “Cảm ơn!” Nhanh như chớp chạy ra khỏi cửa Nam, thấy không ai chú ý, sửa sang lại xiêm y, lẩn vào đám người trở lại phủ Tướng quân.

“Lâm đại phu?” Thị vệ thấy Lâm Lan trở lại, kinh ngạc kinh hô.

“Đương nhiên là ta, nếu không người cho rằng là ai?” Lâm Lan như không có chuyện xảy ra, cười híp mắt nói.

“Không ... không phải là Triệu giáo úy nói không thấy ngài đâu, Lý đại nhân rồi bởi mang theo người đi tìm ngài...” Thị vệ lắp bắp nói.

“À, ban ngày nghe bọn lính nói đến máy bắn đạn lửa, cảm thấy thú vị liền chạy lên tường thành xem, à... người đi nói cho bọn họ biết, ta đã trở lại để bọn họ không cần tìm nữa.”

Thị vệ nghe lời “Vâng” một tiếng chạy ra ngoài tìm người.

Qua nửa canh giờ, Lý Minh Doãn cực kỳ kích động trở về, điều kiện tiên quyết cao hứng là thị vệ nói Lâm Lan đã trở lại.

“Lan Nhi, Sa Dật được cứu rồi, Đường sư phụ chế tạo vũ khí nghiên cứu ra được một loại vũ khí gọi là địa lôi, chôn dưới mặt đất, chỉ cần người dẫm chân lên thì sẽ phát nổ, nàng nghĩ xem, nếu chúng ta chôn ngoài thành mấy trăm viên, người Đột Quyết làm sao có thể nhích tới gần Sa Dật một bước? Chắc chắn là sẽ nổ tung, so với đạn lửa thì dễ dùng hơn nhiều, Lâm Tướng quân quá đổi vui mừng, hiện tại đang ra lệnh cho phía Đường sư phụ chế tạo

thật nhiều địa lôi...” Lý Minh Doãn vui vẻ nói.

Kể từ khi Bắc thượng, Lâm Lan không thấy nụ cười sáng lạn như vậy trên môi Minh Doãn, nàng phối hợp làm ra vẻ mặt kinh hãi: “Thật ư? Vậy thì tốt quá, lúc trước ta còn lo lắng Sa Dật không thủ được. Đường sư phụ kia thật là lợi hại.”

Lý Minh Doãn nói: “Trong quân không thiếu người tài ba, Đường sư phụ nghiên cứu ra địa lôi lúc này, thật quá kịp thời, đúng là phúc lớn của triều ta.”

Lâm Lan yên lặng: Đúng là ông trời phù hộ, để cho ta xuyên tới nơi này, bằng không địa lôi từ đâu ra?

“Vâng! Mọi người rút cuộc có thể ngủ ngon rồi.” Lâm Lan cười híp mắt, dùng sức gật đầu.

“Bây giờ vẫn chưa phải lúc ngủ ngon, người Đột Quyết núp ở Âm Sơn còn chưa giải quyết xong, bên Thắng Châu có binh yên không vẫn chưa rõ...” Lý Minh Doãn vừa nói liền rơi vào trầm tư, đột nhiên nhớ tới chuyện Lâm Lan vừa rồi mất tích, nghiêm mặt hỏi: “Lúc này nàng đi đâu?”

Vẻ mặt Lâm Lan rất vô tội: “Không đi đâu ạ, ở nguyên phòng y dược, chàng cũng biết thương binh đưa tới đó đông thế nào mà.”

Lý Minh Doãn nhìn nàng chằm chằm, bộ dạng, nếu nàng không nói thật, thử xem.

Lâm Lan tránh ánh mắt như đuốc của Minh Doãn, méo miệng nói: “Về sau, ta lên lên tường thành, đi xem máy bắn đạn lửa, ta cảm thấy hứng thú nên đi xem sao, xong là về luôn mà.”

Lý Minh Doãn không tin: “Vậy thôi?”

Lâm Lan dùng sức gật đầu, giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo: “Đương nhiên rồi, nếu không thì còn làm gì? Chàng bảo ta chạy loạn ta cũng không dám...”

Lý Minh Doãn yên lặng oán thăm: Không dám? Nương tử còn biết khiêm nhường cơ đấy. Thật là hiểm thấy.

Chương 239 – Phụ lòng người

Minh Doãn cảm giác mấy ngày nay Lâm Phong có điểm khác thường, bộ dạng không yên lòng, bất kể là làm cấp trên hay là làm em rể, Lý Minh Doãn đều cần quan tâm Lâm Phong một chút.

Thời điểm tìm được Lâm Phong, Lâm Phong đang ở chuồng ngựa tắm cho ngựa. Nói là tắm cho ngựa nhưng Lâm Phong cứ chà mãi một chỗ khiến lông ngựa chỗ đó sắp rụng hết cả, con ngựa không vui nhích tới nhích lui.

“Đại ca.” Không bàn công sự, thời điểm không có thuộc hạ, Lý Minh Doãn đều gọi Lâm Phong là đại ca.

“Ta thấy gần đây đại ca có vẻ có tâm sự.” Lý Minh Doãn hỏi như khẳng định, là một người sáng suốt sẽ nhìn ra mặt Lâm Phong đầy tâm sự.

Lâm Phong dừng động tác, nhìn Lý Minh Doãn, chợt ném bàn chải đi, nói: “Muội phu, ta có chuyện quan trọng, không biết có nên nói cho em gái không, cậu tham mưu giúp ta.” Chuyện này cứ nhen trong lòng mấy ngày nay, thật sự khó chịu.

Lý Minh Doãn nhíu mày, chuyện này cũng có liên quan Lan Nhi? Vậy hẳn chắc chắn phải nghe.

“Vừa đi vừa nói chuyện.”

Lâm Phong đem chiến mã giao cho một tiểu binh, ra khỏi chuồng ngựa.

“Ta hoài nghi Lâm Tướng quân là phụ thân ta.” Lâm Phong khẽ thở dài.

Lý Minh Doãn tưởng mình nghe nhầm, mắt mở lớn, hỏi: “Anh nói gì cơ? Lâm Tướng quân là phụ thân anh?” Điều này thật quá bất ngờ, nhất thời khó có thể tiêu hóa.

Lâm Phong nhìn cờ xí phấp phới đón gió trên tường thành, ánh mắt xa dần, phảng phất lâm vào ngày xưa, chậm rãi nói: “Lan Nhi chắc đã nói với cậu, phụ thân của chúng ta có thể đã mất, đúng vậy, nhiều năm đã qua, chúng ta vẫn cho rằng ông ấy đã qua đời, lúc ta tám tuổi, phụ thân đi đầu quân, lúc ấy, phụ thân tới Hồ Bắc trừ phiến loạn, vẫn giữ liên lạc về nhà, sau đó đội ngũ phụ thân lên đường đi Bắc địa chống Đột Quyết, lúc đó thì mất liên lạc. Năm ta mười một tuổi, một đồng hương cùng nhập ngũ với phụ thân ta hồi hương, nói cho mẫu thân của ta biết, ông ta tận mắt nhìn thấy phụ thân

bị kẻ địch đâm, trên người bị vài nhát đao, sợ là mất mạng, mẹ ta liền hôn mê bất tỉnh. Mẹ không tin phụ thân chết rồi, mẹ đi dò hỏi tin tức phụ thân khắp nơi nhưng không có kết quả gì. Sau đó, quê ta bị hạn hán, mất mùa, rất nhiều người chết đói, mẹ ta không thể làm gì hơn là mang theo ta cùng em gái đi ăn xin đến thôn Giản Tây. Trên đường đi em gái bị bệnh nặng, mẹ con chúng ta ở lại thôn Giản Tây ba năm, mẹ ta vốn định đợi em gái hết bệnh thì về với ông bà hỏi thăm tin tức phụ thân, nếu như phụ thân còn sống, nhất định sẽ trở về tìm chúng ta. Không nghĩ tới em gái ta bị bệnh nhiều năm, trong lúc đó ta theo lời mẹ về lại quê một chuyến, mọi người ở quê đều mất cả, chỉ còn lại cô cô ta, cô cô ta nói, phụ thân đã chết, trong quân đưa tới giấy báo tử. Ta không dám nói tin này cho mẹ, sau khi trở về chỉ nói với mẹ là không hỏi thăm được tin tức phụ thân...”

Lâm Phong nói, trong mắt đã thoáng ẩm ướt: “Mẹ ta cũng không nhắc tới phụ thân nữa, nhưng ta biết, có lẽ mẹ đã đoán được, chẳng qua là không muốn thừa nhận. Thời điểm mẹ ta lâm chung vẫn gọi tên phụ thân. Trước kia phụ thân gọi là Lâm Tam, bởi vì trong nhà đứng hàng lão tam.”

Lý Minh Doãn trù trù nói: “Anh có thể xác định Lâm Tướng quân chính là... phụ thân mình?”

Lâm Phong cúi đầu lau khóe mắt, hít sâu một hơi, lại ngẩng đầu, nói: “Thời điểm phụ thân đi đầu quân, ta đã tám tuổi rồi, ta nhớ rõ tướng mạo phụ thân, xa cách mười ba năm, mặc dù tướng mạo phụ thân có thay đổi, nhưng nốt ruồi bên cằm vẫn như cũ, ta nắm chắc tám phần, bởi vì ông ấy nói ông ấy là người Hồ Châu, mà quê ta chính là Hồ Châu, ta nắm chắc tám phần, Lâm Tướng quân chính là phụ thân mình.”

“Vì sao không đi hỏi cho rõ?” Lý Minh Doãn hỏi.

Lâm Phong lắc đầu: “Ta không dám hỏi, ta thậm chí hi vọng ông ấy không phải là phụ thân ta, nếu như ông ấy là phụ thân của ta, ông ấy không chết, tại sao lại không trở về tìm chúng ta? Chúng ta rời quê nhưng cô cô vẫn ở lại đó, ta đã nói cho cô cô, chúng ta ở thôn Giản Tây, huyện Phong An, cho dù ông ấy bận chuyện kháng địch, nhưng ông ấy phải người hồi hương tùy tiện hỏi thăm một chút cũng biết tung tích của chúng ta, song, nhiều năm như vậy, ông ấy không có đi tìm chúng ta. Hôm nay, ông ấy là Hoài Viễn Tướng quân, ở kinh thành, có phủ Tướng quân của mình, ông ấy đã cưới vợ, lại còn sinh một nhi tử... Ta... ta thật không biết nên đối mặt với ông ấy như thế nào.”

Lý Minh Doãn yên lặng, nếu đó là sự thật thì Lâm Tướng quân thành người vứt bỏ vợ con rồi, là kẻ tiểu nhân vô tình vô nghĩa, Lan Nhi hận nhất là loại người phụ lòng này, nếu để cho Lan Nhi biết, nàng cùng mẹ kế mình có quan hệ rất tốt, không biết Lan Nhi sẽ có cảm tưởng thế nào, cũng khó trách Lâm Phong không dám nói cho Lan Nhi, chẳng những Lâm Phong bối rối, hiện tại hấn cũng rất buồn bực.

“Trong chuyện này, có thể có hiểu lầm gì không?” Lý Minh Doãn tận lực đem chuyện hướng chỗ tốt nghĩ, bởi vì mấy ngày nay tiếp xúc với Lâm Tướng quân, hấn cảm thấy Lâm Tướng quân không giống loại người bạc tình phụ nghĩa.

“Hiểu lầm? Ta cũng hi vọng trong chuyện này có sự hiểu lầm, nhưng ta thật sự tìm không được lý do gì cho hành động của ông ấy.” Lâm Phong tự giễu cười khổ.

Lý Minh Doãn trầm ngâm nói: “Chuyện này cứ tạm thời giấu Lan Nhi thì tốt hơn, tính tình cô ấy anh cũng biết, không chấp nhận được loại chuyện bất bình này, huống chi là liên quan tới bản thân, ta sẽ tìm cơ hội thừa dò xét Lâm Tướng quân, đợi hiểu rõ rồi quyết định sẽ làm thế nào tiếp theo.”

Lý Minh Doãn nghĩ, như quả Lâm Tướng quân là người bạc nghĩa, như vậy, nhạc phụ này hấn cũng không muốn nhận.

Lâm Lan tranh thủ lúc rảnh rỗi liền chuồn sang xưởng sản xuất vũ khí với đám người Đường sư phụ, ngày đêm đẩy nhanh tốc độ, đã làm ra mấy trăm địa lôi, hơn nữa so với vật thử nghiệm lại cải tiến hơn nhiều, không cần kéo kíp nổ, chỉ cần giẫm lên sẽ động tới cơ quan, dẫn đến phát nổ, Lâm Lan phục Đường sư phụ sát đất.

“Chôn vật này phải cẩn thận một chút, tốt nhất là phải có sơ đồ, người mình phải biết nơi nào chôn địa lôi, nơi nào không, vạn nhất nổ ảnh hưởng đến quân mình.” Lâm Lan nhắc nhở.

Đường sư phụ vỗ ót: “Đúng vậy! Nếu mọi người chôn loạn lên thì hỏng bét, ta phải lập tức đi nói chuyện với Phương giáo úy, những quả địa lôi sẽ chôn ngày hôm nay.”

Đường sư phụ vừa nói vừa tàn nhẫn vỗ bôm bốp bả vai Lâm Lan, thiếu chút nữa nàng lăn quay trên đất.

“Ha ha, tiểu huynh đệ, người nhắc nhở thật là kịp thời.” Đường sư phụ cười vang, bỏ lại Lâm Lan đi tìm Phương Chấn.

Lâm Lan bị đau, xoa xoa bả vai, hướng về phía bóng lưng Đường sư phụ, dẫu môi: “Lại bị ông vỗ cho mấy cái, cái mạng nhỏ của ta sớm muộn cũng toi.”

Ngày thứ ba sau khi chôn địa lôi, người Đột Quyết lại tới, theo thám báo hồi báo, lần này quân Đột Quyết ước chừng chỉ hơn vạn người.

Trong lòng Lâm Trí Viễn biết rõ, lần này người Đột Quyết chỉ có ý làm loạn một chỗ, có điều, mọi người vẫn lên tường thành, đơn giản là để xem uy lực vũ khí mới.

Từ xa đã trông thấy binh lính Đột Quyết rầm rập đi tới, như mây đen tiếp cận tường thành, lần này người Đột Quyết di chuyển chậm, hiển nhiên là vì lần trước dính đòn hố bẫy, lần này sợ bị lại, cho nên cẩn thận, để cho bộ binh làm xung phong.

“Tướng Quân, chuẩn bị vào khu địa lôi.” Phương Chấn đứng ở Lâm Tướng quân vô cùng khẩn trương và hưng phấn, hai nắm đấm tay rung lên bần bật.

Vẻ mặt Lâm Trí Viễn vẫn trầm tĩnh, đưa mắt nhìn phương xa.

Đám người Cát Bưu mang ba phần nghi ngờ bảy phần mong đợi, nhỏ giọng hỏi Ninh Hưng: “Tướng quân, ngài nói những thứ binh sắt kia có dùng được không?”

Mặt Ninh Hưng nghiêm túc, cũng nhỏ giọng nói: “Có được hay không, đợi sẽ biết.”

Trong số những người khẩn trương không thể thiếu Đường sư phụ cùng Lâm Lan, hai người nhìn chằm chằm phương xa, trong lòng âm thầm cầu nguyện: Nhất định phải nổ, nổ chết chó Đột Quyết.

“Tiến vào rồi...” Giọng Phương Chấn kích động run run.

Chỉ nghe “Bùm. Bùm. Bùm. Bùm...” những tiếng nổ liên tục vang lên. Quân Đột Quyết ngã nhào nhào, đội ngũ nhất nát bét, trong hỗn loạn, những tiếng nổ vẫn tiếp tục vang lên.

“Nổ, nổ, quả nhiên nổ...” Các tướng sĩ hưng phấn hoan hô.

Binh lính Đột Quyết nháo nhác lui về phía sau, không bao lâu, đội hình lập lại, phía sau xông lên trước, Đột Quyết lại chia thành từng hàng, tiếp tục đi về phía trước.

“Ha ha, ta bố trí lôi trận hình dạng hoa mai, chia làm tiểu đoàn cũng đừng mơ qua.” Phương Chấn rất đắc ý mà nói.

Lâm Trí Viễn trừng mắt nhìn một cái, tựa hồ như hấn hơi om sòm, Phương Chấn hắc hắc cười.

Quả nhiên, binh lính Đột Quyết lại trúng địa lôi.

Ninh Hưng nện một quyền lên tường gạch, thống khoái nói: “Xem nổ chết chó Đột Quyết.”

Binh lính Đột Quyết thử dò xét mà không thể đột tiến công thành, nhìn đồng đội bị nổ tứ chi không còn nguyên vẹn, máu me be bét, nhất thời bị hù dọa bề mặt, không dám mạo hiểm đi tới.

Lâm Lan ha ha cười: “Hôm nay cuối cùng thấy được cái gì gọi là không dám vượt qua Lôi Trì.”

“Người Đột Quyết lui.” Phương Chấn lớn tiếng nói.

Lúc này Lâm Trí Viễn mới mỉm cười, xem ra đồ chơi này quả thật dễ dùng, có thể tăng sức sát thương, lúc này ra lệnh: “Xưởng chế tạo vũ khí toàn lực chế tạo địa lôi.”

Đường sư phụ quả thật là một nhân tài, không cần Lâm Lan nhắc nhở, ông ấy đã bắt đầu nghiên cứu địa lôi uy lực lớn hơn nữa, tỷ như địa lôi có thêm lá sắt, sau khi nổ, lá sắt bắn ra, đủ xuyên thấu khôi giáp cứng như đá, phạm vi sát thương lớn hơn nữa.

Lâm Lan phần nộ lắc đầu, không thể không thừa nhận, trên cái thế giới này, động vật kinh khủng nhất là loài người.

Có lôi địa phòng ngự, người Đột Quyết muốn xuyên khu địa lôi, chắc chắn phải bỏ giá đắt, các tướng sĩ Sa Dật bưng bưng khí thế.

Mà người Đột Quyết phục binh ở Âm Sơn rốt cục cũng lộ diện. Không ngoài dự đoán của Lâm Tướng quân, La Đốt quả nhiên tăng binh, định

chiếm Thắng Châu sau đó quay ra đánh Sa Dật.

Dương Vạn Lý nhận được mệnh lệnh, lập tức thu thập phục binh, Lâm Trí Viễn tự mình mang hai vạn đại quân về viện binh cho Thắng Châu, Phương Chấn dẫn ba ngàn nhân mã vây quanh đại quân Đột Quyết phía sau, trên đường rút lui lại chôn địa lôi, chuẩn bị tiền hậu giáp kích.

Đám người Lý Minh Doãn theo viện quân về lại Thắng Châu, lúc này Tàn Thừa Vọng đã cuống quýt muốn rời khỏi Thắng Châu.

Binh lính Sa Dật đột nhiên xuất hiện, đánh La Đốt không kịp trở tay, kế hoạch thất bại, La Đốt bắt đắc dĩ lui quân. Lâm Trí Viễn xuất quân đuổi tận không buông, thời điểm công thành là sĩ tốt chạy phía trước, lúc chạy trời chết lại biến thành chủ soái chạy phía trước, đáng thương La Đốt, tràn đầy tự tin mà đến, lại bị đẩy đi Tây Thiên, binh lính Đột Quyết thấy chủ soái tử trận, bỗng chốc rối loạn như ruồi, đội hình như sông lớn vỡ đê.

Nửa tháng sau, đại hãn Đột Quyết phái sứ thần tới thỉnh cầu hòa đàm.

Chương 240 – Chân tướng

Mấy ngày này, Lý Minh Doãn cùng Lâm Tướng quân, phòng giữ Thắng Châu Phùng đại nhân Phùng Đức thương nghị xem nên hòa đàm với Đột Quyết như thế nào, cảm thấy người Đột Quyết thay đổi thất thường, cho dù hòa đàm thành công, chỉ cần binh mã bọn chúng mạnh lên một chút sẽ không lưỡng lự xé bỏ hòa ước, một từ hiệp ước căn bản không cách nào ước thúc bọn chúng.

Phùng Đức nói: “Theo ý lão tử, hòa đàm cái rắm, phái đại quân thẳng tới hang ổ Đột Quyết, diệt bọn hãn xong là hết chuyện.”

Lâm Trí Viễn nói: “Phải nhớ tiêu diệt Đột Quyết không hề dễ, thời Hiến Tông, hai mươi vạn đại quân triều ta viễn chinh Đột Quyết cũng không thể đánh tan hoàn toàn bọn chúng, vùng Đột Quyết bao la, lại là dân tộc du mục, chỗ ở không cố định, người đến bọn họ đi, người đi bọn họ trở về, tiêu diệt thế nào?”

Lý Minh Doãn nói: “Lâm Tướng quân nói rất đúng, nhưng chúng ta luôn bị động bị đánh cũng không phải là biện pháp, chẳng những hao tổn quân lực

mà lại không thể ngăn chặn Đột Quyết hữu hiệu, dân chúng biên quan nhiều năm liên tục gặp chiến loạn lâm cảnh lâm than. Hòa đàm, nói cho cùng là cho người Đột Quyết một cơ hội củng cố lực lượng, đối với chúng ta chẳng qua là đổi thấy bình an nhất thời.”

Phùng Đức buồn bực nói: “Vậy các vị nói nên làm cái gì bây giờ?”

Lý Minh Doãn đứng dậy đi tới bản đồ, nhìn Sa Dật cùng Thắng Châu, nói: “Mấy ngày ta suy nghĩ rất nhiều, các đời trước, triều ta chỉ cố thủ Âm Sơn, tuy nói dựa lưng vào Âm Sơn có một chút ưu thế phòng ngự, nhưng vấn đề nằm ở chỗ chúng ta chỉ nghĩ muốn phòng như thế nào, mà chẳng bao giờ nghĩ như thế nào mới có thể tạo thành uy hiếp cho Đột Quyết.”

Ánh mắt Lâm Trí Viễn sáng lên, đứng dậy tiến lên phía trước nói: “Thật ra thì, bốn tướng vẫn có một suy nghĩ.” Ông ta chỉ chỉ phía bắc Hoàng Hà, nói: “Nếu ta đem ranh giới đẩy mạnh ba trăm dặm, đẩy mạnh đến phía Bắc Hoàng Hà, xây dựng thành trì, công sự, nơi đó sẽ giống như một cây cung nhắm ngay cửa ra vào Đột Quyết, bóp chặt cổ họng người Đột Quyết.”

Phùng Đức vừa nghe, nhất thời vỗ tay hô to: Quá hay!

“Cứ như vậy, lo lắng đầu tiên của người Đột Quyết sẽ là có thể bảo vệ ranh giới của mình hay không, còn muốn xuôi Nam thì làm gì còn cơ hội khi nào, lần này phải cho bọn chúng một bài học, nếu đáp ứng thì tốt, không đáp ứng thì đánh cho tới lúc đáp ứng mới thôi.”

Ba người nhìn nhau cười một tiếng trong lòng đã có tính toán, lần này tuyệt không thể chịu nhún.

Tần Thừa Vọng nghe nói đánh thẳng trận, bệnh lập tức khỏi, trước tiên chạy về Thắng Châu thực hiện chức trách của mình, đàm phán.

“Lý đại nhân, chúng ta phải cùng nhau nghĩ làm sao đàm phán với sứ thần Đột Quyết cho tốt.” Tần Thừa Vọng tích cực nói.

Lý Minh Doãn lừa gạt hẳn: “Đàm phán với Đột Quyết không dễ, cứ từ từ.”

“Từ từ là sao? Thừa dịp lần này thắng lớn, chúng ta phải tốc chiến tốc thắng, tránh người Đột Quyết đổi ý, sinh biến cố.” Tần Thừa Vọng bất mãn nói.

Trong lòng Lý Minh Doãn cười lạnh: Tần đại nhân ở Tần đại nhân, người nghĩ không khỏi quá ngây thơ rồi, người Đột Quyết há vì một tờ hiệp ước mà chịu hạn chế sao?

“Lý đại nhân, đừng quên, ta và người gánh vác hoàng mệnh mà đến, người dám không tận tâm tận lực đền hoàng ân?” Tần đại nhân đồng dạng như kiêu hãnh lo cho dân cho nước vô cùng, thật là một vị trung quân ái quốc.

Phùng Đức khinh miệt liếc Tần Thừa Vọng một cái, chậm rãi mỉa mai: “Nước nhà lâm nguy, Tần đại nhân bệnh nặng, Đột Quyết đại bại, Tần đại nhân khỏi bệnh, xem ra, Tần đại nhân thật là lo cho dân cho nước.”

Sắc mặt Tần Thừa Vọng biến hóa, không vui nói: “Phùng đại nhân lời ấy ý gì?”

Phùng Đức nhếch hai hàng mày rậm: “Tần đại nhân nghe qua chẳng lẽ không hiểu hạ quan đang khen ngợi Tần đại nhân sao? Bệnh tới kịp thời, bệnh khỏi càng kịp thời hơn.”

Sắc mặt Tần Thừa Vọng trầm xuống, buồn bực nói: “Đừng trách ta không có nhắc nhở chư vị, hòa đàm là đại sự, Hoàng thượng trách tội xuống, các người không ai đảm đương nổi đâu.”

Lý Minh Doãn nói: “Tần đại nhân bình tĩnh chớ nóng, đợi đại quân Tây Bắc trở về, chúng ta cầm trong tay trọng binh, uy hiếp đối với Đột Quyết sẽ lớn hơn, đến lúc đó tiến hành đàm phán, chẳng phải nắm chắc phần thắng?”

“Như vậy, theo ý kiến Lý đại nhân là muốn trì hoãn hòa đàm?” Tần Thừa Vọng cười lạnh nói.

Lâm Trí Viễn nói: “Chuyện trì hoãn, Tần đại nhân hẳn là hiểu đạo lý này hơn ta nhiều.”

Tần Thừa Vọng nhẹ cười nhạt một tiếng: “Chỉ sợ người Đột Quyết sẽ cảm thấy triều ta không có thành ý, đến lúc đó lưới rách cá chết, tội lỗi này nên do ai gánh chịu đây?”

Phùng Đức không khách khí nói: “Tần đại nhân, người đừng quên, đánh thắng trận là chúng ta, không phải là người Đột Quyết, hiện tại cần xuất ra thành ý phải là người Đột Quyết chứ không phải chúng ta.”

Tần Thừa Vọng thấy ba người bọn họ cùng một phe, tức giận nói: “Các

người đã tỏ thái độ như thế, bọn quan chức chắn báo lên cho triều đình, thì phi đúng sai chỉ có Hoàng thượng quyết định.” Dứt lời phất tay áo bực tức rời đi.

Phùng Đức chờ hẵn đi, mắng: “Hạng người ham sống sợ chết, giả bộ trung nghĩa cái chó gì.”

Lâm Trí Viễn nói: “Sứ thần Đột Quyết đã tới rồi, quân ta vẫn chưa sắp xếp xong, tốt nhất chớ để người này biết ý đồ của ta, Lý đại nhân, hay đại nhân thông tin cho Tĩnh Bá Hầu, nếu người này nói hươu nói vượn trong tấu chương, ta và đại nhân lại không thể phân bua trước mặt Thánh thượng...”

Lý Minh Doãn gật đầu, nói: “Chuyện này ta đã có chủ trương, Hoàng thượng là thánh minh quân chủ, so với ta và ông, Hoàng thượng còn mong muốn biên quan an bình hơn.”

Nói xong quốc sự, Phùng Đức rời đi trước.

Lâm Trí Viễn nói: “Cuối cùng cũng có thể thở phào một hơi, Lâm mỗ vẫn chưa có cơ hội cảm tạ vợ chồng Lý đại nhân quan tâm.”

Lý Minh Doãn cười nhạt một tiếng: “Tướng quân khách khí, Lâm phu nhân cùng vợ ta nhất kiến như cố, quan hệ rất tốt, quan tâm lẫn nhau hẳn là nên làm.”

Lâm Trí Viễn cười ha ha nói: “Trong thư vợ ta có nhắc đến Lý phu nhân, nói Sơn Nhi rất thích Lý phu nhân, cứ đòi gọi Lý phu nhân là tỷ tỷ, Lâm mỗ đối với Lý phu nhân cũng rất là kính nể, có thể không từ vất vả cực nhọc theo Lý đại nhân Bắc thượng.”

Lý Minh Doãn cười nói: “Tướng quân quá khen, Sơn Nhi hết sức thông minh lanh lợi, chúng ta cũng rất thích.”

Nói đến nhi tử bảo bối, ánh mắt Lâm Trí Viễn trở nên nhu hòa: “Lần trước Lâm mỗ rời đi, Sơn Nhi vẫn còn chưa biết đi!”

Lý Minh Doãn cười nói: “Lần này Tướng quân trở về, Sơn Nhi sợ không nhận ra.”

Lâm Trí Viễn ha ha cười nói: “Đoán chừng ngay cả ta cũng không nhận ra Sơn Nhi.”

“Sao có thể! Cốt nhục tình thân, còn là thiên tính, mặc dù chia lìa bao lâu cũng sẽ nhận ra nhau.” Lý Minh Doãn ân ý: “Đúng rồi, quê vợ ta ở Hồ Châu, không biết Tướng quân còn có thân quyến nào ở quê không? Nói không chừng lại là người quen.”

Lâm Trí Viễn kinh ngạc: “Hả? Thật là có duyên, chị gái Lâm mỗ còn ở Hồ Châu.”

“Cô cô vợ ta cũng ở Hồ Châu, có điều Lý mỗ cũng chưa từng qua đó, không biết cô cô hiện giờ có khỏe mạnh không.” Lý Minh Doãn thử dò xét: “Tướng quân trấn thủ biên quan hơn mười năm, có hồi hương thăm người thân lần nào không?”

Lâm Trí Viễn thở dài: “Nhiều năm rồi không hồi hương, không biết tình hình trong nhà thế nào.”

Lý Minh Doãn lại nói: “Tướng quân hết lòng vì lê dân biên quan, không thể quan tâm ở nhà, thật đáng kính nể, nhìn tuổi Tướng quân cũng nhiều, đáng lý cũng phải được an nhàn rồi. Aiz! Nếu triều ta có được nhiều người trung nghĩa như Tướng quân, lo gì không giữ được ranh giới.”

Trong mắt Lâm Trí Viễn hiện lên vẻ đau đớn, tiếc nuối, chán nản nói: “Lý đại nhân khen quá lời rồi, thật ra thì, Lâm mỗ cũng là bất đắc dĩ. Ở quê Lâm mỗ vốn đã có thể nhi, đáng trách, Lâm mỗ bảo vệ được dân chúng biên quan nhưng lại không bảo vệ được thể nhi mình, hại bọn họ chết đói cả.”

Trong lòng Lý Minh Doãn chấn động, hỏi: “Nguyên phối (Vợ đầu) của Tướng quân đã qua đời?”

Lâm Trí Viễn bất đắc dĩ gật đầu, tiếng nói trầm thống: “Mười năm trước, quê Lâm mỗ hạn hán nặng nề, người chết đói như rạ, xác chết khắp nơi, thể nhi Lâm mỗ cũng không có may mắn thoát khỏi... Aiz! Lâm mỗ vốn tưởng rằng áo gấm về nhà, có thể mang lại cho thể nhi cuộc sống tốt đẹp, không nghĩ tới, sau khi hồi hương lại nghe được tin dữ như thế...”

Lý Minh Doãn lại càng kinh ngạc: “Tướng quân tận mắt nhìn thấy?”

Lâm Trí Viễn tiếc nuối lắc đầu: “Là chị gái ta nói, đây cũng là tiếc nuối lớn nhất trong cuộc đời Lâm mỗ, nếu đại ni tử của ta còn ở nhân thế, hiện giờ chắc cũng tầm tuổi Lý đại nhân, ta còn một tiểu nữ nhi, nó thông minh lắm, nhưng giờ đã...”

Nhìn ông ta thương cảm, Lý Minh Doãn không hỏi tiếp nữa, trong lòng đã hiểu rõ, xem ra vấn đề là ở cô cô kia.

Lý Minh Doãn an ủi Lâm Tường quân một phen, vội vàng đi tìm Lâm Phong.

“Đại ca, lúc đầu anh tìm được cô cô, là chính miệng cô cô nói phụ thân đã chết?”

Lâm Phong rất khẳng định gật đầu: “Cô cô nói như vậy.”

“Anh có thấy giấy báo tử không?”

“Ta có hỏi nhưng cô cô nói mất rồi.” Lâm Phong nói, nhìn chân mày Lý Minh Doãn cau lại, liền hỏi: “Sao vậy? Cậu đã hỏi ông ấy? Ông ấy nói như thế nào?”

Lý Minh Doãn trầm tư nói: “Trước đây quan hệ giữa cô cô và mẹ con anh thế nào?”

Lâm Phong suy nghĩ một chút, nói: “Không tốt lắm, cô cô ta chỉ biết ăn rồi nằm, dựng ta lại càng tệ, chỉ biết đánh bạc, lúc phụ thân đang còn ở nhà, bọn họ thường tới nhà ta mượn bạc, phụ thân sẵn bắt thú mà sống, nhà chúng ta cũng chỉ có thể miễn cưỡng sống tạm, làm gì có bạc dư thừa cho bọn họ mượn? Lúc đầu, phụ thân còn cho bọn họ mượn vài lần, sau thì thật sự không có cho mượn nữa, bọn họ cho rằng mẹ ta xúi giục, sau lưng nói xấu mẹ ta rất nhiều.”

Lý Minh Doãn thở dài, nói: “Đại ca, xem ra hết thảy là do cô cô làm trò quỷ, hôm nay ta đã hỏi Lâm Tường quân, năm đó ông ấy hỏi hương có đi tìm mẹ con anh, là cô cô kia nói với ông ấy, mẹ con anh đều chết hết, chết vì nạn đói.”

Lâm Phong kinh hoàng: “Không thể nào! Cho dù cô cô hận mẹ ta thế nào chẳng nữa cũng không thể bịa chuyện nói chúng ta chết rồi.”

Lý Minh Doãn nhìn hấn, tiếc nuối nói: “Lòng người hiểm ác, có khi, người thân cũng không thể tin tưởng.”

“Vậy... Làm sao bây giờ? Cậu tin lời phụ thân nói sao?” Lâm Phong có chút luống cuống, hấn không thể tin được, phụ thân hỏi hương đã đi tìm bọn họ, phụ thân không quên bọn họ...

Lý Minh Doãn hồi tưởng lại vẻ mặt trầm thống tiếc nuối lúc ấy của Lâm Trí Viễn, nói: “Ta cảm thấy Lâm Tướng quân không nói dối.”

Lâm Phong vô cùng uể oải, nói: “Ban đầu ta làm sao lại không chút nghi ngờ chứ? Làm sao lại tin lời cô cô nói chứ?”

Lý Minh Doãn an ủi: “Chuyện này cũng không thể trách anh, người nào có thể nghĩ cô cô anh mang mạng người ra nói giỡn, hại một nhà cốt nhục chia lìa, hại cha mẹ anh âm dương chia cách.”

Dừng một chút, Lý Minh Doãn nói: “Chuyện này, ta nghĩ, hẳn là đã đến lúc nói cho Lan Nhi.”

Chương 241 – Không nhận

Lâm Lan im lặng nghe đại ca cùng Minh Doãn nói, sau đó mặt không chút thay đổi nhìn hai người bọn họ.

Lý Minh Doãn cùng Lâm Phong hai mặt nhìn nhau, đúng là, chuyện này rất đột ngột, nhưng Lan Nhi hẳn nên có chút phản ứng mới đúng, hoặc kinh ngạc, hoặc cao hứng, hoặc khỏ sở... Hoặc là nói lên nghi vấn, nhưng Lan Nhi không có chút phản ứng nào khiến hai người bọn họ không biết làm thế nào.

“Em gái, em nói chuyện này nên làm sao?” Lâm Phong rất nhức đầu.

Lâm Lan bỗng dưng đứng dậy, chạy ra ngoài. Lý Minh Doãn vội vàng đuổi theo: “Lan Nhi, nàng đi đâu?”

Lâm Lan chạy rất nhanh, Lý Minh Doãn cùng Lâm Phong thấy Lan Nhi chạy thẳng trụ sở Lâm Tướng quân thì giật mình, nhìn điệu bộ này của Lan Nhi, chắc chắn là đi vấn tội!

“Em gái, em gái, em hãy nghe anh nói, chuyện này, chúng ta trở về từ từ bàn bạc, em nói nhận thì anh nhận, em nói không nhận thì anh cũng không nhận...” Lâm Phong cố gắng kéo Lâm Lan.

Lâm Lan hất tay đại ca ra, chạy nhanh hơn.

Lý Minh Doãn âm thầm kêu khỏ, cũng biết Lan Nhi nóng tính nên không

dám nói cho nàng biết lúc còn mơ hồ, tới lúc rõ ràng rồi mới dám cùng nàng thương lượng, không nghĩ tới nàng thiếu kiên nhẫn như vậy. Ôn ào thể này không biết thu dọn kết cục thế nào.

Lâm Trí Viễn đang vui đầu nghiên cứu địa hình phía Bắc Hoàng Hà thì nghe thị vệ bên ngoài nói: “Lâm đại phu, Tướng quân đang làm việc, chưa thông truyền không được đi vào...”

Ngay sau đó thấy cửa bị người dùng lực đẩy ra, Lâm Trí Viễn không khỏi nhíu mày.

Lâm Lan như gió lốc vọt tới trước mặt Lâm Trí Viễn, đôi mắt mở to căm tức nhìn nam nhân nàng vốn hết sức kính ngưỡng trước mắt, hiện tại, người này là phụ thân của nàng. Trong lòng Lâm Lan chỉ có tức giận cùng hình ảnh mẹ trước khi lâm chung chảy nước mắt gọi tên Lâm Tam này, mà người nam nhân này đã sớm cưới vợ mới, sinh con đẻ cái.

Lâm Trí Viễn bị nàng trừng mắt không hiểu ra sao, tuy nhiên, tính tình Lâm Trí Viễn vốn nhẫn nại, tha thứ cho nàng vô lý, ôn tồn hỏi: “Lý phu nhân có chuyện gì?”

Lý Minh Doãn cùng Lâm Phong đuổi tới, Lâm Phong kéo em gái: “Em gái, đừng như vậy, về rồi nói chuyện...”

Lý Minh Doãn xin lỗi Lâm Tướng quân: “Quấy rầy Tướng quân, ta xin phép đưa vợ về.”

Lâm Lan dùng sức hất đại ca ra: “Anh kéo em làm cái gì? Muốn nói thì nói luôn tại đây.”

Nàng bước lên một bước, khẩu khí cứng rắn: “Xin hỏi Tướng quân, ông về Hồ Châu khi nào?”

Lâm Trí Viễn nhìn Lý Minh Doãn một chút, rồi lại nhìn Lâm Lan, không hiểu ra sao: “”Lý đại nhân, Lý phu nhân đây là...”

“Trả lời tôi, ông phải trả lời tôi.” Lâm Lan cường ngạnh ép hỏi.

Lý Minh Doãn lúng túng nói: “Kính xin Tướng cho biết.” Bất luận như thế nào, hẳn phải đứng cùng trận tuyến với Lan Nhi.

Trong lòng Lâm Trí Viễn hết sức không vui, đây không phải là câu hỏi

mà là thâm vãn phạm nhân, nề mặt Lý Minh Doãn, Lâm Trí Viễn nói:
“Tháng tư năm Tân Tị, có việc gì?”

Tháng tư năm Tân Tị? Lâm Phong kinh ngạc lắm lắm: “Chỉ kém một tháng, một tháng...” Tháng ba năm Tân Tị hẳn về Hồ Châu, mà cô cô nói phụ thân đã tử trận rồi.

Lâm Lan cười lạnh một tiếng: “Tháng tư năm Tân Tị, rất tốt, nếu như tôi nhớ không lầm, Sơn Nhi năm nay năm tuổi, tháng bảy năm sau ra đời, nói cách khác, Tướng quân sau khi về Hồ Châu, nghe người ta nói thê nhi ông đã mất, lập tức cưới một kiều thê khác, lúc ấy có phải thê nhi nuôi lắm không! Tại sao không sớm hồi hương chút, sớm biết thê nhi không còn trên nhân thế, sớm có thể cưới người khác, lại làm trễ nải nhiều năm như vậy...”

Mặt Lâm Trí Viễn đen sì, nổi giận, nói: “Lý phu nhân, đây là chuyện nhà lão phu, không không cần Lý phu nhân xen vào, lão phu hành xử như thế nào không tới phiên Lý phu nhân bình luận.”

Lâm Lan âu sầu cười một tiếng, căm giận nói: “Ông nói tôi không có tư cách nói ông là sao? Lâm Tam Lâm Trí Viễn, ông trọn to con mắt của ông nhìn cho rõ ràng người trước mặt ông là ai?”

Lâm Trí Viễn nghe được cái tên Lâm Tam như gặp ma, kinh hãi nhìn Lâm Lan: “Cô... Cô là ai?”

“Tôi là ai? Tôi là Lâm Lan, anh ấy là Lâm Phong, mẹ tôi là Thẩm Bội Dung...” Lâm Lan tóm đại ca đến trước mặt Lâm Trí Viễn: “Ông nói chúng tôi là ai.”

Lâm Trí Viễn kinh hãi lão đảo một bước, Lâm Lan, Lâm Phong... Đây là tên ông đặt như con trai, con gái mình, làm sao ông không nhớ rõ? Nhìn hai người trẻ tuổi trước mắt đang trong cơn giận dữ, ông cố gắng đem hai người này hòa vào trí nhớ của mình.

“Con... là Lan Nhi? Con... là Phong Nhi?” Lâm Trí Viễn run rẩy, cảm giác như mình rơi vào thế giới huyền ảo, không thể tin được.

Lòng ngực Lâm Lan phập phồng kịch liệt: “Lan Nhi để ông gọi sao? Ông có tư cách gì gọi tôi? Ở trong mắt người khác, ông là chiến thần bất bại, uy danh hiển hách, người người kính ngưỡng, nhưng trong lòng tôi, ông chỉ là loại người bạc tình phụ nghĩa không có trách nhiệm khốn kiếp, uổng công mẹ ngày ngày mong đợi ông, lúc lâm chung vẫn còn gọi tên ông, mà ông, chỉ nghe người ta nói chúng ta chết rồi liền coi chúng ta chết rồi, Lâm Trí Viễn, ông coi chúng tôi là cái gì? Ông nuôi con chó, con mèo sao? Chết thì chết,

ném thì ném, ông coi mẹ tôi là cái gì? Người ta vợ chết còn để tang ba năm, ông thì hay rồi, khăn cấp cưới người khác, thật cao hứng bắt đầu cuộc sống mới của mình, Lâm Tam, Lâm Trí Viễn, ông đúng là kẻ khốn kiếp tận xương tủy.”

Lâm Trí Viễn nghe nữ nhi lớn tiếng lên án, trong lòng áy náy không chịu nổi, ông thật không nghĩ tới, hai đứa con của mình còn sống, thậm chí còn ở ngay bên cạnh mình, mà đại tử lại dám gạt ông, Lâm Trí Viễn thật sự có nỗi khổ, run run nói: “Lan Nhi, con nghe cha nói...”

“Cha? Ông là cha của Sơn Nhi, không phải cha của tôi, ông đừng có tự mình đa tình, trong lòng tôi, cha của tôi đã sớm chết rồi, tôi thà tin rằng ông đã sớm chết rồi.”

Lâm Trí Viễn gấp giọng nói: “Phong Nhi, Lan Nhi, cha biết cha có lỗi với các con, nhưng là, xin hiểu cho cha năm đó có nỗi khổ tâm.”

Nỗi khổ tâm? Khổ tâm cái rắm, là tìm lý do cho sự bạc tình của mình thôi, Lâm Lan quay đầu hỏi Lâm Phong: “Đại ca, phụ thân như vậy, anh còn muốn nhận sao?”

Lâm Phong nhìn vẻ mặt xấu hổ cùng với câu khẩn của Lâm Trí Viễn, giờ khắc này, ông ấy không còn là Tướng quân uy phong trên chiến trường mà chỉ là một người cha muốn được con gái tha thứ, nhận mình, nhưng hẳn có thể tha thứ sao? Phụ thân vì quốc gia không thể bảo vệ thể diện, hẳn có thể tha thứ, phụ thân bị lương gạt bọn họ đã chết, không kiên trì tìm bọn họ, hẳn có thể tha thứ, nhưng hẳn không cách nào tha thứ phụ thân nhanh như vậy đã quên bọn họ, nhanh như vậy đã cưới người khác, chuyện này mẹ làm sao chịu nổi, em gái nói rất đúng, phụ thân là người bạc tình phụ nghĩa không chịu trách nhiệm khốn kiếp.

Khóe miệng Lâm Phong nhếch lên, ánh mắt lạnh nhạt, lôi tay em gái mình: “Chúng ta không nhận người này, chúng ta đi.”

Lâm Trí Viễn muốn giữ tay con gái lại, nhưng tay ông ấy chưa kịp đụng vào vạt áo Lâm Lan, Lâm Phong đã kiên quyết đưa Lâm Lan rời đi.

Lý Minh Doãn lắc đầu than nhẹ, dù Lâm Tướng quân có lý do gì, Lan Nhi nói thực sự có đạo lý, nếu thật là vợ chồng tình thâm, phụ tử tình thâm, Lâm Tướng quân khi biết tin thể diện bất hạnh sao có thể lập tức cưới nữ nhi Phùng gia? Chỉ riêng điểm này, cho dù ông ấy có lý do gì đi nữa cũng không

cách nào làm cho người ta tha thứ.

“Lý đại nhân...” Lâm Trí Viễn xấu hổ cùng lúng túng, không nghĩ Lý đại nhân là con rể của mình, hiện giờ Lan Nhi cùng Phong Nhi hận chết ông ấy, không chịu nghe giải thích, ông ấy chỉ còn cách cầu xin sự giúp đỡ của con rể.

Lý Minh Doãn than nhẹ một hơi: “Tướng Quân nếu còn muốn được nhận, sợ là phải phí chút ít khí lực rồi.” Dứt lời, ôm quyền cáo từ.

Đối với việc có nhận phụ thân hay không, hắn cũng không dám tự tiện chủ trương.

Lâm Trí Viễn chán nản ngồi xuống, thông khổ ôm đầu, ông phải làm như thế nào mới có thể giải thích với Lan Nhi, Phong Nhi?

Lâm Lan ra cửa, nước mắt liền rơi như mưa, nàng không phải khóc vì bản thân mà vì mẹ mình không đáng phải chịu đựng như vậy. Mẹ một mình mang huynh muội bọn họ chịu bao cay đắng bôn ba, cuối cùng đổi lấy kết quả như vậy, chẳng lẽ tất cả nam nhân đều không có tâm can sao? Dĩ nhiên nàng cũng khóc vì bản thân mình, làm sao bạn tốt của nàng lại thành mẹ kế? Chuyện gì thế này?

“Em gái, đừng khổ sở, coi như cha chúng ta sớm đã qua đời.” Lâm Phong an ủi.

“Ai nói em khổ sở, em không cần, có cha như vậy chẳng bằng không có.” Lâm Lan buồn bực nói.

“Ừ ừ! Coi như chúng ta không biết gì, chuyện hôm nay coi như chưa xảy ra.” Lâm Phong nói.

Lâm Lan liếc hắn một cái, tức giận nói: “Làm sao có thể coi như chưa xảy ra, em hận chết ông ta, sau này em thấy ông ta một lần thì mắng ông ta một lần.”

Lâm Phong giật mình: Không cần như vậy chứ!

Lý Minh Doãn đi tới: “Đại ca, anh về trước đi, ta sẽ khuyên nhủ cô ấy.”

Lâm Phong gật đầu, không yên lòng nhìn nhìn em gái, nặng nề thở dài, đi ra.

Lý Minh Doãn nhìn mắt Lâm Lan phấp phỏ mà đau lòng: “Về rửa mặt nào, đừng để người khác nhìn thấy lại tướng ta khi dễ nàng.”

Lâm Lan trừng mắt một cái, cảnh cáo: “Chàng không được giúp ông ta, nếu không ta trở mặt với chàng.”

Lý Minh Doãn cười khò: “Làm sao có thể? Ta là trượng phu của nàng, đương nhiên là phải giúp đỡ nàng.”

Trở lại trong phòng, Lý Minh Doãn đi vắt khăn ấm cho Lâm Lan lau mặt, cười cười nói: “Ta đoán đời này Lâm Tướng quân chưa bị ai chỉ vào mặt máng như vậy.”

Lâm Lan dẫu môi: “Ông ta xứng đáng bị vậy.”

“Tuy nhiên, dù gì ông ấy cũng là phụ thân nàng, chẳng lẽ nàng định cả đời không để ý ông ấy?” Lý Minh Doãn thử dò xét.

“Ta để ý ông ấy làm cái gì?” Lâm Lan tức giận nói: “Nếu như đổi lại là chàng, ta chết, có phải chàng lập tức đi cưới người khác không?”

Lý Minh Doãn vội che miệng nàng lại: “Phi phi phi, cái gì mà chết với chóc, sao có kiêu so sánh như vậy.”

Lâm Lan kéo tay hắn ra: “Chàng đừng làm bộ ngớ ngẩn lừa ta, chắc chàng cũng như vậy thôi.”

Lý Minh Doãn nắm tay nàng, chân thành nói: “Nếu như chuyện bất hạnh ấy phát sinh với ta, ta sẽ xuất gia làm hòa thượng.”

Lâm Lan khinh thường: “Được! Chàng đi làm hòa thượng, miếu nào chứa chấp chàng đảm bảo hương khói thịnh vượng.”

Lý Minh Doãn dở khóc dở cười: “Ta đây sẽ đi theo nàng, tránh cho nàng một mình cô đơn.”

Lâm Lan sảng giọng: “Vừa nghe đã biết là nói dối.”

Lý Minh Doãn cười, xoa xoa đầu nàng: “Lời này không phải nói dối, không có nàng, một mình ta trên cõi đời này không có ý nghĩa gì.”

Mặc dù hắn cười nhưng ánh mắt ôn nhu, vô cùng chân thành. Lâm Lan im lặng, nàng tin hắn thật tâm.

“Vậy Lâm phu nhân kia làm sao? Hai người thân thiết như vậy, đến lúc hồi kinh, nếu Lâm phu nhân tìm nàng thì làm sao? Còn có Sơn Nhi, nó rất thích nàng.”

Lâm Lan buồn bực xoắn khăn: “Trước kia không biết thì thôi, hiện tại biết rồi, làm sao có thể coi như không, cùng lắm thì, sau này không qua lại.”

“Aiz... Ta xem Lâm Tướng quân lĩnh nhiều phiền não rồi.” Lý Minh Doãn cười khổ.

Chương 242 – Làm khó con rể

Lan Nhi tự điều chỉnh tâm lý, quyết không vì chuyện này mà phiền não, cho nên đi phòng y dược.

Lâm Trí Viễn cũng không lòng dạ nào mà bố trí canh phòng, Lâm Phong cùng Lâm Lan xuất hiện khiến cho ông ấy vừa vui mừng vừa thống khổ, một mình suy nghĩ hồi lâu, cảm thấy vẫn phải nhờ con rể nhúng tay vào.

Lý Minh Doãn nghe nói Lâm Tướng quân tìm hấn bàn công sự thì biết Lâm Tướng quân muốn giả công làm việc tư, nhưng người ta “mời đi bàn công sự” hấn không đi không được.

Lâm Trí Viễn nhìn thấy Lý Minh Doãn, thân mật kêu một tiếng: “Minh Doãn...”

Khóe miệng Lý Minh Doãn co rút, cảm thấy da đầu tê dại. Đối với Lâm Tướng quân, về việc công hấn thậm kính nể vô cùng, còn việc tư... vẫn còn có chút ý kiến. Nhưng người ta dù sao cũng là cha vợ hàng thật giá thật, nếu cha vợ mở miệng muốn nhờ, hấn có thể không giúp sao? Nhưng nếu giúp, Lan Nhi sẽ trở mặt với hấn, khó xử quá đi.

Lâm Trí Viễn vừa ra lệnh pha trà vừa cho trái phải lui hết, thận trọng nói: “Chuyện kia... Sau khi Lan Nhi về nói gì với cậu?”

Lý Minh Doãn ho khan hai tiếng, khó xử nói: “Lan Nhi cảnh cáo ta, không cho tham gia.”

Sắc mặt Lâm Trí Viễn trầm xuống, ông thật sự không có biện pháp nào

cả, không thể làm gì khác là nghiêm mặt nói: “Minh Doãn, chuyện này cậu nên giúp đỡ chút, cậu nói tốt về ta với Lan Nhi nhé.” Ông ấy cũng nhìn ra, nhi tử Lâm Phong không quá khó tính, khó khăn là ở Lan Nhi, chỉ cần Lan Nhi tha thứ cho ông ấy, Phong Nhi hẳn là không thành vấn đề.

Lý Minh Doãn khó xử nói: “Lâm Tướng quân, không phải là ta không muốn giúp, mà là... tính tình Lan Nhi ngài cũng chứng kiến rồi, trong lòng nàng nhận định chuyện gì, người khác nói thế nào cũng vô dụng.”

Aiz... Không hề giống nhau nhưng vì sao hẳn và Lan Nhi xui xẻo đụng vào người cha như thế này? Có điều, nói cho cùng, Lâm Tướng quân so với cha mình đã khá hơn nhiều, người ta cống hiến cho quốc gia, không phải cố ý gạt người hại người, chẳng qua là bạc tình chút ít.

“Haiz! Chuyện này không phải là ta cố ý, ban đầu khi nghe tin dữ ta cũng không thể tin được, nhưng chị gái ta nói tận mắt chứng kiến khiến ta không thể không tin, ta cho là từ đó âm dương xa cách, tâm ý đã nguội lạnh. Nhưng cuộc sống vẫn phải trôi đi đúng không? Ta cũng phải suy nghĩ, không thể để Lâm gia tuyệt tự, về sau có một đồng liêu cố gắng làm mai cho ta, lúc này mới cưới Phùng Thị. Lan Nhi tức giận như vậy cũng là do lỗi của ta, thật xin lỗi mẹ con bé, xin lỗi hai anh em nó, ta chỉ muốn dùng phần đời còn lại của mình đền bù phần tiếc nuối này.” Lâm Trí Viễn áy náy nói.

Lý Minh Doãn không biết nên nói gì, thật ra thì cõi đời này Lâm Tướng quân đã hơn rất nhiều người, chớ nói thế tử chết rồi, cho dù thế tử còn sống, tam thế tử thiếp cũng là bình thường, căn bản không coi là gì, nhưng ý nghĩ của hẳn và Lâm Lan giống nhau, hi vọng bản thân là duy nhất của đôi phương, cũng có thể, ý nghĩ của bọn họ là có phần quá đáng.

“Lâm Tướng quân, những năm rồi, anh em bọn họ phải chịu nhiều cay đắng, bởi vì không có phụ thân che chở, mẫu thân mất sớm nên Lan Nhi có cá tính rất mạnh, nếu không phải là như thế, nàng sớm đã bị chị dâu ép gả cho đại tài chủ làm thiếp rồi.” Lý Minh Doãn thở dài nói.

“Cái gì? Chị dâu con bé ép gả con bé cho đại tài chủ làm thiếp? Phong Nhi đâu? Nó làm đại ca mà để cho em gái mình chịu ủy khuất như thế sao?” Lâm Trí Viễn vừa nghe liền nổi giận.

Ách! Lý Minh Doãn vốn muốn biểu đạt là, Lan Nhi cá tính mạnh mẽ, muốn nói động nàng không dễ dàng, tất phải dùng nhiều thành ý, không nghĩ, vô tình lại tố cáo bà chị dâu tham tiền vô sỉ kia.

“Đại ca dĩ nhiên không cho, là đại tâu gạt đại ca.” Lý Minh Doãn tránh cho Lâm Phong một phen, tuy nhiên, khi đó Lâm Phong thật sự là hèn yếu, bằng không sao Diêu Kim Hoa dám làm bừa?

“Tiện nhân này, đợi sau khi ta về sẽ xử lý cô ta.” Lâm Trí Viễn nghiêng răng nghiêng lợi tức giận nói.

Lý Minh Doãn oán thầm: Nếu không phải ngài đi nhiều năm không cho nhà chút tin tức gì, liệu có tạo thành cục diện ngày hôm nay không, ngài nên tự suy xét lại bản thân đã.

“Lâm Tướng quân, năm đó ngài Bắc thượng kháng địch, sao không viết thư về quê? Mẫu thân Lan Nhi hỏi thăm tin tức ngài khắp nơi.” Lý Minh Doãn hỏi.

Ánh mắt Lâm Trí Viễn đầy buồn bã, thở dài nói: “Lúc trước ta vẫn viết thư về nhà, sau này, trong một lần chiến đấu, ta bị trọng thương, nhóm quân y đều nói hết thuốc chữa, ta cắn răng từ Quý Môn quan bò về, ước chừng dưỡng thương hơn nửa năm, sau đó ta lại viết thư về quê, nhưng ta không biết lúc ấy quê bị hạn hán nặng, mẹ Lan Nhi mang hai anh em nó đi chạy nạn.”

Nói đến đây, ánh mắt Lâm Trí Viễn lạnh lẽo, tay nắm quả đấm, giọng căm hận: “Ta sớm nên nghĩ đến, chị gái có lòng oán hận với Bội Dung, nhưng ta lại mê muội tin chị ấy, đợi đại sự biên quan ổn định, ta nhất định sẽ về chất vấn chị ấy.”

Lý Minh Doãn trầm mặc hồi lâu, chậm rãi mở miệng: “Lâm Tướng quân, theo ta thấy, ngài không cần phải gấp, hiện giờ Lan Nhi nổi nóng, tự nhiên không nghe gì lọt tai, tuy nhiên, ta tin tưởng, chỉ cần ngài lấy ra mười phần thành ý, Lan Nhi cùng đại ca sẽ tha thứ cho ngài.”

“Đương nhiên ta sẽ cố gắng, bọn chúng chịu nhiều khổ cực như vậy, ta làm cha không bảo vệ, chăm sóc được cho con mình, là ta thất trách, giờ trời cao cho ta cơ hội chuộc tội, ta vạn phần cảm kích.” Lâm Trí Viễn chân thành nói.

Lặng yên chốc lát, Lâm Trí Viễn nói: “Ta thấy cậu và Lan Nhi tình cảm sâu nặng, con bé nhất định nghe lời cậu khuyên, cậu giúp ta nói vài lời, giờ ta chỉ có thể trông cậy vào cậu.”

Lý Minh Doãn ngượng ngùng nói: “Ta sẽ khuyên nàng.”

Lâm Trí Viễn được một câu hứa hẹn này, sắc mặt liền vui vẻ, hỏi: “Câu nói cho ta một chút, cậu quen Lan Nhi thế nào? Những năm rồi cuộc sống con bé ra sao?”

Vấn đề này... nói ra thì rất dài, Lý Minh Doãn như đầu suy nghĩ, không thể nói cho ông ấy, ta với nữ nhi của ông kết duyên là vì một tờ khế ước giả cưới? Mấy năm nay trôi qua như thế nào? Là nước sôi lửa bỏng! Nói như thế nào đây?

Đang rối rắm, thị vệ bên ngoài tới báo: “Đặc sứ Đột Quyết đến...”

Lý Minh Doãn thở phào một hơi: “Những chuyện này, sau này sẽ từ từ nói cùng ngài.”

Lâm Trí Viễn nói: “Phải, chính sự quan trọng hơn.”

Hai người tạm dừng cuộc nói chuyện gia đình.

Ấn tượng ban đầu của Sở Quân Hạo về Lâm Lan không tốt lắm, cảm thấy Lâm Lan rất hẹp hòi, nhất là khi Lâm Lan từ Sa Dật trở về, xuất ra đồng lớn được liệu, hẳn càng khẳng định ý nghĩ của mình hơn, người này không phải hẹp hòi bình thường mà còn rất giao hoạt. Nhưng giao thiệp mấy ngày nay, lại cảm thấy người này y thuật rất cao thâm, cũng rất chuyên nghiệp, tính tình hiền hòa, những thương binh hình như rất thích nói chuyện phiếm cùng hắn. Có điều, Sở Quân Hạo vẫn cứ có cảm giác người này là lạ. Rất giống nữ nhân, nghe nói hắn cùng đặc sứ đại nhân có quan hệ không tầm thường, lại còn ở chung một phòng với đặc sứ đại nhân... Mỗi lần nghĩ tới đây, Sở Quân Hạo không nhịn được mà toàn thân nổi da gà, hẳn đã nghe nói qua Long Dương chi phích, trên thực tế thì chưa từng thấy, thật không nghĩ tới, đặc sứ đại nhân lại là dạng này.

“Văn Sơn, Văn Sơn... lấy băng vải cho ta.” Lâm Lan tự thay băng cho một thương binh.

Văn Sơn “Dạ” một tiếng, vội đưa băng vải cho nàng. Văn Sơn tới đây là để chăm sóc nhị thiếu gia, kết quả biến thành chân chạy cho nhị thiếu phu nhân, thành hộ lý chữa bệnh và chăm sóc thương binh.

Lâm Lan nhanh nhẹn băng bó vết thương cho thương binh, dặn dò: “Vết thương hồi phục rất tốt, nhưng vẫn phải chú ý, không để dính nước, không

được uống rượu...”

“Biết rồi, Lâm đại phu, người dặn dò mấy trăm lần rồi.” Thương binh cười ha ha nói.

Lâm Lan nhếch mày: “Nhiều thế cơ à? Sao ta không nhớ nhỉ.”

Một thương binh bên cạnh chế nhạo: “Thạch Đầu đem lời Lâm đại phu dặn dò người khác như dặn dò mình, Thạch Đầu cảm thấy mỗi lời Lâm đại phu nói đều là nói với hắn.”

Mọi người cười vang.

Thương binh được gọi là Thạch Đầu xem thường, nói: “Mỗi lời của Lâm đại phu đều là vàng ngọc, ta luôn ghi nhớ trong lòng.”

Lâm Lan biết ý tứ trong lời nói của đám thương binh này, cũng không trách họ, mặc dù nàng mặc trang phục nam nhân nhưng trông thế nào cũng không giống nam nhân, trong quân chỉ có mấy vị biết tình hình, khi chỉ có người thân quen mới gọi chị dâu, bên ngoài thì gọi là Lâm đại phu, mọi người thì lại nghĩ nàng là Long Dương chi phích, đoạn tụ...v.v. Tuy nhiên mọi người chỉ có ý nói giỡn, không có ác ý, nàng cũng không để bụng.

Lâm Lan gật đầu, nói vào trọng tâm: “Thạch Đầu là thương binh gương mẫu điển hình, nếu các người cũng phối hợp như hắn, chúng ta bớt lo rồi, người, Thiết Đản, hôm qua lại lên uống rượu phải không?” Lâm Lan chỉ vào thương binh vừa mới nói kia, cô ý lạnh mặt chất vấn.

Thiết Đản kinh ngạc nói: “Lâm đại phu, người không chỉ y thuật cao minh mà còn có lỗ mũi rất thính nhé.”

Lâm Lan đi tới gõ lên đầu hắn một cái: “Bình rượu lộ cả ra rồi, còn chối cái gì?”

Thiết Đản vội cúi đầu nhìn dưới gối đầu, quả nhiên bình rượu bị lộ ra, ngượng ngùng nói: “Bên trong là nước, là nước...”

Lâm Lan làm sao tin: “Văn Sơn, tịch thu cho ta.”

Văn Sơn cười hì hì tiến lên, lấy bình rượu dưới gối ra, hướng Thiết Đản quơ quơ: “Cái này ta giữ tạm cho người.”

Mặt Thiết Đản như đưa đám: “Lâm đại phu còn lợi hại hơn nữ nhân.”

Thạch Đầu có chút hả hê cười, có người ồn ào nói: “Lâm đại phu còn mỹ hơn nữ nhân nhiều...”

Mọi người lại cười ha hả, Lâm Lan chống nạnh, chỉ vào cả đám: “Ta thấy miệng của các người còn lợi hại hơn nữ nhân.”

Đột nhiên, mọi người như thấy quỷ, tiếng cười nói im bật, đàng hoàng nằm bất động.

Lâm Lan quay đầu nhìn lại, nguyên lai là mặt lạnh Sở Quân Hạo đến, Sở Quân Hạo này, quả thật là một tòa băng sơn di động tẻ ngắt.

Mặt Sở Quân Hạo không chút thay đổi, nói: “Lâm đại phu, ngươi đi theo ta một chút.”

Lâm Lan méo miệng, nàng không thích nhất là lời này của Sở Quân Hạo, mỗi lần gọi nàng đều khiến nàng có cảm giác bị thầy chủ nhiệm gọi lên phát biểu.

“Văn Sơn, thu dọn chỗ này.” Lâm Lan phân phó một tiếng, vội đuổi theo Sở Quân Hạo.

Chương 243 – Trở về kinh

“Lâm đại phu, nghe Văn Sơn nói, ngươi mở tiệm thuốc ở kinh thành?” Giọng Sở Quân Hạo vẫn lạnh như băng.

“Đúng vậy.” Lâm Lan lười biếng trả lời.

“Vậy ngươi có biết Hoa thiếu gia của Đức Nhân Đường không?”

“Ngươi nói Hoa Văn Bách?” Lâm Lan hiếu kỳ nói, chẳng lẽ hắn biết Hoa Văn Bách?

Nghe Lâm Lan gọi thẳng tên Hoa Văn Bách, Sở Quân Hạo nhíu mày, xem ra là biết, liền nói: “Nếu ngươi có tiệm thuốc ở kinh thành, lại quen biết Hoa thiếu, xin giúp một việc.”

Hừm! Từ miệng khối băng nghe được chữ “xin” này thật không dễ dàng. Lâm Lan khoanh tay, ung dung nhìn hắn, bộ dạng rửa tai lắng nghe.

Sở Quân Hạo nói: “Người cũng biết chúng ta không có nhiều dược liệu, vùng núi phương Bắc dược liệu khan hiếm, ta nhiều lần thúc giục nhưng tiếp liệu không đủ, trước mắt chiến sự trì hoãn, còn dư lại chút dược liệu, nhưng vạn nhất tình thế có biến, thương binh gia tăng, cần phải có thêm dược liệu, đến lúc đó, ta và người dù có y thuật nhưng cũng biết làm thế nào.”

Lâm Lan phỏng đoán ý tứ của hắn: “Có phải huynh muốn ta trở lại kinh thành thu xếp dược liệu?”

Sở Quân Hạo nhìn nàng chăm chăm: “Chính là ý đó, người có tiệm thuốc ở kinh thành, lại quen biết Hoa thiếu, chuyện này chắc sẽ dễ dàng.”

“Huynh cũng quen Hoa thiếu, tại sao không tự mình đi?” Lâm Lan còn lâu mới muốn rời đi. Chuyện Minh Doãn chưa xong, sao nàng có thể đi?

Sở Quân Hạo “Hừ” một tiếng: “Không phải ta không đi mà đi không được. Ta đi, nơi này người nào chịu trách nhiệm? Người nhé?”

Lâm Lan thẳng lưng: “Ta chịu trách nhiệm cũng được, chẳng lẽ y thuật của ta còn không bằng người?”

Sở Quân Hạo yên lặng nhìn nàng trong chốc lát, nói: “Nếu như người nguyện ý thường trú biên quan, ta rất thích để cho người chịu trách nhiệm.”

Ách! Không thể thường trú biên quan được, Minh Doãn xong việc phải về kinh phục mệnh, đến lúc đó nàng tự nhiên là muốn đi theo trở về. Lâm Lan chùng vai xuống.

Sở Quân Hạo nhẹ cười một tiếng, cũng biết nàng không muốn lưu lại: “Nếu người không yên lòng Lý đại nhân, ta xin hứa, Lý đại nhân đi đâu, Sở Quân Hạo ta đi đó, ta không thể đảm bảo an nguy của hắn, nhưng ta bảo đảm nếu như một khi Lý đại nhân gặp chuyện ta nhất định kịp thời đem toàn lực cứu trị, người cũng chỉ có thể làm như vậy đúng không? Hơn nữa y thuật của ta so với người cũng không thua kém.”

Phi phi phi, nói chuyện thì cứ nói, làm chi rửa Minh Doãn nhà ta? Lâm Lan hung hăng lườm hắn một cái.

“Các tướng sĩ ra trận giết địch, vì nước chảy máu, ta và người chỉ có thể tận lực cứu chữa người bị thương, Lâm đại phu, chuyện này phó thác người.” Sở Quân Hạo khản thiết nói.

Lâm Lan do dự, chuyện này cũng là quan trọng, đích xác không có ai thích hợp hơn nàng, chẳng qua là...

“Bạc thu mua được liệu ở đâu?” Lâm Lan hỏi, không có tiền làm sao nên chuyện? Đây không phải một khoản nhỏ, sao muốn nàng tự bỏ ra! Nàng đã bỏ ra không ít, được liệu mang đến Thăng Châu lần này, có ít nhất ba phần nàng tự móc tiền túi ra mua thêm.”

Khóe miệng Sở Quân Hạo hết sức khó khăn mới có một nụ cười nhạt: “Bạc thì người không cần lo lắng, Phùng đại nhân sẽ giải quyết, sẽ không để người hao vốn làm ăn.”

Lâm Lan suy nghĩ, nói: “Chuyện này ta không làm chủ được, ta phải hỏi Lý đại nhân mới có thể quyết định.”

Ngự thư phòng, hoàng cung. Hoàng thượng lấy một bản tấu chương, nói với Tĩnh Bá Hầu Chu Tín: “Đây là tấu chương khẩn biên quan đưa tới, khanh xem một chút đi.”

Chu Tín khom người giơ hai tay cao nhận lấy, mở ra nhìn kỹ không khỏi vui mừng: “Hoàng thượng, nếu chuyện này thành, chính là thiên thu vạn tuế!”

Hoàng thượng nhíu mày, chậm rãi nói: “Chu ái khanh cho là chuyện này có thể được?”

Chu Tín nói: “Hoàng thượng, xin thứ cho vì thần nói thẳng, triều ta ranh giới bát ngát, sản vật phong phú, ngoại tộc luôn thèm thuồng đất đai, cho nên các triều đại đổi thay nhưng tình hình chinh chiến biên quan thì không nghỉ, chỉ có thời Cao tổ, tứ hải đều cúi đầu xưng thần với nước ta, là vì sao? Bởi vì thời Cao tổ binh cường mã tráng, ngoại tộc không dám phạm tới, về sau, trải qua các triều đại dần nặng về dân sinh, dần dần bỏ qua võ lực, mặc dù nước giàu nhưng binh không mạnh, cho nên ngoại tộc nổi dị tâm, lúc này, Bắc Phương Đột Quyết, Tây Nam Thổ Phiên, Nam Phương Bách Di, cách biển thì có tộc Oa (*người Nhật Bản, theo cách gọi của người Trung Quốc thời xưa*) quật khởi, bọn chúng luôn chăm chăm hướng vào nước ta, lần trước đại thắng Thổ Phiên, binh chiêu thần kỳ là một nhân tố, mấu chốt nhất là vì Thổ Phiên nội loạn, một khi Thổ Phiên vương quyền vững chắc, tất góc đầu trở lại, một khi ngoại tộc liên thủ, triều ta chẳng phải nguy sao!”

Hoàng thượng âm trầm gật đầu.

Chu Tín lại nói: “Lần này Lâm Tướng quân đại thắng Đột Quyết, Tam vương tử đại hãn Đột Quyết yêu thương táng mạng nơi biên quan, Đột Quyết nguyên khí tổn thương nặng nề, bất đắc dĩ nhắc lại nghị hòa, nhưng bọn chúng bình sinh thay đổi thất thường, mặc dù ký kết hiệp ước như thế nào đi nữa, một khi thời cơ chín muồi, bọn chúng sẽ không chút do dự xé bỏ hiệp ước mà tái chiến, suy tính của Lý đặc sứ cùng Lâm Tướng quân, thần cho chính là thượng sách, Hoàng thượng nhân cơ hội này, cho người Đột Quyết một bài học thích đáng, khuếch trương biên quan ba trăm dặm, đóng quân trước cửa ngõ Đột Quyết, như vậy mới không chế được vương đình Đột Quyết, lui có Hoàng Hà hiểm yếu là bình phong, công thủ đều tiện, như vậy mới khiến người Đột Quyết sợ hãi, để cho bọn chúng biết thiên uy triều ta là không thể xâm phạm, phạm người Trung Hoa chúng ta, chỉ có chết.”

Chu Tín nói cảm xúc dâng trào, Hoàng thượng nghe cũng nhiệt huyết sôi trào, hấn đứng dậy, thông thả đi lại trong thư phòng, đột nhiên dừng bước, ngẩng đầu lên, trên mặt có chút do dự: “Hành động lần này có chọc giận Đột Quyết không?”

Về mặt Chu Tín nghiêm nghị, đối phó với kẻ địch cường hãn, chỉ có thể cường hãn hơn bọn chúng, thắng làm vua, thua làm giặc. Quân ta đóng ở Bắc Sơn, Tây Bắc, Âm Sơn liên tiếp đánh bại Đột Quyết khiến cho nhuệ khí bọn chúng giảm đi, nguyên khí tổn thương nặng nề, mặc dù người Đột Quyết không phục, mặc dù tức giận nhưng thời gian ngắn như vậy sẽ không có năng lực chống lại quân ta, đây là cơ hội trời ban, một khi bỏ qua, đợi Đột Quyết khôi phục nguyên khí, hoặc là cùng Thổ Phiên đạt thành hiệp nghị, triều ta muốn cũng sẽ khó đạt được việc.

Hoàng thượng lần nữa lâm vào trầm tư.

Chu Tín lại nói: “Hôm nay mười vạn đại quân Tây Bắc đã trở về Âm Sơn, cộng thêm quân đóng tại Âm Sơn, nói ít cũng có hai mươi mấy vạn, hiện tại lâm vào thế yếu là Đột Quyết, nên sợ phải là bọn chúng.”

Hoàng thượng nghe vậy chân mày buông lỏng, nặng nề thở một hơi, bước nhanh tới trước bàn, lấy bút lông viết vào tấu chương: Chuẩn tấu!

Lập tức sai người đưa thư khẩn tới biên quan.

Trên thư án còn một tấu chương của Tần Thừa Vọng, lập tức bị Hoàng

thượng ném vào chậu than.

Lý Minh Doãn cùng đặc sứ Đột Quyết trao đổi đơn giản, thái độ ôn hòa, xứng với phong thái của người chiến thắng, nhưng Tần Thừa Vọng thì hoàn toàn đối lập, một mặt ưỡn mặt tươi cười, một mặt thì bày ra bộ mặt chân chó nhìn Phùng Đức cùng Lâm Trí Viễn đang bốc lửa trong lòng, may mắn hẳn chỉ là phó sứ, nếu không máu các tướng sĩ chảy vô ích rồi.

Lâm Lan đợi Minh Doãn trở lại, nói với hắn Sở Quân Hạo muốn nàng trở về kinh thành chuẩn bị dược liệu.

Lý Minh Doãn đương nhiên là tán thành, khí hậu biên quan khắc nghiệt, cả ngày cát đá mù mịt, ngay cả hắn cũng không chịu nổi, huống chi là Lan Nhi. Thêm nữa lại cả chuyện xuất hiện người cha từ lâu tưởng qua đời, Lan Nhi cứ nhắc tới Lâm Tướng quân là tức giận. Lâm Tướng quân thì toàn tâm toàn ý làm mọi việc chỉ mong được con gái tha thứ, chẳng còn nghĩ được việc gì, Lan Nhi rời đi lúc này, vừa lúc để không khí khẩn trương hoãn lại một chút, mọi người đều tỉnh táo mà suy nghĩ.

“Chàng thật hi vọng ta đi à?” Lâm Lan dẫu môi, có chút mất hứng, sao Minh Doãn có thể sáng khoái đáp ứng như vậy? Cũng nên có bộ dạng không nở chút chút.

Lý Minh Doãn khuyên nhủ: “Ta đương nhiên là hi vọng nàng có thể ở bên cạnh ta, nhưng chuyện thu mua dược liệu quan trọng hơn, Sở quân y đem chuyện này giao cho nàng, là hắn tín nhiệm nàng, ta cũng cảm thấy không có ai thích hợp làm chuyện này hơn nàng, chẳng phải chúng ta lấy quốc sự làm trọng sao? Rồi lại nói, đại quân Tây Bắc ít ngày nữa sẽ đến, nơi này có mười mấy vạn đại quân trấn thủ, nàng còn sợ người Đột Quyết đánh vào sao? Cho dù bọn chúng có thêm mấy cái mật cũng không dám. Nàng cứ yên tâm đi, tướng công của nàng sẽ rất an toàn.”

Trong lòng Lâm Lan nhẹ bớt đi, nàng biết Minh Doãn nói đều đúng cả, chẳng qua là nàng không yên lòng.

Lâm Lan nói quanh co: “Vậy... để Văn Sơn lại hầu hạ chàng.”

“Không cần, đường đi xa xôi, bên cạnh nàng không có người tin cậy đi theo, sao ta có thể yên tâm? Để Văn Sơn đi theo nàng, ta cũng sẽ phái Triệu Trác Nghĩa mang theo mười mấy huynh đệ hộ tống nàng về kinh.”

Lâm Lan ôm eo hắn, áp mặt vào lồng ngực ấm áp, dịu dàng nói: “Lúc ta không có ở đây, chàng nhất định phải chiếu cố bản thân mình, đừng để đói bụng, đừng để bị lạnh, không được mạo hiểm, nếu như đi đàm phán, bên cạnh nhất định phải mang theo thủ vệ... Ngoài công việc, không được nói chuyện với lão gia hỏa kia...”

Lý Minh Doãn ôm nàng, nhất nhất đáp ứng, đến câu cuối, Lý Minh Doãn không khỏi cười nhẹ, nói nhỏ bên tai nàng: “Nàng sợ ta bị ông ấy mua chuộc?”

Lâm Lan ngẩng đầu lên nói: “Rất khó nói, chàng phải kiên định lập trường, phải kiên quyết ủng hộ ta.”

Lý Minh Doãn sủng nịch hôn nhẹ lên trán nàng, cười nói: “Tuân lệnh phu nhân của ta.”

“Phải giúp ta để ý đi ca, trước giờ đại ca không có chủ kiến, không biết chừng ông ta tới trước mặt đại ca than thở, nhỏ vài giọt nước mắt thì đại ca sẽ mềm lòng mất.” Lâm Lan không yên lòng rất nhiều chuyện.

Lý Minh Doãn cười nàng: “Ta thấy nàng nên ở lại giám sát đại ca thì tốt hơn.”

“Chàng nghĩ là ta không muốn hả? Không phải vai ta gánh trách nhiệm nặng nề sao?” Lâm Lan trợn mắt.

Lý Minh Doãn cười cười ôm nàng, thật là không nở buông!

“Lan Nhi, nàng về rồi cũng đừng có quay lại, được liệu để cho Triệu Trác Nghĩa mang tới, nàng ở lại kinh thành chờ ta, xong việc ta lập tức quay về.” Lý Minh Doãn ôn nhu nói.

“Nhưng chuyện của chàng lúc nào mới có thể xong xuôi chứ! Vạn nhất Hoàng thượng hạ chỉ, để chàng ở lại nơi này xây dựng phòng ngự thì làm sao bây giờ?” Lâm Lan biết Minh Doãn đã dâng tấu, thỉnh cầu Hoàng thượng làm theo kế hoạch của bọn họ, chỉ là chuyện này không phải chỉ mấy tháng có thể hoàn thành, nói không chừng sẽ phải kéo dài rất lâu.

Lý Minh Doãn nắm lấy tay nàng, khẽ cười nói: “Cho nên nàng mới phải trở về, bằng không, rất có thể ta phải ở lại nơi này năm ba năm.”

Lâm Lan bừng tỉnh đại ngộ: “Ta biết nên làm như thế nào rồi, ta cũng

không muốn chàng chôn chân nơi này lâu như vậy, để cho lão gia hỏa kia ở lại đây đi, chết già ở biên quan tốt lắm.”

Chương 244 – Làm ầm tới cửa

Kinh thành vào tháng ba, mặc dù còn chút rét lạnh nhưng những cành cây đã bắt đầu đâm chồi nảy lộc.

Nhóm người Lâm Lan trải qua hơn một tháng lặn lội đường xa, cuối cùng cũng về tới nơi.

Triệu Trác Nghĩa an bài thủ hạ đi khách sạn, bản thân theo Lâm Lan đến Lý phủ.

Lâm Lan không báo trước cho người của Lý gia, chuẩn bị cho mọi người một phen kinh hãi, ai ngờ vừa đến cửa phủ, bản thân lại bị kinh ngạc.

Trước cửa Lý phủ bày một cỗ quan tài, mấy người đang đốt giấy khóc sụt sùi, rất nhiều láng giềng vây xem, một người chửi ầm lên: “Lý Minh Tắc, ngươi là tên khốn kiếp, ngươi một tên lương gạt, ban đầu là người hoa ngôn xảo ngữ, lời thề son sắt, ta mới tin ngươi, không nghĩ tới ngươi là loại rùa rụt cổ, xảy ra chuyện chỉ biết trốn, mẹ ngươi không chỉ coi ta như một món đồ mà còn muốn mưu hại tính mạng của ta, Lý gia các ngươi làm chuyện ác, không sợ gặp báo ứng sao? Lý Minh Tắc, ngươi lăn ra đây cho ta, bằng không, ta đập đầu chết trước cửa nhà ngươi...”

Lâm Lan nghe người này nói, đây không phải là Bích Như sao? Nàng không phải là sớm bảo Ngô mama cho cô ta ba mươi lượng bạc để rời kinh thành rồi ư? Làm sao bây giờ lại chạy tới Lý phủ khóc lóc om sòm?

“Đinh Nhược Nghiên, ngươi ghen ghét đồ kỹ, ngươi bức tử em gái ta, trả lại mạng cho em gái ta...” Lại có một nam tử lao ra khỏi đám người, dùng sức gõ lớn vào cửa lớn Lý phủ.

Mấy người đốt giấy càng khóc hăng say hơn.

“Số ta thật khổ mà...”

“Tỷ tỷ...”

Phía ngoài náo lật trời, mà cửa lớn Lý phủ vẫn đóng im lìm! Điều này thật quá mất mặt, rốt cuộc chuyện gì xảy ra?

Lâm Lan không biết tình huống ra sao, không nên xen vào, ra hiệu với Văn Sơn, ba người đi phía cửa Tây.

Văn Sơn tiến lên gõ cửa: “Lão Trương, lão Trương, mở cửa, là ta, Văn Sơn.”

Trên cửa sổ nhỏ có một người ghé mắt ra nhìn, thấy người tới là Văn Sơn, vội vàng mở cửa.

Lão Trương khẩn trương hết nhìn đông lại nhìn tây, nhỏ giọng nói: “Mau vào mau vào, đừng để mấy người đó nhìn thấy.”

“Lão Trương, chuyện gì xảy ra?” Lâm Lan vào cửa hỏi.

Lâm Lan một thân nam trang, lão Trương nhất thời không nhận ra, Văn Sơn nhắc nhở: “Nhị thiếu phu nhân hỏi ông đấy!”

“Nhị thiếu phu nhân?” Lão Trương cẩn thận nhìn lại, nhất thời kích động: “Nhị thiếu phu nhân đã về, nhà này gặp nguy rồi.”

“Lão Trương, xảy ra chuyện gì?” Trong lòng Lâm Lan trầm xuống.

Lão Trương than thở: “Cũng tại đại thiếu gia! Lúc trước muốn đuổi Ngụy di nương đi, Ngụy di nương không chịu đi van xin đại thiếu phu nhân, đại thiếu gia không có cách nào khác, không thể làm gì hơn là lưu Ngụy di nương lại, tất cả mọi người cứ tưởng chuyện này đã qua, ai ngờ qua năm đại thiếu gia lại nói muốn đuổi người, Ngụy di nương nhất thời nghĩ không ra, liền...” lão Trương làm điệu bộ thất cổ.

“Hiện tại người Ngụy gia mang quan tài đến cửa kiểm chuyện, ngang ngạch nói là đại thiếu gia, đại thiếu phu nhân bức tử Ngụy di nương.”

Văn Sơn kinh hãi nói: “Đúng là lừa bịp!”

Vẻ mặt lão Trương đau khổ: “Còn hơn thế, người ta vừa muốn làm kỹ nữ lại còn đòi lập đền thờ, bạc cũng muốn, còn muốn Lý gia chúng ta chôn Ngụy di nương vào phần mộ tổ tiên, muốn Lý gia đem linh vị Ngụy di nương vào Từ đường... Chuyện này... sao được...”

Lâm Lan nghe được không khỏi giận tím mặt, nàng cố đè nén cơn tức lại

hỏi: “Bích Như kia thì sao?”

Lão Trương nói: “Lão nô cũng không biết Bích Như từ đâu ra, Ngụy gia tới náo loạn vài ngày thì hôm qua cô ta tới.”

Lâm Lan biết đại khái sự tình, phân phó lão Trương: “Ông đi nói cho đại thiếu gia, đại thiếu phu nhân ta đã trở về, ta đi thay xiêm y, xong sẽ lập tức qua tìm bọn họ.”

Lão Trương “Dạ” một tiếng lập tức đi báo tin.

Triệu Trác Nghĩa nói: “Chị dâu, nếu không thuộc hạ đi đuổi bọn họ, đối phó với những loại bỉ ổi vô lại này...” Triệu Trác Nghĩa giờ nắm đấm lên: “Quả đấm là hữu dụng nhất.”

Lâm Lan lườm hắt một cái: “Người cũng biết bọn họ vô sỉ còn tốn công làm gì?” Hơn nữa, đánh chết người sẽ bị kiện, người ngoài không biết, còn cho là Lý phủ ý thể hiếp người!

Văn Sơn đáp vai Triệu Trác Nghĩa: “Ta dẫn người đi tìm chỗ nghỉ ngơi.”

Lâm Lan trở lại Lạc Hà trai, Vân Anh đang đứng cửa nhìn thấy nhị thiếu phu nhân, kích động không nói nên lời, Văn Sơn lớn tiếng la: “Chu mama, Quế tẩu, nhị thiếu phu nhân trở về...”

Chu mama cùng Quế tẩu đang trong phòng nói chuyện Ngụy di nương thì nghe tiếng Văn Sơn, hai người đều ngưng ngẩn, sững sờ trong chốc lát, Chu mama nói: “Ta nghe như tiếng Văn Sơn.”

Quế tẩu gật đầu: “Ta cũng nghe thấy, nói là nhị thiếu phu nhân trở về.”

Hai người mắt đối mắt, bỗng nhiên tinh thần, vội vàng đứng dậy đi mở cửa.

Lâm Lan buồn bực, người đâu? Mọi người ở đâu cả rồi?

Văn Sơn đang muốn hô một tiếng nữa thì từ phòng bếp, từ các hiên mái tây mái đông, mọi người chạy ra.

Chu mama thấy nhị thiếu phu nhân quả thật trở về, vừa mừng vừa sợ, vội vàng phân phó: “Vân Anh, mau thu dọn phòng, Như Ý, nhanh đi tiệm thuốc báo cho Ngân Liễu, Quế tẩu, xem trong bếp còn có đồ ăn gì không, mau đi mua thêm...”

Nhìn thấy những người quen thuộc trước mắt, thật sự là cảm động, nếu không phải vì cỗ quan tài ngoài cửa, Lâm Lan thật muốn ôm lấy Chu mama một phen.

“Chu mama, trước hết cho người lấy nước để ta rửa mặt, mặt ta bẩn tới nỗi không dám gặp ai rồi, chuẩn bị xiêm y, ta muốn đi gặp đại thiếu phu nhân.”

Chu mama lập tức hiểu ý, nhị thiếu phu nhân mới vừa về nhà đã gặp chuyện phiền lòng như vậy, theo tính tình nhị thiếu phu nhân, sao có thể ngồi yên.

“Ta đi lấy nước rửa mặt.” Quê tâu vội vàng chạy vào phòng bếp múc nước.

“Nô tỳ đi chuẩn bị xiêm y.” Cẩm Tú cũng chạy đi.

Đông Tử thì đưa Văn Sơn cùng Triệu Trác Nghĩ đi thu xếp chỗ nghỉ ngơi.

Giây lát, Quê tâu mang nước nóng tới, Chu mama tự mình hầu hạ nhị thiếu phu nhân rửa mặt.

“Nhị thiếu phu nhân, người trở về sao không báo tin trước? Lần này đi cực khổ lắm sao? Lão nô nhìn người đen gầy đi, nhị thiếu gia đâu ạ? Nhị thiếu gia không về cùng sao?” Chu mama có đầy bụng lời muốn hỏi.

Lâm Lan vừa rửa mặt vừa nói: “Nhị thiếu gia vẫn chưa về! Chuyện bên kia vẫn chưa xong, ta về để chuẩn bị dược liệu.”

“Nói như vậy, người còn đi nữa?” Chu mama thất vọng.

Lâm Lan cười nói: “Không đi nữa, dược liệu chuẩn bị xong, tự có người đưa đi, ta ở nhà đợi nhị thiếu gia.”

Chu mama được an ủi: “Như vậy cũng tốt, như vậy cũng tốt, nhị thiếu gia cùng nhị thiếu phu nhân không có ở đây, nhà này không giống như một cái nhà.”

Cẩm Tú nói: “Nhị thiếu phu nhân, tụi nô tỳ rất nhớ người, ngày nào cũng thầm nhắc, không biết lúc nào nhị thiếu phu nhân mới về.”

Lâm Lan cười nói: “Khó trách lỗi tai của ta hay nóng rần, hóa ra là bị các

em nhắc.”

Đang nói, Vân Anh phía ngoài hô: “Đại thiếu phu nhân tới.”

Lâm Lan vội vàng buộc lại đai lưng: “Cầm Tú, đi mở cửa.”

“Đệ muội, muội thật sự trở về, lão Trương tới báo, ta không thể tin được! Vội vàng tới đây xem!” Đinh Nhược Nghiên kéo tay Lâm Lan, nhìn nàng từ trên xuống dưới, mắt không khỏi rom róm: “Đen gầy đi nhiều, ở biên quan chắc cực khổ nhiều!”

“Biên quan tất nhiên không thoải mái như ở nhà, tuy nhiên, không tới nỗi bết bát lắm.” Lâm Lan kéo Đinh Nhược Nghiên ngồi xuống, lại liếc mắt nhìn Chu mama. Chu mama mang theo Quế tẩu, Cầm Tú lui ra.

“Đại tẩu, chuyện Ngụy di nương, chị định xử lý như thế nào?” Lâm Lan đi thẳng vào vấn đề, hiện tại không phải lúc ôn chuyện, nàng nghĩ tới cổ quan tài kia, trong lòng lại khó chịu.

Đinh Nhược Nghiên lau nước mắt, thỏn thức nói: “Ngụy di nương theo ta từ bé, giữa chúng ta tuy nói là chủ tớ nhưng cũng thân như tỷ muội, đại ca của muội, không biết trúng tà làm sao, nhất định phải đuổi người đi, Ngụy di nương nửa đêm treo cổ, cô ấy ra đi rồi, trong lòng ta cũng rất khổ sở, ban đầu ta cũng đã làm chủ cho Ngụy di nương...” Đinh Nhược Nghiên nghẹn ngào, cố nén xúc động tiếp tục nói: “Nhớ tới tình cảm ngày trước, ta vốn định hậu đãi người Ngụy gia, bọn họ muốn bao nhiêu bạc cũng đáp ứng, dù sao đó cũng là một mạng người, nhưng Ngụy gia không cần bạc, chỉ cần bài vị Ngụy di nương được vào Từ đường, nhưng nào có thiếp thất nào được đề bài vị trong Từ đường? Cho tới giờ chưa có quy củ này.”

Ngụy gia không nhận bạc, điểm này ngoài dự liệu của Lâm Lan, là ngại bạc không đủ hay là thật không cần?

“Đại ca thế nào?”

“Chàng cũng rất khổ sở, chàng chỉ muốn đuổi người đi, nhưng cũng không nói là mặc kệ cô ấy, chỉ cần Ngụy di nương không tái giá, chàng sẽ chịu trách nhiệm cuộc sống sau này của Ngụy di nương. Chàng không muốn Ngụy di nương phải chết...” Đinh Nhược Nghiên thỏn thức nói.

Lâm Lan có thể hiểu được suy nghĩ của Lý Minh Tắc, thời điểm Lý gia gặp rủi ro, đại tẩu vẫn quyết tâm ở bên hắn, hần hần xúc động, cho nên, hi

vọng dùng hành động thực tế báo đáp Đinh Nhược Nghiê, không nghĩ tới bức tử một mạng người, hấn đối với Đinh Nhược Nghiê hữu tình, nhưng đối với Ngụy di nương mà nói, lại là tuyệt tình.

“Hiện giờ lại chạy đâu ra Bích Như, cả ngày mắng chửi, nói mẹ chồng muốn hại chết cô ta, hàng xóm láng giềng biết cả rồi, ta, ... ta thật không biết làm thế nào cho phải.” Đinh Nhược Nghiê sầu khổ nói.

Bích Như nói không sai, ban đầu, Hàn thị đích xác là xuống tay độc ác với cô ta. Chỉ là, lần này cô ta tới, là vì tiết hận hay vì mục đích gì khác?

Lâm Lan lặng yên hồi lâu, an ủi: “Chuyện chắc chắn sẽ có biện pháp giải quyết, Bích Như dễ giải quyết, giao cô ta cho muội, về phần Ngụy gia, chúng ta sẽ nói chuyện với họ.”

“Đã nói chuyện với Ngụy gia vài lần nhưng không có kết quả.” Đinh Nhược Nghiê thở dài.

“Vậy thì bàn lại, nếu không giờ mời người vào nói chuyện.” Lâm Lan bình tĩnh nói.

Đinh Nhược Nghiê kinh ngạc nhìn Lâm Lan: “Bây giờ?”

“Đúng vậy! Bọn họ làm ầm như vậy chẳng hay ho gì, chuyện này nên được giải quyết nhanh gọn.”

Đinh Nhược cắn cắn môi dưới, nói: “Được rồi, ta gọi lão Trương mời người vào.”

“Để đại ca cùng đi, anh ấy là người trong cuộc, cần phải ra mặt.”

Sau khi Đinh Nhược Nghiê đi, Lâm Lan để cho Chu mama đi ra ngoài, trước tiên phải giải quyết chuyện Bích Như, Lâm Lan nàng đã cứu mạng cô ta, chắc chắn cô ta phải nể mặt nàng.

Hai khắc sau, mọi người tề tụ sảnh lớn, Lâm Lan sợ người Ngụy gia càn rỡ, cố ý kêu Văn Sơn cùng Triệu Trác Nghĩa đi.

Lúc về nhà, Lâm Lan nhìn qua nam nhân đập cửa là anh trai Ngụy di nương, vừa rồi Đinh Nhược Nghiê cho nàng biết gia cảnh Ngụy gia, Ngụy gia chẳng qua là nhà nghèo, nghèo rơi nghèo rớt, tuy nhiên nhân phẩm không tệ, những năm qua, nhờ Ngụy di nương tiếp tế, huynh trưởng của cô

ta mới cưới được vợ, hôm nay Ngụy di nương chết rồi, coi như chặt đứt một con đường sống của Ngụy gia, người ta có thể từ bỏ ý đồ sao? Cộng thêm quả thật có chút tình nghĩa huynh muội, như vậy làm ầm lên cũng không có gì đáng trách.

Tình huống như thế thật là đau đầu, khó lòng xử trí, Lâm Lan thà cho rằng bọn họ là đám vô lại còn hơn.

Chương 245 – Kỹ xảo đàm phán

Huynh trưởng Ngụy gia đi vào cửa, vừa nhìn thấy Lý Minh Tắc cùng Đinh Nhược Nghiên thì mắt đỏ ngầu, giận dữ như muốn ăn thịt người.

“Còn cái gì để nói, không đáp ứng cho bài vị em gái ta vào Từ đường thì không còn gì để bàn nữa.” Thái độ của huynh trưởng Ngụy gia hết sức cường ngạnh, cổ bạnh ra, gân xanh nổi chằng chịt.

Lý Minh Tắc nói: “Yêu cầu của người thực sự quá vô lý, thử hỏi có nhà nào bài vị thiếp thất được vào Từ đường?”

“Ta mặc kệ quy củ nào, em gái ta chết oan, ta không thể để nó làm cô hồn dã quỷ.” Huynh trưởng Ngụy gia trừng mắt, gân cổ nói: “Ngày nào các người còn chưa đáp ứng, ngày đó em gái ta vẫn chưa chôn cất, sẽ đặt trước cửa nhà các người.”

Đinh Nhược Nghiên bất đắc dĩ nhìn Lâm Lan, tựa như nói: Đệ muội nghe rồi đấy. Bọn họ là như vậy, không cách nào nói được.

Lâm Lan không chế tâm tình, gồng mình mỉm cười, tiến lên phía trước nói: “Huynh trưởng Ngụy gia, có thể nghe ta một lời không?”

Huynh trưởng Ngụy gia thu hồi ánh mắt phẫn hận từ Lý Minh Tắc sang Lâm Lan, vẫn là tràn đầy địch ý.

Lâm Lan nói: “Ta là nhị thiếu phu nhân Lý gia.”

Trên mặt huynh trưởng Ngụy gia có biến hóa nhỏ, hẳn đã nghe qua danh tiếng nhị thiếu phu nhân Lý gia, trong kinh thành, nhị thiếu phu nhân Lý gia rất có danh tiếng, người ta gọi nàng là Bồ Tát sống, nhưng vừa nghĩ tới, người ta là người Lý gia, khẳng định là nói giúp cho Lý gia, sắc mặt hẳn lại

trở nên lạnh lùng.

“Hôm nay ta mới từ biên quan trở về kinh thành, chuyện của Ngụy di nương, ta đã nghe, trong ấn tượng của ta, Ngụy di nương là một người luôn yên tĩnh, là một cô gái giữ bản phận, cũng là người mà đại tẩu ta tin tưởng nhất, cho nên, đau lòng Ngụy di nương, không chỉ có mình các vị, người Lý gia chúng ta cũng sẽ đau xót tiếc thương... Đáng tiếc, chuyện đã xảy ra, hiện tại truy cứu ai sai ai đúng cũng đều vô bổ, không thể khiến Ngụy di nương sống lại, huynh trưởng Ngụy gia, tâm tình của các vị, ta có thể hiểu được, hi vọng các vị sớm để Ngụy di nương đã nhập thổ vi an.” Lâm Lan chậm rãi nói.

Nhị thiếu phu nhân Lý gia mở miệng không có một câu vì Lý gia, không chỉ trích yêu cầu của bọn họ vô lý quá đáng, như vậy khiến tâm tình huynh trưởng Ngụy gia khá hơn phần nào, địch ý đối với vị nhị thiếu phu nhân Lý gia bớt đi, lời của nàng vẫn có thể nghe được một chút.

“Người chết cũng đã chết, mà người sống chúng ta, việc có thể làm là hoàn thành tâm nguyện khi còn sống của cô ấy, khi Ngụy di nương còn sống, luôn nhớ thương người nhà, cho nên, Lý gia chúng ta sẽ thay cô ấy chiêu cố người nhà thật tốt, huynh trưởng Ngụy gia, nghe nói chị dâu Ngụy gia vừa có bầu, mẹ của huynh thân thể không được tốt lắm...” Lâm Lan nào nề nói, thậm chí quan sát vẻ mặt huynh trưởng Ngụy gia.

Quả nhiên, nói đến tình hình Ngụy gia, sắc mặt hần ảm đạm, cúi đầu, không còn vẻ hùng hổ lúc trước nữa. Bất quá chỉ một cái chớp mắt, hần mạnh mẽ ngẩng đầu, nói: “Ta không muốn tiền của các ngươi.”

Lâm Lan mỉm cười, chậm rãi nói: “Ngoài thành, ta có một tòa thôn trang, trước mắt đang thiếu người làm, nếu như huynh nguyện ý, ta rất hi vọng huynh có thể tới hỗ trợ xử lý sự vụ trong trang, dùng người mình ta tương đối yên tâm, mặc dù tiền công không cao lắm, nhưng là đầy đủ cơm áo một nhà các vị không phải lo nghĩ, như thế, Ngụy di nương dưới suối vàng có biết cũng có thể an tâm.”

Huynh trưởng Ngụy gia lộ ra vẻ do dự, có chút không tin.

Lâm Lan lại nói: “Ký hiệp ước là năm năm hoặc mười năm một lần, làm tốt sẽ tăng tiền công và gia hạn thời gian, ta còn muốn thu nhận một nhóm học đồ, dạy bọn chúng y thuật, chắc chắn là sẽ ưu tiên đám nhỏ con người trong trang hoặc cửa hàng, sau này, sẽ ưu tiên trọng dụng chúng.”

Sắc mặt huynh trưởng Ngụy gia từ do dự chuyển qua động tâm, trong mắt hiện lên tia sáng, môi khẽ mím lại, tựa hồ như tìm lý do để thuyết phục bản thân.

Đinh Nhược Nghiên cùng Lý Minh Tác khẩn trương nhìn hần, mong đợi hần có thể đồng ý, chỉ cần hần đồng ý, chuyện này thành một nửa.

Lâm Lan không ngừng cố gắng, hết sức thành khẩn nói: “Huynh trưởng Ngụy gia, ta không có năng lực tài cán, chỉ có thể làm những việc này cho Ngụy di nương, nhưng xin huynh tin tưởng, Lý gia chúng ta thực sự có thành ý.”

Dừng một chút, Lâm Lan lại nói: “Về phần đưa Ngụy di nương vào phần mộ tổ tiên, thật ra thì ta cũng hy vọng có thể như thế, nhưng là, huynh cũng biết, theo như lệ cũ triều ta, thiếp thất không có con nối dòng sau khi chết không được vào phần mộ tổ tiên, nếu thật sự làm như vậy, Lý gia chúng ta bị người đời khiển trách thì thôi, chỉ sợ Ngụy di nương cũng sẽ bị lên án, e là cô ấy ở trong lòng đất cũng không thể sống yên ổn.

Ta cùng đại tâu đã nói chuyện, suy nghĩ một biện pháp điều hòa, phía bên ngoài phần mộ tổ tiên Lý gia, lập một phần mộ cho Ngụy di nương, như vậy, cũng không làm trái với quy củ, Ngụy di nương cũng sẽ không cô đơn, huynh trưởng Ngụy gia, huynh xem an bài như vậy đã ổn chưa?”

Đinh Nhược Nghiên xấu hổ không dứt, lúc trước, tại sao nàng không nghĩ tới phương pháp điều hòa này? Vừa gặp phải chuyện là tâm thần rối hết lên, may là Lâm Lan gặp chuyện bình tĩnh, tâm tư kín đáo.

“Huynh trưởng Ngụy gia, Lục Ý chín tuổi bắt đầu đi theo ta, ta vẫn coi cô ấy như tử muội, xảy ra chuyện bất hạnh như vậy, tất cả mọi người đều đau lòng, nếu là lễ phép quy củ cho phép, không cần huynh mở miệng ta cũng làm như vậy.” Đinh Nhược Nghiên uyển chuyển nói.

Sắc mặt huynh trưởng Ngụy gia dễ coi hơn chút ít, hần cũng biết yêu cầu của mình không hợp lễ giáo, nhưng một mạng người cứ như vậy bỏ qua, hần thật sự nuốt không trôi cục tức này. Hôm nay, nhị thiếu phu nhân nói lên phương pháp này, hần nên suy nghĩ một chút.

“Huynh trưởng Ngụy gia, ta hi vọng huynh có thể suy nghĩ thấu đáo, vì Ngụy di nương, cũng là vì Ngụy gia, nói thật, Lý gia chúng ta không phải vì

sợ các vị náo loạn mà như vậy. Cho tới bây giờ chỉ nghe nói bỏ vợ cần bầy lý do, không có nghe nói trục xuất thiếp thất cần lý do gì, trực tiếp đuổi người đi là xong, nếu có tâm địa tốt một chút thì cho chút lộ phí, tâm địa lạnh lùng, người chết sống ta không quan tâm, đại bá nhà ta coi như là nhân nghĩa rồi, ưng thuận hứa hẹn, chỉ cần Ngụy di nương không tái giá ngày nào, ngày đó vẫn sẽ chiếu cố cô ấy. Là Ngụy di nương tự mình nghĩ không thông, tự mình tìm tới cái chết, chuyện này, về tình, chúng ta thua, về pháp, không làm trái nửa điểm, cho nên, chúng ta đã có thành ý cùng các vị thương lượng, huynh trưởng Ngụy gia, nếu các vị cảm thấy không cách nào tiếp nhận, vậy chúng ta chỉ có thể mời quan phủ làm người phân xử, dù sao, Lý gia chúng ta hôm nay cũng không phải nhà quan lại, cũng chẳng có gì phải cố kỵ.” Khẩu khí Lâm Lan hơi chút cường ngạnh. Bởi vì cái gọi là kẻ địch lui ta vào, huynh trưởng Ngụy gia đã dao động, nàng tiếp tục tạo áp lực, cuối cùng tung chiêu một cọng rơm đè chết con lạc đà. Chỉ cần hấn không phải là kẻ ngu, đương nhiên phải biết, nếu như chuyện này tới quan phủ, người bất lợi là bọn họ.

Huynh trưởng Ngụy gia hung hăng cắn răng một cái, nói với Lâm Lan: “Nhị thiếu phu nhân, ta tin lời cô nói.”

Nhất thời, mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Triệu Trác Nghĩa nghe hồi lâu, trong lòng vô cùng cảm khái, chị dâu thật lợi hại. Người ta nói không lấy tiền, không có nghĩa là không cần tiền, cho người ta một chén cơm là đủ khiến đối phương mắc câu. Nói đi nói lại, thật ra Ngụy gia là muốn tiền, chẳng qua lại ngại em mình vừa táng mạng, không biết làm thế nào, chị dâu đúng là khéo léo, vừa thỏa mãn nhu cầu người ta, lại vừa bảo vệ được sĩ diện của họ. Ngay sau đó lấy chiêu thu học đồ dụ dỗ, đối với nhà nghèo mà nói, chẳng còn tương lai nào hấp dẫn hơn nữa. Chị dâu tung ra chiêu tình cảm, trước làm tan rã nhuệ khí của bọn họ, sau tung ra phương pháp điều hòa, cuối cùng là uy áp, Ngụy gia sao có thể kiên trì? Đây chính là thủ đoạn, trước kia nhìn không ra chị dâu lại là người thông minh tinh tế như vậy.

Thấy huynh trưởng Ngụy gia dao động, Lâm Lan lấy ra hai tấm ngân phiếu đưa cho hấn, nàng đã sớm nghĩ kỹ, nếu như đã chịu phân rõ phải trái thì sẽ đưa ra ngân phiếu, nếu giao hoạt thì một phân tiền cũng đừng mơ.

Huynh trưởng Ngụy gia như phải bồng tay, liên tục lui về phía sau khoát tay: “Không không không, ta nói rồi chúng ta không cần bạc.”

Lâm Lan mỉm cười nói: “Bạc này không phải là đưa cho huynh, là để huynh an bài hậu sự cho Ngụy di nương, không thể để Ngụy di nương phải chịu ủy khuất, vị trí ngôi mộ Lý gia chúng ta sẽ an bài, những chuyện khác huynh trưởng Ngụy gia hãy quan tâm.”

Lâm Lan kiên quyết đưa ngân phiếu cho hắn.

Huynh trưởng Ngụy gia nhìn con số trên tấm ngân phiếu, kinh ngạc nói: “Dùng... Không dùng hết nhiều như vậy...”

“Cứ cầm lấy, chớ tiết kiệm, làm sao để an bài cho tốt, để cho Ngụy di nương an tâm, chúng ta cũng có thể an tâm đúng không?” Lâm Lan nói.

Lúc này huynh trưởng Ngụy gia đã hoàn toàn không còn hận ý, đối với vị nhị thiếu phu nhân này vô cùng cảm kích, rất muốn nói gì đó nhưng là ăn nói vụng về không biết nên nói gì, không thể làm gì khác hơn là ôm quyền thi lễ, xoay người đi ra ngoài.

Đinh Nhược Nghiên đứng dậy cảm kích nói: “Đệ muội, hôm nay thật là nhờ có em.”

Lý Minh Tắc cũng nói: “Đệ muội, thật là xin lỗi, em vừa trở về, chưa kịp nghỉ ngơi đã phải vất vả.”

Đinh Nhược Nghiên quay đầu trừng mắt liếc hắn một cái, trách móc: “Còn không phải là chàng gây họa, Ngụy di nương kia có gì không tốt, sao cứ muốn ép cô ấy rời đi.”

Lý Minh Tắc nói: “Ta làm sao biết được cô ta tự sát?”

Đinh Nhược Nghiên lại hung hăng nhìn hắn, giây lát quay sang nói với Lâm Lan: “Để ta sai người đưa bạc sang cho muội, muội đã giúp ta chuyện lớn như vậy, không thể để muội bỏ tiền ra như vậy.”

Lâm Lan liền nói: “Đại tẩu khách khí với ta phải không? Vừa rồi không có gì nhiều lắm, về phần nơi chôn cất, đại ca, anh mau đi sắp xếp, để cho Ngụy di nương sớm nhập thổ vi an, tránh đêm dài lắm mộng.”

Lý Minh Tắc gật đầu nói: “Ta lập tức đi ngay, đúng rồi, nhị đệ có khỏe không? Nghe nói đệ ấy vẫn chưa về được.”

Lâm Lan nói: “Chuyện tiến triển coi như thuận lợi, năm mới có thể trở

về.”

Lý Minh Tắc nói: “Ta yên tâm rồi.” Dứt lời đi ra.

Lâm Lan nói với Đinh Nhược Nghiê: “Ta quên dặn đại ca một chuyện.” Dứt lời vội vàng đuổi theo.

“Đại ca...”

Lý Minh Tắc dừng bước, quay đầu lại.

Lâm Lan đi tới, nhẹ giọng hỏi: “Bích Như kia...”

Sắc mặt Lý Minh Tắc trở nên ngưng ngù: “Lúc trước cô ta tới cửa hàng trà tìm ta, ta không đáp ứng... Chuyện này, ta còn gạt đại tâu muội, sợ nàng tức giận...”

Lâm Lan cười cười: “Ta biết rồi, đại ca mau đi làm việc đi.”

Xem ra Bích Như muốn trở lại bên cạnh Lý Minh Tắc, gặp phải cự tuyệt, then quá thành giận, đúng lúc Nguy gia tới làm âm, cô ta liền nhân cơ hội. Nữ nhân này, làm sao không biết dùng óc suy nghĩ vậy?

Chương 246 – Đường là mình đi

Quan tài ở cửa lớn rút cục khiêng đi, đám người vây xem dần tản mát. Lâm Lan gọi Diêu mama tới, đưa bạc dặn đi mua chút ít tiền mã và pháo đốt để đuổi xui đi.

Ngân Liễu nhận được tin, chạy như bay về, bỏ lại Như Ý ở phía sau, vừa tới cửa phủ, đúng lúc gặp nhị thiếu phu nhân ra khỏi cửa.

“Nhị thiếu phu nhân, người về thật rồi! Nô tỳ còn tưởng rằng Như Ý lừa gạt mình.” Ngân Liễu hưng phấn hô.

Lâm Lan thấy nàng chạy vội vã, thở hổn hển, trán đầm mồ hôi, không khỏi cười nói: “Em xem em kìa, sao mà hấp tấp thế?”

“Nô tỳ có thể không vội sao? Nô tỳ hận không thể bay ấy! Nếu biết bay thì sẽ đến biên quan tìm nhị thiếu phu nhân.” Ngân Liễu đưa tay áo lau mồ hôi cười hì hì nói.

Thật tốt, nghe Ngân Liễu ríu rít như chim hót, tâm tình Lâm Lan khá lên nhiều.

“Nhị thiếu phu nhân muốn đi ra ngoài sao?” Ngân Liễu hỏi, nhị thiếu phu nhân xuất phủ khẳng định không phải là cố ý ra đón cô ấy.

Lâm Lan nói: “Ta đi có việc, em về Lạc Hà trai trước đi.”

Ngân Liễu cười hì hì nói: “Để nô tỳ đi theo nhị thiếu phu nhân! Trước kia nhị thiếu phu nhân ra ngoài đều mang theo nô tỳ, mấy tháng nay nô tỳ rảnh rồi tới độ mốc meo rồi.”

Lâm Lan bật cười: “Em không mệt thì đi theo đi.”

Trước đó Chu mama đã gọi Bích Như vào một hàng nước vắng khách.

“Chu mama, sao nhị thiếu phu nhân vẫn chưa tới?” Bích Như đã sốt ruột, uống hết một bình trà vẫn chưa thấy thân ảnh nhị thiếu phu nhân.

Chu mama cười tủm tỉm nói: “Người chớ gấp gáp, hôm nay nhị thiếu phu nhân vừa về tới nhà, dù sao cũng phải rửa mặt mũi, thay trang phục mới đi ra ngoài đúng không?”

Bích Như không thể làm gì khác hơn là nhẫn nại chờ đợi.

“Nhị thiếu phu nhân, người ở trên lầu.” Cẩm Tú dẫn nhị thiếu phu nhân lên lầu.

Chu mama cười nói: “Nhị thiếu phu nhân đã tới.”

Bích Như vội vàng ngồi nghiêm chỉnh, thật ra thì cô ta có chút chột dạ, nhị thiếu phu nhân đã cứu mạng cô ta, lại còn cho bạc. Có điều cô ta đi tới đi lui, quanh đi quẩn lại muốn trở về kinh thành, thâm tâm luôn không cam lòng, không nghĩ tới lúc về lại kinh thành nghe ngóng được tin Lý gia gặp xui xẻo, Lý lão gia bị lưu vong, Hàn Thị về quê, đại thiếu gia dính líu, bị cắt chức mở cửa hàng trà. Thật là đại khoái nhân tâm, Hàn Thị ác độc như thế, rốt cục nhận được báo ứng. Cho nên, cô ta nổi lên ý niệm, không có Hàn Thị ngăn trở mình thì cô ta có thể cùng đại thiếu gia ở chung một lần nữa, cô ta tin tưởng đại thiếu gia thích mình, chưa từng nghĩ, đại thiếu gia lạnh lùng cự tuyệt cô ta, điều này làm cho cô ta rất tức giận, chẳng lẽ tình ý lúc trước của đại thiếu gia đối với mình là giả dối cả sao? Đại thiếu gia đã nói, chỉ có thời

điêm ở cùng một chỗ với cô ta mới là đáng sống, đại thiếu gia thích cô ta. Cô ta vì đại thiếu gia chịu nhiều đau khổ, thiếu chút nữa mất cả mạng sống, đại thiếu gia tuyệt tình như thế, làm sao cô ta có thể cam tâm? Cho nên cô ta liền tới cửa làm âm lên, bọn họ không cho cô ta sống tốt, cô ta cũng không để bọn họ sống yên ổn.

Nhưng khi đối mặt với nhị thiếu phu nhân, cô ta có chút thấp thỏm.

Lâm Lan đi vào cửa thấy Bích Như nghiêm trang ngồi ở đó, sắc như mặt lâm đại địch, không khỏi cười thầm. Nàng uyển chuyển chào hỏi: “Bích Như, đã lâu không gặp.”

Nhị thiếu phu nhân tươi cười chào hỏi khiến Bích Như không thể trưng ra vẻ mặt lạnh lùng, cô ta miễn cưỡng đứng dậy nở nụ cười, thi lễ: “Nhị thiếu phu nhân an hảo!”

Chu mama thay nhị thiếu phu nhân kéo ghế ra, Lâm Lan ngồi xuống, mỉm cười nói: “Ta rất khỏe, ta nghĩ thời gian qua người cũng sống rất tốt.”

Sắc mặt Bích Như khẽ khựng lại, cười khổ nói: “Nhị thiếu phu nhân nói đùa, người như ta thì có cái gì gọi là tốt?”

Lâm Lan tự rót trà cho mình, từ khi vào kinh, nàng bận rộn liên hồi, chưa kịp uống một ngụm trà, khát chết rồi.

Hớp miếng trà, Lâm Lan chậm rãi nói: “Thật ra thì trôi qua có được hay không, không tại ăn ở tốt hay không mà là ở tinh thần của mình. Ta cũng xuất thân nhà nông, việc khổ sở vất vả tạm thời không so với người, nhưng ta chưa từng cảm thấy mình sống không tốt, mỗi ngày trôi qua đều vui vẻ, người không vui thì một ngày trôi qua, người vui thì cũng một ngày trôi qua, nhân sinh ngắn ngủi, có thể đếm được trên đầu ngón tay, cần gì tự mình làm mình phiền não, làm cho mình không vui, phải không?”

Bích Như nghe hiểu ngụ ý nhị thiếu phu nhân, nói lần này cô ta hành động như vậy không khác nào tự mình tìm lấy phiền não.

“Nhị thiếu phu nhân đừng trách ta, Phật tranh giành một nén nhang, người tranh giành một hơi thở, ta thật sự không nuốt trôi nổi giận này.” Bích Như nổi giận nói.

Lâm Lan nhẹ cười nhạt: “Vậy người tranh giành thì sẽ thế nào? Người biết rõ đại thiếu gia sẽ không nạp thêm người, người khóc người nào thì

người gặp trở ngại đầu tiên chính là người, người hủy hoại danh dự Lý gia, hủy hoại danh dự Hàn Thị cũng chẳng có tác dụng gì, danh dự Lý gia sớm đã chẳng còn, tiếng xấu Hàn Thị cũng đã truyền xa, đại thiếu gia vốn đã chẳng còn để ý rồi, người làm như vậy thì trừ bản thân người đau khổ còn có thể được cái gì? Sẽ chỉ làm đại thiếu gia chán ghét người hơn, chút niềm tự trọng trong trái tim cũng sẽ tan biến hết. Người nghĩ làm âm lên sẽ có người đồng tình với người, sẽ cùng người khiển trách đại thiếu gia bội tình bạc nghĩa với người? Không, người làm rồi, người khác sẽ chỉ cười nhạo người. Nếu như thiếu gia nhà ai coi trọng nha đầu, sống chết muốn cùng sinh tử với nha đầu, đó mới là người bị cười nhạo! Thiếu gia cùng nha đầu, không phải đều là chơi đùa sao? Khi nào có chân tâm thật ý?”

“Sẽ không đâu, đại thiếu gia là thật tâm yêu thích ta.” Bích Như yếu ớt nói.

“Người làm rồi, cho tới giờ đại thiếu gia chưa từng thích người, người đại thiếu gia thích là đại thiếu phu nhân, đại thiếu gia vì đại thiếu phu nhân mà đuổi cả Ngụy di nương dụ dàng động lòng người đi, còn có thể muốn người?” Lâm Lan mỉa mai, nữ nhân này thật ngu ngốc, lúc này rồi còn mộng hão.

Mặt Bích Như trắng bệch.

“Vẫn thường nghe, thà tin rằng cõi đời này có quỷ, cũng không thể tin miệng nam nhân, nhất là những thứ lời ngon tiếng ngọt, tất cả chỉ là dỗ gạt nữ nhân chúng ta thôi, chẳng lẽ người cho là thật?” Lâm Lan nói.

Trong mắt Bích Như hiện lên một tầng mây mù, bi thương nói: “Có lẽ cô nói đúng nhưng ta không cam lòng, vì hẳn, ta mất đi hài tử, thiếu chút nữa ngay cả cái mạng này cũng không còn, ta thật sự thích đại thiếu gia.”

“Sở dĩ người thống khổ là bởi vì không nhìn thấu tim mình, luôn chấp nhất không quên, có một số việc đã là quá khứ rồi, người nên nhìn về phía trước chứ không phải ngoái lại phía sau...”

Sương mù trong mắt Bích Như rốt cục ngưng kết thành lệ, từng giọt lệ nóng hôi thi nhau lăn xuống, nức nở: “Sau này ta nên làm thế nào bây giờ!”

Lâm Lan thở dài một hơi: “Vôn dĩ ta không muốn tới đây, muốn giải quyết người có rất nhiều cách, dĩ nhiên ta sẽ không dùng thủ đoạn âm tàn như Hàn Thị, có điều, mạng của người là ta cứu, ta không hi vọng người

không biết trân trọng mạng sống của mình, vấn đề này phải làm sao, người nên đi hỏi tự bản thân mình chứ không phải hỏi người khác, đừng là mình đi.”

Chu mama chen vào một câu: “Bích Như, hồi hương đi! Người còn trẻ, tìm người đàn ông mà gả, yên ổn sinh sống, đây mới là con đường tốt nhất cho nữ nhân chúng ta.”

Bích Như âu sầu nói: “Còn có ai cần ta?”

“Làm sao không ai muốn người? Người lớn lên xinh đẹp, lại có một đôi tay khéo léo, chỉ cần người nguyện ý, sẽ có nam nhân tốt thích người, làm thiếp nhà giàu, có thể không phải lo cơm áo, nhưng cả đời đều phải nhìn sắc mặt chủ mẫu, không cần thận chút lập tức mất mạng, cả ngày lo lắng đề phòng, lục đục với nhau, người thích cuộc sống như vậy sao? Thiếp nhà phú quý cũng chỉ là tiện lưu, vợ người bần hàn nhưng có tôn nghiêm, Bích Như, người tự mình suy nghĩ cho kỹ!” Dứt lời, Lâm Lan đưa mắt nhìn Cẩm Tú, Cẩm Tú tiến lên, đưa một túi bạc tới trước mặt Bích Như.

Lâm Lan lạnh mặt: “Đây là lần cuối cùng ta giúp người, nếu người vẫn khăng khăng không chịu tình ngộ, ta cũng chịu, nhưng nếu sau này người còn dám tới cửa làm âm ỉ, ta sẽ đưa người lên quan phủ, người muốn chết trước cửa Lý gia, cùng lắm thì ra mua ít tiền vàng, mua một cái chiếu, ném thẳng ra bãi tha ma, lời ta chỉ nói đến thế, tự giải quyết cho tốt.”

Bích Như gục trên bàn khóc rống, Lâm Lan lắc đầu, đứng dậy rời đi.

Ra khỏi phòng trà, Ngân Liễu nói: “Nhị thiếu phu nhân, người quá hảo tâm rồi, lại còn cho ả ta bạc, người không biết hai ngày nay ả ta làm âm ỉ thế nào đâu, lời mười tám đời tổ tông Lý gia ra mà mắng. Rồi lại nói, đây lại chuyện phòng lớn.”

Lâm Lan nhẹ trách: “Cái gì phòng lớn phòng nhỏ, Lý phủ cũng là nhà ta! Ta không sợ cô ta làm âm nhưng mà xảy ra cũng chẳng hay ho gì, một chút tiền nhỏ đổi lại an ổn, đáng làm.”

Ngân Liễu ngượng ngùng le lưỡi.

Chu mama nói: “Nhị thiếu phu nhân nói rất đúng, người nói như thế, Bích Như chắc chắn không dám tới nữa, đoán chừng cũng đã hiểu tâm ý đại thiếu gia.”

Cẩm Tú nói: “Nhị thiếu phu nhân vừa về, chân còn chưa chạm đất đã phải vất vả, nhanh về nghỉ ngơi thôi.”

Chu mama cũng nói: “Đúng thế, đúng thế, buổi tối, ta sẽ sai Quế tẩu làm một bàn thức ăn nhị thiếu phu nhân thích ăn nhất, coi như là để nhị thiếu phu nhân đón gió tẩy trần.”

Lâm Lan cười nói: “Mama nói thế làm ta thấy thèm ăn rồi, mọi người không biết đâu, lúc ở biên quan, cuộc sống rất gian khổ, muốn ăn đồ ăn nóng cũng khó, mấy tháng nay, ruột ta nhạt như nước ốc, mau mau bồi bổ mới được.”

Chu mama nghe liền đau lòng: “Thật là khổ cho nhị thiếu phu nhân, aiz! Đáng thương nhị thiếu gia còn phải chịu bao nhiêu bữa khổ cực như vậy...”

Triệu Trác Nghĩa thừa dịp chị dâu ra cửa liền nhanh chóng đi phủ Hoài Viễn Tướng quân một chuyến.

Trước khi về kinh, Lâm Tướng quân cố ý gọi hấn tới, giao cho hấn một phong thư, lệnh cho hấn đưa tới phủ Tướng quân, liên lục dặn dò chuyện này không để cho chị dâu biết. Triệu Trác Nghĩa không biết Tướng quân muốn làm gì, đem chuyện này lên nói cho Lý đại nhân, Lý đại nhân nói, cứ theo ý Tướng quân mà làm.

Phùng Thục Mẫn vừa ngồi thêu vừa nghe Sơn Nhi đọc sách, nhìn Sơn Nhi đặc ý rung đùi đọc sách chăm chú, Phùng Thục Mẫn cảm giác được an ủi vô cùng, lão gia đã nói, tương lai muốn dạy Sơn Nhi tập võ, tương lai cũng sẽ là một viên đại tướng, nhưng mà nàng không thích, trượng phu của mình quanh năm trấn thủ biên quan, vợ chồng xa cách không nói, ngày nào cũng phải lo lắng, chỉ sợ nghe được tin không tốt... Nếu tương lai Sơn Nhi cũng đi chiến trường, nàng thật sự buồn muốn chết.

“Phu nhân, phía ngoài có người cầu kiến, nói là mang thư của lão gia đến.” Nha hoàn tới bẩm.

Phùng Thục Mẫn mừng rỡ không thôi, vội vàng đặt mẫu thêu xuống: “Mau đưa người tới sảnh trước, ta lập tức tới ngay.”

Sơn Nhi ngưng đọc sách, từ trên ghế cao tụt xuống, chạy đến bên cạnh mẹ, cậu kéo kéo tay áo mẹ mình, đôi mắt mở lớn, lấp lánh nhìn mẹ, líu lo nói: “Sơn Nhi cũng phải đọc thư phụ thân, Sơn Nhi biết chữ rồi.”

Chương 247 – Thư Tướng quân

Phùng Thục Mẫn thương yêu xoa xoa gương mặt non nớt của Sơn Nhi, cười nói: “VẬY Sơn Nhi đi cùng mẹ.”

Sơn Nhi vui mừng dùng sức gật đầu, lôi kéo mẹ đi ra ngoài, đôi chân ngắn mập mạp cố gắng bước qua bậc cửa.

Nghe Triệu Trác Nghĩa tự giới thiệu mình, Phùng Thục Mẫn vui vẻ nói: “Thì ra là Lâm đại phu đã về.”

Triệu Trác Nghĩa nói: “Lâm đại phu lần này trở về kinh là vì chuẩn bị được liệu cho biên quan.”

Phùng Thục Mẫn vui vẻ nói: “Trở lại là tốt rồi, ta vẫn nhắc cô ấy suốt.”

“Đây là thư Lâm Tướng quân sai thuộc hạ giao cho phu nhân.” Triệu Trác Nghĩa đem thư trình lên.

Phùng Thục Mẫn cầm thư, lòng tràn đầy vui mừng, không gì so sánh được chuyện nhận thư của lão gia. Sơn Nhi khẩn cấp thì thầm: “Mẹ, mau mở ra, mau mở ra...”

Phùng Thục Mẫn cười cười nhìn Sơn Nhi, lại ngại ngùng nói với Triệu Trác Nghĩa: “Đứa nhỏ này, tính tình nóng vội y hệt cha nó.”

Trong lòng Triệu Trác Nghĩa tự nhủ, tiểu công tử đáng yêu hơn Lâm Tướng quân nhiều, cười ha ha nói: “Tiểu công tử muốn đọc thư Tướng quân, thuộc hạ còn có sự vụ cần giải quyết, xin cáo từ.” Hắn biết phu nhân cũng nóng ruột đọc thư, người ta khẩn cấp, hắn nên thức thời rời đi thì tốt hơn.

Phùng Thục Mẫn sai người đưa thưởng, lại để quản gia đưa Triệu Trác Nghĩa ra cửa. Sơn Nhi ở trong lòng mẹ, hai mẹ con cùng nhau đọc thư.

“Phu nhân thấy chữ như thấy người...” Sơn Nhi đọc từng chữ một, giữa đầu hỏi mẹ: “Mẹ, tại sao cha không viết Sơn Nhi thấy chữ như thấy người?”

Phùng Thục Mẫn không khỏi mỉm cười, xoa xoa đầu Sơn Nhi, ôn nhu nói: “Cha không biết Sơn Nhi đã biết chữ rồi. Chờ cha trở về, Sơn Nhi đọc cho cha nghe. Cha Sơn Nhi nhất định rất cao hứng.”

Lúc này cu cậu mới thoải mái: “Con sẽ đọc thật nhiều sách cho cha nghe.”

“Được rồi, chúng ta tiếp tục đọc.” Ánh mắt Phùng Thục Mẫn rời xuống phía dưới.

“Vi phu ở biên quan vẫn khỏe mạnh, đừng lo lắng, hiện có chuyện quan trọng báo cho phu nhân, Lâm Lan, Lâm Phong là con của vi phu thất lạc nhiều năm...”

Trong lòng Phùng Thục Mẫn không khỏi run lên, vội vàng gấp lá thư lại, ôn tồn dụ dỗ Sơn Nhi: “Sơn Nhi, trong thư cha nói có chuyện quan trọng, con ngoan đi chơi đi nhé.”

Sơn Nhi bĩu mũi, rất không tình nguyện lũn cũn đi ra ngoài.

Giờ phút này nội tâm Phùng Thục Mẫn hỗn loạn cực độ. Không còn tâm tình nào chiếu cố cảm xúc Sơn Nhi, tiếp tục đọc thư.

“Chuyện dài một lời khó nói hết, đợi vi phu trở về kinh sẽ nói tỉ mỉ với phu nhân... Vi phu khiến bọn họ chịu quá nhiều khổ sở. Chẳng trách trong lòng bọn họ sinh hận ý, một ngày hai đứa con chưa nhận ta là phụ thân, ngày đó ta còn khó ăn khó ngủ, vi phu biết nàng cùng Lan Nhi có thâm giao, nàng nhất định sẽ không bài xích chuyện này, kính xin phu nhân giúp vi phu một tay...”

Phùng Thục Mẫn xem xong thư, thật lâu không nói nên lời, trong lòng ngũ vị tạp trần, hỗn loạn vô cùng, ban đầu khi gả cho lão gia... Lão gia nói vợ trước cùng hai đứa con đều đã chết bởi nạn đói nhiều năm trước, hôm nay, lại đột nhiên nảy ra hai đứa con, không phải là ai khác lạ, chính là hảo hữu Lâm Lan của nàng, đột ngột như thế, nàng cùng Lâm Lan thành quan hệ mẹ kế cùng trưởng nữ, đây quả thực là sự thật khó lòng tiếp nhận.

Theo đạo lý mà nói, nàng hẳn là nên thay lão gia cáo hứng, bỗng dưng tìm lại được hai đứa con tưởng đã mất. Nàng hẳn là hiểu lão gia mong mỏi nhận con như thế nào, nhưng, đạo lý là một chuyện, bản thân tiếp nhận có dễ dàng hay không là một chuyện khác. Không nói đến quan hệ thay đổi, nàng cùng Lâm Lan cũng sẽ trở nên vô cùng lúng túng. Chung đụng với nhau thế nào cũng xảy ra vấn đề. Mấu chốt là Sơn Nhi. Không giải thích được từ con trưởng biến thành con thứ, mọi thứ vốn thuộc về Sơn Nhi thì hiện giờ lại chấp tay tặng cho người huynh trưởng chưa từng gặp mặt kia... Phùng Thục

Mẫn tự nhận mình không phải có lòng dạ âm mưu, nhưng làm một người mẹ, nàng làm sao có thể không vì lợi ích nhi tử mình? Phùng Thục Mẫn bối rối, thật sự khó có thể quên được. Lúc đầu nàng đã cố ý hỏi chị chồng... Đúng, chính là chị ta, chính chị ta nói cho lão gia, Thẩm Thị cùng hai đứa bé đều chết hết, vì thế, lão gia đã dựng lên mộ, chôn quần áo và di vật, mang theo nàng tới tế bái.

Sắc mặt Phùng Thục Mẫn lạnh lùng, gọi quản gia vào, lệnh cho quản gia nhanh chóng đi Hồ Châu một chuyến, mời chị chồng vào kinh thành.

Sơn Nhi buồn bực nhặt một nhánh cây, khoa chân múa tay trong hậu viên, cái miệng nhỏ nhắn làu bàu: “Lâm Lan, Lâm Phong, Lâm Sơn... Cha đặt tên chán chết, nhưng vẫn đỡ hơn cha của Khâu Nguyên Tư, Nguyên Tư oan tử*, nghe đã thấy xui...”

* Oan tử: chết oan. Nguyên Tư oan tử đọc là: Yuán sī yuān sǐ

Lâm Lan tắm rửa sạch sẽ, ngủ một giấc thoải mái, thức dậy thân thanh khí sáng, mọi khi ở nhà không cảm thấy, đi ra ngoài một chuyến, thật lòng cảm thấy ở trong nhà mình vẫn là thoải mái nhất!

Lúc ăn cơm, Lâm Lan cũng không rảnh rỗi, nàng hỏi Cẩm Tú cùng Chu mama tình hình trong nhà.

Sau khi nàng cùng Minh Doãn đi sứ, Lý Minh Tắc nhờ sự giúp đỡ của cậu cả đã mở cửa hàng trà, làm ăn rất tốt.

Hàn Thị ở lại hơn tháng không chịu rời đi. Mụ vốn không định đi, Lý Minh Tắc kiên quyết muốn mụ rời đi, vì thế, Hàn Thị khóc náo một trận, thiếu chút nữa làm lão thái thái tái phát bệnh cũ, Lý Minh Tắc mượn điểm này, kiên quyết bắt Hàn Thị rời đi.

Xem ra Lý Minh Tắc vẫn giữ chữ tín.

Bị Hàn Thị làm âm ỉ, bệnh tình lão thái thái phát lại, lúc giảm lúc phát nặng, tình hình rất tệ. Lâm Lan quyết định sang đó xem sao.

Lý Minh Châu vẫn ở Chuê Gấm hiên, hiện tại rất ít khi thấy cô ta đi ra ngoài, khó khăn lắm mới ra ngoài thì không nói lời nào, mặt lạnh như băng, thật giống như viết: Người lạ chớ tới gần.

Không nghĩ Cẩm Tú có thể nói ra thành ngữ như vậy, tinh tế suy nghĩ, thật đúng là hình tượng, Lâm Lan không khỏi mỉm cười. Lần này Lý Minh

Châu bị đả kích, tính tình đại biến là bình thường, chỉ cần cô ta không gây chuyện như trước kia nữa là tốt rồi.

Lão cha già dưỡng thương vài tháng, sau năm mới bị áp giải đi Kiềm Tây, lúc đi, Lý Minh Tắc cũng không tiễn lão, chỉ cho người đưa tới chút bạc và quần áo, Lý Minh Tắc còn cho mang đồ tới, lão nên thấp nhang thơm mà cầu nguyện rồi. Không biết lão còn có giữ nổi mạng đi tới Kiềm Tây không.

Tóm lại hết thấy vẫn đang trong phạm vi dự đoán của Lâm Lan, chỉ có một chuyện làm nàng nhức đầu là... Phùng Thục Mẫn. Nếu Phùng Thục Mẫn biết nàng trở về, khẳng định tìm nàng, đến lúc đó làm sao bây giờ? Không để ý tới? Hay là làm như chưa có chuyện gì xảy ra?

Lâm Lan rồi rắm một hồi, lắc đầu, theo công lực của nàng, hẳn là không thể nào thần nhiên đổi mặt. Rõ ràng, người cha này nàng sẽ không nhận, đương nhiên mẹ kế cũng không thể nhận, sau này coi như không quen là ổn. Lâm Lan tự khẳng định gặt đầu, đúng, cứ làm như thế, thay vì lúng túng khó xử, không bằng một lần nói thẳng ra, muốn trách thì trách lão gia hỏa kia, nàng chẳng có lỗi làm gì.

“Đúng rồi. Nhị thiếu phu nhân, Trần công tử và Bùi tiểu thư đã thành thân năm trước, đại thiếu gia cùng đại thiếu phu nhân đi uống rượu mừng.” Cẩm Tú nói.

“Thế hả?” Lâm Lan vui vẻ nói: “Thật tốt quá, hai người này cuối cùng cũng tu thành chánh quả, ta phải đưa phần hậu lễ đi tặng.”

Chu mama cười nói: “Nhị thiếu phu nhân không phải lo, đại thiếu gia cùng đại cữu gia đã thay nhị thiếu gia và nhị thiếu phu nhân tặng một phần.”

Lâm Lan cười nói: “Ái chà, ta lại thiếu nợ hai người rồi, tên Trần Tử Dụ kia còn muốn đòi ta bao lì xì nữa kia, tiện nghi cho hẳn quá, được ba phần lễ.”

Chu mama cười nói: “Trần công tử hôm nay đi Triều Tiên, Hoàng thượng lệnh cho cậu ta đi sứ Triều Tiên, đoán chừng hơn nửa năm mới quay về.”

“Vậy hả? Vương tử Cao Ly vì hẳn bị đánh một trận tơi tả. Hẳn đi chuyến này là đáng.” Lâm Lan cười nói.

Đang nói, Hồng Thường bên cạnh Đinh Nhược Nghiên tới, đưa tới ngân phiếu hai trăm lượng.

Lâm Lan có chút không vui: “Đại tẩu sao lại khách khí như vậy?”

Hồng Thường trả lời: “Đại thiếu phu nhân nói, nhị thiếu phu nhân đã giúp đỡ rất nhiều, không thể để nhị thiếu phu nhân phải xuất bạc, tuy nói chị em dâu hẳn là có lúc giúp đỡ nhau, nhưng đây cũng là tâm ý nhị thiếu phu nhân, đại thiếu gia và đại thiếu phu nhân vô cùng cảm kích, đại thiếu phu nhân còn nói, đợi nhị thiếu phu nhân rảnh sẽ tới tìm nhị thiếu phu nhân nói chuyện.”

Đinh Nhược Nghiên cũng biết tự đánh giá sức mình, Lâm Lan mỉm cười, để cho Chu mama nhận lấy. Nàng nói với Hồng Thường: “Đại thiếu phu nhân đang ở đâu?”

Hồng Thường trả lời: “Hằng ngày, sau cơm chiều, đại thiếu phu nhân sẽ đi Triều Huy đường thăm lão thái thái.”

“Ừm! Ta cũng muốn qua đó.” Lâm Lan nói.

Cơm tối xong, Lâm Lan mang theo Ngân Liễu đi Triều Huy đường.

Bệnh tình lão thái thái nghiêm trọng hơn Lâm Lan tưởng tượng, thần trí không còn rõ ràng, nhìn thấy nàng, ánh mắt kia chỉ là một màn mờ mịt. Tựa hồ không biết nàng là ai. Chúc mama lau lệ, nói với nàng: “Nhị thiếu phu nhân, người hãy nghĩ biện pháp, tiếp tục như vậy, chỉ sợ lão thái thái...”

Nhìn lão thái thái như thế, chắc chắn là không chống đỡ được bao lâu nữa. Loại bệnh này chính là dựa vào ăn uống, luyện tập mà điều trị. Tình hình tới như thế này, nàng cũng hết cách xoay chuyển.

“Mấy tháng trước bệnh tình lão thái thái đã có chuyển biến tốt đẹp, lão thái thái đã nói, đợi xuân sang, khí trời ấm áp, muốn về với ông bà, lão thái thái muốn chết cũng được chết ở quê hương, nhưng hiện tại...” Chúc mama hầu hạ lão thái thái đã mười mấy năm, tình cảm thâm hậu, nói đến đoạn thương tâm, nhất thời rơi lệ không ngừng.

Đinh Nhược Nghiên an ủi: “Chúc mama chớ lo lắng, nhị thiếu phu nhân chắc chắn nghĩ biện pháp chữa lành bệnh cho bà nội.”

Lâm Lan cũng chỉ có thể nói lấy lệ: “Từ từ sẽ khá hơn.”

Du Liên vẫn yên lặng đứng ở một bên, trong mắt tràn đầy bi thương, chẳng qua không biết là vì lão thái thái mà thương tâm hay là lo lắng cho

tương lai của mình.

Nói thật, Du Liên thật sự xui xẻo vô cùng, bị tính toán làm thiếp thất, nghĩ đi nghĩ lại vốn không phải lo cơm áo, tương lai may mắn sinh được đứa con thì còn có chỗ dựa vào, ai biết được chưa tới mấy ngày, lão già đã xảy ra chuyện, bên cạnh không có người nhờ cậy, thời gian này khó khăn thế nào có thể đoán ra.

Thăm lão thái thái xong, Lâm Lan cùng Đinh Nhược Nghiên cùng đi ra ngoài, vừa đi, Đinh Nhược Nghiên nói chuyện: “Đệ muội, muội có thể cho ta một lời chính xác không, bà nội còn bao nhiêu thời gian?”

Lâm Lan lặng yên hồi lâu, nói: “Xem tình hình, chỉ có thể gắng tới mùa hè.”

Đinh Nhược Nghiên âm đạm, thở dài: “Mấy đại phu cũng nói như vậy, xem ra, không còn biện pháp rồi, ta đang suy nghĩ, bà nội hồi hương là chuyện không thể, có phải nên mời đại bá tới đây không? Dù sao cũng phải có nhi tử đưa tiền trước lúc lâm chung đúng không?”

Lâm Lan đồng ý, nói: “Chỉ có thể mời đại bá tới, nghe nói thân thể tam thúc không được khá lắm, sợ là không chịu đường xe ngựa mệt nhọc.”

“Ta trở về sẽ nói Minh Tắc gửi thư về quê, hi vọng đại bá có thể lên kịp.”

“Đúng rồi, ta nghe nói cửa hàng trà của đại ca làm ăn không tệ.” Lâm Lan chuyển đề tài.

Chương 248 – Thư nhà từ Lâm Lan

Đinh Nhược Nghiên khẽ mỉm cười: “Làm phiên đệ muội chỉ cho hương đi, lại có đại cữu gia Diệp gia giúp đỡ, Minh Tắc cũng rất dụng tâm, làm ăn coi như là kha khá, ta thấy Minh Tắc làm ăn thoải mái hơn làm quan.”

“Thoải mái là tốt rồi, thật ra thì, không nhất định phải làm quan, làm quan nhiều chuyện mệt mỏi, trên muốn nịnh nọt, đồng liêu muốn đoàn kết, dưới muốn tận tâm, từng lời nói cử chỉ đều phải cẩn thận, không được sai sót chút gì, thật sự miễn cưỡng, thống khổ.” Lâm Lan thở dài nói.

“Minh Tắc cũng nói như vậy.” Đinh Nhược Nghiên cười nói: “Ta cũng

ngĩ như thế, chỉ cần chàng vui vẻ, ta sẽ đồng ý theo chàng. Có điều cha mẹ ta cứ cảm rằm mãi, từ khi Minh Tắc mở cửa hàng trà, bọn họ rất gai mắt với chàng.” Đinh Nhược Nghiĩ tới cha mẹ là lại thấy áp lực nhưc đầu.

“Cha mẹ tẩu cũng là vì đau lòng con gái mình, thời gian trôi đi, bọn họ sẽ hiểu.” Lâm Lan an ủi, nàng có thể tưởng tượng ra lúc này cha mẹ Đinh gia có nhiều ảo não, nhiều hối hận thế nào, vốn tưởng rằng tìm được một mối hôn sự như ý, không nghĩ tới, Lý gia nhanh như vậy đã suy sụp, trên đời này không có cha mẹ nào lại không ích kỷ cho con cái, nhìn nữ nhi biến thành vợ thương nhân, trong lòng có thể thoải mái sao?

Trở lại Lạc Hà trai, Lâm Lan viết thư cho Minh Doãn.

Chuyện viết thư có lẽ từ lâu lắm rồi không làm, kiếp trước thì gửi tin nhắn, gọi điện thoại, rất nhanh và tiện lợi, nhưng thời đại này nào có tân tiến như vậy, viết thư đi, đối phương có thể nhận được là phải cảm ơn trời đất lắm rồi. Viết thư cho Minh Doãn không giống như viết cho người khác, có quá nhiều lời muốn nói cho hắn, viết như thế nào đây? Lâm Lan cắn bút nhìn xà nhà hồi lâu.

Minh Doãn thương yêu... Tướng công thương yêu... Doãn thương yêu...

Lâm Lan sợ run cả người, toàn thân lạnh toát, có mấy lời nói ra từ miệng không cảm thấy buồn nôn, làm sao viết ra lại thấy nổi da gà thế này?

Quên đi, không tự nhiên thì đừng viết nữa. Lâm Lan rồi rắm ở phần xưng hô một lúc lâu, rốt cục viết... ‘Tiểu Doãn Tử...’

Minh Doãn thấy xưng hô thế này có nổi da gà rụng đầy đất không? Lâm Lan càng nghĩ càng vui vẻ, tiếp tục trò đùa dai.

‘Hôm nay rốt cục ta đã về đến nhà. Người trong nhà là tốt nhất, trong nhà giường tốt mềm mại, thức ăn thơm ngon, ta nghĩ chàng ở nơi biên quan xa xôi không được hưởng thụ những thứ này cho nên cố ý ăn nhiều thêm một chén cơm, coi như thay chàng hưởng thụ...’

Mụ phù thủy đã bị đuổi về với ông bà rồi, phụ thân cũng khởi hành đi Kiếm Tây, thương thế của lão nghe nói đã khôi phục rất tốt, nhưng là từ nay đã... Đại ca mở cửa hàng trà, làm ăn coi như thịnh vượng, đại tẩu biết chàng thích Bích Loa Xuân đã cho người chuẩn bị một bao lớn, ta bớt lại, chỉ gửi cho chàng một ít thôi, tránh cho chàng ở nơi xa hưởng thụ quá nhiều mà

không còn nhớ nhà.

Chàng nhất định muốn hỏi ta có nhớ chàng không đúng không, ta sẽ thẳng thắn trả lời. Lúc ngủ ta suy nghĩ một chút, lúc ăn cơm suy nghĩ một chút, hiện tại viết thư cho chàng lại cũng suy nghĩ một chút. Vậy còn chàng? Chàng có nhớ ta không? Nếu như chàng nghĩ ta không nhớ chàng, sau này sẽ không viết thư cho chàng nữa.

Phương Bắc đã hết tuyệt chưa? Trăm hoa ở kinh đô đã đua nở rồi (Ta đoán, không có tận mắt nhìn thấy đâu), chuyện với người Đột Quyết sao rồi? Có phải chúng tỏ ra sợ hãi lắm không? Chàng phải cẩn thận đề phòng.

Anh trai ta có phản bội ta không? Lão nhân kia có đi quấy rối chàng không? Ta trịnh trọng nhắc nhở chàng, không được thừa dịp ta không có ở đây mà để ông ta lôi kéo làm quen, chàng cách xa ông ta ra.

Ai da, Quế tẩu đưa bữa khuya tới cho ta, ta vừa nghe thấy mùi thịt gà thơm phức, ta tạm dừng bút đây, yên tâm, ta sẽ không ăn quá nhiều đâu, không có chàng ở đây, không có ai xoa bụng cho ta. Thế nhé, lần sau sẽ viết nhiều hơn cho chàng.’

Lâm Lan thu bút, rất hài lòng nhìn kiệt tác của mình, cố ý gấp hình trái tim, nhét vào phong thư, đề phòng có người nhìn lén, nàng đính bên ngoài kí hiệu thượng hỏa.

Bỗng nhiên nhớ tới phải nhắc nhở Minh Doãn một chút, lại mở xi ra, viết thêm một câu.

‘Nếu như chàng phát hiện phong thư bị động tay động chân, hãy bắt người đưa tin ra đánh bốn mươi gậy, bảo hẳn không phải làm việc nữa.’

Viết xong, Lâm Lan lại một lần nữa gắn ký hiệu thượng hỏa, hoàn toàn quên vừa rồi chính mình là người động tay động chân.

Hôm sau, trời vừa sáng, Lâm Lan đi Hội Xuân Đường.

Mọi người đều biết nhị thiếu phu nhân trở về, đã sớm làm xong công việc để nghênh đón. Tiệm thuốc được quét dọn sạch sẽ, không có một hạt bụi, mọi người hào hứng bày biện thêm cả bồn hoa, chuẩn bị đầy đủ trà nước. Phúc An mang theo một đám tiểu nhị xếp hàng hoan nghênh, nhìn thấy Lâm Lan xuống xe ngựa, Phúc An nhanh chóng đi lên thỉnh an: “Nhị thiếu phu nhân, người đã về, mọi người chờ nhị thiếu phu nhân đã lâu!” Vừa nói vừa

phất tay ra sau một cái, một đám tiêu nhị cùng kêu lên: “Cung nghênh nhị thiếu phu nhân trở về.”

Cắt, cắt, cắt, ai nghĩ ra vậy, thật tục quá, tuy nhiên, trong lòng Lâm Lan âm thầm hưởng thụ, cười hớn hở: “Các người xem xem, biển nơi này thành tửu lâu tới nơi rồi, con bệnh sao dám vào cửa.”

Ngân Liễu cười nói: “Nô tỳ cảm thấy, phô trương thế này còn nhỏ.”

Lâm Lan lườm nàng một cái: “Có phải còn nên chuẩn bị đốt pháo không?”

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe thấy bùm bùm vang lên, Mạc Tử Du thật sự đốt pháo, những đại phu ngồi chần bệnh ở sảnh cũng chạy tới tham gia náo nhiệt. Lâm Lan ngạc nhiên, đám người này làm cũng quá rồi, giống như hoan nghênh chuyên gia tới chỉ đạo trận chiến vậy.

“Được rồi được rồi, mau mau dừng lại, còn thế nữa, ta không dám vào nhà đâu.” Lâm Lan cười nói.

Mọi người vui vẻ vây quanh nhị thiếu phu nhân vào nhà.

Sắc trời còn sớm, chưa có người bệnh tới khám, Lâm Lan nhìn cửa hàng sạch sẽ, tâm tình rất thoải mái, Mạc Tử Du cùng Vương Đại Hải mời Lâm Lan đến nhã gian, Mạc Tử Du hi hỏ lấy ra một chồng sổ sách, đặc ý đưa tới trước mặt Lâm Lan: “Sur muội, xem đi, đây là lãi sau khi muội đi sứ.”

Lâm Lan nhận lấy, lật xem mấy tờ, kinh ngạc nói: “Không tệ nha! Ta còn tưởng rằng cửa hàng vào tay các huynh thì chắc là hao vốn!”

Mạc Tử Du tự hào nói: “Sur muội thật là xem nhẹ chúng ta, chúng ta dồn hết tâm sức vào đây, mấy tháng này, tình hình làm ăn của Hội Xuân Đường chúng ta vượt qua Đức Nhân Đường cùng những tiệm thuốc khác trong kinh thành cộng lại, lợi hại không!”

Lâm Lan tấm tắc gật đầu: “Thật sao? Các huynh không bán thuốc giả đấy chứ?”

Mạc Tử Du thiếu chút nữa hộc máu.

Lâm Lan cười nói: “Được rồi, được rồi, không giỡn với hai huynh nữa, các huynh làm rất tốt, sau này không ngừng cố gắng, tới giữa năm ta chia

hoa hồng cho các huynh.”

Mạc Tử Du nhất thời hớn hở ra mặt: “Vậy sư huynh cảm ơn sư muội trước.”

Phúc An tự mình bung trà vào.

Lâm Lan hỏi hẩn: “Ngọc Dung có khỏe không?”

Phúc An cười có chút xấu hổ, ấp úng nói: “Ngọc Dung... nàng có bầu, nghe nói nhị thiếu phu nhân trở về, nàng muốn tới đây đón nhị thiếu phu nhân, có điều dạo này nôn ọe nhiều, mẹ ta không yên lòng nàng ra ngoài...”

Thật là một chuyện đại hỉ, Lâm Lan cao hứng nói: “Nói cô ấy an tâm dưỡng thai, lúc rảnh ta sẽ đi thăm cô ấy.”

Trò chuyện một lúc, Lâm Lan lấy ra một đơn thuốc, giao cho Mạc Tử Du: “Lần này ta về là vì chuyện chuẩn bị dược liệu cho biên quan, tướng sĩ biên quan bị thương rất nhiều, dược liệu thiếu thốn, huynh hãy chuẩn bị dược liệu theo danh sách này.”

Mạc Tử Du vừa nhìn danh sách kia thì mặt xịu xuống: “Nhiều như vậy? Sư muội, định quyên nhiều như vậy sao?”

Lâm Lan mỉm cười nói: “Đây chỉ mới có ba phần thôi, ta còn phải đi Đức Nhân Đường tìm Hoa chưởng quỹ, cùng cô ấy tính toán thu gom thêm, lại còn tiền cung gặp vua, là tiền triều đình xuất ra mua, huynh hiểu chứ...”

Mạc Tử Du run lên, sau đó hớn hở nói: “Đó chính là một vụ làm ăn lớn, dược rồi, ta lập tức đi làm ngay.”

Sau đó Lâm Lan đi Đức Nhân Đường, bây giờ Hoa Văn Diên là chủ sự Đức Nhân Đường, nam tử Hoa gia đều nhậm chức ở Thái y viện, Đức Nhân Đường giao cho Hoa Văn Diên. Nghe nói nhị thiếu phu nhân Lý gia tới chơi, Hoa Văn Diên vội vàng ra ngoài chào đón.

“Lâm đại phu, cô về khi nào vậy?” Hoa Văn Diên vui vẻ nói.

“Vừa mới về hôm qua, hôm nay tìm cô thương lượng chính sự đây.” Lâm Lan nói thẳng mục đích tới đây.

Hoa Văn Diên sáng khoái nói: “Biên quan cần kíp chắc chắn phải ưu tiên trước, có điều số lượng dược liệu này không nhỏ, ta phải thương lượng với

huynh trưởng trước, sau đó sẽ báo tin cho cô.”

“Được, nhất định phải nhanh lên nhé, nếu như triều đình ra lệnh, chúng ta phải xuất được hàng ra.” Lâm Lan nói.

Xong xuôi chính sự, Lâm Lan đi Diệp gia, báo bình an cho cậu cả.

Mợ hai Thích Thị đã về Phong An hồi đầu năm mới, không gặp mợ hai, Lâm Lan có chút tiếc nuối. Cậu cả cùng mợ cả nghe nói Minh Doãn vẫn bình an hết thủy thì cùng thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Lan phát hiện mấy tháng không gặp, mợ cả gầy đi nhiều, chân mày thỉnh thoảng không tự chủ nhíu lại, mặc dù cậu cả vẫn cởi mở như cũ, nhưng khi đang nói chuyện cũng là không yên lòng. Nàng bất giác nghĩ thầm, có phải Diệp gia gặp chuyện phiền toái hay không.

Ra khỏi Diệp gia, Lâm Lan trở lại Hồi Xuân Đường, gọi Phúc An tới hỏi.

“Diệp gia gặp phải chuyện phiền toái phải không?”

Phúc An ngây ngốc: “Nhị thiếu phu nhân biết rồi?”

Tâm tư Lâm Lan trầm xuống, quả nhiên có việc.

“Người nói đi.”

Phúc An nói: “Tiểu nhân nghe cha mình nói, năm nay tơ lụa Diệp gia muốn tiến cống sợ là khó khăn.”

Lâm Lan kinh ngạc: “Vì sao?”

“Tiểu nhân cũng không biết rõ, hình như là nương nương trong cung cho là màu sắc tơ lụa Diệp gia không đủ diễm lệ, nói tóm lại ý tứ là không thích, trước kia tiến cống của Thâm gia chỉ được đôi chút, hiện tại đang tìm cửa để quan hệ.” Phúc An đem những hiểu biết của mình nói cho nhị thiếu phu nhân.

Lâm Lan cảm giác được đây là có người cố ý gây khó khăn cho Diệp gia, năm ngoái tơ lụa Diệp gia tiến cống, trong cung không có ai nói là không tốt, bất kể là chất lượng hay là mẫu mã hoa văn, độ sáng đều tốt hơn rất nhiều so với Thâm gia, hiện tại tình hình này, rõ ràng là muốn tước đoạt tư cách tiến cống của Diệp gia. Để được tiến cống tơ lụa, cậu cả Diệp gia đã hao tổn không ít tâm lực, vào tiến cống mới một năm đã bị tước đoạt tư cách tiến

công, chuyện này truyền đi, việc làm ăn của Diệp gia nhất định xuống dốc không phanh, khó trách cậu cả tâm trạng nặng nề, mợ cả người ngày một gầy gò.

Nếu như nói đây là có người đang cố ý gây khó khăn, vậy khẳng định là Thái hậu cùng Hoàng hậu, Minh Doãn đắc tội Thái hậu, đắc tội Tần gia, Thái hậu cùng Hoàng hậu nhất thời không có biện pháp xử lý Minh Doãn, nhưng chuyện làm khó Diệp gia thì dễ như trở bàn tay. Vậy bây giờ phải làm sao đây? Chẳng lẽ không có biện pháp nào? Lâm Lan nghĩ tới nghĩ lui, quyết định trước hết tới Bùi gia gặp Bùi Chỉ Thiển.

Chương 249 – Trần tam thiếu phu nhân

“Nhị thiếu phu nhân, chúng ta đi Bùi gia, là gặp Bùi phu nhân sao?” Đi nửa đường, Ngân Liễu hỏi.

Lâm Lan đang mãi suy nghĩ chuyện Diệp gia, không yên lòng nói: “Ừ, cũng là muốn gặp Bùi phu nhân.”

Ngân Liễu cảm thấy lời này của nhị thiếu phu nhân sao có chút kỳ quái? Chẳng lẽ nhị thiếu phu nhân muốn đi Bùi gia gặp Bùi đại học sĩ? Cũng đúng, Bùi đại học sĩ vẫn luôn chiếu cố nhị thiếu gia, nhị thiếu phu nhân thay nhị thiếu gia đi thăm hỏi Bùi đại học sĩ một chút cũng là nên làm. Nhưng vấn đề là trong tay Ngân Liễu đang cầm quà nhị thiếu phu nhân muốn tặng cho Bùi tiểu thư, mà hiện giờ Bùi tiểu thư đã là Trần tam thiếu phu nhân rồi! Hạ lễ này không đưa tới Trần gia, chẳng lẽ muốn để Bùi phu nhân chuyển hộ sao?

Xe ngựa đến Bùi phủ, Đông Tử tiến lên đưa danh thiếp, chỉ chốc lát sau đã có người đi ra đón.

“Ngân Liễu, đem đồ vật mang ra.” Lâm Lan dặn dò.

“Đây ạ, có điều, nhị thiếu phu nhân, vật này người không tự mình giao cho Trần tam thiếu phu nhân sao?” Ngân Liễu giơ hộp ra.

Lâm Lan trợn mắt nhìn trời, quên mất, quên mất, sao nàng có thể quên chứ, Bùi Chỉ Thiển đã thành hôn, làm sao còn có thể ở Bùi gia? Haiz! Trong suy nghĩ của nàng, Bùi Chỉ Thiển vẫn là Bùi tiểu thư!

“Lý phu nhân, phu nhân nhà ta cho mời.” Mama quản sự tươi cười tới

mời Lâm Lan đi vào.

Lâm Lan vội nhỏ giọng phân phó Ngân Liễu: “Đưa đồ cho Đông Tử, chỉ lấy ra đồ dưỡng bổ là được rồi.” May nàng chưa quên chuẩn bị một phần lễ cho Bùi phu nhân.

Cùng Bùi phu nhân hàn huyên mấy câu, Lâm Lan liền cáo từ đi Trần gia.

Rốt cục thấy Bùi Chỉ Thiên, Lâm Lan nhìn từ trên xuống dưới nàng ấy, đánh giá: “Gả cho người tâm đầu ý hợp, trông cô xinh đẹp ra rất nhiều, cuộc sống hẳn là trôi qua rất dễ chịu.”

Bùi Chỉ Thiên lườm nàng: “Mới vừa gặp đã định chọc ta, lần này đi biên quan học được cái gì rồi?”

Lâm Lan lúc lắc cái đầu, cười nói: “Đây là học theo vị nhà cô, chẳng lẽ cô không cảm thấy sao?”

Bùi Chỉ Thiên liền biện hộ: “Tử Dụ còn nghiêm chỉnh hơn cô nhiều.”

Lâm Lan oán thâm, vị nhà cô chẳng đàng hoàng gì đâu! Chỉ là giả bộ trước mặt cô là con thỏ non thôi, quay người lại, hẳn chính là con hồ ly. Hồ ly giáo hoạt.

Nhược Nhi dâng trà lên.

Bùi Chỉ Thiên nói: “Tử Dụ nói hai người đi chuyến này, chưa được nửa năm thì chưa về, không nghĩ tới, nhanh như vậy hai người đã về, xem ra, lần này rất thuận lợi.”

Lâm Lan cười khở nói: “Thuận lợi thì cũng có, nhưng nguy hiểm thì cũng nhiều, cô không biết, tiền tuyến có nhiều hung hiểm, lúc này cũng có thể giáp địch, chuyện mất mạng có thể xảy ra bất kỳ lúc nào. May nhờ tướng sĩ triều ta anh dũng, không hề lùi bước, coi như người Đột Quyết gặp xui xẻo. Lần này, ta trở về là có công vụ, Minh Doãn vẫn còn ở biên quan. Chuyện đàm phán với người Đột Quyết không hề đơn giản, hơn nửa năm có thể kết thúc coi như là rất thuận lợi rồi, nếu không thuận lợi, không biết khi nào mới được quay về.”

Về mặt Bùi Chỉ Thiên vô cùng hâm mộ, kinh nghiệm của Lâm Lan cô ấy vĩnh viễn không thể trải qua được, mặc dù có nguy hiểm, mặc dù rất cực khổ, nhưng đây đều là tri thức về nhân sinh được thu thập qua sự từng trải.

Cô ấy chưa từng thấy qua núi lớn, sông sâu, chùng từng thấy lũ lụt hạn hán, chưa từng thấy máu nhuộm cát vàng, cả đời sống trong một tòa tứ phương trong tiêu viện, không ra khỏi cửa lớn, ngày qua ngày, năm qua năm, đơn điệu không chút thú vị.

“Lần này cô về bao lâu?”

“Chắc không đi nữa, trừ phi chiến sự biên quan tái khởi.” Lâm Lan nhấp một hớp trà, cảm thấy nước trà thanh ngọt: “Là nước mật ong vô quýt hả?”

Bùi Chỉ Thiển cười nói: “Tần Vũ Dương thích uống cái này, ta thấy uống cũng rất tốt.”

“Ừm, nước vô quýt mật ong, chua chua ngọt ngọt, mùi thơm ngát hợp lòng người, có lợi cho dạ dày, còn có tác dụng dưỡng nhan, rất là tốt.” Lâm Lan cười nói.

“Ta không biết những thứ này, chẳng qua là cảm thấy uống rất ngon.” Bùi Chỉ Thiển mỉm cười nói.

“Đúng rồi, Tần Vũ Dương có khỏe không?” Lâm Lan như thể vô tình hỏi tới.

Bùi Chỉ Thiển trầm mặc chốc lát, nụ cười có chút khổ sở: “Biết nói thế nào đây...”

“Nếu không tiện nói thì thôi.” Lâm Lan cười cười, mặc dù nàng rất tò mò nhưng người khác không muốn nói, nàng cũng không dồn ép.

“Hiện tại cô ấy rất buồn rầu, Thái hậu muốn gả cô ấy cho thế tử Trần Nam Vương, nhưng cô ấy không thích... cô ấy, cô ấy đã có người mình thích.” Bùi Chỉ Thiển thấp giọng thở dài nói: “Ta cũng không biết làm như thế nào giúp cô ấy, cô cũng biết đây, nữ nhi con nhà bình dân chúng ta, ai mà chẳng phải nghe lời cha mẹ mai mối, từ trước tới giờ, hôn nhân không phải chúng ta tự mình làm chủ, lại càng không cần phải nói thân phận Vũ Dương.”

Lâm Lan cảm thấy bi ai thay cho Tần Vũ Dương, Tần Vũ Dương thành vật gì rồi? Cái gì mà Thái hậu sủng ái, Quận chúa kiêu ngạo nhất Tần gia, nói khó nghe, cô ấy cũng chỉ là một con cò trong tay Thái hậu mà thôi, vì lợi ích Tần gia, muốn gả cô ấy cho ai thì cô ấy phải gả, một lát là Minh Doãn, lát sau đã là thế tử Trần Nam Vương, đã người nào muốn biết cảm thụ trong

lòng Tần Vũ Dương thế nào?

“Thế tử Trần Nam Vương có lai lịch thế nào?” Lâm Lan nhíu mày hỏi, có thể bị Tần gia nhìn trúng, xem ra là hữu ích với Tần gia.

Bùi Chỉ Thiên rót thêm trà cho Lâm Lan, nói: “Trần Nam Vương này hùng cứ một phương, tay nắm binh quyền.”

Không sai, hiện tại Tần gia cần nhất đúng là binh quyền, bằng không, làm sao chống lại được Tứ Hoàng tử! Hiện tại Hoàng thượng càng ngày càng trọng võ lực, Tần gia phải cố gắng phương diện này, chỉ có thể tranh thủ được sự ủng hộ của càng nhiều binh quyền càng tốt, có vậy địa vị của Thái tử mới vững chắc.

“Vậy... hôn sự kia định bao giờ?”

“Hắn là nhanh, Vũ Dương rất phiền não, hiện giờ, Tần gia trông coi cô ấy rất kỹ, muốn ra khỏi cổng cũng khó.”

“Vậy ư...” Lâm Lan vốn còn muốn nhờ Bùi Chỉ Thiên thông qua Tần Vũ Dương kia tìm kiếm tin tức, bây giờ xem ra là không được. Nhưng là, hình như Bùi Chỉ Thiên có quan hệ không hề tệ với Tam Hoàng phi, dĩ nhiên, quan hệ giữa Kiều Vân Tịch cùng Tam Hoàng phi có vẻ tốt hơn, tuy nhiên, hiện tại Tĩnh Bá Hầu rất được chú ý, nhất cử nhất động của ông ấy đều có rất nhiều người ngó chừng, phủ Tĩnh Bá Hầu là nơi nhạy cảm, cho nên, tốt nhất vẫn là không nên làm phiền bọn họ.

“Chỉ Thiên, có chuyện, ta nghĩ phiền cô giúp ta hỏi thăm một chút.” Lâm Lan nói.

Bùi Chỉ Thiên mỉm cười nói: “Chuyện gì?”

“Ta nghe nói nội vụ muốn thay đổi tư cách tiến cống tơ lụa năm nay, theo như lệ cũ, gia tộc tiến cống sẽ trong vòng ba năm, ta nghĩ, trong chuyện này có phải có tin bất nháo không? Cô cũng biết chuyện lần trước, Diệp gia coi như là đắc tội Tần gia...” Lâm Lan nói.

Hương nhài thoang thoang từ lư hương lượn lờ trong không trung. Bùi Chỉ Thiên trầm ngâm nói: “Cô nói cũng rất có thể, quyết định tư cách cống nạp cuối cùng là cái gậy đầu của Hoàng hậu nương nương, chỉ cần Hoàng hậu tùy tiện nói lý do, có thể dễ dàng tước đoạt tư cách cống nạp.”

Lâm Lan nhíu mày nói: “Nói như vậy, Diệp gia không có cơ hội nữa sao? Nếu tư cách công nạp của Diệp gia bị tước đoạt, đối với việc làm ăn của tở lựa Diệp Thị thực sự là đả kích lớn, không thể nào tiến cống ba năm sao?”

Bùi Chỉ Thiên nhẹ cười một tiếng: “Đây không phải tự nhiên, sự do người làm.”

“Nhưng nếu Hoàng hậu thực sự đối phó Diệp gia, Diệp gia không có chút phần thắng nào.” Lâm Lan lo lắng, nếu chuyện dễ dàng, cậu cả đã không lo lắng như vậy.

Bùi Chỉ Thiên nhìn nàng một cái, cười nói: “Bình thường không phải cô luôn tinh táo sao? Làm sao giờ lại ủ rũ chau mày rồi? Như vậy đi! Ta đi hỏi thăm chỗ Tam Hoàng phi một chút, đến lúc đó sẽ bàn bạc tiếp.”

Nhận được lời hứa hẹn mình muốn nghe, Lâm Lan vui vẻ nói: “Vậy thì nhờ cậy cô, à, hôm nay ta tới, còn có một chuyện quan trọng hơn.”

Bùi Chỉ Thiên cười nói: “Rốt cục cô còn bao nhiêu chuyện thế? Có thể nói liền một hơi không?”

Lâm Lan cười hì hì nói: “Com ăn từng miếng, chuyện nói từng phần mà! Ngân Liễu, mang đồ ra đây.”

Ngân Liễu bước lên phía trước, đem hộp đặt lên bàn.

Bùi Chỉ Thiên hết nhìn cái hộp lại nhìn Lâm Lan: “Đây là...”

Lâm Lan đẩy hộp tới trước mặt Bùi Chỉ Thiên: “Đây là hạ lễ của ta và Minh Doãn, cô thấy đấy, cô và Tử Dụ thành thân, ta và Minh Doãn không thể uống rượu mừng, chờ bọn họ làm tốt chuyện trở về, hai nhà chúng ta tụ họp một phen, dĩ nhiên, rượu này là hai người mời.”

Mặt Bùi Chỉ Thiên đỏ ửng: “Hạ lễ của hai người, đại cữu gia Diệp gia sớm tặng thay rồi, cô còn khách khí như vậy.”

“Không được, hai người là ai chứ? Tử Dụ là huynh đệ tốt của Minh Doãn, cô là chị em tốt của ta, hạ lễ của hai người, ta phải tự mình đưa đến mới được.” Lâm Lan cười nói.

Từ Trần phủ đi ra ngoài, Lâm Lan nhìn về phương Bắc, bầu trời xanh lam trong vắt, xa xa vài rặng mây lững lờ trôi. Khí trời thật là tốt, nếu không có

nhieu chuyện phiền lòng, thật sự là rất tốt...

Buổi tối, Lâm Lan viết thư cho Minh Doãn.

‘Tiểu Doãn Tử, biết không? Tên Trần Tử Dụ kia đi sứ Triều Tiên rồi, bỏ tân nương tử ở nhà, lão gia tử (*chàng cũng biết rồi đấy*) cũng thật không hiền hậu, người ta vừa mới kết hôn xong... Khẳng định tiểu tử Tử Dụ đây một bụng tức rồi. Đúng rồi, Ngọc Dung chuẩn bị làm mẹ rồi, tiểu tử Phúc An kia thật có phúc! Ta đang suy nghĩ, lúc nào tác hợp cho Ngân Liễu cùng nhị sư huynh, nhưng mà ta lại rối rắm, nếu như Ngân Liễu gả cho nhị sư huynh, chẳng phải thành sư tẩu của ta sao? Vậy sau này, là cô ấy gọi ta nhị thiếu phu nhân hay ta gọi cô ấy là sư tẩu? Nhức đầu quá, vụ mua bán hao vốn này, ta phải suy nghĩ kỹ mới được.’

Viết xong thư, Lâm Lan bỏ vào trong hộp, đợi chuẩn bị xong dược liệu, đoán chừng có một hộp đầy tràn thư rồi.

“Nhị thiếu phu nhân, Hoa tiểu thư cầu kiến.” Cẩm Tú tới báo.

Lâm Lan kinh ngạc, đã trở thế này, Hoa Văn Diên còn tới đây?

“Mau mời!”

Hoa Văn Diên vừa vào liền nói: “Thật là thất lễ, trở thế này còn tới quấy rầy cô, nhưng là, ta nghĩ cô nhất định nóng lòng chờ ta trở về, liền bắt chấp thất lễ.”

Lâm Lan cười nói: “Không có chuyện gì, cô tới lúc nào ta cũng hoan nghênh.”

“Đều do đại ca, mấy ngày nay thân thể Thái hậu khó chịu, các ngự y Thái y viện ngày đêm túc trực, đại ca mãi quá giờ Tuất mới trở về, chuyện cô nói, ta đã nói lại với đại ca, đại ca nói, Đức Nhân Đường sẽ toàn lực phối hợp, cho nên, ngày mai ta sẽ triệu tập những thương nhân cung ứng dược liệu ở kinh thành, trước mắt thương nghị một chút, đại ca còn hỏi chừng nào cô tiến cung, anh ấy và cô cùng nhau đi gặp Hoàng thượng.” Hoa Văn Diên nói.

Lâm Lan vui vẻ nói: “Thật tốt quá, có Đức Nhân Đường nhà cô toàn lực phối hợp, chuyện này sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.”

Hoa Văn Diên cười nói: “Cô nói gì thế, chuyện Hồi Xuân Đường nhà cô, Đức Nhân Đường chúng ta đã khi nào không toàn lực ủng hộ?”

Chương 250 – Bước ngoặt

Việc chuẩn bị được liệu tiến triển hết sức thuận lợi, Hoàng thượng chịu bỏ tiền, mượn mệnh lệnh Hoàng thượng, đương nhiên sự việc tiến triển rất tốt... Việc Lâm Lan lo lắng nhất hiện tại là việc của Diệp gia, nàng liền đề cho Chu mama trở về hỏi thăm một chút, kết quả Chu mama mang về một tin giật gân, nói quan hệ giữa Diệp Hình Nhi và vị hôn phu không tốt, thiếu gia Nguyễn gia kia định đưa một con nha đầu lên giường, kết quả bị Diệp Hình Như bắt tại chỗ, làm thiếu gia Nguyễn gia bị bẽ mặt, con nha đầu kia bị đánh gần chết, sau bán đi thanh lâu, thiếu gia Nguyễn gia liền viết hưu thư.

Lâm Lan nghe xong im lặng hồi lâu, Diệp Hình Nhi đúng là anh dũng.

“Lão gia Nguyễn gia có quan hệ họ hàng với Nguyễn công công, chuyện Diệp gia lần này cũng một phần vì Nguyễn gia. Đại tiểu thư cùng thiếu gia Nguyễn gia làm âm ỉ, hơn nữa, đại tiểu thư gả đi chưa bao lâu đã gây lộn với em chồng, mạnh miệng với mẹ chồng, Nguyễn gia có rất nhiều ý kiến về cô ấy, nếu không phải vì địa vị Diệp gia, sớm đã viết giấy bỏ vợ, aiz... Đại tiểu thư, chẳng biết cô ấy nghĩ gì. Thật ra thì thiếu gia Nguyễn gia là người không tệ, nhưng đại tiểu thư suốt ngày mặt nặng mày nhẹ, có nam nhân nào chịu được? Hôm nay, chuyện tiến công của Diệp gia có vấn đề, đại lão gia cũng chẳng còn mặt mũi nào đi van xin người ta.” Chu mama thở dài nói.

Khó trách cậu cả phiền muộn, vốn có thể đi van cầu Nguyễn công công, hiện giờ thì, Hoàng hậu gây khó khăn, quan hệ trong cung vì Diệp Hình Nhi mà không dùng được.

“Nếu cô ta muốn sống tốt sẽ không làm âm ỉ như vậy, ta thấy là cô ta ước gì Nguyễn gia hưu mình.” Lâm Lan trầm ngâm nói, còn tưởng rằng Diệp Hình Nhi gả cho người khác thì tâm tư đã thông suốt, hạnh phúc mà sống, kết quả...

“Nguyễn gia sẽ không hưu đại tiểu thư, kết thân với Diệp gia, giống như ôm một gốc cây rụng tiền, Nguyễn gia không đời nào nở buông tay, nhị thiếu phu nhân không biết, của hồi môn của đại tiểu thư đủ cho Nguyễn gia ăn hết đời con cháu.” Chu mama nói.

“Vậy thì càng hỏng bét rồi, Nguyễn gia không chịu hưu cô ta, cô ta mãi

mãi sẽ vẫn là thiếu phu nhân Nguyễn gia, không chiếm được thương yêu của vị hôn phu, bị cha mẹ chồng chán ghét mà vứt bỏ, bị trên dưới Nguyễn gia coi thường, cuộc sống của cô ta sẽ cực kỳ tồi tệ.” Lâm Lan thở dài nói. Diệp Hình Nhi ơi Diệp Hình Nhi, có phải đầu óc cô bằng gỗ không? Làm sao lại không hiểu việc này?

Chu mama lắc đầu liên tục: “Nếu là Nguyễn gia bạc đãi cô ấy, đại lão gia còn có thể vì cô ấy ra mặt, bây giờ là tự cô ấy gây chuyện. Ai có thể giúp được cô ấy đây?”

“Quên đi, không nói cô ta nữa, mỗi người có một cuộc sống riêng, có lựa chọn riêng, đừng là mình đi, hậu quả phải tự gánh chịu. Mama nói vào chuyện chính đi, đại cữu gia có đối sách gì chưa?”

Lâm Lan khoát khoát tay. Không muốn nhắc tới người có tên Diệp Hình Nhi nữa.

“Nguyễn gia không chịu hỗ trợ, đoán chừng chuyện này khó làm.” Chu mama lo lắng nói.

Bên phía Bùi Chỉ Thiên lại truyền tới tin tức xấu, nói là chuyện căn bản đã định rồi. Dù tư cách cống nạp tư lựa lần này là Thẩm gia, mấy ngày nữa sẽ hạ chỉ.

Lâm Lan vắt óc tìm mọi cách, cậu cả giúp nàng cùng Minh Doãn nhiều như vậy, huống chi, biến cố này cũng là bởi vì Minh Doãn dựng nên, làm thế nào cũng phải giúp đỡ cậu cả.

Hôm sau, trời vừa sáng, Lâm Lan vào cung, một là bẩm báo Hoàng thượng việc chuẩn bị dược liệu. hai là...

“Có thánh dụ của Hoàng thượng, các tiệm thuốc trong kinh thành đều tích cực hưởng ứng, đã được khoảng ba phần. Các nhà buôn cũng tỏ thái độ hợp tác, giá tiền đưa ra thấp mà dược liệu lại được vận chuyển tới nhanh nhất, đoán chừng năm ba ngày nữa sẽ tới.”

Hoàng thượng nghe xong, vui mừng nói: “Lâm đại phu làm việc hiệu suất thật cao.”

Lâm Lan liền nịnh bợ: “Chuyện này không phải là do nô tỳ làm, là Hoàng thượng thương cảm tướng sĩ biên quan. Hoàng thượng yêu dân như con, bách tính muôn dân làm sao có thể không cảm kích, làm sao có thể không tận tâm tận lực?”

Hoàng thượng cười ha ha: “Lâm đại phu không chỉ làm việc tốt mà còn nói rất hay.”

Lâm Lan cười nói: “Nô tì chưa bao giờ nói láo, đều là lời tâm huyết.”

Hoàng thượng lại càng thoải mái, không nhịn được trêu ghẹo: “Đương nhiên, lời Lâm đại phu là tâm huyết, so với những lời bùi tai của những người khác, trẫm thích nghe những lời tâm huyết của Lâm đại phu hơn.”

Nhìn Hoàng thượng cao hứng, Lâm Lan cố ý nói: “Hôm nay tâm tình Hoàng thượng sáng khoái, nghe cái gì cũng lọt tai.”

Hoàng thượng híp mắt, cười nói: “Thật đúng là bị người nói trúng, hôm nay nhận được tấu chương của Lý ái khanh, nói đàm phán với Đột Quyết có tiến triển rất lớn.”

“Có thật không ạ?” Lâm Lan vui mừng.

Chân mày Hoàng thượng nhíu lại: “Chẳng lẽ Lý ái khanh không nói cho người biết?”

Lâm Lan méo miệng: “Chàng đâu có nhớ tới nô tì, trong lòng chàng chỉ có quốc sự.”

Hoàng thượng cố ý hít hà: “Nguyễn Phúc Tường, hình như trong điện có mùi dấm phải không?”

Nguyễn công công kinh ngạc, dùng sức hít hà: “Hoàng thượng, có đâu ạ?”

Lâm Lan ghen đỏ mặt, Hoàng thượng đang chê cười nàng.

Hoàng thượng nhìn bộ dạng quần bách của nàng, phì cười nói: “Không à? Sao trẫm nghe có mùi chua lắm?” Vừa nói Hoàng thượng vừa nhìn Lâm Lam đang bĩu môi.

Nguyễn công công lập tức hiểu ngay: “Đúng vậy! Làm sao mà chua thế

cơ chứ!”

Mặt Lâm Lan càng đỏ hơn, vẫn nghe thiên tử uy nghiêm, không thích cười nói, thanh âm lãnh khốc, không nghĩ Hoàng thượng cũng giống một lão gia bình thường, hòa ái nhã nhặn, còn cười giỡn với thần tử.

Nói xong công sự, thừa dịp Hoàng thượng cao hứng, Lâm Lan thoải mái nói: “Hoàng thượng, nô tì cả gan muốn hỏi Hoàng thượng một vấn đề.”

“Sao? Người nói đi.” Tâm tình Hoàng thượng rất tốt.

“Hoàng thượng cảm thấy, chất lượng tơ lụa Diệp Thị tiến cống năm ngoái như thế nào?” Lâm Lan cười hì hì hỏi.

Hoàng thượng gật đầu cười nói: “Rất tốt, chất lụa nhắn nhụi mềm mại, hoa văn mới mẻ, so với mấy năm trước thì tốt hơn.”

Lâm Lan vui mừng quý gói khế nói: “Đa tạ Hoàng thượng khen ngợi.”

Hoàng thượng vẫn đang chờ Lâm Lan nói tiếp nhưng nàng không lên tiếng, Nguyễn Phúc Tường cũng đã hiểu ý tứ Lâm Lan, vốn dĩ hẳn không muốn lăm mồm chuyện này, nữ nhi Diệp gia kia quá kỳ cục, có điều, nói như thế nào, Diệp gia cùng Nguyễn gia quan hệ thông gia, thêm nữa, Hoàng thượng rất vừa lòng vợ chồng Lý đặc sứ, nếu Lâm đại phu đã nổi lên ý tứ, hẳn hẳn nên hát đệm!

“Có thể lọt vào mắt Hoàng thượng, khẳng định là rất tốt rồi.” Nguyễn Phúc Tường cười khẽ mà nói.

Lâm Lan bỗng nhiên thở dài: “Đáng tiếc sau này Hoàng thượng sẽ không dùng tiếp rồi.”

Hoàng thượng buồn bực nói: “Có gì???”

“Nghe nói phủ nội vụ năm nay đã loại tư cách cống nạp của tơ lụa Diệp Thị.”

Hoàng thượng biến sắc, bưng chén trà nhỏ, chậm rãi nói: “Trẫm nhớ không lầm, tư cách cống nạp ba năm mới chọn một lần, sao nhanh như vậy đã đổi?”

Lúc nói lời này, ánh mắt Hoàng thượng liếc về phía Nguyễn Phúc Tường.

Nguyễn Phúc Tường vội vàng khom người trả lời: “Nghe nói là Hoàng hậu không thích tơ lụa Diệp Thi, nói chất liệu không tốt, hoa văn tầm thường.”

Lâm Lan không khỏi liếc mắt nhìn Nguyễn công công, rốt cục vẫn là lẩn lộn trong cung nhiều năm, lời này nói ra vẫn bình thản như nước, lời Hoàng hậu hoàn toàn ngược lại với lời Hoàng thượng vừa xong, Hoàng thượng có thể thừa nhận ánh mắt của mình làm sao? Dĩ nhiên là không thể nào. Hoàng thượng lặng yên hồi lâu, nhẹ cười nhạt một tiếng: “Ý tứ Lâm đại phu, trăm hiểu, nếu ánh mắt Hoàng hậu độc đáo, cứ để cho Hoàng hậu tự chọn, Nguyễn Phúc Tường, chuyện này giao cho người đi làm.”

Lâm Lan mừng rỡ: “Đa tạ hoàng thượng thành toàn, Hoàng thượng anh minh.” Nàng không phải người ngu ngốc, lời này của Hoàng thượng mang rõ ý châm chọc, rõ ràng là muốn bêu xấu Hoàng hậu.

Lâm Lan xuất cung liền tới Diệp gia, nói cậu cả lấy một đoạn sa tanh năm nay mới làm ra cho mình xem.

“Đây là vĩ hoa đoạn mới làm ra của năm nay, dùng tám sợi dệt thành, hoa văn này, là dùng mười sáu sợi dọc hai tư sợi ngang dệt thành, kỹ thuật phức tạp, vô cùng tinh tế, mỗi hoa văn đều đang rất thịnh hành, mỗi cây giá xấp xỉ trăm lượng bạc! Còn có trang hoa la, chức vân cầm, niệp kim sa, không phải cậu khoe khoang, hiện nay không có nhà nào dệt được gấm lụa đẹp như nhà ta.” Đại cửu gia tự tin nói xong lại thở dài nặng nề: “Đáng tiếc, vải đẹp đến đâu cũng vô dụng, Hoàng hậu nói một câu, gấm lụa hạng nhất cũng thành giẻ rách.”

Lâm Lan xem qua chất vải, thật sự rất tuyệt, lòng tin tràn đầy, nàng an ủi: “Cậu cả, cậu đừng phiền muộn nữa, chuyện không phải vẫn chưa định sao! Chưa tới cuối cùng, thắng bại khó liệu!”

Cậu cả cười khỏ nói: “Cháu dâu, cháu đừng an ủi ta, trong cung đã truyền ra tin tức, tư cách công phẩm quá nửa sẽ rơi vào Thẩm gia, hôm qua, Thẩm lão gia đã đặt tiệc ở Dật Hương Cư, mời những nhà làm ăn tơ lụa có tiếng trong kinh thành, thật là bực bội... Bại trong tay nhà khác ta còn có thể chấp nhận, nhưng hết lần này tới lần khác là Thẩm gia, đồ của nhà hấn so với chúng ta thật sự một trời một vực.”

Lâm Lan cười nói: “Nếu không phải sợ tư cách công nạp bị hủy bỏ ảnh hưởng tới làm ăn của Diệp Thi, bản thân cháu hi vọng những người khác

được dùng tơ lụa hơn là đám nường nường suốt ngày ảo não. Cậu cả, cậu cứ yên tâm đi. Ngay cả Hoàng thượng cũng khen ngợi tơ lụa Diệp Thị.”

Diệp Đức Hoài kinh ngạc: “Hoàng thượng khen ngợi?”

“Đúng vậy ạ! Hoàng thượng nói tơ lụa Diệp Thị mềm mại nhắn nhụi, hoa văn mới mẻ, rất tốt.” Lâm Lan cười hì hì mà nói.

Diệp Đức Hoài vừa vui mừng lại trở nên âm đạm, tự giễu: “Hoàng thượng nói thì có ích lợi gì? Ta có thể nói ra lời ấy sao? Người ta sẽ nói, nếu Hoàng thượng khen tốt, tại sao tư cách cống nạp của Diệp Thị các người lại bị hủy? Lừa gạt quý à?”

Lâm Lan mỉm cười nói: “Cậu cả hồ đồ rồi, Hoàng thượng nói như vậy, cậu vẫn không rõ ý tứ của Hoàng thượng sao?”

Cậu cả ngẩn người, cẩn thận nói: “Ý cháu là... Chuyện này có bước ngoặt?”

Lâm Lan khẳng định gật đầu: “Cậu cả cứ an tâm mà chờ xem.”

Qua hai ngày, phủ nội vụ nói, Diệp Thị nhanh chóng đi cống nạp tơ lụa mới cho năm nay.

Cậu cả vui mừng rạo rục chạy đến Hội Xuân Đường tìm Lâm Lan.

“Cháu dâu, được chuyện rồi.”

Lâm Lan không kinh ngạc, Hoàng thượng có tâm hỗ trợ, không thành mới là lạ.

“Cháu dâu, chuyện này thật thống khoái, nghe nói, Hoàng thượng đem tơ lụa của Thẩm gia cùng tơ lụa của Diệp gia chúng ta cho Hoàng hậu chọn, Hoàng hậu dĩ nhiên là chọn Thẩm gia. Hoàng thượng liền hỏi, tơ lụa Thẩm gia tốt chỗ nào? Hoàng hậu hết lời ca ngợi một phen, kết quả Hoàng thượng nói, mới vừa rồi Hoàng hậu khen chính là tơ lụa Diệp Thị, xem ra Hoàng hậu rất có con mắt nhìn nhận... Ha ha ha, thật là cười chết người rồi, lão tử thử nghĩ đến bộ dạng kinh ngạc của Hoàng hậu đã cười đau hết cả bụng.” Diệp Đức Hoài vỗ bàn cười to: “Còn có Thẩm gia, khách đã mời cả, đã sớm âm ỉ cả kinh thành, lúc này công cốc, ta xem hấn còn mặt mũi ở kinh thành không...”

Chương 251 – Không có động tĩnh

“Nhưng chúng ta khiến Hoàng hậu mất mặt, bà ta nhất định ghi hận trong lòng, cậu hãy dặn dò cửa hàng cẩn thận một chút, đừng để cho Hoàng hậu nắm được sai lầm.” Lâm Lan thiện ý cảnh cáo cậu cả, tránh vui mừng mà sơ hở.

Cậu cả xem thường, nói: “Qua ba năm này, bọn họ muốn lão tử hầu hạ, lão tử cũng không thèm, ta chỉ vì muốn giữ danh tiếng kiếm tiền, ai thèm công nạp.”

Lâm Lan mỉm cười nói: “Còn có hai năm thôi, cẩn thận một chút cũng không thừa, Hoàng thượng không thể nhiều lần ra mặt những chuyện nhỏ nhặt như thế này cho chúng ta đâu.”

Diệp Đức Hoài cười nói: “Cậu hiểu mà, lần này làm phiền cháu, Nguyễn gia kia tệ quá, dầu gì cũng là quan hệ thông gia...”

Điều này có thể trách người ta sao? Con gái cậu làm loạn nhà người ta, trong lòng ai có thể thoải mái? Hơn nữa, lần này không phải là đã làm phiền Nguyễn công công giúp sao? Lâm Lan suy nghĩ hồi lâu, cân nhắc xem có nên lăm mồm hay không, cậu cả là người thông minh, chắc sẽ tự có biện pháp.

Tiền đại cửu gia mặt mày rạng rỡ xong, Phúc An đi vào nói: “Nhị thiếu phu nhân, theo như phân phó của người, việc của Ngụy gia đã an trí ổn thỏa, Ngụy Thanh Sơn biết làm ngói và gạch, sẽ cho hắn chịu trách nhiệm sửa chữa trong trang, vợ hắn đang có bầu, để cho giúp đỡ Thái thẩm nuôi gà, vừa lúc tư lỵ Diệp Thị thu vôi học đồ, sẽ cho em gái hắn đi học phường thôn...”

Lâm Lan đặt sổ sách xuống, mỉm môi cười cười: “Trước hết an bài như vậy, dặn cha người để ý chút ít, nếu Ngụy Thanh Sơn có thể chịu được vất vả khổ cực thì ủy thác thêm trách nhiệm nặng hơn.”

“Vâng!” Phúc An khom người lĩnh mệnh.

“Đơn thuốc lần trước ta kê cho Ngọc Dung, cô ấy uống có hiệu quả không?” Lâm Lan quan tâm hỏi.

Phúc An cười ha ha nói: “Hiệu quả lắm ạ, không còn nôn ọe nữa, đã ăn được cơm, mấy ngày nay khí sắc tốt lên rất nhiều.

Lâm Lan khẽ gật đầu: “Nhu vậy thì tốt, để cho cô ấy an tâm dưỡng thai, những việc khác gác lại, đưa nhỏ quan trọng hơn.” Dừng một chút, Lâm Lan lại nói: “Ta vốn định để người đi xa một chuyến, bây giờ... hay là thôi vậy, Ngọc Dung cần người bên cạnh, người đi gọi lão Ngô tới đây.”

Phúc An vội nói: “Nhị thiếu phu nhân có chuyện gì xin cứ phân phó tiểu nhân, mọi việc trong nhà đã có mẹ tiểu nhân lo lắng.”

“Lần này để lão Ngô đi, việc trong tiệm thuốc để người làm.” Lâm Lan mỉm cười nói.

Nhớ lại trước đây, vì nhiều nguyên nhân, hiện tại chuyện lão cha già đã được giải quyết, nên chuẩn bị sản xuất A Giao.

Ngày hôm đó, Triệu Trác Nghĩa hộ tống dược liệu Bắc thượng, Lâm Lan liên tục dặn dò hẩn, nhất định phải đem thư giao tận tay Lý Minh Doãn, chuyện trong nhà không nói cho Minh Doãn, tránh cho Minh Doãn ở biên quan không an tâm.

Triệu Trác Nghĩa nhất nhất vâng lời, mang theo các huynh đệ, hộ tống hai mươi xe dược liệu rời khỏi kinh thành.

Hôm sau, Lâm Lan cùng Văn Sơn tiễn lão Ngô ra khỏi cửa Nam, lần này là đi trước xem xét tình hình xem giao thông có thuận lợi không, khảo sát giá cả, nơi tiêu thụ... muốn thực hiện cũng phải mất đôi ba tháng chuẩn bị, phải thật nhẫn nại.

Đảo mắt, Lâm Lan đã về kinh được hai tháng, về cơ bản nàng chỉ từ Lý phủ ra cửa hàng rồi quay lại, thỉnh thoảng lại đi thăm Bùi Chỉ Thiển và Kiều Vân Tịch, nhóm phu nhân trong kinh thành nghe nói nàng trở về thì đưa thiệp mời tới, muốn mời nàng tới làm khách... nàng lấy các loại lý do mà nhã nhận từ chối. Đầu năm nay, nhìn thì thái bình nhưng thật ra sóng ngầm mãnh liệt, cẩn trọng vẫn tốt hơn. Trên danh nghĩa nàng là Thái y, nhưng trong cung không yêu cầu nàng có mặt hàng ngày, cũng không có nương nương nào vờ nàng vào xem bệnh, những người trong cung ai chẳng tinh ranh, có chuyện gì không biết, Hoàng hậu không ưa mắt Lâm Lan, còn có ai dám mời nàng xem bệnh, đây không phải là tự tìm phiền toái sao? Cho nên, Lâm Lan chỉ tiến cung có hai lần, sau đó thì thanh nhàn tự tại.

Kỳ quái chính là Phùng Thục Mẫn, lẽ ra, người khác biết nàng trở về,

Phùng Thục Mẫn lẽ nào không biết? Theo tính tình Phùng Thục Mẫn, hẳn là sớm chạy tới hỏi thăm tình hình lão gia hỏa kia rồi. Nếu Phùng Thục Mẫn không có bất cứ động tĩnh gì, chỉ có một khả năng, Phùng Thục Mẫn đã biết rồi. Nói vậy, hẳn là Phùng Thục Mẫn cũng cảm thấy lúng túng, bỗng nhiên có một nữ nhi nhỏ hơn mình chỉ mấy tuổi, hơn nữa, nữ nhi này lúc trước lại là bằng hữu chơi thân, đôi lại chẳng có người nào có thể thân nhiên như không, có lẽ trong lòng cô ấy còn có cả những ý nghĩ khác. Không thấy cũng tốt, dù sao nàng cũng không muốn thấy Phùng Thục Mẫn.

Triệu Trác Nghĩa đi một tháng thì tới Thăng Châu, đem dược liệu nộp vào y dược viện, Sở Quân Hạo thấy hai mươi xe dược liệu hùng hậu, cuối cùng gương mặt hàn băng ngàn năm cũng có chút ấm áp.

Triệu Trác Nghĩa bàn giao xong công sự, vội vàng đi làm chuyện riêng.

“Lý đại nhân, đây là thư chị dâu dặn thuộc hạ giao tận tay đại nhân.” Triệu Trác Nghĩa dâng lên một cái hộp.

Lý Minh Doãn kiềm chế nôn nóng trong lòng, ra vẻ bình tĩnh nhận lấy hộp, hỏi: “Hết thấy trong kinh thành đều mạnh khỏe?”

Triệu Trác Nghĩa cười hì hì nói: “Đại nhân đọc thư của phu nhân chẳng phải sẽ biết sao? Thuộc hạ không quấy rầy đại nhân đọc thư.” Dứt lời liền lui ra ngoài, làm người phải biết thức thời, chị dâu nói chỉ cho phép báo tin mừng không cho báo tin dữ, vì cẩn thận đạt được mục đích, hẳn không nên nói gì thì hay hơn.

Triệu Trác Nghĩa vừa rời đi, Lý Minh Doãn lập tức đóng cửa lại, một mình yên lặng đọc thư, từng nét chữ nghịch ngợm hiện ra trước mắt khiến hẳn như thấy Lâm Lan ở ngay trước mặt mình, bộ dạng lúc nàng làm chuyện xấu đầy đắc ý, lúc ăn uống rất buồn cười, lại còn có ý đồ làm hẳn thêm thường, có lúc lại muốn hẳn phải ghen tỵ hâm mộ. Lý Minh Doãn vừa đọc vừa tức lại buồn cười, hận không thể lập tức bay trở về, hung hăng ôm lấy nàng, đặt lên giường mà thoải mái trừng phạt một phen.

Triệu Trác Nghĩa mới ra cửa đã bị thị vệ của Lâm Tướng quân kêu đi.

“Đã đưa thư chưa?” Lâm Trí Viễn hỏi.

“Hồi tướng quân, thuộc hạ theo như phân phó của ngài, đã đem thư giao tận tay phu nhân.”

Lâm Trí Viễn khẽ gật đầu, bỗng nhiên nhỏ giọng hỏi: “Cái kia... Lâm đại phu, không biết sao.”

“Thuộc hạ dám cam đoan Lý phu nhân không biết chuyện Tướng quân gửi thư cho phu nhân.” Triệu Trác Nghĩa trả lời.

“VẬY, phu nhân có hồi âm không?”

Triệu Trác Nghĩa lắc đầu: “Trước khi thuộc hạ rời kinh đã cố ý đi phủ Tướng quân một chuyến, phu nhân không giao thư gì cho thuộc hạ.”

“Phu nhân từng gặp Lâm đại phu chẳng?”

Triệu Trác Nghĩa lắc đầu: “Có lẽ là không, có điều thuộc hạ không nhất nhất đi theo Lâm đại phu, chuyện này, thuộc hạ không dám cam đoan.”

Sắc mặt Lâm Trí Viễn ảm đạm, nói thẳm một câu: “Thật không ra sao.”

Trong lòng Triệu Trác Nghĩa kêu oan, Tướng quân đại nhân đâu có phân phó tiêu nhân theo sát Lâm đại phu! Tại sao có thể trách hẳn?

Lâm Trí Viễn buồn bực phát tay một cái: “Ngươi lui xuống trước đi.”

Triệu Trác Nghĩa thưa dạ, lập tức lui ra.

Lâm Trí Viễn cau mày: Phu nhân có ý gì đây? Ông ấy tìm được trưởng nam trưởng nữ, nàng có gì mất hứng? Ông vốn định trông cậy phu nhân giúp đỡ một tay, ai biết nữ nhân... chính là nhỏ mọn! Chẳng lẽ chuyện này còn phải đợi chính ông ấy về kinh giải quyết? Nhưng ông ấy không đợi được.

Chương 252 – Đại cô tới

Lâm Trí Viễn càng nghĩ càng ngồi không yên, bỗng nhiên đứng dậy chạy thẳng tới phòng Lý Minh Doãn.

“Cộc, cộc, cộc...” tiếng gõ cửa vang lên.

“Minh Doãn... Mở cửa!”

Lý Minh Doãn đang cao hứng đọc thư, nghe tiếng gõ cửa mạnh mẽ của cha vợ, vội vàng giấu thư xuống dưới gối, đi mở cửa.

“Tướng quân tìm ta có việc?” Lý Minh Doãn cười ha ha hỏi.

Lâm Trí Viễn không mở miệng mà lắc đầu, chấp tay sau lưng đi vào, tùy tiện lôi một cái ghế ngồi xuống. Tâm sự nặng nề, hỏi: “Minh Doãn, Lan Nhi có tới chỗ phu nhân của ta không?”

Lý Minh Doãn cười cười, trong thư Lan Nhi chẳng những không có nhắc một từ Phùng Thị mà một chút phiền lòng cũng không nói, hẳn không tin là ở nhà không có chuyện gì, nhưng Lan Nhi chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu, sợ hẳn không an tâm, nhưng hẳn tin tưởng, Lan Nhi không đề cập tới Phùng Thị, nhất định là bởi vì phía bên Phùng Thị không có động tĩnh.

“Tướng Quân, ta cảm thấy trong chuyện này ngài nên kiên nhẫn chút ít, đợi ngài trở lại kinh thành rồi giải quyết thì vẫn tốt hơn.” Lý Minh Doãn biết cha vợ đang phiền não cái gì, vốn tưởng rằng Phùng Thị cũng Lan Nhi có giao tình, hi vọng Phùng Thị có thể ra mặt hòa hoãn với Lan Nhi, nhưng ai biết Phùng Thị không nói tiếng nào. Hôm nay trong lòng Phùng Thị như thế nào không dám phỏng đoán, vui mừng hay mất hứng, nhưng chắc hẳn Phùng Thị cũng đang lúng túng.

Lâm Trí Viễn nhìn trên bàn có một cái hộp đang mở ra, nhìn xung quanh, thấy dưới gói đầu lộ ra mấy tờ giấy viết thư, nhất thời hâm mộ không ngừng, người ta nhận được một chồng thư, mình thì cả một mẩu giấy cũng không có. Lan Nhi không viết thư thì thôi, ngay cả Phùng Thị cũng không để ý tới mình, thậm chí than một cái, gượng cười hỏi: “Là thư Lan Nhi?”

Đừng xem Lâm Trí Viễn là người thô hào, quả thật trong thô có mảnh, đoán một cái liền trúng.

Lý Minh Doãn ngượng ngùng: “Thư kể chuyện phiếm mà thôi.”

Lâm Trí Viễn nhỏ giọng hỏi: “Trong thư có nói đến lão phu không?”

Lý Minh Doãn yên lặng: Tại sao lại không có, cơ hội mỗi phong thư đều đặc biệt cảnh cáo, không cho để ý lão gia hỏa này.

Vừa nhìn thần sắc Lý Minh Doãn, Lâm Trí Viễn khẳng định trong thư Lan Nhi mắng ông rồi, ông hẳn nên thức thời đi nhanh làm người tốt, Lâm Trí Viễn ho khan hai tiếng, đứng lên nói: “Cậu từ từ xem đi! Lão phu đi trước.”

Lý Minh Doãn ước gì ông ấy đi nhanh lên, thư vẫn chưa đọc xong đâu! Lâm Lan đang nói đến chuyện A Giao.

“Lý đại nhân...” Dương Vạn Lý bên ngoài cầu kiến.

Lý Minh Doãn đi mở cửa: “Dương huyện úy!”

Dương Vạn Lý thấy Lâm tướng quân đang ở đây, vẻ mặt do dự.

Lý Minh Doãn nhìn Lâm Tướng quân, chuyện này dù sao cũng không muốn gạt cha vợ. Liên nói: “Dương huyện úy, ông đi vào nói chuyện!”

Dương Vạn Lý trả lời: “Bên kia có động tĩnh.”

Vẻ mặt Lý Minh Doãn chấn động: “Cẩn thận nói hết đi.”

Trực giác Lâm Trí Viễn báo cho ông biết chuyện này quan trọng hơn, lập tức nghiêm túc lắng nghe.

“Vâng, thuộc hạ phụng mệnh Lý đại nhân, nghiêm mật giám thị Tần đại nhân, quả nhiên y như đại nhân sở liệu. Hôm nay, tùy tùng bên cạnh Tần đại nhân lén lén lút lút đi tới khách sạn Thành Tây, sau đó từ trong khách sạn có người đi ra ngoài, thuộc hạ đi theo người kia, thấy người kia ra khỏi thành, đến nhà một hộ dân du mục, không bao lâu, người dân du mục liền lừa dê đi chặn thả. Thuộc hạ đợi người dân du mục đi xa mới tới lục soát, tìm được cái này trên người hắn...” Dương Vạn Lý trình lên một tờ giấy bằng da dê.

Lý Minh Doãn nhận lấy nhìn một chút, sau đó đưa cho Lâm Trí Viễn, Lâm Trí Viễn vừa nhìn liền cả kinh thất sắc: “Đây chẳng phải là thời gian và lộ tuyến nhận đầu hàng tại sông Mộc Tháp? Còn cả sơ đồ bố phòng của quân ta...”

Lâm Trí Viễn trợn mắt tròn xoe, nghiêng răng nghiêng lợi: “Người này dám tư thông với địch bán nước, lão phu đã sớm đề phòng hắn, ngài lại để hắn tham gia quân vụ.”

Lý Minh Doãn cười nhạt một tiếng: “Phòng có thể phòng đến bao lâu? Không bằng gây ông đập lưng ông, dụ hắn ra khỏi hang.”

Lâm Trí Viễn bừng tỉnh đại ngộ: “Thì ra là ngài cố ý.”

“Tần Thừa Vọng lần này tới Bắc Địa, tuyệt không phải muốn kiếm một

chén canh, chiếm một phần công lao đơn giản như vậy, hẳn tới là để phá hư hòa đàm hay là muốn cùng Đột Quyết đạt thành hiệp nghị nào đó, ngài nghĩ, nếu như ta và ngài bị mai phục trên sông Mộc Tháp, bị người Đột Quyết giết chết, hậu quả sẽ là gì?” Lý Minh Doãn cười khẽ nhìn Lâm Trí Viễn.

Lâm Trí Viễn nhíu mày phân tích: “Nếu ngài gặp bất trắc, trách nhiệm đàm phán sẽ rơi vào đầu hẳn, nếu ta gặp bất trắc, lòng quân ta nhất định đại loạn, trong tay người Đột Quyết lại có bố phòng mưu đồ của quân ta, đánh quân ta bất ngờ. Lúc đó quân ta có thể bại lui, như vậy, Tần Thừa Vọng sẽ ra mặt, an bài người của hẳn ngăn con sông dữ, chính là lập công lớn, người của hẳn lại nhân cơ hội cướp quân quyền phương Bắc...”

Lý Minh Doãn chắc chắn hai tiếng: “Tướng quân quả nhiên anh minh, theo giải thích của ta, Tần Thừa Vọng cáo ốm lui về Thắng Châu, đi một chuyến thay mặt châu*, thể hiện người coi giữ quân của châu này, Tướng quân hẳn là rõ ràng.”

*Châu: Người xưa thấy có núi cao sông dài mới chia đất ra từng khu lấy núi sông làm mốc nên gọi là châu.

Lâm Trí Viễn hít một ngụm khí lạnh, trước đây quản lý quân châu là bộ hạ của Trung Dũng Hầu năm đó, là thế lực Tần gia, lần này Tần Thừa Vọng tới, chẳng những muốn đoạt công lao, còn muốn nuôi trồng thực lực của mình, Lâm Trí Viễn xoa xoa trán: “Thật không thể tưởng tượng được! Chuyện này thâm ảo thật đấy, ta vẫn thấy khó hiểu vì sao đặc sứ Đột Quyết sáng khoái đáp ứng như vậy, may nhờ có đại nhân sớm đề phòng.”

Lý Minh Doãn tự nhủ, không đề phòng làm sao được? Sự tình sinh tử, hẳn còn muốn giữ lại cái mạng nhỏ về với Lâm Lan!

Dương Vạn Lý hỏi: “Lâm tướng quân, Lý đại nhân, làm sao bây giờ?”

Lâm Trí Viễn nói: “Nhân chứng vật chứng đều có cả, áp tải tới kinh thành, tùy Hoàng thượng định đoạt.”

Lý Minh Doãn nói: “Ông mau không chế Tần đại nhân lại, đoạn tuyệt tất cả liên lạc của hẳn với ngoại giới, cần phải moi ra khẩu cung từ cận vệ bên cạnh hẳn, có lời khai, lại đem cả vật chứng nữa tới kinh thành.”

Dương Vạn Lý biến sắc, lớn tiếng nói: “Thuộc hạ lập tức đi làm.”

Đại lão gia Lý gia còn chưa tới kinh thành thì đại cô Lâm gia đã rạo rục chuyện một nhà đông đủ tới đây.

Suốt hai tháng Phùng Thục Mẫn bức bách, đau khổ, rốt cục đợi được chị chồng tới, vốn định đem chuyện này hỏi cho rõ ràng, không nghĩ chị chồng lại có vẻ muốn an cư lạc nghiệp ở kinh thành.

Đại cô tên gọi Lâm Đại Phương, vốn còn một dì nhỏ tên Lâm Tiểu Phương, chưa lập gia đình đã bệnh mà chết.

“Chặc chặc chặc, kinh thành thật là hoa lệ, mọi thứ thật là tuyệt, em của ta sớm nói muốn đón chúng ta tới kinh thành ở, ta nói, chúng ta là dân quê, đến kinh thành phồn hoa, chỉ sợ tay chân không biết nên để chỗ nào! Ở nông thôn tự tại, thế nhưng ta chỉ còn lại một đê đê, trong lòng cũng thấy khó xử! Nếu đê muối đã có lòng, chúng ta cũng không tiện từ chối...” Lâm Đại Phương vừa vào cửa hết nhìn đông lại nhìn tây, phủ Tướng quân khí phái hoa lệ, hai mắt không khỏi sáng lên, miệng cũng không khép lại được, vội vàng gọi hai nhi tử làm lễ ra mắt Phùng Thục Mẫn: “An Khang, An Bình, còn không mau chào hỏi mợ các con.”

Hai đại tiểu tử vội vàng cúi người chào Phùng Thục Mẫn: “Cháu ngoại trai ra mắt mợ.”

Phùng Thục Mẫn khách sao nói: “Mấy năm không gặp, An Khang, An Bình đã lớn cả rồi.” Ánh mắt nàng nhìn qua trượng phu của chị chồng, tên gọi Triệu Toàn, chỉ thấy tay hấn hết sờ đông lại sờ tây, trong mắt lộ ra thần sắc tham lam. Phùng Thục Mẫn không khỏi sinh lòng chán ghét.

“Ông xã, ông xã...” Lâm Đại Phương nhìn đê muối có vẻ không vui, vội lôi Triệu Toàn tới, thầm bẹo hấn một cái, nhỏ giọng nói: “Cố gắng tử tế chút đi, đừng để người ta khó chịu.”

Triệu Toàn lập tức hướng Phùng Thục Mẫn cúi đầu khom lưng cười: “Đê muối...”

Phùng Thục Mẫn miễn cưỡng cười một tiếng, gật đầu, coi như là lễ ra mắt. Nàng không ngại nhà chị chồng là nông dân, chẳng qua đối với chồng của chị ta, nàng thật sự không thích, có câu tướng mạo bộc lộ con người, người này mặt mày lấm lét, thậm thụt, vừa nhìn đã biết không phải người an phận đàng hoàng.

“Đại cô, dựng, các vị đi đường cực khổ, Vương mama, người dẫn nhà đại cô đi bố trí chỗ ở. Để cho bọn họ ở Tây Khoa viện.” Phùng Thục Mẫn

phân phó.

Vương mama vội vàng dẫn người đi xuống.

Lâm Đại Phương cười híp mắt: “Đệ muội vất vả rồi, ta đi sắp xếp chút, quay lại sẽ tìm đệ muội nói chuyện.”

Mới vừa đi hai bước. Lâm Đại Phương chợt nhớ ra điều gì, tới lật bọc đồ của mình ra: “Thiếu chút nữa đã quên, ta mang lên cho đệ muội chút đặc sản quê nhà, thứ này làm từ măng tre, thứ này làm từ ngân hạnh... Những thứ này đều là đồ Lâm Tam thích ăn nhất.” Vừa nói vừa lôi từng món đồ ra, mỗi thứ một gói nhỏ.

Phùng Thục Mẫn miễn cưỡng mà cười cười, để cho Vương mama nhận lấy, trong lòng lo lắng: Vẫn nghe mời thần đến dễ dàng, đưa thần đi khó khăn. Vốn định giải quyết vấn đề, chuyện này càng ngày càng phiền toái rồi.

Sau bữa cơm chiều, Phùng Thục Mẫn cố ý mời Lâm Đại Phương tới nói chuyện.

“Đại cô đã quen nhà chưa?”

“Hãy da! Chúng ta nông dân quen ở nhà ngói, ngủ phản cứng, lần này tới nhà phú quý, thật đúng là có chút không quen. Bất quá, đây là tâm ý của đệ muội, không quen cũng phải quen, đúng không?” Lâm Đại Phương cười híp mắt nói.

Phùng Thục Mẫn cười nhạt: “Lão gia vẫn nhắc tới đại cô, nói muốn đón đại cô tới kinh hưởng mấy ngày phúc.”

“Ai da! Tam Nhi thật là có lương tâm, còn lo lắng đại tỷ nó cơ đấy, muội không biết hồi còn nhỏ, Tam Nhi cả ngày lẻo đẻo sau lưng ta... Lại nói, Tam Nhi có lương tâm, cũng phải đệ muội có lòng mới được.” Lâm Đại Phương cười nói.

Phùng Thục Mẫn cười khẩy, thân sao? Kỳ thật, lão gia cực ít nhắc tới vị đại cô này.

“Nếu đại cô cảm thấy có gì không vừa ý, cứ nói với ta, ta sẽ gọi hạ nhân đi an bài.” Phùng Thục Mẫn nói.

Lâm Đại Phương mặt mày hớn hở khoát tay: “Mọi thứ rất ổn, không có gì

đâu.”

Lặng yên hồi lâu, Phùng Thục Mẫn nói: “Thật ra thì, lần này mời đại cô tới, là có chuyện muốn hỏi đại cô một chút.”

Lâm Đại Phương cười ha ha: “Chuyện gì? Mọi người nói đi.”

“Là về vợ trước của lão gia...”

Lâm Đại Phương kinh ngạc nói: “Thẩm Thị đã chết rất nhiều năm, để mọi người nhắc cô ta làm gì?”

Phùng Thục Mẫn lẳng lẳng nhìn bà ta: “Đại cô xác định Thẩm Thị đã chết sao?”

Lâm Đại Phương tỏ ra chắc chắn: “Đúng vậy, chuyện này sao có thể nói đùa? Thẩm Thị đã sớm chết rồi, chết năm đó ấy, aiz... Thẩm Thị phúc mỏng, lại còn bọn trẻ đáng thương, lúc đầu ta khuyên cô ta đừng đi, cuộc sống dù khó khăn thế nào đi nữa, ta đây sao có thể trơ mắt nhìn bọn họ chết đói? Có thể không giúp đỡ? Nhưng cô ta không nghe ta khuyên bảo! Kết quả, chết tha hương, lại còn liên lụy hai đứa trẻ, một nhà ba mẹ con đều chết cả... Aiz! Đáng thương!” Lâm Đại Phương than thở.

Phùng Thục Mẫn nghe bà ta nói xong, lại hỏi: “Ai phát hiện bọn họ chết vậy?”

Lâm Đại Phương nói quanh co: “Là lão Ngô trong thôn... Ai da, nói cho mọi người cũng không biết.”

“Lão Ngô kia còn ở quê không?”

“Chết rồi, đã chết nhiều năm rồi.” Lâm Đại Phương trả lời, trong lòng bà ta bồn chồn, năm đó là bà ta bịa chuyện, Thẩm Thị đáng ghét kia, ước gì cô ta chết sớm hơn, nếu không phải vì Thẩm Thị xúi giục, Tam Nhi có thể xa cách đại tỷ là bà ta sao? Trước kia bà ta xin gì Tam Nhi cho nấy, từ khi Thẩm Thị vào cửa, Tam Nhi không còn như vậy với đại tỷ của nó nữa. Sau đó Phong Nhi về Hồ Châu hỏi thăm tin tức cha nó, bà ta đã nói bậy, về sau, nhiều năm trôi qua, không thấy bọn họ trở lại, chuyện này, bà ta cho là cứ như vậy trôi qua, chưa từng nghĩ, hôm nay để mọi người nhắc tới. Lời đã nói ra khỏi miệng, hôm nay bà ta chỉ có thể ấn định mẹ con Thẩm Thị ba người đã chết cả, bằng không để cho Tam Nhi biết bà ta lừa gạt, khẳng định sẽ không tha thứ. Dù gì lão Ngô đã chết nhiều năm, các người sao có thể đi đào

mộ người ta mà hỏi? Cho dù là đào lên thật thì cũng phải biết người chết không biết nói. Hôm nay Tam Nhi đã là Lâm Trí Viễn, là Tướng quân, bà ta không tin Thảm Thị có thể tra đến nơi này. Trên đời này không thể nào có chuyện trùng hợp như vậy. Lâm Đại Phương vừa nghĩ liền bình tĩnh trở lại.

“Đại cô xác định?” Phùng Thục Mẫn hỏi tới.

Lâm Đại Phương mở to mắt: “Dĩ nhiên, ta lừa muội làm chi? Đệ muội, sao muội lại đột nhiên hỏi cái này.”

Phùng Thục Mẫn cười cười: “Không có chuyện gì, chỉ là muốn biết một chút. Không biết Thảm Thị kia là người như thế nào.”

Lâm Đại Phương có vẻ xem thường: “Cô ta sao có thể so sánh với muội! Nữ nhân nông thôn, muốn dung mạo không có dung mạo, muốn kiến thức không có kiến thức, ai nha, cô ta đã chết rồi, đừng nhắc tới nữa.”

Trong lòng Phùng Thục Mẫn đã sáng tỏ, hiển nhiên đại cô không chào đón Thảm Thị, chính xác là không hòa thuận. Thảm Thị thế nào, nàng không bàn, nhưng đại cô này tuyệt đối không phải người tốt gì. Mặc dù đại cô nói có người chứng nhận, nhưng nhân chứng này là một người chết, chứng minh như thế nào? Nàng tin tưởng lão gia sẽ không nhận ra ngay cả con ruột của mình. Rồi lại nói Lâm Lan, nàng hiểu rõ Lâm Lan không phải loại người vì van xin phú quý mà tùy tiện nhận cha, Lý Minh Doãn mới làm quan, tương lai tiền đồ bất khả định, Lâm Lan không cần thiết cần một người cha làm quan, hưởng chi, Lâm Lan căn bản không muốn nhận người cha này. Bằng không, lão gia cũng sẽ không gửi thư, trịnh trọng nhờ nàng đi lấy lòng Lâm Lan. Bằng không, Lâm Lan về kinh đã lâu như vậy cũng không tới tìm nàng, Phùng Thục Mẫn rất rối rắm.

Lâm Đại Phương nghe đệ muội nói như vậy, tảng đá trong lòng rơi xuống. Đoán chừng là Tam Nhi còn nhớ thương Thảm Thị, trong lòng đệ muội không thoải mái cho nên mới hỏi.

“Em của ta vẫn còn đang đánh giấc ở biên quan sao?” Lâm Đại Phương quan tâm đệ đệ.

Phùng Thục Mẫn gật đầu nói: “Lão gia đã mấy năm không về nhà, Sơn Nhi vẫn chưa biết mặt cha, không biết lúc nào mới có thể trở về.”

Lâm Đại Phương thờ dài nói: “Đệ muội vậy thật không dễ dàng, một

mình nuôi lớn Sơn Nhi, em của ta cưới được muội, đó là kiếp trước đã tu luyện phúc khí, chờ nó trở về, ta nhất định sẽ nói chuyện với nó, tuyệt đối không được khi dễ muội. Nếu nó dám khi dễ muội, muội nói cho ta, ta sẽ mắng nó cho muội hả giận.” Vừa nói vừa nhặt một miếng bánh hạch đào ăn: “Đúng là đồ ngon, ở quê chúng ta, có bánh gạo ăn là tốt lắm rồi.”

Phùng Thục Mẫn nhìn mâu vụn rơi trước ngực bà ta, không khỏi chau mày.

Thật ra thì trong lòng nàng sớm biết, mặc dù gọi đại cô tới thì kết quả cũng sẽ không thay đổi. Chẳng qua nàng không cam tâm, sẽ phải hỏi thẳng mặt mới có thể an tâm. Nhưng hôm nay hỏi xong, trong lòng lại càng rối rắm, từ thư lão gia có thể thấy được, lão gia rất muốn được nhận hai người con này, nếu nàng không theo ý lão gia, chỉ sợ lão gia sẽ có thành kiến với nàng, nhưng nếu làm theo ý lão gia, nàng... nàng thật không biết nên đổi mặt với Lâm Lan như thế nào.

Phùng Thục Mẫn lo lắng về phòng, Sơn Nhi tới thỉnh an.

“Mẹ, mẹ không vui sao?” Bàn tay mũm mĩm của Sơn Nhi xoa xoa chân mày mẫu thân: “Nay Thiên tiên sinh khen ngợi Sơn Nhi, nói Sơn Nhi học rất tốt.”

Phùng Thục Mẫn nắm lấy tay Sơn Nhi, gương mặt ôn nhu trở lại, bớt đi chút phiền muộn.

“Mẹ không sao, Sơn Nhi ngoan như vậy, mẹ rất thích.”

Sơn Nhi ngẩng mặt lên, chớp chớp mắt to, vẻ mặt hồn nhiên: “Mẹ, Sơn Nhi rất thích Lâm Lan tử tử, mẹ không thích tử ấy sao?”

Phùng Thục Mẫn ngăn ra: “Làm sao Sơn Nhi lại hỏi thế?”

Sơn Nhi nghiêm trang, hít sâu một hơi, bộ dạng như ông cụ non, nói: “Sơn Nhi biết làm sao mẹ không vui. Lâm Lan tử tử là tử tử ruột của Sơn Nhi, Sơn Nhi còn biết Sơn Nhi có một ca ca, mẹ không thích Lâm Lan tử tử làm tử tử Sơn Nhi.”

Phùng Thục Mẫn kinh ngạc nói: “Sơn Nhi, ai nói cho con?”

Sơn Nhi bĩu môi: “Sơn Nhi biết chữ, thư của cha, Sơn Nhi đã đọc cả rồi.”

Aiz! Ánh mắt tiểu tử này thật nhanh, Phùng Thục Mẫn xoa xoa đầu Sơn Nhi: “Sơn Nhi không nên nói bậy, mẹ không có không thích Lâm Lan tử tử con, chẳng qua là... Có một số việc, Sơn Nhi còn nhỏ, không hiểu.”

Sơn Nhi dẫu môi: “Sơn Nhi không còn nhỏ, Sơn Nhi sáu tuổi rồi.”

Phùng Thục Mẫn thấy buồn cười, xoa xoa mặt nhỏ mập mạp của Sơn Nhi: “Vâng, ơn Nhi không còn nhỏ, Sơn Nhi là một tiểu đại nhân.”

Sơn Nhi cười hắc hắc, cánh tay bụ bẫm vin cổ mẹ, khuôn mặt nhỏ nhắn dán tới: “Mẹ, lâu rồi Lâm Lan tử tử không tới nhà chúng ta chơi.”

Phùng Thục Mẫn ôm nhi tử cười khỏ, hiện tại, cho dù nàng đi mời Lâm Lan, Lâm Lan cũng chưa chắc chịu tới.

Lâm Đại Phương trở lại trong phòng thì thấy Triệu Toàn đang căn cứ chiếc đĩa.

“Này này... ông đang làm gì vậy?”

Triệu Toàn quơ quơ chiếc đĩa trong tay, cười híp mắt nói: “Là bạc đấy, mang ra ngoài có thể đổi được rất nhiều tiền.”

Lâm Đại Phương tức giận: “Ông định ăn trộm?”

Triệu Toàn đạo cười hắc hắc nói: “Bà nói gì khó nghe vậy, gì mà ăn trộm chứ, ta chỉ để lại xem một chút thôi.”

Lâm Đại Phương đi tới túm lấy chiếc đĩa, trịnh trọng cảnh cáo: “Triệu Toàn, ông để tay chân sạch sẽ tí đi, mèo mả gà đồng ở đâu thì ở, đây là nhà đệ đệ ta, làm đệ muội bực mình, cái được không bù nổi cái mất đâu, tiền đồ của An Khang cùng An Bình đều phải trông cậy vào em ta đấy! Ông đừng gây thêm phiền phức cho ta.”

Triệu Toàn ngượng ngùng nói: “Ta có định làm gì đâu, bà làm gì mà lớn tiếng như vậy?”

Lâm Đại Phương cả giận: “Ông đúng là chó quen ăn cứt. Sớm biết vậy không đưa ông đi theo.”

Triệu Toàn lầu bầu: “Lão bà, nhi tử ta đi, vì lẽ gì ta không thể tới...”

Lâm Đại Phương hung hăng trừng mắt nhìn hắn, Triệu Toàn hậm hực, lại

đi sờ bình trà trên bàn: “Đồ sứ này thật tinh xảo, cũng đáng giá chút tiền...”

Chương 253 – Cửa thứ nhất

Hai ngày này, Lâm Lan bề bộn nhiều việc, bệnh tình lão thái thái đột ngột chuyển biến xấu, bệnh liệt không phải sở trường của nàng, nàng không thể làm gì khác là mời Phạm đại phu cùng Hoa Văn Bách giúp đỡ, một phen cứu chữa, cuối cùng đem lão thái thái từ Quỷ Môn quan lôi trở lại, nhưng tình hình như vậy sẽ còn xảy ra, hơn nữa khoảng thời gian sẽ càng lúc càng ngắn, tiếp nữa chỉ sợ không thể cứu chữa. Một mối hơn nữa là, lúc này Đinh Nhược Nghiên lại có thai, suốt ngày tiêu tụy trên giường, càng đừng nói chuyện chủ trì việc nhà, gánh nặng gia đình rơi hết lên người Lâm Lan cùng Lý Minh Tắc, hai người sút đầu bể trán... aiz... đại bá phụ không biết xảy ra chuyện gì, vẫn chưa thấy đến.

Mọi chuyện cứ rối rắm trôi đi, Lâm Lan vẫn còn đang bận ngáp đầu, không nghĩ nha hoàn bên cạnh Phùng Thục Mẫn, Mạt Nhi, hoang mang chạy tới tận cửa, nói lão phu nhân nhà nàng bị bệnh, phu nhân nhận được tin liền chạy về Tô Châu, dặn dò ném Sơn Nhi cho nàng, nhờ nàng chiếu cố một hai tháng, không đợi Lâm Lan phục hồi tinh thần, Mạt Nhi bỏ lại Sơn Nhi, lại hoang mang rối loạn rời đi, bộ dạng như chạy trốn.

Lâm Lan nhìn đứa nhỏ vẻ mặt ngây thơ như cún, lại nhìn túi đồ to gấp mấy nó, chỉ cảm thấy đầu không ngừng nổ hoa, đây là chuyện gì vậy? Phùng Thục Mẫn cứ như vậy đem người ném cho nàng sao? Chiếu cố một hai tháng không phải là muốn lấy mạng nàng ư? Phùng Thục Mẫn muốn đùa gì đây?

“Sơn Nhi, bà ngoại đệ bị bệnh thật sao?” Lâm Lan cúi người, rất nghiêm túc hỏi Sơn Nhi.

Sơn Nhi ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, mắt chớp chớp, rất chân thành gật đầu.

Lâm Lan hít sâu, nói: “Sơn Nhi, tiểu hài tử không được nói dối, nói dối lỗ mũi sẽ dài ra.”

Trong lòng Sơn Nhi xem thường, Lan Nhi tỷ tỷ đang lừa gạt tiểu hài tử thì có, Khuất Nguyên Tư oan tử kia suốt ngày nói dối, lỗ mũi có dài ra đâu, càng ngày càng sập xuống, khó coi chết đi được.

Sơn Nhi sờ sờ lỗ mũi, bộ dạng chân thành: “Lan Nhi tử tử, tử nhìn xem, lỗ mũi Sơn Nhi có dài ra đâu, Sơn Nhi không có nói dối.”

Lâm Lan cùng Ngân Liễu liếc nhau một cái. Trong lòng đồng thanh kêu buồn bực, đầu năm nay sao lại bị tiểu hài tử xỏ mũi thế này!

“Ngân Liễu, gọi Đông Tử chuẩn bị xe ngựa.”

Ngân Liễu nhìn Sơn Nhi một cái, “ồ” lên một tiếng rồi đi ra ngoài.

Lâm Lan nắm tay Sơn Nhi đi ra ngoài. Phùng Thục Mẫn, cô đem Sơn Nhi ném ở nơi này, là muốn bảo chúng ta bồi dưỡng tình cảm tử đệ, sau đó nước chảy thành sông, không có cửa đâu, ta không phải bà vú của cô, ta không thể để cho lão gia hỏa kia chiếm tiện nghi.

“Lan Nhi tử tử. Chúng ta đi đâu vậy?” Chân Sơn Nhi ngẩn cùn, cu cậu gần như phải chạy mới theo được bước chân Lâm Lan.

“Dẫn đệ về nhà.” Lâm Lan mặt không chút thay đổi mà nói, trước kia nghe Sơn Nhi gọi mình là tử tử, nàng rất vui, điều này chứng tỏ trẻ con rất quẩn nàng, nói rõ nàng rất có sức hấp dẫn, nhưng bây giờ nghe Sơn Nhi gọi mình là tử tử, trong lòng Lâm Lan dâng lên nhiều tư vị, chói tai vô cùng, mặc dù nàng không muốn thừa nhận, nhưng Sơn Nhi đích xác là đệ đệ nàng, hàng thật giá thật.

“Nhưng mẹ đệ không có ở nhà.” Sơn Nhi nhắc nhở.

Lâm Lan dừng bước, cúi đầu nhìn Sơn Nhi, bình tĩnh nói: “Chắc chắn mẹ đệ ở nhà.”

Sơn Nhi bĩu môi, bộ dạng không tin thì thôi.

Xe ngựa nhanh chóng đến phủ Hoài Viễn Tướng quân, Lâm Lan để cho Đông Tử đi gõ cửa.

Người gác cổng mở cửa đi ra, thấy là Lâm đại phu cùng tiểu thiếu gia thì kinh ngạc nói: “Tiểu thiếu gia, sao cậu lại về thế? Không phải phu nhân để cậu ở Lý gia một thời gian sao?”

Sơn Nhi rũ đầu không nói lời nào.

“Phu nhân nhà ngươi đâu? Mời nàng đi ra ngoài.” Lâm Lan lạnh lùng nói.

Người gác cổng giật mình: “Lâm đại phu, chẳng lẽ phu nhân không nói cho Lâm đại phu. Phu nhân đã về Tô Châu rồi.”

Lâm Lan không tin: “Ta vào xem sao.”

Người gác cổng vội vàng nghiêng người nhường đường, dùng tay ra dấu mời.

Lâm Lan đi được vài bước thấy Sơn Nhi vẫn đứng yên tại chỗ, nàng vẫy tay: “Sơn Nhi, tới đây.”

Sơn Nhi hì hì cười: “Lan Nhi tử tử, tử vào xem là được mà, Sơn Nhi mệt rồi. Ở lại chỗ này chờ Lan Nhi tử tử là được.”

Aiz! Tiểu quý này chắc chắn nàng không công mà lui vậy sao?

Lâm Lan thay đổi chủ ý, nếu Phùng Thục Mẫn đánh ra chiêu này, chắc hẳn đã sách lược vẹn toàn, người nhất định đã trốn đi ra ngoài, đoán chừng nàng không đành lòng bỏ lại Sơn Nhi, hừ! Lúc này muốn tìm Phùng Thục Mẫn nói chuyện e là vô ích, nàng phải bắt chấp thôi.

Lâm Lan nhếch miệng cười một tiếng, ngồi xổm xuống trước mặt Sơn Nhi: “Sơn Nhi, đệ nghe đây, mẹ đệ ra ngoài một chút, sẽ nhanh về thôi, hiện giờ ta bề bộn nhiều việc, không có thời gian quan tâm đệ, đệ biết điều thì ở lại nhà, sau này ta sẽ tới thăm đệ.” Lâm Lan nói xong đứng dậy nói với người gác cổng: “Tiểu thiếu gia giao cho người.”

Người gác cổng há hốc mồm: “Lâm... Lâm đại phu, cái này không thể được, tiểu nhân không làm được...”

“Người làm được, trong nhà có các mama, cứ thế nhé, ta đi đây.” Lâm Lan đi như chạy, Phùng Thục Mẫn muốn chơi khổ nhục kế với nàng, lại không nghĩ không phải ai cũng là kẻ ngốc.

Ngân Liễu liếc nhìn khóe miệng Sơn Nhi thiếu gia méo xệch, cơ hồ chuẩn bị khóc thì bất an, nhỏ giọng nói: “Nhị thiếu phu nhân, người mặc kệ thật ạ? Vạn nhất Lâm phu nhân không có ở nhà thật, Sơn Nhi thiếu gia...”

Lâm Lan bình tĩnh nói: “Không cần lo lắng, Lâm phu nhân khẳng định chưa rời đi.”

Ngân Liễu liếc mắt ra sau: “Nhị thiếu phu nhân, Sơn Nhi thiếu gia theo

kip rồi.”

Aiz da! Tiểu quỷ này không nghe lời rồi đây, Lâm Lan xoay người lại, Sơn Nhi lập tức dừng bước, miệng méo xẹo, mắt tròn ằng ặc nước, đáng thương nhìn Lâm Lan, rất giống một đứa trẻ bị vứt bỏ, thật đáng thương.

Lâm Lan ra vẻ tàn nhẫn, trợn mắt nói: “Sơn Nhi, mau đi vào...”

Sơn Nhi muốn khóc mà không thể khóc, mím chặt môi, làm người ta nhìn mà lo lắng.

Lâm Lan mặc kệ: “Ngân Liễu, chúng ta đi.”

Lâm Lan lên xe ngựa, để cho Đông Tử nhanh chóng đánh xe đi.

Nghe thấy phía sau người gác cổng hô to: “Thiếu gia, thiếu gia...”

Ngân Liễu vén rèm xe nhìn lại, Sơn Nhi thiếu gia đang nện từng bước chân ngăn ngùn chạy theo xe ngựa, Ngân Liễu nhìn mà đau lòng không thôi.

“Nhị thiếu phu nhân, người nhìn xem...”

Lâm Lan cau mày, khổ nhục kế nàng đúng là càng diễn càng ác liệt. Nhưng không thể không thừa nhận, thấy Sơn Nhi chạy theo xe ngựa, loại hình này đánh vào thị giác rất mạnh, Lâm Lan cảm thấy mình không trụ được nữa rồi.

Bịch, Sơn Nhi té một phát.

“Dừng xe!” Lâm Lan vội vàng gọi Đông Tử dừng xe, nhảy ngay xuống đất.

“Sơn Nhi, có đau không, mau cho ta xem. Làm sao lại không nghe lời vậy...” Lâm Lan ôm lấy Sơn Nhi, phủ bụi bặm trên người cu cậu.

Sơn Nhi òa khóc, lệ như châu rơi, từng giọt lớn thì nhau rơi xuống, vừa khóc vừa nức nở: “Mẹ đi rồi... Tỷ tỷ cũng không thích Sơn Nhi... Không ai muốn Sơn Nhi...”

Lâm Lan bị nước mắt Sơn Nhi tấn công, quân lính tan rã: “Tỷ tỷ thương Sơn Nhi mà... Tỷ tỷ...”

Bất tri bất giác, Lâm Lan vốn là cố ý tránh, hết sức để ý hai chữ “tỷ tỷ”

thì lúc này lại bật thốt ra.

Sơn Nhi đột ngột đẩy Lâm Lan ra, một bên lau lệ, một bên chạy về phía trước: “Ta muốn đi tìm mẹ, mẹ... mẹ...”

Lâm Lan hoàn toàn bị cu cậu đánh bại, đuổi theo kéo Sơn Nhi lại: “Sơn Nhi, Sơn Nhi, nghe tử tử nói...”

Sơn Nhi rất tức giận tránh tay Lâm Lan, càng khóc dữ dội hơn: “Ta không thèm tử nữa, tử là tử tử xấu, tử tử xấu, bỏ lại Sơn Nhi, không cần Sơn Nhi, trước kia tử khen Sơn Nhi, nói thích Sơn Nhi đều là giả dối hết, lỗ mũi tử sẽ dài ra... Mẹ nói để cho Sơn Nhi tới ở cùng tử tử, Sơn Nhi vui tới nỗi cả đêm không ngủ được, ta không thích tử nữa, không thích...”

Lâm Lan đau lòng, nói thế nào đi nữa đây cũng là chuyện người lớn, có quan hệ gì Sơn Nhi? Sơn Nhi chỉ là một đứa trẻ, nàng làm như vậy thật sự là thương tổn Sơn Nhi rồi.

“Sơn Nhi, nghe tử tử nói, tử tử đùa Sơn Nhi thôi. Tử tử sợ Sơn Nhi ở với tử tử hai ngày đã chán rồi ấy, vì vậy muốn khảo nghiệm Sơn Nhi có thật sự thích tử tử không, tử tử tuyệt đối không có ý bỏ lại Sơn Nhi, tử tử thề...” Lâm Lan vội vàng dụ dỗ người.

Sơn Nhi ủy khuất dẫu môi, nước mắt lưng tròng nhìn Lâm Lan, tức giận nói: “Tử tử gạt người.”

“Không lừa đệ mà, không lừa đệ đâu, tử tử dẫn đệ về nhà.” Lâm Lan ôm lấy Sơn Nhi lên xe ngựa, cho dù bị Phùng Thục Mẫn tính toán nàng cũng chịu, ai bảo nàng mềm lòng chứ! Không thể bỏ mặc đứa bé đáng thương như vậy.

Sau nửa canh giờ, tay trái Sơn Nhi nắm mỗi thanh hồ lô đường, tay phải cầm hai món đồ chơi cũng làm bằng đường, vui vẻ cùng Lâm Lan vào Lý phủ. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy đắc ý, thật giống như đang nói: Nghĩ quãng bốn thiếu gia, cuối cùng không được còn phải dụ dỗ bốn thiếu gia trở lại...

Lâm Lan nhìn thấy Sơn Nhi mặt mày hơn hớn, không khỏi hoài nghi, có phải mình bị tiểu quỷ này dắt mũi rồi không?

Ngân Liễu rất thích Sơn Nhi, vui mừng lôi kéo tay Sơn Nhi: “Sơn Nhi thiếu gia, nô tỳ mang ngài đi chọn phòng.”

Sơn Nhi ngẩng lên đầu lớn tiếng nói: “Không, ta muốn ở cùng phòng với tỷ tỷ.”

Lâm Lan nhất thời đầu lớn như cái đầu, chẳng lẽ nàng phải làm chức “mẹ” hai tháng liền sao?

Người gác cổng thấy Lâm đại phu đem tiểu thiếu gia ôm lên xe, cười hắc hắc, tiểu thiếu gia thật giỏi quá đi! Một màn trình diễn không chê vào được.

Phùng Thục Mẫn căn bản là không hề rời khỏi phủ Tướng quân, chỉ là chuyển từ chánh viện tới hậu viện. Mấy ngày qua nàng coi như suy nghĩ cẩn thận, Lâm Lan có phải nữ nhi của lão gia không là chuyện chắc chắn, nếu nàng giả bộ hồ đồ, không có ý kiến gì, chẳng những lão gia trở về trách tội nàng, tương lai Lâm Lan cùng lão gia nhận nhau, nàng càng lúng túng hơn, nói không chừng, Lâm Lan sẽ sinh lòng hiềm khích với nàng, nhưng là để nàng đi gặp Lâm Lan, nàng thật sự nói không nên lời. Cho nên, nghĩ tới nghĩ lui, hay là để cho Sơn Nhi đi theo Lâm Lan làm tốt quan hệ, như vậy cũng tốt cho Sơn Nhi, tuy nhiên, trong lòng nàng thật sự không yên tâm, Lâm Lan khôn khéo vô cùng, sao có thể dễ dàng mắc mưu?

Phùng Thục Mẫn ở trong phòng đứng ngồi không yên, nghĩ ngợi, vạn nhất bị Lâm Lan đoán được, nên làm cái gì bây giờ?

Mạt Nhi tới báo: “Mới vừa rồi Lâm đại phu đem tiểu thiếu gia trở lại.”

“A...” Phùng Thục Mẫn kinh hãi nhảy dựng lên, đúng là lừa gạt Lâm Lan, nhưng không nghĩ Lâm Lan lại hành động nhanh như vậy, không chút do dự đuổi người.

“Có điều, Lâm đại phu lại đem tiểu thiếu gia đi rồi.” Mạt Nhi nói tiếp.

Phùng Thục Mẫn ngây ngốc: “Vừa mang đi?”

Mạt Nhi cười nói: “Lão Kha gác cổng nói, tiểu thiếu gia khóc đuổi theo xe ngựa chạy, Lâm đại phu không đành lòng, lại đem tiểu thiếu gia mang đi, còn phải dỗ dành một hồi lâu.”

Phùng Thục Mẫn vỗ vỗ ngực, thở phào, cuối cùng cũng qua cửa thứ nhất.

Chương 254 – Thằng bé là em của ta

Lâm Lan đem Sơn Nhi giao cho Ngân Liễu, bản thân đi Triều Huy đường.

Lý Minh Tắc đang cùng Hoa Văn Bách đi ra ngoài, thấy Lâm Lan, Lý Minh Tắc nói: “Đệ muội, em tới vừa lúc, Hoa viện sử đang muốn tìm em nói tình hình bệnh của bà nội.”

Lâm Lan khẽ khom người thi lễ: “Đại ca bận rộn cứ đi đi, nơi này giao lại cho muội.”

Lý Minh Tắc thực sự mệt mỏi, hắn luôn nép dưới cánh Hàn Thị, chưa bao giờ sống mà phải quan tâm việc vặt, nhiệm vụ duy nhất của hắn chính là đọc sách, hắn là thiếu gia không tim không phổi, hồ đồ sống, hôm nay, cha già cùng Hàn Thị không có ở đây, Minh Doãn thì tận biên quan xa xôi, hắn thân là con trai lớn Lý gia, bụng làm dạ chịu, hưởng chi hắn sắp làm cha rồi, cho nên, không muốn cũng phải học, tự mình làm mọi việc.

“Vậy chuyện này giao lại cho đệ muội.” Lý Minh Tắc xoay người chấp tay tới Hoa Văn Bách, vội vàng rời đi.

Đợi Lý Minh Tắc đi xa, Lâm Lan xin lỗi: “Thật là làm phiền huynh.”

Nàng biết Hoa Văn Bách cũng rất bận rộn, Thái y viện không phải là nơi có thể qua quýt, tất cả mọi thứ đều phải hoàn hảo, những thái y mới vào đều phải qua xét duyệt của hắn, rồi dược liệu cũng phải kiểm tra thực hư thế nào, định kỳ triệu tập nhóm thái y nghiên cứu và thảo luận bệnh tình của mọi người, nhất là gần đây, phương thể Thái hậu ngày càng sa sút, Thái y viện càng bận rộn. Theo Hoa Văn Diên nói, có khi mấy ngày hắn không về nhà, về nhà thì cũng đã muộn, rạng sáng hôm sau đã lại tiến cung. Cứ như vậy, hắn tới được đây thật sự là rất khó khăn.

Hoa Văn Bách cười ảm đạm: “Tai biến là chứng bệnh ta vẫn muốn nghiên cứu, ta đây coi như là công tư trọn vẹn đôi đường rồi.”

Lâm Lan cười cười, trong lòng biết Hoa Văn Bách nói như vậy là vì để cho nàng an tâm, Lâm Lan mời hắn tới tiền sảnh ngồi.

“Hôm nay ánh mắt lão thái thái mê man, thần trí càng ngày càng hồ đồ...” Hoa Văn Bách ngồi vào chỗ của mình, có chút tiếc nuối nói: “Lâm đại phu, cô nên sớm chuẩn bị...”

Lâm Lan yên lặng hồi lâu, buồn bã nói: “Ta biết rồi...” Hậu sự của lão thái thái đang được chuẩn bị, quan tài áo liệm... năm ngoài phát bệnh cũng đã chuẩn bị, hiện giờ chỉ chờ đại bá phụ chạy tới. Nhiều năm qua, lão thái thái che chở cho Hàn Thị, kết quả, phát bệnh vì Hàn Thị. Bệnh tình nặng lên cũng vì Hàn Thị làm loạn. Cũng không biết, thời điểm lão thái thái thần trí thanh minh, có oán hận Hàn Thị không, oán hận chính mình đã nhìn lầm người? Có áy náy với Diệp Thị không? Trong lòng lão thái thái nghĩ như thế nào, hôm nay không ai có thể biết rồi, thật sự cũng không quan trọng nữa, bọn họ chỉ là vãn bối, chỉ có thể hết sức để cho bà cầm cự thêm vài ngày trên cõi dương thế mà thôi, cho tròn chữ “hiếu tâm”.

Cái đề tài này có chút trầm trọng, Hoa Văn Bách cân nhắc từ ngữ, nhìn Lâm Lan âm trầm, không biết nên an ủi thế nào, lặng yên hồi lâu, tìm đề tài: “Gần đây, bệnh thiên đầu thống* của Thái hậu nặng lên. Thường trắng đêm không ngủ, không ăn uống được gì, Thái y viện đã làm đủ từ xoa bóp, bổ gan thông đàm, nuôi máu mà cũng không có hiệu quả gì, Hoàng thượng vì chuyện này hết sức lo lắng, không biết Lâm đại phu có gì cao kiến gì không?”

* Thiên đầu thống: đau nửa đầu

Lâm Lan nghĩ ngợi, chứng thiên đầu thống là bởi vì gan hư đàm hỏa tích tụ lại, y pháp Thái y viện hẳn là chữa trị được, nhưng chứng bệnh của Thái hậu chẳng những không giảm mà ngược lại càng tăng lên, hẳn là do Thái hậu suy nghĩ quá nhiều. Mọi chuyện không thuận, Thái hậu có thể không thương hỏa trong lòng sao? Nếu giờ phút này Hoàng thượng bảo đảm khi ngài long ngự châu trời, ngôi vị Hoàng đế cho Thái tử thừa thế, đoán chừng bệnh Thái hậu lập tức sẽ tốt lên. Dĩ nhiên, Hoàng thượng tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện hứa hẹn như vậy, cho nên, bệnh của Thái hậu cũng không tốt lên được rồi.

“Hoa huynh sử dụng đúng phương pháp trị thiên đầu thống rồi, đôi là ta, cũng chỉ có thể đưa ra biện pháp như vậy, thiên đầu thống là bệnh không phải chỉ một thời ba khắc liền khỏi.” Lời Lâm Lan dịu dàng uyển chuyển, chuyện Thái hậu, nàng chớ nhúng tay thì tốt hơn.

Hoa Văn Bách nhíu mày thờ dãi nói: “Đúng vậy! Lật giở sách thuốc rồi mà không tìm được biện pháp tốt hơn, aiz! Ta nghe nói cô dùng phương pháp châm cứu cho Bùi phu nhân chữa thiên đầu thống rất có hiệu quả, có phải vậy không...”

Lâm Lan cười nói: “Bệnh của Bùi phu nhân không giống Thái hậu, một là chứng thiên đầu thống của Bùi phu nhân không nặng như Thái hậu, hai là... Tích tụ trong lòng Bùi phu nhân, ta còn có thể nói mấy câu vui về khuyên giải, tâm bệnh Thái hậu, ai có thể khuyên? Phương pháp châm cứu chỉ là phụ trợ mà thôi, phải trị tận gốc, phải tìm hiểu từ nguyên nhân, Hoa huynh, có một số việc, không phải là ta và huynh hết sức là có thể làm được.”

Trong lòng Hoa Văn Bách sáng tỏ, thoải mái mà cười, rốt cuộc vẫn là Lâm Lan lợi hại, một câu nói, bệnh Thái hậu là tâm bệnh, hẳn không có cách nào hóa giải.

Tiền Hoa Văn Bách, Lâm Lan muốn đi gặp Đinh Nhược Nghiên, thương lượng với cô ấy việc lo hậu sự thế nào cho lão thái thái, loại chuyện này, Lâm Lan nửa chữ không biết. Hai đời, nàng chỉ đưa tiền mẫu thân Thẩm Thị, nhưng nhà nghèo làm tang sự không có chú ý như vậy, hưởng chi, lúc ấy nàng còn nhỏ, đều là trưởng bối trong thôn cùng đại ca tổ chức, nàng chỉ biết khóc lóc mà thôi.

Đi tới Vi Vũ các vừa đứng gặp Xảo Quyên, Xảo Quyên nói, lão phu nhân Đinh gia tới, đang ở trên lầu nói chuyện cùng đại thiếu phu nhân. Lâm Lan cùng Đinh phu nhân từng có lúc lời qua tiếng lại, chạm mặt sợ là lúng túng, liền dặn dò Xảo Quyên, đợi Đinh phu nhân đi thì báo cho nàng một tiếng.

Trở lại Lạc Hà trai, không thấy đám người Như Ý đâu, chỉ có Vân Anh ngồi ở hành lang thêu hoa, thỉnh thoảng từ gian phòng phía Đông truyền ra âm thanh chơi đùa.

Vân Anh thấy nhị thiếu phu nhân trở lại, vội vàng đặt mẫu thêu xuống, chào đón: “Nhị thiếu phu nhân...”

Lâm Lan chỉ chỉ gian phòng phía Đông, hỏi: “Bên trong đang làm cái gì vậy?”

Vân Anh cười trả lời: “Ngân Liễu tỷ tỷ, Như Ý tỷ tỷ cùng Cẩm Tú tỷ tỷ, còn có Chu mama đang giúp Sơn Nhi thiếu gia tắm gội.”

Lâm Lan ngạc nhiên, một củ cải bé tẹo mà cần nhiều người hầu hạ tắm rửa vậy sao?

Lâm Lan rất nhanh hiểu được là chuyện gì đang xảy ra, trong phòng, Sơn Nhi ở trong thùng tắm của nàng như bơi trong cái hồ nhỏ, lượn qua lượn lại

như điều đứt dây, thùng tắm lớn, đám Ngân Liễu không bắt được cu cậu, tuy nhiên, Lâm Lan cho là, mọi người căn bản không muốn làm tiểu quỷ mất hứng, còn phụ họa theo bằng cách té nước, ngay cả Chu mama cũng tham gia náo nhiệt.

“Ai u! Thiếu gia của ta ơi! Mau dừng lại, nước lạnh rồi...” Chu mama tươi cười nói, trong mắt tràn ngập sủng nịch.

“Để cho ta chơi một lát nữa!” Sơn Nhi hất cánh hoa lên Ngân Liễu, Ngân Liễu ướm nhẹp, tuy nhiên không hề buồn phiền, ngược lại còn đại chiến té nước với cu cậu.

Sơn Nhi cười khanh khách, khuôn mặt bụ bẫm tràn đầy bọt nước, thân thể mập mạp trắng trẻo như đồng tử trong tranh, thật là khiến người ta yêu thích không thôi.

“Khụ khụ...” Lâm Lan ho hai tiếng.

Lúc này mọi người mới chú ý tới sự tồn tại của Lâm Lan, vội vã dừng tay, cúi đầu mà đứng, vẻ mặt ngưng ngùng.

Sơn Nhi vội vàng ngồi xuống thùng tắm, làm ra bộ dạng chân thành: Đang tắm!

Lâm Lan quét qua một lượt, ai nấy mặt mũi, thân thể đầy nước. Trong lòng thầm than, mới có một ngày mà phòng nàng đã ra cái dạng này, thật khó tưởng tượng, nếu Sơn Nhi ở nơi này hai tháng, Lạc Hà trai của nàng sẽ bị cu cậu biến thành hình dạng gì đây, có phải sẽ bị cu cậu hủy đi không. Lâm Lan cảm thấy phải đưa Sơn Nhi vào quy củ.

“Sơn Nhi, ta cho đệ một khắc đồng hồ, sau một khắc, đệ còn chưa chỉnh tề đi ra ngoài, ta lập tức đem đệ trở về.” Lâm Lan lạnh mặt nói, dứt lời xoay người rời đi.

Sơn Nhi le lưỡi làm mặt quỷ với bóng lưng Lâm Lan, Chu mama chỉ chỉ Sơn Nhi, cảnh cáo cu cậu. Bốn người ba chân bốn cẳng mò Sơn Nhi ra khỏi thùng tắm.

Lâm Lan bình tĩnh ngồi trong phòng uống trà, một bên nhìn đồng hồ trên bàn.

Không tới một khắc đồng hồ, Chu mama dắt Sơn Nhi ăn mặc chỉnh tề đi

vào.

Sơn Nhi như thể không phải mình vừa là kẻ đầu sỏ làm người ta tức giận, nhào tới trong ngực Lâm Lan, vươn bàn tay mập mạp trắng nõn đến dưới cánh mũi Lâm Lan, cười hì hì, giọng nói non nớt vang lên: “Lan Nhi tử tử, tử tử, đi, Sơn Nhi có thơm không?”

Cánh tay nhỏ bé múp míp thịt hươu qua hươu lại trước mắt Lâm Lan, nàng hận không bắt được mà hung hăng cắn một ngụm. Tiểu quỷ này, còn dám giở trò với nàng sao? Nhưng mà, răng trắng môi hồng, mập mạp trắng nõn, mắt to trong sáng lóng lánh, cộng thêm khuôn mặt tươi cười hàm ý lấy lòng, đích xác là tiểu chính thái mà! (*Shota*)

Lâm Lan không khỏi nghĩ, nếu như Sơn Nhi là một đứa trẻ xa lạ, đột nhiên có người nói cho nàng biết, đây là đứa bé do lão cha chồng cùng vợ bé sinh ra, là em chồng nàng, nàng có thể tiếp nhận không? Theo tính tình của nàng, sợ là cả liếc mắt nhìn cũng không, nói gì mà hài tử là vô tội, đều là giọng điệu thánh mẫu mà thôi... aiz... Tình cảm là thứ quyết định mọi việc, nàng thích Sơn Nhi, thương Sơn Nhi không chỉ mới ngày hôm nay, nàng thật sự thích thằng bé, bao gồm cả Dung Nhi nhà Kiều Vân Tịch, cho nên, mặc dù hiện tại biết Sơn Nhi là đệ đệ của mình, nàng cũng không có biện pháp đẩy cu cậu ra.

Thân thể nhỏ bé mềm nhũn dựa trong ngực nàng khiến nàng muốn tức giận cũng không thể. Lâm Lan cố gắng lạnh mặt, nghiêm túc nói: “Sơn Nhi, sau này không được tắm quá hai khắc, vạn nhất cảm lạnh thì phải uống thuốc, đệ có muốn uống thuốc đắng không?”

Sơn Nhi vội vàng lắc đầu.

“Ồ với tử tử thì phải nghe lời tử tử nói... bằng không, tử tử sẽ tức giận.” Lâm Lan tiếp tục làm mặt lạnh.

Sơn Nhi liền vội vàng gật đầu: “Sơn Nhi sẽ rất nghe lời.”

Lúc này Lâm Lan mới thả lỏng cơ mặt, xoa xoa đầu Sơn Nhi: “Đứa bé biết nghe lời, người lớn mới thích, nhanh đi chuẩn bị một chút, lát nữa chúng ta đi ăn cơm.”

Sơn Nhi “chút” một cái lên mặt Lâm Lan, nịnh hót: “Lan Nhi tử tử thật tốt.”

Lâm Lan kinh ngạc, tiểu quỷ này, thật biết lấy lòng.

Ánh mắt Chu mama không rời khỏi Sơn Nhi, cười nói: “Trong nhà có đứa trẻ thật là vui.”

Lâm Lan vỗ vỗ Sơn Nhi, để cho cu cậu đi ra ngoài tìm Ngân Liễu.

Sơn Nhi “dạ” một tiếng, đôi chân ngắn ngủn lạch bạch đi ra, Chu mama sợ cu cậu té, vội vàng muốn đi dìu.

“Chu mama, mama ở lại, ta có lời muốn nói với mama.”

Chu mama không thể làm gì khác hơn là đứng lại, vẫn không quên dặn dò Sơn Nhi: “Sơn Nhi thiếu gia, ngài chạy chậm chút...”

Lâm Lan để cho Chu mama đóng cửa lại. Chu mama vừa đóng cửa vừa cười nói: “Sơn Nhi thiếu gia thật khiến người ta yêu thương không thôi.”

“Sơn Nhi là đệ đệ ta.” Lâm Lan nói ngay vào điểm chính, chuyện này, nàng không muốn làm lớn, nhưng phải nói cho Chu mama, để Chu mama có cân nhắc trong lòng.

Chu mama giật mình sững sốt, chậm rãi xoay người lại, không thể tin được, bà nhìn nhị thiếu phu nhân, chỉ thấy nhị thiếu phu nhân nghiêm túc, trịnh trọng nói: “Đệ đệ cùng cha khác mẹ.”

Chương 255 – Hưng sư vẫn tội

Chu mama há hốc mồm hồi lâu, chuyện này là thế nào?

Bản thân Lâm Lan cũng cảm thấy nhức đầu, nói đơn giản ngọn nguồn, bỏ qua chuyện lão gia hỏa kia bạc tình phụ nghĩa, vừa nghe nói lão bà đã chết lập tức cười người khác. Chu mama hít sâu một hơi, gạt đầu, sáng tỏ rồi sáng tỏ rồi, nhưng chuyện này thực sự quá đột ngột, nhị thiếu phu nhân nguyên bản là một cô gái nông thôn, trong lúc bất chợt thành đại tiểu thư nhà Tướng quân, đây cũng quá ly kỳ rồi. Chu mama một mặt thay nhị thiếu phu nhân cao hứng, một mặt lại cảm thấy lo lắng, cao hứng chính là, nhị thiếu phu nhân mặc dù có một tay y thuật cao minh, tự mình gây dựng sự nghiệp, nhưng nhị thiếu phu nhân xuất thân nhà nông, thân phận không khỏi bị người khinh thị, hiện tại thì tốt rồi, nhị thiếu phu nhân là nữ nhi Hoài Viễn

Tướng quân, sau này còn có ai dám khinh thị nhị thiếu phu nhân? Nhưng vấn đề là, nhị thiếu phu nhân tựa hồ không có tâm tư nhận cha...

“Chuyện này... Sơn Nhi thiếu gia biết không? Nhị thiếu phu nhân định thế nào bây giờ?” Chu mama dò hỏi.

Lâm Lan phì cười: “Tiểu quý này vô cùng tinh ranh, có lẽ là đã biết rồi, hiện tại Phùng thị ném Sơn Nhi cho ta, trong lòng nàng tính toán điều gì ta cũng đã rõ, nàng có bản lĩnh thì gắng mà trốn kỹ hai tháng không lộ diện, nếu không bị ta bắt được, lập tức đưa Sơn Nhi trở về. Chuyện này, mamaa đặt ở trong bụng, giúp ta xem thật kỹ Sơn Nhi.”

Chu mama không yên lòng đáp lời, trong đầu nghĩ, nhị thiếu phu nhân nhận cha cũng có điểm tốt, ta không mưu đồ kiểm gì tốt từ chỗ Tướng quân, chỉ có điều, nhị thiếu phu nhân có cha là Tướng quân, chiếm được danh này, chính là rất nhiều việc tốt.

Vi Vũ các. Đình phu nhân thấy nữ nhi nôn oẹ tới độ gầy rộc đi thì đau lòng tới sinh khí, bất kể nói thế nào đi nữa, nữ nhi là khúc ruột của mình, là bảo bối lớn lên trong lòng bàn tay, ở nhà, chưa từng chịu qua chút xíu ủy khuất nào, mọi việc bà đều thay nữ nhi mình an bài thỏa đáng, chu đáo tìm cho nữ nhi một mối hôn sự hợp ý, bà cực kỳ thận trọng, không nghĩ ngàn chọn vạn chọn, tuyển ngay một người xui xẻo như vậy, tuyển một đứa con rể không có tiền đồ gì, bà hận nhất ánh mắt của mình, lại bức nữ nhi mình cứng đầu, sống chết ở lại chỗ này chịu khổ, từ tiểu thư nhà quan danh giá thành nhân phụ thương nhân, là tiện lưu, hôm nay có bầu, nữ nhi muốn quay đầu lại thật khó khăn.

“Aiz.... Nói đi nói lại, mẹ chỉ oán chính mình, nếu ban đầu gả con cho lão nhị Lý gia, sẽ không rơi vào hoàn cảnh như ngày hôm nay.” Đình phu nhân oán thán, không nhận được gạt lệ.

Trong bụng Đình Nhược Nghiên kinh hãi, vội lên tiếng ngăn lại: “Mẹ, mẹ nói bậy bạ gì đó?” Trong phòng này còn có hạ nhân! Nếu truyền đi, đệ muội nghe được thì sẽ thế nào, nàng còn mặt mũi nào làm người nữa?

Hồng Thường cơ trí, vội nói: “Nô tỳ đi xem thuốc cho đại thiếu phu nhân đã chuẩn bị xong chưa.” Vừa nói vừa xoay người đi ra ngoài, kêu hai nha hoàn bên ngoài cùng nhau xuống lầu.

Đình phu nhân vẫn tự trách: “Mẹ biết tâm tư của con, mẹ vốn ưa mắt lão

Nhị, nghĩ tới quá hai năm nữa sẽ nghĩ hôn, chưa từng nghĩ bỗng dung một vị lão đại chạy tới, lão nhị thì không biết tung tích thế nào.”

Đinh Nhược Nghiên hết sức không vui: “Mẹ, chuyện đã qua, đừng nói nữa, hiện tại nữ nhi rất tốt.”

“Tốt cái gì mà tốt? Con nói mẹ nghe xem tốt chỗ nào? Đừng tưởng rằng mẹ không biết gì, Minh Tắc mở cửa hàng trà kiếm được ít tiền căn bản không đủ chi tiêu trong nhà, con lén lén lút lút cầm đồ cưới để chi tiêu. Ta không trông cậy vào phu quý thế vinh, nhưng là con gả cho nó, cơm ăn quần áo mặc, nhất định nó phải để cho con được đầy đủ chứ. Nhược Nghiên ơi là Nhược Nghiên! Con xem con có ngu ngốc không, cả đời đi theo một người trên con đường tối đen như thế, không nghĩ tới mẹ rất đau lòng sao.” Đinh phu nhân tả oán nói.

“Mẹ... Minh Tắc mới vừa học làm ăn, có thể kiếm được tiền cũng là không tệ rồi, sau này nhất định sẽ càng ngày càng tốt, trước mắt khó khăn là tạm thời, rồi lại nói, Minh Tắc đối với nữ nhi là thật tâm, nữ nhi không hề cảm thấy khổ sở chút nào, mẹ đừng quá lo lắng cho nữ nhi.” Đinh Nhược Nghiên không nhịn được mà nói.

Đinh phu nhân trầm mặt, cay nghiệt nói: “Nó đối với con là thật tâm hay sao? Nó dám đối không tốt với con? Bộ dạng nó bây giờ, chỉ xứng với nha đầu.”

“Mẹ, rốt cuộc mẹ đến thăm nữ nhi hay là tức giận mà tới mắng nữ nhi?” Đinh Nhược Nghiên vốn đã mệt mỏi, mẫu thân lại nói mãi không thôi.

Nhìn nữ nhi nhú mày, bộ dạng không thoải mái, Đinh phu nhân đầy bụng oán khí đành phải thôi, nữ nhi gả đi rồi là chỉ biết che chở cho trượng phu của mình, coi lời của mẹ như gió thổi bên tai.

“Ta nghe nói tình hình lão thái thái không khả quan.” Đinh phu nhân chuyển đề tài.

Nói đến lão thái thái, Đinh Nhược Nghiên lại ảm đạm: “Mẹ, nữ nhi đang lo lắng chuyện này, đại phu đều nói lão thái thái sợ là không qua khỏi tháng này.”

Đinh phu nhân nói: “Con có gì mà lo lắng, Lý gia đâu phải không có ai? Con chỉ cần yên tâm dưỡng thai, có đang có bầu, nên tránh xa chuyện như

vậy, tránh dính xui, không phải vợ lão nhị mới về sao, để cho cô ta lo.”

Đinh Nhược Nghiên vốn muốn hỏi mẫu thân cho vị mama có kinh nghiệm tới giúp đỡ, lại bị mẫu thân nói như vậy, chẳng còn tâm tư gì nữa, định mở miệng đuổi người: “Mẹ, mẹ ra ngoài đã lâu, cần phải trở về.”

Đinh phu nhân tức giận nói: “Con có còn lương tâm gì không, mẹ không phải là vì suy nghĩ cho con sao, được rồi, được rồi, không nói nữa, con nghỉ ngơi đi, nếu Minh Tắc dám đối xử tệ với con, mẹ lập tức xử lý nó.”

Đinh Nhược Nghiên buồn bực, mẹ thật đúng là tâm không chết, muốn chia rẽ bọn họ.

Tiểu tử thật đúng là tiểu yêu tinh, suốt bữa cơm xoắn xuýt quanh Quế tẩu.

“Quế tẩu, thức ăn người làm thật là thơm ngon, giỏi hơn đầu bếp nhà ta mấy phần, ta lớn như vậy mà chưa hề được ăn món nào ngon như ở đây.” Sơn Nhi phồng má vừa ăn vừa nói, lại không quên cả hít hà, dùng hành động thực tế chứng minh là cu cậu nói thật.

Quế tẩu vui sướng cười ha ha nói: “Sơn Nhi thiếu gia thích ăn cái gì cứ nói cho Quế tẩu, Quế tẩu sẽ làm cho cậu ăn.”

Trong lòng Lâm Lan xem thường: Tiểu quý, em mới chỉ có mấy tuổi ranh thôi, chưa đủ lông đủ cánh, định thông minh hơn ta sao. Lâm Lan lườm Sơn Nhi một cái, không nhanh không chậm nói: “Tiểu hài tử không được kén ăn, Quế tẩu làm cái gì thì phải ăn cái ấy.”

Sơn Nhi ngậm một miếng cơm, dùng sức gật đầu, mắt cười cong cong, nhồm nhoàm nói: “Quế tẩu nấu gì cũng ngon.”

Quế tẩu cười không khép được miệng, nghĩ thầm, đờn nhị thiếu phu nhân không ở nhà, lập tức hỏi Sơn Nhi thiếu gia thích ăn gì sẽ làm, thật đúng là một đứa trẻ đáng yêu.

Lâm Lan không nhịn được oán thầm: Đồ nịnh hót, một khắc không nịnh hót thì tiểu tử người sẽ ghen chết sao? Tính tình này không biết giống ai đây, lão gia hỏa kia đâu có như thế, cả ngày lão già kia chỉ trầm mặt uy nghiêm, Phùng Thị cũng là người đàn ông hoàng, làm sao lại sinh ra một tiểu yêu tinh như vậy.

Chu mama từ lúc biết thân phận của Sơn Nhi, tâm tình đối đãi với Sơn

Nhi không giống như lúc trước. Trước đây là nhìn sắc mặt Phùng Thị, đồng thời Sơn Nhi quả thật khả ái, nhìn là yêu thích, không khỏi yêu mến cậu bé, coi Sơn Nhi là tiểu khách nhân mà chiêu đãi, hôm nay biết Sơn Nhi là đệ đệ nhị thiếu phu nhân, liền thân thiết hơn một phần, không kìm lòng được, coi Sơn Nhi như tiểu chủ tử mà đối đãi.

Aiz... Thật ra thì đúng là tỷ đệ, có ba phần giống nhau, nhất là cặp mắt to kia, linh động vô cùng, Chu mama càng nhìn càng yêu, không khỏi mong ước, lúc nào nhị thiếu phu nhân mới có thể sinh tiểu thiếu gia đây.

Mặc dù Lâm Lan đầy bụng bức tức, nhưng khi nhìn Sơn Nhi ăn cơm ngon lành như vậy, bị cu cậu cuốn hút, bất giác ăn thêm nửa bát cơm.

Bên này vừa dọn bàn cơm xong, Diêu mama bên kia cho người truyền lời, nói là đại lão gia cùng đại phu nhân tới, đại thiếu gia đang ở tiền sảnh tiếp đãi đại lão gia.

Lâm Lan vội sửa sang dung nhan, phân phó Chu mama để mắt Sơn Nhi, bản thân dẫn Như Ý đi gặp đại bá phụ.

Mới vừa vào sân, Lâm Lan đã nghe thấy tiếng khóc đứt quãng của một người đàn ông: “Mẹ ơi... Tất cả mọi người nói mẹ đến kinh thành hưởng phúc, ai biết phúc không có hưởng thành, ngay cả mạng cũng... Minh Tắc, người nói đi, rốt cuộc các người đối xử với lão thái thái thế nào? Lúc đến lão thái thái còn khỏe mạnh, lúc trước các người báo tin bệnh của bà đã tốt hơn, tại sao hôm nay lại không nói được, người phải giải thích rõ ràng cho ta, bằng không, Lý tộc coi như không có người...”

Lâm Lan nghe lời này lập tức bốc lửa, đại bá phụ có ý gì? Lão thái thái bị bọn họ mưu hại hay sao? Ông hiếu thuận như vậy, sao không sớm đến đây đi? Dùng dằng mãi gần một năm, biết lão nương bị bệnh, các người vẫn còn ở nơi đâu? Còn không phải là sợ liên lụy, trốn tại quê nhà tránh họa? Lúc này lại chạy tới hưng sư vấn tội, họ tộc Lý gia có mấy người? Không phải là nhờ lão cha già làm đại quan, hưởng sai phú quý sao?”

Lý Minh Tắc thừa dịp giải thích: “Vốn dĩ đã khá hơn một chút, có điều năm trước đột nhiên bệnh tình trở xấu...”

“Nói với ta những lời này có tác dụng gì, nếu nhà các người tận tâm hầu hạ, bệnh tình lão thái thái làm sao đột nhiên trở nặng?” Lý Kính Nghĩa thương tâm nức nở vừa khóc vừa chỉ trích.

Du Thị cũng sụt sùi khóc: “Ta tưởng vợ lão nhị là đại phu, lão thái thái để các người chiếu cố khăng định tốt hơn so với ta, sớm biết như thế, ta đã đưa lão thái thái về với ông bà, ta tự mình sắp xếp, lão thái thái cũng không trở thành như thế này...”

Lý Minh Tắc toát mồ hôi, hắn không thể nói nguyên nhân là vì mẹ mình, hôm nay mẹ đã về quê, nếu để cho đại bá bọn họ biết bà nội bị mẹ chọc tức thành như vậy, mẹ còn có ngày sống tử tế sao? Nhưng đại bá phụ, đại bá mẫu chỉ trích bọn hắn không để tâm chiếu cố khiến hắn thật sự không thể chịu nổi.

Giỏi thật! Diễn thật hay, Lâm Lan bước nhanh vào nhà, chỉ thấy đại bá phụ cùng đại bá mẫu rơi lệ sầu thảm!

“Rốt cuộc đại bá phụ cùng đại bá mẫu đã tới rồi! Cháu dâu trông trời trông đất bao lâu, cuối cùng cũng chờ được người tới.” Lâm Lan không nóng không lạnh nói.

Lý Kính Nghĩa kinh ngạc nhìn Lâm Lan, không biết đây là cháu dâu trưởng hay cháu dâu thứ. Du Thị lau lệ, buồn bực tả oán nói: “Vợ lão nhị, cô là đại phu, sao không trị bệnh cho lão thái thái, lão thái thái ra nông nỗi này là thế nào?”

Lý Kính Nghĩa cũng nói: “Đúng thế! Sao cô không trị bệnh?”

Lý Minh Tắc nhìn đại bá phụ cùng đại bá mẫu, lại quay sang đệ muội, vội vàng giải thích: “Đại bá phụ, đại bá mẫu, đệ muội đã tận lực, em ấy còn mời cả ngự y tới khám cho lão thái thái, lại cả đại phu nổi danh nhất kinh thành cũng đã tới...”

Chương 256 – Nhân tâm bất cố

“Bất kể như thế nào, lão thái thái xảy ra chuyện ở nhà các người, trách nhiệm này... các người phải gánh chịu.” Du Thị chép miệng.

Lâm Lan tìm cái ghế chạm rãi ngồi xuống, nàng khẽ nhướn mày, khoe miệng hàm chứa sự mỉa mai, không nhanh không chậm hỏi: “Nhưng không biết, đại bá mẫu muốn ta gánh chịu trách nhiệm này như thế nào?”

Nhìn vẻ mặt ngạo mạn của Lâm Lan, Lý Kính Nghĩa cảm giác sự tôn nghiêm của bậc trưởng bối bị khiêu chiến, vẫn nghe vợ lão nhị là một nha đầu nông thôn, xem ra không phải là đờn đại, thấy trưởng bối một chút lễ phép cũng không có, trưởng bối còn đứng mà đã dám ngồi xuống. Hắn hừ lạnh một tiếng: “Hậu sự lão thái thái, cùng với việc vận chuyển linh cữu hồi hương, tất cả chi phí các người chịu trách nhiệm, Minh Tắc cùng Minh Doãn phải cùng hồi hương, ở trước phần mộ tổ tiên dập đầu cáo lỗi.”

Lâm Lan cười lạnh trong lòng, nói đi nói lại cũng chỉ vì một chữ “Tiền”. Cây to Lý Kính Hiền ngã, tương lai Lý tộc mất chỗ dựa, đại bá muốn ôm kỹ tiền, hậu sự mẫu thân cũng không muốn lo, ha ha, đúng là nực cười! Lão thái quá cả đời cực khổ dưỡng dục con cái, cho là mình không kém Mạnh mẫu ngày xưa, không nghĩ tới dạy dỗ ra nhi tử bộ dạng cùng tính tình thế này, lão đại keo kiệt, lão nhị thất đức, mọi người đều ích kỷ, nếu lão thái thái nghe thấy những lời này, không biết có tức hộc máu không?

“Đúng thế, tai họa là do phụ thân các người đưa đến, hôm nay hắn bị lưu vong ngàn dặm, cũng coi như trừng phạt đúng tội, hắn không có ở đây, dĩ nhiên nhi tử phải gánh chịu. Rồi lại nói, lão thái thái thành ra như ngày hôm nay, các người phải chịu trách nhiệm hầu hạ, xử lý đến cùng.” Du Thị thấy trượng phu mở miệng, lá gan cũng lớn lên.

Lý Minh Tắc ảo não nói: “Đại bá phụ, chuyện phù linh hồi hương, chất nhi đương nhiên sẽ làm, nhưng nhị đệ đang tuân hoàng mệnh tại biên quan xa xôi, sợ là không về được...”

“Không được cũng phải được, trăm thiện hiếu làm đầu, việc đại sự gì cũng bỏ lại đây.” Thái độ Lý Kính Nghĩa thô bạo, vung tay lên, cắt ngang lời Lý Minh Tắc nói.

Lâm Lan thật sự nghe không vô, vị đại bá này ngu khí ngất trời quá đi! Ngu sao? Ông nói về là phải về ư? Ông là cha Hoàng thượng hay là ông trời? Nói ông không biết cũng cảm thấy có lỗi với kẻ ngu. Lúc Lý Kính Hiền phú quý, các người nịnh bợ, hôm nay Lý Kính Hiền nghèo túng vất vả, lập tức mò đến giờ trò. Không sai, lão cha già bị xử đúng tội, nhưng lời này, chỉ có nàng cùng Minh Doãn, Diệp gia và triều đình có thể nói, bách tính có thể nói, duy chỉ có hai người các người là không thể nói. Lão cha già có thể nào đi nữa thì cũng là huynh đệ với mình, Lý gia có ngày hôm nay, toàn bộ là do lão cha già không biết xấu hổ, lòng dạ độc ác đố kỵ, các người dám nói các người không biết chuyện lão tái giá? Các người dám nói các người không

biết mình xây nhà lớn, mua ruộng tốt bằng tiền của Diệp gia? Thời điểm các người yên tâm thoải mái hưởng phúc sao không biết xấu hổ, các người hoàn toàn không có tư cách ở chỗ này giả làm thánh hiền.

“Nếu đại bá kiên trì như vậy, vậy thì mời đại bá đi nói với Hoàng thượng. Chúng ta nhất gan, không dám cãi hoàng mệnh, gây chuyện không tốt sẽ phải rơi đầu, mà không phải là một hai đầu người đâu, bởi vì chuyện cha chồng, Hoàng thượng còn đang rất khó chịu, nếu không phải Minh Doãn một mình gánh chịu, nguyện ý chịu trách nhiệm nặng nề đi biên quan hòa đàm, trên dưới Lý gia sớm không còn ai rồi. Đại bá phụ còn muốn Minh Doãn trở lại không?” Lâm Lan không mẫn không nhạt nói.

Lý Kính Nghĩa mới vừa rồi chỉ là muốn ra oai trường bối, không có nghĩ gì nhiều, bây giờ nghe Lâm Lan nói như thế, lập tức bỏ đi ý nghĩ này, tỏ ra rộng lượng, nói: “Nếu Minh Doãn đang lĩnh hoàng mệnh, vậy thì thôi, nhưng Minh Tắc thì nhất định phải đi, hậu sự lão thái thái nhất định phải làm nở mày nở mặt, theo như quy củ hương lý chúng ta, phải mở tiệc chiêu đãi già trẻ cả thôn, xướng hát ba ngày, bảy bảy bốn chín ngày phải lập đàn tràng thiên thủy lục, những chuyện này, nếu như vẫn bối các người không làm được thì các người xuất tiền, chúng ta làm việc, phu nhân, lúc trước, bà tính toán ước chừng cần tốn bao nhiêu?”

Du Thị vội nói: “Lão gia, ngài còn quên nói chuyện nơi an táng, hôm nay mộ địa đất đỏ, lần trước Huyện thái gia lo hậu sự cho mẹ của ông ta, xài hết năm vạn lượng bạc, lão thái thái chúng ta nói như thế nào cũng là nhân vật có uy tín danh dự ở quê hương, Lý gia chúng ta lại là gia tộc có danh thế, hậu sự này... nói ít cũng phải ba vạn lượng!”

Lý Minh Tắc choáng váng, đừng nói ba vạn lượng, hiện tại muốn hẳn bỏ ra ba ngàn lượng cũng còn khó!

Lâm Lan cảm giác hôm nay mình được mở mắt thêm một phần, vốn tưởng rằng lão cha chồng là một đóa hoa tuyệt thế Lý gia, không nghĩ tới Lý gia thừa thãi hoa tuyệt thế, hơn thế nữa đóa này lại còn nở lớn hơn đóa kia, nàng vốn tưởng rằng đại bá phụ chẳng qua là keo kiệt, hiện tại mới hiểu được, đại bá phụ là muốn mượn người chết phát tài! Cuối cùng là lợi dụng một phé nhân! Lão nương vẫn còn chưa tắt thở mà đã nghĩ kỹ biện pháp kiếm tiền! Ba vạn lượng bạc, người cho rằng người chôn cất nhất phẩm cáo mệnh hay là lão nương quận hầu? Học sư tử mở miệng lớn không sợ đau đầu lưỡi sao.

Lâm Lan đứng dậy chậm rãi bước thong thả đến bên Du Thị, ánh mắt hòa nhã, nói: “Đại bá mẫu, lẽ ra, hậu sự bà nội cần bao nhiêu bạc, văn bồi chúng ta dù có phải đập nôi bán sắt cũng phải làm...”

Du Thị nghe lời này, sắc mặt hòa hoãn xuống, tổ khỏ: “Vợ lão nhị, đây không chỉ là thể diện cho lão thái thái, còn là vì thể diện Lý gia, ở quê đều biết tai họa nhị lão gia gây ra, tất cả đều tránh hại tìm lợi, nhị lão gia rơi đài, Lý gia chúng ta xong rồi, nếu không chôn cất lão thái thái hoành tráng, bọn họ sẽ coi thường Lý gia chúng ta, sau này Lý gia chúng ta còn mặt mũi nào nữa...”

“Đại bá mẫu nói không sai, có những kẻ thực sự là như vậy. Nghĩ tới lúc cha chồng ta đặc ý, chẳng phải hằng năm đại bá phụ đều đưa tới một xe ngựa đồ đặc sản sao, mỗi lần gửi thư đến, không phải là cảm ân đại đức tới rơi nước mắt hay sao? Hôm nay, cha chồng ta bị định tội, lưu vong ngàn dặm, Lý tộc có người nào muốn bỏ vinh hoa phú quý của mình để giúp đỡ không? Minh Doãn cùng đại ca bị giam ở trong lao ngục mấy tháng, sinh tử khó liệu, Lý tộc có người nào muốn tới hỏi thăm một tiếng, quan tâm một câu? Biết tin lão thái thái bị bệnh, có người nào đến bên giường hầu hạ, tận tâm tận hiếu? Biết lão thái thái bệnh tình nguy kịch rồi, đã gửi thư về sớm một tháng, đại bá phụ cùng đại bá mẫu vì sao vẫn khoan thai tới chậm? Đến nơi rồi, đại bá phụ, đại bá mẫu cũng không nóng lòng thăm lão thái thái trước, mà là đang ở đây đòi hỏi phí mai táng là thế nào? Đại bá mẫu, lòng người dễ thay đổi, cháu ngày hôm nay coi như là được tận mắt chứng kiến, ngay cả thân nhân của mình cũng như thế, người bên cạnh thì càng không cần phải nói.”
Lâm Lan mỉa mai nói.

Lý Minh Tắc thật muốn vỗ án trầm trồ khen ngợi, những lời này của đệ muội coi như là hung hăng bạt tai đại bá phụ và đại bá mẫu một cái vang dội. Lời đại bá phụ và đại bá mẫu nói thật sự là quá đáng, chẳng qua hấn ngại mình là văn bồi, lại nghĩ tới bệnh của bà nội là vì cha mẹ mình dựng lên, trong lòng lo lắng, cho nên gắt gao chịu đựng, đã sắp nghẹn chết rồi. Bây giờ nhìn sắc mặt tái đi của đại bá phụ và đại bá mẫu, thực sự thống khoái.

Mặt Lý Kính Nghĩa đen như đáy nôi, then quá thành giận: “Vợ lão nhị, người đang chỉ trích chúng ta sao? Trương bồi phát biểu, văn bồi lên tiếng chống đối, quy củ ở đâu ra đây? Lý gia chúng ta không cho loại văn bồi ngỗ nghịch chống lại trương bồi tồn tại.”

Lâm Lan không thèm quan tâm, nhẹ cười một tiếng khinh thường: “Xin hỏi đại bá phụ, vong ân phụ nghĩa là quy củ Lý gia sao? Lão mẫu thân vẫn chưa tắt thở, ở chỗ này tính toán làm sao kiếm bạc là quy củ Lý gia? Cháu dâu ngày hôm nay mới biết được quy củ Lý gia dạy dỗ ra người thế nào, đều là hạng người bất hiếu bất nghĩa. Đại bá phụ và đại bá mẫu có bản lãnh thì đi tới trước mặt lão thái thái lập lại lần nữa, lão thái thái nghe xong sẽ thế nào! Để lão thái thái bình luận chuyện này cho công bằng. Ta nói trước, nếu lão thái thái vì vậy có cái gì bất trắc, đều không phải lỗi lầm của chúng ta.” Dứt lời, Lâm Lan quay đầu nói với Lý Minh Tắc: “Đại ca, chúng ta đi nói cho lão thái thái ngay bây giờ.”

Lý Minh Tắc lập tức phối hợp nói: “Đại sự như vậy, nên để bà nội biết.”

Hai người làm bộ muốn đi.

Du Thị vội vàng kéo Lâm Lan lại: “Ai nha! Ta nói vợ lão nhị này, chúng ta đây không phải là đang thương lượng sao? Các người có ý kiến gì thì nói ra, mọi người cùng nhau thương nghị, làm sao động một chút là phát giận như thế? Tình hình lão thái thái hôm nay không ổn, chuyện như thế này chớ đi phiền nhiễu bà thì tốt hơn...”

Du Thị không ngốc, nếu lão thái thái nghe những lời này, không phải là lập tức đi đời nhà ma sao? Đến lúc đó Lâm Lan đem toàn bộ trách nhiệm đẩy lên đầu bọn họ, không những mò không được bạc, còn mang tội bất hiếu khiến lão mẫu thân tức chết. Vì vậy, Du Thị gắt gao kéo Lâm Lan, không để cho nàng đi ra ngoài, một mặt nháy mắt cho lão gia, để cho hắn lên tiếng.

Lý Kính Nghĩa thật đúng là bị tính tình liều mạng của Lâm Lan trấn trụ, trước Du Thị nói con dâu thứ lão nhị tính tình hiền hòa, nhà lão nhị chỉ có Minh Doãn khó chơi, hôm nay Minh Doãn không có ở đây, hẳn cho là chỉ cần hắn bày ra uy nghiêm của trưởng bối, bọn họ sẽ biết điều nghe lệnh, không nghĩ tới vợ Minh Doãn lại khó đối phó như vậy.

Lâm Lan cười lạnh nói: “Đại bá phụ đã cho chúng ta danh bất hiếu rồi, còn có cái gì mà thương lượng.”

“Thương lượng được mà, đều là người một nhà có gì mà không thương lượng được, nào nào, ngồi xuống, ngồi xuống.” Du Thị ấn Lâm Lan ngồi xuống ghế, bản thân cũng ngồi xuống, nói: “Đại bá của cháu không phải là vì gấp gấp sao? Đại bá của cháu là người vô cùng hiếu thuận, ban đầu nghe nói cha chồng cháu gặp chuyện không may, lão thái thái lại bị bệnh, mấy

ngày liền ăn không ngon, muốn lập tức chạy tới kinh thành, là ta cho kéo lại, ta nói, ông đi làm được gì? Một gã nông dân, muốn tìm đường tắt không biết đường, muốn bạc không có bạc, trừ đi thêm phiền còn có thể làm gì? Rồi hãy nói hôm nay không biết tình hình kinh thành như thế nào, vạn nhất triều đình muốn hoạch tội cả nhà Lý gia thì làm sao? Dù sao cũng phải có một người tâm phúc ở nhà trấn giữ, cảm quyết định, lão gia chiếu cố nhân sự tốt, chính là hỗ trợ, vạn nhất các người không còn chỗ đi, còn có thể về sống với ông bà, không phải sao? Chúng ta vì nghĩ tới đại cục, lúc này mới không có tới kinh thành, lần này nhận được thư của các người, nói lão thái thái sợ là không qua khỏi, đại bá của cháu xem xong thư liền ngắt ngay tại chỗ, bệnh nặng một cuộc, vì thế mới trở nải hành trình... vợ lão nhị, đại bá mẫu nói đều là thật, cháu phải tin.”

Chương 257 – Vô sự bất đẳng tam bảo điện

Một khi thấy rõ bản chất một người, mặc người ba hoa chích chòe, khoa môi múa mép như thế nào đi nữa, cũng chỉ có thể làm cho người ta ghét hơn thôi.

Lâm Lan khịt mũi cười một tiếng, chậm rãi nói: “Ta có tin hay không không sao cả, thật giả lẫn lộn, chỉ cần bản thân đại bá mẫu cảm thấy thoải mái là tốt. Người như ta, thích nghe đạo lý, nhưng nếu có ai nghĩ ta mềm yếu, vậy thì tính làm rồi.” Lâm Lan vừa nói, cố ý liếc đại bá phụ một cái. Cái này gọi là từ tục tĩu nói đằng trước, đại bá phụ cùng đại bá mẫu tốt nhất thức thời, đừng ý mình là trưởng bối có thể muốn làm gì thì làm, nàng không để mình bị xoay vòng vòng đâu.

Du Thị biết động vào gai nhọn, ngượng ngừng nói: “Vợ lão nhị này,... chúng ta đều là người một nhà, người trong nhà có gì mà không thương lượng được, lọt sàng xuống nia, lời này nhiều tình thương cảm mà.”

Lòng Lý Minh Tắc tràn đầy oán thâm, lại chỉ có thể im lặng nuốt trong bụng, yên lặng chịu đựng.

Lâm Lan cười lạnh, uyển chuyển nói: “Đại bá phụ và đại bá mẫu vào cửa lâu như vậy, không đi quan tâm lão thái thái trước, cái này mới gọi là tình thương cảm.”

Lý Kính Nghĩa đưa mắt nhìn Du Thị, Du Thị vội nói: “Chúng ta đây

không phải đang nói về tình hình với các cháu sao?”

Lý Kính Nghĩa cố ý nghiêm mặt quở trách Du Thị: “Bà bớt nói nhảm đi, mau đi thăm lão thái thái trước.” Rồi hương Minh Tắc nói: “Minh Tắc, mau dẫn đường.”

Xem ra kế hoạch tạm thời là không cách nào được như ý rồi, ngược lại làm cho vợ lão nhị cảm dằng chuôi, hay là trước đi quan tâm lão thái thái, hậu sự lão thái thái, đợi khi lão thái thái trút hơi thở cuối cùng nói cũng không muộn.

Lý Minh Tắc nghiêng người dùng tay ra dấu mời, Lý Kính Nghĩa chấp tay sau lưng, sải bước đi trước, Du Thị cuống quýt nói với Lâm Lan: “Vợ lão nhị, lúc nữa đại bá mẫu sẽ tìm cháu nói chuyện.” Nói xong nhanh chóng đi theo ra ngoài.

Lâm Lan ngoắt ngoắt tay gọi Như Ý: “Em đi cùng nghe ngóng.”

Như Ý gật đầu lui xuống.

Lâm Lan không đi theo xem bọn họ diễn trò. Tránh cho buồn nôn phun hết cơm mới ăn xong. Nàng đi Vi Vũ các.

“Đại bá phụ, đại bá mẫu thật là quá đáng, bà nội vẫn còn chưa đi mà bọn họ đã khấn cấp muôn hạch bạc chúng ta, những năm này, bọn họ mò chuyện tốt từ nhà ta còn chưa đủ nhiều sao? Thật làm cho người ta bực mình.” Đinh Nhược Nghiên nghe vậy cũng rất tức giận.

Lâm Lan thấy thức ăn trên bàn cơ hồ không động tới. Kể từ khi Đinh Nhược Nghiên mang thai, khẩu vị không tốt, người gầy rộc đi, vốn không muốn nói cho cô ấy biết những chuyện phiền lòng này, nhưng Lý gia hôm nay chỉ còn đại ca cùng hai chị em dâu, đại ca tính tình mềm yếu, ngày hôm nay nếu không phải nàng chống lại, đoán chừng cái gì đại ca cũng đáp ứng đưa ra. Cho nên, nàng không thể không đến cảnh báo cho Đinh Nhược Nghiên một câu.

Lâm Lan bóc một quả cam, đưa cho Đinh Nhược Nghiên, nói: “Tẩu nói với đại ca, chúng ta không thể coi tiền như rác, không phải là chúng ta không muốn tận hiếu, nhưng hiếu tâm không phải chỉ là tiền, đến lúc đó, chúng ta không những bỏ tiền mà còn bỏ sức lo hậu sự. Bạc không phải là tất cả.”

Đinh Nhược Nghiên nhận lấy quả cam, tách một múi đưa lên miệng rồi

lại đặt xuống: “Muội nói rất đúng. Nếu bọn họ có tâm tư này, chúng ta không thể thương lượng, để cho bọn họ khôn ngoan chiếm hết tiện nghi, vậy chúng ta thành cái gì? Chuyện này ta sẽ nói với Minh Tắc, chẳng qua là... Bọn họ dù sao cũng là trưởng bối, lão thái thái sống còn có thể trấn lờn bọn họ, khi lão thái thái nhắm mắt lại... Ta cùng Minh Tắc thì không sao cả, nhưng Minh Doãn còn cả tiền đồ làm quan phía trước, nếu bọn họ hồ ngôn loạn ngữ chửi bới chúng ta, truyền đi lời không tốt thì sẽ bất lợi cho danh tiếng Minh Doãn. Để muội, chuyện này, muội phải suy nghĩ thật kỹ.”

Lâm Lan cười khổ thờ dài một tiếng: “Yên tâm đi! Chuyện này ta nắm chắc tâm lý.”

Đinh Nhược Nghiên áy náy nói: “Muội cũng biết ta vụng về, không nói nên câu nên chữ, không thể giúp muội cái gì. Tóm lại, muội nói sao, ta làm vậy.”

Lâm Lan rất tán thưởng Đinh Nhược Nghiên điểm này, tự biết rõ mình, không giống những thứ không có bản lĩnh kia, nhưng là cái gì cũng muốn tranh giành, Đinh Nhược Nghiên hiểu biết nhưng không mất chân thành.

Lâm Lan an ủi, vỗ vỗ tay Đinh Nhược Nghiên: “Tẩu an tâm dưỡng thai cho tốt, chuyện trong nhà cứ giao cho ta.”

Đinh Nhược Nghiên miễn cưỡng cười một tiếng, thờ dài nói: “Ta biết muội rất khó khăn, chúng ta đều là người trẻ tuổi, chưa từng thấy chuyện như vậy, ta vốn định hỏi mẹ mình cho mượn một mama tới giúp đỡ, nhưng mẹ ta... Aiz! Không nói tới bà ấy nữa...”

“Chuyện này tẩu không cần quan tâm, ta thấy Diêu mama rất có năng lực, nếu không được, ta đi hỏi đại cữu gia Diệp gia mượn mấy mama có kinh nghiệm tới giúp đỡ.” Lâm Lan an ủi Đinh Nhược Nghiên, xem ra Đinh phu nhân hôm nay tới đây lại nói những lời khiến Đinh Nhược Nghiên không vui...

Trở lại Lạc Hà trai, Chu mama đang kể chuyện xưa cho Sơn Nhi nghe.

“Chu mama, mama nói là sự thật sao? Mama từng gặp qua quý? Quý có bộ dạng gì thế?” Sơn Nhi tò mò hỏi.

Chu mama dở khóc dở cười: “Chu mama lúc ấy sợ chết khiếp đi, nào dám mở mắt nhìn con quý thế nào?”

Sơn Nhi cau mày lắc đầu, tiếc nuôi nói: “Chu mama, mama bỏ qua cơ hội ngàn năm có một rồi, đôi là ta, ta nhất định phải nhìn xem quý có bộ dạng gì.”

Ngân Liễu nói: “Sơn Nhi thiếu gia không sợ quý sao?”

Sơn Nhi khịt khịt mũi, làm bộ như ông cụ non, nói: “Ta không tin trên cõi đời này có quý quái gì hết, tiên sinh của ta nói, người chết rồi thì hóa thành bụi đất, nếu mà có, nhất định là có người đang làm trò quý.”

Ai nha! Sơn Nhi tiên sinh còn là một người vô thần, bất quá, Chu mama cũng thế, làm sao có thể cùng đứa nhỏ nói chuyện ma, nếu đôi lại người nhát gan, không phải là đã bị hù dọa bở mật sao?

“Đang nói gì đây?” Lâm Lan cười khẽ đi tới.

Chu mama cùng Ngân Liễu bận rộn đứng dậy, Chu mama cười nói: “Không có gì, theo Sơn Nhi thiếu gia nói đùa mấy câu thôi ạ!” Một bên ra hiệu cho Sơn Nhi, Sơn Nhi cười hì hì nói: “Lan nhi tỷ tỷ, tỷ kể chuyện xưa cho Sơn Nhi nghe đi!”

Lâm Lan cảm thấy áp lực tựa núi đè, đứa nhỏ này làm sao lại thích nghe chuyện xưa thế? Cái này nàng không biết nhiều lắm.

Lâm Lan làm như không nghe thấy yêu cầu của Sơn Nhi, hỏi thẳng bé: “Sơn Nhi, đệ đến nhà tỷ, vậy việc đi học làm sao bây giờ?”

Sơn Nhi suy nghĩ một chút, nói: “Tiên sinh Sơn Nhi đi rồi, Sơn Nhi hiện tại không cần đi học.”

“Như vậy sao được? Việc học không thể trễ nải như vậy, thế này đi, tỷ tỷ đặt quy định học tập cho đệ, từ sáng mai, bắt đầu đọc sách, viết chữ.”

Sơn Nhi ủ rũ cúi đầu, vẻ mặt đau khổ như bị đòn, nhưng là không dám nói gì.

Lâm Lan buồn cười, thằng bé này chỉ thích chơi không thích đọc sách, nàng phải tìm cho Sơn Nhi chút chuyện làm, tiểu quý này suốt ngày nhàn rỗi, bảo đảm làm ra những chuyện khiến nàng đau đầu.

Như Ý không bao lâu trở về kể lại, đại lão gia cùng đại phu nhân quý sụp đập đầu trong phòng lão thái thái, gào khóc thê lương, lão thái thái chảy lệ

ròng, sau Chúc mama sợ lão thái thái tâm tình quá kích động, kiên quyết đưa đại lão gia cùng đại phu nhân ra ngoài. Hiện tại, đại thiếu gia an bài người đưa đại lão gia cùng đại phu nhân đi nghỉ ngơi.

Lâm Lan cười lạnh, lão thái thái sợ là nhìn thấy đại nhi tử, thương cảm vô cùng! Đại nhi tử nhiều hiếu thuận như thế, chạy quãng đường xa tới đưa bà đoạn lâm chung, đáng tiếc bà không biết nhi tử mình thật tâm nghĩ gì, thử nghĩ cũng thấy bi ai thay lão thái thái.

Phùng Thục Mẫn một ngày kia bắt đầu cảm giác trống trải, Sơn Nhi không có ở đây, giống như ném đi món đồ quan trọng, trong lòng vắng vẻ, một lát lo lắng Sơn Nhi ở Lý gia không quen, một lát lại sợ Sơn Nhi chọc tức Lâm Lan, càng nghĩ càng cảm giác chủ ý này của mình thật tệ, Sơn Nhi còn nhỏ như vậy...

Mạt Nhi thấy tâm thần phu nhân không yên, thỉnh thoảng than thở, liền khuyên nhủ: “Phu nhân không cần lo lắng, Lâm đại phu rất thích tiểu thiếu gia, nhất định sẽ đối tốt với tiểu thiếu gia.”

Phùng Thục Mẫn lại nặng nề thở dài, Lâm Lan trước thích Sơn Nhi, yêu thương Sơn Nhi là thật, nhưng trước khác nay khác, hôm nay biết Sơn Nhi là đệ đệ của mình, trong lòng nàng nhất định sẽ cảm thấy không được tự nhiên, bằng không, nàng cũng sẽ không nhận lão gia là cha mình, sợ là hận lão gia đã cưới người khác.

“Nếu không? Nô tỳ ngày mai len lén đi xem thế nào?” Mạt Nhi nhỏ giọng đề nghị.

“Đừng!” Phùng Thục Mẫn vội vàng ngăn lại: “Đừng quên, em đã đi theo ta tới Tô Châu rồi, chuyện này, em cẩn thận một chút, không có chuyện gì đừng ra cửa.”

Mạt Nhi cười nói: “Nô tỳ không thể đi, vậy để cho Thu Hà đi! Thu Hà là người chăm sóc thiếu gia, để cho Thu Hà đưa chút quần áo qua đó, lúc đó phu nhân đi vội vàng, rất nhiều đồ chưa kịp chuẩn bị...”

Ánh mắt Phùng Thục Mẫn sáng lên, thả lỏng chân mày vốn nhíu chặt, gật đầu nói: “Vậy cũng được.”

“Nô tỳ cảm thấy, nếu phu nhân vẫn chưa yên tâm, vậy thì để cho Thu Hà đi qua hầu hạ, như vậy, không phải có thể tùy thời biết tình hình tiểu thiếu

gia ở Lý gia thế nào?” Mạt Nhi cười nói.

Phùng Thục Mẫn thử ngẫm nghĩ, trầm ngâm nói: “Làm như vậy đi! Là do ta suy nghĩ không chu toàn, Sơn Nhi đi Lý gia, bên cạnh cũng nên có một nha hoàn hiểu biết rõ hầu hạ mới phải.”

“Nô tỳ đi lập tức an bài.” Mạt Nhi cười hì hì nhún người lui xuống.

Mạt Nhi mới vừa đi, Vương mama tới bẩm: “Phu nhân, đại cô nói muốn gặp người!”

Phùng Thục Mẫn đổi vị đại cô này không có cảm tình gì, miễn cưỡng hỏi: “Có biết là chuyện gì không?”

Vương mama nói: “Lão nô không biết, đại cô chỉ nói muốn gặp người.”

Phùng Thục Mẫn nhăn trán, phiền lòng vô cùng: “Cho vào đi!”

Lâm Đại Phương mặt mày hớn hở, vừa vào cửa đã oang oang: “Đệ muội à, sao không ở đại viện mà lại tới đây?”

Phùng Thục Mẫn oán thầm: Không phải do chị ăn nói lung tung gây họa sao.

“Sắp tới hè nên qua bên này hóng mát.” Phùng Thục Mẫn ôn hoà nói, mời đại cô ngồi xuống: “Vương mama pha trà.”

“Đại cô ở đã quen chưa?” Phùng Thục Mẫn hỏi.

Lâm Đại Phương gật đầu không ngừng: “Quen rồi quen rồi, đệ muội an bài mọi sự đều chu đáo, sao có thể không quen.”

Phùng Thục Mẫn cười nhạt một tiếng: “Quen rồi là tốt, đại cô tìm ta có việc sao?”

“Không có chuyện gì không có chuyện gì, chỉ muốn gặp đệ muội hàn huyên chuyện nhà thôi, em gả cho đệ đệ ta đã nhiều năm, cũng chỉ có năm đầu sau khi thành thân là về quê mà lại rời đi gấp gáp, chúng ta không có thời gian trò chuyện thoải mái.” Lâm Đại Phương cười toe toét.

Vương mama dâng trà lên.

Phùng Thục Mẫn tự nhủ trong lòng: Tôi với chị có cái chuyện gì để nói,

chỉ sợ chỉ là vô sự bất đặng tam bảo điện!

Chương 258

“Đại cô có chuyện gì cứ nói đi!” Phùng Thục Mẫn nhấp một hớp trà, mỉm cười cất lời.

Lâm Đại Phương ngượng ngừng cười nói: “Cũng không phải là cái gì đại sự, mấy ngày qua, ta đi lòng vòng trong phủ, phát hiện hạ nhân trong phủ rất chênh mảng...” Lâm Đại Phương làm vẻ mặt tha thiết nói: “Đệ muội à, không phải là ta nói em, đương gia chủ mẫu phải có phần kiên quyết, mạnh mẽ, làm cho hạ nhân sợ em, những hạ nhân này giỏi nhất là nhìn sắc mặt người khác, đệ muội không có hôn phu ở bên cạnh, bản thân lại tốt tình, bọn hạ nhân có thể không lười biếng dùng mách lới qua mặt sao?”

Phùng Thục Mẫn ra vẻ kinh ngạc: “Có sao? Vì sao ta không có cảm thấy?”

Lâm Đại Phương nói: “Làm trò trước mặt em đương nhiên chúng nó không dám, nhưng em không thể lúc nào cũng nhìn chúng nó chăm chăm!”

Phùng Thục Mẫn đã hiểu rõ, đại cô đây là muốn giúp nàng quản gia!

“Ta muốn nói là, gia nghiệp lớn như thế này, nếu không có được một người tin cậy giúp đỡ, thật đúng là không dễ dàng.” Lâm Đại Phương vừa nói vừa quan sát thần sắc đệ muội, hi vọng đệ muội có thể hiểu ý, nhưng đệ muội chỉ lo nhàn nhã dùng trà, tựa hồ không có hiểu được ý trong lời nói của bà ta.

Lâm Đại Phương không thể làm gì khác hơn là mặt dày nói thẳng: “Mọi người nói tiểu thư xuất thân quan gia khinh thường nông dân, nhưng đệ muội đối với chúng ta lại rất tốt, ta thật sự vô cùng cảm kích! Cũng không biết nên nói cái gì cho phải, ta cùng chồng bàn bạc với nhau, cảm thấy nên thay đệ muội làm chút gì, như vậy thì mới có thể cảm thấy an lòng! Ta có thể thay đệ muội quản gia, chia sẻ vất vả với đệ muội, nhìn đệ muội lao tâm lao lực khiến đại cô ta đau lòng!”

Phùng Thục Mẫn cười lạnh trong lòng, có người dám nói quản gia nhà nàng không được sao, những cái khác nàng không dám khoe khoang, nhưng

quản gia này nằng một tay bồi dưỡng, trong phủ hạ nhân ai mà không quy củ làm việc, đàng hoàng làm người, tới miệng đại cô này, đã thành lười biếng rồi, thành loại nô tài xảo quyệt sau lưng chủ mẫu, còn nằng vì không có phu quân bên cạnh, thành chủ mẫu mềm yếu vô năng. Đại cô này há mồm, nằng thật sự không dám lấy lòng, muốn giẫm lên người khác để nâng mình lên ư, muốn đòi liền đòi sao, hơn nữa, đại cô này tâm địa bất chính, chồng bà ta thì mặt mũi gian manh, nếu để bọn họ quản sự, sợ là trộm của cái nhà nằng đi mất cả.

Phùng Thục Mẫn thanh thoi gạt nắp trà, chậm rãi nói: “Đại cô thật là có ý tốt, ta lĩnh tâm, ta mời mọi người tới làm khách, sao có thể để mọi người vất vả, nếu lão gia biết, sợ là sẽ trách ta không biết lễ nghi, không hiểu quy củ.”

Lâm Đại Phương nói: “Cũng là người trong nhà, người trong nhà không giúp người trong nhà thì còn ra làm sao? Rồi lại nói chúng ta là nông dân, cả đời lao động, một ngày không làm việc, cả người nhàn rồi tới khó chịu.”

Phùng Thục Mẫn cười khẽ ngắt lời bà ta: “Đại cô đừng làm khó dễ ta, mọi người cứ an tâm ở nơi này một thời gian, đợi khí trời mát mẻ, ta sẽ để quản gia đưa mọi người trở về.”

Hả! Lâm Đại Phương ngây ngốc, không nghĩ tới đệ muội sẽ nói ra lời này, mùa thu sẽ để bọn họ trở về, vậy kinh thành này? Lần này tới, bà ta không có ý định trở về.

Lâm Đại Phương vẫn tươi cười nói: “Đệ muội à, không dối gạt em, lần này tới ta đã bán đất đai ở quê rồi, không có ý định trở về nữa, em nói xem, tỷ đệ chúng ta tách ra nhiều năm như vậy, thật vất vả mới có thể đoàn tụ, Lâm gia chúng ta chỉ còn lại hai tỷ đệ, ta không bao giờ muốn xa em mình nữa.”

Trong lòng Phùng Thục Mẫn không khỏi trầm xuống, người này... không sợ có bản lĩnh, chỉ sợ không biết xấu hổ, bà ta muốn đánh cuộc để ở lại chỗ này, nếu nằng không đồng ý, thành ra là người chia rẽ tỷ đệ bọn họ, làm một cô em dâu không biết nhân tình thế sự, thật đúng là mời thần để đưa thần khó!

Phùng Thục Mẫn nhẹ chau lại chân mày: “Là như vậy sao...”

“Không phải sao? Mọi người ở quê biết đệ muội cố ý phái người tới đón chúng ta đến kinh thành hưởng phúc để hâm mộ không thôi, ai cũng khen đệ

muội là một người em dâu hiểu biết!” Lâm Đại Phương cười híp mắt nhìn đệ muội, lời này nói ra xem cô làm sao đuổi người?

Phùng Thục Mẫn nhìn Lâm Đại Phương đắc ý, cười nhẹ một tiếng: “Ra là như vậy, thế thì không tiện trở về, đại cô cứ an tâm ở lại đi! Nếu sợ rảnh rỗi, hậu viện có một mảnh đất trống, ta vốn định trồng vài cây ăn quả, rau cỏ... đại cô và dưỡng nói vậy cũng là hảo thủ làm ruộng, mảnh đất kia giao cho hai người liệu lý là tốt rồi.”

Các người muốn ăn vạ ở chỗ này, vậy thì làm việc đi, nàng không làm được ác nhân, tự có người biết làm, lão gia nếu biết ngày đó là đại cô lừa mình, với tính tình của lão gia, các người còn thể đòi được tiện nghi nữa không? Các người không phải là sợ rảnh rỗi sao? Đừng có nghĩ tới chức quản sự, chuyện bên trong phủ, không thể giao cho các người, còn việc đồng áng, vẫn có thể giao cho các người một chút.

Phùng Thục Mẫn cười khẽ nhìn Lâm Đại Phương, cái này, bà còn có lời gì nói?

Lâm Đại Phương nghe vậy, mặt đen đi, bà ta mất nhiều miệng lưỡi như vậy, vòng vo nãy giờ, cuối cùng rơi vào tay là khổ sai trồng rau ư? Đây không phải là tự bê đá đập chân mình sao? Đệ muội này không phải người dễ đối phó! Nhìn hòa hòa khí khí, nói chuyện thì giọt nước cũng không lọt.

“Đại cô còn có chuyện gì sao?” Phùng Thục Mẫn cười hỏi.

Lâm Đại Phương ngượng ngùng mà cười: “Không có... Không có.”

“Vậy đại cô về sớm một chút nghỉ ngơi đi! Ta còn muốn xem sổ sách, Vương mama, đưa tiền đại cô.” Phùng Thục Mẫn không chút lựa chọn hạ lệnh trực khách.

Lâm Đại Phương cực kỳ hứng thú tới, lại là buồn bực đi ra cửa, không phải là Vương mama đi theo phía sau, bà ta nhất định phải nói thêm mấy câu, giỏi lắm, lão đầu tử trở về bà ta nhất định phải làm một trận.

Lâm Lan tối nay mất ngủ. Bên cạnh nàng là một tiểu quý dính chặt, đôi tay mập mập ôm lấy cổ nàng, bắp chân mập mập đặt lên bụng nàng, khuôn mặt nhỏ bé cạ ở cổ của nàng, mặc dù tiểu quý thơm ngát, nhưng là Lâm Lan có thói quen không ngủ được khi có nghe được dù chỉ là cử động nhỏ, đừng xem thằng bé này tay ngắn chân nhỏ, đê lâu như vậy, cảm giác được sức

nặng không hề ít, lúc đầu , Lâm Lan còn nhẹ nhẹ rời tay thẳng bé đi, tay mới vừa để xuống, nó lại vụt để lên, chân để trên bụng nàng còn cọ mấy cái, tay ôm chặt hơn, thật giống như mình là gối ôm lớn của nó. Lâm Lan hai mắt nhìn trời, bi ai nghĩ, nàng làm sao lại quý thần xui khiến , đáp ứng để cho tiểu quý leo lên giường nàng thế này? Nếu là ngày nào cũng vậy, nàng có còn ngủ được nữa không?

Lâm Lan nhìn hồi lâu, thật sự nhẫn không được nữa, cả người mới nhừ rời, không thể làm gì khác hơn là lần nữa thử đem tiểu quý rời đi, nhưng vừa mới động, tiểu quý liền tỉnh, mơ mơ màng màng nói: “Tỷ tỷ... ta muốn đi tè...”

Lâm Lan thở dài một hơi, gọi Ngân Liễu thấp đèn.

Ngân Liễu lấy ra cái xô, Sơn Nhi lắc đầu: “Ta không dùng cái này, ta muốn đi phòng tắm.”

Được rồi! Đi phòng tắm thì đi phòng tắm, Ngân Liễu ôm Sơn Nhi đi, Lâm Lan nghe thấy Sơn Nhi nói: “Người xoay người sang chỗ khác, không cho nhìn lên...”

Ngân Liễu cười nói: “Lúc cậu tắm, nô tỳ đã thấy cả rồi.”

Sơn Nhi nói: “Không giống nhau, mau xoay qua chỗ khác.”

Ngân Liễu cười nói: “Vâng vâng vâng, nô tỳ đi ra ngoài.”

“Không được, người không thể đi ra ngoài, ta một mình... sợ.”

“Hãy da! Sơn Nhi thiếu gia, nô tỳ còn tưởng rằng cậu có lá gan lớn, nghe chuyện xưa thì toàn chọn chuyện ma quỷ.”

“Đừng nhắc tới chữ quỷ... ta... ta sợ...”

Lâm Lan phì cười, tiểu quý này, thật nhiều chuyện.

Không bao lâu, Ngân Liễu ôm Sơn Nhi trở lại, Sơn Nhi chui tọt vào ngực Lâm Lan: “Tỷ tỷ, phòng tắm nhà tỷ tối quá...”

Lâm Lan cười nói: “Sáng mai bảo Ngân Liễu để thêm đèn dầu bên trong, được rồi, mau ngủ đi!”

Lâm Lan cho là đã an ổn, nhưng là Sơn Nhi một đêm còn làm rộn ba bốn

lần nữa, thằng nhỏ này có phải thật không tốt không, hay là bàng quang vô lực?

Sáng hôm sau, hai mắt Lâm Lan thâm quầng, tinh thần uể oải, nhìn Sơn Nhi vẫn ngủ ngon lành trên giường, thật hận không nhéo thằng bé được mấy cái.

Ngân Liễu cũng ngập chấy nước mắt: “Nhị thiếu phu nhân, người nghỉ thêm một lát nữa đi!”

Lâm Lan buồn bực nói: “Việc còn nhiều, làm sao thời giờ ngủ, mau giúp ta chải đầu, chuẩn bị cho tốt, ta phải đi Hồi Xuân Đường một chuyến.”

Ăn sáng xong, Lâm Lan dặn Sơn Nhi những phần bài vở phải học hôm nay, xong xuôi để Như Ý ngó chừng cu cậu, buổi tối trở về sẽ kiểm tra.

Chưa kịp ra khỏi cửa, Vân Anh tới báo, người phủ Tướng quân tới.

Lâm Lan nhìn nha đầu thanh thanh tú tú trước mắt, ước chừng mười sáu tuổi, cười khẽ hỏi: “Là chủ mẫu nhà người sai người tới sao?”

Thu Hà nói: “Hồi thiếu phu nhân, hôm qua phu nhân đi vội vàng, không phân phó nô tỳ tới đây, hôm qua lúc nô tỳ sắp xếp quần áo tiểu thiếu gia, phát hiện tiểu thiếu gia quên đem theo vài món đồ, nô tỳ sợ tiểu thiếu gia nhớ nhung, vội vàng đưa đồ qua cho tiểu thiếu gia.”

Lâm Lan mỉm cười, lòng dạ biết rõ, đích thị là Phùng Thục Mẫn lo lắng nhi tử, sai một người đến đây.

“Người thật có lòng, mang tới đồ gì vậy?” Lâm Lan không nói ra suy nghĩ của mình.

Thu Hà trả lời: “Có sách tiểu thiếu gia thường ngày đọc, còn có xiêm y tiểu thiếu gia thích nhất, còn có cái này, tiểu thiếu gia lúc ngủ thích gói lên nó, nếu không ngủ không yên.” Thu Hà lấy ra một thanh kiếm gỗ nhỏ.

Lâm Lan ngạc nhiên, mê thích cái này sao?”

Thu Hà giải thích: “Thanh kiếm gỗ này là lão gia làm cho tiểu thiếu gia, tiểu thiếu gia yêu thích nhất.”

Lâm Lan nhìn thanh kiếm gỗ này, những kí ức ngẩn chưa từng có trong đầu bỗng nhiên xuất hiện, hình như, lúc nàng còn nhỏ, lão gia hỏa kia cũng

làm cho nàng một thanh, nàng còn nhớ rõ, lúc ấy lão gia hỏa kia truyền cho đại ca một thanh gia bảo đao, nàng không ngừng hâm mộ, thì thào nói mình cũng muốn, lão gia hỏa kia liền làm kiếm gỗ ứng phó nàng, Lúc ấy mẹ còn oán trách, nào có khuê nữ nào chơi kiếm gỗ, lão gia hỏa kia nói, làm sao là khuê nữ thì không thể múa đao chơi kiếm? Khuê nữ Lâm gia ta tương lai nói không chừng là một nữ trung hào kiệt...

Hào kiệt cái rắm, bởi vì ông không chịu trách nhiệm, khuê nữ ông yêu thương đã chết tám trăm năm trước rồi. Lâm Lan tức giận nghĩ, để cho Như Ý nhận đồ vật lại.

Thu Hà áp úng nói: “Nhị thiếu phu nhân, nô tỳ, nô tỳ có thể ở lại hầu hạ tiểu thiếu gia không ạ?”

Lâm Lan biết, đây cũng là Phùng Thục Mẫn an bài, nữ nhân chết bầm này, nếu đem Sơn Nhi bỏ lại, còn lo lắng này kia, sợ nàng ăn hiếp Sơn Nhi sao? Cô không yên lòng như vậy thì dẫn người về đi! Tôi cho cô như ý.

Lâm Lan mỉm cười nói: “Người cứ về đi! Người hầu chỗ ta là đủ rồi.”

Chương 259 – Minh Doãn gửi thư

Màn ra mắt bị Lâm Lan đánh phủ đầu, vợ chồng Lý Kính Nghĩa liền rất biết điều, dĩ nhiên đây là ngoài mặt, hai người thay phiên nhau ở trước mặt lão thái thái hết lòng phụng dưỡng, ân cần chu đáo, một bộ hiếu tử hiền tước, bí mật, Du Thị len lén tìm Du Liên nói thầm.

“Cháu nói xem cháu có phải bị ngu không? Đường đường một hoàng hoa khuê nữ lại đi làm thiếp một lão già, hiện tại nhị lão gia chẳng là cái rắm gì, đời này cũng không thể trở lại, cháu làm sao đây? Hả? Cháu bảo ta phải nói thế nào với cha cháu?” Du Thị trách móc, vẻ mặt giận dữ.

Du Liên vốn trong lòng đau khổ không dứt, bị cô cô vừa nói như thế, nước mắt tuôn rơi, nức nở: “Lúc ấy cô cô không có ở đây, cháu có thể làm sao? Cũng không phải là cháu nguyện ý, nếu không phải nhị thiếu phu nhân thay cháu nghĩ kế, sợ là lúc này cháu không thấy được cô cô rồi.”

Du Thị bực mình nói: “Nó có thể thay cháu nghĩ kế? Nói cháu ngu cháu thật đúng là ngu, bị bán còn giúp người khác tính ra bạc, nó ước gì cháu làm

thiếp nhị lão gia, tránh mẹ chồng nó nhét cháu vào phòng nó. Cháu nhìn cháu đi, xảy ra chuyện lớn như vậy, sao không biết gọi tin nói một tiếng, nếu cô cô sớm biết, có thể để cho cháu chịu ủy khuất thế sao?”

“Chuyện cũng đã như vậy, cô cô, cô cô nói cháu gái nên làm cái gì bây giờ?” Du Liên khóc nức nở nói, cái vấn đề này vẫn khôn nhiều Du Liên, trước mắt lão thái thái còn sống, nếu lão thái thái ra đi, cô ta lưu lại trong cái nhà này thành ra cái gì? Nếu có chỗ dựa còn có thể dựa vào một chút, đằng này sắp chẳng còn gì.

Du Thị trừng mắt nhìn cô ta một cái: “Còn có thể làm sao? Chẳng lẽ cháu muốn sống một mình thờ chồng chết cả đời? Mẹ cháu không oán chết ta mới lạ. Chuyện này cháu không cần phải để ý, có cô cô ở đây, sẽ không để cháu chịu thiệt, có điều, cháu phải nghe lời cô cô.”

“Cháu gái cái gì cũng nghe cô cô.” Du Liên liên tục gật đầu.

Du Thị lại bắt đầu gảy bàn tính, bà ta nhất định muốn mang Du Liên về. Người Du gia bọn họ chưa tới phiên người Lý gia chà đạp, làm sao cũng phải khiến Lâm Lan lấy ra một khoản phí an trí, Du Liên là thay cô ta ngăn chặn tai họa, cô ta muốn phải tay sạch sẽ, không có cửa đâu. Còn có Lý Minh Châu, nha đầu chết tiệt kia, đừng tưởng rằng đi núp sẽ không còn chuyện gì. Đợi lão thái thái chuyện hiểu rõ, sẽ cùng con nhỏ tính toán món nợ này. Còn có Hàn Thị. Tiện nhân kia lại còn có mặt mũi về với ông bà, còn có mặt mũi tìm tới tận cửa muốn vào ở, ta nhỏ vào! Lần này trở về, nhất định phải đem đất đai trong tay Hàn Thị tịch thu, những thứ kia nguyên vốn là tài sản Lý gia, mẹ ta họ Hàn cắt xa một chút.

Du Thị không biết, Lâm Lan sớm phái người ngó chừng bà ta, nhất cử nhất động của bà ta đều ở trong bàn tay Lâm Lan.

“Nhị thiếu phu nhân, đại phu nhân tìm Du di nương nói chuyện rất lâu. Du di nương hai mắt đỏ bừng đi ra ngoài, lệ trên mặt cũng không lau...” Thúy Chi tới báo.

Lâm Lan khép lại sổ sách, như có điều suy nghĩ, khẽ gật đầu: “Biết rồi, người lui đi, tiếp tục ngó chừng bọn họ.”

Thúy Chi lui xuống, Chu mama nói: “Nhị thiếu phu nhân, đại phu nhân nhất định là muốn xui khiến Du di nương. Ban đầu Du di nương bị Minh Châu tiêu thụ tính toán, nói không chừng đại phu nhân muốn nhân chuyện

này...”

Lâm Lan hừ nhẹ một tiếng: “Bà ta bắt quá là muốn hạch chút bạc từ ta thôi, nếu Du di nương này thông minh, ta sẽ không bạc đãi cô ta. Nếu như muốn cùng một giuộc với đại phu nhân, vậy thì đừng trách ta trở mặt vô tình.”

Chu mama lo lắng nói: “Du di nương từ trước đến giờ không mấy để tâm...”

Lâm Lan nghĩ ngợi chốc lát, trầm ngâm nói: “Mama tìm một cơ hội nói cho cô ta, nếu cô ta không nghe thì là việc của cô ta.”

Chu mama vâng một tiếng.

“Sơn Nhi thiếu gia đâu?” Lâm Lan hỏi.

“Học bài xong, Cẩm Tú dẫn cậu ấy đi vườn hoa chơi.” Chu mama nói đến Sơn Nhi sắc mặt liền hiện lạnh.

Ngân Liễu cười híp mắt cầm một chồng thư đi vào, quơ quơ: “Nhị thiếu phu nhân, nhị thiếu gia gửi thư về.”

Lâm Lan mừng rỡ, vội vàng nói: “Mau đem tới để ta xem.”

Hồi này nàng hay tự nhủ, nàng gửi đi nhiều thư như vậy, Minh Doãn lại không hề gửi về một lá nào, thử nghĩ đã giận. Không nghĩ tới hẵn một lần gửi cho nàng nhiều thư đến thế. Lâm Lan cầm thư, oán khí trong lòng bay đâu mất hết, khăn cấp mở phong bì.

Chu mama cùng Ngân Liễu cũng sốt ruột, nóng bỏng nhìn nhị thiếu phu nhân mở thư.

Lâm Lan định lấy thư ra, bỗng nhiên nhớ tới Chu mama cùng Ngân Liễu còn đang ở đây, vội nói: “Hai người mau đi đi! Nơi này không cần hầu hạ rồi.”

Chu mama cùng Ngân Liễu mặc dù có chút thất vọng, bọn họ cũng rất muốn biết tình hình nhị thiếu gia, tuy nhiên tâm tình nhị thiếu phu nhân, hai người hiểu cả, liền nhìn nhau cười một tiếng, ngậm hiểu lẫn nhau lui xuống.

‘Tiểu Lan tử...’

Á! Người này thật biết báo thù, nàng gọi hấn Tiểu Doãn tử, hấn lại gọi nàng Tiểu Lan tử, Lâm Lan oán thầm một câu, trên mặt là nụ cười tươi rói, trong lòng ngọt ngào, tiếp tục nhìn xuống.

‘Thư đã nhận được, biết Lan Nhi ăn ngon ngủ kỹ, trong lòng vi phu rất an ủi, chẳng qua là, vi phu vẫn lo lắng, đợi lúc vi phu về kinh, Tiểu Lan tử phải đổi thành Đại Lan tử đấy, béo mập cũng không sao, Lan Nhi có thể nào, vi phu cũng thích... Lan Nhi nói trong nhà hết thấy mạnh khỏe, vi phu hi vọng đây là thật, nhưng mà Lan nhi, không phải chuyện gì cũng tự mình gánh vác hết cả, đừng quên, đừng quên, còn có ta, trượng phu của nàng, mặc dù ta ở biên quan xa xôi, không thể vì nàng phân ưu, nhưng tâm tư của ta, thời thời khắc khắc đều nhớ thương nàng...’

Lâm Lan cười, mở ra phong thư thứ hai.

‘Tiểu Lan tử, nàng lo lắng sự kiện kia, vi phu thay nàng nghĩ biện pháp rồi, nếu nhị sư huynh muốn kết hôn với Ngân Liễu, nàng bắt hấn đổi lại nàng là sư tỷ, nếu không đừng nghĩ cưới... Tiểu tử Tử Dụ kia mạng khổ, vừa mới cưới vợ xong, đáng thương...! Nhưng mà, làm sao ta không nhìn được cười thế này? Hình như có chút xấu xa độc ác rồi, quên đi, cứ mặc hấn khổ sở... Đúng rồi, vi phu gặp phải một vấn đề rất khó giải quyết, nàng nói xem, lão gia hỏa kia luôn tìm ta lôi kéo làm thân, làm sao bây giờ? Ta thật thật khó xử...’

Phong thư thứ ba.

‘Tiểu Lan tử, hôm nay thậm chí có mấy sĩ tốt đến đây hỏi thăm, hỏi chừng nào nàng trở về biên quan, bọn họ cũng rất quan tâm nàng, Triệu Trác Nghĩa nói cho bọn họ biết, nàng không trở lại nữa, bọn họ rất thất vọng, Lan Nhi của vi phu nhiều người nhớ thương như vậy, vi phu nên cao hứng hay ưu sầu đây...’

Phong thư cuối cùng.

‘Tiểu Lan tử, hôm nay vi phu làm chuyện đại sự, tên tư thông với chó Nhật vừa vạ bị vi phu bắt, hôm nay chứng cứ vô cùng xác thực, vi phu tính toán báo lên triều đình, chuyện này không phải chuyện đùa, chỉ sợ những người khác chó cùng rút giậu uy hiếp an nguy của nàng, vi phu tại biên quan xa xôi, ngoài tầm tay với, không thể làm gì khác hơn là phái Triệu Trác Nghĩa trở về kinh bảo vệ an toàn cho nàng, Lan Nhi, nàng nhất định phải cẩn thận ....! Vi phu lập tức sẽ phải lên đường đi sông Mộc Tháp tiếp nhận sách

thư đầu hàng, nếu như chuyện thuận lợi, tháng tám là vi phu có thể trở về kinh rồi, nhớ, vô cùng nhớ, nàng nhất định phải khỏe mạnh, chờ ta trở về...’

Lâm Lan chậm rãi để thư xuống, trong lòng vui buồn lẫn lộn, vui chính là, biên quan hết thủy thuận lợi, Tần Thừa Vọng cũng không còn hí xướng, lo chính là, chỉ sợ Minh Doãn dâng tấu này lên, một kích khởi ngàn tầng sóng, Thái hậu cùng Tần gia không thể trắng trợn đối phó nàng, chỉ sợ một kích kia không thể vãn ngã Tần gia, rắn chết vẫn còn nọc, hậu hoạn vô cùng.

Lâm Lan cho thư nhét vào phong thư mình định gửi, sau đó cho vào hộp, khóa lại, đợi có thời gian rảnh sẽ lấy ra.

Triệu Trác Nghĩa ở Lý gia đã quen cửa quen nẻo rồi, Đông Tử dẫn hắn đi tiểu viện đã an trí lần trước, bất quá, Triệu Trác Nghĩa lần này tới không chỉ một người, còn có vài vị huynh đệ, cái nhà này nhỏ một chút, lại không gần Lạc Hà trai, bất lợi với bọn họ thi hành nhiệm vụ bảo vệ. Triệu Trác Nghĩa nói phải đổi chỗ ở, tốt nhất gần Lạc Hà trai. Đông Tử bối rối, gần Lạc Hà trai, vậy chỉ có thể tiến vào trong viện, nhưng là trong phủ có quy tắc, làm sao đây? Đang do dự, Vân Anh tới truyền lời, nói nhị thiếu phu nhân muốn gặp Triệu Trác Nghĩa.

“Triệu Trác Nghĩa, thời điểm ngươi lên đường, Lý đại nhân đã đi sông Mộc Tháp chưa?” Lâm Lan ân cần hỏi.

Triệu Trác Nghĩa trả lời: “Hồi tâu phu nhân, Lý đại nhân đã lên đường.”

“Vậy... Lần này bọn họ đi sông Mộc Tháp, đem bao nhiêu người? Có thể bảo đảm an toàn không?”

“Lý đại nhân nói, thỉnh tâu phu nhân yên tâm, lần này bọn họ đi sông Mộc Tháp đã chuẩn bị đầy đủ, Lý đại nhân và Lâm Tướng quân đi cùng nhau, mang theo năm ngàn binh mã, đây là bên ngoài, bên trong Lâm Tướng quân đã âm thầm sớm phái đại quân đi trước mai phục sông Mộc Tháp, phòng ngừa Đột Quyết dị động, bảo đảm an toàn Lý đại nhân.” Triệu Trác Nghĩa trả lời.

Lâm Lan nghe, trong lòng an tâm một chút, nhưng là mình không ở bên cạnh hắn, vô luận như thế nào cũng không thấy an lòng.

“Tâu phu nhân, thuộc hạ có một yêu cầu quá đáng.”

“Nói đi.”

“Lý đại nhân ra lệnh thuộc hạ đến bảo vệ an nguy tâu phu nhân, thuộc hạ hy vọng có thể ở gần nhà này một chút, phòng ngừa vạn nhất, có câu minh thương dễ tránh, còn nữa, tâu phu nhân xuất hành, làm ơn để cho đám người thuộc hạ đi theo.” Triệu Trác Nghĩa nói.

Lâm Lan trầm ngâm chốc lát, Minh Doãn là sợ Tần gia sử dụng thủ đoạn ti tiện gì đây! Nếu Tần gia cầm nòng đi uy hiếp Minh Doãn, chẳng phải là chuyện xấu? Chuyện lớn phải bất chấp quy củ: “Cũng tốt, ta sai người thu

thập phòng ngoài hậu viện, người sẽ ngụ ở nơi đó, nhưng là thủ hạ của người, ở ngoại viện thì tốt hơn.”

Triệu Trác Nghĩa hiểu ý nàng, nội viện này là nữ quyền, dưới tay hẳn đều là huynh đệ, vạn nhất xảy ra chuyện gì, cũng không hay.

Triệu Trác Nghĩa hờ hờ nói: “Nghe theo tâu phu nhân phân phó.”

Lâm Lan cười nói: “Người trước kia mở miệng một tiếng chị dâu, sao giờ khách khí vậy.”

Triệu Trác Nghĩa sờ sờ đầu, cười ngây ngô nói: “Thuộc hạ bị Ninh Tướng quân giáo huấn, nói thuộc hạ không có quy củ... ” nghĩ đến Ninh Tướng quân giáo huấn, Triệu Trác Nghĩa liền không nhịn được oán thăm, Ninh tướng quân nói: “Chị dâu chị dâu, chị dâu là để người gọi à? Đó là chị dâu lão tử, tiểu tử người cho ta chút tôn trọng, sau này phải gọi tâu phu nhân...”

Lâm Lan cười cười: “Mặc kệ hắn, cứ gọi chị dâu đi. Ta nghe quen rồi.”

Triệu Trác Nghĩa thừa dịp nói: “Thuộc hạ không dám, quay về để Ninh Tướng quân biết, sẽ gỡ đầu thuộc hạ.”

Lâm Lan không khỏi mỉm cười, Ninh Hưng kia, lại nhiều quy củ vậy.

Chương 260 – Lung lạc

Cẩm Tú mang theo Sơn Nhi tới hoa viên, nói là đi chơi, nhưng Sơn Nhi đề nghị đá cầu, nhảy ô vuông, chơi điều hết thấy đều bị Cẩm Tú phủ quyết.

Sơn Nhi rầu rĩ không vui, bĩu cái miệng nhỏ nhắn: “Cái gì cũng không được, chẳng lẽ chúng ta đến chỗ này chọc kiến chơi sao?”

Cẩm Tú dỗ dành: “Sơn Nhi thiếu gia, nếu như trong phủ có người ngã bệnh, lại là bệnh vô cùng nặng, hơn nữa người này là trưởng bối của Lan Nhi tỷ tỷ cậu, cậu cảm thấy, chúng ta đùa giỡn âm ỉ thích hợp sao?” Hôm nay tình hình lão thái thái không tốt, nhị thiếu phu nhân nói, lão thái thái tùy thời có thể tắt thở, mấy ngày nay, người người trong phủ nói chuyện phải nhỏ giọng, không khí ủ dột khắp nhà, nếu nàng mang Sơn Nhi cười đùa ở hoa viên, sẽ bị nói là không hiểu quy củ, liên lụy đến nhị thiếu phu nhân.

Sơn Nhi đảo mắt vài vòng, nhụt chí nói: “Vậy chúng ta trốn tìm nhé? Cái này không âm ỉ.”

Cầm Tú cười nói: “Cái này có thể.”

Sơn Nhi hưng phấn vỗ tay: “A... Chơi trốn tìm nào...”

Cầm Tú vội nói: “Sơn Nhi thiếu gia, nhỏ giọng một chút!”

Sơn Nhi rụt cổ, cười hì hì nhẹ giọng nói: “Ta đây đi núp, người ở chỗ này nhắm mắt đếm đến mười, không được nhìn lên nhé.”

Sơn Nhi bước từng bước ngăn ngùn, vui mừng đi tìm chỗ trốn.

“Chuẩn bị xong chưa? Nô ti đếm đây, một, hai, ba...” Cầm Tú nhắm mắt lại, thời gian dần qua, nàng không nóng nảy, từng góc nhỏ trong hoa viên này nàng đều quen thuộc, bất kể cu cậu trốn ở chỗ nào, cũng có thể bắt được.

Sơn Nhi nghe Cầm Tú rất nhanh đã đếm tới mười nhưng vẫn chưa tìm được chỗ trốn hài lòng thì trong lòng gấp gấp! Bỗng dưng, cu cậu phát hiện dưới chân núi giả có một lỗ nhỏ, Sơn Nhi nhanh nhẹn bò vào, cái động nhỏ này vừa vặn che khuất thân thể nhỏ bé của cu cậu, Sơn Nhi còn cẩn thận lấy cây cỏ che cửa động. Che giấu xong, lẳng lặng nằm úp sấp bên trong.

“Sơn Nhi thiếu gia, nô tỳ nhìn thấy cậu rồi, mau ra đây nào!”

Khóe miệng Sơn Nhi nhếch lên, nghĩ lừa hấn đi ra ngoài sao, hấn còn lâu mới mắc mưu, nhìn qua khe hở cây cỏ, thấy Cầm Tú ngó trái trông phải tìm mình. Đúng là tốn công vô ích, Sơn Nhi che miệng cười đắc ý.

“Sơn Nhi thiếu gia. Cậu ở chỗ nào? Hay là chơi xấu trốn phía ngoài hoa viên rồi...” Cầm Tú vừa nói vừa đi xa chỗ Sơn Nhi trốn.

Sơn Nhi nhàm chán chu mỏ, trong lòng nói thầm: Cầm Tú thật vô dụng, đi qua đi lại trước mặt hấn ba lần mà không phát hiện ra hấn. Nhìn Cầm Tú đi xa, Sơn Nhi khinh thường bĩu môi, Cầm Tú khẳng định đang đùa gạt, cố ý đi xa, lừa hấn ra ngoài.

Đợi một lúc lâu cũng không trông thấy Cầm Tú quay lại, Sơn Nhi cuống cuống, Cầm Tú, đồ ngu ngốc này...!

Việc này thật không trách được Cầm Tú, nàng quen thuộc với nơi này không sai, nhưng nàng quên mất Sơn Nhi chỉ là một đứa bé, chỗ nàng trốn,

Son Nhi cũng có thể trốn. Chỗ Sơn Nhi trốn, nàng chưa hẳn trốn được.

Son Nhi đợi trái đợi phải. Đợi không được Cẩm Tú, đang muốn bò ra, lại nghe thấy có tiếng bước chân, Sơn Nhi tự nhủ: Cẩm Tú, người thật đúng là giao hoạt. Thì ra là vẫn chờ đợi bọn thiếu gia tự chui đầu vào lưới! Sơn Nhi lại rụt đầu vào.

“Đại phu nhân, việc này...Làm sao có thể làm được...” Một người sợ hãi nói.

“Làm sao không được? Ta thưởng cho người thì người cứ cầm lấy, người tận tâm tận lực hầu hạ lão thái thái, xứng đáng được nhận thưởng. Trước kia ta cảm thấy người là một nha đầu rất tốt, làm việc kỹ lưỡng, xử sự chững chạc, ta rất ưng!”

Tới không phải là Cẩm Tú... Sơn Nhi tò mò vạch cây cỏ nhìn ra, chỉ thấy trước mặt hai làn váy.

“Đại phu nhân, ngài quá khen, nô tỳ chẳng qua là làm đúng bổn phận nô tỳ thôi.”

“Đúng đúng đúng, ta chính là thích nha đầu biết giữ bổn phận như người. Xuân Hạnh à, ta nghĩ, đợi sau khi lão thái thái ra đi, sẽ đem người về quê cùng, người yên tâm, ta sẽ không bạc đãi người.”

“Việc này...” Nha đầu tên Xuân Hạnh do dự.

“Xuân Hạnh à, ta là hảo tâm vì người suy nghĩ, người nghĩ, người nguyên là hầu hạ bên cạnh Hàn Thị, Hàn Thị đắc tội nhị thiếu phu nhân không nhẹ, hôm nay Hàn Thị bị đuổi ra khỏi nhà, người mất đi chỗ dựa, nhị thiếu phu nhân còn có thể trọng dụng người hay sao? Nhị thiếu phu nhân sở dĩ còn giữ người, không phải là bởi vì bên cạnh lão thái thái thiếu người hầu hạ? Lão thái thái ra đi, nhị thiếu phu nhân không chừng sẽ đuổi người! Người cũng đã đến tuổi phối hôn, tới lúc đó, cô ta tùy tiện ghép người cho một kẻ không ra gì, đời này người chẳng phải là xong?”

Xuân Hạnh yếu ớt nói quanh co: “Nhị thiếu phu nhân đối với hạ nhân rất tốt...”

“Đó là cô ta giả bộ, nếu cô ta là người hiền lành, Hàn Thị có thể thua trong tay cô ta không? Xuân Hạnh, người phải tỉnh táo một chút, Lý gia gặp phải nhiều chuyện như vậy, đều là do cô ta làm ra, cô ta chính là một con hổ

mặt cười, ăn thịt người không nhả xương. Cô ta đôi tốt với hạ nhân, đây chẳng qua là đôi tốt với hạ nhân bên cạnh cô ta, ai thêm quản sống chết của các người?”

Sơn Nhi nắm chặt tay, tức giận răng nghiến lợi, bà già chết tiệt này, dám nói xấu tử tử của hấn.

Đại phu nhân lại nói: “Người tận tâm tận lực hầu hạ lão thái thái như vậy, ta nhìn thấy trong mắt, nhớ ở trong lòng, chỉ cần người giữ lấy đầu mình, chuyện khác, ta sẽ an bài, không để người phải chịu thiệt.”

Xuân Hạnh trầm mặc, không thể không nói, đại phu nhân đúng là nói trúng nội tâm cô ta, cô ta cũng đang lo lắng tương lai của mình, hiện nay, cô ta nhiều tuổi nhất trong số các nha hoàn trong phủ, theo như quy củ trong phủ, năm ngoài nên phối hôn, chẳng qua là, trong phủ tai họa liên tục, ai còn lo lắng chuyện một tiểu nha đầu, ban đầu Lý phủ bị tịch thu nhà, nhị thiếu phu nhân đã nói, muốn đi cũng có thể đi, sẽ trả lại văn tự bán mình, cho thêm lộ phí, cô ta đã động tâm tư, nhưng là, cô ta từ nhỏ đã bị người lừa bán, nhà ở nơi nào không còn nhớ rõ, có thể đi đâu đây? Chỉ có thể lưu lại. Cô ta vốn nghĩ đại thiếu phu nhân, nhị thiếu phu nhân đều là người tâm địa thiện lương, sau này còn có cái trông cậy vào, bây giờ nghe đại phu nhân nói như thế, lại cảm thấy lời đại phu nhân nói cũng có đạo lý. Nhưng mà cô ta không ngu, đại phu nhân sẽ không vô duyên vô cớ lấy lòng cô ta.

“Đại phu nhân, ngài... muốn Xuân Hạnh làm cái gì?” Xuân Hạnh thử dò xét.

Đại phu nhân ra vẻ không vui nói: “Xuân Hạnh, ta là thật tâm nghĩ cho người, không phải là làm giao dịch gì hết, người đã nghĩ như vậy, cái này chuyện, coi như ta chưa từng nói.”

Xuân Hạnh vội vàng nói: “Đại phu nhân bớt giận, Xuân Hạnh không có ý này.”

Đại phu nhân thở dài một hơi: “Ta biết người không có ý gì, quên đi, chuyện này người suy nghĩ thật kỹ, suy nghĩ xong thì nói với ta.”

Sơn Nhi nhìn thấy làn váy màu xanh rời đi trước, sau đó làn váy màu trắng đung đưa hai lần rồi cũng không thấy. Sơn Nhi đợi trong chốc lát, xác định phía ngoài không còn ai, lúc này mới bò từ trong động ra, vẻ mặt tức giận vô cùng.

Cẩm Tú ở trong hoa viên tìm tới tìm lui tìm không được Sơn Nhi thiếu gia, liền đi nơi khác tìm vẫn không thấy, trong lòng vô cùng hoảng hốt, vội vã chạy về hoa viên, chạm mặt đại phu nhân từ trong đó đi ra.

Cẩm Tú vội vàng phúc thân thỉnh an: “Đại phu nhân.”

Du Thị không thèm đưa nhếch mày, nhàn nhạt quét Cẩm Tú một cái, hừ một tiếng khinh thường, ngẩng cổ rời đi.

Cẩm Tú vốn muốn hỏi đại phu nhân có nhìn thấy Sơn Nhi không, nhưng khi thấy bộ dạng xa cách của đại phu nhân, câu hỏi tới miệng lại nuốt vào. Tự mình đi tìm vậy!

Vào trong hoa viên, Cẩm Tú chợt thấy phía sau núi giả thoảng qua một bóng người, bộ dạng lén lút lút lút, Cẩm Tú cảnh giác, rón ra rón rén ghé lại núi giả xem xét nhưng cái gì cũng không có, Cẩm Tú buồn bực: Chẳng lẽ là nàng hoa mắt? Đang định nhìn khắp nơi một cái, lại cảm thấy có người kéo váy mình, Cẩm Tú cúi đầu nhìn, là Sơn Nhi thiếu gia một thân bùn đất, Cẩm Tú mừng rỡ: “Sơn...”

Sơn Nhi vội đưa ngón tay mập mạp đặt lên miệng nhỏ, làm bộ im lặng. Sau đó ngoắt ngoắt tay với nàng, ý bảo nàng cúi người.

Cẩm Tú cúi người xuống, Sơn Nhi nói thầm bên tai nàng một trận, Cẩm Tú mặt liền biến sắc, nói nhỏ: “Thật không? Sơn Nhi thiếu gia không có nghe sai?”

Sơn Nhi rất chân thành gật đầu.

Cẩm Tú cảm thấy chuyện này có cái gì không đúng, lôi tay Sơn Nhi, nhỏ giọng nói: “Sơn Nhi thiếu gia, chúng ta trở về, cậu đem lời vừa nghe được nói cho nhị thiếu phu nhân.”

Lâm Lan nghe xong Sơn Nhi thuật lại, khẽ mỉm cười, giúp hấn phủi bùn đất trên áo: “Lần sau chơi trốn tìm không được chui loạn, vạn nhất trong động có con kiến hay côn trùng gì bò lên người cắn đê thì làm sao?”

Sơn Nhi bị Lan nhi tỷ tỷ nói như thế, nhất thời cảm thấy cả người ngứa ngáy, bất an vắn vẹo uốn éo thân thể, lo lắng nói: “Thật là có côn trùng sao?”

Lâm Lan cười nói: “Để cho Cẩm Tú dẫn đê đi tắm, ta không thích đưa trẻ

bản thủ.”

Sơn Nhi nghe lời gật đầu, cùng Cẩm Tú đi tắm rửa.

Đợi Sơn Nhi đi, sắc mặt Lâm Lan chìm xuống, mâu quang lạnh lùng: “Đại bá mẫu thật đúng là không an phận ....!”

Lời Sơn Nhi nói tuyệt đối không sai, những lời đó của đại bá mẫu và Xuân Hạnh, Sơn Nhi không thể nào thêu dệt ra.

Chu mama suy nghĩ nói: “Nhị thiếu phu nhân, người cho là, đại phu nhân lung lạc Xuân Hạnh là muốn làm gì?”

Lâm Lan lạnh lùng cười một tiếng: “Cô ta có thể làm gì? Sau khi Hàn Thị rời đi, Xuân Hạnh, Thúy Chi còn có Du Liên luôn hầu hạ bên cạnh lão thái thái, đại bá mẫu muốn thổi phồng chuyện với lão thái thái, khẳng định lôi kéo mấy người bên cạnh lão thái thái hát đệm cho bà ta, Du Liên là một, nhưng Du Liên là cháu gái ruột bà ta, chưa chắc người ngoài nhìn vào đã tin, cho nên bà ta muốn lung lạc Xuân Hạnh.”

Chu mama lo lắng: “Nhị thiếu phu nhân, vậy người mau nghĩ sách lược mới, nếu đến lúc đó bọn họ liên hợp lại, nghĩ đồ tội cho chúng ta, hoặc là giả mượn ý tứ lão thái thái tạo áp lực cho chúng ta thì thật sự tồi tệ.”

Lâm Lan xoắn khăn, nhíu mày đi đi lại lại trong phòng. Bỗng nhiên dừng bước, ngẩng đầu, trên mặt đã khôi phục thông dong bình tĩnh, ngân nga nói: “Việc này... Chúng ta để cho bà ta bọ ngựa vắt ve, chim sẻ chực sẵn.”

Chu mama nghi hoặc: “Là thế nào?”

Lâm Lan ý bảo Chu mama ghé tai tới, nàng nói thềm một hồi, trên mặt Chu mama dần hiện ra nụ cười, không ngừng gật đầu: “Lão nô hiệu.”

Sơn Nhi ngồi ở trong thùng tắm lớn, một bên nghịch bong bóng, một bên nghĩ: Bà già chết tiệt kia, dám nói xấu tỷ tỷ, nhất định phải nghĩ biện pháp trêu chọc bà ta cho phải.

Cẩm Tú đổ thêm nước nóng vào thùng, thấy Sơn Nhi thiếu gia phòng má, hai mắt đen đảo tới đảo lui, bộ dáng thật là tức cười, không khỏi cười nói: “Sơn Nhi thiếu gia đang suy nghĩ gì đấy?”

Chương 261 – Di ngôn

Sau bữa cơm chiều, Lâm Lan truyền đám hạ nhân trong phủ tới chái sau nghị sự, Lý Minh Tắc cũng tới.

“Lão thái thái cũng chỉ có thể qua mấy ngày, quần áo đã sớm chuẩn bị, Diêu mama, tế điện cần nhang đèn, tiền vàng bạc, dầu thắp, khăn xô áo trắng đều chuẩn bị đầy đủ rồi?” Lâm Lan hỏi.

Diêu mama kính cẩn trả lời: “Đều đã đầy đủ.”

Lâm Lan khẽ gật đầu: “Đến lúc đó tất cả vật phẩm xuất nhập phải ghi trong danh sách, người nào chịu trách nhiệm việc người đó, không được mượn tay người khác, Diêu mama, ngày mai Diệp gia có phái mấy nha hoàn mama tới đây hỗ trợ, đến lúc đó đều nghe mama điều khiển cắt cử.”

Diêu mama ứng thanh: “Vâng.”

Lâm Lan chuyển nhìn mấy bà tử phòng bếp: “Phòng bếp các người nhiệm vụ nặng nề, cung cấp trà nước, cơm ăn kịp thời, từ sáng mai, Quế tẩu đi qua giúp các người, Quế tẩu là có kinh nghiệm, đến lúc đó, các người nghe Quế tẩu an bài điều khiển.”

Mấy vị bà tử nhất tề lên tiếng.

Lâm Lan lại hỏi Trương quản gia: “Rạp đã sắp xếp xong xuôi chưa?”

Trương quản gia là người mới nhậm chức, trước kia là trợ thủ của Triệu quản gia, coi như đặc lực. Trương quản gia trả lời: “Vải trắng, gậy trúc, tấm ván gỗ cũng đã chuẩn bị kỹ lưỡng, đã liên lạc với công tượng* ôn hòa, tùy thời có thể xây dựng.”

*Công tượng: Thọ thủ công

Lâm Lan suy tư một chút, còn có cái gì cần chuẩn bị thêm không, nàng không có chút kinh nghiệm nào ở phương diện này, cũng là Chu mama dạy nàng, án theo quy cách lúc Thái phu nhân Diệp gia qua đời mà làm. “À” đúng rồi, còn có một chuyện vô cùng gấp gáp.

“Đại ca, đã liên lạc với tăng ni tụng kinh chưa?”

Lý Minh Tắc nói: “Đã liên hệ với sư phụ Vân Tự của Từ Ninh am, ta xin chỉ thị đại bá phụ, lập đàn tràng bảy ngày cho lão thái thái, đã đặt tiền cọc.”

“Vậy thì tốt, đại bá phụ còn có yêu cầu gì?” Lâm Lan hỏi.

Lý Minh Tắc cười khở, đại bá phụ không muốn quản hậu sự ở đây làm ra sao, lúc này chỉ toan tính ở bên quê làm như thế nào, nói cho cùng là muốn bạc.

Nhìn vẻ mặt đại ca, Lâm Lan nắm chắc tâm lý. Cũng không cần hỏi nhiều, dù sao nàng chỉ cần làm tốt chuyện bên này.

Chu tiên sinh phòng thu chi đứng ra nói: “Đại thiếu gia, đại thiếu phu nhân, ba ngàn lượng bạc lúc trước đã tiêu xài không còn là mấy.”

Lý Minh Tắc nói: “Ngươi cộng lại một chút. Ước chừng còn thiếu bao nhiêu.”

Chu tiên sinh nói: “Tiểu nhân đã cộng lại, ít nhất cần thêm ba ngàn lượng bạc.”

Lý Minh Tắc không khỏi cau mày, còn cần nhiều như vậy ư! Hắn đã đem gần hết tiền tiết kiệm trong tay, cửa hàng trà thì mới nhập thêm hàng, vẫn chưa bán đi được! Tình hình này thật là giật gấu vá vai, lấy đâu ra bạc đây?

Lâm Lan khẽ mỉm cười: “Chu tiên sinh, còn thiếu bao nhiêu bạc. Đem sổ sách báo với ta, ta sẽ bù thêm.”

Chu tiên sinh vội nói: “Tiểu nhân lập tức đem sổ sách cho nhị thiếu phu nhân coi.”

Lý Minh Tắc ngượng ngùng nói: “Đợi chuyến hàng lần này của ta bán ra, ta sẽ trả lại cho đệ muội.”

Lâm Lan mỉm cười nói: “Hậu sự lão thái thái không phải chuyện riêng mình đại ca, việc này Minh Doãn cũng nên góp sức một phần.”

“Đại thiếu gia, nhị thiếu gia, không xong, lão thái thái không được rồi...”
Thúy Chi thần sắc bối rối chạy vào.

Lý Minh Tắc cùng Lâm Lan ngẩn ra, nhanh như vậy?

Lâm Lan bận rộn phân phó: “Tất cả mọi người mau đi chuẩn bị.”

Mọi người vội lui xuống, việc ai người ấy làm. Lâm Lan cùng Lý Minh

Tắc vôi vàng chạy tới Triều Huy đường.

Hai vợ chồng Lý Kính Nghĩa đã ở đó gào khóc, tới nỗi Lâm Lan còn tưởng rằng lão thái thái đã quy tiên, Du Liên cũng nức nở bên cạnh. Lâm Lan xem xét tình hình. Mặt lão thái thái như giấy vàng, hơi thở mong manh, đôi môi mấp máy như muốn nói gì.

Lâm Lan rất tức giận, người còn chưa có chết đã khóc tang, đây không phải là đòi mạng sao?

“Đại bá phụ, đại bá mẫu, xin an tĩnh chút, lão thái thái muốn nói.” Lâm Lan quay đầu lại lạnh lùng nói.

Du Thị khóc sụt sùi trách Lâm Lan: “Bản thân cô không đau lòng nhưng ta đau lòng, lão thái thái đối đãi với ta còn hơn mẹ ruột. Hiện tại lão thái thái không qua khỏi, cô không khóc thì ta cũng không được khóc sao?”

Lý Kính Nghĩa đỏ mắt trừng Lâm Lan, nói: “Biết rõ các người đều là hư tình giả ý, lão thái thái như vậy, các người một chút cũng không đau lòng...”

Lâm Lan hít một hơi lạnh, người còn chưa chết đã bắt đầu tuyên chiến rồi.

Lâm Lan mặc kệ bọn họ. Nàng nói với Chúc mama: “Chúc mama, mama mau nghe xem lão thái thái muốn nói gì.”

Chúc mama lau lệ, ghé tai sát miệng lão thái thái.

Vợ chồng Lý Kính Nghĩa lập tức dừng khóc, cùng nhìn về phía lão thái thái, không biết lão thái thái muốn nói cái gì đó.

“Nhị thiếu gia?” Chúc mama ghé miệng sát tai lão thái thái nói nhỏ: “Nhị thiếu gia còn đang làm đại sự ở biên quan, đại sự thành, Lý gia chúng ta lại có hy vọng...”

Lão thái thái lại há miệng. Chúc mama vội vàng kê gối tai tới, nghe qua gật đầu, nói: “Đã biết, lão thái thái muốn nói, sau này Lý gia phải dựa vào nhị thiếu gia?”

Lão thái thái vô lực gật đầu, mở mắt, nhìn về phía Lâm Lan, Lâm Lan bước lên phía trước, lão thái thái giật giật ngón tay, Lâm Lan cầm lấy tay bà:

“Bà nội, bà có gì phân phó, cháu dâu nhất định làm theo.”

Lý Kính Nghĩa vội vàng nháy mắt cho Du Thị, Du Thị vội vàng chen đến trước giường, thỏn thức : “Lão thái thái, con dâu đây ạ!”

Lão thái thái nhìn bà ta một cái, ánh mắt rơi lên người Lâm Lan, đôi môi run rẩy phát ra thanh âm yếu ớt.

Chúc mama nghe, vẻ mặt hơi kinh ngạc, vội vàng đứng dậy đi mở hộc tủ, lấy ra một cái hộp, thả vào trong tay lão thái thái.

Lão thái thái nắm tay Lâm Lan đặt lên chiếc hộp.

Chúc mama nghẹn ngào, nhẹ giọng hỏi: “Lão thái thái, người muốn đem đồ giao cho nhị thiếu phu nhân?”

Lão thái thái mỗi mệp nhắm mắt lại, suy yếu gật đầu.

Cái này, Du Thị cùng Lý Kính Nghĩa nhất thời nhìn nhau. Không cần đoán, đây là của riêng của lão thái thái, rốt cuộc có bao nhiêu, bọn họ không rõ ràng làm, chỉ biết là số lượng tương đối khả quan, nhị lão gia hàng năm đều hiếu kính lão thái thái không ít bạc, lão thái thái đều tự mình cất giấu! Hơn nữa lão thái thái danh nghĩa không thiếu ruộng tốt, không chừng, khế đất đều ở trong hộp này.

“Lão thái thái, Kính Nghĩa cũng ở đây!” Du Thị nhắc nhở, lão thái thái sắp chết, phải chăng đã hồ đồ, quên mất nhi tử trước gót chân mình, bằng không, làm sao lại đem hộp giao cho Lâm Lan không giao cho nhi tử của mình?

Lão thái thái cố gắng giật giật miệng, Chúc mama nghe: “Lão thái thái, người nói... Không tin được?”

Mặt Du Thị trắng bệch, Lý Kính Nghĩa kích động xông lên, kéo Lâm Lan ra, lớn tiếng nói: “Mẹ, mẹ nói cái gì đó?”

Du Thị vốn thất vọng cực độ đã lập tức đảo lộn, nhanh trí lao tới nói: “Lão thái thái, người nói là người không tin Lâm Lan?”

Lão thái thái bỗng nhiên mở mắt, ánh mắt vốn mơ hồ, giờ khắc này trở nên bén nhọn vô cùng, hung hăng nhìn chằm chằm Du Thị.

Du Thị bị ánh mắt như thế kinh hãi ngã lùi một bước, rũ mắt xuống,

không dám nhìn ánh mắt lão thái thái.

Trong cổ họng lão thái thái phát ra những tiếng “Ô, ô...”, hô hấp dồn dập, chỉ có thở ra mà không hít vào được.

Chúc mama gấp giọng kêu: “Lão thái thái, lão thái thái...”

Lão thái thái trừng mắt, cổ bạnh ra, trút hơi thở cuối cùng, cả người nhất thời xụi lơ.

Lâm Lan biết lão thái thái đã đi, trong lòng rất khó chịu, bất kể lão thái thái trước kia đã làm chuyện gì sau, đối với nàng như thế nào, đến cùng lão thái thái vẫn là bà nội Minh Doãn.

Chúc mama run rẩy đưa bàn tay đến dưới lỗ mũi lão thái thái thử dò xét, nhất thời sắc mặt tái đi, bà vuốt hai mắt cho lão thái thái, nhỏ giọng nói: “Lão thái thái, đi...”

Nhất thời, Lý Kính Nghĩa cùng Du Thị nhào vào bên giường, khóc rống lên.

Lý Minh Tắc buồn bã nói: “Bà nội...”

Trong phòng tiếng khóc vang lên rầm rĩ.

Lâm Lan lau lệ, lạnh giọng phân phó Thúy Chi: “Gọi người hầu bên cạnh lão thái thái tới, thay y phục.”

Du Thị một bên khóc rống, một bên ngó chừng cái hộp bên cạnh lão thái thái, tay với qua. Chúc mama mặc dù thương tâm, nhưng ngày này, bà sớm đã chuẩn bị tâm tư, lão thái thái sống cũng là chịu tội, chết rồi, là giải thoát. Mắt nhìn tay đại phu nhân mò tới hộp, Chúc mama nhanh tay cầm hộp lên, đi tới trước mặt nhị thiếu phu nhân, thỏm thức nói: “Đây là lão thái thái phân phó giao cho nhị thiếu phu nhân, nhị thiếu phu nhân hãy nhận lấy!”

Du Thị hận nghiêng răng, xông lại chỉ trích Chúc mama: “Chúc mama, lão thái thái lâm chung căn bản ngay cả chữ cũng nói không rõ, tại sao ngươi nói lão thái thái muốn đem hộp này giao cho nhị thiếu phu nhân? Đừng cho là ta không biết trong lòng ngươi hướng nhị thiếu phu nhân, liền cố ý xuyên tạc ý tứ lão thái thái, đại lão gia là nhi tử lão thái thái, là người lão thái thái tin cậy nhất, trên đời này nào có loại đạo lý, không đem đồ giao cho nhi tử của mình, ngược lại giao cho một đứa cháu dâu.”

Chúc mama dùng sức lau đi nước mắt, hít sâu một hơi, sau đó, bình tĩnh nói với Du Thị: “Lão nô hầu hạ bên cạnh lão thái thái đã hai mươi bảy năm, cho dù lão thái thái không mở miệng, lão nô cũng biết trong lòng lão thái thái nghĩ như thế nào, lão nô chưa bao giờ hướng người nào, bởi vì lão nô chỉ trung với lão thái thái, mới vừa rồi lão thái thái đích thân đặt tay nhị thiếu phu nhân lên hộp, đại phu nhân cũng nhìn thấy, lão nô truyền đạt ý tứ với lão thái thái, lão thái thái gật đầu, đại phu nhân cũng rõ, lão nô nghĩ, trong phòng này phàm là những ai chứng kiến cũng đều biết sự thật thế nào, về phần lão thái thái tại sao không đem đồ giao cho đại lão gia hoặc là đại phu nhân, ngược lại giao cho nhị thiếu phu nhân, nguyên nhân cũng chỉ có thể hỏi chính các người, lão thái thái mặc dù bệnh, miệng không thể nói, nhưng trong lòng cái gì cũng hiểu được.”

Du Thị thì thầm nói: “Nói cái gì là cái đó, có quỷ mới tin, ai biết có phải người bị nó mua chuộc không.” Du Thị chỉ thẳng ngón tay vào mặt Lâm Lan.

Đời này Lâm Lan chưa từng bị ai chỉ ngón tay vào mặt, cơ hồ nổi đóa, nhưng nghĩ tới lão thái thái mới vừa tắt thở, thân thể còn chưa lạnh, làm loạn lên, đúng là bất kính, liền cố kìm cơn giận dữ lại.

Lý Minh Tắc nghe không nổi nữa, đưa tay kéo Lâm Lan, che ở trước mặt nàng, trong đôi mắt hàm chứa nước mắt, oán giận nói: “Đại bá mẫu, hài cốt lão thái thái còn chưa lạnh, đại bá mẫu nào loạn như vậy, không sợ lão thái thái chết không nhắm mắt sao?”

Thấy Du Thị bị cháu quát lớn, Lý Kính Nghĩa mặt dày xông lên, mắng: “Ta thấy đại bất kính chính là bọn người, dùng biện pháp mưu tính đồ của lão thái thái, thức thời thì mau giao ra đây, nếu không, khai tông tộc tội tội của các người...”

Chương 262 – Không biết xấu hổ

Thời điểm Lâm Lan ở trong thôn, có nghe qua một gia đình, vì tranh giành gia sản, chỉ có chút phân ngựa cũng muốn lấy mạng người, nhưng thôn dân Giản Tây thuần phác, nàng không thực sự được chứng kiến nên không hề tin, bây giờ nhìn đại bá phụ hùng hổ, một bộ muốn liêu mạng, lúc này mới tin tưởng lời đồn đại không phải là giả. Nàng không biết trong hộp có

thứ gì, nhưng lão thái thái lâm chung giao phó, đồ nhất định là quan trọng, tiền tài hay gì đó nàng căn bản không quan tâm, nàng cùng Minh Doãn có tiệm thuốc, có mỏ, không hề khoa trương, tới đời con cháu cũng xài không hết, đời nào lại ý đồ với ít đồ này của lão thái thái? Không biết lão thái thái nghĩ như thế nào, ném củ khoai nóng này cho nàng?

Dĩ nhiên, không cần là một chuyện, nhưng cũng không thể để các người tùy ý dội nước bẩn để đoạt đồ đi như vậy, Lâm Lan nàng sẽ cho các người kinh sợ mà về nhà.

Lâm Lan cố ý thờ dài, chậm chạp nói: “Đại bá phụ, đại bá mẫu, cháu dâu cũng buồn bực, tại sao lão thái thái muốn đem đồ giao cho ta, chuyện này, chúng ta hãy trì hoãn lại, hiện tại, hậu sự cho lão thái thái quan trọng hơn, nếu để người ngoài biết, con cháu Lý gia không để ý, lão thái thái vừa mới tắt thở đã âm ỉ, không phải sẽ chê cười Lý gia chúng ta sao? Ta còn bận rộn.” Lâm Lan dứt lời, cầm hộp rời đi.

Lý Kính Nghĩa nào chịu, đuổi theo kéo lấy Lâm Lan: “Không nói rõ, đừng mong đi.”

Lý Kính Nghĩa hung mãnh như thế, Lâm Lan không nghĩ tới đại bá phụ lại làm chuyện này, tay đã bị hấn bắt được.

Lý Minh Tắc kinh hãi, đại bá phụ muốn động thủ với đệ muội? Hấn vội bước lên, lại bị Du Thị kéo lại.

Chúc mama gặp tình hình này, vừa vội vừa đau, trong lòng vô cùng bi phần, lão thái thái ơi là lão thái thái, người hồ đồ cả đời, cuối cùng lúc lâm chung thanh tịnh một hồi, nhưng người đã đánh gia thất nhi tử của mình, bọn họ vì tiền mà vứt bỏ cả thân phận, thể diện rồi.

“Đại phu nhân muốn làm gì vậy?” Chúc mama đi tới kéo Du Thị, bị Du Thị đẩy một cái té nhào trên mặt đất.

Đám người Thúy Chi vội đi tới đỡ Chúc mama, Du Liên trốn ở một bên không dám lên tiếng. Lý Minh Tắc muốn hất Du Thị ra, nhưng Du Thị túm chặt lấy hấn, “Xoẹt” một tiếng, tay áo Lý Minh Tắc bị bà ta kéo rách.

Lâm Lan nổi giận tái mặt, lạnh lùng nhìn chằm chằm đại bá phụ: “Ta nghĩ tới ông là trưởng bối, đã nhẫn nại với ông, ta khuyên ông tốt nhất nhanh chóng buông tay, bằng không, đừng trách ta không lưu tình, đừng quên. Đây

là Lý gia.”

Lý Kính Nghĩa đỏ mắt, ngay từ lúc lão nhận được tin lão thái thái bệnh nặng, lập tức đào ba thước đất, tìm của riêng của lão thái thái, tìm cả tòa nhà cũng không được, lúc này mới vô cùng lo lắng chạy tới kinh thành. Đến kinh thành, lão ân cần phụng dưỡng. Bưng cứt đổ nước tiểu, lão thái thái không để lại gì cho lão, ngược lại giao cho Lâm Lan. Điều này lão làm sao nghĩ thông được? Làm sao nuốt được khẩu khí này?

“Ngươi còn biết ta là trưởng bối của ngươi? Ngươi còn dám uy hiếp ta? Được lắm? Ngươi có thủ đoạn gì thì xuất ra đi, ngươi tới đây...” Lý Kính Nghĩa nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Lâm Lan thật sự không thể nhịn được nữa, cùng loại cực phẩm cận bã này còn có thể nói cái gì?

“Ngươi buông tử tử ta ra, tên ác nhân, đại phôi đản, khi dễ nữ nhân kia, ngươi là người xấu...” Đột nhiên một cục bột nhỏ xông tới, bắt lấy tay Lý Kính Nghĩa, đâm đá túi bụi.

“Sơn Nhi thiếu gia... Nhị thiếu phu nhân...” Chu mama nghe nói bên Triệu Huy dường xảy ra náo loạn. Vội vàng chạy tới, Sơn Nhi thiếu gia còn chạy nhanh hơn bà, vừa thấy được tình hình trước mắt, Chu mama giận run, thật muốn xông tới tát đại lão gia một cái, nhưng bà là hạ nhân. Không thể làm như vậy.

Chu mama có điều cô kỵ, nhưng Ngân Liễu cùng đám người Cẩm Tú không quản được nhiều như vậy, nhị thiếu phu nhân bị đại lão gia lôi kéo, chẳng lẽ còn muốn nhị thiếu phu nhân động thủ? Mắt thấy Sơn Nhi thiếu gia cũng xông lên rồi, các nàng vội tới, kéo lấy đại lão gia, một bên khuyên nhủ: “Đại lão gia, ngài có lời gì từ từ rồi nói, từ từ nói..” Tay thì không chút lưu tình, thi nhau cầu véo lão.

Lý Kính Nghĩa không nghĩ tới bọn nha đầu to gan như vậy, dám động thủ, “Ai u...” tay Lý Kính Nghĩa đau nhói, cúi đầu nhìn, là cục bột nhỏ cắn hấn.

“Buông ra, buông ra, ở đâu ra dã chủng...” Lý Kính Nghĩa giận dữ.

Sơn Nhi cực kỳ tức giận, đây là người xấu khi dễ tử tử, lại còn mắng hấn là dã chủng, Sơn Nhi đập vào bộ hạ của lão một đập, Lý Kính Nghĩa nhất

thời cả người đổ mồ hôi lạnh, buông Lâm Lan, tính toán một tát, tát chết đã chừng này. Nhưng tay mới vừa vung lên đã bị người gắt gao chế trụ.

Người chế trụ lão chính là Lâm Lan, Lâm Lan đặt tay lên huyết đạo ở cổ tay lão, lạnh giọng quát lên: “Đại bá phụ, ông nào đủ chưa, ông không biết xấu hổ, chúng ta thì biết.”

Tay Lý Kính Nghĩa đau, chỗ quan trọng cũng đau, lão không đứng thẳng được, kêu ngạo cũng bay biến sạch.

Sơn Nhi vẫn không chịu nghỉ, ngạnh cổ lớn tiếng nói: “Ta không phải là dã chủng, cha ta là Tướng quân, mẹ ta là nữ phẩm cáo mệnh phu nhân, người dám mắng ta là dã chủng, ta gọi cha ta chém đầu người.”

Chúc mama cực kỳ bị ai khóc lớn: “Lão thái thái ơi! Người mở mắt ra nhìn một cái đi... Hài cốt người còn chưa lạnh, lời mà người nói... Đại lão gia không chịu nghe... Bọn họ nào loạn như thế, người làm sao có thể nhắm mắt? Lão thái thái, người mở mắt ra nhìn một cái đi...”

Lý Minh Tắc dù có là tượng đất cũng không chịu được nữa, vung tay một cái, hất Du Thị ra, hấn cảm tức nhìn đại bá phụ cùng đại bá mẫu, lớn tiếng nói: “Con mẹ nó, người nào dám nào? Ta mặc kệ ông có phải trưởng bối hay không, có tin ta làm đơn kiện lên nha môn, trị các người tội bất hiếu.”

Lòng ngực Lý Minh Tắc kịch liệt đập phồng, chỉ tay vào đại bá phụ và đại bá mẫu, nghiến răng nói: “Các người không phải là muốn khai tông tộc nghị hội sao? Được, ta chờ đây, bản thân ta muốn mọi người tới bình phẩm, xem ai mới là người đáng chịu tội.”

Lý Minh Tắc rống lớn, Du Thị vốn còn muốn lăn lộn khóc lóc om sòm, nhưng là nghĩ, lão thái thái mới vừa nhắm mắt, bọn họ liền làm loạn, rõ ràng đuối lý, hay là bàn bạc kỹ hơn thì tốt hơn.

Lý Kính Nghĩa thấy hôm nay không thể đòi được gì, tức giận nhìn chằm chằm hai người, tìm cho mình lối thoát: “Các người chờ đó cho ta, chuyện này, không xong.”

Lâm Lan không thèm nhìn lão, phân phó đám người Diêu mama còn đang luống cuống ở cửa: “Còn không mau mặc áo liệm cho lão thái thái.”

Diêu mama vội vàng gọi mấy bà tử vào nhà.

“Đại ca, ta đi an bài bố trí linh đường, anh lo liệu việc phát tang!” Lâm Lan dứt lời, mang theo Sơn Nhi rời đi.

Lý Minh Tắc trợn mắt nhìn Du Thị một cái, nhặt tay áo bị Du Thị kéo rách, đi ra ngoài.

Ra cửa, Lâm Lan phân phó Cẩm Tú, để Chu mama phái người theo dõi Xuân Hạnh.

Sơn Nhi vẫn không cam lòng: “Lan Nhi tử tử, cái tên xấu xa kia làm sao bây giờ? Có nên gọi Triệu đại ca bắt hẩn lại.”

Lâm Lan sờ sờ đầu hẩn, tiêu quỷ này, hạ thủ thật là tàn nhẫn!

“Sơn Nhi, đệ theo Chu mama trở về, sau này không nên đến bên này, tử tử mấy ngày tới sẽ bận rộn, một mình đệ phải biết điều một chút, có được hay không?”

Sơn Nhi bĩu môi: “Sơn Nhi biết rồi.”

“Chu mama, bà mau báo cho Diệp đại lão gia, để Diệp gia phái một ít nhân thủ tới giúp ta.”

Chu mama nói: “Lão nô lập tức đi an bài.”

Chu mama dẫn Sơn Nhi đi, Lâm Lan tự mình đi an bài bố trí linh đường. Không bao lâu, Cẩm Tú đưa Chúc mama qua, Lâm Lan mời Chúc mama vào phòng ấm.

Lâm Lan nhìn chiếc hộp đặt trên bàn trà, thở dài nói: “Chúc mama, lão thái thái tội gì khổ như thế chứ?”

Chúc mama lấy một cái chìa khóa ra giao cho Lâm Lan.

“Đây là...” Lâm Lan cảm thấy nghi hoặc.

Chúc mama lã chã nói: “Đây là chìa khóa rương lớn trong phòng lão thái thái, đồ vật của lão thái thái đều lưu lại ở trong cái rương kia, còn trong hộp này thật ra thì không có thứ gì, bất quá là chút ít đồ trang sức đeo tay, trong lòng lão thái thái hiểu được, đại lão gia cũng không đáng tin cậy, nhưng lão thái thái vẫn giữ một tia ảo tưởng, nếu như nhị thiếu phu nhân cầm hộp này, đại lão gia cùng đại phu nhân không náo loạn, vậy sẽ để cho lão nô đem những món đồ bà tích trữ được nhiều năm giao cho đại lão gia, nhưng là,

người cũng nhìn thấy, bộ dạng và tính tình đại lão gia, thật sự là không đáng tin cậy! Nhị lão gia đã suy sụp rồi, nếu đem của cải giao cho đại lão gia, đại lão gia giữ không được, vậy chính là tiện nghi cho người bên cạnh, đại thiếu gia tính tình yếu mềm, đại thiếu phu nhân thì không có phần quyết đoán như nhị thiếu phu nhân, lão thái thái chỉ có đem đồ giao lại cho nhị thiếu phu nhân, bà mới có thể an tâm. Lão thái thái có phân phó, nếu tương lai con cháu Lý gia có tiền đồ, vậy những đồ này sẽ cho bọn hắn, nếu không có, như vậy tùy nhị thiếu phu nhân xử trí, lão thái thái nói, thật ra thì những đồ này cũng là Diệp gia cho, để lại cho Minh Doãn thiếu gia cũng việc nên làm.”

Lâm Lan mặc nhiên, lão thái thái ơi lão thái thái, bà đây là cho ta giữ bao nhiêu phiền toái.

“Nhị thiếu phu nhân, lão nô cũng biết chuyện này khó làm, đại lão gia cùng đại phu nhân chưa chắc chịu từ bỏ ý đồ, bọn họ chịu khổ cực từ nhỏ, coi tiền bạc như sinh mạng, huống chi còn có tam lão gia, hôm nay còn không biết tam lão gia có phản ứng gì, nhưng đây là tâm nguyện cuối cùng của lão thái thái, hi vọng nhị thiếu phu nhân cố gắng thực hiện, giúp lão thái thái bảo vệ phần gia nghiệp này.” Chúc mama buồn bã nói.

Lâm Lan im lặng, nàng làm sao lại toàn đụng phải loại chuyện thế này? Lão thái thái đây là muốn giao trách nhiệm gác nhà nặng nề cho nàng, nhưng nàng vì sao phải chịu gánh nặng này? Lý gia hầu như toàn là kẻ cận bã, tại sao nàng phải quản sống chết của bọn hắn?

“Nhị thiếu phu nhân, lão thái thái còn nói, lão thái thái hi vọng hậu sự của người hết thầy giảm lược.” Chúc mama nói.

Lâm Lan cười khổ: “Đại bá phụ còn muốn cho lão thái thái cảnh tượng chôn cất hoành tráng kia! Mở miệng liền đòi ba vạn lượng bạc.”

Chúc mama hít một ngụm khí lạnh: “Đại lão gia cũng quá kỳ cục rồi, ba vạn lượng bạc, định ăn cướp sao? Nhị thiếu phu nhân, người đừng nghe ông ta, ông ta nhắc lại yêu cầu này, lão nô sẽ đi ứng phó với ông ta, lão nô mặc dù chỉ là một nô tỳ, nhưng người của Lý gia cũng biết, lão nô là người bên cạnh lão thái thái được lão thái thái tin tưởng nhất, lão nô nói, cũng có mấy phần trọng lượng.”

Lâm Lan bất đắc dĩ nói: “Chìa khóa này ta tạm thời giữ, đến lúc đó sẽ xem lại! Trước tiên phải lo hậu sự lão thái thái cho tốt, để cho bà ra đi được thanh thản.”

Chúc mamak hông nhin đợc rơi lệ: “Lão thái thái đi bất an...”

Lâm Lan an ủi Chúc mama một phen, Thúy Chi đưa tới tang phục, hỏi bả: “Đã thay xong áo liệm cho lão thái thái.”

Lâm Lan gật đầu: “Ta lập tức qua.”

Thúy Chi muốn nói lại thôi.

Lâm Lan hỏi: “Còn có chuyện gì?”

Thúy Chi nói: “Đại lão gia cùng đại phu nhân còn đang trong nhà lão thái thái, nhị thiếu phu nhân có nên mang theo mấy người đi cùng?”

Thúy Chi là sợ đại lão gia lại làm loạn.

Chương 263 – Tam bá phụ tới

Đám người Diêu mama làm xong việc, lưu lại hai bà tử trông coi, đi tới phòng ngoài, thấy đại lão gia cùng đại phu nhân đã đổi đồ tang, hai người ngồi ở đó không nói một lời, ủ rũ. Trong thâm tâm Diêu mama xem thường hai người này, thi lễ cho có lệ, mang theo nhóm vú già đi ra ngoài.

Du Thị ảo não nói: “Lão gia, sao tam thúc còn chưa tới? Hấn không đến, đồ lão thái thái có thể bị thuộc về vợ Minh Doãn rồi.”

Lý Kính Nghĩa hừ một tiếng, có chút nhụt chí nói: “Lão tam là con ma ốm, tới cũng không trông cậy đợc gì.”

Du Thị bĩu môi: “Cũng chưa chắc, chúng ta bây giờ thế đơn lực bạc, tam thúc tới, không cần hấn động thủ, chỉ cần hấn cùng chúng ta một lòng, chuyện này sẽ dễ làm.”

Lý Kính Nghĩa phiền lòng trợn mắt nhìn Du Thị một cái, oán giận nói: “Cũng là tại cái mồm bà phá hoại, không phải ta sớm cảnh cáo bà, trước gót chân lão thái thái nói chuyện cẩn thận một chút, giờ thì hay rồi, chuyện be bét hết cả.”

Du Thị bật dậy: “Làm sao trách tôi? Tôi chẳng ở trước gót chân lão thái thái hết lời rồi sao.”

Lý Kính Nghĩa mặt đen lên nói: “Bà một chốc lôi kéo Chúc mama, một lát lôi kéo Xuân Hạnh, hỏi thăm cái này hỏi thăm cái kia, không biết kiêng kỵ một chút, lão thái thái có thể không sinh nghi vấn trong lòng với chúng ta sao?”

Du Thị ủy khuất: “Đây không phải là ông bảo tôi đi hỏi thăm sao?”

Lý Kính Nghĩa trợn mắt, thô thanh nói: “Bà đúng là đồ ngu, ta bảo bà đi hỏi thăm, bà không suy nghĩ xem nên tìm người nào hỏi thăm, Chúc mama là ai, trong mắt bà ta chỉ có lão thái thái, bà lại đi hỏi bà ta? Bà ta không làm hỏng chuyện chúng ta mới là lạ.”

Du Thị thấy sắc mặt lão gia không tốt, mặc dù trong lòng ủy khuất nhưng cũng không dám cãi lại. Chúc mama là bà tử lão thái thái đặc ý nhất, về hành vi của lão thái thái, Chúc mama là rõ ràng nhất, không tìm bà ta thì tìm ai? Huống chi Chúc mama là lão nhân Lý gia, ai biết bà ta lại hướng người ngoài. Lần này, coi như gặp hạn.

“Vậy chúng ta làm sao bây giờ?” Du Thị yếu ớt hỏi một câu.

Làm sao bây giờ? Lý Kính Nghĩa lúc này cũng mất bình tĩnh, chuyện phát sinh quá đột ngột, lão vô luận như thế nào cũng không nghĩ ra lão thái thái thẳng tay tuyệt tình như vậy. Lúc trước lão đỏ mắt nổi giận, không có suy nghĩ chu toàn, náo loạn với vợ Minh Doãn, việc này, mọi người xé toang ra, lão sẽ mang tiếng xấu đại bất kính đại bất hiếu, để cho đầu lão đau đầu chính là, vợ Minh Doãn chính là cánh cửa sắt, xát muối không lọt, căn bản không đem lão đặt vào trong mắt. Thật là đi sai một quân cờ, cục diện khó vãn hồi.

“Hiện tại gặp cũng vô dụng rồi, đợi lão tam tới rồi hãy nói, ta nghĩ hẳn sẽ tới trong vòng bảy ngày, đợi qua bảy ngày này, sẽ giải quyết, mấy ngày tới, bà thông minh một chút cho ta, gây phiền toái thế là đủ rồi, đừng tranh chấp với vợ Minh Doãn nữa.” Lý Kính Nghĩa bất đắc dĩ nói, hiện tại phải nhanh chóng bổ trợ lại mặt mũi đã mất vừa rồi.

Lâm Lan ra khỏi linh đường, thấy tất cả đại môn đều mở ra, góc mái nhà bị giấy trắng, đèn lồng đổi lại toàn bộ màu trắng, nha hoàn tới mặc bạch y, trầm mặc lo công việc.

Bên ngoài hiếu rập rất nhanh đã đến, tăng ni cũng đến kịp thời. Lý Kính

Nghĩa túc trực bên linh cữu, Lý Minh Tắc chịu trách nhiệm tiếp đãi nam tân, Lâm Lan chịu trách nhiệm tiếp đãi nữ quyến, Lý Minh Châu vẫn núp ở Chuế Gấm hiên đã lộ diện, một thân đồ tang quỳ gối một góc khuất trong linh đường.

Nói về thân quyến Lý gia, trừ Diệp gia cùng Đinh gia, cộng thêm Lý gia hôm nay cảnh tượng không hoành tráng như xưa, cho nên báo tang cũng không nhiều, có vài người còn không đến... Đối với lần này, Lâm Lan cũng không có quá nhiều ý nghĩ, lòng người vốn là dễ thay đổi như thế, có thể làm nàng cũng đã làm.

Bất quá, đồng liêu Minh Doãn trước kia, Bùi gia, Trần gia, Ninh gia, Đinh gia, còn có phủ Tĩnh Bá Hầu đều phái người tới tham tang, đại biểu ca Diệp gia cũng tới, ngoài suy nghĩ của Lâm Lan cùng Lý Minh Tắc chính là, tứ Hoàng tử cũng phái người tới, bất quá bận việc đê điều, thấp nén hương xông đã đi.

Nhưng Lý Kính Nghĩa nghe được danh tiếng tứ Hoàng tử, nội tâm chấn động không dứt, không chắc tứ Hoàng tử này là vì nể mặt nhị đệ mà tới, mà là hướng về phía Minh Doãn nên tới. Nếu là hướng về phía Minh Doãn, lão có phải nên suy nghĩ lại không? Vạn nhất tương lai Minh Doãn tiền đồ rộng lớn, lão có nên cứng rắn với vợ Minh Doãn.

Lão thái thái qua đời ngày thứ ba, Lý gia tam lão gia Lý Kính Nhân cùng hai nhi tử chạy tới.

Lý Kính Nhân vốn là thân thể không tốt, đoạn đường này cực khổ bôn ba, hành hạ chỉ còn nửa cái mạng, nếu không phải hai nhi tử đỡ hấn, lập tức sẽ ngã xuống. Tới cửa Lý phủ, nhìn thấy trước cửa phủ ghim trù hoa, treo đèn lồng trắng, Lý Kính Nhân hai mắt tối sầm, thiếu chút nữa ngất đi, đại nhi tử Lý Minh Đống vội vàng thay hấn nhu bồi thuận khí, cất lời khuyên nhủ: “Cha... người đừng quá khổ sở... lão thái thái đây là hỉ tang...”

Nhi nhi tử Lý Minh Trụ cũng khuyên nhủ: “Cha, người ngàn vạn bảo trọng thân thể.”

Lý Kính Nhân lấy lại bình tĩnh, oa một tiếng khóc lên, lão đảo chạy vào bên trong: “Mẹ, ... Nhi tử bất hiếu, nhi tử đến chậm...”

Lâm Lan xiêu vẹo tới nhà kê* nghỉ ngơi, đã ba ngày rồi nàng không chợp mắt, mới vừa mơ hồ, đã bị một tiếng gào khóc cho thức tỉnh. Lâm Lan hỏi:

“Bên ngoài là người nào?”

*Nhà kè: là một phân trong khu nhà Tứ hợp (Tứ Hợp Viện)

Ngân Liễu nói: “Nô tỳ đi xem một chút.”

Như Ý đi vào báo: “Nhị thiếu phu nhân, tam lão gia đến.”

Buồn ngủ của Lâm Lan hoàn toàn biến mất, nàng bật dậy, vội vã ra khỏi nhà kè. Mấy ngày nay nàng một mực đợi vị tam bá phụ này, hơn nữa còn là chuẩn bị tâm thái chiến tranh đợi vị tam bá phụ này đến, ba vị lão gia Lý gia, đã có hai cực phẩm, Lâm Lan thật sự không dám ôm hi vọng gì với tam bá phụ này. Ba ngày nay, đại bá phụ coi như sống yên ổn, bộ dạng hiếu tử hiền tôn làm không tệ, khóc coi như tận lực, vài lần thương tâm ngắt đi, nhưng Lâm Lan biết đại bá phụ bất quá là nhất thời nghĩ không ra biện pháp nào gì tốt, nếu là tam bá phụ cùng đại bá phụ liên thủ... Lâm Lan không phải sợ bọn họ, thật sự là hiện tại tình thế không lạc quan, Tần gia bên kia khẳng định hận độc Minh Doãn rồi, nếu lúc này Lý gia truyền ra thúc bá cùng cháu dâu vì tranh giành di sản đại náo linh đường, chính là để cho Tần gia bắt được đầu câu chuyện, vậy thì thật sự là tai nạn rồi, nàng không thể không kiêng kỵ!

Lý Kính Nhân đầy mặt nước mắt nước mũi nhào tới quan tài tay chân loạn xạ mở nắp quan tài ra, muốn nhìn lão mẫu thân một lần cuối cùng, Minh Tắc cùng Minh Đông gắt gao lôi kéo, dốc hết sức khuyên lơn.

“Cha... Người nén bi thương...”

“Tam thúc, lão thái thái dặn thúc phải bảo trọng thân thể của mình...”

Lý Kính Nghĩa lau lệ, nức nở nói: “Tam đệ, đệ phải để mẫu thân thanh thản ra đi!” Trong lòng tự nhủ: Tam đệ, tài diễn của người thực đủ mị lực, lúc ở nhà sao không thấy người hiếu thuận như vậy?

Lý Kính Nhân đấm ngực dậm chân khóc hô: “Mẹ... Nhi tử bất hiếu... Nhi tử không thể đưa tiễn người lúc lâm chung, nhi tử bất hiếu...” Khóc đến mức thương tâm, Lý Kính Nhân không duy trì được nữa, ngắt đi.

Lâm Lan vừa ra tới đã nhìn thấy tam bá phụ ngã xuống, vội nói: “Mau dìu người vào nhà kè, Ngân Liễu, mang hòm thuốc của ta ra.”

Mọi người ba chân bốn cẳng đem Lý Kính Nhân vào, Lâm Lan dùng ngón châm châm huyết đạo cho Lý Kính Nhân, hấn chậm rãi thức tỉnh, vừa

tỉnh dậy lại là khóc, mọi người khuyên như thế nào cũng không được.

Lâm Lan nhìn sắc mặt tam bá phụ tối đen, hiển nhiên tình hình thân thể thật sự không tốt, nếu còn khóc như vậy, sợ là tình huống không ổn. Vội vàng ghi đơn thuốc an thần, sai người nhanh bốc thuốc.

Vất vả hồi lâu mới để cho tam bá phụ an tĩnh lại, toàn thân Lâm Lan đầm mồ hôi. Minh Đống âu sầu nói với Minh Tắc: “Phụ thân thân thể không tốt, chúng ta đã sớm khởi hành, không nghĩ, đã tới chậm...”

Minh Tắc vỗ vỗ bờ vai của hắn, an ủi: “Đừng suy nghĩ nhiều, chiếu cố tốt thân thể tam thúc quan trọng hơn.”

Minh Đống ảm nhiên gật đầu: “Đường huynh, cực khổ cho huynh, cần cái gì, huynh cứ lên tiếng.”

Sau khi Lý Kính Nhân bình phục lại, buồn bã hỏi: “Lúc lão thái thái lâm chung có nói những gì?”

Tất cả mọi người trong phòng đều trầm mặc, Lý Kính Nghĩa len lén nhìn Lâm Lan, mở miệng nói: “Tam đệ, đệ đi đường cực khổ, mới vừa rồi lại thương tâm quá độ, hay là trước nghỉ ngơi một chút đi, chuyện này, chờ một chút nữa huynh nói cho đệ.”

Lý Kính Nhân chấp nhất : “Không, ta phải biết ngay lập tức.”

Ngẫm lại, chính mình không thể đưa lão mẫu đi tới cuối đoạn đường, đã là vô cùng tiếc nuối, hắn khẩn cấp muốn biết mẫu thân lâm chung có dặn dò gì, có tâm nguyện gì chưa thành, hắn làm nhi tử, sẽ giúp mẫu thân toại nguyện.

Lý Kính Nghĩa suy nghĩ, hiện tại thật sự không phải là lúc nói chuyện, nếu lão nói chuyện mẫu thân giao đồ cho vợ Minh Doãn, khác nào lão thừa nhận nguyện vọng của mẫu thân? Lão tuyệt đối sẽ không thừa nhận. Nếu vợ Minh Doãn đi ra ngoài nói chuyện, vậy lão làm sao bây giờ? Phẫn bác sao? Náo loạn lần nữa? Lúc chưa nắm chắc, lão sẽ không xung đột với vợ Minh Doãn. Lý Kính Nghĩa không khỏi bực mình, tam đệ làm sao ngu thế? Lão nói thế mà không hiểu.

Lâm Lan cũng là do dự, đừng xem tam bá phụ một bộ dạng vô cùng đau đớn, vạn nhất cũng là một kẻ tài nô như đại bá phụ, nghe nói lão thái thái giao đồ cho nàng, không chấp nhận lại gây náo loạn thì làm sao bây giờ? Lúc

này là ban ngày, ở tế điện mặc dù không nhiều người lắm, nhưng là vẫn có, nếu náo loạn, sẽ dễ bị bắt gặp.

Chúc mama nhìn thần sắc bất định của nhị thiếu phu nhân, do dự một chút, liền đi ra ngoài nói chuyện: “Tam lão gia, lão thái thái lâm chung có di ngôn, Lý gia sau này phải dựa vào Minh Doãn thiếu gia, lão thái thái đem đồ đạc của mình giao cho nhị thiếu phu nhân, tùy nhị thiếu phu nhân quản lý.”

Chúc mama nói rất uyển chuyển, lão thái thái là giao đồ cho nhị thiếu phu nhân quản lý, không phải là cho nhị thiếu phu nhân.

Lý Kính Nhân nghe xong gật lẹ, gật đầu, không nói gì.

Chúc mama cùng Lâm Lan hai mặt nhìn nhau, phản ứng của tam lão gia ngoài dự đoán của hai người.

Mặc kệ như thế nào, Lâm Lan cũng thầm thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần tam bá phụ không náo lúc này là tốt rồi.

Lý Kính Nghĩa ngạc nhiên nhìn tam đệ, tam đệ là thương tâm quá độ nên thành ngớ ngẩn sao? Sao không có chút ý kiến nào? Lão còn trông cậy vào tam đệ cùng lão chung một chiến tuyến, đoạt lại di sản kia mà!

Lý Kính Nghĩa liên tục nhẫn nại, mới khắc chế tâm tình của mình, thôi, đợi tam đệ thanh tĩnh sẽ cùng hắn nói chuyện.

Chương 264 – Xúi giục

Hạ nhân đưa đồ tang tới, phụ tử ba người Lý Kính Nhân thay, Lý Kính Nhân muốn đi canh giữ bên linh cữu lão thái thái, Minh Đổng khuyên nhủ: “Phụ thân, lúc này người đứng cũng không vững, làm sao túc trực được bên linh cữu bà nội? Hay là nhi tử thay phụ thân đi túc trực bên linh cữu, đợi thân thể phụ thân khá hơn, lúc đó đi tẩn hiếu tâm, bà nội trên trời có linh, nhất định sẽ không trách tội phụ thân.”

Minh Tắc cũng nói: “Nên như vậy tam thúc ạ, trước hết thúc dưỡng thân thể cho tốt, hậu sự lão thái thái còn bận rộn, cháu phải trông cậy vào tam thúc!”

Lý Kính Nhân miễn cưỡng gật đầu.

Có Minh Đổng cùng Minh Trụ ở chỗ này, Minh Tác cuối cùng có thể rảnh tay làm chuyện khác, Lâm Lan cũng đi an bài các loại việc vặt, linh đường lưu ba người Lý Kính Nghĩa cùng huynh đệ Minh Đổng.

Lý Kính Nghĩa thấy Minh Tác cùng Lâm Lan cũng đi, liền đi tới nhà kè.

“Tam đệ, người đối với di ngôn lúc lâm chung của lão thái thái, có ý kiến gì không?” Lý Kính Nghĩa hỏi thẳng vào vấn đề.

Lý Kính Nhân vẫn đắm chìm trong đau thương, rầu rĩ nói: “Nếu là nguyện vọng lão thái thái, chúng ta làm nhi tử tự nhiên là muốn tuân theo.”

Lý Kính Nghĩa nhanh chóng dậm chân: “Tam đệ ơi là tam đệ, người cũng biết lão thái thái giao đồ cho vợ Minh Doãn rồi đây, đây không phải là chuyện mấy trăm lượng bạc, nhị đệ hàng năm đều hiếu kính lão thái thái một số bạc lớn, số lượng rất khả quan, còn có kế ước mua bán nhà đất, đệ tính toán toán xem là bao nhiêu, nói ít cũng có mấy vạn lượng, toàn bộ giao cho vợ Minh Doãn, vậy chẳng tới lượt chúng ta cái gì rồi, lại nói, huynh đệ chúng ta còn cả, tại sao phải đem đồ giao cho vợ Minh Doãn?”

Lý Kính Nhân ngẩng đầu bình tĩnh nhìn đại ca đang kích động, nói: “Lão thái thái nói, Lý gia sau này phải dựa vào Minh Doãn, đồ đưa cho vợ Minh Doãn cùng là nên làm.”

Lý Kính Nghĩa thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu: “Tam đệ, ta xem đệ là váng đầu rồi, lão thái thái không để lại của cải cho nhi tử, lại đi giao cho một đứa cháu dâu, chuyện này truyền đi, người ngoài sẽ nghĩ như thế nào? Đích thị là nhi tử không hiền hiếu, lão thái thái mới ra hạ sách này. Đến lúc đó, ta và đệ còn làm người được sai? Không bị người khác đâm chọc mà chết cũng sẽ bị nước miếng dìm chết.”

Lý Kính Nhân ngơ ngẩn, cái này... hẳn không nghĩ sâu như vậy.

Nhìn thần sắc tam đệ dao động, Lý Kính Nghĩa lại xuống một kích: “Trước kia Lý gia có nhị đệ bao phủ, ta và đệ mới có những ngày tốt đẹp, Minh Doãn tuy là cháu ruột chúng ta, nhưng sao có thể thân như huynh đệ? Rồi lại nói, ta tới mấy ngày nay đã nghe được một chút nhàn thoại, Minh Doãn có ý kiến lớn với chúng ta. Ban đầu nhị đệ tái giá, chuyện tình này chúng ta đều biết, Diệp Thị ôm hận mà chết, Minh Doãn có thể không hận chúng ta? Tương lai chúng ta còn có thể trông cậy vào nó? Tam đệ! Ta và đệ

thì không sao, cũng là đất vàng chôn nửa đoạn người, nhưng chúng ta phải suy nghĩ một chút cho hậu thế của mình.

Chân mày Lý Kính Nhân cau lại, đại ca nói có lý! Nhưng đây là di ngôn lúc lâm chung của mẫu thân..... Lý Kính Nhân rói rắm.

“Tam đệ, lão thái thái từ sau khi tai biến. Không thể nói được, ta hầu hạ lão thái thái mấy ngày, nói thật, lão thái thái nói gì cũng mơ hồ không rõ, cái gì mà di ngôn, ta xem, đích thị là vợ Minh Doãn mua chuộc Chúc mama, cố ý làm, thời điểm lão thái thái lâm chung, ta cũng ở đó, ta căn bản không nghe thấy lão thái thái nói di ngôn gì cả.” Lý Kính Nghĩa nói.

Lý Kính Nhân kinh ngạc: “Lão thái thái không nói sao?”

Lý Kính Nghĩa bình tĩnh nhìn hấn: “Tuyệt đối không có, ta dám đoán chắc là vợ Minh Doãn cùng Chúc mama làm trò quỷ, phải biết rằng sau khi nhị đệ bị tịch thu nhà. Trừ tòa nhà này, sản nghiệp khác đều mất hết, vợ Minh Doãn đang mưu đồ của cải vốn thuộc về chúng ta.”

Lý Kính Nhân ngạc nhiên nói: “Tại sao lúc ấy đại ca không phản bác?”

Lý Kính Nghĩa lắc đầu thở dài, ngồi xuống bên giường: “Đệ cho rằng ta không có phản bác sao? Lúc ấy ta và chị dâu đệ chút nữa cùng người liều mạng, đây không phải là chuyện tiền tài, là can hệ đến danh tiếng huynh đệ ta. Ta làm sao có thể ngồi yên không lên tiếng? Tiếc rằng, bọn chúng người đông thế mạnh, ta và chị dâu đệ có thể làm sao? Đây là địa bàn của bọn chúng.” Dừng một chút, Lý Kính Nghĩa lại nói: “Cho nên ta một mực đợi tam đệ, ta nghĩ, ta và đệ liên thủ, mới có thể đối phó bọn chúng.”

Lý Kính Nhân im lặng, vợ Minh Doãn là loại người hèn hạ như vậy sao? Tựa hồ không giống! Hấn không biết vợ Minh Doãn thế nào, nhưng mà hấn tin Chúc mama, Chúc mama thực sự trung thành với lão thái thái, làm sao có thể giúp đỡ vợ Minh Doãn tính toán lão thái thái? Rồi lại nói, đại ca cũng không phải người tốt lành gì, thì ra là đại ca đã sớm nhận được tình hình lão thái thái nguy kịch, nhưng không nói cho hấn biết, mà là giống trống khua chiêng, tu sửa nơi ở của lão thái thái, về sau, hấn mới hiểu được, đại ca là tìm đồ lão thái thái lưu lại, đây cũng là nguyên nhân hấn không thể ở bên cạnh lão thái thái trong những giây cuối cùng. Cho nên, Lý Kính Nhân cảm giác mình không thể chỉ nghe lời nói của một mình đại ca, nếu di ngôn này là thật, nhất định là đại ca khiến lão thái thái quá thất vọng rồi.

“Đại ca, chuyện này, hãy đợi xong hậu sự của lão thái thái rồi nói lại!” Lý Kính Nhân có lệ nói.

Lý Kính Nghĩa gật đầu: “Ta cũng ý như vậy, hài cốt lão thái thái còn chưa lạnh, chúng ta không nên đại náo, người không rõ lại nói thúc bá chúng ta liên thủ khi dễ cháu dâu, aizz! Ta là thật không nghĩ tới, vợ Minh Doãn là người như thế.”

Thúy Chi bung trà cụ vào phòng trà, thấy Xuân Hạnh ngồi ở chỗ đó ngẩn người, Thúy Chi nói: “Xuân Hạnh, đang làm gì vậy? Sảnh khách truyền trà.”

Xuân Hạnh hoàn hồn, thần sắc có chút bối rối: “Ừ, ta đi đây.”

Thúy Chi lấy trong tủ một bộ trà cụ nữa, mở hộp trà, dùng thìa gỗ xúc lá trà bên trong, nói: “Quên đi, để ta đi! Nhìn cô tâm thần không yên, không cẩn thận lại làm đổ nước trà lên khách.”

Lúc này Xuân Hạnh đứng là trong lòng rất loạn, sáng nay đại phu nhân tìm cô ta nói chuyện, định cho cô ta nhiều thứ tốt, muốn cô ta chứng minh Chúc mama là bị nhị thiếu phu nhân mua chuộc, làm giả di ngôn lão thái thái, vọng tưởng chiếm di sản lão thái thái... Cô ta biết đại phu nhân có lòng với cô ta là vì có điều yêu cầu, nhưng không nghĩ tới là chuyện tình nghiêm trọng như thế này, nếu như đại phu nhân được như ý rồi, nhị thiếu phu nhân trở thành kẻ ham tiền, là tiểu nhân dám làm láo di ngôn hèn hạ, cô ta là người hại nhị thiếu phu nhân rồi. Cô ta rất muốn tính toán cho tương lai của mình, nhưng nhị thiếu phu nhân đối với cô ta không tệ, cô ta có thể nào làm chuyện hại nhị thiếu phu nhân như vậy? Một bên là tương lai của mình, một bên là danh tiếng nhị thiếu phu nhân, Xuân Hạnh rất rối rắm.

Thúy Chi thấy Xuân Hạnh cúi đầu xoắn khăn không đáp lời, suy nghĩ một chút, hỏi: “Xuân Hạnh, chúng ta ở cùng nhau đã bốn năm rồi nhỉ?”

Xuân Hạnh giương mắt, thần sắc mờ mịt, không biết Thúy Chi có ý gì.

Thúy Chi lại nói: “Trước kia thời điểm chúng ta cùng nhau hầu hạ phu nhân có tâm tình gì, cô còn nhớ rõ không?”

Xuân Hạnh âm nhiên, dĩ nhiên nhớ được, phu nhân hỉ nộ vô thường, hạ thủ tàn nhẫn, cô ta cùng Thúy Chi mỗi ngày đều sống trong lo lắng đề phòng, sợ làm chút gì sai, lập tức rước họa vào thân.

“Trước kia, chúng ta ngày cũng phải sống trong lo lắng đề phòng, những

thủ đoạn kia của phu nhân, thử nghĩ cũng đáng sợ, khi đó, cô thường nói, hi vọng những việc làm tổn hại người khác sẽ không rơi lên đầu cô, thật ra thì, trong lòng ta không phải là không nghĩ như vậy, ta và cô cũng nhìn thấy, Châu Châu, Điền mama, Xảo Nhu, Bạch Huệ, Khương mama, bọn họ giúp đỡ phu nhân đối phó nhị thiếu gia cùng nhị thiếu phu nhân, làm chuyện tàn nhẫn, kết quả có gì tốt hay sao? Đó không phải bởi vì nhị thiếu phu nhân lợi hại, mà là những chuyện này tổn hại âm đức. Cô nhìn hạ nhân bên Lạc Hà trai xem, ngày nào bọn họ cũng vui vẻ, tại sao? Bởi vì nhị thiếu phu nhân tốt bụng, bởi vì nhị thiếu phu nhân chưa bao giờ sai bọn họ đi hại người. Xuân Hạnh, đạo lý lớn ta không hiểu, không thể nói gì nhiều, nhưng ta biết, nếu như một người sai cô đi hại người khác, chỉ sợ người ta hứa hẹn cho cô nhiều điều tốt, nhưng đến cùng cô cũng chỉ là con cờ trong tay người ta mà thôi, được chuyện, lương tâm ta và cô sao yên tĩnh được, thua chuyện, chỉ có thể làm người chết thể thân, Xuân Hạnh, cô cho rằng vì sao đại phu nhân tìm tới cô, bởi vì ta không chịu phối hợp với bà ta.” Thúy Chi lẳng lẳng nhìn Xuân Hạnh.

Xuân Hạnh kinh ngạc, sợ hãi nhìn Thúy Chi.

“Ta biết đại phu nhân tìm cô chuyện gì, chuyện này ta không nói với nhị thiếu phu nhân, cũng không có bất kỳ kẻ nào nhắc tới, ta nghĩ cô đã suy nghĩ kỹ, đưa ra quyết định đúng đắn, nhưng ta xem hôm nay cô tâm thần không yên, ta thật rất thất vọng, ta không hi vọng cô ngộ nhập lạc lối, ta dám đánh cuộc với cô, đại phu nhân chắc chắn không được như ý, đại phu nhân có khôn khéo như phu nhân sao? Phu nhân suy nghĩ bao nhiêu biện pháp cũng đâu không lại nhị thiếu phu nhân, đại phu nhân có thể làm được sao? Bà ta khôn lỏi chuyện này, nhị thiếu phu nhân có nhìn không ra? Xuân Hạnh, một mình cô suy nghĩ thật kỹ đi, lỡ một bước chân thành thiên cổ hận.” Thúy Chi gọn gàng linh hoạt nói xong, bụng nước trà đi ra ngoài.

Xuân Hạnh khiếp sợ, cô ta tự cho là mình giấu diếm hoàn hảo, không nghĩ tới Thúy Chi đã sớm nhìn ra. Lời của Thúy Chi giống như một chùy, đập vào thần hồn cô ta. Đúng vậy... Ngay cả Thúy Chi cũng có thể nhìn ra, nhị thiếu phu nhân lại không biết? Xuân Hạnh không khỏi mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cả người cũng tỉnh táo lại. Nếu cô ta đáp ứng đại phu nhân, liền biến thành hạng người bất nhân bất nghĩa, đừng nói đại phu nhân đâu không lại nhị thiếu phu nhân, cho dù đại phu nhân thắng, chỉ sợ chưa chắc sẽ thực hiện lời hứa, đến lúc đó, cô ta chẳng còn đường sống, không được, cô ta phải mau chóng tìm nhị thiếu phu nhân nói rõ ràng.

Thúy Chi đứng ngoài cửa trong chốc lát, thầm than, nhị thiếu phu nhân liệu sự như thần! Thời điểm Chu mama tìm mình, mình còn không tin, thậm chí còn biện hộ cho Xuân Hạnh, không nghĩ tới mình theo như lời Chu mama dạy nói ra, mặt mũi Xuân Hạnh trắng bệch, thì ra là, thật có chuyện này, Thúy Chi không khỏi thở phào, may là đại phu nhân không tới tìm mình, đại phu nhân tự cho bản thân mờ ám thần không biết quỷ không hay, không ngờ, nhất cử nhất động của bà ta đều bị nhị thiếu phu nhân nắm trong bàn tay. Hiện tại chỉ hi vọng Xuân Hạnh có thể tỉnh ngộ, không nên bị đại phu nhân lợi dụng.

“Thúy Chi...” Thúy Chi vừa muốn đi, Xuân Hạnh đuổi tới, Thúy Chi dừng bước.

Xuân Hạnh nhìn xung quanh, xác định không có ai, kéo Thúy Chi nói: “Thúy Chi, thật ra thì, chuyện không phải như cô nghĩ, đại phu nhân muốn ta làm chút ít chuyện không tốt, nhưng ta không có đáp ứng.”

Trong lòng Thúy Chi tự nhủ: Cô không đáp ứng, vậy cô khổ não cái gì? Không làm gì xấu sao chột dạ?

Xuân Hạnh yếu ớt nói quanh co: “Ta... Ta vẫn muốn nói cho nhị thiếu phu nhân, lại sợ nhị thiếu phu nhân không chịu tin ta.”

Thúy Chi nhíu mày nói: “Cô thật sự không đáp ứng?”

Xuân Hạnh giơ tay thề: “Nếu ta lừa cô, trời giáng ngũ lôi...”

Thúy Chi nói: “Được rồi, được rồi, không cần thề, ta tin cô được chưa? Chuyện này, cô phải mau chóng nói cho nhị thiếu phu nhân.”

Xuân Hạnh nói: “Ta nghĩ tới nói, nhưng bên cạnh nhị thiếu phu nhân luôn có người, ta không tìm được thời cơ.”

Thúy Chi suy nghĩ một chút: “Chuyện này giao cho ta!”

Chương 265 – Bịa đặt

Hai mẹ con Bùi Chỉ Thiển cũng tới, ngồi trong sảnh khách. Ngày hôm trước Bùi Chỉ Thiển đã tới một chuyến, là Bùi phu nhân nhất định phải tới xem Lâm Lan có ổn không, cho nên hôm nay lại cố ý theo mẫu thân tới đây.

Bùi phu nhân thấy Lâm Lan một thân đồ tang, thân hình càng gầy gò yếu ớt, hai mắt vẫn tia máu, không khỏi thôn thức cảm thán: “Nếu là cha chồng cháu không gặp phải chuyện không may, lão thái thái cũng không nhanh như vậy đã... Hôm nay mọi chuyện đều dựa vào một mình cháu dâu trẻ tuổi lo liệu, thật là làm khó cháu...”

Lý gia suy bại vừa đột ngột lại rất mạnh, thật sự ngoài ý muốn, ngoài ý muốn lại là sâu nảo, Lý đại nhân cùng lão gia nhà mình tuy nói không không tới mức bạn thân, nhưng so sánh với người khác cũng thân mật hơn chút ít, hơn nữa lão gia hết sức yêu thích Minh Doãn, một lần từng có tâm đem Chỉ Thiển gả cho hắn... Aiz! Nếu không phải năm đó Minh Doãn cùng Diệp Thị đột nhiên rời nhà, nói không chừng, hai nhà đã thành thông gia, Bùi phu nhân nghĩ tới giao tình hai nhà, giờ phút này lại thấy một mình Lâm Lan lo sự toàn bộ công việc Lý gia, trong lòng thật sự cũng thương cảm.

Lâm Lan mỉm cười như có như không: “May là có đại cứu mẫu phái người tới giúp đỡ, bằng không, ta là người trẻ tuổi, thật không biết nên làm thế nào cho phải.”

Đây là lời nói thật, tang lễ cổ đại phiền phức vượt qua trí tưởng tượng của Lâm Lan, trong đó có thật nhiều chú ý, chỉ cần một chỗ không ổn sẽ bị người lên án, mặc dù có người của Diệp gia hỗ trợ, Lâm Lan cũng không dám qua loa khinh thường.

“Đây đúng là làm khó dễ cháu, chớ nói cháu là người trẻ tuổi, chưa có trải qua loại này đại sự, chính là lão nhân có kinh nghiệm cũng phải bận bẻ đầu sứt trán, nếu không... Bá mẫu sẽ phái mấy người tới đây?” Bùi phu nhân hào tâm nói.

Lâm Lan từ chối nhã nhặn: “Cảm ơn hảo ý bá mẫu, trước mắt nhân thủ đã đủ để ứng phó.”

Bùi Chỉ Thiển nói: “Mẫu thân, chuyện này, hôm kia con đã hỏi Lâm Lan rồi, là thái công Trần gia cố ý dặn dò con hỏi, cô ấy cũng không đáp ứng.”

Lâm Lan cười khỏ, nàng cự tuyệt ý tốt của Chỉ Thiển cũng là có nỗi khổ tâm, vợ chồng đại bá phụ tựa như bom hẹn giờ, không biết lúc nào bộc phát. Có câu là việc xấu trong nhà không nên truyền ra ngoài, cho nên, bất kể là Trần gia hay là Bùi gia muốn tới hỗ trợ, nàng cũng cự tuyệt.

Bùi phu nhân biết Lâm Lan nghĩ phiền toái mọi người. Nhìn trong ngoài chỉnh tề, không khỏi không bội phục bản lĩnh Lâm Lan.

Ba người lại nói mấy câu nói, Bùi phu nhân đứng dậy cáo từ, Lâm Lan tiễn hai người ra cổng trong.

Đang đi trở về, Chu mama đi tới, ghé bên tai nàng nói nhỏ. Lâm Lan trầm ngâm chốc lát, nói: ” Làm cho cô ta nhận lời, ta tự có chủ trương.”

Chuyện không hề lâu, đến ngày thứ năm, bên ngoài truyền ra lời đồn đãi, nói đại thiếu gia cùng nhị thiếu phu nhân Lý gia thông đồng người bên cạnh lão thái thái tranh giành di sản, chuyện xấu truyền nhanh... Là bà tử phòng bếp đi ra ngoài mua nguyên liệu nấu ăn nghe thấy, trở lại lập tức hỏi bẩm Diêu mama. Diêu mama không dám qua loa, lại tới hỏi bẩm nhị thiếu phu nhân.

Lâm Lan lẳng lẳng nghe Diêu mama nói xong, mặt mũi bình tĩnh. Tựa hồ căn bản không có gì quan trọng, hời hợt nói: “Miệng ở trên thân người khác, bọn họ thích nói như thế nào thì nói!”

Diêu mama không nghĩ như vậy, người cần nhất là danh tiếng, người ở phía ngoài không biết nội tình, nghe sai đồn bậy, đến lúc đó cái gì cũng có thể nói ra. Người ngoài nghe sai lệch, lại thành ra, nhị thiếu phu nhân nghèo tới mức ngay cả di sản lão thái thái cũng muốn mơ ước.

Chu mama nháy mắt với Diêu mama, ý bà không cần nói nhiều. Diêu mama tuy là âm ức thay nhị thiếu phu nhân nhưng cũng đành phần nộ ngừng miệng.

Sau khi Diêu mama đi. Ánh mắt Lâm Lan lạnh lẽo, hỏi: “Biết mấy người mồm miệng phiền toái kia không?”

Chu mama nói: “Đại phu nhân mấy ngày nay có tiếp xúc mấy lần với Phùng tâu trong phòng bếp.”

Lâm Lan hừ lạnh một tiếng: “Đồ không có nhãn lực, giữ lại là dụng ý gì?”

Chu mama biến sắc: “Lão nô lập tức đi xử lý cô ta.”

Lâm Lan giơ tay lên: “Chuyện này xử lý ôn hòa, chẳng phải tiện nghi cho cô ta, còn phải để cho mọi người biết cô ta nói dối, có thể làm được

không?”

Chu mama nhăn mày. Chốc lát liền có chủ ý: “Lão nô hiểu, lão nô sẽ an bài thỏa đáng.”

Hôm sau, Quế tẩu chọn Phùng tẩu cùng mấy bà tử khác đi ra ngoài thu mua nguyên liệu nấu ăn.

Vừa đến chợ, mọi người chia nhau làm việc, mua cá thịt, mua rau dưa, mua trái cây... Phùng tẩu phụ trách mua rau dưa, cô ta liền đến gian hàng người quen cũ, Trương thâm, không trả giá đã nhặt mua hết đồ cần mua của Trương thâm, khiến những người bán rau xung quanh đỏ mắt.

Trương thâm coi trọng ngân lượng, Phùng tẩu thông khoái cho bạc, Trương thâm rất thức thời để lại hai lượng bạc trên tay Phùng tẩu, mặt mày hớn hờ: “Phùng thâm, còn có lần sau, phiền Phùng thâm chiếu cố nhiều một chút.”

Phùng thâm cười híp mắt nhận bạc, cân nhắc, trong bụng hài lòng, cười nói: “Đó là tự nhiên.”

“Haiz! Chuyện quý phủ các người tranh giành di sản là thật sao?” Trương thâm ghé sát, nhỏ giọng hỏi. Trương thâm là một bà tám, ngày thường nghe ngóng đủ loại chuyện, sau đó đi khắp nơi bàn luận, chuyện Lý phủ bà ta cũng có nghe, ngày hôm nay vừa lúc Phùng thâm đến chỗ bà ta mua thức ăn, bà ta sao có thể bỏ qua cơ hội này, một lòng muốn từ trong miệng Phùng thâm hỏi thăm tin tức người khác chưa biết.

Phùng thâm nghe vậy chặc chặc lắc đầu: “Nghiep chương... Hài cốt lão thái thái còn chưa lạnh, haiz! Bà nói xem, Lý gia, đại thiếu gia mở cửa hàng trà, nhị thiếu phu nhân mở Hội Xuân Đường làm ăn náo nhiệt, sao lại đi có ý với ít đồ kia? Thật không nghĩ tới...” ban đầu Phùng thâm còn nhỏ giọng, nói đến phần sau bất giác cất giọng.

Những người bán rau xung quanh nghe thấy được, lập tức bu lại.

Hai mắt Trương thâm sáng lên, hưng phấn nói: “Nói như vậy, lời đồn đãi là thật?”

“Ai nha! Ta không có nói gì hết, nếu để cho nhị thiếu phu nhân Lý gia biết ta lảm mồm, ta chịu không nổi.” Phùng thâm thấy thu hoạch quá tốt, ở loại địa phương này, chỉ cần nói ra ba phần đầy đủ, lập lòe nước đôi càng

thêm thần bí hấp dẫn, những người nghe này chính là từ gió ra mưa, cho bọn họ chút gió, bọn họ lập tức phát huy ra tưởng tượng vô cùng.

“Cô nói cho chúng ta nghe một chút đi! Chúng ta tuyệt đối sẽ không nói ra.” Trương thâm vẫn chưa thỏa mãn, hứa hứa hẹn hẹn với Phùng thâm.

Nhìn những ánh mắt khát khao, Phùng thâm cắn răng một cái: “VẬY CÁC VỊ NGÀN VẠN KHÔNG ĐƯỢC NÓI LÀ TỪ TA NÓI Đâu ĐÂY.”

Mấy bà tám vội vàng gật đầu.

“Chuyện là như vậy...” Phùng thâm bắt đầu thêu dệt nói dối.

“Phùng thâm, người thật to gan, đại phu nhân hứa cho người bao nhiêu chỗ tốt, khiến người tận sức sắp xếp nhị thiếu phu nhân?”

Phùng thâm đang nói nước bọt bay tứ tung, đột nhiên phía sau truyền đến một tiếng quát chói tai, bản thân cô ta vốn chột dạ, nhất thời bị dọa cho mặt trắng bệch, không cần quay đầu lại, cô ta cũng biết người đến là ai, chính là quản sự trong Lý phủ Diêu mama.

Phùng thâm quay đầu lại cười mỉa nói: “Là Diêu mama sao! Làm sao mama lại tới chỗ này?”

Diêu mama nghiêm nghị nhìn chằm chằm cô ta, Phùng Thị bị nhìn thì trong lòng bồn chồn, nguy rồi, bị Diêu mama bắt tại trận.

Mấy bà tám như không có chuyện gì xảy ra bỏ đi cả, trở lại trước quầy hàng của mình.

Diêu mama không so đo với lời Phùng thâm vừa mới nói, mà là hỏi Trương thâm thực đơn vừa rồi, tổng tiền bao nhiêu, Trương thâm thuận miệng báo giá bán ra, Diêu mama hỏi gì, Trương thâm đáp nấy.

Phùng thâm toát mồ hôi lạnh, Diêu mama này khôn khéo vô cùng, chỉ cần bà ấy nghe ngóng một chút, cũng biết nơi này có bao nhiêu tin vịt, lúc này, Diêu mama không so đo cô ta ở chỗ này bịa đặt chuyện, chỉ trừng trị cô ta tội lấy tiền chiết khấu cho người môi giới. *(Tiền hoa hồng)*

Quả nhiên, Diêu mama sau khi nghe xong, thần sắc càng thêm nghiêm nghị, hỏi Trương thâm: “Bà cho cô ta bao nhiêu tiền chiết khấu?”

Trương thâm ngượng ngập: “Cái này... Có chuyện gì sao?”

Diêu mama cười lạnh một tiếng: “Không sao? Những thức ăn này giá cả đều đắt hơn so với nhà khác, tổng số cộng dồn lại, ít cũng chênh sáu bảy lượng bạc, bà cùng cô ta không quen biết, cô ta có thể dễ dàng đem mối tốt cho bà?”

Những người bán rau chung quanh vốn đã đổ mắt với Trương thâm, vừa nghe ra đắt gấp sáu bảy lượng bạc, quả thực ánh mắt xám ngắt rồi. Có người xùy xùy nói: “Phải rồi Trương thâm, cải trắng bà bán năm tiền bạc một cân, chúng ta bán có hai tiền bạc một cân...”

Diêu mama đưa mắt liếc Phùng thâm một bộ dáng chột dạ, đối Trương thâm nói: “Nếu những lời bà nói là thật, vậy cuộc trao đổi kia ta không truy cứu, nhưng nếu bà giúp cô ta giấu diếm, những thức ăn này sẽ trả lại toàn bộ.”

Bạc đến tay còn xuất đi sao, Trương thâm còn lâu mới chịu! Bán bao nhiêu đồ ăn mới có thể kiếm được mấy lượng bạc? Lúc này, Trương thâm rất không trượng nghĩa đem Phùng thâm bán đi, dù sao Phùng thâm ngày hôm nay bị Diêu mama bắt tại trận, có thể còn ở Lý phủ làm người hầu hay không còn chưa chắc.

Trương thâm vươn ra hai ngón tay: “Hai lượng.”

Phùng thâm nhanh chóng kêu lên: “Trương thâm, bà không thể ăn nói lung tung như vậy, ta thu của bà hai lượng bạc khi nào?”

Trương thâm thừa dạ không dám nhìn Phùng thâm, mình làm như vậy cũng thật không tốt, Phùng thâm cho bà ta không ít chỗ tốt.

Diêu mama hướng Phùng thâm mở tay ra, ý bảo cô ta giao ra bạc.

Phùng thâm biết lúc này tránh không khỏi, sợ hãi lấy ra chỗ bạc còn âm do nắm chặt trong tay đặt lên tay Diêu mama.

Diêu mama ước lượng bạc, nhìn lại Phùng thâm, trong ánh mắt tràn đầy xem thường, lạnh lùng nói: “Phùng thâm, ngươi thật có tiền đồ! Nghĩ bạc muốn điên rồi? Quy củ trong phủ đã quên rồi sao?”

Mọi người thấy Diêu mama ở chỗ này dạy dỗ hạ nhân, lập tức đồng loại nghênh cổ, mở lớn mắt chờ xem kịch vui.

Phùng thâm há miệng, nghĩ cáo lỗi, muốn cầu tình, nhưng là trước mặt nhiều người như vậy, sợ mất mặt, trong lòng gấp gáp không biết làm sao, Diêu mama, bà muốn giáo huấn nô tài, trở về rồi giáo huấn, sao phải ở nơi này...

“Phùng thâm, ngươi mấy ngày nay rất bận rộn nhỉ! Bận rộn tới nỗi không có thời gian xem quy định mới trong phủ sao!” Diêu mama nói.

Phùng thâm kinh ngạc nhìn Diêu mama, trong phủ có quy định mới?

Diêu mama nói: “Vu mama, phòng bếp do mama quản, mama nói cho cô ta biết quy củ mới.”

Vu mama tiến lên phía trước nói: “Thu mua vật phẩm, nếu có hành vi nhận chiết khấu, một khi phát hiện, ở nơi nào nhận tiền chiết khấu, quỳ xuống ở đó thị chúng ba ngày, đem sai lầm ghi lại trong danh sách, nha hoàn nhất loạt bán ngay ra ngoài, vú già thì đuổi khỏi Lý gia.”

Diêu mama lạnh lùng liếc Phùng thâm một cái: “Nghe thấy rồi chứ? Còn muốn ta dạy ngươi làm thế nào không?”

Phùng thâm kinh hãi mặt không còn chút máu, bất chấp thể diện, quỳ phịch một cái xuống đất, dập đầu trước Diêu mama như tể sao, sau đó ngẩng đầu lên.

“Diêu mama, nô tỳ nhất thời bị ma quỷ ám, kính xin Diêu mama khoan thứ cho nô tỳ lần này, nô tỳ không dám nữa.”

Chương 266 – Quyết định

Đám người vây xem ồ lên một trận, quy củ Lý phủ thật nghiêm, không nói những thứ khác, chỉ riêng phát hiện hạ nhân ăn tiền chiết khấu cũng đã nghiêm trị, nhưng là quỳ xuống đất thị chúng ba ngày, chiêu này, thật là tàn nhẫn... Nhà khác đánh bằng gậy, Lý phủ đây không chỉ muốn đánh bằng roi, còn muốn vẽ mặt. Cứ như vậy, mọi người đều biết đức hạnh Phùng thâm, sau này còn có ai dám mua hạ nhân như vậy?

Diêu mama đối mặt Phùng thâm cầu khẩn, khóe miệng giãn ra một tia trào phúng: “Ngươi là nhất thời bị ma quỷ ám sao? Đừng cho là ta không biết, ngươi bị ma quỷ ám có thể không chỉ việc này đâu. Nói, ngươi thu ở đại

phu nhân bao nhiêu chỗ tốt, ở sau lưng bày trò với nhị thiếu phu nhân?”

Phùng thâm ngậy ngốc, vừa khóc vừa đứng lên: “Diêu mama, việc này thật đúng là oan uổng nô tỳ rồi, cho dù nô tỳ có mười lá gan, nô tỳ cũng không dám bố trí gì với nhị thiếu phu nhân.”

Trong lòng mọi người “phi” một tiếng, mới vừa rồi còn mặt mày hớn hở nói chuyện, ngoảnh mặt đã phủ nhận.

“Người cho rằng tai ta điếc sao? Mới vừa rồi là ai nói nhị thiếu phu nhân mưu đồ di sản? Người cho rằng việc làm của mình sẽ không bị ai phát hiện sao? Nếu không muốn người biết, trừ phi mình không làm, nếu người thành thật khai báo, nhị thiếu phu nhân cố gắng còn có thể tha cho người một cái mạng, nếu chờ ta bắt được chứng cứ xác thực, hậu quả người tự suy nghĩ đi.” Diêu mama đe dọa.

Vu mama nói: “Nhị thiếu phu nhân là ai, đó là người hiện giờ khắp kinh thành vang danh đại thiện nhân, Bồ Tát sống, bốc thuốc chữa bệnh từ thiện một lần liền nửa tháng, bỏ qua bao nhiêu tiền tài, chưa từng thấy tiền mà động mi mắt, nhị thiếu phu nhân là người như thế nào mà lại đi tư tưởng ít đồ của lão thái thái? Người lẩn lộn trong chỗ đen đỏ, nói lời bịa đặt không sợ bị sét đánh sao.”

“Đúng à! Nhị thiếu phu nhân Lý gia không phải là người như vậy...”

“Đúng đây, mọi nhà có khó khăn của riêng mình. Ai biết có phải hay không người khác muốn lừa bịp tổng tiền nhị thiếu phu nhân Lý gia, cố ý hãm hại cô ấy.”

“Ta đã bảo chuyện này không thể tin, nguyên lai thật sự có người giờ trò quỷ, ta nghe nói nhị thiếu phu nhân Lý gia một lần chữa bệnh từ thiện phải bỏ ra vài vạn lượng bạc đấy...”

Mọi người người một lời ta một câu, thi nhau nghị luận, dư luận nhất thời nghiêng về một phía.

Phùng thâm quý ở nơi đó hoang mang lo sợ, thế này là sao chứ! Vạn nhất Diêu mama hạch thêm tội bịa đặt này cho cô ta, cộng với tội nhận tiền chiết khấu kia, cô ta hẳn bị đánh chết.

Nếu không nhận thì sao? Nhìn Diêu mama khí thế mười phần, quyết tâm dâng lên lại rụt lại.

“Được rồi, cô ta không biết hồi cải, vậy thì cứ tiếp tục quỳ! Vu mama, bà ở đây ngó chừng, không đủ ba ngày không cho đứng lên.” Diêu mama phân phó một tiếng, xoay người rời đi.

Phùng thẩm hoảng hốt, thế này thực sự vứt bỏ cô ta rồi? Vội vã hô: “Nô tỳ nói... nô tỳ nói...”

Diêu mama bình tĩnh dừng bước, từ từ xoay người, mặt không chút thay đổi nhìn Phùng thẩm.

Phùng thẩm cắn răng một cái. Bất cứ giá nào cũng được, đành đánh cuộc một lần. Cô ta vốn rất thích đánh bạc, nếu không phải thua nhiều bạc như vậy, đem cả tiền dưỡng lão của mình ném cả vào, sẽ không để đại phu nhân xúi giục.

“Là đại phu nhân cho nô tỳ mười lượng bạc, sai nô tỳ ra bên ngoài hủy danh tiếng nhị thiếu phu nhân... Diêu mama, nô tỳ cũng là bất đắc dĩ! Là đại phu nhân uy hiếp nô tỳ...” Phùng thẩm đáng thương nói.

Mọi người xôn xao, tò mò: Đại phu nhân là người nào? Làm sao ác độc như vậy, nhị thiếu phu nhân Lý gia rốt cục đắc tội với bà ta ra sao?

Diêu mama thềm thở phào nhẹ nhõm, chánh khí nghiêm nghị nói với mọi người: “Lời vừa rồi của Phùng thẩm. Kính xin mọi người làm chứng cho ta, vì nhị thiếu phu nhân nhà chúng ta mà làm chứng, nhị thiếu phu nhân chúng ta là người thế nào, cái danh đại thiện nhân không phải là giả, không thể để hạng người đạo chích làm ô danh được.”

Trong đám người có người nói: “Diêu mama, chúng ta cũng biết nhị thiếu phu nhân là người tốt, chúng ta sẽ không đời nào tin những thứ ma quỷ kia, các người nói có đúng hay không?”

Lúc này mọi người đều hòa theo: “Đúng đúng đúng...”

Diêu mama đưa mắt cho Vu mama, để đám mama tiến lên kéo Phùng thẩm, đưa cô ta rời khỏi chợ rau.

Sau khi nhóm người Diêu mama rời đi, mọi người tiếp tục sôi nổi thảo luận.

“Phùng thẩm này thật tội tệ. Chỉ vì mấy lượng bạc mà bán đứng chủ

nhân. Loại người như thế chết không được tử tế...”

“Bọn hạ nhân Lý gia nói nhị thiếu phu nhân kia hào phóng, nhân ái với người hầu hơn bất kỳ người nào...”

“Aiz... ta nghe nói, đại phu nhân Lý gia kia đến từ nông thôn. Lý thị bọn họ toàn bộ ỷ vào cửa phú quý này trong kinh thành, có lẽ là thấy núi dựa muốn ngã, nghĩ tìm đồ tốt.”

“Có đạo lý, ta xem tám phần là như thế...”

Hồi lâu, đám người mới tản đi, mấy bà tử xách rau xanh rời khỏi chợ, trở lại Diệp gia, hôm nay nhiệm vụ của các bà ấy là hướng dẫn dư luận, ai dám chửi bới biểu thiếu phu nhân Diệp gia, lập tức hoàn trả gấp bội.

Dĩ nhiên, nhiệm vụ này là Chu mama an bài, bao gồm để cho Phùng thẩm đi ra ngoài thu mua nguyên liệu nấu ăn, Diêu mama kịp thời xuất hiện, cũng là kế hoạch của Chu mama.

Diêu mama không cho đem người trực tiếp mang về Lý phủ, mà là đưa đến một chỗ trong trang đóng lại.

Vu mama xong việc, trong lòng thấp thỏm vô cùng, dù sao cũng là người dưới quyền bà ấy gây ra rủi ro, bà ấy lại không hề phát hiện, may là Chu mama tới thức tỉnh bà ấy.

“Diêu mama, mama nói, nhị thiếu phu nhân có trách tội ta không?” Vu mama bất an hỏi.

Diêu mama trừng mắt một cái: “Thủ hạ bà không biết kiểm chế, có thể thấy ngày thường bà vô phương quản chế, nhị thiếu phu nhân trách tội cũng là đúng.”

Vu mama thưa dạ: “Vâng vâng... Là ta sơ sót.”

“Bất quá, nhị thiếu phu nhân không phải là loại người tính toán chi li, chỉ cần sau này không xảy ra loại chuyện này nữa là được, loại sự tình này về sau để ta giải quyết.” Diêu mama thấy Vu mama sợ hãi như vậy, vừa an ủi Vu mama cũng là nói với bản thân mình, bản thân bà cũng phạm vào lỗi sơ xuất trong việc giám sát. Ngày hôm qua khi bà nói chuyện, nhị thiếu phu nhân không một chút khẩn trương, thì ra là hết thảy đã sớm nằm trong bàn tay nhị thiếu phu nhân. Diêu mama đối nhị thiếu phu nhân tăng thêm mấy

phần kính sợ, là thủ hạ của nhị thiếu phu nhân, không thể nửa điếm qua loa!

Nhận được Chu mama đáp lời, Lâm Lan hài lòng gật đầu, việc này làm không tồi. Nàng muốn nhìn xem Du Thị còn có thể đảo lộn tình hình ra sao.

Chuyện này tạm thời đề xuống không nhắc tới, Lý Kính Nhân nghỉ ngơi hai ngày cuối cùng trở lại bình thường, thừa lúc đại ca không có ở đây, lặng lẽ tìm Minh Tắc để hỏi chuyện. Minh Tắc nói hết mọi việc, từ chuyện biến cố trong nhà tới việc lão thái thái qua đời.

Đứa nhỏ Minh Tắc này ở quê mấy năm, Lý Kính Nhân tương đối hiểu rõ đứa cháu này. Nếu nói ba tuổi thấy lão, một người bản tính như thế nào, từ nhỏ có thể nhìn ra được. Minh Tắc trời sinh tính có chút lười nhác, không có chủ kiến, dĩ nhiên, điều này là do Hàn Thị quản quá nghiêm, nhưng Minh Tắc có một ưu điểm, chính là không nói láo.

Nói đến đầu tháng ba bọn họ đã báo tin lão thái thái bệnh tình nguy kịch về quê. Chậm nhất là đầu tháng tư có thể nhận được, chính là khi đó, lão đại đột nhiên nói muốn sửa chữa lại chỗ ở của lão thái thái, ngày ngày đêm đêm lật tung ngôi nhà, sau đó thì vội vội vàng vàng chạy tới kinh thành. Ban đầu Lý Kính Nhân chỉ suy đoán, bây giờ chứng thật, không khỏi sinh lòng oán giận với đại ca. Lão thái thái bệnh tình nguy kịch, bọn họ không vội vã đến xem tình hình của bà, lại gấp gáp tìm đồ, đáng tiếc tính toán rơi vào khoảng không. Hiện tại, Lý Kính Nhân hoàn toàn nhận rõ bộ mặt đại ca, đây là tội bất hiếu bất nghĩa đồ*, làm hại hẳn không được thấy mặt lão thái thái một lần cuối cùng, lưu lại tiếc nuôi chung thân.

*Bất hiếu với mẫu thân, bất nghĩa với huynh đệ

Xem ra lão thái thái đã có dự kiến trước, nếu là đem đồ giao cho đại ca, đại ca nhất định sẽ độc chiếm, đến lúc đó, người khác đừng mơ tưởng từ trên người hắn rút ra một cọng lông. Mà vợ Minh Doãn, nghe Minh Tắc nói, hẳn là một người không tệ, khôn khéo có khả năng, hào phóng đúng mức. Cửa tiệm thuốc, hành y tế thế, là một người tâm địa thiện lương, nhà nhị ca gặp chuyện, làm phiền vợ Minh Doãn bôn ba, lão thái thái bị bệnh tất cả đều là đứa cháu dâu này chiếu cố, nếu lão thái thái đem đồ giao cho vợ Minh Doãn, hiển nhiên là vì lão thái thái tin con bé. Cũng chỉ có con bé mới trấn được lão đại.

Lý Kính Nhân lại tìm Chúc mama hỏi. Đáp án vẫn như cũ. Cho nên, trong lòng hắn cũng có đáp án. Hắn thà rằng đồ ở lại trong tay vợ Minh

Doãn chứ không thể rơi vào tay đại ca.

Đảo mắt đã bảy ngày. Thất Thiên Thủy lục đạo tràng hoàn tất, nhóm tăng chúng rời khỏi Lý gia, mọi người án lấy giờ tốt, dâng hương minh chúc, đưa rượu và đồ ăn lên tế điện, sau đó ai nấy về phòng riêng của mình ngủ. Bởi vì... theo truyền thuyết ngày này là “Hồi hồn ngày”, hồn phách nhớ thương thân nhân, nếu trở lại thấy thân nhân, liền không đành lòng rời đi, sẽ ảnh hưởng hồn phách đi đầu thai, cho nên, tất cả thân nhân đều phải tránh đi.

Lâm Lan cuối cùng có thể nghỉ ngơi thật tốt một chút, phải tranh thủ nghỉ ngơi, nếu như nàng đoán không sai, ngày mai sẽ có một tràng đại chiến, nàng phải chuẩn bị tinh thần đi ứng phó.

Sơn Nhi mấy ngày nay đặc biệt biết điều, không hề bướng bỉnh, cu cậu biết tử tử bộn bề nhiều việc, liền không chọc phien toái tử tử mình, vạn nhất chọc giận tử tử, tử tử trong cơn tức giận sẽ đưa cu cậu về nhà.

Thấy tử tử thần sắc mỗi một, Sơn Nhi bò đến trên giường, rất thân thiết nói: “Tử tử, Sơn Nhi đâm lưng cho tử nhé! Sơn Nhi đâm nhẹ nhàng thư thái, mẹ Sơn Nhi thích nhất Sơn Nhi đâm lưng cho mẹ đây.”

Nhìn bàn tay bé nhỏ mập mạp của Sơn Nhi, Lâm Lan mỉm cười, tiểu quý này còn biết nói lời thương yêu cơ đấy! Được rồi! Mấy ngày qua thật là mệt muốn chết rồi, cả người đau nhức, so sánh với thời điểm hành quân ở Bắc địa còn mệt hơn, thân thể mệt, tâm cũng mệt, để cho bàn tay mập mạp của Sơn Nhi đâm mấy cái cũng tốt.

“Hảo! Sơn Nhi đâm bóp cho tử tử, hể mà thư thái, tử tử có phần thưởng.” Lâm Lan tung mình gục xuống.

Sơn Nhi vuốt vuốt tay áo, vừa đâm lưng cho Lâm Lan vừa nói: “Sơn Nhi không cần phần thưởng đâu! Chỉ cần tử tử thoải mái là tốt rồi.” Chỉ cần tử tử cao hứng, phần thưởng nào mà không có! Sơn Nhi híp mắt cười, đạo lý này, cu cậu đã sớm đã hiểu.

Lâm Lan cười cười: Bản lĩnh nịnh hót của tiểu quý quả nhiên đã được dày công tu luyện.

Thật đúng là, quả đâm nhỏ này rất thoải mái, Lâm Lan thích ý nhắm mắt lại.

Sơn Nhi ra sức gõ một trận, bàn tay nhỏ bé mỗi lăm rồi, nhưng khi nhìn

tỷ tỷ tựa hồ rất thoải mái, cu cậu liền cắn răng ra sức đâm tiếp.

“Hãy da... Sơn Nhi thiếu gia thật đúng là tri kỷ, còn biết đâm lưng cho nhị thiếu phu nhân.” Ngân Liễu bưng nước mặt ong đi vào, thấy Sơn Nhi thiếu gia ra sức đâm lưng cho nhị thiếu phu nhân, không khỏi cười nói.

Sơn Nhi vội vàng xùy xùy: “Không nên nói chuyện lớn tiếng, tỷ tỷ đã ngủ rồi.”

Ngân Liễu khúc khích cười, giảm thấp tiếng nói: “Sơn Nhi thiếu gia thật hiểu chuyện.”

Lâm Lan căn bản không ngủ, trong đầu toàn là nghĩ đến cách đối ứng chuyện ngày mai, bất chợt nghe thấy lời quan tâm của Sơn Nhi, mới nhớ tới, Sơn Nhi đã đâm lưng cho nàng một lúc lâu, hẳn là đã mỏi tay lắm rồi! Thế mà không nói tiếng nào, trong lòng Lâm Lan dâng lên âm áp, thật ra thì... Có đệ đệ này không tồi, Sơn Nhi là Sơn Nhi, lão già kia là lão già kia, hai chuyện khác nhau.

Chương 267 – Thương nghị (Thượng)

Sáng sớm ngày hôm sau, khi Lâm Lan thức dậy, có người còn dậy sớm hơn nàng, là quản sự Diệp gia, chuyên lời đại cửu gia,... nếu như cần chống đỡ, cậu ấy lập tức tới đây...

Diệp Đức Hoài cũng là người tinh anh, sớm tính toán qua bảy ngày, đại lão gia Lý gia sẽ không chịu nổi. Lúc trước Du Thị bỏ nhiều tâm sức, cố ý hủy hoại danh tiếng Lâm Lan, thiếu chút làm hắn tức điên. Diệp Đức Hoài yêu thương nhất con cháu, có người muốn khi dễ vợ cháu ngoại trai của hắn, hắn chịu bỏ qua thì hắn không phải mang họ Diệp, nếu không phải Vương Thị khuyên, hắn sớm nổi đóa rồi. Hắn sợ Lâm Lan không muốn làm phiền toái tới cậu cả này, cho nên, cố ý phái người tới hỏi một tiếng.

Lâm Lan nói với quản gia trở về báo lại cho đại cửu gia, chuyện này chính nàng có thể giải quyết, đa tạ hảo ý của đại cửu gia. Trải qua đoạn thời gian bố trí trước, cùng với quan sát tam thúc phụ, Lâm Lan tự nhận là, nắm chắc tám phần, nhưng nếu Diệp gia nhúng tay, ngược lại làm cho đại bá phụ cầm đầu câu chuyện.

Quả nhiên, còn chưa ăn điểm tâm xong, Lý Kính Nghĩa phái người tới truyền lời, nói là mọi người tới tiền sảnh có chuyện quan trọng thương nghị.

“Lan Nhi tử tử, Sơn Nhi cũng muốn.” Sơn Nhi xoa xoa đôi mắt nhập nhèm, mang giày xong nhảy tới bên cạnh tử tử.

Lâm Lan nhìn thẳng bé còn đang mơ mơ màng màng, nàng phải đi tham gia náo nhiệt ngay lập tức, liền ôn nhu nói: “Sơn Nhi ngoan, người lớn nói chuyện chính sự, trẻ con không thể đi.”

Sơn Nhi ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, thần sắc lo lắng: “Sơn Nhi sợ cái tên xấu xa kia lại muốn khi dễ tử tử.”

Lâm Lan cười một tiếng, néo mũi nhỏ của Sơn Nhi, hiện tại nàng cuối cùng biết Minh Doãn tại sao lại thích néo mũi nàng như vậy, bởi vì chính nàng đối mặt Sơn Nhi cũng thường xuyên sinh ra xúc động như thế.

“Sơn Nhi yên tâm, ai cũng không khi dễ được tử tử, tử tử bản lãnh lớn mà, đệ xem...”

Lâm Lan tiện tay lấy cây trâm cài tóc xuống, cổ tay rung lên, cây trâm như mũi tên nhọn bắn đi, mọi người chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, “đanh” một tiếng, tất cả bận rộn tìm kiếm cây trâm khắp nơi.

Lâm Lan cười nói: “Ồ sau bình phong ấy!”

Cầm Tú vòng qua bình phong. Kinh hô lên: “Cây trâm đâm vào áo khoác ngoài rồi.”

Ban đầu ở thư lâu, nhị thiếu phu nhân tiện tay vung lên ghim rắn độc trên cây cột, công phu này, đám người Ngân Liễu đã được chứng kiến, nhưng lần này, nhị thiếu phu nhân thật giống như mạn bất kinh tâm vung tay lên, cây trâm xuyên qua bình phong bằng gấm. sau đó xuyên qua cánh cửa tử bốn thước. Ngón này, khiến mọi người kinh hãi trợn mắt hốc mồm.

Sơn Nhi sửng sốt một lúc lâu, buồn ngủ bay biến hết. Ba phần kinh ngạc bảy phần sùng bái thì thầm nói: “Lan Nhi tử tử, tử thật lợi hại, lần trước Sơn Nhi nhìn Triệu đại ca bắn tên, hắn tự xưng bách phát bách trúng, kết quả mười lần chỉ chín lần trúng hồng tâm, tử tử, tử còn lợi hại hơn Triệu đại ca.”

Lâm Lan ngượng ngùng, mới vừa rồi nàng chỉ là nhất thời chơi đùa. Trước mặt tiểu tử này khoe ra chút tài, để tên nhóc này không lén lút chạy tới

làm loạn. Lâm Lan ho ra hai tiếng: “Sơn Nhi, Triệu đại ca có thể bắn chín phát trúng hồng tâm đã là rất khó lường rồi.”

“Sơn Nhi vẫn cảm thấy tử tử lợi hại nhất. Không được, Sơn Nhi cũng muốn bắt chức bản lãnh này, tử tử, Sơn Nhi muốn tử tử là sư phụ của Sơn Nhi.” Sơn Nhi hưng phấn không thôi, mặc dù mẹ thường nói khoác cha lợi hại như thế nào, nhưng mà cu cậu chưa từng thấy qua, Lan Nhi tử tử lộ ngón này, khiến cu cậu cực kỳ rung động.

“Được, nếu như Sơn Nhi nghe lời, tử tử sẽ dạy đệ.” Lâm Lan đồng ý nói. Sơn Nhi mặt tròn, nên rèn luyện thân thể, giảm vài ký thịt.

Sơn Nhi nghe tử tử đồng ý, làm sao không khỏi sướng phát điên, lúc này dùng sức gật đầu: “Sơn Nhi bảo đảm nghe lời tử tử nói, tử tử bảo Sơn Nhi hướng đông. Sơn Nhi tuyệt không đi hướng tây.”

Thu phục Sơn Nhi xong, Lâm Lan cùng Chu mama nhìn nhau cười một tiếng, ngầm hiểu lẫn nhau gật đầu.

Lần này, Lâm Lan đem theo Ngân Liễu cùng Triệu Trác Nghĩa đi tiền sảnh.

Tiền sảnh, Lý Kính Nghĩa vẻ mặt nghiêm túc ngồi ở chủ vị, Du Thị cũng một bộ dạng đoan chính ngồi ở vị trí thứ nhất bên dưới tay phải, Lý Minh Tắc cùng Lý Minh Châu đứng hầu hạ, bởi vì đại bá phụ không cho ngồi xuống. Còn tam thúc phụ Lý Kính Nhân cùng hai vị đường huynh thì chưa tới.

Lâm Lan thông dong đi vào, thi lễ với đại bá phụ cùng đại bá mẫu, uyển chuyển nói: “”Không biết đại bá phụ triệu tập mọi người, muốn nghị chuyện gì?”

Chú ý của Lý Kính Nghĩa lúc này chính là thiết tháp* cường hãn phía sau lưng vợ Minh Doãn, mắt to mày rậm, trong mâu quang một cỗ sát ý, khiến tim của lão không tự chủ run rẩy, bất quá, lão rất nhanh ổn định tâm thần, đại hán này hung hãn thế nào đi nữa, cũng là hạ nhân, chẳng lẽ dám động thủ với lão? Lần trước để tên tiểu quỷ kia làm mình chịu thiệt thòi, lão là không có biện pháp so đo cũng không dám so đo, ai biết kia tiểu quỷ kia có bối cảnh lợi hại như vậy. Cho dù cho lão mười lá gan, lão cũng không dám, sau khi ổn định tâm thần, Lý Kính Nghĩa khôi phục vẻ mặt lãnh ngạo, ánh mắt nhàn nhạt phiêu trên đỉnh đầu Lâm Lan, làm ra một bộ trường bối, không

mặt không nhạt nói: “Rồi người sẽ biết.”

*Thiết tháp: tháp sắt

Khóe miệng Lâm Lan nhếch lên, đứng dậy đi tới dưới tay Du Thị, thân nhiên ngồi xuống, nàng nói với Minh Tắc: “Đại ca cùng Minh Châu làm sao đúng? Mau ngồi xuống đi!”

Mặt Lý Kính Nghĩa chìm xuống, không vui hừ lạnh một tiếng, cũng không có mở miệng khiển trách. Dù sao tam đệ còn chưa tới, hưởng chi hôm nay muốn làm chính là đại sự, không cần vì tiểu tiết mà náo loạn với vợ Minh Doãn.

Lý Minh Tắc nhìn qua sắc mặt đại bá phụ, nhìn lại đệ muội như không có chuyện gì xảy ra, bộ dạng bình chân như vại, liền đi tới ghế thứ hai bên trái ngồi xuống.

Đại ca cũng ngồi, Minh Châu tự nhiên cũng sẽ không đứng, ngồi xuống vị trí cách Lâm Lan một ghế, ánh mắt vẫn cụp lại, không chạm mặt Lâm Lan.

Mặt Lý Kính Nghĩa càng thêm đen, Du Thị nháy mắt với lão, ý bảo lão bình tĩnh chờ nóng.

Chỉ chốc lát sau, Lý Kính Nhân được hai nhi tử đỡ hai bên đi vào, Lý Kính Nhân tùy ý đại ca cùng đại tẩu bắt đầu chuyện, Lâm Lan đứng dậy hành lễ.

“Ngồi cả đi!” Giọng Lý Kính Nhân khàn khàn, hẳn là đã khóc rất nhiều.

Trong lòng Lý Kính Nghĩa không vui, làm sao tam đệ lại khách khí với bọn họ như vậy?

Sau đó Chúc mama cùng Thúy Chi, Xuân Hạnh cũng tới, Lâm Lan để cho Chúc mama ngồi, Chúc mama không dám ngồi, bà là nô tài, một phòng này đều là chủ tử, chẳng phải là rối loạn quy củ.

Lý Kính Nhân nói: “Chúc mama, bà hầu hạ lão thái thái nhiều năm, coi như công thần với Lý gia chúng ta, ngồi cũng không sao.”

Chúc mama lúc này mới chịu ngồi xuống, Thúy Chi cùng Xuân Hạnh đứng ở sau lưng bà.

Ánh mắt uy nghiêm của Lý Kính Nghĩa quét một vòng, chậm rãi nói: “Nếu mọi người đến đông đủ, vậy chúng ta bắt đầu!”

Lý Kính Nhân không đúng lúc ho khan vài tiếng, Lý Kính Nghĩa nhẫn nại nhìn tam đệ một cái.

Lý Kính Nhân cúi thấp đầu, hấn bị ho lao, ho khan này bản thân không thể khống chế.

“Đã qua bảy ngày của lão thái thái, ta nghĩ đợi qua ba tuần, sẽ phù linh hồi hương, lần trước, ta đã thương nghị cùng Minh Tắc và vợ Minh Doãn, chúng ta phải tổ chức chôn cất hoành tráng cho lão thái thái, hiện tại chúng ta sẽ bàn phí dụng cần thiết để mai táng.” Lý Kính Nghĩa nói.

Lâm Lan đã sáng tỏ sách lược đại bá phụ, trước nói phí mai táng, sau đó lại đưa ra chuyện di sản, liền kiên nhẫn nghe.

Lý Kính Nhân ho hai tiếng nói: “Cái này nên làm, đại ca có ý kiến gì thì nói rõ, chỉ cần là tốt cho lão thái thái, ta đều đáp ứng.”

Lý Kính Nghĩa lúc này mới thông khoái chút ít, tam đệ phối hợp rất tốt.

Hôm nay lúc Lý Minh Tắc tới đây, Nhược Nghiên liên tục phân phó, hết thảy theo như ý tứ đệ muội làm việc, cho nên, hấn không dễ dàng mở miệng.

Lý Kính Nghĩa thay đổi vẻ mặt nghiêm nghị lúc trước, mâu quang buồn bã, đầy tràn sầu não: “Nhị đệ luôn là hi vọng để dựa vào của Lý gia chúng ta, Lý gia chúng ta không ai không vì nhị đệ mà được danh giá, ở quê người ta cũng tự hào vì nhị đệ, không nghĩ tới, nhị đệ thành ra như vậy, nhị đệ bên ngoài làm việc như thế nào, ta đã nói, ta không sợ liên lụy, nhưng là... nhị đệ khiến lão thái thái bệnh không dậy nổi, buông tay nhân gian, thật sự là đau lòng...” Vừa nói, Lý Kính Nghĩa trừng mắt, nặn ra hai giọt lệ.

“Đại ca, nhị ca cũng không muốn như vậy, nói đến nói đi, đều là do tạo hóa trêu ngươi.” Lý Kính Nhân nhớ tới lão thái thái, cũng là bi thương.

Lâm Lan oán thâm: Tận sức trình diễn như vậy, còn không phải là muốn nằng cho nhiều thêm ít tiền.

“Lão thái thái ở nhà thân thể khỏe mạnh, thầy tướng số đều nói lão thái thái có thể sống đến tám mươi tám tuổi, chưa từng nghĩ, đến kinh thành mới mấy ngày đã bị tức thành ra bệnh nặng...” Du Thị thốn thức không dứt.

“Có thể thấy được thầy tướng số này là một tên lường gạt.” Minh Châu nhẹ giọng nói thầm.

Du Thị vênh tai nghe thấy được, lại thêm nức nở: “Ai nói thầy mù Chu là một tên lường gạt? Người ta ăn ngay nói thật, một quẻ hai lượng bạc đấy!”

May Du Thị không nói ra một quẻ tới ngàn vàng, bằng không Lâm Lan nhất định cười vỡ bụng. Hai vợ chồng này muốn tiền đến điên rồi sao? Ngay cả thầy bói mù cũng đem đi ra.

Kể từ sau khi gặp biến cố, Minh Châu trở nên trầm mặc ít nói, cơ hồ chân không bước ra khỏi nhà, nhưng tính tình vẫn rất dễ kích động, từ đại ca biết được ý định của đại bá phụ, cô ta rất tự nhiên sinh ra căm thù với lão, tựa như ban đầu đối với Lâm Lan, cô ta cho là Lâm Lan cùng nhị ca trở về Lý gia là có rắp tâm khác, liền mưu đồ gây khó dễ cho bọn họ, mặc dù hiện tại cô ta đã ý thức được bản thân sai lầm rồi. Nhưng là, lần này, cô ta xác định mình sẽ không làm, đại bá phụ tới cửa hạch bạc, tranh giành di sản bà nội, sai nhất định là đại bá phụ, cho nên, cô ta liền không nhin được nói ra khỏi miệng lời châm chọc.

“Nếu thầy mù Chu tính toán đúng, trước khi bà nội lên kinh thành, đại bá mẫu nên thay bà nội đi hỏi thầy mù Chu xem chuyến đi này là phúc họa hung cát mới phải.”

Lâm Lan thàn than: Tính tình Minh Châu thật dễ kích động, làm sao đã xông lên rồi!

Lý Minh Tắc nhin không được trọn mắt nhìn Minh Châu một cái, sớm đã phân phó con bé, không được mở miệng bừa bãi, sao lại không nghe lời thế này?

Du Thị tức xanh mặt, hôm nay vốn là muốn tìm Minh Châu phiền toái, lúc này Minh Châu lại đụng vào mình, bà ta cũng không khách khí, trầm mặt nói: “Minh Châu, ngươi tạm thời ở chỗ này giữ miệng lưỡi mình lại, mối nợ với ngươi, ta còn chưa tính toán đâu!”

Minh Châu bị đại ca trừng, không thể làm gì khác hơn là phần nộ ngừng miệng, đại bá mẫu nói gì, cô ta làm như gió bên tai.

Biến cố của Minh Châu, Du Thị không biết, nhưng Du Thị biết tính tình Minh Châu, là một quả pháo, chỉ một chút mồi là bùng nổ, vốn tưởng rằng

Minh Châu sẽ nhảy dựng lên cãi cọ, không nghĩ tới Minh Châu một chút phản ứng cũng không có.

Lời Lý Kính Nghĩa còn chưa nói hết, bị Du Thị làm lộn xộn, suy nghĩ có chút loạn, không khỏi trừng mắt một cái, không quấy rối không được sao? Đã nói từ từ làm từng bước.

Chương 268 – Thương nghị (Trung)

Lý Kính Nghĩa bị Du Thị quấy rầy, trong lúc nhất thời không biết nên như thế nào trở lại chủ đề, bực mình trừng mắt Du Thị.

Du Thị đang nghẹn một bụng khí không có đường phát tiết, dứt khoát thông một hơi: “Lý gia chúng ta, nói về học vấn, cao nhất nhà là lão nhị, lão nhị đỗ nhị giáp Tiến sĩ, Minh Doãn là tân khoa trạng nguyên, Minh Tắc thiếu chút nữa cũng vậy, sau cũng đã thi đậu minh kinh, phụ tử ba Tiến sĩ, đừng nói ở quê chúng ta, ngay cả đương triều cũng là ít có, đây là bao nhiêu vinh quang! Nhưng mọi người cao hứng chưa bao lâu thì lại thành ra như thế này! Các người một cái bồ nhào té từ đụn mây xuống, tự mình bôi năm mốc lên người không nói, lại muốn tất cả mọi người đi theo chịu tội, lão tam nhà ta vốn năm nay tham gia thi hội, thư tiến cử châu huyện cũng viết xong rồi, giờ thì hay rồi, thất bại; Huyện thái gia vốn đáp ứng cho Lý gia năm mươi vuông đất, vừa ra chuyện, liền thất bại; hôm nay trong tộc còn nói muốn chọn tộc trưởng mới, tám phần đại bá các người không còn giữ được vị trí tộc trưởng nữa...”

Lý Kính Nghĩa rầu rĩ thở dài một mạch.

Lý Kính Nhân nói: “Mọi người là thói phòng lên cao rồi lại giẫm xuống chân, không có gì kỳ quái.”

Du Thị liếc mắt tiếp tục nói: “Những thứ này coi như không nói, mấu chốt là, lão nhị nhà các người làm những chuyện này, thật sự là khiến người ta thất vọng đau khổ, lão nhị biết lão thái thái tuổi tác đã cao, như ngọn đèn trước gió, vì sao còn khiến lão thái thái tức tới nổi tai biến, ta chỉ có một đứa cháu gái ruột nhờ các người chiếu cố, các người làm vậy là thay ta chiếu cố sao? Khi dễ con bé mềm yếu, đem một khuê nữ thanh bạch lãng phí thành cái dạng gì rồi? Đều nói người đọc sách biết lễ biết nghĩa, nhưng nhìn một nhà các người làm những chuyện này, có điểm nào dính tới lễ nghĩa? Nói

khó nghe, so với nông dân dốt đặc cán mai cũng còn không bằng.”

Lý Kính Nhân nghe đại tâu nói khó nghe, lúng túng ho khan vài tiếng. Lý Minh Đống vội vàng giúp phụ thân nhu bồi thuận khí.

Lý Kính Nghĩa cúi đầu lại là thở dài: “Phu nhân, đừng nói nữa, tốt xấu gì cũng lưu lại chút mặt mũi cho bọn vãn bối.”

Lâm Lan cười khẩy trong lòng: Bắt đầu mặt đỏ mặt trắng hát xướng.

“Bản thân ta muốn lưu lại mặt mũi cho bọn chúng, lúc trước ta cho là Liên nha đầu bị ma xui quỷ khiến, làm ra chuyện xấu này, còn trách đại ca, tâu tâu không biết nuôi dạy nữ nhi. Hôm nay mới biết được, đều là do Hàn Thị cùng Minh Châu tính toán con bé, lão nhị cũng là hỗn trưởng, giở trò với cả con bé, việc này bảo ta giải thích thế nào với đại ca, tâu tâu?” Du Thị lấy khăn che mặt, ô ô gào thét.

Minh Châu bất an nhìn đại ca, thật sự, chuyện này cô ta đuối lý. Là cô ta phá hủy Du Liên, nhưng cô ta cũng gặp báo ứng rồi.

“Chuyện này. Các người đúng là làm quá đáng, nếu Du gia biết sự tình, sẽ không từ bỏ ý đồ, nếu ồn ào, Lý gia chúng ta thật không còn mặt mũi nào ở quê quán.” Ánh mắt uy nghiêm Lý Kính Nghĩa rơi trên người Lý Minh Tắc, nắm chặt quả hồng mềm này: “Minh Tắc, chuyện này, người nói xem thế nào? Các người nên cho Du gia một cái công đạo.”

Trong lòng Lý Minh Tắc biết, đại bá phụ đây là muốn bạc. Nhưng là, hẳn đối với chuyện này vẫn luôn áy náy, làm sao đây? Lý Minh Tắc hướng ánh mắt hỏi ý đệ muội.

Lâm Lan nhếch miệng mỉa mai, chậm rãi nói: “Đại bá mẫu ban đầu mang Du đi nương tới kinh thành, không phải muốn cho Du đi nương làm thiếp Minh Doãn đấy sao? Đều là làm di nương, làm cho lão hay cho nhỏ thì có quan hệ gì? Nếu cha chồng ta không xảy ra việc gì, chỉ sợ lúc này đại bá mẫu đang cao hứng ấy chứ! Vốn định câu một con cá nhỏ, không nghĩ tới câu được cả con kênh đầy cá.”

Du Liên vẫn đợi ở bên ngoài cửa, nghe lời ấy, bỗng nhiên cả kinh, nhị thiếu phu nhân nói là thật?

Du Thị giận dữ: “Vợ Minh Doãn. Cơm có thể ăn nhiều nhưng không thể nói lung tung, tại sao người nói ta mang Du Liên tới là để làm thiếp cho

người ta?”

Lâm Lan mặt không đổi sắc, uyển chuyển nói: “Đại bá mẫu cần gì tức giận! Tức giận không tốt cho thân thể, giận đả thương gan, một cái sơ sẩy, huyết khí xông lên, rất dễ dàng tai biến,”

“Người... Người dám nguyên rửa ta?” Du Thị tức tối, môi run run lên.

“Cháu dâu sao dám nguyên rửa đại bá mẫu, đây là thân làm một người thầy thuốc thì phải đưa ra lời khuyên, cháu dâu là vì suy nghĩ tới thân thể đại bá mẫu.” Lâm Lan chậm rãi đứng lên đi tới trước mặt Du Thị, không nóng không lạnh nói: “Lời nói thật mặc dù không dễ nghe nhưng vẫn là nói thật, cháu dâu thẳng tính, cho tới bây giờ cũng là có sao nói vậy, không nói lời không có chứng cứ,... cháu dâu là muốn lưu cho đại bá mẫu mấy phần thể diện, nhưng nếu như đại bá mẫu cố ý muốn cháu dâu lấy ra chứng cứ, vậy thì cháu dâu đành phải làm theo, tốt nhất nên kêu Du di nương tới, cũng nên để cho di nương biết, rốt cuộc tính toán cô ta là người nào, đại bá mẫu, bá mẫu nói phải không?”

Lâm Lan cười cười vô hại, lại làm cho Du Thị không khỏi chột dạ, nghi ngờ: Có khi nào vợ Minh Doãn có chứng cứ thật trong tay? Nhưng mà... điều này sao có thể? Ban đầu trong thư Hàn Thị gửi chỉ có một câu như vậy mà thôi. Nhưng mà... bộ dạng vợ Minh Doãn tựa hồ như định liệu từ trước rồi! Du Thị thấp thỏm nhìn thần sắc lão gia.

Lý Kính Nghĩa mơ hồ, chuyện đàn bà, lão không rõ ràng.

Du Thị cắn răng một cái, bác bỏ: “Người đừng nói những lời không có thật..., Du Liên cũng đã nói cho ta biết, là Minh Châu khuyến khích nó đi.”

Lâm Lan nhẹ giễu một tiếng: “Đúng vậy! Người khác nói mấy câu cô ta đã đi rồi, đâu ai mang cô ta đi, cầm dây trói cô ta đi, đi làm gì? Là đi câu dẫn người! Đáng tiếc thân xui quý khiến, câu dẫn sai người rồi, việc này trách ai được? Nếu Du gia hỏi, đại bá mẫu cứ nói như sự thật đi! Nếu như Du gia muốn ồn ào, vậy hãy để cho bọn họ náo loạn, dù sao cha chồng ta đã lưu vong Kiếm Tây, cuộc đời này cứ như vậy rồi, chuyện này chỉ như một con rận, ta nghĩ, cha chồng ta chắc là không để ý, mà chúng ta càng sẽ không để ý, Lý gia đã xảy ra bao nhiêu gièm pha, thêm một chuyện cũng chẳng sao cả, chẳng qua là, đại bá mẫu có từng nghĩ thay Du di nương, náo tới náo lui, người mất mặt chính là ai? Du di nương đã đủ đáng thương rồi, đại bá mẫu đừng ép cô ta đường cùng!”

Thế này... này là chuyện gì? Rõ ràng là bọn họ đui lý, bị vợ Minh Doãn nói như thế, đảo lộn lại mọi thứ, Du Thị nhất thời phản ứng không kịp, gương mặt bà ta run lên dữ dội.

Lâm Lan tiếp tục nói: “Ta vốn muốn đợi sau khi hậu sự lão thái thái xong xuôi, hỏi ý tứ Du di nương, nếu cô ta nguyện ý ở lại Lý gia, chúng ta sẽ không bạc đãi cô ta, chúng ta không thiếu cô ta một miếng cơm ăn, nếu cô ta không muốn lưu lại Lý gia, nguyện ý tái giá, ta cũng sẽ thay cô ta lưu ý, dĩ nhiên, cũng không thiếu cô ta một phần đồ cưới, hết thảy toàn bộ dựa vào ý cô ta, ta nghĩ, ta làm như vậy, là nhân nghĩa lắm rồi...” Lâm Lan quay đầu nhìn về tam thúc phụ: “Tam thúc phụ, thúc phụ cảm thấy như thế nào?”

“Liên nha đầu đương nhiên không thể nào lưu lại, ta sẽ dẫn nó về với ông bà, chuyện của nó, tự có ta làm chủ...” Du Thị đoạt lời, đây là việc Du gia bà ta, dựa vào đâu hỏi tam thúc?

“Đại bá mẫu nguyện ý làm chủ đó là không còn gì tốt hơn rồi, phải nói bất hạnh của Du di nương chính là lúc ban đầu đại bá mẫu quyết định chọn người cho cô ta, đại bá mẫu làm chủ cũng là phải lẽ!” Lâm Lan nhanh chóng cắt đứt lời nói của Du Thị.

Du Thị không khỏi ghen hòng, bà ta nói chịu trách nhiệm với chuyện của Du Liên, ý là vợ Minh Doãn phải bồi thường cho mình, không nghĩ tới vợ Minh Doãn lại đẩy sạch sẽ cho mình, đem toàn bộ sai lầm lên người bà ta, chẳng phải chuyện bà ta làm là công dã tràng sao, tự nhiên lại ôm thêm phiền toái vào người?

Lý Kính Nghĩa thấy vợ mình bị vợ Minh Doãn nói mấy câu đã rơi xuống thế hạ phong, một bên thầm mắng vợ mình vô dụng, một bên tính toán như thế nào giải quyết cục diện này. Lòng lão vừa động, liền nghiêm mặt hù dọa nói: “Hôm nay gọi các người tới, không phải là vì nói chuyện Liên nha đầu, là muốn thương nghị hậu sự lão thái thái, các người cãi nhau như vậy có thể giải quyết vấn đề sao? Tất cả im miệng cho ta.”

Lâm Lan cũng sẽ không cho Lý Kính Nghĩa thêm cơ hội mở miệng, nàng ra đòn phủ đầu: “Đại bá phụ muốn nói chủ đề cũ sao? Cho cháu dâu nói thật, đại bá phụ muốn chúng ta bỏ ra ba vạn lượng bạc, chúng ta không lấy đâu mà đưa ra, mà có cũng không thể đưa ra. Thứ nhất, ba vạn lượng bạc làm một cuộc tang sự, cho dù là nhà công hầu cũng không xa xỉ như vậy, đừng quên cha ta phạm tội ăn hối lộ, triều đình đã tịch thu toàn bộ nhà cửa tài sản

của chúng ta, bởi vì các người ở quê cho nên tránh thoát một kiếp, nếu bây giờ làm lớn, người ở quê có ác ý báo lên trên, bá phụ nói, lúc ấy triều đình nghĩ như thế nào? Tới lúc đó, sợ là sẽ rước họa vào thân. Thứ hai, chi tiêu ở kinh thành đều là chúng ta bỏ ra, tổng cộng xài sáu bảy ngàn bạc, chúng ta không hỏi bá phụ một trinh, một xu, lão thái thái không phải chỉ có mình cha chồng ta là nhi tử, cũng không phải chỉ có mình Minh Tắc cùng Minh Doãn là cháu nội, không có đạo lý tất cả phí dụng đều là chúng ta bỏ ra, bằng không người khác thật sự cho là lão thái thái chỉ có một nhi tử thôi. Thứ ba, khi lão thái thái còn sống có dặn dò, hậu sự của bà hết thảy giản lược, ta đã thay các người coi qua, phần mộ Lý gia đủ an táng tới ba đời sau, ở quê đã tính toán để dành dãy thứ nhất dãy thứ hai cho người có uy tín danh dự, phần mộ cho lão thái thái không cần đặt mua nữa, như vậy, cho dù đại bá phụ muốn mời toàn bộ bà con trong quê, muốn hát tuồng ba ngày ba đêm, tốn hao cũng sẽ không vượt qua sáu ngàn lượng, mười mấy năm qua, cha chồng ta cho bá phụ không ít chỗ tốt, sáu ngàn lượng bạc này một mình bá phụ bỏ ra, cũng chỉ là chuyện nhỏ như nhổ một sợi tóc, còn có thể thành toàn cho bá phụ danh tiếng hiếu tử!”

Lý Kính Nhân nghe đến hiện tại, rất cục hiểu tại sao lão thái thái muốn đem di sản cho vợ Minh Doãn trông coi, vợ Minh Doãn thật lợi hại! Trừ con bé thật đúng là không ai có thể trấn đại ca! Lý Kính Nhân ho hai tiếng nói: “Hậu sự lão thái thái đương nhiên là ba nhi tử cùng chia sẻ với nhau, vợ Minh Doãn, đến lúc đó ta bù cháu hai ngàn lượng bạc, đại ca, ta bỏ ra hai ngàn lượng, chúng ta một nhà bốn ngàn lượng, đủ làm hậu sự cho lão thái thái rồi, cũng không nên cái gì mà mở tiệc chiêu đãi toàn bộ bà con trong thôn..., vợ Minh Doãn nói không sai, nên tránh phô trương một chút là tốt, rồi lại nói, đây cũng là ý tứ lão thái thái.”

Lý Kính Nghĩa không thể tin nổi nhìn tam đệ, chỉ cảm thấy trong lòng ngực khí huyết sôi trào, thiếu chút nữa phun ra một búng máu. Tam đệ uống nhầm thuốc ư? Sao lại giúp vợ Minh Doãn?

Lý Minh Tắc đứng dậy kính cẩn nói: “Tam thúc phụ, phí dụng ở kinh thành, thúc không cần quản, thân thể thúc không được khỏe, sang năm Minh Trụ lại muốn cưới vợ, cần dùng nhiều bạc...”

Lý Kính Nhân không nhìn ánh mắt cơ hồ phóng hỏa của đại ca, kiên quyết nói: “Minh Tắc, hảo ý của cháu, thúc phụ lĩnh tâm, thúc phụ cho dù có nghèo, đập nồi bán sắt cũng muốn xuất tiền để làm tang sự cho lão thái thái, công ơn nuôi dưỡng lớn như trời biển, chỉ mấy ngàn bạc cũng cần nhắc sao?

Rồi lại nói, bực thúc phụ không phải là phụ thân cháu cho sao? Chuyện này quyết định như vậy, cháu đừng khuyên thúc phụ nữa.”

Chương 269 – Thương nghị (Hạ)

Lý Kính Nghĩa rốt cuộc không kềm nén được nữa, sự tình phát triển hoàn toàn chệch hướng quỹ đạo lão dự thiết, những lời này của tam đệ, khiến lão lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, nếu lão cố ý kiên trì muốn Minh Tắc cùng vợ Minh Doãn gánh vác toàn bộ phí dụng hậu sự lão thái thái, lão sẽ thành nhi tử bất hiếu không biết công ơn cha mẹ nuôi dưỡng, nhưng lão vốn nghĩ mượn đề tài để nói chuyện của mình, đem chủ đề này dẫn tới tranh cãi di sản, sau đó huynh đệ hai người liên thủ đối phó vợ Minh Doãn, hiện tại, lão không thể ôm hy vọng với tam đệ nữa, mà lão đã rõ ràng, hôm nay nếu không thể thành công đoạt lại di sản từ trong tay vợ Minh Doãn, vậy thì không có cơ hội nữa rồi, cho nên, bất luận thành bại, lão cũng phải vật lộn đọ sức đánh cược một lần. Lý Kính Nghĩa liên tục đưa ra các ý tưởng, quyết định chắc chắn, lão cắn răng, hai cái hại đành chọn cái đỡ hơn, lão chấp nhận bỏ ra ba ngàn lượng đó.

“Nếu lão thái thái có lưu di huấn, vậy chúng ta phải tôn trọng nguyện vọng lão thái thái, tang sự giản lược. Về phần cần bao nhiêu bạc, vợ Minh Doãn, người không biết tình hình ở quê, cũng không cần phải hao tâm dự tính nữa.” Lý Kính Nghĩa thỏa hiệp đồng thời cũng không quên áp chế vợ Minh Doãn một chút, không thể để cô ta tự cho mình là đúng.

Tam thúc phụ tỏ thái độ thật giống như một viên thuốc an thần, để cho Lâm Lan thêm một phần lòng tin, đại bá phụ chịu hết chi phí ở quê, lòng tất nhiên khó chịu, đâm nạng mấy câu phát tiết một chút, nạng không thềm để ý, cùng người như vậy tức giận, chẳng khác gì hạ thấp mình.

Lâm Lan dịu dàng nói: “Đúng thế, dĩ nhiên đại bá phụ có kinh nghiệm hơn cháu dâu.”

Trong mắt Lý Kính Nghĩa chột lóe lên vẻ chán ghét, tiện đà làm ra bộ uy nghiêm của gia chủ, vốn lão thái thái mất, lão danh chính ngôn thuận là gia chủ, nhưng mà lão thái thái lúc lâm chung đem di sản giao cho vợ Minh Doãn, để cho lão là gia chủ mà phải nhận lấy uy hiếp, bạc quan trọng, địa vị cũng rất quan trọng, đây là một trong những nguyên nhân lão canh cánh

trong lòng về vợ Minh Doãn.

“Hiện tại, chúng ta nói về việc lão thái thái dặn dò khi lâm chung.” Lý Kính Nghĩa đi thẳng vào vấn đề, biểu hiện rất đúng lý hợp tình.

Lâm Lan nhìn tam thúc phụ một cái, thấy tam thúc phụ hướng nàng khẽ gật đầu, Lâm Lan thấy quái lạ, tam thúc phụ đang tỏ lập trường rằng đứng về phía nàng sao?

Lý Minh Tắc nói: “Đại bá phụ đối với ý nguyện lúc lâm chung của bà nội có dị nghị gì không? Chắt nhi cũng biết đại bá phụ nhất thời khó có thể tiếp nhận kết quả như vậy. Nhưng đây là quyết định mà bà nội đưa ra sau khi đã suy nghĩ cặn kẽ, bà làm như thế là có ý nghĩ của mình.” Lý Minh Tắc cảm giác mình không thể cứ mãi núp phía sau đệ muội, dù sao ở nhà này hẳn là huynh trưởng, Minh Doãn không có ở đây, hẳn phải bảo vệ đệ muội, hẳn đứng ra nhận lấy áp lực, sẽ chia sẻ một chút với đệ muội.

Lâm Lan không nghĩ tới Minh Tắc có thể nói ra lời như vậy, vừa định mở miệng ngăn lời bá phụ, ý là chúng ta biết ông có dị nghị, ông chịu không được, nhưng có biện pháp nào đâu? Đây là kết quả lão thái thái đã “suy nghĩ cặn kẽ” mà! Về phần tại sao? Bản thân ông từ từ suy nghĩ đi!

Du Thị thấy lão gia nhà mình xuất sư bất lợi, liền hát đệm: “Ai nói đây là quyết định sau khi lão thái thái suy nghĩ cặn kẽ? Mấy ngày cuối, lão thái thái phần lớn thần chí không rõ, ngay cả mọi người cũng nhận không ra, bản thân ta muốn hỏi, bà có suy nghĩ sâu xa gì? Suy tính như thế nào?”

“Chẳng phải là, lão thái thái kéo tay của ta, một lát gọi Hiền, một lát gọi Nhân, ngay cả là ai bà còn không phân biệt được, cái gọi là dặn dò lúc lâm chung, ta cho là có vấn đề lớn.” Lý Kính Nghĩa hùng hồn tuyên bố.

“Đúng đấy, cho tới bây giờ chưa nghe nói qua cha mẹ không đem đồ giao cho nhi tử của chính mình. Ngược lại giao cho một đứa cháu dâu, nói ra, ai sẽ tin? Cho dù muốn giao cho cháu dâu, chẳng phải là cũng nên giao cho cháu dâu trưởng sao? Vì có gì lại giao cho vợ Minh Doãn, chuyện này nhất định là có vấn đề.” Du Thị phụ họa.

Hai vợ chồng bọn họ một xướng một họa, bọn họ đưa ra chứng cứ là lão thái thái thần trí không rõ, cho nên lão thái thái làm ra quyết định vậy là không đúng, tiến thêm một bước, có lẽ là có người có tâm tư đầu độc lão thái thái. Không thể không nói, đây là một cái cớ rất tốt để khai thác. Lâm Lan

cũng không vội phản bác, bởi vì lão thái thái quả thật là đã mơ hồ khá lâu. Nhưng cũng không thể chứng minh lão thái thái không có lúc thanh tỉnh, Lâm Lan kiên nhẫn đợi Lý Kính Nghĩa hạ văn.

Trong sảnh yên lặng như tờ, không ai lên tiếng phản bác, không ai lên tiếng ứng hòa, chỉ nhìn vợ chồng bọn hắn ca diễn. Điều này làm cho vợ chồng Lý Kính Nghĩa lộ ra vẻ lúng túng quẫn bách. Lý Kính Nghĩa hướng lão tam nháy mắt, ý bảo hắn phối hợp một chút. Lý Kính Nhân thở ra một hơi, nhíu lông mày, nhàn nhạt nói: “Cho dù lão thái nhất thời hồ đồ quyết định, nhưng dù sao cũng là di ngôn của lão thái thái, lúc ấy người ở chỗ này đều nhìn thấy, nghe thấy hết, hết thấy đã thành định cục, đại ca, ta xem chuyện này, cứ định như vậy đi!”

Phi! Tên tiểu tử thú vị, có phải vợ Minh Doãn đã mua chuộc ngươi không? Bằng không, vì sao cùi chỏ lại hướng ra bên ngoài? Lý Kính Nghĩa tức giận mà không có chỗ phát tiết, hung hăng trợn mắt nhìn lão tam một cái, lạnh lùng dạy dỗ: “Ngươi cũng biết nói nhất thời hồ đồ, lão thái thái nếu thật là nhất thời hồ đồ, vậy chúng ta biết sai mà vẫn làm sai? Đây không phải là để cho lão thái thái chết không nhắm mắt sao?”

“Đúng đấy, vạn nhất đây không phải là bản ý của lão thái thái, bà trên trời có linh thiêng cũng sẽ không an bình, phải biết rằng lão thái thái quan trọng nhất là tiền trình của Lý gia, bà coi trọng điều này còn hơn tính mạng của mình. Làm sao có thể giao việc quản gia cho một đứa cháu dâu không hiểu chuyện?” Du Thị tận dụng mọi thứ mà nói.

“Nhưng ta thấy vợ Minh Doãn có thể làm được, ta nghe nói thời điếm nhà lão nhị gặp chuyện không may, cũng là nhờ vợ Minh Doãn đảm đương, dựa vào quan hệ để tìm cách giải quyết vấn đề, vừa chăm sóc lão thái thái, vừa vất vả ra ngoài, tang sự vừa xong, xử lý trong ngoài đều ổn thỏa, bản lĩnh này, chính chúng ta là thế hệ trước cũng phải tự thẹn không bằng, ta cảm thấy vợ Minh Doãn rất tốt.” Lý Kính Nhân chậm rãi nói.

“Lão tam, có phải ngươi uống lộn thuốc không?” Trong cơn giận dữ, Lý Kính Nghĩa gầm lên, coi như lão đã hiểu, lão tam vốn không phải tới để cùng hát đệm, mà là tới để hủy đi kế hoạch của lão.

Lý Kính Nhân mặt không chút thay đổi ngậm miệng lại.

Lâm Lan đột nhiên nói: “Tam thúc phụ quá khen rồi, cháu dâu nào có bản lĩnh cao như vậy, bất quá là mọi người đồng tâm thôi, bên trong có đại tẩu lo

toan chuyện nhà, có lão thái thái ổn định lòng người, ngoài có quý nhân tương trợ, cháu dâu bắt quá là chân chạy chút ít mà thôi, lão thái thái trước kia thường dạy cháu dâu, lòng người đủ, dòi cả Thái Sơn, một gia tộc phải nhớ ổn định cơ nghiệp, phải nhớ, trăm năm không suy, là cần không ngừng có hậu bối xuất sắc quật khởi, nhưng quan trọng hơn chính là, người một nhà đồng tâm hướng về một phía, nếu các gia đình chỉ nghĩ đến lợi ích cá nhân, vậy thì ngày sụp đổ không xa, cháu dâu luôn ghi nhớ lời dạy bảo của lão thái thái ở trong lòng, gặp chuyện liền nghĩ tới lời lão thái thái nói, vì thế được kết quả không nhỏ, đại bá phụ, bá phụ nói, lão thái thái nói vậy có đúng không?”

Lý Kính Nghĩa làm sao nghe không hiểu, vợ Minh Doãn đây là mượn lời lão thái thái dạy dỗ lão, lão có thể chỉ trích một văn bối, nhưng không thể nói không với lời của lão thái thái. Lý Kính Nghĩa phần nộ nói: “Lão thái thái có trí thông minh cùng hướng nhìn xa mà nữ nhân bình thường không sánh được, nếu không có lão thái thái dạy bảo, nhị đệ có thể có tiền đồ như vậy?”

Thốt ra lời này khỏi miệng, Lý Kính Nghĩa lập tức biết mình nói sai, “tiền đồ” hôm nay của nhị đệ là gì, là tiền đồ bị lưu vong vĩnh viễn, đây không phải là châm biếm lão thái thái sao? Hơn nữa đề tài này bị vợ Minh Doãn nói mấy câu liền nhiễu trật.

Du Thị nhanh chóng nháy mắt, oán giận nói: Thật là tự vạch áo cho người xem lưng.

Lâm Lan vô cùng khó khăn mới nín cười, nói thật, lời đại bá phụ đúng là không sai, trí thông minh của lão thái thái quả thật nữ nhân bình thường không thể sánh bằng, nếu không, có thể nào dạy ra hai nhi tử cực phẩm thế này, cũng may là bà rất ít hỏi tới ma ồm, còn có mấy phần sáng ý.

Lý Kính Nhân thảm than thở trong lòng, đại ca nói thêm gì đi nữa, đều là tự nhận lấy nhục rồi.

Lý Kính Nghĩa quần bách làm bộ ho khan hai tiếng, nói: “Tóm lại, ta không tin lão thái thái sẽ làm ra quyết định như vậy, huống chi, cái gọi là di ngôn lúc lâm chung của lão thái thái, ta một chữ cũng không nghe thấy, chỉ là Chúc mama nói lại, đến cùng có phải ý tứ lão thái thái hay không, còn phải cân nhắc đắn đo.

Nãy giờ không nói gì, Chúc mama lên tiếng: “Đại lão gia, ý của ngài là, di ngôn của lão thái thái là lão nô nói bừa tạo loạn hay sao?”

Lý Kính Nghĩa hừ lạnh một tiếng: “Cũng không phải là không có khả năng này.”

Chúc mama giận tới tái mặt, bà đứng dậy, nghiêm nghị nói: “Lão nô mặc dù người nhỏ, lời nhẹ, nhưng mỗi câu nói, mỗi hành động đều không làm trái lương tâm của mình, hôm nay nếu đại lão gia đã cho là vậy, lão nô cả gan nói một câu, đại lão gia đổ thừa do lão thái thái hồ đồ, lại chưa từng tự xét lại bản thân, tại sao lão thái thái muốn đem Lý gia giao cho vợ chồng Minh Doãn, mà không phải là con trai lớn là ngài?”

“Chúc mama... Người đừng càn rỡ, đừng tưởng rằng người cùng vợ Minh Doãn thông đồng lừa gạt lão thái thái thì sẽ không có người biết, có câu nói, nếu muốn người không biết trừ phi mình không làm.” Du Thị bực tức đứng dậy duy trì thay lão gia nhà mình.

Chúc mama không chút yếu thế, ngênh ánh mắt về phía Du Thị: “Đại phu nhân, lão nô mặc dù là người hầu, nhưng vẫn có tôn nghiêm, nếu đại phu nhân nói lão nô cùng nhị thiếu phu nhân thông đồng, xin lấy ra chứng cứ.”

Du Thị cười lạnh một tiếng: “Người cho rằng lão thái thái mất, chết không có đối chứng, các người có thể tùy ý làm bậy? Muốn chứng cứ, được, ngày hôm nay ta liền lột cái mặt nạ giả của người ra soi bên ánh lửa nhìn cho kỹ, xem thế nào là lòng trung thành của một trung bộc.”

Du Thị lớn tiếng la: “Xuân Hạnh.”

Xuân Hạnh cúi đầu đáp một tiếng.

Du Thị ung dung, cao giọng nói: “Xuân Hạnh, người đem những gì người nghe được, nói ra hết trước mặt mọi người, không cần sợ, có ta ở đây, không ai có thể làm gì người.”

Xuân Hạnh xoắn chặt khăn tay, sợ hãi nhìn đại phu nhân cùng đại lão gia, đột nhiên cô ta tiến lên mấy bước, quỳ phịch xuống đất, dập đầu trước mặt Du Thị bôm bốp, cầu khẩn: “Đại phu nhân, ngài tha cho nô tỳ! Những lời ngài sai nô tỳ nói, nô tỳ thật sự không dám nói, cũng không thể nói...”

Du Thị lại tưởng là Xuân Hạnh đang diễn khổ nhục kế, phẫn khởi nói: “Xuân Hạnh, có ta, có đại lão gia thay người làm chủ, người sợ cái gì?”

Xuân Hạnh khóc rờn nói: “Đại phu nhân, nô tỳ thật không thể, thật không thể đổ oan cho nhị thiếu phu nhân cùng Chúc mama...”

Du Thị cùng Lý Kính Nghĩa như nghe tiếng nổ bên tai, trợn mắt hốc mồm

nhìn Xuân Hạnh vừa quỳ vừa khóc lóc trên mặt đất, đây... Đây là chuyện gì xảy ra?

Chương 270 – Bi kịch tái diễn

Lý Kính Nhân nhìn sắc mặt vợ chồng đại ca cũng biết lúc này đại ca, đại tẩu thảm rồi, vốn định thu mua Xuân Hạnh đổi phó vợ Minh Doãn, ai ngờ Xuân Hạnh lâm trận phản chiến. Lý Kính Nhân không đời nào tin Xuân Hạnh đột nhiên lương tâm trời dậy, đích thị là vợ Minh Doãn sớm đã có chuẩn bị. Đại ca bởi vì trong nhà là lão đại, lại thêm thân phận địa vị của nhị ca, mọi người ở quê mới nịnh nọt đại ca, để cho đại ca đứng đầu một tộc, thật ra thì đại ca chẳng có bao nhiêu khả năng, keo kiệt kể từ lời nói, nói như thể để rõ ràng, nếu bàn về mưu trí, thật sự làm cho người ta không dám khen tặng, đại tẩu thì càng đừng nói nữa, xuất thân nhà nghèo, muốn kiến thức không có kiến thức, muốn thủ đoạn không có thủ đoạn, vậy mà học người ta suốt ngày gây chuyện lục đục, âm mưu quỷ kế, giờ thì tốt lắm, tự mình bêu xấu mình!

Không phải là hấn thân làm đệ đệ lại muốn bỏ đá xuống giếng, đại ca đại tẩu an nhàn quen, được thổi phồng quá mức nên đã quên mất chính bản thân mình, để cho bọn họ chịu chút giáo huấn, chịu chút đau khổ cũng là tốt, xưa đâu bằng nay, Lý gia mất đi núi dựa là nhị ca, nếu đại ca không chịu học tập một chút cái gì gọi là biết ý, cái gì gọi là ẩn nhẫn, sau này còn gặp nhiều thua thiệt, hưởng chi, hôm nay nếu không đem khí diễm đại ca đè xuống hoàn toàn, chuyện này còn có tranh chấp, cho nên, Lý Kính Nhân lên tiếng hỏi thăm: “Xuân Hạnh, ngươi có ý gì?”

Chúc mama cũng nói: “Xuân Hạnh, ngươi có gì nói ra lời ấy?”

Xuân Hạnh áy náy không chịu nổi, một bộ dạng vô cùng đau đớn, khóc càng thêm phần thảm thiết: “Đại phu nhân, chuyện ngài phân phó, nô tỳ thật sự không thể đáp ứng, mấy ngày nay nô tỳ đều thấy ác mộng, mộng thấy lão thái thái trách cứ nô tỳ tại sao muốn nói dối, mộng thấy bị quỷ sai đem nô tỳ quẳng vào địa ngục, cắt lưỡi nô tỳ, đại phu nhân, những thứ này... nô tỳ trả lại cho đại phu nhân...” Xuân Hạnh vừa nói vừa run rẩy đưa tay lấy một gói đồ trong lòng ngực ra, hai tay dâng lên, khăn mở ra, bên trong là một thỏi bạc, còn có một cái trâm cài tóc và vòng tay.

Du Thị né như né rắn độc, đầu óc trống rỗng, chân tay lão đảo, đung vào ghế phía sau, thiếu chút nữa ngã ra, bà ta sợ hãi kêu: “Xuân... Xuân Hạnh, người... người làm cái gì vậy? Ta... Ta chưa từng cho người những đồ này.”

Chúc mama tiến lên một bước, đem đồ trên tay Xuân Hạnh cẩn thận quan sát. Ánh mắt đột nhiên trở nên lạnh lẽo, bà nhìn chăm chăm vào Du Thị, chất vấn: “Đại phu nhân, nếu lão nô nhớ không lầm, trâm cài này là sinh thần bốn mươi lăm tuổi của đại phu nhân, là lễ vật lão thái thái tặng phu nhân! Phía trên còn có khắc ấn ký “Chu Ký Châu Bảo Hành”. Chúc mama cười lạnh: “Trâm cài này, là lão nô tự mình đến Chu Ký Châu Bảo Hành mua.”

Nghe Chúc mama nói ra lai lịch trâm cài. Chuyện Du Thị mua chuộc Xuân Hạnh thật sự không phải là xạo, mọi người đều hướng Du Thị quăng tới ánh mắt khinh bỉ, dĩ nhiên Lý Kính Nghĩa nhìn Du Thị với tâm tình khác, lão là giận, lão là hận, là oán, xú nương tử này, thật là bại sự hơn thành sự.

Mặt Du Thị xám như tro tàn, giờ phút này bà ta phảng phất như người chết đuối, bà ta nghĩ giãy dụa thoát khỏi khốn cảnh. Đột nhiên thực tế làm cho bà ta lo sợ không yên, chỉ có thể suy yếu giải thích: “Việc này... việc này, ta cũng không biết tại sao vật này ở trên tay Xuân Hạnh... Chẳng... Chẳng lẽ nó ăn trộm... Đúng vậy, là nó ăn trộm, nhất định là...”

Xuân Hạnh kinh ngạc nhìn đại phu nhân, khóc hô: “Đại phu nhân, ngài không thể ngậm máu phun người! Những đồ này rõ ràng là ngài cho nô tỳ, để cho nô tỳ vụ hãm nhị thiếu phu nhân cùng Chúc mama thông đồng, mưu đồ bí mật cướp lấy di sản của lão thái thái, đại phu nhân, ngài còn đáp ứng sau khi chuyện thành công sẽ trọng thưởng cho nô tỳ, mang nô tỳ về với ông bà. Cho nô tỳ một mối hôn sự tốt... Đại phu nhân, tất cả đều là chính miệng ngài nói với nô tỳ!”

Lý Kính Nhân thật sự thấy đại tẩu hành động quá đáng khinh, quá kỳ cục rồi.

“Đại tẩu, tẩu làm như vậy, thật là quá đáng.” Lý Kính Nhân tức giận chỉ vào mặt bà ta nói.

Lâm Lan không nói một lời, chỉ nhìn đại bá phụ và đại bá mẫu, xem bọn họ thu xếp như thế nào.

Du Thị biết mình có mười cái miệng cũng không thể nói rõ ràng. Thật là một nước cờ sai, cả bàn đều thua, bà ta không ngờ tới Xuân Hạnh lại thay

đôi, Du Thị bất lực nhìn hướng lão gia, trước mắt, bà ta vô lực vãn hồi cục diện.

Lý Kính Nghĩa không có ngu đến nỗi thừa nhận lão biết chuyện này, Du Thị tự mình rước lấy nhục, lão không muốn bị ướm cùng, lúc này trầm mặt quát: “Du Thị, ai bảo bà làm như vậy? Đồ không có đầu óc, vốn đang lúc bớt một chuyện là bớt phiền, bà còn làm chuyện khôn vặt này làm gì?”

Du Thị quả thật tức muốn chết, lão gia chẳng những không giúp bà ta, còn trách mắng bà ta trước mặt mọi người, bà ta hao hết tâm tư, trên nhảy dưới né là vì cái gì? Còn không phải là vì duy trì lợi ích cho lão gia? Hiện tại lại chửi bà ta là đồ không có đầu óc, ngu xuẩn...

Thấy Du Thị lộ ra thần sắc phẫn hận, Lý Kính Nghĩa cũng biết tình hình xấu đi, vội nói: “Bà còn không mau rút xuống, chuyện này, không tới phiền bà.” Lý Kính Nghĩa vội vàng đuổi Du Thị.

Nhưng Du Thị đã tức giận váng đầu, nào còn có thể lĩnh hội “dung tâm” của lão gia, bà ta liêu lĩnh hướng lão gia nói: “Lý Kính Nghĩa, ông là đồ không có lương tâm, tôi làm như vậy không phải đều là vì ông sao? Ông lại phủi tay sạch sẽ, để một mình tôi chịu tiếng xấu thay cho người khác, ông đúng là khôn kiếp...”

Lý Kính Nghĩa vừa quẫn vừa giận, máu sôi giần giật cả người, tiến lên vung tay cho Du Thị một cái tát, lại liên tiếp đấm mấy cú, Du Thị đung cái ghế té lăn trên đất.

“Đồ đàn bà ngu xuẩn, lại dám cuồng ngôn, xem bọn lão gia đánh chết người.” Lý Kính Nghĩa tức tối, hai mắt trợn tròn, lồng ngực phập phồng.

Du Thị choáng váng, sững sốt một lúc lâu mới òa khóc, vừa khóc vừa mắng: “Thời gian qua không có cách nào, lão bà đầu óc không rõ ràng, đáng ra nên để lại đồ cho nhi tử thì lại giao cho người ngoài, tiểu nhân không có lương tâm, muốn lấy đồ về lại không có bản lĩnh... Ta làm sao mạng khổ như vậy...”

Lý Kính Nghĩa bị Du Thị náo, gương mặt lúc xanh lúc trắng, hận không thể kéo bà ta lên cho thêm mấy cái tát nữa.

Mọi người thờ ơ lạnh nhạt nhìn trận khôi hài này, không ai lên tiếng khuyên ngăn.

Lý Kính Nhân âm thầm lắc đầu: Mất mặt....! Mất mặt....!

Chúc mama âm thầm may mắn: Trước khi mất, lão thái thái đúng là suy nghĩ cẩn thận, nếu đem đồ giao cho bọn họ, vậy thì xong hết.

Lý Minh Tắc cùng Lý Minh Châu nhìn tình hình trước mắt, không khỏi nhớ lại cha mẹ mình, Lý gia suy bại tựa hồ cũng từ chuyện cha mẹ cãi cọ phản bội nhau, hôm nay đại bá phụ cùng đại bá mẫu lại giẫm lên vết xe đổ, hai người nhất thời muôn vàn cảm khái.

Lâm Lan cười lạnh, với chút khôn vặt ấy mà các người cũng muốn đi tính toán người à?

Vẫn là Lý Kính Nhân nhìn không nổi nữa, mở miệng nói: “Đại ca, chuyện này, đại ca muốn nói tiếp không?”

Lý Kính Nghĩa vô cùng oán hận nhìn những người trước mắt, cho dù trong lòng lão có một vạn lần không tình nguyện, nhưng cũng biết hôm nay chuyện không thể thành, lão ảo não khẽ hừ một tiếng, không trả lời câu hỏi của tam đệ.

Chúc mama nhàn nhạt nói: “Thật ra thì, nguyện vọng của lão thái thái không phải là lúc lâm chung mới nói ra, mà là đã sớm có chuẩn bị, đúng là, lúc đầu lão thái thái vốn định đem đồ giao cho đại lão gia, nhưng lời nói của đại lão gia thật sự khiến lão thái thái thất vọng, cho nên lão thái thái sửa lại chủ ý, đại lão gia nên tự xét lại.”

Lý Kính Nghĩa cả giận: “Bổn lão gia làm việc không tới phiên một mụ nô tỳ xen vào.”

“Đại ca, đại ca nên tôn trọng Chúc mama, bà ấy là lão nhân Lý gia chúng ta.” Lý Kính Nhân không vui nói.

“Lão nhân, lão nhân như thế nào? Bà ta có biết mình là lão nhân Lý gia không, nếu biết, vì sao cùi chỏ lại hướng ra ngoài, thế là sao.” Lý Kính Nghĩa hận độc Chúc mama, chính mụ nô tỳ bất tử này làm hư đại sự của hắn.

Lâm Lan tiến lên mấy bước, kéo Xuân Hạnh: “Người xuống trước đi.”

Xuân Hạnh rung rung gạt đầu, lui ra ngoài. Vừa ra khỏi cửa, nhìn thấy Du di nương tinh thần hoảng hốt đứng ở ngoài cửa, Xuân Hạnh lau nước mắt, nói: “Du di nương, nhị thiếu phu nhân là người tốt, đại phu nhân không

đáng tin.” Dứt lời, lập tức rời đi, Du di nương lão đảo, may dựa được vào cây cột mới không té ngã.

Lâm Lan móc từ trong tay áo ra một cái bảo lưu dấu gốc của ấn triện, chậm rãi đi về phía đại bá phụ: “Đại bá phụ, đây là bảo lưu dấu gốc của ấn triện lão thái thái lưu lại, ông cũng biết bảo lưu dấu gốc của ấn triện này đại biểu cái gì...”

Trong lòng Lý Kính Nghĩa kinh hãi, lão dĩ nhiên biết bảo lưu dấu gốc của ấn triện là cái gì, người nào có bảo lưu dấu gốc của ấn triện, người đó chính là gia chủ Lý gia, không nghĩ tới, lão thái thái đem vật này giao cho vợ Minh Doãn.

“Đây là lão thái thái giao cho Minh Doãn, lão thái thái có nói, sau này nhà này giao cho Minh Doãn, hôm nay Minh Doãn tại biên quan xa xôi, vậy thì do ta thay mặt hành chức gia chủ, đại bá phụ, tam bá phụ, hai người có ý kiến gì không?” Lâm Lan chậm rãi nói.

Lý Kính Nhân nói: “Nếu là ý tứ lão thái thái, tam thúc phụ tất nhiên tuân theo.”

Lý Kính Nghĩa liếc Lâm Lan một cái, không lên tiếng.

Du Thị vốn đang ngồi dưới đất khóc, nhìn Lâm Lan lấy ra bảo lưu dấu gốc của ấn triện, kinh ngạc quên cả khóc, bà ta ngồi đó không ai tới khuyên nhủ, càng không có người đến đỡ dậy, thật sự xấu hổ, âm ức tự mình bò dậy.

Lâm Lan đưa ánh mắt nhìn đám người Minh Tắc, Minh Đống, bọn họ đều không có dị nghị, Lâm Lan khẽ gật đầu: “Nếu tất cả mọi người không có dị nghị gì, hôm nay ta cả gan nói lên mấy câu. Đại bá phụ, thật ra thì ta ta không hề để ý tới ít đồ lão thái thái lưu lại này, người có bản lĩnh sẽ không ngó chừng đồ của lão nhân không tha.”

Lý Kính Nghĩa trong lòng xem thường: Lời hay ai không biết nói, người không hứng thú sao còn không mau đem đồ lão thái thái lưu lại đem ra!

Lâm Lan sao có thể nhìn không thấu tâm tư đại bá phụ, không nhanh không chậm nói: “Cháu dâu có Hồi Xuân Đường làm ăn náo nhiệt, dấu gì bản thân cũng được Hoàng thượng phong là giáo úy thái y, Minh Doãn càng không cần phải nói, xuất thân Trạng nguyên, là học sĩ trẻ tuổi nhất Hàn Lâm viện, mặc dù cha chồng xảy ra chuyện lớn như vậy, Hoàng thượng vẫn ủy

thác trách nhiệm nặng nề cho Minh Doãn, tương lai Minh Doãn thế nào, phàm là có chút nhân lực cũng có thể đoán ra được! Nhưng đây là lời dặn dò lúc lâm chung của lão thái thái, cháu dâu không thể cãi di mệnh của lão thái thái, không thể làm gì khác hơn là nhận trọng trách này. Việc khác cháu dâu không dám nói, nhưng cháu dâu có thể bảo đảm, Lý gia ở trên tay cháu dâu sẽ không lụn bại, đại bá phụ, di sản lão thái thái đại bá phụ đừng tơ vương nữa, bá phụ hẳn là rõ ràng, chuyện này đã thành định cục, bá phụ nào loạn cũng không giải quyết được gì, chỉ làm chuyện cười cho người ngoài mà thôi, mặc dù bá phụ không phải là gia chủ, nhưng dù gì cũng vẫn là đại lão gia Lý gia, nói chuyện làm việc cũng nên phù hợp với thân phận của mình mới phải.”

Mấy câu phía sau nàng nhấn mạnh, mặt Lý Kính Nghĩa trắng bệch, nhưng mà lời Lâm Lan nói..., cũng làm cho lão phải suy tính một lần nữa, về lý, đây là di mệnh của lão thái thái, lão muốn ồn ào là không thể nào, về quyền thế, tiền đồ Minh Doãn có lẽ thật không hạn chế, nếu đắc tội vợ Minh Doãn quá lớn, chỉ sợ tương lai có chỗ tốt sẽ không tới phiên lão.

Chương 271 – Thân là huynh đệ vẫn tính số

Thần sắc biến hóa của Lý Kính Nghĩa đều rơi vào trong mắt Lâm Lan, nàng nói tiếp: “Về phần những tài vật lão thái thái lưu lại, hôm nay ta nói ra cho mọi người cùng biết, lão thái thái lưu lại sáu mươi khế đất, khế ước mua bán nhà ở quê, tám vạn lượng ngân phiếu, còn có một chút đồ trang sức đeo tay, tính ra ngân lượng ước chừng là năm ngàn lượng...”

Lý Kính Nghĩa hít một ngụm khí lạnh, lão thái thái quả nhiên cất giấu toàn thứ tốt, chợt cảm thấy đau lòng, những thứ này, vốn thuộc về lão!

Lâm Lan tiện đà lại nói: “Những thứ tài vật này ta sẽ xử lý dựa theo ý tứ lão thái thái, sáu mươi mảnh đất, khế đất ta sẽ trông coi, ba nhà chúng ta một nhà hai mươi mảnh, ta cùng đại ca không thể trở về trông trọt, cho nên, phần của ta cùng đại ca, tùy ý đại bá phụ hoặc là tam thúc phụ xử lý, hằng năm các vị nộp lên ba phần tiền lời sung vào công quỹ, những thứ này cộng thêm tám vạn lượng cùng với đồ trang sức đeo tay của lão thái thái, làm phí dụng bồi dưỡng đệ tử Lý tộc, mời tiên sinh tốt nhất, bồi dưỡng học trò tới khi bọn họ trưởng thành, mọi người nghĩ như thế nào?”

Nếu nói Lý Kính Nhân lúc trước giúp đỡ vợ Minh Doãn, là bởi vì di mệnh lão thái thái, thật ra thì vẫn còn một chút tâm tư, sợ như đại ca sau khi đắc thủ, tam phòng bọn họ ngay cả cháo loãng cũng không có mà húp, bây giờ nghe vợ Minh Doãn an bài như thế, về tình về lý đều làm cho người tin phục, hấn sao không ủng hộ, đây là kết quả tốt nhất rồi. Lý Kính Nhân âm thầm thấy may mắn, lão thái thái quả nhiên có mắt nhìn người, vợ Minh Doãn rất lợi hại!

“Cháu dâu, sắp xếp của cháu, tam thúc phụ tuyệt đối ủng hộ.” Lý Kính Nhân bày tỏ thái độ.

Chiếm được ủng hộ của tam thúc phụ, Lâm Lan chuyển nhìn đại bá phụ: “Đại bá phụ cảm thấy thế nào?”

Lý Kính Nghĩa vẫn không cam lòng, nhưng không thể nào đoạt tới chỗ tài sản này, hơn nữa lão tam đã tỏ thái độ...

Du Thị đã tỉnh táo lại, trên mặt vẫn còn vương nước mắt nhưng bà ta cố tươi cười nói: “Đồng ý, đồng ý, nếu cháu dâu sớm nói như vậy, chúng ta, ... chúng ta sẽ không gì kia...” Du Thị lúng túng cười nói: “Lúc trước là chúng ta hiểu lầm cháu dâu, dù sao chúng ta cũng chỉ gặp nhau thời gian ngắn, hiểu lầm cũng là dễ gặp phải đúng không? Nếu biết cháu dâu quang minh lỗi lạc, là người vô tư, thì đâu xảy ra nhiều chuyện như thế! Chuyện này cứ định như vậy, về phần cháu cùng Minh Tắc không về cày cấy được, các cháu đừng lo lắng, có đại bá mẫu ở đây! Đại bá mẫu nhất định giúp các cháu xử lý tốt nhất có thể.”

Đáy lòng Lâm Lan cười lạnh, mặt Du Thị biến sắc còn nhanh hơn cả lật sách, mới vừa rồi còn quắc mắt nhìn trừng trừng, đảo mắt là có thể tươi cười đón chào, hai mươi mảnh đất kia, to như vậy rơi vào tay bọn họ, còn có thể gọi bọn họ phun ra? Nàng tin thì mới là lạ!

“Đại bá mẫu. Chuyện này không phải ta nói được là được, ta còn phải thương nghị cùng đại ca.” Lâm Lan đáp.

Du Thị ân cần nói: “Này còn có cái gì phải thương nghị, chẳng lẽ các cháu không tin đại bá mẫu à? Thân thể tam thúc phụ cháu không tốt, sao quản được nhiều đất đai như vậy?”

Trong lòng Lâm Lan cùng Lý Minh Tắc xem thường: Tin loại người như bà không bằng tin quỷ!

Minh Đông đỏ mặt nói: “Phụ thân ta tuy thân thể không tốt, nhưng tam phòng chúng ta không phải là không có người, đường tâu, đường huynh, nếu hai người tin ta, hai mươi mảnh đất kia, ta giúp hai người xử lý, toàn bộ tiền lời thuộc về hai người. Hai người chỉ cần bỏ ra chút ít chi phí giống cây cùng tiền công là được rồi.”

Du Thị nhất thời giận tái mặt, Minh Đông này đúng là đáng chết, dám làm hư chuyện tốt của bà ta, khiến bà ta vô duyên vô cớ tổn thất một khoản, nếu không phải sợ Lâm Lan mất hứng, cho là bà ta muốn kiếm lợi, bà ta sẽ mở miệng mắng người ngay lập tức.

Lâm Lan đột nhiên cười một tiếng: “Chuyện này không vội, nếu tất cả mọi người đồng ý với sắp xếp của ta, như vậy, ký tên đồng ý vào đây!” Lâm Lan vừa nói vừa đưa mắt nhìn Triệu Trác Nghĩa.

Triệu Trác Nghĩa lấy từ trong ngực ra một phần văn kiện, mở ra đưa tới bàn trà, sau đó lấy ra một hộp mực đóng dấu, mở nắp ra.

Mặt Lý Kính Nghĩa càng thêm đen, lạnh lùng nói: “Cái này cần thiết sao?”

Lâm Lan uyển chuyển nói: “Có câu thân là huynh đệ vẫn tính sổ, vẫn nên lưu lại bằng chứng thì tốt hơn. Tránh sau này có người đổi ý, chẳng phải là hại tới tình cảm mọi người?” Cùng loại tiểu nhân thay đổi thất thường này giao thiệp, không đề phòng chút là không được, phải rõ ràng thế này, mới không sợ đại bá phụ cùng đại bá mẫu giờ trò vô liêm sỉ.

Từ lúc vào cửa tới giờ, Triệu Trác Nghĩa đã nhẫn nại đến cực điểm, nếu không phải trong thời khắc mấu chốt những người tranh đấu kia không phải là người thân của Lý đại nhân, sợ là hắn không nhịn được mà xuất thủ, hắn đạ mạt liếc Lý Kính Nghĩa một cái, nói: “Đại lão gia, mời ngài!”

Lý Kính Nghĩa thấy trong mắt đại hán này toát ra lãnh ý, không khỏi rùng mình một cái, thôi thôi, đại thế đã mất, lui mà tìm cách sau! Dù thế nào đi nữa, còn có hai mươi mảnh ruộng tốt, cho dù nộp lên ba phần, còn lại cũng là một khoản tài phú không nhỏ rồi.

Lý Kính Nghĩa mặt đen lên, buồn bực mà không dám lên tiếng, đi tới, duỗi ngón tay chấm mực đóng dấu, ngón tay dừng trên lạc khoản, do dự chốc lát, rốt cục nặng nề rơi xuống, trong lòng một trận co rút đau đớn, cái

này, ngay cả cơ hội đòi ý cũng không có.

Lý Kính Nhân dứt khoát ấn dấu tay, Lý Minh Tắc đại biểu chi thứ hai cũng ấn dấu tay lên phía trên.

Chuyện phiên toái lão thái lưu lại rốt cục giải quyết xong, Lâm Lan thăm thử phào nhẹ nhõm.

Trở lại Lạc Hà trai, Diêu mama tới xin chỉ thị, Phùng tẩu xử trí như thế nào?

Trong mắt Lâm Lan hiện lên một tia lãnh ý: “Cứ theo quy củ trong phủ làm, ác nô lán chủ, nên xử trí như thế nào thì xử trí như thế vậy.” Loại nô tỳ vì mấy lượng bạc dám bán đứng chủ tử, bán đến nhà người khác cũng là tai họa, đối phó người như thế, nàng không bao giờ mềm lòng.

Diêu mama hiểu ý: “Lão nô đã hiểu.”

Ngân Liễu bung tới một chén súp ngân nhĩ: “Nhị thiếu phu nhân, uống chút súp ngân nhĩ cho thanh giọng!”

Lâm Lan nhìn súp ngân nhĩ, nhíu mày nói: “Ngân Liễu, việc này không hợp với quy củ!” Bây giờ đang trong lúc đại tang, mọi người đều phải đốt giấy để tang, cơm rau dưa, sao có thể ăn vật này?

Ngân Liễu ngượng ngùng nói: “Đây là Quế tẩu lén làm, Quế tẩu cũng là đau lòng nhị thiếu phu nhân mấy ngày liên tiếp cực khổ... Nhị thiếu phu nhân yên tâm, không ai biết đâu!”

Hả! Bảo nàng ăn vụng! Hiện tại nàng là chủ sự, chính mình phá hư quy củ, sau này làm sao ước thúc hạ nhân? Bất quá nàng cũng không muốn phụ tâm ý mọi người, liền nói: “Cái này cho Sơn Nhi thiếu gia ăn!”

Sơn Nhi không phải là người Lý gia, nhưng phải theo mọi người chịu khổ chịu tội, thật sự là ủy khuất tên tiểu tử này rồi, coi như cho cu cậu không cần theo tập thể!

Ngân Liễu méo miệng, vẫn phải nghe lời nhị thiếu phu nhân nói, đem súp ngân nhĩ cho Sơn Nhi thiếu gia ăn.

Chu mama nói: “Nhị thiếu phu nhân, người an bài như vậy, chẳng phải là tiện nghi cho đại lão gia?” Chu mama nghĩ tới là không cam lòng, tất cả chỗ

đó đều là tiền của Diệp gia!

Lâm Lan thở dài nói: “Cũng chỉ có thể tiện nghi cho lão, ai bảo lão là đại bá nhị thiếu gia? Nhị thiếu gia họ Lý, đây là sự thật không cách nào thay đổi, nếu ta tuyệt tình, loại người muốn tiền không muốn mạng người này, sợ là chuyện gì cũng làm được, không phải ta sợ lão, nếu như hôm nay nhị thiếu gia không ở quan trường, không đi con đường làm quan, lão đừng mơ tưởng từ tay ta cầm đi một xu, ta làm như vậy, là vì nhị thiếu gia, ta không cầu Lý gia có bao nhiêu tiền đồ, bọn họ có thể giữ bản phận cho ta yên tĩnh, không gây thêm phiền toái cho nhị thiếu gia là tốt rồi, tiếp nữa, cũng là nhìn mặt mũi tam thúc phụ. Tam thúc phụ là người có suy nghĩ đúng đắn, hai vị đường huynh Minh Đông cùng Minh Trụ nhân phẩm không tồi, cũng nên giúp đỡ bọn họ.”

Chu mama thở dài nói: “May là người của Lý gia không hỏng toàn bộ, cuối cùng vẫn có mấy người chính khí.”

Khóe miệng Lâm Lan hiện ra một nụ cười khổ, đáng tiếc chính khí này, thân thể lại bất tranh khí, theo nàng quan sát sắc mặt tam thúc phụ, tình hình không ổn, nếu ở hiện đại, chữa khỏi ho lao căn bản không thành vấn đề, chỉ cần không bị dị ứng kháng sinh, căn bản cũng có thể khỏi hẳn, nhưng cổ đại chỉ có thể dùng trung y trị liệu, mười phần có thể trị được hai phần đã là tốt lắm rồi, mà phải là lúc mới bị bệnh, kịp thời trị liệu mới có thể. Tam thúc phụ bệnh trầm kha khó mà trị được... Lâm Lan nghĩ, ngày nào đó sẽ xem thật kỹ cho tam thúc phụ, cho dù không thể trị lành, điều trị một chút, để cho vị thúc phụ này sống lâu mấy ngày cũng là tốt rồi.

Bên Lâm Lan cuối cùng giải quyết xong đại phiền toái, nhưng mấy ngày nay Phùng Thục Mẫn ở phủ Hoài Viễn Tướng quân nôn nóng vô cùng. Tin tức lão thái thái Lý gia qua đời, nàng sớm đã biết, vốn định phái người đi phúng viếng, nhưng nàng đã nói láo là đi Tô Châu, tự nhiên không thể nào phái người đi phúng viếng, mấu chốt nhất chính là, Sơn Nhi ở Lý gia... Phùng Thục Mẫn hết sức ảo não, tại sao mình lại chọn lấy “thời cơ tốt” như vậy? Hôm nay nàng không thể thăm dò chút tin tức nào của Sơn Nhi ở Lý gia, Lâm Lan là cố ý làm nàng gấp gáp. Không biết lúc nào lão gia mới trở về, cục diện rối rắm này để nàng thu thập, thật là làm khó nàng.

“Phu nhân...” Mạt Nhi đi vào phòng, thần sắc bối rối.

“Chuyện gì?” Phùng Thục Mẫn đang phiền não, trước mặt bày một

quyền sách nhưng một chữ cũng xem không vào.

“Phu nhân, đại cô cùng Liễu mama âm ỉ trong vườn, bây giờ còn... còn đánh nhau, phu nhân mau tới xem một chút đi!” Mạt Nhi nói.

“Cái gì?” Phùng Thục Mẫn vừa sợ vừa giận, đại cô này chưa ngày nào sống yên ổn, tới phủ mới bao nhiêu ngày mà đã âm ỉ rồi, bây giờ còn đánh nhau nữa.

“Vương mama đâu?”

“Vương mama sớm đã qua đó, nhưng mà không thể khuyên nhủ, đại cậu mang theo hai vị thiếu gia hùng hổ, đánh Liễu mama cùng mấy bà tử trong vườn một trận thê thảm.”

Phùng Thục Mẫn nghe vậy, lại càng tức giận, trầm giọng hỏi: “Vì sự tình gì tranh chấp?”

Mạt Nhi trả lời: “Nô tỳ cũng không rõ ràng lắm, hình như là đại cô muốn chặt hết trúc trong hậu viện để trồng rau, Liễu mama không đồng ý...”

“Thật là quá kỳ cục rồi.” Phùng Thục Mẫn đứng bật dậy đi ra ngoài, Mạt Nhi vội vàng đuổi theo.

Phùng Thục Mẫn còn chưa đi tới hậu viên đã nghe một trận cãi vã,

“Ta đánh người đây, có sao không? Đây là vườn của đệ đệ ta, chúng ta thích chém mấy cây trúc thì chém, lão nương ta khó chịu, lão nương ta phá cả cái vườn này, ai dám nói nhiều một câu...” Lâm Đại Phương lớn lối nói.

“Một lũ cậu nô tài mắt mù, không nhìn xem chúng ta là ai, Hoài Viễn Tướng quân là cậu của ta, chúng ta chính là nửa chủ tử chỗ này, chọc giận chúng ta, các người không có kết cục gì hay đâu, chờ cậu ta về, ta sẽ nói với cậu đuổi hết các người...”

Lão lớn lối, nhỏ lại càng hỗn trướng.

Phùng Thục Mẫn giận dữ, cho các người mấy phần thể diện, liền quên thân phận của mình, bản thân mình từ khi đương gia, chưa từng thấy qua ai không biết xấu hổ như vậy.

Chương 272 – Trúc phong thủy

Sắc mặt Vương mama cùng lão quản gia cực kỳ khó coi, hạ nhân Lâm phủ lại càng phần nộ, có hai gã sai vặt trẻ tuổi kìm nén không được, xắn ống tay áo lên, định xông tới đánh cho mấy kẻ này một trận toì bời, loại người này còn dám nói mình là chị ruột Tướng quân, quả thực là mất mặt.

Lão Vu quát lên: “Không được vọng động, chuyện này, phu nhân sẽ đến xử trí.”

Wương mama gấp gáp, sao phu nhân vẫn còn chưa tới... Mới vừa rồi vất vả lắm mới kéo được hai bên ra, phu nhân không tới, lại chuẩn bị đánh nhau đến nơi.

Lâm Đại Phương núp ở phía sau nhi tử, nhảy chồm chồm mắng: “Đừng có lấy phu nhân ra dọa ta, phu nhân là em dâu ta, nó đời nào giúp mấy người... Một lũ ngu xuẩn không có mắt.”

“Nhón nháo cái gì mà nhón nháo? Chỗ này là chỗ nào? Là đường cái hay là chợ? Tại sao lại không có quy củ như thế này, không muốn ở chỗ này làm việc thì cút cả cho ta.” Phùng Thục Mẫn vào tới trong viện, lớn tiếng khiển trách. Nàng cực ít khi nổi giận với người khác, nhưng không phải là người nhu nhược, làm nàng phát bực, ai cũng đừng nghĩ trốn tránh được. Nhất là đối với những kẻ tự cho là có chút quan hệ họ hàng, dám ở trước mặt nàng tác oai tác quái.

Ánh mắt bén nhọn của Phùng Thục Mẫn quét qua đám hạ nhân, cuối cùng rơi vào toàn gia đại cô.

Liễu mama tóc tai rũ rượi, trên mặt năm sáu vết xước rỉ máu, những bà tử khác tình hình cũng không khá hơn chút nào, không phải là hốc mắt tím bầm thì cũng chảy máu mũi, áo thì bị xé rách tả tơi, mà một nhà đại cô tình hình rõ ràng tốt hơn nhiều, ba đại nam nhân khi dễ mấy bà già, bọn họ thật không biết xấu hổ mà động thủ. Trong mắt Phùng Thục Mẫn lạnh lẽo lại thêm mấy phần thâm sâu, đối với một nhà đại cô vô cùng chán ghét.

Phu nhân quát một tiếng chói tai, hiện trường lập tức an tĩnh trở lại. Dưới uy áp của phu nhân, bọn hạ nhân đành dùng ánh mắt phần nộ biểu đạt oán khí trong đáy lòng, mà một nhà bốn miệng Lâm Đại Phương, trong chốc lát chợt dạ thấp thỏm liền biến thành như không có chuyện gì xảy ra, bọn họ đoán đệ muội này không dám làm gì bọn họ.

Lâm Đại Phương đôi gương mặt tươi cười, từ phía sau nhi tử chui đi ra, đang muốn cùng đệ muội lôi kéo, ánh mắt đệ muội liền lạnh lùng rời đi chỗ khác, nụ cười trên mặt Lâm Đại Phương cứng đờ, thật là không có gì vui.

Ánh mắt Phùng Thục Mẫn hướng về hư không nơi xa. Trầm giọng nói: “Xảy ra chuyện gì? Đại cô mới đến mấy ngày, cuộc sống trong phủ không có lấy một ngày yên ổn, ta nói lại một lần nữa với các người. Đại cô ở đây không bao lâu, các người phải tận tâm hầu hạ, các người đem lời của ta như gió bên tai sao? Ba ngày một trận âm ỉ, năm ngày một trận đại náo, có phải rảnh rồi quá rồi không?”

Phu nhân nói lời này, bên ngoài là mắng hạ nhân Lâm phủ, trên thực tế là chỉ trích đại cô đến thì xảy ra chuyện, Vương mama cùng lão Vu trong lòng dạ đều biết rõ, hi vọng phu nhân lúc này không nên nhịn nữa. Nên thu thập đại cô này, nếu không, nhà này chẳng còn một ngày yên ổn.

Đám người Vương mama hiểu cả, nhưng Liễu mama hôm nay là người bị hại lớn nhất, hơn nữa còn là vì duy trì lợi ích phu nhân mới tranh chấp cùng đại cô, vốn đã cảm thấy ủy khuất, lại bị phu nhân quát, trong lòng càng thêm khó chịu. Đại cô này thật sự quá kỳ cục, không nghĩ mình là người ngoài, thứ gì cũng tưởng của nhà mình. Ngay cả thuốc bổ chưng cho phu nhân, cũng dám bung đi uống, hai vị thiếu gia suốt ngày đi ngó chừng nha hoàn trẻ tuổi trong phủ, không phải lên tiếng đùa giỡn thì là động thủ lôi kéo, tiếp tục như vậy nữa, sớm muộn cũng gặp chuyện không hay. Liễu mama không cam lòng, cho dù thế nào cũng phải đuổi đại cô này khỏi phủ, lên đũng khí, chuẩn bị nói ra. Lời chưa kịp nói ra đã có người cáo trạng trước rồi.

“Đệ muội, muội tới vừa lúc, không phải là vì mấy cây cây trúc sao? Mấy bà tử này giống như ta đào lòng của họ vậy, lại dám động thủ với ta, nếu không phải lão gia ta tới kịp, ta sẽ bị bọn họ đánh chết...” Lâm Đại Phương vừa nói vừa chỉ vào vết thương trên mặt mình cho Phùng Thục Mẫn nhìn, làm ra bộ căm phẫn trào dâng, vô cùng ủy khuất.

Lâm Đại Phương sao không nghe ra trách cứ trong lời nói của đệ muội, bất quá, bà ta cho là đệ muội cũng chỉ có thể chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, không dám vạch mặt bà ta, vì sao bà ta làm loạn, đệ muội cũng nên suy nghĩ thật kỹ, bà ta là đại cô duy nhất của Lâm gia, thân thích duy nhất, đột nhiên đuổi bà ta đến một mảnh đất nhỏ xíu, coi bà ta là ăn mày sao? Không đạt được mục đích của mình, vì vậy bà ta náo loạn, náo đến độ khiến tất cả mọi

người không được yên.

“Bà nói nhảm, chúng ta chỉ khuyên bà mấy câu, bà liền động thủ đánh người.” Liễu mama tức tối nói.

“Trúc kia là lão gia ra lệnh trồng, bà nói đào là đào, lão gia trách tội, người nào chịu?” Một bà tử khác tức giận nói.

Lâm Đại Phương cố gắng nặn ra vài giọt nước mắt: “Đệ muội, muội xem đi, bọn họ động một chút là đem lão gia ra, ta ở nhà em ta, nó có thể vì mấy cây trúc mà nổi giận với chị ruột sao?”

Phùng Thục Mẫn dùng ánh mắt ngăn đám người Liễu mama lại, đăm đăm không mang theo một tia tình cảm nói: “Đại cô, đại cô không biết thì đừng nói, nếu lão gia biết có người chém mấy câu trúc kia, không quan tâm là ai, lão gia đều trở mặt được.”

Lâm Đại Phương ngạc nhiên nhìn đệ muội, đệ muội muốn vạch mặt bà ta?

Phùng Thục Mẫn đưa mắt nhìn mấy cây trúc đởng ngổ ngang trên mặt đất, dùng một chút, nói: “Bởi vì đó là trúc phong thủy trong phủ, đại cô chém trúc phong thủy, khác gì phá hư phong thủy Lâm gia, đại cô nói xem lão gia có trở mặt với đại cô không?”

Lâm Đại Phương kinh hãi, cái quái gì thế này! Mấy cây trúc vớ vẩn lại có quan hệ tới phong thủy sao? Triệu Toàn cùng hai nhi tử đưa mắt nhìn nhau, trong lòng bối rối, má ơi! Giờ thì hay rồi, phá hư phong thủy nhà cậu, cậu nổi giận thì sao chịu được!

Đám người Liễu mama cũng kinh ngạc, những cây trúc này là trúc phong thủy?

Phùng Thục Mẫn cười lạnh trong lòng, trước kia đã không so đo với bà, chỉ cần nhà bà đừng quá phạm, không nghĩ tới các người một chút liêm sỉ cũng không có, vậy đừng trách nàng trở mặt, trúc này chỉ là trúc bình thường, không phải trúc phong thủy gì cả, nhưng từng ngọn cây cọng cỏ trong phủ, không có nàng cho phép, đừng ai nghĩ phá hư.

“Cho nên, cũng khó trách đám người Liễu mama gấp gáp, đôi lại là người khác, đã sớm đánh chết mà không nói gì rồi.” Phùng Thục Mẫn khinh phiêu vung ra một câu như vậy.

Bọn hạ nhân Lâm phủ không khỏi đứng thẳng lưng, lời này của phu nhân ân ám hiệu, sau này người nhà kia còn dám làm loạn, mọi người khỏi phải nghĩ, muốn chào hỏi làm sao thì chào hỏi.

“Đại cô, từng ngọn cây cọng cỏ trong phủ đều là lão gia tử mĩ thiết kế, hư một chỗ liền hư phong thủy, đây không phải là đồ ăn thức uống có thể tùy tiện động, tổn hại đến phong thủy hậu quả thế nào đại cô cũng biết. Đại cô là tử tử lão gia, ta không muốn tình cảm tử đệ giữa hai người đi xuống, xem ra cho nhà đại cô xử lý vườn này, là ta thất sách, Liễu mama, về sau vườn này thuộc về người xử lý, mau chóng trồng lại trúc phong thủy.” Phùng Thục Mẫn trầm giọng phân phó.

Liễu mama tinh thần chấn hưng, lớn tiếng đáp: “Lão nô tuân lệnh.”

Lâm Đại Phương cực kỳ bất bình lâu bầu: “Nhưng trước đó bọn họ không nói cho ta biết đây là trúc phong thủy, nếu ta biết trúc này quan trọng như vậy, sao ta có thể chặt đi?”

Phùng Thục Mẫn hướng về phía đại cô cười một tiếng: “Đại cô, chuyện này đều tại ta suy nghĩ không chu toàn, chưa từng nói với đại cô những điều kiêng kỵ trong phủ, như vậy đi, nếu đại cô ngại trong phủ nhiều quy củ, kiêng kỵ nhiều, ở không quen, ta đây liền phái người đưa nhà đại cô hồi hương.”

Lâm Đại Phương cả kinh nói: “Ta còn chưa gặp em của ta! Ta... Ta không thể đi.”

Triệu Toàn cũng tới hát đệm: “Đúng đấy, ta vẫn chưa gặp em vợ ta! Thật vất vả mới có thể tới đây, sao có thể cứ như vậy đi?”

Trong lòng bọn hạ nhân Lâm phủ thầm mắng: Không biết xấu hổ, không phải là muốn ở chỗ này ăn nhờ ở đậu chỗ tốt sao, đồ các người trộm đi còn thiếu ư?

Phùng Thục Mẫn nghe xong lời bọn họ nói, đáp: “Nếu đại cô, đại dưỡng muốn ở lại, vậy thì lưu lại đi!”

Lâm Đại Phương vừa nghe đệ muội xuống nước, lập tức lớn lối, khôi phục bộ dạng cao ngạo.

“Lão Vu, Vương mama, đại cô không hiểu nhiều quy củ trong phủ, sau

này các người phải nhắc nhở, đồ nào không nên đựng thì không đựng, đồ nào không nên cầm thì không cầm, nơi nào không nên tới thì không tới, nếu còn phát sinh chuyện như hôm nay, ta sẽ hỏi tội các người.” Phùng Thục Mẫn chậm rãi nói, tuy là giọng nói bình thản, nhưng lộ ra vài phần uy nghiêm. Nói cho lão Vu cùng Vương mama nghe, cũng là nói cho cả nhà đại cô biết.

Lão Vu cùng Vương mama kính cẩn lắng nghe. Có lời này thì tốt rồi, sau này nhà đại cô còn dám ở trong phủ hoành hành ngang ngược, không có cửa đâu, chính các người đã không làm người, vậy thì đừng trách người ta không cho các người mặt mũi.

Lâm Đại Phương suy nghĩ lời này của đệ muội, làm sao cảm thấy như có cái gì không đúng vậy.

Triệu Khang nhỏ giọng lầm bầm: “Coi chúng ta là kẻ trộm sao?”

Lâm Đại Phương nhất thời đen mặt: “Đệ muội, lời này ý gì?”

Phùng Thục Mẫn cười khẽ nói: “Chính là ý trên mặt chữ, nếu đại cô có chỗ nào không rõ, Vương mama sẽ giải thích tường tận với các vị.” Các người muốn ở lại thì ở lại, nhưng nếu không an phận, không ai có thể nhin các người nữa, nàng tin Vương mama cùng lão Vu sẽ có biện pháp sửa người.

Phùng Thục Mẫn nói xong, nhàn nhạt liếc mắt toàn gia này, chán ghét xoay người rời đi.

Lâm Đại Phương cắn môi, trừng mắt, này... Đệ muội cứ như vậy đi? Đệ muội tới dạy dỗ nô tài hay dạy dỗ bà ta vậy?

Phu nhân vừa đi, Vương mama tiến lên phía trước nói: “Đại cô, mời các người trở về! Mới vừa rồi lời phu nhân các người cũng nghe thấy rồi, vườn này về sau không cần các người xử lý!”

Triệu Toàn phần nộ vung tay: “Một cái vườn vớ vẩn, ai mà thèm! Ai thích thì đi mà làm.”

Wương mama cố tình chọc tức bọn họ, cười nói: “Đại cậu nói rất đúng, đây chính là cái vườn vớ vẩn, chỉ có chút ít hoa cỏ, một năm nhiều nhất cũng chỉ có thể làm ra mấy trăm lượng bạc mà thôi, những thứ vớ vẩn này, để cho hạ nhân làm đi!”

Triệu Toàn trợn mắt hộc mồm, cái gì? Một cái vườn vớ vẩn, hoa cỏ linh tinh cũng có thể cho ra mấy trăm lượng bạc sao? Triệu Toàn quay đầu lại xem cái vườn, chỉ là bảy tám mẫu đất, có thể kiếm tiền nhiều như vậy?

Vương mama cười nói: “Hoa cỏ trong kinh thành rất đáng giá, nếu là giống quý, còn không phải giá này đâu!”

Lâm Đại Phương cùng Triệu Toàn hai mặt nhìn nhau, không thể nào! Vậy bọn họ chẳng phải là tổn thất thảm trọng?

Lão Vu cao giọng nói: “Mới vừa rồi lời phu nhân nói mọi người nghe rõ cả rồi, sau này nếu nhà đại cô có chỗ nào không rõ, nhất định phải tận tình nhắc nhở, xảy ra điều gì không may, các người đảm đương không nổi đâu...” Lão vu cố ý nhấn mạnh hai chữ “tận tình”.

Mọi người đồng thanh dạ ran, đáy lòng cao hứng, rốt cục không cần chịu đựng mấy người này nữa rồi, mọi người âm thầm hăm hè, tốt nhất nhà đại cô phạm sai lầm tiếp đi, chỉ cần thế, bọn họ có thể danh chính ngôn thuận xuất thủ dạy dỗ.

Lâm Đại Phương nhìn mọi người vui sướng, ánh mắt tất cả đều không có hảo ý, trong lòng liền sợ hãi... đám nô tài này muốn tạo phản rồi ư?

Chương 273 – Kẻ xuyên không

Trời mênh mông, gió thổi vô tận trên thảo nguyên.

Bầu trời trong vắt không gợn mây, gió nhẹ hiu hiu.

Trong những cơn gió mát lạnh, một đội kỵ binh chậm rãi đi về phía trước, tựa như đi dạo, thanh thoi tự nhiên.

Đại Tướng quân đi đầu đưa mắt nhìn về nơi xa, cười vui vẻ, hào khí nói: “Từ nay về sau, thảo nguyên này chính là ranh giới triều ta.”

Thanh niên bạch y bên cạnh ông nở nụ cười nhạt: “Nên nắm chắc xây dựng phòng ngự.”

Đại Tướng quân quay đầu lại liếc thanh niên bạch y, cười nói: “Minh Doãn, lần này, cậu có thể tính là lập công lớn rồi.”

Lý Minh Doãn cười nhạt như cũ, một bộ không quan tâm, thản nhiên nói: “Tiểu tử sao dám nhận công, quả thật Tướng quân thân uy, thiên hữu triều ta.”

Không phải là Lý Minh Doãn muốn khiêm tốn, đừng xem giờ phút này vân đạm phong khinh, mấy ngày trước, ở sông Mộc Tháp, mạng hãn cơ hồ treo trên sợi tóc, nếu không phải Lâm Tướng quân bày mưu nghĩ kế, các tướng sĩ đẫm máu chiến đấu hăng hái, một lòng tiêu diệt phục binh Đột Quyết, chặt đứt đường lui của bọn chúng, để tia hi vọng cuối cùng của người Đột Quyết tan biến, người Đột Quyết tuyệt sẽ không dễ dàng đầu hàng, đúng là, hữu kinh vô hiểm*...!

*Hữu kinh vô hiểm: nhìn như kinh động tâm phách nhưng không có gì nguy hiểm. Dùng để hình dung tình thế ác liệt nhưng cuối cùng đạt được kết quả mong muốn.

Lâm Trí Viễn thoải mái cười to: “Lão tử chinh chiến biên quan mười mấy năm, rốt cục chờ được đến hôm nay, người Đột Quyết lần này nguyên khí tổn thương nặng nề, đợi phòng ngự thành xây dựng xong, người Đột Quyết mười năm nữa cũng đừng mơ tưởng hưng binh xâm chiếm triều ta.”

Các tướng sĩ phía sau cũng lộ rõ vui mừng trên mặt, tinh thần phấn chấn, cùng người Đột Quyết quanh quẩn nhiều năm, trước kia luôn bị động bị đánh, hôm nay đem mũi nhọn đặt ngay trước cửa Đột Quyết, sau này bọn họ có thể tùy thời đón đầu thống kích. Thống khoái này, nếu không phải thân mang quân vụ, thật muốn uống cho say, không say không nghỉ.

“Nhiệm vụ hoàn thành, cậu cũng nên trở về kinh rồi.” Lâm Trí Viễn nở nụ cười, phun ra một tiếng cảm khái.

“Tướng quân trấn thủ biên quan nhiều năm, cũng nên về kinh với gia đình một chút.” Lý Minh Doãn đột nhiên cười một tiếng, nhìn Lâm Trí Viễn.

Lâm Trí Viễn quay đầu nhìn phía sau cách đó không xa, một tiểu tướng trẻ tuổi đang nói cười, tinh thần phức tạp.

Tiểu tướng kia cảm nhận được ánh mắt khác thường, đưa mắt nhìn tới, lập tức mặt trầm xuống, hờ hững quay đi chỗ khác.

Lâm Trí Viễn không khỏi mát mát trong lòng: Tiểu tử này, tính tình cứng rắn, haiz! Chỉ tự trách mình năm đó hồ đồ.

Mặc nhiên chốc lát, Lâm Trí Viễn nói: “Đúng vậy, nên trở về thăm gia đình. Chuyện chưa dứt, cũng nên chấm dứt rồi.”

Nhưng là nên chấm dứt như thế nào, có thể chấm dứt hay không, Lâm Trí Viễn một phen cũng không chắc, ông phải xua tan hiểm khích phụ tử, cuộc chiến đấu này khó khăn không thua gì tác chiến với người Đột Quyết, nhưng, bất kể khó khăn thế nào, ông cũng phải làm, nếu không cuộc đời này khó an.

Lý Minh Doãn ha ha cười nói: “Vậy thì phải nhanh chóng trở về, nói không chừng có thể về trước Trung thu.” Vừa nói, hấn vung roi thúc ngựa, giục ngựa chạy băng băng.

Lâm Trí Viễn lắc đầu cười cười: Tiểu tử này nhớ thương Lan Nhi rất nhiều.

“Lão tử cũng phải lên tinh thần, hết tốc độ tiến về phía trước.” Lâm Trí Viễn cũng vung roi, cao giọng hống.

Nhất thời thiết kỵ như những làn sóng dâng lên.

Kinh thành. Lý phủ.

Lâm Lan bắt mạch cho tam thúc phụ, đám người Minh Đổng, Minh Tắc ở một bên chờ đợi, nhìn sắc mặt Lâm Lan ngưng trọng, Minh Đổng không nhịn được hỏi: “Đường tẩu, bệnh của cha ta...”

Lâm Lan rút tay về, chân mày thả lỏng, nói: “Tam thúc phụ là bệnh lâu kéo dài, âm dương hư, khí huyết thiếu, không dùng được mãnh dược, chỉ có thể từ từ điều dưỡng, trước để củng cố bên ngoài, tim phổi bên trong mới dần khôi phục sau, đơn thuốc Hoa đại phụ kê đã có tác dụng, mấy ngày nay tam thúc phụ đỡ mờ hôi, tim đập nhanh, bệnh trạng đã có cải thiện.”

“Ha ha, đúng là tốt hơn, ngay cả khí cũng thông thuận rất nhiều.” Lý Kính Nhân cười nói, hấn ho lao lâu ngày, bao nhiêu đại phụ đều nói chịu bó tay rồi, chính hấn cũng rất rõ ràng, nghĩ trị lành là không thể nào, chỉ cầu có thể sống lâu mấy ngày mà thôi, vậy mà uống thuốc bảy ngày nay, quả thật cơn đau đã giảm nhiều phần, điều này đủ làm hấn vui mừng lắm rồi.

Nghe phụ thân nói như vậy, Minh Đổng Minh Trụ thở phào, chuyển biến tốt đẹp là tốt rồi.

“Tam thúc phụ, không bằng thúc ở lại kinh thành lâu chút, để cháu dâu điều trị cho thúc, nhất định sẽ khá hơn.” Lâm Lan đề nghị.

Lý Kính Nhân cười cười: “Vợ Minh Doãn, tâm ý của cháu thúc phụ lĩnh, bất quá, đưa lão thái thái hồi hương là đại sự, ta là nhi tử, muốn tận mắt nhìn lão thái thái xuống mồ mới có thể an tâm...” Bệnh của mình mặc dù trọng yếu, nhưng hiếu đạo làm đầu, rồi lại nói, đem hậu sự lão thái thái giao cho đại ca, hẳn không yên lòng.

Lâm Lan cũng biết không lay chuyển được tam thúc phụ, không thể làm gì hơn là nói: “Vậy ngày mai cháu dâu mời Hoa đại phu lại đến một chuyến, xem có cần thay đổi đơn thuốc không.” Vừa nói, Lâm Lan vừa lấy ra một danh sách dạy nấu ăn trong hòm thuốc: “Đây là thực đơn nấu ăn phụ trợ trị liệu, canh thịt dê, canh ngân nhĩ, cháo bồ câu, ba ba,... lâu dài sẽ có tác dụng, có thể bù lại tiêu hao của cơ thể vì tật bệnh, có tác dụng rất lớn với việc phục hồi cơ thể, phía dưới cháu đã viết những đồ cần kiêng, kính xin tam thúc phụ phía dựa theo danh sách này.”

Minh Tắc cười nói: “Tam thúc phụ, liệu pháp ăn uống của đệ muội rất hữu hiệu, có thể nói tuyệt nhất.”

Minh Đông mừng rỡ, bước lên phía trước nhận lấy danh sách: “Khiến đường tẩu nhọc tâm.”

Lâm Lan mỉm cười nói: “Sau khi về quê, thường gửi thư, báo bệnh trạng tam thúc phụ, ta sẽ tùy thời thay đổi đơn thuốc cho tam thúc phụ.”

“Vâng, vâng, đa tạ đường tẩu.” Minh Đông chấp tay nói tạ ơn.

“Đều là người một nhà, gì mà cảm ơn, thành ra xa lạ.” Lâm Lan cười nói.

Minh Tắc nói: “Đúng đấy, người một nhà không lời cảm ơn nào hết được.”

Lý Kính Nhân thở dài nói: “Lý gia may mắn có các cháu, nếu không, lụi bại mất rồi.”

Lâm Lan vừa ra khỏi phòng, nghe thấy phía sau có người sợ hãi gọi nàng: “Nhị thiếu phu nhân...”

Lâm Lan quay đầu lại, là Du Liên, nói vậy Du Liên đã có quyết định.

“Đến phòng ta nói chuyện.” Lâm Lan hòa thanh nói.

Du Liên cuối cùng không giúp đỡ đại bá mẫu tranh giành di sản, cho nên

Lâm Lan đối với cô ta vẫn bình thường.

Đến Lạc Hà trai, Như Ý dâng trà xong liền lui ra.

“Lúc này trong phòng không có người ngoài, có lời gì cứ nói.” Lâm Lan ôn hòa lên tiếng.

Du Liên cúi đầu, mím môi, tựa hồ lấy hết dũng khí nói: “Nhị thiếu phu nhân, ta... ta không muốn về quê.”

Quyết định như vậy, đối với Du Liên mà nói là tốt nhất, thay vì về quê bị người khác khinh nhạo, không bằng lưu lại kinh thành, nơi này ít nhất sẽ không gây khó khăn cho cô ta.

“Cũng tốt, ta nói rồi, ta tôn trọng quyết định của cô, cô không muốn trở về thì lưu lại! Ta cũng sẽ không nuốt lời, cuộc sống sau này của cô, ta sẽ thay cô an bài.” Lâm Lan nói, nàng đã hứa thì nhất định sẽ thực hiện, Du Liên có thể dừng cương trước bờ vực, nàng sẽ bỏ qua chuyện cũ.

Du Liên đứng dậy thi lễ với Lâm Lan: “Đa tạ nhị thiếu phu nhân thành toàn, về phần tương lai... Ta thật sự không có gì ý nghĩ, có thể có một chỗ an thân như vậy đủ rồi.”

Lâm Lan cười nhạt nói: “Chuyện sau này, chúng ta sau này hãy nói, nếu cô không muốn, sẽ không có người ép cô, nếu thật sự có thể gặp được một nơi tốt, cô cũng đừng băn khoăn gì, cô còn trẻ, đừng sống uổng, vậy thì tự có lỗi với bản thân.”

Mũi Du Liên cay cay, trong mắt dâng lên một tầng hơi nước, ghen nào nói: “Nhị thiếu phu nhân, thật không biết tạ ơn nhị thiếu phu nhân thế nào... Ta... Ta thiếu chút đã làm chuyện có lỗi với nhị thiếu phu nhân.”

Lâm Lan an ủi vỗ vỗ tay cô ta: “Chuyện đã qua, không nhắc lại nữa, tâm tính của cô thế nào ta biết.”

Du Liên càng thêm áy náy, thật ra thì, nếu không nghe được những lời đó của nhị thiếu phu nhân, biết được “dụng ý” của cô ta, cô ta thiếu chút nữa làm chuyện hồ đồ rồi.

“Phía... phía bên cô cô ta...” Du Liên lo lắng nói, cô cô lại tới yêu cầu cô ta cùng về quê.

“Chuyện này cô không cần lo lắng, về phần đại bá mẫu, ta sẽ nói lại.”
Lâm Lan an ủi.

Đảo mắt ba tuần trôi đi, linh cửu lão thái thái chọn ngày lành tháng tốt hồi hương. Lý Minh Tắc đại biểu chi thứ hai, cũng cùng về, tiễn linh cửu lão thái thái đi, Lâm Lan nhìn đại viện vắng lặng, càng thêm thương nhớ Minh Doãn phương xa, không biết hòa đàm tiến hành ra sao, vốn tưởng rằng, mình đã thích ứng tiết tấu chậm rãi cuộc sống cổ đại, nhưng giờ khắc này, nàng chỉ muốn có một cái điện thoại di động, nhấn số là có thể nghe được giọng nói ngày nhớ đêm mong, biết được hẳn có khỏe hay không, mà không phải giống như như bây giờ, bất đắc dĩ đợi chờ.

Thời gian này bận rộn hậu sự lão thái thái, tình hình bên ngoài nàng không biết rõ, chỉ nghe qua Hoa Văn Bách nói, bệnh tình Thái hậu trầm trọng thêm, núi dựa lớn muốn ngã, Tần gia hẳn là lúc này không có công phu gì để đối phó với nàng! Bất quá, cũng không nên chủ quan.

“Sơn Nhi thiếu gia đâu?” Lâm Lan trở lại trong viện, không thấy Sơn Nhi liền hỏi Chu mama.

Chu mama nói: “Đại thiếu phu nhân phái Hồng Thường tới dẫn Sơn Nhi thiếu gia sang chơi.”

Khóe miệng Lâm Lan cong lên, tiểu quý này đúng là có duyên, nàng chỉ đem cu cậu đi Vi Vũ các một hồi, Đinh Nhược Nghiên lập tức yêu thích, ngày nào cũng sai người mời cu cậu qua chơi, Minh Châu cũng chỉ gặp qua tiểu quý này một lần, lập tức thân nhau như tỷ đệ, tiểu quý này thật là có ma lực! Lâm Lan cười khỏ: “Đi theo thằng bé đi! Có điều mama phải ngó chừng nó, phải học hết bài mới cho đi chơi.”

Chu mama cười nói: “Nhị thiếu phu nhân, người giao ít bài tập quá, Sơn Nhi thiếu gia không cần tới nửa canh giờ đã hoàn thành.”

“Vậy ư?” Lâm Lan nhíu mày, tiểu quý này có phải là lười biếng rồi không? Có lẽ phải kiểm tra giờ học của cu cậu.

“Đúng thế ạ, bài tập người giao, Sơn Nhi thiếu gia làm rất nghiêm túc. Còn luyện chữ nữa.” Chu mama đến phòng Sơn Nhi thiếu gia lấy giấy luyện chữ ra cho nhị thiếu phu nhân xem.

“Nhị thiếu phu nhân, người xem, đây là chữ Sơn Nhi thiếu gia viết theo

chữ nhị thiếu gia, lão nô xem không hiểu, nhưng cảm thấy viết rất giống.”

Lâm Lan nhận lấy, mở một tờ ra xem, trong lòng kinh ngạc, Sơn Nhi năm nay mới sáu tuổi, cho dù thằng bé bốn tuổi bắt đầu luyện chữ, cũng không thể viết ra những chữ trầm ổn như thế này, không có năm, sáu năm bản lĩnh trở lên, không thể làm được. Trừ phi thằng bé thiên tư trời sinh, hoặc là... Sơn Nhi cũng là xuyên không? Lâm Lan bị ý nghĩ của mình dọa chết khiếp, nhưng nàng vẫn hoang mang, ai dám đảm bảo, xuyên không đến thế giới này chỉ có mình nàng? Lâm Lan nhất thời một thân mồ hôi lạnh, xem ra sau này làm việc phải thận trọng, nếu bị đoán được, ai biết hậu quả nghiêm trọng thế nào.

Chương 274 – Động thái của Tần gia

Mặc dù trong lòng Lâm Lan nghi ngờ, nhưng nàng không ngu tới mức đi dò xét Sơn Nhi, nếu như Sơn Nhi cũng xuyên không, thử dò xét thì cũng là lúc mình bị bại lộ, điều bí mật này lưu lại trong bụng thì tốt hơn. Lúc này Lâm Lan thật lòng cảm thấy ban đầu để cho Đường sư phụ giấu diếm chuyện chế tạo lôi hỏa, thật sự là cử chỉ sáng suốt.

Sơn Nhi không có ở đây, Lâm Lan có thể an ổn nghỉ ngơi mấy canh giờ, một trận lao tâm tận lực, ăn uống không có dinh dưỡng, nếu không phải thân thể nàng tốt, sợ là gục rồi.

Mông lung, tựa hồ nghe thấy Sơn Nhi nhỏ giọng kinh ngạc: “Lan nhi tỷ tỷ kiểm tra bài của ta?”

Chu mama khẽ cười nói: “Đúng vậy ạ, nhị thiếu phu nhân khen chữ cậu viết rất tốt.”

Hồi lâu, Sơn Nhi mới lầu bầu nói: “Thường ngày không thấy kiểm tra, aiz... Quên đi!”

Lâm Lan nheo nheo mắt, nhìn thấy khuôn mặt Sơn Nhi béo lên vì phồng má, bộ dạng ảo não, không khỏi cười thầm: Tiểu quý, tức giận cái gì? Là viết không tốt, không đủ làm người khác kinh diễm sao? Chỉ mong sao là nàng nghi ngờ nhầm.

Sau bữa cơm chiều, Diêu mama lấy sổ sách chi tiêu mấy ngày trong phủ

ra.

Lâm Lan cẩn thận lật xem, nói với Diêu mama: “Lần này, tất cả mọi người cực khổ, mama nói với mọi người, tháng này tiền tiêu tăng lên gấp đôi.”

Diêu mama không có chút vui vẻ mà lo lắng nói: “Nhị thiếu phu nhân, đây đều là bốn phận của chúng nô tỳ, sao dám hưởng thưởng, nô tỳ biết, hôm nay nhị thiếu phu nhân cũng không dư dả gì.”

Lâm Lan khẽ mỉm cười, sao mama biết trong tay ta không dư dả? Nếu không phải sợ bị người khác xâm xì, đừng nói gấp đôi, gấp mười cũng được. Tuy nhiên, biết được tâm tư Diêu mama thế này cũng tốt.

“Cho dù không dư dả cũng có thể thưởng cho toàn bộ người làm, tất cả mọi người cùng chung hoạn nạn với Lý gia, khi đó hơn bốn tháng không phát một văn tiền, mọi người vẫn tận tâm tận lực, chưa từng có một câu oán hận. Ta nhìn thấy hết trong mắt, ghi hết trong lòng, mama không cần thay ta lo lắng, việc này ta còn có thể ứng phó. Mọi người trung thành với Lý gia, ta sẽ không bạc đãi mọi người.” Lâm Lan ôn nhu nói.

Diêu mama lúc này mới khẽ thi lễ nói cảm ơn, có thể đi theo chủ tử như thế này, coi như là mọi người có phúc khí.

Diêu mama mới vừa đi, Ngân Liễu cầm một phong thiệp đi vào.

“Nhị thiếu phu nhân, đây là Khâu phu nhân sai người đưa thiệp tới, người còn đang chờ ở sảnh khách.”

Lâm Lan nhíu mày, thiệp này tới thật đúng lúc! Linh cửu lão thái thái mới vừa đưa đi!

Lâm Lan nhận lấy thiệp, mở ra xem, hóa ra, Khâu phu nhân thỉnh nàng đi xem bệnh.

Vị Khâu phu nhân là phu nhân Đại Lý Tự Khanh Khâu đại nhân, ban đầu quen biết nàng qua Bùi Chỉ Thiển, cũng từng lấy ở chỗ nàng mấy đơn thuốc điều trị âm dương khí huyết, mỹ dung dưỡng nhan .... Lẽ ra linh cửu lão thái thái về quê rồi, hẳn là đi một chuyến, nhưng Lâm Lan cảm giác, cảm thấy có chút không thỏa đáng, Khâu gia hình như có quan hệ rất gần với Tam Hoàng tử phi Chương Thị! Nàng không quên, Tam Hoàng tử cùng một phe với Thái tử. Lâm Lan suy nghĩ, để cho Ngân Liễu ra truyền lời, hôm nay nàng một

thân áo tang, bắt tiện đến khám bệnh tại nhà.

Lâm Lan tưởng rằng chuyện này cứ thế qua đi, ai ngờ ngày hôm sau Khâu phu nhân lại đưa thiệp nói, lời lẽ càng thêm khẩn thiết, Lâm Lan tiếp tục từ chối. Ba lần từ chối, Khâu phu nhân mới thôi. Nhưng chuyện chưa xong, Khâu phu nhân chỉ là mở đầu, kế tiếp mấy ngày, lục tục có người đến mời nàng đi xem bệnh, trong đó có cả Kiều Vân Tịch, Lâm Lan nhất nhất cự tuyệt. Nếu Khâu phu nhân mời nàng đã không đi, vậy thì nhà ai cũng không thể đi.

Liên tiếp thiệp mời tới khiến Lâm Lan bất an, nàng định đóng cửa không ra, lấy cớ vì lão thái thái tụng kinh cầu phúc trăm ngày, đồng thời dặn dò nhị sư huynh cùng ngũ sư huynh phải cẩn thận.

Mọi việc không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, cẩn thận một chút không thừa.

Trong Tàn phủ, trung nghĩa công Tàn Trung sắc mặt tối tăm như muốn chảy ra nước, hai người trong phòng thẳng lưng cúi đầu, sợ hãi không dám thở mạnh.

“Xoạt.” một tiếng, Tàn Trung nặng nề quẳng xuống một quyển sổ con, cả giận nói: “Lão thất phu này, cũng biết bỏ đá xuống giếng.”

Hai người kia bị hù sợ run, một người trong đó nơm nớp lo sợ nói: “Ngờ là lần này đâm chọc, bên tứ Hoàng tử nhất định nắm cơ hội hạ thủ với Tàn gia chúng ta.”

Người còn lại cẩn thận lên tiếng: “Hôm nay phượng thể Thái hậu bất an, Hoàng thượng vì tình nghĩa mẫu tử, tạm bất động thanh sắc, chỉ sợ đợi đến lúc Hoàng thượng muốn động thủ, Tàn gia chúng ta sẽ gặp phải tai ương.”

Sắc mặt Tàn Trung càng thêm ngưng trọng, điềm này, không cần bọn chúng nhắc nhở, hẳn hiểu rõ hơn ai hết, đừng xem Hoàng thượng mỗi ngày chăm chút phụng dưỡng, đút thuốc lau miệng, một bộ hiếu tử. Nếu Thái hậu thật không có gì bất trắc, Hoàng thượng lập tức đối phó Tàn gia, huống chi Tàn Thừa Vọng ngu dốt lại lộ ra nhược điềm lớn như vậy trong tay Hoàng thượng.

Nhìn hai nhi tử bộ dáng kinh hoàng, Tàn Trung trừng mắt: “Sợ cái gì? Chuyện còn chưa tới bước kia, Thừa Tự, phái Huyết Hồng, nhất định giải

quyết nhân chứng trước khi được áp giải tới kinh thành, về phần làm thế nào, con tự biết, sau khi hấn chết, sẽ thành ra là hấn bị người vu hãm.”

Tần Thừa Tự nghiêm mặt nói: “Nhi tử lập tức đi làm.”

“Thừa Trọng, liên lạc thế lực ngầm khắp nơi, tùy thời chuẩn bị sẵn sàng, còn nữa, hôn sự Vũ Dương, sớm sắp xếp thỏa đáng.” Tần Trung ngừng một chút nói: “Xung hi vì Thái hậu, lý do không tệ.”

Tần Thừa Trọng nghiêm nghị lĩnh mệnh.

Sau khi hai nhi tử rời đi, Tần Trung thần sắc buồn bã, mỗi mệt hiện rõ, thân thể nặng nề dựa về sau, nâng trán thở dài: “Không nghĩ tới, Tần gia sẽ đi đến bước này...”

Tần Thừa Tự ra khỏi phòng, lập tức truyền Tần Thần Chú tới gặp.

“Chuyện Lý phủ làm tới đâu rồi?”

Tần Thần Chú buồn bực nói: “Ả đàn bà kia rất cẩn thận, nhà ai mời cũng không xuất phủ, hơn nữa, bên người ả hình như có rất nhiều cao thủ đi theo, nhất thời không tìm được cơ hội hạ thủ.”

Tần Thừa Tự nhăn mày, mắng: “Phế vật vô dụng, chuyện nhỏ này làm cũng không xong.”

Tần Thần Chú bị chửi co đầu lại, sợ hãi nhìn phụ thân tức giận, trong lòng ủy khuất, việc này đâu có dễ, không thể công khai đối phó ả đàn bà kia, còn phải đem chuyện này giọt nước không lọt, hết lần này tới lần khác ả vô cùng cẩn thận, nước giội không vào, châm không thể cháy, hấn phải làm sao?

“Ả không chịu xuất phủ, ngươi không biết hạ thủ trên người khác à? Đồ không có đầu óc.” Tần Thừa Tự nhìn nhi tử đang uất ức mà phát hỏa.

Tần Thừa Trọng về tới phòng, nói với phu nhân: “Chuẩn bị cho Vũ Dương xuất giá! Phụ thân đã quyết định, chọn ngày tốt gần nhất cho Vũ Dương cùng Trần Nam Vương thế tử lập gia đình, xung hi vì Thái hậu.”

Trong mắt Tần phu nhân hiện lên tia đau đớn cùng bất đắc dĩ, vô lực gật đầu.

Tĩnh Bá Hầu phủ.

Kiều Vân Tịch ôm Dung Nhi, đỡ Dung Nhi ngủ, dưới sự vỗ về cũng câu hát ru, rất nhanh mí mắt Dung Nhi sụp xuống.

“Tiểu thế tử rất thích nghe phu nhân hát ru, phu nhân khẽ hát, cậu ấy đã ngủ mất rồi.” Phương Hủy nhẹ giọng cười nói.

Kiều Vân Tịch liếc nô tỳ của mình một cái: “Em khen ta hay chê ta đấy?”

Phương Hủy cười nói: “Nô tỳ khen tiểu thế tử, trí nhớ rất tốt! Lúc mang thai, phu nhân thường hay hát những khúc này, rất du dương, hôm nay cũng thế, phải nghe phu nhân hát mới có thể an ổn ngủ.”

Kiều Vân Tịch nhìn đứa con khả ái trắng ngần trong ngực mình, trong lòng ôn nhu, khóe môi bất giác nổi lên nụ cười.

Phía ngoài nha hoàn truyền: “Hầu gia trở lại.”

Phương Hủy bận rộn đón lấy tiểu thế tử.

Kiều Vân Tịch sửa sang lại xiêm y, vừa muốn ra nghênh đón, Tĩnh Bá Hầu Chu Tín đã sải bước đi vào, thấy Phương Hủy ôm Dung Nhi đang ngủ say sưa, bước chân liền nhẹ nhàng chậm lại, thần sắc vốn nghiêm trọng trở nên nhu hòa, nhỏ giọng nói: “Dung Nhi ngủ lâu chưa?”

Kiều Vân Tịch cười nói: “Mới vừa ngủ.”

Chu Tín sờ sờ mái tóc mềm mại của nhi tử, khẽ cười nói: “Tên tiểu tử này, càng ngày càng khỏe mạnh rồi.”

Kiều Vân Tịch ý bảo Phương Hủy ôm Dung Nhi đi ra ngoài, nha hoàn bưng nước trà lên cũng nhẹ nhàng lui xuống.

“Hầu gia, nhìn người hôm nay thần khí không tốt lắm, lại có chuyện phiền lòng?” Kiều Vân Tịch đưa trà nóng lên, ôn nhu hỏi.

Chu Tín nhận lấy chén trà, nhìn hơi nóng bốc lên, bất giác nhắm mắt, giây lát thở dài nói: “Tần gia bắt đầu không kiềm chế được nữa.”

Nụ cười trên môi Kiều Vân Tịch ngưng lại, nàng biết triều đình phân tranh, nhưng nàng chỉ là nữ nhân, không thể xen vào, tóm lại Hầu gia quyết định thế nào, nàng đều ủng hộ, Hầu gia luôn cẩn thận, nàng không có gì không yên lòng, cho nên, liền khôi phục thần sắc như ban đầu.

“Lần này, chỉ sợ Tần gia muốn nhắm vào nhị thiếu phu nhân Lý gia.” Chu Tín nhàn nhạt ném ra một câu, Tần gia đánh cái gì, tính toán cái gì hẳn biết rõ, dùng Lâm Lan ép Minh Doãn đi vào khuôn khổ tuyệt đối là ý kiến hay, chỉ cần Lý Minh Doãn thừa nhận vu hãm, Tần gia có thể biến nguy thành an, tránh được một kiếp, có điều, cái ý nghĩ này quá ngây thơ rồi.

Kiều Vân Tịch không bình tĩnh được nữa, có chút vội vàng nói: “Không thể nào? Vậy Lâm Lan sẽ gặp nguy hiểm ư?”

Chuyện Tần Thừa Vọng tư thông với địch đang sôi sục khắp kinh thành, mà bắt được chứng cứ phạm tội tư thông với địch của Tần Thừa Vọng chính là Lý Minh Doãn, Tần gia hận Lý Minh Doãn tận xương, gây ra bất lợi cho Lâm Lan cũng là hợp tình lý, nhưng Lâm Lan là ân nhân cứu mạng kiêm bạn tốt của nàng, nàng sao có thể ngồi yên?

Chu Tín gật đầu, tinh thần sâu u: “May là nhị thiếu phu nhân Lý gia cẩn thận, đóng cửa vì lão thái thái Lý gia tụng kinh cầu phúc, chân không bước ra khỏi nhà, hơn nữa Minh Doãn lại an bài người bảo vệ bên cạnh cô ấy, Tần gia nghĩ động tới cô ấy cũng không dễ.”

“Nhưng lòng người có tính toán, khó phòng bị...” Kiều Vân Tịch lo lắng nói.

Chu Tín nhíu mày nói: “Ta đã an bài nhân thủ âm thầm bảo vệ Lý gia, chỉ cần nhị thiếu phu nhân Lý gia không ra khỏi cửa, bọn họ sẽ không có biện pháp. Hiện tại ta lo lắng chính là Hồi Xuân Đường, Hồi Xuân Đường dù sao cũng là được đường nhị thiếu phu nhân Lý gia mở, nếu như Hồi Xuân Đường xảy ra chuyện gì, nhị thiếu phu nhân Lý gia khó tránh tội trạng.”

Kiều Vân Tịch rùng mình, vội vàng nói: “Vậy... Vậy phải làm thế nào?”

Chu Tín lặng yên hồi lâu, nói: “Nàng báo tin cho cô ấy, tạm thời đóng cửa Hồi Xuân Đường! Đợi gió êm sóng lặng rồi mở lại.”

Chương 275 – Âm sát Minh Doãn

Nhận được Kiều Vân Tịch nhắc nhở, Lâm Lan quyết đoán đóng cửa không tiếp tục kinh doanh, sợ các sư huynh ở bên ngoài không an toàn, liền để cho bọn họ đến Diệp gia ở, đồng thời nhắc nhở đại cửu gia phải cẩn thận,

ngừa Tần gia không tìm được cơ hội hạ thủ nàng mà tìm tới Diệp gia.

Tần gia càng gấp gáp, càng nói rõ phần thắng của Minh Doãn càng lớn, lúc này, nàng tuyệt không thể ra đi nhằm đường, để cho Minh Doãn bị động, chỉ hi vọng Minh Doãn có thể sớm trở về!

Lâm Lan giống như rùa gặp kẻ địch, núp sâu trong mai rùa, chết sống không thăm dò, dưới chân thiên tử, Tần gia không dám có động tác gì lớn, không làm gì được Lâm Lan, mắt thấy Lý Minh Doãn sắp trở về kinh, mà chuyện ám sát nhân chứng cũng không có tin tức gì khiến Tần gia cơ hồ nổi điên, Tần Trung cắn răng một cái, ra lệnh cho Tần Thừa Tự phái toàn bộ tử sĩ Tần gia, ngay cả Lý Minh Doãn cũng giết, người nào muốn đối phó Tần gia, chỉ có chết.

Tia nắng ban mai nhảy nhót xuống nhân gian, dưới chân núi Thái Hành đi tới một đội nhân mã, ba ngàn khôi giáp dưới ánh rạng đông lóe lên ánh kim sáng bóng lạnh lẽo.

“Đại ca, phía trước chính là đường núi Thái Hành, qua Bắc Sơn, kinh thành không còn xa.” Ninh Hưng chỉ dấy núi hùng vĩ phía trước nói.

Lý Minh Doãn đưa mắt nhìn những dãy núi nguy nga nơi xa, thần sắc có vẻ ngưng trọng, càng gần kinh thành, nguy hiểm càng lớn, đoạn đường này, hắn bị phục kích ba lần, mỗi lần một nghiêm trọng, xuất thủ càng lúc càng tàn nhẫn, nếu không phải bên cạnh có Ninh Hưng cùng ba ngàn dũng sĩ, chỉ sợ hắn không thể đi tới đây.

Ninh Hưng nhìn ra lo lắng của hắn, trong mắt cũng lộ ra một tia hung hãn, một tay nắm chặt chuôi đao bên hông: “Phía trước sơn đạo hẹp dài, rừng rậm sâu u, là một nơi rất tốt để phục kích, bất quá, có Ninh Hưng ta ở đây, bọn họ đừng mơ tưởng được như ý.”

Lý Minh Doãn cau mày, phảng phất đã thấy trong rừng rậm kia giấu diếm sát cơ, đúng là, muốn ngăn cản hắn trở về kinh, Bắc Sơn đạo là cơ hội tốt nhất cuối cùng. Lần này, Tần gia tận hết sức lực.

Lý Minh Doãn quay đầu liếc nhìn Mã Hữu Lương ở phía sau cách đó không xa, trong lòng âm thầm lo lắng, hắn không sợ Tần gia ở Bắc Sơn đạo mai phục bao nhiêu sát thủ, theo thực lực Ninh Hưng, có thể giải quyết được, nhưng nếu trong đội ngũ có nội tặc... Kể từ khi ra chiến trận, thế lực Mã Hữu Lương cầm đầu Bắc Đại doanh đã từ từ yếu bớt, mà Tần Thừa Vọng té

ngựa, cũng làm cho Mã Hữu Lương an phận chút ít, thế nhưng, những thứ này còn chưa đủ, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, vạn nhất này có khả năng sẽ tạo thành hậu quả khôn lường.

“Đại ca, nếu không...” Ninh Hưng bí mật làm ra dấu “giết”, Lý Minh Doãn lo lắng cũng chính là hấn lo lắng, Mã Hữu Lương thủy chung là tai họa ngầm, chỉ có diệt hấn, mới có thể vĩnh tuyệt hậu hoạn.

Lý Minh Doãn thờ dài, lắc đầu, Mã Hữu Lương ở Sa Dật cùng Thăng Châu biểu hiện mặc dù khiến huynh đệ Bắc Đại doanh thất vọng không ít. Nhưng hấn thống lĩnh Bắc Đại doanh nhiều năm, địa vị của hấn trong suy nghĩ huynh đệ Bắc Đại doanh không thể trong một chốc một lát dao động, nếu lúc này giết Mã Hữu Lương, khó bảo toàn lòng quân Bắc Đại doanh không dao động, cứ như vậy, Tần gia lại càng có cơ hội, rồi lại nói, Mã Hữu Lương dị tâm hay không cũng chỉ là suy đoán của hấn, hấn không thể chỉ bởi hoài nghi mà đã giết người!

“Lưu ý cử động của hấn là được.” Lý Minh Doãn thờ dài nói: “Phái thêm nhân thủ bảo vệ nhân chúng.”

Ninh Hưng có chút thất vọng, nhưng vẫn tôn trọng ý kiến đại ca.

“Nhân chúng bên kia không thành vấn đề. Có Cát Bưu trông coi, chỉ cần Cát Bưu không có té xuống, ai cũng đừng nghĩ nhích tới gần xe tù.”

Lý Minh Doãn gật đầu, lần nữa ngấm nhìn dãy núi không xa: “Lên đường!” Biết rõ núi có hổ mà vẫn không tránh được. Hấn có thể lựa chọn đường nhỏ an toàn về kinh, nhưng phải đi thêm mười ngày. Trước đó vài ngày nhận được mật báo, Tần gia đột nhiên phái sát thủ ban đêm thăm dò Lý phủ, may nhờ Lý phủ có Triệu Trác Nghĩa thủ vệ, Tĩnh Bá Hầu cũng phái ám vệ thủ hộ Lý phủ, biến nguy thành an, nhưng hấn không yên lòng, vạn nhất Tần gia chó cùng rứt giậu, Lâm Lan xảy ra chuyện gì, hấn sẽ hối hận cả đời, cho nên, mặc dù con đường này hung hiểm vạn phần, hấn cũng không chút chọn lựa, chỉ cầu có thể mau sớm về tới kinh thành.

Ninh Hưng vung tay lên, cao giọng nói: “Toàn bộ quân tướng sĩ nghe lệnh, hết tốc độ tiến về phía trước, cần phải tới Bắc Sơn trước khi trời tối.”

Bắc Sơn đi ngang qua núi Thái Hành, quanh co hơn mười dặm, đường núi không hề dài, nhưng có vài chỗ gian nguy, tốc độ hành quân bình thường, tới được Bắc Sơn tuyệt đối không thành vấn đề.

Ba ngàn áo giáp rất nhanh biến mất ở trong quần sơn.

Vừa vào Bắc Sơn, hai bên đường rậm rạp cây cối che bầu trời, nhiệt độ chợt hạ, cái lạnh xuyên thấu qua chiến y, thấm vào lỗ chân lông, rót tới máu, làm cho người ta không khỏi dựng tóc gáy, gió lùa vi vút, tựa như những tiếng gào thét, giống như quỷ khóc, âm trầm làm cho người ta sinh ra khẩn trương, mọi người đề cao tinh thần tập trung, một bên nhanh chóng đi về phía trước, một bên cẩn thận quan sát tình hình xung quanh.

Đột nhiên Lâm Phong đi trước mở đường thẳng ngựa dừng lại, Ninh Hưng vội vã ra hiệu đội ngũ tạm dừng, vẻ mặt ngưng trọng.

“Xảy ra chuyện gì?” Ninh Hưng hỏi binh lính.

Sĩ tốt trả lời: “Dẫn đường nói, phía trước là một mảnh rừng rậm.”

Ninh Hưng rùng mình, nói như vậy, phía trước chính là địa điểm thích hợp nhất để mai phục sao?

Ninh Hưng ra dấu, mười mấy hộ vệ nhất thời rút trường đao, cầm trong tay tấm chắn che cho Lý Minh Doãn, phía sau Cát Bưu nhận được ám hiệu phía trước truyền đến, vung tay lên, đội ngũ của hắn nhanh chóng lấy xe tù làm trung tâm co lại, làm xong thế phòng ngự. mấy hộ vệ Mã Hữu Lương cũng khẩn trương nắm chặt cương đao trong tay, một khi mục tiêu có dị động, lập tức toàn lực đánh chết.

“Tiến lên!” Ninh Hưng trầm giọng nói.

Đội ngũ chậm chạp đi về phía trước.

Đám người Ninh Hưng tiến vào trong rừng rậm này, bỗng nhiên, trong gió truyền đến một thanh âm khác thường, con người Ninh Hưng nhanh chóng co rút, hét lớn một tiếng: “Cẩn thận địch tập kích!”

Trong rừng từng làn tên như mưa bay ra, mục tiêu chạy thẳng tới Lý Minh Doãn.

“Keng, keng, keng.”

Một trận thanh âm kim khí đụng nhau vang lên, mưa tên bị đánh bay, đồng thời phía sau truyền thanh âm chạy chồm như sấm, Lý Minh Doãn quay đầu lại nhìn, trên sơn đạo phía sau vô số tảng đá lớn rơi xuống, cuồn

cuộn lẫn tới.

“Nguy rồi, xe tù còn đang trên sơn đạo.” Lý Minh Doãn thất thanh nói.

Ninh Hưng gấp giọng nói: “Bảo vệ Lý đại nhân.”

Lời nói chưa dứt âm, vô số mũi tên như mưa trong rừng sau bay tới, ào ào cùng tiếng gió nhắm phía này.

Lý Minh Doãn lập tức tung mình xuống ngựa, bọn hộ vệ cầm tấm chắn trong tay vây kín Lý Minh Doãn.

Mũi tên bị tấm chắn chặn lại, rơi ngổn ngang trên mặt đất.

Mưa tên không ngừng nghỉ, càng lúc càng dày đặc, từng làn tên ùn ùn bay tới như mưa châu châu, mục tiêu là mọi người trong rừng.

Nhất thời có tương sĩ trúng tên, tiếng kêu rên hỗn loạn, thật là kinh khủng.

Ninh Hưng đánh những mũi tên bay tới, trong lòng mắng to: Một đám rùa rụt cổ, chỉ biết núp trong bóng tối bắn tên trộm, có gan đi ra ngoài làm một trận sống chết.

“Lá chắn đứng thẳng...Lá chắn đứng thẳng.” Ninh Hưng la lớn.

Tất cả tương sĩ rồi rít đứng lên, làm thành một cái thùng sắt.

Mưa tên bắn ước chừng một khắc đồng hồ mới dừng lại. Trong rừng sâu đột nhiên không có động tĩnh, giống như chết lặng.

Chương 276 – Huyết chiến

Giờ khắc này, phảng phất gió ngừng thổi, tràn ngập máu tanh cùng sát cơ, giống như bóng tối cắn nuốt ánh sáng, vô thanh vô tức.

Không có ai ngây thơ cho là chiến đấu đã kết thúc, địch nhân trăm mặt là đang đợi thời cơ, tùy thời mà động. Mỗi người đều giữ vững tư thế của mình, dây thần kinh căng như dây cung, những đôi mắt sắc bén tinh táo quan sát, gắt gao ngó trong rừng sâu.

Phục kích không phải lần đầu tiên, nhưng quy mô lớn như vậy là lần đầu, Tần gia, quả nhiên là dốc hết vốn, đủ để thấy Tần gia hiện tại có bao nhiêu khủng hoảng, Lý Minh Doãn ngó chừng phía trước, khoe miệng hiện ra nụ cười lạnh lẽo, muốn tính mạng của hắn, vậy thì tới đi! Xem các ngươi có nhận được không.

Đội ngũ ngoài rừng bị đá trên núi lăn xuống chặn lại đường đi, ba ngàn áo giáp bị chia ra làm hai, không thể nhìn nhau, nhưng Ninh Hưng không lo lắng, thời điểm Nam chinh còn gặp nguy hiểm nhiều hơn thế này, hơn nữa không chỉ một lần, các tướng sĩ đều có kinh nghiệm, một khi mất liên lạc với hắn, Cát Bru sẽ chỉ huy nghênh kẻ địch phía sau. Hiện tại, hắn muốn giải quyết chính là lũ rùa trong rừng.

Ninh Hưng ra dấu, đội ngũ nhanh chóng biến hóa trận hình, đội ngũ làm thành một bức tường, chậm chạp đi về phía trước. Kẻ địch ở trong tối, ta ở ngoài sáng, địch không động, ta động, xem đám rùa rụt cổ bọn ngươi có thể lui đến khi nào.

“Đại nhân, làm sao bây giờ? Bọn họ có tám chắn, bản tên vô dụng, bọn họ tiến tiếp sẽ đụng chúng ta...” Một hắc y nhân che mặt thì thầm.

Hắc y nhân cầm đầu sắc mặt ngưng trọng, chết tiệt, người đại doanh Tây Sơn quả nhiên nghiêm chỉnh huấn luyện, có thể gặp biến không loạn. Nhanh chóng biến chuyển trận hình, đội hình vừa chuyển này, Lý Minh Doãn nấp trong nơi nào không sao biết được. Mất đi mục tiêu khiến hắn bất an, trong rừng phục binh chỉ hơn ba trăm người, đối phương phải hơn sáu trăm người, bọn chúng không phải binh lính bình thường, đều tám máu trên chiến trường. Để hắn mang ba trăm người đi đối phó kẻ địch đông gấp đôi, phần thắng là bao nhiêu? Tính mạng mất cũng không sao. Máu chốt là mất mạng cũng không thể hoàn thành nhiệm vụ chủ công giao, hắn còn mặt mũi nào quay về?

“Chờ một chút... Để cho đội ngũ đầu đi qua, nghe hiệu lệnh ta, động thủ lần nữa.” Thủ lĩnh hắc y nhân sau hồi lâu bần khoăn, ánh mắt rơi vào giữa lá chắn, nhìn ra, nơi đó phòng thủ nghiêm mật nhất, nhân số nhiều nhất.

Lúc này, thủ lĩnh áo đen thấp giọng nói: “Truyền lệnh xuống, có tín hiệu, tất cả mọi người toàn lực công kích phía sau.”

Nhận được chỉ thị, thuộc hạ lập tức ra lệnh dùng ám hiệu truyền xuống.

“Vù!” một tiếng.

Một ngọn lửa màu vàng dâng lên.

Giờ khắc lửa cháy lên, tên trong tay Lâm Phong theo bản năng tiến về chỗ đó, hấn sẵn thú nhiều năm, thính giác bén nhạy.

Thủ lĩnh áo đen nháy mắt tránh tên, con người co rút, nhích đầu sang một chút, mũi tên xẹt tóc mai găm vào cây khô phía sau, đuôi tên còn rung rung, hấn kinh hãi một thân mồ hôi lạnh, không nghĩ tới trong đội ngũ lại có cao thủ mức này.

Không đợi hấn kịp thở. Mũi tên thứ hai, thứ ba đã bay tới, thủ lĩnh áo đen lăn một vòng, tránh thoát được một mũi tên, mũi tên còn lại găm trên tay hấn, hấn cắn răng đau đớn.

Trong nháy mắt, liên tiếp vang lên những tiếng nổ mạnh, sương trắng tràn ngập, ngăn trở tầm mắt của Ninh Hưng. Đội ngũ vốn dĩ ổn định, vì biến cố này mà rối loạn.

“Ổn định, ngăn địch...” Ninh Hưng vội vã quát lên, xuyên qua sương trắng, mơ hồ nhìn thấy hơn mười bóng người hướng đội ngũ đánh tới, trong mắt Ninh Hưng lộ ra sát ý, đến đây đi! Lão tử ở biên quan đánh chưa đã nghiền, vừa lúc, bọn khốn khiếp rùa rụt cổ này tới để đã nghiền.

“Phốc... phốc...” trong đội ngũ phát ra tiếng lưỡi đao cắm vào thịt, ngay sau đó vang lên mấy tiếng kêu thảm thiết.

“Mã Tướng quân là gian tế...” có người lớn tiếng quát lên.

Đám binh sĩ Mã Hữu Lương lập tức xuất thủ đánh giết, trong lúc nhất thời kim khí va chạm lên những tiếng chói tai.

Khốn kiếp, thằng khốn Mã Hữu Lương này đúng là không đáng tin, Ninh Hưng dữ tợn hét lớn một tiếng: “Mã Hữu Lương tư thông với địch tạo phản, giết chết bất luận tội, huynh đệ Bắc Đại doanh nếu như cũng muốn làm quân bán nước, giết!”

Cùng lúc đó, hắc y mai phục trong rừng cũng phát động công kích.

Một tiếng hồng này, những binh lính kia vốn đột nhiên thấy đầu lĩnh mình hạ thủ với Tây Sơn đại doanh, đang nghi nghi hồ hồ làm theo, không

khỏi giật mình, thì ra Mã Tướng quân tư thông với địch bán nước... Lập tức nháo nhào bỏ ý niệm làm phản cùng Mã Tướng quân, đao phong chuyển hướng, đấu với hắc y nhân bên ngoài.

Mã Hữu Lương giận dữ, tên Ninh Hưng này giỏi thật, hành động lần này, chỉ có mấy thân tín bên cạnh biết nội tình, còn lại chỉ nói với bộ hạ là Nam đại doanh nghĩ tiêu diệt Bắc đại doanh ở Bắc Sơn, chỉ cần hỗn loạn, binh sĩ Bắc đại doanh không biết nội tình, khẳng định sẽ hành động theo hấn, không nghĩ tới bị một tiếng này của Ninh Hưng, dọa sợ hơn nửa nhân thủ.

“Không được nghe chúng nói bừa, là người Nam đại doanh muốn nhân cơ hội tiêu diệt...” Lời Mã Hữu Lương, một ngọn đao bén nhọn đã phóng tới bên tai.

“Mã Hữu Lương, sớm biết ngươi muốn tạo phản, hôm nay ta liền giải quyết ngươi trước.” Đai đao Ninh Hưng vù vù xé gió, đâm thẳng chỗ hiểm Mã Hữu Lương

“Phi! Muốn thu thập lão tử, tiểu tử ngươi còn non lắm, các huynh đệ Bắc đại doanh, liều mạng với lũ cầu tặc Tây Bắc đại doanh...” Mã Hữu Lương gấp quát lên. Mặc dù huynh đệ Bắc đại doanh tiến vào trong rừng không nhiều lắm, nhưng hấn có ngoại viện, sợ cái chó gì! Nhất thời quơ đao đấu cùng Ninh Hưng.

Đây là kết quả xấu nhất, không hi vọng điều này xảy ra, nhưng Lý Minh Doãn không có thời gian thờ dài, chỉ lạnh lùng nhìn những cận vệ của Mã Hữu Lương bị chém giết. Đề phòng Mã Hữu Lương làm phản, hấn cố ý để tám trăm nhân mã của Ninh Hưng cùng hơn một ngàn nhân mã của Mã Hữu Lương đi theo Lâm tướng quân về kinh, tức đi thế lực của Mã Hữu Lương, hiện tại bộ binh Mã Hữu Lương bị vây trong rừng chỉ có hơn trăm người mà thôi, Ninh Hưng đã sớm phân phó xuống, ba người quan sát một người, cho nên, có thể trong thời gian ngắn nhất phản kích Mã Hữu Lương. Vấn đề về Mã Hữu Lương không đáng ngại, máu chót là những tên hắc y nhân kia, có vẻ nhân số không ít, Lý Minh Doãn âm thầm lo lắng.

Bên trong làm phản, địch nhân bất ngờ đánh tới, Ninh Hưng vẫn không hề bối rối, hơn nữa càng đánh càng hăng.

Gió vốn đã dừng đột nhiên nổi lên, gào thét, thổi tan sương trắng.

Lâm Phong mang theo quân sĩ tiên phong nhanh chóng quay lại chém

giết, cùng đội ngũ phía sau tạo thành thế giáp công.

Mặc dù những tên hắc y nhân này hung mãnh, lại liều mạng, nhưng huynh đệ Tây Sơn đại doanh cũng không phải kẻ vô dụng, làm lính, ai không đem đầu giắt dây lưng quần, cùng một phen hỗn chiến, thế công hắc y nhân rõ ràng yếu đi.

Phía Lý Minh Doãn được vây kín mấy tầng chắn sắt, hắc y nhân căn bản không cách nào đột phá.

Mẹ kiếp, còn nói có cường lực nội ứng, thì ra chỉ có mười mấy người, mới động thủ đã bị giết hơn nửa, nội ứng kiểu chó má gì đây? Thủ lĩnh áo đen ôm cánh tay bị thương, nhìn tình thế giằng co, cắn răng thầm mắng.

Mã Hữu Lương cho rằng Ninh tiểu bá vương chỉ có mấy phần cậy mạnh mà thôi, không nghĩ tới, Ninh Hưng không chỉ có năng lực vô cùng lớn, mà còn rất tàn nhẫn, ra chiêu đều là đoạt mệnh, mấy hiệp qua đi, cảm thấy không chống đỡ nổi, nhìn lại bộ hạ của mình, trên căn bản cũng bị giết chết hết, tâm không khỏi hoảng lên. Mẹ kiếp, đây chính là toàn bộ lực lượng theo lời Tần gia? Nếu thật như thế, Tần gia còn có thể làm ra trò trông gì?

“Mã Hữu Lương, đi chết đi!” Ninh Hưng trợn mắt, đại đao chém xuống bả vai Mã Hữu Lương.

Mã Hữu Lương nhận trọn một đao này của Ninh Hưng.

“Phụp!” một tiếng, bả vai Mã Hữu Lương bị chém rách, trường đao thiếu chút nữa rời tay.

Ninh Hưng thu tay, “phụp” một đường đánh trúng ngực Mã Hữu Lương, áo giáp Mã Hữu Lương chấn vỡ, sức mạnh này, quả thật kinh người.

Mã Hữu Lương bị đòn nghiêm trọng này, nhất thời phun ra một búng máu, cổ tay Ninh Hưng chuyển động, trường đao biến chém thành đâm, “phốc... xì...” mũi đao xuyên qua bụng Mã Hữu Lương.

Mã Hữu Lương trợn to hai mắt, không thể tin nhìn trường đao đâm vào thân mình.

Một tên hắc y nhân giơ đao bổ tới lưng Ninh Hưng.

Ninh Hưng xoay người một cái, đạp tên nọ văng ra xa, đụng vào một thân

cây khô, rơi bộp xuống đất, phốc, một ngụm máu tươi bắn tung tóe lên gốc cây, ngoẹo đầu, đoạn khí.

Ninh Hưng lạnh lùng rút trường đao ra, Mã Hữu Lương mở to mắt ngã vật ra phía sau.

“Tạo phản, chỉ có đường chết.” Ninh Hưng lạnh lùng nói thềm một tiếng, không thèm nhìn thềm, ngay lập tức đánh về phía hắc y nhân vây công Lý Minh Doãn.

“Tướng quân, đại khái còn có hơn trăm kẻ địch.” Lâm Phong chém giết hai tên hắc y nhân, thối lui đến bên cạnh Ninh Hưng hồi báo.

Trong mắt Ninh Hưng hiện lên sát ý nồng đậm, từ trong hàm răng tóe ra mấy chữ: “Một tên cũng không để lại!” Đang khi nói chuyện, lại chém bay một tên.

“Vâng. Tướng quân có lệnh, một tên cũng không để lại.” Lâm Phong lớn tiếng nói.

Gió vẫn gào thét, mang theo huyết khí nồng đậm, tiếng kêu, tiếng rên, tiếng binh khí va chạm vang xa trong rừng.

Thủ lĩnh áo đen thấy tình thế không ổn, hô to một tiếng: “Rút lui!”

Nhưng bộ hạ Ninh Hưng đã giết đỏ cả mắt rồi, đời nào cho chúng chạy trốn, hộ vệ, truy kích, đánh chặn đường, tự động phân công.

“Một tên cũng đừng mong chạy...” Ninh Hưng hạ lệnh.

Lâm Phong nhìn chăm chăm tên thủ lĩnh áo đen, trường đao trong tay biến thành trường mâu, dùng sức ném một cái, trường đao hóa thành mũi tên nhọn, thế như chẻ tre bắn thẳng đến giữa lưng thủ lĩnh áo đen.

Lý Minh Doãn gấp giọng nói: “Lưu lại nhân chứng sống.”

Thủ lĩnh áo đen đã té xuống, bị đao của Lâm Phong xuyên thấu.

Đám còn lại thấy thủ lĩnh đã chết, lại càng liều chết công kích.

Chiến đấu kéo dài hơn nửa canh giờ, cuối cùng còn mười mấy tên hắc y nhân bị bao vây, mười mấy trường đao giơ ra chống cự, nhưng mắt thấy cầu sinh vô vọng, xoay ngược chuôi đao tự sát.

“Ngăn cản bọn họ...” Lý Minh Doãn chạy tới, đã chậm.

Ninh Hưng kiểm tra kỹ trên người hắc y nhân, không có kết quả.

“Những tên này đều là tử sĩ, trên người không có bất kỳ ký hiệu gì, người như thế dù lưu lại, cũng không thể moi được gì từ miệng bọn chúng.” Ninh Hưng buồn bực nói.

Lý Minh Doãn nhìn thi thể hắc y nhân đầy đất, Mã Hữu Lương nằm cách đó không xa, tâm tình đặc biệt trầm trọng, nếu không phải sớm có phòng bị, từng bước tính toán, có lẽ hôm nay nằm ở chỗ này chính là hắn.

Chương 277 – Sơn Nhi mất tích

Sau hai canh giờ, đường núi được thông lại, may mà đội ngũ phía sau không bị công kích, xem ra những người này vì ám sát Lý Minh Doãn mà đến. Trong lúc này, Lý Minh Doãn cùng Ninh Hưng đem chuyện Mã Hữu Lương làm phản nói với binh lính Bắc Sơn đại doanh, để bọn họ làm chứng.

Đội ngũ chinh đồn xong tiếp tục đi về phía trước.

Mấy ngày nay Lâm Lan luôn tâm thần không yên, kể từ khi có người ban đêm đến dò xét Lý phủ, Triệu Trác Nghĩa tăng cường thủ vệ, ban đêm cũng có thị vệ ở ngoài cửa gác. Có lẽ Tần gia đã hết kiên nhẫn, như vậy Minh Doãn sắp trở về rồi.

Điều này làm cho Lâm Lan càng thêm lo lắng an nguy Minh Doãn, nói không chừng Tần gia chó cùng rứt giậu sẽ gây ra bất lợi cho Minh Doãn.

Triệu Trác Nghĩa xem thường, hẳn cho là Tần gia có làm chuyện gì bất lợi với Lý đại nhân đi nữa, có Ninh tướng quân ở đó, đừng ai nghĩ động Lý đại nhân.

Đảo mắt Sơn Nhi ở Lý gia đã hơn hai tháng, lẽ ra Phùng Thục Mẫn cũng nên tới đón người, nhưng chậm chạp không thấy động tĩnh. Lâm Lan cảm thấy hiện tại Lý gia không an toàn, hay là hồi phủ Tướng quân thì tốt hơn. Phái người đi phủ Tướng quân hỏi mấy lần, đều nói phu nhân vẫn chưa trở lại, Lâm Lan bực mình, Phùng Thục Mẫn, cô thật đúng là bình thân đấy!

Thật ra thì, Phùng Thục Mẫn cũng muốn gặp nhi tử, nhớ đến phát điên rồi, nhưng trong phủ có một nhà kia như vậy, để cho Sơn Nhi ở lại Lý gia đợi mấy ngày thì tốt hơn.

Cho nên Sơn Nhi cứ như vậy vô hạn kỳ ở lại Lý gia.

Lâm Lan đóng cửa không ra khỏi nhà, thời gian rảnh rỗi, liền nghiên cứu sách dạy nấu ăn, phương thuốc. Nhưng Sơn Nhi là trẻ con, trẻ con ham chơi, mặc dù không ra cửa thì vẫn còn có thể chơi trong vườn, vậy nhưng hôm nay Lâm Lan không cho cả ra vườn chơi, Sơn Nhi ghen hòng.

Ngày hôm đó sau giờ Ngọ, Lâm Lan lại vào phòng đóng cửa nghiên cứu phương thuốc.

Sơn Nhi ở trong sân cùng Vân Anh và Cẩm Tú chơi cửu liên hoàn.

“Aiz! Cẩm Tú, người thực ngốc, dạy người bao nhiêu lần mà vẫn không biết chơi.” Sơn Nhi chổng cằm, nhàm chán nhìn Cẩm Tú mày mò gỡ cửu liên hoàn, học giọng lão tiên sinh dạy dỗ học trò ngu dốt.

Cẩm Tú cũng không giận, vừa gỡ vừa cười hì hì nói: “Nô tỳ nào có thông minh như Sơn Nhi thiếu gia chứ!”

“Không phải như thế. Là như vậy...” Sơn Nhi nhìn Cẩm Tú bị mắc kẹt ở bước thứ ba, trong lòng gấp gáp, không nhìn được chỉ điểm.

Cẩm Tú nhìn bàn tay mập mạp của Sơn Nhi gỡ vù vù, cố gắng ghi nhớ nhưng vẫn không sao nắm được.

“Không chơi nữa, sao mãi không học được.” Sơn Nhi nhìn học trò thật sự quá đàn, liền không có kiên nhẫn, chu miệng nhỏ, cau mày, quá nhàm chán.

“Vậy Sơn Nhi thiếu gia muốn chơi cái gì?” Cẩm Tú cũng buồn rầu. Vì muốn Sơn Nhi thiếu gia vui vẻ, cô nàng đã nghĩ tới mọi thứ rồi.

Sơn Nhi đảo đảo mắt, nói: “Thôi quên đi, ta đi phòng bếp tìm đồ ăn, các người ở chỗ này chơi tiếp đi!”

Vân Anh nói: “Sơn Nhi thiếu gia muốn ăn cái gì, nô tỳ đi lấy.”

Sơn Nhi suy nghĩ một chút, hậm hực nói: “Ta muốn ăn mút quả, có được không?”

Vân Anh cười đáp: “Cái này đúng là không dễ, để Đông Tử ca đi ra ngoài mua.”

“Được, được.” Sơn Nhi cao hứng vỗ tay, Vân Anh cười nói: “Nô tỳ đi tìm Đông Tử ca.”

Đuổi Vân Anh xong, trong mắt Sơn Nhi hiện lên một tia giao hoạt. Còn một cửa cuối cùng.

“Cẩm Tú tỳ tỳ, chúng ta lại gỡ cửu liên hoàn nào.” Sơn Nhi cười hắc hắc.

Thừa dịp Cẩm Tú hết sức chăm chú gỡ cửu liên hoàn, Sơn Nhi rón ra rón rén chạy ra khỏi Lạc Hà trai. Hôm qua nghe Minh Châu tỳ tỳ nói, hoa quế trong vườn đã nở, chuẩn bị xế chiều hôm nay đi hái chút hoa quế làm mật hoa quế, pha trà uống hoặc là làm bánh ngọt rất thơm, cu cậu vô cùng hưng phấn đi tham gia náo nhiệt.

Vân Anh tìm Đông Tử trở lại, thấy Cẩm Tú một mình một người ở đây chơi cửu liên hoàn, liền cười nói: “Cẩm Tú tỳ, Sơn Nhi thiếu gia không dạy tỳ nữa à?”

Cẩm Tú không quay đầu lại, nói: “Ai nói không dạy. Sơn Nhi thiếu gia, cậu xem nô tỳ có thể gỡ đến vòng thứ năm rồi này!”

Vân Anh ngẩn người: “Sơn Nhi thiếu gia ở chỗ nào?”

Lúc này Cẩm Tú mới tỉnh hồn, nhìn xung quanh, không thấy Sơn Nhi thiếu gia đâu: “Kỳ quái, mới vừa rồi còn ở đây.”

Hai người kinh ngạc nhìn nhau ba giây, hai miệng cùng nói: “Nguy rồi!”

Cẩm Tú vội nói: “Cô đi phía ngoài tìm. Ta đi tìm trong phòng.”

Hai người chia nhau hành động, tìm một vòng vẫn không thấy người.

Cẩm Tú toát mồ hôi: “Sơn Nhi thiếu gia đi đâu chứ?”

Vân Anh sợ hãi nói: “Chúng ta mau đi báo cho nhị thiếu phu nhân.”

Nhị thiếu phu nhân liên tục phân phó, không để Sơn Nhi thiếu gia ra khỏi nhà này.

Chu mama đi vào, thấy hai người ở trong viện thần sắc bối rối, liền hỏi:

“Làm sao vậy?”

Cầm Tú cúi đầu thưa: “Mới vừa rồi tụi nô tỳ cùng Sơn Nhi thiếu gia ở trong viện chơi, không để ý, Sơn Nhi thiếu gia không biết đã chạy đi đâu.”

Chu mama vừa nghe, sắc mặt nghiêm trọng, trách cứ: “Hai người lớn, đột nhiên không thấy một đứa bé, các người làm sao vậy? Còn không mau sai tất cả mọi người đi tìm.”

Việc này kinh động tới Lâm Lan, trên dưới Lạc Hà trai nhất tề xuất động, lục tung Lý phủ, nhưng Sơn Nhi dường như biến mất khỏi nhân gian, không thấy bóng dáng.

Cầm Tú tự biết gây họa, vừa vội lại sợ, chỉ biết khóc, mọi người cũng không biết an ủi cô ấy thế nào, trong phủ vô cùng khẩn trương, ai cũng hiểu tình hình, tất cả mọi người cẩn thận gấp bội, chỉ sợ sai lầm, thật là tệ, Sơn Nhi thiếu gia không thấy, nhị thiếu phu nhân gấp rối lên.

Triệu Trác Nghĩa gọi thủ hạ tới, xem xét mọi người trong Lý phủ.

“Nhị thiếu phu nhân, có nha hoàn nói nhìn thấy Sơn Nhi thiếu gia đi hậu hoa viên.” Như Ý cuối cùng hỏi thăm được tin tức có chút hữu dụng.

“Sơn Nhi thiếu gia có khi nào cố ý trốn đi, chơi đùa chúng ta.” Ngân Liễu nhỏ giọng suy đoán.

Sắc mặt Lâm Lan vô cùng ngưng trọng, trầm giọng nói: “Tất cả mọi người, tìm trong hậu hoa viên.”

“Sơn Nhi, Sơn Nhi...”

“Sơn Nhi thiếu gia, mau ra đây...”

Mọi người gọi tới khắp cả hòng, tìm kỹ vài vòng, những chỗ có thể trốn đều tìm kỹ, vẫn không thấy bóng người.

“Đầu lĩnh, nơi này có điểm kỳ lạ.” Một hộ vệ đứng ở tường rào hô.

Lâm Lan cùng Triệu Trác Nghĩa vội vàng đi tới.

“Đầu lĩnh, nhị thiếu phu nhân, hai người xem cái này...” hộ vệ đưa lên một chiếc vòng tay vàng: “Phát hiện ở góc tường.”

Lâm Lan vừa nhìn vòng tay kia, kích động nói: “Đây là vòng đeo tay của Sơn Nhi.”

Triệu Trác Nghĩa đã sớm quen địa hình Lý phủ, ngoài bức tường này là một ngõ hẻm yên tĩnh, trong lòng Triệu Trác Nghĩa không khỏi run lên, chân đạp mạnh, nhảy lên cây hạnh bên cạnh tường, dựa thế nhảy lên tường rào.

Tim Lâm Lan đập rộn lên, trong lòng đầy rẫy bất an cùng khủng hoảng, cầu xin Sơn Nhi đừng gặp chuyện gì không may! Nếu Sơn Nhi có chuyện gì, đừng nói là không có cách nào ăn nói với Phùng Thục Mẫn, chính nàng cũng đau lòng đến chết, mấy tháng ở cùng nhau, nàng đã sớm có tình cảm sâu đậm với Sơn Nhi, hơn cả, Sơn Nhi là đệ đệ của nàng.

Những người ở chỗ này cũng lo lắng ngó chừng bức tường rào kia.

Một khắc đồng hồ sau, Triệu Trác Nghĩa từ tường rào nhảy xuống, vẻ mặt ngưng trọng nói cho Lâm Lan: “Nhị thiếu phu nhân, sợ rằng Sơn Nhi thiếu gia đã rơi vào tay tặc nhân rồi.”

Lâm Lan đã chuẩn bị tâm tư, nhưng nghe được lời này từ trong miệng Triệu Trác Nghĩa nói ra, vẫn không nhịn được một trận cháng váng, thân thể lao đảo, cơ hồ đứng không vững.

Triệu Trác Nghĩa đau lòng nói: “Chị dâu, là ta sơ sót.”

Tâm Lâm Lan như bị một bàn tay vô hình bóp chặt, một trận đau đớn, nàng cố gắng hít sâu, trấn định bản thân. Hồi lâu, mới vô lực nói: “Chuyện này không trách người.”

Đích xác là không trách được Triệu Trác Nghĩa, bọn họ nhân thủ có hạn, không thể nào phòng ngự toàn bộ phủ, có thể thủ ở Lạc Hà trai cùng Vi Vũ các đã là rất cực khổ, nàng đã sớm xuống cấm lệnh, không cho phép Sơn Nhi ra khỏi Lạc Hà trai, nhưng là... Cẩn thận mấy cũng có sơ sót, nàng vẫn cho là Sơn Nhi biết nghe lời, nhưng Sơn Nhi dù gì vẫn là một đứa trẻ.

Cầm Tú òa khóc: “Cũng là nô tỳ không tốt, nô tỳ không có coi chừng Sơn Nhi thiếu gia, nhị thiếu phu nhân, người đánh chết nô tỳ đi!”

Lâm Lan vừa tức vừa đau, nghiêm nghị nói: “Hiện tại đánh chết em thì làm được gì? Đánh chết em Sơn Nhi thiếu gia thể trở lại sao?”

Cầm Tú khóc cũng không dám khóc, nước nỡ, bả vai run dữ dội. Nàng thật

sự hồi hận muốn chết, làm sao lại không nhìn Sơn Nhi thiếu gia như vậy!

Chu mama vội nháy mắt cho Như Ý, đề Như Ý đưa Cẩm Tú đi.

Triệu Trác Nghĩa nhíu mày nói: “Chị dâu, ta sẽ lập tức đi Tây Sơn đại doanh, tìm mấy trợ thủ tới đây.” Không thể nghi ngờ, nhất định là Tần gia phái người tới bắt Sơn Nhi thiếu gia đi rồi, bọn họ lớn mật tới độ ban ngày cũng dám tới cửa bắt người, Lý phủ tình thế không ổn, cần thêm nhiều nhân thủ.

Lâm Lan trầm ngâm nói: “Được, phiền toái người, đi tới phủ Tướng quân, báo tin cho phu nhân Tướng quân, mời phu nhân mau quá phủ một chuyến, lại mời giúp ta cả nha môn Trịnh bộ đầu.”

Triệu Trác Nghĩa ôm quyền nói: “Dạ.”

“Ngân Liễu, em đi Tĩnh Bá Hầu phủ một chuyến, đem chuyện này nói cho phu nhân Tĩnh Bá Hầu, mời phu nhân phái người hỗ trợ tìm kiếm Sơn Nhi thiếu gia.” Lâm Lan phân phó Ngân Liễu.

Đinh Nhược Nghiên nghe tin chạy tới, vội hỏi: “Đệ muội, Sơn Nhi xảy ra chuyện gì?”

Lâm Lan vội đỡ nàng: “Đại tẩu, tẩu ra ngoài làm gì, thân thể đang...”

“Ta không sao, mau nói cho ta biết Sơn Nhi làm sao?” Đinh Nhược Nghiên hết sức thích Sơn Nhi, nghe được Sơn Nhi mất tích, nàng sao quản thân mình có ổn không, vội vội vàng vàng tới đây.

Hốc mắt Lâm Lan nóng lên, ghen ngào: “Sơn Nhi mất tích rồi.”

Đinh Nhược Nghiên kinh ngạc hồi lâu cũng không phục hồi tinh thần lại, một lúc lâu, nàng không thể tin, thì thào hỏi: “Là Tần gia?”

Chu mama phần hận nói: “Trừ bọn họ ra còn có ai?”

Phùng Thục Mẫn nghe được tin Sơn Nhi mất tích, lúc đầu còn tưởng rằng Lâm Lan gạt nàng, nhưng thấy người tới là Triệu Trác Nghĩa, nhất thời trong lòng trầm xuống, thiếu chút nữa đã bất tỉnh, không nghĩ tới mình cùng Lâm Lan còn lúng túng, vội vàng tới Lý phủ.

Trịnh bộ đầu nhận được tin tức, lập tức bỏ án tử trong tay chạy tới.

Ngân Liễu đi Tĩnh Bá Hầu phủ báo tin, vừa vặn Tĩnh Bá Hầu trong phủ, nghe hỏi, cũng không khỏi nhú mày, Tần gia đã gặp đến độ này, ngay cả không phải là người Lý phủ cũng muốn bắt sao? Sơn Nhi này là bảo bối của Lâm Trí Viễn, Lâm Trí Viễn nửa đời ngựa chiến, lập vô số chiến công, lại chỉ có một nhi tử này, nếu như Sơn Nhi gặp chuyện không may, thật đúng là hồng bút.

Lâm Lan đợi không bao lâu, Trịnh bộ đầu cùng Phùng Thục Mẫn nhất tề chạy tới.

Chương 278 – Người nào lợi hại nhất

Lâm Lan đề cho Vân Anh cùng Triệu Trác Nghĩa đem chuyện đã xảy ra cặn kẽ nói lại.

“Nô tỳ đi ngoại viện tìm Đông Tử, truyền lời xong lập tức trở về, lúc này nhiều nhất là hai khắc, đã không thấy Sơn Nhi thiếu gia đâu, sau đó nô tỳ cùng Cẩm Tú tìm khắp viện một lần, không tìm được, vội vàng báo cho nhị thiếu phu nhân...” Vân Anh nói.

Trịnh bộ đầu trầm ngâm: “Nhu thế, khoảng thời gian Sơn Nhi mất tích không tới nửa canh giờ.”

Triệu Trác Nghĩa nói: “Thủ hạ cách một canh giờ lại tuần phủ một lần, sau khi cơm trưa xong, mới vừa tuần tra một hồi, kể cả hậu hoa viên cũng không phát hiện có gì dị thường, sau tường hậu hoa viên là một hẻm nhỏ yên tĩnh, bình thời không có người nào lui tới, nhưng ra khỏi hẻm đó là phố xá náo nhiệt, đối diện ngõ hẻm là vườn sau Hình bộ lang trung Tưởng đại nhân, ta đã phái người đi ra phố xá hỏi thăm xem có gặp qua Sơn Nhi thiếu gia không, đều không có tin tức.”

Triệu Trác Nghĩa ngụ ý chính là, kẻ bắt cóc không có khả năng mang theo người rêu rao khắp nơi, nếu có, quầy hàng hai bên phố xá luôn luôn có người lưu ý, không thể nào mất tích như vậy.

Trịnh bộ đầu là cao thủ, nghe được liền hiểu ý: “Chuyện này, ta đã biết, yên tâm, ta lập tức sẽ an bài nhân thủ âm thầm tiến hành điều tra, các người đừng hoảng hốt, nếu bọn họ bắt người đi, đích thị là có mục đích, nói không chừng rất nhanh sẽ có tin.”

“Vậy thì phiền toái Trịnh đại ca rồi.” Lúc này Lâm Lan đã bình tĩnh trở lại, Trịnh bộ đầu nói không sai, Tần gia phí nhiều công sức bắt người đi, nhất định là có hậu chiêu, chẳng qua là Tần gia có biết thân phận Sơn Nhi hay không, nếu biết là bắt phải một người không có liên hệ gì với Lý phủ, có khi nào giết người diệt khẩu? Nghĩ đến đây, Lâm Lan sợ hết hồn hết vía, cho nên, lúc này không nên làm âm lên, chỉ có thể ngậm tra.

Trịnh bộ đầu gật đầu, hỏi Vân Anh: “Người hãy nói rõ xem quần áo Sơn Nhi thiếu gia mặc thế nào, tướng mạo ra sao.”

“Hôm nay Sơn Nhi thiếu gia mặc một thân áo gấm vàng, cổ áo tròn. Trên cổ mang theo khóa ngọc như ý, tay đeo vòng vàng. Thân cao ước chừng thế này...” Vân Anh đo trên người mình, Sơn Nhi thiếu gia gần tới ngực cô ấy, “Mặt tròn trịa, mập mạp, mắt to, rất khả ái.”

Quần áo miêu tả rất kỹ, nhưng tướng mạo này... các công tử quý gia đều là như vậy, Trịnh bộ đầu nhíu mày.

Lâm Lan đưa mắt nhìn Ngân Liễu, Ngân Liễu cầm bức vẽ giao cho Trịnh bộ đầu.

“Trịnh đại ca, đây là ta vẽ Sơn Nhi, mặc dù không giống hệt nhưng cũng có phần tương tự.”

Phùng Thục Mẫn một mực một bên yên lặng rơi lệ, lòng như đao cắt, Sơn Nhi là mệnh căn của nàng! Nàng hối hận vô cùng, sớm biết như vậy, nàng không nên để ý tới lão gia. Chính lão gia muốn nhận nhi tử, nhận nữ nhi thì tự mình đi, tại sao muốn nàng sắp xếp, ban đầu lúc nàng gả cho ông ấy, đâu có thế này... Nàng hận lão gia. Càng hận chính mình, nghĩ ra chủ ý tồi tệ, đem Sơn Nhi tới nơi này.

Trịnh bộ đầu nhận bức họa, chấp tay cáo từ, Triệu Trác Nghĩa đưa hẳn ra cửa.

Lâm Lan nhìn Phùng Thục Mẫn thương tâm, nhất thời cũng không biết nên nói cái gì cho phải. Chu mama thăm than một hơi. Đưa mọi người lui ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại hai nữ nhân với nỗi đau buồn của riêng mình.

Lâm Lan muốn nói, sớm bảo cô đem người đón về, cô còn trốn tránh, nếu

không làm sao xảy ra chuyện này. Nhưng lại nghĩ, Sơn Nhi là khúc ruột Phùng Thị, Sơn Nhi gặp chuyện không may, đau lòng nhất là Phùng Thị, nàng trách cứ Phùng Thị, chẳng khác nào xát muối lên vết thương của người ta, quá là tàn nhẫn, dù sao người cũng mất tích trong phủ của nàng, trách nhiệm của nàng lớn nhất.

Nhĩ tới nghĩ lui, Lâm Lan chỉ có thể an ủi nàng: “Sơn Nhi sẽ không có chuyện gì.”

Nàng không mở miệng, Phùng Thục Mẫn còn có thể chịu đựng, vừa dứt lời, Phùng Thục Mẫn liền òa khóc.

Lâm Lan thấy nàng khóc âm lên, lúc đầu còn có ý tứ trách cứ Phùng Thị, giờ biến cả thành tự trách: “Thật xin lỗi, là ta không trông coi Sơn Nhi...”

“Hiện tại cô nói xin lỗi có tác dụng gì? Nếu Sơn Nhi không trở về, ta cũng thế, dù sao ta cũng là người thừa, không ý kiến các người một nhà đoàn viên...” Phùng Thục Mẫn nín nhịn mấy tháng, giờ này nàng không suy nghĩ được gì, nàng bất kể, đi thật xa cũng được.

Lâm Lan rất hận lão già kia, nhưng nàng không phải là người không phân biệt được thị phi, là lão già kia bạc tình phụ nghĩa cưới người khác, không trách được Phùng Thục Mẫn, người ta cũng không hề biết nội tình, nàng không trách Phùng Thục Mẫn, nhưng cũng không cách nào tiếp nhận Phùng Thục Mẫn là mẹ kế nàng, nghe Phùng Thục Mẫn nói như vậy, trong lòng nàng rối loạn.

“Sơn Nhi sẽ trở lại, ta bảo đảm, đợi Sơn Nhi bình an trở lại, các người yên tĩnh an tâm sống cuộc sống của các người, ta chưa từng nghĩ tới nhận người kia, trong lòng ta, ông ấy sớm đã chết rồi.”

Phùng Thục Mẫn ngậy ngốc, lại khóc lên: “Cũng tại lão già kia, không đâu lại nghe đại tỷ bịa chuyện, u u mê mê cho là thật, Lâm gia đúng là tội tệt, hại khổ cô, hại khổ ta, nếu không phải đại tỷ kia ở nhà ta làm âm ỉ, ta đã sớm đón Sơn Nhi trở về, sẽ không phát sinh chuyện như vậy, Sơn Nhi, Sơn Nhi của ta...”

Cái gì? Thì ra là đại cô đáng chém ngàn đao kia tới kinh thành, nhất thời Lâm Lan bốc hỏa, nàng còn muốn đợi đại ca trở lại, cùng nhau đi Hồ Châu tìm đại cô tính sổ, giờ thì hay rồi, bà ta tự tìm tới cửa, đợi tìm được Sơn Nhi, nàng nhất định phải cho đại cô đẹp mặt.

Lúc này, ở trong một gian phòng nhỏ không biết ở chỗ nào.

Sơn Nhi mở to đôi mắt đen lúng liếng, nhìn đại hán hung tướng trước mắt, thông minh như cu cậu, đã biết mình rơi vào nguy hiểm, nói không sợ là gạt người, trong lòng Sơn Nhi sợ vô cùng, lòng bàn tay bé nhỏ đầm mồ hôi.

Đại hán nhìn ánh mắt tròn xoe kia, lần đầu tiên hấn làm loại chuyện xấu xa này, hấn đã nghĩ, nếu đứa nhỏ này khóc rống, hấn sẽ một tát cho ngất xỉu. Nhưng đứa nhỏ kia không khóc cũng không náo, chỉ khiếp sợ nhìn hấn, khiến hấn có cảm giác là loại anh hùng không đất dụng võ.

“Đại thúc...” Sơn Nhi sợ hãi gọi một tiếng.

“Sao?” Giọng đại hán như chuông đồng, hung trọn quát.

Sơn Nhi co rúm lại, đáng thương nói: “Đại thúc, ta đói bụng, buổi trưa mới ăn có một chén mì.”

“Nhón nháo cái gì mà nhón nháo? Chịu đựng đi, xem ngươi một thân thịt béo, đói ba ngày cũng không chết được.” Đại hán hung dữ nói.

Sơn Nhi méo miệng, cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Ta đói bụng muốn khóc.”

“Dám khóc ta liền đánh chết ngươi.” Đại hán vung tay lên uy hiếp.

Lỗi tai Sơn Nhi bị hấn quát cho ù đi, người này thật là hung ác, không thể làm gì khác hơn là chịu đựng, hảo hán nên chịu thiệt thòi trước mắt, để xem có cơ hội thương lượng không.

“Lão Thiết. Ngươi nhỏ giọng một chút có được hay không? Phòng ốc sắp bị ngươi hô sụp rồi đấy.” Một người đẩy cửa đi vào, cũng là hán tử tráng kiện.

“Ngụy tử, đứa bé này lắm mồm quá.” Lão Thiết phẫn nộ hừ nói.

Hán tử gọi là Ngụy tử khoát khoát tay nói: “Được rồi, được rồi, ngươi đi ra ngoài ăn cơm đi, ta trông cho.”

Lão Thiết chỉ vào lỗ mũi Sơn Nhi. Đe dọa: “Tiểu tử thú, an phận đây.” Vừa nói vừa giơ nắm đấm đến trước mắt Sơn Nhi.

Sơn Nhi vội vàng gập đầu. Lão Thiết lúc này mới hài lòng đi ra ngoài.

Phi! Đồ bại hoại, ở trước mặt tiểu hài tử ra oai, có bản lĩnh gì không? Có gan cùng Triệu đại ca đấu đi, khẳng định bị Triệu đại ca đánh cho tởm, Sơn Nhi thâm mắng trong lòng.

“Tiểu tử, phải nghe lời, nếu không tên kia sẽ xuống tay thật đó.” Ngụy tử nhàn nhã nói.

Sơn Nhi mở to hai mắt vô tội: “Ta rất nghe lời, nhưng ta đói bụng lắm, hẳn không cho ta ăn cơm.”

Ngụy tử chân chờ chốc lát: “Người biết điều ngồi im đó, ta đi lấy chút gì cho người ăn.”

Ngụy tử vừa đi. Sơn Nhi nhảy xuống lò sưởi đặt gần đầu giường, gục xuống nhìn qua khe cửa, bên ngoài có ba hán tử, đang uống rượu thịt. Viện này không còn mới, không lớn cũng không nhỏ. Coi như sạch sẽ, trong viện chỉ có một cái bàn lớn với mấy đồ nông cụ, hẳn không phải nhà có tiền. Sơn Nhi từng nghe lén Lan Nhi tỷ tỷ cùng Triệu đại ca nói chuyện, hình như cái gì Tần gia muốn đổi phó Lan Nhi tỷ tỷ cùng tỷ phu, những người kia là người Tần gia sao? Nơi này là nơi nào?

Nhìn thấy Ngụy tử bung chén từ phòng đối diện đi ra, một hán tử nói: “Ngụy tử, người nói bốn người chúng ta trông một thoáng oắt con, có cần thiết không? Thằng oắt con chân ngắn tay ngắn có thể chạy sao?”

Ngụy tử mặt không chút thay đổi nói: “Uống ít thôi, đầu lĩnh nói rồi, việc này quan trọng, nếu có gì sơ xuất, các người cũng biết hậu quả rồi.”

Người nọ gặm một cái chân gà, nhồm nhoàm nói: “Được rồi, được rồi, thằng nhỏ ấy có thể làm được gì, ta xem nó rất biết điều, không có chuyện gì.”

Ngụy tử cúi người xuống, lấy một ít thịt, nói: “Nhị Ngu, người ăn đủ rồi đấy, đi ngoài coi chừng đi.”

Sơn Nhi thấy Ngụy tử chuẩn bị đi vào, vội vàng bò lại trên giường, ngồi đàng hoàng.

“Kẹt...” Ngụy tử đẩy cửa đi vào, đem một chén cơm để trước mặt Sơn Nhi: “Này, ăn đi!” Bản thân cũng bung một chén thịt ngồi xuống bên cạnh

ăn.

Sơn Nhi nhìn khóe miệng chảy mỡ của hắn, thom quá, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, đôi mắt trông mong nhìn thịt trong chén Nguyệt tử.

Nguyệt tử thấy thế, chọn lấy miếng thịt nhỏ ném vào chén của Sơn Nhi.

Sơn Nhi lập tức cười hì hì nịnh nọt nói: “Đại thúc, ngài thật tốt, ngài tốt hơn nhiều so với vị đại thúc kia.”

Nguyệt tử ngậy ngốc, thật buồn cười, đời này chưa có người nào khen ngợi hắn như vậy, đứa nhỏ này, aiz! Vẫn còn không biết bản thân rơi vào tình cảnh này, chặc chặc, nhưng đúng là nó làm người khác rất ưa thích.

Đừng xem Sơn Nhi bình thường kén ăn, lúc này cũng đã hiểu, có thể có đồ ăn đã tốt lắm rồi, so với đói bụng thì tốt gấp trăm lần, lập tức nhồm nhoàm nhai.

Gặm xong miếng thịt, Sơn Nhi bung chén cơm nhảy xuống lò sưởi gần đầu giường, cười hì hì tới bên cạnh Nguyệt tử, mắt nhìn chăm chú vào thịt trong chén của hắn.

Bị đưa bé như vậy ngó chừng, Nguyệt tử có chút ăn không trôi, cầm chén đưa qua trước mặt Sơn Nhi: “Được rồi, tất cả thuộc về ngươi đấy.”

Sơn Nhi lập tức nhặt thịt ra ăn, vừa ăn vừa nói: “Đại thúc, nhà thúc làm thịt kho ngon quá, còn hơn cả đầu bếp nhà ta, đầu bếp nhà ta làm ta không thích ăn như thế này đâu.”

Nguyệt tử dở khóc dở cười: “Đói bụng tự nhiên ăn cái gì cũng ngon, ngươi là công tử, làm sao cảm thụ qua mùi vị đói bụng.”

Sơn Nhi ăn no, nắc nắc mấy cái, thỏa mãn sờ sờ bụng, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, ngậy thơ hỏi: “Đại thúc, ngày mai có thịt kho ăn không? Ngon quá.”

Khóe miệng Nguyệt tử co rút, tên tiểu tử này, rốt cuộc có biết mình bị bắt cóc không, mạng nhỏ không biết còn tới mai không mà còn một lòng một dạ nhớ thương đồ ăn.

“Này... Ngươi không nhớ mẹ sao?” Nguyệt tử tò mò hỏi.

Sơn Nhi bĩu môi: “Mẹ ta luôn quản đông quản tây, phiền chết đi, ta đi ra

ngoài mấy ngày cũng tốt, không phải nghe bà ấy dài dòng.”

Hả? Đi ra ngoài mấy ngày? Tiểu tử ngươi cho là mình có thể trở về sao? Thật là một đứa nhỏ ngốc, Ngụy tử hết sức im lặng.

Sơn Nhi ợ một cái, nhướn mày lên, vẻ mặt đau khổ nhìn Ngụy tử: “Đại thúc, ăn no quá rồi làm sao bây giờ?”

Ngụy tử nói: “Ngươi đi lại vài vòng trong phòng đi.”

Sơn Nhi đảo mắt một vòng: “Đại thúc, chúng ta vào trong viện chơi đi.”

Ngụy tử lập tức nói: “Không được, ta không thể để ngươi ra khỏi phòng này.”

Sơn Nhi lao tới, ôm lấy cánh tay Ngụy tử lôi kéo, nũng nịu nói: “Đại thúc, ngài tốt nhất, ngài là người tốt, ngài cho ta đi chơi một lát nhé! Ta bảo đảm biết điều nghe lời ngài mà, đại thúc...”

Đời này Ngụy tử trôi qua chỉ có đao huyết, không biết tới ngày mai, bên cạnh không có thân nhân, chưa từng cảm thụ tư vị một đứa bé nũng nịu bên cạnh, bị lay đi lay lại một lúc, có chút ít mềm lòng, aiz! Đứa nhỏ này thật làm người khác ưa thích, chẳng qua là số mệnh không tốt, rơi vào cảnh này, đầu lĩnh nói, lưu nó lại mấy ngày, đợi được chuyện rồi xử lý, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nà kia, Ngụy tử đột nhiên cảm thấy có chút không đành lòng. Thôi thôi, đứa nhỏ này sớm sẽ ra đi, để cho nó thoải mái mấy ngày, dù sao có nhiều người như vậy, nó không chạy được.

Một khắc đồng hồ sau, bốn đại hán trong viện hoặc ngồi, hoặc gác tay dựa cửa, nhìn tiểu tử kiên nhẫn cầm cục đá nhỏ ném lên cành cây khô, đáng tiếc một viên cũng không ném trúng.

Nhàm chán, trẻ con thật vô dụng.

“Này!”

“Này...”

“Lần này nhất định trúng.”

Sơn Nhi tự đắc, tiếp tục tung ném.

“Kỳ quái, Triệu đại ca làm sao tùy tiện ném là trúng, ta ném nhiều như vậy mà một viên cũng không trúng.” Sơn Nhi lầu bầu.

Nhị Ngưu nhìn không chịu được nữa, đứng lên: “Này, thằng oắt kia, không đùa nữa, chưa từng thấy ai không biết sợ như ngươi.”

Sơn Nhi không phục, âm ức nói: “Ngươi không sợ thì tới thử đi.”

Nhị Ngưu sừng sốt: “Ồ ơ... muốn thử lão tử sao?”

Sơn Nhi liếc mắt, thâm nói: “Hay là sợ bêu xấu, không dám!”

Nhị Ngưu chưa bao giờ bị một đứa bé xem thường, liền xắn tay áo, tiến lên: “Đưa cục đá đây!”

Sơn Nhi vội vàng đưa tới: “Cho ngươi ném năm viên, nếu ném không trúng thì đúng là đồ trúng thối.”

Đám người Ngụy tử vui vẻ xem kịch.

Nhị Ngưu ngạo mạn nói: “Tiểu tử, nhìn kỹ đi.”

Cổ tay Nhị Ngưu rung lên, cục đá bay vút ra ngoài, trúng giữa cành cây khô.

Sơn Nhi nhất thời vỗ tay kêu lên: “Oa! Thúc thúc, ngươi thật lợi hại.”

Nhị Ngưu đắc ý, ném vút vút cả bốn viên, đều trúng mục tiêu.

Trong mắt Sơn Nhi tỏa ra sùng bái, chắt chắt lưỡi hít hà: “Thúc thúc, ngươi quá siêu, ngươi nhất định là người lợi hại nhất rồi.”

“Tiểu tử, đó là ngươi chưa từng thấy lợi hại hơn.” Một tên hán tử gầy teo tiện tay nhặt mấy hột đậu phộng đi tới.

“Nhìn đi, tiểu tử, xem ai mới là lợi hại nhất.”

Sưu tử mở tay, bắn đậu phộng ra, từng viên nối nhau thành một tuyến, vút vút vọt tới cây khô.

Sơn Nhi nhìn xong, lại vui vẻ vỗ tay: “Thì ra vị thúc thúc này mới là lợi hại nhất.”

“Tránh ra tránh ra, nhìn lão tử đây.” Lão Thiết không chịu nổi nữa, Nhị Ngưu cùng khi ồm lợi hại nhất từ khi nào vậy?

Chương 279 – Trôn

Bị Sơn Nhi nịnh nọt một phen, lão Thiết không còn trợn mắt phùng má đối với Sơn Nhi nữa, cảm thấy đứa nhỏ này rất thú vị.

Buổi tối, Sơn Nhi nói một người ngủ sợ ma, cứng rắn lôi Ngụy tử theo mình, Ngụy tử đi công chuyện, để cho lão Thiết ngủ cùng. Sơn Nhi nói ngủ là ngủ. Lão Thiết mới đầu còn nghiêm trang ngồi trông, sau thấy Sơn Nhi ngủ chảy nước miếng tùm lum, đừng nói là đánh thức, cho dù ném ra đường cũng không tỉnh lại, dần dần lão Thiết không phòng bị nữa, ôm cánh tay, dựa vào cây cột bên giường khò khò ngủ theo.

Phùng Thục Mẫn không hồi phủ mà ở lại Lý phủ để kịp thời nắm bắt tình hình. Lâm Lan cũng không nghĩ được gì nhiều, sai người sắp xếp phòng cho Phùng Thục Mẫn ở.

Ban đêm, Lâm Lan trần trọc trở mình không ngủ được, sờ sờ kiểm gõ dưới gối, nghĩ đến Sơn Nhi đang trong tay bọn bắt cóc, có thể sẽ bị đối, bị đánh.... Lòng nàng như bị dao đâm, hít thở cũng đau. Đề phòng như vậy, cuối cùng thất bại trong gang tấc, hết lần này tới lần khác gặp chuyện không may là Sơn Nhi, nếu như có thể, nàng nguyện dùng chính mình đổi lại Sơn Nhi.

Lão Thiết ngủ thảng nửa đêm, bị một trận gió lạnh thổi rùng mình một cái, giật mình tỉnh dậy, thấy trên giường trống không, nhìn lại cửa sổ vốn đang đóng đã bị mở toang hoang, dưới cửa là một cái ghế, nhất thời kinh hoảng nhảy dựng lên, lao ra khỏi phòng, hét ầm lên với Nhị Ngưu cùng lão gầy đang ngồi ở cửa: “Mau dậy đi, mau dậy đi, tiểu quý chạy mất rồi.”

Nhị Ngưu bị lão Thiết hét ù tai, khẽ rùng mình, cầm vốn đang dựa lên chuôi đao, vấp một cái cắn vào lưỡi đau đớn, tả oán nói: “Hơn nửa đêm, người gào thét cái gì vậy? Lão tử đang mộng thấy đang vui vẻ cùng tiểu Đào Hồng.”

Gã gầy xoa xoa mắt, nhìn cửa lớn, nói: “Lão Thiết, người nằm mơ hả? Tiểu tử kia có thuật xuyên tường sao? Chạy được ư?”

Lúc này lão Thiết mới tỉnh người, tiểu quỷ kia chân tay ngắn, làm sao có khả năng leo tường? Không chừng đang trốn để hù dọa người.

Nhị Nguu sững sờ, ngẩn người nhìn xe kéo góc tường, trên xe là một cái thùng gỗ, hẫng hoảng lên, không còn thấy đầu đón nơi đầu lưỡi nữa.

“Lão Thiết, lão gầy, các người nhìn...” Nhị Nguu vừa nói vừa chỉ vào góc tường.

Lão Thiết cùng lão gầy nhìn nhau một cái, trong đầu ong ong ước chừng ba giây. Cùng kêu lên: “Chạy mất rồi...”

“Mau đuổi theo, chắc chắn nó chạy chưa xa...” Nhị Nguu dậm chân chạy đi mở cửa, ba người lập tức đuổi theo.

Đợi trong viện an tĩnh, Sơn Nhi mới bò từ dưới giường ra, rón rén đi tới bên cửa, nhìn thấy trong viện không còn ai, vội vàng chạy ra hướng cửa. Đây là cơ hội duy nhất, nếu không chạy thoát, sau này đừng nghĩ chạy được. Tim Sơn Nhi đập thành thịch. Lần này có thể thuận lợi chạy được, trở về nhất định hảo hảo cảm ơn Triệu đại ca, là mình thường xuyên mè nheo đòi Triệu đại ca kể chuyện cho nghe.

Sơn Nhi ra khỏi viện, thấy trước cửa chính là ngõ hẻm, hơn nửa đêm, trong ngõ hẻm tối đen, sâu thẳm yên tĩnh tới đáng sợ. Sơn Nhi khiếp đảm một lúc, nhưng ngay sau đó lên tinh thần. Tiên sinh đã nói cõi đời này không có quỷ, chỉ có người như quỷ, Sơn Nhi không suy nghĩ nhiều nữa, sải chân vung tay bỏ chạy, chạy đến đầu ngõ, thấy một đống đồ vật lẫn lộn, Sơn Nhi dừng bước, trốn thật nhanh vào trong đó, không quản bản, không quản thôi, sau đó đem đồ vật che khuất lên người mình.

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau, nghe thấy tiếng bước chân dồn dập truyền đến.

“Nhị Nguu, phía bên người có thấy không?” Là giọng lão Thiết.

Nhị Nguu thở hỏn hển: “Không có, lẽ ra tiểu quỷ kia không thể chạy nhanh như vậy được.”

Lão Thiết vội la lên: “Nguy rồi, đầu lĩnh sẽ không tha cho chúng ta.”

“Thật là kỳ quái. Tiểu quỷ này có thuật ẩn thân sao? Ta đã tìm toàn bộ đường phía đông hai lần.”

Lão gầy nói: “Ta nói này, có khi nào tiểu tử này bày kế điệu hổ ly sơn?”

Ba người ngây ngốc, lão Thiết nói: “Đi, trở về xem thế nào.”

Tiếng bước chân xa dần.

Sơn Nhi không nghe thấy động tĩnh gì nữa nhưng vẫn không dám động đây, đợi bọn họ đi từ trong viện ra một lần nữa, lần này, bọn họ chia ra đi một bên hướng đông, một bên hướng nam. Lúc này Sơn Nhi mới cẩn thận dò đồ quanh mình ra, chạy ra khỏi ngõ hẻm, nhắm hướng tây mà chạy, cu cậu không biết nhà mình ở hướng nào, chỉ biết cách xa những tên ác nhân này mới an toàn.

Đêm nay, Tần gia đèn đuốc sáng trưng, sắc mặt Tần Trung ủ dột cơ hồ nhỏ ra nước.

“Phế vật, một lũ phế vật, tổn hại nhiều người như vậy, ngay cả một cọng lông cũng không động tới được, đúng là phế vật.” Tần Trung tức giận quát.

Đôi mắt phụ thân đang tức giận, Tần Thừa Tự tức mà không dám phát, tay giấu trong ống áo mơ hồ run lên, lần này chặn đường ám sát thất lợi, Tần gia phải đi ba trăm tử sĩ không còn một ai sống sót, ngay cả Mã Tướng quân cũng bỏ mạng. Đây chính là nằm vùng của Tần gia ở Bắc Đại doanh nhiều năm, không phải vạn bất đắc dĩ thì không đánh động, không ngờ lần này tổn thất thảm hại. Điểm chết người chính là, Lý Minh Doãn đã qua Thái Hành sơn, ít ngày nữa sẽ tới kinh thành, Tần gia muốn giết hắn, sợ là không còn dễ dàng.

“Phụ thân, bên cạnh Lý Minh Doãn có Ninh Hưng cùng ba ngàn binh mã hộ vệ, muốn đánh chặn đường hắn, quả thật không dễ, tốt nhất chúng ta nắm trong tay người của hắn, mới có thể kiềm chế hắn.” Tần Thừa Tự cẩn thận nói.

Mâu quang Tần Trung khẽ động, hừ lạnh nói: “Con tin? Là thằng oắt con các ngươi bắt về? Lý Minh Doãn chưa có nhi tử.”

Tần Thừa Tự kiên trì nói: “Đứa bé kia mặc dù không phải là nhi tử Lý

Minh Doãn, nhưng nhị thiếu phu nhân Lý gia luôn mang theo bên mình, chắc chắn là thân thích nhà hấn.”

“Lão già của hấn chết, hấn còn không để ý, thân thích thì ăn thua gì?” Tần Trung không tin giá trị con tin kia, không đủ sức nặng.

Tần Thừa Tự không phản bác được, Lý Minh Doãn đích xác là nhân vật tàn nhẫn, người bình thường đối với hấn thật đúng là không có tác dụng.

Tần Trung phát hỏa xong, ngẫm lại, gấp cũng vô dụng, không thể làm gì khác hơn là nói: “Trước tiên giữ người lại, nhớ canh phòng cho kỹ, đợi Lý Minh Doãn trở lại, nhìn nhìn động tĩnh của bọn chúng rồi hãy nói.”

“Vâng! Phụ thân.” Tần Thừa Tự thưa dạ.

“Mấy ngày nay bệnh tình Thái hậu đã có chuyển biến tốt đẹp, ngày mai ta tiến cung cầu kiến Thái hậu, trước tiên nói về hôn sự Vũ Dương, thừa dịp phụ tử Trần Nam Vương ở kinh thành, mau chóng hoàn thành hôn sự. Có Trần Nam Vương trợ lực, có đi tới bước kia, chúng ta cũng không sợ.” Tần Trung tự an ủi bản thân.

“Phụ thân nói rất đúng, phía bên Bắc Sơn đại doanh nhi tử sớm đã an bài nhân thủ tiếp nhận chức vị của Mã Tướng quân.” Tần Thừa Tự kính cẩn nói.

Tần Trung gật đầu: “Chuyện này quan trọng hơn, chớ để bàn tay tứ Hoàng tử đâm vào trong Bắc Sơn đại doanh.”

Tần Thừa Tự từ trong phòng phụ thân đi ra ngoài, một đạo hắc ảnh phi thân xuống đứng ở hành lang.

Tần Thừa Tự nhíu mày, đi ra khỏi viện mới hỏi: “Chuyện gì?”

Bóng đen râu rĩ nói: “Con tin trốn rồi.”

Trong đầu Tần Thừa Tự như bị kích nổ: “Cái gì? Trốn?”

Trời tờ mờ sáng, gà vừa cất tiếng gáy, trong một gian nhà cũ phía tây kinh thành, cánh cửa gỗ cũ nát mở ra, một cô vợ trẻ cầm một cái bát, đi về phía chuồng gà, mở chuồng ra, cho lũ gà ăn.

“Ha ha ha... Ha ha ha... Ăn nhiều một chút, đẻ thật nhiều trứng...” Cô vợ trẻ vui vẻ nhìn những con gà mái mổ cám trên mặt đất.

Cô vợ trẻ cười híp mắt đặt cái bát xuống, đi tới bên đồng cỏ khô lấy cây chổi chuẩn bị quét sân.

“Á...” cô nàng thét lên một tiếng kinh hãi, ném cây chổi bay ra thật xa.

“Thúy Nga. Sáng sớm đã gào cái gì vậy? Mẹ đang bị bệnh, đừng làm bà kinh sợ.” Một hán tử vừa mặc quần áo vừa đi tới, bất mãn nói.

“Mau, mau đến xem.” Cô vợ trẻ khoát khoát tay gọi hấn.

“Cái gì đấy?” Hán tử đi tới, nhìn theo tay vợ mình chỉ, cũng sợ hết hồn, sao bên cạnh đồng cỏ lại có đứa trẻ nằm ngủ thế kia? Ở đâu ra?

Hai vợ chồng hết nhìn đứa trẻ lại nhìn nhau.

“Chàng xem, quần áo đứa nhỏ này rất quý giá, hấn là con nhà giàu.”

Hán tử gật đầu: “Chúng ta nghèo như vậy, không nuôi được đứa trẻ da thịt mịn thế kia.”

“Chàng nói làm sao nó lại ở đây? Cửa đâu có mở.”

Hán tử quay đầu nhìn góc tường, ở đó có một cái lỗ chó: “Chắc là chui vào từ đây.”

“VẬY... làm sao bây giờ? Báo quan?”

Đêm qua Sơn Nhi chạy thực mạng, đến khi cực kỳ mệt mỏi, nhìn thấy lỗ chó của một ngôi nhà liền chui vào. Núp ở đồng cỏ khô nghĩ nhắm mắt một chút, ai dè ngủ thiếp đi. Lúc này bị tiếng trò chuyện của hai vợ chồng này đánh thức, nhập nhèm mở mắt ra.

“Thúc thúc, thăm thăm...”

Thấy đứa nhỏ tỉnh, lại nhu thuận gọi mình, hán tử hỏi: “Người là con nhà ai? Sao lại tới nhà ta?”

Sơn Nhi méo xệch miệng, vành mắt đỏ lên, cố gắng kìm tiếng khóc: “Có mấy người xấu bắt cóc ta, muốn đem ta bán đi, ta lén chạy được, thúc thúc, thăm thăm, phiền hai người đi một chuyến phủ Hoài Viễn Tướng quân gọi người tới đón ta. Người nhà ta sẽ hậu tạ thúc thúc, thăm thăm thật lớn.”

Hai vợ chồng há hốc mồm, đứa nhỏ này là người phủ Tướng quân...

Phùng Thục Mẫn thật vất vả chịu đựng được đến sáng, rửa mặt mũi qua loa xong liền tới tìm Lâm Lan.

“Lâm Lan, không phải Trịnh bộ đầu nói những tên bắt cóc kia sớm sẽ bắt tin, sao đã qua một đêm mà vẫn không có tin gì? Đêm qua Sơn Nhi thế nào, có lạnh không, có đói không...” Phùng Thục Mẫn vừa nói, nước mắt đã lưng tròng.

Lâm Lan nhìn hai mắt Phùng Thục Mẫn sưng như trái hạch đào, tiếng nói khản đặc, hiển nhiên đã khóc một đêm. Dĩ nhiên chính nàng cũng không khá hơn chút nào, vành mắt cũng thâm đen.

“Cô đừng vội, Sơn Nhi là một đứa trẻ thông minh, chắc sẽ không sao.” Lâm Lan an ủi.

“Sơn Nhi có thông minh đến đâu thì cũng làm được gì, những tên bắt cóc đó đâu phải đùa...” Phùng Thục Mẫn nói.

“Lâm phu nhân, Sơn Nhi thiếu gia có phúc tướng, nhất định có thể gặp dữ hóa lành, nguy hiểm hóa an.” Chu mama an ủi, trong lòng bà cũng đau xót, một đứa bé khả ái như thế, không dám nghĩ những chuyện khác, chỉ nghĩ tới phải chịu lạnh, chịu đói đã làm cho người khác đau lòng.

Lâm Lan cũng nói: “Đúng vậy, Sơn Nhi phúc lớn mạng lớn, không có việc gì. Trịnh bộ đầu rất có kinh nghiệm, Tĩnh Bá Hầu cũng đáp ứng sẽ phái người đi thăm dò, chúng ta sẽ lật tung cả kinh thành để tìm Sơn Nhi.”

Chu mama đỡ Phùng Thục Mẫn ngồi xuống, ra hiệu cho Ngân Liễu đi lấy nước nóng tới, tự mình vắt khăn đưa cho nàng lau mặt: “Phu nhân hãy thả lỏng tinh thần, những kẻ đó bắt Sơn Nhi thiếu gia đi, là có âm mưu, trước khi nhị thiếu gia nhà ta về, những người kia sẽ không làm gì bất lợi với Sơn Nhi thiếu gia.”

Phùng Thục Mẫn đau khổ nói: “Lúc này không có chuyện gì, khó bảo toàn sau này không có chuyện gì, nếu thiếu gia nhà ngươi không đáp ứng điều kiện của bọn hắn, chẳng phải Sơn Nhi chỉ còn đường chết?” Phùng Thục Mẫn lại bắt đầu hối hận, là chính mình đem Sơn Nhi đưa vào hang sói.

Lâm Lan ngồi xuống bên cạnh, khẽ nói: “Sẽ không đâu, Minh Doãn sẽ không gạt bỏ sinh tử của Sơn Nhi, chàng sẽ có cách.”

Phùng Thục Mẫn nức nở, tức giận nói: “Ta đã sai quản gia đưa tin cho lão

gia, ông ta ở biên quan liều chết liều sống thủ vệ biên giới, giờ nhi tử của mình bị hại, ông ta còn bảo vệ cái gì? Nếu Sơn Nhi không thể bình yên trở lại, ta sẽ liều chết với ông ta.”

Lâm Lan yên lặng. Nếu lão già kia biết Sơn Nhi gặp chuyện không may, phản ứng đầu tiên là gì? Ban đầu ông ta nghe nói mẹ con nàng không còn, mới cưới người khác...

“Tam tiểu thư...” phòng ngoài vang lên giọng của Vân Anh.

“Nhị thiếu phu nhân ở đâu?”

“Ồ trong phòng cùng Lâm phu nhân nói chuyện.”

“Có tin tức Sơn Nhi sao?”

Vân Anh nói: “Vẫn không có.”

Minh Châu tựa hồ rất thất vọng “Ừ...” một tiếng, dùng giấy lát, nói: “Ta đi trước, nếu có tin tức Sơn Nhi, phiền người báo cho ta một tiếng...”

“Tam tiểu thư đi ạ...”

Không bao lâu, Hồng Thường cũng tới hỏi. Lâm Lan tự mình ra nói: “Trở về nói cho đại thiếu phu nhân đừng lo lắng, nếu có tin của Sơn Nhi thiếu gia, ta sẽ lập tức báo cho cô ấy.”

Phùng Thục Mẫn thấy mọi người Lý phủ quan tâm Sơn Nhi như vậy, trong lòng lại càng ngổn ngang trăm tư vị, càng nghĩ càng đau lòng.

Dùng qua điểm tâm, Lâm Lan đang muốn sai Đông Tử đi tìm Trịnh bộ đầu hỏi tiến triển như thế nào, Diêu mama đem theo người đi vào nói muốn gặp Lâm phu nhân.

“Vương mama, sao người lại tới đây? Có phải là mấy kẻ kia lại gây chuyện không?” Phùng Thục Mẫn trong lòng đang loạn, tức giận nói.

Vương mama vội nói: “Phu nhân, người mau về nhà! Sơn Nhi thiếu gia đã trở lại.”

Lâm Lan cùng Phùng Thục Mẫn sửng sốt, cho là mình nghe lầm. Phùng Thục Mẫn gấp giọng hỏi: “Người nói gì? Người nào về nhà?”

Vương mama trả lời: “Phu nhân, thật sự là Sơn Nhi thiếu gia trở lại, sáng sớm hôm nay, một hán tử chạy tới báo tin, nói Sơn Nhi thiếu gia đang ở nhà hấn, mau cho người tới đón. Lão nô sợ là gặp kẻ lừa gạt, tự mình cùng hấn đi một chuyến, kết quả, Sơn Nhi thiếu gia quả nhiên ở trong nhà kia, đang gặm bánh bao! Lão nô vốn định mang Sơn Nhi thiếu gia tới, Sơn Nhi thiếu gia nói Lý phủ không an toàn, hãy để cho phu nhân cùng nhị thiếu phu nhân sang đó thì tốt hơn. Lão nô vội vàng tới đây bẩm báo.”

Phùng Thục Mẫn mừng như điên: “Ta đây nằm mơ sao! Lâm Lan, cô véo ta một cái đi.”

Lâm Lan không thể tin được, dờ khóc dờ cười nói: “Ta véo cô làm chi? Vương mama còn có thể lừa gạt chúng ta? Cô mau về trước đi, ta không dám bước khỏi cửa phủ này, ta để cho Triệu Trác Nghĩa qua đó.”

Chu mama vui mừng rơi xuống vài giọt lệ, chấp tay trước ngực, miệng niệm A Di Đà Phật.

Ngân Liễu cũng nói: “Nô tỳ phải nói cho Cẩm Tú, nha đầu này từ hôm qua đến giờ khóc mãi không thôi.”

Phùng Thục Mẫn vội vội vàng vàng về phủ. Lâm Lan ở nhà lo lắng đợi hơn một canh giờ, Triệu Trác Nghĩa mới trở về, nở nụ cười.

“Nhị thiếu phu nhân, Sơn Nhi thiếu gia không có chuyện gì cả, tiểu tử này đúng là một đứa bé lanh lợi, dùng kinh nghiệm ta kể lúc đi ăn trộm lạp xưởng bị người ta phát hiện chạy trốn chết mà chạy thoát.”

Lâm Lan nghe vậy, tảng đá lớn trong lòng rơi xuống, thật là ông trời phù hộ, để cho Sơn Nhi thoát hiểm nơi miệng hổ.

“Sơn Nhi thiếu gia nói, mình bị giam ở một cái viện, có bốn người, đầu lĩnh gọi là Ngụy tử, mấy người khác gọi là lão Thiết, Nhị Ngưu, lão gầy Suu tử, bởi vì những tên đó coi cu cậu là trẻ con nên không phòng bị gì cả, bị cu cậu dùng kế trốn thoát, bất quá lúc đó nửa đêm, tối đen như mực, cu cậu không biết viện kia ở nơi nào. Tuy nhiên không sao, có tên mấy kẻ này, Trịnh bộ đầu hấn là rất nhanh sẽ bắt được người.” Triệu Trác Nghĩa cười ha ha nói.

Lâm Lan thở dài nói: “Thật là một đứa bé thông minh.”

“Đúng vậy, bốn gã đàn ông không trông được cu cậu, tiểu tử này thật sự

ting ranh.” Triệu Trác Nghĩa tràn đầy đồng cảm.

Lâm Lan nghĩ ngợi nói: “Chuyện này người nói với Trịnh bộ đầu một tiếng, để cho hắn tiếp tục tra, sau đó lại đi phủ Tướng quân, nói với Lâm phu nhân, giấu Sơn Nhi thật kỹ, đừng để lộ tin Sơn Nhi đã trở về phủ.”

Triệu Trác Nghĩa buồn bực nói: “Vì sao?”

Khóe miệng Lâm Lan nhếch lên nụ cười lạnh: “Nếu Sơn Nhi đã thoát hiểm, vậy chúng ta không sợ gì nữa, bọn chúng nghĩ bắt người là bắt, coi chúng ta dễ bị khi dễ thế sao? Đợi Trịnh bộ đầu bắt được người, chúng ta sẽ làm lớn chuyện này, xem bọn hắn thu dọn cục diện làm sao.”

Tần gia bắt đi nhi tử Hoài Viễn Tướng quân, chuyện này truyền đi, nhóm võ tướng chắc chắn phần nộ, Tần gia chắc chắn thảm. Đây chính là các người đưa nhược điểm tới cửa, không phải nhọc công tìm.

Triệu Trác Nghĩa ngộ ra, cười nói: “Chị dâu nói rất đúng, ta lập tức đi an bài.”

Trong phủ Hoài Viễn Tướng quân, Sơn Nhi sớm đổi quần áo sạch sẽ, ăn sạch chén cháo tổ yến cùng hai cái bánh bao thịt, bụng đã no căng.

Phùng Thục Mẫn ngồi ở bên cạnh, không hề chớp mắt nhìn bảo bối của mình, sợ chớp mắt một cái thì không thấy Sơn Nhi đâu.

“Chậm thôi, cẩn thận nghen...” Nhìn Sơn Nhi ăn nhanh như vậy, Phùng Thục Mẫn đau lòng, không nhịn được rơi lệ: “Những tên bắt cóc đáng hận, đối với một đứa bé mà lòng dạ độc ác như vậy, cơm cũng không cho ăn.”

Sơn Nhi cắn một miếng bánh bao lớn, nói: “Mẹ, không phải con đói, bọn họ không để con bị đói bụng, con ăn nhiều một chút cho đỡ sợ.”

Mắt Mạt Nhi đỏ bừng, mũi cay cay, giọng nói nhỏ như muỗi: “Nô tỳ đi bảo phòng bếp làm thêm đồ ăn.”

Sơn Nhi vội nói: “Mạt Nhi tỷ tỷ, không cần, ta ăn no rồi, ăn nữa thì bẻ bụng mất.” Lại an ủi mẹ: “Mẹ, mẹ đừng buồn nữa, không phải Sơn Nhi đã an toàn trở về sao?”

Phùng Thục Mẫn thôn thức nói: “Con lớn đến chừng này, chưa từng chịu qua kinh sợ như vậy, mẹ nghĩ tới là thấy sợ.”

Sơn Nhi vốn muốn mẹ khen mình mấy câu, trốn thoát khỏi tay bọn bắt cóc đâu có dễ! Đòi lại tiểu tử “Oan tử”* kia, khẳng định chỉ biết khóc, sau đó bị lão Thiết đánh thành đầu heo. Nhưng thấy mẹ thương tâm như vậy, cu cậu liền biết điều chui vào ngực mẹ, bàn tay nhỏ bé lau nước mắt cho mẹ: “Mẹ, mẹ đừng khóc, sau này Sơn Nhi nhất định nghe lời mẹ cùng Lan Nhi tử tử... sẽ không chạy loạn nữa...”

*Oan tử: chết oan. Nguyên Tư oan tử đọc là: Yuán sī yuān sǐ – CĐTH chương 247

Phùng Thục Mẫn ôm chặt nhi tử, thổn thức không thôi: “Là mẹ không tốt, mẹ sẽ không bao giờ để con đi xa mẹ, mẹ sẽ luôn bảo vệ con, không để người xấu bắt con đi...”

Chương 280 – Trở lại

Có Sơn Nhi cung cấp đầu mối, Trịnh bộ đầu rất nhanh lấy được lai lịch bọn bắt cóc, đám lão Thiết nguyên là bảo vệ một khu lưu manh, ý trong tay có công phu quyền cước, luôn lấy nắm đấm thay lời nói, về phần Ngụy Tử thì không có tin tức gì. Mấy ngày sau, bắt được đám người lão Thiết, theo bọn họ khai báo, người không phải do bọn hấn bắt, bọn hấn chỉ chịu trách nhiệm trông chừng, chuyện là do Ngụy tử liên lạc, Sơn Nhi chạy trốn, bọn hấn sợ cấp trên không tha cho mình nên chạy trốn, bọn hấn không biết lai lịch Ngụy tử thế nào, chỉ biết là Ngụy tử từng ở trong binh doanh.

Chuyện trong binh doanh Trịnh bộ đầu không xen tay vào được, Lâm Lan liền cho đưa tin tới Tĩnh Bá Hầu phủ.

Sau đó, trong kinh thành truyền tin, con trai độc nhất Hoài Viễn Tướng quân Lâm Sơn mất tích, là bị bắt cóc, trong lúc nhất thời chuyện này sôi sục, các gia đình khẩn trương trông coi con cháu mình, cho cả vào nội viện, không cho ra khỏi cửa lớn, chuyện này còn kinh động đến Hoàng thượng. Hoàng thượng giận dữ, Hoài Viễn Tướng quân là đại công thần triều đình, người ta ở biên quan, chảy máu đổ mồ hôi, nhi tử ở dưới chân thiên tử bị bắt, chẳng phải khiến trái tim đại công thần lạnh giá, lập tức nghiêm trách phủ doãn kinh đô, lập tức tìm đứa nhỏ về, nghiêm trị bọn bắt cóc.

Hằng ngày, Phùng Thục Mẫn phải tiếp đón các phu nhân rời rít tới cửa mượn có an ủi hỏi thăm nội tình, Phùng Thục Mẫn cáo bệnh không tiếp.

Cùng lúc đó, trong kinh lại có lời đồn đãi, nói tiểu công tử Hoài Viễn Tướng quân bị bắt đi khi ở Lý phủ, những người đó nguyên là muốn gây bất lợi cho người Lý phủ... Ai muốn gây bất lợi cho Lý phủ? Mọi người nhanh chóng suy luận, liền liên hệ tới Tần gia và phản tặc, phản tặc này bị Lý đại nhân bắt giữ... càng suy đoán càng ác liệt, đem đầu sóng ngọn gió đẩy tới đầu Tần gia.

Tần Thừa Tự lại bị Tần Trung hưng hăng giáo huấn một bữa, thiếu chút nữa ném cái chặn giấy bẻ đầu, quan hệ giữa Tần gia và các võ tướng trong triều vốn không tốt, giờ khi không lại bắt cóc công tử nhà Hoài Viễn Tướng quân, chuyện này đúng là đại tai họa. Trong lòng Tần Thừa Tự oan khuất mà không dám kêu, chỉ có thể tự nhận xui xẻo. Ai biết đứa bé nhị thiếu phu nhân Lý gia luôn mang bên mình là công tử nhà Hoài Viễn Tướng quân chứ? Tần Thừa Tự không khỏi nổi giận nghĩ, Tần gia hai năm qua mọi chuyện không thuận, mắt thấy từng bước lâm vào quần cảnh, có phải đại nạn đã đến?

Cuối cùng Lâm Lan cũng có thể buông lỏng tinh thần. Tình hình trước mắt, Tần gia vì tị hiềm sẽ không dám có ý gì xấu với nàng, đừng nói Tần gia không dám, Tần gia còn phải cầu nguyện Lý phủ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn nữa. Nếu Lý phủ gặp chuyện gì không tốt, mọi thứ đều được đổ lên đầu bọn chúng.

Chuyện tốt liên tiếp đưa tới, Tĩnh Bá Hầu cho người đưa tin qua. Nói Lâm tướng quân đã khai hoàn trở về, ý là Minh Doãn cũng sớm trở về rồi, cuộc sống trốn tránh sẽ sớm chấm dứt.

Tâm tình Lâm Lan vô cùng tốt, đêm đêm đốt ngón tay, xa Minh Doãn cũng gần một năm rồi.

Ngày hôm đó Mạc Tử Du tới cửa, nói hấn và nhị sư huynh mấy tháng này rảnh rồi, cả người khó chịu. Hỏi lúc nào Hồi Xuân Đường có thể mở cửa trở lại, vừa nói vừa len lén nhìn Ngân Liễu, Ngân Liễu trừng mắt lại. Hấn đỏ mặt quay đi, lát sau không nhin được mà lại len lén nhìn.

Ánh mắt của hai người giao chiến, Lâm Lan làm như không thấy, trong lòng cười thầm, cái gì mà rảnh rồi quá, rõ ràng là mấy tháng không thấy người trong lòng, bệnh tương tư rồi.”

“Hồi Xuân Đường không vội mở lại, Văn Sơn đã báo tin, A Giao bên Đông A đã luyện chế rất tốt, huynh cùng nhị sư huynh nếu nhàn rồi vô sự thì qua bên Đông A đi, thuận tiện đem đơn thuốc qua, chế thành phẩm mang về

đây.” Lâm Lan chậm rãi nói.

Mạc Tử Du há miệng, hồi lâu mới mở miệng: “Su muội, nếu ta cùng nhị sư huynh đi cả, vạn nhất Hồi Xuân Đường mở cửa lại, công việc ai thu xếp đây? Hay là để nhị sư huynh đi Đông A đi, ta ở lại giúp muội.”

Lâm Lan nén cười, nhàn nhã nói: “Có gì đâu, ta chờ huynh về mới mở lại Hồi Xuân Đường, dù sao hiện tại ta cũng vẫn đủ bạc dùng.”

Mạc Tử Du nghiêng răng, mặt đỏ bừng, một lúc lâu hấn cắn răng, nói: “Su muội, có chuyện, ta nghĩ thương lượng với muội.”

Lâm Lan cười khẽ nói: “Sư huynh có gì cứ nói.”

Mạc Tử Du quần bách nhìn Ngân Liễu, nói quanh co: “Chuyện này, ta chỉ có thể nói riêng với muội.”

Nhìn nhị sư huynh gấp gáp, Lâm Lan hòa nhã nói: “Ngân Liễu, em lui ra đi.”

Ngân Liễu quăng cho Mạc Tử Du cái nhìn xem thường, khẽ nhún người thi lễ, lui xuống.

“Nói đi! Chuyện gì?” Lâm Lan ung dung hỏi.

Mạc Tử Du ngượng ngùng nói: “Su muội, là... Muội biết đấy, nhị sư huynh tuổi cũng đã nhiều, đến nay vẫn một mình một người, huynh ấy da mặt mỏng, không dám nói ra, chúng ta làm sư huynh muội cũng nên thay huynh ấy suy nghĩ đúng không? Su muội, muội quen biết nhiều người, giúp nhị sư huynh tìm một người tử tế, có gia đình an ổn rồi, đừng nói đi Đông A, cho dù đi xa hơn nữa cũng không thành vấn đề...”

Lâm Lan cười thâm trong bụng, ngũ sư huynh muốn lấy Ngân Liễu lại mượn chuyện nhị sư huynh mà nói.

Lâm Lan khẽ gật đầu: “Đúng thế, chuyện này ta cũng lưu ý đã lâu nhưng vẫn chưa tìm được người thích hợp, để mấy ngày nữa ta mời bà mai tìm cho nhị sư huynh.”

Mạc Tử Du hắc hắc nói: “Su muội nghĩ tới điều này rồi thì tốt, thật ra thì nhị sư huynh rất dễ tính, chỉ cần đối phương nhân phẩm tốt, tướng mạo không quá tệ, gia thế gì đó không quan trọng, chúng ta xuất thân nghèo khó,

đều không đề tâm.”

Lâm Lan cười cười, chính là chọn theo tâm tư của huynh rồi còn gì: “Ừm. Nhân phẩm tốt, tính tình tốt mới là thứ cần, có điều cũng không thể qua loa, thành hôn là chuyện cả đời.”

Mạc Tử Du toát mồ hôi, sư muội là hồ đồ hay giả bộ hồ đồ vậy? Mạc Tử Du ho khan hai tiếng, thở dài nói: “Thật ra nói về tuổi thì ta cũng không kém sư huynh mấy tháng, chỉ vì huynh ấy nhập môn trước nên mới là nhị sư huynh...”

Lâm Lan nhíu mày nói: “Huynh không nói thì ta đã quên mất, ngũ sư huynh hình như chỉ kém nhị sư huynh hai tháng.”

Mạc Tử Du vội nói: “Đúng vậy.”

Lâm Lan liếc hắt: “Nói như vậy, tuổi của ngũ sư huynh cũng không còn nhỏ, cũng nên thành thân rồi.”

Mạc Tử Du hắc hắc cười, lại đỏ mặt xấu hổ.

“Vậy thì, để bà mai làm mối luôn một thể.”

“À?” Mạc Tử Du mở to mắt: “Cái kia... Ta... Ta vẫn tương đối thích tự quen biết, biết gốc biết rễ thì sẽ không có phiền toái, sư muội, muội nói đúng không.”

Lâm Lan cố ý nhíu chân mày: “Cũng không dễ tìm.”

“Có gì mà không dễ, ta không kén chọn gì đâu... Thật ra thì... Thật ra thì...” Ánh mắt Mạc Tử Du lấp lánh, ấp a ấp úng.

Lâm Lan cười hỏi tới: “Thật ra thì cái gì?”

Mặt Mạc Tử Du đỏ như cắt ra máu: “Thật ra thì ta cảm thấy Ngân Liễu rất tốt.”

Lâm Lan xem thường: “Ngân Liễu có cái gì tốt, đừng thấy cô ấy trước mặt ta đàng hoàng, thật ra thì vẫn mơ mơ màng màng lắm.”

Mạc Tử Du nói: “Nào có? Ta cảm thấy nàng rất tốt. Thật đó, nếu có thể cưới nàng, đời này ta không mong gì hơn nữa.”

Lâm Lan cố nén cười, nghiêm trang hỏi hấn: “Thật sự cảm thấy cô ấy tốt?”

Mạc Tử Du ngồi thẳng lên, rất nghiêm túc gật đầu: “Vô cùng tốt.”

Lâm Lan nhíu mày suy nghĩ: “Không được, chuyện này không được.”

Mạc Tử Du khẩn trương nói: “Làm sao?”

Lâm Lan chậm rãi nói: “Huynh nghĩ xem, huynh là ngũ sư huynh của ta. Nếu Ngân Liễu gả cho huynh, vậy chẳng phải là sư tẩu của ta? Ta chịu thiệt thòi lớn rồi.”

Mạc Tử Du vội vàng nói: “Vậy chúng ta thay đổi, ta gọi muội là sư tỷ.”

Lâm Lan nhìn hấn: “Thật không?”

Mạc Tử Du vội nói: “Có gì đâu, chỉ là xưng hô thôi, sau này muội chính là sư tỷ của ta.”

Lâm Lan vỗ tay, dứt khoát nói: “Được. Ta đây liền thay huynh đi hỏi, nhưng ta nói trước, chuyện này nếu Ngân Liễu gật đầu thì thành, nếu không, ta sẽ không miễn cưỡng cô ấy.”

Mạc Tử Du hắc hắc cười: “Vậy còn mời sư tỷ giúp ta nói tốt vài câu, nếu thành, sư tỷ chính là đại ân nhân của ta.”

Lâm Lan phì cười: “Tiếng sư tỷ này thật là trôi chảy.”

Tiền Mạc Tử Du đi, Lâm Lan đóng cửa nói chuyện với Ngân Liễu.

“Em biết hôm nay ngũ sư huynh ta tới nói chuyện gì rồi chứ?”

Ngân Liễu cúi đầu xoắn khăn nói: “Ai biết hấn tới làm cái gì?”

Lâm Lan cười nói: “Tâm tư của sư huynh, em không biết?”

Mặt Ngân Liễu đỏ bừng, đầu càng thêm thấp: “Nô tỳ sao phải biết?”

Lâm Lan mỉm cười kéo tay Ngân Liễu, chậm rãi nói: “Ngân Liễu, em cùng Ngọc Dung theo ta từ quê lên, cũng là người ta tin nhất, hôm nay Ngọc Dung đã làm mẹ rồi, cùng Phúc An trôi qua cuộc sống an bình, trong lòng ta đây cũng được an ủi. Tuổi của em không còn nhỏ nữa, sang năm là mười tám rồi, án theo quy củ cũng nên thả ra thôi. Chuyện này, ta đã nghĩ, em

cũng có chút khả năng y thuật, đi theo ta lại học được vài phân bản lĩnh, ta nghĩ tương lai em sẽ thành phụ tá đắc lực của ta, cho nên, không nỡ gả em cho mấy tên sai vặt, gả xa, thì lại càng không nỡ. Thật ra ta sớm nhìn ra ngũ sư huynh có tâm tư với em, ngũ sư huynh này, mặc dù có lúc miệng lưỡi trơn tru, nhưng bản chất rất tốt, lại có một thân y thuật, là người thật thà, nếu em gả cho huynh ấy, ta rất yên tâm. Hiện tại, em có nguyện ý không, nếu em nguyện ý, đợi nhị thiếu gia trở về, ta sẽ nói với chàng, cho hai người làm đám cưới. Nếu em không muốn, ta sẽ không miễn cưỡng em, về phần ngũ sư huynh, huynh ấy cũng sẽ không làm khó em. Đây là đại sự, không vội, em suy nghĩ thật kỹ, nghĩ kỹ thì tới nói với ta.”

Ngân Liễu do dự, thật ra thì nàng không phải là người ngốc, tâm tư Mạc Tử Du nàng biết, với thân phận của nàng, có thể cùng một tiểu quản sự cũng là không tệ rồi, nếu là nhị thiếu phu nhân tùy tiện phối người cho nàng, nàng không muốn cũng phải đồng ý, chẳng qua là... nàng không nỡ xa nhị thiếu phu nhân, Ngọc Dung đi rồi, nếu nàng cũng đi, bên cạnh nhị thiếu phu nhân sẽ còn không nhiều người đắc dụng, Chu mama tuổi lớn, Cẩm Tú thì hơi đoảng, Vân Anh còn nhỏ, chân chính có thể giúp đỡ chỉ có Như Ý, người mới thì lại mất thời gian dạy dỗ, nàng sao có thể rời đi?

“Nhị thiếu phu nhân, chuyện này... về sau hãy nói.” Ngân Liễu cúi đầu nói.

“Em không muốn?” Lâm Lan hỏi.

Ngân Liễu vội lắc đầu.

“Vậy vì sao?”

Ngân Liễu trù trù nói: “Nhị thiếu phu nhân, nô tỳ đi, ai tới hầu hạ người?”

Lâm Lan cười nói: “Thì ra là em lo lắng chuyện này, cái này có gì mà lo, trong phủ vẫn còn nha đầu, lại nói, em gả đi ra ngoài, đâu phải không thể giúp ta nữa, ta còn định nói, sau này Hồi Xuân Đường phải nhờ hai người giúp đỡ đây! Giao cho người khác ta không yên lòng.”

Ánh mắt Ngân Liễu sáng lên, ngượng ngập nói: “Chuyện nô tỳ, toàn bộ để nhị thiếu phu nhân làm chủ.”

Chuyện giải quyết xong, Lâm Lan ngủ một đêm ngon giấc. Trời còn chưa sáng, Lâm Lan mơ mơ màng màng cảm giác có người hôn nàng, hơi thở kia,

vờn vờn bên mặt nàng, thật là ngày nghĩ gì đêm mơ ấy, Lâm Lan mơ hồ nghĩ, mộng này thật giống thật, nàng có thể cảm giác được môi của hắn thật ấm áp, nhẹ nhàng.

Aiz! Nếu như không phải mộng thì thật là tốt, Lâm Lan thật sự không muốn tỉnh lại, miễn cưỡng mở mắt ra, đập vào mắt nàng là một đôi mắt cười cong cong, đáy mắt tràn đầy sung nịch.

Lâm Lan trợn mắt, có chút mờ mịt nói mớ: “Chàng... Đã về?”

Hắn cười, xoa xoa gò má nàng: “Thật xin lỗi, nhện không được, đã đánh thức nàng.”

Lâm Lan túm lấy tay hắn, hung hăng cắn một cái.

Lý Minh Doãn kêu lên ai u: “Sao lại cắn ta?”

Lâm Lan mở to mắt, nhìn chằm chằm hắn: “Ta nằm mơ sao?”

Lý Minh Doãn bị đau, vừa bực mình vừa buồn cười: “Tiểu Lan tử, nàng nghĩ kiểm tra xem có phải mơ hay không thì cũng không nên cắn ta chứ.”

“Chàng... Chàng trở về lúc nào? Tĩnh Bá Hầu nói mọi người phải hơn mười ngày nữa mới có thể trở về kinh...” Lâm Lan vẫn còn có chút không thể tin được

Lý Minh Doãn leo lên giường, chui vào chăn, ôm nàng, ôn nhu nói: “Ta cùng Ninh Hưng về trước, đội ngũ Lâm Tướng quân ở sau, giờ Dần về tới nhà, thấy nàng ngủ ngon, không muốn đánh thức nàng nên ngồi một bên nhìn nàng.”

Lúc này Lâm Lan mới tỉnh hồn, nhào người dậy, nhìn hắn, giọng nói có chút run rẩy: “Sao chàng về không gọi ta dậy? Chàng đi suốt đêm sao? Có đói bụng không Có mệt không? Haiz, chàng nên đánh thức ta dậy, ta sẽ bảo Quế tẩu làm cho chàng một ít đồ ăn, để Ngân Liễu chuẩn bị nước nóng cho chàng ngâm mình, ta,... ta đi an bài...”

Lý Minh Doãn ôm chặt nàng vào lòng, giọng nói vô cùng ôn nhu: “Nàng đừng có gấp, ta ăn rồi, cũng tắm qua rồi, mọi người không dám kinh động nàng. Lan Nhi, ta rất nhớ nàng, hận không có một đôi cánh để bay về bên cạnh nàng, giờ thì ổn rồi, rốt cục có thể ôm nàng như thế này, để cho ta ôm nàng một cái...”

Lâm Lan lẳng lẳng nằm ở trong lòng ngực của hắn, mũi cay cay muốn khóc. Chờ đợi lâu như thế, cuối cùng, hắn cũng đã trở về.

“Minh Doãn, bà nội...” Một lúc lâu, Lâm Lan nói thật nhỏ.

“Ta biết, ta cái gì cũng biết...” hắn thương yêu hôn lên trán nàng: “Cực khổ cho nàng, sau này, mọi chuyện giao cho ta, nàng nghỉ ngơi đi...”

Bảo bối ngọc ngà của hắn, chuyện gì cũng tự mình cáng đáng, cho tới bây giờ chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu, hắn cái gì cũng biết, khổ nỗi ngoài tầm tay với, chỉ có thể đau lòng.

Chương 281 – Bị chọc tức

“Sau khi chuyện này kết thúc, ta sẽ xin Hoàng thượng một điều, đó là đi ra ngoài vài năm...” Lý Minh Doãn nói, cúi đầu nhìn người trong ngực, cười cười: “Tốt nhất là đi về phía Nam.”

Mắt Lâm Lan sáng rực, ngẩng đầu lên nhìn: “Thật không? Vậy thì không thể tốt hơn rồi, nhưng mà, Hoàng thượng có thể đáp ứng không?”

Lý Minh Doãn khẽ cười: “Sự do người làm, ta không đòi phần thưởng gì, chỉ cầu một điều này, Hoàng thượng không thể từ chối ta, rồi lại nói, đến lúc đó Tĩnh Bá Hầu gia cũng sẽ nói giúp. Được rồi, ta phải đi thấp cho bà nội nén hương, sau đó còn tiến cung, hôm nay bận rộn đại sự, nàng cứ ngủ tiếp đi.” Vừa nói, hắn vừa cúi đầu hôn lên môi nàng, lưu luyến chốc lát, mới vịn phần không muốn rời đi.

Ngân Liễu cùng Như Ý đi vào hầu hạ hắn đổi triều phục, Lâm Lan nằm ở trên giường, nghe bên ngoài xột xoạt tiếng thay quần áo, chỉ cảm thấy trong đầu vô cùng kiên định, giống như tâm chia làm hai nửa, rốt cục đã hợp lại một chỗ, hoàn hoàn chỉnh chỉnh, có hắn bên cạnh, tâm tình liền an ổn.

“Hầu hạ nhị thiếu phu nhân cho tốt, đừng làm nàng tỉnh giấc.” Lý Minh Doãn sửa soạn xong xuôi, quay đầu nhìn vào trong, nhẹ giọng phân phó.

Ngân Liễu cùng Như Ý cười lên tiếng.

Minh Doãn vừa đi, Lâm Lan đã thức dậy, sai người đi Diệp gia báo tin,

lại dẫn đám người Ngân Liễu thu dọn phòng một phen, đệm chăn gối đều thay mới cả, dựa theo lúc Minh Doãn ở nhà mà sửa, sau đó sai Quế tẩu đi mua đồ Minh Doãn thích ăn về làm cơm.

Lúc trước cứ nghĩ phải mấy ngày nữa Minh Doãn mới về đến nơi, cho nên không chuẩn bị, ai biết hần lại về sớm thế này, làm cho nàng không kịp ứng phó.

Mọi người bận rộn, nhưng trong lòng ai cũng vui vẻ. Từ lúc lão thái thái qua đời, trong phủ không khí ủ dột vô cùng, hôm nay thì hạnh phúc rồi, nhị thiếu gia trở lại, trên gương mặt nhị thiếu phu nhân cuối cùng cũng xuất hiện nụ cười, nhà này lại có sinh khí. Mọi người phấn chấn làm việc của mình, sức mạnh tăng gấp mười lần.

Mãi cuối giờ Thân Minh Doãn mới trở về, mấy ngày liên tiếp bốn ba, dọc đường đi lại phải phòng bị bọn sát thủ Tần gia, hôm nay bận rộn trong cung một ngày, chỉ hồi bữa tình hình biên quan cũng nói gần hết một canh giờ, hần miệng đắng lưỡi khô. Hoàng thượng ra lệnh cho dâng trà, nghe được mùi trà ngon, lúc đó lại nói tới chuyện Tần Thừa Vọng, Hoàng thượng cau mày thở dài mấy tiếng, không có bất kỳ hành động gì, chỉ cho hần về nhà, trước hiếu đạo mấy ngày với lão thái thái, sau đợi Lâm tướng quân đến kinh tiếp tục nghị sự.

Minh Doãn rửa mặt đổi một thân xiêm y lụa trắng đi ra ngoài, Lâm Lan đưa lên một chén trà nóng: “Mau ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, uống chén trà ấm áp thân thể.”

Lý Minh Doãn nhìn căn phòng rục rờ hần lên, cười khô, kéo lấy tay nàng: “Lại bận rộn một ngày sao? Có mệt không?”

Đám người Ngân Liễu thức thời nhỏ giọng lui ra.

“Ta có gì mà mệt, chỉ là động miệng lưỡi mấy cái mà thôi.” Lâm Lan cười nói. Tinh tế đánh giá Minh Doãn, hồi sáng trời tờ mờ, không nhìn kỹ được, đã lâu không gặp, hần đen đi rất nhiều, lại gầy nữa. Bất quá trải qua đại mạc bão cát, hai đầu lông mày thêm vài phần anh khí. *(Khí khái anh hùng)*

“Động miệng lưỡi cũng là tổn tâm tư, nàng nhìn nàng đi, gầy tới mức cầm nhón ra rồi, lúc nàng trở về, mặt vẫn còn tròn trĩnh.” Lý Minh Doãn kéo nàng ngồi lên đùi mình, sờ sờ eo nàng, thương tiếc nói: “Gầy đi nhiều quá, nhẹ thế này, bao lâu mới nuôi béo lại được đây.”

Lâm Lan phì cười nói: “Chàng nuôi heo đấy hả.”

“Ừ, sau này ta sẽ nuôi nàng thành tiểu trư, nhất định nuôi nàng mập mạp trắng trẻo.” Lý Minh Doãn cười nói.

“Chàng mới là heo!” Lâm Lan háy hấn một cái, hỏi: “Ngày hôm nay gặp Hoàng thượng, hết thấy thuận lợi?”

Lý Minh Doãn thở ra: “Coi như không tồi! Hoàng thượng cho ta nghỉ vài ngày, để ta ở nhà thủ hiếu, đợi Lâm Tương quân trở về kinh, sẽ đi nhận ban thưởng.”

“Vậy thì tốt, cực khổ đã lâu, nên nghỉ ngơi một chút, ta đã sai người sang báo cho cậu cả, nói chàng ở nhà thủ hiếu, không tiện ra cửa, lúc nào cậu rảnh sẽ qua thăm chúng ta.”

Lý Minh Doãn gật đầu: “Cậu cả biết sẽ hiểu cho chúng ta, đúng rồi, cả nhà cậu cả vẫn mạnh khỏe chứ?”

“Coi như bình an, nhận được thư của chàng, ta liền báo tin cho cậu ấy, để Diệp gia cẩn thận một chút, tất cả mọi người rất cẩn thận! Bất quá ta nghe Chu mama nói, thân thể mợ cả hình như không tốt lắm, hơn phân nửa là bởi vì chuyện của biểu muội.” Lâm Lan nói.

Lý Minh Doãn nhăn mày: “Biểu muội làm sao?”

Lâm Lan mỉm cười: “Ta không hỏi, chuyện của cô ấy ta không muốn biết.”

Lý Minh Doãn hơi suy nghĩ, đoạn nói: “Phúc khí là mình tu, con bé không tiếc phúc, không ai có thể giúp nó, tùy con bé, có điều, đáng thương cho tấm lòng của cha mẹ.”

“Không nói nữa, Quế tẩu đã chuẩn bị thức ăn rồi, đáng tiếc lúc này đang trong kỳ tang hiếu, không thể ăn thức ăn mặn, chỉ có thể làm chút ít thức ăn, bất quá tất cả đều là đồ ăn chàng thích.” Lâm Lan đứng dậy, kéo hấn.

Lý Minh Doãn thuận thế nắm lấy eo nàng, chui đầu vào cổ nàng cọ cọ, u oán nói: “Lúc này ta chỉ muốn ăn nàng.”

Máu nóng vọt lên mặt Lâm Lan, xông thẳng tới lỗ tai, liền đẩy hấn ra, ngượng ngùng nói: “Hoàng thượng cho chàng ở nhà để giữ đạo hiếu đấy!

Chàng ngoan ngoan chút đi! Ta đã bảo Ngân Liễu chuẩn bị giường riêng cho chàng rồi!”

Thân thể Lý Minh Doãn cứng đờ, ngẩng đầu lên, vẻ mặt đau khổ nói: “Không cần như vậy chứ! Ta thật vất vả mới trở về, nàng bắt ta ngủ riêng? Việc này quá là tàn nhẫn, cái này... phân giường thì miễn đi! Cùng lắm thì ta nhịn một chút, dù sao cũng đã nhịn lâu như vậy, thêm mấy ngày cũng không sao.”

Lâm Lan oán thăm: Chàng có thể nhịn được? Chàng làm như mình là Liễu Hạ Huệ ấy.

Hai người dùng cơm tối xong, Lý Minh Doãn cùng Triệu Trác Nghĩa ra phòng ngoài đàm luận sự tình, Lâm Lan đi Vi Vũ các một chuyến.

Bụng Đinh Nhược Nghiên đã khá lớn, hơn một tháng nữa sẽ sinh, bởi vì Lý Minh Tắc chưa trở lại, tâm tư Đinh Nhược Nghiên không khỏi có chút nặng nề, mắc phải chứng uất ức nhẹ tiền sản, chỉ sợ Lý Minh Tắc không thể kịp thời trở về, sợ mình không qua Quý Môn quan này. Lâm Lan không thể mỗi ngày không qua an ủi cô ấy một phen.

“Đại tẩu, mạch rất vững vàng! Em bé rất tốt, tẩu nhớ thoải mái, buông lỏng tinh thần, điều dưỡng thân thể cho tốt, đến lúc đó mới có khí lực sinh con, nhất định đại ca có thể về kịp, lúc gần đi tam thúc phụ đã nói, an bài chuyện bên kia ổn thỏa sẽ giục đại ca trở về.” Lâm Lan chẩn mạch cho Đinh Nhược Nghiên xong, an vị ngồi trên ghế trước giường nói chuyện.

“Đệ muội, những thứ này ta cũng biết, nhưng chỉ là không quản được chính mình không suy nghĩ lung tung.” Đinh Nhược Nghiên sầu khổ, vừa nghĩ tới chuyện sinh nở lại khẩn trương.

Lâm Lan sáng giọng: “Đại tẩu, thật không biết nên nói như thế nào với tẩu, có ta ở đây, tẩu có gì phải lo lắng? Chẳng lẽ còn không tin y thuật của ta? Tẩu chỉ cần thoải mái, buông lỏng tinh thần, ta bảo đảm với tẩu, bảo đảm đứa nhỏ này thuận thuận lợi lợi sinh ra, bất quá, nếu tẩu còn cả ngày suy nghĩ lung tung, không ăn ngon ngủ kỹ, đến lúc đó, cho dù ta có khả năng nào đi nữa, bản thân tẩu không có khí lực, ta cũng không giúp gì được.”

Đinh Nhược Nghiên xấu hổ buông thông mắt: “Ta nghe, ta nghe mà.”

Lúc này Lâm Lan mới cười, bảo Hồng Thường bưng canh thịt dê lên:

“Phụ nữ có thai uống nhiều canh thịt dê là không còn gì tốt hơn, ấm áp bổ sung khí huyết, đến lúc sinh hạ em bé da trắng nõn non mềm, mau uống lúc còn nóng, đầu bếp đã bỏ rất nhiều công sức, không còn mùi thịt dê đâu.”

Đinh Nhược Nghiên bị Lâm Lan ngó chừng miễn cưỡng uống nửa bát, thật sự không ăn được nữa, đẩy chén ra.

“Phần còn thừa, chút nữa sẽ ăn, đệ muội mau về đi thôi. Đừng ở lâu quá, nếu không, nhị đệ không vui.”

Lâm Lan cười nói: “Chàng không thể đâu, lúc này đang đàm luận với Triệu đại ca, đoán chừng vẫn chưa xong.”

Đinh Nhược Nghiên mỉm cười nói: “Hắn không nói nhưng ta lại không cảm nhận được sao? Đi nhanh đi! Ta cũng nên đứng lên đi đi lại lại rồi.”

Lâm Lan không thể làm gì khác hơn là đứng dậy cáo từ, mới vừa xuống lầu, gặp phải Minh Châu, Minh Châu rất ít tới vào giờ này, phần lớn là thừa dịp nàng không ở đây mới tới.

“Nhị tẩu.” Minh Châu chân chờ chốc lát, khẽ quỳ gối kêu một tiếng.

Sao? Lâm Lan hơi ngẩn ra, đây là lần đầu tiên sau khi về phủ Minh Châu gọi nàng, giọng nói của Minh Châu hơi áy náy cùng ánh mắt sợ hãi, Lâm Lan cười cười: “Muội tới rồi? Mau lên đi! Đại tẩu đang nói muốn đi lại, muội đi theo tẩu ấy.”

Minh Châu gật đầu: “Nhị tẩu đi thông thả!”

Minh Châu vẫn nhìn nhị tẩu ra cửa, đứng ở dưới lầu chốc lát mới chậm rãi lên trên. Thời gian qua, đại tẩu nói rất nhiều với cô ta, bản thân cô ta không nghĩ tới, giờ càng nghĩ càng thấy mình quá đáng. Cô ta vẫn luôn xem thường nhị tẩu này, cảm thấy nhị tẩu chỉ là nữ nhân nông thôn, bởi vì mẫu thân mà trong lòng sinh địch ý với nhị ca, cho nên, đối nghịch với nhị tẩu. Hôm nay, coi như hiểu ra, bất luận mưu trí, làm người, mình đều kém nhị tẩu mấy con phố, không phục cũng không được, mặc dù thân phận của mình đã bị vạch trần, coi như đường đường chính chính là tam tiểu thư Lý gia rồi, nhưng thế này thì sao? Nói trắng ra là, một người phụ nữ không thể sinh đẻ, có còn là một người phụ nữ nữa sao? Cô ta đã không còn gì để kiêu ngạo, không có chỗ trông cậy vào, chỉ cầu có thể ở trong nhà này bình bình an an sống quá nửa đời sau.

Lâm Lan trở lại Lạc Hà trai, Lý Minh Doãn quả nhiên vẫn chưa về. Sau khi tắm xong, nàng cầm cuốn sách ngồi trên giường đợi Minh Doãn.

Mới lật vài tờ, nghe thấy Như Ý nói: “Nhị thiếu gia trở lại.”

Lâm Lan nhanh chóng buông sách xuống, đứng dậy đi ra ngoài đón người, thấy sắc mặt Minh Doãn âm trầm, môi mím chặt. Không cần nghĩ cũng biết, đích thị là Triệu Trác Nghĩa nói với hắn chuyện Sơn Nhi bị bắt cóc.

“Ta đi tắm đã.” Lý Minh Doãn nói một tiếng rất nhỏ rồi đi thẳng vào phòng tắm.

Lâm Lan đưa mắt nhìn Ngân Liễu, Như Ý, hai người lập tức theo vào hầu hạ. Lâm Lan ngồi trở lại trên giường, mở sách ra, nhưng là một chữ cũng không vào đầu, Minh Doãn thực sự nổi giận rồi, có điều, chuyện này không giấu diếm được, sớm muộn hắn cũng sẽ biết.

Qua thật lâu, Lý Minh Doãn mới đi ra ngoài, đổi thân áo bông trắng, tóc ẩm ướt, có điều, mặt vẫn lạnh lùng, không nói một lời ngồi ở bên bàn.

Như Ý cùng Ngân Liễu cầm khăn bông sạch đi ra, khó xử nhìn nhìn nhị thiếu phu nhân.

Lâm Lan xuống giường, nhận lấy khăn trong tay Ngân Liễu, ra hiệu cho cả hai lui ra.

“Sao tóc chưa khô đã đi ra, dễ bị cảm lạnh.” Lâm Lan giả vờ giận dỗi, đi tới giúp hắn lau tóc.

Lý Minh Doãn ngồi thẳng, tùy ý Lâm Lan lau tóc, hai bàn tay nắm chặt thành nắm đấm, gân xanh nổi lên.

Lâm Lan thầm than, uyển chuyển nói: “Chuyện cũng đã qua, chuyện nguy thành an, khoản nợ này nhớ là được, sau này sẽ trả lại, đừng tự làm bản thân sinh khí.”

Lý Minh Doãn nện một quyền lên bàn, căm hận nói: “Bọn chúng nghĩ đưa ta vào chỗ chết cũng không sao, đột nhiên còn dám động thủ với nàng, Tàn gia, không vạ ngã Tàn gia, Lý Minh Doãn ta thề không làm người.”

Chương 282 – An ủi

Lâm Lan nghe được câu “Nghĩ đưa ta vào chỗ chết...” trong lòng đột nhiên căng thẳng, động tác lau tóc dừng lại, khẩn trương nói: “Tần gia làm gì với chàng?”

Ánh mắt Lý Minh Doãn lạnh lùng, nhìn ánh nến nhảy nhót trên giá, trầm trầm nói: “Không có gì, mấy tên giặc cỏ thôi, bị Ninh Hưng giải quyết rồi.” Hắn không dám nói cho Lan Nhi một màn nguy hiểm trên sơn đạo kia.

Hắn nói nhẹ, Lâm Lan không hỏi nữa, không cần hỏi cũng biết lần này hắn trở lại không dễ dàng gì, trong tâm lặng lẽ thở dài, vuốt ve bờ vai của hắn, ôn nhu nói: “Tần gia sụp đổ chỉ là chuyện sớm hay muộn, bao nhiêu người muốn Tần gia rơi đài. Hoàng thượng chính là người đầu tiên, ngoại thích quá mạnh, xưa nay tôi kỵ, aizz! Thái tử có Tần gia là chỗ dựa sau lưng, địa vị của hắn có thể vững chắc như núi, lại không biết hắn sẽ bại vì Tần gia, nếu không có Tần gia, Hoàng thượng có lẽ cũng sẽ không sinh ra loại tâm tư này. Chàng đã làm chuyện chàng nên làm, việc còn lại, để người khác làm! Chúng ta yên ổn sinh sống cuộc sống của chúng ta...” Dừng một chút, Lâm Lan cúi đầu nói: “Đứng mũi chịu sào không phải là chuyện tốt gì.”

Lý Minh Doãn dần nói lỏng hai tay, rầu rĩ hừ một tiếng: “Tần gia không ngã, chúng ta đừng nghĩ có cuộc sống yên ổn, chuyện này, ta đã nắm chắc tâm lý, sẽ xử lý tới nơi tới chốn.”

Lâm Lan thu khăn bông lại, uyển chuyển nói: “Không còn sớm, chàng đi ngủ đi.”

Đợi Lâm Lan cất khăn bông trở lại, Lý Minh Doãn đã lên giường, tựa vào gối mềm, hai tay gối đầu, mâu quang trầm trầm không biết đang suy nghĩ gì. Lâm Lan do dự, tắt đèn, chậm rãi leo lên giường, vừa muốn nằm xuống, Lý Minh Doãn liền đưa tay qua, mò vào trong ngực nàng.

Lâm Lan xê dịch thân thể, tìm vị trí thoải mái, cứ như vậy tựa sát vào hắn, cúi đầu khuyên nhủ: “Đừng suy nghĩ, ngủ đi!”

Lý Minh Doãn cũng nằm xuống. Cứ như vậy lẳng lẳng nằm, Lâm Lan nghe trên người hắn mùi thơm ngát, cảm thụ được lồng ngực ấm áp của hắn, trong lòng không khỏi hiện lên chút xao động. Vẫn nói tiểu biệt thắng tân hôn, nhưng còn đang trong kỳ giữ hiếu lão thái thái, aizz... Lâm Lan nhắm mắt lại, điều hòa hô hấp, cố gắng bài trừ hết thấy tạp niệm.

Đang lúc Lâm Lan sắp mơ màng, hấn xoay người nàng lại, ôm chặt lấy, lông mi nàng khẽ rung động. Nơi nào đấy đứng thẳng trêu chọc nàng. Hấn cúi đầu nhẹ nhàng hôn gương mặt của nàng, ôn nhu hỏi: “Lan Nhi, đã ngủ chưa?”

Lâm Lan mơ mơ màng màng đáp lời: “Ngủ...”

Trong bóng tối, Minh Doãn phì cười một cái, ngủ còn có thể trả lời sao? Đôi môi nóng rực từ từ rời gương mặt nàng, ngậm vành tai mềm mại của nàng, nhẹ nhàng cắn một cái, một tay dò vào trong y phục của nàng, dọc theo hông một đường lên phía trước, tới nơi đầy đà mềm mại trước ngực, nhẹ nhàng vuốt ve, thỉnh thoảng lại trêu chọc đỉnh núi nhạy cảm.

Nhất thời toàn bộ buồn ngủ của Lâm Lan tiêu tán, thật vất vả đê hỏa xuống, trong nháy mắt bị hấn đốt lên, nàng có chút khát vọng cùng bất an, giãy giụa: “Này... Như vậy không tốt...”

“Lan Nhi, nơi này lớn lên rất nhiều.” Hô hấp của hấn thô nặng, ngón tay linh hoạt cởi vạt áo nàng, cởi nửa xiêm y của nàng ra, cúi đầu hôn lên nơi đầy đà kia.

“Chàng nói, chàng có thể nhẫn ...” Lâm Lan vô lực đẩy hấn.

Hấn liếm láp nụ hoa, hàm hồ nói: “Nếu ta có thể nhẫn, ta không phải là nam nhân...” Lúc này hấn chỉ muốn nàng. Để giải nỗi khổ tương tư. Hấn nắm lấy tay nàng đặt lên nơi cứng rắn kia, làm cho nàng hiểu rõ hấn có bao nhiêu khát vọng.

Lâm Lan bị hơi thở nóng bỏng của hấn bao phủ. Hơi thở của nàng cũng dần mất quy luật, khẽ hỏn hên: “Như vậy thật không tốt...”

Hấn nhanh chóng cởi xiêm y hai người ra, tay dọc theo bụng nàng đi xuống tìm kiếm, tách chân nàng ra, một mảnh ướt át, trong lòng vui mừng, một bên hôn nàng, một bên ôn nhu an ủi: “Đừng sợ, mọi việc có ta đây! Trong viện này, ai dám nói huyền thuyên...”

“Nhưng là... Nhưng là...”

Hấn ngăn miệng nàng lại, đem sự bất an của nàng nuốt vào bụng, triển miên hôn, đầu lưỡi gỡ mở môi của nàng, cùng nàng dây dưa, tay vẫn miệt mài thăm dò chỗ ướt át kia.

“Lan Nhi, ta muốn hư hỏng, nàng có muốn ta không...”

Lâm Lan bị hấn trêu chọc tinh thần mê loạn, cả người nóng lên giống như bị lửa thiêu, nào còn nói ra câu, chỉ có thể bất lực gọi tên của hấn: “Minh Doãn, Minh Doãn...”

Lý Minh Doãn cũng không kiềm chế được nữa, phủ lên trên người nàng, chậm rãi vùi thứ nóng rực của mình vào thân thể nàng. Cảm nhận được nàng chặt chẽ cùng run sợ, hấn bất an hỏi: “Có đau không?”

Lâm Lan khẽ chau mày lắc đầu.

Lý Minh Doãn mừng rỡ, thời gian dần qua trơn động, lúc đầu nhẹ nhàng dò vào, lâu rồi không gần nhau, nàng cần quá trình thích ứng, hấn không thể nóng vội, đợi đến khi nàng yêu kiều kêu nhiều tiếng, Lý Minh Doãn không bản khoăn gì nữa, động tác càn rỡ, muốn đi xa bên trong hơn, cứ như vậy, dây dưa, không ngừng không nghỉ...

Cũng không biết trải qua bao lâu, cả người Lâm Lan bủn rủn, ngay cả nói cũng không ra câu, hấn mới phát tác đi ra ngoài, hai người một thân mồ hôi.

“Lan Nhi, mới vừa rồi có làm nàng mệt không?” Lý Minh Doãn bình ổn lại, nghĩ đến vừa rồi thô lỗ, trong lòng bất an.

Lâm Lan đẩy hấn: “Chàng đè ta đây không thả nổi.”

Lý Minh Doãn khẽ cười, ôm nàng trở mình: “Vậy cho nàng đè ta.”

Lâm Lan đập hấn hai cái, sẵn giọng: “Không cần, ta phải đi tắm, một thân mồ hôi, khó chịu chết đi.”

Đáy mắt hấn hiện lên một tia giao hoạt: “Cứ thế này đi.”

Lâm Lan cảm giác được vật còn đang trong cơ thể nàng có dấu hiệu hồi phục, rất không thành thật giật giật, lập tức chống lên lồng ngực hấn, ngồi thẳng dậy: “Không được, ta chịu không nổi.”

Hấn cười, gắt gao chế trụ nàng: “Nó không nở đi ra ngoài, Lan Nhi, nơi này của nàng thật tốt...”

Hai người vật lộn đến quá nửa đêm, Lâm Lan đã mệt tới mức cả ngón tay cũng không muốn động, Lý Minh Doãn đứng dậy đi bưng nước nóng tới,

giúp nàng lau khô thân thể, lúc này mới thỏa mãn ôm nàng nằm ngủ.

Cảm giác ngủ đêm nay thật ngọt ngào, một đêm không mộng寐. Sáng hôm sau, Lý Minh Doãn mở mắt ra, nhìn người trong ngực, thỏa mãn thở ra, si ngốc nhìn một lúc lâu, mới rón rén đứng dậy.

Sau khi rửa mặt, đổi xiêm áo xong, phân phó đám người Ngân Liễu không được đánh thức nhị thiếu phu nhân, một mình đi Từ Đường, dâng hương cho lão thái thái, sau đó đi dạo trong phủ một vòng, xem xét thủ vệ trong phủ, mặc dù Tần gia hiện tại tự lo không xong, nhưng không thể buông lỏng đề phòng.

Khi Lâm Lan mở mắt ra, mặt trời đã lên cao, nhìn ra cửa sổ sáng rõ, Lâm Lan kinh hãi vội vàng ngồi dậy, trên người đau nhức, thật giống như bị đánh một trận.

“ Tỉnh rồi sao? Ngủ có ngon giấc không?” Thanh âm Lý Minh Doãn ở ngoài trướng ôn nhu vang lên.

Lâm Lan vén màn, thấy Lý Minh Doãn quần áo chỉnh tề, một bộ thân thanh khí sảng, nhàn nhã trên ghế dựa đọc sách.

“Chàng làm gì mà dậy không gọi ta?” Lâm Lan bực mình nói. Lúc này, nàng không thể ngủ trở như vậy, việc này, khẳng định bọn hạ nhân biết tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì, thử nghĩ xem cũng mất thể diện.

Lý Minh Doãn khẽ cười, để sách xuống, đi tới bên giường, dùng móc cổ định màn lại, cười nói: “Nhìn nàng ngủ ngon như vậy, ta làm sao nhẫn tâm đánh thức nàng.”

Lâm Lan liếc hẩn một cái, tức giận nói: “Tại chàng, ta không còn mặt mũi nào đi ra ngoài.”

Lý Minh Doãn hì hì lấy lòng: “Ừ ừ, là ta không phải, điều này cũng không có gì không tốt, tất cả mọi người hiểu rõ, nhân chi thường tình thôi mà.”

Lâm Lan đập cái gối lên người hẩn, hiểu hiểu cái đầu chàng ấy! Da mặt nàng không dày được như hẩn.

Lý Minh Doãn nhận lấy gối, cười ha ha trả lại: “Hết giận chưa? Chưa hết thì đập thêm đi.”

Lâm Lan không chút khách khí tàn nhẫn đập tiếp: “Tôi nay chàng qua thư phòng ngủ một mình.”

“Trừ phi nàng cùng đi.” Lý Minh Doãn cười nói.

Lâm Lan mặc kệ hấn, xuống giường mang giày, chịu đựng đau nhức, vào phòng tắm.

Lý Minh Doãn cười cười, đi ra ngoài gọi Ngân Liễu đi vào hầu hạ. Không bao lâu, Ngân Liễu cúi đầu bật cười đi ra, tới phòng thuốc tìm mấy vị thuốc.

Dùng xong cơm trưa, Lý Minh Doãn lại đọc sách, Lâm Lan xem quần áo trẻ con Chu mama đem tới.

“Nhỏ như vậy, thật đáng yêu...” Lâm Lan yêu thích không buông tay, xem kỹ từng món: “Chu mama, tay nghề của mama thật tinh tế, đường may tinh mịn, vượt qua các tú nương tú phường Diệp Thị rồi.”

Chu mama cười nói: “Tiểu hài tử da dẻ non mềm, phải chọn vải mềm mại nhất, khi may giấu kỹ đầu sợi chỉ, nếu không, đứa nhỏ sẽ không thoải mái.”

“Thật là dày công nghiên cứu.” Lâm Lan tấm tắc, nàng không thông thạo nữ công, nàng cũng từng nghĩ vì Minh Doãn mà học, đáng tiếc không thể gượng ép, đành phải thôi.

“Đội nhị thiếu phu nhân có tiểu thiếu gia, lão nô sẽ làm vài món, một năm bốn mùa lão nô bao hết toàn bộ.” Chu mama cười ha ha nói.

Lâm Lan đỏ mặt, ngượng ngùng nói: “Còn sớm quá!”

“Cũng không sớm, nhị thiếu phu nhân qua năm cũng mười tám rồi, nhiều thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi đã làm mẹ rồi.” Chu mama cười nói.

Lâm Lan tự nhủ trong lòng, đó là tàn phá, mười lăm mười sáu tuổi, thân thể chưa trở mã xong! Cũng khó trách người cổ đại tuổi thọ không dài, cũng vì nguyên nhân chịu giày vò quá sớm.

Ngân Liễu bưng chén thuốc đi vào: “Nhị thiếu phu nhân, thuốc đây ạ.”

Chu mama quan tâm nói: “Nhị thiếu phu nhân, thân thể người không thoải mái?”

Lời Chu mama còn chưa dứt, Lý Minh Doãn bên trong ba bước vọt ra: “Lan Nhi, nàng bị bệnh?”

Sắc mặt Lâm Lan vô cùng quẫn bách, khoát tay ra hiệu Ngân Liễu cùng Chu mama lui ra: “Hai người đi ra ngoài đi.”

Chu mama không hiểu ra sao, Ngân Liễu vội vã kéo bà lui xuống.

Lý Minh Doãn ăn năn: “Có phải tối hôm qua làm nàng bị thương?”

Lâm Lan trừng mắt hấn một cái, bung bát thuốc thổi mấy cái, nhúu mày một hơi uống cạn.

Lý Minh Doãn ở một bên lo lắng: “Lan Nhi, nàng có ổn không? Hay là mời đại phu nhé?”

Lâm Lan đặt chén thuốc xuống: “Đắng chết mất, chàng lấy cho ta mấy miếng mút mơ.”

Lý Minh Doãn vội cầm mút mơ tới, Lâm Lan ngậm mút mơ, cái đắng dần tan đi, lúc này mới nói: “Lúc này chàng mới biết lo lắng hả, sao tối hôm qua không chịu suy nghĩ?”

Lý Minh Doãn thẹn đỏ mặt.

Lâm Lan nhìn bộ dạng của hắn, không thể nào mà giận được, kỳ thật tối hôm qua chính nàng cũng muốn, không có cách nào khắc chế, đó là nhân chi thường tình.

Lâm Lan chậm rãi nói: “Bây giờ chúng ta đang chịu tang, không thể có em bé.”

Chương 283 – An gia

Lý Minh Doãn giật mình, từ từ đi tới, xoa xoa hàng lông mày đang cau lại của nàng, nhu hòa nói: “Thật xin lỗi, là ta sơ sót, sau này ta sẽ chú ý, sẽ không để cho nàng uống thứ thuốc đắng như vậy nữa.”

Lâm Lan kéo tay hắn xuống, áp trán vào lồng ngực hắn, ngượng ngùng: “Đợi hết tang kỳ, ta nghĩ... Ta có thể mang thai.”

Mắt Lý Minh Doãn lộ ra vui mừng, ôn nhu ôm lấy nàng, khước miệng mỉm cười: “Ừ... Đến lúc đó, ta sẽ cố gắng.”

Lâm Lan xấu hổ đập hấn một cái, sẵng giọng: “Cố gắng cái gì chứ.”

Lý Minh Doãn ghé vào bên tai nàng, nụ cười càng thêm sâu, nói thật nhỏ: “Đến lúc đó nàng sẽ biết...”

Lâm Lan bị hấn làm cho xấu hổ đỏ bừng mặt, đẩy khẽ hấn: “Không để ý tới chàng nữa, ta đi thăm đại tẩu.”

Lý Minh Doãn nhìn bộ dạng xấu hổ của nàng không khỏi cười ha ha.

Lâm Lan quay đầu lại lườm hấn: “Chàng nhỏ giọng một chút, để người khác nghe thấy không hay, còn tưởng rằng chàng bất hiểu đây!”

Lý Minh Doãn vội vàng im tiếng, khẽ cười, đưa mắt nhìn nàng ra cửa.

Không bao lâu, Ninh Hưng cùng Lâm Phong tới quý phủ. Hai người trước đi dâng hương cho lão thái thái, bộ dạng thương tiếc, Lý Minh Doãn sai Đông Tử đi Vi Vũ các nói cho nhị thiếu phu nhân một tiếng, sau đó ba người tới thư phòng nói chuyện.

“Đại ca, có cần ta phái thêm hộ vệ tới Lý phủ bảo đảm an toàn?” Ninh Hưng nói.

Lý Minh Doãn lắc đầu: “Không cần, có Triệu Trác Nghĩa ở đây hấn là không thành vấn đề.”

Ninh Hưng nhíu mày nói: “Tiểu tử này, ta không tin được, giao cho hấn việc quan trọng thế này, hấn còn mắc bẫy, đệ sẽ xử phạt hấn.”

Lý Minh Doãn cười nhẹ nói: “Điều này không thể đổ hết cho hấn, trên tay hấn chỉ có bảy, tám người, sao có thể chiếu cố chu đáo, thật sự không dễ dàng, cậu đừng quá hà khắc. Huống chi hiện tại Tàn gia cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, phạm là Lý phủ xảy ra chút gì ngoài ý muốn, chịu chất vấn đầu tiên chính là Tàn gia bọn chúng.”

“Nói thì nói như thế, ai biết chúng nó có chó cùng rứt giậu, cá chết lưới rách không?” Ninh Hưng vẫn không yên lòng.

“Đúng vậy. Cẩn thận vẫn hơn.” Lâm Phong phụ họa.

Lý Minh Doãn cười nói: “Tần gia quá đẽ mắt tới ta rồi, ta chỉ là một ngũ phẩm đặc sứ, Tần gia trăm năm vọng tộc, nhà công hầu, sao cần gấp gáp với ta? Nhân chúng đã an toàn tới kinh thành, bọn chúng có làm gì ta cũng vô ích. Hiện giờ, bọn chúng quan trọng hơn chính là Hoàng thượng cùng tứ Hoàng tử, khẩn trương làm sao thu thập cục diện rối rắm này.”

Nếu đại ca kiên trì như vậy, Ninh Hưng âm thầm quyết định chủ ý, trở về liền phái mấy người tới âm thầm bảo vệ đại ca, đại tẩu.

“Đúng rồi, sáng nay về nhà, lão thái gia nhà đệ nói cho đệ một tin, Hoàng thượng có thể sẽ để cho đệ tiếp quản Bắc Sơn đại doanh. Đại ca, đại ca thấy chuyện này thế nào?” Đây mới là mục đích chủ yếu Ninh Hưng tới.

Lý Minh Doãn hơi trầm ngâm, nói: “Bắc Sơn đại doanh yếu địa gần kinh đô, nhìn thì có vẻ dễ dàng như thực ra không phải vậy, Hoàng thượng phải đệ đi, một là tin tưởng đệ, nghĩ bồi dưỡng tài năng đệ; thứ hai, có lẽ rất nhanh Hoàng thượng sẽ có hành động. Chẳng qua là... những năm này, Tần gia ở Bắc Sơn đại doanh tốn không ít tinh lực, bồi dưỡng không ít thân tín, trừ một tên Mã Hữu Lương, còn không biết có bao nhiêu người Tần gia ẩn núp trong đó, đệ đột nhiên cứ như vậy đi qua, rất khó chân chính nắm quyền to, ta xem, chuyện này, đệ về thưa lại với lão thái gia nhà đệ, để cho Hoàng thượng đừng vội bỏ nhiệm, để cho Binh bộ đề cử người thích hợp.”

Ninh Hưng trợn mắt, không hiểu ý nói: “Đại ca, ý của đại ca là... Đệ không nên đi?”

Lý Minh Doãn trừng mắt: “Đệ nên dùng đầu óc chút đi, Hoàng thượng để cho Binh bộ đề cử người thích hợp, Tần gia sẽ bỏ qua cơ hội này sao? Tần gia cam tâm buông tha thế lực Bắc Sơn đại doanh?”

Lâm Phong lĩnh ngộ ra: “À... Đây là nhân cơ hội bất thế lực ngầm Tần gia.”

Ninh Hưng vỗ đầu, nói: “Đúng rồi! Chiều này hay, đệ về nhà sẽ nói lại với lão thái gia!”

Lý Minh Doãn lại nhìn hắn nói tiếp: “Phải xem ý tứ Hoàng thượng, nếu là Hoàng thượng tự mình tính toán chuyện này... Vậy thì đừng nói nữa.”

Ninh Hưng cười ha ha nói: “Vâng, đó là Hoàng thượng anh minh.”

Đang khi nói chuyện, Đông Tử tới báo, nói nhị thiếu phu nhân đang ở

tiền sảnh đợi cửu gia.

Lý Minh Doãn cười nói với Lâm Phong: “Đại ca mau tới đó đi, Lan Nhi chờ đã lâu.”

Lâm Phong chấp tay cáo từ cùng Đông Tử đi tới tiền sảnh.

Huynh muội hồi lâu không gặp, tất nhiên không thể thiếu một phen cảm khái thôn thức.

“Đại ca hiện tại càng ngày càng có khí độ Tướng quân rồi đó!” Lâm Lan thấy đại ca trải qua quân vụ, tướng mạo vốn anh tuấn trở nên trầm ổn cùng già dặn, không phải là kẻ nhu nhược bị Diêu Kim Hoa bắt nạt năm xưa nữa rồi, Lâm Lan không khỏi cảm khái trong lòng, nếu mẹ biết đại ca có tiền đồ như ngày hôm nay, còn có thể để cho người đàn bà chanh chua như Diêu Kim Hoa vào cửa nữa không?

Lâm Phong ở trước mặt muội muội mới bày ra bộ mặt ôn hòa, cười hắc hắc nói: “Muội muội đừng trêu ca ca, ta thế nào muội biết rõ nhất mà, nếu không phải muội phụ cùng Ninh Tướng quân chỉ bảo, ta nào có hôm nay.”

Lâm Lan cười nói: “Vậy cũng phải do đại ca tự mình cố gắng chứ, ta nghe Triệu đại ca nói, hôm nay đại ca rất có uy vọng trong quân. Trong quân là chỗ đề cao thực lực, đại ca có khả năng, người ta sẽ tin tưởng đại ca, cho nên, đại ca đừng tự xem nhẹ bản thân mình.”

Lâm Phong ngượng ngùng sờ sờ đầu, cười hì hì.

“Đúng rồi, tháng sáu nhận được thư của lão thái thái Diệp gia, nhắc tới đại tẩu cùng đại chất tử, nói đại chất tử lớn lên khỏe mạnh, rất thông minh, có điều bây giờ vẫn chưa đặt tên chữ, vẫn gọi bằng nữ danh Hàm Nhi. Đại ca, hôm nay đại ca đã có tiền đồ, yên ổn rồi, có nên đón đại tẩu cùng đại chất tử lên?” Lâm Lan đề nghị, mặc dù nàng không thích Diêu Kim Hoa, nhưng là Hàm Nhi là con trai lớn đại ca, cũng là trưởng tôn Lâm gia, trẻ nhỏ tầm tuổi này dễ dạy nhất, nếu Hàm Nhi đi theo Diêu Kim Hoa, học thói đánh đá ương ngạnh của cô ta, vậy thì tương lai hỏng hết.

Lâm Phong thở dài, nói: “Ta cũng đang suy nghĩ chuyện này, rời nhà đã hai năm rồi, rất nhớ mẹ con bọn họ.”

“Vậy thì đón bọn họ tới đây! Muội sẽ giúp đại ca xem nhà cửa thích hợp rồi mua lại, đại ca cũng nên có một nơi an thân, tương lai đại ca công thành

đanh toại thì sẽ có phủ đệ khác.” Lâm Lan mỉm cười nói.

Lâm Phong bối rối đứng lên: “Nhưng... Ta không có nhiều bạc như vậy, chuyện mua nhà để sau nói đi!”

Lâm Lan cười nói: “Muội nói là muội mua.”

Lâm Phong càng thêm ngại ngùng: “Như vậy sao được? Chuyện này tốn không ít bạc, không được, không được.”

Lâm Lan không vui nhăn mày: “Đại ca nói cái gì đó? Muội chỉ có một đại ca, tặng một tòa nhà thì có gì? Có phải muội không có bạc đâu.” Nhìn đại ca lại muốn mở miệng, Lâm Lan trợn mắt: “Không cho cự tuyệt, cự tuyệt coi như coi muội là người xa lạ, đại ca cứ coi như muội tặng lễ vật cho cháu, không thể để hai mẹ con bọn họ tới ở phòng thuê. Vậy muội thành người thế nào chứ? Chuyện này quyết định như vậy, huynh hãy viết thư cho đại tẩu, vừa lúc đại biểu ca Diệp gia phải về Phong An, để anh ấy mang thư về luôn.”

Lâm Phong đành nói: “Vậy thì làm phiền muội.”

Lâm Lan do dự, hỏi: “Sau khi muội đi, lão già kia có làm phiền đại ca không?”

Lâm Phong mờ mịt há miệng: “Lão già nào?”

Lâm Lan mở to mắt: “Đại ca nói còn lão già nào nữa?”

“Muội nói là cha chúng ta?” Lâm Phong mịt mờ.

“Phi phi, ai là cha chúng ta, cha chúng ta sớm chết rồi. Chúng ta không có cha.” Lâm Lan tức giận mà nói.

Lúc này Lâm Phong mới có phản ứng, vội sửa: “Đúng vậy, đúng vậy, cha chúng ta sớm đã chết rồi, chúng ta không có cha, lão... lão già kia tới quấy rầy ta mấy lần, tuy nhiên ta đều mặt lạnh rời đi. Muội yên tâm, chuyện này, ca cũng nghĩ như muội, muội nói không nhận, ta không nhận.”

Sắc mặt Lâm Lan âm nhiên, thở dài nói: “Đại ca, không phải là muội ác tâm, muội nghĩ tới bao đêm, mẹ ngồi dưới ánh đèn vá quần áo, vừa vá vừa rơi lệ, nghĩ tới mẹ trước khi chết cũng còn băn khoăn người kia, vừa nghĩ tới mẹ cô linh một mình nằm dưới đất, trong lòng muội rất... rất đau, muội thật sự không cách nào tha thứ cho ông ta, bất kể đại cô cùng ông ta nói cái gì, đã

tạo thành cục diện hôm nay, mọi hận ông ta, ông ta không đáng để mẹ đau lòng.” Lâm Lan nói, nước mắt sớm đã dâng lên bờ mi.

Lâm Phong nghe cũng là chua xót không chịu nổi, an ủi: “Mọi đừng khổ sở nữa, chúng ta coi như cha đã mất sớm.

Lý Minh Doãn cùng Ninh Hưng nói dứt lời cũng tới tiền sảnh, nghe thấy hai huynh mọi đang nói về Lâm Tướng quân, hai người liền nhìn nhau cười khổ, Lâm Tướng quân ơi Lâm Tướng quân, xem ra, ông muốn nhận nữ nhi, không dễ dàng rồi!

Buổi tối, Lý Minh Doãn tắm rửa xong liền nằm lên ghế dựa đọc sách, cảm khái nói: “Ở nhà là thoải mái nhất, bao lâu rồi không được hưởng thụ cuộc sống thư thái như thế này.”

Lâm Lan nhận lấy lược từ tay Ngân Liễu, thấp giọng phân phó: “Em đi xuống đi! Không cần hầu hạ nữa.”

Ngân Liễu cười hì hì, sắp xếp lại đồ trang sức đeo tay trước gương, xong xuôi thì lễ lui ra.

Lâm Lan chải tóc, nhìn qua gương, hấn thanh thân nằm trên ghế dựa, mặt mày nhu hòa, khéo miệng mỉm cười, một bộ thích ý, trong lòng nàng cũng vui vẻ, có hấn ở nhà, nhà này mới giống nhà!

“Ngày hôm nay ta cùng đại ca nói chuyện, ta nói đặt mua cho anh ấy một tòa nhà ở kinh thành, đồng thời đón đại tẩu cùng cháu lên đây.” Lâm Lan thông thả nói.

Ánh mắt Lý Minh Doãn rời trang sách, nhìn mái tóc suôn dài của nàng, thân nhiên nói: “Cũng phải, để ta cho người đi tìm, chắc sẽ nhanh tìm được nhà thích hợp, bất quá, đại tẩu kia của nàng...” Lý Minh Doãn nghĩ đến đủ loại hành động trước kia của Diêu Kim Hoa, không khỏi cười nhẹ một tiếng: “Chỉ sợ chị ta tới, nàng không được an tâm.”

Lâm Lan đặt lược xuống, xoay đầu lại: “Có cái gì không yên tâm, lúc trước ta không sợ chị ta, hiện tại lại càng không cần phải nói, nếu chị ta an phận sống cùng đại ca thì không sao, nếu như còn dám gây chuyện thị phi, ta lập tức nói đại ca ngưng chị ta.”

Lý Minh Doãn cười nhẹ, đặt quyển sách xuống, đi tới, cầm lấy lược, động tác mềm nhẹ giúp nàng chải tóc: “Đúng rồi, ai mà dám khi dễ nàng chứ,

không phải là tự mình tìm chết sao.”

Lâm Lan bĩu môi: “Chàng có ý gì đây? Nói ta hung ác hả?”

Lý Minh Doãn cười nói: “Ta nói, ai dám khi dễ nàng, ta là người đầu tiên không tha cho kẻ đó.”

Lâm Lan bật cười, lườm người trong gương ở phía sau: “Thế còn được.”

Ngân Liễu ở bên ngoài bậm: “Nhị thiếu gia, có người của Tĩnh Bá Hầu phủ tới, nói muốn gặp người.”

Động tác tay Lý Minh Doãn ngừng lại, đêm rồi, Tĩnh Bá Hầu phái người tìm hắn, chẳng lẽ có việc gì gấp.

Lâm Lan đẩy hẳn một cái: “Chàng mau đi xem sao.”

Chương 284 – Nhìn thật là náo nhiệt

Lý Minh Doãn đi không bao lâu, Đông Tử tới báo tin, nói nhị thiếu gia xuất phủ, dặn nhị thiếu phu nhân nghỉ ngơi trước, không phải chờ hắn.

“Có biết là chuyện gì không?” Lâm Lan bất an hỏi.

Đông Tử trả lời: “Nô tài nghe người tới đây nói... Tìm được người nào đó rồi.”

Lâm Lan nhú mày, tìm được người rồi, chẳng lẽ là tên bắt cóc Ngụy tử?

Đuổi Đông Tử trở về, Lâm Lan tâm thần không yên ở trong phòng đi tới đi lui, Ngân Liễu sợ nàng bị lạnh, khuyên nhủ: “Nhị thiếu phu nhân nghỉ ngơi đi đã, xem ra nhị thiếu gia chưa thể một chút trở về được.”

Lâm Lan khoát khoát tay: “Em đi xuống trước đi! Ta đợi thêm lát nữa.”

“Vậy nhị thiếu phu nhân khoác thêm áo choàng đi.” Ngân Liễu lấy áo khoác bông tới cho nhị thiếu phu nhân khoác thêm, lúc này mới thối lui ra ngoài, ngồi cửa chờ.

Trời gần sáng Lý Minh Doãn mới trở về, vào cửa liền thấy Ngân Liễu một tay chống cằm gục trên bàn, đi vào phòng trong, Lan Nhi ngủ trên ghế

dựa, cái áo bông đắp trên người sắp rớt xuống đất, Lý Minh Doãn nhú mày, trong lòng tức giận, ban đêm lạnh lẽo, cứ nằm thế này lỡ như bị cảm thì làm sao.

Lâm Lan ngủ không say, Minh Doãn vừa ôm thì nàng tỉnh lại, liền hỏi: “Chàng về rồi sao? Có phải tìm ra Ngụy tử rồi phải không?”

Lý Minh Doãn nhẹ nhàng ôm nàng lên giường, đắp kín chăn cho nàng, nói: “Ta đi thay quần áo, chốc nữa nói sau.”

Chỉ chốc lát sau, Minh Doãn từ phòng tắm đi ra, đổi quần áo bằng vải bông trắng, lên giường, theo thói quen duỗi tay ra, Lâm Lan cũng rất ăn ý lăn vào lòng ngực hắn, giúp hắn đắp chăn, sau đó ung dung nghe hắn nói.

Đúng là tìm được Ngụy tử rồi. Hắn từng ở trong Bắc Sơn đại doanh, ba năm trước đây không biết tại sao rời binh doanh. Tĩnh Bá Hầu tìm được một tên đồng hương quen biết hắn ở trong binh doanh, căn cứ theo lời tên đồng hương kia nói, sau khi Ngụy tử rời binh doanh không biết đã đi đâu. Không lâu trước đó trở về thì tới tìm hắn, dẫn hắn đi Túy Hồng lâu uống rượu, có vẻ như Ngụy tử có nhân tình ở Túy Hồng lâu, như thế mới tìm ra nguồn gốc của Ngụy tử. Bởi vì cửa thành tra nghiêm, hắn không thể đi ra ngoài, không thể làm gì khác hơn là trốn ở Túy Hồng lâu, người của Tần gia cũng đi tìm hắn, nhưng người của Tĩnh Bá Hầu đã nhanh hơn một bước, mới vừa rồi ta cùng Triệu Trác Nghĩa đã thẩm vấn Ngụy tử cả đêm, tiểu tử này coi như thức thời, biết mình chạy không thoát, đem đầu đuôi sự việc kể ra hết, Sơn Nhi không phải là hắn bắt, có người giao cho hắn trông coi Sơn Nhi, người nọ rất thân bí, nhưng Ngụy tử biết, người đó ở trong tổ chức Thanh Minh...” Lý Minh Doãn chậm rãi nói.

“Thanh Minh? Là cái gì?” Lâm Lan hiếu kỳ.

Lý Minh Doãn cười lạnh: “Thanh Minh là một đám tử sĩ Tần gia nuôi dưỡng, Tĩnh Bá Hầu chú ý bọn chúng không phải chỉ mới ngày một ngày hai.” Lý Minh Doãn cũng vừa mới biết được, ở trong rừng Bắc Sơn đánh chặn đường hắn chính là những kẻ đó, thật ra thì Thanh Minh, là Thanh và Tần*, lấy tên này, thật sự không có ý gì mới.

*Thanh – Tần: Qīng – Qín

“Vậy có thể chứng minh là Tần gia làm sao?” Điều Lâm Lan quan tâm là điểm này, mấy tên tiểu tặc chỉ là lót đường, mấu chốt là kẻ đứng sau một

màn này.

“Người đã bắt được, không lo không tra ra Tần gia, từ từ sẽ đến! Đợi Lâm Tướng quân trở lại, trò hay bắt đầu.” Lý Minh Doãn nhú mày, cúi đầu nhìn Lâm Lan, khẽ mỉm cười: “Nói xong rồi, ngủ thôi.”

Tắt đèn, Lý Minh Doãn đi hơn nửa đêm, đã mệt mỏi, không bao lâu liền vang lên tiếng ngáy nho nhỏ, Lâm Lan vẫn mở to mắt ngủ không được, lão già kia sắp quay trở về, ông ta có tới quấy rầy cuộc sống của nàng và đại ca không?

Kế tiếp mấy ngày, Lý Minh Doãn trừ hai lần đi xem nhà cửa thì chỉ ở trong nhà, nhất thời không ngừng có người tới thăm, Lý Minh Doãn trừ tiếp Ninh Hưng cùng người Diệp gia, một mực lấy việc giữ đạo hiếu, tránh gặp người, cuộc sống cứ vậy trôi qua thanh nhàn.

Cũng mấy ngày này, Tần Vũ Dương xuất giá, tuy nói hôn sự này gấp gáp nhưng cảnh tượng rất hoành tráng, nghe nói đội danh dự đi đón dâu mấy trăm người, đồ cưới tám mươi rương, đội ngũ đứng chật từ đường phía Đông tới phía Tây, quý phủ Trần Nam Vương bày hơn trăm bàn tiệc, những nhân vật có uy tín danh dự trong kinh thành đều tham gia, ngay cả Hoàng thượng cũng tặng hậu lễ, tinh phong Tần Vũ Dương là Bình Dương Quận chúa, mọi người nói, quy cách này đủ để sánh ngang công chúa xuất giá.

Sau hôn sự này, Tần gia như cũ phong quang vô hạn, thánh sủng không suy, thế nhưng Lâm Lan không quan tâm, nàng chỉ nghĩ tới Vũ Dương, là một cô gái nhỏ bé phải thành món đồ giao dịch trong cuộc chiến chính trị. So với Vũ Dương, Lâm Lan cảm giác mình thật sự là hạnh phúc, có thể gả cho người mình yêu, người đó cũng yêu mình, cuộc sống coi như giàu có, không cần vì sinh kế mà lo lắng buồn rầu, tuy nói lúc đầu bị ác bà cùng lão cận bà kia phá hư phong cảnh, nhưng hiện tại vấn đề đã được giải quyết, cấp trên không ai đè ép, mọi chuyện tự quyết định, cuộc hôn nhân như vậy có thể nói là hoàn mỹ hiếm có.

Đảo mắt, mười mấy ngày trôi qua, dư âm đám cưới long trọng giữa Tần gia cùng Trần Nam Vương phủ chưa dứt, đội ngũ Lâm Tướng quân đã tới kinh thành, áp giải trở lại còn có Tần Thừa Vọng.

Lý Minh Doãn vừa lên triều, Hoàng thượng đầu tiên là khen thưởng thành tích đi sứ lần này của Lý Minh Doãn. Phong thưởng cho mọi người, thăng liền bốn cấp, từ ngũ phẩm đặc sứ nhảy lên tam phẩm Tả Thị Lang, có ý tứ để

cho Lý Minh Doãn tiếp nhận vị trí Lý Kính Hiền.

Lâm Trí Viễn quanh năm trấn thủ biên quan, vì duy trì bình an biên quan mà khổ chiến, lần này phong làm nhị phẩm Định quốc Tướng quân.

Về phần Chỉ huy sứ Bắc Sơn đại doanh, ở Binh bộ chọn ra năm người, cuối cùng Hoàng thượng bổ nhiệm Ninh Hưng, bốn người còn lại cũng được an bài, hoặc thăng chức, hoặc đến làm thủ hạ tứ Hoàng tử hay Tểnh Bá Hầu.

Ban thường xong, Hoàng thượng nói việc Tần Thừa Vọng tư thông với địch, trong triều không ít đại thần rôi rít nói muốn nghiêm tra nghiêm trị, tất cả đều bị Hoàng thượng áp xuống, khiến cho nhất thời trong triều vang lên tiếng oán than dậy đất, càng thêm chỉ trích phía Tần gia. Tần Trung khẩn trương như kiến bò chảo dầu sôi, hoảng sợ không chịu nổi một ngày.

Trong lòng Hoàng thượng nghĩ như thế nào, rất nhiều người đoán không ra, nhưng đám người Lý Minh Doãn, Tểnh Bá Hầu vẫn coi như không, Hoàng thượng không phải là không động, hết thấy chỉ là chờ thời cơ thôi.

Lý Minh Doãn bị ủy thác trách nhiệm nặng nề, vượt ra khỏi dự đoán của hẳn, chuyện phong chức này lúc trước Hoàng thượng không hứa một tiếng, làm hại Lý Minh Doãn tính toán muốn rời kinh tan thành bọt nước. Dân chúng bình thường quản gia, tính toán tiền bạc đã thấy vất vả, càng đừng nói Hộ bộ chương quản tiền thuế khóa một nước, năm xưa Lý Minh Doãn thường giúp Lý Kính Hiền xử lý công vụ Hộ bộ, tuy nói là thuận buồm xuôi gió, vấn đề là, công vụ xử lý hoàn hảo nhưng lòng người khó đoán, Hộ bộ có không ít người ở đảng Thái tử. Hoàng thượng an bài Lý Minh Doãn đến Hộ bộ, phải nói là dụng tâm sâu sắc.

Lâm Trí Viễn về nhà, nghe Phùng Thị trút một bụng bực tức, đầu tiên là toàn gia đại cô tác oai tác quái trong phủ, sau đó nàng đưa Sơn Nhi tới nhà Lâm Lan, vốn định để cho hai tỷ đệ gần gũi, nảy sinh tình cảm, kết quả Sơn Nhi đang ở Lý phủ thì bị người Tần gia bắt đi. Nghe xong hai chuyện Lâm Trí Viễn nổi trận lôi đình, hận tới mức cắn răng, một cước đạp gãy ghế gỗ lim trước mặt, Phùng Thị sợ xanh mặt, Sơn Nhi cũng sợ run núp trong ngực mẹ nhìn người cha xa lạ này.

Lâm Đại Phương nghe nói đệ đệ trở lại, mừng rỡ, vội vàng lôi trượng phu nhi tử chạy tới gặp nhau, bọn họ bị Phùng Thị cảnh cáo, đi không được, nhưng ở lại cũng không thể làm gì, càng đừng nói mò được chỗ tốt nào. Chỉ đành chờ đệ đệ về, gặp được đệ đệ rồi kiện cáo.

Chẳng qua là lúc này Lâm Đại Phương đã tính sai, có người còn nhanh hơn bà ta một bước, bà ta hưng phấn chạy tới, vừa lúc đụng phải Lâm Trí Viễn đang nổi nóng.

“Đệ đệ, đệ đã về, đại tỷ nhớ đệ muốn chết...” Trước khi vào cửa Lâm Đại Phương xúc lại tinh thần, vừa vào cửa liền gào khóc, lao thẳng tới Lâm Trí Viễn, muốn diễn cảnh tỷ đệ xa cách gặp lại, cảnh tượng ôm đầu khóc rống cảm động. Không nghĩ tới đâm phải cái ghế bị Lâm Trí Viễn đập gãy, thiếu chút nữa té một cái.

“Đây... Đây là xảy ra chuyện gì? Đệ đệ, đệ làm sao vậy? Có gì mà nóng nảy như thế?” Lâm Đại Phương ngẩng đầu thấy sắc mặt đệ đệ xanh mét, vẻ mặt nổi giận, không khỏi ngạc nhiên.

Lâm Trí Viễn đang muốn đi tìm đại tỷ tính sổ, đại tỷ lại tự mình tới cửa. Lâm Trí Viễn liếc mắt nhìn Sơn Nhi núp trong ngực Phùng Thị, sắc mặt hơi hòa hoãn, nói: “Mạt Nhi, người đem thiếu gia đi xuống.”

Mạt Nhi vội vàng dắt Sơn Nhi thiếu gia rời đại sảnh. Sơn Nhi vừa ra khỏi cửa liền hất tay Mạt Nhi ra, nhòm qua khe cửa ngó trộm bên trong.

Mạt Nhi nhỏ giọng nói: “Sơn Nhi thiếu gia, đừng xem, cẩn thận bị lão gia phát hiện.”

Sơn Nhi quay lại ra hiệu im lặng, chớp mắt, cười cười nói nhỏ: “Mạt Nhi tỷ tỷ, chẳng lẽ tỷ không muốn xem cha ta thu thập đại cô thế nào sao?”

Mạt Nhi ngượng ngùng, làm sao cô ấy lại không muốn chứ, một nhà đại cô này thật sự quá kỳ cục, cô ấy chỉ mong lão gia sớm trở về thu thập bọn họ.

“Chúng ta trốn ở đây xem, không sao đâu.” Sơn Nhi cười giảo hoạt, cu cậu đòi nào bỏ qua chuyện náo nhiệt như vậy.

Phùng Thị đưa mắt nhìn hạ nhân, hai nha hoàn vội vàng đi lên, thật nhanh thu dọn ghế gãy, sau đó yên lặng lui xuống.

Lâm Trí Viễn không mời nhà đại tỷ ngồi, khuôn mặt bình thản, tự ngồi xuống vị trí trên cao, dáng vẻ uy nghiêm.

“Đại tỷ tới vừa lúc, ta có việc muốn hỏi tỷ.” Lâm Trí Viễn lạnh lùng mở

miệng.

Trong lòng Lâm Đại Phương không khỏi căng thẳng, sắc mặt của đệ đệ thật kỳ lạ! Nhìn lại Phùng Thị mặt không chút thay đổi đứng ở một bên, Lâm Đại Phương không khỏi bồn chồn trong lòng, có phải Phùng Thị nói bậy về bà ta trước mặt đệ đệ? Xem ra Phùng Thị này cũng không tốt hơn Thẩm Thị trước kia bao nhiêu, đều là loại lòng dạ hẹp hòi, Lâm Đại Phương nghĩ tới đây, cười khan mấy tiếng, nói: “Đệ đệ, đệ muốn hỏi gì thì cứ hỏi đi.”

Lâm Trí Viễn nhìn gương mặt giả dối tươi cười của đại tử mình, lại nghĩ tới Phong Nhi cùng Lan Nhi hận ông tới tận xương, trong lòng như bốc hỏa, lửa giận hùng hực, ông kiềm chế tức giận gần như muốn bộc phát, trầm giọng hỏi: “Đại tử, năm đó tử nói mẫu tử ba người Thẩm Thị đều chết hết, nói là lão Tôn cùng thôn tận mắt nhìn thấy, là thật?”

Lâm Đại Phương bỗng nhiên cả kinh, đang yên lành làm sao đệ đệ lại đột nhiên hỏi cái này? Bà ta chợt dạ, miễn cưỡng cười nói: “Đúng vậy! Chuyện này sao có thể là giả, là lão Tôn tận mắt chứng kiến mẫu tử ba người bọn họ. Đáng tiếc lão Tôn đã quên mất đem người chôn ở đâu, thời điểm chạy nạn rồi ren cũng không thể trách được.”

Phùng Thị nghiêng mặt liếc xéo Lâm Đại Phương: “Hình như lần trước đại cô nói với ta, người báo tin là lão Ngô trong thôn...”

Chương 285 – Miệng đầy nói dối

Lâm Đại Phương giật mình chốc lát, cười lên: “Ta có nói là lão Ngô sao? Đệ muội, muội nghe nhầm rồi! Ta nói là lão Tôn, không sai, là lão Tôn, chuyện như vậy sao ta có thể nhớ lầm.”

Phùng Thị đã sớm đã lĩnh giáo đại cô da mặt dày này, đối với việc bị bà ta cắn ngược lại không hề thấy lạ, chỉ khinh thường cười lạnh một tiếng, thị phi đúng sai, bản thân lão gia mới có thể phán đoán.

Sắc mặt Lâm Trí Viễn càng âm trầm: “Thật như vậy? Đại tử xác định không có nhớ lầm?”

Lâm Đại Phương khoa trương nói: “Chuyện lớn như vậy, ta có thể nhớ lầm sao? Lão Tôn nói rõ ràng, ta còn khóc mấy ngày liền, nhiều... năm qua,

ta cứ nghĩ tới đệ muội số khổ cùng hai đứa cháu là lại đau lòng...” Lâm Đại Phương vừa nói vừa dùng ống tay áo xoa xoa khóe mắt không tồn tại nước mắt, bộ dạng bi thương.

Lâm Trí Viễn cuộn cuộn lửa giận không cách nào ức chế, như núi lửa bộc phát, ông vỗ bàn rầm một cái, đứng dậy, âm chén liền vỡ nát.

“Lâm Đại Phương.” Lâm Trí Viễn gầm lên một tiếng, hừ Lâm Đại Phương thiếu chút nữa mềm chân khụy xuống, bà ta kinh hãi nhìn đệ đệ nổi giận, không rõ đệ đệ tại sao phát hỏa lớn như vậy.

“Lâm Đại Phương, người giỏi lắm, Lâm gia chúng ta làm sao lại có nữ nhân tâm địa độc ác như người, tháng ba năm Tân Tị, Phong Nhi rõ ràng hồi hương đi tìm người, hỏi thăm tin tức của ta, bà lừa gạt thằng bé nói ta đã chết; tháng tư ta hồi hương, người lại lừa gạt ta tới cùng, nói mẫu tử ba người Thẩm Thị đã chết đói ba năm trước đây, người... Là người, hại vợ chồng chúng ta âm dương xa cách nhau, làm hại Phong Nhi cùng Lan Nhi chịu đựng gian khổ, hại hai đứa nó không nhận kẻ làm cha là ta, người... người còn dám ở chỗ này ăn bữa nói bãi. Miệng toàn lời dối gian, người cho người là tử tử ta, ta không dám làm gì người sao? Lâm Đại Phương, ta nói cho người biết, từ ngày hôm nay, ta không có đại tử là người, con mẹ nó, người lập tức rút cho ta.” Lâm Trí Viễn giận điên người.

Lâm Đại Phương hoàn toàn há hốc mồm. Điều này sao có thể? Đệ đệ không phải là quanh năm ở biên quan sao? Làm sao hắn có thể gặp mặt Phong Nhi?

Trong lòng Triệu Toàn biết không ổn, tính tình cậu em vợ này hắn đã lĩnh giáo, năm đó hắn nói giỡn mấy câu với Thẩm Thị, cậu em vợ thiếu chút nữa cầm đao bỏ hắn. Hảo hán không màng thiệt thòi trước mắt, Triệu Toàn bước lên kéo Lâm Đại Phương.

Lâm Đại Phương sợ muốn chết. Không nghĩ tới chính mình năm đó nhất thời thuận miệng nói láo lại bị đệ đệ vạch trần. Đúng vậy, bà ta đã gặp Phong Nhi, nhưng bà ta thật sự chán ghét mẫu tử Thẩm Thị, Thẩm Thị xui đệ đệ bất hòa với tử tử là bà ta, lại còn câu dẫn trượng phu của bà ta, bà ta hận Thẩm Thị không chết sớm hơn nữa, ước gì đệ đệ ngưng Thẩm Thị. Bà ta không nghĩ tới có ngày chân tướng bị vạch trần, thấy đệ đệ tức giận như thế, bà ta không khỏi chột dạ lạnh mình, hoảng hốt nhìn đệ đệ, không biết làm sao.

Phùng Thị cực kỳ chán ghét một nhà đại cô, chẳng qua là, lão gia nổi giận

đùng đùng mất lý trí mà đuổi người đi cũng không hay, liền nhẫn nại khuyên nhủ: “Lão gia, chỉ có người buộc nút mới gỡ được nút, người nào nói láo thì phải tự mình giải thích, lão gia nên cho huynh muội Lâm Lan một cái công đạo.”

Lâm Trí Viễn đã bị tức giận làm cho mất lý trí, Phùng Thị khuyên ngăn, ông mới tỉnh hồn lại, đúng vậy! Lập tức cần gấp nhất chính là nhận được sự tha thứ của Phong Nhi cùng Lan Nhi, đến lúc đó trùng trị ác nhân cũng không muộn. Lúc này vung tay áo, lạnh giọng quát lên: “Người đâu, giam bốn người nhà bọn họ lại cho ta.”

Lâm Đại Phương sợ mặt không còn chút máu, run run nói: “Tiểu tam tử, cho dù đại tử nhất thời hồ đồ, người cũng không thể tuyệt tình như vậy chứ? Ta là tử tử duy nhất của người mà! Người vì Thẩm Thị kia mà không nhận chị ruột, trên đời này có chuyện như thế này sao? Hơn nữa, nếu không phải ta nhất thời hồ đồ, người có thể lấy được kẻ thất trẻ đẹp như thế kia? Người có thể có một nhà như bây giờ? Thẩm Thị chỉ là một thiếu phụ luống tuổi, cô ta không xứng với người.” Lâm Đại Phương càng nói càng thấy mình có lý.

Lâm Trí Viễn tức run, chỉ tay vào mặt bà ta, nghiến răng nghiến lợi nói: “Người còn biết người là chị ruột ta, nhưng người tác oai tác quái, nào có bộ dạng một tử tử nữa, người làm hại ta cửa nát nhà tan, trên đời này có chị ruột như vậy sao? Người làm chuyện ác độc, còn dám hồ ngôn loạn ngữ, người có tin ta sẽ xử lý người ngay lập tức không.”

Lâm Đại Phương sợ quá lùi về sau một bước, thiếu chút nữa té ngã, Triệu Toàn đỡ lấy bà ta, khiếp đảm nhìn em vợ đang quát lên như sấm, nhỏ giọng khuyên nhủ: “Bà bớt tranh cãi một tí đi! Làm đệ đệ bà phát bực rồi, chuyện gì hấn cũng có thể làm được.”

Phùng Thị nhìn lão gia tức giận tới run người, vội vàng nói: “Các người điếc cả rồi sao? Lời lão gia nói cũng không nghe thấy?”

Lão Vu vội vàng vẫy tay một cái, mấy gã sai vặt xông tới, đem bốn người đi xuống.

Trong phòng an tĩnh lại, Phùng Thị có chút u oán nhìn lão gia, mặc dù nàng khuyên chính mình vô số lần, chuyện này không trách được lão gia, nhưng trong lòng thật sự vẫn không dễ chịu chút nào.

Lâm Trí Viễn bình ổn lại, liếc thấy Phùng Thị cúi đầu, vẻ mặt lạnh lẽo,

trong lòng không khỏi sinh ra áy náy tự trách. Thở dài nói: “Mẫn Mẫn, chuyện này, là lỗi của ta, ta không nên tin lời đại tỷ... hại khổ Thẩm Thị, hại khổ hai đứa bé, lại còn khiến nàng chịu ủy khuất...”

Phùng Thị cười chua xót lắc đầu: “Lão gia thử nghĩ xem làm sao mới có thể khiến họ tha thứ!”

Việc đã đến nước này, nàng còn có thể như thế nào đây? Vì thế mà cãi nhau trở mặt với lão gia? Mang theo Sơn Nhi rời nhà? Không, đó là hành vi cảm tính, dù sao Thẩm Thị đã mất, chẳng thể làm gì được, để cho lão gia cảm kích nàng, mới là cử chỉ sáng suốt.

Lâm Trí Viễn nghĩ đến ánh mắt oán hận của Lan Nhi, vẻ mặt lạnh lùng của Phong Nhi liền thông khổ bóp trán.

Một nhà Lâm Đại Phương bị mang đến thiên viện, lão Vu ra lệnh khóa cửa.

“Cha, mẹ, xảy ra chuyện gì vậy? Sao cậu lại tức giận như thế?” Lúc này Triệu An Khang mới dám mở miệng nói chuyện, mới vừa rồi thiếu chút nữa hấn sớ đá ra quần.

“Mẹ, vừa rồi cậu thật hung dữ, tựa như muốn giết người.” Triệu An Bình xoa xoa ngực, lòng vẫn còn sợ hãi nói.

Triệu Toàn trợn mắt nhìn Lâm Đại Phương một cái, tức giận nói: “Còn không phải là tại mẹ các ngươi sao, nói dối cũng không biết nói cho khéo, giờ thì hay rồi, cậu cả nhất định đã tìm được Phong Nhi và Lan Nhi, ta xem bà thu dọn tràng diện này thế nào.”

Lâm Đại Phương ảo não nói: “Thu dọn thế nào, ta lừa gạt hấn thì sao? Ta là chị ruột duy nhất của hấn, hấn có thể giam ta sao?”

Triệu Toàn hừ hừ: “Bà tỉnh lại đi! Mới rồi bà không nghe cậu cả nói à, hấn ta không có đại tỷ như bà, thế nào? Còn không chịu tỉnh lại, có tin hấn cầm đao chém bà.”

Lâm Đại Phương tỏ ra ghê gớm: “Hấn dám?”

“Có dám hay không bà tự xem thì biết, ta dám cam đoan, bà còn nói thêm vài lời, hấn sẽ mất hết tính người.” Triệu Toàn khép tay áo ngồi tới gần lò sưởi đặt cạnh giường, tự nhủ: “Lần này tới còn tưởng có thể mò được nhiều

chỗ tốt, ai ngờ là mời chúng ta tới thăm vấn.”

“Cha, cậu sẽ không nhận chúng ta sao?” Triệu An Bình lo lắng nói, tiền đồ của hắn đều dựa vào cậu, không dám nghĩ làm quan nhưng cũng có thể kiếm được một tòa nhà, cưới vợ xinh đẹp chứ?

Triệu Toàn liếc mắt: “Chuyện này hỏi mẹ ngươi đi, ta không biết.”

Lâm Đại Phương buồn bực nói: “Đừng hỏi ta, ta đang rất phiền!”

Hai huynh đệ An Khang, An Bình hai mặt nhìn nhau, mặt xụ xuống, có lẽ đã nhìn ra mộng đẹp bề tan tành.

Lý Minh Doãn hạ triều trở về, đổi triều phục, đi phòng tắm rửa mặt, ra ngoài, Lâm Lan nhìn hắn có vẻ mệt mỏi, đưa lên một chén trà nóng, ân cần hỏi: “Ngày đầu đi Hộ bộ nhậm chức, chưa quen sao?”

Lý Minh Doãn nhận lấy chén trà, thổi thổi lá trà bên trên, uống hai hớp mới nói: “Hôm nay bận rộn không có cả thời gian uống trà, làm quen đồng liêu trên dưới, tiếp nhận các sự vụ, sớm quen thuộc tình hình Hộ bộ, aiz! Ta biết vì sao Hoàng thượng lại muốn ta đi Hộ bộ, hôm nay Hộ bộ quả thực cục diện rối rắm, quốc khố gần như cạn kiệt, thuế khóa ở Giang Nam mới thu nộp lên được bốn thành, những địa phương khác không thấy gì, các nơi khác không phải là lụt lội thì hạn hán, châu chấu, thuế thu vào những năm nay thật không thể sánh được các năm trước...”

“Không phải là còn Hộ bộ Thượng Thư sao? Những chuyện này, nên là ông ta quản.” Lâm Lan ngắt lời.

Lý Minh Doãn cười khỏ nói: “Hộ bộ Thượng Thư cáo lão rồi, tạm thời nhận tội thay mà thôi, ông ta chỉ cầu không sai lầm, làm sao hao tâm tốn sức đi giải quyết những chuyện phiền toái này. Mà dù muốn giải quyết cũng không thể, bởi vì sẽ đắc tội với bao nhiêu người, Hoàng thượng muốn ta vén lên cục diện rối rắm này, là để cho ta làm ác nhân rồi.”

“Chuyện tốt không tới phiên, cuối cùng vẫn là phải chịu cực nhọc. Hoàng thượng quá dễ mất chàng rồi, giờ phải làm sao? Chẳng lẽ thật sự vì nước cúng tận tụy chết thì mới dừng sao?” Lâm Lan bực tức nói.

Lý Minh Doãn bóp bóp đầu, nặng nề thở dài: “Có biện pháp nào khác đâu? Người khác hâm mộ còn không còn kịp, chỉ có tự mình biết tư vị trong đó.”

“Những đồng liêu kia có đáng tin không? Nếu có ý chống đối, chuyện này không có cách giải quyết nào cả.” Lâm Lan lo lắng nói.

Lý Minh Doãn suy nghĩ, vốn định nói ra, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Lan Nhi, lại nuốt trở vào, khẽ mỉm cười: “Nàng đừng lo lắng, những việc ấy phu quân nàng có thể giải quyết được.”

Như Ý đi vào xin ý kiến, hỏi có thể bày cơm chưa.

Lâm Lan nói: “Ừ, dọn lên đi.”

Hai vợ chồng ăn cơm tối xong, Lý Minh Doãn gọi Đông Tử đem toàn bộ văn thư hôm nay mang về đến thư phòng, chuẩn bị làm việc đêm.

Phía ngoài có người tới báo, nói Định Quốc Tướng Quân cầu kiến.

Lý Minh Doãn vội nhìn ý tứ Lâm Lan, Lâm Lan trầm mặt: “Ông ta tới làm cái gì? Không gặp.”

Lý Minh Doãn ngượng ngập: “Không gặp có được không, nói không chừng là vì chuyện khác.”

Lâm Lan lườm hắt một cái: “Ông ta còn có thể có chuyện gì? Chuyện gì cũng không gặp.”

Lý Minh Doãn néo mũi nàng, ôn tồn khuyên nhủ: “Nàng yên tâm, ta nói rồi ta nhất định đứng ở bên nàng, ta đi ra gặp ông ấy, vạn nhất là vì công sự... Ta bảo đảm, nếu ông ấy tới nói chuyện riêng, ta lập tức đuổi đi.”

Đây chẳng phải lừa gạt quý sao? Công sự, công sự ở trên triều đình sao không nói? Sao phải chạy tới nhà, hơn nữa lại là lúc này, Lâm Lan đang muốn kiên trì, Lý Minh Doãn hôn nhẹ lên má nàng, ôn hòa cười nói: “Ta đi rồi sẽ trở về.”

Chương 286 – Nhạc phụ tới cửa

Nhìn Lý Minh Doãn vội vã rời đi, Lâm Lan giật mình trong chốc lát, sai Ngân Liễu mang áo choàng tới, chân sau đi theo.

Lý Minh Doãn cùng Lâm Trí Viễn hàn huyên mấy câu, mới ngồi xuống

nói chuyện.

Mọi người nói cha vợ nhìn con rể, càng nhìn càng chán ghét mà vứt bỏ, nhưng đối mặt với con rể ưu tú như thế này, Lâm Trí Viễn thấy thế nào cũng vui mừng, rồi lại nói, ông còn có việc xin con rể giúp đỡ nữa! Thái độ vô cùng hòa ái, cười ha ha nói: “Hậu sinh khả úy! Minh Doãn, cậu coi như là Hộ bộ Thị Lang trẻ tuổi nhất từ trước tới nay triều ta, Hoàng thượng coi trọng cậu như thế, tương lai thật là bất khả hạn lượng! Không thể không nói, Lan Nhi thật là tinh mắt, Lan Nhi có thể gả cho cậu, là phúc khí của con bé, dĩ nhiên, cậu có thể lấy được Lan Nhi nhà ta cũng là cậu có phúc khí.”

Quá trình Lan Nhi cùng Lý Minh Doãn quen biết đến thành thân, Lâm Trí Viễn có nghe Lý Minh Doãn nói qua, dĩ nhiên Lý Minh Doãn đã che giấu chuyện khế ước. Lan Nhi quen biết Minh Doãn trước khi Minh Doãn công thành danh toại, nhưng nói như thế nào Minh Doãn cũng là xuất thân quan lại, Lan Nhi lúc ấy chỉ là một cô nương nông thôn không có bối phận gì, hai người thân phận hoàn toàn khác biệt, lại có thể kỳ ngộ như vậy, Lâm Trí Viễn rất tin, là nữ nhi của mình thật tinh mắt cùng bản lĩnh, không hổ là khuê nữ Lâm gia.

Lý Minh Doãn khiêm nhường cười nói: “Tướng quân quá khen, có thể lấy được Lan Nhi làm vợ, là ta ba đời tu luyện phúc khí.” Lan Nhi không nhận cha, hẳn cũng không dám nhận nhạc phụ.

Lâm Trí Viễn nghe lời này, thoải mái vô cùng, luôn miệng nói: “Rất tốt, rất tốt, lời này ta thích nghe, thấy hai đứa vợ chồng ân ái, ta đây trong lòng rất thoải mái.”

Lâm Lan trốn ở bên ngoài nghe, lòng tràn đầy oán thâm: Ai là khuê nữ nhà ông? Ông đã từng thực hiện trách nhiệm là cha chưa? Bây giờ nghĩ muốn chiếm tiện nghi làm cha, không có cửa đâu.

Lý Minh Doãn cười theo. Trong lòng tự nhủ, hôm nay “nhạc phụ” tới đây để nói chuyện này ư? “Nhạc phụ” sợ ta một khi đắc ý sẽ ghét bỏ Lan Nhi sao?

Lâm Trí Viễn hài lòng hớp một ngụm trà, bỗng nhiên nhíu mày: “Chuyện Sơn Nhi, ta biết rồi, hai người hãy yên tâm, có ta ở đây, nếu Tần gia dám động vào một sợi tóc của hai người, lão tử mặc kệ Tần gia có phải là Thái hậu che chở, Hoàng thượng sung ái hay không, lão tử sẽ giải quyết hẳn.”

Lý Minh Doãn giật mình: “Tướng quân bình tĩnh chớ nóng. Trong lòng Hoàng thượng khúc chiết rõ ràng, Tần gia, không dám làm loạn.”

Lâm Trí Viễn mở to hai mắt nói lớn: “Đã tới cửa bắt người còn muốn làm loạn pháp tắc? Ta nhất định phải đòi Tần gia lại một cái công đạo.”

Lý Minh Doãn suy nghĩ một chút, nói: “Ta cũng đang muốn đem chuyện này nói với Tướng quân, Lan Nhi đã đem chuyện Sơn Nhi bị bắt cóc truyền ra bên ngoài, chuyện này Hoàng thượng còn đang tra, người của Tĩnh Bá Hầu đã bắt được Ngụy tử, bí mật nhốt, ta sẽ để cho Triệu Trác Nghĩa đem người giao cho Tướng quân xử trí. Nếu Tướng quân có thể tìm hiểu nguồn gốc, bắt được căn cứ chính xác là Tần gia hạ lệnh, trước mặt Hoàng thượng sẽ có thuyết pháp tốt.”

Lâm Trí Viễn ngồi thẳng lên: “Bắt được? Thật tốt, tối nay cậu đem người giao cho ta. Không có chứng cứ ta cũng khiến hắn làm ra chứng cứ.”

Lý Minh Doãn không nhìn được khóe miệng run run, thàn than, vẫn là cha vợ có quyết đoán, hắn và Tĩnh Bá Hầu vẫn đang cố gắng truy xét, tìm chứng cứ mà không được, cha vợ nói lời này chính là từ không có thành có. Bất quá, đối phó với Tần gia vô liêm sỉ kia, dùng thủ đoạn cũng không có gì đáng trách.

Lâm Lan nghe, cũng nhìn không được trợn mắt, quả nhiên làm lính đều có khí chất làm cướp.

Lâm Trí Viễn rất nhanh khôi phục tâm tình tốt đẹp, hòa hoãn nói: “Sơn Nhi nói với ta, Lan Nhi tử tử rất tốt với nó, lại thân thân thiết thiết như tử tử ruột thịt, thương nó, yêu nó, có thể thấy được huyết mạch thân tình, là thiên tính...”

Lý Minh Doãn phụ họa: “Lan Nhi luôn yêu trẻ nhỏ, nhất là đứa bé ngoan như Sơn Nhi.”

Khóe miệng Lâm Lan giật giật, lời này không nói thì tốt hơn.

Lâm Trí Viễn dừng một chút, lại nói: “Ta vốn định đợi sau khi giải quyết mọi chuyện xong, sẽ cho người đi Hồ Châu mời đại cô tới kinh thành, hỏi chuyện năm đó, không nghĩ tới, Phùng Thị đã sớm mời tới. Hiện tại, chuyện đã hỏi rõ rồi, đại cô thật sự là quá kỳ cục, bởi vì bà ta có hiềm khích với mẹ Lan Nhi nên đem chuyện sinh tử ra nói dối. Chuyện này, ta báo trước với

cậu, hôm nào ta sẽ dẫn đại cô tới cửa tự mình nói lời rõ ràng, để cho Lan Nhi tùy ý quyết định xử trí đại cô.”

“Sao cơ? Đại cô đã thừa nhận?” Lý Minh Doãn kinh ngạc nói.

Lâm Trí Viễn nặng nề hừ một tiếng: “Bà ta dám không nhận? Tháng ba Phong Nhi về Hồ Châu tìm ta, bà ta lừa gạt Phong Nhi ta đã chết, tháng tư ta về Hồ Châu, bà ta lại gạt ta, mẫu tử ba người Thẩm Thị đã sớm mất, nói là có người tận mắt thấy, ta nhất thời không bắt bẻ, tin là thật, thật là thần xui quỷ khiến, tạo thành cục diện ngày hôm nay. Bà ta tội ác tày trời, không thể tha thứ.”

Lý Minh Doãn không khỏi nhíu mày, cũng là oán giận: “Nếu thật như thế, loại thân thích này, không nhận cũng được.”

“Cùng người như thế kết thân thích, quả thực chính là oan nghiệt tám đời. Chờ ta xử lý xong chuyện Tần gia sẽ thanh lý môn hộ, hôm nay ta tới trước là để nói với cậu, về phía Lan Nhi, cần cậu giúp ta...” Lâm Trí Viễn hướng Lý Minh Doãn ra hiệu.

Lý Minh Doãn ngẫm hiểu gật đầu.

“VẬY, ta cáo từ.” Lâm Trí Viễn biết thật sự không thể gấp, chỉ có thể từ từ nghĩ cách, trước hết tạo quan hệ tốt với con rể, để con rể thủ thi bên gối với Lan Nhi, nói không chừng tâm Lan Nhi sẽ từ từ dao động.

Lâm Lan nghe vậy, vội vàng rút lui trước.

Trở lại trong phòng Lâm Lan liền lên giường nghỉ ngơi trước, Lý Minh Doãn trở lại, hỏi Như Ý: “Nhị thiếu phu nhân đâu?”

“Nhị thiếu phu nhân đi nghỉ rồi ạ.” Như Ý trả lời.

Lý Minh Doãn nhẹ giọng nói: “Đem những sổ sách này tới thư phòng, đừng làm nhị thiếu phu nhân tỉnh giấc.”

Lâm Lan trèm chần, tâm phiền ý loạn, nàng có chút sợ, nếu như lão già kia thật sự khiến nàng thông cảm, nàng nên làm cái gì bây giờ? Chẳng lẽ lão già kia không phải chịu chút trách nhiệm nào sao? Chẳng lẽ mẹ chịu những khổ cực kia không truy cứu ư? Chẳng lẽ mẹ cũng chỉ có thể tự nhận xui xẻo? Đại cô kia, ác độc như thế, nàng nên thu xếp làm sao cho phải? Đuổi cả nhà về với ông bà, sau đó cả đời không qua lại với nhau, đây không phải là quá

tiện nghi cho bà ta?

Màn không tiếng động vén lên, không cần nghĩ cũng biết là Minh Doãn, Lâm Lan nhắm chặt mắt, giả vờ ngủ say, lúc này nàng không muốn nói gì với Minh Doãn cả, tâm tình thật sự hồng bét.

Lý Minh Doãn biết nàng không ngủ, theo tính tình của nàng, lúc này tuyệt đối không thể nào ngủ được, nhưng nàng đưa lưng về phía hắn không nhúc nhích, Lý Minh Doãn ngồi trong chốc lát, giúp nàng giém lại chăn, sau đó hôn lên mặt nàng một cái, nhẹ nhàng đi xuống, tắt đèn, đi thư phòng xem văn thư.

Lâm Lan không muốn cùng Lý Minh Doãn nói chuyện là một chuyện, nhưng Lý Minh Doãn cái gì cũng không nói lại là một chuyện khác, tâm tư của nữ nhân có đôi khi mâu thuẫn như vậy, Lý Minh Doãn vừa đi, Lâm Lan tung chăn ra, trong bóng tối, mắt mở thật lớn, buồn bực không thôi.

Lâm Trí Viễn trở lại phủ Tướng quân, Phùng Thị đã cho thu dọn mọi thứ, ôm Sơn Nhi kể chuyện xưa cho cu cậu nghe. Thấy lão gia trở lại, Phùng Thị ôn nhu nói với Sơn Nhi: “Sơn Nhi ngoan, cùng A Tú trở về phòng đi ngủ đi.”

Từ lúc Sơn Nhi từ Lý phủ trở lại, mỗi lúc trời tối lại quần lầy nàng đòi nghe chuyện xưa, nếu nàng không đồng ý, Sơn Nhi rất ủy khuất mà nói, Lan Nhi tỷ tỷ ngày nào cũng kể chuyện xưa cho cu cậu nghe, Lan Nhi tỷ tỷ nói trẻ con nghe nhiều chuyện xưa có thể trở nên thông minh. Phùng Thị không thể lay chuyển con trai mình, không thể làm gì khác hơn là chọn lựa những câu chuyện xưa mình biết, thêu dệt thêm vào, khổ không thể tả.

Sơn Nhi nghe lời, chui ra khỏi lòng mẹ mình, biết điều kêu một tiếng cha, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên hỏi cha: “Cha, cha đi gặp Lan Nhi tỷ tỷ sao? Lan Nhi tỷ tỷ có khen Sơn Nhi ngoan không, có nhớ Sơn Nhi không?”

Lâm Trí Viễn ngượng ngùng, ông đi Lý phủ căn bản là không dám gặp Lan Nhi, lúc này, Lan Nhi chắc chắn sẽ không gặp, bất quá, ông không muốn để cho Sơn Nhi biết cha của nó có nhiều uất ức, liền ôm lấy Sơn Nhi, thơm lên khuôn mặt mập mạp của cu cậu, ôn hòa nói: “Lan Nhi tỷ tỷ của con nói, Sơn Nhi rất thông minh. Lan Nhi tỷ tỷ của con nói, đợi bắt được những người xấu kia, sẽ cho con qua đó chơi với tỷ ấy.”

Sơn Nhi vui vẻ vỗ tay: “Thật tốt quá, cha, cha mau bắt những tên bại hoại

kia lại, để Sơn Nhi có thể sang chơi với Lan Nhi tý tý.”

Lâm Trí Viễn ha ha cười nói: “Được rồi, cha bắt người xấu, ai dám khi dễ Sơn Nhi của cha, cha bảo đảm giết hẳn.”

Son Nhi vội vàng vuốt đuôi: “Cha là đại anh hùng, đại Tướng quân, cha Son Nhi uy vũ nhất.”

Chọc cho Lâm Trí Viễn lại thoải mái cười to, nhất thời buồn bực trong lòng tiêu tán. Đem Son Nhi giao cho A Tú, A Tú dẫn Son Nhi lui ra.

Phùng Thị tự mình hầu hạ lão gia rửa mặt, vợ chồng nhiều năm không gặp, tất nhiên không thể thiếu một phen thân mật.

Hồi lâu, mây dừng mưa nghỉ, trong phòng an tĩnh lại, Phùng Thị như chim nhỏ nép vào trong người lão gia, trên mặt đầy ngưng ngưng.

Lâm Trí Viễn thỏa mãn thở dài một cái, hơi áy náy nói: “Những năm này, cực khổ cho nàng.”

Phùng Thị cúi đầu nói: “Cực khổ cũng không có gì sợ, có điều mỗi ngày đều lo lắng an nguy của lão gia, rói ruột rói gan, tư vị thấp thỏm lo âu thật không dễ chịu.”

Khóe miệng Lâm Trí Viễn cong lên, nắm thật chặt tay người nằm trong lòng, trấn an nàng: “Lần này trở về kinh, có lẽ ngắn hạn sẽ không xuất chinh, ta đã ở tuổi này rồi, cũng nên là công thần lui thân, để cho những người trẻ tuổi có cơ hội.”

Phùng Thị mừng rỡ: “Vậy thì tốt qua, thiếp thân chỉ muốn ở cạnh lão gia, ở cạnh Son Nhi, an an ổn ổn mà sống.”

Nụ cười của Lâm Trí Viễn càng càng đậm: “Được, sau này chúng ta một nhà, còn có Phong Nhi, Lan Nhi, cùng nhau vui vẻ sống.”

Phùng Thị lặng yên hồi lâu, nhỏ giọng nói: “Lão gia, ngài nói xem, Lan Nhi có nhận chúng ta không?”

Lâm Trí Viễn rất có lòng tin nói: “Yên tâm đi! Lan Nhi là một cô nương có suy nghĩ, đợi hiểu lầm giải trừ, nó nhất định sẽ tha thứ. Ta đang suy nghĩ, chờ mấy ngày nữa, thỉnh cho Thẩm Thị chức vị cáo mệnh...”

Người trong ngực thở mạnh một cái.

Lâm Trí Viễn vội nói: “Thẩm Thị dù sao cũng là vợ cả của ta, ta có lỗi với nàng ấy, nàng ấy một mình ngâm đắng nuốt cay nuôi hai đứa con khôn lớn...”

Bàn tay nồn nà che lên miệng ông, chỉ nghe Phùng Thị nói: “Lão gia, chớ nói, tâm tư lão gia, thiếp thân cũng hiểu, tử tử chịu nhiều khổ đau như thế, lâm chung cũng không thể gặp được lão gia, so với tử tử, thiếp thân đã quá may mắn, đợi tứ phong cáo mệnh xuống, đợi Phong Nhi, Lan Nhi nhận tổ quy tông, chúng ta đi một chuyến Phong An đi!”

Chương 287 – Tiên trăm hậu tâu

Phùng Thị miệng nói như vậy nhưng trong lòng là chua xót, nàng chẳng qua biết nàng nói như vậy, làm như vậy, bởi vì nàng vô lực ngăn cản lão gia, như vậy sẽ chỉ làm lão gia cảm thấy nàng không đủ rộng lượng, không đủ đức hạnh. Huống chi, lương tâm nàng không cho phép nàng ngăn chặn chuyện này, người chết là hết, bản thân vĩnh viễn tranh giành với một người chết, không cách nào thay đổi chuyện, chỉ có thuận theo, mới là cử chỉ sáng suốt, nhưng, trong lòng thật sự rất khó chịu!

Lâm Trí Viễn nhìn người trong ngực, cảm khái ngàn lần vạn lần: “Đa tạ phu nhân hiểu và thông cảm, chuyện cũ đã qua, ta cũng chỉ có thể làm được điều này cho Thẩm Thị.”

Lâm Lan ghen hống tới giờ Tý, Lý Minh Doãn mới chậm rì về đi nghỉ.

Đang muốn vén màn thì màn đã bị vén lên, Lâm Lan ngồi dậy, ném chăn gối xuống ghé dựa, sau đó không thèm nhìn hắt một cái, chỉ lạnh nhạt quăng một câu: “Tối nay chàng ngủ đó.” Nói xong chui vào giường nằm xuống.

Lý Minh Doãn ngó người nhìn cánh màn còn rung rinh, thế này là sao? Là giận hắt ngủ muộn? Hay giận hắt đi gặp cha vợ?

Lý Minh Doãn sờ sờ lỗ mũi, cười hắc hắc tới trêu chọc: “Lan Nhi...”

Lâm Lan quay mặt vào trong, nhăm nhảnh nói: “Tâm tình ta không tốt, đừng phiền ta.”

Lý Minh Doãn cười tươi, ôn tồn dụ dỗ: “Phu nhân vì chuyện gì phiền não, mau nói cùng vi phu, trời sập xuống, vi phu thay nàng chống đỡ.” Lý Minh Doãn vừa nói vừa lên giường, ôm lấy nàng.

“Tránh ra, tránh ra, ta phiền là chàng đấy, chàng tránh xa...” Lâm Lan lắc

lắc thân thể không để cho hắn nhích tới gần.

“Nguyên lai là ta chọc cho Lan Nhi mất hứng, ta nhận kiểm điểm. Ta nhận lầm, có điều, có thể đổi phương thức trừng phạt không? Ngày lạnh thế này, một người ngủ không ấm áp, nào nào, nàng đánh ta đi, còn chưa hết giận, nàng cắn ta đi.” Lý Minh Doãn dụ dỗ nàng, đưa cánh tay tới bên miệng nàng.

Lâm Lan không suy nghĩ, liền cắn một cái, lại không nỡ mạnh miệng, lại vuốt vuốt tay hắn, sau đó trùm chặt chân không để ý tới hắn.

Lý Minh Doãn cười thầm, Lan Nhi vẫn đau lòng hắn, liền lớn gan ôm lấy nàng: “Nào nào, ta xem Lan Nhi buồn bực cái gì nào.”

Lâm Lan nhăn nhó, cuối cùng không chịu được sức lực của hắn, không thể làm gì khác là nằm yên, người này, hơn nửa năm không gặp, khí lực lớn hơn rất nhiều.

“Lan Nhi nhất định là đang phiền não, đó là làm sao Lâm Tướng quân lại đáng ghét như thế chứ? Cho dù thế nào, cho dù lý do gì đi nữa thì sao? Có thể làm cho người chết sống lại? Có thể quay ngược thời gian? Làm lại từ đầu? Không thể, vì vậy có thể dễ dàng tha thứ cho ông ta sao? Không thể, nhưng mà vạn nhất không chống đỡ được thì phải làm thế nào bây giờ? Chẳng phải là tiện nghi cho ông ta? Cho nên, nàng đang rất phiền não. Ta nói có đúng không nào?” Lý Minh Doãn cười khẽ mà nói.

Lâm Lan tức giận lườm hắn một cái: “Sai, ngay từ đầu, ta đã nói là không tha thứ cho ông ta, tuyệt không tha thứ, vĩnh viễn không tha thứ.”

“Được rồi, nàng nói không tha thứ thì không tha thứ, để cho ông ấy hối hận cả đời đi. Ai bảo ông ấy dễ tin lời người khác, ai bảo ông ấy không động não, ai bảo ông ấy nhanh như vậy đã cưới vợ mới, đáng đời ông ấy, gieo gió gặt bão, không có kết quả tốt...” Lý Minh Doãn theo lời Lan Nhi nói.

Lâm Lan hừ lạnh: “Trước mặt ông ta không thấy chàng nói vậy, khẳng định trong lòng chàng không nghĩ như thế.”

“Sao có thể chứ? Ta thật sự nghĩ như vậy.” Lý Minh Doãn hô.

“Ai tin chàng.” Lâm Lan liếc mắt, lầu bầu nói.

“Aiz! Nàng nói xem, làm sao mạng hai chúng ta kém vậy? Đều có cha kỳ

quái không tưởng tượng nổi, bất quá so sánh, cha nàng còn tốt hơn cha ta nhiều. Cha ta luôn nghĩ làm sao gạt tài, gạt sắc, biết rõ rồi mà còn cố phạm phải, không thể tha thứ, còn cha nàng, sai ở chỗ không tìm hiểu rõ ngọn nguồn. Nhưng nếu đổi là ta, cho dù biết đại tử của mình không phải là người tốt, cũng không thể nào nghĩ được chị ruột của mình lại mang chuyện sinh tử ra lừa gạt mình. Ta đã nghe đại ca nàng nói, năm đó mất mùa, đúng là đã chết rất nhiều người, dùng từ người chết khắp nơi để hình dung cũng không quá đáng, trong tình huống như vậy, cha nàng tin lời đại cô mà nói... cũng là có khả năng.” Lý Minh Doãn bình tĩnh mà xem xét.

Lâm Lan buồn bực: “Chàng còn nói sẽ đứng bên cạnh ta, chàng nghe chàng nói đi, đều là hướng về ông ta.”

Lý Minh Doãn cười nói tiếp: “Ta không hướng về ông ấy, chỉ là phân tích đúng trên góc độ người ngoài thôi.”

“Theo như lời chàng nói, ông ta có thể sửa lại sao? Nếu ông ta biết thế tử cùng hai con mắt, dù gì cũng nên giữ đạo hiếu với mẹ ta một năm! Đây là tối thiểu, nhưng ông ta có làm không? Chưa tới mấy tháng đã cưới vợ mới, đây gọi là gì? Cái này gọi là không có tim không có phổi, bạc tình phụ nghĩa, mẹ ta chịu khổ sở thật không đáng giá.” Lâm Lan kích động phản bác.

Lý Minh Doãn cười khổ: “Nàng cũng biết Lâm Tướng quân hồi hương thăm người thân thời gian không dài, lập tức phải trở về biên quan, sa trường huyết chiến, đao kiếm không có mắt, nàng cũng đã chứng kiến, không ai đoán được khi nào mình da ngựa bọc thây, Lâm Tướng quân cũng là vì lưu lại cho Lâm gia người nối dõi, ý nghĩ này không đáng trách!”

Lâm Lan bật dậy, hết sức nghiêm túc hỏi hấn: “Ta hỏi chàng, nếu như đổi chỗ, người chết là ta, chàng cũng vì người nối dõi Lý gia, đi cưới người khác sao?”

Lý Minh Doãn vội nói: “Sao có thể so sánh hai việc này, nàng cùng ta trải qua bao nhiêu thử thách, đời này ta chỉ có một thế tử là nàng, trừ nàng, ta không cần bất kỳ người nào, bất kể là lý do gì, ta cũng sẽ không tìm người khác.”

“Được rồi, vậy chàng cảm thấy ta có thể tha thứ cho ông ta sao?” Lâm Lan tức giận mà nói.

Lý Minh Doãn kéo nàng vào trong ngực, buồn bã cảm khái: “Lan Nhi,

thế gian này, có đôi vợ chồng ân ái như ta và nàng thật sự rất hiếm. Trong lòng chúng ta chỉ có đối phương, thậm chí người đó còn quan trọng hơn cả tính mạng của mình. Lan Nhi, chúng ta may mắn, có thể sống với người mình yêu, nhưng cõi đời này, tuyệt đại đa số vợ chồng, bọn họ kết hợp chỉ là vì hoàn thành nhân sinh đại sự, nối dõi tông đường, giữa bọn họ tương kính như tân, có thể tương cứu trong lúc hoạn nạn đã coi như tốt rồi, thậm chí, đồng sàng dị mộng, tam thê tứ thiếp cũng là bình thường. Nàng cho là Lâm Tướng quân bạc tình phụ nghĩa, ta chỉ có thể nói, có lẽ ông ấy yêu mẫu thân nàng không đủ sâu, có lẽ tình cảm ông ấy đối với mẫu thân nàng chỉ là tình cảm trọng phu đối với thê tử, ta không có ý nói là ông ấy đúng, nhưng ở trong mắt đại đa số người, là có thể lý giải.”

Lâm Lan đột nhiên cảm thấy rất đau xót, nàng không phải không thừa nhận, Minh Doãn nói rất có đạo lý, thời phong kiến, nữ nhân tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử. Trọng phu chết, nếu tái giá sẽ bị thế nhân phỉ nhổ, ngược lại, nam nhân tam thê tứ thiếp lại là chuyện đương nhiên, nam nhân vợ chết, có thể tái giá, người không lập gia đình, người ta lại thay người gấp gấp, thật sự là quá không công bình, thật là tà ác, nhưng sự thật là nàng đang ở trong thời đại này.

Người trong ngực đột nhiên không nói gì, Lý Minh Doãn cúi đầu xuống, ngón tay thon dài nâng cằm nàng lên, nhìn vào đôi mắt sâu nảo kia, Lý Minh Doãn thấp giọng: “Người khác nghĩ thế nào, chúng ta bất kể, ta chỉ biết là, cuộc đời này có nàng là đủ. Một đời một thế một người, không dễ dàng gì, cho nên, ta sẽ vô cùng quý trọng.”

“Minh Doãn...” Lâm Lan khỏ sở, nàng thật sự cảm động! Thật không dễ dàng, đây là may mắn cỡ nào, cho nàng gặp gỡ một người như vậy, một người hiểu mình, yêu thương mình.

Lý Minh Doãn yêu thương xoa xoa má nàng, ánh mắt ôn nhu như chảy ra nước: “Lan Nhi, đừng khỏ sở, ta nghĩ tâm nguyện lớn nhất của mẫu thân nàng, không phải là vợ chồng đoàn tụ, mà là nàng và đại ca nàng sống hạnh phúc. Nếu bà dưới suối vàng biết được, nhất định sẽ rất vui mừng.”

Lâm Lan dụi đầu vào khuỷu tay của hắn, ánh mắt đầy chua xót, mẫu thân, nếu như người ở dưới suối vàng biết được, người có tha thứ cho ông ta không?

Lý Minh Doãn vỗ về mái tóc nàng, ôn hòa: “Lan Nhi, đừng tự làm khó

chính mình, bất luận nàng quyết định thế nào, ta đều ủng hộ nàng.”

Lâm Trí Viễn tác phong quân nhân, hành động nhanh chóng quyết đoán, chưa tới hai ngày, tin truyền ra, đã tìm được Lâm Sơn, đồng thời còn bắt được kẻ bắt cóc Lâm Sơn, theo kẻ bắt cóc khai báo, là Tần gia ra lệnh làm như vậy, Lâm Trí Viễn mang theo lời khai bẩm báo lên, thỉnh cầu Hoàng thượng làm chủ. Đồng thời ném ra một trái bom hạng nặng, nhị thiếu phu nhân Lý gia Lâm Lan, chính là nữ nhi thất lạc nhiều năm của ông.

Kinh thành nhất thời xôn xao, mọi người đều biết vợ Lý Minh Doãn là một thôn phụ vô danh, hôm nay đột nhiên trở thành nữ nhi thất lạc nhiều năm của Định Quốc Tướng quân, thiên kim tiểu thư, chuyện ly kỳ như thế, người nào có thể không chấn kinh, người nào có thể không hiếu kỳ, có phải là tin vịt không?

Lâm Lan biết được chuyện này, tức sùi bọt mép, khá lắm lão già kia, đột nhiên tặng nàng một chiêu tiền trăm hậu tấu, ông ta trước chiêu cáo thiên hạ, nếu như nàng kiên trì không nhận phụ thân, chẳng phải bị nói thành bất hiếu? Lão già kia muốn dùng dư luận tạo áp lực bức bách nàng đi vào khuôn khổ sao?

Lâm Phong cũng nghe được tin này, vội vàng từ Tây Sơn đại doanh chạy tới.

“Muội tử, thế này là sao?” Lâm Phong nóng nảy, mới một ngày, trong doanh đã truyền khắp, tất cả mọi người tới hỏi hấn có phải thật như thế không, hấn không biết nên trả lời như thế nào.

Lâm Lan phẫn nộ: “Đừng để ý đến ông ta, ông ta thích nói thế nào thì nói, người cha này, ta không nhận.”

“Nhưng mà... Như vậy cũng không phải là biện pháp...” Lâm Phong khổ sở nói.

Lâm Lan cắn răng: “Ông ta không nên ép người quá đáng, bằng không, đừng trách ta trở mặt.”

“Việc này, muội phu nói thế nào?”

Lâm Lan nghiêng răng: “Không biết, chàng đi phủ Tướng quân rồi, ta thật không hiểu nổi, không phải ông ta cũng có nhi tử rồi sao, vì sao nhất định phải đến quấy nhiễu chúng ta? Làm như ông ta quan tâm chúng ta lắm, ai

muốn ông ta quan tâm, ai cần ông ta quan tâm.”

Chương 288 – Liên hoàn chiêu

“Nhị thiếu phu nhân, phía ngoài có người tìm đại cữu gia.” Như Ý tới báo.

Lâm Phong kinh ngạc: “Ai vậy? Làm sao biết ta ở chỗ này.”

Như Ý lắc đầu nói: “Người nọ chỉ nói là có chuyện quan trọng, không nói gì thêm.”

Lâm Lan nói: “Đại ca đi ra ngoài xem thế nào, có lẽ là người ở doanh trại tìm anh có việc.”

Lâm Phong chần chờ một chút, đứng lên nói: “Ta đi xem một chút.”

Lâm Lan đợi một lát, Như Ý về báo: “Nhị thiếu phu nhân, đại cữu gia đi rồi.”

“Đi? Đi đâu?”

“Đại cữu gia không nói, người nọ mới nói hai câu, đại cữu gia lập tức rời đi, nô tỳ hỏi đại cữu gia nhưng đại cữu gia có vẻ rất gấp, không nói một lời.” Như Ý bất mãn lườm bầu.

Lâm Lan nhíu mày, có lẽ là quân vụ quan trọng!

Trong phủ Tướng quân, Lý Minh Doãn lãnh đạm nói: “Lâm Tướng quân, ngài làm như vậy, khiến Lâm Lan chịu rất nhiều phiền não, nàng đang giận điên lên.”

Lâm Trí Viễn bình tĩnh, lời lẽ đầy hùng hồn cùng lý lẽ: “Ta làm như vậy là vì tốt cho Lan Nhi, ta chiêu cáo thiên hạ, Lan Nhi là nữ nhi của Lâm Trí Viễn, những kẻ muốn động tới con bé, có ý đồ xấu với con bé nên nghĩ cho kỹ, có nên chọc vào Lâm Trí Viễn ta không.”

Ánh mắt Lý Minh Doãn trở nên sắc bén: “Tướng quân cảm thấy Lý Minh Doãn ta không có bản lĩnh bảo vệ thể tử của mình sao?”

Lâm Trí Viễn ha hả cười nói: “Minh Doãn à, cậu lo lắng gì vậy, làm sao

ta lại nghĩ như thế? Ta đây thuần túy là một người cha ân cần với con gái mình, cậu cũng biết, ta luôn áy náy với Lan Nhi, ta chỉ nghĩ bảo vệ con bé, ta nghĩ, cậu hiểu điều này.”

“Nhưng ngài làm như vậy, thật sự sẽ phản tác dụng.” Lý Minh Doãn thản nhiên nói, Lan Nhi hiện giờ tức giận vô cùng, nếu không phải hấn ngăn, lúc này, dựa theo tính khí của nàng, nàng có thể tới cửa mắng người.

“Aiz... Ta không cho là như vậy, ta là phụ thân của Lan Nhi. Điều này không cách nào thay đổi, Lan Nhi nhất thời không thể hiểu và tha thứ cho ta, ta có thể đợi.” Lâm Trí Viễn rất thành khẩn mà nói.

Lý Minh Doãn chán nản, thế này mà gọi là đợi sao? Rõ ràng là đem Lan Nhi đặt trong lửa nướng, ông ấy biết rõ hậu quả sẽ là gì, không có ai đi khiển trách hành động Lâm Trí Viễn làm tướng thê tử và con mình đã chết mà cưới Phùng Thị. Không có ai có hiểu thống khổ của Lan Nhi, mọi người biết nói Lâm Tướng quân giống trống khua chiêng muốn nhận nữ nhi, đủ để thấy Lâm Tướng quân vô cùng yêu thương con mình, mọi người sẽ nghĩ Lan Nhi lòng dạ nhỏ mọn. Lý Minh Doãn thật rất tức giận, hấn có thể chịu được người khác chê bai mình, nhưng hấn không thể nhẫn nhịn khi nghe người khác nói một câu không phải về Lâm Lan.

Lâm Trí Viễn nhìn sắc mặt con rể mỗi lúc một âm trầm, trong lòng vừa vui mừng vừa phiền muộn, mừng chính là, Minh Doãn đối với Lâm Lan tình ý sâu đậm, phiền muộn chính là, Lan Nhi cứ vẫn bài xích ông sao?

“Người đâu? Đem người giao ra đây, ta đây liền dẫn đi.” Ngoài cửa truyền tới một tiếng hô lớn.

“Đại thiếu gia, ngài đừng nóng vội, đại thiếu phu nhân cùng tiểu thiếu gia đang trong phủ, lúc này đang trò chuyện với phu nhân.” Lão Vu nói.

“Đừng gọi ta đại thiếu gia, ta không phải là đại thiếu gia của ngươi, ngươi bớt nói nhảm đi, hiện tại giao người ra đây...”

Lý Minh Doãn nghe giọng nói này, bỗng nhiên rùng mình, Lâm Phong sao lại tới đây?

Lâm Trí Viễn nhướn mày, cất cao giọng nói: “Lão Vu, còn không mau mời đại thiếu gia vào.”

Giây lát, Lâm Phong tức giận đi vào, hai mắt lạnh tựa hàn tinh. Tức giận

nhìn Lâm Trí Viễn: “Ông giao Kim Hoa cùng Hàm Nhi ra đây.”

Lâm Trí Viễn không chút tức giận, nở nụ cười hiền lành: “Phong Nhi, mau tới đây ngồi, Kim Hoa cùng Hàm Nhi là cha cho người về đón lên, tiểu tử Hàm Nhi này, lớn lên khoẻ mạnh kháu khỉnh, quả thực giống y hệt con lúc bé, thật là động lòng người.”

Lâm Phong nhìn thấy mọi người ở đây, sắc mặt mọi người không tốt lắm, cả giận nói: “Ta là một đứa trẻ mồ côi không cha không mẹ, vô danh tiểu tốt, không dám là thân thích với Định Quốc Đại Tướng quân tôn quý vô cùng, ta sẽ mang Kim Hoa cùng Hàm Nhi đi, thê tử cùng nhi tử của ta, ta sẽ tự mình trông nom.”

Giờ này Lý Minh Doãn mới hiểu được, thì ra Lâm Tướng quân bất động thanh sắc đón Diêu Kim Hoa cùng Hàm Nhi lên kinh thành, nghĩ dùng mẫu tử bọn họ lung lạc Lâm Phong. Aiz! Nhạc phụ đại nhân này, thì ra không phải chỉ một chiêu, chính là liên hoàn chiêu. Người đàn bà Diêu Kim Hoa kia, tham lam vô cùng, có cha chồng là Đại Tướng quân, sợ là sẽ tận hết sức lực khuyên Lâm Phong nhận cha.

“Phong Nhi, đừng tùy hứng nữa, là cha không đúng, cha nhận lỗi, cha sẽ tận lực đền bù cho các con, nhưng các con cũng nên cho cha một cơ hội, chẳng lẽ các con định cả đời không qua lại với cha?” Lâm Trí Viễn sàu não nói.

Lâm Phong rầu rĩ hừ một tiếng: “Đại Tướng quân vì sao phải làm thế, ngài cứ coi chúng ta sớm đã chết rồi không phải là được sao?”

Lâm Trí Viễn chán nản: “Phong Nhi, con cho là những năm qua cha sống rất tốt sao? Mỗi lần nhớ tới mẹ con các con, là cha rất đau... trong tim cha thực sự đau. Các con là tiếc nuôi lớn nhất cuộc đời này của cha, cha thường nghĩ, nếu như thời gian có thể quay trở lại, cha tuyệt đối sẽ không đi lính, ở lại thôn quê làm thợ săn nuôi nấng các con cả đời, một nhà chúng ta có thể an an ổn ổn sống, đáng tiếc, cõi đời này không có thuốc hồi hận... Phong Nhi, con phải tin cha, nếu cha biết các con còn sống trên đời, cha tuyệt đối sẽ không vứt bỏ các con.”

Trong lòng Lâm Phong khó chịu, bỗng nhiên bật thốt lên: “Ông cũng biết cõi đời này không có thuốc hồi hận, muốn ta nhận ông, trừ phi mẹ sống lại, mẹ nói nhận, Lâm Phong ta không nói hai lời quỳ xuống dập đầu trước ông.”

Sắc mặt Lâm Trí Viễn nháy mắt lại trầm xuống, chán nản nhìn nhi tử đang căm hận mình, một cảm giác vô lực đánh tới cơ hồ khiến ông không thở nổi, người kia là nhi tử của ông, ông có lực không chỗ dùng, có lòng không chỗ dùng, aiz! Sao một nhà họ Lâm lại sinh ra toàn đứa bướng bỉnh thế này?

“Tướng công...” Diêu Kim Hoa nghe lão Vu quản gia nói nói tướng công ở đây, khẩn cấp chạy tới. Cô ta nằm mơ cũng không nghĩ tới, Lâm Phong đột nhiên là nhi tử Định Quốc Đại Tướng quân, Định Quốc Đại Tướng quân đấy! Đây là bao nhiêu quan, người đó lại còn là đồng hương với mình, cô ta nghĩ tới đã run rẩy. Hôm nay cô ta là con dâu Định Quốc Đại Tướng quân, cô ta cứ nghĩ mình đang mơ, vốn tưởng rằng là Lâm Phong muốn đón mẩu tử cô ta vào kinh, đến kinh thành lại vào phủ Tướng quân, thấy cha chồng, thiếu chút nữa chấn kinh. Đều nói trên trời sẽ không rớt xuống bánh bao, lúc này một sự thật vô cùng tốt đẹp lại rơi xuống, hơn nữa lại rơi lên đầu cô ta, nhanh tới mức khiến cô ta hôn mê, dĩ nhiên, là vui mừng ngất đi.

Lâm Phong nhìn thấy Kim Hoa, vui vẻ nói: “Kim Hoa, nàng tới rồi?”

Diêu Kim Hoa vốn định nhào qua ôm lấy trượng phu của mình, đã hai năm không gặp, có thể tưởng tượng được nhớ nhung thế nào, nhưng là, e ngại cha chồng ở đây, không dám can rỡ, dù gì hiện tại cô ta cũng là con dâu Định Quốc Đại Tướng quân rồi!

Diêu Kim Hoa vừa khóc vừa cười, u oán nói: “Chàng đi là đi liền hai năm, không nhớ tới mẹ con chúng ta, lần này nếu không phải cha chồng đón chúng ta tới, có phải chàng không muốn gặp hai mẹ con chúng ta không?”

Chương 289 – Cô có đi hay không

Lâm Phong nghe lời Diêu Kim Hoa đã quen, bị cô ta oán giận như vậy, tâm lại bắt đầu hốt hoảng: “Cái này... Điều này sao có thể?” Lâm Phong nhìn Lâm Tướng quân lại nhìn muội phu, không dám dễ dàng Kim Hoa.

“Tỷ phu... anh tới thăm Sơn Nhi sao?” Sơn Nhi không biết từ đâu chạy đến, thân mật kéo tay Minh Doãn, nụ cười vạn phần ngây thơ.

Lý Minh Doãn biết Lan Nhi rất thích Sơn Nhi, yêu ai yêu cả đường đi,

hắn đương nhiên vui vẻ nhìn thẳng bé, xoa xoa đầu Sơn Nhi, cười nói: “Đúng vậy! Tỷ phu đến thăm Sơn Nhi, mấy ngày qua, Sơn Nhi có nhớ Lan Nhi tỷ tỷ của Sơn Nhi không?”

“Có ạ! Ngày nào Sơn Nhi cũng nhớ Lan Nhi tỷ tỷ, nếu không phải mẹ dặn, đệ phải trốn trong nhà dọa những kẻ bắt cóc, Sơn Nhi đã sớm đi gặp Lan Nhi tỷ tỷ.” Sơn Nhi chớp đôi mắt to tròn đen lúng liếng, giống như hai viên ngọc đen, tiếng nói non nớt khiến người ta không nhịn được yêu thương.

“Sơn Nhi, bây giờ con có thể đi gặp Lan Nhi tỷ tỷ đấy.” Lâm Trí Viễn cười híp mắt mà nói.

“Có thật không? Vậy thì tốt quá, con đi ngay đây, tỷ phu, anh mang Sơn Nhi đi gặp Lan Nhi tỷ tỷ đi...” Sơn Nhi lắc lắc cánh tay Lý Minh Doãn làm nũng.

Lý Minh Doãn đưa mắt nhìn Lâm Trí Viễn, ông ấy muốn lợi dụng Sơn Nhi làm dịu đi quan hệ với Lan Nhi.

“Sơn Nhi ngoan, mấy hôm nay Lan Nhi tỷ tỷ của đệ bận rộn, đợi tỷ ấy xong việc, tỷ phu đến đón Sơn Nhi được không?” Lý Minh Doãn ôn nhu dụ dỗ.

Sơn Nhi bĩu môi, trong mắt hiện lên thất vọng, cúi đầu, kéo nhẹ tay áo tỷ phu, thật là đáng thương, rất giống một đứa bé bị vứt bỏ.

Lý Minh Doãn đau đầu, định đáp ứng thẳng bé, nhưng hiện tại chắc chắn Lâm Lan đang rất giận, lúc này Sơn Nhi đi, không những không có tác dụng, còn có thể khiến Lâm Lan càng tức giận, cho nên đành khuyên lơn: “Sơn Nhi ngoan, Lan Nhi tỷ tỷ của đệ thích nhất đệ biết nghe lời.”

Bên kia Lâm Phong đang quần bách, không biết nên an ủi Diêu Kim Hoa đang khóc lóc thế nào, đành nhỏ giọng: “Đừng khóc nữa, nhiều người nhìn.”

Diêu Kim Hoa vịn vẹo uốn éo thân thể, lệ cứ thế rơi.

“Sơn Nhi, đến đây với mẹ, tỷ phu và cha của con còn nói chuyện.” Phùng Thị đi tới uyển chuyển nói, Sơn Nhi không tình nguyện chạy tới bên mẫu thân.

Phùng Thị dịu dàng cười nói: “Lão gia, thiếp thân sai người chuẩn bị

rượu và đồ ăn ở tiền sảnh rồi, lão gia cùng Minh Doãn vừa uống rượu vừa nói chuyện. Phong Nhi cùng Kim Hoa xa cách gập lại, khẳng định có rất nhiều lời muốn. Để cho hai vợ chồng tâm sự.”

Lâm Trí Viễn cười vang: “Phu nhân nói đúng, Minh Doãn, đi, hai chúng ta đi uống mấy chén.”

Lý Minh Doãn chấp tay vái chào: “Tại hạ còn có chút công vụ phải xử lý, xin phép cáo từ.”

“Aiz, lúc này là lúc nào, công vụ bận cũng phải ăn cơm.” Lâm Trí Viễn giữ lại nói.

“Không được, không được, Lan nhi đang ở nhà. Tại hạ xin cáo từ.” Lý Minh Doãn dứt lời, đối Lâm Phong nói: “Đại ca từ từ rồi đến Lý phủ sau.”

Lâm Phong vội vàng gật đầu: “Ta sẽ qua sau.”

Lý Minh Doãn không nói thêm, sải bước rời đi.

Phùng Thị hướng Lâm Trí Viễn mấp máy môi. Lâm Trí Viễn hiểu ý, thờ dài một cái, cùng Phùng Thị rời đi, để lại nơi này cho Phong Nhi cùng Kim Hoa.

Ra cửa, Phùng Thị phân phó Vương mama: “Ôm Hàm Nhi thiếu gia đi vào.”

Diêu Kim Hoa nhận Hàm Nhi từ trong ngực Vương mama, ôm Hàm Nhi ngồi ở một bên gạt lệ, ủy khuất oán trách: “Ban đầu chàng nói, đến kinh thành thu xếp xong sẽ về đón mẫu tử chúng ta, kết quả vừa đi chính là hai năm, đem hai mẹ con chúng ta nhét ở Phong An chẳng quan tâm. Thời điểm ta sinh Hàm Nhi thiếu chút mất mạng, ta một mình khổ sở nuôi con lớn, chàng nói ta dễ dàng sao? Chàng là đồ không có lương tâm, chàng nói xem làm sao ta mạng khổ như vậy, gả cho nam nhân không có lương tâm như chàng...”

Diêu Kim Hoa càng nói càng ủy khuất, khóc âm lên. Hàm Nhi trong ngực thấy mẹ khóc liền khóc theo.

Lúc này không có người bên cạnh, Lâm Phong không còn cố kỵ được nữa, đứng trước mặt Diêu Kim Hoa, cầm tay áo muốn thay cô ta lau nước mắt, Diêu Kim Hoa vẫn còn tức tối, gạt tay hất ra.

Lâm Phong đi dỗ Hàm Nhi: “Hàm Nhi không khóc, Hàm Nhi ngoan, nào, cha ôm một cái.”

Hàm Nhi không nhận ra người này, chỉ ôm thật chặt mẹ, khóc ầm lên.

Lâm Phong hoàn toàn bó tay, ăn nói khép nép giải thích: “Kim Hoa, đừng khóc nữa, là ta không tốt, là ta không tốt, ta đi kiếm công danh, không thể nào để nàng chịu khổ theo ta đúng không?”

Diêu Kim Hoa dỗ dành đứa bé, quay ra mắng: “Chàng lừa gạt ai đó? Mọi tử chàng gả vào thượng phủ, nó tùy tiện nhổ ra một cọng lông đủ để chúng ta sống cả đời, cần chàng cực khổ đi đánh giặc, đi liều mạng sao? Chàng nói đi, có phải nó không cho chàng đón ta tới đây? Ta biết ngay nó thù dai! Nghĩ chia rẽ chúng ta!”

“Nàng đừng nghĩ bậy bạ, không có chuyện này, mọi tử không phải là người như thế, nàng không biết hoàn cảnh mọi tử, đừng thấy em ấy gả vào nhà cao cửa rộng, cuộc sống thanh nhàn, em ấy rất vất vả, sao ta có thể đi làm phiền em ấy. Vả lại, ta một lát Nam chinh một lát Bắc thượng, cuộc sống chưa an ổn, làm sao đón nàng lên được?” Lâm Phong nghe Diêu Kim Hoa trách cứ Lan Nhi, không nhịn được thay mọi tử giải thích.

Diêu Kim Hoa hầm hừ nói: “Chàng không cần nói tốt thay nó, ta biết chàng chỉ thương yêu mọi tử chàng, không thương yêu ta.”

“Làm sao có thể! Nàng cùng mọi tử, còn có Hàm Nhi là người thân nhất của ta, ta đều thương yêu.” Lâm Phong thấy Kim Hoa cuối cùng ngừng khóc, thầm thở phào nhẹ nhõm.

Diêu Kim Hoa sinh khí chỉ vào trán Lâm Phong: “Chàng phải biết, người sống cả đời với chàng là ta, không phải là mọi tử chàng, chàng không rõ ràng, ta sẽ mang Hàm Nhi rời đi, chàng cả đời sẽ không gặp được nhi tử mình.”

Lâm Phong đau đầu, tại sao Kim Hoa cứ nhằm vào mọi tử? Không thể chị dâu em chồng sống hòa thuận sao?”

“May là hiện tại chàng tìm được cha mình, sau này coi như chúng ta có chỗ dựa vào, chàng cũng không cần khổ cực đi đánh giặc, chỉ cần cha chàng nói một câu, chàng sẽ khác đúng không? Sau này chúng ta phải hảo hảo hiếu kính cha, đây mới là lẽ phải.” Diêu Kim Hoa mắng đủ rồi, nhớ đến nhiệm vụ

cha chồng nhẫn nhủ.

Sắc mặt Lâm Phong chìm xuống: “Kim Hoa, chuyện này, chúng ta sẽ nói sau, hiện tại chúng ta rời đi đã.”

Diêu Kim Hoa trợn to hai mắt: “Đi đâu? Đây không phải là nhà chúng ta sao? Cha chàng mẹ chàng đã sắp xếp xong xuôi rồi, cho chúng ta ở một đại viện, so ra còn lớn hơn cả nhà Diệp gia! Sau này ở đây chàng chính là đại thiếu gia, ta chính là đại thiếu phu nhân, Hàm Nhi của chúng ta chính là tiểu thiếu gia, thật là tuyệt vời!”

Lâm Phong nghiêm mặt nói: “Kim Hoa, ta không có cha, mẹ ta đã chết. Người nơi này không có quan hệ với ta.”

Diêu Kim Hoa hận cắn răng, néo lỗ tai Lâm Phong: “Phi phi phi, chàng đúng là hồ đồ. Người khác gặp chuyện tốt như thế vui mừng muốn ngắt đi, sung sướng còn không kịp, chàng thì lại ngược lại, có cha làm Đại Tướng quân còn không nhận, có phúc không biết hưởng, chàng bị sao đấy? Ta cho chàng biết, ta không đi. Chàng đang hoàng ở lại nơi này cho ta, nơi này chính là nhà chúng ta.”

Lâm Phong dứt khoát đứng lên, trầm giọng nói: “Kim Hoa, ta nói thật cho nàng biết, ta sẽ không nhận người cha này, nếu nàng không đi theo ta, vậy ta cũng không nhận nàng nữa.”

Diêu Kim Hoa không thể tin nhìn Lâm Phong nổi giận, người này xưa nay luôn khúm núm trước mặt cô ta, nói gì nghe nấy, đột nhiên dám không nghe cô ta... đột nhiên còn dám uy hiếp không nhận cô ta?

Diêu Kim Hoa tức điên, đặt Hàm Nhi xuống, chỉ vào lỗ mũi Lâm Phong mắng: “Được lắm Lâm Phong, hiện tại anh cho là anh có tiền đồ, có chỗ dựa vững chắc, không coi Diêu Kim Hoa tôi là gì phải không, anh nói đi, có phải anh có nữ nhân khác phải không? Có phải nghĩ bỏ tôi cưới người khác? Anh là đồ không có lương tâm, tôi thiên tâm vạn khổ tới kinh thành tìm anh, anh đối xử với tôi như thế sao, tôi... tôi liều mạng với anh.” Vừa nói, Diêu Kim Hoa nhào tới, tàn nhẫn đánh Lâm Phong: “Tôi đánh chết anh, anh dám không nhận tôi, đồ không có lương tâm...”

Hàm Nhi bị kinh hãi càng khóc lớn.

Lâm Phong tránh né, trên mặt là những vết móng tay cào của Kim Hoa,

Lâm Phong cũng nổi giận, nào có nương tử nào như thế này, chỉ nhận kim tiền quyền thế, hoàn toàn không để ý cảm nhận trọng phụ mình.

“Diêu Kim Hoa, cô có thôi đi không.” Lâm Phong bắt được tay Kim Hoa đang vung loạn, dùng sức đẩy, Diêu Kim Hoa mất thăng bằng, đụng phải một cái ghế, té trên mặt đất.

Diêu Kim Hoa sững sốt, Lâm Phong trước mặt thật xa lạ, xa lạ làm cho người ta sợ, cô ta chợt đứng lên gào khóc: “Anh đáng ngàn đao chém, anh đánh tôi.... Tôi đi theo anh chịu khổ, anh còn đánh tôi, tôi không muốn sống nữa, tôi chết thì hơn...”

Lâm Phong nhìn Kim Hoa khóc lóc đập đầu, Hàm Nhi thì khóc vánh lên, trong lòng vô cùng phiền muộn, hấn ôm lấy Hàm Nhi, nói với Kim Hoa: “Ta hỏi cô một lần nữa, cô có đi theo ta không?”

Diêu Kim Hoa lại sững sốt, rốt cục nhận rõ Lâm Phong không phải đang nói đùa, nhưng mà... Cô ta ở trước mặt cha chồng vĩ ngược bảo đảm, nói nhất định có thể khuyên Lâm Phong nhận cha, chẳng lẽ phú quý tới tay còn để chạy mất? Đây là phú quý có nằm mơ cô ta cũng không dám van xin! Cuộc sống đại thiếu phụ nhân của cô ta còn chưa bắt đầu sẽ phải kết thúc sao? Làm sao cô ta có thể cam tâm?”

Diêu Kim Hoa chật vật đứng lên, thái độ bỗng nhiên ôn nhu: “Lâm Phong, chàng đừng u mê, đó là cha chàng, nhất định phải cứng rắn như thế làm gì? Không phải là cha chàng cố ý, làm sao chàng có thể không tha thứ? Chàng nghe ta khuyên, đừng thế này nữa, chúng ta vui vẻ sống được không?”

Lâm Phong nhìn chằm chằm người trước mặt: “Cô có đi hay không?”

Diêu Kim Hoa kéo hấn: “Ta không đi, cũng không cho chàng đi, chàng làm như vậy là bất hiếu, nào có nhi tử nào không nhận cha mình? Nói ra khiến người đời phỉ nhổ, ta không thể để cho chàng bị như thế...”

Lâm Phong hất tay Diêu Kim Hoa ra, lạnh lùng nói: “Cô muốn nhận thì đi mà nhận, cô muốn ở lại thì đừng hỏi hận.” Dứt lời, Lâm Phong ôm Hàm Nhi bước nhanh rời đi.

Diêu Kim Hoa ngớ người, không nghĩ tới Lâm Phong nói đi là đi, cô ta ngây ra chốc lát, mới nhớ Hàm Nhi bị Lâm Phong ôm đi, vội vàng đuổi theo:

“Lâm Phong, đồ khôn kiếp, trả Hàm Nhi lại cho ta...”

Lâm Phong cơ hồ đi như chạy trốn, hạ nhân tới ngăn cản đều bị hấn một cước đạp bay, giống như trốn khỏi phủ Tướng quân, Hàm Nhi bé nhỏ khóc lớn: “Ta muốn mẹ, mẹ... mẹ...”

Diêu Kim Hoa mắt thấy Lâm Phong rời đi, đuổi theo không kịp, vừa tức vừa vội, dậm chân hết khóc lại mắng.

Lâm Trí Viễn cùng Phùng Thị nghe thấy âm ỉ cũng chạy ra.

“Xảy ra chuyện gì?” Phùng Thị thấy Diêu Kim Hoa tóc tai bù xù, kêu khóc om sòm, kinh ngạc hỏi.

Diêu Kim Hoa khóc rờn nói: “Hấn đi, hấn ôm Hàm Nhi đi...”

Lâm Trí Viễn xanh cả mặt, thật sự không nhận cha sao?

Lý Minh Doãn về đến nhà, đem chuyện Diêu Kim Hoa tới kinh thành nói với Lâm Lan, Lâm Lan tức nổ phổi. Diêu Kim Hoa chính là khắc tinh đại ca, lão già kia đem Diêu Kim Hoa tới đây, mục đích đã rõ, chính là muốn dùng mẫu tử cô ta kiềm chế đại ca, điếm này, khẳng định đại ca bị dao động.

“Quên đi, ta mặc kệ, anh ấy muốn nhận cha thì cứ nhận, ta sẽ không nhận, nói gì cũng không thể tha thứ cho ông ta.” Lâm Lan buồn bực tức giận nói.

Lý Minh Doãn thờ dài, sợ là chuyện không có đơn giản như vậy, Lâm Tướng quân vì nhận hai đứa con, có thể nói là đã dùng hết tâm tư, dụng tâm của ông ấy có thể lý giải, nhưng mà thủ đoạn thì gấp quá rồi, chỉ sợ sẽ phản tác dụng!

“Lan Nhi. Đừng suy nghĩ nhiều, bất kể như thế nào, nàng còn có ta đây!” Lý Minh Doãn an ủi vỗ vỗ bả vai của nàng: “Đi ăn cơm đã.”

Tâm tình Lâm Lan xuống thấp: “Ta không muốn ăn.”

“Như vậy sao được, tức giận cũng phải nghĩ cho thân thể của mình, nếu nàng không ăn, ta cũng không muốn ăn.” Lý Minh Doãn vừa dỗ dành vừa dẫn Lâm Lan tới trước bàn ăn.

“Uhm... Hôm nay có thịt băm, cá nấu chua nàng thích này, cuối cùng cũng có thể ăn mặn. Nàng xem nàng một hồi cơm rau dưa, còn ra hình dạng gì không.” Lý Minh Doãn đặt Lâm Lan ngồi xuống, tự mình gấp thức ăn cho

nàng.

“Thật lâu Quế tầu không làm thịt bằm, cá nấu chua, ngửi mùi đã chảy nước miếng rồi, nào, ném thử...” Lý Minh Doãn đưa tới trước miệng Lâm Lan.

Lâm Lan lắc đầu, nhú mày: “Ta thật sự không muốn ăn.”

“Ngoan, ăn một chút đi. Nàng như vậy, ta đau lòng.” Lý Minh Doãn kiên nhẫn giơ đũa.

Lâm Lan không làm sao được, không thể làm gì khác hơn là há miệng ăn một miếng.

Lý Minh Doãn cười cười, gấp đồ ăn nàng thích vào bát của nàng, khuyên nhủ: “Nàng đã quyết định rồi thì đừng phiền nào nữa. Người khác nói gì là việc của bọn họ, chỉ cần tướng công của nàng ủng hộ nàng là được, cứ thế này, không phải khổ chính bản thân mình sao?”

Lâm Lan bĩu môi: “Ta không có suy nghĩ, tại ông ta cứ gây chuyện bực mình.”

“Oa oa...” phía ngoài truyền đến tiếng khóc trẻ con.

Lâm Lan ngạc nhiên nhìn Minh Doãn, Minh Doãn cũng mờ mịt nhìn nàng.

“Ai nha, Đại cữu gia. Đây là... Đây là con cái nhà ai à?” Chu mama hỏi.

Lâm Phong rất gấp: “Muội tử ta đâu? Minh Doãn đâu?”

“Ồ bên trong ăn cơm...” Chu mama trả lời.

“Hình như là anh trai ta cùng cùng Hàm Nhi.” Lâm Lan sợ run lên, vội vàng đứng dậy đi ra ngoài, Lý Minh Doãn cũng đặt đũa theo ra.

Lâm Phong đã bị Hàm Nhi khóc cho sứt đầu bể trán, hấn không có kinh nghiệm dỗ trẻ con, hoàn toàn không có biện pháp nào, nếu đây không phải là nhi tử của mình, hấn thật sự muốn ném lại trên đường cái.

“Muội tử, mau giúp ta dỗ nó, nó khóc mãi không thôi, nói thế nào cũng không nghe.” Lâm Phong nhìn thấy muội tử như thấy cứu tinh.

“Đây là Hàm Nhi? Làm sao anh lại ôm Hàm Nhi tới đây? Chị dâu đâu?” Lâm Lan nhận lấy đứa bé, kinh ngạc hỏi.

“Đừng nhắc tới cô ta, cô ta nói bất kể thế nào cũng không rời phủ Tướng quân, cô ta nói ta ngu ngốc, ta liền ôm nhi tử của mình rời đi.” Lâm Phong phiến nào nói.

Lý Minh Doãn khẽ nhăn mày, đúng là càng lúc càng rối loạn.

“Đại ca, anh đã ăn cơm chưa?” Lý Minh Doãn hỏi.

Lâm Phong buồn bực nói: “Còn tâm tình đâu mà ăn cơm.”

Lâm Lan phân phó Ngân Liễu: “Nói Quế tẩu làm thêm vài món.”

Lý Minh Doãn nhìn Hàm Nhi khóc không ngừng, lo lắng nói: “Nàng mau dỗ thằng bé, nó khóc như thế khản hết cổ.”

Lâm Lan ôm Hàm Nhi: “Được, đứa bé giao cho ta, chàng đi nói chuyện với đại ca đi.”

“Hàm Nhi ngoan, không khóc nữa, ta là cô cô của cháu, đừng khóc, cô cô cho cháu ăn bánh ngọt...” Lâm Lan ôm Hàm Nhi vào phòng trong, Chu mama bận rộn đi vào theo, Như Ý đi bung hộp bánh kẹo.

“Hàm Nhi, cháu nhìn xem, đây là kẹo mạch nha, nào, ăn một cái.”

“Hàm Nhi thiếu gia, đây là bánh hạnh đào, ăn thật ngon!”

“Hàm Nhi thiếu gia, cậu nhìn xem, búp bê này, có muốn hay không...”

Ba người lấy ra tất cả vốn liếng dỗ trẻ con, Hàm Nhi rốt cuộc là đứa bé, bị đồ ăn cùng đồ chơi muôn màu hấp dẫn, dần dần ngừng khóc, nhưng trước mặt đều là người xa lạ, thằng bé ôm chặt con búp bê vào trong ngực, đôi mắt ngập nước, cẩn thận cảnh giác nhìn ba người.

“Hàm Nhi thật ngoan, cô cô thương cháu.” Lâm Lan nhìn Hàm Nhi khỏe mạnh kháu khỉnh, một loại cảm giác huyết mạch tình thân trào lên, làm cho nàng lập tức yêu thích đứa bé này, tâm tình cũng tốt lên.

“Tiểu thiếu gia lớn lên thật là khỏe mạnh, bộ dạng khả ái quá.” Chu mama cười híp mắt nhìn Hàm Nhi nói.

“Đúng thế, Hàm Nhi nhà chúng ta là đứa bé rất đáng yêu.” Lâm Lan thân mật hôn một cái lên mặt Hàm Nhi.

Hàm Nhi sững sờ nhìn nhìn Lâm Lan, lại nhìn Chu mama và Như Ý một chút, méo miệng, la một tiếng: “Mẹ...”

“Hàm Nhi ngoan, Hàm Nhi biết điều một chút, cô cô dẫn cháu đi tìm mẹ có được không?”

Như Ý lại lật ra một cái trống xoay, những thứ này đều là nhị thiếu phu nhân chuẩn bị cho tiểu thiếu gia chưa xuất thế, hiện tại đã có công dụng.

Tùng tùng tùng, Như Ý phe phẩy trống xoay cười hì hì hỏi Hàm Nhi: “Hàm Nhi thiếu gia, có thích cái này không?”

Hàm Nhi nhìn một chút, sợ hãi đi đến nắm tay Lâm Lan: “Lấy... lấy...”

Lâm Lan phì cười, tên tiểu tử này, mình muốn nhưng muốn người khác cầm cho mình: “Cô cô lấy cho cháu, những thứ này là của Hàm Nhi cả.”

Hàm Nhi cầm lấy trống xoay rung hai cái, lại đem trống xoay đưa đến trước mặt Lâm Lan rung hai cái, mắt to chớp chớp nhìn Lâm Lan, có ý tứ đòi khen ngợi.

“Hàm Nhi thật giỏi, đúng rồi, xoay như vậy, đúng rồi, nào, hát theo nhịp trống nào...”

Hàm Nhi cùng Lâm Lan xoay trống, theo tiết tấu, Lâm Lan nhét một viên kẹo mạch nha vào miệng thằng bé, tên tiểu tử này trong miệng ăn đường, tay phe phẩy trống xoay, chốc lát đã ném mẹ đi tận đâu, cười hắc hắc.

Chu mama cười nói: “Nhị thiếu phu nhân, đem tiểu thiếu gia giao cho lão nô, lão nô dỗ cậu ấy, người mau ăn đi, cũng đói bụng rồi.”

“Ta không đói bụng, ta chơi với nó một lúc, mama đi chuẩn bị chút đồ ăn cho trẻ con.”

Chu mama cười ha ha lên tiếng đi, Lâm Lan lại hát một bài hát nhi đồng, thật tốt, đây là con của đại ca! Lúc nàng rời Phong An, tên tiểu tử này còn đang trong bụng mẹ, đảo mắt đã lớn như vậy rồi, may là chưa bị Diêu Kim Hoa làm hư. Lúc này đại ca thật là dũng cảm, bỏ lại chị ta, đoán chừng lúc này chị ta đang giận điên lên, ha ha ha, nghĩ thôi cũng đã vui rồi.

Chương 290 – Nữ nhân điên

“Vậy kế tiếp anh định làm như thế nào?” Lý Minh Doãn rót rượu cho Lâm Phong.

Lâm Phong nhăn mày: “Còn có thể làm sao? Trong mắt Diêu Kim Hoa chỉ có tiền, một lòng muốn làm đại thiếu phu nhân, vậy thì tùy cô ta, nhưng Hàm Nhi tuyệt đối không thể đi theo cô ta.”

Lý Minh Doãn ho nhẹ, nghĩ ngợi nói: “Anh còn phải trở về Tây Sơn đại doanh, không thể nào mang theo đứa bé, nếu không, để Hàm Nhi ở lại, Lan Nhi sẽ chăm sóc tốt cho nó.”

Lâm Phong lo lắng nói: “Ta sợ Diêu Kim Hoa tới cửa nào loạn.”

Lý Minh Doãn cười nhẹ, vỗ vỗ bả vai Lâm Phong: “Anh cứ yên tâm đi! Lan Nhi sẽ đối phó được.” Diêu Kim Hoa là ai, chỉ là một thôn phụ không có kiến thức, Lan Nhi sẽ sợ chị ta sao? Mụ phù thủy khó đối phó như thế, còn phải chịu trận trong tay Lâm Lan kia mà.

Khóe miệng Lâm Phong cứng ngắc, cười khô: “Vậy cũng được, Kim Hoa cùng muội tử xưa nay không vừa mắt nhau, luôn tìm biện pháp đuổi muội tử đi, chẳng qua muội tử không muốn làm khó người anh này nên mới nhẫn nhịn, aiz! Cũng là ta, làm anh mà vô năng, để cho muội muội chịu ủy khuất. Aiz, làm sao trước kia ta lại sợ cô ta như thế chứ? Thật là uất ức.”

Lý Minh Doãn cười nói: “Sợ vợ không phải là chuyện gì xấu hổ, có điều chỉ trong giới hạn, chuyện hôm nay, đại ca, thật lòng ta cảm thấy anh làm rất đúng.”

“Đó là vì cô ta thật sự quá đáng, nếu cô ta không bỏ cái tính thấy tiền sáng mắt, ta nhất định sẽ hưu cô ta, tránh tồn tại một người giống như đại cô Lâm gia.” Lâm Phong nói, bất giác lưng thẳng lên, hôm nay ở trước mặt Diêu Kim Hoa phát tác, đột nhiên cảm giác mình giống như một người đàn

ông, có loại cảm giác hãnh diện!

Lý Minh Doãn cười to: “Đại ca, ta thấy anh càng ngày càng có khí khái, nào, uống một chén.”

Hai chén rượu đi xuống, mùi rượu nổi lên, bay bớt uất ức trong lòng Lâm Phong, hấn vỗ vai Minh Doãn, cười nói: “Minh Doãn, muội phu, cậu là người tốt, muội tử giao cho cậu, ta đặc biệt yên tâm.”

Lý Minh Doãn cười cười: “Đại ca quá khen.”

Chu mama mang cháo thịt gà tới: “Nhị thiếu phu nhân, lão nô tới cho Hàm Nhi thiếu gia ăn cơm.”

Lâm Lan cúi đầu ôn nhu nhìn Hàm Nhi: “Hàm Nhi, chúng ta ăn cơm nhé?”

Lúc này Hàm Nhi đã đói bụng, mắt nhìn nơi phát ra mùi thơm, gật đầu.

Chu mama cười lớn vỗ vỗ tay: “Hàm Nhi thiếu gia, đến đây, Chu mama cho cậu ăn.”

Lâm Lan đem Hàm Nhi giao cho Chu mama, hỏi: “Anh của ta còn ở đây không?”

“Vẫn đang ở đây, cùng nhị thiếu gia hàn huyên.” Chu mama trả lời.

“Mấy người hầu hạ Hàm Nhi cho tốt, ta đi ra xem sao.” Lâm Lan sửa sang lại xiêm y, sau đó xoa xoa khuôn mặt nhỏ bé của Hàm Nhi, dịu dàng nói: “Hàm Nhi ngoan ăn cơm nhé, cô cô đi một lát sẽ về với Hàm Nhi.”

“Đúng ra, ta còn phải cảm ơn chị dâu, nếu không phải chị ta gắng ép Lan Nhi làm thiếp Trương đại hộ, Lan Nhi sẽ không tìm tới ta.” Lý Minh Doãn một bên rót rượu cho anh vợ, một bên cảm khái nói.

Lâm Phong không khỏi bật cười, chỉ chỉ Lý Minh Doãn: “Xem ra tiểu tử cậu sớm đã có lòng với Lan Nhi.”

Lý Minh Doãn cười, từ chối cho ý kiến. Nhưng trong lòng đang suy nghĩ, hẳn bắt đầu động tâm với Lan Nhi từ khi nào vậy? Nói không ra thời điểm xác thực, tim của mình cứ dần dần bị nàng chiếm từng điểm, đợi tỉnh lại, đã bị nàng chiếm toàn bộ, không còn chỗ cho bất luận kẻ nào nữa.

“Đang nói gì đấy?” Lâm Lan cười khế đi đến.

Lý Minh Doãn vội nói: “Không có gì, Hàm Nhi đâu?”

“Chu mama đang cho ăn! Hàm Nhi rất ngoan, dỗ một chút là ngừng khóc.” Lâm Lan cười nói.

Lâm Phong thở phào nhẹ nhõm: “Vẫn là muội tử có biện pháp.”

“Đương nhiên, hai người là đại nam nhân, sao biết dỗ trẻ nhỏ, đại ca, muội nói thế này, trước hết để Hàm Nhi ở lại chỗ muội. Tòa nhà lần trước đi xem, nếu đại ca hài lòng thì muội sẽ mua lại, sau đó sắp xếp mấy nha hoàn bà tử sang bên đó, trước kia chỉ có một mình đại ca, tùy ý chút ít không quan trọng, hiện tại có thêm Hàm Nhi, cũng nên sắp xếp nhà cửa ổn thỏa.” Lâm Lan bất động thanh sắc đưa chén và bình rượu ra xa, hai người này, cứ để thế, lúc nữa ba bình cũng sẽ hết, không ngờ Minh Doãn một chuyến biên quan, tửu lượng khá hẳn lên! Trước kia ba chén là gục!

“Muội tử nói như thế nào thì là như vậy, đại ca nghe theo muội tất cả.” Lâm Phong thoải mái nói.

Lâm Lan nhỏ giọng trách Minh Doãn: “Sao chàng để cho đại ca uống nhiều rượu như vậy, say rượu hại thân.”

Lý Minh Doãn vô tội giơ hai tay, chỗ này sao có thể coi là nhiều, huynh đệ trong quân doanh, người nào không uống được ít nhất một hai cân rượu? Hơn nữa, anh vợ muốn uống rượu, hẳn là muội phu có thể ngăn sao?

“Muội tử, không sao đâu, chút rượu này, ta còn chưa đã ghiền đâu!” Lâm Phong cười hắc hắc nói.

Lâm Lan lườm đại ca một cái: “Đại ca, anh uống ít thôi! Buổi tối còn phải về quân doanh đấy.”

Lúc này Lâm Phong mới nhớ ra, vỗ gáy: “Xem trí nhớ ta này, ta phải nhanh về thôi, ngày mai còn có chuyện quan trọng!” Lâm Phong đứng lên, chân hơi lão đảo.

Lý Minh Doãn vội đỡ hấn: “Đại ca, ta để lão Ngô đánh xe đưa anh về.”

Lâm Phong khoát khoát tay: “Không cần, không cần, ta tự đi được, muội... muội à, Hàm Nhi nhờ cậy muội, chờ ta xong trận sẽ đến đón nó.”

Lâm Lan lo lắng nhìn đại ca: “Đại ca, Hàm Nhi ở đây anh cứ yên tâm, có điều, lúc này anh không thể cưỡi ngựa, Minh Doãn, chàng đi an bài xe ngựa đi.”

“Không xong rồi, không xong rồi, nhị thiếu phu nhân, có một nữ nhân điên xông vào, bảo là muốn nhị thiếu phu nhân đem người giao ra đây.” Vân Anh thở hổn hển chạy vào bẩm báo.

Nữ nhân điên, trừ Diêu Kim Hoa còn có thể là ai?

Lâm Phong rùng mình, tỉnh cả rượu, mặt lạnh trầm giọng nói: “Ta đi đuổi cô ta.”

Lâm Lan cùng Lý Minh Doãn nhìn nhau một cái, nổi gót đi theo.

“Kim Hoa, cô đừng vội...”

Vừa xuống xe ngựa, Diêu Kim Hoa liều mạng xông vào trong, Phùng Thi

nhìn sợ hết hồn hết vía, ở phía sau đuổi theo gọi. Diêu Kim Hoa nói muốn tới Lý phủ đòi người, Phùng Thị có ý tứ là không cần vội vã như vậy, để cho Lâm Phong và nhi tử ở cùng một chỗ, bồi dưỡng tình cảm phụ tử một chút, sẽ tìm thời cơ thích hợp đưa người về, nhưng Diêu Kim Hoa căn bản nói không nghe, âm ỉ muốn nhi tử, nàng thử nghĩ không yên lòng, lúc này mới cùng đi qua.

Diêu Kim Hoa lúc này đúng là sắp nổi điên rồi, thứ nhất là khẩn trương nhi tử, từ khi Hàm Nhi sinh ra tới giờ không rời cô ta nửa bước, bỗng nhiên bị ôm đi, tâm như bị lấy đi mất, cả người không được tự nhiên; thứ hai, cô ta cũng biết cha chồng để ý không phải là cô ta, mà là Hàm Nhi, Hàm Nhi mới là mấu chốt có thể giữ Lâm Phong lại. Cho nên, cô ta hết sức khẩn cấp muốn đem Hàm Nhi về.

“Lâm Phong, anh đi ra đây cho tôi, anh trả lại Hàm Nhi cho tôi...” Diêu Kim Hoa đẩy hai bà tử cản cô ta ra, cao giọng hét, trực tiếp xông vào bên trong.

Từ xa Lâm Phong đã nghe Diêu Kim Hoa gào lớn, hỏa khí cùng với hơi rượu nhất tề xông lên đầu, đây là nhà muội tử, hấn có thể không biết xấu hổ, nhưng muội tử cùng muội phu còn phải giữ thể diện! Lâm Phong bước nhanh hơn.

“Cô gào cái gì? Không biết đây là đâu sao, là chỗ cô có thể xông bừa bãi vào sao?” Lâm Phong đi tới trước mặt Diêu Kim Hoa quát lớn.

Hôm nay Diêu Kim Hoa đã bị Lâm Phong rống vài lần, trước kia chỉ có cô ta rống Lâm Phong, Lâm Phong ở trước mặt cô ta thờ còn không dám thờ mạnh, hôm nay làm giáo úy, trở nên giỏi rồi, bắt đầu hô to gọi nhỏ với cô ta. Diêu Kim Hoa bị phần chí cực, xông lên túm lấy vạt áo Lâm Phong, chất vấn: “Anh đem con giấu đi đâu rồi? Mau đem con trả lại cho tôi.”

Lâm Phong muốn đẩy tay Diêu Kim Hoa ra, nhưng cô ta túm chặt, đẩy sao cũng không được, Lâm Phong cả giận nói: “Cô nào đủ chưa?”

Diêu Kim Hoa hô khàn cả giọng: “Không đủ, anh không đem Hàm Nhi

trả lại cho tôi, tôi sẽ không để anh yên, đó là con tôi sinh ra, tôi nuôi lớn, tại sao anh lại ôm đi? Hàm Nhi của tôi, Hàm Nhi của tôi...”

Phùng Thị đuổi theo, nhìn tình hình trước mắt, chợt cảm thấy đau đầu. Diêu Kim Hoa này, làm sao không có đầu óc gì vậy, chẳng lẽ gào khóc là Lâm Phong sẽ mang con ra sao? Đối phó nam nhân như Lâm Phong không phải là náo loạn, không phải là uy hiếp, mà là nhận lỗi, dùng nước mắt, dùng khóc lóc kể lể cầu khẩn, aiz! Phùng Thị hồi hận trước khi đến không chỉ bảo cho Diêu Kim Hoa, nàng không nghĩ Diêu Kim Hoa có thể ngu ngốc như vậy.

“Kim Hoa, cô bình tĩnh nói với cậu ấy, đừng nóng giận.” Phùng Thị chỉ có thể đứng một bên khuyên nhủ.

Lâm Lan cùng Lý Minh Doãn lúc này chạy tới, Lâm Lan thấy Diêu Kim Hoa vẫn chanh chua như ngày nào, nhất thời hỏa khí xông lên, Lý Minh Doãn vội vàng kéo nàng, hướng nàng lắc đầu, để xem đại ca xử lý thế nào đây.

Lâm Phong bị Diêu Kim Hoa túm chặt, bọn hạ nhân Lý phủ kinh ngạc nhìn, Lâm Phong cảm thấy mất mặt vô cùng, thẹn quá thành giận, hấn dùng sức đẩy mạnh, hất Diêu Kim Hoa ra.

Diêu Kim Hoa ngã xuống, mông tiếp đất đau đớn, cô ta kinh hãi nhìn Lâm Phong, nam nhân này thật sự thay đổi, không còn là nam nhân trong trí nhớ cô ta, cảm giác mát mát vô cùng, nháy mắt cô ta thấy trước mắt thật mờ mịt.

Phùng Thị vội tới đỡ Kim Hoa: “Kim Hoa, có lời gì từ từ nói, đừng nóng vội!” Lại nhỏ giọng dạy: “Nam nhân đều sĩ diện, cô để cho cậu ấy mất mặt trước hạ nhân, cậu ấy có thể không giận sao?”

Diêu Kim Hoa rốt cục ý thức được, uy phong trước đây của cô ta đã một đi không trở lại, người nam nhân này không còn là cục bột cho cô ta nhào nặn nữa rồi, liền thương tâm khóc lên, ủy khuất nói: “Ta cũng đâu muốn như vậy, nhưng hấn không nói hai lời liền ôm con đi, ta có thể không vội sao?”

Hàm Nhi chính là mạng sống của ta!” Cô ta quay sang Lâm Phong khóc nói: “Hôm nay anh có tiền đồ rồi, bắt đầu ghét bỏ tôi, chưa nói được hai câu đã nổi giận, tôi vui mừng tới tìm anh, anh lại đối xử với tôi như vậy.... Ô... ô... ô.... Chúng ta là vợ chồng, có cái gì không thể thương lượng, anh nói tử tế với tôi, tôi có thể không nghe lời anh sao? Anh cố ý, cố ý mượn lý do này bỏ tôi...”

Lâm Phong thật đúng là thích mềm không thích cứng, Diêu Kim Hoa khóc lóc om sòm não loạn hẳn đã dễ giải quyết, chiêu nỉ non khóc này hẳn không biết đỡ làm sao. Hỏa khí dần trôi xuống, Lâm Phong buồn bực nói: “Cô nói những cái gì vậy? Ta hỏi lần nữa, cô có đi theo ta không, nếu không thì ở đây một mình, lúc này đừng có oán giận ta.”

Chương 291 – Từ từ thương lượng

“Ta làm sao biết như vậy, đây không phải là người cha mà anh đã thất lạc nhiều năm sao? Tại sao có cha không nhận? Anh làm chuyện không có đạo lý còn nói tôi.” Diêu Kim Hoa co rúm lại khóc lóc.

“Này, chị không biết gì, đừng có ở đây nói bậy bạ.” Lâm Lan hận nhất người ta nói bất hiếu không nhận cha..., nếu như Diêu Kim Hoa không phải là vợ của đại ca, không phải mẹ của Hàm Nhi, nàng sớm cho người đuổi chị ta ra ngoài, mắt không thấy tâm không phiền.

Phùng Thị nhìn Lâm Lan không vui, ngượng ngùng nói: “Lâm Lan, cô đừng nóng giận, chị dâu cô cũng là bởi vì nghĩ đến đứa con, vì vậy mà nóng nảy...”

Hừ! Nóng nảy, chị ta vội là vội làm đại thiếu phu nhân phủ Tướng quân thì có!

Diêu Kim Hoa thấy Lâm Lan nhảy ra, uất ức ghen trong lòng đột nhiên tìm được chỗ phát tiết, ba bước vọt tới chỉ thẳng vào mặt Lâm Lan chất vấn: “Có phải do cô kích bác ly gián không, tôi sớm biết cô nhìn tôi không vừa mắt, nhất định là cô xui khiến anh mình, bảo anh ta bỏ tôi, anh cô trước kia

không phải như thế...”

Lâm Lan gạt tay cô ta ra, không chút khách khí nói: “Nói thật cho chị biết, nếu không phải nghĩ cho Hàm Nhi, tôi thật muốn làm như vậy, không tiêu một vũng mà tự soi chính mình đi, từ khi gả về nhà tôi, chị suốt ngày hết ăn lại nằm, tham tiền bạc, cả ngày chỉ chống nạnh diều võ dương oai, hô tới quát lui đại ca tôi. Chị không biết cái ‘phu là thiên’ sao, mẹ chị không dạy chị tam tòng tứ đức sao? Chị hại mẹ tôi tức chết, lại muốn bán tôi, khoản nợ này tôi còn chưa tính sổ với chị đâu! Chị còn dám tới chất vấn tôi? Chị có tin tôi cho người đánh đuổi chị ra khỏi đây không.”

Trong mắt Diêu Kim Hoa lóe lên ý sợ hãi, nhưng ngay sau đó lại ưỡn ngực, lớn lối: “Cô thử đánh tôi xem? Cô đánh đi, đánh đi... Tôi gào hét với anh cô thì làm sao? Anh cô thích tôi, vợ anh cô là tôi, cô đừng cho rằng mình gả cho nam nhân có tiền có địa vị thì giỏi rồi, nói người khác thì phải nghĩ tới mình, nhục mạ chị đâu, mẹ cô dạy cô như vậy sao?”

“Diêu Kim Hoa. Cô quá phận rồi đấy.” Lâm Phong nổi giận gầm lên một tiếng, nữ nhân này càng nói càng không chấp nhận nổi.

Diêu Kim Hoa kích động: “Là muội tử anh quá đáng, nào có em gái chồng nói chuyện như thế với chị dâu, anh làm anh trai mà cũng không quản, không biết tức giận thay tôi. Diêu Kim Hoa tôi không có dung mạo cũng không còn bản lĩnh, nhưng tôi khổ sở sinh con dưỡng cái cho anh, không có công lao cũng có khổ lao. Các người lại đối xử như vậy với tôi, tôi... tôi không muốn sống nữa...”

Diêu Kim Hoa nhìn chung quanh một chút, hai bên đều là tường, đụng tới thì chết, liền đâm đầu vào ngực Lâm Phong.

“Này... này... không được. Ai nha, Lâm Lan. Cô đừng đổ thêm dầu vào lửa nữa, mau khuyên nhủ đi.” Phùng Thị gấp gấp nói.

Lâm Lan hừ lạnh một tiếng, thản nhiên nói: “Lâm phu nhân, chuyện nhà chúng tôi, cô không biết rồi, cảnh thế này sớm đã thấy nhiều lần, nếu cô sợ gặp chuyện không may, vậy thì mau đem người đi, chị ta rất muốn làm con

dâu cô.”

Phùng Thị đứng người nhất thời im lặng. Xem ra, huynh muội này không chào đón Diêu Kim Hoa, thật ra thì nàng cũng không thích Diêu Kim Hoa. Loại này một khóc hai náo ba đòi tự tử, đàn bà mà chỉ biết chanh chua gào thét, làm cho nàng nhớ tới một nhà đại cô, aiz! Lâm Phong cùng Lâm Lan từ nhỏ lớn lên ở nơi thôn quê, không bị nhiễm tính xấu này thật là may mắn.

“Anh kéo tôi làm gì? Nếu anh ghét bỏ tôi, vậy thì đem Hàm Nhi trả lại cho tôi, tôi đưa Hàm Nhi đi, sau này không xuất hiện trước mắt anh nữa. Anh cứ coi như hai mẹ con tôi chết rồi...” Diêu Kim Hoa lau hết nước mắt nước mũi lên người Lâm Phong.

Như vậy thật sự là quá mất mặt, Lâm Phong cắn răng một cái. Gắt gao túm lấy tay Diêu Kim Hoa: “Muốn ồn ào thì đi ra ngoài, hôm nay lão tử bắt chấp, cùng cô náo tới cùng.”

Lý Minh Doãn bước lên phía trước khuyên: “Đại ca, đừng như vậy, như vậy không giải quyết được vấn đề...”

“Minh Doãn, chàng đừng quản, để cho đại ca tự mình xử lý.” Lâm Lan ngăn lại, đại ca khó có lúc phát uy, người làm vợ như thế này nên sớm dạy dỗ, Diêu Kim Hoa là loại người ba ngày không đánh thì muốn nhảy lên đầu túm tóc người ta.

“Lâm gia các người không có một ai tốt cả, không có ai tốt cả...” Diêu Kim Hoa giãy dụa không chịu đi ra ngoài.

Lâm Phong định che miệng của cô ta, không nghĩ tới Diêu Kim Hoa há mồm cắn, trên ngón tay hiện mấy dấu máu sâu.

Phùng Thị vốn định đuổi theo, nghĩ lại, nàng đuổi theo cũng vô dụng, thân phận của nàng vốn là lúng túng, không nên nhúng tay thì tốt hơn.

“Lâm Lan, thật xin lỗi, ta đã khuyên cô ấy không nên đến, nhưng...”

Phùng Thị đột nhiên nói.

Lâm Lan nhàn nhạt đáp lời, lộ ra xa cách: “Phiền Lâm phu nhân trở về nói lại với Đại Tướng quân, không nên cố gắng thay đổi làm gì, tổn hại lẫn nhau không có gì tốt cả, xin ông ta đừng làm chuyện gì nữa, nếu không, ta sẽ càng hận ông ta.”

Phùng Thị trầm mặt, chán nản nói: “Chúng ta... Chúng ta vẫn là bằng hữu chứ?”

Khóe miệng Lâm Lan hơi cong lên, giọng nói tiếc nuối pha lẫn tự giễu: “Trước kia là thế, hiện tại, cô cảm thấy còn có thể sao?”

Phùng Thị buồn bã, từ khi biết Lâm Lan, nàng luôn thật tâm mà đối đãi, cảm thấy Lâm Lan là một bằng hữu có thể thổ lộ tình cảm, mà hôm nay, giữa các nàng ngay cả người xa lạ cũng không bằng.

Nhìn vẻ mặt thất vọng của Phùng Thị, trong lòng Lâm Lan cũng bức bối, nàng ở kinh thành, người có thể gọi là bằng hữu san sẻ tình cảm, chỉ có Phùng Thị cùng Kiều Vân Tịch, Kiều Vân Tịch đối tốt với nàng, hơn phân nửa là bởi vì nàng từng cứu con cô ấy. Còn Phùng Thị, không vì lợi ích gì mà vô tư giúp nàng, nàng từng muốn cùng Phùng Thị làm bằng hữu cả đời. Hiện tại, bởi vì lão già kia xuất hiện, phá hư hết cả.

“Ta cũng biết, chúng ta không thể quay lại ngày trước, nhưng trong lòng ta, vẫn coi cô như bằng hữu... Ta cáo từ trước.” Phùng Thị nói thật nhỏ, từ từ xoay người rời đi.

Lâm Lan dần lòng không nhìn bóng lưng Phùng Thị rời đi, trong lòng chua xót, nàng không phải là người không nói lý, không phải là muốn một gậy tre lật úp một thuyền người, nàng biết chuyện này không thể trách Phùng Thị, muốn trách chỉ có thể trách lão già kia, nhưng mà... Nàng cùng Phùng Thị không thể ở chung một chỗ.

Lý Minh Doãn thở dài, ôm lấy Lâm Lan, khuyên nhủ: “Nơi này gió lớn, nàng về nghỉ trước đi, ta đi xem đại ca thế nào, mong là không làm âm ỉ.”

“Ngân Liễu, đỡ nhị thiếu phu nhân trở về phòng.” Lý Minh Doãn quay đầu phân phó.

Ngân Liễu dạ một tiếng, bước tới đỡ nhị thiếu phu nhân.

Lâm Lan không yên lòng dặn dò một câu: “Chàng đừng nói giúp Diêu Kim Hoa, người như chị ta, cho chút màu sắc liền mở phùng nhuộm, lần này không đê bẹp kiêu căng của chị ta, chị ta sẽ không để yên.”

Lý Minh Doãn cười cười: “Đã hiểu thưa phu nhân.”

Lâm Phong dắt Diêu Kim Hoa ra khỏi Lý phủ, cảnh cáo: “Nếu cô còn muốn an ổn sống cùng ta, không được làm âm ỉ nữa, nếu không, đừng trách ta ném cô lại đường cái.”

Diêu Kim Hoa không cam lòng, tàn nhẫn đập hấn một cái: “Khốn kiếp, anh làm đau tôi, mau buông tay.”

Lâm Phong cau mày: “Vậy cô không được làm âm nữa.”

Diêu Kim Hoa u oán nói: “Anh nói chuyện tử tế với tôi, tôi có làm âm ỉ không?”

Lúc này Lâm Phong mới buông lỏng tay.

“Anh lôi tôi ra đây, Hàm Nhi thì thế nào?” Diêu Kim Hoa không dám la lối nữa, vuốt vuốt lại xiêm y, nhìn Lâm Phong một cái, hỏi.

“Hàm Nhi có muội tử chiếu cố, không cần lo lắng.” Lâm Phong cùng người gác cổng chào hỏi: “Đem ngựa của ta ra đây.”

Người gác cổng vội vàng lên tiếng, đi dắt ngựa.

Diêu Kim Hoa vừa nghe vội nói: “Muội tử của anh chưa từng làm mẹ, làm sao có thể trông coi trẻ nhỏ? Không được, Hàm Nhi không thể giao cho cô ta, từ khi sinh ra tới giờ Hàm Nhi chưa từng rời tôi! Mỗi tối đều phải tôi đỡ mới chịu ngủ...”

Lâm Phong lạnh lùng nhìn cô ta: “Đem con giao cho cô, cô lại ôm đi phủ Tướng quân lấy lòng lão già kia?”

“Phi phi phi, nào có người nào nói cha mình như vậy, không biết lớn nhỏ.” Diêu Kim Hoa mắng.

Lâm Phong tức giận: “Ta nói, ông ta không phải là cha ta, ta không có người cha như vậy. Tốt nhất cô nên chặt đứt tâm tư nhận cha, bằng không, cô đi đường Dương Quan của cô, ta đi cầu độc mộc của ta.”

Người gác cổng chưa dẫn ngựa ra thì Phùng Thị đã đi tới.

Diêu Kim Hoa lập tức thay đổi sắc mặt, lấy lòng Phùng Thị: “Phu nhân, phu nhân... về trước đi! Ta khuyên nhủ hẩn...”

Lâm Phong tức cứng người, Diêu Kim Hoa níu lấy tay áo hẩn, nói thật nhỏ: “Anh thế này là không có lễ phép.”

Phùng Thị khẽ cười khô: “Cũng tốt, hai người hãy nói chuyện cho rõ, giữa vợ chồng không có gì là không thể thương lượng.”

“Đúng, đúng, sẽ thương lượng kỹ càng, chúng ta từ từ thương lượng.” Diêu Kim Hoa cười hết sức nịnh hót, lại tỏ ra thân mật với Lâm Phong.

Lâm Phong thiếu chút nữa tức nội thương, nữ nhân trở mặt còn nhanh hơn lật sách, thật là không có thuốc nào cứu được rồi.

Phùng Thị vừa đi, Lâm Phong liền rống lên: “Ta nói cô không nghe ra lời nào sao? Bộ dạng gì thế này, cô ta là mẹ ruột cô hay là kim chủ của cô?”

“Aiz! Anh nói rất đúng, cô ta không phải kim chủ của chúng ta sao? Lâm Phong, tôi nói này, có phải anh đi lính bị u mê rồi không? Có một người quyền cao chức trọng như vậy không nhận, anh không nghĩ, có người cha này, tiền đồ của anh sáng lạn, còn có Hàm Nhi của chúng ta, sau này sẽ là tôn tử của Đại Tướng quân, vô cùng lắm uy phong, dù anh không nghĩ cho bản thân, cũng phải nghĩ cho tương lai Hàm Nhi chứ? Tôi cũng là vì con anh đấy thôi.” Diêu Kim Hoa hết lời khuyên lơn.

“Ai mà thèm nhờ cậy ông ta, Lâm Phong ta có chân có tay, ta có thể tự mình nuôi sống mình, tiền đồ của mình tự mình kiếm, không có người cha này, Lâm Phong ta vẫn có thể sống tốt.” Lâm Phong cả giận.

Diêu Kim Hoa khinh thường lườm hắt: “Xem đi, xem đi... Anh chỉ mới là một chức quan bé tẹo, bao nhiêu năm nữa mới có thể lên tới địa vị như cha anh.”

“Tiểu quan thì làm sao? Cô không vừa mắt tôi, tôi không ngăn cô.” Lâm Phong tức giận.

Diêu Kim Hoa trầm mặt, lớn tiếng nói: “Lâm Phong, anh có thôi đi không? Từ lúc gặp tôi, anh ba câu lại đòi đuổi tôi, anh nói đi, có phải anh có nhân tình, cố ý mượn lý do này ngưng tôi?”

Người gác cổng dắt ngựa đi ra ngoài, nhìn đại cữu gia bị nữ nhân này chỉ vào mặt mà mắng, trong lòng không khỏi có chút sợ hãi, cẩn thận nói: “Đại cữu gia, ngựa của ngài.”

Lâm Phong nhận lấy dây cương, dắt ngựa bước đi.

Diêu Kim Hoa vội vàng đuổi theo: “Này... tôi đang hỏi anh đấy, anh nói rõ ràng cho tôi xem.”

Chương 292 – Từ đâu nói đến

Lâm Phong dừng bước, quay đầu lại ánh mắt trầm trầm nhìn Diêu Kim Hoa, chân thành nói: “Kim Hoa, Lâm Phong ta là hạng người gì, cô hẳn là rõ ràng, chuyện ngại bần yêu phú, Lâm Phong ta không bao giờ làm, cô không nên hơi một tí lại ngon ngọt làm gì. Cô muốn phú quý, ta không ngăn cản, nếu cô muốn theo ta an ổn sống, vậy thì phải thay đổi tính tình của mình, nếu không, chúng ta không có cách nào ở chung một chỗ.”

Diêu Kim Hoa ngây ngốc, Lâm Phong không giận không uy mà nghiêm túc khiến cô ta không khỏi kinh hãi, cũng không dám làm càn, sợ hãi nói: “Tôi làm sao không muốn an ổn sống với anh? Nhưng anh thật không suy nghĩ việc nhận cha sao?”

Ánh mắt Lâm Phong đột nhiên sắc bén, Diêu Kim Hoa lập tức đầu hàng: “Được rồi, được rồi, coi như tôi chưa nói gì.”

Dừng một chút, Diêu Kim Hoa lại hỏi: “Vậy bây giờ chúng ta đi đâu?”

“Khách sạn.”

“Khách sạn? Tại sao đi khách sạn, Lý phủ không phải không có phòng cho chúng ta, rồi lại nói, Hàm Nhi còn đang Lý phủ!” Diêu Kim Hoa vội la lên.

Lâm Phong không nhịn được hừ một tiếng: “Cô vừa rồi mắng muội tử không phải là mắng vô cùng sáng khoái sao? Lúc này còn dám có mặt mũi ở Lý phủ?”

Diêu Kim Hoa bĩu môi: “Đó là nó mắng tôi trước, tôi đâu có nói sai, nó muốn đuổi tôi đi.”

“Nếu cô tỉnh táo, nếu cô không nói năng lỗ mắng trước, càn quấy bậy bạ, muội tử có thể nói cô sao?” Lâm Phong hàm hồ nói.

“Dù sao anh cũng chỉ có che chở cho muội tử anh, các người huynh muội máu mủ tình thâm, tôi chỉ là người ngoài.” Diêu Kim Hoa bực mình nói

thâm: “Đi khách sạn cũng được, đưa Hàm Nhi đi cùng, Hàm Nhi không ở bên cạnh tôi, tôi không an tâm.”

“Hàm Nhi đi theo cô. Ta mới không an tâm đấy! Đừng nói nhảm nữa, trước hết cô ở khách sạn mấy ngày, muội tử đã giúp chúng ta tìm một tòa nhà, mấy ngày nữa sẽ mua lại, cô đừng có đối nghịch với muội tử nữa, muội tử luôn một lòng suy nghĩ cho chúng ta, nếu không phải lão già kia len lén cho người đón cô lên. Ta đang chuẩn bị đi đón các người đây.”

Trong lòng Diêu Kim Hoa vui mừng, tò mò hỏi: “Tòa nhà kia có rộng không? Khu vực có được không? Bao nhiêu bạc?”

Lâm Phong bắt đắ dĩ lắc đầu: “Ba gian, ta muốn nói mua hai gian và một cái sân là được. Muội tử sợ làm đại tẩu cô khó chịu, nhất định phải mua cái lớn.”

Diêu Kim Hoa xem thường: “Nó có nhiều bạc, lại chỉ có một ca ca là anh, tặng một cái nhà nhỏ, cô ta cũng chả còn mặt mũi nào.”

Lâm Phong thật vất vả dè hỏa khí xuống thì lại bùng lên: “Ta nói Diêu Kim Hoa, cô có biết hai chữ tốt xấu viết như thế nào không?”

Nhìn Lâm Phong phát hỏa, Diêu Kim Hoa thức thời im lặng, nghĩ tới đã có chỗ ở, tạm thời nhịn một chút!

Lý Minh Doãn trở lại Lạc Hà trai, thấy Lâm Lan ngồi ở trên giường ngẩn người.

“Đang suy nghĩ gì đấy? Hàm Nhi đâu?”

Lâm Lan hữu khí vô lực nói: “Hàm Nhi ăn no, Chu mama đang dỗ nó ngủ, anh trai ta đâu rồi?”

Lý Minh Doãn tự rót trà cho mình, ngồi xuống đối diện Lâm Lan, chậm rãi nói: “Lúc ta đi ra ngoài, bọn họ đã đi rồi.”

“Anh trai ta muốn đem Kim Hoa mang đi đâu?”

“Đoán chừng là đi khách sạn.”

“Đi khách sạn cũng tốt, ta còn đang lo lắng Diêu Kim Hoa bắt vạ ở đây không đi! Nữ nhân này, thấy cô ta là ta lại bực mình.” Lâm Lan buồn bực nói.

Lý Minh Doãn nhíu mày, đặt chén trà xuống, nói: “Giang sơn dễ đổi, chi dâu nàng tham lam hư vinh là không đổi được rồi, nàng phải đề phòng, đừng để chị ta ôm Hàm Nhi đi. Nàng phải biết là, chị ta nhất định sẽ đưa Hàm Nhi hồi phủ Tướng quân.”

Lâm Lan hừ lạnh nói: “Cái này còn phải nói sao? Chị ta nằm mộng cũng muốn phát tài, trước kia chị ta hâm mộ nhất là đám di nương nhà Trương đại hộ, không cần làm việc, có ăn có mặc, lại còn ở trong tòa nhà lớn, hiện tại, có một ông bố chồng đại quan, chị ta có thể không nghĩ đi nhận sao? Ta thấy anh trai ta rất cuộc đã mệt mỏi, hôm nay đầu óc thanh tỉnh, không bị chị ta nắm mũi dắt đi.”

Lý Minh Doãn cười cười, rút một cái gối ra dựa lưng, một tay tùy ý gối sau đầu, chân thả lỏng, tư thái mệt mỏi, cười nhìn Lâm Lan đang bực bội: “Nàng không sợ anh của mình bị Diêu Kim Hoa dụ dỗ sao?”

Lâm Lan liếc mắt, tức giận nói: “Nếu đến bây giờ đại ca còn không rõ ràng, ta cũng không thèm để ý đến anh ấy nữa.” Lâm Lan ngồi tới gần Minh Doãn: “Chàng cảm thấy có khả năng này? Chàng thấy hai người bọn họ làm hòa rồi?”

Lý Minh Doãn nhún vai: “Không thấy, ta chỉ tùy tiện nói chút thôi, có điều nàng cũng biết uy lực bên gối rồi... Rồi lại nói, anh của nàng là người thật thà.”

Đúng vậy. Diêu Kim Hoa có thể nói đen thành trắng, nói chết thành sống,

nếu ngày ngày rót mật bên tai đại ca, khó bảo toàn anh ấy sẽ không dao động.

Lâm Lan trầm ngâm nói: “Minh Doãn, chàng nói ta khuyên anh ấy ngưng Kim Hoa như thế nào đây?”

“Aiz, nàg đừng làm vậy, vẫn nói thà hủy mười ngọn miếu không hủy một cuộc hôn nhân, Diêu Kim Hoa không tốt thế nào thì vẫn là mẹ Hàm Nhi...”

“Hừ, có người mẹ thế này là bất hạnh cho Hàm Nhi, Hàm Nhi đi theo Diêu Kim Hoa, nhất định học cái xấu. Hơn nữa, nhà có hiền thê nhà mới vượng, loại đàn bà như Diêu Kim Hoa, trù gây rắc rối chị ta còn có thể làm gì? Chỉ đem thêm phiền cho anh trai ta.” Lâm Lan càng nghĩ càng cảm thấy người vợ như Diêu Kim Hoa là không chấp nhận được.

“Nói thì nói như thế, bất quá, cuộc sống vợ chồng, giống như người uống nước, nóng lạnh chỉ bản thân mới biết, rốt cuộc có thích hợp hay không, trong lòng anh nàg rõ ràng, nếu anh nàg cảm thấy Diêu Kim Hoa tốt, nàg đi khuyên sẽ thành ra nàg là người nhỏ mọn, nếu anh nàg cảm thấy Diêu Kim Hoa không tốt, muốn bỏ, nàg muốn gặt đầu phụ họa cũng không muộn.” Lý Minh Doãn nói đúng trọng tâm.

Lâm Lan có chút sa sút tinh thần: “Aiz, nói đến nói đi, vẫn là một cái đạo lý, thà rằng tin tưởng cõi đời này có quý, chứ không thể tin miệng bà mai, ban đầu nếu không phải cái bà mối Vương kia khen Diêu Kim Hoa như hoa như ngọc, mẹ ta cũng sẽ không nhận Diêu Kim Hoa vào cửa.”

Lý Minh Doãn cười cười: “Được rồi, không nói nữa, tối nay uống nhiều rượu rồi, có chút mệt, ta đi tắm, chúng ta nghỉ sớm một chút.”

Lâm Lan phân phó Ngân Liễu đi lấy nước ép lê cho Minh Doãn giải rượu, bản thân cũng đi rửa mặt, đợi lúc nàg đi ra, Lý Minh Doãn đã nằm ở trên giường nhắm mắt dưỡng thần rồi. Như Ý tới bẩm, nói Hàm Nhi thiếu gia khóc mấy tiếng kêu mẹ, lúc này đã ngủ. Lâm Lan thở phào, coi như chất nhi này biết điều.

Rất nhanh Ngân Liễu bung nước lê tới, Lâm Lan tự mình đưa đến bên giường: “Minh Doãn, uống nước lê đã rồi ngủ tiếp.”

Lý Minh Doãn mở mắt ra, ngồi dậy, uống nửa bát: “Không uống nữa, tránh một bụng nước, lại đi tiểu đêm.”

Lâm Lan cầm chén giao cho Ngân Liễu bung xuống, đi tới buồng màn xuống, quở trách: “Một lát không coi, chàng lại uống nhiều như vậy, xem ngày mai chàng có còn tinh thần lên triều không.”

Lý Minh Doãn cứ như vậy cười híp mắt nhìn Lâm Lan, trong mắt có một chút sương mù men say, dưới ánh nến điểm lệ, mị hoặc nói không ra lời.

Lâm Lan lườm hấn một cái: “Cười cái gì mà cười, mau ngủ đi.”

Thân thể mới vừa đụng tới mép giường, đã bị hấn kéo vào trong ngực.

“Aiz... Chàng làm gì? Chớ động thủ, mau ngủ đi.” Lâm Lan đẩy hấn.

Minh Doãn ôm chặt hơn, bởi vì uống rượu, tiếng nói hơi khàn khàn, cúi đầu ở bên tai nàng nói: “Ta muốn...”

Lời nói mập mờ bên tai, trong hơi thở phảng phất mùi rượu, mặt Lâm Lan nóng lên, ngưng ngưng sáng giọng: “Muốn cái gì...”

Tay Lý Minh Doãn cởi dây lưng áo nàng, nôn nóng hôn lên mi tâm nàng, ôn nhu rử rử: “Ta nghĩ muốn đưa bé...”

“Không được, muốn có em bé, chàng phải kiêng rượu trước ba tháng.” Lâm Lan thẳng thừng cự tuyệt, nhưng thân thể thì bị sự trêu đùa của hấn mà nóng bừng lên, như thủy triều vọt tới.

“Tất cả nghe theo nàng.” Lý Minh Doãn cười nhẹ, động thân đem vật

cứng rắn cực nóng vùi vào nơi mềm mại ập ập.

Đêm nay, Lâm Trí Viễn không ngủ được, vốn tưởng rằng Phong Nhi nhìn thấy vợ cùng nhi tử thái độ sẽ có biến chuyển, không nghĩ tới Phong Nhi không chỉ ôm cháu nội của ông đi, hiện tại con dâu cũng chạy theo, đúng là công dã tràng.

Lâm Trí Viễn lăn qua lộn lại, Phùng Thị cũng ngủ không yên: “Lão gia, sáng mai lão gia còn phải dậy sớm, mau ngủ đi.”

“Ta làm sao ngủ được? Nàng nói xem, rốt cuộc Lan Nhi cùng Phong Nhi muốn ta thế nào bọn chúng mới bằng lòng tha thứ cho ta?” Lâm Trí Viễn mở to mắt, đập vào mắt chỉ có một mảnh hắc ám, giống như tim của ông, mờ mịt tìm không được phương hướng.

Hôm nay tâm tình Phùng Thị đặc biệt không tốt, thái độ đạ mạc xa cách của Lâm Lan khiến nàng buồn bực, tức giận lầ bầu: “Lão gia hỏi ta, ta đi hỏi ai đây? Ta cùng Lâm Lan vốn là không có gì giấu nhau, hôm nay cô ấy liếc nhìn cũng không nguyện liếc ta một cái, trong lòng ta cũng không thoải mái gì!” Phùng Thị xoay lưng về phía trượng phu của mình.

Lâm Trí Viễn đưa tay qua ôm lấy phu nhân của mình: “Đó là con bé nhất thời không thông suốt, đợi nó nghĩ thông suốt sẽ ổn thôi.”

Phùng Thị nhàn nhạt nói: “Lão gia, nên chuyển biến chính là lão gia.”

Lâm Trí Viễn kinh ngạc: “Là ý gì?”

Phùng Thị dứt khoát ngồi dậy, chân thành nói: “Chuyện này vốn là lão gia vì lời nói dối của đại cô mà ra, lão gia, không phải là thiệp thân nói ngài, chuyện này, đại cô cố nhiên không thể tha thứ, nhưng lão gia không lẽ không sai sao? Ngài biết rõ đại cô là hạng người gì, chuyện lớn như vậy, ngài không đi chứng nhận với hương lý? Đại cô tùy tiện thêu dệt một lão Tôn nào đấy mà ngài đã tin, ngài nghĩ anh em Lâm Lan sẽ nghĩ người cha này như thế nào. Nhất định sẽ cảm thấy ngài căn bản là không trọng thị bọn họ, nếu là coi trọng, vô luận như thế nào cũng nên tìm hài cốt bọn họ để an táng; nếu

là coi trọng, cũng không nên ngay lập tức cưới ta; nếu là coi trọng, ngài nên suy nghĩ đến cảm thụ của bọn họ mà không phải là chọn thủ đoạn bức bách bọn họ. Không phải ngài nói là Minh Doãn ủng hộ ngài sao? Nhưng ngài xem lúc Minh Doãn tới đây rõ ràng là mất hứng, Lâm Lan là yếu điểm của hắn, là người hắn yêu nhất, hắn tuyệt không cho phép ai làm tổn thương Lâm Lan, không cần nghĩ cũng biết Lâm Lan đối với quyết định chiêu cáo thiên hạ của ngài vô cùng tức giận, còn nữa, ngài cho đón mẫu tử Diêu Kim Hoa lên đây, nếu ban đầu đưa đến chỗ Lâm Phong kia, Lâm Phong có lẽ còn có thể cảm kích ngài một hai phần, hiện tại lại giống như ngài dùng mẫu tử Kim Hoa hiếp bức Lâm Phong, hắn có thể không tức giận? Không chừng trong lòng còn hận ngài hơn.”

Chương 293 – Không có cách nào nói nữa

Lâm Trí Viễn bị Phùng Thị quở trách một hồi, mồm há hốc, mặt đỏ tới mang tai: “Nàng nói như vậy, tất cả đều là do ta?”

Phùng Thị bực mình nói: “Không do ngài còn do ai? Chẳng lẽ là thiếp thân? Thiếp thân cũng không khóc hô vôi vãi gả cho ngài.”

Lâm Trí Viễn bị sặc nói không ra lời, nặng nề nằm xuống, tức giận nhắm mắt lại, lồng ngực phập phồng, hô hấp trầm trọng.

Phùng Thị lại nói: “Ngài nhất định đang suy nghĩ, tại sao bọn nhỏ không thể thông cảm nỗi khổ tâm của ngài? Tại sao ngài đã ăn nói đủ khép nép rồi, bọn nhỏ vẫn không chịu tha thứ? Cho nên nói, ngài chỉ đứng ở lập trường của mình nhìn nhận vấn đề, lão gia, đây không phải là ở biên quan đánh giặc, tất cả mọi người đều phải nghe ngài, lấy ngài làm trung tâm, dĩ nhiên, nếu như ngài cảm thấy có nhận hai đứa con này hay không không quan trọng, thế thì ngài cứ tiếp tục như vậy, nếu như ngài còn muốn nhận bọn họ, nghĩ một nhà đoàn viên, vậy thì ngài phải thay đổi ý nghĩ của mình, chân chính vì bọn họ suy nghĩ, suy nghĩ cảm thụ của bọn họ...”

Hơi thở Lâm Trí Viễn dần dần bình phục lại, Phùng Thị nói rất có đạo lý, ông cất lời hơi có chút oán trách: “Những lời này, làm sao nàng không sớm nói với ta?”

Phùng Thị tức giận nói: “Lão gia có hỏi thiếp thân sao? Bản thân ngài quyết định rồi, mẫu tử Diêu Kim Hoa đến cửa nhà thiếp thân mới biết được có chuyện này, ngài có nói cho thiếp thân đâu?”

Lâm Trí Viễn liên tục bồi tội: “Được rồi, được rồi, là ta không phải, vấn đề là ta kế tiếp nên làm như thế nào?”

Phùng Thị nói: “Thiếp thân nói lão gia chịu nghe?”

Lâm Trí Viễn ngồi dậy, gấp giọng: “Phu nhân nói lời vàng ngọc, vi phu đương nhiên là nghe.”

Phùng Thị liếc mắt, có việc cầu người mới nói dễ nghe như vậy, thôi, nàng cũng không muốn cùng Lâm Lan cả đời giằng co như vậy, giúp Lâm Lan một chút cũng là giúp chính mình.

“Vâng, thiếp thân cả gan nói ra suy nghĩ. Thứ nhất, chuyện này là từ đại cô mà ra, phải xử trí bọn họ. Ngài nên đưa ra một kế hoạch.”

Lâm Trí Viễn gật đầu phụ họa: : “Đúng thế, tuyệt không thể dễ dàng tha thứ cho bà ta, ta đây không phải là nghĩ tới ý tứ Lâm Lan sao.”

Phùng Thị chau mày, lạnh lùng nói: “Ngài cho là Lâm Lan nguyện ý nhìn thấy đại cô? Nhìn thấy thì thế nào? Mắng một bữa hay là đánh một trận? Oán hận trong lòng có thể tan thành mây khói sao?”

“Được rồi. Sáng mai ta lập tức đuổi một nhà đại cô về với ông bà, từ nay về sau ta không có đại tỷ này nữa.” Lâm Trí Viễn vội nói.

Phùng Thị hừ một tiếng: “Cứ như vậy? Chẳng phải là quá tiện nghi bọn họ? Không phải là bọn họ đến chỗ ngài mò tốt sao? Bọn họ về với ông bà chẳng phải là vẫn sống tốt?”

“Ý phu nhân là gì?”

“Ít nhất phải để cho bọn họ tự mình đi đập đầu trước phần mộ Thảm Thị bồi tội, sau đó đưa tội ác của bọn họ chiêu cáo cho người ở quê biết, công khai đoạn tuyệt quan hệ tỷ đệ, lão gia, ngài đừng trách thiếp thân lòng dạ ác độc, ngài cũng đã nhìn thấy rồi, một nhà đại cô tâm tính thế nào, bọn họ tính toán mò chỗ tốt ở chỗ ngài; ở quê thì ra oai với mọi người, nói mình có đệ đệ làm Đại Tướng quân, người ta sẽ nịnh bợ lấy lòng bọn họ, đến lúc đó bọn họ mượn danh tiếng ngài làm chuyện tổn hại uy danh của ngài, đây không phải là chuyện đùa. Phải làm như thế, mới có thể khiến bọn họ biết điều im

miệng. Để cho bọn họ chặt đứt ý niệm trong đầu, mới có thể hạn chế một nhà đại cô, đàng hoàng mà làm người. Đây không phải là hại bọn họ, mà là giúp bọn họ.” Phùng Thị nín nhịn đã lâu, hôm nay rốt cuộc có thể nói ra hết thảy.

Lâm Trí Viễn cúi đầu nghĩ ngợi một lúc lâu, thở dài một mạch: “Nàng nói có lý, cứ theo ý nàng mà làm.”

“Còn nữa, Diêu Kim Hoa kia, thiếp thấy cô ta không phải là nữ nhân tốt đẹp gì, ngài không nhìn thấy, hôm nay cô ta ở Lý phủ khóc lóc lăn lộn om sòm, Lâm Lan tức trắng mắt. Lâm Phong cũng thế, nói thật, loại nữ nhân này không xứng với Lâm Phong, cho nên, sau này ngài nên ít quản chuyện của bọn họ.” Phùng Thị tức giận nói.

Lâm Trí Viễn nói: “Nếu không phải vì Phong Nhi, sao ta có thể để ý loại nữ nhân này? Ban đầu cô ta còn muốn đem bán Lan Nhi cho Trương đại hộ, khoản nợ này ta còn chưa tính sổ với cô ta.”

Phùng Thị tức thiếu chút nữa chỉ ngón tay lên trán trượng phu mình, cuối cùng nhịn mà nói: “Lão gia, ngài nói ta phải nghĩ thế nào nữa đây! Ngài biết rõ Diêu Kim Hoa không phải là một món đồ, ngài lại đón vào nhà, muốn lợi dụng cô ta giữ Lâm Phong lại, đây không phải càng làm cho người tức giận sao? Ngài để cho Lâm Lan nghĩ như thế nào về ngài?”

Lâm Trí Viễn xấu hổ: “Chuyện này, là ta thiếu suy tính, thật ra thì ta quan tâm chính là Hàm Nhi, nó là cháu đích tôn của ta, giống Phong Nhi hồi bé như đúc, khoẻ mạnh khác khinh.”

Phùng Thị thật sự là im lặng, ngửa đầu té xuống, trùm chặt chần, không hề để ý đến Lâm Trí Viễn nữa.

“Này... này. Nàng nói tiếp đi.”

“Không nói, cùng ngài không có cách nào nói nữa.” Phùng Thị lầu bầu, thật là càng nói càng phiền lòng.

Lâm Trí Viễn ngượng ngùng, một mình một người ngồi thờ dài thờ ngắn. Đích xác là ông nghĩ vấn đề này đơn giản, nhưng tưởng mình làm như vậy là có thể nhận được sự tha thứ từ hai đứa con, không nghĩ tới, lợn lành chữa thành lợn què, chuyện càng trở nên hồng bét, con mẹ nó, chuyện này còn đau đầu hơn đánh giặc nhiều.

Trời còn chưa sáng, Lý Minh Doãn đã thức dậy, tối hôm qua bị hành hạ đến nửa đêm, Lâm Lan không thể mở nổi hai mắt, đang mơ mơ màng màng tỉnh dậy thì bị Minh Doãn kéo xuống: “Nàng ngủ thêm một lát đi, chút nữa dậy.”

Lâm Lan ôm chần lâu bầu: “Làm quan thật khổ, dậy sớm hơn cả gà.” May mắn trong nhà không có trường bối, nếu không mình cũng phải dậy thật sớm đi thỉnh an.

Lý Minh Doãn sủng nịch xoa xoa mặt nàng, ôn nhu nói: “Ta sẽ cố xong việc về sớm.”

Sau khi Lý Minh Doãn đi, Lâm Lan ngủ chưa được bao lâu thì bị tiếng trẻ con khóc đánh thức, lúc này nàng mới nhớ tới còn có Hàm Nhi, vội gọi Ngân Liễu tới: “Hàm Nhi thiếu gia làm sao thế?”

Vẻ mặt Ngân Liễu đau khổ: “Hàm Nhi thiếu gia vừa tỉnh ngủ không thấy mẹ đâu liền khóc đòi mẹ! Chu mama dỗ sao cũng không nín.”

Lâm Lan vội vàng để cho Ngân Liễu hầu hạ mặc quần áo rửa mặt.

Chu mama đã đem ra toàn bộ vốn liếng của mình, Đông Tử ở trong viện giả khí nhảy nhót nhào lộn trêu chọc Hàm Nhi, ngược lại càng khiến Hàm Nhi khóc dữ dội thêm.

“Đông Tử, ai bảo ngươi dỗ trẻ con như thế? Mau xuống đi.” Lâm Lan ra cửa tới, thấy Đông Tử xoay xoay lắc lắc dỗ tiểu tử tông Hàm Nhi, không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười.

Đông Tử như trút được gánh nặng, vội vàng cáo lui, Lâm Lan gọi hắn: “Đông Tử, người đi trên đường tìm nghe mấy chuyện đùa, sau đó mau trở về, nhanh lên.”

Đông Tử lên tiếng đi.

Chu mama ủ dột ôm Hàm Nhi đi tới trước mặt Lâm Lan: “Nhi thiếu phu nhân... làm sao bây giờ?”

Lâm Lan nhận lấy Hàm Nhi, lấy khăn lau nước mắt cho thằng bé, dỗ dành: “Hàm Nhi ngoan, Hàm Nhi không khóc, cô cô dẫn cháu đi nhìn cá nhỏ nhé? Cá nhỏ, cá nhỏ chơi trong nước, ngoắc ngoắc cái đuôi gật đầu, một lát lên, một lát xuống, thật là vui vẻ...”

Hàm Nhi nghe nhạc thiếu nhi, tuy mồm vẫn méo xệch, thân thể ưỡn ra, nhưng không khóc nữa.

Lâm Lan mang Hàm Nhi đến hậu hoa viên nhìn cá chép, trẻ con thích những động vật nhỏ bé, Hàm Nhi đầu tiên là an tĩnh nhìn, càng về sau không nhịn được vươn bàn tay nhỏ bé ra muốn bắt cá, Ngân Liễu rất thức thời rắc thức ăn cho cá, nhất tề đám cá chép lao tới giành thức ăn, thấy vậy Hàm Nhi vỗ tay cười khanh khách, cuối cùng tạm thời dỗ dành thành công.

“Vẫn là nhị thiếu phu nhân có biện pháp.” Chu mama đi theo phía sau cười nói.

“Đó là Hàm Nhi của chúng ta ngoan...” Lâm Lan nhẹ nói, thương yêu xoa đầu Hàm Nhi, rốt cuộc là cháu ruột mình, Lâm Lan rất thích Hàm Nhi.

“Hàm Nhi thiếu gia còn nhỏ nhưng biết điều hiem thấy, tối hôm qua, lão nô vốn lo lắng Hàm Nhi thiếu gia khóc rống không nghỉ, không nghĩ tới, Hàm Nhi thiếu gia ngủ một mạch tới sáng.” Chu mama nhìn Hàm Nhi cũng tràn đầy vui mừng, trong lòng mong đợi nhị thiếu phu nhân sớm sinh tiểu thiếu gia.

“Đúng rồi, mọi người phải tỉnh táo, nếu như chị dâu ta tới cửa thăm Hàm Nhi thì cho phép gặp, nhưng không cho chị ta ôm ra cửa.” Lâm Lan nghĩ tới đây, vội vàng phân phó.

“Vâng, không có nhị thiếu phu nhân cho phép, ai cũng đừng nghĩ ôm đi Hàm Nhi thiếu gia.” Chu mama cười đáp.

“Nhị thiếu phu nhân... Nhị thiếu phu nhân...” Có người gấp giọng hô to.

“Hình như là Hồng Thường.” Ngân Liễu nói.

Hồng Thường thở hổn hển chạy tới, thở không ra hơi nói: “Nhị thiếu phu nhân, người mau tới, hình như đại thiếu phu nhân sắp sinh.”

Lâm Lan cả kinh, vội vàng đem Hàm Nhi giao cho Chu mama, phân phó Ngân Liễu: “Ngân Liễu, em mau đi lấy hòm thuốc của ta.”

Chu mama lo lắng nói: “Chẳng phải nói là mấy ngày nữa mới sinh?”

Lâm Lan không trả lời nghi hoặc của Chu mama, đáng ra cách dự sinh của Đinh Nhược Nghiên còn bảy, tám ngày, nhưng điều này cũng xê dịch trong khoảng thời gian ngắn.

Lâm Lan vừa đi vừa hỏi Hồng Thường: “Đại thiếu phu nhân đau bụng đã thấy ra máu chưa?”

Hồng Thường nói: “Thấy máu rồi ạ, lúc dậy đã phát hiện, bụng thì chưa bắt đầu đau.”

Trong bụng Lâm Lan an tâm một chút, chưa đau bụng sinh thì ổn.

Đinh Nhược Nghiên cực sợ, mặc dù Lâm Lan có nói với nàng quá trình sinh con phải chú ý một vài vấn đề, dạy nàng hít thở làm sao mới có thể thuận lợi sinh đứa nhỏ, nhưng nàng sợ, mấu chốt là Minh Tắc không ở bên

người.

“Đại tẩu, cảm giác thế nào? Có khỏe không? Bụng có đau không?” Lâm Lan lên lầu, đã nhìn thấy Đinh Nhược Nghiên sắc mặt trắng bệch nằm ở trên giường, vẻ mặt bối rối.

“Đệ muội? Làm sao bây giờ? Không phải muội nói ra máu là sắp sinh sao, nhưng đại ca của muội còn chưa trở về.” Đinh Nhược Nghiên nắm chặt tay Lâm Lan, hoang mang lo sợ.

Lâm Lan an ủi: “Đại tẩu, tẩu đừng sợ, có ta ở đây! Để ta xem thế nào đã.”

Lâm Lan kiểm tra một phen, hết thấy dấu hiệu đều cho thấy, Đinh Nhược Nghiên thật sắp sinh. Lâm Lan quyết đoán hân phó: “Hồng Thường, đi mời bà đỡ Trương cùng bà đỡ Lưu tới, ta cần trợ thủ, Diêu mama, mau sai người nấu nước nóng, chuẩn bị khăn sạch, sau đó sai người đi Đình phủ mời Đình phu nhân tới đây.”

Mọi người nhanh chóng đi làm nhiệm vụ của mình.

“Thật... Thật sắp sinh?” Sắc mặt Đinh Nhược Nghiên càng thêm tái nhợt.

Lâm Lan cười vỗ vỗ tay Đinh Nhược Nghiên: “Đại tẩu, em bé chuẩn bị đi ra ngoài gặp tẩu, tẩu đừng sợ, tẩu cùng em bé cố gắng, tranh thủ để em bé bình an thuận lợi đi tới cõi đời này.”

Đinh Nhược Nghiên nhăn mày: “Muội vừa nói như thế, ta cảm thấy bụng bắt đầu đau đốn...”

Chương 294 – Ba mươi năm Hà Tây

Cơn đau bụng dứt quãng từ sáng sớm tới buổi tối, Đinh Nhược Nghiên là một người sống nội tâm, cho dù đau chịu không được cũng chỉ xấu hổ rên rỉ, tiếng rên mỗi lúc một dồn dập, trán nàng vã mồ hôi như tắm.

“Nhị thiếu phu nhân, thế nào rồi? Sắp sinh chưa?” Đinh phu nhân nhìn nữ nhi bị tội như thế, thương yêu không dứt, thỉnh thoảng hỏi thăm Lâm Lan.

Trong lòng Lâm Lan cũng có chút bận tâm, đã một ngày rồi, khoảng cách đau bụng sinh của Đinh Nhược Nghiên càng lúc càng ngắn, đau càng thêm lợi hại, nhưng cửa mình mới chỉ mở hai đốt ngón tay, tiếp tục như vậy, chỉ sợ đến thời khắc mấu chốt, Đinh Nhược Nghiên có thể chống đỡ nổi không.

“Đinh phu nhân bình tĩnh chớ nóng, tình hình đại tẩu vẫn ổn, chẳng qua là vấn đề thời gian.” Lâm Lan ứng phó Đinh phu nhân, phân phó Diêu mama: “Lấy miếng nhân sâm để đại thiếu phu nhân ngậm.”

Đinh phu nhân ngồi ở bên giường nắm chặt tay Nhược Nghiên, không nhìn được oán trách: “Minh Tắc làm sao đến giờ còn chưa về? Lão bà của mình sắp sinh con, nó còn ở chỗ nào chậm trễ vậy, đều nói nam nhân không có tim không có phổi, ta xem nó đúng là không đáng tin cậy...”

Đinh Nhược Nghiên đau quá, cố gắng thì thào: “Mẹ, mẹ đừng nói như vậy, là em bé ra đời sớm, Minh Tắc làm sao biết...”

Đinh phu nhân bực tức nói: “Con chỉ toàn nói giúp nó, không biết con coi trọng nó ở điểm gì.”

Trong phòng sinh có không ít hạ nhân, Đinh phu nhân nói thẳng ra như thế khiến tất cả mọi người cảm thấy rất lúng túng.

Từ lúc Lý phủ bị tịch thu về sau, Đinh phu nhân vô cùng chướng mắt Lý gia, hôm nay nhị thiếu gia thăng quan, mà đại thiếu gia vẫn tay trắng, sự so sánh này khiến Đinh phu nhân càng thêm gấp gáp, mỗi lần tới đây, không phải là quở trách đại thiếu gia vô dụng thì lại trách cứ đại thiếu phu nhân không có mắt nhìn người.

Đinh Nhược Nghiên như đang ở hỏa ngục, khổ không thể tả, mẩu thân còn ở bên cạnh nói mát, khiến một phòng hạ nhân chế giễu, nằng tức đỏ mặt.

Lâm Lan nhíu mày. Vị Đinh phu nhân này thật sự làm cho người ta chán ghét rồi, ngại bản yêu phú cũng không biết chọn lúc, nữ nhi đau muốn chết lại chỉ biết trách cứ con mình.

“Đinh phu nhân, lúc này nói những lời này sợ là không tốt cho sản phụ. Tâm tình rất quan trọng, Hơn nữa, ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà

Tây, phong thủy luân chuyển. Không ai mãi mãi hèn kém! Nói không chừng tương lai, bà còn phải dựa vào chàng con rể không vừa mắt bà bây giờ.” Lâm Lan không mẫn không nhạt nói.

Lâm Lan nói lời này là có căn cứ. Đinh đại nhân mặc dù không phải là nhân vật trọng yếu đảng Thái tử, nhưng rất rõ ràng là thuộc đảng Thái tử. Vị trí Thái tử này ngôi không vững, đợi tử Hoàng tử thượng vị, tiền đồ Đinh đại nhân sẽ chấm dứt. Mà Minh Tắc có Minh Doãn giúp đỡ, một lần nữa nhập sĩ chẳng qua là vấn đề sớm hay muộn thôi. Hiện tại Đinh phu nhân ghét bỏ Minh Tắc, tương lai sẽ chỉ khiến chính mình khó xử, bất quá, người như thế, chỉ sợ da mặt dày không biết xấu hổ.

Sắc mặt Đinh phu nhân trầm xuống, đang muốn phản bác lời nói của Lâm Lan... Đinh Nhược Nghiên thở hắt hắt, buông tay mẫu thân, khó nhọc nói: “Con một chốc không thể sinh được, mẫu thân cứ về trước đi.”

“Con thế này, mẹ sao yên tâm trở về?” Đinh phu nhân thấy nữ nhi sinh khí, vội nói: “Ta không nói nữa là được chứ gì?” Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng trong lòng lại là oán thầm xem thường: Minh Tắc hèn kém, có thể có bao nhiêu tiền đồ, hừ! Dựa vào nó? Còn không bằng dựa vào cây cột nhà còn đáng tin hơn.

Đêm dần buông xuống, trên dưới Lý phủ, dây thần kinh ai nấy đều căng thẳng, một khắc cũng không dám thư giãn, trong lòng nghĩ, ánh mắt không tự chủ đều nhìn về Vi Vũ các ở phía đông nam Lý phủ, cầu nguyện đại thiếu phu nhân có thể bình an sinh hạ tiểu thiếu gia hoặc là tiểu thư.

Lý Minh Doãn cũng cơ hồ một đêm không có chợp mắt, hấn tin tưởng y thuật Lâm Lan, chẳng qua là đau lòng Lâm Lan cực khổ, Nhược Nghiên cực khổ khiến hấn không khỏi sinh ra một tia sợ hãi với việc sinh em bé, vạn nhất tới lúc Lâm Lan sinh cũng khổ sở như thế, hấn thà không có con. Bên này vẫn chưa có tin tức nhưng thời gian lên triều đã tới, Lý Minh Doãn không thể làm gì khác hơn là dặn dò Đông Tử, có tin tức lập tức đi Hộ bộ báo cho hấn biết.

Một ngày mới lại bắt đầu, nhưng thống khổ còn chưa kết thúc.

“Đại tẩu, tẩu dùng sức đi, án theo phương pháp hít thở mà ta nói, chúng ta kiên trì một chút, em bé rất nhanh có thể đi ra ngoài.” Lâm Lan mỉm cười, cầm khăn sạch lau mồ hôi cho Nhược Nghiên, giờ phút này Đinh Nhược Nghiên như mò được dưới nước lên, cả người ướt đẫm, Lâm Lan nhìn đau

lòng, khích lệ nói.

Đinh Nhược Nghiên không còn sức động mí mắt, thật hoài nghi mình có thể kiên trì đến một khắc cuối cùng hay không.

“Minh Tắc đâu? Chàng về chưa?” Đinh Nhược Nghiên gầy yếu vô lực hỏi.

Diêu mama đưa lên một bát súp: “Nhị thiếu phu nhân, súp đây ạ.”

Lâm Lan nhận lấy bát súp, Hồng Thường lập tức đỡ đại thiếu phu nhân đây, để đại thiếu phu nhân tựa trong ngực mình.

“Đại ca hiện tại nhất định ở trên đường rồi, ta đã phái lão Ngô đi bến tàu chờ, tàu yên tâm chờ, có ta ở đây, tàu không cần sợ gì cả, hiện tại khoảng cách đau bụng sinh mỗi lúc một ngắn, thừa dịp lúc này không đau, mau uống chút súp. Như thế mới có khí lực.” Lâm Lan ôn tồn khuyên, dứt từng miếng nhỏ cho nàng.

Sắc trời dần sáng, thuyền bè vào kênh đào mỗi lúc một nhiều, một chiếc tàu từ hướng nam tới cập bến tàu, người cầm lái buộc lại dây thừng, hương trong khoang thuyền hô to: “Khách quan, đã cập bến kinh thành.”

Không bao lâu, trong khoang thuyền đi ra một thanh niên thân trắng thuần bông mặt mũi thanh tú, cặp mắt vốn trầm tĩnh, giờ phút này nhìn tấm bia đá bên bờ khắc chữ “Kinh tân độ khẩu”* thì vui mừng vô hạn. Hắn quay lại khoang thuyền xách bao quần áo đi ra ngoài, cho chủ thuyền một tấm ngân phiếu cùng đỉnh bạc vụn, sải bước lên bờ.

*Kinh tân độ khẩu: Bến tàu kinh thành

Rốt cục trở lại, không nghĩ tới chuyến đi này một mạch ba bốn tháng, vốn hậu sự bà nội rất nhanh có thể làm thỏa đáng, hẳn rất nhanh là có thể trở về kinh, ai ngờ, đại bá phụ lắm chiêu, một lát ngại phần mộ lão thái thái không đủ khí phái, một lát thì nói năm nay trùng năm cầm tinh của lão thái thái, tốt nhất là đợi đến sang năm tái nhập đất, tóm lại là rào đón một chữ “ngâm”, ngâm có ích lợi gì? Hậu sự lão thái thái làm chưa xong, Lý Minh Tắc không thể trở về kinh! Nghĩ tới Nhược Nghiên mang bầu, Lý Minh Tắc ngủ không nổi, cho nên cuối cùng, Lý Minh Tắc chỉ có thể thỏa hiệp, phần đất đai của hắn tùy đại bá phụ chịu trách nhiệm trông trọt, phần của nhị đệ tùy nhà tam thúc phụ chịu trách nhiệm. Đại bá phụ lúc này mới thuận thuận lợi lợi làm hậu sự lão thái thái, hẳn xong việc, liền thúc ngựa không ngừng trở về, chỉ sợ

không kịp lúc đưa bé ra đời, thời khắc trọng yếu như vậy, hấn không thể ở bên cạnh Nhược Nghiên, sẽ là tiếc nuối chung thân của hấn, đây chính là đứa con đầu tiên của bọn họ.

Nghĩ tới đây, Lý Minh Tắc không khỏi bước nhanh hơn.

“Đại thiếu gia... Đại thiếu gia...” Trong đám người có người cao giọng la lên.

Lý Minh Tắc theo bản năng ngẩng đầu, ánh mắt tìm tòi trong đám người, mặc dù hấn không thể xác định là có phải đang gọi hấn không.

Là lão Ngô, Lý Minh Tắc nhìn thấy, liền đưa tay lên vẫy vẫy gọi lão Ngô tới gần.

“Đại thiếu gia, ngài đã về.” Lão Ngô mặt mày hớn hờ.

“Lão Ngô, làm sao ông biết hôm nay ta về.” Lý Minh Tắc buồn bực nói, mặc dù trước khi hấn lên đường có viết thư về nhà, nhưng hấn cho là, tốc độ bưu dịch đưa thư không thể nhanh hơn hấn.

Lão Ngô lúc này mới nghiêm mặt nói: “Lão nô nào biết rằng đại thiếu gia hôm nay sẽ trở về, là nhị thiếu phu nhân phân phó lão nô tới nơi này đợi đại thiếu gia, bởi vì đại thiếu phu nhân sắp sinh rồi.”

Tâm Lý Minh Tắc thốt lên tới cổ họng, kinh ngạc: “Đại thiếu phu nhân sắp sinh, từ lúc nào?”

“Ngày hôm qua, ngày hôm qua đại thiếu phu nhân bắt đầu đau bụng rồi, lúc này, nói không chừng em bé đã ra đời.” Lão Ngô suy đoán nói, vợ của ông cùng hai đứa con dâu không tới một ngày đã thuận lợi sinh con ra, bây giờ ông ra cửa cũng đã một ngày một đêm rồi.

Lý Minh Tắc đem bao quần áo vứt cho lão Ngô, gấp giọng hỏi: “Xe ngựa đâu?”

Lão Ngô đang cầm bao quần áo, nhìn phía trước chép miệng: “Đang ở bên đó.”

Lý Minh Tắc không nói hai lời, chạy đi hướng xe ngựa. Lão Ngô sững sốt một chút, đuổi theo: “Đại thiếu gia, ngài đi chậm thôi.”

Lý Minh Tắc đến trước xe ngựa, lấy bộ dây kéo ra: “Lão Ngô, ta phi ngựa

về trước, ông tự nghĩ cách trở về. Trong bao quần áo có bạc.” Lý Minh Tắc vừa nói vừa lên ngựa, hai chân kẹp lấy, vung roi lên: “Đi...”

Bạch mã tung bốn vó chạy thật nhanh.

Lão Ngô ngây ngốc nhìn cỗ xe trụ lúi, thế này bảo ông về thế nào? Chẳng lẽ lấy tay kéo về? Đường đâu có gần!

Lý Minh Tắc dùng tốc độ nhanh nhất chạy về Lý phủ, dọc theo đường đi đụng vào mấy người bán hàng rong, hắn chẳng quan tâm chịu nhận lỗi, chỉ ném cho người bán hàng rong một thỏi bạc rồi phi tiếp.

Lý Minh Tắc phi thân xuống ngựa, sải bước đi vào trong phủ, lão Trương gác cổng thấy đại thiếu gia trở lại, vui mừng chào hỏi: “Đại thiếu gia, ngài đã về.”

“Đại thiếu phu nhân sinh chưa?” Lý Minh Tắc mở miệng liền hỏi.

“Vẫn chưa! Đại thiếu phu nhân chịu tội cũng khá lâu rồi...” Lão Trương cảm khái.

Thần sắc Lý Minh Tắc càng thêm ngưng trọng, cơ hồ là chạy như bay tới Vi Vũ các. Lý Minh Tắc đi gấp, ở cửa thùy hoa đụng phải một người, Lý Minh Tắc thiếu chút nữa ngã xuống, người nọ thì đã ngã văng ra xa.

“Người nào đấy... Không có mắt à?” Người nọ vuột cái mông, nhe răng nhếch miệng mắng.

Lý Minh Tắc đang gấp, tức giận ngoảnh nhìn người cản đường hắn.

“Người nào kia, là hạ nhân làm việc sao?” Nhìn người này tục khí, Lý Minh Tắc nhíu mày trầm giọng hỏi.

Mắt thấy Diêu Kim Hoa cùng đại thiếu gia đụng vào nhau, Như Ý trợn mắt há mồm, nghe thấy câu hỏi của đại thiếu gia, đang muốn đáp lại, lại thấy Diêu Kim Hoa lục cục bò dậy, ba bước vọt tới trước mặt đại thiếu gia, chỉ vào lỗ mũi đại thiếu gia, hung hăng: “Người hỏi ta là hạ nhân làm việc sao? Ta còn muốn hỏi người là người làm việc ở đâu, đây là nội viện, người là một đại nam nhân có thể tùy tiện xông vào? Mắt mũi không biết để đâu, chờ ta nói cho dì nhỏ ta biết, nhất định cách chức người, cắt tiền tiêu hàng tháng, đuổi người ra khỏi phủ.”

Chương 295 – Sinh

Lý Minh Tắc lòng như lửa đốt, hơi đầu quân dì nhỏ của người đàn bà chanh chua này là ai, càng không thời gian cùng cô ta lèo nhèo, đẩy cô ta ra muốn rời đi.

Diêu Kim Hoa gắt gao kéo hẳn, không buông tha: “Người nghĩ cứ như vậy rời đi, không có cửa đâu, người phải bồi thường tiền xiêm y cho ta, ta mới vừa mua, ba lượng bạc liền, hiện tại bị người làm dơ, không mặc được nữa, người đền đi, người đền đi...”

“Loại đàn bà chanh chua ở đâu ra vậy? Còn không mau tránh ra.” Lý Minh Tắc giận dữ, quát lên.

“Cái gì? Người dám mắng ta người đàn bà chanh chua? Người là ai, hôm nay người không bồi thường tiền xiêm y cho ta thì đừng nghĩ rời đi.” Diêu Kim Hoa nhảy chồm chồm mắng.

Lý Minh Tắc đẩy không xong, tức giận dùng dùng, vừa nghiêng đầu nhìn thấy Như Ý: “Như Ý, người kia là ai!”

Như Ý đáp ứng: “Đại thiếu gia, đây... đây là cữu phu nhân...”

“Cái gì? Đại thiếu gia? ” Diêu Kim Hoa giật mình sững sốt, không khỏi thả tay ra.

Lý Minh Tắc nhìn Diêu Kim Hoa, nhất thời không có phản ứng, đây chắc là người sai vặt của cữu phu nhân, cô ta đã buông tay rồi, Lý Minh Tắc lập tức bước đi.

Diêu Kim Hoa kinh ngạc nhìn bóng lưng đại thiếu gia, mãi cho đến lúc không nhìn thấy mới thôi, thì thào: “Đây là đại thiếu gia sao? Nhìn không giống Minh Doãn chút nào. Hơn nữa, một thân áo thô, ngay cả quần áo quần gia trong phủ còn tốt hơn hẳn...”

“Này... Như Ý, sao người không sớm nói cho ta!” Diêu Kim Hoa oán trách, mới vừa rời đi như vậy thật là có chút thất lễ!

Như Ý ngượng ngùng: “Cữu phu nhân có cho nô tỳ cơ hội mở miệng sao?”

Diêu Kim Hoa phẫn nộ: “Được rồi, được rồi, ta đi trước, ngày mai ta lại

đến.” Diêu Kim Hoa phủ bụi trên quần áo, lòng tiếc hận, xiêm y vừa mới mặc, kết quả là làm dơ, xui xẻo.

“Đại tẩu, kiên trì một chút, lại dùng lực. Em bé sẽ nhanh ra thôi.” Lâm Lan khích lệ, mồ hôi đổ ướt đầm trán nhưng nàng vẫn duy trì bình tĩnh, tuy vậy trong lòng thật gấp gáp vô cùng. Khí lực của Đinh Nhược Nghiên thật sự quá nhỏ, cơ hồ không giúp đỡ được cái gì, đã sớm thấy đầu em bé, nhưng vẫn không thể đi ra, tiếp tục như thế, em bé sẽ khó hít thở dẫn đến nguy hiểm.

Ngân Liễu ở một bên cầm lấy khăn tay, thỉnh thoảng giúp nhị thiếu phu nhân lau mồ hôi, nàng đi theo nhị thiếu phu nhân đã lâu, đây là lần đầu tiên thấy nhị thiếu phu nhân khẩn trương như vậy.

“Nhị thiếu phu nhân, rốt cuộc cô có làm được không? Nếu như không được thì nói sớm một chút, chúng ta có thể thay đổi người.” Đinh phu nhân đã ngủ một giấc, thần khí mười phần, thấy Lâm Lan lâu như vậy vẫn không thể giải quyết vấn đề có chút bất mãn.

“Lâm Lan, ta không được, thật, không được...” Đinh Nhược Nghiên ra mồ hôi như tắm, vô vọng rên rỉ, nàng đã rất nỗ lực, nhưng là vẫn chưa được!

Lâm Lan hung hăng trợn mắt nhìn Đinh phu nhân một cái. Người làm mẹ như bà, không phải là làm hỏng việc sao?

“Đinh phu nhân, xin bà giữ yên lặng, nếu như bà chịu không được nhất định phải nói chuyện, xin bà đi ra ngoài nói.” Lâm Lan lạnh lùng nói.

Bà đỡ Trương khuyên nhủ: “Phu nhân, ngài đừng có gấp, hẳn là cũng nhanh thôi.”

Đinh phu nhân há miệng, nhìn nữ nhi chỉ còn nửa cái mạng, lại là nhịn xuống.

“Nhược Nghiên, Nhược Nghiên... Ta đã trở về. Nàng có nghe thấy không? Ta đang ở bên ngoài, Nhược Nghiên, nàng đừng sợ, ta ở đây, ta ở...” Lầu dưới truyền đến tiếng la lớn của Lý Minh Tắc

Lâm Lan vui mừng: “Đại tẩu, tẩu nghe thấy không? Đại ca đã về. Đại ca đã về, cho nên, tẩu nhất định phải cố gắng kiên trì! Một nhà đại ca, tẩu tẩu và em bé sớm sẽ đoàn tụ rồi.”

Ánh mắt Nhược Nghiên đột nhiên sáng lên, nóng bỏng nhìn hướng thang lầu.

Lý Minh Tắc muốn lên lầu, bị mấy bà tử gắt gao ngăn cản.

“Đại thiếu gia, ngài không thể đi tới, đó là phòng sanh, là nơi dơ bẩn, nam nhân không thể vào...”

Lý Minh Tắc bất chấp: “Đó là vợ và con ta, cái gì mà dơ bẩn, tránh ra, ta muốn đi tới.”

“Đại thiếu gia, không được, thật không được...”

“Đại ca, anh bình tĩnh đừng nóng! Đại tẩu nhất định nghe thấy tiếng của anh rồi, biết anh trở về, lòng đại tẩu nhất định đã an, lúc này chính là thời điểm máu chót, anh ở lại chỗ này chờ một chút.” Lý Minh Doãn vỗ vỗ bả vai đại ca khuyên lơn, hôm nay hắn cũng gấp gấp về sớm, chờ bên dưới Vi Vũ các.

Lý Minh Tắc ủ rũ như đưa đám, mặc dù không nghe thấy Nhược Nghiên rên rỉ kêu đau, nhưng hắn biết tính tình Nhược Nghiên, đau muốn chết cũng xấu hổ không mở miệng, chính là bởi vì như vậy, cho nên hắn mới lo lắng hơn, đau lòng hơn, hắn muốn được ở bên Nhược Nghiên, nắm tay nàng, san sẻ nỗi đau với nàng.

“Nhược Nghiên, nàng đừng sợ, nàng nhất định phải cố gắng, ta ở chỗ này chờ nàng, chờ con của chúng ta...” Lý Minh Tắc bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là hướng trên lầu la lớn.

Nghe được lời Minh Tắc nói, ánh mắt Đinh Nhược Nghiên trở nên kiên nghị trầm tĩnh, nàng cắn cắn môi: “Lâm Lan, giúp ta, ta muốn đưa bé thuận lợi ra đời...”

Lý Minh Doãn nhìn đại ca nôn nóng bất an đi đi lại lại quanh phòng, không nhịn được khuyên: “Đại ca, anh ngồi một lát đi! Anh cũng nghe thấy rồi, Ngân Liễu nói đại tẩu sắp sinh, đừng lo lắng.”

Lý Minh Tắc phật phùng không yên: “Làm sao có thể không lo lắng, đã lâu như vậy, sớm biết sinh con khổ cực như vậy, hung hiểm như vậy, ta thà không có con.”

Lý Minh Doãn sững sốt, lời này làm sao quen tai quá, híc! Tối hôm qua

hắn cũng nghĩ như thế.

“Oa... Oa...” Trên lầu truyền đến tiếng hài nhi khóc nỉ non.

Lý Minh Doãn bật dậy, Lý Minh Tắc dừng bước, hai người đều nhìn lên mái nhà, trong lòng mừng như điên, sinh rồi, sinh rồi....

Thịch thịch thịch... Diêu mama chạy nhanh xuống lầu, mặt mày hớn hở, vui rạo rục nói: “Chúc mừng đại thiếu gia, đại thiếu phu nhân đã sinh, là một tiểu thiếu gia, trắng trắng, mập mập...”

Lý Minh Tắc tựa hồ vui mừng quá độ, không thể tin được, mình... mình được làm cha rồi.

Lý Minh Doãn cười ha hả vỗ vai đại ca: “Đại ca, còn đứng ngây đó làm gì? Đại tâu sinh rồi, chúc mừng anh đã được làm cha.”

Lý Minh Tắc phản ứng chậm chạp, xoa xoa tay, cười khúc khích: “Đúng vậy, đúng vậy, sinh rồi, làm cha rồi, thưởng, thưởng cho mỗi người hầu bên cạnh đại thiếu phu nhân mười lượng, những người còn lại trong phủ thưởng năm lượng.”

Diêu mama vui vẻ quỳ gối thi lễ: “Tạ ơn đại thiếu gia ban thưởng.”

Lý Minh Doãn hào sảng phát ông tay áo: “Mười lượng ít quá, đây là đại hỉ sự Lý phủ, Diêu mama, truyền lệnh đi xuống, phần thưởng gấp đôi.”

Lý Minh Tắc thoải mái cười to: “Được, gấp đôi!”

Diêu mama lại càng vui mừng, lần nữa thay bọn hạ nhân trong phủ nói cảm ơn.

Chỉ chốc lát sau bà đỡ ôm hài nhi xuống lầu.

“Chúc mừng đại thiếu gia, tiểu thiếu gia lớn lên giống đại thiếu phu nhân phải biết.” Bà đỡ rất biết nhìn mặt đoán ý, đại thiếu gia này khản trương lo lắng cho đại thiếu phu nhân như vậy, nói hài nhi giống đại thiếu phu nhân, đại thiếu gia khẳng định thích.

“Đại thiếu gia, ngài có muốn ôm một cái không?” Bà đỡ ôm đứa bé đến trước mặt Lý Minh Tắc.

Lý Minh Tắc nhìn đứa bé trong tã lót, đầu tóc ướt nhẹ, da nhăn nheo,

thật không thể nói xinh đẹp, nhưng một đôi mắt đen phá lệ tỏa sáng, linh động vô cùng, đúng là giống như Nhược Nghiên, trong lòng đột nhiên mềm mại.

Chương 296 – Phiền lòng

Lâm Lan bận rộn hai ngày một đêm, quá mệt mỏi nên vội vàng lui về, Đinh phu nhân muốn quở trách con rể mấy câu cũng bị Lâm Lan mời đi ra ngoài, để thời gian cùng không gian cho hai người lâu ngày xa cách cộng thêm đón mừng quý tử.

Điều mama bận rộn đi phát phần thưởng, cả nhà trên dưới nhất tề hân hoan.

Lâm Lan ngâm mình ở trong thùng tắm lớn nhắm mắt dưỡng thần, hơi nước nóng bốc lên mang theo mùi oải hương thơm dịu, thấm vào từng lỗ chân lông thật thoải mái.

Như Ý một bên đun nóng nước, một bên hồi báo tình hình Hàm Nhi thiếu gia hai ngày nay.

“Đông Tử mua rất nhiều món đồ chơi về, lại có nhiều người đồ cậu ấy chơi đùa, Hàm Nhi thiếu gia chơi rất vui, không àm ỉ muốn cứ phu nhân nữa. Đúng rồi, cứ phu nhân hai ngày này đều tới, muốn đem Hàm Nhi thiếu gia đi, Chu mama không cho, chăm chăm nhìn cứ phu nhân, nói đây là đại cứ gia phân phó, muốn dẫn Hàm Nhi thiếu gia đi trừ phi đại cứ gia tới, cứ phu nhân không có cách, đành phải thôi...”

Lâm Lan mạn bất kinh tâm “uhm” một tiếng, Như Ý lại nói: “Ngày hôm nay lúc nô tỳ đưa cứ phu nhân ra cửa, đúng lúc đụng phải đại thiếu gia, đại thiếu gia đi gấp, đụng ngã cứ phu nhân, kết quả cứ phu nhân túm chặt đại thiếu gia nói đại thiếu gia làm dơ quần áo mới của mình, muốn đại thiếu gia đền, lời nói rất khó nghe, sau cứ phu nhân biết là đại thiếu gia, mới buông tay.”

Lâm Lan khẽ nhăn mày, Điều Kim Hoa này thật đúng là chanh chua, mặt mũi Lâm gia bị chị ta phá hỏng hết rồi.

“Biết rồi, em xuống trước đi! Ta muốn một mình một lát.” Lâm Lan lúc

này lười nghe về tai nạn xấu hổ của Diêu Kim Hoa, một mỗi hai ngày, nàng chỉ muốn buông lỏng một chút.

Như Ý thử lại nước xem còn ấm không, thêm vào hai thùng nước nóng, lúc này mới lui xuống.

Lý Minh Doãn ở bên ngoài chờ thật lâu vẫn không thấy Lâm Lan đi ra ngoài, không yên lòng, đang muốn vào xem thế nào thì Lâm Lan một thân quần áo màu xanh nhạt đi ra, mắt lim dim, lúc lắc tới bên giường thì ngã xuống, kéo chăn quấn chặt mình.

Lý Minh Doãn nhìn nàng một mỗi thành như vậy, rón rén đi tới, chỉnh lại chăn cho nàng, lại buông màn, tắt đèn, lúc này mới nhẹ nhàng bước tới bên bàn, giảm bớt ánh nến, đưa công văn vào sát nền để đọc.

Lâm Lan nặng nề ngủ một giấc. Ngày hôm sau tỉnh dậy tinh thần chấn hưng, đây chính là chỗ tốt của tuổi trẻ.

“Nhị thiếu gia đâu?” Lâm Lan vừa mặc quần áo vừa hỏi Ngân Liễu.

Ngân Liễu cười nói: “Nhị thiếu gia đi sang bên đại thiếu gia.”

Lâm Lan ngây ngốc: “Nhị thiếu gia không lên triều?”

Như Ý bê nước nóng vào, cười nói: “Nhị thiếu phu nhân quên ạ? Hôm nay là ngày nghỉ của nhị thiếu gia?”

Hả? Phải không? Đúng là nàng không nhớ rõ.

Chu mama ôm Hàm Nhi tới cùng nhị thiếu phu nhân dùng bữa sáng, Lâm Lan chơi đùa với Hàm Nhi trong chốc lát rồi đi Vi Vũ các.

Lý Minh Doãn cùng Lý Minh Tắc trò chuyện trong thư phòng.

“Hậu sự bà nội đã an bài thỏa đáng, hợp táng cùng một chỗ với ông nội, ta đi nhiều năm không về, lần này trở về, thật là cảm khái rất nhiều, Lý gia chúng ta ở quê cũng coi là đại hộ số một số hai, nhất là nhà đại bá phụ. Sản nghiệp trong tay đại bá phụ thật không ít, ruộng tốt hơn ba mươi mảnh, còn có cửa hiệu mặt tiền, ba vị đường huynh đệ đã thành gia, cả nhà thịnh vượng. Nhà tam thúc phụ thì kém hơn rất nhiều, chỉ có mười mảnh đất đai, phần lớn là đất núi, phòng ốc cũng là nhà cũ Lý gia sửa sang lại.” Trong lời nói của Lý Minh Tắc có ý bất bình.

Lý Minh Doãn đang cầm một chén trà nóng, nhíu mày: “Làm sao chênh lệch lớn như vậy?”

Lý Minh Tắc cười lạnh nói: “Tam thúc phụ nào có khôn khéo như đại bá phụ, đại bá phụ là tộc trưởng, ông ta vừa lên liền phân chia điền sản theo đầu người, tam thúc phụ chỉ có hai nhi tử là Minh Trụ và Minh Đống; Minh Trụ chưa thành thân, Minh Đống mới sinh một nhi tử. Phân phối như vậy, tự nhiên bọn họ chịu thiệt, những người khác trong tộc đều được lợi từ đại bá phụ, liền theo ý đại bá phụ. Thân thể của tam thúc phụ không tốt, không có tinh thần tranh giành, chuyện liền biến thành như vậy. Vốn theo ý tứ đệ muội, hai mươi mảnh đất thuộc về chúng ta giao cho huynh đệ Minh Đống xử lý, nhưng đại bá phụ làm mọi cách làm khó, nếu ta không giao cho ông ta, ta xem, đợi đến sang năm bà nội cũng không thể nhập thổ vi an, không thể làm gì khác hơn là đáp ứng ông ta.”

“Xem ra tính tham tiền của cha ta là giống đại bá phụ rồi.” Lý Minh Doãn nhếch miệng, mỉa mai nói.

Lý Minh Tắc lắc đầu thở dài: “Ta nhìn tới nhìn lui, mấy vị đường huynh đệ nhà đại bá phụ cũng vậy, biết bà nội đem di sản giao cho đệ muội, liền trừng mắt lạnh lùng với ta, lần này ta về là ở nhà tam thúc phụ.”

Bà nội qua đời, chuyện đại bá phụ và đại bá mẫu náo loạn ở Lý gia, Lý Minh Doãn cũng đã biết, hấn không có hảo cảm một nhà đại bá phụ, nếu mấy vị trưởng bối Lý gia cũng là dạng này, bất kể bà nội phó thác cái gì, dặn dò cái gì, hấn cũng sẽ không để ý tới, may là còn tam thúc phụ có đạo đức.

“Ta nhớ hình như đường đệ Minh Trụ thi tú tài rồi.”

Lý Minh Tắc gật đầu nói: “Đúng vậy! Còn có Minh Thụy nhà đại bá phụ, bất quá ta nghe nói Minh Thụy ở quê quán tiếng tăm không tốt lắm, thi được tú tài thì bắt đầu kiêu ngạo, còn Minh Trụ, lần trước tới kinh không nói gì, ta về quê mới biết được.”

“Tiếng tăm không tốt? Vậy coi như xong, người như thế, coi như là giúp đỡ thì tương lai cũng chỉ làm cho Lý gia mất thể diện, về phần huynh đệ Minh Trụ, để cho cậu ấy chăm chỉ đọc sách, có thể sẽ giúp đỡ một phen.” Lý Minh Doãn nhíu mày nói.

“Ta cũng cho là vậy, tam thúc phụ gia giáo cũng không tệ lắm, Minh Đống, Minh Trụ cũng rất biết điều, không một chút đòi hỏi.” Lý Minh Tắc

đồng ý gật đầu.

Lý Minh Doãn chậm rãi hớp một ngụm trà, mạn bất kinh tâm mà hỏi: “Mẹ anh ở quê sống thế nào?”

Không phải là Lý Minh Doãn tốt bụng hỏi thăm, cũng không phải là hấn muốn quan tâm Hàn Thị, hấn chỉ là hi vọng đại ca không nên cùng Hàn Thị có quá nhiều liên quan, tránh cho để cho hấn hồi hận khi thả Hàn Thị.

Nói đến Hàn Thị, vẻ mặt Lý Minh Tắc tối đen, lặng yên chỉ chốc lát, nói: “Ta đi gặp bà ấy một lần, bà ấy muốn đến thắp một nén hương cho bà nội, đại bá mẫu không cho, ta liền không để bà ấy tới. Nhị đệ, đại ca đã vững ý, ta chỉ có thể bảo vệ bà ấy không cần lo lắng vì cơm áo, dù sao, bà ấy đã sinh ra và nuôi ta hơn hai mươi năm.”

Lý Minh Doãn nhẹ thở dài một cái, không trả lời, đại ca vững tâm là được rồi, giang sơn dễ đổi, hấn tuyệt không thể để cho Hàn Thị trở lại gây họa cho Lý gia.

“Nhị đệ, ngày hôm qua ta thấy chị dâu đệ muội, người phụ nữ này, có vẻ...” Lý Minh Tắc nghĩ đến Diêu Kim Hoa kia khóc lóc om sòm thì lại chán ghét.

Lý Minh Doãn nhú mày, thản nhiên nói: “Người phụ nữ này, anh không cần để ý chị ta làm gì, lúc Lâm Lan ở nhà đã chịu không ít khổ cực vì chị ta.”

Lý Minh Tắc chợt hiểu ra: “Ta thấy chị ta cũng không phải là người lương thiện.”

Đông Tử chạy tới truyền lời: “Đại thiếu gia. Nhị thiếu gia, Trần công tử cùng Trần phu nhân tới chúc mừng.”

Lý Minh Doãn ngây ngốc, vui vẻ nói: “Tử Dụ đã về?”

Đông Tử cười ha ha gật đầu: “Đang chờ ở tiền sảnh ạ.”

Lý Minh Doãn vội vàng nói với Minh Tắc: “Đại ca, đi. Đi gặp Tử Dụ đi.”

Trần Tử Dụ đang ngồi uống trà, nghe thấy giọng Lý Minh Doãn: “Tử Dụ, Tử Dụ...”

Trần Tử Dụ vội vàng đặt chén trà xuống, mới vừa đứng dậy, Lý Minh Doãn đã sai bước đi vào, hai người cười ha ha người nhìn ta, ta nhìn người,

Lý Minh Doãn đánh một quyền vào bả vai Trần Tử Dụ: “Hảo tiểu tử. Đi một chuyến Triều Tiên lâu quá nhỉ! Ở bên kia cuộc sống thế nào, thành thật khai báo, có vui vẻ với mỹ nữ Triều Tiên nào không.”

Trần Tử Dụ che bả vai, khoa trương làm bộ dạng thống khổ, tả oán nói: “Huynh không thể nhẹ tay chút sao? Đi Bắc cương về cậy mạnh đây hả? Ta mới về tới qua, hôm nay liền tới thăm huynh, huynh cứ như vậy chiêu đãi ta à?”

Lý Minh Doãn cười ha ha: “Thật đúng là bị cậu nói đúng. Ở trong quân cùng Ninh Hưng, học được không ít!”

Trần Tử Dụ rất xem thường nhìn hắn: “Làm sao lại học cái này? Trước kia không phải luôn nói Ninh Hưng một thân cậy mạnh không có đầu óc gì sao? Sao giờ lại học theo hắn.”

Lý Minh Doãn trừng mắt: “Lời này là cậu nói. Ta chưa từng nói, đừng có đổ cho ta.”

Trần Tử Dụ liếc mắt, lâu bầu : “Trí nhớ của huynh thật là tốt.” Liếc thấy phía sau Lý Minh Doãn là Lý Minh Tắc mới nhớ ra mục đích đến lần này, bện rộn cười một cái, hướng Lý Minh Tắc chấp tay vái chào: “Lý đại ca, tiểu đệ xin chúc mừng, chúc mừng Lý đại ca có quý tử!”

Lý Minh Tắc cười ha ha chấp tay trả lễ: “Trần công tử khách khí, cậu với nhị đệ cứ thông thả trò chuyện, ta đi an bài rượu và thức ăn, mọi người uống một bữa.”

Trần Tử Dụ cười nói: “Rượu mừng này nhất định phải uống.”

Lý Minh Doãn hăng hái ngẩng cao: “Vừa hay hôm nay ta được nghỉ, theo cậu uống vài chén, huynh đệ chúng ta cũng đã lâu không có tụ tập.”

“Cũng không biết tiểu tử Ninh Hưng hôm nay có rảnh không...” Trần Tử Dụ nghiêng đầu lầm bầm lâu bầu.

“Không quan tâm hắn rảnh rồi hay không, nếu biết ta và cậu ở chỗ này uống rượu. Cho dù có đại sự, nhất định sẽ chạy như bay tới.” Lý Minh Doãn quay đầu gọi Đông Tử: “Đông Tử, người đi Bắc Sơn đại doanh mời Ninh Tướng quân tới đây, ba người còn thiếu một.”

“Hai người từ từ hàn huyên.” Lý Minh Tắc chấp tay, rời đi.

Lý Minh Tác vừa đi, Lý Minh Doãn lại đấm một quyền lên huynh đệ: “Tiểu tử, bản lãnh không nhỏ nhỉ! Cũng là thượng sứ thần rồi, lần này trở về, đoán chừng Hồng Lu Tự không còn chứa nổi cậu rồi.”

Trần Tử Dụ thống khổ che bả vai: “Đại ca, anh quá thô bạo rồi, càng lúc càng giống tiểu tử Ninh Hưng kia.”

“Nào, nói cho ta một chút về chuyện đi Triều Tiên của cậu đi.” Lý Minh Doãn kéo hẳn ngồi xuống.

“Ai u, huynh không biết, ta nguyên tưởng rằng đây là lần khổ sai, không nghĩ tới là lần mỹ sai! Ta ở Triều Tiên mỗi ngày không phải là uống rượu ăn thịt thì là du sơn ngoạn thủy, thích ý không được...” Trần Tử Dụ dương dương đắc ý bắt đầu nói khoác.

Bên trong Vi Vũ các, Bùi Chỉ Thiển cùng Lâm Lan ngồi trên đưa bé nhỏ xíu.

“Ai nha! Cô nhìn coi, thằng bé ói bọt sữa kìa! Thật là đáng yêu.” Bùi Chỉ Thiển nhìn đứa nhỏ béo mập, thích vô cùng, quay đầu nhìn Đinh Nhược Nghiên nằm ở trên giường nói: “Nhược Nghiên, đứa nhỏ này giống cô lắm, nhìn ánh mắt, lông mày này, như in từ một khuôn với cô.”

Đinh Nhược Nghiên mới vừa vinh quang thăng cấp làm mẫu thân, mặc dù tinh thần không được cao nhưng cả người tản ra mẫu tính, càng phát ra vẻ ôn nhu nhã nhặn lịch sự, khóe miệng cố kìm mà không ngăn được mỉm cười: “Ta hi vọng đứa bé lớn lên giống cha nó.”

Bùi Chỉ Thiển xem thường nói: “Tại sao? Phụ nữ chúng ta hoài thai mười tháng cực nhọc, sinh ra lại không giống mình, vì cái gì chứ.”

Lâm Lan cười nói: “VẬY cô mau sinh một đứa bé giống hệt cô đi.”

Mặt Bùi Chỉ Thiển đỏ ửng lên, lườm Lâm Lan một cái: “Ta thấy, cô mới mau sinh đứa nhỏ đi, hai người thành hôn đã ba năm rồi.”

Lâm Lan bĩu môi: “Ta không vội, ta có cháu nhỏ! Cô cố lên, Trần gia nhà cô lâu rồi không có sinh con trai, lão thái gia Trần gia trông mong lắm.”

Bùi Chỉ Thiển sẵng giọng: “Ta thấy cô là Hoàng thượng không vội thái giám đã gấp, lão thái gia không nói gì, cô đã quan tâm là sao.”

Đinh Nhược Nghiêן cười nói: “Hai cô mau sinh em bé đi! Cho Thừa Tuyên của chúng ta có bạn.”

Lâm Lan hỏi: “Đã đặt tên rồi?”

Đinh Nhược Nghiêן uyên chuyên nói: “Đúng vậy! Dựa vào gia phả, kế tiếp là thừa chữ lót, Minh Tác đã sớm nghĩ mấy tên, tôi qua quyết định, là Lý Thừa Tuyên.”

Bùi Chỉ Thiêן nói: “Danh tự này dễ nghe, Thừa Tuyên. Tuyên Nhi, Tiểu Tuyên Nhi.” Bùi Chỉ Thiêן vừa nói vừa đi trêu chọc đứa bé, thằng bé co cổ lại, ngáp một cái, dùng lực một chút nên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, bộ dáng khả ái vô cùng,

Ngân Liễu lên lầu bẩm báo, nói Ninh Tướng quân cũng tới, đại thiếu gia bày bàn tiệc rượu, mời mọi người uống rượu.

Bùi Chỉ Thiêן nhú mào: “Chàng lại ăn nữa sao, ăn nữa thì biến thành gã béo mất thôi.”

Lâm Lan cười nói: “Làm sao? Tử Dụ nhà cô béo lên hả? Hấn tự xưng là phong lưu tiêu sái thứ hai kinh thành mà.”

Bùi Chỉ Thiêן ngượng ngùng nói: “Cô nghe chàng nói giỡn làm gì, Ngân Liễu, cô đi truyền giúp ta, nói chàng đừng uống quá nhiều.”

Lâm Lan nắm lấy tay Bùi Chỉ Thiêן, cười nói: “Cô đừng quá lo, lúc về cô để cho hấn chạy theo xe ngựa về phủ không phải là sẽ gãy sao? Đi, chúng ta cũng đi chuẩn bị ăn, vừa ăn vừa nói chuyện.”

Đinh Nhược Nghiêן cũng cười nói: “Hai người mau chuẩn bị ăn đi. Đừng ở chỗ này làm ta thèm ăn, tội nghiệt à.”

Lâm Lan ha ha cười nói: “Chị dâu đừng nóng vội, chờ đầy tháng xong, chị dâu muốn ăn cái gì ngon đều có.” Nói xong, Lâm Lan lôi Bùi Chỉ Thiêן đi xuống lầu.

Hai người mới vừa xuống lầu, còn chưa ra khỏi Vi Vũ Các, Trương tâu tới báo, nói ngoài cửa có người cầu kiến nhị thiếu phu nhân, là quản gia phủ Tướng quân.

Lâm Lan nhếch mào: “Người phủ Tướng quân tới làm gì? Không gặp.”

Trương tẩu khó xử: “Người nợ nói là có chuyện quan trọng, gấp gáp muốn gặp nhị thiếu phu nhân.”

Bùi Chi Thiên nhỏ giọng hỏi: “Sự kiện kia thật?”

Lâm Lan biết Bùi Chi Thiên là hỏi những lời lão gia kia tung ra bên ngoài, trong lòng không khỏi thêm tức giận: “Giả dối, ta không có mạng tốt như vậy, cha ta sớm chết rồi.”

Bùi Chi Thiên nhìn nàng hận thù sôi sục liền biết chuyện này không phải giả, thật ra thì nàng sớm nghĩ đến hỏi Lâm Lan một chút, phía ngoài cũng đã truyền sôi sùng sục rồi, cái gì thuyết pháp đều có, có âm mộ, cũng có chữ bói. Nàng lo lắng nhất là Phùng phu nhân, Phùng phu nhân cùng Lâm Lan quan hệ rất tốt, giờ lại thành mẹ kế Lâm Lan, hai người sẽ chung đụng thế nào? Sẽ thật nhiều lúng túng. Mặc dù trong lòng nhiều ý nhưng ngại không hỏi, mọi nhà đều có nỗi niềm riêng của mình.

“Người đi ra nói, ta không rảnh, không gặp.” Lâm Lan tức giận mà nói, kéo Bùi Chi Thiên đi Lạc Hà trai.

Không bao lâu Trương thâm lại tới bẩm, nói người nợ đã đi, bất quá có chuyện lời lại nhị thiếu phu nhân, nói một nhà đại cô Lâm gia đã bị Tướng Quân đuổi về với ông bà.

Lâm Lan bực mình không nói lời nào, đại cô có đi hay không liên quan gì tới nàng, tại sao phải tới nói cho nàng biết, ha, ông ta cho là đuổi một nhà đại cô về coi như vấn đề được giải quyết? Lão gia kia căn bản không có biết được vấn đề ở chỗ nào, đại cô cố nhiên đáng hận, nhưng ông ta mới là đáng hận nhất, thật là, không thể cho nàng thanh tĩnh mấy ngày sao?

Bùi Chi Thiên thấy mặt nàng sắc không tốt, nhỏ giọng hỏi: “Cô không sao chứ?”

Lâm Lan mấp máy miệng: “Không có chuyện gì, Trương tẩu, người đi xuống đi! Về sau chuyện phủ Tướng quân không cần báo cho ta, phủ Tướng quân, trừ Sơn Nhi, một mực không gặp.”

Trương tẩu vội lên tiếng lui ra.

Bùi Chi Thiên lặng yên chốc lát, vẫn là không tìm được, hỏi: “Vậy cô cũng không để ý Phùng phu nhân?”

Lâm Lan buồn khổ than thở: “Chỉ Thiên, từ khi ta bắt đầu hiểu chuyện, ta liền cho rằng cha ta đã chết, mẹ ta nuôi ta cùng anh trai khôn lớn, chịu bao khổ nhọc, hôm nay, đột nhiên xuất hiện một người cha, là đại Tướng quân đường triều, lại còn cưới thêm thất sinh nhi tử, đổi lại là cô, cô có thể tiếp nhận sao?”

Bùi Chỉ Thiên im lặng, thật đúng là có chút khó có thể tiếp nhận, khó xử nhất chính là mẹ kế cùng mình lại là bạn tốt.

“Cha cô có phải có nỗi khổ tâm gì không?” Bùi Chỉ Thiên khuyên nhủ.

Lâm Lan lạnh lùng khẽ hừ: “Bất kể ông ta có nỗi khổ tâm gì ta cũng sẽ không tha thứ.”

Thái độ Lâm Lan kiên quyết như vậy, Bùi Chỉ Thiên tin tưởng Lâm Lan nhất định là có lý do của nàng, Lâm Lan không phải là một người không biết đạo lý, ngược lại, cô ấy là một người rất biết nhân tình, tám phần là cha Lâm Lan đã làm chuyện rất không nên, chẳng qua là những người bên ngoài không rõ, suy đoán lung tung, vậy không tốt lắm, Lâm Tướng quân trong suy nghĩ của mọi người là hình tượng anh hùng cao lớn, người ngoài chỉ biết ủng hộ ông ấy mà khiển trách Lâm Lan.

“Lâm Lan, chúng ta coi như là tri âm, cho nên, ta nói mấy câu thật lòng với cô. Chuyện này tiếp tục giằng co, sẽ là bất lợi với cô, cô nên nghĩ biện pháp sớm giải quyết cho phải, nếu không, để cho Lâm Tướng quân ra mặt giải thích đi. Chỉ có người buộc nút mới mở được nút thắt, lời ông ấy nói... để cho chính ông ấy nghĩ biện pháp thu hồi.” Bùi Chỉ Thiên nói.

Lâm Lan cười khở: “Ông ta sẽ không ra mặt giải thích, cho dù giải thích cũng là giải vây cho chính ông ta, chẳng lẽ ông ta đem lỗi lầm của mình chiêu cáo thiên hạ?”

Haiz, điều này cũng đúng, Bùi Chỉ Thiên yên lặng, âm ức thay Lâm Lan. Vất vả mới sóng êm gió lặng thì lại nổi phong ba, cuộc sống Lâm Lan sẽ không được yên ả mấy ngày nữa.

“Quên đi, không nói ông ta nữa, tránh mất hứng, Ngân Liễu, đi xem một chút, Quế tẩu chuẩn bị rượu và thức ăn xong chưa?” Lâm Lan lắc đầu, đem phiến nã ném ra khỏi đầu, phân phó Ngân Liễu.

Bùi Chỉ Thiên cố gắng tìm đề tài vui vẻ: “Đúng rồi, lần trước ta nhìn thấy

Vũ Dương.”

“Thế nào cơ? Hiện giờ cô ấy sống có tốt không?” Lâm Lan quan tâm nói, Tần gia mặc dù ghê tởm, nhưng nàng rất có hảo cảm với Vũ Dương.

Ánh mắt Bùi Chi Thiên buồn bã, tự trách, tìm đề tài vui vẻ nói, kết quả lại nói tới việc không nên nói.

“Cô ấy không ôn lăm, người gây hấn đi, ta nghe nói Trần Nam Vương thế tử kia không phải là người tốt gì, thiếp thất thông phòng trong nhà mười mấy người, Vũ Dương lại khí lượng cao, có thể tốt sao?”

Chương 297 – Nói dối

Lý Minh Tác kính một vòng rượu liền cáo lui trước, đi thăm Nhược Nghiên cùng đứa bé.

Trần Tử Dụ tâm tắc: “Đại ca huynh không giống mẹ kế cùng cha huynh một điểm nào, khó có được!”

Lý Minh Doãn rót rượu vào chén hấn: “Uống đi, sao nói nhảm nhiều vậy.”

Ninh Hưng nâng chén: “Nào, uống rượu, huynh đệ chúng ta đã lâu không tụ tập, lần tái tụ tới không biết là lúc nào.”

Trần Tử Dụ lườm hấn một cái: “Nói cái gì thế, ba chúng ta ở kinh thành, muốn gặp nhau lại còn không dễ à? Bất kể chỗ nào, ta gọi là phải tới.”

Lý Minh Doãn phỏng đoán: “Ninh Hưng, có phải cậu sắp rời kinh?”

Ninh Hưng uống cạn chén rượu, vẻ mặt hơi ngưng trọng, mặc nhiên chốc lát, nói: “Tình huống cụ thể, tạm thời ta không thể nói, chẳng qua là đã nhận được mật lệnh, đại ca, nhị ca, năm nay không yên ổn rồi, hai người cũng cẩn thận một chút.”

Trần Tử Dụ thu lại nụ cười: “Tình huống gì, anh của cậu hôm qua mới về, cái gì cũng không biết. Lão đại, trong kinh xảy ra chuyện gì rồi?”

Lý Minh Doãn liếc hấn một cái: “Ta xem đầu óc cậu phiêu dạt nơi xa rồi, dưới chân thiên tử, trừ việc kia còn có chuyện gì có thể xảy ra?”

Trần Tử Dụ chớp mắt, ngây một hồi, cẩn thận hỏi: “Huynh nói là...”

Lý Minh Doãn gật đầu, tâm tình cũng có chút trầm trọng, gần nhất đủ loại dấu hiệu cho thấy, Hoàng thượng muốn động thủ. Đầu tiên là chuyện Tần Thừa Vọng, nhân chứng vô duyên vô cớ chết thảm trong tử ngục, Hoàng thượng lấy chứng cứ chưa đầy đủ, không tra cứu, chẳng qua là cách chức Tần Thừa Vọng, cho hắn rời khỏi Binh bộ, bế môn suy nghĩ lỗi lầm. Nhóm đại thần trong triều vì thế thay nhau trình lên khuyên ngăn, Hoàng thượng cũng ngoảnh mặt làm ngơ. Đầu tiên hắn còn tưởng rằng nhân chứng là người Tần gia giết người diệt khẩu, một câu nói của Tĩnh Bá Hầu, giải thích khó hiểu của hắn. Tĩnh Bá Hầu nói “Trông chừng nhân chứng là Ngự Lâm quân, Tần gia có tay mắt thông thiên cũng không thể làm gì...” ngụ ý, đây là Hoàng thượng chính mình diệt. Chuyện thứ hai, khi Tần Vũ Dương cùng Trấn Nam Vương thế tử thành thân, Hoàng thượng đã sắc phong một nữ nhi khác của Tần gia lên chức tần, vô cùng ân sủng. Chuyện thứ ba, một tháng trước, Ninh Hưng thì ra là người lãnh đạo trực tiếp thay Chử Tướng quân thăng nhiệm Lương Quảng Tổng đốc, Chử Tướng quân chính là người nâng đỡ tứ Hoàng tử. Hoàng thượng phái hắn đi Lương Quảng, ý muốn như thế nào, hơi động chút đầu óc cũng có thể nghĩ ra được, đây là vì kiềm chế thế lực Trấn Nam Vương phía nam; lại thêm bệnh tình Thái hậu đã nguy kịch, Thái y viện đã thúc thủ vô sách, xem ra ngày giờ không còn nhiều.

Trần Tử Dụ hiểu rõ gật đầu: “Thật đúng là phải cẩn thận một chút.” Chuyện khác không sợ, chỉ sợ Tần gia binh biến, tai bay vạ gió.

Vốn là vui vẻ tụ hội, bởi vì chủ đề nặng nề này, tâm tư ba người cũng mất vui vẻ. Trần Tử Dụ đưa Bùi Chỉ Thiên tới, không thể để vợ mình ở một mình quá lâu, tụ hội sớm tản mát.

Lâm Lan thấy Minh Doãn đi về thì oán trách: “Huynh đệ chàng khó có dịp gặp mặt, sao không hàn huyên lâu một chút, ta cùng Chỉ Thiên nói chưa đủ mọi người đã tan rồi.”

Lý Minh Doãn thay quần áo, nhẹ mím cười nói: “Nàng cũng phải thông cảm cho vợ chồng son người ta xa cách gặp lại.”

Lâm Lan nhận xiêm y hắn thay ra đưa cho Ngân Liễu, cười nói: “Nói cũng đúng, Chỉ Thiên cũng xui xẻo, mới vừa thành thân, Tử Dụ lại phải đi Triều Tiên. Đi là đi liền một năm, vợ chồng son hận nhất biệt ly, bất quá, ta nghe nói Tử Dụ lần này đi sứ trôi qua cũng rất tốt.”

Lý Minh Doãn cười nói: “Chỉ Thiên phàn nàn với nàng?”

“Không có phàn nàn, chỉ nói là Tử Dụ mập lên không ít, nếu là cực khổ, còn có thể béo lên sao? Chàng nhìn chàng đi, cùng là đi sứ, chàng đi Bắc cương một chuyện mà rớt mất mười cân thịt, đây chính là khác biệt.” Lâm Lan cười nói.

“Không thể so sánh như vậy, người ta mạng tốt, ta thì mạng bôn ba lao碌.” Lý Minh Doãn tự giễu nói.

“Ta nói thế này, làm quan khổ cực như vậy, chẳng bằng không làm! Tiền lãi năm nay bên Sơn Tây là một triệu sáu trăm ngàn lượng, cộng thêm tiền cho thuê mười tám cửa hiệu mặt tiền, sáu mươi hai vạn lượng, còn có tiền lời thôn trang, cuộc sống của chúng ta đủ tốt trôi đi.” Lâm Lan đẩy Lý Minh Doãn ngồi xuống ghế, giúp hắn nói lỏng búi tóc, nhẹ nhàng cắt tĩa, lại nói, năm nay bởi vì Tần gia, Hồi Xuân Đường của nàng thời gian mở không nhiều, bằng không, tiền lời Hồi Xuân Đường cũng là tương đối khả quan.

Lý Minh Doãn nhú mày, vẫn suy nghĩ lời Ninh Hưng nói.

Lâm Lan không thấy tiếng hồi đáp, phần nộ nói: “Bất quá ta biết đàn ông các người chỉ thích công danh, đây là cách thể hiện mình của cánh đàn ông, không phải ta muốn ngăn chàng, chỉ là hi vọng chàng không phải khổ cực như vậy, nhưng thân làm thân tử, luôn là thân bất do kỷ...”

Lý Minh Doãn vẫn thất thần, Lâm Lan cúi người, nhìn hắn một cái, vươn tay quơ quơ trước mặt hắn: “Này! Ta nói với chàng, chàng đang nghĩ gì đấy?”

Lý Minh Doãn phục hồi tinh thần, khẽ cười nói: “Àh! Vẫn nghe đây!”

Lâm Lan khẽ đẩy hắn một cái, bất mãn nói thêm: “Miễn cưỡng!”

Lý Minh Doãn lôi tay nàng, kéo nàng ngồi lên đùi mình, Lâm Lan đỏ mặt lên, giận trách”Làm gì? Ngân Liễu còn ở đây!”

Lý Minh Doãn ngấm nhìn bốn phía, cười nói: “Nào có?”

Lâm Lan ngẩng đầu xem, Ngân Liễu quả thật đã lui ra, nha đầu này, cũng quá thức thời rồi, chỉ cần Minh Doãn về phòng, tất cả liền trốn đi ra ngoài, không gọi thì không vào.

“Lan Nhi...” Lý Minh Doãn ôm nàng, chậm rãi nói: “Ngày mai nàng qua nhà cậu cả, nói cho cậu biết, không nên ham thời điểm năm mới mà làm ăn, sớm đóng cửa hàng đi.”

Lâm Lan nhảy cảm hỏi: “Xảy ra chuyện gì phải không?”

Lý Minh Doãn trịnh trọng nói: “Bây giờ chưa thể xác định, coi như là phòng ngừa chu đáo!”

Đêm nay Lâm Phong trở lại kinh thành, hấn sợ hấn không có ở đây mấy ngày nay, Diêu Kim Hoa không an phận, cho nên, vừa xong xuôi chuyện liền trở lại tìm Diêu Kim Hoa. Diêu Kim Hoa không ở trong khách sạn, tiểu nhị nói sáng sớm Diêu Kim Hoa đi ra ngoài rồi không trở về.

Lúc này đã tối, Diêu Kim Hoa còn có thể đi đâu? Lâm Phong nghĩ đến đầu tiên là Lý phủ, có lẽ Kim Hoa đi gặp Hàm Nhi rồi, cho nên đến Lý phủ, hỏi người gác cổng, người gác cổng nói mấy ngày trước cô ta đều đến, gặp Hàm Nhi tiểu thiếu gia một chút rồi đi, hôm nay thì không tới.

Kim Hoa mới tới kinh thành, chưa quen cuộc sống nơi đây, trừ Lý phủ cũng chỉ có đi phủ Tướng quân, mặt Lâm Phong đen đi, nếu Diêu Kim Hoa đi phủ Tướng quân, hấn sẽ không tha thứ cho cô ta.

Lâm Phong quay lại khách sạn, Diêu Kim Hoa vẫn chưa trở về, Lâm Phong liền đi phủ Tướng quân, ở cửa phủ chờ, quả nhiên, không bao lâu, thấy Diêu Kim Hoa cười ha ha từ phủ Tướng quân đi ra ngoài, lên xe ngựa phủ Tướng quân chuẩn bị sẵn cho cô ta.

Lâm Phong tức giận, âm thầm đi trước, trở lại khách sạn trước Diêu Kim Hoa.

Ngày hôm nay tâm tình Diêu Kim Hoa đặc biệt tốt, buổi sáng Chu mama đưa tới một tờ khế ước mua bán nhà, còn có ba trăm lượng bạc, để cho cô ta mua thêm gia cụ, cô ta giật lấy tờ khế ước mua bán nhà đi xem, tòa nhà lớn, khu vực cũng tốt, đình viện rộng rãi, phòng ốc trang nhã, rường cột chạm trổ, lại còn có một cái tiểu hoa viên, mặc dù so ra khí phái còn kém Lý phủ cùng phủ Tướng quân, nhưng so với ngôi nhà bé tẹo ở quê, quả thực là một trời một vực.

Diêu Kim Hoa hỏi những người xung quanh đó về giá nhà, một tòa nhà như vậy phải hơn hai mươi vạn lượng, cô ta kinh hãi hồi lâu không có phục

hồi tinh thần lại, hai mươi vạn lượng, là bao nhiêu bạc, chồng thành núi nhỏ đấy! Giá tiền cao quý này mới khiến Diêu Kim Hoa hài lòng. Sau đó cô ta bắt đầu đặt mua gia cụ, đi dạo một vòng phố xá, phát hiện ba trăm lượng bạc chỉ có thể mua chút ít gia cụ bình thường, khá hơn một chút, tỷ như vàng gổ hoa lê, còn chưa đủ đánh chế một bộ bàn ghế, không khỏi oán trách Lâm Lan hẹp hòi, phòng ốc đã tặng rồi, vậy còn gia cụ thì thế nào? Vốn định đi hỏi Lâm Lan muốn thêm bạc, lại sợ Lâm Lan đi tố cáo với anh trai, cho nên liền nghĩ đến đi phủ Tướng quân, dù sao Lâm Phong không gặp cha hắn, Lâm Phong không biết. Không ngờ, cô ta vừa mở miệng, cha chồng liền cho ngân phiếu một vạn lượng, Diêu Kim Hoa vỗ vỗ số tiền trong ngực, thỏa mãn cùng cao hứng, tám đời cô ta cũng chưa từng thấy một tờ giấy tiền lớn như vậy, một vạn lượng đấy! Trước kia, một đồng cũng khó, giờ chỉ cần mở miệng là một vạn lượng. Ban đầu còn tưởng rằng gả cho một gã bất lực nghèo rớt mồng tơi, ai ngờ là nhật được bảo bối rồi.

Diêu Kim Hoa ngâm nga hát chạy về phòng. Đẩy cửa, nhìn thấy Lâm Phong ngồi ở bên trong, Diêu Kim Hoa giật mình, lắp bắp nói: “Chàng... Sao hôm nay chàng lại tới? Chàng tới lúc nào?”

Lâm Phong lạnh lùng, trầm giọng hỏi: “Cô đi đâu?”

Đầu óc Diêu Kim Hoa chuyển thật nhanh, cười híp mắt đóng cửa lại, ha ha tới trước mặt Lâm Phong, ân cần giúp hắn châm trà, nhỏ nhẹ nói: “Chàng tới sớm cũng không nói với ta một tiếng, bằng không, ta liền chờ chàng rồi cùng nhau đi xem nhà.” Nói đến tòa nhà Diêu Kim Hoa hưng phấn lên: “Lâm Phong à! Ta nói cho chàng biết, tòa nhà muội tử tặng thật lớn, viện rộng rãi, còn có một tiểu hoa viên! Nhưng mà bên trong chưa có đồ bày biện, muội tử cho ta ba trăm lượng bạc, để cho chúng ta tự đi mua thêm đồ dùng...”

Lâm Phong lạnh lùng nói: “Ta hỏi cô đi đâu?”

Diêu Kim Hoa chớp mắt, rất vô tội nhìn hắn: “Ta mới vừa nói chàng không nghe thấy sao? Ta đi xem nhà, sau đó đi xem gia cụ, thu dọn, chúng ta cũng nên sớm về ở đúng không? Sao có thể ở khách sạn mãi?”

Lâm Phong căm tức nhìn cô ta: “Cô đi xem gia cụ ở phủ Tướng quân à?”

Diêu Kim Hoa chột dạ, cô ta đi phủ Tướng quân, làm sao Lâm Phong biết được? Người này bắt nạt cô ta sao? Diêu Kim Hoa làm bộ vô tội: “Chàng nói gì vậy, ta đi phủ Tướng quân làm gì? Làm sao ta có thể đi phủ Tướng

quân hỏi gia cụ?”

Lâm Phong vỗ bàn, mạnh mẽ đứng lên: “Diêu Kim Hoa, cô nói láo không chớp mắt sao? Ta tận mắt nhìn thấy Vương mama đưa cô xuất phủ, cô còn dám lừa gạt ta? Nói, cô đi phủ Tướng quân làm cái gì? Có phải là ngại muội tử cho bạc quá ít, đi phủ Tướng quân muốn bạc?”

Diêu Kim Hoa lùi hai bước, che ngực, cố gắng trấn định, phô trương thanh thế nói: “Anh... Anh hung dữ cái gì đấy? Lúc nào cũng chỉ biết động tay động chân, tôi là vợ anh, không phải binh lính thủ hạ của anh.”

Lâm Phong chia tay về phía cô ta, tức không biết nên bắt đầu nói từ đâu, nghiêng răng nói: “Ta đã cảnh cáo cô bao nhiêu lần, phủ Tướng quân không có liên quan gì với chúng ta, cô còn đi đến đó, cô không biết xấu hổ nhưng ta thì biết.”

Chương 298 – Lâm Phong buồn rầu

“Này, anh ăn nói có lý chút được không, tôi chẳng qua đi nói cho bọn họ biết, chúng ta có nhà mới rồi, cha con anh cãi nhau trở mặt, nhưng anh họ Lâm và Hàm Nhi chúng ta là cháu nội Lâm gia, một mình anh không nhận cha, cũng không thể không cho người ta gặp cháu nội.” Diêu Kim Hoa ngạnh cổ cãi lại.

Lâm Phong giận quá mà cười: “Diêu Kim Hoa, xem ra vinh hoa phú quý trong lòng cô quan trọng hơn ta.”

Diêu Kim Hoa xem thường nói: “Chuyện nhỏ như vậy anh cũng ngạc nhiên à, tôi có nói đi nhận bọn họ đâu.”

Lâm Phong mặc nhiên im lặng, nhắc gót rời đi. Diêu Kim Hoa bận rộn ngăn cản hắn: “Anh muốn đi đâu?”

Mặt Lâm Phong không chút thay đổi: “Trở về binh doanh.”

“Đến cũng đến rồi, đi đâu nữa? Vợ chồng chúng ta hơn hai năm không gặp, anh gặp mặt liền âm ỉ với tôi, trước kia anh không phải như thế, tôi biết anh ghét bỏ tôi, chê tôi nhìn không đẹp, chê tôi xuất thân thấp hèn, chê tôi này, chê tôi kia, tóm lại tôi trong mắt anh, hôm nay không đáng giá một đồng rồi, có đúng vậy không! Hôm nay dầu gì anh cũng đã là quan, lại có

muội phu là đại quan, cha là đại Tướng quân, anh hoàn toàn có thể cười thiên kim tiểu thư... Nếu anh chê tôi, anh cứ việc nói thẳng ra... Diêu Kim Hoa tôi mặc dù không có kiến thức, cũng không có bản lĩnh như muội tử anh, nhưng tôi còn có chút cốt khí, anh nói đi, chỉ cần anh nói ra khỏi miệng, tôi... tôi liền mang Hàm Nhi đi, không ở đây làm anh chướng mắt..." Diêu Kim Hoa càng nói càng thương tâm, che mặt khóc lên.

Nghe cô ta nói thương tâm, Lâm Phong không khỏi mềm lòng, mặc dù Diêu Kim Hoa có nhiều điều không phải, nhưng bọn hắn dù sao vẫn là vợ chồng, Lâm Phong thở dài, vỗ vỗ vai Diêu Kim Hoa, thanh âm nhu hòa: "Kim Hoa, không phải ta ghét bỏ nàng, nàng cũng biết ta không phải là người như vậy, chỉ cần nàng không nói tới việc nhận cha, không đi phủ Tướng quân, không lui tới với bọn họ, chúng ta lại như xưa. Vui vẻ sống, được không?"

Diêu Kim Hoa nhào vào trong ngực Lâm Phong, cúi đầu nức nở: "Tất cả nghe theo chàng không được sao? Lâm Phong, đừng nên dữ tợn với ta như vậy nữa. Ta thật rất sợ, sợ chàng không còn quan tâm ta, nếu chàng không quan tâm ta nữa, ta chỉ biết ôm Hàm Nhi cùng nhau nhảy sông..."

Lâm Phong rung mình một cái, thấp giọng trách cứ: "Nàng nói những gì đấy! Ta lúc nào nói không nhớ nàng?"

Diêu Kim Hoa nhăn nhó, làm nũng, ngửa đầu hỏi hắn: "Vậy tối nay chàng có rời đi không?"

"Không đi. Nhanh đi rửa mặt, xem nàng khóc xấu như con mèo, khó coi chết đi được." Lâm Phong cười nói.

Diêu Kim Hoa bĩu môi, đập hắn một cái: "Chàng còn nói chàng không chê ta, chàng chính là chê ta không xinh đẹp."

Lâm Phong cười hề hề: "Có ai đẹp mắt lúc khóc sao?"

Diêu Kim Hoa lườm hắn một cái: "Vậy chàng giúp ta đi múc nước đi!"

Lâm Phong cười cười, đi ra ngoài múc nước, Diêu Kim Hoa vội vàng móc ngân phiếu trong ngực ra nhét dưới gối, nghĩ nghĩ thấy không an toàn, lại lấy ra nhét xuống dưới đệm giường.

"Kim Hoa, nước nóng đây, mới mở cửa ra liền gặp tiểu nhị đưa nước nóng." Đang lúc này, Lâm Phong đẩy cửa đi vào.

Diêu Kim Hoa run tay, tấm ngân phiếu rơi trên mặt đất.

Lâm Phong nhìn thấy Diêu Kim Hoa lén lén lút lút, trong lòng rung lên, nhìn lại tờ giấy trên mặt đất, sắc mặt Lâm Phong tối đi: “Đây là cái gì?”

Diêu Kim Hoa vội vàng nhặt lên, nắm trong lòng bàn tay, nói quanh co: “Không, không có gì...”

Lâm Phong để ấm nước xuống, bước tới phía trước, vươn tay: “Đưa cho ta xem.”

Diêu Kim Hoa lầu bầu: “Có gì đâu.”

“Lấy ra!” Lâm Phong trầm giọng quát lên.

Diêu Kim Hoa run lên, lui về sau hai bước, giấu tấm ngân phiếu ra phía sau.

Lâm Phong lật ngược người cô ta lại, bắt lấy tay cô ta, muốn gỡ ngón tay ra.

“Ái... Chàng làm gì vậy? Nhẹ chút nhẹ chút, tay ta gãy mất...” Diêu Kim Hoa kêu đau.

Lâm Phong lấy tờ giấy trong tay cô ta ra, vừa nhìn là một tờ ngân phiếu trị giá một ngàn lượng, nhất thời xanh mặt. Đẩy cô ta ra, mở gối, đệm giường, dưới đệm giường còn có vài tờ, cầm lên khế đếm, đều là một vạn lượng.

Lâm Phong cầm lấy một chồng ngân phiếu, lạnh giọng chất vấn: “Ở đâu ra?”

Diêu Kim Hoa vội la lên: “Lâm Phong, chàng nghe ta giải thích! Ta thật sự không hỏi cha chồng muốn tiền, là ông ấy tự cho, ta không thể làm gì khác hơn là trước mắt nhận lấy, nghĩ tới ngày mai đi trả lại cho ông ấy...”

“Diêu Kim Hoa, cô còn muốn gạt ta?” Lâm Phong dùng sức đẩy cô ta ra, như gió lốc hướng ra khỏi phòng.

Diêu Kim Hoa ngơ ngác nhìn cửa phòng, một lúc lâu mới co quắp ngồi dưới đất gào khóc: “Ta làm nên chuyện gì mà gặp phải kẻ bất lực không có đầu óc như vậy...”

Lâm Phong lao ra khỏi khách sạn, nhảy lên ngựa, chạy thẳng tới phủ Tướng quân. Gió ở bên tai kêu khóc, lửa giận ở trong lòng thiêu đốt, nếu như tối nay hắn không tìm ra chuyện này, hắn là hắn đã u mê bị lão già kia lừa, chuyện này hắn sao chịu nổi.

Trong phủ Tướng quân, Phùng Thị ở dưới đèn không yên lòng thêu thùa, Lâm Trí Viễn ở trên ghế dựa xem sách nhà binh. Phùng Thị nhìn mấy lần, muốn nói lại thôi.

Lâm Trí Viễn nhẹ cười nói: “Có lời gì cứ nói đi. Nghẹn nhiều khó chịu.”

Phùng Thị đặt khung thêu xuống, uyển chuyển nói: “Lão gia, vì sao ngài cho Kim Hoa nhiều bạc như vậy?”

Lâm Trí Viễn liếc nàng một cái, nhàn nhã nói: “Làm sao? Nàng đau lòng?”

Phùng Thị nói: “Lão gia nghĩ vậy là quá coi thường thiếp thân rồi, nhà chúng ta mặc dù không thể nói của cải phong hậu nhưng cũng không phải thiếu thốn, thiếp thân không phải đau lòng chuyện tiền bạc, nếu lão gia cùng Lâm Phong đã tiêu tan hiềm khích lúc trước, cho dù ngài cấp cho bao nhiêu, thiếp thân cũng không ý kiến, cho thiếu, thiếp thân còn không vui kia! Nhưng vấn đề là, Diêu Kim Hoa nói rõ là gạt Lâm Phong cùng Lâm Lan tới muốn bạc, vạn nhất sau này Lâm Phong biết rồi, không biết sẽ nghĩ như thế nào.”

Lâm Trí Viễn lơ đãng, cười nói: “Nhưng con dâu tới cửa đòi, ta có thể không cho sao? Dù sao tương lai những đồ này của ta đều là cho hài tử mấy người.”

“Nói không phải là nói như vậy, lão gia có hảo tâm, chỉ sợ người ta không lĩnh tình, ngược lại trách cứ lão gia.” Phùng Thị nói.

“Ta không trông cậy vào Phong Nhi lĩnh tình, cho nó là điều bình thường, Lan Nhi có thể cho nó một tòa nhà, ta làm cha cho nó ít gia cụ, có gì lớn sao?” Lâm Trí Viễn thản nhiên nói.

Phùng Thị buồn bực thở dài: “Ngài vẫn trông cậy vào Diêu Kim Hoa có thể giấu diếm chuyện này sao, nếu Lâm Phong biết, nhất định đem bạc trả lại.”

Vừa mới dứt lời, bên ngoài Mạt Nhi bầm báo: “Đại thiếu gia tới, đang chờ ở tiền sảnh.”

Lâm Trí Viễn ngồi bật dậy, cùng Phùng Thị hai mặt nhìn nhau. Phùng Thị bĩu môi: “Đây không phải là thiếp thân khai ra.”

Lâm Trí Viễn vội xuống ghế, đi giày: “Ta đi xem một chút.” Nói xong mở cửa đi ra ngoài.

Phùng Thị lắc đầu thở dài, Diêu Kim Hoa này cũng quá vô dụng.

Lâm Trí Viễn chạy tới tiền sảnh, thấy Lâm Phong dựa vào một cây cột ở đó, mặt như che sương, trong lòng Lâm Trí Viễn không khỏi chột dạ, chẳng lẽ Phùng Thị nói đúng?

“Phong Nhi, làm sao đã trở thế này còn tới đây, có chuyện gì sao?” Lâm Trí Viễn cười ôn hòa đi tới.

Lâm Phong mặt không chút thay đổi móc tấm ngân phiếu trong ngực ra vỗ lên bàn trà: “Đây là một vạn lượng, ngài kiểm lại đi.”

Nụ cười Lâm Trí Viễn cứng đờ, chỉ vào ngân phiếu ra vẻ mờ mịt hỏi: “Đây là...”

“Tại hạ cùng với Tướng quân đại nhân không quen không biết, không dám khiến Tướng quân đại nhân tổn kém, những thứ ngân phiếu này trả lại cho Tướng quân đại nhân.” Lâm Phong nói xong rời đi,

Lâm Trí Viễn kéo tay hấn lại, khép nép nói: “Phong Nhi, con cần gì nói lời tuyệt tình như vậy... chuyện trước kia là cha không đúng, cha đã biết sai lầm rồi, người không phải thánh hiền, Phong Nhi không thể cho cha một cơ hội đền bù, chuộc lỗi sao?”

Ánh mắt Lâm Phong lạnh lùng nhìn phía trước, thanh âm như băng lạnh: “Ta không cần đền bù, ngài muốn chuộc tội thì đi gặp mẹ ta!”

“Phong Nhi, rốt cuộc con muốn cha làm thế nào, con mới bằng lòng tha thứ cho cha?” Lâm Trí Viễn cơ hồ là cầu khẩn.

Lâm Phong quay đầu, nhìn thẳng Lâm Trí Viễn, mặt mũi bình tĩnh không mang theo một tia tình cảm, gằn từng chữ nói: “Trừ phi mẹ ta sống lại.”

Lâm Trí Viễn vô lực, buồn bã nói: “Phong Nhi, con thật muốn tuyệt tình

như vậy sao?”

Lâm Phong thần sắc kiên nghị, gạt tay Lâm Trí Viễn, bước nhanh mà rời đi.

Lâm Trí Viễn nhìn ngân phiếu trên bàn trà, tức giận một cước đạp lật cái bàn, nước trà văng khắp nơi, vụn gỗ cùng mảnh sứ vỡ tán đầy đất.

Lâm Phong ra khỏi phủ Tướng quân, nhìn trên đỉnh đầu, trời đêm đen tối, trong lòng buồn khổ vô hạn, xem ra, đem Kim Hoa đến kinh thành là một quyết định sai lầm, nhưng nếu đuổi mẫu tử Kim Hoa về Phong An, lại sợ Hàm Nhi bị Kim Hoa dạy hư, nếu chia rẽ mẫu tử Kim Hoa, hẳn không đành lòng. Cứ nghĩ là, bản thân xông ra một phen quan trường, có thể cho mẫu tử Kim Hoa một cuộc sống hạnh phúc, giống trước đây, sống đơn giản, nhưng trải qua những ngày này, xem Kim Hoa làm đủ trò, hẳn thật rất mờ mịt, hẳn và Kim Hoa không thể trở về như trước kia nữa rồi, là hẳn thay lòng sao? Kim Hoa vẫn như thế, tham tiền, khoa trương, ương ngạnh, từ lúc vào nhà, luôn âm ỉ với mẹ và muội tử, một ngày ba trận âm ỉ nhỏ, ba ngày một trận lớn, nếu không phải Kim Hoa, mẹ cũng sẽ không rời nhân thế sớm như vậy... Nhưng khi đó, hẳn cũng nhin đó thôi? Tại sao hiện tại không cách nào nhin được nữa? Thật khó có thể chịu được! Nghĩ phải nhìn khuôn mặt tham lam của Kim Hoa, hẳn nhin không được sinh lòng chán ghét, thấy Kim Hoa khóc lóc om sòm liền không nhin được muốn đánh người, thật là bởi vì hẳn đã thay đổi sao?

Lâm Phong dắt ngựa chẳng có mục đích đi trên đường, rất lâu sau đó, mới phát hiện mình đứng ở trước cửa Lý phủ.

Lúc này muội tử cùng muội phu hẳn là đã ngủ rồi! Hẳn nên đi chỗ nào? Đột nhiên phát hiện, muốn tìm một người nói chuyện cũng không tìm được, thật đúng là bi ai!

Xoay người rời Lý phủ, Lâm Phong bất tri bất giác tiêu sái đến Hội Xuân Đường, ngẩng đầu nhìn tám biển trong gió đêm, lại thêm mấy phần điều hiu.

“A? Đây không phải là Lâm Phong sao?” Một người cất giọng hỏi.

Lâm Phong quay đầu nhìn lại, là Mạc Tử Du.

“Thật sự là anh sao! Lâm Phong, làm sao anh lại đứng ngăn người chỗ này? Nào, đi vào đây, ta cùng nhị sư huynh đang hoàn thuốc, vừa giải lao,

định uống chút rượu ngon, đi nào, đi uống rượu với nhau.” Mạc Tử Du quơ hai bầu rượu trong tay, nhiệt tình lôi Lâm Phong đi.

Chương 299 – Nghĩ bỏ vợ

Ba chén rượu xuống bụng, Mạc Tử Du hỏi, Lâm Phong nói ra buồn rầu trong lòng, Mạc Tử Du thành khẩn nói: “Lâm Phong, lời nói thật thường khó nghe, nhưng sự thật vẫn là sự thật. Ta cảm thấy chuyện này, thật không thể trách cha anh, muốn trách cũng chỉ có thể trách thiên ý trêu người. Anh nghĩ xem, đôi lại là anh, trong tình huống này, anh sẽ làm thế nào? Anh trách cha anh không tìm hai người, thiên hạ to lớn, ông ấy đi đâu tìm hai người? Anh trách cha anh không nên lập tức cưới kể thât, nhưng đại cô anh nói cho ông ấy, mấy người đã chết rồi, cha anh gặp người thích hợp thì cưới, cho dù ai cũng sẽ không trách cứ cha anh. Đàn ông, vợ chết, độc thân lấy vợ mới có gì đáng trách, anh có thấy trên đời này có người đàn ông nào vợ chết mà không lấy vợ mới? Ông ấy làm vậy chẳng phải là vì hương khói Lâm gia sao?”

Lâm Phong giật mình, suy tư lời Mạc Tử Du nói, quả là có mấy phần đạo lý, nhưng hấn vẫn bất bình thay mẹ.

“Nói như vậy, ông ấy không có chút sai nào?” Lâm Phong không cam lòng.

Mạc Tử Du cùng Vương Đại Hải liếc nhau một cái, Vương Đại Hải nói: “Cũng không thể nói cha anh không sai, nhưng không sai đến mức hai người cả đời không qua lại. Ta biết hai người phần lớn là vì mẹ mình, nhìn nhận vấn đề thông qua cách này cho nên tức giận, nhưng hai người tiếp tục như vậy, không phải là cách giải quyết. Thời gian qua, người ngoài đều nói Lâm Lan bất hiếu, ngược lại đồng tình cha anh.”

“Đúng vậy, cứng rắn quá, đối với tất cả mọi người không có chỗ tốt, Lâm Tướng quân ở trong quân uy tín cực cao, anh nhất định sẽ bị lên án, Lâm Lan cùng Lý Minh Doãn lại càng không cần phải nói. Hai người họ danh tiếng lớn, nếu có người cố tình moi chuyện này ra, sẽ ảnh hưởng lớn tới Minh Doãn, trăm thiện lấy hiếu làm đầu, huống chi Lâm Tướng quân đã cúi đầu. Muốn nghe ta nói, nhận hay không nhận? Nếu như suy nghĩ kỹ thì nên nhận, nếu không hợp, sau này ít gặp là được.” Mạc Tử Du đề nghị.

“Hai người cũng cảm thấy ta nên nhận?” Lâm Phong có chút dao động,

thật ra thì những lời này, muội phu cũng đã nói với hấn, chẳng qua là muội phu nói tương đối hàm súc uyển chuyển, chuyện như vậy, lại không nói rõ ra. Cho nên, phần lớn là hấn và muội tử thảo luận, kết quả, muội tử kháng cự mạnh hơn hấn, bây giờ nghe Mạc Tử Du cùng Vương Đại Hải làm người ngoài cuộc phân tích, Lâm Phong bắt đầu hoài nghi mình có phải quá bướng bỉnh rồi không. Nói thật, sau khi lão già kia chiêu cáo thiên hạ, ánh mắt những huynh đệ trong quân doanh nhìn hấn đã thay đổi. Mọi người tới chúc mừng hấn, nịnh bợ hấn...

Mạc Tử Du vỗ vỗ bả vai Lâm Phong: “Lâm Phong à! Nghe ta đúng không sai đâu, muội tử anh có đôi khi là một cây roi mây, đối với người khác thì có thể dễ dàng tha thứ mà đối đãi, tới khi chuyện rơi trên chính đầu mình, con bé lại bùng nổ, anh nên khuyên nhủ con bé.”

Vương Đại Hải cười khỏ nói: “Tính tình sư muội vốn vậy, chuyện đã quyết định thì chín trâu kéo không lại, nghĩ khuyên con bé, ta thấy, khó khăn đây...”

Về mặt Mạc Tử Du ngượng ngùng, khuyên nhủ sư muội thay đổi chủ ý, đúng là phiêu lưu, sư muội này, rất cứng đầu, đừng nói sư huynh muội, ngay cả anh ruột cũng có thể không nhận: “Sư huynh nói rất đúng, bất quá, có người không khuyên được nhưng có người lại được. Khuyên chưa chắc chịu nghe, có người khuyên ít không chừng có chút hiệu quả.”

Lâm Phong cùng Vương Đại Hải đồng thanh nói: “Là ai?”

Mạc Tử Du nhún vai, buông tay nói: “Ta nào biết.”

Hai người nhất tề quăng cho hấn ánh mắt khinh bỉ.

“Được rồi, được rồi, anh đừng phiền nữa, uống rượu, uống rượu.” Mạc Tử Du rót rượu cho Lâm Phong.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Phong đi Lý phủ.

Lâm Lan để cho Chu mama ôm Hàm Nhi ra, để phụ tử bọn họ bồi dưỡng tình cảm. Hàm Nhi tựa hồ có chút sợ Lâm Phong, không chịu để cho hấn ôm, gắt gao gục ở trên bả vai Chu mama.

Lâm Phong cười mắng: “Tiểu tử thói này, ngay cả cha của mình cũng không nhận.” Lời vừa ra khỏi miệng, Lâm Phong đột nhiên cảm thấy lời này làm sao giống như là nói chính mình? Không khỏi cười khỏ.

Lâm Lan sáng giọng: “Hàm Nhi mới bao nhiêu, trẻ nhỏ sợ người lạ, chờ hai người thân thiết sẽ khác.”

Chu mama cười nói: “Không phải đâu, Hàm Nhi ngoan, Hàm Nhi, đây là cha cháu, mau gọi cha nào.”

Hàm Nhi sợ hãi nhìn Lâm Phong, nhất quyết không mở miệng. Lâm Phong mong đợi nhìn Hàm Nhi, hi vọng Hàm Nhi có thể gọi hắn một tiếng cha.

Tình hình có chút lúng túng, Lâm Lan lên tiếng phá vỡ không khí này: “Chu mama, đừng ép thằng bé, trẻ nhỏ phải dạy từ từ, bà mang Hàm Nhi đi dùng điểm tâm đi.”

Chu mama cười ha ha ôm Hàm Nhi đi xuống.

Lâm Lan hỏi: “Đại ca, sao sớm thế đã qua đây? Đã ăn sáng chưa?”

“Ăn rồi, tối hôm qua ở chỗ Mạc sư huynh.” Lâm Phong ngồi xuống, xoa xoa đầu đang đau nhức.

Lâm Lan kinh ngạc nói: “Làm sao anh lại ở chỗ Mạc sư huynh? Chị dâu đâu?”

Lâm Phong buồn bã thở dài: “Muội tử, chị dâu em... Nói như thế nào đây? Hôm nay ta không thể nhận được nữa.”

Tâm tư Lâm Lan khẽ động, liền ngồi xuống, nhỏ giọng hỏi: “Anh và chị dâu cãi nhau?”

“Chị dâu em thật khiến người ta tức giận, hôm qua em tặng cho cô ta khế ước mua bán nhà, cô ta liền chạy đi phủ Tướng quân, ... muốn một vạn lượng bạc mua thêm gia cụ, em nói xem, đây là thế nào? Làm sao cô ta lại tham tiền như vậy?”

Lâm Lan khinh thường nói: “Chị dâu tham tiền, không phải bây giờ anh mới biết, muội đã nói chị ta không chết tâm chuyện nhận cha chồng.”

“Có nhận hay không là một chuyện khác, ta không chấp nhận được là thói tham lam của cô ta.” Trong mắt Lâm Phong hiện ra chán ghét.

Khóe miệng Lâm Lan khẽ động, xem ra Diêu Kim Hoa thật đúng là

không để cho nàng thất vọng, hôm qua nàng cố ý để cho Chu mama chỉ đưa ngân phiếu ba trăm lượng cho Diêu Kim Hoa mua thêm gia cụ. Diêu Kim Hoa này vô cùng tham lam, ba trăm lượng còn chưa đủ chị ta nhét kẽ răng, nàng đoán chắc Diêu Kim Hoa sẽ qua chỗ lão già kia. Chẳng qua là không nghĩ tới Diêu Kim Hoa hành động nhanh như vậy, bại lộ nhanh như vậy, lão già kia cũng thật mạnh tay, cho một lần liền một vạn lượng. Một vạn lượng đối với nàng chỉ là chín trâu mất một sợi lông, nhưng lão già kia chỉ ra trận giết địch, không biết kiếm lời, một vạn lượng không coi là số lượng nhỏ.

“Giang sơn dễ đổi, đây chỉ là khởi đầu, sau này anh còn mệt mỏi nữa.” Lâm Lan không nhanh không chậm nói.

“Nếu không phải vì Hàm Nhi... Ta... Ta thật muốn ngưng cô ta.” Lâm Phong tức giận nắm chặt quả đấm, những lời này, hẳn chỉ có thể nói cùng muội tử.

Ánh mắt Lâm Lan sáng lên trong giây lát, sau đó khôi phục như thường: “Đại ca, anh thật sự nghĩ như vậy?”

Lâm Phong bực mình không nói lời nào.

“Aiz! Chị dâu, mặc dù không phải là đại gian đại ác, nhưng vạn ác đều bởi vì dục niệm dựng lên, lòng người không đáy, tham lam không đáy, muội vốn lo lắng tính tình này của chị ta, sớm muộn sẽ hại tới anh. Chúng ta nếu chỉ là bình dân thì thôi, chị ta tham lam, cùng lắm thì hẹp hòi chút ít, nhưng hiện tại đã khác, tương lai anh sáng lạn, bên cạnh có người như vậy, sớm một sẽ gây ra đại họa.” Lâm Lan lo lắng nói.

Nhìn sắc mặt đại ca càng thêm âm trầm, Lâm Lan lại nói: “Đây là thứ nhất, vạn nhất Hàm Nhi đi theo chị ta, học tính nét chị ta thì thật phiền toái.”

Lâm Phong âm trầm: “Muội nói những điều này, cũng chính là ta băn khoăn, nhưng là... phải làm sao đây? Ta không muốn để người ngoài nói ta có tiền đồ thì quên người vợ từ thuở hàn vi, rồi lại nói, dù sao cô ta cũng là mẹ Hàm Nhi.”

Lâm Lan gật đầu: “Đại ca nói cũng có lý, nếu như thế, chỉ có thể nhẫn nại thôi. Đại ca để ý một chút, đừng để chị ta xỏ mũi đi, chuyện nhỏ theo chị ta không sao cả, nhưng đại sự, anh nhất định phải tự mình quyết định.”

Đại ca đã có tâm tư như thế, mà Diêu Kim Hoa, không cần người khác

làm chị ta làm loạn, chính chị ta cũng làm ra chuyện khiến người ta chán ghét. Đợi đến khi đại ca không cách nào tha thứ, nàng sẽ... thêm vào môi lừa cuối cùng, để đại ca ngưng Diêu Kim Hoa. Nếu không có Hàm Nhi, lúc này nàng đã tìm cách đui mắt Diêu Kim Hoa, nàng hẳn Diêu Kim Hoa đã nhắm đủ đã lâu, từ lúc chị ta khiến mẹ tức đến phun máu, nàng đã có ý niệm này trong đầu. Mẹ la sát này, không có tư cách làm con dâu Lâm gia.

“Muội tử, sắp tới ta có trận không thể tới gặp muội, về phía chị dâu, muội quan tâm giúp ta, đừng để cô ta làm ra chuyện xấu mặt.” Lâm Phong nói.

“Đại ca, nhiệm vụ này có thể muội không hoàn thành được, chị dâu thấy muội thì trợn mắt, bảo muội đi xem chị ta? Không âm ỉ là không thể.” Lâm Lan phải miệng nói.

Lâm Phong phần nộ nói: “Ta cũng biết việc này là làm khó muội... aiz... Phải làm sao đây? Coi như muội giúp đại ca đi.”

Lâm Lan bỗng nhiên nhớ tới hôm qua Ninh Hưng nói có trận không thể trở về kinh, liền thử dò xét: “Đại ca, có phải là anh nhận được lệnh gì không?”

Lâm Phong há mồm, muốn nói lại thôi: “Đây là cơ mật trong quân, ta không thể nói, tóm lại, đợi chuyện xong xuôi ta sẽ trở lại.”

Lâm Lan càng khẳng định suy đoán của mình, Tây Sơn cùng Bắc Sơn đại doanh bắt đầu có động tác.

“Đại ca cẩn thận, ngàn vạn lần phải đề ý xung quanh.” Lâm Lan chỉ có thể dặn dò như vậy, hành động lần này, nhất định là nguy hiểm, hi vọng đại ca cẩn trọng.

Lâm Phong gật đầu nói: “Ta sẽ chú ý, muội cũng phải bảo trọng, ta đi đây, còn phải báo cho chị dâu muội một phen, nếu không, ta thật không yên lòng.”

Lâm Phong đứng dậy bước hai bước, quay đầu lại: “Hàm Nhi vẫn phải phiền toái muội một thời gian, nếu chị dâu muội tới đòi người, muội đừng để ý, ngàn vạn lần đừng để cô ta mang đi.” Lâm Phong nhớ tới tối qua Diêu Kim Hoa nói ôm Hàm Nhi đi trầm sông hộ thành, trong lòng lại sợ hãi.

“Biết rồi, Hàm Nhi là huyết mạch Lâm gia chúng ta, muội sẽ không để ai dạy hư nó.” Lâm Lan mỉm cười nói.

Lâm Phong chạy tới khách sạn, Diêu Kim Hoa nằm ở trong chăn ngủ, đôi mắt vốn đã nhỏ, bởi vì tối hôm qua khóc lóc một hồi, sung tới độ chỉ còn một đường nhỏ. Thấy Lâm Phong tới, Diêu Kim Hoa vẫn còn tức tối, đây là một vạn lượng bạc đây!

“Không phải anh chê tôi sao? Còn tới làm gì?” Diêu Kim Hoa tức giận nói, chui vào chăn, không để ý tới Lâm Phong.

Lâm Phong đứng ở trước giường, cố gắng làm cho mình bình tĩnh trở lại, nói: “Ta phải đi, trong quân có nhiệm vụ, có thể một thời gian rất dài không thể tới, cô chú ý bản thân, sớm sắp xếp nhà cửa rồi qua đó ở, muội muội đã nói, đến lúc đó sẽ giúp chúng ta mua nha hoàn, bà tử.”

Diêu Kim Hoa vừa nghe Lâm Phong chuẩn bị đi, tâm lập tức tụt mềm nhũn, ngồi bật dậy, nhưng vừa nghe nói hẳn để mình sắp xếp nhà cửa...

“Trong tay của tôi tổng cộng chỉ có ba trăm lượng bạc, anh bảo tôi sắp xếp kiểu gì?” Diêu Kim Hoa buồn bực nói.

Lâm Phong móc ngân phiếu ra đưa cho cô ta: “Đây là số tiền ta tích góp được hai năm qua, tổng cộng là một ngàn hai trăm lượng, giao cả cho cô, nếu tính toán cẩn thận, cũng đủ rồi.” Lâm Phong đặt ngân phiếu lên chăn, dừng một chút lại nói: “Cô đừng đi phủ Tướng quân nữa, đây là lần cuối ta cảnh cáo cô.” Lâm Phong dứt lời, xoay người rời đi.

“Aiz... Anh cứ như vậy đi?” Diêu Kim Hoa chân không nhảy xuống giường, nghĩ đuổi theo, Lâm Phong đã đi ra cửa, cánh cửa đóng sập lại.

Diêu Kim Hoa tức tối nghiêng răng, tay ném thứ gì muốn ném đi, lại nhớ ra là ngân phiếu, liền thu lại, tức giận nói: “Đồ không có lương tâm, cứ như vậy ném ta ở lại? Khôn kiếp...”

Chương 300 – Kinh biến

Lâm Lan tiến đại ca xong liền đi Diệp gia.

Diệp Đức Hoài hiểu ý Lâm Lan, quyết định để cho Vương Thị cùng con dâu mang theo hai đứa cháu về Phong An.

Đảo mắt đến ngày mồng tám tháng chạp, trong kinh thành đã có tuyết, khí trời càng lúc càng lạnh, Minh Doãn hạ triều càng ngày càng muộn.

Một ngày kia, A Tú đưa Sơn Nhi tới đây, mấy tháng không gặp, Sơn Nhi đã cao lên không ít, tuy nhiên gương mặt vẫn tròn trịa, non mềm khả ái, choàng áo khoác màu xanh thẫm, nổi bật lên gương mặt xinh xắn môi hồng răng trắng, nhìn qua thập phần hoan hỉ.

Lâm Lan xoa xoa gương mặt đáng yêu của cu cậu, cười vui vẻ nói: “Sơn Nhi nghĩ như thế nào hôm nay lại đến đây? Nhanh vào nhà cho ấm.”

Sơn Nhi ríu rít: “Đệ sớm muốn đến, nhưng mẹ muốn đệ học, cha thì muốn đệ tập võ, không tới được, hôm nay là ngày mồng tám tháng chạp, mẹ mới cho đệ nghỉ một ngày, đệ liền chạy tới đây đòi uống cháo mồng tám tháng chạp.*”

*Cháo mồng tám tháng chạp: Dùng nếp, đậu và các loại quả khô như táo, hạt sen, hạt dẻ... nấu thành. Bắt nguồn từ Phật giáo, tương truyền Thích Ca Mâu Ni đắc đạo vào ngày này, nên chùa chiền nấu cháo cúng Phật, về sau trong dân gian lưu truyền mãi thành tục lệ.

Chu mama đem một cái lò sưởi ấm áp đưa cho Sơn Nhi, cười nói: “Ai nha, Sơn Nhi thiếu gia của chúng ta đã thành người bận rộn rồi.”

“Thật sao? Mẹ ta kể, tỳ phu mới xuất chúng, muốn tương lai của ta giống như tỳ phu, thì đỡ Trạng nguyên, cha ta nói, đại ca võ nghệ xuất chúng, muốn ta giống như đại ca, tương lai làm Tướng quân, aizz! Ta cũng không biết tương lai của ta làm Trạng nguyên hay Tướng quân thì tốt hơn!” Sơn Nhi làm bộ sâu não nói, thật giống như vấn đề này làm khó nó vô cùng.

Nghe Sơn Nhi làm bộ ông cụ than thở, mọi người không khỏi cười rũ rượi.

Lâm Lan phân phó Ngân Liễu lấy đồ ngon chiêu đãi Sơn Nhi, cười hỏi: “Vậy Sơn Nhi nghĩ muốn làm người thế nào?”

Sơn Nhi hai mắt nhìn trời suy nghĩ một chút: “Đệ cảm thấy làm Trạng nguyên tương đối uy phong, giống cha thì có cái gì tốt? Quanh năm suốt

tháng, không có mấy ngày ở nhà.”

Ngân Liễu cười nói: “Sơn Nhi thiếu gia nói rất đúng, vẫn là làm Trạng nguyên tốt, Quỳnh Lâm yển, đánh ngựa dạo phố. Nhiều uy phong!”

Sơn Nhi gật đầu đồng ý, thật giống như làm Trạng nguyên để như trở bàn tay, tràn đầy tự tin nói: “Ta đây sẽ làm Trạng nguyên vậy.”

Mọi người lại cười vang, Lâm Lan nói: “Sơn Nhi giống như Trạng nguyên, chí khí không nhỏ. Bất quá Trạng nguyên không dễ dàng làm đâu, giống tử phụ của đệ kia kia, ăn không có thời gian ăn, nghỉ không có thời gian nghỉ, phải khắc khổ mới được.”

Sơn Nhi chớp mắt, ngây thơ hỏi: “Tử phụ không ăn không nghỉ thì sao chịu được. Sẽ không có sức chiến đấu...”

Lâm Lan giật mình, néo mũi cu cậu, sáng giọng: “Đệ còn nhỏ, suy nghĩ những thứ này làm gì.”

Sơn Nhi cười hắc hắc nói: “Tử tử không nói Sơn Nhi cũng hiểu, tử tử muốn Sơn Nhi học theo Tô Tần tôn kính phải không. Châm đâm cổ, treo đầu lên. Tử tử yên tâm, Sơn Nhi sẽ chăm chỉ.”

Chu mama cười nói: “Xem nào, xem nào, Sơn Nhi thiếu gia chúng ta mới mấy tháng không gặp, học vấn tăng lên thấy rõ.”

Sơn Nhi xem thường: “Những thứ chuyện xưa này, tiên sinh sớm đã nói cho chúng ta, bất quá ta cảm thấy treo đầu lên coi như xong, cầm cái dùi đâm cái mông, cái mông bị đau không phải là không ngồi yên được sao? Vạn nhất muốn ngủ, mông bị đâm nhiều, chẳng phải sẽ bị thương? Vừa bị bệnh lại vừa chẳng học được gì?”

Lâm Lan dở khóc dở cười: “Ai kêu đệ cầm cái dùi đâm vào mông thật hả? Lúc về tử tử sẽ chuẩn bị cho đệ ít dược cao, nếu đệ mệt thì bôi chút lên thái dương, bảo đảm cho thanh tỉnh.”

Sơn Nhi vui vẻ nói: “Đó là tốt nhất, nhưng mà, cha sẽ không dễ dàng bỏ qua cho đệ như vậy, ông nói một lòng muốn đệ làm Tướng quân. Nói cái gì mà thừa kế y bát.*”

*Áo cà sa và cái bát của thầy tu

“Phi! Về điểm này, đừng để ý ông ta.” Lâm Lan khinh thường nói.

Sơn Nhi ngượng ngùng cười: “Lời này đệ không dám nói với cha, hay là tử tử đi nói giúp đệ! Cha nhất định nghe tử, mẹ nói lời tử rất có tác dụng.”

Lâm Lan nói: “Cần gì phiền toái như vậy, đệ về cứ nói với cha, đó là Lan Nhi tử tử cảm thấy đệ đệ học hành là tốt nhất.”

Sơn Nhi cười nói: “Đệ về sẽ thử, nếu không được, tử tử nhất định phải giúp đệ.”

Như Ý ôm Hàm Nhi đi vào. Hàm Nhi hôm nay mặc một thân áo lụa màu xám, quần bông đính hoa, mũ con hổ, thoát nhìn như một viên cầu nhỏ.

Sơn Nhi vừa thấy Hàm Nhi thì vui vẻ nói: “Hàm Nhi mau gọi một tiếng cậu hai nào.”

Hàm Nhi là trẻ nhỏ, thích nhất trẻ nhỏ lớn hơn mình mấy tuổi, không chút suy nghĩ, biết điều kêu một tiếng: “Cậu...”

Sơn Nhi đắc ý vỗ tay: “Tử, tử nghe thấy chưa, Hàm Nhi gọi đệ là cậu rồi... Rốt cuộc đệ không phải là nhỏ nhất trong nhà.”

Lâm Lan sủng nịch cười: “Làm cậu thì không chỉ có tiếng không, hôm nay đệ chơi với Hàm Nhi nhé.”

Như Ý thả Hàm Nhi lên giường, Sơn Nhi cởi giày leo lên giường chơi với Hàm Nhi.

Vân Anh ở bên ngoài gấp giọng nói: “Nhị thiếu phu nhân, đại thiếu gia mời người lập tức qua một chuyến.”

Lâm Lan ngẩn ra, xảy ra chuyện gì? Vội phân phó đám người Chu mama trông coi Sơn Nhi cùng Hàm Nhi cẩn thận, Ngân Liễu mang áo khoác cho nàng, hai người vội vàng đi tiễn sảnh.

Lý Minh Tắc đi qua đi lại trong phòng, thần sắc có chút lo âu. Thấy Lâm Lan tới, Lý Minh Tắc bận rộn tiến ra đón, gấp giọng nói: “Đệ muội, không xong.”

Tâm Lâm Lan trầm xuống: “Đại ca, anh đừng vội, từ từ nói.”

“Ta mới từ cửa hàng trà về, hiện tại bên ngoài lộn xộn, nói là lập tức phải giới nghiêm rồi.” Lý Minh Tắc nói.

Bão táp rớt cục tới, Lâm Lan ổn định tâm tình, hỏi: “Đại ca nhìn qua thấy tình hình thế nào?”

Lý Minh Tắc nói: “Ta không rõ lắm, nhìn thấy binh mã trên đường, bách tính đã trốn cả về nhà, ta để Triệu Trác Nghĩa đi nghe ngóng, hiện tại ta chỉ lo lắng nhị đệ, nhị đệ vẫn chưa về.”

Lâm Lan cũng rất lo lắng, nhất định là sự tình nghiêm trọng, mới có thể khắp nơi đều là binh mã, không biết bên Hộ bộ có an toàn không.

“Đại ca, chúng ta đóng chặt cửa lớn, phân phó bọn hạ nhân không nên xuất phủ, tình huống rõ ràng rồi tính tiếp.” Lâm Lan tỉnh táo nói.

Lý Minh Tắc gật đầu nói: “Được, ta lập tức phân phó.”

Khoảng một canh giờ sau, Triệu Trác Nghĩa trở lại, thần sắc ngưng trọng: “Chị dâu, tình hình có chút không ổn, hoàng cung bị phong tỏa rồi, không nghe ngóng được tin tức gì, hình như Lục bộ bị xung kích, nghe nói một vài

quan viên đã chết, hiện tại binh mã Tuần Thành Ti đang chém giết quân phản loạn, không bắt giữ.”

Sắc mặt Lý Minh Tắc đại biến, run giọng hỏi: “Có biết người chết là ai không?”

Triệu Trác Nghĩa lắc đầu.

Lâm Lan không khỏi choáng váng, Lý Minh Doãn đang ở Hộ bộ, Tần gia hận Minh Doãn tận xương, nhất định sẽ xử lý Minh Doãn.

“Chị dâu, chị đừng lo lắng, Lý đại nhân cát nhân thiên tương, đợi ta đi thăm dò, nhất định đưa Lý đại nhân trở về.” Triệu Trác Nghĩa vung về an ủi.

Lý Minh Tắc vội vàng nói: “Vậy thì làm phiền Triệu thống lĩnh rồi.”

Triệu Trác Nghĩa ôm quyền nói: “Ta lập tức đi, ta đã để lại nhân thủ trong phủ, nghe nói quân phản loạn còn đánh sâu vào các dinh thự vương phủ, mọi người đóng chặt cửa lại, cẩn thận đề phòng thì tốt hơn.”

“Đã hiểu. Triệu thống lĩnh phải cẩn thận.” Lý Minh Tắc đưa Triệu Trác Nghĩa đi ra ngoài.

Lâm Lan chỉ cảm thấy cả người rét run như trong hầm băng, Tần gia thâm căn cố đế, há lại dễ dàng đối phó như vậy, bằng không Hoàng thượng cũng sẽ không nhẫn nhịn nữa, Tần gia chó cùng rứt giậu, tuyệt địa phản kích, tất nhiên không thể khinh thường. Nhưng nàng không nghĩ sự tình nghiêm trọng tới mức như thế, vạn nhất Minh Doãn làm sao, nàng phải làm sao bây giờ? Nghĩ đến vạn nhất này, Lâm Lan mất hết hi vọng, tâm giống như bị người đâm một đao, máu tươi đầm đìa, đau không cách nào hô hấp.

Ngân Liễu vội vàng đưa một chén nước nóng cho nhị thiếu phu nhân, khuyên lơn: “Nhị thiếu phu nhân, người đừng quá lo lắng, nhị thiếu gia từ trước đến giờ cơ mẫn, nhất định sẽ có biện pháp thoát khỏi khốn cảnh, Triệu đại ca nhất định sẽ đem nhị thiếu gia an toàn trở về.”

Trong đầu Lâm Lan trống rỗng, lòng hoảng hốt vô cùng.

Không bao lâu Triệu Trác Nghĩa trở lại, phủ Tướng quân cho quản sự dẫn một đội nhân mã tới đây, nói là phụng mệnh Tướng quân tới bảo vệ an nguy Lý phủ, cũng để cho Sơn Nhi thiếu gia ở tạm Lý phủ, mọi người không nên ra cửa.

Thời khắc nguy cấp như vậy, Lâm Lan chẳng còn hơi sức nghĩ tức tối với lão già kia, để cho Triệu Trác Nghĩa an bài thủ hạ. Trong lòng lại càng lo lắng, ngay cả lão già kia cũng khẩn trương như vậy, tình hình khẳng định ngoài dự đoán, hẳn là hồng bét.

Thời gian chờ đợi luôn dài đằng dặc, đau khổ như trong chảo dầu, Đinh Nhược Nghiên tới phụng bồi Lâm Lan cùng nhau đợi chờ, nói với Lâm Lan lời an ủi, rằng không có tin tức chính là tin tức tốt.

Những lời này là lừa mình dối người, không tạo nên bất cứ tác dụng nào với Lâm Lan, Lâm Lan chỉ biết nếu như Minh Doãn gặp bất trắc, nàng cũng không muốn sống, trong lòng như đưa đám.

Hàm Nhi nào biết đâu rằng bên ngoài trời lật đất tung, vẫn cười khanh khách muốn cậu hai chơi cùng nó, Sơn Nhi nhìn sắc mặt tử tử trắng như tờ giấy, vẻ mặt mọi người cũng ngưng trọng không kém, mặc dù cu cậu không rõ ràng xảy ra chuyện gì, nhưng biết nhất định là chuyện vô cùng nghiêm trọng.

Sơn Nhi thủ thi: “Hàm Nhi ngoan, đừng làm âm ỉ cô cô cháu.”

Hàm Nhi thấy cậu hai không chơi với mình nữa, miệng méo xệch muốn khóc, Chu mama vội vã ra hiệu cho Như Ý ôm Hàm Nhi đi, tránh âm ỉ đến nhị thiếu phu nhân.

Chờ đợi mãi, đến khi trời tối, Triệu Trác Nghĩa rút cục trở lại nhưng không có Lý Minh Doãn đi cùng.

Lâm Lan thấy chỉ một mình Triệu Trác Nghĩa trở lại, đáy lòng thất vọng, vội vàng hỏi: “Tìm được người chưa?”

Triệu Trác Nghĩa âm thầm lắc đầu: “Phản loạn công kích Lục bộ đã bị khống chế, nhưng bọn chúng cũng bắt đi một vài đại thần, tại hạ kiểm tra thi thể bên trong Lục bộ, không thấy Lý đại nhân, chỉ sợ Lý đại nhân đã bị bọn chúng bắt đi.”

Đinh Nhược Nghiên không hiểu nói: “Bọn chúng bắt các đại thần làm cái gì?”

Lý Minh Tắc thở dài nói: “Còn có thể làm cái gì? Làm con tin!”

“Những tên phản tặc, phải thiên đao vạn quả.” Đinh Nhược Nghiên oán giận mà nói.

“Đông Tử đâu? Có thấy Đông Tử không?” Lý Minh Tắc lại hỏi.

Triệu Trác Nghĩa lại lắc đầu, hẳn không dám nói cho mọi người, tình hình ở Lục bộ hết sức thâm trọng, bao nhiêu người không chờ được lão gia mình trở về.

Lâm Lan chán nản ngã ngồi ở trên ghế, tìm không thấy thi thể Minh Doãn, nói rõ Minh Doãn còn sống, nhưng một khi Minh Doãn rơi vào tay Tần gia, có khác gì là chết?

Triệu Trác Nghĩa nhìn chị dâu thất hồn lạc phách, trong lòng rất áy náy, hẳn đáp ứng chị dâu nhất định sẽ đưa Lý đại nhân trở về, kết quả, hiện tại ngay cả Lý đại nhân ở đâu cũng không biết.

“Chị dâu, nếu không, ta lại đi Tĩnh Bá Hầu phủ hỏi thăm một chút?”

Lâm Lan vô lực khoát khoát tay: “Thôi, trước mắt Tĩnh Bá Hầu chỉ sợ tự lo không xong, người đi cũng là uổng công.”

Chương 301 – May mắn

Một phòng mọi người hết đường xoay xở, Lâm Lan đành xốc lại tinh thần, phân phó Triệu Trác Nghĩa canh phòng toàn gia, sinh tử Minh Doãn bên ngoài chưa rõ, trong nhà không thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Triệu Trác Nghĩa cùng Lý Minh Tắc đi ra ngoài an bài phòng vệ, Đinh Nhược Nghiên an ủi Lâm Lan mấy câu cũng trở về chăm sóc Thừa Tuyên, Lâm Lan về phòng nằm trên ghế dựa, lo lắng vô cùng.

Quế tẩu sợ nhị thiếu phu nhân đói bụng, sai Vân Anh mang cháo mồng tám tháng chạp tới cho nhị thiếu phu nhân.

Vân Anh bung tới cửa bị Như Ý ngăn lại: “Sao lại bung cháo mồng tám tháng chạp tới?”

Vân Anh nói: “Là Quế tẩu sai bung lên.”

Như Ý thấp giọng trách: “Mấy người thật là hồ đồ, hôm qua nhị thiếu phu nhân còn nói hôm nay đợi nhị thiếu gia về cùng uống chung cháo mồng tám tháng chạp, hiện tại nhị thiếu gia chưa rõ ra sao, nhị thiếu phu nhân thấy món này, chẳng phải sẽ thương tâm sao? Mau đi đổi món khác.”

Vân Anh gật rồi rít: “Nhờ có Như Ý tử tử nhắc nhở, ta lập tức đi đổi.”

Như Ý lại nói: “Bung cháo đi phòng phía tây cho Sơn Nhi thiếu gia.”

Chu mama cùng Ngân Liễu nhìn nhị thiếu phu nhân u sầu, hai người cũng không biết nên an ủi như thế nào, không thể làm gì khác hơn là yên lặng phụng bồi.

Như Ý bung cháo gạo đi vào, cẩn thận đặt trên bàn trước mặt nhị thiếu

phu nhân, khuyên nhủ: “Nhị thiếu phu nhân ăn một chút đi ạ, đừng để bụng đói hại thân.”

Lâm Lan liếc nhìn tô cháo nóng hổi, hạt gạo trắng tròn, nhưng trong lòng nàng đang rối như tơ vò, không muốn ăn, ảo não nói: “Cứ để đấy.”

Như Ý trù trù: “Nhị thiếu phu nhân, cháo nguội ăn mất ngon.”

“Nhị thiếu phu nhân, nên ăn một chút đi ạ. Cả ngày người không ăn gì, hiện tại nhị thiếu gia không có ở đây, toàn gia đều trông cậy vào người, người phải bảo trọng thân thể.” Chu mama đau lòng khuyên nhủ.

Lâm Lan thờ dãi, cầm lấy thìa quấy quấy tô cháo, lại đặt xuống, hỏi nhỏ: “Sơn Nhi cùng Hàm Nhi đâu?”

Như Ý trả lời: “Sơn Nhi thiếu gia đang chơi ở trong phòng với Hàm Nhi thiếu gia, nô tỳ mới vừa qua xem. Bà vú đã dỗ Hàm Nhi thiếu gia ngủ, Sơn Nhi thiếu gia nói nhìn cháu mình ngủ xong cũng đi ngủ luôn.”

Lâm Lan không yên lòng gật đầu, Như Ý dừng một chút lại nói: “Sơn Nhi thiếu gia nói nô tỳ chuyển lời cho nhị thiếu phu nhân. Sơn Nhi thiếu gia nói, lúc trước cậu ấy có thể trốn khỏi bốn tên bắt cóc mạnh như thế, nhị thiếu gia thông minh hơn cậu ấy cả trăm lần. Nhất định có thể bình an trở lại.”

Lâm Lan không khỏi cười khỏ: “Nó cũng biết an ủi người.”

Chu mama không khỏi đỏ mắt: “Sơn Nhi thiếu gia là một người có phúc, Sơn Nhi thiếu gia nói khẳng định linh nghiệm.”

Ngân Liễu nói: “Đúng vậy! Nhị thiếu gia sớm đã có phòng bị, sẽ không bị bọn chúng làm cho bất ngờ, nhị thiếu gia nhất định sẽ có biện pháp tự vệ.”

Lâm Lan cười khỏ nói: “Mọi người không cần an ủi ta, cứ chờ đi.”

Lâm Lan miễn cưỡng ăn hai phần cháo, nàng bảo Chu mama đi nghỉ

trước, Chu mama đã có tuổi, không thức đêm được, Chu mama lui xuống. Lâm Lan phân phó Ngân Liễu tìm chuỗi Phật châu cẩu cả Diệp gia tặng, bình thời nàng không niệm Phật. Nhưng lúc này, trừ van xin Phật thật đúng là không có biện pháp khác, tuy là tạm thời nước tới chân mới nhảy, chỉ mong Phật Tổ thấy nàng thành tâm mà rủ lòng phù hộ Minh Doãn có thể bình an vô sự, nếu thương xót, nàng nguyện ý cả đời ăn chay để báo đáp.

Lý Minh Tắc đợi an bài sự vụ thỏa đáng mới trở về phòng, Đinh Nhược Nghiên đã đỡ Thừa Tuyên ngủ xong, lúc này lại bận rộn sai Hồng Thường bung đồ ăn khuya tới.

“Chúng ta có nên phái người ra ngoài hỏi thăm một chút?” Đinh Nhược Nghiên ngồi xuống đối diện Minh Tắc.

Lý Minh Tắc than thở: “Đi đâu mà hỏi thăm? Triệu đại ca nói, trước mắt bên ngoài vô cùng nguy hiểm. Tình hình này, đi lại bên ngoài, không cần thận bị coi là loạn đảng thì phiền toái.”

“Vậy chúng ta cứ chờ như thế này sao?” Đinh Nhược Nghiên lòng tràn đầy lo âu bất an.

“Đợi chứ còn thế nào! Còn có thể có biện pháp gì? Hôm nay chỉ có thể van xin Phật Tổ phù hộ, tổ tông phù hộ.” Lý Minh Tắc nói đến đây, đặt chén xuống: “Ta phải đi Từ Đường khẩn cầu.”

Lý Minh Tắc nói đi là đi, Đinh Nhược Nghiên gọi cũng không dừng lại, Hồng Thường tới thu thập bát đĩa, nói: “Đại thiếu phu nhân đã nói với đại thiếu gia chưa?”

Đinh Nhược Nghiên buồn bã nói: “Nói như thế nào? Ta còn chưa mở miệng, chàng đã đi.”

Hồng Thường chần chừ: “Nếu không... Nô tỳ ra ngoài một lát rồi về ngay?”

Đinh Nhược Nghiên vội nói: “Không được, bên ngoài giới nghiêm, Triệu Trác Nghĩa cũng không thể tùy ý đi lại, em là một nha đầu lại càng không được.”

“Nhưng mà...”

“Không nhưng nhị gì, hiện tại em lui xuống nghỉ đi, giờ không giải quyết được vấn đề gì cả, chờ mai xem tình hình thế nào rồi tính sau.” Đinh Nhược Nghiên lắc đầu nói, mặc dù nàng rất lo lắng tình hình nhà mẹ đẻ nhưng không thể tùy ý mạo hiểm.

Lâm Lan nghe tiếng cát chảy trong đồng hồ, hận không thể chớp mắt trời liền sáng, đau khổ chờ đợi thật sự là một loại tra tấn, Ngân Liễu khuyên nàng vài lần cũng không được, không thể làm gì khác hơn là cùng đợi đến khi trời sáng.

Triệu Trác Nghĩa lại đi ra ngoài thăm dò thăm tin tức, không bao lâu, Đông Tử trở lại, toàn thân đầy máu đen tới gặp nhị thiếu phu nhân.

Lâm Lan nhìn bộ dạng này của hắn, trong đầu ong ong, tâm chìm xuống, giọng nói run rẩy: “Đông Tử, ngươi... Ngươi ở đâu về? Nhị thiếu gia đâu?”

Đông Tử rõ ràng là sợ hãi vô cùng, muốn khóc không khóc được: “Nhị thiếu phu nhân, tiểu nhân thiếu chút nữa không về được.”

Chu mama vội la lên: “Người đừng áp úng nữa, nhị thiếu phu nhân sẽ lo lắng.”

Đông Tử cầm tay áo lau mặt, kinh hồn nói: “Hôm qua thật là nguy hiểm thật, nhị thiếu gia để cho tiểu nhân đi trước báo cho các vị đại nhân ở Hộ bộ, để cho bọn họ mau chóng rời khỏi Hộ bộ, sau đó trở lại thông báo cho nhị thiếu phu nhân, kết quả tiểu nhân mới vào Hộ bộ, phản quân liền vọt vào, gặp một người chém một người, chỉ chốc lát sau, ngón ngang nằm đầy đất, may tiểu nhân cơ trí, nằm ở trong đống người chết, đem máu của bọn họ bôi lên mình giả chết, lúc này mới lừa được bọn chúng. Sau đó binh mã Tuần Thành Ti tới, lại là một trận chém giết kinh khủng, tiểu nhân thừa dịp rối loạn trốn vào mật thất Hộ bộ, tiểu nhân nghe phía ngoài không có động tĩnh, vốn định vội vàng trở về phủ, nhưng mấy đại nhân cùng núp trong mật thất không cho tiểu nhân đi ra ngoài, sợ quân phản loạn trở lại sẽ giết hết, tiểu nhân không thể làm gì khác hơn là chịu đựng, mãi cho đến hừng sáng...”

Mọi người nghe xong nhất tề kinh hãi lạnh mình, Lâm Lan chỉ quan tâm an nguy Minh Doãn, hỏi tới: “Nhị thiếu gia đâu? Chàng ở đâu?”

Đông Tử chần chừ nói: “Nhị thiếu gia ở trong cung, nhị thiếu gia sai tiểu nhân chuyển lời cho nhị thiếu phu nhân. Trận này biến cố sẽ không kéo dài quá lâu, hết thủy đều nằm trong bàn tay Hoàng thượng, người ở trong cung rất an toàn, dặn nhị thiếu phu nhân chú ý cửa nhà, đợi chuyện ổn thỏa, nhị thiếu gia sẽ về.”

Tâm Lâm Lan treo suốt một đêm rối cuộc buồn xuống, may là chỉ sợ bóng sợ gió một hồi, Lý Minh Tắc vui vẻ nói: “Ta đã nói nhị đệ không có việc gì.”

Chu mama trách: “Đông Tử, người nhìn người đi, chậm trễ như vậy, tất cả mọi người rất lo lắng.”

Lâm Lan thở phào nhẹ nhõm: “Chu mama, đừng trách Đông Tử. Đông Tử có thể tránh được một kiếp cũng không dễ dàng. Đông Tử, người mau đi đổi quần áo, ăn chút gì cho ấm bụng.”

Một canh giờ sau, Triệu Trác Nghĩa cũng trở lại, mang về một tin tốt cùng một tin xấu. Tin tốt là, Tần gia cầm đầu quân phản loạn đã bị không chế, hiện tại đang bắt loạn đảng dư nghiệt, tin xấu là... lão gia Đinh gia cũng đã bị bắt.

“Cái gì? Nhạc phụ đại nhân bị bắt?” Lý Minh Tắc thất thanh.

Triệu Trác Nghĩa nói: “Không chỉ Đinh đại nhân, phạm là người đảng Thái tử, sợ rằng khó trốn kiếp này.”

Lý Minh Tắc giật mình ngã ngồi ở trên ghế, lẩm bẩm: “Phải làm sao đây, nếu Nhược Nghiên biết, sợ rằng không chịu nổi.”

Lâm Lan khuyên nhủ: “Trước mắt đại ca đừng hoảng hốt, Đinh đại nhân tuy ở đảng Thái tử, nhưng nhiều nhất ông ấy cũng chỉ là ủng hộ Thái tử mà thôi. Loại chuyện mưu nghịch sẽ không tham dự...” Thật ra thì Lâm Lan muốn nói, lời nói Đinh đại nhân không có phân lượng để Thái tử “trọng dụng”.

“Huống chi nhân số đảng Thái tử không ít, nếu Hoàng thượng xử trí tất cả, chẳng phải sẽ ảnh hưởng tới căn bản đất nước? Đợi Hoàng thượng điều tra rõ, cũng chỉ có nghiêm trị những kẻ tham dự mưu nghịch, sẽ không liên lụy quá rộng.” Vừa nói vừa quay sang hỏi Triệu Trác Nghĩa: “Trước mắt tình hình bên ngoài như thế nào? Vẫn còn giới nghiêm sao?”

Triệu Trác Nghĩa hiểu ý, nói: “Còn đang giới nghiêm, nhưng tình hình đã tốt hơn rất nhiều so với hôm qua, nếu như Lý đại gia muốn đi Đinh phủ, ta sẽ đi cùng Lý đại gia, hẳn là không có vấn đề gì.”

Lâm Lan gật đầu: “Hiện tại cần gấp nhất chính là lên tiếng hỏi Đinh đại nhân rốt cuộc tham dự đến loại trình độ nào, có làm chuyện phạm tội kỵ không, chúng ta phải đo đếm trong lòng trước, đến lúc đó, Minh Doãn mới có thể nói giúp Đinh đại nhân.”

Lý Minh Tắc tỉnh táo lại, đứng lên nói: “Ta lập tức đi Đinh phủ.”

Sau khi hai người đi, Ngân Liễu thầm nói: “Đình phu nhân ghét bỏ đại thiếu gia, xem thường đại thiếu gia như vậy, đại thiếu gia lại còn quan tâm chuyện Đình gia, đổi lại là nô tỳ, còn lâu nô tỳ mới quan tâm.”

Lâm Lan trừng mắt nàng: “Em biết cái gì? Đại thiếu gia gấp gáp còn không phải là vì đại thiếu phu nhân? Đình phu nhân dù không tốt thế nào cũng là mẫu thân đại thiếu phu nhân, nếu là Đình gia gặp bất trắc gì, đại thiếu phu nhân chẳng phải sẽ buồn chết.”

Ngân Liễu hậm hực ngừng miệng.

Trương tâu tới báo, cứu phu nhân tới.

Diêu Kim Hoa ôm theo bọc quần áo lớn, một ngày một đêm này, thật là hù chết người, cô ta đang ở trên đường chọn mua đồ, đột nhiên rối loạn lên, mọi người chạy như rối chết, tiếng hò hét âm ỉ. Cô ta vội vàng tránh về nhà, sau lại nghe nói là có người tạo phản, đã chết rất nhiều người, cả một đêm cô ta không ra khỏi nhà, đến buổi sáng nghe nói phản tặc đã bắt lại, cô ta mới thu thập đồ, rón rén như trộm chạy tới Lý phủ.

“Lâm Lan, ta phải ở chỗ cô tránh sóng gió, tình hình này, ta không dám ở một mình.” Diêu Kim Hoa vừa vào liền nói.

Lâm Lan nhíu mày, tình hình này, dân chúng mới an toàn! Không an toàn chính là những người nhà giàu và người làm quan. Bất quá, Diêu Kim Hoa cứng rắn muốn qua ở, nàng cũng không từ chối.

“Chuyện tới đột nhiên, hôm qua ta liền nghĩ tới đi tìm chị, kết quả đã giới nghiêm, không được ra khỏi cửa, một mình một người hẳn là lo sợ, cũng nên tới đây. Ta để cho Diêu mama an bài phòng cho chị.” Lâm Lan nhận nhặt nói.

“Không cần phiền vậy đâu, ta ở cùng Hàm Nhi, cũng thuận tiện chăm sóc Hàm Nhi.” Diêu Kim Hoa vừa nói vừa hướng phòng Hàm Nhi đi.

Lâm Lan vội vã gọi cô ta lại: “Đại tẩu, chị cứ để Hàm Nhi ở phòng riêng! Hàm Nhi có vú nuôi, nha hoàn chăm sóc rồi.”

Diêu Kim Hoa dừng chân, quay đầu lại, liếc xéo Lâm Lan, không vui nói: “Cô có ý gì? Hàm Nhi là con trai ta, ta chăm sóc còn trai mình, còn phải dùng tới vú nuôi? Hơn nữa, vú nuôi có thể so sánh với mẹ ruột thương yêu Hàm Nhi, chăm sóc chu đáo hơn sao?”

Lâm Lan cười khẽ nói: “Chị dâu đừng nóng giận, ta làm như vậy cũng là vì tốt cho Hàm Nhi, các thiếu gia nhà khác đều được vú nuôi chăm sóc, chính là sợ mẹ ruột quá mức sủng nịch, nuông chiều con quá mức, đại ca nói, Hàm Nhi là trưởng tôn Lâm gia, nhất định phải dạy dỗ nghiêm chỉnh. Ta cũng là làm theo ý tứ đại ca, chị dâu đừng làm khó ta, hơn nữa, đều ở chung trong phủ, chị muốn tới thăm Hàm Nhi lúc nào cũng được.”

Diêu Kim Hoa cười lạnh nói: “Ta thấy là cô sợ ta ôm Hàm Nhi đi.”

Lâm Lan cười như cũ: “Chị dâu nói đùa, vô luận như thế nào Hàm Nhi cũng là con trai chị, ta sợ cái gì? Chẳng qua là Hàm Nhi thật vất vả thích ứng cuộc sống bây giờ...”

“Nó thích ứng hay không, sau này cũng phải đi theo ta, ta nuôi nấng dạy dỗ con trai mình, không cần người khác nhúng tay.” Diêu Kim Hoa cả giận, quay đầu rời đi.

Lâm Lan thu lại nụ cười, Ngân Liễu nhỏ giọng hỏi: “Nhị thiếu phu nhân, làm sao bây giờ?”

Lâm Lan lặng yên hồi lâu, nói: “Tùy chị ta, em nói với Như Ý một tiếng, coi chừng chị ta, chuyện khác không lo, đừng để chị ta mang Hàm Nhi đi là được.”

Xem ra tình hình này, mỗi ngày lại phải đối mặt Diêu Kim Hoa, Lâm Lan rầu rĩ thờ dài.

Lý Minh Tắc đi hơn nửa ngày mới trở về, mây đen đầy mặt. Đinh Nhược Nghiên đã biết nhà để xảy ra chuyện, đang lo lắng chờ.

“Chuyện thế nào?” Thấy sắc mặt Lý Minh Tắc, Đinh Nhược Nghiên cũng biết tình hình không tốt, lo lắng hỏi.

Lý Minh Tắc vỗ về tay Đinh Nhược Nghiên, không biết nên mở miệng như thế nào.

“Chàng nói đi.” Đinh Nhược Nghiên vội la lên.

Lý Minh Tắc mấp máy môi, chậm chạp nói: “Nhạc phụ cùng cậu cả đều bị bắt, hiện tại Đình phủ có quan binh gác, nếu không phải Triệu đại ca tìm người dàn xếp, ta cũng không thể vào phủ.”

Mặt Đinh Nhược Nghiên trắng bệch, run rẩy nói: “Cha... cha ta có bị nặng lắm không? Mẹ ta nói như thế nào?”

Lý Minh Tắc dịu dàng ngồi xuống, an ủi: “Nàng đừng vội, ta đã hỏi nhạc mẫu, nhạc phụ không tham dự mưu nghịch, chẳng qua là do chức vị, hiện tại đành chịu khổ, đợi sự tình ổn định, chúng ta van xin nhị đệ hỗ trợ, hẳn là không có gì đáng ngại, cùng lắm là bị cách chức.” Thật ra thì chuyện có nghiêm trọng hay không, là do một câu nói của Hoàng thượng, tùy vào tâm tình của Hoàng thượng.

Đinh Nhược Nghiên cúi đầu khóc òa lên: “Thật ra thì đệ muội đã sớm nhắc nhở ta, dặn cha cách xa đảng Thái tử một chút, ta đã kể cho mẹ, nhưng mẹ ta... Hôm nay xảy ra chuyện như vậy, sợ là khó sáng tỏ.”

“Nàng đừng nghĩ mọi chuyện theo hướng tệ nhất, đệ muội nói, đảng Thái tử tính ra không ít, đại thần tham gia cũng nhiều, nếu nghiêm trị, sợ là hại tới căn bản đất nước, nếu không liên quan đến mưu nghịch, Hoàng thượng sẽ xét xử nhẹ hơn.” Lý Minh Tắc khuyên nhủ.

Đinh Nhược Nghiên khóc trong chốc lát, buồn bã nói: “Thái tử là chính

Hoàng thượng thân phong, Thái tử chính là vua tương lai một nước, ủng hộ Thái tử có cái gì sai?”

Lý Minh Tác yên lặng, quân vương một nước, không phải là chỉ ngồi lên ngôi vị Thái tử là nắm chắc được ngôi lên long ý. Nếu nghĩ như thế thì mười phần sai rồi, từ cổ chí kim, bao nhiêu Thái tử bị phế, thậm chí ngay cả mạng cũng không giữ được, tranh giành hoàng quyền, từ trước đến giờ là tàn khốc nhất, phụ tử tương tàn, huynh đệ tương tàn, còn thiếu sao? Vẫn là nhị độ nói đúng, làm một thần tử trung lập, chỉ trung với người trên ghế rồng, mới là đúng đạo làm thần!

Chương 302 – Hoàng tước ở phía sau

Chỉ có ba ngày, trong kinh mưa gió một cuộc thiên địa hoán đổi, rất nhiều chuyện tựa như ở trong dự liệu, rồi lại ở ngoài ý liệu.

Tần gia một đêm đảo điên, Thái tử chết bởi hỗn loạn, Tần Hoàng hậu bị phế biếm lãnh cung, những người thuộc đảng Thái tử trong kinh đều bị bắt, tất cả mọi người bàng hoàng. Ngày thứ tư, trong cung truyền ra tin, Hoàng thượng bởi vì Thái tử mưu nghịch, thương tâm quá độ bệnh không dậy nổi, tùy ý để tứ Hoàng tử giải quyết triều chính. Ngày thứ sáu, lại có thánh chỉ truyền ra, lập tứ Hoàng tử làm Thái tử, người đảng tứ Hoàng tử vui mừng khôn xiết, tận hết sức lực tiêu diệt những chứng cứ phạm tội của đảng Thái tử, rất có ý nhỏ cỏ phải nhổ tận gốc. Các đại thần muốn cầu kiến Hoàng thượng đều bị ngăn ở ngoài cửa cung, lấy cớ là long thể bất an, không thể vất vả quốc sự.

Biến cố như vậy, khiến cho người vốn bình thản như Lâm Lan không khỏi lo lắng đề phòng. Tứ Hoàng tử thượng vị vốn là chuyện trong dự liệu, nhưng Hoàng thượng đột nhiên bệnh nặng, không thể không khiến Lâm Lan sinh nghi. Là Hoàng thượng vì che dấu tai mắt người, tránh miệng lưỡi bên ngoài, lựa chọn thủ đoạn này, hay là tứ Hoàng tử hoàng tước ở phía sau, trừ Thái tử, giam lỏng Hoàng thượng? Sự thật như thế nào, Lâm Lan không được biết, nếu là về trước, chẳng lẽ Hoàng thượng không sợ nuôi hổ gây họa? Một khi tứ Hoàng tử đủ lông đủ cánh, dụ hổ đến dễ, bắt hổ khó. Nếu là về sau, Lý Minh Doãn phải ứng đối như thế nào?

Lâm Lan phái người đi Tĩnh Bá Hầu phủ hỏi thăm tin tức, Tĩnh Bá Hầu

cũng chưa xuất cung, Kiều Vân Tịch đang vô cùng lo lắng! Cũng là Trần Tử Dụ nghe được một chút phong thanh, nhưng rồi lại giữ kín như bưng, chỉ cấp cho Lâm Lan bốn chữ chân ngôn: Tĩnh quan kỳ biến*.

*Yên lặng theo dõi kỳ biến

Yên lặng theo dõi kỳ biến nói dễ vậy sao, chỉ cần Minh Doãn một ngày không trở về, Lâm Lan một ngày không được an bình.

Đang lúc Lâm Lan nôn nóng bất an, Phùng Thị tới phủ, một là vì đón Sơn Nhi về nhà, hai là chuyển lời Lâm Trí Viễn... nói ông ấy sẽ lo chu toàn cho Minh Doãn, nếu có cơ hội sẽ an bài nàng gặp mặt Minh Doãn.

Minh Doãn cần Lâm Trí Viễn đi duy trì chu toàn, ý vị như thế nào? Lâm Lan không phải người ngu, xem ra bị giam lỏng không chỉ là Hoàng thượng. Chỉ sợ còn có những trung thần cùng Hoàng thượng, có thể thấy được vấn đề không phải nghiêm trọng bình thường.

Vì Minh Doãn, Lâm Lan không còn tâm trí đầu tư giận với Lâm Trí Viễn, để cho Lâm Trí Viễn sớm an bài để nàng gặp Minh Doãn.

Biến cố đến ngày thứ mười, dưới sự an bài của Lâm Trí Viễn, Lâm Lan vào cung.

Chẳng qua là không nghĩ tới. Trước khi gặp Minh Doãn, Lâm Lan gặp Tứ Hoàng tử.

Tứ Hoàng tử, không. Hiện tại hẳn phải gọi hẳn là Thái tử, hẳn ngồi trên ghế rồng, bình yên tự tại. Khí phách uy nghiêm. Phảng phất hẳn chính là chủ nhân long ý này. Lâm Lan không dám lỗ mãng, cung kính hành lễ: “Nô tì ra mắt Thái tử điện hạ.”

Thái tử đột nhiên cười một tiếng, chậm rãi mở miệng: “Lý phu nhân không cần đa lễ, nhớ ngày đó, Bôn cung xuất quân Nam chinh, Lý phu nhân khẳng khái tặng thuốc. Nam chinh đại thắng, cũng nhờ một phần công lao của Lý phu nhân, Lý phu nhân đại nghĩa, Bôn cung khâm phục.”

Lâm Lan vẫn bình thản, ngữ điệu vững vàng: “Thái tử điện hạ khen nhầm rồi, Nam chinh đại thắng chính là điện hạ bày mưu nghĩ kế, cầm binh có phương pháp, nô tỳ chỉ làm chuyện thuộc bôn phận, đảm đương không nổi khích lệ của Thái tử.”

Thái tử cười vang nói: “Lý phu nhân không cần quá khiêm tốn, Bôn cung

đã bậm lên Thánh thượng, tứ phong người là tứ phẩm cáo mệnh, ban thưởng danh hiệu Đại Nghĩa phu nhân.”

Lâm Lan cả kinh, vội vàng quỳ xuống: “Ban thưởng như vậy khiến nô tì sợ hãi, kính xin điện hạ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.” Thái tử sẽ không vô duyên vô cớ gia phong cho nàng, có điều cùng tất có sở cầu.

Thái tử nhẹ cười cười, nói: “Bồn cung nghe nói Lý phu nhân là nữ nhi thất lạc nhiều năm của Lâm Tướng quân?”

Lâm Lan mặc nhiên chốc lát, đáp: “Vâng.”

“Lâm Tướng quân uy chấn Bắc Cương, chiến công hiển hách, Lý phu nhân đại nghĩa không thua kém giới mày râu, quả nhiên là hổ phụ vô khuyến nữ*, tốt, rất tốt...” Thái tử dừng một chút, trong giọng nói mang theo tiếc nuối: “Trước đó vài ngày, có vài người tự coi mình được Thánh thượng cưng chiều, cuồng ngạo mười phần, triều đình ta nguy hiểm thế nào, tin tưởng Lý phu nhân đã nghe thấy, lần này quét sạch phản thần, công lao của Lý đại nhân là không thể bỏ qua, Lý đại nhân tuổi trẻ tài cao, quả thật rường cột triều ta, Bồn cung ái tài tích tài, cầu hiền nhược khát, chẳng qua là... Hôm nay Thánh thượng long thể bất an, Bồn cung thân là Hoàng tử phải thay cha phân ưu, mà có ít người dám xuyên tạc tấm lòng vì nước của Bồn cung, khiến Bồn cung thất vọng đau khổ.”

*Nguyên bản: Hổ phụ vô khuyến tử

Tâm tư Lâm Lan xoay lộn, theo lời Thái tử là có ít người, chính là chỉ Minh Doãn sao? Bằng không, Thái tử cần gì phí những lời này với nàng.

“Hai vợ chồng các người, Bồn cung rất tán thưởng, hi vọng các người không khiến Bồn cung thất vọng đau khổ!” Thái tử ý vị thâm trường nói.

Lâm Lan cúi đầu thi lễ: “Điện hạ, công đạo tự tại tâm người, thời gian trôi qua, mọi người sẽ hiểu được tấm lòng của điện hạ.”

Bất kể Thái tử tán thưởng nàng thế nào, đấu tranh hoàng gia từ trước đến giờ tàn khốc, cho tới bây giờ chỉ có được làm vua thua làm giặc, Lý Thế Dân* giết hai người anh em cùng mẹ, đời sau có ai không gọi là minh quân? Điều nàng quan tâm chỉ là an nguy Minh Doãn.

*Đường Thái Tông – Lý Thế Dân

Thái tử tựa hồ rất hài lòng câu trả lời của nàng, khẽ vuốt cằm: “Nếu Lý

đại nhân cũng có thể suy nghĩ như người, Bồn cung có thể vui mừng rồi.”

Lý Minh Doãn thân phận đặc thù, không chỉ là con rể Lâm Trí Viễn mà còn là văn thần gương mẫu, thái độ của hắn có ảnh hưởng sâu xa đến kế hoạch sau này của Thái tử, cho nên, Thái tử chịu phí những thứ tâm lực này, hy vọng có thể thuyết phục Lý Minh Doãn ủng hộ hắn.

“Lý đại nhân mấy ngày nay vì nước mà vất vả quá độ, thân thể khó chịu, cho nên Bồn cung lưu hắn ở trong cung tĩnh dưỡng, Lý phu nhân có thể đi gặp hắn, Lý phu nhân y thuật cao minh, nói vậy Lý đại nhân nhìn thấy Lý phu nhân, rất nhanh là có thể khỏi, Bồn cung cũng có thể yên tâm.” Thái tử một câu hai ý.

“Nô tì cáo lui.” Lâm Lan lần nữa dập đầu, từ từ lui xuống.

Ra khỏi đại điện, Lâm Lan một thân mồ hôi lạnh, dưới sự hướng dẫn của cung nhân, Lâm Lan rốt cục nhìn thấy Minh Doãn.

Tình hình của Minh Doãn khá hơn so với nàng tưởng tượng, chẳng qua là gầy đi rất nhiều, lộ ra vẻ tiêu tụy.

Nhìn thấy Lâm Lan, Lý Minh Doãn có chút kinh ngạc: “Lan Nhi, sao nàng lại tới đây?”

“Là... là phụ thân an bài, mới vừa rồi ta còn gặp Thái tử điện hạ.” Lâm Lan cẩn thận nhìn những cung nhân đi theo.

Cung nhân yên lặng thi lễ, lui ra, thuận tiện gài cửa lại.

Lâm Lan lôi Lý Minh Doãn đi vào trong, đến bên trong, mới thấp giọng hỏi: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Ta ở nhà lo phát điên, không thể làm gì khác hơn là nhờ lão già kia hỗ trợ tiến cung tới gặp mặt chàng.”

Lý Minh Doãn thấp giọng nói: “Thái tử nói gì với nàng?”

Lâm Lan thuật lại lời Thái tử nói, Lý Minh Doãn cười lạnh: “Hắn nói xạo cho bản thân.”

Lâm Lan vội la lên: “Chàng bắt kẻ hắn có nói xạo hay không, hiện tại ta chỉ hỏi chàng, thế cục hiện nay, Hoàng thượng còn có thể nắm trong tay hay không?”

Lý Minh Doãn chau mày, vẻ mặt như có chút ít bất đắc dĩ: “Không nghĩ

tới tứ Hoàng tử tàn nhẫn như thế, hấn ở trước mặt Hoàng thượng trước sau như một hàng phục, Hoàng thượng vốn chỉ muốn quét sạch Tần gia, sau đó phế Thái tử, nhưng tứ Hoàng tử tự tiện chủ trương, đánh chết Thái tử, hôm nay Ngự Lâm quân đều nằm trong tay hấn, Hoàng thượng đã bị giam lỏng, những đại thần như ta đều bị hấn nhốt lại, đúng rồi, có tin tức Tĩnh Bá Hầu không?”

Quả nhiên bản thân đã đoán đúng, tứ Hoàng tử quả nhiên là hoàng tước ở phía sau, Hoàng thượng một phen tính toán cuối cùng là vì người khác làm mai mối.

“Ta phái người đi qua Tĩnh Bá Hầu phủ, vẫn không có tin gì của Hầu gia.” Lâm Lan lắc đầu nói.

Sắc mặt Minh Doãn ngưng trọng mấy phần, thở dài nói: “Xem ra tình hình Hầu gia cũng không khá hơn chút nào.”

Lâm Lan trù trù nói: “Minh Doãn, chàng nói thật cho ta biết, chàng cảm thấy Hoàng thượng còn có thể...”

Chương 303 – Người tới giáo điều

Lý Minh Doãn lắc đầu: “Sợ là khó khăn, nếu Hầu gia không có chuyện gì, có lẽ hấn còn có thể điều động Tây Sơn, Bắc Sơn đại doanh cần vương, hôm nay ngay cả hấn cũng không có tin tức gì... Vậy thì thật không trông cậy vào đâu được nữa.”

“Vậy trong lòng chàng suy tính thế nào?” Lâm Lan hỏi tới.

Lý Minh Doãn cười khổ: “Đều nói Thái tử mưu nghịch, thật ra thì chân chính mưu nghịch là tứ Hoàng tử. Đúng ra hấn không cần nóng lòng như vậy, toan tính của Hoàng thượng vốn thuộc về hấn, nhưng hiện tại, nếu ta nhượng bộ, chính là bất trung với Hoàng thượng, Hoàng thượng tin cậy ta, ta có thể nào... Nếu không nhượng bộ, chỉ sợ không có quả ngon để ăn, bản thân không sao cả, chỉ sợ sẽ liên lụy nàng, liên lụy Lý gia...”

Cũng phải... Thái tử luôn miệng nói ái tài tích tài, nhưng Lâm Lan hiểu

được, Thái tử là một người quyết đoán sát phạt, bằng không sẽ không làm ra chuyện như vậy, phàm là người không thể sử dụng, Thái tử tuyệt đối sẽ không nhân từ nương tay, nàng hiểu được ảo não của Minh Doãn, vốn tưởng rằng lần này có thể trợ giúp Hoàng thượng quét dọn Tần gia, củng cố chính quyền, chưa từng nghĩ, diệt lang lại đưa tới hổ, cái này gọi là người tính không bằng trời tính... Thật ra thì Lâm Lan rất muốn nói, vậy thì thức thời làm trang tuần kiệt! Song nàng hiểu rõ tính tình Minh Doãn, nếu thật như thế, chỉ sợ chuyện này sẽ trở thành khúc mắc cả đời không thể giải quyết được của Minh Doãn, sẽ thành một điểm nhơ trong cuộc đời nhân sinh của hắn.

Lâm Lan mím môi suy nghĩ một chút, nói: “Ta nghĩ biện pháp gặp Hoàng thượng một lần.”

Lý Minh Doãn cả kinh: “Nàng ngàn vạn lần không được hành động thiếu suy nghĩ, hôm nay Hoàng thượng bị giam lỏng, bất kỳ người nào cũng không được gặp.”

Lâm Lan an ủi: “Sự do người làm, ta nghĩ, có người có lẽ sẽ có biện pháp.”

“Người nào? Nàng nói Lâm tướng quân?” Lý Minh Doãn suy đoán.

“Chàng đừng lo, mấy ngày này chàng hãy lo ứng phó với Thái tử, ngàn vạn lần đừng nói chết rồi, không có đường cứu vãn.” Lâm Lan dặn dò.

Lý Minh Doãn gật đầu: “Ta vẫn không có nói gì, cũng không có cự tuyệt, nếu không, cũng không sống được tới hôm nay.”

Lâm Lan trấn an: “Chàng hiểu được là tốt rồi, chuyện trong nhà, chàng không cần lo lắng, cả nhà đều ổn.”

Thật ra thì nàng biết cho dù nàng không đến một chuyến này, cuối cùng Minh Doãn cũng sẽ thỏa hiệp. Bởi vì Minh Doãn không thể bỏ qua sự an nguy của nàng, sự an nguy của người nhà, nhưng mà, nàng không muốn Minh Doãn mang theo sự khiên trách lương tâm cả đời.

“Lý phu nhân, hết giờ rồi.” Thái thái giám ở bên ngoài hô vào.

Lâm Lan nhào vào trong ngực Minh Doãn, ôm chặt hấn, nói vội một câu: “Chàng nhất định phải bình an.”

Lý Minh Doãn ôm lấy nàng, vỗ vỗ lưng trấn an nàng, nói thật nhỏ: “Ta vốn không muốn để nàng đi mạo hiểm, vì nàng, chuyện gì ta cũng nguyện ý làm.”

Lâm Lan nằm trong lòng ngực hấn, nghe tiếng tim đập trầm ổn của hấn, phảng phất như là thanh âm sống động trên thế gian này, nàng ngửa đầu thả nhiên mà cười, như hoa mai nở rộ trong tuyết, gương mặt xinh xắn, ánh mắt ôn nhu, tiếng nói mềm mại: “Ta cũng như vậy! Vì chàng, ta nguyện ý làm mọi thứ, chàng yên tâm, ta sẽ tận lực cẩn thận, không chỉ là vì chàng, còn có Hầu gia, còn có Hoàng thượng.”

Cửa cung. Lâm Trí Viễn bất an đi đi lại lại, cho đến khi Lâm Lan bình yên đi ra ngoài, chân mày ông mới buông lỏng, ngênh đón: “Gặp chưa?”

Lâm Lan mặt không chút thay đổi gật đầu: “Đã gặp.”

Lâm Trí Viễn thở phào nhẹ nhõm: “Nghe nói Thái tử điện hạ triệu kiến con, thật khiến ta toát mồ hôi lạnh.”

Lâm Lan xem thường, vừa đi vừa nói chuyện: “Ông có cái gì gấp, tôi không phải là người không biết chùng mực, tự mình có thể ứng phó.”

Lâm Trí Viễn sai bước đi theo, không chút tức giận Lâm Lan, chỉ nhẹ trách: “Con biết cái gì? Hiện tại, lòng nghi ngờ của Thái tử điện hạ rất lớn, một lời không đúng, rất có thể sẽ đưa tới họa sát thân.”

Lâm Lan dừng bước, quay sang nhìn, giọng nói mang theo mỉa mai: “Có phụ thân được sủng ái như ông, cho dù tôi có thất thố, Thái tử cũng sẽ nhìn mặt ông, còn so đo với tôi sao?”

Lâm Trí Viễn thiếu chút nữa tức điên, oán hận cắn răng: “Đi, tìm một chỗ nói chuyện.”

Lâm Lan vừa lúc có việc muốn nhờ, liền đi theo.

Đọc theo đường đi, Lâm Lan không ngừng thấy quan binh bắt người, tâm tình hết sức trầm trọng, Thái tử vì củng cố chính quyền, giết gà dọa khỉ không có gì đáng trách, nhưng mà uốn cong thành thẳng, sát phạt quá nặng, khiến cho sợ bóng sợ gió, người người cảm thấy bất an thì không phải chuyện tốt gì.

Xe ngựa đi tới phủ Tướng quân, Lâm Lan đi theo Lâm Trí Viễn vào bên trong phòng. Lâm Trí Viễn cho kẻ hầu lui cả, trong phòng không còn ai mới nói: “Con cho rằng cha giúp đỡ Thái tử là mất nguyên tắc, phải tỏ ra trung lập?”

Lâm Lan không tiếp lời, nhưng vẻ mặt khinh thường đã thay câu trả lời.

Lâm Trí Viễn rầu rĩ than thở: “Thái tử coi trọng cha, bất quá là bởi vì cha có uy vọng trong quân, hôm nay Thái tử cầm quyền, nắm đại quyền, đều là binh mã Bắc Cương trong tay cha, cha lấy cái gì chống lại Thái tử đây? Nếu cha không làm như vậy, như thế nào bảo toàn cho con và Minh Doãn, bảo toàn Hầu gia? Nếu cha không chu toàn, những võ quan đầu nóng kia không biết còn làm ra cử động kinh người gì, Lan Nhi, đại thế đã mất!”

Đúng vậy! Đại thế đã mất, hôm nay tứ Hoàng tử thận trọng, trù tính đã lâu, lời nói không dễ nghe, mặc dù ngày mai hẳn làm Hoàng đế, cũng không có ai có thể cản trở, hẳn hẳn nại nhất thời, bất quá là vì ngăn miệng thiên hạ đàm tiếu, mà bất kể là Minh Doãn hay là Hầu gia, hay là những những đại thần đang còn rối rắm, sớm muộn đều sẽ phải nhượng bộ cho sự thật này.

“Tôi muốn xin ông giúp một việc.” Lâm Lan giương mắt nói.

Lâm Trí Viễn hơi ngần ra: “Con muốn làm gì?”

Lâm Lan nhìn chăm chăm ông: “Tôi muốn gặp Hoàng thượng.”

Sắc mặt Lâm Trí Viễn đại biến, thất thanh nói: “Con không muốn sống nữa sao? Hoàng thượng hôm nay bị giam lỏng ở Chiêu Hòa điện, bên ngoài thị vệ canh gác dày đặc, nếu không có thủ dụ của Thái tử, ngay cả con ruồi cũng đừng mơ tưởng bay vào. Không được, chuyện này tuyệt đối không được.”

Lâm Lan tiến lên một bước, thái độ kiên quyết: “Hoàng thượng bị u cấm, nhưng dù sao cũng phải có người đi vào hầu hạ, đưa cơm, chẩn bệnh, chỉ cần có tâm sẽ nghĩ được biện pháp, tôi nhất định phải gặp Hoàng thượng.”

Đôi mắt nữ nhi bừng bình, Lâm Trí Viễn tức giận răng nghiến lợi mà không thể làm gì, chỉ có thể khuyên bảo: “Lan Nhi, con gặp Hoàng thượng rồi thế nào? Chẳng lẽ con cho rằng chuyện tới nước này, Hoàng thượng còn có sức mạnh lớn lao? Hiện tại binh mã tuần thành, Ngự Lâm quân, Tây Sơn Bắc Sơn đại doanh đều ở trong bàn tay Thái tử, lại càng không cần phải nói Thái tử còn chiếm được sự ủng hộ của đám võ tướng, hôm nay, không phải là thời điểm văn thần có thể động miệng lưỡi vào chuyện triều chính, trong tay ai có binh quyền người đó định đoạt, ta khuyên con nên sớm bỏ ý nghĩ này đi.”

Lâm Lan nói: “Tôi biết đại thế đã mất, tôi cũng không muốn làm hành động thay đổi càn khôn, tôi không có năng lực đó, nói vậy trong lòng Hoàng thượng cũng đã rõ ràng, chẳng qua biết là một chuyện, không cam lòng lại là một chuyện khác. Hoàng thượng có thể không cam lòng, có lẽ người cho rằng Thái tử lớn mật đến đâu cũng không dám làm ra chuyện giết cha hành thích vua. Nhưng vì người đã hạ xuống một chút, đỉnh quyền này có biết bao nhiêu hấp dẫn, điều này đủ khiến người ta tiêu mất bản tính. Thái tử muốn giết cha hành thích vua, hoàn toàn có thể làm được không lưu dấu vết, một khi thời cơ chín muồi, Thái tử tuyệt sẽ không nương tay. Nhưng trước đây, có rất nhiều người bởi vì muốn làm trung thần mà bỏ mạng, có lẽ là Minh Doãn, có lẽ là Hầu gia... Tôi nghĩ gặp, chẳng qua là nói sự thật này cho Hoàng thượng, thiên ý không thể chuyển, đại thế không thể rời. Hôm nay chỉ có Hoàng thượng mới có thể giải quyết được cục diện này, bất kể là vì mình hay là vì người khác, Hoàng thượng cũng nên có quyết định.” Dừng một

chút, Lâm Lan cười khỏ nói: “Thái tử muốn phong tôi làm Đại Nghĩa phu nhân, thật ra thì từ trước tới giờ tôi không phải người đại nghĩa gì. Chuyện không có gì tốt tôi sẽ không làm, tôi chỉ muốn cùng trượng phu của mình sống cuộc sống an ổn, nếu như Minh Doãn vì chuyện này có gì bất trắc, tôi tuyệt không sống một mình.”

Lâm Trí Viễn không thể tin nhìn nữ nhi kiên quyết, ông vẫn biết nữ nhi này rất có chủ kiến, lại không biết nàng có thể nhìn thấu triệt vấn đề như vậy. Chỉ cần Hoàng thượng kiên trì, chẳng khác nào đem những đại thần, trung thần cùng ông vào tuyệt lộ, nếu có thể chấp nhận chuyện mây mờ trắng tỏ thì sẽ khác, có điều, chuyện này chỉ là si tâm vọng tưởng. Ông cũng biết nữ nhi cùng Minh Doãn tình cảm sâu nặng, lại không biết tới độ sinh tử không chia lìa, nha đầu ngốc này... tiểu tử Minh Doãn thật là tốt phúc.

“Thôi thôi thôi, để cha xem có thể an bài giúp con không, chuyện này phải chu đáo, vạn phần cẩn thận, cha tuyệt không cho phép con mạo hiểm.” Lâm Trí Viễn bắt đắ dĩ thỏa hiệp.

Phùng Thị nghe nói lão gia đưa Lâm Lan trở lại, vội vã bỏ lại chuyện lúng túng giữa hai người đi qua, đi được một nửa đường lại dừng bước.

“Phu nhân...” Mạt Nhi tò mò, “Làm sao người không đi nữa?”

Phùng Thị trầm ngâm lắc đầu: “Nên trở về thôi! Phụ tử hai người bọn họ thật vất vả mới có một lần ở một chỗ nói chuyện, ta đi có lẽ không tốt.”

Lâm Lan ra khỏi phủ Tướng quân vốn muốn đi Tĩnh Bá Hầu phủ, nhưng vừa nghĩ lại gạt đi, lúc này tin tức hỗn loạn, nên ngăn ngựa phiến toái không cần thiết, tránh đi thì tốt hơn.

Xe ngựa mới vừa dừng lại, Ngân Liễu tiến lên đón, thay nhị thiếu phu nhân vén rèm xe lên, dìu nàng xuống.

“Nhị thiếu phu nhân, có gặp được nhị thiếu gia không?” Ngân Liễu ân cần hỏi.

Lâm Lan khẽ mỉm cười: “Coi như thuận lợi! Trời lạnh như vậy, em đợi trong phòng là được rồi, ra ngoài làm gì.”

Ngân Liễu khẽ cắn môi: “Ồ trong phòng không thoải mái bằng ra đây đón.”

Lâm Lan hơi nhú mày, đưa mắt nhìn Ngân Liễu, thấy sắc mặt Ngân Liễu có vẻ không cam lòng, liền hỏi: “Là cữu phu nhân không an phận?”

Ngân Liễu căm giận nói: “Lẽ ra cô ta là cữu phu nhân, tụi nô tỳ nên hầu hạ chu đáo, nếu là hầu hạ không tốt, chịu chút ít quát lớn trách mắng cũng là đáng. Nhưng mà, có người không chịu như vậy, mọi người sợ nhị thiếu phu nhân đang rỗi rảnh, đều giấu không nói, chỉ nhủ thầm nhau phải cẩn thận đối ứng, ai ngờ cữu phu nhân càng quá đáng. Nhị thiếu phu nhân không biết, cô ta bắt Như Ý rửa chân cho cô ta mỗi đêm, người khác không khiến, chỉ khiến Như Ý, còn nữa, từ sau khi cữu phu nhân tới, vú nuôi Hàm Nhi không được ăn muối, cữu phu nhân ép cô ấy ăn canh móng giò không cho muối, vú nuôi chịu được mấy ngày, nhưng hôm nay thật sự không ăn được nữa, cữu phu nhân giạt tóc đánh vú nuôi, đám Như Ý đi khuyên, bị cô ta bạt tai mấy cái, lại còn nói, tất cả chúng nô tỳ là một đám phế vật vô dụng, chủ tử các người không dạy được thì cô ta sẽ dạy... Trưa hôm nay, cô ta muốn Quế tẩu chưng gà cho mình ăn, Quế tẩu nói nhà đang có tang, vú nuôi được ăn móng giò cũng là lén lút ăn, vì vậy không dám làm cho cô ta, cữu phu nhân liền náo loạn, đập phá phòng bếp.. Nhị thiếu phu nhân, chuyện gì có thể bỏ qua thì bỏ qua, nhưng cữu phu nhân không biết chừng mực, chẳng phải là mầm họa cho Lý gia sao?”

Ngân Liễu nói xong, thấy sắc mặt nhị thiếu phu nhân trầm xuống, cảm giác được mình quá lắm mồm, âm thầm tự trách, Chu mama nói phải cố gắng chịu đựng, nhưng nàng làm sao nhịn được đây? Chuyện nhị thiếu gia đã đủ khiến nhị thiếu phu nhân phiền lòng rồi... Híc híc. Ngân Liễu lấp bắp: “Nhị thiếu phu nhân, là lỗi của nô tỳ, nô tỳ không nên nói những thứ này khiến nhị thiếu phu nhân khó chịu.”

Lâm Lan hừ lạnh một tiếng: “Em không sai, không cần tự trách, người của ta còn chưa tới phiên người khác sỉ nhục.”

Lâm Lan trực tiếp đi vào trong, một bụng hỏa khí, hiện giờ nàng đang lo lắng chuyện Minh Doãn, chỉ cần Diêu Kim Hoa biết phận, nàng sẽ không so đo, nhưng bây giờ nghe nói những thứ này, vô luận thế nào nàng cũng không nhẫn được nữa.

Diêu Kim Hoa náo loạn một cuộc, Quế tẩu vẫn kiên trì không chung gà cho cô ta, Diêu Kim Hoa tuyên bố, sớm muộn gì cũng sẽ đuổi Quế tẩu ra khỏi phủ, sau đó phần nộ trở về phòng.

Quế tẩu cùng đám người Vân Anh thu dọn phòng bếp hỗn độn. Vân Anh vừa thu dọn vừa tức giận lầu bàu: “Cũng vì nhị thiếu phu nhân không trong phủ, cô ta mới dám náo loạn như vậy, ta không hiểu, vì sao Chu mama không quản.”

Quế tẩu xem thường nói: “Quản cái gì? Cứ để cô ta làm loạn, càng làm lớn, càng khiến cô ta sớm phải cút đi.”

“Nhưng mà... Chúng ta không nói cho nhị thiếu phu nhân, làm sao nhị thiếu phu nhân biết mà đuổi cô ta đi? Cô ta chỉ dám sai khiến si nhục hạ nhân chúng ta sau lưng, thấy nhị thiếu phu nhân liền đàng hoàng.”

Quế tẩu mỉa mai: “Việc vụn vặt đi nói, nhị thiếu phu nhân đã đủ mệt mỏi rồi, mà nhị thiếu phu nhân không thể vì chuyện cô ta đánh chửi hạ nhân mà đuổi cô ta đúng không? Chúng ta cứ để cô ta đắc ý, như vậy mới là tương kế tựu kế.”

Vân Anh chợt hiểu ra, oán khí trong lòng tiêu tán, cười nói: “Quả nhiên gừng càng già càng cay.”

Quế tẩu cười nói: “Nha đầu, cô cũng chả non đâu! Học tập lấy một chút đi! Nếu chút tâm kế này Chu mama không có, Diệp lão thái thái có thể để bà ấy tới đây giúp đỡ? Aiz, đem nhưng mảnh vỡ kia ra ngoài đi, để ở chỗ bắt mắt nhất, cái kia, cái kia nữa, để hết ra cửa đi.”

Lâm Lan trở lại Lạc Hà trai, trực tiếp đi đến phòng Diêu Kim Hoa. Diêu Kim Hoa đang ngồi ở trên ghế dựa cắn hạt dưa, hai tiểu nha hoàn chơi đùa với Hàm Nhi bên cạnh.

Nhìn thấy Lâm Lan mặt đen đi tới. Diêu Kim Hoa chột dạ, ngượng ngùng cười nói: “Lâm Lan đã về rồi! Mau tới đây ngồi, đây là hạt dưa mới sấy, thơm lắm. Ném thử đi...”

“Tiểu Mai, Tiểu Lan, các người đưa tiểu thiếu gia đi nơi khác chơi đùa.” Lâm Lan mặt không chút thay đổi phân phó.

Tiểu Mai, Tiểu Lan vội vàng khoác thêm áo choàng cho Hàm Nhi thiếu gia rồi ôm đi ra ngoài.

“Ngân Liễu, đi gọi hạ nhân trong viện này tới đây.”

Ngân Liễu lên tiếng liền đi.

Diêu Kim Hoa nhìn bộ dạng này của Lâm Lan thì biết chắc có người đi cáo trạng, bất giác có chút khiếp đảm, nhưng cô ta lại trấn định lại, cô ta không làm gì sai, rồi lại nói, cô ta là chị dâu Lâm Lan, Lâm Lan có thể làm gì cô ta?

“Đệ muội muốn làm cái gì vậy?” Diêu Kim Hoa vẫn cắn hạt dưa như cũ, không nhanh không chậm nói nhưng trong lòng đã rối loạn.

Lâm Lan không nói, mặt lạnh đi tới, ngồi đối diện Diêu Kim Hoa.

Chỉ chốc lát sau, Ngân Liễu dẫn người tới.

Lâm Lan nhàn nhạt quét Diêu Kim Hoa một cái, lại đưa ánh mắt chuyên qua mọi người, vú nuôi đã tĩa lại tóc, rất chỉnh tề, nhưng ánh mắt vẫn còn sung đỏ, trên gương mặt trắng trẻo của Như Ý, má trái một dấu tay đỏ hết sức chói mắt, Lâm Lan cố nén tức giận, chậm rãi nói: “Chị dâu, nghe nói chị dâu oán giận những người trong tay ta không biết làm việc, thiếu giáo dục,

hôm nay ta đem người gọi tới, chị dâu đã bận rộn dạy dỗ giúp, ta cũng nên học hỏi bản lãnh chị dâu.” Dứt lời, Lâm Lan vuốt vuốt nếp ly váy, ung dung chuẩn bị nghe Diêu Kim Hoa cho cao kiến.

Diêu Kim Hoa ngẩn người, một bộ ngạc nhiên: “Muội tử, cô nghe ai nói nhảm thế? Ta bực bội khi nào?”

Lâm Lan cười nhạt một tiếng, gọi Như Ý: “Như Ý, mặt của ngươi là xảy ra chuyện gì?”

Như Ý cúi đầu bước ra khỏi hàng, ngẩng đầu liếc Diêu Kim Hoa một cái, lại cúi thấp xuống, không nói lời nào.

“Ngươi đừng có nói, là ngươi không cẩn thận đụng vào cây cột...” Lâm Lan thân nhiên nói.

Như Ý mấp máy môi, ấp a ấp úng nói: “Là .. Là cữu phu nhân...”

Diêu Kim Hoa ngẩng lên ngênh đầu, một bộ chính là ta làm ngươi đây thì sao: “Không sai, là ta đánh, ai kêu nó không tôn trọng chủ tử? Làm nô tài mà dám bò lên đầu chủ tử đi đái, lại còn không được giáo huấn sao?”

Như Ý đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt phiếm lệ quang: “Cữu phu nhân trách như vậy, nô tỳ không dám, nô tỳ mặc dù đê tiện, nhưng cũng biết thân làm một người nô tỳ nên tuân thủ bốn phận, chuyện lán chủ, nô tỳ quả quyết không dám, kính xin nhị thiếu phu nhân minh giám.”

“Nô tỳ có thể làm chứng, Như Ý tỳ tỳ không có không tôn trọng cữu phu nhân, là cữu phu nhân đánh vú nuôi, Như Ý tỳ tỳ đi khuyên mấy câu, cữu phu nhân mượn Như Ý tỳ tỳ xả giận, hơn nữa không ngừng đánh Như Ý tỳ tỳ, Cẩm Tú tỳ tỳ, Tiểu Lan, Tiểu Mai cũng bị cữu phu nhân đánh, Hàm Nhi thiếu gia bị hù dọa khóc văng lên...” Vân Anh căm phẫn trào dâng nói.

“Các ngươi liên hợp lại nói xấu ta.” Diêu Kim Hoa bị cắn ngược lại một cái, lồng ngực tức giận phập phồng, thật giống như chính cô ta mới là người

bị oan.

“Nô tỳ không có, nô tỳ nói thật, chúng nô tỳ hầu hạ nhị thiếu phu nhân, nhị thiếu phu nhân chưa bao giờ đụng đến một đầu ngón tay chúng nô tỳ, cữu phu nhân tới mấy ngày, hạ nhân trong viện này, trừ Chu mama, người nào không bị cữu phu nhân đánh qua?” Vân Anh đã được Quế tẩu chỉ điểm, lên án hết mọi việc ác của Diêu Kim Hoa.

“Cữu phu nhân còn sai phòng bếp chung gà, Quế tẩu không làm theo, cữu phu nhân đập phá tan nát phòng bếp...”

Diêu Kim Hoa cả vú lấp miệng em: “Không đập thì để làm gì? Phòng bếp để làm gì? Không phải là chỗ nấu đồ ăn sao? Ta chỉ bảo bà ta chung gà, bà ta ra sức khước từ, không phải là không coi ta ra gì sao?”

“Hồi bẩm nhị thiếu phu nhân, lão nô thật không phải cố ý không tuân theo ý cữu phu nhân, nhưng hiện tại đang quốc tang, ai dám nấu thịt cá ...” Quế tẩu giải thích.

“Nói láo, ta chỉ nghe nói trong lúc quốc tang, không cho phép thiết yến không cho phép tiêu khiển, chưa nghe nói qua ngay cả thức ăn mặn cũng không thể dính, người muốn dùng cơ này để qua loa tắc trách.” Diêu Kim Hoa lớn tiếng bác bỏ.

Lâm Lan khịt mũi cười một tiếng, chậm rãi nói: “Chị dâu ơi chị dâu, chị nói ta xem chị đúng chỗ nào?”

“Ta không sai, cô có ý gì?” Diêu Kim Hoa tức giận nói.

Chương 304 – Hầu hạ cho tốt

Lâm Lan khẽ gật đầu, hướng mọi người ý bảo: “Mọi người ra ngoài cửa chờ.”

Mọi người thi lễ một cái, nôi đuôi nhau ra, giây lát trong phòng chỉ còn hai người, Lâm Lan nhìn Diêu Kim Hoa, cười lạnh nói: “Điều này cũng đúng, chị dâu lúc ở thôn thường cãi nhau với những người khác, động thủ cũng không phải là lần một lần hai, thậm chí còn dám lớn lối với mẹ chồng, chị dâu đương nhiên sẽ không để bọn hạ nhân vào mắt, chị dâu vốn quyết đoán, được xưng tụng danh hiệu người đàn bà chanh chua nhất thôn Giản Tây.”

Diêu Kim Hoa ném hạt dưa trong tay ra, chỉ vào mặt Lâm Lan, cả giận: “Ai là người đàn bà chanh chua, cô nói người nào?”

Lâm Lan lạnh lùng nhìn Diêu Kim Hoa chỉ ngón tay đến trước mắt mình, sắc mặt đột nhiên chìm xuống, quát lên: “Diêu Kim Hoa, đem tay của cô rời đi, nếu không có tin tôi đánh gãy không?”

Diêu Kim Hoa phô trương thanh thế: “Cô dám?” Tay cũng đồng thời rút về.

“Chị nói tôi có dám hay không? Diêu Kim Hoa, tốt nhất chị nên hiểu rõ, trước kia mẹ tôi nhịn chị, là vì không muốn chuyện xấu truyền ra, tôi nhịn chị, là vì giữ thể diện cho anh tôi, hôm nay, chị cho là anh ấy vẫn là cục bột tùy ý chị nhào nặn sao? Nếu chị chịu an phận thì không sao, nếu vẫn thói đánh đá chua ngoa như trước, chị có tin anh tôi là người đầu tiên không tha cho chị.” Lâm Lan lạnh giọng quát lớn.

Diêu Kim Hoa tức đến run cả người: “Tôi biết ngay, cô một lòng khích bác anh cô bỏ tôi, tôi nói làm sao Lâm Phong lại thay đổi, nhất định là cô xui khiến, cô còn muốn chia rẽ Hàm Nhi và tôi, cô... Cô là nữ nhân độc ác nhất.”

Lâm Lan nhếch môi, mắt phát ra hàn tinh, lạnh lùng nói: “Đó là chị gieo gió gặt báo, chị bất hiếu với cha mẹ, là nghịch đức, hà khắc với em chồng, không coi hạ nhân là gì, tùy ý đánh chửi, là thất đức, chị tham làm hư vinh, lười biếng, không có đức, chị không có chút phẩm đức nào, nữ nhân thô bỉ như thế không xứng làm con dâu Lâm gia, không xứng làm mẹ Hàm Nhi. Chị đang ở chỗ tôi, cùng lắm là khách. Nếu còn dám càn rỡ, tương lai chị

đương gia chẳng phải sẽ náo loạn tới chết người sao? Chị cho kinh thành là thôn Giản Tây? Có thể mặc chị làm xằng làm bậy? Trước mắt đang có biến loạn, nhưng thái bình thịnh thế, có bao nhiêu quan Ngự sử ngó chừng, nhà ai truyền ra chút chuyện không tốt, nếu đến trên triều, sẽ phá hư tiền đồ của đại ca, gây chuyện không tốt có khi còn mất mạng...”

“Cô... Cô đừng bắn tiếng đe dọa.” Mặt Diêu Kim Hoa trắng bệch rung giọng nói.

Lâm Lan cười lạnh: “Tôi dọa chị? Chị đi ra ngoài nhìn xem, tình hình bây giờ thế nào? Có bao nhiêu nhà phú quý trâm anh, qua một đêm suy tàn, biến thành tù nhân, có lẽ là bởi vì hôm qua trong phủ mua nhiều chút thịt, nhiều chút cá, đến tai các quan, những thứ này thôi cũng đủ thành tội chết rồi.”

“Cô dọa tôi à.” Diêu Kim Hoa hoảng hốt nói, cô ta cũng biết về tình hình bên ngoài, nhưng mà, thật sự nghiêm trọng như Lâm Lan nói sao?

“Tốt nhất chị nên tin lời tôi, Diêu Kim Hoa, nếu chị còn muốn sống ở chỗ này, vậy thì an phận cho tôi, nếu để tôi nghe được chút chuyện xấu nào về chị, chị lập tức xéo ngay cho tôi.” Lâm Lan dứt lời, đứng dậy lạnh lùng liếc Diêu Kim Hoa một cái, ngay sau đó rời đi.

Diêu Kim Hoa gắt gao ngó chừng bóng lưng Lâm Lan, hận cắn răng, hất toàn bộ số hạt dưa xuống đất.

Lâm Lan ra cửa, đám người Chu mama đứng ở hành lang, Lâm Lan đưa mắt, trầm giọng nói: “Tiểu thiếu gia tuổi không nhỏ nữa, nên cai sữa, từ hôm nay, không cần vú nuôi nữa, tiểu thiếu gia muốn ăn sữa thì dùng sữa bò.”

Chu mama lên tiếng: “Vâng!”

“Hiện giờ tâm tình cứu phu nhân không tốt, tạm thời đưa tiểu thiếu gia đến nhà phía đông, để cứu phu nhân thanh tĩnh.” Lâm Lan vừa nói vừa nhìn đám người Như Ý: “Nếu cứu phu nhân chê nhóm người em hầu hạ không tốt, sau này các em không cần hầu hạ cứu phu nhân, không có chuyện gì ít xuất hiện trước mặt cứu phu nhân, Chu mama, đi nói Diêu mama chọn hai

người hầu tới đây hầu hạ cữu phu nhân cho tốt.”

Lâm Lan cố ý nhấn mạnh hai chữ “cho tốt”, Chu mama hiểu ý: “Lão nô nhất định làm tốt phân phó của nhị thiếu phu nhân.”

Diêu Kim Hoa ở trong phòng nghe thấy được, tức tối muốn lao ra cửa lý luận, không nghĩ rằng chân giẫm lên hạt dưa vừa hắt xuống đất, trơn một cái ngã chổng vó, hồi lâu không bò dậy nổi.

Đám người Vân Anh vừa cao hứng liền thất vọng, vì sao nhị thiếu phu nhân không đuổi cữu phu nhân đi?

Lâm Lan phân phó xong, thở phào một cái, để cho tất cả mọi người lui đi.

Ngân Liễu đi theo nhị thiếu phu nhân trở về phòng, thay nhị thiếu phu nhân cởi áo choàng, không nhịn được hỏi: “Nếu cữu phu nhân làm loạn nữa thì làm sao ạ?”

Lâm Lan ngồi lên ghế dựa, sắc mặt có phần mệt mỏi: “Ngân Liễu, em đi truyền cho mọi người, cữu phu nhân ở nơi này không được bao lâu, sau này nếu gặp thì duy trì lễ nghĩa là được, không cần để ý tới chị ta, trước mắt đang lúc nhạy cảm, để chị ta đi ra ngoài, ta sợ chị ta sẽ làm chuyện hại mình hai người, vẫn nên lưu chị ta lại đây, có người ngó chừng, ta còn có thể yên tâm chút ít.”

Ngân Liễu cúi đầu nói: “Nô tỳ đã biết.”

Lâm Lan ăn một chút cháo nóng, dựa lên ghế nghỉ ngơi, Chu mama tới báo: “Diêu mama đã chọn vợ Trường Hưng và vợ Vinh Sinh qua hầu hạ cữu phu nhân.”

Lâm Lan híp mắt lại, “ừm” một tiếng.

Chu mama lại nói: “Hai người này rất có khả năng, khí lực lớn, miệng lưỡi lợi hại, lão nô đã phân phó, bọn họ hiểu được phải làm thế nào.”

Lâm Lan cười nhạt: “Dặn bọn họ phải cẩn thận hầu hạ, không được làm trái quy củ, khiến người ta trách ta chọn sai người.”

Chu mama cười nói: “Nhị thiếu phu nhân yên tâm, nhất định không sai được.”

“Chuyện bên kia sau này, mama để tâm một chút, nên làm gì thì làm, không cần hỏi ý ta, ta đã đủ phiền lòng rồi.” Lâm Lan miễn cưỡng nói.

Chu mama chậm chạp hỏi: “Nhị thiếu gia...”

“Nhị thiếu gia không có chuyện gì, phái người đi nói cho đại thiếu gia như vậy.”

“Vâng...”

“Mấy ngày nay Diệp gia thế nào?”

“Đại cứu gia nghe ý nhị thiếu phu nhân, đã đóng cửa hàng, cửa phủ cũng vậy, rất cẩn thận.”

Lâm Lan gật đầu: “Vậy thì ta yên tâm.”

“Chẳng qua là...” Chu mama muốn nói lại thôi.

“Cái gì?” Lâm Lan hỏi.

Chu mama do dự một chút, nói: “Sáng hôm nay đại thiếu phu nhân lặng lẽ trở về Đình phủ, Trương tẩu nói lúc đại thiếu phu nhân về mất sưng đỏ lên, khóc mãi không thôi, đại thiếu gia đang khuyên.”

Lâm Lan lặng yên chốc lát, nói: “Nhà mẹ để đại tẩu xảy ra chuyện, chị ấy gấp là việc bình thường, chẳng qua là, có một số việc gấp không được, gấp

cũng vô dụng, phải chờ mà xem! Tương lai nếu có cơ hội, ta muốn Đinh phu nhân tự mình tới cửa để van cầu đại thiếu gia giúp đỡ.”

Chu mama phụ họa: “Đúng thế, Đinh phu nhân luôn chướng mắt đại thiếu gia, nói nhiều lời khó nghe, cũng phải để bà ấy biết phận.”

“Ngân Liễu, em tới được phòng lấy chút A Giao thượng hạng đưa đi Vi Vũ các, để cho đại thiếu gia giữ sức khỏe.” Lâm Lan phân phó.

Lâm Trí Viễn bị yêu cầu của Lâm Lan khiến tâm thần không yên, cơm ăn không vô, chỉ ngồi trong thư phòng rầu rĩ. Phùng Thị tự mình bung cháo tổ yến vào.

“Lão gia, ngài mấy ngày nay rất bận rộn, người gầy rộc đi rồi, nếu không ăn gì, thân thể sao trụ được? Thiếp thân nói phòng bếp chung cháo tổ yến, lão gia ăn một chút.” Phùng Thị nhẹ lời khuyên nhủ.

Lâm Trí Viễn không nhịn được khoát khoát tay: “Ta nào có ý đó, là ta không đói bụng, đói bụng sẽ tự đi ăn.”

Phùng Thị thở dài một cái, sâu xa nói: “Lão gia không phải không đói bụng, là bị chuyện phiền lòng làm no rồi.”

Lông mày Lâm Trí Viễn nhăn thành chữ Xuyên, chặc một tiếng.

“Lão gia, ngày hôm nay ngài cùng Lan Nhi nói gì?” Mặc dù lão gia không nói chuyện trên triều với nàng, nhưng Phùng Thị cũng biết chút ít, hôm nay Minh Doãn đang ở trong cung, Lâm Lan nhất định lo lắng vô cùng, nếu không sẽ không tới đây.

Lâm Trí Viễn thở dài nói: “Ngày hôm nay ta an bài nó tiến cung gặp mặt Minh Doãn.”

Trong lòng Phùng Thị căng thẳng: “Nhu thế nào? Minh Doãn không thể đi ra sao?”

“Nào có dễ dàng như vậy, Minh Doãn cùng Hầu gia, hai người một văn một võ, là người Hoàng thượng tin cậy nhất, bao nhiêu ánh mắt nhìn chăm chăm hai người bọn họ, coi lời hai người bọn họ như Thiên Lô sai đâu đánh đó, Thái tử điện hạ sẽ không dễ dàng thả bọn họ, trừ phi bọn họ nói rõ lập trường.” Lâm Trí Viễn sâu khổ nói.

“Việc này thật là khó khăn, Minh Doãn rất được Hoàng thượng coi trọng, cậu ấy rất trung thành với Hoàng thượng... chuyện như vậy... Thật khó cho cậu ấy.” Phùng Thị cũng không khỏi cảm thán.

“Lan Nhi muốn gặp Hoàng thượng, nhưng lúc này làm sao có thể dễ dàng gặp Hoàng thượng? Từ trong ra ngoài Chiêu Hòa điện đều là người Thái tử, Thái tử trời sinh tính đa nghi, gây chuyện không tốt, sẽ là mất mạng.” Lâm Trí Viễn rầu rĩ nói.

Phùng Thị trù trù nói: “Nhưng mà, tính tình Lâm Lan, nếu đã quyết thì nhất định làm, không để nàng thử một lần, chắc chắn sẽ không hết hy vọng.”

“Chính là vì vậy, ta mới phiền não! Hôm nay nó nói nếu Minh Doãn gặp bất trắc, nó tuyệt không sống nữa, nó nói thế, nàng bảo ta phải làm thế nào?”

Phùng Thị do dự nói: “Có lẽ... Còn có biện pháp khác.”

Ánh mắt Lâm Trí Viễn sáng lên: “Biện pháp gì?”

Phùng Thị cười một tiếng: “Lão gia trước tiên uống cháo đã, xong rồi thiếp thân mới nói.”

Lâm Trí Viễn liếc nàng một cái, bung cháo tổ yến lên, uống hai ba ngụm hết sạch, đặt chén xuống, thúc giục: “Nàng có ý gì, mau nói đi, ta gấp lắm rồi.”

Phùng Thị uyển chuyển nói: “Lão gia muốn gạt Thái tử, an bài Lan Nhi đi gặp Hoàng thượng, đây cơ hồ là không thể nào, nhưng mà, nếu là Hàn Quý

Phi ra mặt để cho Lan Nhi đi gặp, hẳn là dễ dàng rất nhiều.”

Lâm Trí Viễn vừa nghe, nhụt chí nói: “Nàng nói nhầm à? Hàn Quý Phi như thế nào chịu hỗ trợ, Thái tử là con ruột của bà ta, bà ta nhất định vì lợi ích Thái tử.”

Phùng Thị cười nói: “Nếu thiếp thân đoán không sai, Lan Nhi muốn đi gặp Hoàng thượng, hẳn là muốn nói với Hoàng thượng, thuận theo thời thế, hoặc là nói đại loại như núi xanh còn đó lo gì không có củi đốt... nếu Lan Nhi có thể thuyết phục Hoàng thượng, đối với Thái tử mà nói, chỉ có chỗ tốt không có chỗ xấu, Hàn Quý Phi chưa chắc không chịu giúp chuyện này, tình hình trước mắt, so với bất kỳ kẻ nào, Hàn Quý Phi là người muốn khai thông nhất, Hoàng thượng là phu quân của bà ấy, Thái tử là con trai bà ấy, bà ấy nhất định không hi vọng thấy phụ tử tương tàn, nếu thật như thế, cho dù Thái tử lên long vị, cũng bị người đời lên án, là vết nhơ lưu lại sử sách, nhưng mà, hôm nay là ai có thể đi nói lời khuyên Hoàng thượng? Hàn Quý Phi không thể, Thái tử không thể, những nhóm trung thần kia lại càng không thể đi, cho nên, Lan Nhi đi, có lẽ sẽ có tác dụng. Nếu lão gia tin thiếp thân, ngày mai thiếp thân sẽ tiến cung một chuyện, thử xem có được không.”

Lâm Trí Viễn trầm tư một lúc lâu, gật đầu nói: “Nàng nói cũng có đạo lý, vậy nàng thử một lần xem sao, nếu Quý Phi nương nương có thể đáp ứng là tốt nhất, nếu Quý Phi nương nương không đồng ý, nàng đừng tỏ thái độ.”

“Lão gia yên tâm, thiếp thân biết phân tấc.” Phùng Thị uyển chuyển nói.

Chương 305 – Biết điều ngoan ngoãn chờ chết

Lâm Lan được Hàn Quý Phi bổ nhiệm thân phận ngự y tiến vào Chiêu Hòa điện, chỉ là, nàng đã thành thuyết khách của Thái tử.

Lần cuối gặp Hoàng thượng, đã cách hơn nửa năm, Hoàng thượng tựa như thoáng cái già đi mười tuổi, Chiêu Hòa điện to lớn trống rỗng, ánh sáng mờ mờ, yên tĩnh không tiếng động, chỉ có một mình hắn cô độc ngồi trên bảo tọa, bảo tọa như cũ, Hoàng đế vẫn là Hoàng đế, song hắn đã không còn

xứng đáng với danh xưng vua một nước, hôm nay hẳn cũng không khác gì tù nhân, chẳng qua cái cũi này trắng lợt hơn người khác mà thôi.

Lâm Lan tiến lên thỉnh an: “Thần giáo úy thái y Lâm Lan thỉnh an Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn phúc tấn an.”

Hoàng thượng trì độn phản ứng, một lúc lâu mới mở miệng, thanh âm khàn khàn, tái nhợt vô lực: “Sao ngươi lại tới đây?”

Lâm Lan từ từ đưa mắt lên nhìn, bắt gặp đôi mắt đục ngầu, còn nhớ rõ, đôi mắt này đã từng lấp lánh hữu thần, chỉ cần ánh mắt hơi đảo, liền khiến người đối diện kinh hãi lạnh mình, hôm nay, đôi mắt này, như đã chết đi, thần sắc như tro xám, để lộ ra tâm cảnh của hắn, bất đắc dĩ tuyệt vọng. Trong lòng Lâm Lan rung động, sinh ra cảm khái vô hạn, Hoàng thượng mặc dù không phải minh quân thiên cổ, nhưng hắn nhân hậu, nói hắn là một hiền quân không quá đáng, nhất thời thua dưới tay nhi tử mình yêu thương, rơi xuống tình cảnh này, từ thiên đường xuống địa ngục, đả kích như vậy, cũng khó trách hắn suy sụp.

“Thần nghe nói Hoàng thượng long thể bất an, đặc biệt cầu Quý Phi nương nương đến khám cho Hoàng thượng.” Lâm Lan nói.

Hoàng thượng nhẹ mím cười, chậm rãi nói: “Hôm nay, cũng chỉ có ngươi còn dám tới gặp trẫm.”

“Nghĩ đến gặp Hoàng thượng có rất nhiều người, chỉ là bọn họ không có bản lĩnh của thần, không tới được.” Lâm Lan nửa đùa nửa thật nói, cũng là uyển chuyển nói cho Hoàng thượng, tình cảnh của hắn hôm nay liên quan đến tính mạng bao nhiêu người.

Hoàng thượng cười khỏ nói: “Trẫm biết ngươi có bản lĩnh, nếu tới, có lời gì thì nói đi! Bọn họ sẽ không cho ngươi nhiều thời gian.”

Lâm Lan đứng dậy đi lên phía trước mấy bước, lại quỳ xuống, Hoàng thượng đưa tay ra nói: “Nói đi, không cần đa lễ.”

“Tạ ơn Hoàng thượng.” Lâm Lan kính cẩn cúi đầu mà đứng, nói: “Thật ra thì muốn gặp Hoàng thượng thật không dễ dàng, thần đã mạo hiểm đầu rơi máu chảy tới đây một chuyện, thứ nhất là vì thần lo lắng long thể Hoàng thượng; thứ hai, có một số việc phải nói cho Hoàng thượng. Hôm nay bên ngoài cổ động lòng bất người đảng Thái tử trước, dính líu tới vô số người, thần nghe nói, tất cả nhà tù trong kinh thành chật cứng, những người rơi đầu ngoài chợ vô số, triều đình sợ bóng sợ gió. Người người cảm thấy bất an, còn có những đại thần một lòng một dạ theo Hoàng thượng, tình cảnh bây giờ cũng là gian nguy vạn phần.”

Hoàng thượng im lặng một lúc lâu, đôi mắt vốn đục ngầu dần trở nên sắc bén, tức giận cắn răng nói: “Nghịch tử mưu phản, cướp ngôi, là họa mất nước.”

“Thần tới đây, là muốn nghe ý tứ Hoàng thượng.” Lâm Lan nói thẳng.

Hoàng thượng giương mắt, chăm chú nhìn Lâm Lan, trong ánh mắt có do dự.

Lâm Lan cúi đầu nói: “Không dối gạt Hoàng thượng, thần ngày hôm trước mới vừa gặp qua phu quân thần – Lý Minh Doãn. Từ sau khi phát sinh biến cố, phu quân thần vẫn bị u cầm trong cung, Tĩnh Bá Hầu đã nhiều ngày không liên lạc được, Thái tử từng triệu kiến thần, Thái tử muốn phong thần là Đại Nghĩa phu nhân, thần hiểu được ý tứ Thái tử, là muốn thần đi thuyết phục phu quân thần, nhưng thần hiểu rõ bản tính phu quân mình, chỉ cần Hoàng thượng vẫn kiên trì, phu quân thần nhất định sẽ không quy thuận. Tin tưởng tâm tư những người khác cũng như thế.”

“Cho nên ngươi tới thuyết phục trẫm?” Ánh mắt Hoàng thượng lạnh xuống.

Lâm Lan không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Thần cho rằng Hoàng thượng mới là mấu chốt của vấn đề. Thần tới đây, thật có tư tâm, thần yêu phu quân như tính mạng mình, nếu phu quân thần thật muốn vì đại nghĩa mà liều mình, thần nhất định sinh tử tùy trẫm. Chẳng qua là trong lòng thần có chút nghi ngờ, vì nghĩa xả thân, cũng coi như chết có ý nghĩa, nhưng đột

nhiên vì cái tội này mà vứt bỏ an nguy quốc gia, vứt bỏ ngàn vạn dân chúng, đây rốt cuộc coi là nghĩa hay là bất nghĩa?”

Hoàng thượng nhíu mày, vẻ mặt nghiêm túc.

Lâm Lan tiếp tục nói: “Từ khi Cao tổ lên ngôi, khai sáng cơ nghiệp triều ta đến nay đã hơn ba trăm năm, các đời quân vương chăm lo việc nước, mới có quốc gia thịnh vượng hôm nay, hiện nay Thái tử củng cố chính quyền, loại bỏ đối lập, không tiếc huyết tẩy triều đình, các triều thần vì trung nghĩa, không tiếc hy sinh vì nghĩa, hoặc là lấy danh nghĩa cần vương khởi nghĩa vũ trang, Hoàng thượng, người có từng nghĩ tới, tình hình hôm nay, giống như lịch sử tiền triều tái diễn?”

Lâm Lan từng nghe Minh Doãn nói Cao tổ giành được thiên hạ như thế nào, là bởi vì Hoàng tử tiền triều soán vị, phiên vương các nơi mượn lý do cần vương hưng binh chinh phạt, cần vương chẳng qua là lý do tạo phản, thật ra thì ai mà không thèm muốn long vị kia, cả nước lâm vào chiến loạn, ngoại tộc thừa cơ xâm lấn, tiền triều mất, Cao tổ từ nhỏ thông minh đỉnh ngộ, không ngừng mở rộng binh lực, kinh nghiệm hơn mười năm khổ chiến mới thống nhất thiên hạ. Giáo huấn như vậy không thể bảo là không sâu sắc.

Hoàng thượng đại chấn, trên mặt lộ ra sợ hãi.

“Thật ra thì, nếu còn có một tia hi vọng, thần cũng sẽ không nói đến chuyện này, nói vậy trong lòng Hoàng thượng so với bất luận kẻ nào cũng đã rõ ràng, đại thế đã mất, mà Thái tử đi tới một bước này, đã không có đường quay về, giằng co mãi, chính là lưỡng bại câu thương, thậm chí lịch sử tái diễn...” Lâm Lan bất đắc dĩ thở dài một cái: “Thần chỉ là một dân phụng, không có bao nhiêu lý tưởng cùng trả thù, chỉ hy vọng có thể cùng người nhà sống cuộc sống an an ổn ổn, đây cũng là tiếng lòng của biết bao dân chúng, thần cho là, trong lòng Hoàng thượng có người muốn bảo vệ...”

Lâm Lan ra khỏi Chiêu Hòa điện, thở dài, những gì nên nói nàng cũng đã nói, nàng chỉ có thể làm như vậy.

“Lý phu nhân, người thật lớn mật.” Một tiếng uy áp rất nặng quát khê

truyền đến.

Lâm Lan kinh hãi ra một thân mồ hôi lạnh, là Thái tử.

“Nô tì tham kiến Thái tử điện hạ, thỉnh an Thái tử điện hạ.” Lâm Lan cố gắng giữ vững trấn định, tiến lên quỳ xuống hành lễ.

Thái tử mặt không chút thay đổi, trong ánh mắt ẩn hàm sát ý, lạnh lùng nói: “Người dám quấy rầy Hoàng thượng thanh tĩnh.”

Lâm Lan nói: “Nô tì phụng ý chỉ Quý Phi xem bệnh cho Hoàng thượng.”

Thái tử hừ lạnh một tiếng: “Ý chỉ Quý Phi? Đừng tưởng rằng Bôn cung không biết người có chủ ý gì, Lâm Tương quân thật đúng là cái người cha tốt, vì người mà đến trước mặt Quý Phi nói tốt về người.”

Nghe Thái tử nói như vậy, Lâm Lan trấn định lại, xem ra Thái tử sớm biết nàng muốn gặp Hoàng thượng, nhưng không ngăn cản, đủ thấy Thái tử đã lặng yên đồng ý, giờ phút này ra vẻ uy nghiêm, chắc nghĩ hù dọa nàng giết mình, liền uyển chuyển nói: “Điện hạ cho là nô tì vì sao mà đến?”

Thái tử hừ nói: “Bất kể người là vì sao mà đến, đều đã phạm vào tử tội.”

Lâm Lan nói: “Thái tử muốn tính mạng nô tì dễ như trở bàn tay, bất quá Thái tử mới vừa tứ phong nô tì là Đại Nghĩa phu nhân, đảo mắt lại muốn giết nô tì, như vậy, tựa hồ không quá thỏa đáng, chẳng bằng mấy ngày nữa, Thái tử điện hạ trước thu hồi phong hào của nô tì, sau tìm lý do muốn mạng nô tì... Thái tử điện hạ nghĩ như thế nào?”

Thái tử thấy Lâm Lan không một chút khiếp đảm, lại còn mỉm cười giúp hấn nghĩ kế, phần can đảm này, đúng là khó gặp, khó trách nàng dám mạo hiểm thấy chết vẫn đi gặp Hoàng thượng.

“Miệng lưỡi trơn tru, bất quá đề nghị của người cũng không tồi, vậy người biết điều một chút về nhà chờ chết đi!” Thái tử vung ống tay áo, bước

nhanh mà rời đi.

Chương 306 – Đêm cuối năm lạnh lẽo vắng vẻ

Thái tử khinh phiêu một câu nói, nhưng Lâm Trí Viễn sợ gần chết, vội vàng chạy đi tạ lỗi với Thái tử, bùm bùm nói một hồi, kết quả Thái tử tiếp tục khinh phiêu bỏ lại một câu: “Chủ ý này là Lý phu nhân tự mình nghĩ ra, Lâm tướng quân sao không đi hỏi Lý phu nhân.”

Lâm Trí Viễn sững sờ một hồi, không rõ Thái tử có ý gì, xuất cung, đánh ngựa hướng Lý phủ chạy.

Lâm Lan về nhà liền gọi Chu mama tới, phen này có phải vô dụng không, trong lòng nàng không yên, trước hết phải tính toán kỹ.

“Chu mama, chỗ này là khế ước mỏ quặng cùng mười tám cửa hiệu mặt tiền, còn có khế đất hai tòa thôn trang, mama thu lại, cộng thêm những tài vật lưu trữ từ trước tới giờ trong Diệp gia, nếu lần này nhị thiếu gia không thể trở lại, mama chuyển cho đại cửu gia, những đồ này dù gì cũng là vật quy nguyên chủ...” Lâm Lan vỗ vỗ một cái hộp, dặn dò Chu mama.

Chu mama nghe xong kinh hãi lạnh mình, sắc mặt đột nhiên trắng bệch, lắp bắp: “Nhị... nhị thiếu phu nhân, đây là có gì??”

Lâm Lan không trả lời, chỉ vào một thứ khác: “Đây là vật lão thái thái lưu lại cùng ngân phiếu bốn mươi vạn lượng, đến lúc đó giao cho đại thiếu gia, để anh ấy cất giữ, sự vụ Lý gia, tùy đại thiếu gia toàn quyền xử lý.”

Hộc mắt Chu mama nóng lên, nhị thiếu phu nhân như đang khai báo di ngôn, chẳng lẽ nhị thiếu gia không thể trở về?

“Nơi này là ngân phiếu một triệu sáu trăm ngàn lượng, trong đó tám mươi vạn lượng để lại cho anh trai ta, ba mươi vạn lượng để lại cho hai vị sư huynh của ta, hi vọng bọn họ tiếp tục làm nghề y tế thế, Hồi Xuân Đường cùng xưởng A Giao bên Đông A chia làm ba phần, anh trai ta một phần, nhị sư huynh cùng ngũ sư huynh mỗi người một phần, sau này thay ta hiếu kính với sư phụ. Mama để Văn Sơn thay ta đưa hai mươi vạn về thôn Giản Tây, để cho trong thôn sửa cầu lót đường, dựng trường học. Mama cùng Ngân Liễu, mỗi người năm vạn, Ngọc Dung, Văn Sơn cùng Đông Tử mỗi người

ba vạn. Những người trong Lạc Hà trai cũng đều có phần, việc này mama tự mình làm là được. Còn lại, mama giữ lấy, sau này giao cho Sơn Nhi thiếu gia, coi như đây là một chút tâm ý của người làm tỳ tũ...”

Chu mama khóc như mưa, quỳ phịch xuống, nức nở: “Nhị thiếu phu nhân, người nói vậy là sao? Sao lại nói với lão nô những thứ này?”

Lâm Lan vội đỡ bà đứng lên: “Chu mama, mama mau đứng lên.”

Chu mama thôn thức nói: “Nhị thiếu phu nhân, người nói thật cho lão nô, có phải nhị thiếu gia không thể trở về?”

Lâm Lan thở dài nói: “Cái này... Ta cũng không biết chính xác, tránh cho sự tới trên đầu thì rồi ren. Mama không cần phải gấp, chúng ta nên làm cái gì làm cái đó, sống vui vẻ mỗi ngày.”

“Nhị thiếu phu nhân, lão nô không phải người không tim không phổi, người nói những lời này, bảo lão nô làm sao có thể không gấp gấp? Như thế nào còn có thể sống vui vẻ, lão nô chỉ cầu nhị thiếu gia cùng nhị thiếu phu nhân bình an...” Chu mama khóc không thành tiếng.

“Chu mama, đừng khóc, có lẽ là ta buồn lo vô cớ, ta đây không phải là phòng ngừa vạn nhất sao, trong phủ, mama là người nhiều tuổi nhất, làm việc thỏa đáng, ta không thể không dặn dò mama trước một tiếng, được rồi, đừng khóc, đừng để người bên cạnh nhìn ra, khiến mọi người hoảng hốt bất an.” Lâm Lan an ủi.

Thật vất vả đỡ Chu mama đi, Lâm Lan mệt mỏi chỉ muốn ngủ một giấc, nhưng Vân Anh bên ngoài báo, nói Lâm Đại Tướng quân tới, muốn gặp nhị thiếu phu nhân.

Nàng còn chưa trả lời, đã nghe thấy Diêu Kim Hoa hưng phấn nói: “Ya! Là cha chồng tới, mau, dẫn ta đi gặp, aiz... Tiểu Lan, ôm Hàm Nhi thiếu gia đi.”

Lâm Lan nhú nhú mày, miễn cưỡng lên tinh thần, xốc màn cửa đi ra ngoài.

“Chị dâu, chị cao hứng cái gì? Không nghe thấy Lâm Đại Tướng quân muốn gặp ai sao? Tiểu Lan, bên ngoài gió lớn, không được để Hàm Nhi thiếu gia bị bệnh, ở yên trong phòng.” Lâm Lan lớn tiếng phân phó.

Tiểu Lan đang muốn ôm Hàm Nhi ra đem chân rứt trở về, cung kính lên tiếng: “Vâng, nhị thiếu phu nhân.”

Diêu Kim Hoa tức tối giương mắt nhìn: “Lâm Lan, cô có ý gì? Tại sao không để Hàm Nhi gặp ông nội nó?”

Lâm Lan liếc nàng một cái, nhàn nhạt nói: “Không có tại sao, ở chỗ tôi thì phải theo quy củ của tôi.”

Diêu Kim Hoa ngạnh cổ, cả giận: “Tôi cần nhà cô làm sao? Tôi sẽ mang Hàm Nhi đi, chúng ta không liên hệ với nhau nữa.”

Lâm Lan nhẹ cười một tiếng: “Chị muốn đi, không ai cản chị, nhưng Hàm Nhi là đại ca phân phó để ở chỗ tôi, trừ đại ca, ai cũng đừng nghĩ đem Hàm Nhi mang đi. Vợ Trường Hưng, cữu phu nhân muốn đi thu dọn đồ đạc, người giúp đỡ một chút.”

Lâm Lan nói xong rời đi, lưu lại Diêu Kim Hoa tức giận đỏ bừng mặt mũi, chỉ vào bóng lưng Lâm Lan nói: “Trên đời này nào có nữ nhân ác độc như vậy? Cô cho cô là ai? Diêu Kim Hoa ta không sợ ai...”

Chu mama vốn tâm tình đang cực kém, nghe thấy Diêu Kim Hoa nói năng lỗ mãng, “hừ” một tiếng vén rèm đi ra, mặt âm trầm không khách khí nói: “Là người nào không biết trời cao đất rộng ở chỗ này lớn tiếng? Nói người ta thì cũng phải nghĩ lại mình, suy nghĩ thật kỹ xem cảm y ngọc thực hôm nay mình hưởng là người nào cho, có bản lĩnh tự mình kiếm đi.”

“Người...” Diêu Kim Hoa tức run cả người, từ sau lần Lâm Lan ra lệnh, nha đầu bà tử trong viện không coi cô ta ra gì, vợ Trường Hưng và Vinh Sinh thì càng không cần nói, hai người đó đừng nói là sai khiến bọn họ, chỉ cần họ không gây chuyện là phải niệm A Di Đà Phật rồi, nơi này thật quý giá, thật không thờ nổi nữa. Nhưng mà, không ở chỗ này, cô ta có thể đi đâu? Trở về tòa nhà của mình, phải xài củi gạo mắm muối của mình, hưởng chi, tình hình trước mắt, cô ta cũng không dám ở một mình! Đi phủ Tướng quân lại càng không được, nếu Lâm Phong biết, nhất định sẽ nổi giận, thôi thôi, trước mắt cứ ở chỗ này qua năm rồi tính.

Diêu Kim Hoa phần nộ trọn mắt nhìn Chu mama một cái, hậm hực trở về phòng.

Vợ Trường Hưng đi theo, rất thức thời hỏi một câu: “Cửu phu nhân muốn thu dọn đồ đạc sao? Thật ra thì cũng không cần thu thập, cửu phu nhân lúc đến một bao quần áo cũng không có, quần áo mặc trên người lúc này cũng là nhị thiếu phu nhân đưa cho cô, cô sắp mấy bộ quần áo là có thể đi được.”

Diêu Kim Hoa quay đầu quát: “Ngươi là thứ gì mà dám vô lễ với ta.”

Vợ Trường Hưng không vội cũng không giận, cười híp mắt nói: “Nô tỳ rất rõ ràng mình là người nào, không giống vài người, bản thân còn không rõ mình là người thế nào.”

“Ngươi mắng ai đó? Hả? Ngươi mắng ai đó? Đây là quy củ trong phủ các người sao?” Diêu Kim Hoa chỉ ngón tay mập mạp lên trán vợ Trường Hưng.

Vợ Trường Hưng dễ dàng gạt tay cô ta xuống, nụ cười như cũ: “Nô tỳ không làm chuyện trái với quy củ, cửu phu nhân tức giận cái gì?”

Vợ Vinh Sinh đi tới nói: “Ta mới nghe bên ngoài kể chuyện cười, nói là Trương tẩu chứa chấp một con mèo hoang, đút cơm canh cho nó mấy ngày, nó liền coi đây là nhà của nó. Sóng chết bắt vạ không đi, mỗi bữa cơm lại đòi ăn cá, không được ăn thì làm loạn. Trương tẩu phiền não, ta liền nói, Trương tẩu quá tốt tâm rồi, đối với một con súc sinh không biết điều như thế, đánh một trận đuổi đi không phải rảnh nợ sao?”

Vợ Trường Hưng cười nói: “Vậy sao? Đúng là đối với mấy súc sinh không biết tốt xấu thật sự không cần khách khí.”

Diêu Kim Hoa tức giận, mặt lúc xanh lúc trắng, đừng tưởng rằng cô ta nghe không hiểu hai người nô tài chét bầm chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, nhưng hết lần này tới lần khác cô ta không thể nói gì, Diêu Kim Hoa phát điên rống một tiếng, tiện tay cầm bình trà đập xuống mặt đất.

Vợ Vinh Sinh chặc chặc tiếc của nói: “Ai nha... Đây là sứ men xanh thượng hạng Long Tuyền, trị giá không ít bạc.”

Vợ Trường Hưng làm bộ không sao: “Người đau lòng cái gì, dù sao theo như quy củ trong phủ, nếu phòng nào có đồ bị hư, phòng đó phải bồi thường. Cứu phu nhân, tính cả bình trà này, cô đã đập vỡ ba món đồ, có điều không sao, cứu phu nhân rất nhiều bạc, cho dù đền tất cả đồ bị vỡ cũng không lo. Để nô tỳ đi hỏi kho phòng tra xem, những đồ này trị giá bao nhiêu bạc.”

Diêu Kim Hoa phát điên, ba bước xông vào phòng ngủ, quơ lấy gối ở trên giường nện tùm lum.

Lâm Lan đi tới tiền sảnh. Lâm Trí Viễn đang nôn nóng bất an ở trong sảnh đi tới đi lui.

“Ông tới đây làm gì?” Lâm Lan đi vào, thái độ lãnh đạm mà hỏi.

Lâm Trí Viễn đã quen với bộ dạng xa cách này của Lâm Lan, gấp giọng nói: “Đã là họa lâm đầu rồi, làm sao con không lo lắng gì thế?”

Lâm Lan thản nhiên ngồi xuống: “Có cái gì gấp, chẳng lẽ ông gấp thì tai họa rời đi?”

Lâm Trí Viễn không để ý lời này, chỉ quở: “Con nhìn con đi, tính tình cáu bẳn, con đối xử với ta như thế coi như không tính, nhưng cuối cùng con vẫn là con gái ta, ta không có biện pháp ép con, nhưng con... Con là người thông minh, làm sao không biết van xin Thái tử, nói lời tốt đẹp? Hoặc là đem trách nhiệm đổ lên đầu ta cũng được, con nhìn xem con đã nói gì vậy? Vạn nhất Thái tử so đo, con bảo ta làm sao để cứu con đây?”

Lâm Trí Viễn không hề nói dối, quan tâm của ông là thật, Lâm Lan nhìn ở trong mắt, nhất là khi nghe được câu đem trách nhiệm đẩy lên đầu ông ta, không khỏi có chút rung động, ngữ khí hòa hoãn: “Ông đừng sốt sắng, nếu Thái tử muốn trị tội tôi, hôm nay còn để cho tôi về nhà sao? Huống chi ngay từ lúc Phùng Thị đi cầu kiến Hàn Quý Phi, Thái tử đã biết tôi muốn đi gặp Hoàng thượng, lúc ấy Thái tử đã không ngăn trở, chính là ngầm đồng ý... Cho dù hẳn muốn trị tội của tôi, sẽ không vì lý do này, hiện tại đành trông chờ Hoàng thượng có thể suy nghĩ cẩn thận hay không.”

Nhìn Lâm Lan trán định thông dong như vậy, Lâm Trí Viễn dần tỉnh táo lại, thử nghĩ, lời này của Lâm Lan là có đạo lý, chẳng qua quân tâm khó dò, ai biết Thái tử có thể thay đổi hay không.

“Vạn nhất Hoàng thượng nghĩ không ra...” Lâm Trí Viễn trù trù nói.

Sắc mặt Lâm Lan ngưng trọng: “Nếu Hoàng thượng không ra mặt nói truyền ngôi cho Thái tử, những thân vương mơ ước ngôi vị Hoàng đế bấy lâu sẽ hưng binh tạo phản, vậy thì không phải chỉ là họa một mình tôi, mà là họa cả thiên hạ.”

Lâm Trí Viễn giật mình, sa sút tinh thần ngồi xuống, gật đầu nói: “Con nói có lý, muốn tạo phản, Trấn Nam Vương chính là kẻ đầu tiên.”

Lâm Lan lặng yên chốc lát, hỏi: “Có tin tức gì về Ninh Tướng quân Ninh Hưng?”

Lâm Trí Viễn nói: “Lúc này hắn đang ở Cẩm Châu tiêu diệt bộ hạ của Trung Dũng Hầu, ngày hôm nay có chiến báo truyền đến, nói là đã bắt giữ thủ lĩnh đạo tặc.”

Lâm Lan cười khò: “Chỉ sợ hắn vẫn chưa biết triều đình đã sớm đổi chủ.”

“Thái tử đã phái tâm phúc của hắn đi giải quyết tốt hậu quả, bên cạnh Ninh Hưng cũng có người của Thái tử, nếu Ninh Hưng có dị tâm, chỉ sợ khó thoát một kiếp.” Lâm Trí Viễn sâu khổ nói.

Lâm Lan cả kinh: “Vậy chúng ta phải nghĩ biện pháp báo tin cho Ninh Hưng, để hắn đề phòng.”

Lâm Trí Viễn nói: “Chuyện này ta sớm nghĩ đến, đã phái người đi trước, để cho Ninh Hưng không hành động thiếu suy nghĩ.”

Lâm Lan thở phào nhẹ nhõm, giây lát lại nặng nề thở dài: “Cho nên, bên Hoàng thượng còn chưa có tin tức ngày nào, ngày ấy thiên hạ còn loạn.”

Lâm Trí Viễn vỗ ngực: “Loạn thì loạn, cùng lắm thì, ta dẫn người mở đường máu rời khỏi kinh thành, một nhà chúng ta đi tới Bắc Địa.”

Lâm Lan liếc ông ấy một cái: “Sao cơ? Ông nghĩ đi Bắc Địa làm thổ phỉ à? Đừng quên người Đột Quyết hận ông tận xương tận tủy, đến lúc đó, ông hai mặt thụ địch, chờ chết đi!”

Lâm Trí Viễn ngượng ngùng: “Ta cũng chỉ thuận miệng nói vậy.”

“Thuận miệng nói, ông coi ông là dân chúng thấp cổ bé họng sao? Trước mắt, ngay cả dân chúng cũng không dám nói những lời không biết nặng nhẹ này, huống hồ ông lại là Định Quốc Đại Tướng quân, cẩn thận họa từ miệng mà ra.” Lâm Lan quở trách.

Lâm Trí Viễn xem thường: “Đây không phải ở bên ngoài, ở bên ngoài cha của con rất cẩn thận.”

“Ở chỗ này cũng không được. Ông không sợ chết, nhưng tôi sợ bị liên lụy. Ông mau đi về đi. Tôi mệt rồi.” Lâm Lan hạ lệnh trực khách

Lâm Trí Viễn thật vất vả tới một chuyến, còn nhiều lời muốn nói với nữ nhi. Liên hỏi: “Chuyện kia... Nghe nói chị dâu con ở đây, con ở chung với nó có ổn không? Ta nghe nói trước kia nó luôn khi dễ con, có muốn cha đi khiển trách nó mấy câu, để nó an phận?”

“Trước kia cuộc sống không cha không mẹ, nhiều gian khó, hiện giờ không còn như thế nữa.” Lâm Lan lạnh lùng nói, lão già này, cho là giúp nàng chút, nàng sẽ cảm ân đại đức, sau đó nhận ông ta làm cha sao, không có cửa đâu.

“Là cha nợ con, sau này cha sẽ không để ai khi dễ con nữa, không ai được phép.” Lâm Trí Viễn nói.

Trong lòng Lâm Lan âm ức. Ông ta là nghe không hiểu... hay giả bộ hồ đồ? Mở miệng một tiếng cha, thật là da mặt quá dày mà.

“Ừm... Có thể cho cha gặp Hàm Nhi không, đã lâu không gặp cháu, rất nhớ.” Lâm Trí Viễn cầu đạo.

Lâm Lan tức giận nói: “Chuyện đó phải hỏi anh tôi. Ông mau về đi. Tôi thật sự rất mệt rồi.”

Lâm Trí Viễn không làm sao được, không thể làm gì khác hơn là đứng đây cáo từ, lại không thiếu một phen dặn dò, con phải cẩn thận...

Đảo mắt một năm sắp qua, gần tới cửa ải cuối năm Lâm Lan càng lo lắng, thời gian càng lâu tình thế lại càng bất lợi. Chu mama từ lúc nhị thiếu phu nhân giao đồ cho mình, hằng ngày đều chăm chú để ý thần sắc nhị thiếu phu nhân, nhìn nhị thiếu phu nhân cả ngày cau mày, lòng bà đau đớn, thật sợ chuyện nhị thiếu phu nhân lo lắng trở thành sự thật.

Tuy năm mới sắp tới, nhưng trong kinh thành không có chút không khí nào, các cửa hiệu thưa thớt, mở sớm rồi đóng cũng sớm, trên đường hiếm thấy người đi mua hàng tết, vắng ngắt, người đi lại chủ yếu là quan binh tuần tra, triều đình chính biến cộng thêm quốc tang, cả nước đau thương, còn ai dám vui vẻ lễ mừng năm mới?

Đón năm mới đơn giản, không có đèn lồng lớn màu đỏ, không có thịt cá, không có quần áo mới, nhưng Diêu mama vẫn sai hạ nhân quét bụi bặm trong phủ, trừ cũ đón mới, buổi tối thì theo lễ thường cúng ông Táo, là Lý Minh Tắc chủ trì, Lý Thừa Tuyên coi như là trưởng tôn chi thứ hai Lý gia, được nhũ mẫu ôm một bên xem lễ. Kết thúc lễ cúng ông Táo, Lâm Lan phân phó Diêu mama chuẩn bị rượu nhạt, mấy món ăn, người một nhà ngồi cùng một chỗ ăn bữa cơm, coi như tiễn năm cũ.

Trong bữa tiệc tất cả mọi người tận lực không đề cập tới chuyện thương tâm, nhưng trên mặt đều không vui, trừ trêu chọc tiểu Thừa Tuyên chơi, mọi người đều không biết nên nói cái gì, một bữa cơm đoàn viên, nhưng bởi vì người không đủ, không tâm tình, sớm giải tán.

Trở lại trong phòng, Lâm Lan an vị trong thư phòng, lần lượt xem từng tờ viết chữ của Minh Doãn, những thứ này là do Như Ý buổi ban ngày quét dọn thư phòng lấy ra, đều là những lúc Minh Doãn viết không tốt vứt đi, nàng lần lượt lượm từng cái về, cẩn thận vuốt phẳng. Hồi tưởng lại cuộc sống trước khi cùng Minh Doãn chân chính trở thành vợ chồng, nàng muốn làm sao mò nhiều bạc một chút, để sau khi kết thúc hiệp ước, có thể phát tài, mở một tiệm thuốc, khi đó, nguyện vọng lớn nhất của nàng chính là mở tiệm thuốc, sau đó tìm người tương mạo tạm ổn, tính tình ôn hòa mà gả đi, không nghĩ tới, nàng cùng Minh Doãn giả mà thành thật, dần dần nảy sinh tình cảm, hôm nay, nàng có nhiều bạc như vậy, ở tòa nhà lớn, một thân tư lự, không còn mẹ chồng gây khó khăn, em chồng điêu ngoa gây bực dọc, cứ nghĩ, khổ tận cam lai, có thể an nhàn mà sống, không nghĩ, nàng còn chưa kịp có con với Minh Doãn...

Trong lòng Lâm Lan chua xót, ánh mắt nóng lên, nếu như vẫn còn kịp, nếu như còn có cơ hội, nàng nhất định không để cho Minh Doãn giao thiệp với triều đình, thà rằng trở về Phong An, ở một gian biệt viện ở thôn Giản Tây, ngày xuân thưởng đào, tới bên suối thả câu, ngày hè chói chang, ngồi dưới cây tử đằng hóng mát, uống trà hoa đào, nghe hán ngâm thơ vẽ tranh, ngày mùa thu ngắm trăng, mùa đông thưởng tuyết, không cần cuộc sống thần tiên, mà là tiêu dao tự tại, đó mới là cuộc sống nàng muốn sống!

“Nhị thiếu phu nhân, đêm đã khuya, ngủ đi thôi ạ!” Ngân Liễu bung trà an thần tới, nhỏ giọng thúc giục.

“Ngân Liễu, chờ qua năm, ta chọn ngày tốt, tổ chức hôn sự cho em và nhị sư huynh.” Lâm Lan thu hồi chữ viết của Minh Doãn, chậm chạp nói.

Ngân Liễu thẹn đỏ mặt nói: “Nhị thiếu phu nhân, nô tỳ còn muốn theo người...”

Lâm Lan hơi mỉm cười nói: “Không thể trì hoãn nữa, ta cũng nên vì mọi người, thêm nữa, em không vội, em không gấp gáp, nhưng ta thì không muốn nghe người ta nói hoài bên tai nữa.”

Ngân Liễu đỏ mặt, giống như một đóa hồng nở rộ, dưới ánh nền đỏ, xinh đẹp phá lệ động lòng người.

“Nhị thiếu phu nhân, hay là đợi nhị thiếu gia trở lại rồi nói sau!” Ngân Liễu thấp đầu đi châm hương, xưa nay nhị thiếu phu nhân không thích hương trầm, nhưng hiện tại, đều lệ thuộc vào thứ này mới có thể miễn cưỡng ngủ, Ngân Liễu thăm thở dài, nàng đã quyết định, nếu như nhị thiếu gia không về được, nàng chung thân không lấy chồng, phụng bồi nhị thiếu phu nhân, chẳng qua là lời này, lúc này nàng vạn lần không dám nói, sợ nhị thiếu phu nhân xúc động thương tâm.

Lâm Lan khẽ thất thần, Minh Doãn lúc nào mới có thể trở về đây? Có lẽ là ngày mai, có lẽ là ngày một, nếu năm tới không về được, sợ là vĩnh viễn không về được! Tâm lại co rút đau đớn.

Chương 307 – Hết thủy đều kết thúc

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, Trần Tử Dụ chạy tới quý phủ, nói là nửa đêm qua, lão thái gia nhà hắn được vời tiến cung. Lão thái gia Trần gia là Các lão ba đời, đã cáo lão ở nhà ba năm, thỉnh thoảng cũng sẽ tiến cung trò chuyện với Hoàng thượng, nhưng nửa đêm tuyên chỉ gọi tiến cung như thế này, ba năm nay mới thấy lần đầu.

Lâm Lan đã mơ hồ đoán được chuyện gì, nhưng không dám khẳng định, hỏi Trần Tử Dụ: “Trong cung truyền chỉ, nói là chuyện gì?”

Trần Tử Dụ nói: “Không nói rõ, nhưng ta thấy chuyện xảy ra, sợ chị dâu nóng lòng, chạy tới nói trước cho chị biết.”

Lâm Lan nói: “Vậy làm phiền cậu đi hỏi thăm một chút, có tin tức chính xác thì mau tới nói cho tôi biết một tiếng.”

Trần Tử Dụ nói: “Tất nhiên, ta nhận được tin gì, lập tức sẽ tới nói cho chị dâu.”

Tiền Trần Tử Dụ, Lâm Lan không còn buồn ngủ nữa, trông ngóng đến trưa, Trần Tử Dụ phái người tới đưa tin, nói là Hoàng thượng ngày hôm nay lên triều rồi, tự xưng tuổi tác đã cao, long thể bất an, vô lực, hạ chỉ truyền ngôi cho Thái tử. Thái tử tôn Hoàng thượng là Thái Thượng Hoàng, phụng ở Chiêu Hòa điện bảo dưỡng tuổi thọ.

Mấy ngày nay căng thẳng, rốt cuộc cũng đã được thả lỏng, Lâm Lan vui mừng phân phó: “Đông Tử, mau, đi nói cho đại thiếu gia, nhị thiếu gia ít ngày nữa là có thể trở về phủ rồi, Chu mama, mau bảo phòng bếp chuẩn bị những món nhị thiếu gia thích.”

Đông Tử vui mừng nói: “Nô tài đi ngay đây, ngày nào nô tài cũng cùng lão Hứa đi cửa cung đợi nhị thiếu gia.”

“Phải, người đem áo choàng của nhị thiếu gia đi, cẩn thận trên đường gió rét.” Lâm Lan cười nói.

Chu mama chấp tay trước ngực, niệm thanh A Di Đà Phật. Cao hứng nước mắt tuôn đầy mặt: “Thật là tin tức tốt lành, ông trời phù hộ, nhị thiếu gia rất cục bình an rồi.”

Lâm Lan đợi đến qua giờ Thân vẫn chưa thấy Minh Doãn trở lại, gấp gáp hỏi Ngân Liễu: “Có phải đồng hồ cát hư không? Sao chảy nhanh vậy?”

Ngân Liễu khúc khích: “Nhị thiếu phu nhân, người vừa mới oán đồng hồ chạy chậm, giờ lại chê nó nhanh.”

Lâm Lan lườm nàng một cái: “Em nói nhiều quá, còn không mau đi ra cửa nhìn một cái, nhị thiếu gia trở lại chưa?”

Như Ý cười nói: “Nhị thiếu phu nhân đã quên rồi ư? Vân Anh đang chờ ở cửa phủ rồi.”

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến, chỉ nghe thấy Vân Anh một đường hung phấn lớn giọng: “Nhị thiếu phu nhân. Về rồi, về rồi, nhị thiếu gia trở

lại...”

Lâm Lan kích động bật dậy muốn đi ra đón, không cẩn thận chân đụng phải góc bàn, đau đớn hít một ngụm khí lạnh.

“Nhị thiếu phu nhân... cẩn thận, bị đập đầu gối rồi...” Ngân Liễu thấy thế lo lắng hỏi.

Lâm Lan cắn răng: “Không có chuyện gì, mau đỡ ta đi ra ngoài.”

Còn chưa ra cửa, mình đã bị vén lên rồi, Lý Minh Doãn sai bước đi đến, thấy Lâm Lan đang khom người xoa đầu gối, kinh ngạc nói: “Làm sao thế?”

Ngân Liễu nói: “Nhị thiếu phu nhân nghe nói nhị thiếu gia trở lại, đi gấp, bị đập đầu gối.”

“Làm sao không cẩn thận vậy? Ngân Liễu nhanh đi lấy rượu thuốc.” Lý Minh Doãn dìu Lâm Lan đến bên ghế dựa.

“Không cần, không cần. Ngân Liễu mau đi phòng bếp, nói Quế tẩu chuẩn bị đồ ăn đến đâu rồi, nhanh chóng bày cơm, nhị thiếu gia hẳn là đói bụng.” Lâm Lan phân phó.

Lý Minh Doãn trách cứ: “Nhìn nàng đau tới mức mặt mũi trắng bệch, nhất định bị đụng không nhẹ, không mau xoa bóp cho máu bầm tan ra hả? Ngân Liễu, người còn chần chừ cái gì? Nhanh đi lấy rượu thuốc.”

Ngân Liễu ngây ngốc, không biết là nghe lời nhị thiếu gia hay lời nhị thiếu phu nhân trước.

Như Ý cười nói: “Nô tỳ đi phòng bếp, Ngân Liễu đi lấy rượu thuốc.” Như Ý lôi kéo Ngân Liễu lui xuống.

Lý Minh Doãn lo lắng vết thương của Lâm Lan, đưa tay muốn vén quần nàng, xem xét thương thế. Lâm Lan bắt lấy tay hắn: “Chàng đừng lo, ta

không sao...” Vừa nói nước mắt liền rơi xuống.

“Còn nói không có chuyện gì, nàng đau tới mức khóc rồi kìa.” Lý Minh Doãn thương yêu nói.

Lâm Lan bỗng nhiên ôm lấy hắn, đem mặt chôn ở trong lòng ngực của hắn, run rẩy nói: “Không phải ta đau, là ta vui mừng quá đó thôi, chàng không biết ta lo lắng thế nào đâu...”

Lý Minh Doãn ôm lấy nàng trấn an: “Không có chuyện gì rồi, đều đã qua, nàng nhìn xem, ta vẫn khỏe mạnh mà?”

“Minh Doãn, làm quan thế này khiến ta lo lắng, ta bị bệnh tim mất thôi, nếu lại gặp chuyện này một lần nữa, chắc ta điên mất...” Lâm Lan nức nở.

“Được được, ta không làm quan nữa, tất cả nghe theo nàng, có được hay không? Ngoan, mau để cho ta xem vết thương của nàng.” Lý Minh Doãn nhẹ giọng dỗ dành nàng.

Lâm Lan ngẩng đầu, đôi mắt ngập nước không thể tin được nhìn hắn: “Chàng nói thật?”

Lý Minh Doãn ôn nhu lau nước mắt trên mặt nàng, cười nói: “Ta đã khi nào lừa nàng? Lần này ta đã nghĩ kỹ, ta sẽ nói lại với nàng sau.”

Trong cung hắn đã nghe cha vợ nói, Lan Nhi đã đi gặp Hoàng thượng, còn bị Thái tử bắt được chân tướng, quả nhiên là vạn phần hung hiểm, nghe được hắn sợ hết hồn hết vía, đau lòng không dứt, hắn mấy phen lâm vào khốn cảnh, cũng là Lan Nhi mạo hiểm cứu hắn, cái này khiến hắn làm sao chịu nổi. Không thể cho Lan Nhi cuộc sống an ổn hạnh phúc, lại còn khiến nàng cực khổ bôn ba, lo lắng chịu sợ, hắn không xứng làm trượng phu. Hắn đã nghĩ thông suốt, thiên hạ là của Triệu gia, người tài trong thiên hạ nhiều, bớt đi một Lý Minh Doãn hắn sơn thủy không đổi, công danh lợi lộc gì, chỉ hướng đàn ông gì, đi gặp quý hết đi! Sau này hắn cùng Lâm Lan bình an mà sống.

Lâm Lan nín khóc mỉm cười, bỗng nhiên nhú mày: “Không được! Chức quan này chàng còn phải làm tiếp một chút.”

Lý Minh Doãn nhú mày, không hiểu nói: “Vì sao?”

Lâm Lan lôi hẳn ngồi xuống, nói: “Chàng nghĩ đi! Tân hoàng mới vừa kế vị, người liền từ chức, trong lòng Hoàng thượng có thể cao hứng sao? Còn tưởng rằng chàng bất mãn hẳn làm Hoàng đế đấy! Đến lúc đó tùy tiện tìm lý do trị tội chàng thì làm sao bây giờ? Còn nữa, phụ thân của chị dâu bị bắt, còn cần chàng lo lắng, cho nên, quan này chàng vẫn phải làm, đợi đến khi gió êm sóng lặng rồi, chàng từ quan cũng không muộn.”

Lý Minh Doãn nhú mày suy nghĩ một chút: “Nàng nói không phải không có lý, không nói gạt nàng, hôm nay Thái tử đã ra ám hiệu với ta, muốn dùng ta, trước mắt từ quan thật không thích hợp.”

Như Ý mang rượu thuốc tới, bẩm: “Đại thiếu gia tới, muốn gặp nhị thiếu gia!”

Lý Minh Doãn vỗ vỗ mu bàn tay Lâm Lan, nói: “Ta đi một chút sẽ trở lại, Ngân Liễu, người thoa rượu thuốc cho nhị thiếu phu nhân.”

Lý Minh Tác nghe nói nhị đệ trở lại, vội vàng tới đây chứng thật, thấy nhị đệ bình yên vô sự mới yên lòng. Tiễn đại ca, Lý Minh Doãn đang muốn trở về phòng, nhìn thấy Diêu Kim Hoa nhà phía tây đi ra, cười nịnh nọt hẳn: “Ai nha! Mọii phu... Cậu đã về, thật khiến chị dâu lo lắng!”

Lý Minh Doãn cười nhàn nhạt, khách khí mà xa cách: “Để chị dâu lo lắng rồi.”

“Đều là người một nhà, sao có thể không lo lắng, trước đó vài ngày ta còn nghe nói mọii phu có thể không về được, ta buồn muốn chết, cơm ăn không vô.” Diêu Kim Hoa làm bộ mặt ân cần lo lắng.

Ngân Liễu ở trong phòng nghe thấy được, không nhịn được nói thầm:

“Thật là ác tâm, trong phủ này, cô ta với heo Lưu tẩu nuôi cái gì cũng có thể ăn...”

Lâm Lan gắt: “Em chấp nhận với chị ta làm gì? Cũng không phải không biết chị ta thế nào.”

“Tại em không quen nghe cô ta dôi trá.” Ngân Liễu phẫn nộ mà nói.

“Nghe không quen thì đừng nghe, được rồi, không cần thoa nữa, nhanh đi chuẩn bị nước nóng cho nhị thiếu gia.” Lâm Lan kéo tất vải lên, chỉnh váy lại.

Dùng qua cơm tối, Lý Minh Doãn nằm dựa trên ghế dựa, cảm khái: “Không biết lúc này tâm tình Tĩnh Bá Hầu thế nào, thời điểm xuất cung hôm nay, ta thấy vẻ mặt hắn rất buồn bực.”

Lâm Lan ngồi xuống bên cạnh: “Có cần sai người đi Hầu phủ xem thế nào?”

Lý Minh Doãn lắc đầu: “Không cần, ngày mai ta tự mình đi một chuyến, tình hình Hầu gia với ta bất đồng, ta là văn thân, Thái tử không cần đề phòng ta, nhưng Hầu gia tay cầm trọng binh... Vốn quan hệ giữa Thái tử và Hầu gia không phải là nông cạn, trải qua chuyện này, Thái tử sinh lòng kiêng kỵ Hầu gia, sợ là không trọng dụng Hầu gia.”

Lâm Lan vỗ về vết nhăn nơi mi tâm hắn, dịu dàng nói: “Tĩnh Bá Hầu phủ có thể đứng vững vàng trăm năm không ngã, đương nhiên sẽ có phương pháp xử sự, những năm này, Hầu gia rất được thánh tâm, được cho quang vinh vô cùng, lần này vì báo thánh ân, đắc tội Thái tử, là chuyện không tốt gì, Thái tử trời sanh tính đa nghi, cho dù Tĩnh Bá Hầu vừa bắt đầu đã ủng hộ hắn, chỉ sợ công cao quyền trọng sẽ khiến Thái tử sinh ra lòng kiêng kỵ, còn không bằng lúc đó ẩn lui, tự bảo vệ mình.”

Lý Minh Doãn kinh ngạc nhìn Lâm Lan, giây lát, thở dài nói: “Nàng cũng đã nhìn thấu triệt, ta chỉ là thay Hầu gia tiếc hận, Hầu gia văn võ song toàn, mưu tính sâu xa, thật là tài năng hiếm có.”

“Ngựa tốt cần gặp được Bá Nhạc, mới có thể mở ra ngàn dặm phong thái, tài năng cần gặp được thánh minh chi quân mới có thể phát triển kế hoạch lớn, thật ra thì, nghĩ thông suốt vậy là tốt, rất nhiều chuyện, không phải là người nghĩ, người có năng lực liền có thể được việc, lùi một bước mới có thể

trời cao biển rộng!” Lâm Lan an ủi.

Lý Minh Doãn đột nhiên mỉm cười một cái: “Khó trách nàng khó có thể thuyết phục Hoàng thượng, mau nói, nàng cùng Hoàng thượng đã nói gì?”

Lâm Lan cười tươi, nói: “Ta không có bản lĩnh lớn để có thể nói động Hoàng thượng, Hoàng thượng là lão nhân gia nhìn xa trông rộng, anh minh thần võ, đâu cần dùng tới lời khuyên của ta.”

Lý Minh Doãn nhéo mũi nàng, cười nói: “Lúc này nàng lại khiêm tốn sao, ban đầu là người nào bắt chấp nguy hiểm đầu rơi máu chảy muốn gặp Hoàng thượng? Còn không mau nói ra.”

Lâm Lan cười vuốt ve tay của hắn, nghiêm túc nói: “Ta thật sự không nói gì, chỉ là cùng Hoàng thượng nói chuyện tiền triều.”

Lý Minh Doãn xem xét nàng hồi lâu, khóe môi nở một nụ cười chua xót: “Hoàng thượng thật thánh minh chi quân. Có thể làm ra quyết định như vậy, không dễ dàng...”

Lâm Lan nghĩ đến ngày đó Hoàng thượng một người ngồi một mình ở Chiêu Hòa điện, thân ảnh cô tịch, trong lòng cũng rất khổ sở, hi vọng Thái tử điện hạ có thể đối xử tử tế với Hoàng thượng, để cho người yên tĩnh hưởng tuổi già. Nhưng Lâm Lan cũng biết, Hoàng thượng sống cuộc sống sau này sẽ không dễ chịu, các triều đại đổi thay, bị bức làm Thái Thượng Hoàng, ví dụ như Đường Huyền Tông Lý Long Cơ, tuổi già bao nhiêu thê lương, bên cạnh không có một người có thể tin tưởng, chết ở trong thâm cung cũng không người biết được. *(Lý Long Cơ)*

“Thôi, không nói những thứ này, sớm đi ngủ thôi! Nàng nhìn nàng đi, vành mắt thâm đen này.” Lý Minh Doãn yêu thương xoa xoa gương mặt gầy gò của nàng, âm thầm thề, đợi thời cơ chín muồi, liền dẫn nàng rời xa chỗ thị phi này, không để cho nàng phải sống cuộc sống lo lắng hoảng sợ này nữa.

Chương 308 – Trả lễ lại

Rất nhanh Khâm Thiên Giám chọn ra ngày tốt, mừng tám tháng giêng tân hoàng lên ngôi, niên hiệu Vĩnh Gia, Hàn Quý Phi được phong Thái hậu, cùng Thái Thượng Hoàng ở chung tại Chiêu Hòa điện. Tân hoàng lên ngôi, đại xá thiên hạ, chẳng qua, những nhân vật cốt cán đảng Thái tử đều đã xử lý xong xuôi từ năm cũ, còn lại tôm tép nhãi nhép thì giam lại xử dần sau, về phần nhốt bao lâu, vậy thì phải xem tâm tình tân hoàng, cho nên, nếu nói đại xá, đảng Thái tử cũng không mò được tiện nghi gì, cuối cùng những kẻ chân chính phạm tội thì lại nhất được tiện nghi.

Khiến Lâm Lan sinh khí là, lão cha già cặn bã ở trong hàng ngũ đại xá, hơn nữa tân hoàng như có toan tính ban ơn cho Minh Doãn, nghĩ rằng bọn họ phụ tử tình thâm, đặc xá cho lão cha cặn bã, cho phép lão trở về kinh. Thật vất vả mới đuổi đi được, chẳng lẽ phải đón về nhà hầu hạ như hầu lão tổ tông sao? Đừng nói Lâm Lan bực mình, con gái Lý gia mấy nay cũng có vẻ rất buồn bực, Lý Minh Châu tuyên bố, nếu lão cha cặn bã trở về, cô ta sẽ xuất gia làm ni cô, tuyệt không ở chung dưới một mái hiên với người cha mất nhân tính này. Đối với lần này, tâm tính Lý Minh Doãn bình thản hơn, nói Lý Kính Hiền cho dù muốn trở về, Kiếm Tây trời xa, di chuyển cũng mất ít nhất nửa năm, không đáng vì chuyện nửa năm sau mà hao tổn tâm trí.

Lục bộ bởi vì biến cố, tổn thất thảm trọng, những quan viên thiệt mạng, triều đình đền bù cho gia quyến một khoản tiền tuất không nhỏ, bày ra trấn an, chết thì là xui xẻo, sống, phạm là thân thể trong sạch, chưa từng tham dự đảng Thái tử mưu nghịch thì có thể thăng quan, hơn nữa có tài cán giống như Lý Minh Doãn thì trực tiếp thăng nhiệm Hộ bộ Thượng Thư, trở thành quan lớn trẻ tuổi nhất triều đình. Để biểu lộ ân đức tân hoàng, Lý Minh Doãn được phong làm Hộ bộ Thượng Thư, còn lại một nhóm lớn đang lo không biết bao giờ mới được nhập sĩ thì cơ hội mở rộng vô cùng, ai nấy đều rộn ràng.

Lý Minh Doãn hỏi ý kiến Minh Tắc, ban đầu Minh Doãn vốn định kiếm cho Minh Tắc một chức quan nhàn hạ, có điều giờ hấn quyền cao chức trọng, người dưới chỉ muốn nịnh bợ lấy lòng, lẽ nào buông tha cơ hội tốt thế này. Vì thế, báo lên Lại Bộ tuyển, chức lục phẩm Chủ Sự Thanh Lại Ti, đến khi cấp trên phê chuẩn lại thành ngũ phẩm Lang Trung, công bằng mà nói là

một chức vụ béo bở hơn nhiều. Như vậy cũng tốt, thật ra Lý Minh Doãn biết Minh Tắc có hoài bão làm quan. Những lời Đinh phu nhân nói đã tác động đến Minh Tắc rất nhiều, chỉ là Minh Tắc không nói ra mà thôi.

Sau khi Tĩnh Bá Hầu trở về phủ không lâu, truyền ra tin bệnh thấp khớp tái phát, không thể đi lại, tân hoàng còn đích thân qua phủ đệ thăm bệnh một lần, triệu Thái y đi Hầu phủ thay Hầu gia xem bệnh. Đột nhiên Hầu gia bị bệnh thấp khớp nghiêm trọng, sợ làm trể nải đại sự Binh bộ, cho nên dâng tấu thỉnh cầu từ chức Binh bộ Thượng Thư, an tâm ở nhà dưỡng bệnh.

Khi Lâm Lan đi thăm, Hầu gia ôm Dung Nhi ngồi ở ao cá trong hậu hoa viên cho cá ăn, Hầu gia đi lại thanh nhã, không có chút nào giống bị bệnh thấp khớp. Kiều Vân Tịch nhìn phụ tử vui vẻ hòa thuận, nụ cười ngập tràn gương mặt, ánh sáng hạnh phúc vây quanh cô ấy. Lâm Lan yên lòng. Thật ra thì trong lòng có chút hâm mộ Kiều Vân Tịch, cuộc sống đơn giản an nhàn như thế này, mới là khát vọng lớn nhất của nữ nhân.

Hai tháng sau. Lâm Phong cùng Ninh Hưng trở về kinh, bởi vì có công, hai người cũng thăng quan, nhất là Lâm Phong, có cha là Định Quốc Đại Tướng quân, phong thưởng tất nhiên hậu hĩnh hơn những người bên cạnh, được bổ nhiệm làm Chỉ Huy Sứ binh mã đông thành, tuy là quan hàm lục phẩm, nhưng chức vị quan trọng, muốn thăng tiến lên sẽ dễ dàng hơn chút ít.

Chuyện này làm Diêu Kim Hoa cao hứng, coi như cô ta đã suy nghĩ cẩn thận rồi, cái gì nhận cha, không nhận cha, người cha này, người không nhận, ông ta vẫn là cha người, sẽ suy nghĩ làm gì tốt cho người. Chỗ tốt trước mắt có gì không thuận theo ý Lâm Phong? Trước mắt, nắm giữ được tâm Lâm Phong mới là quan trọng nhất.

Diêu Kim Hoa cùng Hàm Nhi rốt cục trở về tòa nhà của mình, Hàm Nhi ở Lý phủ suốt mấy tháng, Lâm Lan rất không nở, lo lắng Hàm Nhi đi theo Diêu Kim Hoa học thói xấu, vì thế, buồn vô cùng. Phùng Thị biết suy nghĩ của nàng, Diêu Kim Hoa mới vừa về nhà, Phùng Thị đưa hai người mama, vú nuôi qua, một dạy Diêu Kim Hoa quy củ lễ nghi, vú nuôi còn lại dạy cô ta tâm tính làm mẹ. Nửa tháng sau hồi phủ Tướng quân báo tình hình cho Phùng Thị, đã đem Diêu Kim Hoa áp chế thành công, tức giận cũng không dám thở mạnh.

Lẽ ra Lý Minh Doãn thăng nhiệm Hộ bộ Thượng Thư, công vụ bận rộn hơn trước kia, nhưng hẵn hằng ngày đều đúng giờ về nhà, trước kia khi về mang theo một đồng lớn văn kiện để xử lý, hiện giờ về nhà, hoặc là mang đồ ăn ngon cho Lâm Lan, hoặc là mang chuyện cười về chọc cháu nhỏ Thừa Tuyên, tóm lại ở nhà không nói công vụ.

Đối với chuyện này, Lâm Lan vô cùng hưởng thụ, buổi tối, nàng ngồi ở trên ghế dựa nhìn sổ sách bên Đông A đưa tới. Sau khi Lý Minh Doãn tắm xong, mặc một thân quần áo xanh nhạt, rón rén đến phía sau nàng: “Đang nhìn cái gì vậy? Nhập thần như thế?”

Lâm Lan có chút đặc ý: “Bên Đông A làm ăn rất tốt, chàng đoán thử coi, ở Sơn Đông tiêu thụ được bao nhiêu?”

Lý Minh Doãn cười nhẹ nói: “Ta không hiểu những thứ này, bất quá, nhìn nàng đặc ý như vậy, đích thị là buôn bán lời không ít.”

“Đúng thế, A Giao ta làm không dám nói đệ nhất thiên hạ, nhưng tuyệt đối là cực phẩm, trước mắt chỉ riêng Sơn Đông đã tiêu thụ hơn một vạn cân, lấy mức một cân A Giao hai mươi lượng, tính lợi nhuận chưa trừ chi phí là hai mươi vạn lượng bạc, trừ đi bốn phần vốn, cũng được mười hai vạn lượng lãi ròng.” Lâm Lan không thể che hết mừng rỡ.

Lý Minh Doãn chắc lưỡi hít hà: “Có nhiều như vậy?”

“Sao lại không? Tương lai, phải lên mặt rồi, ngày nào cũng được đếm tiền.” Đối với lần này, Lâm Lan rất có lòng tin.

Lý Minh Doãn nâng trán làm bộ sầu khổ.

“Chàng sao vậy? Không thoải mái?” Lâm Lan ân cần nói: “Chàng nhìn chàng xem, trời thì lạnh, mặc chút xiêm y như vậy là sao? Mau lên giường, hoặc là choàng thêm áo choàng đi.”

Lý Minh Doãn phì cười nói: “Ta lo lắng là vì, nàng nói xem, chúng ta có mỏ quặng, lại có cửa hiệu mặt tiền, thôn trang, hiện tại cộng thêm Hồi Xuân Đường cùng xưởng A Giao của nàng, bạc nhiều như vậy, phải xài thế nào đây?”

Lâm Lan cười đánh hấn một cái: “Chàng giả ngọc cái gì đây? Nào có người ngại bạc nhiều, có bạc còn sợ không xài hết? Chúng ta không xài hết, không thể không thể cầm đi làm việc thiện sao? Aiz! Nói chuyện nghiêm túc với chàng đây, hôm kia ta gặp Bùi phu nhân, bà ấy nói gần đây có nhiều lưu dân tới kinh thành, vì nạn đói năm ngoái và chiến loạn, bà ấy có lòng liên lạc với những vị phu nhân khác, nấu cháo miễn phí, nhưng người hưởng ứng không nhiều. Bùi lão gia xưa nay thanh liêm, trong nhà không có dư dả gì, ta nghĩ giúp đỡ, bạc chúng ta nhiều, đem trích ra một phần.”

Lý Minh Doãn phủ thêm áo choàng, nói: “Phát cháo miễn phí là thiện cử, hành thiện tích đức là chuyện tốt, cứ làm như nàng nói, ta không có ý kiến. Bất quá, tốt nhất gọi thêm nhiều người, có thể tuy bỏ ít bạc, nhưng danh tiếng từ chuyện này không nhỏ, tất cả mọi người sẽ không từ chối.”

Lâm Lan cười nói: “Biết là vậy, nhưng vẫn rất hạn chế, ta đã liên lạc Chỉ Thiển và Vân Tịch, nhờ bọn họ kéo thêm các hộ nhân gia khác, như vậy có ổn không?”

Lý Minh Doãn nhéo mũi nàng, sủng nịch nói: “Ừ, như vậy tốt nhất, đúng rồi, lúc nào Văn Sơn trở lại? Gần đây thân thể cha hấn không tốt lắm.”

Nói đến Văn Sơn, Lâm Lan có chút áy náy: “Nhị sư huynh đã đi Đông A rồi, giao nhận công việc xong, Văn Sơn có thể trở về, ta vốn định để cho ngũ sư huynh qua đó, anh ấy thông minh láu cá, đi thì tương đối thích hợp, chẳng qua là... Tháng sau làm hôn sự cho anh ấy và Ngân Liễu.”

Lý Minh Doãn cười cười nàng: “Vậy sau này không phải nàng phải gọi là Ngân Liễu sư tẩu rồi?”

Lâm Lan sảng giọng: “Ta đời nào chịu thua thiệt! Chẳng phải chàng đã dạy ta biện pháp vẹn toàn đôi bên sao? Chờ xem, ngũ sư huynh rất nhanh sẽ

thành thất sự đệ.”

Lý Minh Doãn ha ha cười một tiếng: “Đúng rồi, ngoài đồ cưới, nàng nên chuẩn bị cho Ngân Liễu một phần lễ vật đặc biệt.”

Lâm Lan nháy mắt: “Cái gì? Ta đã chuẩn bị đồ cưới rất ỏn cho Ngân Liễu, tuy cô ấy chỉ là nha hoàn, nhưng rất tận tâm, ta sẽ không bạc đãi.”

Lý Minh Doãn ngoắt ngoắt tay, ý bảo nàng ghé sát tai lại.

“Thần bí như vậy?” Lâm Lan tò mò đi qua.

Lý Minh Doãn nhỏ giọng bên tai nàng: “Cái đó đó, vật mà bị nàng tàn nhẫn ném xuống nước lúc trên thuyền đó.”

Lâm Lan ngây ngốc giây lát, không khỏi đỏ bừng mặt, trong bụng cố nhịn cười, cuối cùng nhịn không được, khẽ gắt: “Làm sao chàng hư hỏng như vậy? Cũng bắt chước sao?”

Lý Minh Doãn xem thường nói: “Cái này gọi là trả lễ lại, sao coi là làm chuyện xấu chứ?”

Lâm Lan chu mỏ, suy nghĩ một chút, nói: “Cũng đúng! Dù sao ta cũng là chủ tiệm thuốc, sẽ chọn hãn bảy, tám hộp, lại bỏ thêm ngư tiên, hổ tiên, lộc nhung... Thất sự đệ thành thân, ta là sự tử, sao có thể hẹp hòi?” Vừa nói vừa cười đau cả bụng không đứng dậy nổi.

Ngân Liễu bung nước trà tới, nghe thấy bên trong tiếng cười sảng khoái của nhị thiếu phu nhân, quay sang hỏi Cẩm Tú đang thêu hoa ở phòng ngoài: “Nhị thiếu phu nhân cùng nhị thiếu gia hàn huyên cái gì vậy? Có vẻ rất cao hứng.”

Cẩm Tú ý vị thâm trường nhìn Ngân Liễu, chậm rãi nói: “Hình như nhị thiếu phu nhân cùng nhị thiếu gia đang nói chuyện đặt mua đồ cưới gì đó cho cô...”

Ngân Liễu không khỏi đỏ mặt, bĩu môi nói: “Chắc cô nghe lầm rồi.”

Cẩm Tú cười nói: “VẬY cô vào hỏi xem.”

Ngân Liễu ngượng ngùng: “Cô đưa trà vào đi.” Cửa tử này cô nàng không dám đi vào, mắc cỡ chết người.

Cẩm Tú chế nhạo nói: “Nhị thiếu phu nhân truyền cô, tôi đi vào làm chi! Chu mama nói, người nào làm việc người ấy, không cho lười biếng, lúc này cô vẫn chưa thành sư tẩu nhị thiếu phu nhân đâu nha.”

Ngân Liễu lườm Cẩm Tú một cái, cười nói: “Mồm miệng như bôi mỡ, thật muốn xé miệng cô ra.”

Cẩm Tú ra vẻ sợ nói: “Ai u... Đúng là sư tẩu, đã muốn xé miệng người rồi...”

Ngân Liễu xấu hổ trừng mắt, hạ thấp giọng nói: “Hừm... Cô nhỏ giọng một chút, không sợ bị nghe thấy sẽ bị chê cười sao, mau đem trà vào đi, để lâu nguội mất, lúc nữa sẽ tặng cô một thỏi son của Bích Vân trai.”

Cẩm Tú nín cười, tiếp tục lừa gạt: “Cộng thêm một hộp phấn.”

Ngân Liễu nghiến răng: “Cô lại được voi đòi tiên đấy, sao ngày thường tôi không nhìn ra cô là người có lòng tham không đáy vậy. Nhị thiếu phu nhân mới thương tôi có ít đồ, thôi thôi, cho cô cả, thấy cô thèm mà thương.”

Lúc này Cẩm Tú mới thả đồ theo xuống, nhận khay trà, cười hì hì đi đưa.

Chọc ai đừng chọc anh Doãn. Thù lâu nhớ dai, mấy sư huynh tặng hộp “xuân dược” từ hồi ở quê lên kinh thành mà còn nhớ tới giờ. Ha ha.

Chương 309 – Phía sau tang lễ trọng thể

Sau khi Ngọc Dung xuất giá, Lâm Lan nghĩ tới đám người Ngân Liễu, Như Ý hầu hạ hết sức dụng tâm, tạm thời không cần thêm nhân thủ, nhưng trước mắt Ngân Liễu sắp xuất giá, Như Ý cũng gần tới tuổi, Cẩm Tú tuy còn nhỏ, nhưng cũng chỉ còn khoảng ba năm, Chu mama tuổi tác đã cao, không thể khiến bà vất vả nữa, Lâm Lan rất băn khoăn.

Lâm Lan trân trọng những người này, tuy nàng biết người Chu mama chọn nhất định không sai, nhưng vẫn là xa lạ, muốn ăn ý như đám người Ngân Liễu lại phải phí một khoảng thời gian, nhưng trước mắt, một nhóm nha đầu mới sẽ tới Lạc Hà trai.

Sáng sớm, Lâm Lan sang thăm Đinh Nhược Nghiên, nhân tiện nói ra chuyện này, Đinh Nhược Nghiên nghe xong, một bên gấp mấy món quần áo của trẻ con, một bên nói: “Lạc Hà trai nên sớm có người mới, viện lớn như thế, tính cả đầu bếp, tạp dịch mới có chín người, làm sao đủ? Chớ nói muội là nhị thiếu phu nhân Lý gia, chính là tiểu thư nhà đại hộ bình thường, bên cạnh cũng có vài ba nha hoàn bà tử. Trước kia trong phủ tình cảnh khó khăn thì miễn cưỡng bỏ qua, hôm nay muội là phu nhân Hộ bộ Thượng Thư, không thể để bản thân chịu ủy khuất như vậy, vừa lúc, hôm nay trong phủ thiếu nhân thủ, đã bảo Diêu mama lo chuyện này, để người môi giới tìm vài tiểu nha hoàn có thân thể trong sạch, thông minh biết điều tới, muội chọn trước, còn dư lại thì lưu lại làm việc trong phủ.”

Lâm Lan mỉm cười nói: “Nhiều người ồn ào, vài người là đủ rồi.”

Đinh Nhược Nghiên cười nói: “Muội này, chỉ lo mình thanh tĩnh mà không thương cảm hạ nhân, người trong viện của muội, cầm một phần tiền tiêu hàng tháng mà làm việc hai người, bên ngoài không biết, còn tưởng rằng muội ngược đãi hạ nhân đấy!”

Lâm Lan mở to mắt giải thích: “Nào có? Chủ tử hào phóng như ta rất hiếm.”

Đinh Nhược Nghiên phì cười nói: “Ừ ừ ừ, muội thì nhất, của hồi môn một

nha đầu vượt cả một tiêu thư, ta coi như bị muội làm liên lụy rồi, ta đang nghĩ Hồng Thường xuất giá, phải bỏ bao nhiêu bạc đây!”

“Chúng ta không nên khất khe bọn họ, chỉ là tâm ý của mình thôi, Ngân Liễu gả cho sư huynh của ta, nhìn mặt sư huynh, ta cũng không thể hẹp hòi đúng không?” Lâm Lan cười ha ha nói.

Đình Nhược Nghiên cười cười, Lâm Lan xưa nay hào phóng, không tính toán tiền bạc. Hai năm qua không biết phải bỏ ra bao nhiêu mới duy trì được cái nhà này, làm cho nàng rất xấu hổ.

“Nói đến Ngân Liễu xuất giá, ta lại nghĩ tới chuyện Minh Châu, ta thấy con bé quyết định rồi, nếu cha chồng trở lại, nó thật sự sẽ đi làm ni cô. Tuy nói nó trước kia làm việc lỗ mãng, tính tình kiêu căng tùy hứng, nhưng hôm nay nó đã triệt triệt để để sửa lại tính tình, trầm tĩnh sắp ngang ở trong am ni cô rồi, aiz... Nó cũng đáng thương.” Đình Nhược Nghiên nói nhỏ dần, về mặt râu rĩ.

Nếu nói là Minh Châu trước kia, Lâm Lan thật đúng là chán ghét, nhưng đúng như Đình Nhược Nghiên nói. Minh Châu hôm nay đúng là có mấy phần đáng thương, về quyết định thà làm ni cô không nhận cha của Minh Châu, Lâm Lan vẫn có chút bội phục.

“Rốt cuộc con bé cũng là tiểu cô của chúng ta, chúng ta cũng không thể trơ mắt nhìn nó xuất gia. Đệ muội, muội có thể nghĩ được biện pháp nào vẹn cả đôi đường không?” Đình Nhược Nghiên khẩn cầu.

Lâm Lan suy nghĩ, đích thị là Minh Tắc đau lòng cô em gái này, nói không ít đau thương trước mặt Đình Nhược Nghiên.

“Vẹn cả đôi đường, nói dễ vậy sao? Minh Châu đã quyết ý không nhận người cha này, nhưng đại ca cùng Minh Doãn hôm nay làm quan tại triều, không thể không cố lấy danh tiếng. Không để cho cha chồng trở lại...” Lâm Lan làm khó nói.

“Phải vậy sao? Nếu nói là hận, trong lòng đại ca của muội có thể không

hận sao? Một nhà yên ấm, thiếu chút bị ông ta phá tan.” Đinh Nhược Nghiêן bất đắc dĩ thở dài.

Lâm Lan suy nghĩ một chút, nói: “Không bằng giúp Minh Châu tìm một nhà chồng!”

Đinh Nhược Nghiêן nhíu mày nói: “Nhưng muội cũng biết Minh Châu... Có ai muốn lấy một cô nương không thể sinh đẻ? Mặc dù chúng ta gạt, đem người gả tới, nhưng Minh Châu không thể sinh đẻ được, chỉ sợ cuộc sống ở nhà chồng sẽ không yên ấm.”

“Nếu... tìm một người đã có con cái, con nối dòng không phải là vấn đề sao?” Lâm Lan trầm ngâm nói.

Đinh Nhược Nghiêן ngờ ngác một chút, chân mày vừa giãn lại chau lên: “Ý của muội là, để cho Minh Châu làm kế thất người ta? Ta sợ Minh Châu tâm cao khí ngạo sẽ không đáp ứng.”

Lâm Lan nói: “Duy chỉ có gả cho một người không cần sinh con nối dòng, Minh Châu chỉ còn con đường đó! Kế thất thì sao? Chỉ cần phu quân sủng ái, cuộc sống mới thoải mái, đây mới là kế hoạch lâu dài.” Lâm Lan nói như vậy thì không khỏi nghĩ tới Phùng Thị, Phùng Thị cũng là kế thất, nhưng lão già kia rất thương yêu cô ấy, không hề nạp thiệp thất, nghĩ như vậy, trong lòng mơ hồ đau đớn, mẹ đáng thương... Có lẽ Minh Doãn nói đúng, lão già kia cùng mẹ chỉ có tình vợ chồng, mà không phải là tình yêu.

“Cũng tốt, chuyện này, chúng ta lưu tâm nhiều một chút, tìm người thích hợp, về phía Minh Châu, ta sẽ đi khuyên.” Đinh Nhược Nghiêן nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có biện pháp này.

“Đúng rồi, ta nghe Minh Doãn nói, chuyện cha tâu có chuyện biến tốt.” Lâm Lan chuyển đề tài.

Trên mặt Đinh Nhược Nghiêן hiện lên nụ cười, gạt đầu nói: “Nhờ Hình bộ Khương đại nhân, tận lực thanh minh cho cha ta, Khương đại nhân cũng là nể mặt nhị đệ, nếu không ngoài ý muốn, cha ta có thể ra ngoài, không nghĩ

khôi phục chức quan, chỉ cần người bình an là tốt rồi.”

Sau khi Đình gia được bỏ lệnh cấm, Đình phu nhân đã tới Lý phủ vài lần, Lâm Lan cũng gặp qua, bà ta muốn nhờ Lâm Lan cầu xin Minh Doãn giúp đỡ lão gia nhà mình, Lâm Lan cố ý nói cho Minh Doãn, việc này bận rộn cũng phải giúp, để cho Đình phu nhân phải đi van xin Minh Tắc, không nhân cơ hội này giáo huấn bà ta một phen, cả đời Minh Tắc đừng nghĩ ngẩng đầu lên được, người ta lại nghĩ đây là bổn phận Minh Tắc phải làm.

“Vậy thì tốt, chị dâu cũng có thể thoải mái, buông lỏng tinh thần rồi.” Lâm Lan cười nói.

Đình Nhược Nghiên nhẹ nhàng cười, chỉnh lại số quần áo cho trẻ nhỏ, giao cho Lâm Lan, nói: “Ta nghe nói Chỉ Thiển có bầu, những thứ này là ta mới làm, tính cả phần của muội rồi, hôm nào chúng ta cùng nhau đi Trần phủ thăm cô ấy một chút.” Đình Nhược Nghiên biết trình độ nữ công của Lâm Lan thế nào, liền tự giác giúp nàng.

Lâm Lan nhìn thấy những thứ đồ kia, cười nói: “Vẫn là chị dâu thương ta, được, vừa lúc ta muốn đi xem mạch cho Chỉ Thiển, chị dâu đi cùng ta luôn.”

Từ Vi Vũ các đi ra ngoài, Vân Anh đang chờ ở cửa, nói là đại cữu gia tới.

Lâm Lan tới tiền sảnh, thấy Lâm Phong: “Anh, không phải lúc này anh đang ở Tuần Thành Ti sao? Sao lại ở đây?”

Lâm Phong nói: “Là lão... Là Lâm Tướng quân sai ta truyền lời, nói là đã xin cáo mệnh cho mẹ, ngày mai Hoàng thượng sẽ tuyên chúng ta vào cung, vốn dĩ ông ta còn muốn phái người tới thông báo cho muội, ta cản lại, tự mình tới đây báo cho muội. Muội muội, chuyện này phải làm sao?”

Lâm Lan phản nộ nói: “Tang lễ trọng thể bất quá là làm cho người sống nhìn, ông ta muốn lấy lòng chúng ta, đồng thời là làm an lòng mình.”

Lâm Phong lộ ra vẻ khó xử: “Nói như thế không sai, nhưng ông ta chưa

xin cáo mệnh cho Phùng Thị, chỉ xin cáo mệnh cho mẹ chúng ta. Mọi tử, ta cảm thấy, chúng ta giăng co mãi cũng không phải chuyện tốt gì.”

Lâm Lan nghiêng đầu nhìn hẳn: “Anh dao động? Có phải Diêu Kim Hoa cả ngày ở bên tai anh làm nhảm?”

Lâm Phong vội vàng khoát tay: “Không có, hiện tại Diêu Kim Hoa không dám nói nửa chữ chuyện phủ Tướng quân, chẳng qua là ta cảm thấy, ông ấy làm như vậy coi như là thành tâm thành ý.”

Lâm Lan mặc nhiên, thật ra thì, thời điểm Minh Doãn nguy cấp, ông ta làm những chuyện giúp hai người, nói những lời đó, khiến cho nàng có mấy phần cảm kích, có lẽ ý nghĩ cả đời không qua lại hay nói chuyện với nhau coi như gạt bỏ, sau này nếu gặp thì khách khí một chút; nhưng nếu để nàng nhận người cha này, gọi ông ta là cha, vậy thì thật sự quá làm khó nàng!

“Hơn nữa, theo ta biết, ông ta đã về quê nói rõ, đoạn tuyệt quan hệ tử đệ với đại cô, ông ta còn nói, sau khi nhận được thánh chỉ sắc phong, sẽ đích thân đi một chuyến Phong An huyện, đem hài cốt mẹ chuyển tới kinh thành an táng, mọi tử, ông ta đã làm đến nước này, chúng ta kiên trì nữa, chỉ sợ bên ngoài chỉ biết nói chúng ta không phải.” Lâm Phong quan sát thần sắc em gái, cẩn thận nói.

Xem ra tâm đại ca đã đảo hướng lão già kia, Lâm Lan thở dài, nói: “Đại ca, nếu anh sợ bên ngoài bàn tán, nếu anh muốn nhận thì bản thân anh đi nhận là được, có điều, mọi hi vọng anh sẽ đưa bài vị mẹ về phủ, sau này ngày giỗ, lễ, tết, mọi còn có thể đến chỗ anh bái tế.”

“Mọi tử, bài vị của mẹ, đương nhiên ta sẽ đưa về nhà, chẳng qua là, mọi nói ta tự mình đi nhận? Ta nói rồi, chuyện này, chúng ta huynh muội hai người một lòng, mọi không nhận, ta cũng không nhận.” Lâm Phong lập tức tỏ thái độ kiên quyết.

Nhưng Lâm Lan rõ ràng, Lâm Phong tâm ý đã không kiên quyết, nói như vậy, bất quá là sợ nàng sinh khí thôi.

“Đại ca, muội biết anh khó xử, anh đang làm quan, chuyện bản khoản rất nhiều, không giống muội, một kẻ nữ lưu, không sợ người ngoài nói một thành hai, muội nói thật, anh muốn nhận thì cứ đi nhận, không cần quản muội.” Lâm Lan thật tình nói.

Lâm Lan càng nói như vậy, Lâm Phong càng bất an, ban đầu hấn thề son sắt nói muốn cùng muội tử một chiến tuyến, hôm nay nói ra những lời này khiến hấn có cảm giác như mình là người phản bội.

“Muội tử, chuyện này, em cứ suy nghĩ đi, bất quá ngày mai nếu Hoàng thượng truyền chỉ, muội có đi hay không?”

Lâm Lan nhíu mày cười một tiếng: “Tứ phong cho mẹ, muội làm sao có thể không đi, đương nhiên là muốn đi.” Phần tang lễ trọng thể phía sau này, bất kể mẹ có quan tâm hay không, đó là mẹ nên được, nàng quan tâm.

Lâm Phong thở phào nhẹ nhõm: “Vậy ngày mai ta tới đây, chúng ta cùng nhau tiến cung.”

Tan triều, Lý Minh Doãn về nhà, đổi thân thường phục màu xanh, cầm trong tay một chén trà nóng, đi qua đi lại có vẻ nhà nhã, nhưng thần sắc có chút hoảng hốt, nhìn Lâm Lan vài lần muốn nói lại thôi.

Lâm Lan cũng nhìn thấy trong mắt, làm như không biết, không cần nghĩ cũng biết Minh Doãn muốn nói với nàng cái gì, bất quá là ở suy nghĩ mở miệng như thế nào thôi. Mà nàng, thật không muốn nhắc lại chuyện này

“Minh Doãn, chàng xem món đồ cho em bé này được không?” Lâm Lan khoe khoang lễ vật Đinh Nhược Nghiên giúp nàng làm.

Lý Minh Doãn không yên lòng gật đầu: “Đẹp mắt.”

“Còn có áo này nữa, là dùng tơ lụa mềm nhẹ nhất, mặc ngày hè mát...” Lâm Lan làm bầm lều bầu mà nói.

Lý Minh Doãn cuối cùng không nhịn được, chân chò mở miệng: “Lâm Tướng quân xin tứ phong cho nhạc mẫu là tứ phẩm cáo mệnh.”

Chương 310 – Vui vẻ

Minh Doãn vừa dứt lời, trong phòng lặng như tờ, Lâm Lan thu từng món đồ lại, hết sức cẩn thận thận vuốt ve phẳng, tựa như muốn san bằng những lo lắng trong đáy lòng mình.

Minh Doãn cũng im lặng, chỉ lẳng lẳng nhìn nàng thu lại từng món đồ. Hắn biết trong lòng nàng có nhiều rối rắm, nhưng tình huống đã không cho phép nàng trì hoãn do dự nữa.

“Ta đã biết rồi.” Lâm Lan cúi đầu nhàn nhạt mà nói, vấn đề này không thể tránh khỏi.

Minh Doãn đứng dậy đi tới ngồi xuống bên cạnh Lâm Lan, cầm lấy tay nàng, vuốt ve lòng bàn tay nhỏ nhắn kia, ôn hòa nói: “Chỉ là đi ngang qua sân khấu, cùng lắm thì sau này ít chạm mặt. Nếu không được, nàng hãy cáo ốm, ngày mai ta thay nàng đi.”

Lâm Lan dựa vào trong lồng ngực kiên cố của hắn, nghe tiếng tim đập trầm ổn, tâm bỗng nhiên kiên định, nàng tin tưởng, cho dù trời sập xuống, hắn cũng sẽ thay nàng chống đỡ. Đột nhiên nhớ tới lời hôm đó của hắn. Thế gian này hiếm có đôi vợ chồng nào ân ái như ta và nàng. Đúng vậy, nàng phải may mắn cỡ nào, trông mệnh mông biển trời, mới tìm được đúng hắn. Thôi thì, sau này ít chạm mặt là được.

Nàng cười cười: “Vẫn là tự mình đi thôi, đây là sắc phong cho mẹ ta mà.”

Sáng sớm hôm sau, trong cung quả nhiên có chỉ tuyên nàng tiến cung, Lâm Lan xuất phủ đã nhìn thấy đại ca đang đợi nàng, trên mặt tràn đầy nụ cười, có thể thấy trong lòng đại ca cao hứng biết bao nhiêu.

“Đi thôi!” Lâm Lan thản nhiên nói.

Lâm Phong cười ha ha: “Đi!”

Phụ tử ba người quỳ tạ thiên ân, Lâm Trí Viễn nhận lấy thánh chỉ, Lâm Lan quỳ gối phía sau Lâm Trí Viễn không nhìn thấy ánh mắt của ông. Chỉ nghe tiếng nói bởi vì kích động có chút run rẩy nghẹn ngào. Không biết là diễn trò hay là thật lòng, nếu là chân tình, cũng chỉ là trong lòng ôm một phần áy náy mà thôi, Lâm Lan không nhin được trong lòng liền chua xót.

Thôi lui khỏi đại điện, Lâm Trí Viễn cầm thánh chỉ, thở dài: “Bội Dung, ta xin lỗi nàng, ta biết nàng không cần những thứ này, nhưng ta có thể làm cho nàng, chỉ có cái này.”

Lâm Lan xem lướt qua, không thấy cảm xúc gì, nhưng Lâm Phong có chút cảm động, hốc mắt không khỏi ướt.

Lâm Trí Viễn ngửa đầu, đưa mắt nhìn lên, nhưng muốn giấu lệ đi, giãy lát, bình phục tâm tư, nói với Lâm Phong: “Phong Nhi, cha nghĩ hai ngày tới sẽ đi Phong An một chuyến, con là con trai lớn, hãy đi cùng cha! Bên Tuần Thành Ti, cha sẽ đi nói một tiếng.”

Lâm Phong nức nở nói: “Hài nhi đương nhiên là muốn đích thân đi đón mẹ.”

Lâm Trí Viễn vui mừng gật đầu, nhìn sang Lâm Lan, quan tâm nói: “Lan Nhi, con không cần phải đi, Minh Doãn công vụ bề bộn, trong nhà không thể thiếu con cực khổ lo liệu.”

Lâm Lan không trả lời, nhìn một đôi chim sẻ đang cù làm tổ dưới mái hiên. Đúng vậy, mẹ sẽ không để ý những thứ hư danh này, mẹ van xin chỉ là người một nhà bình an gần nhau, nhưng cuối cùng van xin chỉ được một hư danh, thôi thôi, thế còn hơn không có gì. Rồi lại nói, cõi đời này, cũng có nhiều phụ nữ bất hạnh như mẹ.

Buổi tối, phủ Tướng quân thiết yến, một là ăn mừng Thẩm Thị nhận được

sắc phong, hai là một nhà đoàn tụ. Việc này, Lâm Lan không muốn đi, nàng không có biện pháp đi ăn mừng cái gọi là một nhà đoàn tụ, trong lòng nàng, có mẹ mới là nhà.

Cho nên, Lý Minh Doãn thay mặt nàng, đi dự tiệc.

Sau khi Minh Doãn trở về, nói lại, cha vợ đã khóc.

Lâm Lan oán thăm: Khóc cái rắm! Hiện tại muốn giả mù sa mưa? Khóc cho ai nhìn?

Chuyện này coi như qua đi, một thời gian sau, Lâm Lan bắt đầu chuyên tâm chuẩn bị hôn sự cho Ngân Liễu, khi Ngọc Dung xuất giá, Lý gia đang bất ổn, cho nên, mọi việc là mợ cả Diệp gia giúp đỡ tổ chức, hôm nay, mợ cả ở Phong An xa xôi, chuyện này chỉ có mình Lâm Lan làm, may là có Chu mama giúp đỡ, cũng thuận lợi.

Mười sáu tháng ba, Ngân Liễu xuất giá, Mạc Tử Du nói lời giữ lời, tới đón dâu liền đổi giọng gọi Lâm Lan sư tỷ khiến Lâm Lan vui sướng cười hớn hờ một trận. Nghĩ tới buổi tối đợi Mạc Tử Du mở lễ vật đặc biệt Minh Doãn tặng, sẽ có vẻ mặt gì, tâm tình lại càng tốt.

Vui vẻ mệ mới tới tối, Lâm Lan ngồi ở trước bàn trang điểm, quen miệng nói: “Ngân Liễu, mau tháo trang sức, chải tóc cho ta.”

Trong gương đồng xuất hiện Như Ý, nhất thời cảm thấy trong lòng vắng vẻ, ba năm qua, vẫn là Ngân Liễu hầu hạ nàng tháo trang sức rửa mặt, là người thân thiết nhất bên cạnh nàng, bất chợt rời đi, quả nhiên là không quen!

“Nhị thiếu phu nhân, lúc này Ngân Liễu đang bận làm cô dâu rồi! Không thể tới hầu hạ nhị thiếu phu nhân đâu.” Như Ý cười nói.

Lâm Lan cười khỏ: “Quen miệng rồi.”

“Ngân Liễu thật là tốt số, Mạc chương quỹ nhất định sẽ tốt với cô ấy.” Như Ý biết nhị thiếu phu nhân luyện tiếc Ngân Liễu, mặc dù nàng cùng Cẩm Tú cũng tận tâm tận lực hầu hạ, nhưng nhị thiếu phu nhân coi trọng nhất là Ngân Liễu, có một số việc vốn không thể so sánh.

Đương nhiên, Mạc Tử Du đối với Ngân Liễu thật sự có tình, nghĩ đến Ngân Liễu cùng Ngọc Dung đều đã có mái ấm, nàng là chủ tử, hẳn phải cao hứng. Lâm Lan thở phào một cái, điều chỉnh tâm tình, cười nói: “Em không cần hâm mộ, tương lai, ta cũng sẽ thay em tìm cho em một người chồng tốt.”

Như Ý đỏ mặt: “Như Ý sẽ không lấy chồng đâu!”

“Ừ! Lúc trước Ngọc Dung cùng Ngân Liễu cũng nói như vậy, chỉ chớp mắt, ước gì sớm gả đi.” Lâm Lan trêu đùa.

Như Ý càng đỏ mặt, ngượng ngừng dậm chân: “Nhị thiếu phu nhân đừng trêu nô tỳ.”

Lý Minh Doãn tắm xong đi ra ngoài, cười ha ha hỏi: “Nói cái gì đây? Xem Như Ý khăn trương kìa.”

Lâm Lan kéo dài tiếng nói: “Đang nói chuyện tốt của Như Ý.”

“Chuyện tốt gì?” Trong lòng Lý Minh Doãn đã đoán được bảy tám phần, cố ý hỏi.

Như Ý đỏ mặt muốn cắt ra máu, vội đặt lược xuống: “Nô tỳ đi châm trà cho nhị thiếu gia.” Nói xong chạy bay biến.

Lâm Lan tháo sợi dây buộc tóc, cười nói: “Chàng xem, nha đầu này càng lúc càng lớn mật, ta hào sảng giúp nó tính toán, nó lại không thèm giúp ta chải tóc.”

Lý Minh Doãn như gió xuân đi tới, cầm lấy lược: “Vậy hãy để cho vi phu tới hầu hạ nàng.”

Lâm Lan không thích dùng dầu bôi tóc, ngại dầu, đầu tóc nàng đen nhánh trơn mượt, lại thoang thoảng hương thơm, dùng lược gỗ nhẹ đưa một đường, cảm giác thật tuyệt diệu, cổ nhân có câu giúp nương tử vẽ lông mày, còn hấn, thích nhất là chải mái tóc của nàng, hấn sẽ chải đầu giúp nàng cả đời, từ khi tóc xanh đến tận tóc trắng xóa, hấn cũng sẽ không chán ghét, Lý Minh Doãn nghĩ như thế.

“Minh Doãn, ta đột nhiên có một ý nghĩ.” Lâm Lan nói.

“Nàng nói đi.”

“Chàng cảm thấy Văn Sơn cùng Như Ý... Có thích hợp hay không?” Như Ý hầu hạ Minh Doãn từ nhỏ, bất luận tính tình hay là ngoại hình đều tốt, phạm là người bên cạnh nàng, nàng muốn an bài tốt nhất cho bọn họ, không thể để họ chịu ủy khuất, vừa mới nói đùa, bỗng nhiên liền nghĩ đến Văn Sơn.

Lý Minh Doãn dừng tay, nói: “Nhìn qua thì khá hợp, tuy nhiên nên đợi Văn Sơn trở về, ta thử dò xét ý tứ hấn.”

“Đúng thế, tình đầu ý hợp mới phải.” Lâm Lan đồng ý.

“Nha đầu này bảo đi châm trà, sao lúc này vẫn chưa trở lại không biết.” Lâm Lan lẩm bẩm.

Lý Minh Doãn cười để lược xuống: “Cô ấy mượn cơ châm trà chạy trốn, nào dám trở lại chứ, không trở lại tốt hơn.”

“Cái gì gọi là không trở lại tốt hơn?” Lâm Lan lườm hấn qua gương.

Sau một khắc người liền bị bế bổng lên, ngồi gọn trong lòng Minh Doãn.

Lâm Lan vội la lên: “Chàng làm gì thế? Như thế này Như Ý đi vào nhìn thấy không hay.”

Lý Minh Doãn ung dung cười nói: “Sẽ không vào nữa đâu.” Nói xong ôm Lâm Lan lên giường. Thời gian qua bởi vì chuyện nhận cha mà tâm tình Lâm Lan không tốt, lại bận rộn hôn sự Ngân Liễu, hấn nín sắp hỏng đến nơi rồi.

Giữa vợ chồng chung đụng đã lâu, sẽ sinh ra ăn ý, Lâm Lan tự nhiên biết Minh Doãn muốn làm cái gì, bất giác đỏ mặt.

Đến giường, Minh Doãn đè lên phía trên Lâm Lan, bắt lấy hai tay nàng đặt trên đỉnh đầu, tinh tế hôn lên khắp mặt mày nàng, hơi thở dần nặng nề.

Lâm Lan ưm : “Tắt đèn đã...”

Lời chưa dứt đã bị hấn nuốt mất, ánh mắt hấn mờ sương, giọng nói khàn khàn phá lệ ôn nhu: “Lan Nhi, để ta ngắm nàng thật kỹ.”

Hấn giống như đang mở món bảo bối cực kỳ trân ái, nhẹ nhàng, ôn nhu, thời gian dần qua, cho đến khi da thịt nõn nà hiện ra trước mắt, ánh mắt của hấn hơi chậm lại, nhưng ngay sau đó trở nên nóng rực, rủ rủ: “Lan Nhi... Nàng thật đẹp...”

Ca ngợi như vậy, hấn nói vô số lần, mang theo chút mê luyến, thâm tình, Lâm Lan biết mình không thể gọi là tuyệt sắc, chỉ có tư cách xung trung bình thôi, nhưng nàng tin tưởng Minh Doãn tán dương là phát ra từ nội tâm, cái gọi là người tình trong mắt hóa Tây Thi là đây sao?

Lâm Lan có chút ngượng ngùng, lẩm bẩm: “Minh Doãn, ta lạnh...”

Hấn đột nhiên cười một tiếng, kéo qua chăn, ôm chặt nàng, dùng da thịt nóng hổi của hấn xua đi hơi lạnh xung quanh nàng.

“Lập tức không lạnh rồi...” Hấn cười nhẹ.

Khi vật nóng rực của hấn tiến vào thân thể của nàng, Lâm Lan không kìm lòng được phát ra tiếng thở dài thỏa mãn, hấn nhất thời được ủng hộ, động

tác trở nên nhanh hơn.

“Lan Nhi, có thích không? Có thoải mái không?”

Thật ra thì phản ứng của nàng đều ở trong đáy mắt hấn, hấn biết nàng cũng thoải mái, chẳng qua, mỗi lần hỏi nàng như vậy, nàng sẽ xấu hổ đỏ mặt, mị nhãn như tơ, hấn thích nhìn nàng như vậy, vẻ đẹp mị hoặc này của nàng chỉ toát ra với riêng mình hấn.

Cho đến khi hoa kính của nàng bắt đầu co rút nhanh, hấn mới dùng toàn lực, ở thời điểm mấu chốt nhất, bỗng nhiên rời khỏi thân thể nàng, phát ở phía ngoài.

Lâm Lan ôm thật chặt hấn, đang ở thời điểm thoải mái nhất, hấn đột nhiên rút lui khiến nàng không khỏi trống rỗng, không nhớ bao nhiêu lần hấn đã như vậy, vài lần gần đây, nàng đã ám hiệu cho hấn, nàng muốn sinh con cho hấn, nhưng hấn hình như không hiểu. Chẳng lẽ hấn không muốn có con sao? Nàng nhớ trước kia hấn thường nói... Lan Nhi, sinh con cho ta nhé! Khi đó nàng cảm giác mình còn chưa đủ sức khỏe, không phải lúc, nhưng hiện tại đã đủ điều kiện, vì sao hấn lại không muốn?

Lâm Lan buông lỏng tay, hấn tung mình xuống giường, chỉ choàng qua áo choàng mỏng, giúp nàng lau mình xong mới đi phòng tắm. Lâm Lan nhìn cánh màn còn đang đung đưa, trong lòng dần dần sinh ra bất an.

Chương 311 – Mất mặt

Lâm Lan đứng hạn đi bắt mạch cho Bùi Chỉ Thiển, Đinh Nhược Nghiên cũng đi cùng nàng.

“Nhìn khí sắc cô thật tốt, nhớ lại khi ta mang thai, ăn cái gì cũng không vào, ngửi mùi đã bị nôn, thật là khổ.” Đinh Nhược Nghiên nhìn Bùi Chỉ Thiển sắc mặt hồng nhuận, thân hình ngày càng đầy đà thì hăm mộ không ngừng.

Bùi Chỉ Thiên vuốt vuốt phần bụng còn chưa lộ, tự giễu: “Ta như vậy có cái gì tốt, bụng còn chưa lớn mà người đã tăng thêm mấy ký thịt.” Nghĩ tới lời tối hôm qua Tử Dụ an ủi nàng... Bé lên cũng tốt, chúng ta là một đôi vợ chồng béo. Phi! Quý mới muốn làm một đôi vợ chồng béo với hẳn.

Đinh Nhược Nghiên vội nói: “Bây giờ cô đang có thai, thích ăn thích ngủ, đứa bé mới có thể lớn lên khỏe mạnh, không giống Thừa Tuyên nhà ta, lúc sinh nhỏ xíu, ta nhìn chân tay nó mỏng manh mà hoảng hốt, sợ mạnh tay chút là bị gãy mất.”

“Chị dâu nói rất đúng, bây giờ cô đang trong thời kỳ đặc biệt, hết thấy lấy đứa bé trong bụng làm trọng, mập chút sợ gì, hậu sản kết thúc, ta sẽ viết cho cô một phần thực đơn, cô dựa vào đấy ăn uống, tập luyện thêm, bảo đảm sẽ khôi phục vóc dáng như ban đầu.” Lâm Lan cười dài mà nói.

“Thật không?” Bùi Chỉ Thiên không khỏi vui mừng, nàng vì chuyện này mà sầu muộn mấy ngày nay, chỉ sợ không gây lại được.

“Ta lừa cô làm gì? Nếu không có hiệu quả, cho cô đập biển hiệu Hồi Xuân Đường.” Lâm Lan cười nói.

Bùi Chỉ Thiên thở phào nhẹ nhõm: “Thế thì ta an tâm, Lâm Lan, ta trông cậy toàn bộ vào cô.”

Đinh Nhược Nghiên cười nói: “Cô thật là, đang ở trong phúc không biết phúc, nếu mà ối mưa không ăn được, sợ là cô lại kêu trời ấy chứ.”

Bùi Chỉ Thiên ngượng ngùng nói: “Ta nghe nói, không có phản ứng gì, phần lớn sinh con gái, Lâm Lan, cô là đại phu, có chuyện này sao?” Bùi Chỉ Thiên mong đợi nhìn Lâm Lan.

Lâm Lan chần chờ, thật ra thì căn cứ vào mạch của Bùi Chỉ Thiên, khả năng sinh con gái tương đối cao, cổ nhân tư tưởng trọng nam khinh nữ nghiêm trọng. Không biết Bùi Chỉ Thiên có ý nghĩ này không, Lâm Lan nói có lẽ: “Việc này cũng chưa chắc chắn, cô nhìn chị dâu nhà ta, thời điểm

mang thai cũng giống cô, thích ăn thích ngủ, cuối cùng vẫn sinh con trai đây.”

Nghe Lâm Lan nói như vậy, Bùi Chi Thiên mới thả lỏng chân mày, hơi ngượng ngùng nói: “Thật ra thì, là nam hay nữ cũng được, Tử Dụ nói chàng đều thích.”

“Đúng đây, con gái cũng là con mình. Không có đạo lý nào là ghét con gái mình cả, nếu thế chẳng phải là ghét bỏ mình sao? Là con gái, cũng là xương thịt từ trên người mẹ, nên đối xử bình đẳng, hơn nữa, cô cũng không phải chỉ sinh một đứa bé này.” Lâm Lan cười nói.

Đinh Nhược Nghiên phụ họa: “Bất kể là nam hay nữ, khỏe mạnh chóng lớn mới là quan trọng. Khi ta sinh, trong lòng ta chỉ có một ý niệm là đứa bé có đầy đủ tứ chi hay không, thừa thiếu ngón tay hay thế nào, thật là lo lắng...”

Bùi Chi Thiên bị dạy dỗ gật đầu lia lịa: “Đúng vậy! Ta cũng lo lắng giống như cô, hai người đã nghe nói chưa? Ngụy tiểu thư năm trước sinh một đứa bé trai, bị sứt môi.” Bùi Chi Thiên khoa tay múa chân, vẻ mặt sợ hãi.

“Cô nói Ngụy tiểu thư, có phải là Ngụy Tử Huyền không?” Đinh Nhược Nghiên hỏi.

“Đúng là cô ấy. Cũng đáng thương, đứa bé kia nuôi không được một tháng đã mất...” Bùi Chi Thiên thôn thức nói.

“Không được nói những thứ dọa người này, ngay cả nghe cũng không nên nghe, dọa bản thân mình không sao, nhưng không được hù đứa nhỏ trong bụng.” Lâm Lan vội vã dừng chủ đề này.

Bùi Chi Thiên vội vàng dừng lời.

Lâm Lan lại nói: “Chỉ cần cô nghỉ ngơi điều dưỡng tốt, ăn uống hợp lý, giữ cuộc sống có quy luật, tâm tình thư thái, đứa nhỏ sẽ không có vấn đề gì,

đừng nghĩ linh tinh.”

Bùi Chỉ Thiển gật đầu không ngớt: “Cô là đại phu. Ta nghe theo cô hết.”

Lâm Lan bĩu môi: “Lúc này mới được.”

Ba người hàn huyên một lúc, liền chuyển chủ đề lên người Lâm Lan.

“Lâm Lan, cô thành thân đã ba năm rồi, cho dù Minh Doãn nhà cô bận rộn thế nào đi nữa, cũng không thể trễ nải chuyện sinh con chứ? Mau sinh em bé đi, nếu là con trai, chúng ta cho bọn chúng làm huynh đệ, nếu là con gái thì nhận làm tử muội, tốt nhất là một nam một nữ, chúng ta kết thành thông gia, cô nói có tốt không.” Bùi Chỉ Thiển cười nói.

Lâm Lan có chút ít lúng túng, nàng làm sao không muốn sinh? Nhưng là Minh Doãn...

Đình Nhược Nghiên thấy Lâm Lan quẫn bách, liền giải vây: “Lâm Lan nào có phúc khí tốt như cô, cô cũng biết nhà ta thời gian qua bất ổn, chuyện phiền lòng liên tiếp, ta không có sức lực quản lý, mọi chuyện trong nhà đều nhờ Lâm Lan... Hôm nay rốt cuộc an ổn, Lâm Lan, muội cũng có thể nghĩ chuyện sinh em bé rồi.” Đình Nhược Nghiên vừa giải vây cho Lâm Lan xong lập tức quay sang thúc giục.

Lâm Lan miễn cưỡng cười nói: “Hai người thật là, Hoàng đế không vội, thái giám đã gấp, ta còn muốn an nhàn mấy ngày nữa.”

Bùi Chỉ Thiển cười nói: “Cô ấy à, đừng tưởng Minh Doãn nhà cô không gấp, vì hắn quá yêu cô nên mới theo ý cô đấy, được rồi, dù sau đũa bé nhà ta cũng được làm ca ca tử tử, cô cứ từ từ đến sau.”

Từ Trần phủ đi ra ngoài, Lâm Lan đề cho Đình Nhược Nghiên đi về trước, Thừa Tuyên còn đang bú sữa mẹ, Đình Nhược Nghiên không thể rời nhà quá lâu, Lâm Lan liền đi bái phỏng Kiều Vân Tịch.

Tuy nói Tĩnh Bá Hầu hiện tại từ quan, cáo ốm ở nhà, nhưng Chu gia trăm năm gốc rễ, lạc đà gầy chết còn hơn ngựa lớn, thế lực Chu gia là không thể khinh thường, người nào dám chắc chắn, Chu gia không có ngày đông sơn tái khởi? Hầu gia vô cùng thông minh, nhìn xa trông rộng, lui một bước trời yên bể lặng. Cho dù lúc này Chu gia yên lặng, Lâm Lan vẫn muốn qua lại nhiều hơn, không nói quan hệ hữu tình với Kiều Vân Tịch, chỉ dựa vào Chu gia đã giúp nàng cùng Minh Doãn nhiều như vậy, nàng không thể vong ân phụ nghĩa.

Đợi Lâm Lan trở lại Lý phủ, đã quá giờ Thân, qua nửa canh giờ nữa Minh Doãn mời về nhà. Lâm Lan quyết định tối nay cùng Minh Doãn nói chuyện một phen.

Vừa vào sân chỉ nghe thấy tiếng cười nói râm ran.

“Ngân Liễu tỷ tỷ, ngày hôm nay ở lại dùng cơm tối đã rồi hãy về...” Là giọng Cẩm Tú.

“Không được. Ta về gặp nhị thiếu phu nhân, không phải tới dùng cơm.” Ngân Liễu cười nói.

“Ngân Liễu, lời này của cô xa lạ quá, đây không phải giống nhà cô sao? Cái gì ăn cơm với không ăn cơm, ta xem cô là lo lắng tướng công nhà cô không ăn cơm thì có.” Quế tẩu cười vui vẻ trêu ghẹo Ngân Liễu.

“Quế tẩu mồm miệng lợi hại quá...” Ngân Liễu không giận, cười ha ha mà nói.

“Quế tẩu nói khá lịch sự rồi, sống với tướng công liền quên nhị thiếu phu nhân ta rồi.” Lâm Lan cười dài đi tới.

“A.. Nhị thiếu phu nhân đã về.” Cẩm Tú vội quỳ gối hành lễ.

“Nên ở lại đi, nhà cô cũng không cách đây bao xa.” Như Ý cười nói.

Ngân Liễu chào đón, cười nói: “Nhị thiếu phu nhân nói vậy, nô tỳ đâu dám, nô tỳ ước gì ngày ngày trở lại hầu hạ nhị thiếu phu nhân, nếu không, nô tỳ bỏ việc ở Hồi Xuân Đường, ngày ngày tới đây được không?”

Lâm Lan nhìn nàng, nói với mọi người: “Các người nhìn xem, mới gả đi mấy ngày đã biết nói lại ta rồi.”

Mọi người cười ha ha.

Ngân Liễu cười nói: “Cho dù nhị thiếu phu nhân cho nô tỳ mượn mười lá gan, nô tỳ cũng không dám nói lại nhị thiếu phu nhân, nô tỳ biết nhị thiếu phu nhân bận rộn, hôm nay cố ý đưa sổ sách Hồi Xuân Đường tới đây cho nhị thiếu phu nhân xem qua.”

Lâm Lan khoát tay chỉ nàng đi sương phòng: “Hôm nay em là thê tử sự đệ ta, mở miệng một tiếng nô tỳ, mau mau sửa lại, ta nghe không thoải mái.”

Ngân Liễu thay nhị thiếu phu nhân vén màn, cười nói: “Nô tỳ gọi đã quen, nhị thiếu phu nhân muốn nô tỳ thay đổi, nô tỳ thật sự không đổi được.”

Như Ý mang trà vào, Ngân Liễu giúp nhị thiếu phu nhân ngồi xuống, lấy sổ sách ra trao cho nhị thiếu phu nhân: “Tử Du nói, cửa tiệm mới mở lại, làm ăn đã rất tốt, vượt ngoài dự đoán, dược liệu đang thiếu hụt.”

Lâm Lan tùy ý lật vài tờ, cười nói: “Ta biết vì sao em tới rồi, hóa ra là tới đòi bạc.”

Ngân Liễu cười nói: “Tiệm thuốc làm ăn tốt, còn không phải là chuyện vui? Nô tỳ tới báo tin mừng.”

Từ lúc Hồi Xuân Đường mở cửa lại, Lâm Lan đem sự vụ giao cho Mạc Tử Du, để cho vợ chồng bọn họ xử lý, thỉnh thoảng nàng mới đi qua xem xét.

“Liên hệ với thương dược chưa?” Lâm Lan hỏi.

“Tử Du đã liên lạc ổn thỏa rồi ạ, mấy ngày nữa dược liệu sẽ được đưa đến.”

“Tốt, ngày mai ta sẽ bảo Đông Tử đem ngân phiếu qua cho hai người.”

Nói xong chánh sự, Ngân Liễu có vẻ muốn nói gì đó lại thôi, vẻ mặt như vậy Lâm Lan đã quá quen thuộc, chắc hẳn Ngân Liễu đã gặp chuyện gì khó khăn, giận dỗi Mạc Tử Du sao?

Lâm Lan lôi Ngân Liễu lại gần, nói: “Ngân Liễu, em nói thật cho ta biết, sự đệ ta đối xử không tốt với em? Nếu hắn dám khi dễ em, ta tìm hắn đi tính sổ.”

Ngân Liễu vội nói: “Chàng đối xử với em rất tốt, muốn khi dễ, chỉ có em khi dễ thôi.” Lời kia vừa thốt ra, Ngân Liễu chợt cảm thấy lỗ lòi, nhanh chóng đỏ mặt, bận rộn giải thích: “Em không khi dễ chàng, em làm cách khác, là cách khác...”

Lâm Lan phì cười: “Lời này cũng không sai, Tử Du kia, em không thể quá theo hắn, nuông chiều hắn.”

Ngân Liễu ngượng ngừng cười cười, nói quanh co: “Có chuyện, nô tỳ không biết nên nói cho nhị thiếu phu nhân không.”

“Có cái gì mà nên hay không nên. Có việc thì em nói đi.”

Ngân Liễu trù trù nói: “Nô tỳ cảm thấy, chuyện này không nói thì không tốt, mà nói cũng không nên, thôi bỏ qua đi, nô tỳ quen lắm miệng, là về cữu phu nhân.”

Lâm Lan rùng mình: “Chị ta làm sao?”

“Nô tỳ nghe tiểu nhị ở tư lỵ Diệp Thị nói, vài ngày trước cữu phu nhân tới cửa hàng tư lỵ Diệp Thị mua một ít tư lỵ thượng hạng, chừng quỹ biết

cô ta là đại tâu của nhị thiếu phu nhân, không lấy tiền lãi, chỉ nói giá vốn, cữu phu nhân nói không mang bạc theo người, kêu bọn họ đến nhà lấy, kết quả, tiểu nhị tới cửa lấy bạc, không những không lấy được bạc, còn bị cữu phu nhân chế nhạo một bữa, nói đều là người nhà thân thích, chỉ chút ít mà cũng đến cửa đòi bạc sao. Chương quỹ đem chuyện này nói cho đại cữu gia Diệp gia, đại cữu gia ngại quan hệ giữ hai nhà nên bỏ qua. Chuyện cứ vậy trôi đi, ai ngờ hôm qua, cữu phu nhân lại tới cửa hàng Diệp Thị, chọn lấy nhiều món tốt, so với lần trước nhiều gấp mấy phần, tiểu nhị tức giận, nói là lần trước còn nợ bạc, phải trả mới được lấy hàng, cữu phu nhân liền phát hỏa, ầm ĩ một trận, cũng là thân thích, chẳng lẽ còn đòi bạc? Cứ như vậy đem tư lự đi, nhị thiếu phu nhân, chuyện này, đại cữu gia Diệp gia chắc là không nói chuyện này với người, nhưng bộ dáng này của cữu phu nhân, chẳng phải là làm khó Diệp gia? Nô tỳ nghe được thực sự chối tai.” Ngân Liễu tức giận đem chuyện đã xảy ra nói lại từ đầu tới đuôi cho nhị thiếu phu nhân.

Chương 312 – Để cho ta nghĩ như thế nào

Có câu nói rất hay, không sợ kẻ thù mạnh như hổ, chỉ sợ thân thích ngu như heo. Diêu Kim Hoa chính là một con lợn ngu xuẩn, đàn bà phá sản, gây họa bại hoại.

Lâm Lan tức nổ phôi, Diêu Kim Hoa thích những món lời nhỏ, nhưng cũng không thể không biết xấu hổ như vậy, đồ Diệp gia, tại sao phải đưa không cho Diêu Kim Hoa? Thật sự quá đáng rồi.

“Nhị thiếu phu nhân... người nói chuyện này... Đã có một lần tức có lần thứ hai, lần thứ hai rồi sẽ có lần thứ ba...” Ngân Liễu cẩn thận quan sát sắc mặt nhị thiếu phu nhân, nhỏ giọng nói.

Lâm Lan hừ lạnh một tiếng: “Thật là chó không đổi được thói ăn cứt, Ngân Liễu, em đi nói cho chương quỹ cửa hàng tư lự, nếu sau này cữu phu nhân có tới xem lự, lấy bao nhiêu cuộn thì ghi sổ lại bấy nhiêu, đợi đại cữu gia từ Phong An trở về, ta sẽ có sắp xếp.”

Ngân Liễu thi lễ: “Nô tỳ nhớ kỹ, nô tỳ xin phép đi về.”

Lâm Lan bị chuyện của Diêu Kim Hoa làm cho bực mình, nằm trên ghế dựa lăn qua lộn lại.

Lý Minh Doãn trở lại hỏi: “Nhị thiếu phu nhân đâu?”

Như Ý hồi bẩm: “Nhị thiếu phu nhân đang ở trong phòng, hình như tâm tình không tốt lắm.”

“Đã xảy ra chuyện gì sao?” Lý Minh Doãn ân cần hỏi.

Như Ý lắc đầu: “Nô tỳ không biết.”

Lý Minh Doãn trầm ngâm chốc lát, phát tay một cái: “Người đi xuống đi.”

Nghe thấy bước chân Lý Minh Doãn vào nhà Lâm Lan cũng không động đậy, Lý Minh Doãn nhẹ nhàng đi tới, cúi người sờ trán nàng, cười nói: “Sao thế? Đầu có sốt. Là người nào không có mắt chọc nhị thiếu phu nhân nhà chúng ta mất hứng?”

Lâm Lan phiền não gạt tay hất, Lý Minh Doãn ngây ngốc, giây lát tươi cười nói: “Chẳng lẽ người không có mắt là ta? Hôm nay ta đâu có về muộn. Giờ Dần một khắc, ta đã về nhà rồi, so với ngày thường còn sớm hơn một khắc.”

Lâm Lan liếc mắt: “Người nào trách chàng về muộn?”

Không phải sao? Lý Minh Doãn tiếp tục suy nghĩ, kể từ khi Lâm Lan đi theo hắn, chịu không ít khổ, tâm tư luôn căng thẳng, không có mấy ngày thư thái chứ đừng nói đến việc đưa nàng đi chơi, trong đầu Lý Minh Doãn hiện ra linh quang, dỗ dành nàng: “Nàng còn nhớ biệt viện trước kia chúng ta từng tới không? Ở Sơn Nam có rừng đào lớn, tiết trời này hẳn là hoa đào cũng đã nở, ta đã hai tháng không nghỉ ngơi, hai ngày nữa ta sẽ xin Hoàng thượng nghỉ phép, chúng ta đi nghỉ ở biệt viện ba ngày, có được không?”

Lâm Lan bị hấn gọi lên hứng thú, đúng vậy, đã lâu không có đi chơi, ngày xuân đi dạo trong tiết thanh minh thật là tuyệt.

Thấy mặt mày nàng giãn ra, Lý Minh Doãn biết mình tìm đúng chỗ rồi, không ngừng cố gắng nói: “Chúng ta không cần mang theo nhiều người, chỉ mang Quế tẩu, Như Ý cùng Đông Tử. Sáng mai ta sẽ đi tìm Hầu gia, nhờ Hầu gia giúp chúng ta liên hệ bằng hữu kia, mượn biệt viện ở vài ngày, ta sẽ bỏ qua công vụ, nàng cũng gạt những suy nghĩ ngổn ngang sang một bên, thanh tĩnh một phen.”

Lâm Lan chột ngời thẳng người, nhìn Lý Minh Doãn, nghiêm túc nói: “Đây là tự chàng nói, không cho phép ăn quyết.”

Lý Minh Doãn cười nhẹ nói: “Nhìn nàng kia, ta đã bao giờ nói đùa? Ta là hạng người như vậy sao? Nàng cũng biết, trong lòng ta, chuyện gì cũng không quan trọng bằng nàng, ta có thể lừa gạt nàng sao?”

Lâm Lan lườm hấn một cái, mặt mày giãn ra, ngọt ngào nói: “Miệng chàng ngọt như mật vậy.”

Lý Minh Doãn vô tội nói: “Đây không phải miệng ngọt, ta nói lời thật tâm, ta trước sau như một...”

Lâm Lan khẽ gật: “Được rồi, được rồi. Việc này quyết định như vậy, ta đợi chàng dẫn ta đi biệt viện.”

Lý Minh Doãn vội vàng bảo đảm: “Vi phu nhất ngôn cửu đỉnh, bảo đảm nói được là làm được.”

Bị hấn dỗ dành như vậy, khó chịu trong lòng Lâm Lan nhanh chóng tan thành mây khói. Diêu Kim Hoa, cho chị mấy ngày nữa, đợi anh tôi về thu thập chị thế nào, về phần đứa nhỏ, về sau hãy nói! Không chừng du lịch một chuyến, vấn đề gì cũng giải quyết được.

Lý Minh Doãn nói làm liền làm, không đợi ngày hôm sau, đêm đó đi một chuyến Tĩnh Bá Hầu phủ nhờ mượn biệt viện kia, thì ra biệt viện đó không phải của ai xa lạ, chính là sản nghiệp của Hầu gia.

Ngày hôm sau, Lý Minh Doãn lên triều xin Hoàng thượng nghỉ phép, Hoàng thượng cũng thông cảm cho hắn, ba tháng qua cực khổ, liền cho hắn nghỉ ba ngày.

Về phần Lâm Lan đã sớm chuẩn bị đầy đủ vật phẩm, chỉ chờ lên đường.

Cẩm Tú thèm mà không được đi, mặt mũi bí xị, Lâm Lan không thể làm gì khác hơn là đáp ứng đem nàng theo, Cẩm Tú vui mừng thiếu chút nữa nhảy múa âm ỉ.

Tháng tư khí trời tươi đẹp, hoa đào nở rộ khắp núi.

Lần này, Lý Minh Doãn để cho đám người Quế tâu cùng lão Lộ lên núi trước dọn dẹp biệt viện, bản thân mang Lâm Lan đi hướng phía nam lên núi, dọc đường đi thưởng thức rừng đào.

Sáng sớm lên đường, Lý Minh Doãn tự mình đánh xe, chạy xe hai canh giờ mới đến dưới chân núi, ngẩng đầu, lưng chừng núi xa xa một mảnh phấn hồng, tựa như bức tranh sơn thủy thêu trên gấm, như họa như vẽ.

“Chàng xem kia, cảnh sắc tuyệt diệu, giống như thôn Nguyên Đông...” Lâm Lan chỉ vào mảnh phấn hồng trên sườn núi, hưng phấn không thôi.

Lý Minh Doãn đưa mắt trông về phía xa, cười nói: “Đúng thế, có mấy phần tương tự, còn nhớ rõ trước kia ở thôn Giản Tây, mỗi lần đi Phong An huyện, ta thường đi đường vòng qua Nguyên Đông, mặc dù phải đi đường núi nhưng có thể ngắm nhìn được rừng đào tươi đẹp, cũng là đáng.”

Lâm Lan khẽ cười nhìn hắn: “Ta cũng vậy, ngày thường gấp đành chịu, nhưng tiết hoa đào đua nở, ta thà dậy sớm một canh giờ cũng muốn đi đường vòng qua Nguyên Đông để nhìn hoa đào.”

Lý Minh Doãn cười cười, có chút thương yêu nắm lấy tay nàng, thật ra thì khi đó, hắn thường xuyên gặp nàng khi trời chưa sáng, vai đeo một cái sọt đi khắp núi hái thuốc, bắt gặp thân ảnh nhỏ leo ở vách núi, hắn không nhận được thay nàng đổ mồ hôi lạnh, nàng là một cô nương chăm chỉ, mặc dù cuộc sống khổ cực nhưng luôn lạc quan yêu đời, mọi người trong thôn đều yêu quý nàng, nếu không phải đối với nàng có chút hiểu rõ, hắn đời nào dám đột nhiên ký một hiệp ước mơ hồ như vậy. Nghĩ tới đây, hóa ra hắn sớm đã chú ý tới nàng. Còn nàng thì sao? Có từng chú ý đến người suốt ngày ru rú trong nhà là hắn không?

“Này! Nghĩ gì thế? Chúng ta mau lên núi đi...” Lâm Lan lắc lắc tay của hắn, thúc giục, nàng vội lăm rồi.

Hai người tay nắm tay bước lên đường núi. Đã qua một năm, Lâm Lan càng lúc càng lười, có thể ngủ thêm một lát cũng thấy thỏa mãn, quả nhiên cuộc sống thiếu phu nhân an nhàn làm hư nàng rồi, hậu quả chính là, nàng còn chưa tới rừng đào đã thở hồng hộc, trên trán đầy mồ hôi. Nhìn Lý Minh Doãn bên cạnh, vẫn thanh nhã, một thân thanh sam đón gió, tuấn dật như tiên. Từ sau khi bắc địa trở về, Minh Doãn đều dậy sớm rèn luyện Thái cực quyền, thân thể rắn chắc hơn trước rất nhiều. Lâm Lan âm thầm xấu hổ, thì sau khi trở về cũng sẽ rèn luyện sức khỏe, tránh trở thành Lâm muội muội yếu đuối.

“Lan Nhi, có cần nghỉ không, nhìn nàng kia, toát hết mồ hôi rồi.” Lý Minh Doãn dừng bước, lấy khăn tay giúp nàng lau mồ hôi.

Lâm Lan xấu hổ. Lần trước leo núi, nàng còn chê cười hắn, cố ý đi thật nhanh, để cho hắn ở phía sau thở hổn hển đuổi theo.

Lâm Lan cười một tiếng, ra vẻ dễ dàng nói: “Ta không sao, chúng ta đi mau, sắp tới rừng đào rồi.”

Lý Minh Doãn thấy buồn cười, không nhận được nhéo mũi nàng. Nha đầu này luôn cật mạnh.

Mười dặm hoa đào, nhìn từ xa trắng lệt hừng vĩ, như những rặng mây hồng nhạt. Tới gần thưởng thức, mỗi cây mỗi cành mỗi đóa một phong vị, khắp nơi như họa. Những cành hoa nở bung tuyệt đẹp, giữa rừng hồng phấn, từng cơn gió nhẹ thổi qua khiến người ta mê hồn, đẹp không sao tả xiết. Không khí cũng phá lệ ngọt ngào.

“Minh Doãn, thật là đẹp! Nếu vườn nhà mình lớn, ta nhất định sẽ trồng cả vườn hoa đào, xuân tới ngắm hoa, mùa hè hái quả, mùa thu còn có thể uống nước quả đào ngâm. Thật tốt.” Lâm Lan hít một hơi thật dài hương vị ngọt ngào của không khí, hận không đem được cả rừng hoa này về nhà.

Lý Minh Doãn hái một bông hoa cài lên tóc nàng, đột nhiên nói: “Chuyện này có khó khăn gì, đợi sau này chúng ta trở về Phong An, sẽ về thôn Nguyên Đông xây một trang viên, đem rừng đào khắp núi thành vườn cây nhà mình, thế nào?”

Lâm Lan hưng phấn tới độ má đỏ hồng, tựa như bị hoa đào nhiễm sang: “Thật không?”

Lý Minh Doãn nhìn gương mặt nàng hồng như cánh hoa đào, hai mắt đen nhánh lấp lánh, hấn ngây dại, si ngốc nói: “Chỉ cần nàng thích...”

Một màn này thật giống như năm ấy, ở một rừng lá phong, ánh mắt hấn cũng ôn nhu như thế, tràn đầy yêu thương nói với nàng... Khi đó lá phong vừa độ đỏ nhất...

Trong lòng cuộn cuộn ngọt ngào nóng bỏng, Lâm Lan nhẹ nhàng dựa vào trong lòng ngực của hấn, hai tay ôm lấy eo hấn, gương mặt dán vào nơi phát ra tiếng tim đập trầm ổn, chỉ muốn ôm hấn thế này mãi mãi, ở trong biển hoa này, một khắc cũng không buông.

Đợi hai người tới biệt viện bụng đã kêu đói vang, may nhờ Quế tẩu sớm nấu cơm trưa, đều là các món ăn thôn quê. Quán sự nơi này biết hai người họ tới, sáng sớm đã chuẩn bị, có măng mới đào, thịt muối, đậu hũ, thỏ hoang bắt trong núi, bánh ngọt tự làm... Bữa cơm này Lâm Lan cùng Lý Minh Doãn ăn vô cùng ngon miệng.

Phòng nghỉ vẫn là gian phòng trước đây, trước phòng có trồng chuối tây và mấy bồn hải đường, cửa đóng u tĩnh, thỉnh thoảng truyền đến mấy tiếng chim hót, lộ rõ núi rừng thanh u.

Đi này hơn nửa ngày, Lâm Lan có chút mệt mỏi, Lý Minh Doãn đỡ dành nàng nghỉ ngơi.

Hắn giống như đồ trẻ nhỏ, một tay vỗ nhẹ lưng nàng theo tiết tấu, cúi đầu ôn nhu nhìn người trong ngực đang khép dần hai mắt, lông mi thật dày và dài cong lên, khẽ rung động, làm cho người ta không nhìn được muốn hôn lên, rồi lại sợ quấy rầy nàng thanh mộng, không thể làm gì khác hơn là đem ánh mắt rời đi, rồi lại rơi vào cánh môi đỏ hồng của nàng, kiều diễm ướt át, giống như nụ hoa đào mới hé nở, hầu kết của hắn không tiếng động bỗng nhúc nhích, ánh mắt rời xuống chút nữa, đập vào mắt là cằm cổ thanh nhỏ của nàng, da thịt nõn nà như ngọc, cổ áo hơi mở, xương quai xanh quyến rũ, khe ngực như ẩn như hiện, ... bụng bỗng nhiên căng thẳng, hô hấp không khỏi dồn dập.

Bọn họ thành thân đã ba năm rồi, mặc dù không tính là lão phu lão thê nhưng cũng đã quen thuộc nhau, mặc dù vậy hắn luôn dễ dàng bị nàng hấp dẫn. Được phép rời xa trần thế âm ỉ, rời xa thế tục hỗn loạn, ở chỗ này, chỉ có nàng, chỉ có lòng tràn đầy tình yêu, cho nên, mới đặc biệt động tình sao! Hắn nghĩ như thế.

Nhẹ nhàng mở vạt áo nàng, cẩn thận mang theo chút tâm tình bưng bình, giống như trẻ con ăn trộm kẹo, nụ hôn mềm nhẹ rơi xuống, bàn tay lạng lẽ xoa lên da thịt mềm nhẵn như tơ.

Lâm Lan ngủ mơ mơ màng màng, cảm giác được tay của hắn đang tác quái, lúc đầu xem thường, tiếp tục tiến vào mộng đẹp của mình, nhưng hắn càng lúc càng được voi đòi tiên, khơi gợi những đốm lửa trên người nàng, ép nàng phải tỉnh dậy.

Dần dần hô hấp không yên bán đứng nàng.

Hắn cười một tiếng, thấp giọng hỏi: “Dậy rồi sao?”

Lâm Lan hờn dỗi : “Đáng ghét, ta đâu phải đầu gỗ.”

Hắn cười nhẹ: “Nàng làm đầu gỗ mới tốt, có thể mặc ta muốn làm gì thì làm.”

“Phi, chàng mới là đầu gỗ.” Lâm Lan tàn bạo cắn cái cằm của hắn, tuy nhiên hết sức mềm nhẹ, tựa như trêu chọc.

Hắn cười nắm tay nàng đặt lên phần nóng rực cứng rắn của mình: “Đầu gỗ sẽ không có loại phản ứng này.”

Nàng như bị thứ nóng rực kia hù, muốn rút về tay, lại bị hắn vững vàng giữ lại. Không khỏi xấu hổ đỏ mặt, rất muốn hỏi... Có phải hôm nay chàng ăn xuân dược không, sao trở nên đáng sợ như vậy?

Nếu nàng đã tỉnh, hắn cũng không cần nữa khác chế. Nhanh chóng cởi hết xiêm y đã mở một nửa, đầu tựa vào trước ngực nàng, triu mến nhìn nàng, trước mắt một mảnh đầy đà, nụ hoa đã dựng lên đầy khiêu khích, không nhìn được tinh tế thương thức.

“Minh Doãn. Nhẹ chút... Đau ... ” Lâm Lan thấp giọng năn nỉ, yêu kiều vô cùng.

Hắn tùy ý vỗ về chơi đùa, hận không thể nuốt nàng vào bụng, tan ra làm một thể.

Cảm giác hơi hơi đau dần tan đi, sau đó là một trận tê dại khó nói nên lời, giống như từng dòng điện, tụ tập lại trong bụng, thân thể bỗng bênh, muốn được lấp đầy.

“Minh Doãn... Minh Doãn... ” Nàng khát vọng, nhưng khát vọng này không nói nên lời, không thể làm gì khác hơn là bắt lực gọi tên hắn.

“Ta đây Lan Nhi...” Mắt hắn như đang cười, hắn biết nàng cũng muốn, biết nàng thúc giục, nhưng hắn không vội thuận theo nàng, vẫn thong dong trên đũa nàng.

Lâm Lan rất căm tức, ai hỏi hắn cái này? Nàng không phải là u mê, hắn đang trên người nàng làm xằng làm bậy, nàng tự nhiên biết hắn ở đây. Người này, càng ngày càng tệ rồi.

Lâm Lan vươn tay tới hạt đậu trên ngực hắn, học đôi tay hắn, nghịch ngợm chấm nhỏ kia, nghe thấy hắn thở hộc vì kinh ngạc, Lâm Lan liền đẩy thân thể hắn ra, ngẩng đầu hôn lên, hắn làm được, nàng cũng làm được. Xem ai sợ ai nào.

Hô hấp của hắn càng dồn dập, không thể tin được nhìn nàng, hai mắt như hai ngọn lửa, hắn khẽ cắn răng: “Lan Nhi, nàng là tiểu yêu tinh.”

“Ừ, chàng là đại yêu quái.” Lâm Lan liếm láp đầu ngực hắn, mơ hồ không rõ mà nói.

Rõ ràng là kích tình như lửa vậy, thời khắc thủy triều dâng trào, lại bị nàng làm một câu đại yêu quái, Lý Minh Doãn buồn cười, một tay chế trụ hai tay nàng đang tác quái lên đỉnh đầu, thân thể nặng nề đè lên, ra vẻ hung ác nói: “Được! Hiện tại đại yêu quái muốn ăn thịt tiểu yêu tinh rồi.”

Lâm Lan mặt nhẵn như tờ, cười nhìn hắn: “Được, xem ai ăn ai nào.”

Mâu quang trong mắt hắn chợt tắt, tiểu nha đầu dám khiêu chiến? Một tay hắn tách chân nàng ra, hướng nơi khát vọng, trong dự liệu đã sớm ướt át, hắn cười khẽ: “Mạnh miệng.”

Nóng rực để ở nơi mềm mại kia, thắt lưng động xuống, liền thẳng vào hoa kính, trong nháy mắt bị nóng ướt ấm áp vây quanh, cảm giác chặt chẽ như vậy, thư thái như vậy, hắn không nhịn được thở ra một cái thỏa mãn.

Mặc dù đã làm tốt chuẩn bị, bất kể là trong lòng hay thân thể, nhưng hôm

nay hấn hấn phá lệ cứng rắn, cường thế xâm lấn, thẳng đến hoa tâm, khiến nàng có chút khó có thể thừa nhận, tràn ra yêu kiều.

Hấn nhìn nàng thật sâu, ngón tay nhẹ vỗ về đôi môi đỏ mọng khẽ mở ra của nàng, động tác phía dưới dần theo nhịp, chậm rãi vào ra.

“Lan Nhi, có thích hay không...”

Lâm Lan khó khăn đáp lại: “Ta nói không thích, chàng sẽ rút lui sao?”

Hấn khẽ mỉm cười, quả thật lui ra ngoài, dừng ở lối vào.

Lâm Lan tức giận, gắt giọng: “Chàng xấu lắm.”

Hấn cười nói: “Ta đây không phải là nghe lời nàng nói sao?”

Lâm Lan nhìn chằm chằm hấn: “Nên nghe chàng không nghe, không nên nghe thì chàng lại nghe.”

Hấn cười vui thích: “Vi phu ngu dốt, kính xin phu nhân chỉ rõ, vi phu rốt cuộc là vào hay ra?”

Lâm Lan cong người lên, chủ động nghênh hướng hấn, ghé vào lỗ tai hấn hờn dỗi uy hiếp nói: “Chàng dám bỏ dở nửa chừng, ta liền phế đi nó.”

Lý Minh Doãn cười ha ha: “Ý phu nhân, vi phu hiểu.” Dứt lời nâng hai chân nàng lên, mạnh mẽ tiến vào.

Lâm Lan bị hấn đụng, phảng phất như linh hồn muốn rời đi, hô hấp dồn dập, giọng nàng như muỗi, ở bên trong tĩnh thất yên lặng, người nghe được mặt đỏ tới mang tai.

Không biết trải qua bao lâu, trong thân thể giống như bỗng nhiên tràn đầy pháo hoa, cả người như bay lên mây, động tác của hấn càng lúc càng nhanh,

Lâm Lan chột hoàn hồn, hai chân níu chặt lấy hắn, không để cho hắn rút lui.

Hắn tựa như nhẫn cực kỳ cực khổ: “Lan Nhi, mau buông ra, ta không nhịn được...”

“Không thả.” Nàng ôm chặt hắn hơn.

Rốt cục hắn phát tác đi ra ngoài, nằm ở trên người nàng thở hổn hển, một lúc lâu, hắn chống tay xuống giường, có chút sốt sắng nói: “Nàng mau đi phòng tắm đi.”

Lâm Lan mím môi cười: “Ta không đi.”

“Như vậy nàng sẽ có thai.”

“Mang thai thì sinh.” Lâm Lan xem thường: “Làm sao? Chàng không muốn có con?”

Ánh mắt của hắn lóe lên: “Không phải là không muốn, chẳng qua là...”

“Chẳng qua cái gì?” Lâm Lan hỏi tới.

Hắn ôn nhu vỗ về gò má vẫn phiem đỏ của nàng, ôn hòa nói: “Lan Nhi, nàng còn nhỏ.”

Lâm Lan khẽ cười nói: “Ta đã mười tám rồi, không nhỏ nữa.”

Hắn liếm liếm đôi môi, dụ dỗ: “Chúng ta còn trẻ, sau này sinh con chưa muộn, ngoan, mau dậy đi.”

Lâm Lan không vui cau mày: “Lý Minh Doãn, chàng có ý gì? Có phải chàng không muốn ta sinh con cho chàng?”

Lý Minh Doãn dở khóc dở cười: “Làm sao nàng lại nghĩ như vậy?”

Lâm Lan đột nhiên cảm thấy ủy khuất muốn khóc: “Vậy chàng bảo ta nghĩ như thế nào? Chàng bảo người khác nghĩ ta như thế nào? Chúng ta thành thân đã ba năm rồi, trước kia chàng thông cảm ta tuổi còn nhỏ, nhưng hiện tại... Không biết còn tưởng ta không sinh đẻ được.”

Một bên đại yêu quái, một bên tiểu yêu tinh ăn thịt nhau. Tới rồi... (spoil tí) chương sau đại yêu quái ngã bẻ sọ não :)))

Chương 313 – Lần đầu tiên tranh chấp

Nhìn Lan Nhi ủy khuất, Lý Minh Doãn nhất thời không biết nên khuyên như thế nào cho phải, tâm tình Lan Nhi hẳn có thể hiểu được, thành thân ba năm vẫn chưa sinh con, không thể thiếu có người nói lời khó nghe, thậm chí một vài đồng liêu, thỉnh thoảng cũng quan tâm tới vấn đề con nôi dòng của hắn, những người kia muốn tạo quan hệ với hắn, nói bóng nói gió, chỉ cần hắn có vẻ ngầm đồng ý, hắn tin tưởng, lập tức có người đưa thị thiếp tới cửa, thay hắn lo lắng vấn đề con nôi dòng. Thật là Hoàng đế không vội thái giám đã gấp. Áp lực của Lan Nhi là có thể nghĩ, nhưng mà... hắn sợ, vẫn nghe nói nữ nhân sinh con tương đương tới trước Quỷ môn quan một lần, nếu vượt qua được thì không sao, nếu không, có thể mất cả mẹ lẫn con. Trước kia chỉ nghe nói thì không để trong lòng, nhưng khi nhìn đại tẩu sinh Tuyên Nhi thống khổ cùng hung hiểm, hắn sợ, hắn sợ Lan Nhi chịu tội, sợ mất đi Lan Nhi.

“Lan Nhi, nàng nghe ta nói, ta không có ý tứ kia, không phải ta không muốn có con, thật sự là tuổi nàng còn nhỏ, dù sao đại ca đã có Thừa Tuyên, Lý gia chúng ta cũng đã có người nối dõi tông đường, chờ nàng lớn chút nữa, chừng hai năm sau, lúc ấy nàng sinh con cho ta, có được không? Người khác nói gì mặc họ, ta không để tâm, cuộc sống là của mình, quan tâm gì người khác nói.” Lý Minh Doãn xoa dịu.

Lâm Lan bực mình, mạnh mẽ ngồi dậy, hướng hắn nói: “Lý Minh Doãn, hiện tại vấn đề là ta muốn có con, chàng có hiểu hay không?”

“Ta biết ta biết, nhưng mà Lan Nhi, sinh con rất khổ, nàng là đại phu, y thuật cao minh, người khác sinh con nhiều hung hiểm, nàng có thể hóa nguy thành an, nhưng mà, khi nàng sinh con, ai sẽ tới giúp nàng. Ta không tin mấy bà đỡ chút nào.” Lý Minh Doãn vừa nói vừa cầm xiêm y phủ lên người nàng: “Mau đi rửa ráy, trên núi dễ bị lạnh...”

Lâm Lan vốn muốn cự tuyệt tiếp nhận hảo ý của hắn, bỗng nhiên nhớ tới bản thân không mảnh vải ở đây tranh chấp với hắn, đành để nguyên xiêm y. Được rồi, nàng tin tưởng hắn tạm thời không muốn có con là vì quan tâm nàng, nhưng nàng sẽ không chịu.

Nàng hít sâu một hơi, tận lực khắc chế tâm tình của mình. Trịnh trọng nói: “Minh Doãn, ta biết chàng xót ta, muốn tốt cho ta. Nhưng thân thể của ta ta biết rõ, ta không phải những tiểu thư được nuông chiều từ bé, là đóa hoa yếu đuối, huống chi ta là đại phu, biết điều trị thân thể của mình, ta không có việc gì, ta tin tưởng, ta nhất định có thể bình an sinh con. Minh Doãn, ta thật tâm muốn có con. Chàng nói đợi thêm hai năm nữa, ta không đợi được, không có con, trong lòng ta rất không an.”

Lý Minh Doãn cười nhẹ nói: “Làm sao không an? Sợ ta bởi vì nàng không có con mà sẽ không thương nàng? Đó là ta yêu cầu nàng từ từ có con, không phải là nàng đòi, nàng an tâm. Đời này ta chỉ có mình nàng.”

Lâm Lan vô cùng bực mình: “Lý Minh Doãn, làm sao chàng không chịu hiểu? Ta muốn có con, những thứ chàng lo lắng kia căn bản không cần thiết, căn bản không thể trở thành lý do. Chàng còn nói thêm gì, ta sẽ nghĩ là chàng không thương ta.”

Lý Minh Doãn mặc nhiên nhìn nàng, vẻ mặt rất bất đắc dĩ.

Điều này làm cho Lâm Lan càng tức giận, một nữ nhân khó khăn suy nghĩ sinh con cho người, điều này nói rõ nữ nhân này yêu người, vì người nguyện ý làm bất cứ chuyện gì, nhưng hắn thì sao? Ra sức khước từ, thái độ gì vậy?

“Chàng không muốn có con? Chàng muốn đợi hai năm nữa? Được, từ

hôm nay, chàng đừng gặp mặt ta nữa, chúng ta ở riêng.” Lâm Lan tức giận nói, đẩy ra hắn, muốn xuống giường.

Lý Minh Doãn vội vàng kéo nàng lại: “Lan Nhi, nàng đừng như vậy, nàng nói muốn ta sẽ đồng ý, bảo ta hai năm không đụng nàng, không bằng cầm dao giết ta đi.”

Lâm Lan trừng mắt nhìn hắn: “Thật ra chàng có tính toán, chỉ muốn sung sướng, không muốn chịu trách nhiệm, Lý Minh Doãn, làm sao ta không phát hiện ra chàng là người như thế.”

Lý Minh Doãn mở to mắt, nàng tức giận, nàng mắng hắn đánh hắn cũng không sao, tại sao có thể nói hắn là loại người như thế? Thật giống như hắn cùng nàng hoan hảo, chẳng qua là vì khoái hoạt thôi, không khỏi cũng có chút tức giận: “Ta... Ta là người như thế sao? Ta làm sao lại không chịu trách nhiệm? Ta đối với nàng thế nào, trong lòng nàng không rõ ràng sao? Lan Nhi, nàng nghĩ như vậy, tâm ý của ta coi như đặt sai chỗ.”

Lâm Lan chỉ vì tức tối mà thuận miệng nói, nói ra khỏi miệng nàng cũng cảm thấy không ổn, nhưng Lý Minh Doãn chỉ trích khiến cho nàng tức giận váng đầu, nhất là câu đặt tâm ý sai chỗ, chẳng lẽ ở trong lòng hắn, nàng là người không biết nói đạo lý sao? Kể từ khi cùng hắn ở chung một chỗ, nàng làm cái gì không phải là vì hắn? Nàng không phải là toàn tâm toàn ý với hắn? Chỉ vì một câu nói tức giận, là hắn có thể lật hết mọi thứ, dùng lời đả thương nàng như vậy? Đây chính là cái hắn gọi là yêu sao? Chẳng lẽ nàng muốn có con là sai lầm? Lâm Lan càng nghĩ càng sinh khí, càng nghĩ càng nản lòng thoái chí, vò đã mẻ lại sứt, hướng hắn nói: “Phải, ta nghĩ như vậy đấy, thì sao? Chàng không chịu trách nhiệm, cái gì mà tốt với ta, đều là nói dối, chàng không muốn có con, chàng cho rằng ta cần sinh con cho chàng ư, Lý Minh Doãn, chàng là tên khốn kiếp.”

Lâm Lan mạnh mẽ hất tay hắn ra, phủ thêm áo, xông ào vào phòng tắm, dùng sức đóng cửa lại, tựa vào cửa, nước mắt trôi xuống như mưa, không làm sao ngăn lại được. Tại sao chuyện lại thành ra thế này? Nàng đã đem hết lời ra nói với hắn, tại sao hắn không thể cảm thông cho nàng? Con cái là kết tinh của tình yêu, tại sao với hắn lại không thể thực hiện được?

Lâm Lan ở bên trong khóc thật lâu, cũng không thấy Lý Minh Doãn vào dỗ dành, lại càng thương tâm. Nhiều năm như vậy, chưa bao giờ cãi vã nhau, cùng nhau trải qua bao sóng gió, nàng cho rằng tình cảm bọn họ vững vàng như núi, ai biết, lần đầu tiên gây lộn, lại vì chuyện sinh con... Đây không phải là buồn cười, là bi thương buồn bã.

Đợi Lâm Lan đi ra ngoài, trong phòng đã không thấy Minh Doãn, Lâm Lan chỉnh trang lại, hai mắt sưng đỏ nhất thời khó biến mất, ngồi trước gương khổ sở một trận.

Bên ngoài, Như Ý cùng Quế tẩu mấy người đã gấp gáp một lúc lâu rồi, thời điểm ăn cơm trưa, nhị thiếu gia cùng nhị thiếu phu nhân còn nói cười, chàng giúp ta gấp thức ăn, ta lấy súp cho chàng, ân ân ái ái khiến người bên cạnh ước ao, ai ngờ chỉ chớp mắt, thay đổi như thời tiết, nhị thiếu gia mặt âm trầm đi ra ngoài, Như Ý hỏi thăm một tiếng, nhị thiếu gia không đáp lời, cứ như vậy đi, trong phòng không một tiếng động, không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Như Ý tỷ, tỷ mau vào xem thế nào.” Cẩm Tú gấp gáp nói.

“Đúng vậy, người mau vào xem có chuyện gì.” Quế tẩu dùng cùi chỏ hẩy tay Như Ý.

Như Ý bắt chập khó khăn, bung chút ít trà bánh đi gõ cửa.

Lâm Lan mệt mỏi nói: “Chuyện gì?”

Như Ý nói: “Nhị thiếu phu nhân. Nô tỳ bung trà bánh tới, Quế tẩu mới vừa làm ít bánh ngọt.”

“Ta không muốn ăn, các người ăn đi!”

Như Ý khó xử quay đầu lại nhìn Quế tẩu cùng Cẩm Tú. Quế tẩu ý bảo nàng tiếp tục.

Như Ý gật đầu, đẩy cửa đi vào, cười khẽ nói: “Nhị thiếu phu nhân, bánh ngọt này Quế tẩu làm rất ngon, hương vị ngọt ngào ngon miệng, mềm mại nhẵn nhụi, người hãy ăn vài miếng.”

Lâm Lan vội xoay người sang chỗ khác, không muốn để Như Ý nhìn thấy mắt nàng sưng đỏ.

“Cứ đặt đó...” Chợt Lâm Lan lại hỏi: “Nhị thiếu gia đâu?”

Như Ý cười nói: “Nhị thiếu gia đi ra ngoài rồi ạ, Đông Tử đi theo. Nói là đi dạo.”

Đi ra ngoài đi dạo? Là không muốn gặp nàng sao! Hắn tức giận, tại sao hắn phải tức giận? Người ích kỷ là hắn, hắn chỉ để ý thứ hắn muốn sao? Còn nàng là càn quấy? Lời nói của nàng dù hơi quá... Nhưng lời của hắn chẳng phải cũng đã thương người sao? Tại sao nàng phải ngồi ở chỗ này chờ hắn nguôi giận.

Lâm Lan đứng dậy: “Như Ý, ta cũng đi ra ngoài một chút, các người

không cần đi theo.”

Như Ý sừng sốt một chút: “Nhị thiếu phu nhân muốn đi đâu ạ?”

Lâm Lan nhàn nhạt nói: “Tùy tiện đi một chút.” Dứt lời cất bước đi ra ngoài.

“Nhị thiếu phu nhân, để nô tỳ đi cùng người.” Như Ý vội đi theo.

Quế tẩu cùng Cẩm Tú thấy nhị thiếu phu nhân đi ra. Đôi mắt hồng hồng, hiển nhiên là đã khóc một trận, càng thấy chuyện nghiêm trọng, nhiều năm như vậy, chưa khi nào gặp tình huống nhị thiếu gia và nhị phu nhân giận nhau, hai người luôn mặn nồng... Hôm nay... Rốt cuộc là tại sao?

“Các người không cần đi theo. Ta muốn yên tĩnh một chút.” Lâm Lan kiên quyết, Như Ý không thể làm gì khác là dừng bước, ba người lo lắng chân tay luống cuống.

“Nếu Chu mama ở đây, đã có thể nói được vài lời.” Quế tẩu lo lắng nói.

Cẩm Tú xung phong nhận việc: “Ta lạng lẽ đi theo nhị thiếu phu nhân.”

Quế tẩu vội nói: “Phải, người đi theo sát, chúng ta không biết rõ địa hình núi này, vạn nhất gặp phải rắn độc, heo rừng...” Quế tẩu vừa nói liền đánh vào miệng mình, phi phi hai tiếng, thậm mắng mình mỗ quạ đen.

“Có việc gì quay về báo ngay.” Quế tẩu tiếp tục phân phó.

Cẩm Tú gật đầu: “Ta biết rồi.”

Lâm Lan chẳng có mục đích đi dạo trên núi, ánh mắt hữu ý vô ý tìm kiếm thân ảnh Lý Minh Doãn nhưng qua bao lâu vẫn không thấy. Lâm Lan có chút như đưa đám, xem ra bọn họ tâm ý không thông, không đi chung một đường.

Hơi lạnh gió núi từ từ quạt vào mặt, xen lẫn hương hoa cỏ không biết tên, buồn bực trong lòng dần dần tản mát. Sau khi tỉnh táo, Lâm Lan hồi tưởng lại cuộc cãi vã, cảm giác mình cũng có phần không đúng, điểm xuất phát của Minh Doãn là tốt, nàng không ủng hộ, nhưng cũng không thể mạt sát hảo ý của hắn, hắn cũng đã thỏa hiệp rồi, thật ra thì lời nói như vậy hơi có vẻ lỗ mãng... Ngày thường nói những lời như vậy, nàng sẽ không cảm thấy quá khó chịu, ngược lại vui mừng, nhưng những lời này nói ra sau khi thân mật, cảm giác thật tủi hờn, đúng, chính hắn tỏ thái độ, làm nàng tức giận, yêu cầu của nàng hợp tình hợp lý, hắn không nên có thái độ như thế, phản ứng như thế. Nếu không phải nàng tức giận, hắn còn vẫn kiên trì. Tức giận là chuyện không tốt, tức giận hại thân, đầu óc dễ bị mất lý trí nói lời khó nghe, nhưng gây lộn thì có ai nói được lời dễ nghe? Hắn không thể nhường nàng sao? Ngược lại còn lớn tiếng với nàng.

Lâm Lan vừa đi vừa đá mấy hòn đá nhỏ ven đường, bất tri bất giác tới rừng đào. Nghĩ tới lúc trước hăng hái dạt dào, giờ phút này tâm tình tiêu điều, nhìn toàn cảnh màu hồng mà không có chút hăng hái nào. Lâm Lan rã rời ngồi xuống tảng đá dưới một gốc cây đào, chống cằm ngẩn người.

Minh Doãn lúc này ở chỗ nào? Hắn đã về biệt viện chưa? Hắn về không thấy nàng có đi tìm nàng không? Nghĩ như vậy liền cảm giác mình rất không có tiền đồ. Không biết là ai nói, giữa vợ chồng lần đầu tiên gây lộn, nhất định phải âm ỉ thắng, nếu đầu hàng trước, vậy sau này chỉ có thể tiếp tục đầu hàng. Cho nên, nàng kiên quyết không về, trừ phi Minh Doãn tìm đến nàng, nếu như trước khi trời tối, hắn còn chưa tới, nàng sẽ xuống núi, để cho hắn không tìm được nàng nữa, ai bảo hắn quát nàng, hắn thật đáng ghét.

Sắc trời dần dần tối, trong rừng yên tĩnh không tiếng động, Lâm Lan chờ đã nóng lòng. Chẳng lẽ mình phải xuống núi khi trời tối sao? Trời tối xuống núi, không có gì đáng sợ, trước kia nàng lên núi hái thuốc thường xuyên về nhà khi trời đã tối muộn, nhưng đi như vậy sao, nàng muốn giải quyết mâu thuẫn giữa mình và Minh Doãn, cứ vậy đi không phải là biện pháp. Nhưng là cứ như vậy trở về, có phải mất mặt quá hay không?

Không chỉ có là Lâm Lan nóng lòng, Cẩm Tú ở phía xa còn gấp hơn. Lúc này là giờ nào rồi, sao nhị thiếu phu nhân còn không về? Nàng nên trốn ở

đây, hay đi ra khuyên nhủ nhĩ thiếu phu nhân? Trời tối, nàng không mang hộp quạt, không nhìn rõ đường mà đi, nghe nói trên núi này còn có sói. Nghĩ như vậy, Cẩm Tú liền cảm thấy sống lưng phát rét, lạnh lẽo từ lòng bàn chân chạy thẳng sau ót, đưa mắt run run nhìn xung quanh.

Lý Minh Doãn đi xuống chân núi dạo một vòng, tức giận đã tiêu tán, ra khỏi cửa, hắn đã hối hận, thật vất vả mang nàng đi ra ngoài chơi một chuyến. Vốn định thật vui vẻ mấy ngày, ai biết ngày đầu tiên đã cãi nhau. Cẩm thận nghĩ lại, chuyện này là do hắn không đúng, Lan Nhi muốn sinh con không có gì đáng trách, điều này nói rõ Lan Nhi yêu hắn. Còn hắn, hắn vì lo lắng mới to tiếng với nàng, không phải sao? Lan Nhi tức giận, hắn nên dỗ dành, Lan Nhi không phải là người không nói lý, nhưng hắn lại khiến nàng kích động... Tâm tư Lan Nhi đối với hắn như thế nào, người khác không rõ, nhưng hắn sao có thể không biết? Hắn đúng là nãi heo! Biết rõ nàng trốn trong phòng tắm khóc, hắn không đi an ủi, ngược lại bỏ ra ngoài, Lý Minh Doãn ơi Lý Minh Doãn, người trở nên lòng dạ hẹp hòi từ bao giờ vậy? Tự trách, hối hận hồi lâu, Lý Minh Doãn lại bắt đầu bồi rỗi, bước nhanh hơn, chạy về biệt viện.

Đông Tử đi theo phía sau âm thầm thở ra, dọc theo con đường này nhĩ thiếu gia mặt âm trầm không nói lời nào, hắn cũng không dám hỏi, không thể làm gì khác hơn là yên lặng đi theo, còn tưởng rằng nhĩ thiếu gia muốn đi xung quanh núi này, chẳng phải mệt chết hắn sao, may là nhĩ thiếu gia có vẻ suy nghĩ cẩn thận rồi, rốt cục đã đi về.

Lý Minh Doãn trở lại biệt viện, Quế tẩu cùng Như Ý đang ở cửa viện đi tới đi lui tới chóng mặt, thấy nhĩ thiếu gia trở lại, hai người vội tiến ra đón.

“Nhĩ thiếu gia, cậu đã về.” Quế tẩu vội la lên.

Lý Minh Doãn có vẻ lúng túng, hắn đi lần này, Lan Nhi hắn rất lo lắng.

“Nhĩ thiếu phu nhân đâu?” Lý Minh Doãn hỏi.

“Nhĩ thiếu gia đi không bao lâu, nhĩ thiếu phu nhân cũng đi, đến giờ vẫn chưa về, trời sắp tối rồi, nô tỳ và Quế tẩu rất lo lắng...” Như Ý vội nói.

Lý Minh Doãn nghe vậy biến sắc, gấp giọng nói: “Nhị thiếu phu nhân đi ra ngoài? Có nói đi đâu không? Sao các người không đi theo?”

“Nhị thiếu phu nhân không cho đi cùng, có điều Cẩm Tú đã len lén đi theo...” Như Ý nói.

Lý Minh Doãn giận tái mặt, trách cứ: “Các người làm việc kiểu gì vậy? Không biết tới tìm ta sao?”

Như Ý cúi thấp đầu, ủy khuất lầu bầu: “Núi này lớn như vậy, tụi nô tỳ đi đâu tìm nhị thiếu gia...”

Quế tẩu vội huých tay Như Ý, ý bảo nàng đừng nói nữa.

Lý Minh Doãn cau mày hừ một tiếng, nghĩ nghĩ, chuyện này cũng không trách đám người Như Ý được.

“Nhị thiếu gia, trước mắt nên nghĩ biện pháp tìm người, thời điểm nhị thiếu phu nhân đi ra ngoài, mắt đỏ quạch, lão nô lo lắng...” Quế tẩu nói.

Lý Minh Doãn đưa mắt nhìn dãy núi u tịch trong bóng chiều, nếu không phải Quế tẩu ở trước mặt, hẳn thật muốn hung hăng gõ đầu mình, Lan Nhi nhất định thương tâm vô cùng, nhưng, nên đi đâu tìm đây? Nha đầu đàn Cẩm Tú, sao không về báo tin?

Đông Tử nói: “Nhị thiếu gia, nếu không nô tài xuống núi tìm quản sự nơi đây, để hẳn mang người đi tìm.”

Lý Minh Doãn nhíu mày trầm ngâm nói: “Ta đi trước một chỗ, nếu không tìm được nhị thiếu phu nhân, người hãy đi tìm quản sự.” Dứt lời Lý Minh Doãn bước nhanh về phía nam.

Mặt trời đã lặn xuống núi, Cẩm Tú thật sự đợi không nổi nữa, bất chấp nhị thiếu phu nhân có giận hay không, liền đi ra khỏi chỗ nấp.

“Nhị thiếu phu nhân, trời sắp tối rồi, nơi này gió lớn, coi chừng bị lạnh, chúng ta trở về đi! Nhị thiếu gia chỉ nóng nảy nhất thời.” Cẩm Tú khuyên nhủ.

Lâm Lan bị giật mình, kinh ngạc nhìn Cẩm Tú: “Sao em lại ở đây?”

Sắc mặt Cẩm Tú như đura đám: “Nô tỳ có thể không đi theo sao? Vạn nhất nhị thiếu phu nhân làm sao, nô tỳ... Nô tỳ, không sống nổi...” Cẩm Tú khóc nức nở nói.

Lâm Lan đứng lên, phui nhẹ cổ dại trên quần áo: “Cái gì mà không sống được, ta có phải trẻ con ba tuổi đâu, lo lắng cái gì?”

“Nô tỳ có thể nào không lo lắng, trời đã tối rồi, vạn nhất chúng ta gặp phải sói, heo rừng... nhị thiếu phu nhân chạy trước đi, nô tỳ, nô tỳ sẽ chặn chúng lại.”

Rõ ràng là sợ muốn chết, hết lần này tới lần khác nói rất oai phong lẫm liệt Lâm Lan không khỏi bị bộ dạng của Cẩm Tú chọc cười.

“Em cho rằng em là ai, còn muốn ngăn heo rừng, nếu gặp heo rừng với sói thật, em nhỏ bé thế kia, chưa đủ nó nuốt một ngụm, được rồi, chúng ta về thôi.”

Lâm Lan đã nghĩ thông suốt, tức giận bỏ chạy, đó là cách làm của trẻ con, cuối cùng mất sức. Thật vất vả đi ra ngoài một chuyến, cho dù giận đối với Minh Doãn, nhưng muốn đi thì hẳn đi mà đi, nàng sẽ không đi, ngày mai còn muốn lên núi đào măng, hái rau dại.

Cẩm Tú thấy nhị thiếu phu nhân rốt cục chịu trở về, nín khóc mỉm cười, dùng sức gật đầu.

Hai người còn chưa ra khỏi cánh rừng, liền nghe thấy tiếng Minh Doãn gọi từ xa xa truyền đến.

“Lan Nhi...”Lan Nhi.”

“Là nhị thiếu gia, nhị thiếu gia tới tìm chúng ta, không, là tìm nhị thiếu phu nhân...” Cẩm Tú vui vẻ nói.

Nghe thanh âm này, trong lòng Lâm Lan trấn an chút ít, người này còn biết đi tìm nàng. Nhưng là, ngay lập tức dừng chân.

“Cẩm Tú, em đến phía trước đợi nhị thiếu gia, nói là em mất dấu ta rồi.”

Cẩm Tú há to miệng, sững sờ: Tại sao vậy? Nếu nô tỳ nói như vậy, sợ là nhị thiếu gia sẽ giết nô tỳ...”

Lâm Lan khẽ gắt nói “Nhị thiếu gia nhà em là loại hung thần ác sát sao? Cứ làm theo lời ta, em mà chịu chút ủy khuất, lúc về ta sẽ bồi thường lại cho em.”

“Thế... Nhị thiếu phu nhân đi đâu?” Cẩm Tú trù trù hỏi.

Lâm Lan nhìn nơi phát ra âm thanh, khóe môi khẽ cong lên: “Ta đi đường vòng về biệt viện trước.”

Trong lòng hừ lạnh nói: Chàng dám giận ta, ta cho chàng gặp chết thì thôi.

Chương 314 – Nổi giận

Lý Minh Doãn lòng như lửa đốt tìm đến rừng đào, lại thấy Cẩm Tú giống như con ruồi đang mò mẫm khắp nơi.

“Cẩm Tú, nhị thiếu phu nhân đâu?” Tảng đá lớn trong lòng Lý Minh Doãn cuối cùng rơi xuống, Cẩm Tú ở nơi này, Lan Nhi khẳng định cũng ở

đây.

Không nghĩ tới Cẩm Tú vẻ mặt đờ đăm nói: “Nhị thiếu gia, nô tỳ... Nô tỳ mất dấu rồi...”

Lý Minh Doãn nhất thời choáng váng, tâm mới buông lỏng liền thót lên cổ họng, quát lớn: “Cái gì, cái gì mà mất dấu?”

Cẩm Tú một bên lau lệ, sợ hãi nói: “Nô tỳ theo chân nhị thiếu phu nhân tới đây, nhưng nhị thiếu phu nhân tới rừng đào thì không thấy bóng dáng đâu, nô tỳ tìm đã lâu, gọi khản cổ vẫn không thấy nhị thiếu phu nhân đâu.”

Lý Minh Doãn chán nản, tức giận nhìn chằm chằm Cẩm Tú, thật muốn hung hăng chửi mắng một trận, một người lớn lù lù mà cũng có thể mất dấu?

Cẩm Tú thấy ánh mắt hung ác của nhị thiếu gia, hận không thể đem chân tướng nói ra, càng sợ run, ô ô khóc rờn: “Nô tỳ rõ ràng nhìn thấy nhị thiếu phu nhân đi vào rừng đào...”

Cẩm Tú khóc như vậy, lời dạy dỗ của Lý Minh Doãn không thốt ra được, thôi thôi, trước mắt gấp gáp tìm Lan Nhi trước, Lý Minh Doãn cố nén lửa giận muốn phun trào, phần nộ nói: “Người còn khóc cái gì, mau đi tìm người... Người hướng đông, ta đi tây, sau nửa canh giờ, về tại chỗ này.”

“Vâng!” Cẩm Tú vội vàng lau nước mắt, vội vàng vàng muốn đi tìm nhị thiếu phu nhân, lại bị đụng vào nhị thiếu gia.

Lý Minh Doãn nghiêm mặt dạy dỗ: “Nói người hướng đông, bên kia mới là hướng đông, người làm sao vậy?”

Cẩm Tú liên tục thưa dạ. Cẩm Tú đi vài bước, quay đầu lại nhìn nhị thiếu gia, nhị thiếu gia đã sớm chạy vào cánh rừng, lo lắng la lớn tên nhị thiếu phu nhân. Cẩm Tú cau lỗ mũi, trong lòng tự nhủ: Nhị thiếu phu nhân, người cố ý muốn chinh nhị thiếu gia ư! Nhìn nhị thiếu gia xoay như chong chóng, cánh rừng này lớn như vậy, đi vào cũng mất một hai canh giờ mới có thể đi ra,

ai! Đáng thương nhị thiếu gia, ai bảo cậu chọc giận nhị thiếu phu nhân cơ chứ? Nô tỳ đã đáp ứng nhị thiếu phu nhân, không thể làm gì khác hơn là thật xin lỗi cậu.

Lâm Lan khôi phục tâm tình. Thoải mái nhàn nhã trở lại biệt viện.

Đám người Quế tẩu đang đứng ở cửa viện trông ngóng, thấy nhị thiếu phu nhân trở lại, Quế tẩu như trút được gánh nặng, hoan hỉ nói: “Cám ơn trời đất, cuối cùng nhị thiếu phu nhân đã về, người không về, Đông Tử sẽ phải xuống núi tìm trợ thủ đi tìm người.”

Lâm Lan xin lỗi cười cười: “Khiến mọi người lo lắng. Tại ta tham lam ngắm nhìn cảnh sắc trong núi, nhất thời quên giờ giấc.”

Đông Tử đi lên cười hì hì nói: “Nhị thiếu phu nhân có gặp nhị thiếu gia?”

Lâm Lan ra vẻ mặt kỳ quái: “Đông Tử, không phải ngươi đi theo nhị thiếu gia sao? Sao lại hỏi ta?”

“Ách... Nhị thiếu gia trở lại, nghe nói nhị thiếu phu nhân đi ra ngoài, lập tức đi tìm.” Đông Tử nói quanh co.

Lâm Lan nhàn nhạt nói: “Ta không có nhìn thấy chàng, Quế tẩu, ta đói bụng, đã chuẩn bị cơm tối chưa?”

Quế tẩu vỗ gáy: “Ai u... Lão nô lo lắng cho nhị thiếu phu nhân, quên cả làm cơm tối, nhị thiếu phu nhân chờ một chốc, lão nô lập tức đi làm.”

Quế tẩu vội vàng chạy vào phòng bếp.

“Nhu Ý, đỡ ta trở về phòng, ta mệt mỏi.”

Nhu Ý lên tiếng tiến lên, giúp nhị thiếu phu nhân đi vào trong, để lại Đông Tử ở đây vô đầu, cái này gọi là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ hẳn phải đi tìm nhị thiếu gia? Nhưng nhị thiếu gia không nói đi đâu, hẳn biết đi đâu mà

tìm? Đông Tử sững sờ, khẽ cắn răng, hướng lối ban nãy nhị thiếu gia đi mà tìm kiếm.

Lâm Lan rửa mặt, Như Ý bung điểm tâm tới trước cho nàng lót dạ. Lâm Lan uống trà dùng điểm tâm, vừa dùng vừa phân phó: “Em đi thu dọn phòng phía tây một chút, tối nay nhị thiếu gia ngủ bên kia.”

Như Ý sững sốt: “Dạ?”

“Dạ cái gì? Nhanh đi.” Lâm Lan thúc giục. Lần này, nếu không để Lý Minh Doãn khắc sâu sai lầm của mình, lại lấy ra mười phần thành ý nói xin lỗi, nàng tuyệt không tha thứ cho hắn.

Như Ý trì trệ dạ một tiếng. Lẽ mà lẽ mề đi thu dọn đồ nhị thiếu gia, xem ra, lần này nhị thiếu phu nhân giận lớn rồi. Nhị thiếu gia, cậu tự cầu phúc đi!

Trời tối đen, Lý Minh Doãn tìm muốn đứt hơi trong rừng đào, cổ họng như rách ra, vẫn không tìm thấy Lan Nhi. Rốt cục Lan Nhi đi đâu? Lý Minh Doãn nhìn bóng đêm mờ mịt, vừa lo lắng vừa hối hận, trong đầu hiện lên đều là ý niệm không hay, vạn nhất Lan Nhi giận đối xuống núi, trời núi tối đen, nếu không cẩn thận trượt chân té một cái, nói không chừng lúc này Lan Nhi đang núp ở chỗ nào khóc... Lý Minh Doãn càng nghĩ lại càng tự trách, nhưng không biết phải làm thế nào, không thể làm gì khác hơn là gửi kỳ vọng vào bên Cẩm Tú.

Cẩm Tú không có đi đâu, nhị thiếu phu nhân đã trở về, nàng còn phí sức đi tìm gì, tìm một chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi, đợi tới giờ, mới rũ đầu trở lại nơi hẹn.

Đợi một lúc lâu, nhị thiếu gia cũng ủ rũ như nàng ra khỏi cánh rừng, vừa nhìn chỉ thấy có một mình nàng, mặt nhị thiếu gia càng tối đen. Cẩm Tú không đành lòng, cẩn thận nói: “Nhị thiếu gia, nô tỳ không có tìm được nhị thiếu phu nhân, nói không chừng nhị thiếu phu nhân đã quay về rồi, bằng không, chúng ta về xem thế nào đã?”

Lý Minh Doãn mệt mỏi, tựa lên một gốc cây khô, trong đầu một mảnh

mờ mịt, Lan Nhi nói một là một hai là hai, nếu nàng đi, làm sao còn quay lại, tám phần là xuống núi rồi.

Lý Minh Doãn miễn cưỡng lên tinh thần nói: “Cầm Tú, ngươi đi về trước nói cho Đông Tử, bảo hắn xuống núi tìm quản sự, để quản sự mang một nhóm người lên núi tìm, đồng thời phái một người về Lý phủ xem có phải nhị thiếu phu nhân về Lý phủ rồi hay không.”

“Vậy nhị thiếu gia đi đâu?” Cầm Tú hỏi.

Lý Minh Doãn nhìn dưới chân núi, cắn răng nói: “Ta theo đường này đi tìm.”

Không tìm được Lan Nhi, hắn không thể an tâm.

Cầm Tú nóng nảy, lại không thể nói thẳng nhị thiếu phu nhân đã trở về, phải làm sao bây giờ. Cầm Tú nhanh trí, yếu ớt nói: “Nhưng mà... Nhưng mà giờ trời đất tối om, nô tỳ không biết đường về.”

Lý Minh Doãn im lặng, lúc này thật có thể nói là, kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay, hắn nhất thời sinh khí, kết quả lại là trừng phạt chính bản thân hắn.

“Nhị thiếu gia, nhị thiếu gia... Người ở chỗ nào?” Trên núi có tiếng Đông Tử hô.

Cầm Tú vui vẻ nói: “Đông Tử ca, chúng ta ở chỗ này!”

Đông Tử thở hắt hên chạy xuống: “Nhị thiếu gia, cuối cùng cũng tìm được người.”

Lý Minh Doãn đen mặt nói: “Làm sao ngươi cũng tới đây?”

Làm sao tới đây? Nếu hắn không đến, còn không biết nhị thiếu gia phải ở chỗ này mò mẫm hành hạ tới khi nào. Đông Tử thở không ra hơi nói: “Nhị

thiếu gia, mau về thôi! Nhị thiếu phu nhân đã trở lại biệt viện rồi!”

Lâm Lan ăn cơm tối xong, để cho Như Ý đi ra cửa, nếu thấy nhị thiếu gia về thì mau tới bẩm.

Xem ra Cẩm Tú phối hợp rất thành công, đến lúc này Lý Minh Doãn cũng còn chưa trở lại, xem chừng đang còn mò mẫm trong rừng đào! Đáng đời mệt chết hần. Vừa hả giận vừa không khỏi lo lắng, xuân về tiết hoa nở, cũng chính là thời điểm rắn độc thường lui tới, vạn nhất hần bị rắn độc cắn...

Đang lúc Lâm Lan suýt chút không nhận được muốn đi ra ngoài tìm người, Như Ý chạy vào báo: “Nhị thiếu gia trở lại.”

Lâm Lan vội vã đóng cửa, tắt đèn, lên giường ngủ.

“Lan Nhi, Lan Nhi...” Chợt Lý Minh Doãn tới gõ cửa, Lâm Lan che đầu, không để ý tới hần.

Lý Minh Doãn đẩy cửa, phát hiện cửa đã bị cài then, không thể làm gì khác hơn là gõ mạnh hơn: “Lan Nhi. Mở cửa ra, để cho ta vào xem nàng một chút. Lan Nhi, nàng không sao chứ? Lan Nhi...”

Đám người Như Ý đồng tình nhìn nhị thiếu gia bị giam ở ngoài.

Lý Minh Doãn vốn định nói mấy lời dỗ dành Lan Nhi mở cửa, bỗng nhiên nhớ tới, phía sau còn một đám hạ nhân, quay đầu nói: “Các người mau đi đi! Nơi này không cần hầu hạ.”

Như Ý chỉ vào phòng phía tây, yếu ớt nói: “Nhị thiếu gia. Nhị thiếu phu nhân nói nô tỳ thu dọn phòng phía tây, đêm nay nhị thiếu gia ở kia...”

Lý Minh Doãn mắt mặt nói: “Ai cho các người thu dọn, nhị thiếu phu nhân ở đây, bọn thiếu gia tự nhiên ở đây, đi cả đi...”

Quế tẩu lạng lẽ kéo Như Ý, cười ha ha nói: “Nhị thiếu gia, vậy cậu dỗ nhị

thiếu phu nhân đi, lão nô đi hâm lại cơm tối cho cậu. Sau đó sai Đông Tử đưa lên.”

Bốn người vội vàng lui ra khỏi viện, núp ở cạnh cửa nghe lén.

“Lan Nhi, còn giận ta sao? Đừng giận, chuyện ngày hôm nay, là ta không đúng, ta nhận lỗi với nàng, ta bảo đảm sau này không làm nàng giận nữa, được không? Mau mở cửa ra nào, bọn hạ nhân nhìn thấy hết rồi, ngại lắm...” Lý Minh Doãn nỉ non.

Lâm Lan trở mình, trèm chần chật hơn. Đừng tưởng hắn nói vài lời ngon ngọt là xong, hắn có tính của hắn, nàng cũng có tính tình của nàng. Nàng toàn tâm toàn ý vì hắn, đấu với mục phù thủy, với lão cha cặn bã, đấu với Thái hậu, với Tần gia, vì hắn, trong gió trong mưa, nàng chưa bao giờ có nửa câu oán hận, bởi vì nàng thương hắn, bởi vì nàng cho là hắn cũng có tâm ý như vậy đối với nàng hôm nay, lỗi không phải một mình nàng, chỉ vì một câu nói nhảm, liền bỏ lại nàng, làm cho nàng thương tâm khóc, loại nam nhân này, không dạy dỗ sao được?

“Lan Nhi, mau mở cửa ra! Ta vừa lạnh vừa đói lắm rồi, ta đã biết mình sai, nàng cho ta một cơ hội sửa đổi có được không? Không thể bởi vì ta sai một lần, nàng liền phán ta án tử hình đúng không? Hơn nữa, có vợ chồng nào qua đêm thành thù! Lan Nhi, mở cửa ra nào!” Lý Minh Doãn ăn nói khép nép năn nỉ.

Đông Tử nghe lén bên ngoài, thở dài nói: “Nhị thiếu gia lúc này thật là thảm.”

“Ta chưa từng thấy nhị thiếu phu nhân giận ghê gớm như thế này.” Như Ý phụ họa.

“Ta thấy nhị thiếu gia nói thế nào cũng bằng không, nhị thiếu phu nhân sẽ không dễ dàng tha thứ cho nhị thiếu gia như vậy.” Cẩm Tú rất chắc chắn mà nói.

Qué tẩu than thở: “Cũng không biết nhị thiếu gia đắc tội gì với nhị thiếu

phu nhân! Haiz, khi tới vui vẻ biết bao, giờ thành ra thế này, thôi, các người đừng ở đây xem náo nhiệt nữa, Đông Tử, Cẩm Tú, hai người các người mau đi chuẩn bị nước, nhị thiếu gia một thân bùn đất...”

Đông Tử vẫn còn giương mắt nhìn, Quế tẩu kéo tai hắn: “Mau đi làm việc.”

Đông Tử nghe răng hít một ngụm khí lạnh: “Buông tay buông tay, đau ...”

Quế tẩu buông lỏng tay, hung hăng trừng mắt với hắn một cái.

Đông Tử bịt lỗ tai, lầu bầu: “Ta quan tâm nhị thiếu gia mà, nhị thiếu gia đáng thương.”

Lý Minh Doãn nói khô cả miệng nhưng bên trong vẫn không có chút động tĩnh nào, không khỏi nhụt chí, âm ức nói: “Lan Nhi, nàng thật sự không để ý tới ta sao?”

Vẫn không có động tĩnh, Lý Minh Doãn đành tìm lối thoát cho mình: “Vậy nàng nghỉ ngơi đi, ta đi ăn chút gì trước, chốc nữa sẽ quay lại.”

Rốt cục bên tai thanh tịnh, Lâm Lan vén chăn lên, thờ dài, nếu hắn lại đến gõ cửa, có mở không? Nếu mở, chẳng phải là quá tiện nghi cho hắn, không, không thể mềm lòng, bằng không hắn sẽ không nhớ lâu.

Quyết định xong, Lâm Lan buông lỏng chân mày, an tâm ngủ.

Lý Minh Doãn dùng qua cơm tối, tắm rửa xong, trước tiên gọi Như Ý tới hỏi.

“Như Ý, khi nhị thiếu phu nhân trở về, tâm tình như thế nào?”

Như Ý suy nghĩ một chút, trả lời: “Lúc nhị thiếu phu nhân trở lại, tinh thần không tệ lắm, cơm tối ăn hết một con gà nhỏ hầm măng.”

Tinh thần không tệ, ăn nhiều. Lý Minh Doãn phân tích. Càng phân tích càng nhưc đầu, biểu hiện của Lan Nhi nói lên nàng bực tức, hồng bét rồi, xem ra Lan Nhi quyết định không để ý tới hấn.

“Nhị thiếu gia, cậu cùng nhị thiếu phu nhân có chuyện gì thế? Tội nô tỳ không biết vì sao nhị thiếu phu nhân tức giận nên không dám khuyên.” Như Ý cả gan hỏi.

Lý Minh Doãn buồn bực thở dài, khoát khoát tay: “Chuyện này một chốc không thể nói rõ ràng, tóm lại là ta không tốt, thôi, người đi xuống trước đi!”

Như Ý đi hai bước quay đầu lại, chần chờ hỏi: “Nhị thiếu gia, cậu còn muốn tới phòng nhị thiếu phu nhân sao?”

Lý Minh Doãn miễn cưỡng cười một tiếng, chẳng ừ hử gì.

Như Ý lặng yên chốc lát, nói: “Nhị thiếu gia, nhị thiếu phu nhân đang giận dữ chắc chắn sẽ không gặp cậu, cậu nên nghĩ biện pháp khác.”

Biện pháp khác? Biện pháp gì đây? Hấn đã nói hết lời rồi, Lan Nhi vẫn ngoảnh mặt làm ngơ.

“Nhị thiếu gia, cậu thông minh như vậy, còn không thể nghĩ ra biện pháp sao? Nô tỳ cảm thấy, trong lòng nhị thiếu phu nhân quan trọng nhất là nhị thiếu gia.” Như Ý nói.

Lý Minh Doãn nhíu mày suy nghĩ một chút, bỗng nhiên có chủ ý, cười híp mắt nhìn Như Ý.

Như Ý bị nhị thiếu gia nhìn, trong lòng sợ hãi: “Nhị thiếu gia...”

Lý Minh Doãn cười nói: “Như Ý. Nếu nhị thiếu phu nhân không còn tức giận, bọn thiếu gia nhất định trọng thưởng cho người.”

“Dạ?” Như Ý không hiểu ra sao: “Nhưng mà nô tỳ không biết cách nào để nhị thiếu phu nhân hết giận ạ?”

Lý Minh Doãn cười nói: “Người đã cho bọn thiếu gia chủ ý rồi.”

Lý Minh Doãn khoát tay với Như Ý, Như Ý tới gần, liền nhỏ giọng thì thầm, Như Ý gật đầu lia lịa, cười nói: “Nô tỳ hiểu được rồi.”

Lâm Lan nói là ngủ nhưng lặn qua lộn lại ngủ không được, lần nữa tự nói với mình, không nên để ý người này, nhưng mà không quản được tim của mình. Người này, làm sao ăn một bữa cơm mà lâu như vậy?

Cộc, cộc, cộc, có người gõ cửa.

Lâm Lan không khỏi hé miệng cười trộm.

“Nhị thiếu phu nhân... Nhị thiếu phu nhân...” Là giọng Như Ý, nghe có vẻ gấp gáp.

Lâm Lan nghĩ thầm, chẳng lẽ là hấn để cho Như Ý tới gọi cửa? Kiên quyết không đáp lời.

“Nhị thiếu phu nhân. Không xong rồi, nhị thiếu gia vừa ngất xỉu.” Như Ý gấp giọng nói: “Tụi nô tỳ sợ hết hồn.”

Lâm Lan chợt ngồi dậy, ngất xỉu? Gạt người sao? Hấn khỏe mạnh như trâu, có thể nói ngất là ngất? Đại nam nhân giả bộ Lâm Đại Ngọc?

Như Ý khóc nức nở nói: “Nhị thiếu phu nhân, người mau ra xem thế nào. Lúc nhị thiếu gia trở về, máu đầy đầu, Cẩm Tú nói nhị thiếu gia là gấp gáp tìm nhị thiếu phu nhân, không để ý dưới chân, liền ngã xuống sườn núi, đầu đập trúng đá, nô tỳ đã giúp nhị thiếu gia băng bó qua, nhưng mới vừa rồi nhị thiếu gia đột nhiên hôn mê bất tỉnh. Nhị thiếu phu nhân mau đi xem sao? Sợ là nhị thiếu gia ngã bể sọ não rồi...”

Lời nói khẩn thiết, cộng thêm Như Ý khóc không ra tiếng, không phải Lâm Lan không tin, đường núi tối như mực, vốn là không an toàn, cộng thêm trong lòng hấn gấp gáp, không sao mới là lạ. Ngã từ trên sườn núi xuống, cũng có thể chấn động não lắm.

Lâm Lan vội vàng xuống giường đi mở cửa, trong phòng tối thui, đụng phải một cái ghế, nàng bất chấp cơn đau, vọt tới cửa, rút then ra, cửa mở, gấp giọng hỏi: “Nhị thiếu gia đâu?”

Đang đứng ngoài cửa rõ ràng là Lý Minh Doãn, không phải như Như Ý nói, bộ dạng bề đầu chảy máu thê thảm, mà là thần thanh khí爽, đang cười dài nhìn nàng.

Lâm Lan nhất thời không kịp phản ứng, nàng bị lừa, Như Ý chết tiệt, dám gạt nàng. Lâm Lan định đóng cửa, Lý Minh Doãn nhanh hơn nàng một bước, một chân đã thò vào.

“Chàng đi ra ngoài, đây không phải chỗ của chàng, về phòng của mình đi.” Lâm Lan cả giận, thật không nên mềm lòng, thật không ra sao, nàng lo lắng gấp gáp cho nên hấn đặc ý sao!

Lý Minh Doãn tươi cười nói: “Đây chính là phòng ta, ta đang trở về phòng mình.” Vừa nói vừa bước cả hai chân vào.

Lâm Lan muốn đóng cửa mà không được, muốn đuổi người người không đi, đứng chắn ở cửa, nói: “Chàng không đi, ta đi.”

Sau một khắc lại bị người gắt gao ôm lấy: “Lan Nhi, đừng giận, là ta không tốt, ta xin lỗi nàng.”

Lý Minh Doãn ôm nàng đi vào bên trong, đá gót chân đóng cửa lại. Hai vợ chồng có gì đóng cửa bảo nhau mới là tốt nhất.

Lâm Lan ra sức giãy dụa: “Chàng đi ra ngay, ta không bao giờ... muốn gặp lại chàng nữa.”

“Lan Nhi, đừng như vậy, ta sai rồi, ta sẽ sửa đổi. Sau này nàng nói gì ta đều nghe theo, sẽ không làm nàng giận nữa. Cõi đời này, người quan tâm ta nhất, tốt với ta nhất, trừ mẹ ta chỉ có nàng, ta ngàn vạn lần không nên, không nên hồ ngôn loạn ngữ, là ta không tốt, đã làm nàng giận. Thật ra thì hôm nay vừa ra khỏi cửa ta đã hối hận, thật đấy, hối hận vô cùng. Không tìm thấy người, ta thất hồn lạc phách, ta tìm trong rừng đào một hồi, nếu không phải Đông Tử tới báo tin, ta đã chuẩn bị xuống núi tìm nàng, nếu không tìm thấy nàng, đời này ta sẽ không tha thứ cho chính mình. Như Ý không có lừa nàng, ta thật sự ngã một phát, bỏ nhào mười mấy vòng, may là có một gốc cây cản lại, bằng không đã đụng vách đá phía dưới, nàng nhìn đi, chỗ này...” Lý Minh Doãn kéo tay áo cho nàng coi vết máu.

“Lan Nhi, ta thật sự sợ khi nghĩ sẽ mất nàng, đại tẩu khó sinh khiến ta sợ hãi, ta nghĩ, nếu nàng gặp phải tình huống như vậy, ta không biết ta có chịu nổi không. Lan Nhi, chỉ trách ta quá quan tâm nàng, ta chỉ muốn cùng nàng thiên trường địa cửu...” Lý Minh Doãn khẩn khoản nói.

Lâm Lan nhìn vết thương trên cánh tay hắn, tưởng tượng lại nguy hiểm lúc đó, nàng thật đau lòng. Nếu như Minh Doãn gặp bất trắc gì, nàng sẽ vĩnh viễn không tha thứ cho mình, cũng tại nàng không tốt, chỉ để ý suy nghĩ của mình, không nghĩ tới hắn chạy khắp núi rừng trong đêm đen nguy hiểm tìm nàng. Lâm Lan tự trách không dứt, không khỏi rơi lệ.

“Lan Nhi, đừng khóc, nàng đừng khóc, ta không biết phải làm gì cho đúng.” Lý Minh Doãn thương yêu lau nước mắt nàng đang không ngừng lăn xuống, hắn thật sự mất bình tĩnh.

Lâm Lan nhẹ nhàng đẩy hắn ra, cúi đầu nói: “Ta đi lấy hòm thuốc, ta có mang theo hòm thuốc.”

Chương 315

Lâm Lan cẩn thận bôi thuốc cho Lý Minh Doãn, may là chỉ bị thương ngoài da, qua vài ngày sẽ lành.

“Sau này cẩn thận một chút, bất kể tình huống nào, đều phải đặt an nguy của mình lên đầu, cho dù là thứ chàng quan tâm, chàng cũng nên bảo trọng bản thân.” Lâm Lan cúi đầu nói.

Lý Minh Doãn cười nhẹ: “Biết rồi, ta đây không phải là trong lòng gấp gáp sao.”

“Gấp gáp nữa cũng không thể không để ý bản thân.” Lâm Lan giương mắt, nghiêm túc mà nói.

“Được được, lần sau nhất định chú ý.” Lý Minh Doãn vội vàng bảo đảm, Lan Nhi không tức giận rồi, hăn ngã vài cái cũng được.

“Tôi nay chàng đi phòng phía tây ngủ đi.” Lâm Lan thu dọn hòm thuốc, nhàn nhạt nói.

“Tại sao? Lan Nhi, nàng vẫn không thể tha thứ cho ta sao? Ta thật lòng xin lỗi nàng...” Lý Minh Doãn vội la lên.

Lâm Lan lặng yên hồi lâu, nói: “Chàng chê ta không tốt, vậy không nghĩ tới lời của chàng đã đả thương người khác thế nào? Những lời đó chỉ có người không tim không phổi mới nói ra, ta biết chàng không cố ý, bằng không, lúc này chàng đã không ngồi chỗ này. Nhưng cho dù lòng dạ chàng thế nào, nếu có lần nữa, ta sẽ không tha thứ cho chàng.”

Lý Minh Doãn liên tục gật đầu: “Là ta không đúng, là ta không đúng.”

“Về phần lo lắng của chàng, ta nói lại cho chàng biết, điều này hoàn toàn không cần thiết, chàng nói thật cho ta, ngoài lý do này còn lý do nào khác không?” Lâm Lan nhìn thẳng vào hăn.

Lý Minh Doãn nghiêm trang lắc đầu: “Ta thề, tuyệt đối không có ý khác, thật.”

Lâm Lan hít sâu một hơi: “Được rồi, chàng đi ngủ đi. Ta cũng mệt mỏi rồi.”

Lý Minh Doãn vẻ mặt đau khổ nói: “Thật muốn đuổi ta đi sao?”

Lâm Lan trừng mắt: “Chàng xoa một thân mùi thuốc, xông ta chết ngay sao?”

Lý Minh Doãn giơ cánh tay lên người người, là mùi thuốc khó chịu. Ánh mắt của hắn đi lòng vòng, chỉ vào ghế dựa ở gần cửa sổ cách bình phong nói: “Tôi nay ta ngủ đây.”

Lâm Lan không thể làm gì khác hơn là kệ hắn.

Nhìn nhị thiếu gia ở lại trong phòng, đám người Quế tẩu rốt cục thở phào nhẹ nhõm, trên đời không có đôi vợ chồng nào không gây lộn, âm ỉ nhỏ thì sẽ vui vẻ, nhưng mà lớn thì sẽ không tốt.

Lý Minh Doãn thật sự mệt mỏi, nằm xuống chỉ chốc lát sau liền ngủ mất. Lâm Lan cũng rất mệt mỏi, nhưng như thế nào cũng ngủ không được, không phải trong lòng còn tức giận, nhưng không biết tại sao, không thể khống chế được suy nghĩ lung tung, hôm nay náo loạn một hồi như vậy, thật khổ sở muốn chết. Nhưng vợ chồng sinh hoạt chung một chỗ, ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp, tránh không khỏi va chạm, hàm răng còn có thời điểm cắn đầu lưỡi kia mà! Nàng cùng Minh Doãn có khi nào sẽ trở nên chán ghét nhau, coi nhau như người lạ không?

Chợt nghe bên ngoài có tiếng xột xoạt, Lâm Lan cho rằng Như Ý đi tiểu đêm hoặc tiếng gió thổi qua mấy bồn hải đường, nhưng để ý lại thì không giống, liền dựng lỗ tai lên, hay là có dã thú gì xông vào? Trên núi có mèo hoang.

Để tâm nghe ngóng một lát, đột nhiên nghe thấy một mùi thơm kỳ dị, trong lòng Lâm Lan nổi còi báo động, vội cầm khăn bịt mũi, rón rén đi tới bên ghế dựa Minh Doãn nằm. Hạ giọng nói: “Minh Doãn, mau dậy đi, hình

như có biến.”

Lý Minh Doãn ngủ mơ mơ màng màng, mở mắt ra rồi lại nhắm, đang muốn mở miệng hỏi, Lâm Lan liền bịt kín miệng hắn, vô cùng nhỏ giọng nói: “Có người rót mê hương vào trong phòng chúng ta.”

Lý Minh Doãn cả kinh, nhất thời buồn ngủ bay biến, mở to mắt nhìn Lâm Lan, dựng đứng tai nghe động tĩnh. Chỉ chốc lát sau, thấy ở bên ngoài xông lên một đạo hồng quang, ngay sau đó có khói dày đặc đi vào.

Trong mắt hai người đều là hoảng sợ, có người cố ý phóng hỏa.

“Mau dậy đi!” Lâm Lan ném xiêm y cho hắn, lửa sát bên ngoài, những người này rõ ràng muốn đẩy bọn họ vào chỗ chết.

Lý Minh Doãn vội mặc quần áo vào, nhìn khắp nơi xem nên chạy trốn kiểu gì, Lâm Lan ôm chặn bông từ trên giường xuống, đi đến phòng tắm té nước lên, sau đó đưa cho Minh Doãn một miếng khăn vải cũng đã thấm ướt, để cho hắn che miệng mũi, ý bảo hắn phủ thêm chặn bông, đi mở cửa phòng.

Cửa phòng đã bị khóa từ bên ngoài, Lý Minh Doãn bay lên đá một cước, loảng xoảng loảng xoảng, cửa phòng bị đá văng, hắn ôm chặt Lâm Lan quán chặn, hai người xông qua tường lửa, chạy tới trong viện.

Trong viện không có ai, xem ra người phóng hỏa đã chạy mất.

“Mau, đi tìm đám Như Ý.” Lâm Lan thoát khỏi nguy hiểm liền nghĩ đến mấy người Như Ý, tối nay có gió, phòng ốc đều làm từ gỗ, chỉ cần lửa lan là sẽ sang tất cả các phòng, động tĩnh lớn như thế, đám người Quế tẩu không có chút phản ứng nào, duy nhất có thể chính là, bọn họ cũng hít phải mê hương.

“Ta đi gọi Đông Tử, nàng đi tìm đám Như Ý.” Lý Minh Doãn cùng Lâm Lan chia nhau hành động.

Lúc này hai người không dám lớn tiếng la lên, vạn nhất những kẻ xấu còn

ở bên ngoài, thấy hỏa hoạn không đốt chết bọn họ, xông tới giết người thì làm sao? Bọn họ không biết võ công.

Chỉ chốc lát sau, Lý Minh Doãn cũng Đông Tử đi ra ngoài, hấn đến bên miệng chum trong viện múc một bầu nước lạnh gội lên mặt Đông Tử.

Đông Tử rùng mình, tỉnh táo lại, thấy mình không ở trên giường mà là trong viện, ánh lửa mãnh liệt trước mắt, vội bò dậy: “Nhị thiếu gia.. Chuyện gì thế này?”

Lý Minh Doãn lạnh lùng nói: “Sau rồi nói, mau đi đỡ đám Như Ý ra ngoài.”

Lâm Lan đã đỡ Như Ý đi ra ngoài: “Minh Doãn, hai người nhanh lên, Cẩm Tú cùng Quế tẩu vẫn còn ở bên trong.”

Thế lửa lớn, không bao lâu, cả viện đã bị thiêu cháy.

Khi những tia nắng ban mai rót xuống, đám người Lâm Lan đứng ở nền đất trống vốn dĩ là biệt viện, nhìn mọi thứ bị đốt thành tro bụi, tâm tình vô cùng trầm trọng. Rốt cuộc là ai muốn đẩy bọn họ vào chỗ chết?

Quản sự nơi đây nghe được tin lúc nửa đêm, vội vã đem người chạy tới, thấy cảnh tượng này sợ hãi quá mức. Là ai to gan như vậy, dám hỏa thiêu biệt viện Hầu gia, may vợ chồng Lý đại nhân không có chuyện gì, bằng không, hấn không có cách nào ăn nói với Hầu gia!

“Lý đại nhân, tiểu nhân đã phái người đi báo cho Hầu gia, trước mắt an bài người hộ tống đại nhân cùng phu nhân xuống núi.” Quản sự thở dài nói.

Sắc mặt Lý Minh Doãn trầm như nước, trong mắt động hàn băng, nếu không phải Lan Nhi tỉnh ngủ, lúc này, tất cả mọi người đã táng thân trong biển lửa, thành tro bụi. Thủ đoạn quá ác độc, nếu không bắt được kẻ này, cuộc sống của hấn khó an.

“Minh Doãn, chúng ta xuống núi trước đi. Nơi này giao lại cho quân sự xử lý.” Lâm Lan kéo tay áo Minh Doãn, nơi này không an toàn chút nào, trước hết rời đi rồi tính tiếp.

Bởi vì nửa đêm chạy trốn, mọi người chỉ mặc quần áo trong, toàn thân vừa ướt vừa khói bụi, chật vật không chịu nổi. Lý Minh Doãn gật đầu, an toàn của mọi người quan trọng hơn.

Đoàn người xuống núi, ở trang viên dưới chân núi đổi quần áo sạch sẽ, quân sự phái xe ngựa, đưa bọn họ về Lý phủ.

Đến cửa Lý phủ, Lý Minh Doãn đỡ Lâm Lan xuống xe. Nói: “Nàng về nghỉ ngơi trước đi, ta đi Hầu phủ.”

Lâm Lan gật đầu: “Chàng đi một mình cẩn thận, có tin gì thì nói cho ta biết một tiếng.”

Lý Minh Doãn đỡ bả vai của nàng: “Yên tâm đi! Những kẻ kia thừa dịp chúng ta nghỉ ngơi mà hạ thủ, ở trong thành, bọn chúng sẽ không có gan này. Ta sẽ mau về thôi.”

Đinh Nhược Nghiên nghe tin chạy tới, kinh ngạc nói: “Hai người muốn đi chơi núi vài ngày mà, sao hôm nay đã về rồi?”

Cẩm Tú trả lời: “Đại thiếu phu nhân, đêm qua có người phóng hỏa đốt biệt viện, thiếu chút nữa mọi người đã bị thiêu chết hết.”

Đinh Nhược Nghiên kinh hãi hồn phi phách tán, vội vã lôi Lâm Lan ngó nhìn trên dưới: “Làm sao lại xảy ra chuyện đáng sợ như thế, đệ muội, muội cùng nhị đệ có bị thương không?”

Lâm Lan mỉm cười cho nàng an tâm: “Đại tẩu, hai người muội không có việc gì, chỉ đáng tiếc biệt viện của Hầu gia. Một chỗ nhả trí như vậy, cứ như thế hỏng mất.”

Đinh Nhược Nghiêן vồ vồ ngực, thở phào nhẹ nhõm: “Người không có chuyện gì là tốt rồi, nghe thấy mà chân muốn nhũn ra, đúng rồi, sao nói là có người phóng hỏa? Bắt được kẻ phóng hỏa chưa?”

Lâm Lan lắc đầu: “Chưa bắt được. Minh Doãn đang đi thăm dò.”

Đinh Nhược Nghiêן khẩn trương: “Chuyện này thật đáng sợ, là ai có thâm cừu đại hận với hai người như thế, đẩy người ta vào chỗ chết thảm. Nếu không bắt được kẻ này.... Sao còn sống yên ổn được?”

Đúng vậy! Người nào có thâm cừu đại hận với nàng cùng Minh Doãn như thế? Đầu tiên là rút mê hương, sau đó phóng hỏa, lần này có thể tránh được một kiếp, thật là ông trời phù hộ.

Mãi đến khi trời tối Lý Minh Doãn mới trở về. Nói là, đã bắt được người, là hai kẻ dư nghiệt Tần gia, đã sớm theo dõi bọn họ khi ra khỏi thành, bọn chúng âm thầm đợi trên núi tới nửa đêm mới động thủ. Nhờ có quân sự cơ trí, trên núi xảy ra hỏa hoạn, hấn lập tức phái người ngó chừng các đường núi, bắt được kẻ gây án.

Lâm Lan lo lắng hỏi: “Lần này bắt được người rồi, nhưng vạn nhất còn các dư nghiệt khác Tần gia thì sao?”

Lý Minh Doãn trấn an nói: “Theo hai người này khai báo, bọn họ tổng cộng còn có mười ba huynh đệ tiềm phục trong kinh, chuẩn bị ám sát mấy quan to trong triều, chuyện này Phủ doãn kinh đô đã báo lên triều đình rồi, triều đình nhất định sẽ gia tăng quân lính lùng bắt. Trước khi bọn chúng sa lưới, chúng ta cẩn thận một chút là được, bọn chúng không dám hành động lộ liễu nữa đâu.”

“Ta ở trong nhà thì không sợ, chỉ có chàng, ra cửa tốt nhất mang theo nhiều người một chút, bọn chúng đều là kẻ liều mạng.” Lâm Lan lo lắng nói: “Nếu không, nói cho Ninh Hưng một tiếng, để hấn nói Triệu Trác Nghĩa phái thêm hộ vệ tới đây bảo vệ chàng?”

Lý Minh Doãn suy nghĩ một chút, nếu không theo ý Lan Nhi, chỉ sợ nàng

cả ngày lo lắng, liền đáp ứng: “Ta sẽ phái Đông Tử đi tìm Ninh Hưng.”

Một cuộc nghỉ phép tưởng vui vẻ, cuối cùng bị đại hỏa quấy nhiễu. Lâm Lan thật buồn bực, chỉ cầu cho những tên xấu xa này sớm bị bắt đi.

Hoàng thượng hết sức coi trọng chuyện lần này, toàn bộ Phủ doãn kinh đô cùng Tuần Thành Ti xuất động, lòng bắt dư nghiệt loạn đảng, trong lúc nhất thời nhớ lại khoảng thời gian năm trước khiến ai nấy đều thấp thỏm lo âu. May mắn, không lâu sau, mười ba tên loạn đảng nhất loạt sa lưới, chuyện này coi như trôi qua.

Thời gian trôi qua thật nhanh, thoáng một cái đã tới tiết Đoan Ngọ, Văn Sơn rời kinh hơn một năm rốt cuộc đã về.

“Văn Sơn, lần này người cực khổ rồi.” Lâm Lan cười híp mắt đánh giá Văn Sơn, người gầy đi một chút nhưng tinh thần rất tốt, thái độ vẫn kính cẩn khiên tốn, nhưng nhìn thế nào, cũng cảm thấy Văn Sơn không giống trước kia. Lâm Lan suy nghĩ, đúng, chính là khí độ, tiểu hầu Văn Sơn, trải qua hơn một năm, ánh mắt đã trầm tĩnh hơn, cử chỉ thông dong lịch lãm, trở thành người có phong phạm. Lâm Lan cảm vui mừng.

Văn Sơn cười ngây ngô nói: “Nhi thiếu phu nhân nhấn nhủ, tiểu nhân dám không tận tâm tận lực làm tốt? Nếu không, không còn mặt mũi nào trở về gặp nhi thiếu phu nhân.”

“Người làm rất tốt, ngoài dự liệu của ta.” Lâm Lan tự đáy lòng khen ngợi.

“Tiểu nhân nào biết làm ăn gì, đều là Ngô chương quỹ đề điếm, tiểu nhân chỉ là chân chạy, làm việc lật vật.” Văn Sơn khiêm nhường mà nói.

“Người khiêm tốn rồi, cũng là có người đi, bên Đông A mới làm ăn thành công như vậy, Văn Sơn, xem ra, người thật sự có khiếu làm ăn. Sau này, người chính là Văn chương quỹ rồi.” Lâm Lan cười nói, đây là thật tâm. Bản lãnh lão Ngô nàng đã biết, cẩn trọng tuyệt đối, nhưng chuyện mở xưởng, thu mua da lừa, liên lạc địa phương, khai thác nơi tiêu thụ không phải chuyện dễ, những thứ này, phần lớn là công lao Văn Sơn.

“Đạ?” Văn Sơn sững sờ.

Lâm Lan cười nói: “Lý gia làm ăn nhiều, đang thiếu nhân thủ, bên cạnh ta người có thể tin tưởng được không nhiều. Hồi Xuân Đường ta đã giao cho Mạc Tử Du xử lý, vốn ta định đem việc làm ăn bên Đông A giao cho người, nhưng cha người tuổi tác đã cao, thân thể không được khá lắm. Cho nên, hai tòa thôn trang ngoại ô, để cho người tiếp nhận quản lý.”

Văn Sơn vừa nghe không cần đi Sơn Đông nữa, thậm chí phào nhẹ nhõm, nói: “Đạ tạ nhị thiếu phu nhân thương cảm, tiểu nhân nhất định không cô phụ kỳ vọng của nhị thiếu phu nhân.”

“Tốt lắm, cha người vẫn mong chờ người trở về. Như thế này đi, người tới Hồi Xuân Đường cảm chút ít nhân sâm thượng hạng tới biếu cha người! Ta đã bảo trước với Ngân Liễu rồi.” Lâm Lan cười khẽ mà nói.

Văn Sơn lần nữa nói cảm ơn, lui xuống.

Lâm Lan như có điều suy nghĩ nhìn Như Ý hầu hạ một bên, nhấp một ngụm trà, chậm rãi hỏi: “Như Ý, em cảm thấy Văn Sơn là người như thế nào?”

Như Ý không hiểu ý, nói: “Văn Sơn ca... Hắn rất tốt! Vừa có khả năng lại trung thành.”

“Còn gì nữa không?” Lâm Lan hỏi tới.

“Còn có... hiếu thuận, người lại hòa khí, nô tỳ không biết nói gì nữa.” Như Ý ngượng ngùng.

Lâm Lan cười nhìn nàng: “Vậy em cảm thấy, nam nhân như thế có tin được không?”

Như Ý có chút hiểu được ý tứ nhị thiếu phu nhân, không khỏi đỏ mặt,

ngượng ngùng đáp: “Cái này nô tỳ không biết.”

Lâm Lan hiểu ý cười cười: “Văn Sơn tuổi không còn nhỏ, vì việc làm ăn bên Sơn Đông, đã làm trẻ nãi hấn, cha mẹ hấn cũng gấp gấp rồi, ta nên tìm cho hấn một mối hôn sự cho phải.”

Như Ý không lên tiếng, coi như mình hiểu sai ý, căn bản nhị thiếu phu nhân không có ý tứ kia. Thật ra thì trước giờ nàng chưa bao giờ có ý nghĩ này, mới vừa rồi nhị thiếu phu nhân hỏi như vậy, ý nghĩ này đột nhiên vọt ra, một khi trong đầu động ý niệm, cũng có chút lo được lo mất. Hôm nay, Văn Sơn ca đã là quản sự rồi, nhị thiếu gia và nhị thiếu phu nhân coi trọng hấn, hấn là sẽ tìm một người xứng đôi với hấn! Nàng thì tính là cái gì đây?

Vân Anh tới báo, nói Minh Châu tiểu thư tặng mấy túi thơm tới đây.

“Lấy vào đi.” Lâm Lan nói, Minh Châu tặng đồ cho nàng, đây là lần đầu.

Vân Anh bung khay hình lá sen vào, bên trên đặt hai cái túi thơm, một cái màu hồng cánh sen, thêu hoa sen tịnh đế, một cái màu xanh, thêu hỉ thước chuyền cảnh. Công phu thêu tinh tế, có thể thấy được đã mất công một phen.

“Không biết cô ta nghĩ gì lại tặng ta túi thơm.” Lâm Lan lấy túi màu hồng cánh sen, đặt trên chóp mũi hít hà, có mùi thơm ngải cứu nhàn nhạt.

“Nghe Tiểu Hà bên cạnh Minh Châu tiểu thư nói, Minh Châu tiểu thư làm cho mỗi người trong nhà một cái túi thơm, bên trong có bỏ lá ngải cứu, đeo bên người, có thể khu muỗi trừ tà.” Vân Anh cười nói.

Lâm Lan gật đầu: “Cô ta cũng có lòng rồi.” Vừa nói vừa ngửi túi thơm, đột nhiên cảm thấy trong dạ dày một trận quay cuồng, không nhìn được nôn mửa.

Như Ý một bên vội thay nàng nhu bồi thuận khí, gấp giọng ân cần: “Nhị thiếu phu nhân, có chỗ nào không thoải mái?”

Lâm Lan nôn khan một trận, phun ra vài hớp nước trong, trong bụng lại cồn lên, thật giống như trong dạ dày có vật gì đó đẩy lên, vẫn khó chịu vô cùng.

Vân Anh yếu ớt nói: “Chẳng lẽ là ăn phải đồ hư?”

“Làm sao có thể? Buổi sáng nhị thiếu phu nhân chỉ ăn một chén cháo ý dĩ.” Như Ý nói.

Lâm Lan thở dốc một hơi, ngực vẫn rất khó chịu, vô lực khoát khoát tay: “Không có chuyện gì, có thể là không quen mùi lá ngải.”

Như Ý nói: “Vân Anh, cô còn không mau đem túi thơm này xuống.”

Vân Anh bận rộn thu túi thơm bung đi.

Như Ý bung đến một chén nước ấm: “Nhị thiếu phu nhân, uống chút nước đi ạ. Có thoải mái hơn chút nào không? Có phải là do mấy ngày nay mệt mỏi quá? Có cần mời đại phu xem không?” Vài ngày trước, tiểu thiếu gia Thừa Tuyên sốt cao, nhị thiếu phu nhân phụng bồi đại thiếu phu nhân hai ngày không chớp mắt.

Lâm Lan uống một hớp, có chút thoải mái lại, mỉm cười nói: “Đại phu gì, ta là đại phu còn gì nữa? Không có chuyện gì, ta nghỉ ngơi một chút là được.”

Lâm Lan không ăn nổi cơm trưa, một chút khẩu vị cũng không có, mệt mỏi nằm cho tới khi Minh Doãn hạ triều.

Nghe nói Lan Nhi không thoải mái, Lý Minh Doãn không kịp thay quan phục đã chạy tới xem nàng thế nào.

Sờ sờ trán của nàng, không sốt, trong lòng an tâm một chút, hấn lo Lan Nhi bị lây ốm của Tuyên Nhi.

“Lan Nhi, nàg cảm thấy thế nào? Còn khó chịu không?” Lý Minh Doãn ôn nhu hỏi.

“Ta không sao, cảm thấy hơi mệt một chút, nằm một ngày đã đỡ hơn.” Lâm Lan ngồi dậy, Lý Minh Doãn vội đưa gối mềm cho nàng gối lưng.

“Nhưng ta nghe Vân Anh nói, nàg bị nôn.” Lý Minh Doãn vẫn không yên lòng.

“Ah, đó là do người túi thơm Minh Châu đưa tới, không biết vì sao lại thấy buồn nôn.” Lâm Lan miễn cưỡng mà nói.

Lý Minh Doãn nhíu mày, cẩn trọng hỏi: “Lan Nhi, có phải nàg đã có?”

Lâm Lan ngờ ngạc một chút, cẩn thận hồi tưởng, tựa hồ từ sau khi ở biệt viện về, nguyệt sự của nàng chưa tới, tính toán ra, đã quá mười ngày rồi.

Chương 316 – Dọn nhà

Hoa Văn Bách đang ở Thái y viện bận rộn, nghe nói Lý Minh Doãn tìm mình, vội giao sổ sách cho đồ đệ, nhanh chóng đi ra ngoài gặp hã.

Lý Minh Doãn đang kiễng chân trông ngóng, thấy Hoa Văn Bách đi ra ngoài, tiến lên lời người bước đi: “Văn Bách huynh, mau đi với ta một chuyến.”

Nhìn lửa cháy gấp gáp, Hoa Văn Bách cũng khẩn trương: “Đã xảy ra chuyện gì? Ai bị bệnh? Không phải là có nhị thiếu phu nhân sao?”

“Ai nha! Huynh đi sẽ biết.” Lý Minh Doãn chỉ lo lời kéo hã đi.

“Không phải là nhị thiếu phu nhân bệnh chứ?” Hoa Văn Bách suy đoán, bản thân cũng gấp lên.

Lý Minh Doãn từ ngữ mập mờ: “Không, à... gần như thế.”

Hoa Văn Bách vội nói: “Huynh chờ một chốc lát, ta đi khai báo chút chuyện, lập tức đi theo huynh.”

Đọc theo đường đi, Hoa Văn Bách hỏi tới chứng bệnh của Lâm Lan: “Nhi thiếu phu nhân có chỗ nào không thoải mái? Bệnh gì sao? Bị từ khi nào?” Ngay cả Lâm Lan cũng thúc thủ vô sách, khẳng định bệnh này không nhẹ.

Lý Minh Doãn nói quanh co: “Là... là hôm nay, Lan Nhi nàng...” Lý Minh Doãn do dự hồi lâu mới nói: “Nàng nôn ọe.”

Ách! Hoa Văn Bách kinh ngạc nhìn Lý Minh Doãn, Lý Minh Doãn bối rối, bộ dạng chột dạ, Hoa Văn Bách thở ra một hơi, nở nụ cười buồn bực.

“Huynh cười cái gì? Lan Nhi nàng... Sắc mặt nàng rất kém, hơn nữa còn nôn ra.” Lý Minh Doãn rất nghiêm túc mà nói.

Hai bả vai Hoa Văn Bách run run một hồi, lúc lâu mới nín cười: “Được rồi, ta đi xem một chút, bảo đảm Lan Nhi của huynh không có chuyện gì.”

“Huynh có thể bảo đảm? Huynh có thể xác định nàng không có chuyện gì? Mười tháng sau thì sao? Huynh có thể bảo đảm nàng thuận lợi sinh sao?” Lý Minh Doãn thấp thỏm hỏi, nhưng ngay sau đó lại nói: “Ta cũng không có thể xác định đã có thật hay không, cho nên mời huynh đi xem sao.”

Hoa Văn Bách vỗ vỗ bờ vai của hắn. Cười nói: “Lý đại nhân, đây là chuyện tốt, huynh không cần khẩn trương như vậy.”

Lý Minh Doãn lặng lẽ: Chuyện tốt, là chuyện tốt. Nhưng mới vừa mang thai Lan Nhi đã khó chịu như vậy. Còn phải khó chịu mười tháng, khi sinh thì đau đớn, hắn có thể không lo lắng khẩn trương sao?

Lâm Lan đã từng thấy Đinh Nhược Nghiên nôn nghén. Nhìn người ta

ngay cả nước vàng cũng phun ra, nàng rất lý trí khuyên bảo, cho dù không muốn ăn cũng gắng ăn một chút, bằng không, sẽ không có dinh dưỡng cho đứa bé trong bụng. Hiện tại nàng mới biết là nói thì dễ, làm mới khó. Đừng nói ăn, hiện tại ngay cả nghe được từ “ăn” cũng thấy buồn nôn. Chu mama bung canh cá tới, mới ngửi thấy mùi nàng đã bắt đầu nôn mửa, Chu mama không thể làm gì khác hơn là đi lấy cháo loãng, nàng miễn cưỡng ăn một miếng, lại bắt đầu nôn ọe.

Lâm Lan không khỏi kêu khổ thấu trời. Buổi sáng mới vừa có phản ứng, liền phản ứng mạnh mẽ như vậy, chín tháng này chịu đựng làm sao đây...

“Nhị thiếu phu nhân, người không thể như vậy được, dù sao cũng phải ăn chút gì. Nếu không, người thử nghĩ xem muốn ăn cái gì, lão nô gọi Quế tẩu đi làm.” Chu mama giúp nàng nhu bồi thuận khí, ân cần nói.

Lâm Lan nôn tới mức cả người không còn chút sức lực nào. Hai mắt hoa hoa, vô lực khoát khoát tay, suy yếu nói: “Chu mama, ta van xin mama, ngàn vạn đừng nhắc tới “ăn”, nếu không ta lại muốn ói.” Lời chưa dứt đã gục trên ống nhổ ói đến hôn thiên ám địa.

Chu mama sốt ruột! Nhị thiếu phu nhân có bầu là chuyện vô cùng vui, nhưng phản ứng lớn như vậy, cái gì ăn cũng không vào, thân thể làm sao chịu nổi? Haiz... Còn chưa kịp cao hứng đã lo lắng, vốn định khuyên mấy câu, thấy nhị thiếu phu nhân nôn ói thật sự đáng thương, không thể làm gì khác hơn là nhìn lại, đợi nhị thiếu gia trở về, để cho nhị thiếu gia tới khuyên.

“Nhị thiếu phu nhân, thời điểm đại thiếu phu nhân có thai, không phải người đã viết đơn thuốc chống ói cho đại thiếu phu nhân sao? Đại thiếu phu nhân uống vào thì khá hơn, người mau kê đơn cho chính mình, nô tỳ lập tức đi lấy thuốc.” Như Ý đau lòng mà nói.

“Đúng đúng, vậy mà ta không nghĩ ra.” Chu mama phụ họa, tại sao mình lại không nghĩ ra chứ? Vẫn may có Như Ý thông minh.

Nghĩ đến mùi thuốc khó ngửi, Lâm Lan lại bắt đầu nôn ọe, trời ạ! Mang thai làm sao khổ cực như vậy! Khó trách Đinh Nhược Nghiên nói hăm mộ

Chi Thiên tham ăn giỏi ngủ, bây giờ suy nghĩ một chút, cô ấy quả nhiên là đại phúc khí.

“Nhị thiếu gia trở lại...” Nha đầu Đỗ Quyên mới tới ở bên ngoài truyền báo.

Lâm Lan phát tay một cái, ý bảo Như Ý đem ống nhổ đi, Minh Doãn nhất định là mời đại phu tới, không phải là Mạc Tử Du thì là Hoa Văn Bách, nàng không muốn để cho bọn họ bắt gặp nàng đang cầm ống nhổ nôn ọe.

“Văn Bách huynh xin chờ một chút.” Lý Minh Doãn chấp tay nói với Hoa Văn Bách.

Hoa Văn Bách hiểu ý, gật đầu.

Minh Doãn vào cửa, thấy Lan Nhi đã thức dậy, nằm chéch gàn phía lò sưởi, mắt đỏ ngầu nhưng sắc mặt thì trắng bệch, lòng dạ hấn quặn lên, bước nhanh tiến lên, ngồi xuống bên cạnh Lan Nhi, ân cần: “Thế này là thế nào? Sắc mặt càng lúc càng khó coi.”

Chu mama âm ức nói: “Nhị thiếu phu nhân ăn cái gì ói cái đó, sắc mặt có thể không tệ sao?”

Lâm Lan nhẹ nói: “Chàng đừng nghe Chu mama, đây là phản ứng bình thường, mấy ngày nữa sẽ hết, chàng đi đâu mà hơn nửa canh giờ mới về, mời ai tới thế?”

“À, là Văn Bách huynh, đang đứng ở ngoài cửa, để hấn xem tình hình cho nàng.” Lý Minh Doãn giơ tay lên, giúp nàng vuốt tóc gọn lại: “Ta ra kêu hấn vào.”

Lâm Lan bắt đắ dĩ cười cười: “Để cho hấn vào đi! Không để cho hấn chẩn đoán chính xác một chút, chàng sẽ không an tâm.”

Lý Minh Doãn cười không nổi, đi mời Hoa Văn Bách vào.

Hoa Văn Bách bắt mạch cho Lâm Lan, híp mắt hồi lâu không nói, Lý Minh Doãn sốt sắng không yên.

“Văn Bách huynh, như thế nào đây?”

Lúc này Hoa Văn Bách mới rút tay ra, đứng dậy chấp tay thi lễ với Hoa Văn Bách và Lâm Lan, cười ha ha nói: “Tại hạ chúc mừng hai vị.”

“Nói như vậy, thật sự có?” Lý Minh Doãn như người gặp mộng nói mớ.

Hoa Văn Bách nhìn Lâm Lan một cái, cười nói: “Từ mạch thì có thể nói, nhị thiếu phu nhân có bầu hơn một tháng rồi.”

Lâm Lan ngượng ngùng nói: “Chàng không tin y thuật của ta, lại phải mời huynh tới.” Lại quay sang nói với Minh Doãn: “Vậy, chàng tin chưa?”

Lý Minh Doãn muốn cười mà không cười nổi: “Tin, tin rồi, không phải ta không tin, chỉ là có thêm người phán đoán, trong lòng kiên định.”

Chu mama chen lời: “Hoa Thái y, nhị thiếu phu nhân nhà ta ghen dữ quá, ngài xem có đơn thuốc nào, giảm bớt một chút?”

Hoa Văn Bách gật đầu nói: “Thời kỳ đầu mang thai có phản ứng là bình thường, ta sẽ kê một đơn thuốc giảm bớt phản ứng, nếu không đỡ, sẽ đổi đơn khác.”

“Xin mời Văn Bách huynh bên này.” Lý Minh Doãn phụng bồi Hoa Văn Bách đi thư phòng, một đường hỏi: “Văn Bách huynh nhìn Lâm Lan nàng... Thật không sao chứ? Thuốc này có tác dụng không? Có thai phải chú ý cái gì? Ta phải phối hợp thế nào...”

Chu mama nhìn nhị thiếu gia khăn trương, không khỏi cười nói: “Nhị thiếu gia thật là quan tâm nhị thiếu phu nhân, rất cuộc muốn làm cha, lão nô nhìn thấy mà vui mừng quá.”

Lâm Lan nhẹ nhàng mỉm cười, nàng không nhìn ra Minh Doãn có vẻ cao hứng, không biết rốt cuộc hẳn nghĩ thế nào.

“Chu mama, đỡ ta lên giường nằm.”

Hai người trong thư phòng nói một hồi lâu, Lý Minh Doãn mới đưa Hoa Văn Bách đi ra ngoài. Lúc trở lại, Như Ý nói: “Nô tỳ hầu hạ nhị thiếu gia thay quần áo! Cẩm Tú đã bày cơm ở phòng phía tây, nhị thiếu gia thay xiêm y xong thì đi dùng cơm ở đó ạ.”

“Tại sao không ở chỗ này?” Lý Minh Doãn kinh ngạc nói.

Như Ý nói: “Nhị thiếu phu nhân không ngủ được mùi thức ăn. Vừa ngủ liền nôn, cho nên, nhị thiếu gia không thể làm gì khác hơn là chấp nhận chút ít.”

Lý Minh Doãn lại đau lòng, nói với Như Ý: “Để cho Đông Tử mau đi Hồi Xuân Đường bốc thuốc, tối nay sắc cho nhị thiếu phu nhân uống.”

Như Ý đang muốn đi, Lý Minh Doãn lại nhắc thêm: “Chuyện nhị thiếu phu nhân có thai, sáng mai nói cho đại thiếu phu nhân.”

Lý Minh Doãn đổi thân y phục thường, đi qua xem Lâm Lan, thấy nàng buồn bã ỉu xiu nằm trên giường, thương yêu nói: “Rất khó chịu sao? Ta đã để cho Đông Tử đi lấy thuốc rồi, Văn Bách huynh nói, uống thuốc vào sẽ khá hơn chút ít, Văn Bách huynh còn nói, hẳn sẽ định kỳ tới đây thay nàng bắt mạch.”

Lâm Lan lẳng lẳng nhìn hẳn, nhẹ giọng nói: “Minh Doãn, ta có em bé, chàng có vui không.”

Lý Minh Doãn cười nhẹ nói: “Làm sao lại không? Ta đương nhiên là vui.”

“Nhưng bộ dáng của chàng không có chút vui vẻ nào.” Lâm Lan bĩu môi nói.

“Nào có? Trong lòng ta rất vui vẻ, nhìn nàng khổ sở như vậy, nhưng ta lại vui tới mức không ngậm được miệng, có điều nhìn nàng...” Lý Minh Doãn ôn nhu nói.

Lâm Lan yên lặng. Nàng thà rằng thấy bộ dạng vui mừng ngây ngốc của hắn hơn.

“Nàng chớ suy nghĩ lung tung, ta chỉ là lo lắng cho nàng, sợ nàng chịu khổ.” Lý Minh Doãn dịu dàng xoa xoa gò má nàng.

“Được rồi, chàng mau đi ăn cơm đi. Giờ này chắc đói bụng lắm rồi.” Lâm Lan đẩy hắn thúc giục

Lâm Lan rất hoài nghi cái gọi là thuốc hóa giải nôn nghén, tại sao nó không có chút hiệu quả nào với nàng? Vẫn là như cũ, ăn cái gì ói cái đó, liên tiếp vài ngày, ói còn nhiều hơn ăn, Lâm Lan không khỏi lo lắng, tiếp tục như vậy đứa bé trong bụng nàng sẽ chết đói mất thôi. Ăn không vào là một chuyện, sau khi mang thai mũi trở nên thính nhạy hơn cả mũi chó, người nào vừa ăn gì, chỉ cần tới gần nàng, cũng có thể đoán được, làm hại mọi người trước khi vào phòng nàng đều phải uống nước súc miệng muốn tước lợi, một chút mùi cũng không được mang theo. Tiết Đoan Ngọ, nhà nhà treo cỏ xương bồ, lá sả, đốt hương thơm, riêng phòng nàng thì không có sập, túi thơm gì cả. Ngay cả Minh Doãn cũng phải tắm sạch sẽ bằng nước không pha thêm tinh dầu gì.

Ăn không được, người sẽ không có tinh thần, cả ngày ngủ mê man, đến ban đêm không ngủ được, bụng thì đói, lại cảm thấy sẽ ăn được cả một con trâu, đến lúc bày đồ ăn lên, vừa nhìn đã no, cứ như thế, bản thân nàng chịu khổ thì thôi, lại còn liên đới Minh Doãn không thể ngủ được, vành mắt thâm đen. Lâm Lan vượt bụng lo lắng, đứa bé này sao lại hành người như thế, sinh ra có phải nghịch như quỷ sứ không đây.

Lâm Lan khuyên hẳn nên sang phòng phía tây ngủ, tránh bị nàng quấy rầy, ban ngày nàng có thể ngủ, nhưng hẳn sáng sớm đã phải lên triều, Hộ bộ lại có nhiều chuyện, không có tinh thần không làm được. Nhưng Minh Doãn không đáp ứng, nói, đứa bé là con của cả hai, không thể để mình nàng chịu khổ. Lời này khiến trong lòng Lâm Lan ấm áp, nếu nói hẳn không nghe, Lâm Lan phải cố gắng điều tiết bản thân, ban ngày tận lực không ngủ, làm chút chuyện phân tán lực chú ý.

Từ lúc Lâm Lan có thai, hằng ngày Đinh Nhược Nghiên đều sang thăm nàng, có đôi khi Minh Châu cũng tới, Minh Châu nói muốn may xiêm y cho đứa bé.

Nhìn Minh Châu nhiệt tình như vậy, Lâm Lan không khỏi chua xót trong lòng. Minh Châu biết mình không thể làm mẹ được nữa, đối với đứa trẻ nào cũng yêu thích, bất kể là Sơn Nhi, Hàm Nhi hay là Tuyên Nhi, cô ta đều yêu thương.

Ngày hôm đó Đinh Nhược Nghiên tới một mình, Lâm Lan vừa nôn ọe xong, đang ở trên giường nghỉ ngơi.

“Sao chị em dâu chúng ta giống nhau vậy, ta thấy muội còn ghén dữ hơn ta lúc trước.” Đinh Nhược Nghiên ngồi ở ghế bên giường cảm khái.

“Đúng vậy, không biết thời gian này còn lâu không.” Lâm Lan sầu khổ, vẫn chưa tới hai tháng, nàng đã gầy mấy cân rồi, gầy tới mức nàng không dám soi gương.

“Ta qua bốn tháng mới đỡ, nữ nhân mang thai đúng là chịu tội.” Đinh Nhược Nghiên thở dài nói.

Lâm Lan cười nói: “Không hẳn vậy, đại tẩu nhìn Chỉ Thiên đó, cô ấy rất khỏe mạnh, mặt mày hồng hào tươi nhuận.”

“Loại phúc khí này thật là hâm mộ, nếu mỗi lần mang thai đều như vậy, ta không dám nghĩ nữa, thật đáng sợ.” Đinh Nhược Nghiên cũng cười nói.

Những người có thể sinh đẻ mới có thể đem chuyện này ra cười giỡn, nhưng người không thể sinh đẻ được nghe chuyện này không biết khổ sở thành thế nào, Lâm Lan không khỏi lại nghĩ tới Minh Châu.

“Đại tẩu, chuyện Minh Châu, có tiến triển gì không? Cha chồng sắp trở về rồi.” Lâm Lan hỏi.

Đình Nhược Nghiên cười nói: “Hôm nay ta tới tìm muội chính là thương lượng chuyện này.”

Lâm Lan lên tinh thần: “Tẩu mau nói đi.”

“Hôm đó muội vừa nói, ta liền gọi bà mai tới, cũng có mấy người, nhưng đại ca của muội đều không đồng ý, không phải là ngại nhà trai lớn tuổi thì là ngại người ta có thiệp thất. Hôm qua, ta về nhà mẹ đẻ, đang lúc nói chuyện có nhắc đến một nhà bà con xa, làm Huyện lệnh nhỏ ở Giang Tây, năm nay hai mươi bảy, vợ cả bị bệnh qua đời năm năm trước, dưới gối chỉ có một nhi tử. Người nhà đã giúp hắn làm mai vài cô nương, hắn không vừa ý, sợ kế thất thất khe với nhi tử. Đã ba năm nay hắn không màng tới chuyện này, người nhà hắn đến, hi vọng đại ca có ý kiến. Người này ta đã từng gặp qua, mặc dù không ngọc thụ lâm phong, tuấn dật tiêu sái nhưng cũng là mi thanh mục tú, ta nghĩ, hắn hơn phân nửa là sợ kế thất có con rồi sẽ thất khe với con vợ cả lưu lại, Minh Châu không thể sinh đẻ, lại yêu con trẻ, hắn chắc chắn hài lòng, quan trọng là, sau khi vợ cả mất, hắn chưa hề cưới vợ bé, cả thông phòng cũng không có, hắn là giữ mình trong sạch, đệ muội, muội cảm thấy thế nào?” Đình Nhược Nghiên hỏi.

Lâm Lan nói: “Nếu thật như tẩu nói, vậy tình cảm của hắn đối với vợ cả không phải thâm hậu bình thường.”

“Thâm sâu thì sao? Cuộc sống trôi đi, cho tới bây giờ chỉ nghe nói nữ nhân thủ tiết, khi nào nghe nói nam nhân vì vợ thủ tiết? Minh Châu gả đi, hai người chung sống, thời gian trôi qua, tình cảm đối với vợ cả cũng sẽ dần phai nhạt.” Đình Nhược Nghiên nói.

Không thể không thừa nhận Đinh Nhược Nghiêın nói có đạo lý, cõi đời này có mấy nam nhân si tình, tình cảm sâu nặng thế nào cũng sẽ bị thời gian bào mòn.

“Uh, người này phẩm tính không tệ, lại là thân thích nhà mẹ đẻ tẩu, hôm nay, là hẳn tới hỏi Lý gia chúng ta, Minh Châu có hai vị ca ca bao phủ, hẳn cũng không dám khắt khe với Minh Châu. Vậy tẩu hỏi ý tứ bên kia, nếu thuận lợi thì có thể suy nghĩ.” Lâm Lan nói.

“Ta cũng có ý này, mẹ ta kể, hai năm nay hẳn mới có ý tái giá, ta nghĩ, Minh Châu gả đi, cho dù không sinh đẻ, hẳn nhất định động tâm.” Đinh Nhược Nghiêın chắc chắn mà nói.

“Đúng rồi, chuyện Du di nương...” Lâm Lan nghĩ tới mình từng hứa hẹn với Du Liêın. Lúc ấy dễ dàng đáp ứng, nhưng chuyện này thật sự không dễ dàng, chủ yếu là thân phận Du Liêın, là thiếp thất Hộ bộ đại nhân trước đây, nếu muốn tìm đối tượng thật khó vô cùng! Quá kém thì không hợp ý nàng, tốt thì không nhìn tới Du Liêın. Hiện tại, tuy nói để cho đại bá phụ cùng tam thúc phụ làm chủ cho Du Liêın từ hôn, nhưng chẳng ai ngờ lão cha già còn có thể trở lại, tới khi lão trở lại, không đồng ý chuyện này, vậy Du Liêın thế thảm rồi, cả đời phụng bồi một tên thái giám? Không phải giống như sống một mình thờ chồng chết sao? Chuyện này cũng phải mau giải quyết.

Đinh Nhược Nghiêın nói: “Chuyện Du di nương, nếu không phải muội còn lựa chọn, ta đã sớm làm xong, ta bí mật qua thăm ý của cô ta, cô ta biết thân phận mình, sẽ không chọn ba lấy bốn, có thể tìm một nam nhân có thể tin tưởng mà sống là tốt rồi, lời này đại nghịch bất đạo, nhưng... dù thế nào vẫn hơn là đi theo cha chồng...”

Lâm Lan cười khổ nói: “Ta cảm thấy cô ta thật đáng thương, một lòng muốn tìm mối tốt cho cô ta, xem ra chuyện này không thể kéo dài, tẩu hãy lưu ý giúp ta, mau giải quyết, ta sợ hai tháng nữa cha chồng sẽ trở về.”

Buổi tối, Lâm Lan cùng Lý Minh Doãn nói chuyện này, Lý Minh Doãn cũng coi trọng phẩm tính vị thân thích Đinh gia kia, mặc dù người ta còn tình cảm với vợ cả, chính là người này chuyên tình, nam nhân chuyên tình

dù không thể toàn tâm yêu thương Minh Châu nhưng cũng không để Minh Châu ủy khuất. Với hoàn cảnh Minh Châu lúc này, đây có thể coi là một mối nhân duyên tốt. Về phần chuyện Du Liên, dường như có chút khó khăn, nghĩ tìm trong kinh thành là không có khả năng, ai dám lấy thiệp thất Hộ bộ Thượng Thư trước đây?

“Hay là nhờ cậu cả lưu ý, cậu làm ăn lớn, quen biết nhiều người.” Lý Minh Doãn uống nước sôi nói. Kể từ khi Lan Nhi mang thai, hẳn không dùng trà, ngay cả Bích Loa Xuân hẳn thích nhất cũng không dùng một hớp, chỉ sợ mùi trà sẽ khiến Lâm Lan khó chịu, chỉ cần vào phòng này, nhất luật uống nước sôi.

“Cũng chỉ có thể như vậy, nhưng là phải mau chóng giải quyết, nếu không, ta sẽ mang tiếng thất tín.” Lâm Lan nói.

Lý Minh Doãn cười nói: “Tuân lệnh, ta sẽ sớm xử lý chuyện này, đúng rồi, có thứ này muốn cho nàng xem.” Lý Minh Doãn đứng dậy đi thư phòng mang tới một phần văn thư.

“Đây là cái gì?” Lâm Lan mở ra xem, thấy là một phần khế ước mua bán nhà, gần khu Hà Hoa Lý của Tỉnh Bá Hầu.

“Đây là...”

“Chuyện này vốn nên sớm bàn bạc với nàng, nhưng thời gian này nàng đang không thoải mái, ta liền tự làm chủ. Tòa nhà này là Hầu gia giới thiệu, nguyên là chỗ ở của Dương các lão, án Thái tử, ông ta bị dính líu, Hoàng thượng lưu tình ông ta tuổi tác đã cao nên không truy cứu, cho ông ta giữ lại cái mạng mà cáo lão về quê, tòa nhà này bỏ không, ta đã đi qua xem, mặc dù không thể nói là hoa lệ nhưng là vô cùng thanh u nhã trí; nhất là hậu viên có một ao sen hơn mười mẫu, cảnh vật rất đẹp, nàng nhìn nhất định sẽ thích. Cũng không cần tu sửa, chỉ cần dọn dẹp một chút là có thể vào ở rồi.” Lý Minh Doãn cười khẽ mà nói.

Lâm Lan chân chờ nói: “Ý của chàng là, chúng ta chuyển tới đây?”

Lý Minh Doãn khẽ nhếch mày, cười nói: “Chẳng lẽ nàng muốn ở cùng cha ta dưới một mái hiên?”

Chương 317 – Bụng toàn màu đen

Vi Vũ các, Đinh Nhược Nghiên không yên lòng chơi đùa với Thừa Tuyên, Lý Minh Tắc ở một bên xem sổ sách.

“Ít ngày nữa nhị đệ sẽ dọn đi, hôn sự Minh Châu đã định, mọi người đều đi cả, nơi này vắng vẻ, ta thấy khó chịu.” Đinh Nhược Nghiên than thở.

“Nếu không phải cha chồng trở về, bọn họ đâu rời đi.” Giọng nói Đinh Nhược Nghiên nhỏ dần.

Minh Tắc đóng sổ sách lại, tới bên ôm Thừa Tuyên, vừa dỗ con vừa nói: “Bọn họ có thể đi, ta thân làm đại ca muốn mà không thể đi, không thể để mang tiếng nhi tử Lý gia ghét bỏ phụ thân mình, cho dù ông ấy có không phải, cũng vẫn là cha, một chữ hiếu nặng như núi...”

Đinh Nhược Nghiên trù trù nói: “Chẳng lẽ cha chồng cần phải trở lại đây sao? Chàng có thể sắp xếp cho cha chồng về quê.”

Trong thâm tâm Đinh Nhược Nghiên không thích cha chồng trở lại, mặc dù chính miệng Hoàng thượng miễn xá tội cho ông ta, nhưng không phải mọi chuyện đã phát sinh sẽ theo đây mà tiêu tán, cho một người cha như vậy trong nhà, đối với tiền đồ của Minh Tắc là rất bất lợi.

Minh Tắc sầu khổ nói: “Việc này phải xem ý tứ của cha, nếu ông ấy không muốn về, chúng ta có thể ép buộc sao?” Minh Tắc hiểu rõ phụ thân, phụ thân sẽ không nguyện ý về quê, ông ấy rất quan trọng thể diện, trừ phi vinh quy cáo lão về quê, còn nghèo túng mà về, đánh chết ông ấy sẽ không về.

“Vậy... có thể sắp xếp một chỗ ở Thiên Tân hay ở chỗ khác cho cha chồng, chúng ta phải nhiều hạ nhân tới đó, định kỳ qua vấn an?” Đinh Nhược Nghiên chưa từ bỏ ý định.

Minh Tắc nghĩ hồi lâu, nói: “Đợi cha trở lại rồi nói sau.”

Đinh Nhược Nghiên hậm hực ngừng miệng, trong lòng vô cùng phiền muộn.

“Đúng rồi, đã định ngày tốt cho muội tử rồi sao?” Minh Tắc nói sang chuyện khác.

“Đang xem ngày. Chàng đã giúp Tống Nhan chuyển sang quản lý muối khóa Hoài Châu, không lâu sẽ nhậm chức. Tống gia muốn sớm tổ chức hôn sự, để Minh Châu đi Hoài Châu.” Đinh Nhược Nghiên mạn bất kinh tâm nói.

Minh Tắc gật đầu: “Tống Nhan kia. Ta cùng nhị đệ đều gặp rồi, là một chính nhân quân tử, muội tử đi theo hắn, sẽ không phải chịu ủy khuất. Nói như thế nào, so với làm ni cô, nó có một mối hôn sự, ta cũng an tâm.”

“Ta cùng đệ muội đã bàn bạc về chuyện đồ cưới cho muội tử, chúng ta xuất một phần, nhị đệ xuất một phần, tài vật lão thái thái để lại xuất ra một phần, phòng ốc đất đai đổi thành đồ trang sức và ngân phiếu cho cô ấy mang đến Hoài Châu. Sang bên đó, cô ấy muốn mua đất đai nhà cửa gì cũng tiện.” Đinh Nhược Nghiên nói.

“Nàng suy nghĩ rất đúng, Tống Nhan đi Hoài Châu, ít cũng ba năm, ba năm sau sẽ tính tiếp! Ta cùng nhị đệ nếu vẫn còn ở vị trí này, sẽ có biện pháp để hấn vào kinh thành nhậm chức, đến lúc đó người một nhà có thể quan tâm chăm sóc lẫn nhau.” Minh Tắc vui mừng nói, sau đó quay sang hôn nhẹ lên gương mặt nhỏ nhắn của Thừa Tuyên: “Tuyên Nhi nói có đúng hay không?”

Đinh Nhược Nghiên buồn bã: “Có thể như vậy là không còn gì tốt hơn, nhà khác đều đông đúc náo nhiệt hạnh phúc, nhà chúng ta càng lúc càng lạnh lẽo.”

Lý Minh Tắc biết Nhược Nghiên không nỡ xa Lâm Lan, cười khuyên lơn: “Nàng đừng nhìn nhà khác náo nhiệt mà hạnh phúc. Nhà ai không có chuyện bí mật. Chỉ có nàng và đệ muội mới thật sự là hòa thuận, tuy bọn họ chuyển đi, nhưng khu vực Hà Hoa Lý cách không xa, ngồi xe ngựa chỉ một bữa cơm đã tới, nếu muốn đi thăm đệ muội cũng rất tiện.”

“Làm sao giống nhau, cảm giác ở gần vẫn khác, cùng nhau dưới một mái hiên, cho dù không gặp nhau mỗi ngày nhưng vẫn trong một cái cửa, trong lòng an tâm.” Đinh Nhược Nghiên phản bác.

Lý Minh Tắc nói: “Nàng cũng biết, phụ thân làm ra những chuyện kia với nhị đệ, nhị đệ không có biện pháp, đành nhắm mắt làm ngơ thôi.”

Đinh Nhược Nghiên sâu kín than thở, nàng không thể bác bỏ, đừng nói Minh Doãn muốn đi, nàng cũng muốn đi, chỉ là không có biện pháp thôi.

Kiều Vân Tịch biết bọn họ muốn chuyển tới gần mình, vô cùng cao hứng, nhiệt tình giúp thuê thợ hồ, thợ mộc, thợ làm vườn... Phùng Thị kiêm mẹ kế và bạn tốt Lâm Lan, đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội nói lại tình xưa, hằng ngày cùng Kiều Vân Tịch qua giúp Lâm Lan sửa sang nhà mới, cứ như

vậy, tiện nghi nhất là Lý Minh Doãn, hẳn chỉ cần cách ba bốn ngày qua xem thành quả.

Chu mama cầm một phần danh sách vội tới đưa cho nhị thiếu phu nhân xem.

“Đây là nhân thủ an bài bên nhà mới, đại phu nhân để mấy lão nhân trong phủ qua đó, lão nô vừa đi gặp người môi giới, mua mười hai nha đầu cùng sáu gã sai vặt. Phủ Tướng quân phái sang tám hộ vệ, cộng thêm người Lạc Hà trai chúng ta, tổng cộng có bốn mươi hai người, nhân thủ coi như đủ rồi. Tuy nhiên chưa có đại quản gia, nhị thiếu phu nhân xem... chọn ai là thích hợp? Nếu không thích hợp, lão nô sẽ đi tìm người khác.”

Lâm Lan nhìn danh sách hỏi: “Những nha hoàn, sai vặt mama mới mua thế nào?”

“Đã kiểm tra, thân thể trong sạch, chăm chỉ chịu khó, đã ký văn tự bán đứt, bọn chúng sẽ không dám lười biếng.” Chu mama trả lời.

Lâm Lan hài lòng gật đầu: “Như vậy thì tốt, về phần đại quản gia, trong lòng ta đã cảm thấy có một người đặc biệt thích hợp.”

Chu mama suy đoán: “Nhị thiếu phu nhân nói là... Phúc An?”

Lâm Lan cười nói: “Xem ra mama cũng cảm thấy người này thích hợp, không sai, chính là Phúc An. Trước kia ta để cho hắn giúp đỡ xử lý Hội Xuân Đường, hắn làm việc cẩn thận tỉ mỉ, xử lý trong ngoài thỏa đáng. Đó là một chuyện, thêm nữa hắn sinh ra ở Diệp gia, là trượng phu Ngọc Dung, không có ai thích hợp hơn hắn. Mama hãy đi hỏi xem ý tứ hắn thế nào. Nếu hắn đồng ý thì một nhà cùng nhau tới, Ngọc Dung còn có thể hỗ trợ xử lý nội viện, Chu mama, tuổi mama cũng đã nhiều, lẽ ra nên được nghỉ ngơi, nhưng bên cạnh ta không có ai, đành khiến mama vất vả cho tới bây giờ. Trong lòng ta thật sự băn khoăn, nếu Ngọc Dung tới đây, đến lúc đó nếu mama muốn trở về Phong An hay lưu lại kinh thành đều là tùy mama. Mama đã giúp ta cùng nhị thiếu gia rất nhiều, trong lòng ta, đã coi mama như người thân của mình.”

Chu mama cảm động nói: “Tâm ý nhị thiếu phu nhân, lão nô đều biết, lão nô vô cùng cảm kích, lão nô hầu hạ Diệp lão thái thái hơn nửa đời người, lẽ ra trở về theo lão thái thái, nhưng lão nô không yên lòng người cùng nhị thiếu gia. Nếu nhị thiếu phu nhân không chê lão nô lâu năm vô dụng, lão nô còn muốn hầu hạ bên cạnh nhị thiếu phu nhân mấy năm nữa. Đợi tiểu thiếu gia lớn một chút, lão nô sẽ về Phong An.”

Nói thật, cho tới nay, Lâm Lan tin tưởng nhất chỉ có Chu mama, Quế tẩu, Ngân Liễu cùng Ngọc Dung. Nhất là Chu mama, có bà ở đây, Lâm Lan rất an tâm. Nếu Chu mama thật sự đi, nàng không nỡ.

“Như vậy cũng tốt, lại khiến mama vất vả.” Lâm Lan áy náy.

“Lão nô mệt nhưng mà vui.” Chu mama cười nói.

Lâm Lan nhìn danh sách có tên Quế tẩu, nghĩ ngợi nói: “Chu mama, trưởng phu cùng các con Quế tẩu đang ở Phong An sao?”

“Vâng. Chồng của Quế tẩu đang làm quản sự cho lão thái gia. Con trai lớn và con trai thứ là thủ hạ của nhị lão gia.” Chu mama trả lời.

Lâm Lan suy nghĩ, Quế tẩu xa gia đình đã hơn ba năm rồi, trường hợp này không giống Chu mama, Chu mama là không có con cái, thân vô nhớ thương. Nếu nàng và Minh Doãn quyết định ở kinh thành thì sẽ đón người nhà Quế tẩu lên, nhưng Minh Doãn đã nói, đợi thời cơ thích hợp sẽ từ quan, cho nên, chuyện này vẫn cần chùng chình không chú ý.

“Chu mama, mama bí mật xem ý tứ Quế tẩu, nếu Quế tẩu muốn về Phong An đoàn tụ thân nhân thì thuận theo ý Quế tẩu.” Lâm Lan trầm ngâm nói.

“Vâng. Lão nô sẽ lập tức đi hỏi ý tứ.” Chu mama đáp ứng, lặng yên hồi lâu, nói: “Tháng này, cửu phu nhân tới mượn bạc ba lần, tổng cộng năm trăm lượng, là nhị thiếu gia đồng ý.”

Lâm Lan nhíu mày: “Chị ta đúng là có kĩ năng tiêu bạc, biết là làm gì không?”

“Lão nô bí mật dò xét một phen. Gần đây cứu phu nhân mê đánh bạc.” Chu mama thấp giọng nói.

Lâm Lan rầu rĩ hừ một tiếng: “Chị ta đúng là bần nhão không thể đáp tường.”

Từ khi nàng mang thai, Diêu Kim Hoa đến thăm nàng ba lần, thật sự là mượn danh tới cửa đòi bạc.

“Không chỉ có thế, cứu phu nhân còn qua tư lự Diệp Thị lấy tư lự đi bán nhưng không trả tiền, cho tới bây giờ đã thiếu bảy trăm sáu mươi tám lượng bạc.”

Lâm Lan xoa ngực, ý bảo Chu mama rót một chén nước.

Đôi với nàng mà nói, hơn một ngàn hai không phải là cái gì lớn, nhưng đại ca mỗi tháng chỉ có hơn một trăm lượng bổng lộc, làm sao chịu được Diêu Kim Hoa tiêu xài như vậy?

Lâm Lan uống một hớp, thở dài nói: “Chuyện này, chúng ta coi như không biết, chị ta muốn mượn bao nhiêu thì cho mượn bấy nhiêu.”

Tính toán đại ca đã sắp trở lại rồi, nàng cũng nên chấm dứt cuộc sống tiêu sái của Diêu Kim Hoa.

Chu mama hiểu ý: “Lão nô hiểu.”

“Hàm Nhi thế nào?” Lâm Lan lo lắng nhất là Hàm Nhi, Hàm Nhi có người mẹ như vậy thật là bất hạnh tám kiếp.

“Hàm Nhi thiếu gia có Phùng phu nhân phái mama sang nuôi dạy, nhị thiếu phu nhân yên tâm.” Chu mama nói.

Yên tâm, nàng có thể yên tâm sao? Có người mẹ như vậy thà rằng không có. Lâm Lan im lặng cực độ.

Tổng Nhan nhậm chức xong, ngày tốt cũng đã được chọn, là ngày mừng sáu tháng sáu, vốn định chuyện vui Minh Châu xong sẽ dọn nhà, nhưng đầu tháng sáu, khí trời dần nóng bức, Lâm Lan cả ngày phiền não bất an, đêm không thể say giấc, Minh Doãn nói nhà mới mát mẻ hơn Lạc Hà trai nhiều, dứt khoát rời đi sớm.

Chu mama đưa người qua, Như Ý cũng qua nhà mới, trở về hưng phấn nói: “Nhà mới thật đẹp, nhất là ao sen kia, giờ đang tiết hoa nở, nhị thiếu gia chọn nhà thật tuyệt, mở cửa sổ là có thể thấy ao sen, nghĩ tới là thấy hạnh phúc rồi.”

Nghe Như Ý nói như thế, Lâm Lan có chút vội vàng, ước gì ngay lập tức đi qua ở.

Mùng hai tháng sáu, đại ca từ thôn Giản Tây trở lại, án theo ý tứ Lâm Lan, ôm bài vị của mẹ tới quý phủ của mình.

Kể từ khi mang thai, Lâm Lan không ra khỏi cửa, nhưng chuyện đón bài vị là đại sự, chỉ cần nàng còn một hơi cũng phải đi.

Lý Minh Doãn ngày hôm đó cố ý xin nghỉ phép, cùng Lâm Lan đi nghênh đón bài vị Thâm Thị.

Thâm Thị một lần nữa hạ táng, mộ địa ở phía nam ngoại thành, dựa lưng vào núi xanh, trước mặt có suối nước, phong thủy bảo địa, Lâm Trí Viễn mua vài mẫu ở đây, xây dựng phần mộ khí phái, an táng Thâm Thị chỗ này.

Mộ địa rất tốt, rất khí phái, nhưng Lâm Lan thấy mẹ cô linh nằm ở kia, không nhìn được lòng chua xót khổ sở.

Lý Minh Doãn dốc hết sức an ủi nàng: “Cuối cùng đã được ở gần, sau

này nếu nàng nhớ mẹ, tới đây rất tiện.”

Đúng vậy! Cũng chỉ có điếm này tốt.

Lâm Trí Viễn cùng Lâm Phong lần này về quê, trải qua hai tháng chung đụng, tình cảm phụ tử tăng tiến rất nhiều. Hiện tại chỉ có Lan Nhi đối với ông hờ hững như cũ.

“Lan Nhi, đừng quá đau buồn, mẹ con dưới đất biết được gặp con và Phong Nhi, bà ấy sẽ vui mừng. Bây giờ con đang có thai, nên giữ gìn sức khỏe.” Lâm Trí Viễn an ủi Lâm Lan.

Lâm Lan lạnh nhạt nhìn ông một cái, sau đó đổi vị trí cho Minh Doãn, cách xa chút nào hay chút đấy.

Lâm Trí Viễn không vui, âm ức bỏ đi. Phùng Thục Mẫn đồng tình nhìn lão gia.

Lắp mộ xong, mọi người ở trước mộ phân dập đầu lạy ba cái, Diêu Kim Hoa giả mù sa mưa rớt vài giọt lệ, gào khan mấy tiếng, Lâm Lan nghe mà sinh khí. Con mẹ nó, cô còn dám không biết xấu hổ khóc. Nếu không phải vì loại đàn bà chanh chua như cô, không chừng lúc này mẹ tôi còn đang sống.

Lý Minh Doãn nhìn sắc mặt nàng không thoải mái, tiến lên nói nhỏ bên tai nàng: “Thân thể mình quan trọng hơn, chớ vì những kẻ không đáng mà tức giận.”

Lâm Lan miễn cưỡng nuốt xuống khẩu khí này.

Sau đó Lâm Phong ôm bài vị, Lâm Lan cầm hương. Đoàn người hướng phủ đệ Lâm Phong đi.

Bận rộn cả một ngày, Lâm Lan cảm giác vô cùng mệt mỏi, lúc chưa có bầu không biết, hóa ra mình cũng có lúc yếu ớt như vậy, hay là đứa bé trong bụng quá yếu ớt?

Lý Minh Doãn sợ nàng mệt nhọc, cáo từ trở về phủ.

Lâm Lan về nhà liền nằm xuống, xương sống thắt lưng mỗi như, Minh Doãn rất lo lắng, muốn đi mời Hoa Văn Bách tới xem tình hình. Mọi người nói trong vòng ba tháng đầu nguy hiểm nhất. Lâm Lan ngăn không cho, Lý Minh Doãn không thể làm gì khác hơn là ở bên cạnh nàng, giúp nàng xoa bóp thân thể.

“Thoải mái chút nào không?” Lý Minh Doãn một bên xoa bóp một bên hỏi.

“Uhm, khá hơn chút rồi.” Lâm Lan hữu khí vô lực đáp lời.

“Ta sẽ ở đây, nàng nhắm mắt lại ngủ đi.”

“Ngủ không được. Ta nhắm mắt lại liền nhớ mẹ, mẹ đi theo cha, không được hưởng phúc một ngày, toàn là đau khổ.” Lâm Lan rầu rĩ nói.

“Chết sống có số, phú quý tại thiên. Người đã qua đời, nàng không nên quá thương tâm.” Lý Minh Doãn lựa lời khuyên nhủ.

Lâm Lan tức giận nắm tay nói: “Cũng tại ả đàn bà chanh chua Diêu Kim Hoa, ba lần bốn lượt hại mẹ tức hộc máu, anh trai thì là quả trứng mềm, một chút khí khái cũng không có, đến hôm nay mới có chút khí khái, Diêu Kim Hoa thấy vậy mới không dám kiêu ngạo.”

Lý Minh Doãn bất đắc dĩ nói: “Chuyện đã qua, đừng nghĩ nữa, người làm, trời nhìn, nếu chị dâu nàng không biết hồi cải, sớm muộn sẽ nhận báo ứng.”

Lâm Lan chợt nhớ tới chuyện Diêu Kim Hoa vay tiền, quay đầu hỏi Lý Minh Doãn: “Diêu Kim Hoa hỏi vay tiền chàng, sao chàng thoải mái đáp ứng vậy? Năm trăm lượng bạc, là hai tháng tiền tiêu của chàng.”

Lý Minh Doãn cười nhẹ nói: “Tới giờ nàng mới hỏi ta? Chị ta không tốt thì vẫn là chị dâu, dù gì ta cũng phải nể mặt mũi anh vợ chứ? Nếu mượn bạc làm chính sự, ta phải cho! Nếu cầm bạc đi làm chuyện không tốt, ta lại càng phải cho đúng không?”

Lâm Lan nhìn hấn cười quý dị, nhíu mày nói: “Chàng biết gì phải không?”

Lý Minh Doãn từ chối cho ý kiến: “Có một từ gọi là thôi phòng để giết, nghe qua chưa?”

Lâm Lan lườm hấn một cái: “Cũng biết bụng chàng toàn màu đen rồi.”

Lý Minh Doãn vô tội nói: “Rõ ràng là người ta tự gây nghiệt không thể sống, sao thành ta bụng ta đen vậy? Chị dâu nàng đi đánh bạc, nếu ta không cho chị ta mượn bạc, chị ta cùng đường, chẳng phải sẽ tới tìm thuộc hạ anh vợ. Aiz! Ta nghe nói, người ta tặng lễ tới cửa, chị ta thu hết lại, vậy mà còn tới đây khóc than, chẳng phải là muốn bạc sao? Tiếp tục như vậy, sớm muộn cũng có chuyện.”

Lâm Lan nhíu lông mày nói: “Không thể đợi đến khi danh tiếng anh trai bị chị ta phá hủy hết, lúc này ta có bầu, nếu không đã sớm giải quyết chị ta.”

Lý Minh Doãn xem thường nói: “Muốn giải quyết chị ta cần gì phải phí tâm tư, để ta nói với cậu cả, cho mấy người ở sòng bạc tới nhà đòi nợ, nếu anh nàng còn có chút đầu óc, nên hiểu được, nữ nhân này không thể giữ lại được.”

“Nên như thế, người này giữ lại, sớm muộn sẽ gây tai họa, ta chỉ sợ anh trai nhất thời mềm lòng. Chàng không biết, Diêu Kim Hoa biết cách lấy lòng anh trai ta lắm.” Lâm Lan lo lắng nói.

Lý Minh Doãn suy nghĩ một chút: “Chuyện này nàng đừng lo, giao cho ta làm.”

Lý Minh Doãn ra tay, Lâm Lan tự nhiên yên tâm.

Trong phủ Tướng quân.

Phùng Thị nhìn lão gia rời nhà hai tháng, người gầy đen đi, không khỏi đau lòng, sai nhà bếp nấu súp cho lão gia bồi bổ thân thể.

“Lão gia lần này cực khổ, may là chuyện đã xong, trong lòng cũng có thể an ủi chút ít.”

Lâm Trí Viễn thổn thức cảm khái: “Lần này đi thôn Giản Tây, thấy phòng ở trước kia của Thẩm Thị, là nơi tan hoang nhất cả thôn Giản Tây. Nghe thôn trưởng nói qua tình hình mẫu tử mấy năm trước, trong lòng ta rất khổ sở.”

Phùng Thị cũng cảm thán: “Tỷ tỷ thật đáng thương, thân xui quỷ khiến, âm dương cách biệt, ta đã nghe Lâm Lan nói, thôn dân Giản Tây thuần phác, một nhà nàng mới ở lại đó an định.”

“Aiz! Ta lại càng trách bản thân, nếu lúc trước ta không bị thương nặng, có lẽ mẹ con họ không đến nỗi...”

“Lão gia đừng tự trách mình, ngài cũng không muốn như vậy.” Phùng Thị trấn an.

“Nếu Lan Nhi cũng có thể nghĩ như vậy thì tốt, đúng rồi, Lan Nhi có bầu, mấy tháng rồi? Thân thể có khỏe không? Ta thấy nó gầy da bọc xương rồi.” Lâm Trí Viễn ân cần hỏi thăm.

Phùng Thị cười nói: “Chưa được ba tháng, ghénh dữ dội lắm. Ăn không được ngủ không được, thiếu chút nữa khiến Lý Minh Doãn ốm theo. Bây giờ nhìn đã khá hơn rồi, lần trước ta đi thăm mới thật đáng thương, nói chưa được ba câu đã nôn ọe, lúc ta có thai Sơn Nhi cũng ghénh dữ dội nhưng cũng không bằng cô ấy.”

“Như vậy sao được? Không mời Thái y tới xem sao ư?” Lâm Trí Viễn nhíu mày.

“Sao lại không? Hoa Thái y định kỳ đi bắt mạch cho cô ấy, đã kê mấy đơn thuốc mà chẳng có hiệu quả. May Lâm Lan là người lạc quan, nôn ọe đã quen, dù sao cũng chưa thấy ai mang thai chết đói.” Phùng Thị cười khổ nói.

Lâm Trí Viễn thở dài: “Xem ra cháu ngoại ta quá nghịch ngợm rồi, ở trong bụng mẹ đã nghịch như thế, nàng rảnh thì qua xem nó một chút.”

Phùng Thị mỉm cười: “Việc này còn đợi lão gia phân phó sao?”

Anh Doãn âm hiểm quá trời đất ơi T_T

Chương 318 – Tổ khổ

Phía Phúc An lập tức đáp ứng, Lâm Lan để Lý Minh Doãn cùng cậu cả Diệp gia giải quyết chuyện này, đưa cả nhà họ qua đó.

Ngày tốt chuyển nhà, không gióng trống khua chiêng, đồ đã sớm rời qua, hiện tại chỉ cần người đi qua là được, đến giờ lành, ở cửa đốt mấy xâu pháo.

Không mời khách, chỉ có một vài người nghe tin đến chúc mừng, đều bị Lý Minh Doãn nhất nhất cự tuyệt, nói vợ đang mang thai, không chịu được tiếng động quá lớn. Vì thế, chuyển nhà mới chỉ bày sáu bảy bàn tiệc, đều là người trong nhà.

Trong bữa tiệc, mọi người vừa nói vừa cười, chỉ một mình Diêu Kim Hoa giữ yên lặng, bộ dạng u sầu, Lâm Lan biết, sự việc đã lộ rồi.

Ngày hôm trước chương quỹ đi tìm đại ca, đưa sổ nợ mấy tháng qua của Diêu Kim Hoa cho đại ca xem, đêm đó đại ca ủ rũ tìm nàng vay tiền. Đại ca

không nói nguyên do, nàng cũng không hỏi.

Đây vẫn chỉ là bước đầu tiên, đến chuyện đánh bạc, việc Diêu Kim Hoa hỏi mượn bạc thuộc hạ đại ca cũng đã bại lộ, đại ca còn không bực phát sao!

“Lâm Lan, cô có thể chuyên tới đây thật là quá tốt, ta nói cô nghe, mở cửa hậu viện ra, chẳng phải hai nhà thành một nhà rồi sao.” Kiều Vân Tịch cười nói.

Lâm Lan mỉm cười: “VẬY thì tốt, lui tới sẽ tiện hơn, bằng không, đi vào cửa trước, còn mất thời gian một nén nhang.”

Kiều Vân Tịch vui vẻ, nói với Phùng Thị: “Cô xem, ta vừa nói Lâm Lan đã đồng ý.”

Phùng Thị ê ẩm nói: “Cô thì tiện rồi. Ta muốn tới đây tham gia náo nhiệt, phải tiêu tốn gần nửa canh giờ đấy!”

Bùi Chi Thiên phẫn nộ: “Các cô kêu cái gì chứ. Ta xa nhất ở đây, lại còn có bầu. Người nào đáng thương bằng ta?”

Đinh Nhược Nghiên giơ chén rượu lên, uyển chuyển nói: “Hôm nay đệ muội chuyển nhà, ta không kể khổ nữa. Đều là người một nhà mặc dù không ở chung một chỗ nhưng tình cảm thì không vì thế mà lạnh nhạt. Sau này, hãy đi lại nhiều.”

Lâm Lan bung chén nước lên, nói: “Đó là tự nhiên, nếu tẩu ở nhà buồn bực thì cứ tới đây ở mấy ngày, chờ thân thể ta khá hơn chút, sẽ thường xuyên về thăm tẩu. Ngày hôm nay ta lấy trà thay rượu, sau này mọi người thường xuyên qua lại, chỗ này của ta luôn hoan nghênh các vị.”

Mọi người nhất tề nâng chén rượu. Chỉ riêng Diêu Kim Hoa còn ngây người, Phùng Thị nhàn nhạt nhìn cô ta một cái: “Kim Hoa, làm sao cô không uống, tất cả mọi người nâng chén rồi.”

Lúc này Diêu Kim Hoa mới cuống quít nâng chén.

Bởi vì Lâm Lan cùng Bùi Chỉ Thiển có bầu, mọi người đều có ý giải tán sớm. Tương lai còn dài!

Lâm Lan mở cửa sổ phía nam, nhìn hồ sen trong bóng đêm, ánh trăng như thủy ngân rót trên mặt nước, sóng nước lăn tăn, dường như có vô số viên ngọc tỏa sáng, trong gió thoang thoang mùi hoa thơm, Lâm Lan hít một hơi thật sâu, cảnh tượng thật tuyệt.

Nhắc tới cũng kỳ quái, kể từ sau khi mang thai, nàng không ngửi được mùi thơm nào hết, lúc này có thể ngửi mùi thơm của hoa sen mà không có nửa điểm khó chịu, ngược lại thần thanh khí爽.

Một đôi cánh tay nhẹ nhàng ôm nàng, Lâm Lan dựa vào ngực của hắn: “Khách về cả rồi sao?”

Cầm của hắn cọ vào tóc mai nàng, ôn nhu đáp lại: “Về cả rồi. Thích nơi này không?”

Lâm Lan gật đầu mỉm cười: “Rất thích, nhất là hồ sen này.”

“Ban đầu ta cũng nhìn trúng điểm này, nghĩ rằng nhất định nàng sẽ thích, hiện tại gió thổi rồi, hay là ta dẫn nàng đi dạo trong vườn.”

“Nơi này đã là nhà của chúng ta, sau này còn có nhiều thời gian.” Lâm Lan mỉm cười.

“Đúng vậy. Sau này đây chính là nhà chúng ta, nàng chính là nữ chủ nhân nơi này, không còn ai tới tới quấy rầy chúng ta.” Lý Minh Doãn ôn nhu nói.

Ngày hôm đó, Lý Minh Doãn mới vừa hạ triều, Lâm Phong ở bên ngoài chờ hắn, sắc mặt rất khó nhìn.

“Muội phu, người có rảnh không?”

“Đại ca có việc?” Lý Minh Doãn nhíu mày hỏi hần.

“Ta muốn nói với cậu một chuyện.”

“Vậy đi nhà ta đi!” Lý Minh Doãn vội vàng về xem Lâm Lan.

Thần sắc Lâm Phong do dự: “Có thể tìm một chỗ nào ngồi nói chuyện không, không nên nói ở trong nhà.” Mọi tử đang có bầu, hần không muốn những chuyện phiền lòng kia quấy rầy mọi tử nghỉ ngơi.

Lý Minh Doãn do dự chốc lát, phân phó Đông Tử: “Người đi về trước nói cho nhị thiếu phu nhân, hôm nay ta có chút việc, sẽ về muộn, không cần chờ ta ăn cơm tối.”

Đông Tử lĩnh mệnh đi trước, Lý Minh Doãn cùng Lâm Phong đi Dật Hương Cư tìm một phòng trang nhã, gọi chút rượu và thức ăn.

“Đại ca có chuyện gì nói đi!”

Lâm Phong rót cho Lý Minh Doãn một chén, sau đó tới mình, bung chén lên ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, sau đó nặng nề thở dài, nói: “Chuyện này, trong lòng ta do dự đã lâu rồi, ta biết rõ những khuyết điểm của chị dâu cậu, ban đầu cô ta bất kính với mẹ ta, khiến mẹ mấy phen hộc máu, bệnh tình tăng lên, lúc ấy ta từng có ý niệm bỏ vợ trong đầu, nhưng cô ta nói nếu ta dám bỏ cô ta, cô ta sẽ đập đầu chết trước mặt ta... Cô ta động một chút là lấy cái chết uy hiếp ta, trước kia một mình, bây giờ còn kéo theo cả Hàm Nhi.”

Lý Minh Doãn lấy bầu rượu trong tay Lâm Phong, rót đầy chén cho hần, chậm rãi nói: “Thật ra thì, những người đem chữ chết giắt khóe miệng là người sợ chết nhất.”

Lâm Phong tựa hồ có chút xúc động: “Cậu không biết cô ta điên lên thì chuyện gì cũng làm ra được.”

“Đại ca, lời này khó nghe, chị dâu dám bừa bãi như vậy, hơn phân nửa là do thói quen của anh, thương yêu thế tử là bốn phận trọng phu chúng ta, nhưng cũng phải xem nữ nhân này có đáng giá cho mình yêu thương không, nếu không sẽ thành thói quen xấu.” Lý Minh Doãn thật tình nói.

Lâm Phong gật đầu, ảo não nói: “Đúng là ý này, chỉ là ta tỉnh ngộ muộn, cô ta đã bị ta làm hư, không đổi được rồi.”

Lý Minh Doãn biết rõ còn cố hỏi: “Có phải chị dâu làm chuyện gì không?”

Lâm Phong buồn bực uống một chén rượu, trong mắt vẻ giận càng lớn, nghiêng răng nói: “Tiếp tục như vậy nữa, sớm muộn gì ta cũng bị hủy trong tay cô ta, lúc trước cô ta mặt dày đi Diệp gia lấy tơ lụa không trả tiền, ta đã nhin, nghĩ đem bạc trả thay, khi về đã cảnh cáo cô ta một phen, chuyện này đã trôi qua, ai biết hôm qua người sòng bạc tới tận cửa tìm. Thì ra, cô ta đi đánh bạc thua hơn ba ngàn lượng, cô ta lấy tơ lụa Diệp gia đi đổi tiền đánh bạc, cô ta còn nói dối không biết ngượng mồm, cô ta đi đánh bạc còn không phải vì cái nhà này sao?”

Lý Minh Doãn làm bộ chột hiệu ra: “Ta lại cứ không hiểu làm sao, hai tháng nay đại tâu cứ luôn tới mượn bạc. Ta còn tưởng chị ta có gì khó xử nên không hỏi.”

Mặt Lâm Phong đen đi: “Cô ta còn hỏi mượn tiền cậu?”

Lý Minh Doãn gật đầu, khuyên nhủ: “Xem còn thiếu người ta bao nhiêu bạc, ta sẽ sai người đem bạc qua cho anh, không thể để chuyện xấu truyền ra, đồng thời anh cũng phải nói cho chị ta biết, không được làm như thế nữa.”

Lâm Phong nặng nề khẽ hừ: “Nếu chỉ là như thế, ta đã không chán nản như thế này. Hôm nay quan trên gọi ta tới giáo huấn một bữa, nói ta mới lên chức mấy ngày đã biết hỏi thủ hạ muốn bạc, niệm tình vi phạm lần đầu, tạm không so đo, nếu có lần sau, sẽ báo lên triều đình. Ta thật không nghĩ tới, cô ta to gan tới mức như thế, không biết xấu hổ tới mức như thế, cô ta không

biết xấu hổ nhưng ta có! Bảo ta sau này đôi mặt đồng liêu thế nào? Làm sao làm người?”

“Như vậy... Thật sự là hao tổn tâm trí!” Lý Minh Doãn thương hại nhìn Lâm Phong.

“Mẫu chốt nhất chính là, cô ta đến chết không nhận sai, xem thường nói, người làm quan sao không đòi bạc, hết ba năm tri phủ, mười vạn bạc trắng xài, vậy hỏi bọn chúng muốn chút bạc thì có gì không đúng? Cậu nghe xem, cô ta nói tiếng người đầy ư? Lúc ấy ta tức quá liền cho cô ta một cái tát.” Lâm Phong trầm mặt tức giận không dứt.

Lý Minh Doãn uống một hớp rượu, trầm ngâm nói: “Đại ca, lời thật khó nghe, giang sơn dễ đổi, còn tính tình chị dâu, nếu vẫn còn ở thôn Giản Tây, cùng lắm thì âm ỉ với hàng xóm một hồi, đánh nhau cũng không gây ra đại họa gì, nhưng hôm nay ở kinh thành, anh lại là người có thân phận, sớm muộn gì cũng gây ra đại họa. Quan trên của anh coi như có giao tình với cha vợ, cho nên lần này không truy cứu trách nhiệm, nếu đổi lại người khác, không có lần sau đâu. Lần này anh có thể qua được, nhưng đừng quên, dương kim Thánh thượng hận nhất hai chữ tham nhũng, lợi hại trong chuyện này, anh nên suy nghĩ rõ ràng.”

Lâm Phong ực mạnh hai chén rượu, quăng chén lên bàn, nặng nề nói: “Nữ nhân này không giữ lại được rồi.”

Lý Minh Doãn chậm rãi lên tiếng: “Vẫn nói thà hủy mười ngọn miếu chứ không hủy một mối hôn sự, aizz! Nếu đại tâu có thể sửa đổi, ta sẽ không khuyên anh bỏ vợ, có điều, họa từ trong nhà, có người vợ như vậy, đời này anh đừng nghĩ bớt lo.”

“Hưu, lần này không thể không hưu cô ta.” Thần sắc Lâm Phong vô cùng kiên quyết.

Lý Minh Doãn an ủi vỗ vỗ bả vai hắn, nói: “Nếu anh đã nhìn thấu, suy nghĩ cẩn thận rồi thì không thể do dự nữa. Anh phải dứt khoát nói với Diêu Kim Hoa. Trước đó đem Hàm Nhi đưa đến chỗ cha vợ, tránh chị ta đem

Hàm Nhi ra uy hiếp, sau đó tùy cha vợ ra mặt, chị ta lần át anh quen rồi, chỉ có cách tìm người chị ta kính sợ trấn chị ta.”

Hạ quyết tâm quyết định xong, sáng hôm sau Lâm Phong lặng lẽ ra lệnh cho mama được gửi sang nuôi dạy Hàm Nhi ôm Hàm Nhi đi phủ Tướng quân, lúc đó, Diêu Kim Hoa còn đang ngủ chảy nước miếng. Ngày hôm qua Lâm Phong hung hăng mắng cô ta một bữa, lại cho ăn một cái tát, sau đó tức giận ra khỏi cửa, đầu tiên cô ta thấp thỏm, sợ Lâm Phong tức quá hừ cô ta. Cô ta đã nghĩ, chỉ cần Lâm Phong mở miệng nói lời này, cô ta lập tức ôm Hàm Nhi rời đi, kết quả đến trễ Lâm Phong mới về, một thân nồng nặc mùi rượu, không hề nhắc đến chuyện cô ta mượn bạc, đặt mình lên giường là ngủ, Diêu Kim Hoa thâm nhủ, Lâm Phong không dám làm gì mình.

Diêu Kim Hoa ngủ thẳng khi mặt trời lên cao mới hỏi nha hoàn: “Tiểu thiếu gia dậy lâu chưa?”

Nha hoàn hồi bẩm: “Lão gia đã sai mama nuôi dạy đưa tiểu thiếu gia tới phủ Tướng quân, nói là Tướng quân đại nhân nhớ cháu.”

Lược trong tay Diêu Kim Hoa rơi xuống đất, lòng dâng lên một loại dự cảm mãnh liệt xấu. Lâm Phong sớm không đưa muện không đưa, hôm nay lại đưa Hàm Nhi đi phủ Tướng quân, có phải là đã có chủ ý gì?

“Phu nhân sao thế?” Nha hoàn nhặt lược lên, bất an nhìn Diêu Kim Hoa.

Diêu Kim Hoa tâm loạn như ma, cố gắng an ủi bản thân, nhất định là mình chột dạ nghi thần nghi quỷ, có lẽ là ngẫu nhiên mà thôi.

Diêu Kim Hoa lo sợ suốt một ngày, tới khi mặt trời lặn vẫn không thấy Lâm Phong trở lại, Diêu Kim Hoa đứng ngồi không yên, liền lên đường chạy tới phủ Tướng quân, chuẩn bị đón Hàm Nhi về.

Chương 319 – Lựa chọn

Diêu Kim Hoa đến phủ Tướng quân, liền trực tiếp bị mời đi tiên sảnh, cha

chồng cùng mẹ chồng trẻ tuổi đang ngồi ghé trên, vẻ mặt nghiêm túc, trong lòng Diêu Kim Hoa bồn chồn. Nhìn trận chiến này rất không ổn! Chẳng lẽ Lâm Phong đã cáo trạng với cha chồng? Hay là mama nuôi dạy kia dám mở mồm nói gì?

Diêu Kim Hoa tươi cười làm ra vẻ con dâu hiền lành tiến lên hành lễ hai người: “Cha mẹ, con... con tới đón Hàm Nhi.”

Lâm Trí Viễn xem thường Diêu Kim Hoa, hừ lạnh một tiếng: “Hàm Nhi không có người mẹ như cô.”

Trong lòng Diêu Kim Hoa chấn động, cha chồng cũng biết rồi? Diêu Kim Hoa bản lĩnh chính là co được dãn được, lập tức quỳ xuống, hối hận nói: “Con dâu nhất thời hồ đồ, con dâu đã biết sai rồi, kính xin cha đừng tức giận, con dâu nhất định sửa đổi.”

Lâm Trí Viễn lạnh lùng nói: “Cô bảo đi đánh bạc vì nhà này sao? Cô bảo hết ba năm tri phủ, mười vạn bạc trắng xài? Hóa ra ngại ta cho còn ít?”

Diêu Kim Hoa liên tục gật đầu nhận sai: “Là con dâu hồ đồ,”

“Hồ đồ? Ta xem cô chẳng hồ đồ chút nào, chính là bản tính thành tinh rồi!” Phùng Thị không khách khí nói: “Cô thiếu nhiều bạc vậy sao? Nhà là Lâm Lan mua, hạ nhân là ta cấp, đặt mua gia cụ cũng là bạc ta cho, cô còn tính toán gì. Từ khi cô đến kinh thành, đã lấy bao nhiêu bạc từ nhà chúng ta, từ chỗ Lâm Lan? Lâm Phong cũng không phải là không có bổng lộc, cô còn thiếu cái gì? Cô còn không biết xấu hổ đi lấy tư lỵ Diệp gia đổi lấy bạc, cô nghèo đến điên hay bị tiền làm lú mắt rồi? Lại còn đi đánh bạc, có biết đánh bạc với cô là những hạng người nào không? Đều là du côn lưu manh, một đám hạ lưu. Cô còn không biết xấu hổ nói là vì cái nhà này, thể diện Lâm gia bị cô phá sạch rồi.”

Phùng Thị đã sớm biết Diêu Kim Hoa không phải tốt đẹp gì, không nghĩ tới cô ta có thể nát tới độ này, hôm nay lúc Lâm Phong tới nói, nàng cùng lão gia tức đến nổ phổi.

Diêu Kim Hoa mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, một câu cũng không dám nói.

“Một mình cô không biết xấu hổ vậy thì thôi, cô có biết thiếu chút nữa cô hại mất tiền đồ của tướng công mình không. Nếu không phải người ta nể mặt cha chồng cô, lúc này tướng công của cô đang ở tù rồi, Diêu Kim Hoa ơi Diêu Kim Hoa, trên đời này có người vợ nào như cô không?” Phùng Thị càng nói càng sinh khí.

“Vâng, vâng, con dâu biết sai rồi, con dâu nhất định sửa đổi.” Diêu Kim Hoa liên tục không ngừng nhận sai.

“Chó có thể thay đổi được tính ăn cứt sao?” Lâm Trí Viễn nặng nề hừ: “Loại con dâu như cô. Lâm gia chúng ta không dám muốn, bằng không, tổng có một ngày bị tịch thu tài sản và giết cả nhà cũng không biết lý do.”

Diêu Kim Hoa kinh hãi, vội quỳ xuống, đáng thương nói: “Cha bớt giận, con dâu thật biết sai rồi. Con dâu nhất định sửa đổi, từ nay về sau, con dâu nhất định an phận thủ thường, làm tròn bổn phận người vợ, giúp chồng dạy con, không bao giờ dám làm loại chuyện hồ đồ này nữa, kính xin cha cho con thêm một cơ hội...”

“Cô làm Thảm Thị tức chết, còn muốn ta cho cô thêm cơ hội, muốn hại ta tức chết sao?” Lâm Trí Viễn nghĩ đến Thảm Thị mất sớm có một phần nguyên nhân lớn do Diêu Kim Hoa là lại hận cắn răng.

Diêu Kim Hoa vội vàng dập đầu: “Con dâu không dám, con dâu không dám...”

“Cô còn có cái gì không dám? Cô tự suy nghĩ đi, bảy lý do bỏ vợ, cô phạm vào mấy cái? Trừ không ra ngoài ở, điều nào cô cũng phạm vào, cũng là Lâm Phong tâm địa thiện lương mới nhân cô tới tận bây giờ, đổi lại là người khác, nếu không bỏ thì cũng sớm đánh chết cô rồi.” Phùng Thị lạnh lùng nói.

“Không cần nói nhiều với nó, ngày hôm nay, ta làm chủ, đưa con dâu này phải bỏ.” Lâm Trí Viễn hận tuyệt mà nói.

Diêu Kim Hoa bò rạp trên mặt đất, không thể tin nhìn cha chồng, hồi lâu mới khóc nói: “Cha! Con dâu tuy có nhiều điều không phải, nhưng con dâu đối với Lâm Phong là thật lòng! Hàm Nhi còn nhỏ như vậy, không thể không có mẹ ruột! Cha, nếu không phải ban đầu vì khuyên Lâm Phong nhận cha, Lâm Phong cũng sẽ không sinh hiềm khích với con dâu, con dâu cũng sẽ không làm ra nhiều chuyện sai trái như vậy, cha, ngài không thể qua cầu rút ván...”

Lâm Trí Viễn tức thiếu chút đột quy, cô ta không biết kiểm điểm lại còn mắng ông qua cầu rút ván. Khó trách Thẩm Thị tức hộc máu, lúc này ngay cả ông cũng khí huyết sôi trào.

“Diêu Kim Hoa, theo ý của cô là, cô mặt dày mày dạn đi Diệp gia lấy vải là cha chồng gọi cô đi hay sao? Cô đi đánh bạc cũng là cha chồng cô gọi đi? Cô hỏi thuộc hạ Lâm Phong bạc cũng là cha chồng cô ra lệnh? Hôm nay ta mới được mở mắt biết cô là người thế nào...” Phùng Thị tức giận mắng.

Diêu Kim Hoa sững sốt, yếu ớt nói: “Con dâu, con dâu không có ý này...”

“Vậy cô có ý gì? Yên lành không muốn lại muốn làm trò.”

“Bỏ, bỏ, sớm được thanh tĩnh, người như thế này không thể giữ lại.” Lâm Trí Viễn tức dựng râu trợn mắt.

Diêu Kim Hoa thấy ngày hôm nay thật không dễ mà qua được, đặt móng bắt đền trên mặt đất, lên tiếng khóc lớn: “Các người chê ta thân phận thấp hèn đúng không? Muốn đuổi ta để tìm cho Lâm Phong một nơi môn đăng hộ đối sao? Các người ngại bản yêu phú, các người vong ân phụ nghĩa. Không nghĩ tới, ban đầu Lâm Phong hẳn có cái gì? Nghèo rớt mồng tơi, mười tám dặm quanh thôn có ai chịu gả hẳn, nếu không phải ta, hẳn vẫn còn ngây ngốc trong rừng núi, đâu có ngày hôm nay. Ta bất kể, muốn bỏ ta, trừ phi ta chết.”

Lâm Trí Viễn cơ hồ muốn nhảy dựng lên, Phùng Thị giữ ông lại, khuyên nhủ: “Lão gia, vì người như thế mà tức giận hại thân, không đáng.”

Phùng Thị đứng lên, đi tới trước mặt Diêu Kim Hoa, trên cao nhìn xuống nói: “Diêu Kim Hoa, nếu ban đầu cô biết hồi cải, ta đã bỏ qua một bên. Cô nói cô gả cho Lâm Phong là ủy khuất? Ta nói cho cô hay, cho dù cả đời Lâm Phong ngây ngốc trong núi còn hơn là cưới cô về, cô vào cửa, hết ăn lại nằm, trên bất kính với mẹ chồng, dưới làm khổ tiểu cô, cả ngày náo loạn trong nhà, những chuyện này, già trẻ thôn dân Giản Tây đều có thể làm chúng. Cô không cãi được, bằng vào những điếm này, bất hiếu không đức, đủ để hru cô. Cho dù cô đi đâu đòi thuyết pháp cũng vô dụng, cô không có cái lý nào cả. Cô động một chút là đòi chết, lời nói thì dễ, nhưng thật sự có dám không, loại người như cô, muốn chết cứ chết, không ai cần. Nếu cô muốn tìm cái chết, muốn treo cổ, ta đưa dây thừng, muốn cắt cổ, ta đưa dao, muốn ăn thạch tín, ta kêu người đi mua, cô muốn chết như nào, ta đều theo ý cô.”

Một hồi này, Diêu Kim Hoa nghẹn họng, trân trối nhìn không nói được gì.

“Cô có nhìn ta cũng vô dụng, cô đừng hi vọng Lâm Phong sẽ thương xót cô, Lâm Phong là người tốt, nhưng tượng đất cũng có ba phần tính, ta cũng không sợ nói cho cô biết, hru cô, không chỉ là ý của chúng ta mà còn là ý của Lâm Phong. Nếu cô còn có đầu óc, nghĩ cho kĩ, đây là đâu, lão gia là ai, đừng ép chúng ta nổi lên nhẫn tâm, muốn bóp chết cô còn dễ hơn bóp chết một con kiến.” Phùng Thị không đổi sắc mặt nói.

Diêu Kim Hoa không ngu, cô ta mồm mép cũng chỉ có thể trước mặt Lâm Phong mà khua môi, cùng Phùng Thị, cùng cha chồng, cô ta là gì? Diêu Kim Hoa khóc như có đám: “Ta muốn gặp Lâm Phong, ta muốn gặp Hàm Nhi, để cho ta gặp Lâm Phong, muốn bỏ ta, cũng phải chính Lâm Phong nói với ta.”

Phùng Thị móc trong tay áo ra một phong thư, lạnh lùng nhìn Diêu Kim Hoa: “Cô không cần vọng tưởng nữa, từ thư, Lâm Phong đã viết xong, cậu ấy không muốn gặp lại cô, ta sẽ không để cô gặp Hàm Nhi, theo ý ta, loại người như cô, đuổi khỏi cửa là được, nhưng Lâm Phong nghĩ tới cô vì Lâm gia mà sinh Hàm Nhi, dù sao cũng từng là vợ chồng, không muốn làm chuyện tuyệt tình, chỗ này có ngân phiếu hai ngàn lượng bạc, nếu cô không đi đánh bạc, đủ để cô sống nửa đời sau. Ta sẽ an bài người đưa cô về nhà mẹ đẻ, hiện tại, hai con đường, cô tự mình chọn. Nếu lấy từ thư và ngân phiếu

rồi còn tiếp tục náo loạn, ta sẽ đi kêu quan phủ bắt cô đi, nửa đời sau cô ở đại lao mà âm ỉ! Cô suy nghĩ cho kỹ.”

Diêu Kim Hoa tuyệt vọng, Lâm Phong đã tuyệt tình đến mức không muốn nhìn mặt cô ta, cô ta còn có thể trông cậy vào đâu? Nhưng cô ta không cam lòng!

“Người... Tại sao các người bắt ta ngồi tù?” Diêu Kim Hoa sợ hãi hỏi.

Phùng Thị cười lạnh nói: “Diêu Kim Hoa ơi là Diêu Kim Hoa, cô không phải là có đầu óc lắm sao? Loại chuyện nhỏ nhặt này, dạn dò một tiếng là đủ rồi, còn cần lý do sao?”

Một câu hời hợt..., hoàn toàn đánh bại Diêu Kim Hoa. Cô ta như khốn thú vùng vẫy giãy chết: “Muốn bỏ ta cũng được, nhưng Hàm Nhi là ta sinh, trả lại Hàm Nhi cho ta.”

“Lão Vu, đi gọi quan sai tới, đồ không biết suy nghĩ này, đem đi cho rảnh nợ.” Lâm Trí Viễn lớn tiếng phân phó.

Lão Vu lên tiếng chạy đi.

Diêu Kim Hoa bò dậy, túm lấy tờ thư cùng ngân phiếu trong tay Phùng Thị: “Ta đi, ta hiểu rồi, các người lấy quyền thế áp người, ta đâu không lại các người, nhưng ta coi thường các người.”

Phùng Thị bật cười: “Cô coi thường sao, chúng ta không sợ. Ha ha ha.”

Lập tức phân phó: “Lão Vu, lập tức phái người đưa cô ta trở về Phong An.”

“Ta tự đi, không cần các người giả mù sa mưa, còn nữa, ta phải gặp nhi tử ta một lần.” Diêu Kim Hoa ưỡn ngực nói.

“Cô đã không còn là con dâu Lâm gia, không có quan hệ gì với Hàm Nhi

cả.” Phùng Thị lạnh lùng nói.

Diêu Kim Hoa nổi điên: “Các người ban ngày ban mặt chia rẽ vợ chồng chúng ta, chia rẽ mẫu tử chúng ta, chẳng lẽ nhìn mặt một lần cũng không cho sao? Chẳng lẽ người không có con? Cần thận gặp báo ứng.”

Phùng Thị ôn hoà nhã nhặn nhìn Diêu Kim Hoa, gằn từng chữ nói: “Ta cho cô một câu, nhớ cho kĩ, trời tạo nghiệt chường còn có thể sống, tự gây nghiệt không thể sống. Lão Vu, tiền khách.”

Diêu Kim Hoa hung hăng nhìn chăm chăm Phùng Thị, lão Vu dẫn mấy gia đình vào, nói với Diêu Kim Hoa: “Đại thẩm, xin mời!”

Diêu Kim Hoa hung hăng cắn răng, điên cuồng hô: “Lâm Phong, người là đồ rùa đen rúc đầu, là tên khốn kiếp, người sẽ không có kết quả tốt đẹp gì.”

Lão Vu liền lôi Diêu Kim Hoa đi ra ngoài.

Ra khỏi phủ Tướng quân, xe ngựa đã chờ sẵn, Diêu Kim Hoa tức giận hất tay mấy gia đình đang giữ cô ta: “Ta tự đi, ta muốn về nhà trước.”

Lão Vu nói: “Đại thẩm, nhà của người ở Phong An, nơi này không có nhà của người.”

Diêu Kim Hoa chán nản, Lâm Phong, người lợi hại! Tuyệt tình như vậy, ta sẽ không bỏ qua cho người.

“Dù sao ta cũng phải đi thu dọn đồ của mình.” Diêu Kim Hoa cả giận.

“Đồ của người đã thu thập xong, đều ở trên xe, xin mời!” Lão Vu không buồn chớp mắt, nhàn nhạt nói.

Lâm Phong ôm Hàm Nhi đi ra phủ Tướng quân, nhìn xe ngựa đi xa, không tiếng động thở dài: Kim Hoa, đi đường bình an!

Chương 320 – Mấy nhà vui mừng mấy nhà buồn

Ngày hôm qua khi Lý Minh Doãn trở lại nói chuyện đại ca muốn bỏ vợ, Lâm Lan vẫn lo lắng, bất quá Lý Minh Doãn đã cho đại ca chủ ý, đem chuyện này giao cho lão già kia cùng Phùng Thị làm, hẳn là sẽ thuận lợi! Thật ra thì Diêu Kim Hoa chỉ là con cọp giấy, đụng phải đối thủ mạnh hơn, cô ta sẽ không dám ho he. Cho đến tối hôm sau, Lâm Phong tới.

“Kim Hoa trở về Phong An rồi.” Thoạt nhìn Lâm Phong có vẻ mất hứng.

Lâm Lan cùng Lý Minh Doãn liếc nhau một cái, nói: “Chuyện này, đại ca làm đúng, chỉ là muội không nói thôi, thật ra thì muội đã sớm nghĩ khuyên đại ca hưu chị ta, nếu chị ta thật tâm đối đãi đại ca, lo lắng cho đại ca, suy nghĩ cho Hàm Nhi, sẽ không làm những chuyện mất mặt như thế, loại nữ nhân không đạo đức, thiếu suy nghĩ như vậy không thể giữ lại được.”

Lý Minh Doãn phụ họa: “Lan Nhi nói rất đúng, nữ nhân như Diêu Kim Hoa không đáng để lưu luyến.”

Lâm Phong gật đầu: “Ta biết, chỉ là ta thương Hàm Nhi, không có mẹ.”

“Đây là số mệnh Hàm Nhi, có điều, theo ý muội, Hàm Nhi có mẹ như thế chẳng bằng không có, đại ca yên tâm, Hàm Nhi là cháu đích tôn Lâm gia, có nhiều người yêu thương nó, nó sẽ có cuộc sống hạnh phúc. Tương lai đại ca tìm một người phẩm chất tốt, tình tình ôn nhu làm vợ, một nhà sống vui vẻ.” Lâm Lan nói.

Chân mày Lâm Phong giãn ra chút ít: “Phụ thân nói, trước mắt để Hàm Nhi ở bên đó, phụ thân sẽ chăm sóc nó.”

Lâm Lan bĩu môi: “Như vậy cũng tốt, vì thân thể muội đang không tiện, nếu không sẽ đón Hàm Nhi về đây.”

Lâm Lan đột nhiên nghĩ tới một chuyện: “Đại ca, anh xác định Diêu Kim

Hoa trở về Phong An rồi sao? Chị ta có trở lại làm âm ĩ không?” Thật ra thì Diêu Kim Hoa muốn tới làm ồn ào cũng chẳng việc gì, chẳng qua là bực bội thôi.

Lâm Phong nói: “Phụ thân phái người đưa cô ta về Phong An, hẳn là sẽ không trở lại.”

Lâm Lan yên lòng: “Như vậy cũng tốt.”

Ngày hai mươi hai tháng sáu, là ngày tốt Minh Châu lấy chồng. Bởi vì Lâm Lan mang bầu, mọi việc đều do Đinh Nhược Nghiên vất vả, tới ngày đón dâu, nàng thân làm chị dâu nhất định phải đi.

Minh Châu mặc một thân xiêm y đỏ thắm, hỉ nương đã chuẩn bị đầy đủ cho cô ta. Hết thấy đã ổn thỏa, chờ giờ lành, nhà trai sẽ tới đón dâu.

Minh Châu rất khẩn trương, lòng bàn tay ướt sũng mồ hôi.

Đinh Nhược Nghiên cười khẽ an ủi: “Không phải sợ. Đại ca cùng nhị ca muội đã đi gặp Tống Nhan, hẳn là một người thành thực có thể tin, muội gả xong sẽ đi Hoài Châu, không phải phụng dưỡng cha mẹ chồng, chỉ cần muội đối xử tốt với con của hắn, hắn nhất định sẽ đối tốt với muội.”

Lâm Lan phụ họa: “Minh Châu, đại tẩu cô nói rất đúng. Cô không cần băn khoăn quá nhiều, cứ vui vẻ mà sống, ta tin tưởng, cô nhất định sẽ hạnh phúc.”

Minh Châu cắn cắn môi, tựa hồ hạ quyết tâm thật lớn mới nói: “Đại tẩu, nhị tẩu, cảm ơn hai người, trước kia là muội không đúng. Mong hai người bỏ quá cho muội. Là muội nhỏ tuổi không hiểu chuyện, sau này muội sẽ sống hòa thuận với hắn, không để mọi người lo lắng, muội...” Minh Châu vừa nói, ánh mắt đỏ lên.

Lâm Lan cười nói: “Chuyện đã qua, ta sớm quên rồi, cô còn nói lại làm gì?”

Minh Châu là người cao ngạo, có thể mở miệng nói xin lỗi chứng minh cô ta thật sự tỉnh ngộ rồi, biết sai có thể thay đổi thì luôn được bao dung, không giống Diêu Kim Hoa, chết cũng không hối cải, mới rơi xuống kết quả như vậy.

“Được rồi! Hôm nay là ngày vui của mọi người, đừng khóc nhè nữa, nhìn mọi người xem, lem hết lớp trang điểm rồi, Tiểu Hà, mau giúp tiểu thư trang điểm lại.” Đinh Nhược Nghiên cười nói.

Phía ngoài hi vọng vang lên, tiếng động chiêng trống vang trời.

Hỉ nương mặt mày hơn hờ tới thúc giục: “Giờ lành đến. Tân nương nên lên kiệu hoa rồi.”

Mọi người vây quanh tân nương ra cửa. Lâm Lan thấy tân lang Tống Nhan, mi thanh mục lãng, thân hình cao mảnh, ngôn hành cử chỉ cứng chặc, khí độ nho nhã, lúc này mới tin tưởng Minh Doãn nói không sai.

Tiền Minh Châu xuất giá, Lâm Lan cùng Đinh Nhược Nghiên ngồi xuống nói chuyện, Đinh Nhược Nghiên thở phào nhẹ nhõm: “Cuối cùng có thể thở một hơi.”

Lâm Lan có ý xin lỗi: “Để cho đại tẩu một mình bận rộn, ta thật áy náy.”

Đinh Nhược Nghiên trừng nhẹ mắt với nàng: “Có cái gì áy náy, lúc lão thái thái ra đi, ta đang có bầu Tuyên Nhi, không phải một mình mọi người vất vả sao? Chuyện ấy mới là phiền lòng.”

Lâm Lan cười cười, Đinh Nhược Nghiên là người rất biết đối nhân xử thế, lại tốt bụng, người khác đối tốt với cô ấy, cô ấy sẽ nhớ ở trong lòng; bản thân không làm chuyện xấu, tính tình ôn nhu. Ban đầu Minh Doãn giúp đỡ Minh Tắc, trong lòng Lâm Lan còn có oán hận, bây giờ suy nghĩ một chút, may nhờ ban đầu không có lắm mồm, bằng không, chỉ sợ Nhược Nghiên cùng Minh Tắc sẽ không có ân ái như ngày hôm nay, nói không chừng đã

sớm chia tay, nàng sẽ không có chị dâu tốt như vậy. Cho nên, làm người, đôi khi phải biết tha thứ.

“Hiện tại ta đang lo chuyện Du di nương, aiz! Đệ muội, bên phía đại cữu gia Diệp gia có tin tức gì chưa?” Đinh Nhược Nghiên hỏi.

Lâm Lan lắc đầu: “Không có được dễ dàng. Hấp tấp gả Du di nương ra ngoài, vạn nhất tương lai cô ta không được tốt, ta và tẩu đều ái ngại.”

“Nhưng mà, không còn bao nhiêu thời gian!” Đinh Nhược Nghiên không khỏi gấp gáp.

Lâm Lan nói: “Chuyện này, ta nghĩ qua, nếu không trước hết an bài Du di nương ra bên ngoài ở, cha chồng trở lại, chúng ta nói Du di nương đã gả cho người khác, là một phú thương, cha chồng còn có thể quản sao? Ông ta muốn tìm người, cứ để cho ông ta tìm đại bá phụ, tam thúc phụ nói chuyện.”

Đinh Nhược Nghiên suy nghĩ một chút: “Cũng chỉ có thể làm như vậy.”

Chuyện thế gian, có đôi khi vô cùng trùng hợp, bên này mới vừa xong xuôi chuyện vui, Diệp gia phái người tìm đến Minh Doãn, nói là Nguyễn gia hưu thê.

Đại cữu mẫu không có trong kinh thành, đại cữu gia chỉ có thể tìm Minh Doãn bàn bạc.

“Hinh Nhi thật sự là không hiểu chuyện một chút nào, cũng khó trách Nguyễn gia hưu thê, nhưng Hinh Nhi có không tốt tới đâu, nó vẫn là cốt nhục của ta, ta không thể nhìn nó bị chồng ruồng bỏ, vậy thì đời này Hinh Nhi bỏ đi rồi.” Diệp Đức Hoài thở dài thở ngắn, đầu đau nhức không dứt.

Lý Minh Doãn mân mê chén trà nhỏ trong tay, tuy nói ban đầu cậu cả kết thân với Nguyễn gia là vì làm ăn của gia tộc, nhưng công tử Nguyễn gia không phải là không xứng với Diệp Hinh Nhi, nếu Diệp Hinh Nhi có thể an phận sống tốt với người ta, sao lại rơi vào loại tình trạng này.

“Biểu muội nói như thế nào?” Lý Minh Doãn hỏi.

Diệp Đức Hoài chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, cắn răng nói: “Nghiệt chương này, nó đâu biết nặng nhẹ, Nguyễn gia đã quyết bỏ nó.”

Lý Minh Doãn thở dài, nếu là như vậy thì không có biện pháp vãn hồi, đi khuyên Nguyễn gia chỉ là việc vô ích.

“Cậu cả, thứ cho cháu nói thẳng, giờ chỉ có thể tính toán, xem là có thể cùng cách hay không.” Lý Minh Doãn nói thẳng, bị hừ với cùng cách hoàn toàn khác nhau, cô nương bị hừ, đó là chuyện mất mặt nhất, ý nghĩa là Diệp Hình Nhi sai toàn bộ, mà cùng cách thì dễ nghe hơn, mỗi bên đều có một phần lỗi, giữa hai cách, đương nhiên cùng cách là phương án thích hợp hơn.

Diệp Đức Hoài giật mình một hồi, thở dài nói: “Xem ra cũng chỉ có thể như thế, cùng lắm thì ta bỏ thêm chút bạc.”

Hai nhà Diệp Nguyễn qua vài lần đàm phán, cuối cùng Diệp gia không lấy lại của hồi môn, còn bồi thường cho Nguyễn gia tám ngàn lượng bạc, để cho hai người cùng cách.

Sau khi Lâm Lan biết, không khỏi thỏn thức cảm thán, Diệp Hình Nhi xem như mất hết rồi, mất đi tiền bạc, mất cả mặt mũi Diệp gia.

“Aiz! Ta nói cho chàng hay, sau này chàng không nên qua nhà cậu cả.” Lâm Lan cảnh cáo nói. Diệp Hình Nhi làm như vậy, là bởi vì không bỏ xuống được biểu ca Minh Doãn của cô ta, hiện nay về nhà mẹ đẻ, khó bảo toàn cô ta không dùng mưu kế, Lâm Lan phải đem chuông báo động gõ trước, phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện.

Lý Minh Doãn xoa bụng nàng cười nói: “Nàng ấy hả, ít quan tâm chuyện không cần thiết đi, tâm trí ta rất vững!”

Lâm Lan trừng mắt: “Chàng biết, nhưng người khác không biết, cô ta đã

như vậy, vò sứt còn mẻ, ai có thể ngăn chặn? Tạm thời chàng ít qua là được.”

Lý Minh Doãn vui vẻ chấp thuận: “Được rồi, nàng nói là thánh chỉ.”

“Chàng đừng có miễn cưỡng lấy lệ, chuyện này chàng phải để ý, vạn nhất chàng bị cô ta bắt đền, lúc này ta không có tinh thần tới cứu chàng đâu, đến khi ấy, chàng muốn khóc cũng không kịp.” Lâm Lan chân thành nói. Diệp Hình Nhi vừa mưu mô lại còn to gan.

Lý Minh Doãn có chút xem thường, hẳn không có nửa điểm tâm tư với Diệp Hình Nhi, nhưng Lâm Lan khẩn trương như vậy, hẳn liền theo ý Lan Nhi.

“Ừ, ta biết rồi, nhất định sẽ chú ý.”

Nghe được bảo đảm của Lý Minh Doãn, lúc này Lâm Lan mới yên tâm chút ít.

“Lan Nhi, bụng của nàng lớn hơn nhiều rồi, ta xem lúc đại tẩu có thai ba tháng vẫn chưa lộ bụng.” Lý Minh Doãn xoa bụng Lâm Lan, không khỏi lo lắng, nếu đứa bé quá lớn, tương lai lúc sinh có phải sẽ khổ cực lắm không?”

Lâm Lan mỉm cười nói: “Mỗi người một tình huống không giống nhau, có người bụng chậm lớn, có người lại nhanh lớn, chàng đừng nhìn bụng bự mà suy nghĩ, đứa bé sinh ra chỉ như con mèo nhỏ thôi.”

“Ta thà rằng đứa bé nhỏ một chút, chờ nó ra ngoài, chúng ta nuôi dưỡng tốt là được, tránh cho nàng cực khổ.”

“Như vậy sao được, đứa bé ở trong bụng mẹ lớn lên khỏe mạnh, thân thể mới tốt, sinh ra đã yếu ớt... sau này rất khó lớn.” Lâm Lan phản bác.

Lý Minh Doãn nói: “Lúc Tuyên Nhi mới sinh cũng nhỏ xíu, bây giờ nàng xem đây, mập mạp đáng yêu, ngón tay ngón chân mũm mĩm.”

“Vậy sao chàng không nói Tuyên Nhi hay bị cảm, là do bản chất không được tốt.” Lâm Lan không khỏi bật cười, Minh Doãn ước gì đứa bé càng nhỏ càng tốt, nếu nàng nói cho hắn biết, nàng nghi ngờ mình mang song thai, đoán chừng mấy tháng tới hắn không có ngày an ổn.

Nàng đã xem qua mạch cho mình, Văn Bách huynh cũng xác định, chẳng qua là gạt Minh Doãn. Có điều bụng đúng là quá lớn, Lâm Lan bận tâm, tới khi ấy bụng mình thành dưa hấu cỡ bự rồi.

Lý Minh Doãn âm ức nói: “Nàng là đại phu, ta nói không lại nàng, ta chỉ hi vọng, con chúng ta không hành hạ nàng quá mức là được.”

Lâm Lan cười nói: “Không đâu. Con chúng ta nhất định là đứa bé ngoan.”

Lý Minh Doãn tự nhủ, ngoan cái đầu, từ lúc tên tiểu tử này chạy đến trong bụng Lan Nhi, Lan Nhi ăn không ngon, ngủ không yên, đã hơn ba tháng rồi, sao vẫn nhén dữ như vậy, thế này mà gọi là ngoan? Tiểu tử, con giỏi lắm, chờ con đi ra ngoài, cần thận cha đánh mông con.

Chương 321 – Cha già trở về

Tháng bảy, giữa hè sau giờ Ngọ, bầu trời xanh ngắt không một gợn mây, chỉ có một khối cầu lửa chói mắt, ngạo nghễ thiêu cháy cả một vùng đất. Không khí khô nóng, cây cối vô lực héo rũ không nhúc nhích.

Trên đường tới kinh thành, một chiếc xe ngựa chậm rãi đi về phía trước.

“Phu xe, có thể chạy nhanh lên được không? Hôm nay nóng quá.” Một người vén rèm lên không nhìn được thúc giục phu xe, một thân vải thô màu nâu sẫm đã ướt đẫm mồ hôi, từ thái dương tóc hoa râm cũng thỉnh thoảng rơi xuống vài giọt mồ hôi.

Phu xe cũng tức tối: “Người biết nóng, ta không biết nóng à? Ta còn đang phơi mặt dưới mặt trời đây. Ngựa thảng yên chạy không nhanh, ta có biện pháp gì?”

Người trong xe buồn bực thả rèm xuống, cật lực quạt chiếc quạt giấy, thật là hổ xuống đồng bằng bị chó khinh, hơn nửa năm qua, lão coi như nhìn thấu lạnh ấm nhân tình, trước kia lão quyền cao chức trọng, ai mà không một bộ dạng phục tùng cúi người, hôm nay, ngay cả một tên phu xe cũng không coi lão ra gì. Thôi thôi, nhẫn nại nhẫn nại, về được kinh thành là tốt rồi.

Lão nằm mơ cũng không dám nghĩ, sau khi lão rời đi, kinh thành sẽ phát sinh kinh biến lớn như thế, Thái tử chết oan chết uổng, Hoàng thượng truyền ngôi cho tứ Hoàng tử, càng không nghĩ tới, ban đầu lão chính là người phản đối tứ Hoàng tử lên ngôi, giờ tứ Hoàng tử lại đại xá cho lão. Lão còn tưởng rằng cuộc đời này vĩnh viễn không ngày trở về kinh thành. Thời điểm lão rời Kiếm Tây, Tri phủ đại nhân tiễn lão một đoạn đường, lão lẩn lộn quan trường nhiều năm, làm sao không rõ, Tri phủ đại nhân là nhìn mặt Minh Doãn nên lôi kéo làm quen với lão, bởi vì hôm nay Minh Doãn đã là Hộ bộ Thượng Thư rồi.

Nghĩ đến ngày đó mình lưu phương, Minh Doãn cùng Minh Tác tới đưa lão, Minh Doãn một câu cũng không nguyện nói với lão, hẳn là Minh Doãn rất hận lão! Nhưng hận thế nào đi nữa vẫn là phụ tử, Minh Doãn vẫn nghĩ tới lão, bằng không sẽ không cầu tình với Hoàng thượng. Nghĩ như vậy, Lý Kính Hiền vui mừng thở dài.

Lão biết rõ, lão nghĩ trở lại quan trường đã là không thể nào, những việc khác không nói, với bộ dạng tàn tật bây giờ của lão, còn có thể làm cái gì? Là đàn ông mà ngay cả năng lực tối thiểu cũng không có.

Xe ngựa chậm rãi vào cửa thành. Lý Kính Hiền lại có chút ít thất vọng, Minh Tác cùng Minh Doãn chưa tới đón lão, ngày hôm trước lão dừng ở trạm nghỉ, đã sớm cho người báo tin trước. Chẳng lẽ tin chưa kịp tới chỗ Minh Doãn? Những tên này lấy tiền không làm việc, thật khốn kiếp.

Kinh thành phồn hoa như trước. Chẳng qua là thiên nhan trong hành cung

đã thay đổi. Thật ra dân chúng có ai quan tâm người nào làm Hoàng đế, bọn họ chỉ quan tâm là củi gạo mắm muối của mình, có thể sống qua ngày hay không.

Xe ngựa từ nam đảo bắc, xuyên qua hơn phân nửa kinh thành, rốt cục dừng lại ở trước cửa Lý phủ.

Phu xe nói: “Đến rồi, mau trả tiền, ta còn phải lên đường.”

Trên người Lý Kính Hiền không còn bao nhiêu bạc, không còn đủ bạc trả tiền xe, nói: “Người chờ chốc lát, ta gọi người đi lấy bạc.”

Phu xe không nhịn được nói: “Người nhanh lên một chút!”

Lý Kính Hiền đi tới gõ cửa.

“Ai đấy?” Lão Trương giữ cửa nhô đầu ra, thấy một mái đầu hoa râu, thân vải thô đứng ở cửa.

Lý Kính Hiền híp mắt nhìn lão Trương, tựa hồ suy nghĩ một chút, hỏi: “Người là lão Trương?”

Lão Trương cũng cảm thấy người này nhìn quen mắt, suy nghĩ một chút. Có chút không xác định hỏi: “Ngài là... Lão gia?”

Lý Kính Hiền vội vàng gật đầu cười nói: “Lão Trương hả, ta là lão gia, Lý lão gia.”

Lão Trương vội vã mở cửa cho lão gia, thở dài: “Lão gia. Thật sự là ngài sao! Đại thiếu gia nói hai ngày nữa ngài sẽ về, mời lão gia mau vào trong, Chu Tứ, còn không mau đi bẩm đại thiếu phu nhân, lão gia trở lại.”

Một gã trẻ tuổi sai vật lên tiếng chạy đi.

Lý Kính Hiền bực hỏi: “Đại thiếu gia không trong phủ? Nhị thiếu gia đâu?”

Lão Trương hồi bẩm: “Hôm nay đại thiếu gia nhậm chức ở Lại bộ, rất bận rộn, hằng ngày đều quá giờ Tuất mới về nhà, nhị thiếu gia đã chuyển đi, không còn ở đây.”

“Chuyển đi? Đi đâu?” Lý Kính Hiền bất ngờ.

“Hà Hoa Lý, mới vừa chuyển đi tháng trước. Bây giờ nhị thiếu gia là Hộ bộ Thượng Thư rồi, dù sao cũng phải có biệt viện riêng của mình đúng không?” Lão Trương cười ha ha mà nói.

Phu xe lại thúc giục: “Aiz... Ta nói người nhanh lên một chút có được không? Làm trễ giờ của ta.”

Lý Kính Hiền có chút quẫn bách nói: “Lão Trương, người ra thanh toán tiền xe đi.”

Lão Trương hướng phu xe kia giáo huấn: “Người gấp cái gì mà gấp? Sợ thiếu bạc người hay sao? Chờ đấy, ta đi lấy bạc cho người.”

Đinh Nhược Nghiên đang ở trên giường nghỉ trưa với Tuyên Nhi, nghe được hạ nhân tới báo, cha chồng trở lại bèn vội vàng đứng dậy. Sai người trước tiên an trí lão gia đến Ninh Hòa đường, lại sai người đi báo tin cho đại thiếu gia, nhị thiếu gia, bản thân cũng vội vàng đi rửa mặt thay quần áo.

Lý Kính Hiền một đường đến Ninh Hòa đường, trong nhà vẫn như trước, có điều rất nhiều hạ nhân trong phủ là người mới.

Lão Trương theo ở phía sau nói: “Năm đó Lý phủ bị tịch thu nhà, rất nhiều hạ nhân rời đi, lão nhân trong phủ không còn mấy người, phần lớn là vào sau.”

Lý Kính Hiền gật đầu hỏi: “Lão thái thái vẫn khỏe mạnh chứ?”

Lão Trương ngậy ngốc, nói: “Lão thái thái đã qua đời, là tháng sáu năm ngoái.”

Lý Kính Hiền trong lúc nhất thời giật mình sửng sốt, không thể nào tin nổi sự thật này, mẫu thân đã ra đi năm ngoái, sao không có ai nói cho lão biết?

Đinh Nhược Nghiên thu thập thỏa đáng muốn đi Ninh Hòa đường gặp cha chồng, hạ nhân về nói, lão gia đã đi Triều Huy đường, đang khóc trước bài vị lão thái thái.

Đinh Nhược Nghiên dừng bước, nói: “Nói cho lão Trương khuyên lão gia một chút, đừng thương tâm quá độ.”

Một mặt thúc giục Chu Tứ: “Nhanh đi giục đại thiếu gia, mau về nhà.”

Mặc dù Lý Kính Hiền là người tham lam, dối trá, vì công danh lợi lộc mà không chừa thủ đoạn nào nhưng đối với mẫu thân lại vô cùng hiếu thuận, nghĩ đến mẫu thân qua đời hơn một năm, mà mình thân là nhi tử không thể về tiễn lão nhân trước lúc lâm chung, ngay cả khóc cũng không biết mà khóc, càng nghĩ càng thương tâm đau lòng, quỳ gối trước bài vị lão thái thái, cơ hồ khóc tới bất tỉnh.

Một hồi thông thiết, Lý Kính Hiền mới dừng lại thanh âm bi ai, hỏi lão Trương tình hình lúc lão thái thái ra đi, hậu sự xử lý như thế nào.

Lão Trương nhất nhất đáp lại, không quên đem những chuyện đại lão gia đã làm nói lại cho lão gia nghe.

Lý Kính Hiền giận dữ: “Lão không nghĩ, lão có ngày hôm nay, Lý thị nhất tộc có ngày hôm nay là nhờ ai. Bỏn lão gia gặp chuyện không may, lão chẳng quan tâm, phủ tay sạch sẽ, lão còn không biết xấu hổ tới trách ta? Lại còn không biết xấu hổ làm khó mấy văn bối? Thật là đốn mạt.”

“Cũng may, nếu không phải nhị thiếu phu nhân lợi hại, tam lão gia minh lý, không biết tình hình sẽ ra sao.” Lão Trương khinh thường nói.

Lý Kính Hiền không nhịn được tức võ bàn.

Lý Minh Tắc nghe tin, lập tức xin nghỉ, gấp gáp chạy về nhà.

Lý Minh Doãn nghe tin, hơi chần chừ, chốc lát trả lời, hấn đang bận không rời đi được, sẽ qua sau.

Hấn biết tính tình phụ thân, nếu hấn gấp gáp cuống quýt chạy đi gặp, phụ thân sẽ cho rằng thời gian qua đi cảnh vật thay đổi, hấn không còn so đo nữa, lại sẽ vênh mặt hất hàm sai khiến.

Lâm Lan ngủ một giấc, đứng lên uống chén nước ô mai, ngồi dựa trên ghế dựa nghe Ngọc Dung nói chuyện.

“Nô tỳ đã chuẩn bị xong xuôi cho Quế tẩu trở về, lễ vật cho Diệp lão thái gia Diệp lão thái thái đã chuẩn bị đầy đủ, hôm nay Diệp gia có thương đội về Phong An, Quế tẩu sẽ theo chân bọn họ về cùng.”

Lâm Lan gật đầu: “Em gọi Quế tẩu tới đây một chuyện, ta có việc dặn dò.”

Có trở về hay không, vấn đề này, Quế tẩu do dự thật lâu, không bỏ nổi bên này, nhưng lại nhớ thương người ở nhà, sau lại nói, về một chuyến rồi lại lên. Một hồi lại đem thủ nghệ của mình dạy cho đầu bếp mới Phương thẩm, chỉ sợ nhị thiếu phu nhân ăn quen thức ăn mình làm, đổi người khác, ăn không quen.

“Vâng, nô tỳ sẽ đi gọi Quế tẩu. Còn một chuyện, chính là huynh trưởng Ngụy gia, hôm nay đến tìm Phúc An, hỏi thăm chuyện Hồi Xuân Đường thu học đồ.” Ngọc Dung nói.

Lâm Lan có chút xấu hổ, vì nhiều việc, nàng thật đúng là đã quên, liền

nói: “Em về bảo Phúc An nói lại với hắn, hồi này bận rộn, đợi sau khi thu hoạch vụ xong, Hồi Xuân Đường có thu học đồ, ta đã đáp ứng hắn, nhất định thực hiện.”

Ngọc Dung cười nói: “Thu học đồ là chuyện tốt! Em nghe Ngân Liễu nói, Hồi Xuân Đường làm ăn mỗi lúc một náo nhiệt, mọi người bận không ngơi tay, thu học đồ, vừa có thể dạy bọn chúng kỳ thuật, vừa có thể tăng thêm nhân thủ cho cửa hàng, nhất cử lưỡng tiện.”

Lâm Lan cười nhẹ nói: “Làm ăn tốt quá cũng phiền toái, hôm nay trong kinh thành, xem bệnh, không phải đi Đức Nhân Đường chính là Hồi Xuân Đường, những tiệm khác đều vắng vẻ, không thể làm gì khác hơn là hạ giá chiêu dụ, nhưng đợt này hàng hóa thiếu, vì vậy có mấy tiệm lấy hàng giả, cuối cùng hậu quả là dân chúng chịu.”

Ngọc Dung không hiểu những lời buôn bán này, nghe thấy trách phức tạp, lo lắng nói: “VẬY... Có biện pháp giải quyết không ạ?”

Lâm Lan giữ kín như bưng cười cười, biện pháp tự nhiên là có, con người muốn sinh tồn, cá lớn nuốt cá bé là chuyện thường tình, cạnh tranh thương trường cũng không ngoại lệ, ai kêu người không có bản lĩnh chứ? Đây cũng là bước tiến tốt cho Hồi Xuân Đường mở rộng kinh doanh.

Như Ý đi vào bẩm báo, nói Đông Tử trở lại truyền lời, Lý lão gia đã trở về kinh rồi, nhị thiếu gia hạ triều sẽ tới Lý phủ rồi mới về nhà, dặn nhị thiếu phu nhân không phải chờ.

Lâm Lan nhíu mày, rốt cuộc lão đã về.

“Biết rồi, để cho Đông Tử đi nói với nhị thiếu gia, đừng về muộn quá.”
Lâm Lan nhàn nhạt mà nói.

Lý Minh Doãn hạ triều muộn hơn nửa canh giờ so với ngày thường, chậm rãi đi Lý phủ.

Hạ nhân nói, lão gia cùng đại thiếu gia ở Ninh Hòa đường nói chuyện, đã hơn một canh giờ rồi.

Lý Minh Doãn hừ nhẹ một tiếng, đại ca thật là có nhiều lời để nói.

Lý Kính Hiền đã đổi một thân áo tơ, cạo râu ria, nhìn lên tinh thần rất nhiều, ngồi trong thư phòng, một bên uống trà Long Tỉnh, một bên nghe Minh Tắc nói những chuyện phát sinh trong phủ, trong kinh thành hai năm qua.

“Hai năm qua, con cùng Minh Doãn thật không dễ dàng, là phụ thân làm liên lụy các con.” Lý Kính Hiền xấu hổ mà nói, mặc dù có chút chuyện khiến lão rất tức giận, thí dụ như Lưu di nương chạy trốn, thí dụ như Du di nương tái giá, thí dụ như lão thái thái qua đời, Minh Tắc không cho lão biết, lại thí dụ như, Minh Doãn biết lão về liền chuyển đi... Nhưng trong lòng lão rõ ràng, hôm nay lão không còn ở địa vị cao quý như trước kia, một ánh mắt là có thể khiến hai nhi tử kính sợ uy nghiêm của phụ thân, lão chỉ là một lão già vô dụng, nửa đời sau của lão còn phải cậy vào hai nhi tử, cho nên, lão phải hạ mình.

“Chuyện đều đã qua.” Lý Minh Tắc nhàn nhạt nói.

Chương 322 – Về với ông bà

Nói chuyện hồi lâu với Minh Tắc, Lý Kính Hiền rõ ràng cảm giác được Minh Tắc không còn giống trước kia nữa, không hề khúm núm mà là đậm mạc tôn kính. Điều này làm cho Lý Kính Hiền rất lo lắng.

Bên ngoài hạ nhân truyền báo nói nhị thiếu gia tới, Lý Kính Hiền theo bản năng đứng lên, đây là thói quen nhiều năm dưỡng thành, là bệnh nghề nghiệp, phản ứng tự nhiên khi nhìn thấy cấp trên.

Lý Minh Doãn chậm rãi đi đến, chấp tay thi lễ Lý Kính Hiền: “Nhi tử thỉnh an phụ thân.”

Vẻ mặt lãnh đạm, giọng nói nhàn nhạt lại có phần coi thường, trong lòng Lý Kính Hiền cảm thụ mùi vị bị khinh rẻ này, tuy nhiên trên mặt không biểu lộ chút không vui, mà là kích động tiến lên, đôi mắt dưng lệ nóng, kích động nói: “Tốt lắm, con ta có tiền đồ, coi như là thừa kế nghiệp cha rồi.”

Lý Minh Doãn thâm xem thường, ta thừa cơ nghiệp của ông sao?

Lý Minh Tắc rốt cục đợi được Minh Doãn tới, thâm thở phào nhẹ nhõm, vội nói: “Nhị đệ tới rồi, trước trò chuyện với phụ thân. Ta đi an bài rượu và thức ăn, tối nay phụ tử ba người chúng ta họp mặt.” Nói xong, Minh Tắc ôm quyền thi lễ, lui xuống.

Lý Minh Doãn biết đại ca lấy cơ chuẩn đi, an bài rượu và thức ăn, chuyện như vậy từ lúc nào cần đại thiếu gia tự mình an bài?

Lý Minh Doãn chờ phụ thân ngồi xuống, lúc này mới hỏi: “Hai năm qua, phụ thân ở Kiếm Tây có tốt không?”

Lý Kính Hiền lau lệ: “Chuyện cũ không nói nữa, hết thầy đã qua rồi.”

“Phụ thân có tính toán gì sau này không?” Lý Minh Doãn đi thẳng vào vấn đề.

Lý Kính Hiền trù trù, lời này phải là lão hỏi chứ, trong lòng các người có tính toán gì không?

“Còn có tính toán gì chứ? Cha đã già. Chỉ muốn yên ổn sống quãng đời còn lại.” Lý Kính Hiền buồn bã nói.

Lý Minh Doãn nhìn phụ thân, phụ thân đích xác là già hơn rất nhiều, đầu tóc hoa râm, hai gò má gầy gò, làn da đen xám, thân hình còm xuống, thật sự khiến người ta không cách nào tin nổi, đây chính là Hộ bộ Thượng thư uy nghi hiển hách, phong tư nho nhã hai năm trước. Có thể thấy được, hai năm qua lão ta sống khổ sở thế nào, đây là trừng phạt của lão, đáng tiếc thời gian trừng phạt quá ngắn.

“Phụ thân suy tính ở kinh thành bao lâu?” Lý Minh Doãn bung chén trà, mạn bất kinh tâm cầm nắp chén gạt gạt nước trà.

Lý Kính Hiền ngậy ngốc, ta ở bao lâu thì sao? Nơi này là nhà của ta.

Lý Kính Hiền cười khỏ: “Vậy còn có thể đi đâu?”

Lý Minh Doãn chậm rãi nói: “Thời điểm lão thái thái qua đời, chúng ta nhớ tới phụ thân ở Kiếm Tây khó khăn, không dám báo tin dữ này cho phụ thân. Tránh cho phụ thân bị thống quá mức, nghe Lan Nhi nói, lão thái thái lúc lâm chung, còn băn khoăn phụ thân...”

Lý Kính Hiền thần sắc bi thương: “Là ta bất hiếu, không thể đưa tiễn lão thái thái lúc lâm chung.”

Lý Minh Doãn gật đầu, đích xác là bất hiếu!

“Trước đó không lâu, nhi tử nhận được thư của tam thúc phụ, tình hình tam thúc phụ tựa hồ không tốt lắm.”

Lý Kính Hiền nghiên ngẫm ý tứ trong lời Minh Doãn, là muốn cho lão về với ông bà sao?

“Tam thúc phụ ở trong thư cảm thán. Chỉ sợ kiếp này không đợi được đoàn tụ huynh đệ, ta đã viết thư về báo, phụ thân được đại xá, không lâu sẽ về đến kinh thành, tới lúc đó phụ thân nhất định sẽ về thăm. Phụ thân lấy hiền hiếu làm đầu, lại coi trọng tình nghĩa huynh đệ. Nhi tử hồi âm như vậy, phụ thân có trách móc không?” Lý Minh Doãn dứt lời, lẳng lẳng nhìn phụ thân.

Khóe miệng Lý Kính Hiền co giật mấy cái, Minh Doãn quả nhiên nghĩ đuổi hẳn đi, đành phải cười khan hai tiếng: “Đó là tự nhiên, cha cùng tam thúc đã hơn mười năm không gặp, thuở nhỏ thân thể chú ấy yếu đuối, cha luôn lo lắng. Cha cũng lo lắng cho con cùng đại ca con...”

Sắc mặt Lý Kính Hiền càng ngày càng khó coi, cho dù Minh Doãn không chào đón lão, cũng không cần vội vã đuổi lão đi như thế chứ?

Lý Minh Doãn nhìn phản ứng của phụ thân, nói: “Lẽ ra phụ thân vừa trở về, ta cùng đại ca nên hết lòng trước mặt phụ thân thực hiện hiếu đạo, nhưng hôm nay nhi tử quyền cao chức trọng, đại ca cũng là giữ chức vị quan trọng, bao nhiêu ánh mắt ngó chừng, năm đó phụ thân dốc hết sức ủng hộ Thái tử điện hạ, khó tránh tạo ra nhiều kình địch. Lần này may mắn tân hoàng lên ngôi đại xá thiên hạ, mới có thể trở về kinh, nhưng khó dò nhất là tâm ý con người, nếu như có người lôi chuyện cũ ra, chỉ sợ không có lợi với phụ thân, với Lý gia chúng ta. Cho nên, nhi tử cho là, phụ thân nên nhanh chóng hồi hương mới là việc tốt, nói ra, phụ thân trở về là vì trọn hiếu đạo, lại có thể

tránh khỏi tính toán của những kẻ bên ngoài, cử động lần này là kế sách lưỡng toàn, phụ thân nghĩ như thế nào?”

Lý Kính Hiền trầm mặc, Minh Doãn đã nói thẳng như vậy, lão còn có thể không thuận theo sao? Năm đó lão làm gì trong lòng lão rõ ràng, chỉ tra ra lão tham những hơn một trăm vạn lượng bạc, đã coi như là may mắn, bằng không, chém đầu cũng đã là nhẹ, đích xác nên đề phòng có người chờ lão về tính sổ.

Lý Minh Doãn lại nói: “Ban đầu tài sản của lão thái thái chia làm ba phần, bởi vì chúng ta không ở quê, phần của chúng ta đã giao cho đại bá phụ cùng tam thúc phụ xử lý, nếu phụ thân về quê thì thu hồi sản nghiệp lại, khi còn bé, lúc về quê ta đã thấy, đó là một nơi non xanh nước biếc, nhàn sự thả câu, chăm hoa cỏ, an nhàn tiêu sái, là một nơi thích hợp dưỡng lão.”

“Xem ra phụ tử chúng ta đều nghĩ như nhau, dọc đường đi cha cũng đã tính toán như vậy, chỉ cần nhìn thấy các con khỏe mạnh hạnh phúc là cha yên tâm rồi.” Lý Kính Hiền biết lưu lại là chuyện không thể nào, nhìn thái độ Minh Tắc, chỉ sợ hai huynh đệ chúng đã sớm mưu kế, nếu lão mặt dày lưu lại, cuộc sống sẽ không hề dễ chịu, còn không bằng về với ông bà, mặc dù có chút mất mặt nhưng mình có một nhi tử làm Thượng Thư, nhi tử kia đảm nhiệm chức vụ quan trọng ở Lại bộ, kẻ nào dám khinh mạn lão? Hơn nữa, hồi hương cũng không phải là hai bàn tay trắng, cho nên, Lý Kính Hiền thức thời. Thử nghĩ lại có chút bi ai, năm đó nhi tử đều nghe theo ý tứ của lão, hôm nay, ngược lại, vì vậy lão phải thức thời.

Thấy phụ thân đáp ứng, Lý Minh Doãn khẽ mỉm cười: “Phụ thân một đường xe ngựa mệt nhọc, nên nghỉ ngơi mấy ngày cho khỏe, đợi nhi tử an bài thỏa đáng, sẽ phái người đưa phụ thân hồi hương.”

Chuyện này cứ quyết định như vậy. Lý Minh Doãn đã sớm nghĩ kỹ, sao có thể để cho phụ thân sống an nhác ở trong kinh, hẳn còn phải làm bộ dạng hiếu tử hiền tôn, như vậy thì khó mà chịu được! Hơn nữa, không phải Hàn Thị cũng đang ở quê sao? Phụ thân trở về chỉ sợ hai người này còn có chuyện giải quyết với nhau, đây chính là kỳ vọng của hắn.

Lý Minh Doãn ứng phó ăn bữa cơm với phụ thân xong, liền về nhà ngay.

Lâm Lan đang ở trên giường kể chuyện xưa cho đứa bé trong bụng nghe.

Nàng kể những câu chuyện có tính giáo dục cho con nghe, phải hữu ái huynh đệ, khiêm nhượng lễ phép, Lâm Lan vỗ về bụng mình: “Cho nên, hai con ở bên trong phải hòa thuận với nhau, đừng gây lộn, nếu không người bị tội là mẹ các con đấy.”

“Nói cái gì đó? Ai cùng ai đánh nhau?” Lý Minh Doãn cười ha ha đi vào.

Lâm Lan vội giải thích: “Ta đang kể chuyện xưa cho con nghe! Dạy con phải hiểu lễ phép, không thể tùy tiện đánh nhau.”

“Khiêm nhượng hữu lễ tốt thì tốt, nhưng cũng không thể quá hèn yếu, nhitử, cha dạy con, người ta khi dễ con một lần, con có thể tha thứ, nhưng nếu người ta khi dễ con nhiều lần, con phải dạy dỗ đối phương ‘tới nơi tới chốn’ cho cha, cha sẽ là chỗ dựa cho con.”

Lý Minh Doãn đi tới sờ sờ bụng Lan Nhi nói.

Lâm Lan lườm hấn một cái: “Có ai dạy con như chàng không? Cẩn thận sau này con thành Tiểu Bá Vương, đến lúc đó chàng sung sướng mà thu dọn cục diện rối rắm cho con nhé.”

Lý Minh Doãn nhíu mày cười nói: “Con của chúng ta rất thông minh, ta dạy nó đạo lý làm người, nhẫn nhịn không phải là biện pháp, thời điểm nên cường ngạnh thì phải cường ngạnh.”

Lâm Lan thừa nhận Lý Minh Doãn nói rất đúng, thật ra thì nàng cũng là người ân oán phân minh, chẳng qua bây giờ nói những việc này với con, con có thể hiểu được không? Có khi càng nghe càng hồ đồ, cho nên nhíu mày nói: “Chàng lý luận với ta?”

Lý Minh Doãn cười làm lạnh nói: “Tiểu sinh không dám.”

Lâm Lan đẩy hẳn ra: “Bớt lắm mồm, nhanh đi thay quần áo tắm rửa, ta nghe thấy mùi mồ hôi nặng quá đấy.”

Lý Minh Doãn liền đứng dậy đi tắm thay quần áo.

Như Ý đưa nước ô mai tới, Lâm Lan dặn làm một phần cho Minh Doãn.

Lý Minh Doãn không thích ăn chua, nhưng sau khi Lâm Lan mang thai rất thích ăn chua, trong phủ lúc nào cũng có nước ô mai, Lâm Lan không ngại được vị khác, cho nên, hẳn chỉ có thể uống cái này. Vẫn nói chua nam cay nữ, không biết có đúng không, thật ra thì hẳn có vài lần muốn hỏi Văn Bách huynh, trong bụng Lâm Lan rốt cuộc là con trai hay con gái, hẳn không có ý gì, là con trai hay con gái hẳn đều thích, chỉ cần là Lan Nhi sinh ra hẳn sẽ yêu thích, chỉ là tò mò thôi. Lý Minh Doãn một bên uống nước, một bên nhìn bụng Lâm Lan, tiểu tử kia, là khuê nữ hay nhi tử đây?

“Cười gì vậy? Có chuyện tốt gì, nói cho ta nghe đi.” Lâm Lan thật sự có chút khốn hoặc, lão già kia trở lại, Minh Doãn cao hứng?

Lý Minh Doãn cười nói: “Ta nhìn con mình nên cao hứng.”

Lâm Lan cười liếc hẳn một cái: “Nghiêm chỉnh nào, chàng đi gặp phụ thân đã nói gì? Ông ta có khỏe không?”

Lý Minh Doãn uống xong ngụm cuối cùng, để chén xuống, nhẹ nhàng thờ dãi: “Nếu nàng gặp ông ta, chỉ sợ nhận không ra, đã già đi rất nhiều.”

Lâm Lan cười nhạt, đó là tự nhiên, không thể sống an nhàn sung sướng nữa, thoáng cái từ địa vị cao vọng trọng rơi xuống thành kẻ tù tội bị lưu vong, hơn nữa lại ở nơi khắc nghiệt, bị hành hạ về thể xác cùng tinh thần, có thể không già sao?

“Ngày hôm nay ta đã nói rõ với ông ta, ông ta sống ở kinh thành không tốt với bất kỳ ai, ta để cho ông ta về với ông bà.” Lý Minh Doãn nói.

Lâm Lan kinh ngạc: “Ông ta đáp ứng?”

Lý Minh Doãn nhẹ cười một tiếng, đuôi lông mày hơi nhếch lên: “Ông ta có thể không đáp ứng?” Phụ thân sợ trước sợ sau, nói đến mấu chốt ông ta ắt chột dạ!

“Mọi người không có âm ỉ đó chứ?” Lâm Lan có chút lo lắng nói, nếu Minh Doãn ép người, truyền ra không tốt chút nào.

“Sao có thể chứ? Ta có phải là người không có chừng mực như thế đâu? Phụ thân tự mình đáp ứng trở về, vừa thủ hiếu với lão thái thái, vừa kiếm tiền, làm sao ông ta không làm?” Lý Minh Doãn mỉa mai nói.

Chương 323 – Hai chuyện tốt

Sau khi Lý Minh Doãn rời đi, Lý Kính Hiền ôm cháu nội chơi trong chốc lát, Đinh Nhược Nghiên nói muốn cho đứa bé đi tắm, ôm Tuyên Nhi cáo từ.

Ngay cả cháu nội cũng không cho lão ôm nhiều một chút, Lý Kính Hiền vô cùng bi thương.

Lý Minh Tắc cũng nói: “Phụ thân một đường một nhọc, sớm đi an giấc!”

“Minh Tắc à! Hôm nay nhị đệ con đề nghị cha hồi hương dưỡng lão, con... ý con thế nào?” Về mặt Lý Kính Hiền mang đầy mong đợi nhìn đại nhi tử.

Lý Minh Tắc liếc trộm phụ thân một cái, nhị đệ không bàn bạc chuyện này với hắn. Vấn đề này phải cẩn thận trả lời, hắn không phải là nhị đệ, phụ thân làm nhị đệ chịu nhiều ủy khuất nhị đệ có thể nói thẳng, nhưng hắn... Thật ra thì hắn cũng có lý do thống hận phụ thân, chẳng qua hắn từ nhỏ kính sợ phụ thân đã thành bóng ma trong lòng. Lý Minh Tắc suy nghĩ chốc lát, nói: “Phụ thân đã nhiều năm chưa hồi hương, lá rụng về cội, nếu phụ thân muốn trở về, nhi tử chắc chắn vì phụ thân chuẩn bị thật tốt, để cho phụ thân có thể yên tĩnh hưởng tuổi già.”

Lý Kính Hiền thất vọng nhìn Minh Tắc, Minh Tắc rút cuộc lặn lội trong quan trường, nói chuyện khéo đưa đẩy, trong lời nói không có một người nào, một chữ nào nói để cho lão trở về, nhưng câu chữ thì biểu đạt chính xác ý tứ.

Lý Kính Hiền thở dài: “Là cha lớn tuổi, muốn con cái có thể hầu hạ dưới gối, nhưng cha cũng biết, cha ở lại kinh thành bất lợi với đường làm quan của con và Minh Doãn, cũng được, cha trở về thôi! Khi bà nội con còn sống, cha không thể làm tròn đạo hiếu làm con, trở về giữ đạo cho bà cũng tốt.”

Lý Minh Tắc trầm mặc không nói, coi như là chấp nhận lời phụ thân. Phụ thân ở kinh thành, đích xác là có chứa nhiều bất tiện, cõi đời này không có tường nào gió không lọt qua được, phụ thân bị một đao kia của mẫu thân, đã có không ít người biết được, mặc dù mọi người không dám nói xằng xiên trước mặt hắn và nhị đệ nhưng sau lưng nghị luận là khó tránh khỏi, hắn và nhị đệ sẽ có bao nhiêu lúng túng, dù gì đây cũng là chuyện rất mất danh dự.

Lâm Lan lúc trước lấy cơ có thai thân thể khó chịu, không đi gặp lão ta, đợi lão quyết định ngày về quê, nàng mới đi qua thỉnh an, nói vài chuyện linh tinh.

Lý Kính Hiền đã nghe nói Lâm Lan là nữ nhi thất lạc nhiều năm của Lâm Trí Viễn. Người con dâu này ban đầu lão hết sức chướng mắt, bỗng nhiên quay ngoắt thành thiên kim, thái độ của Lý Kính Hiền cũng thay đổi 180°, dặn dò Lý Minh Doãn chăm sóc Lâm Lan thật tốt, quả nhiên là một người cha chồng từ ái!

Lý Kính Hiền ở kinh thành ngày người chừng mười ngày, tùy ý Minh Tắc an bài hồi hương. Minh Doãn vì để phụ thân an tâm, chuẩn bị khá nhiều lễ vật cho lão mang về, coi như là cho lão ít thể diện.

Đưa lão cha đi xong, tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm, Đinh Nhược Nghiên vui vẻ nhất, liền có tâm tư đến thăm Lâm Lan.

“Ta xem bụng muội lại lớn thêm một vòng rồi, lúc ta mang bầu Tuyên Nhi, năm tháng còn chưa lộ bụng.” Đinh Nhược Nghiên nhìn thấy bụng Lâm Lan thì rất hâm mộ: “Theo ta thấy. Trong bụng muội nhất định là một tiểu tử mập mạp, đúng không? Muội biết chân mạch, hẳn là đã sớm biết?”

Lâm Lan mỉm cười nói: “Là nam hay nữ chẳng phải đều giống nhau? Ta còn hi vọng là nữ nhi đây. Nữ nhi mới tốt. Là chiếc áo bông tri kỉ của mẹ.”

Đinh Nhượng Nghiên cười nói: “Nói cũng đúng, Tuyên Nhi mới hơn tám tháng đã nghịch ngợm vô cùng, ta rất lo lắng.”

“Nếu bé không nghịch ngợm, tẩu sẽ buồn đấy! Chỉ cần trẻ nhỏ khỏe mạnh, không gì quan trọng hơn.” Lâm Lan cười nói.

Đinh Nhượng Nghiên cười thờ dài nói: “Mình làm mẹ rồi, mới biết làm mẹ rất cực khổ, Tuyên Nhi không thoải mái là tâm ta lo lắng, hận không thể thay con khó chịu, lại không thể thay được, tư vị này, chỉ có tự mình biết.”

Lâm Lan cười cười, cái gọi là tấm lòng của cha mẹ đây sao. Hai người hàn huyên không bao lâu, Đinh Nhượng Nghiên nhớ Tuyên Nhi, liền ra về.

Lâm Lan nghĩ tới Bùi Chỉ Thiển sắp sinh. Để cho Ngọc Dung đi được phòng lấy mấy cân A Giao đưa qua, hậu sản bổ huyết là không còn gì tốt hơn. Lại để cho Ngọc Dung đưa thiệp qua chỗ Hoa Văn Diên, mời nàng quá phủ một chuyến.

Hoa Văn Diên nhận được thiệp liền tới, cười nói: “Cô không mời ta tới, ta cũng đang muốn tới tìm cô.”

Lâm Lan mời Hoa Văn Diên ngồi, dâng trà xong mới nói: “Thương hội quyết định lúc nào mở?”

“Ngày một, cho nên, ta muốn hỏi tính toán của cô.” Hoa Văn Diên nói.

Đức Nhân Đường là cửa hiệu trăm năm lâu đời ở kinh thành, Hoa gia đứng đầu dược thương hiệp hội, có địa vị được kính trọng trong giới y dược kinh thành, thái độ của Hoa gia ảnh hưởng lớn tới quyết định của thương hội. Lâm Lan đã sớm nghĩ kỹ, những thương gia kia lần này sẽ hướng về Hội Xuân Đường của nàng. Dù Hội Xuân Đường khởi bước muộn, nhưng thế hung mãnh, trong lòng mọi người khó tránh sinh tâm tình mâu thuẫn đối với Hội Xuân Đường, Lâm Lan có lòng đem những tiệm thuốc làm ăn không được, dùng lời hiện đại nói là sáp nhập, gây dựng lại xí nghiệp, nhưng nếu không có Hoa gia ủng hộ, chỉ sợ sẽ khiến mọi người công phẫn.

“Tình thế giới y dược kinh thành trước mắt, ta và cô đều rõ ràng, Đức Nhân Đường tất nhiên vững chắc, mà Hội Xuân Đường ta nhân tài mới xuất hiện, cũng coi như đứng vững gót ở kinh thành, dân chúng tín nhiệm chúng ta, không phải bởi vì hai chữ ‘nhân, tín’ sao? Chúng ta làm ăn quy củ, có lương tâm, vốn không cần để ý những người đó, nhưng thương trường như

chiến trường, cho tới bây giờ có bản lĩnh ăn thịt, không có bản lĩnh ăn canh, trách ai được? Nhưng nghĩ tới, bọn họ cũng đã vất vả mà kiếm chén cơm.” Lâm Lan nói.

Hoa Văn Diên gật đầu: “Đúng vậy, những dược thương tới tận cửa tìm rồi, tuy không dám nói gì Đức Nhân Đường ta, nhưng có phê bình kín đáo về Hồi Xuân Đường của cô.”

Hoa Văn Diên dùng từ phê bình kín đáo coi như là hàm súc rồi, Lâm Lan có thể tưởng tượng được, lời nói của bọn họ có bao nhiêu kịch liệt, có ý mượn hơi Đức Nhân Đường đối phó Hồi Xuân Đường.

Lâm Lan mỉm cười nói: “Những năm này, hai nhà chúng ta luôn cùng nhau tiến tới, có lợi cùng nhau mưu đồ, có bạc cùng nhau kiếm tiền, hôm nay, có một cơ hội thật tốt bày ở trước mắt, ta không có ý một mình chiếm toàn bộ chỗ tốt.”

Hoa Văn Diên dù sao cũng là thương nhân, thương nhân cầu lợi thiên kinh địa nghĩa, nghe Lâm Lan nói như thế, nhất thời cảm thấy hứng thú nói: “Xin lắng tai nghe.”

“Có hai chuyện tốt, ta đã đề cập qua với huynh trưởng cô.” Lâm Lan nói.

Hoa Văn Diên hỏi: “Là chuyện mở thiện đường?”

Lâm Lan gật đầu: “Không sai, ta nghĩ lấy danh nghĩa hai nhà chúng ta, liên thủ ở kinh thành mở một nhà thiện đường, đặc biệt xem bệnh từ thiện cho những người nghèo, tất cả các dược liệu đều giảm một nửa. Chuyện này, triều đình nhất định là ủng hộ, địa vị Đức Nhân Đường cùng Hồi Xuân Đường trong lòng dân chúng cũng sẽ thêm vững chắc, dĩ nhiên, tiền sẽ không kiếm được, còn phải bù.”

Hoa Văn Diên cười nói: “Đại ca hết sức tán thành, ta cũng cảm thấy có thể được, chúng ta là thầy thuốc, làm nghề y tế thế, cứu giúp người bệnh khó khăn là hành thiện tích đức, không phải vì cần chút bạc, chỉ cần không phải thiệt hại quá mức thì không sao.”

Hoa Văn Diên so sánh với đại ca mình thì có đầu óc linh hoạt hơn, đại ca chỉ nghĩ đến y đức, nhưng nàng nhìn thấy, mở thiện đường là chuyện vô cùng tốt, kê đơn bốc thuốc, tối quan trọng chính là danh tiếng, danh tiếng chính là bạc, Hồi Xuân Đường sở dĩ ngăn ngụt ba năm có thể cùng Đức

Nhân Đường sống vai chính là nhờ danh tiếng. Lâm Lan là người vô cùng giỏi tạo thế đứng cho mình. May mắn là Đức Nhân Đường trăm năm vững chắc, thêm lần chữa bệnh từ thiện có liên thủ, bằng không, sợ rằng hiện tại Hồi Xuân Đường đã đứng vị trí đầu. Chuyện tốt như vậy, Đức Nhân Đường tự nhiên không thể bỏ qua.

“Hiện tại sẽ nói chuyện thứ hai, những người kia oán giận chúng ta đoạt việc buôn bán của họ mà không tỉnh lại, tại sao cửa hàng của mình đi xuống, bọn họ giảm giá thuốc thấp để cạnh tranh, khiến thị trường rối loạn, thậm chí, vì kiếm lời mà dùng hàng giả, người ta bị bệnh đã là đau khổ, nếu dùng phải thuốc giả, không có hiệu quả, bạc mất mà bệnh còn không giảm, chẳng phải là họa vô đơn chí sao? Tình hình này còn tiếp diễn, tất loạn.” Lâm Lan nói.

Điềm này Hoa Văn Diên biết, cũng rất lo lắng: “Ý cô là?”

Lâm Lan cười cười, nói: “Ý của ta là, đem những tiệm thuốc kia sáp nhập lại, lấy danh nghĩa Hồi Xuân Đường hoặc là Đức Nhân Đường một lần nữa treo biển hành nghề, coi như là chi nhánh chúng ta, chúng ta sẽ chia theo tỷ lệ 4:6, dược liệu sẽ tự thống nhất, đại phu phải được qua khảo hạch, tuyệt đối không để lọt lang băm, như vậy vừa có thể quy phạm thị trường, chúng ta có thể có lợi, bọn họ cũng kiếm được bạc, nhất cử lưỡng tiện.”

Hoa Văn Diên càng nghe, ánh mắt càng phát ra sáng ngời, đầu óc của Lâm Lan thật thông minh, loại biện pháp này cũng có thể nghĩ ra được, nếu có thể thành, lợi ích của chuyện này tương đối khả quan, không, là phi thường khả quan.

“Biện pháp này của cô rất tốt, nhưng những cửa hàng thuốc kia đều đã kinh doanh rất nhiều năm, thoáng cái bảo bọn họ bỏ biển hiệu của mình theo danh hiệu chúng ta, còn phải bỏ ra bốn phần lợi nhuận, bọn họ có thể đồng ý không?” Hoa Văn Diên lập tức nghĩ đến vấn đề này. Đổi lại là nàng, bảo nàng bỏ danh hiệu cửa tiệm thuốc Đức Nhân Đường trăm năm lâu đầu, nàng cũng không nỡ, trường bối trong tộc nhất định liều mạng với nàng.

Lâm Lan đột nhiên cười một tiếng, chậm rãi nói: Sự do người làm, lấy lực hiệu triệu của Đức Nhân Đường nhà cô, cộng thêm thực lực Hồi Xuân Đường, muốn chuyện thành, cũng không khó.”

“Ừm, nhưng ta một điềm đầu mối cũng không có, không biết cô có cao kiến gì?” Hoa Văn Diên khiêm tốn thỉnh giáo.

“Từ nay, ta sẽ để Mạc Tử Du đi thương hội, đến lúc đó cô chỉ cần truyền đạt ý tứ này, ký hợp đồng sớm nhất, năm thứ nhất giữ chín phần lãi, năm thứ hai tám phần, năm thứ ba bảy phần, về sau chia là 3:7. Chúng ta không cần nhiều, trước hết ký ba nhà, hợp đồng sau đó, nhất luật chia 4:6, chỉ cần có đầu óc, tự nhiên biết đó là một cơ hội khó có, không cần chúng ta đi thuyết phục mọi người, mà là chờ xem họ tranh nhau cơ hội này.” Lâm Lan cười tươi nói.

Hoa Văn Diên suy tư, chiêu này của Lâm Lan thật tuyệt, cứ như vậy, được thương sao còn đoàn kết một khối, sợ là mọi người đều âm thầm tính toán có thể giành từ đó bao nhiêu lời.

“Được, ta trở về thương nghị với các trưởng lão trong tộc, sẽ sớm báo tin cho cô.” Hoa Văn Diên nói, trong mắt đã kiên định.

Lâm Lan mỉm cười nói: “Vậy thì cực khổ cô, nếu Đức Nhân Đường nhà cô không có ý kiến, vậy hai nhà chúng ta chung tiền, cửa hiệu mặt tiền mở thiện đường ta đã tìm xong rồi, là cửa hàng nhà ta, ở Đông Trục Môn.”

“Được, ngày mai ta sẽ cho cô câu trả lời chắc chắn.” Hoa Văn Diên đáp dứt khoát.

Chương 324 – Không nể mặt

Thương hội kết thúc, Mạc Tử Du tới hồi báo tình hình.

“Những được thương kia kêu gào âm ỉ, nói chúng ta làm như vậy rõ ràng nghĩ chiếm tiệm thuốc bọn họ, còn nói muốn đi quan phủ kiện chúng ta.”

Lâm Lan khịt mũi cười nói: “Kiện? Bọn họ lấy cái gì đi kiện? Chuyện như vậy, nguoi tình ta nguyện, có ai găm dao găm ép buộc bọn họ, chúng ta đây đang cung cấp cho bọn họ một con đường phát tài, nếu bọn họ muốn đầu cơ trục lợi, ta sẽ không cho họ tác đàu! Cứ để cho bọn họ kiện, chó sủa là chó không cắn người, sư huynh cứ chờ xem, không được bao lâu, bọn họ phải qua van xin chúng ta thôi.”

“Ta chỉ sợ Đức Nhân Đường không trụ được áp lực, hôm nay nhìn sắc

mặt Hoa tiêu thư cùng các trưởng lão Hoa gia đều khó cói.” Mạc Tử Du lo lắng nói, vạn nhất Hoa gia thay đổi quẻ, Hồi Xuân Đường có thể thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

“Uống ngụm nước đầu cũng cần chút dũng khí cùng quyết định, mới có ba ngày, đã có người tìm tới tận cửa, triều đình đối với chuyện chúng ta muốn mở thiện đường chữa bệnh từ thiện rất tán thưởng, Hoàng thượng đã đáp ứng đến lúc đó ban thưởng biển hiệu, bày ra khen ngợi, sư huynh nhanh chóng triển khai, tranh thủ tháng này khai trương.” Lâm Lan nói.

Mạc Tử Du nói: “Chữa bệnh từ thiện dễ làm, tử thuốc có sẵn, ta đi chiêu mấy tiểu nhị, đại phu thì đưa từ Hồi Xuân Đường qua, ta tính toán, năm ba ngày là có thể mở.”

Lâm Lan hài lòng gật đầu: “Như vậy cũng tốt, nếu sư huynh bận quá, ta đề Phúc An đi qua giúp, hắn ở tiệm thuốc hồi lâu, cũng coi như có kinh nghiệm, dù sao trong phủ ta cũng không có gì bận rộn.”

Mạc Tử Du cười hắc hắc nói: “Ta đang muốn mở miệng đòi thêm người! ‘Sư tử’ đã nghĩ tới rồi.”

Lâm Lan cười giỡn nói: “Ta còn không phải là sợ Ngân Liễu oán giận.”

Nói Ngân Liễu, Mạc Tử Du xấu hổ nói: “Đúng rồi, có chuyện muốn bảo đảm sư tử, có nhiều người đến hỏi cửa hàng chúng ta phải là cửa hàng bán A Giao bên Đông A không, sư tử, số A Giao chuẩn bị đã khá nhiều, có nên bán ra?”

“Không vội. Đợi thêm nữa mấy ngày, đợi chuyện này thành đã rồi nói.” Lâm Lan có suy tính, hiện tại quan trọng nhất là hợp tác hai nhà Hoa Lâm, A Giao ở kinh thành vốn là thứ bán chạy của Đức Nhân Đường, nếu A Giao Đông A của nàng tiến vào thị trường kinh thành, tất đánh vào cơ hội làm ăn của Đức Nhân Đường. Nếu có người lợi dụng cơ hội, kích bác quan hệ hai nhà Hoa Lâm, chỉ sợ ảnh hưởng không nhỏ, cho nên, vẫn nên đợi một thời gian, rồi lại nói, mùa tiêu thụ A Giao thịnh vượng còn chưa tới.

Mạc Tử Du nói xong cáo từ trở về Hội Xuân Đường. Không bao lâu Hoa Văn Diên tới.

“Lâm đại phu, ta thấy chuyện này có chút khó khăn. Hôm nay cô không thấy tình hình, có mấy cửa hiệu lâu đời kích động võ bàn.”

Lâm Lan cười nhạt, chậm rãi nói: “Vừa bắt đầu. Tâm tình có mâu thuẫn là khó tránh khỏi, chờ bọn họ về suy nghĩ một chút sẽ có bước ngoặt, nói cho cùng cũng là vì kiếm tiền, hơn nữa, chúng ta không ép buộc bọn họ.”

Hoa Văn Diên nhíu mày nói: “Nói thì nói như thế không sai, nhưng bọn họ sẽ chuyển ý sao? Hôm nay có người nói đem kinh thành chia làm bốn khu vực Đông Tây Nam Bắc, Hội Xuân Đường chiếm Bắc, Đức Nhân Đường ở Đông, chúng ta không được nhúng tay chuyện làm ăn ở Tây và Nam. Đám được thương kia rõ ràng đã sớm thương lượng với nhau, nhất trí tán thành, chỉ hai nhà ta và cô chưa tỏ thái độ. Ta lo lắng, nếu bọn họ liên thủ đối phó chúng ta, không những chuyện sáp nhập kiếm bạc không thành, sợ là việc làm ăn hai nhà chúng ta sẽ chịu ảnh hưởng lớn.”

Lâm Lan nghe cười không ngừng: “Bọn họ coi như là lão được thương rồi, sao còn ngây thơ như vậy, cho dù chia khu vực thì sao, bọn họ có thể quản được dân chúng ư? Dân chúng thích đi đâu, ngay cả Hoàng thượng cũng quản không được, một lời của bọn họ là được hay sao?”

Hoa Văn Diên thở dài: “Bản thân ta vững tin, nhưng các trưởng lão trong tộc đã có chút dao động. Nói gì, mọi người cũng không dễ dàng.”

Lâm Lan nói: “Cô về nói với những trưởng bối trong nhà, những tính toán thương nhân kia nói hoàn toàn không khả thi, này phải hỏi dân chúng có đáp ứng hay không, từ xưa đến nay ta chưa nghe nói qua xem bệnh còn phải phân khu lãnh thổ, xác định địa điểm. Về phần chuyện sáp nhập, lại càng không gấp gáp, chúng ta cứ theo lẽ thường mở cửa làm ăn, gấp chính là bọn họ, cô chờ mà xem. Lúc này, nhất định là có người đang động tâm tư rồi.”

Nghe Lâm Lan nói chắc chắn như vậy, Hoa Văn Diên bình tâm lại. Hai

người thương lượng việc mở cửa thiện đường, quyết định năm ngày sau khai trương.

Bận rộn một chút buổi trưa, Lâm Lan có chút mệt mỏi, từ lúc mang thai, thắt lưng luôn đau nhức, ợ chua khó chịu, Chu mama xoa bóp tới cho nàng.

“Tiểu thiếu gia ở trong bụng mẹ đã nghe lời buôn bán rồi, sau này nhất định làm ăn giỏi đây.” Chu mama cười híp mắt mà nói, bỗng nhiên vừa cảm giác mình nói không đúng, vội vàng đổi lời: “Phàm là có làm ăn, đầu óc cũng linh hoạt, đọc sách cũng giỏi hơn.”

Lâm Lan khẽ cười nói: “Làm sao mama biết là tiểu thiếu gia?”

Chu mama cười nói: “Lão nô nhìn bụng nhị thiếu phu nhân đây, nhất định là nam thai, nhị thiếu phu nhân đã biết trong lòng, lão nô không nói sai chứ?”

Lâm Lan cười mà không nói, lúc trước nàng bắt mạch cho Kiều Vân Tịch và Đinh Nhược Nghiên rất đúng, nói là nam thai quả nhiên sinh nhi tử, cho nên, Chu mama luôn dò miệng nàng. Thật ra thì, nàng cũng có chân cho mình, nói ra thật kỳ quái, mạch thỉnh thoảng giống như nam thai, thỉnh thoảng giống như nữ thai, không có cách nào xác định.

“Là nam hay nữ đều được, nhị thiếu gia nói, chàng đều thích.” Lâm Lan nói có lệ.

Chu mama cười khan hai tiếng: “Nói cũng đúng, con đầu lòng nữ nhi, thứ hai nhất định nam nhi.”

Lâm Lan im lặng, thời đại này thích bé trai, không còn biện pháp nào cả. Tư tưởng phong kiến.

Lý Minh Doãn hạ triều, mới ra ngoài, đã thấy một gã sai vặt Diệp gia tên là Thường Thắng chờ hắn.

Thấy hắn đi ra ngoài, Thường Thắng tiến lên đón, thở dài nói: “Biểu thiếu gia, lão gia mời cậu quá phủ một chuyến.”

Lý Minh Doãn nhíu mày: “Chuyện gì?”

Thường Thắng nói: “Cái này nô tài không rõ ràng lắm, lão gia nói là có chuyện quan trọng.”

Lý Minh Doãn nghĩ ngợi hỏi: “Ngày thường là A Tài tới truyền lời, hôm nay vì sao lại để người đến?”

Thường Thắng nói: “Mẹ A Tài bị bệnh, hôm nay không tới phủ, lão gia sai nô tài tới.”

Lý Minh Doãn nhìn thần sắc Thường Thắng không có gì khác thường, liền gật đầu, nói với Đông Tử: “Vậy thì đi một chuyến.”

Xe ngựa đến Diệp phủ, Thường Thắng dẫn Lý Minh Doãn đi thư phòng lão gia, nói: “Nhị thiếu gia chờ một chút, nô tài đi mời lão gia.”

Lý Minh Doãn uống xong một chén trà, đại cửu gia vẫn chưa tới, Đông Tử nói: “Hay nô tài đi xem sao?”

Lý Minh Doãn thản nhiên nói: “Không cần, chờ một chút, nếu vẫn không đến, chúng ta đi về.”

Vừa mới dứt lời, liền nghe thấy tiếng bước chân, Lý Minh Doãn ngẩng đầu nhìn ra, là Diệp Hình Nhi, không khỏi nhíu mày.

“Sao biểu muội lại tới đây? Đại cửu gia đâu?”

Diệp Hình Nhi nửa giận nửa cười: “Chẳng lẽ biểu ca nhìn thấy muội thì mất hứng sao?”

Lý Minh Doãn nghiêm mặt nói: “Nếu đại cữu gia không có ở phủ, ta đây cáo từ.”

Diệp Hình Nhi tiến lên ngăn đường đi, uyển chuyển nói: “Biểu ca chớ vội, cha muội thật sự có chuyện tìm biểu ca, chỉ là mới rồi đột nhiên có chút việc gấp, đi ra ngoài, dặn báo biểu ca chờ cha chốc lát, muội sợ biểu ca đợi sốt ruột, cho nên tới đây báo một tiếng.”

Lý Minh Doãn bán tín bán nghi, cho dù Diệp Hình Nhi nói là thật nhưng lúc này cô nam quả nữ chung một phòng là việc không tốt, liền nói: “Ta sẽ chờ thêm một lát, biểu muội bận thì về phòng đi.”

Diệp Hình Nhi thản nhiên đi tới, châm trà cho Lý Minh Doãn, nụ cười dịu dàng, tiếng nói ôn nhu: “Muội nào có chuyện gì bận, ngày ngày chỉ có việc thêu hoa, khó có dịp biểu ca tới đây, muội phải tiếp đón biểu ca chứ.” Nói xong, đưa chén trà tới tay Lý Minh Doãn.

Đông Tử liếc mắt, trong lòng xem thường, tâm tư biểu tiểu thư viết cả lên mặt rồi, cô ta không đi soi gương đi, bộ dạng trở nên hạ tiện quá mức. Trước kia muốn câu dẫn thiếu gia, hôm nay đã thành phụ nhân bị chồng bỏ còn muốn câu dẫn thiếu gia, thật không biết liêm sỉ.

Lý Minh Doãn bị động nhận trà, Diệp Hình Nhi vẫn chưa có ý tứ rời đi, đứng lại gần hắn, Lý Minh Doãn nhíu nhíu mày, cố ý nói: “Biểu muội dùng hương gì vậy. Gay mũi quá.”

Nụ cười bên môi Diệp Hình Nhi cứng đờ, đây là nước hoa cô ta tỉ mỉ lựa chọn, là Ngung hương lộ, giá trị không rẻ, ngày hôm nay gặp biểu ca, cố ý thoa một chút trên người, không nghĩ tới bị biểu ca ghét bỏ.

Diệp Hình Nhi quần bách lui về phía sau mấy bước, lúng túng cười nói: “Mũi biểu ca thật linh, bản thân muội không ngửi thấy gì.”

Lý Minh Doãn nhẹ mỉm cười nói: “Biểu tẩu của muội không dùng hương gì cả, ta thích sạch sẽ nhẹ nhàng mà thoải mái, cho nên, đặc biệt nhạy cảm với mùi hương.”

Đông Tử che miệng cười trộm, vẫn là nhị thiếu gia tàn nhẫn, câu nói đầu tiên để cho biểu tiểu thư biết khó mà lui. Bất quá Đông Tử đã đánh giá thấp độ dày da mặt của biểu tiểu thư.

Diệp Hình Nhi mỉa mắt như tợ, thâm tình nhìn biểu ca, cười nói: “Biểu ca sợ thân dính hương, trở về bị biểu tẩu chất vấn sao?”

Lý Minh Doãn cười mà không nói, từ chối cho ý kiến.

Diệp Hình Nhi lại nói: “Nghe nói biểu tẩu đã có bầu bốn tháng, mọi người nên đi chúc mừng, nhưng mà vẫn chưa chuẩn bị lễ vật xong cho cháu ngoại trai! Chờ mấy ngày nữa, mọi người nhất định đi thăm biểu tẩu.”

“Biểu mọi người không cần khách khí như vậy, thân thể biểu tẩu mọi người khó chịu, cần tĩnh dưỡng.” Lý Minh Doãn uyển chuyển cự tuyệt cô ta, Lan Nhi không thích Diệp Hình Nhi, tự nhiên không hi vọng Diệp Hình Nhi tới thăm.

Diệp Hình Nhi nhú mày, ủy khuất nói: “Biểu ca ghét mọi người bởi vì mọi người bị chồng ruồng bỏ, sợ gây phiền tới biểu tẩu sao?”

Lý Minh Doãn cười nhẹ nói: “Biểu mọi người đa tâm.”

Diệp Hình Nhi thở dài, u oán nói: “Nếu biểu ca không thích mọi người đi, mọi người sẽ không đi nữa, Linh Vận, người dẫn Đông Tử đi lấy lễ vật ta đã chuẩn bị ra.”

Đông Tử ngạc nhiên nhìn nhìn biểu tiểu thư rồi lại nhìn thiếu gia, biểu tiểu thư muốn đuổi hắn đi sao!

Lý Minh Doãn sao không biết tâm tư Diệp Hình Nhi, nếu trong phòng này thật chỉ còn lại có hắn và cô ta, ai biết cô ta sẽ làm ra chuyện kinh người gì, liền nói ngay: “Xem ra đại cửu gia nhất thời không về được, Đông Tử, chúng ta đi thôi!” Dứt lời đứng dậy chấp tay với Diệp Hình Nhi: “Kính xin biểu mọi người chuyển cáo đại cửu gia, lúc nào đại cửu gia về ta sẽ tới.”

Diệp Hình Nhi nóng nảy: “Biểu ca ngồi một lát thôi mà! Nhất định để Linh Vận đi lấy lễ vật tới, biểu ca không thích muội đi, nhưng lễ vật này, là đồ cho trẻ nhỏ muội tự tay làm, biểu ca không cho muội chút mặt mũi sao?”

Chương 325 – Có vấn đề

Lý Minh Doãn đã hoàn toàn có thể khẳng định, hôm nay là biểu muội gạt hẳn tới, lần trước Lan Nhi cảnh báo hẳn, hẳn còn xem thường, xem ra vẫn là nữ nhân hiểu rõ nữ nhân, hẳn đã đánh giá thấp tâm ý chấp nhất của biểu muội. Đã xem thấu mà còn theo ý tứ biểu muội, như thế, rơi vào bẫy rập cũng chỉ có thể nói mình đáng đời.

Lý Minh Doãn khẽ mỉm cười: “Nếu là tâm ý của biểu muội... Đông Tử, ngươi hãy nhận những lễ vật của biểu tiểu thư, vừa lúc ta tìm quản gia có chút việc, nhận xong ngươi đến cửa phủ chờ ta.” Lý Minh Doãn không hề cho Diệp Hình Nhi cơ hội nói chuyện, chấp tay nói: “Biểu muội, ta cáo từ.” Nói xong nhắc chân bước đi.

Không nghĩ tới Diệp Hình Nhi nhanh hơn hẳn, ngăn cản đường đi của Lý Minh Doãn, ánh mắt lộ ra ai oán, cơ hồ muốn khóc: “Biểu ca, biểu ca thật sự chán ghét muội sao? Coi muội như hồng thủy mãnh thú mà tránh, trước kia biểu ca không như thế. Biểu ca phải biết lúc đầu muội kháng hôn là vì biểu ca, hôm nay cùng cách với tam lang Nguyễn gia cũng là vì biểu ca. Đời này muội chỉ muốn cùng một chỗ với biểu ca, muội không yêu cầu biểu ca lấy muội làm vợ, cũng không hy vọng xa vời trong lòng biểu ca có muội, chỉ cần có thể sống ở bên cạnh biểu ca, lúc nào cũng có thể gặp biểu ca thì muội đã hài lòng rồi. Biểu ca, muội chỉ có chút niêm tượng hèn mọn như vậy, chẳng lẽ biểu ca không thể đáng thương muội sao? Biểu ca ác tâm tuyệt tình nhìn muội thống khổ cả đời sao?”

Đông Tử kinh hãi nhìn biểu tiểu thư, cô ta cái gì cũng dám nói như vậy sao! Thật không biết thẹn.

Sắc mặt Lý Minh Doãn âm trầm đáng sợ, hẳn lạnh lùng nhìn Diệp Hình

Nhi, nói: “Biểu muội, hai chữ tình yêu, chính là người tình ta nguyện, nếu ai có lòng với ta, ta cũng phải đi thương hại, chỉ sợ không tới phiên biểu muội. Biểu muội cũng đừng nói là vì ta mới đi đến tình hình ngày hôm nay, tâm ý trầm trọng như vậy, ta chịu không nổi. Thật ra thì biểu muội chỉ vì chính bản thân mình, vì bản thân, muội có thể không để ý mặt mũi cha mẹ, không để ý lợi ích gia tộc. Muội có biết mình sai ở đâu không, sai ở tính chấp nhất hồ đồ. Hôm nay, lời biểu muội nói coi như ta không nghe thấy, biểu muội, tự giải quyết cho tốt.”

Diệp Hinh Nhi vốn cho là mình ăn nói khép nép, điềm đạm đáng yêu cầu khẩn thì biểu ca không động tâm cũng sẽ mềm lòng, không nghĩ tới biểu ca tuyệt tình như vậy, hoàn toàn không cho cô ta cơ hội, không lưu một chút đường sống. Trong lúc nhất thời, xấu hổ và giận dữ, tức giận, thương tâm, tuyệt vọng tất cả tâm tình cuốn tới, phá vỡ chút lý trí sót lại của cô ta, bỏ lỡ lần này, cả đời cô ta không còn cơ hội nữa.

Diệp Hinh Nhi hướng biểu ca nhào qua, cái gì danh dự, tôn nghiêm cũng bất kể, cô ta chỉ muốn vũng vàng bắt lấy người trước mắt, người này cô ta đã tâm tâm niệm niệm nhiều năm, không chiếm được, cô ta thà đi tìm chết.

Lý Minh Doãn không nghĩ tới Diệp Hinh Nhi có thể hành động mãnh liệt như vậy, bởi vì khoảng cách gần, hẳn cơ hồ không có thời gian phản ứng, mắt thấy Diệp Hinh Nhi sẽ nhào tới người mình, đột nhiên trước mặt thoát ra một người, chắn trước mặt hắn.

“Biểu tiểu thư, cô đừng kích động, nhị thiếu gia nhà nô tài nói như vậy là vì muốn tốt cho cô...” Đông Tử ngăn Diệp Hinh Nhi, không quản mạo phạm, danh dự nhị thiếu gia quan trọng hơn, nói xong ôm biểu tiểu thư sang một bên, mở đường trốn cho thiếu gia.

Lý Minh Doãn thấy lỗ hồng vội vàng đi ra cửa.

“Người buông ra, đồ nô tài chết bầm, dám mạo phạm ta...” Diệp Hinh Nhi bị Đông Tử vũng vàng ôm lấy, mắt thấy biểu ca rời đi, cô ta tức chết.

“Biểu tiểu thư, cô không nên kích động, cô bình tĩnh một chút, bình tĩnh

một chút... ” Đông Tử ôm biểu tiêu thư đặt lên ghế, sau đó bỏ chạy.

Hai chủ tớ chạy trốn ra cửa, phía sau truyền đến âm thanh đồ vỡ, đoán chừng mấy món đồ cổ trong phòng đại cửu gia khó giữ được rồi.

Hai người đi nhanh một khắc không ngừng, dọc theo đường đi hạ nhân Diệp phủ chào hỏi, Lý Minh Doãn không để ý, ra khỏi Diệp phủ, Lý Minh Doãn nhảy lên xe ngựa, Đông Tử liền theo lên, thúc giục phu xe đánh xe.

“Nhị thiếu gia, mới vừa rồi thật là quá nguy hiểm, tiểu nhân sợ vã mồ hôi.” Đông Tử kinh hồn thổ hủn hển, đưa tay áo lau mồ hôi. Đời này hấn chưa bao giờ chứng kiến cảnh như hôm nay, biểu tiêu thư quá lớn mật rồi, hấn lại còn ôm cô ta.

Lý Minh Doãn không phải không một thân mồ hôi lạnh, mới vừa rồi nếu thật sự bị Diệp Hình Nhi quán lên, cô ta làm âm lên thì hấn có mười cái miệng cũng không nói rõ được.

“Nhị thiếu gia, chuyện này cậu nên nói rõ ràng với đại cửu gia, bằng không sau này chúng ta sao dám tới Diệp gia nữa.” Đông Tử tức giận mà nói.

Lý Minh Doãn thở dài: “Trở về, người sai người đi tìm đại cửu gia hỏi xem hôm nay để cho Thường Thắng tới tìm ta có chuyện gì, những việc không không nhiều lời, đại cửu gia sẽ rõ ràng.”

“Đây chẳng phải là quá tiện nghi cho cô ta?” Đông Tử vẫn không cam lòng, ngày hôm nay, danh dự nhị thiếu gia suýt chút nữa hủy trong tay biểu tiêu thư rồi, không cho cô ta một bài học sâu sắc, cô ta sẽ không nhớ đời.

Lý Minh Doãn cười khỏ, đây có phải chuyện dễ nghe gì cho cam? Diệp Hình Nhi liều mạng, cuối cùng chẳng phải là Diệp gia mất mặt? Mặt mũi cậu cả? Thành ra hai bên lúng túng.

“Đông Tử, hôm nay biểu hiện của ngươi vô cùng tốt, trở về, bốn thiếu gia

hậu thưởng, có điều, chuyện này không được để cho nhị thiếu phu nhân biết, hôm nay nàng đang có bầu, không được tức giận.” Lý Minh Doãn cảnh báo trước cho Đông Tử, tránh hấn lỗ miệng, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Đông Tử bĩu môi, thậm nói: “Đây là việc tiểu nhân phải làm, cũng không phải là ngăn đao thương, coi như là ngăn đao thương, tiểu nhân cũng không chớp mắt.”

Lý Minh Doãn cười cười, ngã một lần, sau này hấn phải thật cẩn thận.

Hôm nay Lâm Lan đợi rất lâu mà Lý Minh Doãn vẫn chưa về, thường ngày Lý Minh Doãn có việc về trễ sẽ phái Đông Tử về báo một tiếng để nàng an tâm.

“Sợ là nhị thiếu gia bận công vụ quên giờ nghỉ. Hay là phái người đi Hộ bộ xem sao?” Như Ý trấn an nói.

Lâm Lan khoát khoát tay, miễn cưỡng nói: “Không cần, nhị thiếu gia ngày ngày về nhà đúng giờ, đi đâu cũng báo về nhà, đã có không ít người nói xấu sau lưng, nếu ta phái người đi tìm chàng, không phải là càng nghe thêm lời xì xào?”

Như Ý cười nói: “Đó là nhị thiếu gia quan tâm nhị thiếu phu nhân, nhị thiếu phu nhân nhớ nhị thiếu gia cũng là quan tâm nhị thiếu gia, quản chi người khác chuyện gì?”

Lâm Lan liếc nàng một cái: “Nha đầu này, cũng biết trấn an người khác.”

Như Ý cười nói: “Nô tỳ ăn ngay nói thật thôi mà.”

Đang nói, Ngọc Dung dẫn người đi vào, là nha đầu Nhược Nhi bên cạnh Bùi Chỉ Thiển.

Lâm Lan vừa thấy Nhược Nhi, vội bảo Như Ý đưa người vào, gấp giọng

nói: “Có phải thiếu phu nhân nhà người sắp sinh?”

Nhược Nhi thi lễ một cái, cười nói: “Hồi bẩm nhị thiếu phu nhân, là thiếu gia nhà nô tỳ sai nô tỳ tới báo tin, sáng hôm nay thiếu phu nhân bắt đầu đau bụng sinh, giờ Thân một khắc, thuận lợi sinh một thiên kim.”

Lâm Lan thở ra, vỗ vỗ ngực nói: “Nhu vậy thì tốt rồi, mấy ngày nay ta cũng lo lắng, tính toán đã tới lúc sinh rồi, mẫu tử bình an chứ?”

Nhược Nhi cười nói: “Mẫu tử bình an, tiểu thư giống thiếu phu nhân như đúc, thiếu gia vui mừng không khép được miệng.”

Lâm Lan bận rộn phân phó Ngọc Dung: “Mau đưa lễ vật ta đã chuẩn bị ra, còn nữa, phái người đi báo tin cho đại thiếu phu nhân.”

Nhược Nhi nói: “Đã có người đi báo tin rồi, về phần nhị thiếu phu nhân, là thiếu gia tự mình phân phó nô tỳ tới.”

Lâm Lan gật đầu, nói với Nhược Nhi: “Người trở về chuyển cáo cho thiếu gia cùng thiếu phu nhân nhà người, ngày mai ta cùng Lý đại nhân qua phủ chúc mừng.”

Nhược Nhi thi lễ một cái, thay chủ tử nhà mình nói cảm ơn.

Sau khi Nhược Nhi đi, Lâm Lan chấp tay trước ngực thành tâm cầu khẩn: Cảm ơn trời đất, Bùi Chỉ Thiên không phải chịu tội gì.

Cẩm Tú tới hỏi: “Nhị thiếu phu nhân, đã dọn cơm chưa ạ?”

Như Ý xem giờ, đã giờ Tuất canh ba rồi, không thể để nhị thiếu phu nhân đói bụng, liền nói: “Nhị thiếu phu nhân, hay là dọn cơm trước. Không biết lúc nào nhị thiếu gia mới về, đợi nhị thiếu gia về, sẽ bảo phòng bếp hâm lại thức ăn.”

Lâm Lan sờ sờ bụng, đích xác là có chút đói bụng, thời gian này đã không

còn ghé dĩa dĩa nữa, dần dần muốn ăn, hơn nữa rất nhanh đói, rốt cuộc là trong bụng có hai tiểu tử, một người ba miệng ăn, cho nên, Lâm Lan gặt đầu.

Như Ý để cho Cẩm Tú nhanh chóng dọn cơm.

Cơm tới theo lẽ thường bày ở phòng phía tây, Lâm Lan mới vừa bung bát đũa lên thì Lý Minh Doãn về tới. Không đợi Lâm Lan quở trách hấn, chỉ nghe thấy bên ngoài Như Ý nói: “Nhị thiếu gia đã về. Nhị thiếu phu nhân lo lắng mãi.”

Lý Minh Doãn cau mày than thở: “Ngày hôm nay Hộ bộ đặc biệt nhiều việc, bận rộn quên thời gian, tới lúc bụng kêu mới biết đã muộn, ta đi thay quần áo, người nói với nhị thiếu phu nhân, chờ một chút ta sẽ tới.”

Lý Minh Doãn vội vã đi thay quần áo, ngày hôm nay Diệp Hình Nhi dùng hương nặng như vậy, hấn không dám bảo đảm trên người mình không lây mùi thơm, lỗ mũi Lan Nhi không phải bình thường, nếu không đổi quần áo, hấn không dám gần Lan Nhi.

Như Ý tỏ vẻ hoài nghi nhìn nhị thiếu gia, bởi vì nàng ngửi thấy trên người nhị thiếu gia có mùi thơm đặc biệt, mùi này nàng biết, là Ngưng lộ gương rất lưu hành trong kinh thành thời gian này, lần trước Minh Châu tiểu thư xuất giá, mấy vị phu nhân tiểu thư tới, nàng đã ngửi thấy mùi này.

Hơn nữa mọi ngày nhị thiếu gia về nhà đều đi xem nhị thiếu phu nhân một chút rồi mới đi thay quần áo, hôm nay lại đi phòng tắm ngay. Trong lòng Như Ý càng nghi hồ, đi ra ngoài tìm Đông Tử hỏi một chút.

Lý Minh Doãn ở phòng tắm ngâm người một lúc lâu, đổi hết xiêm áo từ trong ra ngoài, rửa sạch mặt mũi tay chân, xác định trên người mình sạch sẽ mới đi ra ngoài.

Chờ hấn đi ra, Lâm Lan đã ăn cơm rồi, ngồi ở chỗ đó chờ hấn.

“Chàng làm gì thế? Sao lâu quá vậy?” Lâm Lan nhìn hấn chăm chú.

Lý Minh Doãn ngồi xuống, bung chén com, gắp một miếng thức ăn, nói: “Đói chết ta rồi, tại Đông Tử không nhắc ta, thật là đũa nôi tài lóng ngóng.”

Lâm Lan nhìn bộ dạng quý chết đói đầu thai của hắn, cảm thấy có cái gì không đúng, Lý Minh Doãn ăn uống luôn ưu nhã thông dong, mặc dù đói bụng ba ngày, hắn cũng không ăn như lang thôn hổ yết. Không đúng, nhất định là có vấn đề.

Chương 326- Thành thật khai báo

“Chàng ăn chậm kéo nghẹn.” Lâm Lan rất ôn nhu mà nói.

Lý Minh Doãn đã có mấy miếng com lót dạ, dĩ nhiên không vội nữa, cười híp mắt nhìn Lan Nhi, lại nhìn phần bụng tròn xoe của nàng, hỏi: “Hôm nay con có ngoan không? Có làm nàng mệt không?”

Lâm Lan cười dịu dàng: “Con nghe lời hơn chàng đấy.”

Lý Minh Doãn ngượng ngập, Lan Nhi đang trách hắn về muộn đây. Lý Minh Doãn vô tội nói: “Ta nào có?”

Lâm Lan cũng không nhiều lời: “Chàng từ từ ăn, ta đi dạo trong vườn vài vòng.” Nói xong gọi Cẩm Tú tới đỡ nàng.

“Nàng chờ ta một lát, ta xong rồi đây.” Lý Minh Doãn vội ăn nốt chỗ com trong bát.

Lâm Lan mỉm cười nói: “Ăn com phải nhai chậm nuốt kỹ, như vậy mới dễ tiêu hóa.”

Lâm Lan ra cửa, đã nhìn thấy Như Ý cầm quần áo Minh Doãn mới thay ngửi tới xuất thần. Lâm Lan không khỏi chau mày, một loại cảm giác rất không thoải mái tràn tới, tựa như lúc trước nàng biết Bạch Huệ gạt nàng may

quần áo cho Minh Doãn, chẳng lẽ Như Ý nổi lên loại tâm tư này với Minh Doãn?

Cầm Tú không có tim không có phổi, thấy Như Ý như vậy, điên cuồng kêu lên: “Như Ý, cô làm gì thế?”

Như Ý đang chuyên chú nghĩ, tình hình bị Cầm Tú gọi, sợ hết hồn, quay đầu nhìn lại, là nhị thiếu phu nhân đi ra.

Như Ý cảm thấy chuyện có chút nghiêm trọng, cầm y phục đi tới bên nhị thiếu phu nhân, nhẹ giọng nói: “Nhị thiếu phu nhân, người xem.”

Lâm Lan nghi hồ nhìn Như Ý thần sắc ngưng trọng, nhận lấy khế kháng ngữi. Gì thế này! Là mùi hương, còn rất nồng đậm, khó trách Minh Doãn trở về liền vào phòng tắm rất lâu mới ra.

“Nhị thiếu phu nhân...” Như Ý đang đợi chỉ thị của nhị thiếu phu nhân.

Lâm Lan lặng yên chốc lát, thấp giọng nói: “Cầm đi giặt đi!”

“Vâng!”

“Khoan, em đi hỏi phu xe trước.”

Như Ý đáp lời, cầm quần áo rời đi.

Lâm Lan phân phó Cầm Tú: “Đi gọi Đông Tử tới, ta ở chòi nghỉ mát trong hoa viên chờ.”

Đông Tử nghe nói nhị thiếu phu nhân tìm mình, liền biết là chuyện gì, đành nghĩ lí do thoái thác.

“Đông Tử. Hôm nay nhị thiếu gia xong việc giờ nào?” Lâm Lan ngồi trong chòi nghỉ mát, nhìn sang hồ cá, mạn bất kinh tâm hỏi.

“Hồi bẩm nhị thiếu phu nhân, hôm nay nhị thiếu gia bận rộn, giờ Tuất một khắc mới xong việc, lập tức về phủ.” Đông Tử trấn định trả lời.

“Sao? Không có đi nơi khác?” Lâm Lan cho cá trong hồ ăn, nhìn cá chép rôi rít tranh nhau thức ăn.

Đông Tử trịnh trọng nói: “Không có.”

“Vậy mùi hương trên người nhị thiếu gia ở đâu ra?” Lâm Lan cho cá ăn xong, rút khăn tay lau tay, lúc này mới ngồi xuống, cười khẽ nhìn Đông Tử.

Đông Tử rùng mình, lộ tẩy rồi?

“Không có. Không có à? Tại sao có thể có mùi hương? Nhị thiếu gia chỉ ở trong nha môn...” Đông Tử kiên trì trả lời.

Lâm Lan hướng hấn ngoắt ngoắt tay: “Người đến đây.”

Đông Tử bắt đầu thập thỏm không yên, nhị thiếu gia không đứng gần biểu tiểu thư mà đã bị dính mùi nước hoa, hấn tiếp xúc thân mật với cô ta, chẳng phải là... Chân Đông Tử không dám bước về phía trước.

Lâm Lan nhìn ánh mắt Đông Tử lóe lên, càng xác định Đông Tử đang nói láo. Nếu hấn không dám đi tới, Lâm Lan không thể làm gì khác hơn là đi tới rồi. Lâm Lan vòng quanh Đông Tử một vòng, cười nói: “Đông Tử, trên người của người cũng có mùi hương.”

Mặt Đông Tử trắng bệch, quỳ phịch xuống đất, khóc nức nở nói: “Nhị thiếu phu nhân, là tiểu nhân hồ hồ. Hôm nay trong lúc rảnh rỗi, đã cùng gã sai vặt nhà Hộ bộ Thị Lang Chu đại nhân đi... đi chỗ không nên đi, là lỗi của tiểu nhân, tiểu nhân không giữ mình trong sạch, khiến nhị thiếu gia nhị, nhị thiếu phu nhân mất thể diện, kính xin nhị thiếu phu nhân xem xét đây là lần đầu tiểu nhân vi phạm, tha cho tiểu nhân lần này, ngàn vạn đừng nói cho nhị thiếu gia, bằng không nhị thiếu gia sẽ không tha cho tiểu nhân...”

Lâm Lan ngẩn ra, suy nghĩ lời nói của Đông Tử có mấy phần có thể tin. Đông Tử năm nay đã mười tám rồi, thiếu niên thanh xuân đối với người khác phải có tò mò, rục rịch chộn rộn, đi tìm hoa liễu là dễ hiểu... Nhưng nàng vẫn chưa tin Đông Tử biết làm chuyện như vậy.

“Đông Tử, ta cho ngươi thêm một cơ hội, nếu như ngươi không nói thật, để cho ta điều tra ra, đừng trách ta trở mặt.” Lâm Lan lạnh lùng nói.

Đông Tử khẽ run rẩy, nhị thiếu phu nhân cực ít dùng giọng nghiêm nghị như thế này nói với hạ nhân, có thể thấy nhị thiếu phu nhân đang thực sự tức giận, có thể giấu diếm được không đây? Thật ra thì, chuyện này không phải là lỗi của nhị thiếu gia, trách là trách biểu tiểu thư tà tâm không chết, không biết thẹn... Nhưng mà... Nhị thiếu gia đã đặc biệt phân phó không được nhiều chuyện, Đông Tử cắn răng, quyết tâm nói: “Tiểu nhân tuyệt không nói dối nửa câu, tiểu nhân biết sai nhận lầm, kính xin nhị thiếu phu nhân khoan thứ cho tiểu nhân lần này.”

Lâm Lan biết Đông Tử trung thành với Minh Doãn, nếu Đông Tử quyết định giúp chủ tử nói dối, nàng không có biện pháp hỏi ra.

Đang giảng co, Như Ý tới, thấy Đông Tử quỳ trên mặt đất, Như Ý đi tới bên cạnh nhị thiếu phu nhân, kê vào tai nói mấy câu.

Đông Tử dựng tai lắng nghe nhưng không nghe ra được câu gì, trong lòng bồn chồn. Đang suy nghĩ thì thấy nhị thiếu phu nhân mỉm cười, thản nhiên ngồi xuống, cứ như vậy cười khẽ nhìn hắn, nhìn thấy rõ sợ hãi trong lòng hắn.

“Đông Tử, ngươi đối với nhị thiếu gia quả nhiên là trung thành tận tâm, xem ra trong mắt ngươi chỉ có mình nhị thiếu gia là chủ tử.” Lâm Lan không mặn không nhạt nói.

Đông Tử vội vàng dập đầu: “Tiểu nhân tuyệt đối không dám bất kính bất trung với nhị thiếu phu nhân.”

Lâm Lan xoa xoa bụng, chậm rãi nói: “Phu xe đã khai báo, thật ra thì nhị thiếu gia sớm rời nha môn, đi Diệp gia, như vậy, người còn muốn giúp đỡ giấu diếm sao?”

Như Ý thật là có biện pháp, đến hù lão Mã một chút đã hỏi ra, Minh Doãn đi Diệp gia không phải là đại sự gì, nhưng trên người hắn có mùi hương, thêm nữa hắn giấu đầu hở đuôi đủ loại biểu hiện, đã nói lên hành trình tới Diệp gia lần này không đơn giản. Bởi vì Diệp gia có một người làm cho nàng nhưc đầu, Diệp Hình Nhi.

Trong lòng Đông Tử rung lên, lão Mã thật vô liêm sỉ, không phải đã dặn là không được nói gì sao? Thôi thôi, xem ra là không thể gạt được nữa rồi.

“Nhị thiếu phu nhân, người đừng hiểu lầm, đích xác là khi nhị thiếu gia rời nha môn, vốn định về phủ, Thường Thắng của Diệp gia đến tìm nhị thiếu gia, nói là đại cửu gia có chuyện quan trọng tìm nhị thiếu gia. Nhị thiếu gia lập tức đi Diệp gia, không nghĩ tới đại cửu gia không có trong phủ, là biểu tiểu thư sai Thường Thắng đi tìm nhị thiếu gia. Biểu tiểu thư giữ nhị thiếu gia ở trong phòng, nói rất nhiều điều không nên nói với nhị thiếu gia, nhị thiếu gia đã nghiêm túc cảnh cáo với cô ta, nhưng cô ta không nghe, còn muốn... còn muốn... Tiểu nhân không thể làm gì khác hơn là ngăn biểu tiểu thư, để cho nhị thiếu gia thoát thân, tiểu nhân thề với trời, nhị thiếu gia không làm nửa điếm có lỗi với nhị thiếu phu nhân, cũng không nói nửa câu không nên nói... Nhị thiếu gia lo lắng nếu nhị thiếu phu nhân biết, sẽ suy nghĩ nhọc lòng, vì vậy căn dặn tiểu nhân gạt nhị thiếu phu nhân.” Đông Tử ủy khuất đem hết thấy sự tình nói cho nhị thiếu phu nhân.

Như Ý hừ nói: “Biểu tiểu thư quá kỳ cục rồi, nào có tiểu thư đứng đắn nhà nào làm ra loại chuyện không biết liêm sỉ thế này.”

“Đúng đấy, nhị thiếu gia bị chọc tức, nhị thiếu gia đã phân phó tiểu nhân đi nói cho đại cửu gia một câu.” Đông Tử oán giận nói.

Biết chân tướng, Lâm Lan tỉnh táo lại, nói với Đông Tử: “Đông Tử, người trung thành với chủ tử không sai, nhưng người đừng quên, ta và người

đều muốn tốt cho nhị thiếu gia.”

Đông Tử gật đầu lia lịa: “Vâng vâng.”

“Có một số việc, nhị thiếu gia không tiện ra mặt, vì vậy ta sẽ giải quyết, cho nên, sau này nữa có chuyện gì, không được nói dôi ta.”

“Vâng, vâng.”

Lâm Lan nói: “Người đi xuống trước đi! Đừng để nhị thiếu gia biết ta đi tìm người.”

Đông Tử thở phào nhẹ nhõm, ý nhị thiếu phu nhân là sẽ không truy cứu hẳn chuyện này nữa.

Sau khi Đông Tử đi, Như Ý nói: “Nhị thiếu phu nhân, chúng ta không thể để biểu tiểu thư càn quấy nữa, lần này không xảy ra việc gì, vạn nhất lần sau xảy ra chuyện thì phải làm sao?”

Lâm Lan khịt mũi cười một tiếng: “Loại thủ đoạn thấp kém này cô ta chỉ có thể dùng một lần, em cho là nhị thiếu gia sẽ để cô ta làm lần thứ hai sao? Có điều, người này luôn là mối họa, để cho nhị thiếu gia tự mình xử lý đi, trước hết xem phản ứng bên Diệp gia rồi hãy nói.”

Như Ý rất là xem thường: “Đúng là không biết xấu hổ, quỷ thấy cũng buồn.”

Nhìn bộ dạng căm phẫn dâng trào của Như Ý, nghĩ đến vừa rồi chính mình hiểu lầm, Lâm Lan cảm thấy có chút xấu hổ.

Lâm Lan đang định đi về, Lý Minh Doãn tới tìm nàng.

“Ta biết ngay nàng ở đây, gió lên rồi, mau về thôi, cẩn thận bị lạnh.” Lý Minh Doãn cười khẽ bước vào chòi nghỉ mát.

Lâm Lan mỉm cười nói: “Có gió lạnh đâu. Năm nay khí trời nóng bức quá, đã sắp hết tháng tám rồi mà vẫn như giữa hè.”

Lý Minh Doãn tới đỡ nàng: “Nắng gắt cuối thu không thể khinh thường.”

“Đúng rồi, mai là ngày nghỉ của chàng à?” Lâm Lan hỏi.

“Đúng vậy. Tuy nhiên còn có chuyện phải xử lý, có lẽ sáng mai còn phải đi một chút.” Lý Minh Doãn cẩn thận dìu nàng bước xuống.

“Vậy chàng về sớm một chút, chúng ta cùng đi Trần phủ.”

Lý Minh Doãn nói: “Có phải Trần phủ nhân sắp sinh?”

Lâm Lan cười nói: “Không phải là sắp sinh, mà là đã sinh, ngày hôm nay Nhược Nhi tới báo tin mừng, nói Chỉ Thiển sinh một thiên kim mập mạp, mẫu tử bình an, ta đã để cho Nhược Nhi đáp lời, nói ngày mai chúng ta sẽ tới chúc mừng.”

Lý Minh Doãn nghe vậy mừng rỡ: “Thật hả? Nhất định phải đi chứ, ngày mai ta sẽ về sớm. Lần này tiểu tử Tử Dụ đặc ý rồi, tương lai con chúng ta phải gọi khuê nữ nhà hắn một tiếng tỷ tỷ.”

Lâm Lan cười nói: “Cái này có gì mà đặc ý, chẳng phải hắn gọi chàng là lão đại sao.”

Hai người vừa nói vừa cười trở về phòng.

Như Ý thầm thở phào nhẹ nhõm, lúc này nàng còn tưởng rằng nhị thiếu gia có nữ nhân bên ngoài, may là không phải, nhị thiếu gia cùng nhị thiếu phu nhân ân ái như vậy thật tốt! Tới đây không khỏi nghĩ lại lúc nhị thiếu phu nhân hỏi nàng về Văn Sơn, mấy ngày nay không có động tĩnh gì, không biết nhị thiếu phu nhân suy nghĩ thế nào, có phải là Văn Sơn không ưng nàng? Hôm nay Văn Sơn đã là một đại quan sự rồi, nàng cũng biết nhị thiếu

phu nhân làm việc không miễn cưỡng người, nếu Văn Sơn không thích nàng, nhị thiếu phu nhân sẽ không nhắc lại chuyện này, aiz! Ngân Liễu cùng Ngọc Dung đều đã có hạnh phúc, nàng thì sao? Hạnh phúc của nàng ở đâu? Nghĩ tới đây, Như Ý không khỏi có chút mất mát.

Chương 327 – Yêu cầu không an phận

Hôm sau, Lý Minh Doãn đi nha môn sớm, Đinh Nhược Nghiên sai người tới hỏi Lâm Lan lúc nào đi Trần phủ, muốn cùng Lâm Lan đi chúc mừng, Lâm Lan không biết Minh Doãn lúc nào có thể trở về, hẹn là xế chiều cùng đi.

Tới hôm sau Diệp Đức Hoài mới biết “việc tốt” hôm qua Diệp Hình Nhi làm, Minh Doãn sai người tới hỏi hôm qua tìm hấn chuyện gì, gọi Thường Thắng tới hỏi mấy câu, cái gì cũng đã rõ. Diệp Đức Hoài tức thiếu chút tức giận ngất xỉu. Không nghĩ tới nữ nhi vẫn chưa từ bỏ ý định, làm ra loại chuyện vô sỉ này, việc này bảo hấn giấu mặt vào đâu? Diệp Đức Hoài định dùng gia pháp, cho dù đánh chết nữ nhi cũng không để cho nữ nhi khiến mình mất hết mặt mũi.

Diệp Hình Nhi đôi mắt phụ thân tức giận, không hề sợ hãi, chỉ là một mặt bi thương: “Phụ thân, phụ thân đánh chết nữ nhi đi, nữ nhi sống như vậy không bằng chết.”

Diệp Đức Hoài tức giận mắng: “Đồ không biết liêm sỉ ngu xuẩn, còn dám nói sống không bằng chết? Chẳng lẽ con nhìn chưa ra, biểu ca con không có chút lòng dạ nào với con, nếu nó có chút tâm tư nào, cha sớm đã thay con làm chủ.”

Diệp Hình Nhi khóc ròng nói: “Biểu ca trước kia không phải như thế, nhất định là do biểu tẩu, chị ta là một nữ nhân ghen tuông.”

“Phi! Con đừng có ở đây tự mình đa tình nữa, khăng khăng một mực, con không xấu hổ, cha xấu hổ thay con.” Diệp Đức Hoài tức xanh mặt, cầm roi lên.

Diệp Hình Nhi không trợn cũng không khóc, chỉ cắn môi dưới, nước mắt rơi như mưa, âu sầu nói: “Là nữ nhi không biết liêm sỉ, hết thảy là lỗi của nữ nhi, nhưng nếu không phải năm đó phụ thân cùng mẫu thân nói một câu nói đùa, nữ nhi đã không nổi lên phần tâm tư này.”

Diệp Đức Hoài ngó người, năm đó là thời điểm Minh Doãn trở về Phong An, hẳn cùng Vương thị đã nói, đem Hình Nhi gả cho Minh Doãn. Thật sự thì hẳn rất thích Minh Doãn, đáng thương Minh Doãn không có mẹ, có một người cha thì không đáng tin cậy. Có điều năm đó Minh Doãn còn muốn giữ hiếu với mẹ, Hình Nhi tuổi còn nhỏ, đã nghĩ đợi sau ba năm hiếu kỳ của Minh Doãn xong sẽ nói lại chuyện này, không nghĩ tới Minh Doãn đem theo Lâm Lan trở lại, chuyện này đành phải thôi.

“Phụ thân, nữ nhi cũng không muốn như vậy. Nhưng mà nữ nhi không quên biểu ca được, không quản được tim của mình, nữ nhi không dám phiền nhiều phụ thân, nữ nhi sẽ tự vẫn, để cho phụ thân bớt lo, nữ nhi cũng có thể giải thoát.” Diệp Hình Nhi khóc bò dậy lao tới cây cột.

Diệp Đức Hoài tức thì tức, nhưng khi nhìn nữ nhi muốn tìm cái chết, luống cuống hét: “Mau cản nó lại, cản nó lại...”

Quản gia tay mắt lạnh lẽ, lời tiêu thư lại, nhưng Diệp Hình Nhi vẫn đứng phải cây cột, nhất thời máu chảy đầm đìa, ngắt đi.

Tình hình hồng bét, đại phu tới cầm máu bôi thuốc, Diệp Đức Hoài ảo não liên tục dậm chân: “Oan nghiệt, oan nghiệt...”

Lý Minh Doãn từ Trần phủ trở lại, biết Diệp gia xảy ra chuyện, hẳn kinh ngạc, không nghĩ tới Diệp Hình Nhi quyết tuyệt như thế, không khỏi mờ mịt. Nhưng nếu Diệp Hình Nhi thực sự chết, tâm hẳn có thể an ổn sao? Dù sao cũng là biểu huynh muội, không có tình yêu nam nữ, vẫn còn một phần thân tình.

Lâm Lan vốn không muốn quản chuyện này, nhưng khi nhìn thấy Minh Doãn tâm sự nặng nề, liền hỏi thăm một chút, xem ra Diệp Hình Nhi tìm

chết đã đánh trúng Minh Doãn! Một nữ nhân si tình như vậy, nếu mê luyến không phải là trượng phu của nàng, Lâm Lan có lẽ sẽ đồng tình với cô ta. Nhưng người ta yêu hết lần này tới lần khác là trượng phu của nàng, cho dù nàng đồng tình tới mức nào đi nữa, cũng không thể chia sẻ trượng phu của mình, tư tưởng của nàng chưa đạt tới cảnh giới cao như vậy. Lâm Lan cảm thấy chuyện có chút khó giải quyết.

Lâm Lan còn đang suy nghĩ đối sách, nghĩ tới có phải đi tìm Diệp Hình Nhi nói chuyện một chút không thì không ngờ đại cữu gia tới tìm nàng trước.

Ngồi ở trong tiền sảnh, Lâm Lan nhìn đại cữu gia có vẻ ngượng ngùng, muốn mở miệng lại thôi, liền đoán được bảy tám phần, hơn nữa đại cữu gia cũng biết hôm nay Minh Doãn thượng triều, không ở nhà, rõ ràng chính là đến tìm nàng, sợ là đại cữu gia đau lòng con gái của mình, muốn cùng nàng nói yêu cầu không an phận.

Trong lòng Lâm Lan tràn đầy oán thâm, ngoài mặt thì im lặng, chờ đại cữu gia mở miệng với nàng thế nào.

“Cậu cả, hôm qua cháu dâu và Minh Doãn vừa nói chuyện, nói sáng mai đưa lễ Trung thu qua cho cậu. Chúng cháu chưa qua thăm cậu, cậu đã đến gặp cháu dâu, khiến cháu rất áy náy!” Lâm Lan không nói một chữ tới chuyện Diệp Hình Nhi, coi như không biết gì.

Trong lòng Diệp Đức Hoài khổ sở, ngượng ngùng nói: “Cháu dâu hôm nay là phụ nữ có thai, hết thấy lầy thân thể làm trọng, những thứ nghi thức xã giao thì miễn đi!”

Trong lòng Lâm Lan tự nhủ, cậu cũng biết hôm nay ta có thai, vậy còn tới cửa làm ta tấm tức?

“Cậu cả yêu thương cháu dâu, cháu dâu không thể không biết lễ nghi.” Lâm Lan mỉm cười nói.

Trà đã uống bốn năm chén, Lâm Lan không hề hỏi chuyện Hình Nhi, Diệp Đức Hoài không tìm được thời cơ thích hợp mở miệng, chuyện kia bị

đè nén trong lòng, hẳn biết rõ, chuyện này chỉ có thể là Lâm Lan gặt đầu mới được, cùng Minh Doãn nói chuyện sẽ không có kết quả gì. Đời này hẳn ít cầu người, cái gì a dua nịnh hót, ăn nói khép nép... hẳn không quen, chỉ có thể nói thẳng, duy chỉ có chuyện này, thật khó để hẳn mở miệng. Nhưng sau khi Hình Nhi đập đầu vào cột, thuốc không uống, cơm không ăn, một lòng muốn chết, hẳn há có thể trơ mắt nhìn nữ nhi hành hạ chính mình như vậy. Hồngбет chính là Vương thị không có ở đây, chỉ có thể tự mình ra tay, đành vác tấm mặt mo này van xin một lần.

“Lâm Lan! Cháu nói xem, cậu đối với cháu thế nào?” Diệp Đức Hoài cắn răng, hỏi.

Lâm Lan ngây ngốc, cười nói: “Cậu cả có gì hỏi cháu như vậy?”

Diệp Đức Hoài kiên trì nói: “Lâm Lan à! Cậu đang gặp phải vấn đề khó khăn, thật không biết nên làm thế nào mới tốt.”

Lâm Lan giả bộ hồ đồ, ân cần hỏi: “Là chuyện làm ăn sao?”

Diệp Đức Hoài nhìn Lâm Lan, quyết định chắc chắn, nói: “Là chuyện Hình Nhi.”

“Biểu muội làm sao?” Lâm Lan tiếp tục giả vờ nhưng tâm tâm đã chìm xuống, đại cữu gia vẫn mở miệng.

“Biểu muội cháu... Aiz! Tâm tư của nó cháu cũng biết, không biết kiếp trước ta đã làm gì mà sinh ra nghiệp chướng như vậy, nhưng nó là cốt nhục của ta, ta không thể trơ mắt nhìn nó chết đi.” Diệp Đức Hoài buồn bã nói.

Lâm Lan mặc nhiên, đại cữu gia yêu thương con gái nàng có thể hiểu được, nhưng ai sẽ hiểu tâm tình của nàng đây?

“Lâm Lan, cậu đến đây gặp cháu vì con gái của mình. Cậu biết cháu và Minh Doãn thật vất vả mới có hôm nay, thật sự là Hình Nhi đáng giận, Lâm Lan, cháu nể mặt cậu, cho Hình Nhi một con đường sống đi!” Diệp Đức

Hoài làm khó nói.

Lâm Lan giật mình nói: “Cậu cả có gì nói ra lời ấy, sinh tử biểu muội Hình Nhi sao lại liên quan tới cháu?”

Diệp Đức Hoài biết Lâm Lan không phải là nữ nhân đơn giản, hẳn dám đánh cuộc, từ lúc mình vào cửa, Lâm Lan đã biết mục đích đến đây của hắn, kiên trì nói: “Thật ra, trước khi cháu xuất hiện, nhị lão Diệp gia cùng ta đều có ý gả Hình Nhi cho Minh Doãn, Hình Nhi đã sớm biết tâm tư các trưởng bối, nhưng sau này Minh Doãn dẫn cháu về nhà, chúng ta đã bỏ ý nghĩ này, nhưng Hình Nhi đã động tình với Minh Doãn, ban đầu nó chết sống không chịu gả đi Nguyễn gia, là ta ép buộc nó phải gả... Ta cho là nó gả cho người khác, sẽ chết tâm, không nghĩ tới... Aiz! Hình Nhi cũng là đáng thương, nó nói, chỉ cần có thể sống bên cạnh Minh Doãn, cho dù là làm thiếp cũng nguyện ý, nếu nó đã cam nguyện như thế, ta cũng không thể nói gì hơn, Lâm Lan, cháu hãy cho Minh Doãn thu Hình Nhi đi.”

Toàn thân Lâm Lan rét run, đổi lại là người khác nói lời này, ngay lập tức nàng sẽ trở mặt, nhưng đây là đại cữu gia, nàng không thể, đại cữu gia có ân với Minh Doãn, đối đãi với nàng cũng thật tâm, nhưng là bởi vì như vậy, trái tim Lâm Lan càng thêm băng giá.

“Cậu cả, cháu dâu vẫn luôn cảm động và nhớ tới ân đức của cậu. Trong lòng cháu, cậu là trưởng bối đáng kính trọng nhất, là trưởng bối rộng rãi sáng suốt nhất, cháu dâu có thể hiểu được tâm tình của cậu, đáng thương tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ, phàm là còn có biện pháp khác, cậu sẽ không tới cửa mở miệng nói với cháu dâu lời này...” Lâm Lan nói.

Diệp Đức Hoài gạt đầu lia lịa, rất vui mừng Lâm Lan có thể hiểu được hắn.

“Nhưng mà, thỉnh cầu của cậu, cháu dâu không thể đáp ứng. Có lẽ Hình Nhi biểu muội thật sự nghĩ, chỉ cần sống bên cạnh Minh Doãn, làm thiếp làm tỳ cũng không sao cả, nhưng mà, hiểu con gái không ai bằng cha, cậu cả hẳn hiểu rõ tính tình Hình Nhi biểu muội. Đây chỉ là lời nói lúc biểu muội không suy nghĩ, một khi biểu muội thật sự vào cửa, liệu có nổi tâm tư? Ban đầu tam

công tử Nguyễn gia chỉ cung chiêu một tỳ nữ, Hinh Nhi biểu muội đã cho đánh chết tỳ nữ kia trước mặt tam công tử Nguyễn gia, tam công tử Nguyễn gia mới đi tửu lâu uống rượu, biểu muội lại dẫn người tới đó náo loạn, cậu cả, mọi người đều được voi đòi tiên ...” Lâm Lan lẳng lẳng nói.

Khóe miệng Diệp Đức Hoài co gập: “Đó là Hinh Nhi cố ý muốn làm âm ỉ, mục đích là muốn Nguyễn gia hưu nó, trong lòng nó không thể quên được Minh Doãn.”

Lâm Lan nhẹ cười một tiếng, nói: “Cho dù biểu muội làm như vậy là vì Minh Doãn, cậu cả, Hinh Nhi biểu muội vì Minh Doãn có thể làm đến mức độ đó, phần nhân tình này, đã không còn gọi cảm động, mà khiến người ta sợ hãi, cháu cùng Minh Doãn tình cảm nồng đậm, đã sớm đáp ứng với nhau cả cuộc đời chỉ có mình đối phương. Hinh Nhi biểu muội chặn ngang một chân, bảo cháu và Minh Doãn xử trí thế nào? Biểu muội có thể không tranh giành sao? Nhưng nếu Minh Doãn đã đáp ứng, biểu muội có thể không muốn nhiều hơn sao? Có lẽ cậu cả sẽ nói, thê tử hiền lành không nên ghen tỵ, nên độ lượng rộng rãi, Lâm Lan cháu nói lời không dễ nghe, há có thể chia giường? Bà ngoại, mợ cả cho tới mợ hai Diệp gia ai mà không như thế? Cậu cả, cháu nói thẳng với cậu, Hinh Nhi biểu muội vào cửa là ngày Lâm Lan cháu rời đi.”

Thái độ Lâm Lan kiên quyết, chuyện như vậy, tuyệt đối không có cửa thương lượng. Nàng không nói giỡn, nếu Lý Minh Doãn muốn nạp Diệp Hinh Nhi làm thiếp, nàng lập tức viết hưu thư, mang theo tất cả gia sản rời đi, không chút khách khí.

Diệp Đức Hoài lúc đến đã chuẩn bị tâm tư, nhưng Lâm Lan nói thẳng vẫn khiến cho hắn kinh ngạc, Lâm Lan thậm chí còn đánh sang mẩu thân, Vương Thị cùng Thích Thị. Nếu hắn trách cứ Lâm Lan, chẳng khác nào trách cứ lão mẩu thân, vợ mình, em dâu mình. Diệp Đức Hoài đau đầu không thôi, nên nói như thế nào đây.

Chương 328 – Đồi sách

“Lâm Lan, cháu nói cậu có thể hiểu được, cậu biết cháu khó xử, nhưng

Hình Nhi hôm nay một lòng muốn chết, ta làm cha mà không có biện pháp nào cả.” Diệp Đức Hoài không thể làm gì khác hơn là lấy lui làm tiền.

Lâm Lan nhẹ mím cười nói: “Biểu muội lấy tính mệnh đánh cược, được ăn cả ngã về không, đánh cược đúng là cậu cả không đành lòng.”

“Vạn nhất nó nói thật?” Diệp Đức Hoài nói.

“Cháu hỏi cậu, nếu con gái nhà ai coi trọng Minh Doãn cũng dùng chiêu này, cháu phải đáp ứng cho bọn họ vào cửa hết sao?” Lâm Lan bình tĩnh nhìn cậu cả.

“Nhưng Hình Nhi là biểu muội Minh Doãn, nữ tử bên cạnh có thể sánh bằng? Cho dù không có tình yêu nhưng cũng có tình thân.” Giọng nói Diệp Đức Hoài cao lên chút ít.

Lâm Lan hết lời nói, cậu cả một lòng bảo vệ con gái mình, đã hoàn toàn không để ý cảm thụ của nàng.

“Ta chỉ có một nữ nhi, vì con bé, ta đánh cược mang tấm mặt mo tới van cầu cháu, Lâm Lan, cháu hãy thông cảm cho nỗi khó xử của cậu, chỉ cần cháu gật đầu, cậu nhất định sẽ bảo ban Hình Nhi thật tốt, không để nó gây chuyện thị phi, tương lai nếu nó ghen tuông, không tôn trọng lời cháu nói, cậu tuyệt đối không bao che, cháu muốn xử trí như thế nào cũng được, chỉ mong cháu nể mặt mũi cậu, nể mặt mũi Diệp gia, đáp ứng đi!” Giọng Diệp Đức Hoài mềm nhũn ra.

Lâm Lan im lặng một lúc lâu, cậu cả đã nói tới mức này, nàng còn có thể nói gì? Hồi lâu, Lâm Lan mới nói: “Cậu cả, cháu vẫn một câu kia, nếu cậu cả cố ý như thế, Minh Doãn cũng có ý tứ này, như vậy, cháu đồng ý.”

“Lâm Lan, cậu vẫn luôn cho rằng cháu là người thấu tình đạt lý, chuyện này, cháu suy nghĩ kỹ lại nhé. Ngày mai cậu lại đến.” Đàm phán tan rã trong không vui, Diệp Đức Hoài phẫn nộ rời đi, hẳn thật sự nghĩ mãi không ra, Hình Nhi bắt quá van xin làm thiệp thất, không có yêu cầu ngang hàng với Lâm Lan, nam nhân tam thê tứ thiếp, không phải là rất bình thường sao?

Huông chi Minh Doãn ưu tú như vậy, Lâm Lan thật sự quá nhỏ nhen rồi.

Sau khi đại cữu gia đi, Lâm Lan gọi Chu mama tới để cho bà đi Diệp gia hỏi thăm tình hình Diệp Hình Nhi.

Nói đùa, nàng không đòi nào chấp tay đem trượng phu mình giao cho người ta. Mang cái chết ra uy hiếp nàng sao, nàng sẽ không để mình bị đẩy vòng vòng, lời không dễ nghe một chút, Diệp Hình Nhi có chết hay không cũng không quan hệ gì tới nàng. Nàng nhận làm nữ nhân ghen tuông ích kỷ đấy, mặc kệ các người nói gì.

Chu mama vẫn chưa biết Diệp Đức Hoài tới có mục đích gì, nhưng bà hiểu rõ Diệp Hình Nhi vì gì tự sát.

“Theo lão nô xem xét, biểu tiêu thư làm mà không dám nhận, sợ lão gia trách cứ, cho nên làm ra cử động lần này.” Chu mama phân tích

Lâm Lan cười lạnh: “Mục đích của cô ta không chỉ chừng này, cô ta còn muốn dùng cái này uy hiếp đại cữu gia thỏa hiệp, để cho cô ta vào cửa nhà này.”

Chu mama kinh ngạc: “Là đại cữu gia nói?”

“Nếu không, mama cho rằng vì sao đại cữu gia tới tìm ta?” Trong lòng Lâm Lan bốc hỏa, nếu không phải đang mang thai, không nên tức giận, nàng lập tức đi Diệp gia giáo huấn một trận nên thân cho Diệp Hình Nhi.

Chu mama cả giận: “Diệp gia cho tới bây giờ không có chuyện nam tử cưới vợ bé, nữ tử làm thiếp cho người ta, lão thái thái hận nhất nam tử cưới vợ bé, năm đó lão thái gia bị một ả hồ ly tinh làm cho say mê, định đem người vào cửa, thiếu chút nữa làm cho cửa nát nhà tan, lão thái thái vì thế mấy năm không để ý lão thái gia.”

Ánh mắt Lâm Lan sáng lên: “Có chuyện này? Ta mới nghe lần đầu.”

Chu mama thở dài nói: “Chuyện này lão thái thái không cho nói ra, vì vậy, nội tình, chỉ có mấy lão nhân trong phủ biết, đại lão gia cũng biết.”

“Chuyện cụ thể thế nào?” Lâm Lan cẩn thận hỏi, đây là bí mật của Diệp gia, nàng sẽ không bắt buộc Chu mama nói. Nhưng chuyện này, có thể sẽ trợ giúp được cho nàng.

Chu mama do dự chốc lát, nói: “Chuyện này không phải là không thể được nói, lão thái thái không để cho người nói, sợ là nghe xong sẽ chán ốm. Năm đó, lão thái thái đã sinh hạ đại lão gia cùng nhị lão gia, lại đang bụng mang dạ chửa, khi đó, Diệp gia chưa làm ăn lớn như bây giờ nhưng ở Phong An cũng coi như là phú giáp một phương, lão thái thái mang bầu còn phải chăm sóc hai đứa bé, phụng dưỡng mẹ chồng, xử lý chuyện nhà, rất là cực khổ, vì thế không còn sức hâu hạ lão thái gia. Lúc đó, dì của lão thái gia góa chồng, đưa hai nữ nhi tới Diệp gia tìm nơi nương tựa, đại nữ nhi nhìn Diệp gia giàu có, lão thái gia anh tuấn, liền động tâm tư, mấy phen lẳng lơ, lão thái gia như bị đoạt hồn, nhất định phải nạp cô ta làm thiếp, trong lòng lão thái thái đau khổ vô cùng! Mặc dù đã âm ỉ vài lần, nhưng lão thái gia như bị bỏ bùa, cộng thêm có chỗ dựa mẫu thân, không màng lão thái thái phản đối, dám đem người nạp làm di nương. Từ đó tai họa không ngừng, đầu tiên là đại lão gia đang yên đang lành thiếu chút nữa chết đuối, nửa đêm rắn độc bò vào phòng nhị lão gia, lão thái thái mang thai bảy tháng, sinh non một nhi tử, đứa bé mới sinh toàn thân nổi ban xanh, sống chưa được ba ngày thì mất. Lão thái thái nổi lên lòng nghi ngờ, bắt đầu thăm tra, sau biết được là do di nương kia giở trò quỷ, tới lúc bắt được chứng cứ, lão thái thái không để ý mẹ chồng phản đối dứt khoát đem người nộp quan phủ, chứng cứ vô cùng xác thực, di nương kia tự biết chạy không được, ở trong ngục treo cổ tự tử, lúc này lão thái gia mới biết được người mình trăm phương ngàn kế đưa vào cửa chính là rắn độc, trong lòng vô cùng áy náy, thế không bao giờ... cưới vợ bé nữa.”

Lâm Lan nghe được sợ hết hồn hết vía, nữ nhân ác độc, rõ ràng là muốn trừ Diệp lão thái thái cùng hài tử, sau đó một mình độc bá lão thái gia.

“Lão thái thái ba năm không nói một câu với lão thái gia, về sau có tam tiểu thư, quan hệ vợ chồng mới hơi hòa hoãn, cho nên, lão thái thái đặc biệt thương yêu tam tiểu thư, đáng tiếc... Tam tiểu thư...” Chu mama nghĩ đến

tam tiêu thư, lại là một trận âu sầu.

Trong lòng Lâm Lan đã có chủ ý: “Chu mama, mama nói, nếu lão thái thái biết Diệp Hình Nhi tìm cái chết để gả cho nhị thiếu gia, bà sẽ nghĩ như thế nào?”

Chu mama nói: “Lão thái thái chắc chắn sẽ không đáp ứng, lão thái thái đã sớm đã nói trước, nam tử Diệp gia chung thân không được cưới vợ bé, nữ nhi Diệp gia không thể làm thiếp người khác.”

Lâm Lan cười: “Chu mama, làm phiền mama nói ra lời này, bằng không, ta thật sự khó xử. Vậy đi, mama không cần đi Diệp gia nghe ngóng, ta sẽ viết một phong thư, nói rõ ngọn nguồn với lão thái thái, để lão thái thái tới định đoạt.”

Chu mama vội nói: “Đúng vậy! Chúng ta đem chuyện nói cho lão thái thái, xem đại lão gia còn dám nói chuyện cưới vợ bé hay không, đại lão gia hồ đồ quá rồi! Hôm nay nhị thiếu phu nhân có bầu, ngài ấy không biết xấu hổ mở miệng chuyện này. Chuyện này lão nô tự mình đi làm, vừa lúc lão nô muốn trở về thăm lão thái thái.”

Chu mama biết rõ Diệp Hình Nhi, người như thế này tâm thuật bất chánh, nếu vào cửa, sợ là nhà này không còn ngày bình an.

Lâm Lan nói viết liền viết, lưu loát viết đầy ba tờ giấy, đầu tiên là hồi báo sự nghiệp Minh Doãn đạt thành tựu cao, tiếp đó báo tin mừng, nàng mang thai đôi, sau là chuyện nàng nhận cha, mặc dù Lâm Lan không chào đón người cha này, nhưng thời khắc mấu chốt vẫn có thể dùng tới một chút, cuối cùng mới hời hợt nói qua chuyện Diệp Hình Nhi câu dẫn Minh Doãn bất thành, cho nên tìm chết, đại cửu gia van cầu nàng để cho Diệp Hình Nhi vào cửa.

Chu mama lập tức đi thu thập hành lý.

Đến tối Lý Minh Doãn về nhà, Chu mama đã lên đường.

Sau bữa cơm tối, Lý Minh Doãn theo thường lệ dìu Lâm Lan đi hậu viên tản bộ.

“Minh Doãn, hay là chàng đi thăm biểu muội một chút. Nói như thế nào, cô ấy bị vậy cũng là vì chàng...” Lâm Lan thử dò xét.

Lý Minh Doãn cười khô: “Ta đi có thể thay đổi gì sao? Không đi thì tốt hơn.”

“Vậy chàng không quản sống chết của cô ấy? Ta nghe nói, biểu muội thuốc không uống, cơm không ăn, một lòng muốn chết.” Lâm Lan nói.

Lý Minh Doãn nhăn mày: “Không biết là bị mê lú gì, nó một lòng muốn chết, ta có thể có biện pháp gì? Chẳng lẽ phải thỏa mãn tâm nguyện của nó? Vậy ta coi như chết đi còn hơn.”

Lâm Lan xì cười nói: “Cưới cô ấy khiến chàng sống không bằng chết?”

Thần sắc Lý Minh Doãn trịnh trọng, nhìn Lâm Lan thật sâu, nói: “Ta đã sớm thề, đời này chỉ cùng nàng tới bạc đầu, tâm của ta không lớn, chỉ có thể chứa một nữ nhân, nàng đã chiếm hết tâm ta rồi, không thể chấp nhận người khác.”

Lâm Lan nghe vậy, cảm thấy được an ủi, yêu nhau dễ dàng gần nhau khó khăn, động tình dễ dàng chuyên tình khó khăn, Lý Minh Doãn đích xác là người chồng tốt.

“Nhưng mà, chúng ta không thể trơ mắt nhìn biểu muội đi tìm chết đúng không? Làm sao bây giờ?” Lâm Lan muốn nghe ý Minh Doãn một chút. Nếu như nàng bắt kẻ buông tay, Lý Minh Doãn sẽ giải quyết chuyện này như thế nào.

Lý Minh Doãn mặc nhiên, chậm rãi dạo bước, cái vấn đề này, hắn đã suy nghĩ suốt hai ngày, như thế nào mới có thể để cho Diệp Hình Nhi chặt đứt niệm tưởng đối với hắn? Hôm đó ở thư phòng, hắn đã nói rõ ràng, còn gì để

nói nữa? Haiz... Thật sự có chút luống cuống!

“Hay là, chàng nạp cô ấy, coi như rảnh rồi nuôi thêm một người trong nhà.” Lâm Lan cố ý nói.

Lý Minh Doãn đột nhiên dừng chân, quay đầu lại trầm giọng nói: “Không được, tuyệt đối không được, nàng cũng biết Hình Nhi biểu muội đấy, là loại người không chịu an phận thủ thường. Nàng đừng mềm lòng, đến lúc đó dẫn sói vào nhà.”

Tích tụ về điếm này trong lòng Lâm Lan hoàn toàn tiêu trừ, xem ra trong lòng Minh Doãn cũng đã hiểu được. Như vậy thì tốt, nàng chỉ sợ Minh Doãn nhất thời mềm lòng.

“Nhưng mà, hôm nay cậu cả tới cửa tìm ta.” Lâm Lan cẩn trọng nói.

Sắc mặt Lý Minh Doãn tối sầm lại: “Tìm nàng làm gì?”

“Cậu cả nói, biểu muội cam chịu làm thiếp.”

“Hoang đường, cực kỳ hoang đường.” Lý Minh Doãn phát tay áo cả giận nói: “Cậu cả thật hồ đồ, cậu ấy thỏa hiệp một lần, biểu muội sẽ càng lấn tới.”

“Cậu cả là lo lắng cho ái nữ, đáng thương tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ, ta rất đồng tình với cậu ấy, hôm nay cậu tới cửa để van cầu ta, chính cậu cũng khó xử.” Lâm Lan nhỏ giọng nói.

“Xem ra, chuyện này không giải quyết không được, ta đây liền đi Diệp gia, nói rõ ràng với cậu cả, muốn ta nạp biểu muội làm thiếp, ngàn vạn lần không thể.” Lý Minh Doãn vừa nói vừa quay trở về, hấn thật sự nổi giận, hấn chỉ có mình Lan Nhi, không bao giờ nạp thiếp, giờ lại xảy ra chuyện như thế này, nhất là hôm nay Lan Nhi đang có thai! Vạn nhất tức giận... mười cái mạng của Diệp Hình Nhi cũng không đền được.

Lâm Lan vội vàng kéo hấn: “Minh Doãn, chàng đừng vọng động, chàng

hãy nghe ta nói, chuyện này, quả quyết cự tuyệt không được, vạn nhất Diệp Hinh Nhi làm thật, cô ấy chết rồi, mặc dù nói là cô ấy gieo gió gặt bão, nhưng trong lòng chàng và ta cũng sẽ không an, cậu cả thì càng không cần nói, cậu sẽ thống hận chúng ta. Cậu cả thương chàng, giúp chàng như vậy, nói lời thương tâm, nếu không có cậu cả, ta và chàng không có hôm nay.”

“Vậy nàng nói nên làm cái gì bây giờ?” Lý Minh Doãn phiền não vô cùng.

“Trước tiên, hiện giờ ta đang mang thai, không nên nói chuyện này, chờ ta sinh con xong hãy nói. Như vậy, Diệp Hinh Nhi sẽ cho là có hi vọng, cậu cả cũng không quá bức bách. Ta đã để cho Chu mama đưa thư về Phong An, xin chỉ thị lão thái thái.” Lâm Lan nói.

Chương 329 – Cần gì để ý

Diệp Đức Hoài một đêm không chợp mắt, cứ nghĩ lại việc hôm nay đi Lý gia là lại phiền muộn, ngay cả làm thiếp thân người ta cũng không muốn nhận, Diệp Đức Hoài hẳn sống hơn nửa đời người chưa hề có lúc mất mặt như bây giờ, uất ức quá. Trong lòng Diệp Đức Hoài rõ ràng, cho dù Lâm Lan cùng Minh Doãn đáp ứng, cuộc sống của Hinh Nhi cũng sẽ trôi qua không thoải mái gì, aiz! Một chiêu này đúng là vừa hại mình vừa hại người, nước cờ quá dở, nhưng hết lần này tới lần khác Hinh Nhi đòi chết, khuyên như thế nào đều không nghe.

Diệp Đức Hoài gọi Linh Vận tới, hỏi tiểu thư uống thuốc chưa?

Linh Vận lắc đầu, nói, tiểu thư cái gì cũng không chịu ăn.

Diệp Đức Hoài buồn bực thở dài một cái, khoát khoát tay để cho Linh Vận lui ra, phân phó quản gia chuẩn bị xe ngựa. Chưa ra cửa, Đông Tử đã tới, truyền lời Minh Doãn, nói hôm qua Lâm Lan thiếu chút nữa động thai khí, mời hẳn tạm thời chớ nói chuyện này, hết thầy đợi sau khi Lâm Lan sinh sẽ bàn bạc lại.

Diệp Đức Hoài cúi đầu suy nghĩ một chút, xoay người đi tới phòng nữ nhi.

Lúc này Diệp Hình Nhi đang lén ăn bánh bao Linh Vận kín đáo đưa cho mình, ngày đó lao vào cây cột là tình thế bất đắc dĩ, bằng không phụ thân há có thể tha cho cô ta, tuyệt thực không ăn không uống thuốc là để cho phụ thân nhìn, không nghĩ tới phụ thân thật sự mềm lòng, vì cô ta đi tìm Lâm Lan. Điều này làm cho Diệp Hình Nhi mừng rỡ vạn phần, nghĩ tới biểu ca luôn luôn kính trọng phụ thân, phụ thân ra tay, chuyện này tất nhiên có thể thành. Mặc dù phụ thân hôm qua ám ức mà quay về, nhưng trong lòng Diệp Hình Nhi tràn đầy tin tưởng... Aiz, sớm biết chiêu này có tác dụng, năm đó phụ thân ép cô ta gả tới Nguyễn gia thì đã làm rồi.

“Lão gia tới.” Nha hoàn dưới lầu thông truyền.

Diệp Hình Nhi vội vã đem nửa chiếc bánh bao chưa ăn hết nhét vào trong chăn, lau sạch miệng, nhỏ giọng hỏi Linh Vận: “Như vậy có thể nhìn ra ta đã ăn không?”

Linh Vận lắc đầu.

Diệp Hình Nhi nằm xuống tiếp tục giả vờ chết.

Diệp Đức Hoài lên lầu, nhìn nữ nhi bệnh nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt, hơi thở mong manh, bên giường chén cháo cùng chén thuốc còn bốc khói để nguyên, lòng lại không khỏi đau xót.

“Hình Nhi, biểu ca con cho người tới truyền lời.” Diệp Đức Hoài ngồi xuống bên giường.

Diệp Hình Nhi cố nén không bật thốt lên, từ từ mở mắt ra, hữu khí vô lực gọi: “Phụ thân...”

“Biểu ca con nói, trước mắt biểu tẩu đang có bầu, chuyện của con chờ sau khi biểu tẩu sinh rồi bàn.” Diệp Đức Hoài nói.

Trong mắt Diệp Hình Nhi lóe lên tia sáng, biểu ca không từ chối thẳng thừng, còn nói sau này bàn lại, có phải biểu ca đã có ý nạp cô ta?

“Con cũng biết tính tình biểu tẩu con mạnh mẽ, cùng biểu ca con lại tình nồng ý hậu, trong lòng nó không muốn cũng là nhân chi thường tình, huống chi hôm nay lại đang có bầu, không được tức giận, hại tới đứa bé trong bụng. Biểu ca con không khỏi cố kỵ, con nghe lời biểu ca con, nghỉ ngơi cho khỏe, chờ sau khi biểu tẩu sinh xong, cha sẽ nói lại chuyện này với nó.” Diệp Đức Hoài lựa lời khuyên.

Trong lòng Diệp Hình Nhi âm thầm mắng, Lâm Lan chết tiệt, hiện tại bụng của cô có đứa bé, tôi nhin cô. Tôi nhin nhiều năm rồi, thêm mấy tháng cũng được, đến lúc đó, cô đừng mơ tưởng ngăn trở tôi cùng biểu ca ở chung một chỗ.

“Phụ thân...” Diệp Hình Nhi lấp bắp nói: “Là nữ nhi không tốt, để cho phụ thân khó chịu, nhưng mà, đây là mong muốn duy nhất của cuộc đời nữ nhi.”

“Được rồi, cha biết mà, con an tâm dưỡng bệnh đi! Nếu cha đã đáp ứng con, nhất định sẽ làm chủ cho con.” Diệp Đức Hoài an ủi, trong lòng lại có tính toán khác, chuyện này hoãn một chút cũng tốt, nói không chừng mấy tháng sau Hình Nhi lại thay đổi suy nghĩ.

Lâm Lan đợi một ngày. Đại cửu gia không còn tới cửa, có thể thấy được kế hoãn binh có hiệu quả, hiện tại chỉ hi vọng Chu mama có thể sớm trở lại, hi vọng Diệp lão thái thái có thể vì nàng làm chủ.

Phùng Thị mỗi tháng đến ba hoặc năm lần, bất kể Lâm Lan đối với nàng thái độ gì, nàng luôn tươi cười đáp lại. Nhiệt tình mà đối đãi, dần dà, thái độ của Lâm Lan với nàng cũng có chuyển biến tốt đẹp, Phùng Thị được ủng hộ, cộng thêm lão gia thúc giục nàng tới, càng lúc lại càng chịu khó thăm Lâm Lan hơn.

“Ta thấy khí sắc của cô hôm nay không thật tốt, có phải thân thể khó

chịu?” Phùng Thị quan tâm hỏi.

Lâm Lan cười khổ, từ khi Diệp Hình Nhi đụng cột, nàng ăn không ngon ngủ không yên, liệu có thể khỏe?

“Không có gì, chỉ cảm thấy thân thể càng lúc càng nặng nề, hơi mệt chút.” Lâm Lan mạn bất kinh tâm trả lời.

Phùng Thị nhìn bụng Lâm Lan, nhăn mày nói: “Thật sự cũng lớn hơi nhanh, mới hơn năm tháng, thoát nhìn giống như là đã bảy tám tháng rồi.”

Lâm Lan sờ sờ bụng, hôm qua nàng thấy trên bụng mình đã có một vết rạn, không biết chín tháng thì sẽ thế nào.

“Hoa đại phu nói đứa bé rất khỏe.” Lâm Lan mỉm cười nói.

Phùng Thị gật đầu: “Đức bé khỏe là tốt rồi, ta chỉ lo lắng đứa bé này quá lớn, cô lại mang thai lần đầu, sẽ rất cực khổ.”

Lâm Lan liếc mắt nhìn chỗ thuốc bổ Phùng Thị mang tới, cười nói: “Cho nên, sau này cô đừng xách những đồ này tới, dùng thêm đồ bổ, chẳng phải đứa bé sẽ càng lớn hơn?”

Phùng Thị cười đáp: “Đều là lão gia bảo ta mang đi, cô giữ lại, đợi hậu sản bổ dưỡng thân thể cũng tốt.”

Lâm Lan mỉm cười, lão già kia thật sự quan tâm nàng.

“Gần đây Sơn Nhi có ổn không?” Lâm Lan chuyển đề tài hỏi Phùng Thị.

“Sơn Nhi rất tốt! Vốn lão gia muốn cho nó tập võ, Sơn Nhi nói, nó muốn giống tỳ phu mình thì Trạng nguyên, còn nói là ý của cô, cô đoán thế nào? Lão gia nghe xong không còn ép nó tập võ nữa, trước kia ta dùng hết miệng lưỡi lão gia cũng không nghe, xem ra chỉ có nghe cô nhất.” Phùng Thị cười nói.

Lâm Lan mỉm cười: “Làm chuyện mình thích mới có tinh thần, Sơn Nhi thông minh lanh lợi, chỉ cần chịu khổ công, nhất định thành.”

“Sơn Nhi rất gắng sức! Hôm nay tự bản thân muốn đi học, không cần ta đốc thúc, tiên sinh khen nó tiến bộ rất nhanh.” Phùng Thị nói đến nhi tử, ánh mắt sáng lên, không thể che hết tự hào.

“Sơn Nhi là đứa bé hiểu biết, không phí công yêu thương nó.” Lâm Lan nghe vậy cũng cao hứng.

“Đúng rồi, ngày hôm nay tới còn có một chuyện quan trọng muốn cùng cô thương lượng.” Phùng Thị do dự nói.

Lâm Lan cười cười: “Cô nói đi.”

Phùng Thị nói: “Sắp tới tiết Trung Thu rồi, phụ thân cô muốn gọi cô cùng Lâm Phong qua ăn tết Trung Thu.”

Lâm Lan lộ vẻ khó xử, trầm ngâm nói: “Nhưng mà, đại ca của Minh Doãn đã mời chúng ta qua bên kia ăn tết.”

Phùng Thị vội la lên: “Nhưng qua tết có thể phụ thân cô sẽ phải đi Phúc Kiến nhậm chức rồi, chuyến đi này không biết ngày nào mới có thể trở về.”

Lâm Lan ngây ngốc, có chuyện này?

“Lâm Lan, phụ thân cô rất hi vọng có thể sum họp, lần sum họp sau này không biết là khi nào.” Phùng Thị khẩn thiết nói.

Lâm Lan không khỏi do dự, đi hay không đi? Đi, chẳng phải là tha thứ? Nhưng mà không đi... nếu lão già kia thật sự đi Phúc Kiến nhậm chức, sợ là năm ba nữa không về được...

“Để ta và Minh Doãn bàn bạc đã, dù sao cũng đã đáp ứng đại ca của chàng.” Lâm Lan uyển chuyển nói.

“Hai người phải tới đây, Sơn Nhi mong ngóng tết Trung Thu mãi, nó viết rất nhiều chữ, bảo là muốn cho cô xem! Nếu cô không đi, nó sẽ thất vọng lắm.” Phùng Thị đánh chiêu bài tình thân, Lâm Lan thích Sơn Nhi, trong lòng nàng có vị trí cho Sơn Nhi.

Lâm Lan nghĩ tới gương mặt bánh bao khả ái của Sơn Nhi, ánh mắt chờ đợi, trong lòng dao động, gật đầu nói: “Ta sẽ cố gắng.”

Phùng Thị thấy chuyện có thể thành, cao hứng nói: “Ta chờ tin tốt của cô.”

Buổi tối, Lâm Lan hỏi Lý Minh Doãn, có phải Lâm Trí Viễn sắp đi Phúc Kiến?

Lý Minh Doãn quanh co: “Có thể, những năm gần đây vùng Lai Phúc của Phúc Kiến bị giặc Oa hung hăng ngang ngược xâm chiếm, tổng đốc Mân Chiết không xử lý nổi, Hoàng thượng cố ý để cho Lâm tướng quân tiếp nhận chức tổng đốc Mân Chiết.”

Lâm Lan nghe được hai chữ giặc Oa thì tức giận, những tên giặc Oa là loại vô sỉ nhất, từ cổ chí kim, nhiều lần xâm phạm triều ta, vào thế kỷ hai mươi lại càng làm ra nhiều tội ác thấu trời, đáng hận là, những thứ giặc Oa không chịu thừa nhận hành vi hèn hạ của mình, Lâm Lan ước gì Lâm Trí Viễn đi Mân Chiết, bình định nơi nhỏ bé này, xem bọn chúng còn có thể lớn lối đến bao lâu.

“Sao? Nàng cũng biết chuyện này rồi ư? Lâm phu nhân đã tới?” Lý Minh Doãn hỏi.

Lâm Lan gật đầu: “Phải! Lại đem tới một đồng lớn thuốc bổ, trong nhà không chứa nổi rồi, không nghĩ là ta mở tiệm thuốc, bọn họ tiêu phí tiền làm gì chứ?”

Lý Minh Doãn cười nói: “Vậy thì mang tới Hội Xuân Đường bán lại.”

Lâm Lan trừng mắt liếc hẩn một cái: “Nói lời này không sợ người chê cười, chẳng lẽ chúng ta thiếu bạc tới độ đó sao?”

Lý Minh Doãn ha ha cười nói: “Nói giỡn thôi mà, nàng tưởng thật à?”

Lâm Lan sảng giọng: “Nghiêm túc nào, hôm nay Phùng Thị tới là bảo chúng ta tới nhà cô ấy ăn tết Trung Thu, ta chưa đáp ứng, chàng bảo có đi hay không?”

Lý Minh Doãn thu lại nụ cười, rất nghiêm túc suy nghĩ một chút, nói: “Thật ra nàng rồi rắm nói lên rằng nàng muốn đi, có điều trong lòng còn có điểm vướng mắc, cảm thấy nếu là đi, chẳng khác nào tha thứ cho cha nàng, như vậy là có lỗi với mẹ, có đúng hay không?”

Lâm Lan bĩu môi, Minh Doãn liếc mắt có thể thấu tâm tư của nàng.

“Lan Nhi, thật ra thì, có câu ta đã sớm muốn hỏi nàng, nếu như mẹ nàng còn sống, mẹ nàng có thể tha thứ cho cha nàng không?” Lý Minh Doãn hỏi.

Vấn đề này, Lâm Lan chưa bao giờ nghĩ tới, cho tới nay, nàng đều đứng trên lập trường của bản thân mà suy nghĩ việc này, Minh Doãn vừa hỏi, nàng đột nhiên cảm thấy rất mờ mịt, lập trường nàng vốn kiên định trở nên lung lay, mẹ có thể tha thứ không? Có lẽ mẹ rất tức giận, rất thương tâm, nhưng chắc hẳn mẹ sẽ tha thứ! Mẹ rất yêu trọng phu mình, mẹ là người của thời đại này, nữ tử... trọng phu là trời, cho dù trọng phu làm chuyện sai lầm, thì tử cũng phải nén giận.

Nhìn Lan Nhi thần sắc ảm nhiên, Lý Minh Doãn cầm tay nàng, chậm rãi nói: “Trong lòng nàng đã có đáp án rồi không phải sao? Dù sao, cha nàng không phải cố ý phạm sai lầm, mẹ nàng tức giận rồi cũng sẽ tha thứ cho ông, huống chi cha nàng thật tâm nghĩ đền bù thiệt thòi cho huynh muội nàng, ông ấy đã rất cố gắng rồi. Lan Nhi, nghe ta một câu khuyên, có một số việc chấp nhất thái quá đối với mình, với người đều không có lợi, ông ấy là cha nàng, chuyện này không thể thay đổi.”

“Nhưng mà... Trong lòng ta nuốt không trôi khẩu khí này.” Lâm Lan phẫn nộ nói.

“Nàng xem, trong lòng nàng khó chịu, như vậy không tốt, nghe ta, nàng không cần phải rồi rắm, chẳng phải chỉ là tết Trung Thu thôi sao? Đi thì đi, không đi thì thôi! Chỉ có trong lòng nàng phai nhạt, nàng mới có thể chân chánh giải khai rồi rắm này.” Lý Minh Doãn ôn tồn khuyên nhủ.

Lâm Lan hoảng hốt, đúng vậy! Tại sao nàng phải xoắn xuýt như thế này,

nói rõ, nàng đã để ý tới người cha này, là thế nào?

Chương 330 – Ngày hội Trung Thu

Lâm Lan muốn đi Phủ Tướng quân, hai vợ chồng Đinh Nhược Nghiên dứt khoát đi Đinh gia ăn tết, sau khi Đinh lão gia được phóng thích, nhàn rỗi ở nhà, cuộc đời này coi như không thể trở lại con đường làm quan, hôm nay toàn bộ Đinh gia trông cậy vào Lý Minh Tắc, hi vọng hắn có thể kéo anh vợ theo. Trước kia ánh mắt Đinh phu nhân nhìn Lý Minh Tắc như nhìn cút chó, bây giờ tôn sùng hắn như thượng khách, không biết nên nịnh nọt thế nào cho phải. Nhớ ngày đó, nhị thiếu phu nhân Lý gia châm chọc bà ta, ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, chớ khi dễ thiếu niên thất bại. Khi đó, bà ta nào nghĩ đến thay đổi bất ngờ này, Càn Khôn điên chuyển, hơn nữa báo ứng tới nhanh như vậy.

Lâm Trí Viễn sợ Lâm Lan thay đổi ý, để cho Lâm Phong dẫn Sơn Nhi cùng nhau đi đón Lâm Lan.

“Nhị tử, tử đi chậm thôi, chúng ta không vội.” Lâm Sơn rất hiểu chuyện nắm tay nhị tử, ngó ngó cái bụng nhị tử mình, trong đó là cháu trai hoặc cháu gái cu cậu đấy! Nhất định phải cẩn thận mới được.

Lâm Phong cùng Lý Minh Doãn nhìn Sơn Nhi một bộ tiểu đại nhân, cả hai cùng phì cười. Lâm Phong cố ý cười giỡn nói: “Tam đệ không vội, nhưng phụ thân rất gấp gáp!”

Lâm Sơn bĩu môi, nói: “Phụ thân là một Đại Tướng Quân, điềm kiên nhẫn này không có, làm sao mang binh ra trận giết địch? Nhị tử, chúng ta cứ đi chậm thôi, dạo này phụ thân hay gấp gáp lắm, nói gió chính là mưa, như vậy không hay, lần trước, mẹ đệ về nhà nói tử ho khan mấy tiếng, phụ thân lập tức phái người đi lấy thuốc trị ho, bảo mẹ đệ nhanh chóng cho người mang qua, mẹ đệ bảo tử có bầu, sao có thể tùy tiện uống thuốc, không cho người đưa tới, thế là đệ ăn khổ luôn, không cẩn thận ho khan vài tiếng, phụ thân đem hết số thuốc kia rót thẳng xuống bụng đệ, đến giờ còn chưa hết.” Tiếng Sơn Nhi nhỏ dần, học tập bộ dạng thờ dài buồn rầu của các vị đại nhân, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Lâm Lan vừa bực mình vừa buồn cười: “Cha đệ hồ đồ quá, thuốc này không phải là cơm, nói ăn thì ăn, không có bệnh lại thành ra bệnh đấy.”

Lâm Sơn tràn đầy đồng cảm phụ họa: “Đúng đấy, đệ cũng đã nói như vậy.”

Lâm Phong ha ha cười: “Muội tử, muội đừng nghe Sơn Nhi thêu dệt. Phụ thân chỉ cho tam đệ ăn một bình nước Sơn Trà thôi. Tam đệ, có đúng không?”

Lâm Sơn nhướng mày lên nói: “Đại ca thật thà quá. Nếu đệ không nói, còn không biết phụ thân sẽ cho đệ uống thuốc gì đâu. Hay là, huynh giúp đệ một việc, lúc ăn tiệc huynh giả bộ khụ khụ miếng tiếng, để phụ thân đem số thuốc dư lại xử lý với huynh?”

Lâm Phong dở khóc dở cười, tam đệ này của hắn đúng là tiểu quỷ, thông minh lanh lẹ giống hệt Lan Nhi. Cùng là huyết mạch phụ thân, sao lại chỉ mình hắn thành thật thế này?

Lâm Lan kinh ngạc nói: “Cha đệ lấy bao nhiêu thuốc về vậy?”

Mí mắt Lâm Sơn chớp liên tục: “Cũng không phải là rất nhiều á! Chừng mười bình Sơn Trà, chừng mười bình nước lê, các loại thuốc chữa thương hàn tâm bảy đơn, rồi nhiều thứ gì đó đệ không biết, bàn lớn gỗ hoa lê trong nhà bà không xuê.”

Lâm Lan cùng Lý Minh Doãn hai mặt nhìn nhau, lão già kia muốn mở cửa tiệm thuốc sao? Không trách được mỗi lần Phùng Thị tới mang bao lớn bao nhỏ thuốc, lão già kia định bán buôn sao?

Lý Minh Doãn cười cười. Ôn tồn nói với Sơn Nhi: “Đó là vì cha đệ yêu thương nhị tử đệ.”

Lâm Sơn gật đầu nói: “Phụ thân là quan tâm sẽ bị loạn, nhà nhị tử mở

tiệm thuốc, nhị tử là đại phu, cha lại đưa qua, nếu thuốc này mua ở Hội Xuân Đường còn được, nước phù sa không chảy ruộng ngoài, nhưng cha lại không đi Hội Xuân Đường mua thuốc, tiện nghi cho kẻ khác.”

Lâm Lan nén cười, néo mũi Sơn Nhi: “Đệ lắm bực tức thế? Đi nhanh đi.”

Lâm Lan không khỏi bước nhanh hơn, Sơn Nhi một phen bực tức, lại khiến trong lòng Lâm Lan không khỏi mềm đi, lão già kia mang binh đánh giặc có mấy phần bản lĩnh, ở quan trường cũng biết đưa đẩy, nhưng ngoài phương diện đó, ông ấy thật thiếu trí thông minh, nhưng như vậy nói rõ, ông ấy vô cùng thương yêu con gái.

Lý Minh Doãn bước lên đỡ Lâm Lan, Lâm Lan bước nhanh, có phải đã sáng tỏ nội tâm rồi?

Bốn người còn chưa tới tiền sảnh đã thấy Lâm Trí Viễn ở đó trông ngóng.

Thấy bọn họ tới, ông ấy cười tới nỗi nếp nhăn trên mặt nhất thời sâu thêm vài phân, bước nhanh chào đón: “Chậm chậm, cẩn thận bậc thang.”

Sơn Nhi cười hì hì chạy lên trước, kéo tay phụ thân: “Phụ thân phụ thân, Sơn Nhi đã đưa nhị tử tới, phụ thân nhất định phải đáp ứng chuyện đã hứa với Sơn Nhi đó nha.”

Lâm Trí Viễn trườm xoa xoa đầu Sơn Nhi, cười nói: “Phụ thân đã bao giờ lừa gạt con? Mau giúp phụ thân đỡ nhị tử con vào nhà, cẩn thận gió lớn.”

Trong lời nói của lão già kia lộ ra câu quan tâm tới nàng, tay Lâm Lan vịn Minh Doãn bất giác nắm thật chặt.

Lý Minh Doãn tiến lên chấp tay trước ngực thi lễ với nhạc phụ, Lâm Lan cũng muốn quỳ gói hành lễ, Lâm Trí Viễn liền đỡ nàng: “Không được không được, hiện giờ con đang có bầu, cẩn thận.” Trong lời nói của ông ấy mang theo cao hứng, chân tay luống cuống, Sơn Nhi tới, ông đã vui mừng vô tận,

hiện tại Lan Nhi còn muốn hành lễ với ông, có phải quan hệ phụ tử giữa hai người họ đã tiến thêm một bước không?

Vương mama một bên cười híp mắt nói: “Lão gia biết nhị tiểu thư cùng cô gia hôm nay tới, ngày nào cũng nhắc, ai ai cũng biết lão gia mong đợi nhị tiểu thư cùng cô gia thế nào.”

Lâm Trí Viễn đỏ mặt, khẽ trách: “Người còn không đi bẩm báo phu nhân, mọi người đến đông đủ rồi.”

Vương mama cười nói: “Lão nô đi ngay.”

Đám người Lâm Lan mới vừa ngồi xuống, Phùng Thị đã ôm Hàm Nhi tới, trên trán có chút mồ hôi, cười nói: “Hàm Nhi càng lúc càng lớn, ta ôm nó đi phòng bếp một chuyến mà thở hên hên.”

Lâm Phong muốn tới ôm nhi tử nhưng Hàm Nhi đã giang hai tay, miệng hô: “Gia gia ôm, gia gia ôm...”

Lâm Trí Viễn rất đặc ý ôm Hàm Nhi, cười nói: “Ngoan... Gia gia ôm, Hàm Nhi ngoan nhất, nào, thơm gia gia một cái.”

Hàm Nhi nghe lời chu cái miệng nhỏ nhắn hôn chụt lên mặt Lâm Trí Viễn, không ngại râu gia gia châm lên mặt. Lâm Phong hâm mộ tròn mắt: “Con thỏ nhỏ kia, sao không cho cha hôn? Ta là cha ruột con đấy.”

Hàm Nhi rất vô tội mở to mắt nhìn Lâm Phong.

Phùng Thị cười nói: “Hàm Nhi còn nhỏ, đứa bé nào cũng vậy, ai hay vui đùa với nó, thì nó sẽ âu yếm với người đó, cậu ngày ngày bận rộn bên ngoài, Hàm Nhi ít gặp, tự nhiên sẽ có chút lạ, lát nữa sẽ quen ngay thôi.”

Lâm Lan mỉm cười nói: “Đại ca hâm mộ thì mau thành gia đi, đến lúc đó Hàm Nhi sẽ ngày ngày thơm anh.”

Phùng Thị phụ họa: “Đây cũng là lẽ phải, Lâm Lan, cô khuyên nhủ anh mình đi, ta đã sớm muốn tìm vợ mới cho cậu ấy nhưng cậu ấy ra sức khước từ. Lâm Phong một mình bên ngoài, bên cạnh không có người chiếu cố, trong lòng ta cùng lão gia lo lắng.”

Lâm Phong quần bách ho hai tiếng, Lâm Sơn một bên lập tức đứng bật dậy: “Đại ca, có phải anh bị cảm mạo rồi không?”

Mọi người nhớ đến chuyện hồi nãy, không nhịn được cười lớn.

Lâm Trí Viễn cùng Phùng Thị không biết bọn họ cười cái gì, không khỏi nhìn lẫn nhau.

Bữa tiệc Trung Thu vui vẻ hòa thuận, Lâm Phong vốn định khuyên mọi phu uống nhiều vài chén, Lý Minh Doãn sợ mình ám mùi rượu ảnh hưởng Lan Nhi nên từ chối, Lâm Trí Viễn liền thay hẳn giải vây, nói nếu Lâm Phong chúc Minh Doãn quá chén, đến lúc đó người nào chiếu cố mọi tử con... Lâm Phong đành phải thôi.

Sau khi tan tiệc, là Bái Nguyệt.

Trên mảnh đất trống trong hoa viên, hương án đã bày, có bánh Trung Thu, các loại hoa quả...

Lâm Trí Viễn lạy Nguyệt Thần, sau đó tế Thảm Thị, bi thương nói: “Bội Dung à! Hôm nay là ngày hội Trung Thu, rốt cuộc ta cùng Phong Nhi, Lan Nhi đã đoàn tụ rồi, nàng trên trời có linh, nhất định phải phù hộ Lan Nhi có thể thuận lợi sinh hạ đứa bé khỏe mạnh, mẫu tử bình an, xin nàng yên tâm, ta sẽ chăm sóc các con thật tốt, không để chúng phải chịu khổ, chịu ủy khuất nữa...”

Phùng Thị cũng cung kính thắp ba nén nhang, lạy ba cái, tỏ thái độ tôn kính với Thảm Thị.

Thấy tình cảnh này, Lâm Lan không khỏi đau buồn, ngẩng đầu nhìn trăng

rằm, ánh trăng sáng trong, rót xuống mảnh đất lạnh lạnh. Mẹ, mẹ yên tâm! Lan Nhi cùng ca ca nhất định sẽ sống tốt.

Lý Minh Doãn yên lặng nắm tay Lan Nhi, ngẩng đầu nhìn trăng sáng, trên mặt trịnh trọng, phảng phất đang nói: Nhạc mẫu đại nhân, xin yên lòng! Con nhất định sẽ chăm sóc Lan Nhi thật tốt.

Từ phủ Tướng quân trở về, dọc theo đường đi Lâm Lan tựa trong ngực Minh Doãn, yên lặng không biết suy nghĩ cái gì.

Lý Minh Doãn xoa bụng của nàng, ân cần hỏi: “Có phải là mệt quá không?”

Lâm Lan lắc đầu, sâu kín nói: “Có thật là ông ấy muốn đi Mân Chiết?”

Lý Minh Doãn cười cười: “Nàng hi vọng ông ấy đi hay không đi?”

Lâm Lan lặng yên hồi lâu: “Chỉ là vì ta cảm thấy nếu lần này ông ấy đi, vậy còn Phùng Thị và Sơn Nhi thì sao. Phùng Thị đáng thương, thành thân nhiều năm nhưng cuộc sống vợ chồng ở chung một chỗ có thể đếm được trên đầu ngón tay.”

Lý Minh Doãn không trả lời nàng. Lan Nhi nghĩ điều này, nói rõ tâm tư của nàng đã dần thay đổi theo thời gian, có một số việc, tự bản thân nhận thức tốt hơn so với người bên cạnh nói thẳng ra, cho nên hẳn ôn nhu nói: “Ta đi đâu cũng sẽ mang theo nàng.”

Trở lại Hà Hoa Lý, Ngọc Dung nói, phu nhân Tĩnh Bá Hầu đưa bánh Trung Thu cùng trái cây tới, Tĩnh Bá Hầu còn nói nếu như nhị thiếu gia tiện, muốn mời qua phủ uống vài chén trà nhạt.

Tĩnh Bá Hầu mời, Lý Minh Doãn tự nhiên không thể từ chối, Lâm Lan nói Minh Doãn mang bánh hoa hồng cùng bánh trứng gà qua cho Dung Nhi ném thử.

Sau khi Lý Minh Doãn đi, Ngọc Dung mới nói: “Biểu tiêu thư Diệp gia cũng sai người đưa lễ vật tới.”

Lâm Lan khẽ nhú mày: “Là cái gì?”

“Bánh Trung Thu ạ! Nói là biểu tiêu thư tự mình làm, còn có một lá bùa bình an, nói là đưa cho nhị thiếu phu nhân, còn có một chiếc quạt cho nhị thiếu gia.”

Lâm Lan lặng im, ai cần bùa bình an của cô ta, cô ta không gây phiền nhiễu chính là bình an lớn nhất rồi, lại còn quạt ư, thật cho là Minh Doãn muốn cô ta? Trong lòng quá khẩn cấp rồi. Lâm Lan hừ lạnh một tiếng: “Ném cả đi.”

Chương 331 – Hành vi bỉ ổi

Tiết thu, khí trời dần dần chuyển lạnh, nhưng tinh thần tìm vợ cho Lâm Phong của Phùng Thị càng ngày càng dâng cao, chỉ cần nghe nói nhà ai có nữ tử thích hợp là lại chạy tới cùng Lâm Lan bàn bạc.

Lâm Lan đương nhiên cũng rất để ý, hôn nhân của đại ca đã thất bại một lần, lần này vô luận như thế nào cũng phải tìm người phẩm chất tốt, tính tình ôn nhu, sẽ là một đại tẩu tốt.

Hai người có chung chủ đề, tình cảm bất giác thân cận mấy phần.

Ngày hôm đó Phùng Thị, Kiều Vân Tịch đều ở trong phủ Lâm Lan nói chuyện.

Phùng Thị hăng hái bừng bừng nói đến thiên kim nhà An Tây Trấn Phủ Ty Lưu đại nhân: “Ngày hôm trước, An Tây Trấn Phủ Ty Lưu đại nhân về kinh, lão gia đưa ta tới quý phủ hãnh, chính là để cho ta gặp vị Lưu tiểu thư này.”

“Tiểu thư đó hả? Ta nghe thấy vị Lưu tiểu thư một thân tốt võ nghệ, tướng mạo không hẳn là đẹp nhưng tính nết rất ôn, hơn nữa cô ấy tuyên bố vị hôn phu phải mạnh hơn mình, có không ít nam tử nghĩ đi thử một chút, kết quả đều bại trận. Lưu đại nhân kia vô cùng thương yêu nữ nhi này, mọi chuyện theo cô ấy, vì vậy Lưu tiểu thư đã mười chín vẫn chưa lấy chồng.” Kiều Vân Tịch nói.

“Thật sao? Mới đầu ta cũng cảm thấy không thích hợp, nữ nhân nên ôn nhu uyển chuyển, bằng không hai vợ chồng đấu võ thì hỏng. Nhưng lão gia nhà ta có ý đó, ta không thể làm gì khác hơn là đi xem một chút.” Phùng Thị cười nói.

Lâm Lan thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt, có vẻ Phùng Thị khá hài lòng về vị Lưu tiểu thư này, không khỏi tò mò, là chuyện gì khiến cho Phùng Thị thay đổi cái nhìn về vị Lưu tiểu thư này?

“Vậy sau khi gặp cô cảm thấy như thế nào?” Lâm Lan hỏi.

Phùng Thị mỉm cười nói: “Chắc cô không biết, Lưu tiểu thư là con vợ cả Lưu đại nhân, Lưu phu nhân năm xưa bệnh qua đời, Lưu đại nhân đã cưới vợ mới, thêm hai thiếp thất, Lưu phu nhân mới sinh một đứa con, hai thiếp thất mỗi người cũng có một đứa, ngày trước ta cùng Lưu phu nhân đi dạo trong vườn, thấy mấy vị tiểu thiếu gia tranh chấp, động thủ lẫn nhau. Lưu phu nhân không hỏi rõ trắng đen đã khiến trách hai vị thiếu gia thứ xuất. Hai vị di nương đều bị liên lụy theo. Thiếu gia con vợ cả kia đắc ý, nói lời không tốt về hai vị đệ đệ, Lưu phu nhân định dùng gia pháp...” Phùng Thị nhấp một hớp trà xong nói.

Kiều Vân Tịch vội vàng hỏi: “Sau thế nào?”

Phùng Thị thản nhiên hớp thêm một hớp trà, nói: “Còn có thể làm gì, đích thứ khác nhau, tôn ti có phần. Hai vị thiếu gia thứ xuất chỉ có thể nén giận, ai ngờ lúc này, Lưu tiểu thư tới, ngăn Lưu phu nhân lại, hỏi rõ nguyên do, nguyên là thiếu gia con vợ cả gây hấn, hai vị thiếu gia thứ xuất chỉ là giận quá nói lại một câu, lúc này mới đánh nhau, Lưu tiểu thư liền nói với Lưu phu nhân: A Mẫn là nhi tử của bà, bà bảo vệ nhi tử của mình không có gì

đáng trách, nhưng bà đừng quên, A Uy, A Vũ cũng là huyết mạch phụ thân, bà thân là mẹ cả, dù chuyện bất bình chỉ là một chén nước cũng phải nói chữ lý, chuyện hôm nay, hiển nhiên là A Mẫn sai trước, không thể huynh đệ thân mật lại còn khi dễ, nhưng A Uy, A Vũ cùng ca ca động thủ cũng là không đúng, cho dù muốn xử phạt, cũng phải xử phạt cả ba mới là công chính.”

“Lời này nói có lý, nhưng cô ấy nói như vậy, chẳng phải Lưu phu nhân không xuống đài được?” Lâm Lan hỏi.

“Lưu phu nhân có thể thế nào? Lưu tiểu thư này xưa nay nói chuyện làm việc như vậy, không thiên vị ai, Lưu phu nhân còn có thể làm sao, chỉ có thể miễn phạt hai thiếu gia thứ xuất, nhưng Lưu tiểu thư không chịu, nói nếu đã làm sai chuyện thì phải phạt, dung túng là hại con, liền làm chủ mỗi người bị phạt hai mươi gậy, chép gia quy mười lần.” Phùng Thị nói.

Kiều Vân Tịch như có điều suy nghĩ nói: “Lưu tiểu thư này là người quyết đoán, có chủ định, có thể làm chủ sự tốt.”

“Ta cũng vậy nghĩ như vậy, Lâm Lan à, ta cảm thấy, vị Lưu tiểu thư này làm chính thất, tất sẽ không bởi vì Hàm Nhi không phải do bản thân sinh ra mà khát khe. Những nữ tử nhìn ôn nhu hiền lành, nếu ích kỷ, ai biết sẽ có tâm địa ác độc thế nào? Chọn kiêu người này, tính tình sáng khoái, làm việc chính trực, mặc dù Hàm Nhi không phải mình sinh ra cũng sẽ không làm gì quá phận, cô cảm thấy thế nào?” Phùng Thị vừa nói vừa nhìn Lâm Lan, hỏi ý của nàng.

Lâm Lan trầm ngâm nói: “Lo nghĩ của cô là có đạo lý, đại ca, chớ nhìn anh ấy uy vũ, thật ra tính tình hiền như đất, làm việc luôn do dự, Lưu tiểu thư có thể là bù đắp tốt với đại ca, cô để ý hỏi thăm một chút, nếu thật cảm thấy không tệ, ta đi nói với đại ca.”

Kiều Vân Tịch cũng nói: “Lưu tiểu thư phẩm tính tin tưởng được, chỉ yêu cầu của cô ấy... Đại ca của cô có đủ mạnh thắng cô ấy không? Ta nghe Hầu gia nói, nếu Lưu tiểu thư này thân là nam nhi, nhất định thành một mãnh tướng triều ta.”

Phùng Thị cười nói: “Vậy thì phải xem Lâm Phong cố gắng thế nào.”

Đang nói, Như Ý bê khay phủ khăn hồng đi vào. Như Ý thi lễ với nhị thiếu phu nhân cùng hai vị phu nhân xong, nói: “Đây là đồ biểu thư đưa tới.”

Lâm Lan chán ghét cau mày.

Phùng Thị không vui: “Vị biểu tiểu thư này đúng là có lòng, ta khó tới được vài lần thì đều gặp cô ta tặng lễ, lần thì điểm tâm, lần thì vớ giày, lần này lại là cái gì vậy?”

Kiều Vân Tịch cười lạnh nói: “Cõi đời này không có người vô sự ân cần.”

E ngại Phùng Thị cùng Kiều Vân Tịch đều ở đây, Lâm Lan: “Đưa đồ xuống đi.”

Phùng Thị gọi Như Ý lại: “Hôm nay cô ta đưa gì tới, lấy ra ta coi.”

Như Ý nâng khay tới trước mặt Phùng Thị, Phùng Thị nhắc khăn hồng ra nhìn, là một bộ xiêm y nam tử. Không phải là làm cho Lý Minh Doãn sao?

Phùng Thị bực lây nói: “Lâm Lan, cô không thể quá hiền lành được, loại người này không biết liêm sỉ, cô ta coi mình là tú nương còn chỗ này là phường thêu hay là thê tử Minh Doãn? Xiêm y vớ giày là thứ để cô ta làm sao? Đúng là không biết xấu hổ.”

Chuyện Diệp Hình Nhi cùng tam lang Nguyễn gia cùng cách, nàng cũng có nghe, hành động của Diệp Hình Nhi ở Nguyễn gia đã sớm truyền khắp kinh thành, loại đàn bà đánh đá ghen tuông như thế bỏ là đúng, giờ không biết xấu hổ còn bắt đền Minh Doãn, việc này sao có thể khiến nàng không tức giận?

Kiều Vân Tịch cũng nói: “Sao cô không đem trả lại đồ? Nhận làm gì?”

Lâm Lan cười khở, từ lúc tiết Trung thu, Diệp Hình Nhi tặng một phần lễ

tới giờ, cứ cách năm ba ngày lại tặng một món, hơn nữa mỗi lần lại càng ghê gớm hơn, quạt, túi thơm... đã không đủ biểu đạt tâm ý chấp nhất của cô ta, đoán chừng lần tới sẽ đưa áo lót tới cho Minh Doãn.

“Quên đi, cô ta muốn đưa gì thì đưa, bây giờ ta không đủ tâm tình cũng như tinh lực quản cô ta, đợi sau sẽ nói!” Lâm Lan bắt đầu dĩ nhiên, trước khi Diệp lão thái thái quyết định, nàng đành chịu đựng, nếu Diệp Hình Nhi đòi tìm chết nữa thì thật rắc rối.

“Không thể nói như vậy, đối với loại người mặt dày như thế này, cô lùi một bước cô ta sẽ tiến thêm một bước, nếu cô ngại, ta sẽ đi tìm đại cữu gia Diệp gia nói chuyện, cũng nói luôn với lão gia, xem lão gia thu thập cô ta làm sao.” Phùng Thị phần nộ nói.

Lâm Lan vội nói: “Ngàn vạn đừng làm thế, chuyện của ta ta sẽ tự xử lý, bản thân Minh Doãn cũng kiên định, cô ta chỉ có thể làm ba cái trò này thôi...” Lâm Lan không nói cho bọn họ chuyện Diệp Hình Nhi tìm chết, dù sao vẫn phải giữ mặt mũi cho đại cữu gia, cho Diệp gia, nếu để cho lão gia kia biết khẳng định sẽ nhảy lên dữ dội đi Diệp gia lý luận.

Phùng Thị không hiểu ý: “Vạch mặt ngay, có gì mà không dám? Ta chưa từng thấy nữ nhân không biết xấu hổ như vậy.”

Kiều Vân Tịch suy nghĩ Lâm Lan không phải là người dễ dàng bị người khác khi dễ như vậy, nếu Lâm Lan ả nẫn không phát, đích thị là có nỗi khổ tâm, hoặc là trong lòng đã có chủ ý, hướng chi, Lý Minh Doãn đối Lâm Lan tình nghĩa, nàng nhìn thấy rõ ràng, không phải nữ nhân khác đùa bỡn liếc mắt chút xíu đã mắc mưu. Liên khuyên Phùng Thị: “Cô cứ để cho Lâm Lan tự quyết định. Đó là chỗ thân thích, hướng chi danh tiếng đại cữu gia Diệp gia ở kinh thành rất tốt, không thể bị hư vì một nữ nhi.”

Phùng Thị vẫn tức giận, nói với Lâm Lan: “Nếu cô không giải quyết được chuyện phiền toái này thì nói cho ta biết, ta không sợ gì hết, phụ thân cô nhất định sẽ là chỗ dựa cho cô.”

Lâm Lan cảm kích cười cười: “Biết rồi, cô yên tâm đi. Ta là người dễ bị

khi dễ sao? Chuyện này, tự ta có thể giải quyết, cô mau giúp Hàm Nhi tìm mẹ thì tốt hơn.”

Sau khi Phùng Thị cùng Kiều Vân Tịch cáo lui, Lâm Lan gọi Như Ý đưa xiêm y Diệp Hình Nhi làm thưởng cho trong phủ hạ nhân, xem ai mặc thích hợp thì cho. Những món vớ giày Lâm Lan cũng thưởng hết cho hạ nhân.

Diệp phủ, Diệp Hình Nhi hỏi Linh Vận: “Đồ đưa tới, nhị thiếu phu nhân nhận rồi sao?”

Linh Vận nói: “Nô tỳ chưa từng nhìn thấy nhị thiếu phu nhân, nói là đang trò chuyện với phu nhân Tĩnh Bá hầu, nô tỳ giao đồ cho Như Ý.”

Khóe môi Diệp Hình Nhi hiện nụ cười lạnh, cô ta cũng biết Linh Vận không gặp được Lâm Lan, cô ta cũng biết chắc chắn Lâm Lan sẽ không giao đồ này cho biểu ca, không sao, cô ta còn có thể đưa, thường xuyên đưa, cô ta muốn chính là khiến Lâm Lan động khí, tốt nhất tức chết.

Diệp Hình Nhi âm trầm nói: “Người mau nói Kiều đại nương làm gấp áo lót cho biểu thiếu gia, xong xuôi lại đưa tới Lý phủ.”

Trong lòng Linh Vận thật sự bị đè nén, đại tiểu thư bị tâu hỏa nhập ma rồi, sao lại có ý nghĩ như thế này? Nhị thiếu phu nhân có thể đưa đồ cho biểu thiếu gia sao? Cho dù là đưa, biểu thiếu gia cũng sẽ không dùng, sẽ càng khiến nhị thiếu phu nhân thêm chán đại tiểu thư. Tương lai đại tiểu thư gả vào cửa, hai người sẽ khó chung đặng.

Linh Vận nào biết tâm tư đại tiểu thư, từ đầu, đại tiểu thư đã không muốn hòa thuận chung sống với biểu thiếu phu nhân.

Nhất cử nhất động của Diệp Hình Nhi đều có người nói cho Diệp Đức Hoài, Diệp Đức Hoài mỗi lần nghe nói, chỉ có thể thở dài thở ngắn, thôi thôi, chỉ cần Hình Nhi không náo loạn nữa thì cứ theo ý cô ta. Diệp Đức Hoài đã gửi thư cho Vương Thị, giục phu nhân mình sớm hồi kinh, nữ nhi này hẳn không quản được nữa.

Phong An huyện, Diệp gia.

Vương Thị chưa nhận được thư lão gia, Chu mama đã phong trần mệt mỏi trở lại.

Hai chủ tớ từ biệt nhiều năm, thương nhớ quá mức, ở trong lòng Diệp lão thái thái, Chu mama không phải hạ nhân bình thường, đó là vú già bà thân thiết nhất, người tin tưởng nhất, tình cảm này, có thể so với tỷ muội.

Chu mama đột nhiên trở về Phong An, Diệp lão thái thái không cần nghĩ cũng biết, đích thị là trong kinh đã xảy ra chuyện. Một phen ôn chuyện xong, Diệp lão thái thái hỏi: “Minh Doãn gặp phải phiền toái gì mà khiến người về tìm ta?”

Chu mama thôn thức cảm thán, đem thư nhị thiếu phu nhân viết giao cho Diệp lão thái thái.

Chương 332 – Xem nhi tử

Cầm Tú ôm bao quần áo tức giận đi vào viện, xốc rèm muốn vào phòng lại dừng bước, ngẫm nghĩ một chút, đặt bao quần áo xuống đất ở bên ngoài rồi mới đi vào phòng.

Chân nhị thiếu phu nhân bắt đầu sung phù, đi lại không tiện, cho nên phần lớn thời gian nằm nghỉ trên giường. Lúc này, nhị thiếu phu nhân đang nhắm mắt dưỡng thần, Như Ý ngồi ở một bên thêu thùa may vá, Cầm Tú hướng Như Ý ngoắc ngoắc tay, Như Ý nhìn nhị thiếu phu nhân một chút, để đồ thêu xuống, rón rén đi tới, nhỏ giọng nói: “Chuyện gì?”

Cầm Tú kéo Như Ý ra ngoài, nhặt bao quần áo lên nhét vào tay Như Ý, ò ò thấp tiếng nói phần uất: “Cô tự nhìn đi.”

Như Ý mở bao quần áo ra nhìn, bên trong là một bộ áo lót màu xanh nhạt, nhất thời thay đổi sắc mặt, thấp giọng hỏi: “Lại là vị kia đưa tới?”

Cầm Tú bữu môi nói: “Trừ cô ta còn có ai? Cô nói cô ta muốn làm gì đây? Muốn nhị thiếu phu nhân chúng ta động khí đúng không?” Cầm Tú tức giận, nhất thời lớn tiếng.

Như Ý sợ nhị thiếu phu nhân nghe được, vội nói: “Cô nhỏ giọng một chút.”

Như Ý đem bao quần áo nhét trở lại tay Cầm Tú, nói: “Cứ theo quy củ cũ mà làm, sau này không quan tâm cô ta đưa tới thứ gì, không cầm vào nhà này, hiện giờ thân thể nhị thiếu phu nhân mỗi lúc một nặng nề, không thể xảy ra tức giận.”

Cầm Tú gật đầu, căm phẫn nói: “Ta thấy nhị thiếu phu nhân sung phù chân tám phần là bị cô ta chọc tức.”

Như Ý thúc giục: “Được rồi, đừng dài dòng, mang đồ đi đi.”

Cầm Tú cầm bao quần áo đi ra, đúng lúc đụng Ngọc Dung, Cầm Tú đưa đồ cho Ngọc Dung, Ngọc Dung nhìn, nói: “Giao cho ta sao? Ta lấy đi thưởng cho Khâu lão nhị nhà Dạ Hương dùng.”

Cầm Tú che miệng cười nói: “Đúng rồi, cô ta làm gì, cũng cấp cho hạ nhân dùng cả, phải rồi, Ngọc Dung tử, nhị thiếu gia sẽ không nạp thiệp thật chứ?”

Ngọc Dung cười lạnh nói: “Cô ta si tâm vọng tưởng thôi, nhị thiếu gia không đời nào nhìn trúng cô ta.”

Cầm Tú nói: “Nhưng chúng ta không thể mặt dày đi truyền ra. Bên ngoài có người nói nhị thiếu gia có ý với cô ta...”

Sắc mặt Ngọc Dung ngưng trọng, nói: “May có cô nhắc nhở, chuyện này ta phải đi nói một lời với nhị thiếu gia.”

Lý Minh Doãn trở về phủ, mới vừa vào cổng trong liền thấy Ngọc Dung tiến lên đón: “Nhị thiếu gia...”

Lý Minh Doãn khẽ gật đầu đi vào trong.

“Nhị thiếu gia xin dừng bước, nô tỳ có việc muốn bẩm báo.”

“Chuyện gì?” Lý Minh Doãn quay đầu lại hỏi.

Ngọc Dung thi lễ xong mới nói: “Hôm nay biểu tiêu thư lại sai người đem đồ tặng nhị thiếu gia.”

Lý Minh Doãn không khỏi cau mày, nói: “Vứt cả đi.”

Ngọc Dung trả lời: “Đã xử lý, không dám để cho nhị thiếu phu nhân nhìn thấy, nô tỳ muốn nói với nhị thiếu gia một lời. Hôm nay ngay cả áo lót biểu tiêu thư cũng dám tặng, nô tỳ sợ rằng cô ta sẽ truyền lời gian trá ra bên ngoài. Nhị thiếu gia nên đề phòng.”

Mặt Lý Minh Doãn tối sầm, một lúc lâu mới gật đầu, yên lặng bước đi.

Lâm Lan chuyển mình, dưới chân lót đệm êm, như vậy mới có thể trợ giúp máu lưu thông. Như Ý dùng khăn nóng chườm chân cho nàng, Lâm Lan nhìn chân mình, vốn thon thả lúc này sưng phù lên, ấn xuống lõm thành hố, muốn bao nhiêu khó coi có bấy nhiêu, Lâm Lan rất lo lắng, hiện tại mới sáu tháng đã sưng tới mức độ này, tới khi sinh, sợ là cả người sưng như heo mập rồi.

“Lan Nhi...” Lý Minh Doãn vào nhà.

“Đã về rồi!” Lâm Lan vội thay khuôn mặt tươi cười. Nếu để cho Minh Doãn bắt gặp bộ dạng buồn lo của nàng, hẳn nhất định khăn trương đi mời đại phu.

Như Ý đứng dậy thi lễ với nhị thiếu gia.

Lý Minh Doãn khoát khoát tay: “Người đi xuống trước đi! Ta sẽ chườm chân cho nhị thiếu phu nhân.”

“Nhị thiếu gia, sao có thể?”

“Có cái gì không được, nhị thiếu phu nhân người sinh con cho bọn thiếu gia, bọn thiếu gia không thể để mình nhị thiếu phu nhân chịu khổ.” Lý Minh Doãn không nhiều lời cầm khăn bông vải trong tay Như Ý, phân phó lấy thêm chút nước nóng.

Như Ý liếc nhìn nhị thiếu phu nhân, không thể làm gì khác hơn là đi xuống xách nước.

Lý Minh Doãn cẩn thận xoa chân Lâm Lan, nhìn Lâm Lan khổ cực như vậy, hẳn rất đau lòng.

“Sung thể này lúc nào mới biến mất? Nhất định là khó chịu lắm đúng không. Nghe ta, mời Văn Bách huynh xem một chút thì tốt hơn.”

Lâm Lan mỉm cười nói: “Không có chuyện gì. Là em bé trong bụng chèn ép đến tĩnh mạch, máu bị ngăn trở mới thành như vậy. Sinh em bé xong sẽ tự biến mất.”

“Vậy còn những mấy tháng nữa, nếu càng ngày càng nghiêm trọng thì làm sao bây giờ?” Lý Minh Doãn lo lắng nói.

Lâm Lan cười cười: “Nếu ta không đi được, chàng ôm ta, có điều, ta sợ chàng không ôm nổi ta thôi.”

Lý Minh Doãn cong khóe miệng: “Thử chút nhé?”

Nói xong liền muốn ôm Lâm Lan, Lâm Lan bận rộn đẩy hẳn ra: “Đừng đừng, sợ là có lỗi với thắt lưng chàng.”

Nàng nói như vậy, Lý Minh Doãn càng muốn chứng minh thực lực của mình, kể từ khi Lan Nhi mang thai, đúng là hắn chưa từng ôm qua nàng, trong trí nhớ, Lan Nhi nhẹ như bông, hắn không cần tốn nhiều sức là có thể ôm nàng, cho nên không khỏi xem thường, lần thứ nhất dùng sức, chỉ có thể nâng nhẹ Lâm Lan lên, về mặt hắn quần bách, dùng hết sức mới ôm được Lan Nhi dậy, thở dài nói: “Nặng quá rồi.”

Lâm Lan cười nói: “Có đau lưng không?”

Lý Minh Doãn thẳng sông lưng: “Sao có thể à? Đừng xem thường tướng công của nàng nhé? Có tin ta ôm nàng đi dạo hai vòng ao sen không?”

Lâm Lan cười ngất: “Đừng có thể hiện, sáng mai tay đau chân đau, ta không dám bóp cho chàng được đâu.”

Lý Minh Doãn cúi đầu nhìn cái bụng lớn của Lâm Lan, cho dù lúc đại tẩu sinh cũng không lớn như thế, mà Lâm Lan mới có sáu tháng. Lý Minh Doãn cẩn thận dìu Lan Nhi ngồi dựa, bản thân cũng ngồi bên cạnh nàng, vuốt ve bụng của nàng, đứa bé trong bụng tựa hồ cảm ứng được hắn vuốt ve, giật mình, bụng Lâm Lan liền phồng lên.

“Con cử động này, Lan Nhi, con cử động!” Mỗi lần Lý Minh Doãn xoa làm cho đứa bé cử động thì rất hưng phấn, cảm giác thật kỳ diệu, nơi đó là huyết mạch của hắn, là kết tinh tình yêu của hắn và Lâm Lan, bởi vì có sự hiện hữu của đứa bé, hắn và Lâm Lan luôn có sự gắn kết không rời, cả hai dung hòa làm một.

“Hiện giờ con nghịch ngợm lắm rồi, đoán chừng lúc này đang tập võ bên trong.” Lâm Lan cũng cười, trong mắt phát ra mẫu tính ôn nhu cùng vui sướng.

Lý Minh Doãn ghé trên bụng Lâm Lan lắng nghe, một bên bụng phồng lên đụng phải mặt hắn, Lý Minh Doãn cười lên: “Tiểu tử, con muốn đánh cha mình đấy hả.”

Lâm Lan cười nói: “Con biết cha tới, đánh để chào hỏi chàng đây.”

Lý Minh Doãn nói chuyện với đứa bé: “Tiểu bảo bối, con phải ngoan ngoãn, đừng làm loạn trong bụng mẹ con, mẹ mang thai con rất khổ cực con có biết không? Con biết điều một chút, cha sẽ thương con, nếu không, chờ con ra ngoài, cha sẽ đánh vào mông con...”

Đang nói chữ “đánh”. Một quả đấm nhỏ phồng lên, một quyền chia thẳng vào miệng Lý Minh Doãn.

Lý Minh Doãn phì cười: “Tiểu quý, dám đánh cha, có tin cha đi vào đánh con không.”

Lâm Lan cười thờ không ra hơi: “Chàng đi vào đánh con, đánh thế nào, chẳng lẽ chàng có thể chui vào bụng ta?”

Lý Minh Doãn hí mắt cười nhìn Lâm Lan: “Ta có biện pháp chứ.”

Lâm Lan không để ý, càng cười lớn: “Chàng nghĩ chàng là Tôn hầu tử à? Có bảy mươi hai phép biến hóa.”

Lý Minh Doãn đang muốn ghé tai nàng nói, Như Ý đã xách nước nóng vào, hắt vội vàng ngồi xuống, giả bộ giúp Lâm Lan xoa chân.

Buổi tối, Lâm Lan tắm rửa xong nằm ở trên giường, Lý Minh Doãn tắm xong đi ra, cất đèn ở đầu giường đi: “Đừng đọc nữa, sắp bóng, cẩn thận hư mắt.”

Lâm Lan âm ức khép sách lại, bĩu môi: “Bình thường chàng cũng như vậy mà?”

Lý Minh Doãn nói: “Không giống, bây giờ nàng là phụ nữ có thai.”

Lâm Lan bĩu môi: “Ta chỉ nghe nói thời điếm ở cũ không được đọc sách

dưới ánh sáng mờ mờ, còn nữa, đây là ta đang bồi dưỡng thói quen tốt cho con.”

Lý Minh Doãn đặt ngọn đèn bên cửa sổ, làm như không nghe ra: “Vậy cũng không được, muốn xem thì ban ngày xem.”

Lâm Lan buồn bực nói: “Ban ngày ta mệt rã rời, trời tối mới có chút tinh thần, bây giờ còn sớm, ta ngủ không được, chẳng lẽ chàng muốn ta mở to hai mắt đếm cừu?”

Lý Minh Doãn vốn định mang sách lên giường đọc rồi ngủ, đây là thói quen của hắn, nhưng Lâm Lan nói thế, hắn ném sách lại thư án, cười híp mắt đi tới, nói: “Nàng không ngủ được, vậy... Không bằng chúng ta tìm một chút chuyện làm.”

Lâm Lan nhìn hắn cười quỷ dị, trong mắt ý tứ mập mờ hàm xúc, nhất thời hiểu được hắn nói làm việc là chỉ cái gì, bất giác xấu hổ đỏ mặt, thật ra thì nữ nhân mang thai, có đôi khi ở phương diện kia lại càng ham muốn, bản thân nàng là đại phu, biết rằng sau khi qua ba tháng đầu thì có thể làm chuyện đó, chỉ cần không quá kịch liệt thì không sao, nàng đã ám hiệu cho Minh Doãn nhưng Minh Doãn vẫn rất khản trương, không dám đụng vào nàng, nhiều lần làm cho nàng rất buồn bực. Ngày hôm nay hắn làm sao lại nghĩ thông suốt rồi?

Lâm Lan còn đang giật mình, Lý Minh Doãn đã lên giường, ôm nàng vào lòng, một tay luồn vào trong áo, nhẹ nhàng vuốt ve bụng của nàng. Lâm Lan bất an vặn vẹo uốn éo thân thể, Lý Minh Doãn cúi đầu hôn lên tai nàng, thì thầm: “Ta đã hỏi Văn Bách huynh rồi, hắn nói cũng được...”

Lâm Lan nhất thời đỏ mặt, xấu hổ và giận dữ nói: “Chuyện này... Làm sao chàng lại đi hỏi hắn, ta cũng là đại phu, tại sao không tin lời ta nói.”

Thật là bị hắn làm cho tức chết, kể từ khi nàng mang thai, hắn không hề tin nàng bất kỳ điều gì, cái gì cũng hỏi Hoa Văn Bách mới an tâm, chuyện khác coi như xong, ngay cả chuyện như vậy hắn cũng đi hỏi, Lâm Lan chỉ muốn đào một cái lỗ chui xuống.

Lý Minh Doãn cười hì hì: “Đừng giận, người ta là đại phu, hỏi một chút cũng không sao, không phải là ta không tin nàng đâu, chỉ là muốn an tâm thôi mà.” Ngoài miệng dụ dỗ, tay thì chiếm lấy phần đũa của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Lan Nhi, nơi này lớn lên rất nhiều.” Lý Minh Doãn khẽ cắn lỗ tai của nàng, tiếng nói khàn khàn mơ hồ không rõ.

Lâm Lan bị hấn đùa cả người không còn khí lực, mềm oặt như nước, không khỏi ưm ưm: “Chàng nhẹ chút...”

“Ta sẽ rất cẩn thận, ta vào xem nhi tử của ta một chút.” Lý Minh Doãn cẩn thận xoay người nàng sang một bên, chậm rãi tiến vào từ phía sau.

Lâm Lan vừa tức vừa buồn cười, hấn nói gì? Đi vào xem nhi tử, thật là chỉ có hấn mới nghĩ ra được.

Chương 333 – Cha vợ giận

Lý Minh Doãn ghi nhớ nhắc nhở của Ngọc Dung, ngày hôm đó cố ý đi nha môn sớm để đến tư lự Diệp Thị một chuyến tìm đại cữu gia, để đại cữu gia chuyển cáo Diệp Hinh Nhi, không nên tặng đồ cho hấn nữa, tránh phức tạp.

Diệp Đức Hoài buồn bực vô cùng, trở về hung hăng giáo huấn nữ nhi một bữa.

Nói Diệp Hinh Nhi tẩu hỏa nhập ma thật đúng là không oan uổng, trong đầu cô ta chính là muốn kích động Lâm Lan, khiến Lâm Lan tức giận, không ngờ lại thế này, Diệp Hinh Nhi hận cắn răng, được lắm. Lâm Lan cô không để ta tặng đồ cho biểu ca, ta đây sẽ đưa đến chỗ Hộ bộ.

Vì thế, Diệp Hinh Nhi bắt đầu sai người làm bữa trưa đưa tới cho Lý

Minh Doãn, lại còn cố ý nói là biểu muội đưa tới.

Đừng thấy các quan viên Hộ bộ bộ dạng nghiêm túc, tinh thần bát quái của họ tuyệt đối không thua nữ nhân, vừa nghe nói biểu muội Lý Thượng thư đưa bữa trưa cho Lý Thượng thư, nhất thời mọi người hăng say như gà chọi, rồi rít suy đoán, đồng loạt quăng ánh mắt mập mờ tới Lý Thượng thư.

Không trách được bọn họ có loại phản ứng này, vị Lý đại nhân phong lưu tài hoa hơn người này có quá ít tin tức, nhất là đời sống riêng tư, văn võ cả triều, ai chẳng biết Lý đại nhân chỉ yêu duy nhất một người, sợ vợ tới trình độ cao nhất, cho nên, phát hiện mới này, thật sự là khiến lòng người quá phấn chấn, rốt cục nghiêm chứng câu nói, trên đời không có mèo không thích đồ tanh, thì ra Lý đại nhân cũng có ý khó chịu, cũng không có gì khác bọn họ.

Đối với lời đồn đại thổi tới như lửa gặp gió, Lý Minh Doãn bốc hỏa theo luôn, Diệp Hình Nhi quả thực là điên rồi.

Vì thể diện đại cữu gia, hấn và Lâm Lan đã nhẫn nhịn, nhưng Diệp Hình Nhi được voi đòi tiên, làm tình hình thêm trầm trọng, hôm nay cô ta lại cố ý chế tạo dư luận, làm tổn hại danh dự của hấn, hơn cả là thương tổn Lâm Lan. Lý Minh Doãn cảm thấy chuyện này không thể mặc kệ nữa, thanh giả tự thanh chỉ là lời lừa gạt an ủi bản thân, có câu, một lời nói dối nói mười lần sẽ trở thành sự thật.

Không đợi Lý Minh Doãn chọn lựa hành động, Lâm Trí Viễn hàm hàm tìm tới tận cửa, đồ ập một trận.

“Minh Doãn, chuyện biểu muội cậu làm là thế nào? Có phải cậu thừa dịp Lan Nhi có bầu làm chuyện có lỗi với Lan Nhi? Lúc đầu cậu đáp ứng ta làm sao? Hà?”

Hôm nay Lâm Trí Viễn nghe người ta ở trên triều nghị luận một vị đại thần đào hoa, ông cũng có chút hăng hái nói vài câu, sau phát hiện vẻ mặt mọi người không đúng, có vị võ tướng đến bên lén nói nhỏ cho ông, người bọn họ nghị luận chính là con rể ông, Lâm Trí Viễn thiếu chút nữa ngã ngựa,

chuyện đặt trên thân người khác ông có thể chê cười, nhưng đây là Lý Minh Doãn, tướng công Lan Nhi, điều này có thể không khiến ông tức giận sao? Ông lập tức bỏ lại tất cả công vụ, lòng như lửa đốt cộng thêm lửa giận ngút trời chạy tới chỗ vấn.

Lý Minh Doãn cảm thấy cả gương mặt co quắp. Lời đồn đại này truyền bá quá nhanh chóng rồi. Hắn cho người lui ra ngoài cả, tự mình rót chén trà cho cha vợ, xin cha vợ rộng tâm, nghe hắn nói tỉ mỉ ngọn nguồn.

Lời còn chưa dứt, Lâm Trí Viễn đập “bụp” chén trà lên bàn.

“Thì ra là con tiện nhân kia đã dây dưa cậu lâu như vậy, thì ra là Lan Nhi một mực chịu ủy khuất. Được lắm, Lý Minh Doãn, cậu có phải là cảm thấy được một con tiện nhân ái mộ trong lòng rất thích thú đúng không? Sao? Cái gì tạm thời nhẫn nại, ta thấy rõ ràng là không muốn khước từ? Cậu là ai? Sóng to gió lớn nào chưa từng thấy, chuyện vô sỉ xảo trá nào chưa gặp qua? Nếu cậu thật có lòng xử lý chuyện này, sẽ không để tới mức như ngày hôm nay.” Lâm Trí Viễn trợn mắt.

Lý Minh Doãn bị chửi như máu chó phun vào mặt, liên tục thở dài cáo lỗi: “Vâng vâng, chuyện này con xử lý không tới nơi tới chốn, thật sự là đại cữu gia có ân tình với con và Lâm Lan, không thể không nể tình.”

“Ta nhờ vào! Đại cữu gia giúp cháu ruột mình, là thiên kinh địa nghĩa, có cái gì ân tình với không ân tình mà cậu không thể không nể mặt. Ta nói cho cậu biết, nếu hôm nay cậu không giải quyết được chuyện này thì để ta giải quyết, ta mặc kệ có phải đại cữu gia cậu hay không, có phải biểu muội cậu hay không, ta chỉ quan tâm con gái của mình. Con gái của ta không thể chịu ủy khuất ở nhà cậu được.” Thái độ Lâm Trí Viễn kiên quyết, nghĩ khi dễ Lan Nhi của ông, ông còn chưa có chết đâu! Không có cửa đâu!

Lý Minh Doãn vội nói: “Con nhất định sớm giải quyết chuyện này, kính xin nhạc phụ đại nhân bớt giận.”

Lâm Trí Viễn vung tay lên: “Tức không chịu được nữa, đi, cậu cùng ta đi Diệp gia, bản thân ta muốn tự hỏi đại cữu gia kia, Diệp gia các người có còn

gia giáo không, nếu hắn không quản được tiểu tiện nhân kia, ta thay hắn quản.” Vừa nói vừa đứng dậy lôi tay Lý Minh Doãn đi ra ngoài.

Lý Minh Doãn âm thầm kêu khổ, vị cha vợ này tính tình nóng nảy, nếu thật sự đi Diệp gia, đoán chừng ông ấy phá nát Diệp gia mất.

“Nhạc phụ đại nhân, ngài hãy nghe con nói, ngài đừng nổi giận đừng dùng tìm tới cửa, làm lớn chuyện không tốt...”

Lâm Trí Viễn quay đầu lại trừng mắt nhìn hắn, thô lỗ nói: “Cái gì được hay không được? Tất cả mọi người đều biết rồi, còn chưa hồng bét à? Chẳng lẽ cậu đau lòng biểu muội mình?”

Lý Minh Doãn đỏ mồm hôi, vội vàng giải thích: “Nhạc phụ đại nhân, con tuyệt đối không có tâm ý này, con chỉ có một tấm chân tình với Lan Nhi.”

“Vậy cậu còn băn khoăn gì? Đi, đi Diệp gia.” Lâm Trí Viễn lôi kéo Lý Minh Doãn.

Lý Minh Doãn xem tình hình không lay chuyển được nhạc phụ, không thể làm gì khác hơn là nói: “Xin theo ý nhạc phụ đại nhân, nhưng mà, chỗ này là Hộ bộ, bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, kính xin nhạc phụ đại nhân chờ ở ngoài chốc lát, con đi khai báo công vụ, lập tức sẽ đi cùng ngài.”

Lâm Trí Viễn tuy trong cơn giận dữ nhưng vẫn còn mấy phần lý trí, nghĩ Minh Doãn nói có đạo lý, liền nặng nề hừ: “Cậu nhanh chân lên, đừng giờ trò với ta.”

Lý Minh Doãn tiễn vị nô Phật này đi, vội vàng gọi Đông Tử tới, để hắn mau chóng đi phủ Tướng quân mời Phùng Thị đi Diệp gia, chuyện này, Phùng Thị có biết, có nàng tới cứu vẫn một chút, tránh chuyện âm ỉ không thể thu thập.

Phùng Thị biết tin, nhất thời phẫn chấn tinh thần, hay lắm! Nàng đã sớm muốn dạy dỗ tiện nhân kia, là Lan Nhi ngăn không cho, hôm nay nếu lão gia

biết rồi, vừa lúc nàng nín nhịn đã lâu, lập tức đi gặp tiện nhân không biết xấu hổ kia.

Chớ nói Phùng Thị phẫn chấn tinh thần, Đông Tử cũng âm thầm cao hứng, dù sao chuyện này cũng phải giải quyết, nhị thiếu gia cùng nhị thiếu phu nhân phải nể mặt mũi, nhưng người ngoài thì không cần, hiện tại, nhà mẹ đẻ nhị thiếu phu nhân ra mặt, đó là không thể tốt hơn rồi.

Diệp Đức Hoài đang ở cửa hàng kết toán sổ sách, hạ nhân trong phủ học tốc chạy tới báo, nói Lâm Đại Tướng quân cùng nhị thiếu gia đến phủ, xem tình hình không đúng lắm, mời lão gia nhanh đi về. Diệp Đức Hoài kinh hãi làm rơi hết sổ sách xuống đất, nguy rồi, nghe nói Lâm Đại Tướng quân kia tính như lửa, buồn bực thì gặp thần sát thần, gặp Phật giết Phật, lần này đích thị là vì Lâm Lan rồi. Diệp Đức Hoài không kịp dặn dò một tiếng, vội vàng chạy về nhà.

Lúc này, Diệp Hình Nhi đang ở Tú lâu đi đi lại lại, lúc đầu nghe thấy biểu ca tới, cô ta kích động vô cùng, nghe thêm câu Lâm Đại Tướng quân cũng tới, muốn gặp cô ta, cô ta liền sợ hãi, không nghĩ tới Lâm Lan đưa cha mình ra đối phó với cô ta.

“Linh Vận, mau đi xem lão gia trở về chưa?” Diệp Hình Nhi gấp giọng thúc giục.

Linh Vận thừa dạ đi xuống lầu, trong lòng oán thầm, đại tiểu thư chẳng có chút can đảm nào, vừa nghe nói người nhà mẹ đẻ biểu thiếu phu nhân ra mặt thì mặt mũi trắng bệch, sớm biết hôm nay như thế này sao còn làm? Biểu thiếu phu nhân là người có thể tùy tiện khi dễ đây sao? Thật sự nghĩ không ra, sao đại tiểu thư lại có thể tự cho như vậy là đúng, tại sao đại tiểu thư luôn cho rằng biểu thiếu gia nên cưới là mình?

Lâm Trí Viễn nhẫn nại đợi trong chốc lát, thấy đại cữu gia Diệp cùng cùng tiểu tiện nhân chậm chạp không đến, lại phát hỏa: “Người chết hết rồi sao? Bảo bốn quan ngồi ở chỗ này làm gì, nếu không ra, đừng trách bốn quan hủy đi phòng này.”

Lâm Trí Viễn là ai, đó là Tướng quân kinh nghiệm sa trường bách chiến, chính là người mà bọn Đột Quyết hung tàn thấy cũng phải sợ, ông vừa trừng mắt, giận dữ rống, hù dọa hạ nhân Diệp gia chân tay mềm nhũn, mọi người cúi đầu không dám lên tiếng.

Lý Minh Doãn như ngồi bàn chông, hẳn không nguyện ý dùng phương thức này để giải quyết vấn đề, không nghĩ tới cuối cùng, vẫn là dùng tới nó, thôi thôi, như vậy cũng tốt, để cho đại cửu gia biết khó mà lui, chẳng qua là, cứ như vậy, sợ là đại cửu gia có thành kiến với Lan Nhi. Lan Nhi đối với đại cửu gia vừa kính vừa yêu, bằng không đã không nhẫn nhịn.

Diệp Đức Hoài ngồi xe ngựa vội vàng trở về, thời điểm xuống xe, nhất thời nóng lòng, thiếu chút nữa té từ trên xe xuống, may nhờ có phu xe đỡ.

Quản gia chờ ở cửa nhanh chóng tiến lên: “Lão gia đã về, Lâm Đại Tướng quân kia khí phái quá lớn, hù đám nô tài không dám ở bên trong hầu hạ.”

Diệp Đức Hoài ổn định cước bộ, hỏi: “Đại tiểu thư đâu?”

Quản gia trả lời: “Đại tiểu thư không dám ra.”

Diệp Đức Hoài gật đầu, sửa sang lại vạt áo, sải bước đi vào trong.

Diệp Đức Hoài vào phòng khách liền cười ha ha chấp tay nói: “Không biết Lâm Tướng quân đến tìm, tại hạ không có đón tiếp từ xa, thật lẽ thật lẽ.”

Có câu không đánh người cười với mình, chuyện này dù sao cũng là Diệp gia xấu hổ, Diệp Đức Hoài trước lấy lễ đãi người.

Lâm Trí Viễn tuy là người thô hào, nhưng trong thô cũng có mảnh, mặc dù ông rất muốn đem con tiện nhân kia chém làm mấy mảnh, rất muốn mắng như xối máu chó đại cửu Diệp gia kia, nhưng ông vẫn cố kỵ, nghĩ tới cảm thụ của Lý Minh Doãn, nên tinh tế giải quyết, nếu không được dùng lời lẽ thô bạo cũng chưa muộn, cho nên, ông nhẫn nại đứng lên thi lễ, không mặ

không nhạt nói: “Bổn quan vô sự không lên điện tam bảo, hôm nay đến đây là có một chuyện muốn hỏi thông gia.”

Diệp Đức Hoài vẫn cười chân thành, mời Lâm Tướng quân ngồi xuống mới nói: “Tướng quân có chuyện gì muốn hỏi, xin cứ nói.”

Lâm Trí Viễn không khách khí, nói: “Ta nghe nói bên nhà muốn làm mai gả nữ nhi làm thiếp cho Minh Doãn, có chuyện này sao?”

Diệp Đức Hoài cười khẽ nói: “Thật có chuyện này, thật không dám giấu diếm, tiểu nữ cùng Minh Doãn đã sớm tình ý tương đầu, nếu không phải Minh Doãn tự mình làm chủ cưới Lâm Lan, Diệp gia chúng ta cũng không tự làm ra chuyện này, hôm nay, tiểu nữ chỉ yêu cầu địa vị tiểu thiếp, là quá đáng sao?”

Lý Minh Doãn nghẹn họng trôn trôn nhìn, hẳn cùng Diệp Hình Nhi tình ý tương đầu lúc nào? Đại cữu gia muốn bảo vệ con gái mình cũng không thể nói bừa tạo loạn như vậy? Đây không phải là hại hẳn sao?

Chương 334 – Tranh phong

Đối với giải thích của đại cữu gia Diệp gia, Lâm Trí Viễn đời nào tin, ánh mắt Lý Minh Doãn không đến nỗi kém như vậy, là tiểu tiện nhân kia tự mình đa tình.

Lâm Trí Viễn tự tiểu phi tiểu nói: “Đại cữu Diệp gia, ta và ông đều là người làm phụ thân, bảo vệ cho con mình, nhân chi thường tình, bất quá ta tin tưởng Minh Doãn không phải là loại người đứng núi này trông núi nọ, bội tình bạc nghĩa, nam tử không chịu trách nhiệm, nếu hẳn không tình đầu ý hợp với khuê nữ nhà ta, ta nghĩ hẳn và Lan Nhi sẽ không có chuyện gì, Minh Doãn, cậu nói có đúng hay không?”

Đây là vấn đề nghiêm túc, Lý Minh Doãn không dám nửa điểm hàm hồ, lúc này trịnh trọng tỏ thái độ: “Lý Minh Doãn ta đời này chỉ yêu một nữ tử, chính là Lan Nhi.” Lời này, Lý Minh Doãn nói không thẹn với lương tâm,

hắn từng cho rằng mình yêu Nhược Nghiên, nhưng cùng Lan Nhi ở chung một chỗ, hắn mới hiểu được cái gì thật sự là yêu, đối với Nhược Nghiên, chỉ có thể nói là thương thức, là hảo cảm, là u mê lúc ban đầu.

Gương mặt Diệp Đức Hoài co quắp, vẻ mặt cực kỳ lúng túng, hắn không nghĩ tới Lý Minh Doãn không chút lưu tình.

Lâm Trí Viễn hài lòng gật đầu với Lý Minh Doãn, mỉa mai nói: “Xem ra là đại cứu gia Diệp gia hiểu lầm, hoặc là khuê nữ nhà ông tự mình phỏng đoán mà thôi, nếu hiện tại Minh Doãn đã nói rõ, đại cứu gia Diệp gia vẫn còn giữ ý định của mình sao? Có câu nói rất hay, dưa hái xanh không ngọt ....!”

Sắc mặt Diệp Đức Hoài khó coi tới cực điểm, đạo lý hắn cũng hiểu, sự thật hắn cũng biết, nói thật, chuyện đời này hắn làm, chưa từng không ngay thẳng, nhưng mà, bây giờ hắn có thể thế nào? Dù gì Hình Nhi vẫn là khuê nữ ruột thịt của hắn, Hình Nhi vì Minh Doãn, phá hủy tất cả, hôm nay chỉ có chút niệm tưởng hèn mọn, hắn nhẫn tâm cự tuyệt sao?

“Thông gia, quá khứ thị thị phi phi, không đề cập tới cũng được, nhưng bây giờ đã nói rõ ràng rồi, tình hình Hình Nhi hôm nay, ông hắn cũng biết một hai điều. Nó chỉ yêu cầu địa vị thiếp thất, sẽ không gây nguy hiểm cho địa vị Lâm Lan, chẳng lẽ như vậy cũng không được? Ta và ông đều chỉ có một đứa con gái, đổi vị trí, ta nghĩ ông cũng sẽ không đành lòng.” Diệp Đức Hoài bi thương nói.

“Thông gia nói lời này không hợp đạo lý chút nào, khuê nữ nhà ông biết rõ Minh Doãn cùng Lan Nhi vợ chồng ân ái còn muốn chen chân vào, biết rõ Lan Nhi mang bầu, lại hai ba ngày đưa đồ tới cho Minh Doãn, túi thơm túi tiền gì đó coi như miễn cưỡng nhận được, hôm nay còn dám lớn mật, đưa gì mà áo lót, người còn chưa qua cửa đã bắt đầu thị uy rồi! Hôm nay dám đưa thức ăn đến Hộ bộ, giống trống khua chiêng như thế, ông nói xem, khuê nữ nhà ông có tâm tư gì? Phạm là có đầu óc đều có thể nhìn rõ? Đây không phải là vấn đề nguy hiểm địa vị, mà là có chủ tâm muốn người ta tức chết, Lan Nhi nhà ta là một người rất mềm lòng, thiện tâm, nói là vì đại cứu gia có ân với nó cùng Minh Doãn, không muốn nói thẳng, không muốn âm ỉ, nhưng đứa nhỏ này chịu nhiều ủy khuất, thông gia có biết không? Ông chỉ đau lòng

khuê nữ của mình, sao không suy nghĩ người khác cũng là cha sinh mẹ dưỡng. Ông không chịu nổi khuê nữ của mình chịu ủy khuất, vậy người khác chịu ủy khuất thì sao? Lời này hẳn là thông gia không muốn nghe... khuê nữ của ông chịu ủy khuất đó là do nó gieo gió gặt bão, cõi đời này, nào có chuyện thập toàn thập mỹ, có người nào phải cả đời thế này thế kia sao? Chẳng lẽ thông gia không dạy khuê nữ của mình, đồ mình thích chưa chắc mình đã có được. Làm người thì phải biết rõ, nếu không tự lượng sức mình, kết quả là hại người hại mình.” Phùng Thị đi đến, một phen ôn hòa nói nhưng từng câu như trâm như đao, ghim trúng chỗ yếu hại Diệp Đức Hoài.

“Lan Nhi cùng Minh Doãn từ trước đến giờ kính trọng đại cữu gia, nói ông là người vô cùng hiểu lý lẽ, nhưng hôm nay ta lại thấy, thông gia làm chuyện thật hồ đồ. Bao che cho con cái mà thay đen đổi trắng sao?”

Diệp Đức Hoài vốn cảm giác mình đuối lý, nhưng Phùng Thị nói quá cay nghiệt khiến hắn xấu hổ, hừ lạnh nói: “Chẳng lẽ nói, ta để cho Minh Doãn nạp Hình Nhi làm thiếp là hại bọn chúng sao? Cõi đời này, bao nhiêu nam tử không có tam thê tứ thiếp? Đó là chuyện bình thường, nếu Lâm Lan là người rộng lượng, cần gì phải chú ý?”

Phùng Thị không giận mà cười: “Thông gia nói như vậy, ta đây cũng muốn hỏi thông gia một chút, ban đầu chỉ vì tam lang Nguyễn gia coi trọng nô tỳ, khuê nữ nhà ông có thể sai người đánh chết cô ta, lúc ấy sao thông gia không khuyên giải khuê nữ mình rộng lượng dung thứ? Bằng không, khuê nữ nhà ông cũng sẽ không bị vứt bỏ đúng không?”

Thoáng chốc Diệp Đức Hoài đen mặt, trong lòng ngực khí huyết sôi trào, thiếu chút nữa phun ra một búng máu.

Lâm Trí Viễn hướng Phùng Thị âm thầm khích lệ, trầm trồ khen ngợi, vẫn là phu nhân ăn nói gọn gàng, đối với người không biết điều thì nên có cách đối phó.

Lý Minh Doãn âm thầm kêu khổ, hẳn để cho Đông Tử mời Phùng Thị tới, vốn là trông cậy vào Phùng Thị có thể tới cứu vãn một chút, kết quả Phùng Thị lên tiếng còn tàn nhẫn hơn cha vợ, từng câu từng chữ đều đâm vào nỗi

đau của đại cữu gia, phải làm sao đây?

Thật ra thì Diệp Hình Nhi sớm đã tới rồi, vẫn núp ở sau tấm bình phong nghe lén, Lâm Tường quân nói chuyện coi như vẫn khéo léo, nhưng Phùng Thị này, vũ nhục phụ thân cô ta hết mức, mắt thấy phụ thân không nói lại được lời nào, Diệp Hình Nhi nhìn không được, từ sau tấm bình phong đi ra ngoài.

“Lâm phu nhân, nếu như ta không nghe nhầm thì có lời đồn đại,... cô biết sự tồn tại của Thẩm Thị, nếu thật sự có cốt khí, đại độ, như vậy tự biết rõ, nên tự mình rời đi, thật không rõ làm sao cô còn có mặt mũi đứng ở chỗ này lấy thân phận Lâm phu nhân nói chuyện.” Bởi vì tức giận mà mặt mũi Diệp Hình Nhi đỏ bừng, thanh âm bởi vì tức giận mà run rẩy, bà nương chết tiệt này!

Lâm Trí Viễn rốt cục nhìn thấy tiểu tiện nhân rồi, rốt cuộc thấy được cái gì gọi là vô địch tiện nhân, lập tức nổi giận, Phùng Thị dè bờ vai ông xuống, cười khẽ nói với Diệp Hình Nhi: “Ta đương nhiên là có vị thế đứng ở chỗ này nói chuyện, về phần tại sao, ta không cần thiết giải thích với cô, bởi vì cô không xứng.”

Hay lắm! Nàng đang lo tiểu tiện nhân không ra, hôm nay tiểu tiện nhân nhảy ra ngoài, nàng còn khách khí làm gì?

“Cô có biết không, mình đã tiếng xấu lan xa, lại còn niệm tưởng Minh Doãn, nói khoác mà không biết ngượng, gì mà chút niệm tưởng hèn mọn, Minh Doãn đối với cô vô tình, cô còn dây dưa không nghỉ, như vậy mà không biết thẹn lòng sao? Cô đã biết Lâm Lan có thai nhưng liên tục đến trêu tức cô ấy, là vì dụng tâm hiểm ác, ác độc vô cùng, thử hỏi loại nữ nhân vô sỉ ác độc như cô, ai dám muốn? Đừng nói là làm thiếp, chính là làm tỳ nữ người ta cũng muốn ghét bỏ, Diệp Hình Nhi, có câu nói rất hay, vũ nhục người khác tất tự nhục, khiến Diệp gia hổ thẹn, khiến tất cả nữ nhân trong thiên hạ đều cảm thấy hổ thẹn vì cô.” Phùng Thị không chút khách khí nói.

Diệp Đức Hoài vỗ bàn, lớn tiếng quát: “Đủ rồi, khuê nữ của ta, còn chưa tới phiên người khác dạy.”

Lâm Trí Viễn cũng bật dậy, đáp lại: “Nếu khuê nữ nhà ông không đi phá hoại hạnh phúc người khác, ai nguyện ý dạy dỗ?”

Diệp Đức Hoài cãi cùn: “Đây là chuyện Diệp gia ta.”

Lâm Trí Viễn trợn mắt, không chút nào yếu thế nói: “Nhưng Lâm Lan là khuê nữ của ta, có bản lĩnh, ông nói Minh Doãn hưu Lâm Lan đi.”

Đầu Lý Minh Doãn muốn nổ tung, bần rộ đứng dậy ngăn hai người: “Nhạc phụ đại nhân, đại cữu gia, xin hai người bớt giận, nghe Lý Minh Doãn ta nói một câu.”

Diệp Đức Hoài cùng Lâm Trí Viễn trừng mắt lẫn nhau, nhất tề quay đầu đi chỗ khác, nặng nề khẽ hừ.

Lý Minh Doãn nhìn người khởi xướng Diệp Hình Nhi, thở dài nói: “Biểu muội, nên nói, ta cũng đã nói cho muội sáng tỏ.”

Không đợi Lý Minh Doãn nói hết lời, Diệp Hình Nhi nước mắt lưng tròng nhìn hẳn, nức nở nói: “Biểu ca, rốt cục ta kém Lâm Lan điểm nào? Biểu ca thật sự ghét bỏ ta sao? Hôm nay ta chỉ muốn biểu ca nói một câu thật lòng, nếu như... nếu như biểu ca thật không muốn nạp ta làm thiếp, ta quyết không dây dưa với biểu ca nữa, dù sao đã chết thì không thể yêu.”

Diệp Đức Hoài nghe được “chết thì không thể yêu” thì sợ hết hồn hết vía, gấp giọng nói: “Hình Nhi, con chớ làm chuyện điên rồ nữa.”

Diệp Hình Nhi che mặt khóc nức nở, bộ dáng hết sức thống khổ đáng thương.

Phùng Thị liếc mắt xem thường, Diệp Hình Nhi trừ chiêu này còn chiêu nào mới mẻ hơn không? Phàm là người đem chữ chết giết khoe miệng, hơn phân nửa là sợ chết.

Lý Minh Doãn lo lắng liếc nhìn đại cữu gia, thở dài: “Biểu muội, có lẽ trong mắt muội Lan Nhi có rất nhiều điểm không bằng mình, nhưng nàng trong lòng ta, là hoàn mỹ vô khuyết, độc nhất vô nhị, ta nói như vậy, muội đã hiểu chưa? Cho nên, ta sẽ không nạp muội làm thiếp, cho dù Lan Nhi gặt đầu, ta cũng sẽ không, bởi vì, trong lòng của ta không còn chỗ cho người khác.”

“Giỏi, nói rất hay.” Một giọng nói già nua nhưng không mất thanh âm uy nghiêm vang lên.

Mọi người nhìn về phía tiếng nói, chỉ thấy Chu mama cùng Vương Thị đỡ Diệp lão thái thái chậm rãi đi tới.

Diệp Đức Hoài kinh hãi, bước lên phía trước quỳ xuống đất hành lễ: “Mẫu thân? Nhi tử không biết, không thể xa nghênh, thật là bất hiếu.”

Lý Minh Doãn cũng vội bước lên hành lễ với lão thái thái: “Bà ngoại, cháu bất hiếu, khiến bà ngoại vất vả.”

Diệp lão thái thái đỡ Minh Doãn dậy, vui mừng nhìn cháu ngoại mình, từ biệt mấy năm, Minh Doãn rốt cục trưởng thành rồi, dám gánh vác, có khí phách, tốt, rất tốt ....!

Diệp lão thái thái không liếc nhìn tử một cái, trực tiếp đi tới ghế, đứng đối diện vợ chồng Lâm Trí Viễn: “Mời thông gia ngồi.”

Vợ chồng Lâm Trí Viễn có lòng oán hận Diệp Đức Hoài nhưng vẫn tôn trọng lão thái thái Diệp gia, hai người bình ổn tâm tình, ngồi xuống.

Diệp Đức Hoài oán giận nhìn Vương Thị, lão thái thái tới kinh thành mà không thông báo trước một tiếng, thật là, khiến cho hắn không kịp ứng phó. Vương Thị tránh ánh mắt lão gia, trong lòng chột dạ, không phải bà không muốn nói, mà là lão thái thái không cho phép.

Diệp Hinh Nhi có loại cảm giác không tốt, bà nội đột ngột tới, sợ là vì

chuyện của cô ta, bà nội luôn luôn gia giáo nghiêm lịch, nói một không hai, là quyền uy Diệp gia, nếu bà nội không giúp cô ta, cô ta không còn chỗ nào trông cậy. Diệp Hình Nhi run rẩy đi đến bên mẫu thân, mẫu thân trừng mắt với cô ta, điều này khiến Diệp Hình Nhi càng lo sợ không yên.

Diệp lão thái thái ngồi xuống, gọi tên Diệp Đức Hoài: “Lão đại, anh cho rằng tôi lớn tuổi, không quản được anh nữa, cảm thấy bản thân cứng cáp rồi, có thể bằng mặt không bằng lòng với lời của ta?”

Chương 335 – Gia huấn

Lời lão thái thái nói khiến Diệp Đức Hoài đỏ mồ hôi, là lão thái thái mới vừa rồi nghe thấy bọn họ nói hay lão thái thái cố ý vì chuyện này chạy tới kinh thành? Trong lòng Diệp Đức Hoài lo sợ bất an, bước lên hai bước quỳ xuống, cúi đầu sợ hãi nói: “Nhi tử không dám.”

Diệp lão thái thái trầm mặt hỏi: “Vậy anh nói lại một chút, gia huấn thứ ba Diệp gia là cái gì.”

Diệp Đức Hoài hoàn toàn có thể khẳng định mục đích lão thái thái đến đây, nhất thời lạnh sống lưng, trên trán đổ mồ hôi, như đưa đám nói: “Điều thứ ba gia huấn Diệp gia, nam tử Diệp gia nhất luật không được cưới vợ bé, trừ phi thế thất bảy năm không sinh được con, nữ tử Diệp gia nhất luật không được làm thiếp người ta, nếu không trực xuất danh Diệp Thị, vĩnh viễn không được bước nửa bước vào cửa Diệp gia.”

Diệp lão thái thái trầm tĩnh nhìn hướng vợ chồng Lâm Trí Viễn, nói: “Thông gia, Diệp gia giáo huấn con em không nghiêm khiến các vị chê cười, Lâm Lan là tự thân ta chọn trúng, kể từ khi con bé gả cho Minh Doãn, vẫn tuân thủ nghiêm ngặt nữ tắc, tận tâm tận lực phụ tá trợ giúp phu, hôm nay lại mang song thai, lão thân hết sức hài lòng đưa cháu dâu này. Hôm nay cho dù là Hoàng đế muốn gả nữ nhi cho Minh Doãn, chỉ cần lão thân còn một khẩu khí thì không đáp ứng.”

Phùng Thị vội nói: “Có những lời này của lão thái thái, chúng ta an tâm.”

Diệp lão thái thái nói: “Chuyện này, lão thân sẽ cho các người một cái công đạo, lão thân còn có việc nhà phải xử lý, ngày khác mời ông bà thông gia tới nói chuyện.”

Phùng Thị hiểu được, dù sao việc xấu trong nhà không nên truyền ra ngoài, Diệp lão thái thái đã tỏ rõ thái độ, nói rõ lập trường, bọn họ lưu lại không tiện, liền lôi lão gia đứng dậy cáo từ.

Giờ phút này trong đầu Lý Minh Doãn chỉ có câu mang thai đôi của lão thái thái, lão thái thái sẽ không bịa chuyện, đích thị là Lan Nhi nói cho bà biết. Khó trách bụng Lan Nhi lớn như vậy, nguyên lai là mang thai đôi, nhưng vì cái gì Lan Nhi không nói cho hắn? Văn Bách huynh cũng không có nói. Hắn hận không được lập tức về nhà hỏi rõ ràng một chút. Nhưng bà ngoại lại nói: “Minh Doãn, cháu ở lại.”

Sau khi vợ chồng Lâm Trí Viễn đi, ánh mắt bén nhọn của lão thái thái rơi lên Diệp Hình Nhi. Uy nghiêm của Diệp lão thái thái lớn hơn xa so với Diệp lão thái gia, Diệp gia từ trên xuống dưới, không có một người dám phản bác ý tứ lão thái thái. Diệp Hình Nhi không sợ cha mẹ, nhưng đối với bà nội uy nghiêm này thì vô cùng sợ, bị bà nội nhìn chăm chăm, cô ta chột dạ, hai chân như nhũn ra, không tự chủ được quỳ xuống.

Diệp lão thái thái lúc này không còn tức giận như lúc nhận được thư của Lâm Lan, nếu như lúc ấy Diệp Hình Nhi ở trước gót chân bà, bà cũng không biết mình sẽ xử trí Diệp Hình Nhi như thế nào. Trải qua đoạn đường suy nghĩ sâu xa, bà đã tỉnh táo rất nhiều, vẫn nói nuôi không dạy là lỗi của cha mẹ, nhưng nguồn gốc là do lỗi lầm của bà. Bởi vì năm xưa vợ chồng Đức Hoài làm ăn ở nơi xa, Diệp Hình Nhi từ nhỏ lớn lên bên bà, vì dung nhan cùng tính tình Hình Nhi có mấy phần tương tự Uyển Nhi, bà tư niệm nữ nhi cho nên đối với Hình Nhi đặc biệt thương yêu chút ít, thế cho nên, cưng chiều cô ta vô pháp vô thiên, ngay cả chuyện mất mặt như thế này cũng làm được.

“Hình Nhi. Coi như là bà nội uống công yêu thương cháu.” Diệp lão thái thái đau lòng nói.

“Bà nội...” Diệp Hình Nhi lấp bắp.

“Cháu cảm giác mọi thứ của mình tốt hơn Lâm Lan, trong lòng không phục, cảm thấy biểu ca cháu nên hưu Lâm Lan cưới cháu mới phải đúng không, Hình Nhi, bà nội nghĩ mãi không ra, loại ý nghĩ như thế cháu lấy từ đâu ra? Cho dù mọi thứ của Lâm Lan không bằng cháu nhưng đó là người mà biểu ca cháu thích, tại sao cháu thích biểu ca thì biểu ca phải thích lại cháu? Một nữ tử đứng đắn, cho dù trong lòng có ý nghĩ cũng sẽ cảm thấy thẹn, cháu lại còn không biết ngượng mà rêu rao khắp nơi, thậm chí còn dám dùng cái chết uy hiếp phụ thân mình, uy hiếp biểu ca...” Diệp lão thái thái bực mình nói.

Diệp Hình Nhi hai mắt đăm lẹ, trong lòng ôm hận: “Có phải Lâm Lan ngấm ngầm kiện cáo cháu sau lưng, cháu biết ngay cô ta là loại âm hiểm ác độc.”

“Câm mồm, cháu nói người ta âm hiểm ác độc, cháu không nhìn chính mình xem bản thân là dạng gì? Cháu cho rằng Lâm Lan sợ cháu sao? Bàn về thủ đoạn bàn về mưu kế, cháu chỉ biết bịp bợm, còn lại xách giày cho người ta cũng không xứng, người ta vì nghĩ tới Diệp gia, không muốn Minh Doãn khó xử mới nhịn, cháu vẫn còn ở nơi này nói ầu nói tả, Hình Nhi, cháu thật khiến bà nội thất vọng.” Diệp lão thái thái cả giận.

Diệp Hình Nhi khóc rờn nói: “Chẳng lẽ, cháu gái thích một người là sai sao?”

Diệp lão thái thái trầm giọng nói: “Thích một người không sai, nhưng thích một người không nên mà lại dùng loại hành động ti tiện đi tranh giành thì là sai.”

Diệp lão thái thái tàn nhẫn quyết tâm nói: “Chuyện cháu cùng tam lang Nguyễn gia cùng cách, bà nội không truy cứu, hôm nay bà nội cho cháu ba con đường để cháu lựa chọn. Một là từ nay về sau chặt đứt ý nghĩ không an phận, cùng bà nội trở về Phong An, bà nội vì cháu tìm hôn sự; hai là bà nội vì cháu tìm một am ni cô thanh tịnh cho cháu làm ni cô; còn thứ ba, nếu cháu thà chết chứ không thể không yêu, vậy thì cháu chết cũng được, muốn treo

cô hay ăn thạch tín, bà nội sẽ chuẩn bị thật tốt thay cho cháu. Diệp gia chúng ta thà không có người cháu gái như cháu, cũng không thể để cháu ném thể diện Diệp gia đi.”

Sắc mặt Diệp Hình Nhi thoáng chốc trắng bệch, uể oải vô cùng, không thể tin bà nội quyết tuyệt như vậy. Từ trước tới giờ bà nội thương yêu cô ta nhất, vì sao bà nội lại như người ngoài nghiêm trách cô ta như vậy?

Diệp Đức Hoài cùng Vương Thị đau lòng nữ nhi nhưng lão thái thái phát uy, ai dám lên tiếng, hai người chỉ có thể lo lắng trong lòng.

Diệp lão thái thái đưa mắt nhìn Minh Doãn đang không yên lòng, nói: “Minh Doãn, hôm nay bà ngoại nói, cháu cũng nghe thấy rồi, cháu về nhà nói cho Lan Nhi, chuyện của con bé, ta sẽ làm chủ cho nó, bảo nó cứ tĩnh dưỡng chờ sinh, ngày mai bà ngoại sẽ qua thăm.”

Lúc này Lý Minh Doãn mới phục hồi tinh thần lại, đứng dậy chấp tay thi lễ, cung kính trả lời: “Đa tạ bà ngoại thành toàn cho cháu và Lan Nhi.”

Lâm Lan không hề biết ngày hôm nay Diệp gia xảy ra nhiều chuyện như vậy, Kiều Vân Tịch đưa tới một cái giỏ cam tươi mới, nài ăn ngon lành, ở thời này, không có nông trang lớn, cũng không có máy bay vận chuyển, muốn ăn đồ trái cây tươi ngon là rất khó.

Như Ý tới báo, nói Lâm phu nhân tới, Lâm Lan còn tưởng rằng Phùng Thị tới bàn bạc chuyện cưới vợ cho đại ca, vội sai người mời Phùng Thị vào, còn gọi Cẩm Tú bỏ mấy quả cam cho Phùng Thị nếm thử.

Phùng Thị nhìn khí sắc Lâm Lan không tệ, có chút do dự, có nên nói cho Lâm Lan chuyện lão gia cùng nàng đi Diệp gia? Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là nên nói cho Lâm Lan một tiếng, Diệp lão thái thái tới, vấn đề hẳn là rất nhanh được giải quyết, cũng tốt để cho Lâm Lan cao hứng.

Phùng Thị ngồi vào chỗ, Lâm Lan cười hỏi: “Có phải có tiến triển chuyện tiểu thư Lưu phủ?”

Phùng Thị cười nói: “Còn đang nghe ngóng, ngày hôm nay ta tới, là chuyện khác.”

Lâm Lan lấy cây tăm châm một miếng cam đưa tới cho Phùng Thị, cười hỏi: “Chuyện tốt hay là chuyện xấu?”

Phùng Thị nói: “Coi như là chuyện tốt. Ngày hôm nay ta và phụ thân cô đi một chuyến Diệp gia.”

Lâm Lan ngạc nhiên: “Cô nói cho ông ấy biết?”

Phùng Thị nói: “Ta nào có, cô không cho ta nói nên ta không nói lời nào, là phụ thân cô nghe được người bên ngoài nghị luận chuyện này, tức giận đùng đùng, kéo Minh Doãn tới Diệp gia đòi công đạo cho cô, Đông Tử tới nói cho ta biết, ta sợ ông ấy nóng tính âm ỉ với người ta, vội vàng đi qua nhìn một cái.”

Phùng Thị nói dối, nàng đi Diệp gia không phải là sợ lão gia âm ỉ với người ta, nếu Diệp gia không nói đạo lý, nàng sẽ không khuyên lão gia.

Lâm Lan nhất thời khẩn trương lên: “Kết quả như thế nào?”

Phùng Thị nghĩ đến đại cữu Diệp gia cùng tiểu tiện nhân nói những lời sinh khí, cảm giận nói: “Cô còn nói đại cữu gia Diệp gia là người biết trái phải, ta thấy hãn thuận túy là già mà hồ đồ, bao che con tới vô thiên vô pháp, đạo lý đơn giản mà không chịu hiểu còn cố ý nói lời khó nghe. Còn tiểu tiện nhân kia, quả nhiên là không thể nhẫn nhịn, nếu không phải Diệp gia lão thái thái tới, ta đang suy nghĩ làm sao trị tiểu tiện nhân này.”

Lâm Lan cả kinh: “Diệp lão thái thái tới kinh rồi?”

“Đúng vậy. Chúng ta đang cãi vã không ngớt, Diệp lão thái thái tới, đầu tiên bà ấy trấn trụ cục diện, cô không nhìn thấy đại cữu gia Diệp gia kia thấp thỏm sợ hãi thế nào đâu, lập tức yên lặng không dám nói nửa lời.” Phùng Thị hé miệng cười nói.

Lâm Lan thở phào nhẹ nhõm, xem ra nàng đi con đường này coi như đúng rồi, chẳng qua không nghĩ tới Diệp lão thái thái sẽ vì chuyện của nàng, tự mình đi một chuyến kinh thành, đường xa như vậy, thật là làm khó người già như bà, Lâm Lan lại cảm thấy rất áy náy.

“Sau đây thì sao?”

“Diệp lão thái thái nói, cô là cháu dâu bà tự mình chọn trúng, rất hài lòng về cô, còn nói dù Hoàng đế muốn gả nữ nhi cho Minh Doãn, chỉ cần bà còn có một khẩu khí cũng sẽ không đáp ứng. Lâm Lan, ta thấy vị Diệp lão thái thái mới thật sự là người hiểu chuyện, có khí khái, đáng giá tôn kính, bà ấy để cho ta và phụ thân cô yên tâm. Chuyện về sau, ta không rõ, người ta xử lý việc nhà, ta và phụ thân cô không tiện ở lại nên cáo từ.” Phùng Thị nói.

“Bất quá Diệp lão thái thái gọi Minh Doãn ở lại, đợi Minh Doãn về nhà, cô có thể hỏi cậu ấy.”

Lời Diệp lão thái thái nói khiến cho Lâm Lan rất cảm động, thật ra thì thời gian nàng cùng Diệp lão thái thái ở chung không dài, Diệp lão thái thái có thể bảo vệ nàng, hơn phân nửa là yêu thương Minh Doãn, yêu ai yêu cả đường đi, lại thêm lão thái thái trời sanh tính ngay thẳng, không thể gặp cảnh này mà bỏ qua, bất kể như thế nào, lão thái thái đã vì nàng khiến nàng rất cảm kích.

“Đúng rồi, Lâm Lan, thì ra cô mang thai đôi? Nếu không phải Diệp lão thái thái nói, ta cũng không biết, chuyện vui lớn như vậy, cô lại gạt ta.” Phùng Thị vờ giận.

“À?” Lâm Lan kinh ngạc: “Chuyện kia... Mọi người cũng biết rồi?”

Phùng Thị nhìn phản ứng của nàng, vừa bực mình vừa buồn cười: “Chẳng lẽ chúng ta không được biết sao?”

“Không, không phải, ta vốn không có ý nói đôi, nhưng cô cũng biết Minh

Doãn rất khẩn trương, nếu ta nói cho chàng biết ta nghi ngờ là sinh đôi, sợ là chàng đi ngủ cũng không dám.” Lâm Lan ngượng ngập nói.

Phùng Thị nhìn Lâm Lan lắc đầu cười: “Lâm Lan, ta thật là hâm mộ cô, nữ nhân chúng ta, khát vọng lớn nhất là được trượng phu yêu thương, Minh Doãn đối với cô thật là tốt, vui với niềm vui của cô, đau với nỗi đau của cô.”

Lâm Lan cười cười: “Ta cũng rất tốt với chàng mà.”

Phùng Thị lườm nàng một cái: “Cô tính sao thì tính. Được rồi, ta phải đi về đây, phụ thân cô nghe nói cô mang thai đôi, ông ấy vội vàng đi đặt thêm lễ vật, nói là tất cả lễ vật đều chỉ chuẩn bị một phần, không thể để cho đứa cháu còn lại chịu ủy khuất, ta thấy ông ấy vui mừng đến điên rồi.”

Chương 336 – Lời hứa của ta

Lý Minh Doãn được trở về, vội vàng chạy thẳng tới nội viện, bọn hạ nhân chào hỏi, hẳn không đếm xỉa tới.

“Lan Nhi...” Lý Minh Doãn vào nhà tìm Lan Nhi.

“Ta ở chỗ này đây!” Lâm Lan ngồi trên ghế dựa, cầm một khung thêu học theo Như Ý, dù sao nhàn rồi nhàm chán, nhìn Như Ý thêu thùa có chút thích thú, mấy sợi tơ là có thể biến hóa ra các loại hoa dạng.

Lý Minh Doãn thấy Lâm Lan bụng đã lớn mà còn học thêu thùa may vá, liền nóng nảy: “Làm sao nàng lại làm những thứ này, mệt nhọc là không tốt đâu.” Không thêm một lời liền cướp khung thêu khỏi tay Lâm Lan, ném vào cái giỏ đựng.

“Aiz! Chàng cẩn thận một chút! Ta vất vả lắm mới làm được, hư thì sao?” Lâm Lan đau lòng nhìn khung thêu nói.

Lý Minh Doãn không để ý tới kháng cự của nàng, quay đầu hướng Như Ý

nói: “Người đi xuống trước, ta có lời cần nói với nhị thiếu phu nhân.”

Như Ý vội vàng thu thập đồ lui ra.

Lâm Lan biết hẳn muốn nói gì, cũng biết hẳn có phản ứng như thế nào, sắc mặt trầm xuống, mày nhíu lại, tựa như muốn sập xuống.

Ánh mắt Lý Minh Doãn lướt qua ghế dựa, lấy thêm một cái gối mềm đặt sau lưng Lâm Lan cho nàng dựa, lúc này mới ngồi xuống bên cạnh nàng, ngó chùng cái bụng tròn vo, hồi lâu mới mở miệng: “Nơi này có hai đứa bé?”

Lâm Lan thành thật gật đầu: “Hai.”

Ánh mắt của hắn căng thẳng: “Nàng xác định?”

Lâm Lan gật đầu: “Thời điểm ba tháng đã biết.”

Lý Minh Doãn mím môi, đưa tay sờ sờ bụng Lâm Lan, xong lại đứng lên đi tới đi lui. Đi một chút lại dừng lại xem bụng Lâm Lan một xúu, sau đó lại tiếp tục đi.

Lâm Lan nhìn bộ dạng luống cuống của hắn, bật cười nói: “Chàng có thể ngồi xuống không, đi tới đi lui ta chóng mặt quá.”

Lý Minh Doãn vội vàng ngồi xuống, bộ dạng khỏ sở: “Lan Nhi, vậy phải như thế nào đây?”

Lâm Lan liếc hắn một cái: “Chàng buồn cái gì? Đổi lại người khác, biết thế tử mang thai đôi thì cao hứng đi đốt pháo rồi đấy. Còn chàng, lại lo lắng nhíu mày là sao.”

Lý Minh Doãn nói: “Sinh một đứa bé đã rất nguy hiểm rồi, một lần sinh hai, chẳng phải là càng nguy hiểm? Ta không cần cái gì sinh đôi sinh ba, ta chỉ van xin thế tử của ta bình an.”

Hắn không dám nghĩ, Lan Nhi khó sinh, hắn nên làm cái gì bây giờ?

Ánh mắt của hắn đầy sợ hãi bất lực, Lâm Lan nhìn thấy, trong lòng mềm nhũn, cầm lấy tay hắn đặt lên bụng mình, ôn nhu nói: “Minh Doãn, chàng không phải sợ, ta không có việc gì. Ta cùng các con sẽ bình an, ta cam đoan với chàng.”

Lý Minh Doãn đúng là rất bất lực, chuyện như vậy hẳn muốn giúp cũng không giúp được, hẳn cúi người, mặt dán lên bụng Lan Nhi, hẳn cũng rất mong đợi hai đứa bé này, mong đợi một nhà bốn người vui vẻ hòa thuận, nhưng mà, thật không có chuyện gì sao? Kể từ khi Lan Nhi có bầu, hẳn đặc biệt lưu ý tin tức về phương diện này, nghe được nhà đồng liêu nào thêm người, mẫu tử bình an, hẳn cảm giác Lâm Lan sẽ an toàn thêm một phần, nếu nghe được tin tức không tốt, hẳn ăn không ngon ngủ không yên, nhắm mắt lại là mơ thấy Lan Nhi thống khổ rên rỉ, phía dưới toàn là máu, hẳn không dám nói cho Lan Nhi, sợ Lan Nhi lo lắng, có đôi khi hẳn cảm thấy, có con hay không có con cũng không sao cả, lời này lại càng không dám nói cho Lan Nhi, Lan Nhi sẽ giận hẳn. Trước kia cảm giác chuyện nhi nữ tường tình như vậy sẽ không phát sinh ở trên người mình, cảm thấy như vậy rất không có tiền đồ, hiện tại hẳn đã thành người không có tiền đồ rồi.

Lâm Lan nhẹ nhàng vuốt tóc hẳn, ôn nhu nói: “Minh Doãn, ta biết chàng đau lòng ta, tâm của ta cũng giống chàng, chàng là người quan trọng nhất cuộc đời ta, ta sẽ sống thật lâu vì chàng, cùng chàng nhìn con chúng ta lớn lên, cưới vợ sinh con, cùng chàng tới khi tóc trắng xoá, Minh Doãn, đây là lời hứa của ta.”

Lý Minh Doãn rung động ngẩng đầu, hốc mắt đột nhiên ướt, cùng Lan Nhi ở chung một chỗ lâu như vậy, nàng chưa bao giờ nói những lời xúc động như thế này, mặc dù hẳn biết lòng nàng, nhưng biết là một chuyện, chính tai nghe được lại là một chuyện khác.

“Lan Nhi, vậy nàng nhất định phải giữ lời đấy.” Minh Doãn nhìn Lan Nhi, nghiêm túc như một đứa bé đòi cha mẹ hứa hẹn.

Lâm Lan không nhịn được hôn nhẹ lên môi hẳn, cười nói: “Nhất định, đừng quên, ta chính là đại phu, không phải là kẻ bịp bợm.”

Lý Minh Doãn bị nàng trêu chọc cười lên, trìu mền véo nhẹ gương mặt vì mang thai mà béo phì của nàng.

“Không cho véo, bị chàng véo sung lên rồi.” Lâm Lan cười vuốt ve tay

của hắn.

“Sung càng tốt, mập mập, nhiều thịt, sờ thích tay.” Lý Minh Doãn khúc khích cười nhạo.

Lâm Lan nhào qua hắn: “Chàng thích sung mặt ấy gì. Ta giúp chàng.”

Hai người chơi đùa, Lý Minh Doãn sợ ảnh hưởng bụng Lâm Lan, không dám dùng nhiều sức, bị nàng néo mặt đau quá, vội vàng xin tha: “Được rồi, được rồi, ta đầu hàng, ta nhận thua...”

Lúc này Lâm Lan mới bỏ qua cho hắn, dựa vào ngực hắn, lấy lại nhịp thở, hỏi: “Bà ngoại tới kinh thành rồi?”

Lý Minh Doãn ngờ ngác một chút, liền đoán được là Phùng Thị đã tới rồi, liền đem lời bà ngoại bảo hắn về nói với nàng nói ra, kể cả những lời bà nói với Diệp Hình Nhi cũng nói ra luôn.

Lâm Lan nghe xong giận một lúc, nói: “Diệp Hình Nhi chính là đoán chừng mấy người mềm lòng mới dám hành động không kiêng sợ, đụng phải người cứng rắn như lão thái thái, cô ta không còn cách nào hết, chàng chờ xem, Diệp Hình Nhi sẽ không xuất gia, cũng không tìm chết đâu, khẳng định cô ta sẽ cùng lão thái thái trở về Phong An.”

Lý Minh Doãn nói: “Nếu nó không chịu thay đổi tính tình, sau này còn phải ném mùi đau khổ.”

Lâm Lan nói: “Đó là chắc chắn, ta xem bà ngoại cũng không nên tìm nhà chồng khác cho cô ta, nếu không sẽ mang tai họa cho nhà người đó, trừ phi cùng nhà kia có cừ oán.”

Lý Minh Doãn cười nhẹ nói: “Nhẫn lâu như vậy, rốt cục không cần nhịn nữa.”

Lâm Lan lơ đễnh bĩu môi: “Ta căn bản không đặt chuyện của cô ta trong

lòng, cho dù bà ngoại không ra mặt, muốn thu thập cô ta cũng là chuyện dễ dàng.” Vừa nói vừa liếc xéo Lý Minh Doãn: “Ai dám ngấp nghé trượng phu của ta, chàng là của ta, duy nhất mình ta.”

Lý Minh Doãn cười nói: “Vậy con chúng ta có phần không?”

Lâm Lan trừng mắt: “Con là hai chuyện khác nhau.”

Mặc dù Diệp lão thái thái nói ngày mai thăm nàng, nhưng Lâm Lan nghĩ bà cố ý vì chuyện của nàng mà đi một chuyến xa, nàng làm văn bồi, về tình về lý nên đi qua bái kiến bà trước, cho nên, cơm tối xong, nói Minh Doãn cùng đi Diệp phủ.

Đến Diệp phủ, Lâm Lan mới biết được, đại cữu gia bị phạt quỳ ở Từ đường, đến bây giờ vẫn chưa được thả ra, Diệp Hình Nhi cũng bị cấm túc. Thời điểm Vương Thị nhìn thấy Lâm Lan, sắc mặt lúng túng, ánh mắt phức tạp, Lâm Lan cũng lười suy nghĩ tâm tình Vương Thị, đoán chừng là có then cũng có oán giận.

Diệp lão thái thái nghe nói Lâm Lan cùng Minh Doãn tới, vội vàng sai người mời bọn họ tới phòng bà.

Thấy Lâm Lan bụng lớn không tiện hành động còn muốn hành lễ với mình, Diệp lão thái thái bận rộn ngăn lại, đau lòng nói: “Cháu đang mang thai, bỏ qua những nghi thức xã giao cả đi, Minh Doãn, còn không mau đỡ vợ cháu ngồi xuống.”

Lý Minh Doãn cười ha ha đỡ Lâm Lan ngồi xuống đầu giường gần lò sưởi, sau đó lui về phía sau hai bước, chấp tay thờ dài: “Lan Nhi không tiện hành lễ, cháu ngoại thay nàng thỉnh an bà ngoại.”

Diệp lão thái thái cười nói: “Được rồi được rồi, cháu thi lễ đủ rồi đây, Chu mama, còn không mau pha trà.”

Chu mama vui vẻ phân phó hạ nhân dâng trà.

Diệp lão thái thái nhìn bụng Lâm Lan, trong lòng vui mừng, cười nói: “Lan Nhi! Năm đó ta nghĩ, nói không chừng cháu sẽ trở thành cháu dâu thật sự của ta, kết quả, đã thành sự thật rồi.”

Lâm Lan hồi tưởng lại bản thân mình buộc lão thái thái ký hiệp nghị, không khỏi cảm thấy khó xử, thẹn đỏ mặt nói: “Năm đó Lan Nhi tuổi nhỏ không hiểu chuyện, để cho lão thái thái chê cười.”

Diệp lão thái thái ha ha cười nói: “Cháu đừng nói thế, nếu không phải cháu muốn ta viết giấy làm chứng cứ, ta sẽ không coi trọng cháu đâu. Cháu là một đứa bé thông minh lại biết phân tặc, rất tốt.”

Lý Minh Doãn không biết chuyện chứng từ gì, mờ mịt nói: “Chứng từ gì cơ?”

Diệp lão thái thái cùng Lâm Lan nhìn nhau cười một tiếng, giọng nói Diệp lão thái thái mang vài phần tinh quái: “Đây là bí mật của hai chúng ta, không nói cho cháu.”

Lý Minh Doãn ngạc nhiên, bà ngoại không thích nói đùa, hôm nay sao thế này? Đổi tính rồi?

Trong lòng Lâm Lan càng thêm quần bách.

Diệp lão thái thái nắm tay Lâm Lan, hỏi về sinh hoạt ăn uống của nàng. Lâm Lan nhất nhất trả lời, Diệp lão thái thái mới thở phào nhẹ nhõm nói: “Nghe Chu mama nói cháu nôn ọe dữ làm ta lo lắng mãi, bây giờ nghe cháu nói như thế, ta an tâm. Có điều, cháu vẫn phải cẩn thận chút ít, dù gì cũng là mang song thai, lại mang thai lần đầu, lần này ta tới đây, mang theo cả bà đỡ nổi danh nhất Phong An cho cháu. Bà ấy từng có kinh nghiệm đỡ sinh đôi, cháu cũng là đại phu, có gì chú ý thì cháu dạy bà ấy trước, đến lúc đó cũng có thể giúp cháu giúp một tay.”

Lý Minh Doãn cao hứng không thôi, không đợi Lan Nhi mở miệng, hấn

đứng lên nói tạ ơn: “Vẫn là bà ngoại nghĩ chu đáo, cháu trai đang rầu rĩ về chuyện này đây.”

Diệp lão thái thái cười vang: “Ta lại không biết cháu trai mình nghĩ gì sao?”

Lý Minh Doãn ngượng ngập, trong lòng rất là cảm kích.

Diệp lão thái thái quay đầu lại cùng Lâm Lan nói chuyện: “Đứa nhỏ, chuyện lần này khiến cháu chịu ủy khuất.”

Lâm Lan ngượng ngùng nói: “Để cho bà ngoại vất vả, cháu dâu rất áy náy.”

“Đây là dâu, cháu có việc có thể nghĩ đến bà ngoại, trong lòng bà ngoại rất cao hứng, cho dù không có chuyện bại hoại này, bà cũng muốn tới thăm cháu, xem chặt ngoại trai của ta.” Diệp lão thái thái cười nói, dừng một chút nói thêm: “Chuyện ta đã giải quyết xong, hai ngày nữa sẽ đưa người về.”

Lâm Lan ngạc nhiên: “Bà ngoại về sớm vậy sao?”

Diệp lão thái thái cười nói: “Bà ngoại thật vất vả tới một chuyến, tất nhiên phải chờ chặt ngoại trai ra đời, ôm hôn một cái mới cam tâm.”

Chu mama bổ sung: “Lão thái thái sai người đưa biểu tiêu thư về Phong An trước, lão thái thái sẽ ở lại vài tháng, qua vài ngày nữa, lão thái gia cũng sẽ đến.”

Lâm Lan cùng Lý Minh Doãn hai miệng một lời: “Thật ạ? Vậy thì tốt quá.”

Chương 337 – Uất ức rồi

Thừa dịp lão thái thái cao hứng, Lâm Lan nháy mắt với Lý Minh Doãn,

Lý Minh Doãn hiểu ý nói: “Bà ngoại, bà xem, chuyện đã giải quyết xong, có phải nên cho cậu cả đứng dậy?”

Lâm Lan cũng nói: “Cậu cả là vì đau lòng biểu muội, đáng thương tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ, bà ngoại hãy cho cậu cả đứng lên đi ạ.”

Diệp lão thái thái vốn không có ý định phạt quá nặng, nhi tử của mình nên bà rõ ràng, Đức Hoài là nhất thời hồ đồ bị Hình Nhi hù dọa, nếu Minh Doãn cùng Lâm Lan cầu tình, bà đương nhiên ưng thuận, cũng để cho Đức Hoài biết mình có nhiều hồ đồ thế nào.

Diệp lão thái thái ra vẻ ngượng nghịu, gắt nhẹ: “Cháu đã nói thế rồi, ta còn có thể không theo sao? Chu mama, người dẫn biểu thiếu gia đi Từ Đường, nói với đại lão gia, nếu nó biết sai rồi thì đứng lên đi.”

Chu mama dạ một tiếng, đi trước dẫn đường.

Trong Từ Đường ánh sáng mờ mờ, yên tĩnh không tiếng động, Diệp Đức Hoài đã quỳ hai canh giờ, tuy nói có nệm êm nhưng dầu gì cũng đã lớn tuổi, quỳ lâu xương cứng ngắc, chân tê dại, thật không chịu nổi, cầm tay áo rồi nhưng cũng không dám lau mồ hôi trên trán, cũng không dám đứng lên đi lại, đã rất lâu rồi mẩu thân không tức giận như vậy, đều do hấn nhất thời hồ đồ, quản gia không nghiêm, hấn thật sự vì Hình Nhi đập đầu vào cột gây sợ hãi.

“Cạch” cửa phía sau mở ra, Diệp Đức Hoài theo bản năng thẳng sống lưng, cho là mẩu thân đại nhân tới.

“Cậu cả!” Lý Minh Doãn đi tới thấy cậu cả quỳ tới cứng đờ, trong lòng một trận khó chịu, nhẹ nhàng kêu một tiếng. Đối với cậu cả, hấn luôn mang lòng kính trọng cùng cảm kích, mặc dù lần này cậu đứng là làm khó hấn và Lan Nhi nhưng hấn không hận cậu.

“Cậu, cậu đứng lên đi.” Lý Minh Doãn tiến lên đỡ hấn.

Diệp Đức Hoài thấy người tới là Minh Doãn, trong lòng rất xấu hổ, ngượng ngùng nói: “Minh Doãn à, cháu đừng lo cho cậu, để cho cậu quỳ, là do cậu hồ đồ, cháu đừng trách cậu.”

Lý Minh Doãn mỉm cười nói: “Cháu làm sao lại trách cậu chứ. Cậu đứng lên đi. Là bà ngoại bảo cháu tới đây.”

Chu mama nói: “Đại lão gia, lão thái thái nói nếu ngài biết sai rồi thì đứng lên đi.”

Lúc này Diệp Đức Hoài mới vịn Minh Doãn khẽ run rẩy đứng lên. Lý Minh Doãn dìu hắn ra khỏi Từ Đường, đến phòng ấm ngồi xuống, sai người nhanh chóng dâng trà nóng lên.

Diệp Đức Hoài uống một ngụm trà nóng, cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, nói với Minh Doãn: “Làm sao cháu còn chưa về? Mau về đi, Lâm Lan sẽ mong cháu.”

Lý Minh Doãn cười cười, ngồi xuống một bên, nói: “Lúc này cháu đã về, giờ qua là mang Lan Nhi sang cùng để thăm bà ngoại.”

Diệp Đức Hoài già rồi nhưng không khỏi đỏ mặt: “Lâm Lan không trách cậu sao?”

Lý Minh Doãn cười nói: “Làm sao lại như vậy? Lan Nhi luôn luôn kính trọng cậu.”

Diệp Đức Hoài thở dài một cái, thử nghĩ xem lúc đầu chính mình tới cửa nói yêu cầu không an phận, mắt nhắm mắt mở đối với yêu cầu quá đáng của Hình Nhi, thật sự là không xứng với bốn chữ quang minh lỗi lạc, người đã lớn tuổi mà còn dễ dàng mềm lòng, dễ dàng hồ đồ.

“Cháu nói với Lâm Lan, lần này là cậu sai, làm cho con bé phải suy nghĩ.” Diệp Đức Hoài ngượng ngùng nói.

Lý Minh Doãn gật đầu: “Trong lòng Lan Nhi cũng rõ ràng, cũng có thể thông cảm nỗi khổ tâm của cậu, cô ấy sẽ không để ở trong lòng. Chuyện đã trôi qua rồi, cậu đừng để ý nữa.”

Ba ngày sau, Diệp Hình Nhi bị Diệp lão thái thái đuổi về Phong An, Phùng Thị làm trọn bốn phần nhà mẹ đẻ Lâm Lan, đi qua trò chuyện với Diệp lão thái thái cùng Vương Thị. Thứ nhất là kính trọng việc Diệp lão thái thái làm, thứ hai, lúc trước cùng đại cữu gia Diệp gia cãi cọ, mặc dù chuyện đã giải quyết nhưng trong lòng cũng có vướng mắc, rồi lại nói, so sánh với Lý gia, Diệp gia có quan hệ mật thiết hơn với Lý Minh Doãn, đây là giữ thể diện cho Minh Doãn, hai nhà hòa thuận, cuộc sống của vợ chồng son họ mới có thể trôi qua hạnh phúc.

Thời gian trôi qua rất nhanh, thoáng cái đã hơn hai tháng, cửa ải cuối năm gần đến, ngày dự tính Lâm Lan sắp đến rồi.

Bụng Lâm Lan rất lớn, trên bụng đầy vết rạn. Lâm Lan nằm ở trên giường, vuốt những đường vân như những đường dài mảnh trên vỏ dưa hấu. Trong lòng rất phiền muộn: “Minh Doãn, những đường vân này không mất đi, sau này bụng rất khó coi, chàng có ghét bỏ ta không?”

Lý Minh Doãn để quyền sách xuống, xoay người lại sờ bụng của nàng, ôn nhu nói: “Làm sao lại thế? Đây là nàng cực khổ vì con chúng ta, ta đau lòng còn không kịp, làm sao lại ghét bỏ? Nàng đừng suy nghĩ lung tung.”

Lâm Lan nhăn mũi: “Ngoài miệng chàng nói như vậy, trong lòng nhất định sẽ ghét bỏ, cho dù hiện tại không chê, nói không chừng tương lai sẽ ghét bỏ.”

Lý Minh Doãn bật cười: “Nàng nhiều tư tưởng kỳ diệu quá, ta là người như vậy sao?”

Lâm Lan hừ hừ nói: “Người sẽ thay đổi.”

Lý Minh Doãn cười nói: “Vậy nàng cứ đợi mà xem. Nhìn xem có thay đổi không.”

Lâm Lan liếc mắt, lại xoa xoa mấy đường rạn, hôm nay lại có thêm mấy đường. Chuyện này khiến tâm tình của nàng xuống thấp, trong đầu luôn nghĩ tới chuyện không tốt; nàng cùng Minh Doãn thân thể khỏe mạnh, không có ham mê bất lương, sinh hoạt cũng rất tốt, kể từ sau khi mang thai, nàng trở nên cẩn thận vô cùng, đồ ăn thức uống rất mực chú ý, đồ ăn không nên đụng là không đụng, tim thai nhi đập rất đều, thai vị cũng ổn, như vậy là em bé rất khỏe mạnh nhưng nàng vẫn luôn lo lắng cùng sợ hãi. Thời đại này không có siêu âm, không nhìn thấy em bé trong bụng, giống như Ngụy Tử Huyền kia sinh đứa bé sứt môi thì sao? Vạn nhất con nàng nhiều ngón tay hay nhiều ngón chân, hoặc là có chỗ nào không ổn, vậy phải làm thế nào? Thật ra thì bản thân Lâm Lan rõ ràng, đây là chứng uất ức tiền sản, rất nhiều sản phụ sẽ có bệnh trạng như vậy, thấp thỏm, lo âu, bất an. Nàng đã nhiều lần điều chỉnh chính mình, nhưng là không khống chế được ý muốn suy nghĩ linh tinh.

Lý Minh Doãn thấy Lan Nhi cau mày không nói, khoảng thời gian gần đây, Lan Nhi thường xuyên như vậy, tâm tư rất nặng nề, thật ra thì hấn cũng rất lo lắng, dĩ nhiên, không phải là những vết rạn trên bụng Lan Nhi, Lan Nhi có thể nào hấn cũng sẽ không để ý, hấn chỉ lo Lan Nhi không thể thuận lợi sinh nở, hấn đã hỏi riêng bà đỡ, bà đỡ nói, sinh đôi tương đương hai lần sinh, là khảo nghiệm lớn về nghị lực cùng thể lực của sản phụ.

“Lan Nhi, ta nghĩ mấy cái tên cho các con, nàng chọn nhé?” Lý Minh Doãn rút ra một tờ giấy.

Lâm Lan tựa vào bả vai hấn nhìn.

“Theo như gia phả Lý gia, con chúng ta nếu là nam thì có chữ lót là “Thừa”, mấy tên Thừa Đức, Thừa Nghiệp, Thừa Chí... không lấy, không có ý tứ gì hết, các con chúng ta, khẳng định không kém rồi, hậu sinh khả úy mà. Ta chỉ hi vọng bọn chúng có thể bình an, không buồn không lo lớn lên, nhưng mà Thừa Bình, Thừa An thì lại quá bình thường, mà quản gia phủ chúng ta cũng đã gọi là Phúc An rồi. Không được không được, cho nên, ta đã nghĩ gọi là Thừa Du, Thừa Duyệt, ý nghĩa vui vẻ cao hứng, bọn chúng là niềm vui lớn nhất cuộc đời chúng ta, nhìn bọn chúng lớn lên là bình yên vui vẻ của chúng ta, nàng xem thế nào?” Lý Minh Doãn ôn nhu nói.

Lâm Lan không ngừng gật đầu: “Ừm! Ta cũng rất thích, ta cũng không cầu các con chúng ta có bao nhiêu tiền đồ, có thể mạnh khỏe bình an là tốt rồi, nhưng mà... Vạn nhất là nữ nhi thì sao?”

Lý Minh Doãn cúi đầu hôn nhẹ lên trán nàng: “Nhi tử là ta đặt tên, nữ nhi sẽ để cho nàng đặt.” Cho nàng một chút chuyện để làm, nàng sẽ không còn thời gian suy nghĩ lung tung.

Lâm Lan bĩu môi: “Này. Chàng trọng nam khinh nữ sao! Tại sao chỉ đặt tên cho nhi tử mà không đặt tên cho nữ nhi? Ta khổ sở hoài thai mười tháng, chàng chỉ cần dễ dàng động đầu óc, không được không được, chàng phải nghĩ đi.”

Lý Minh Doãn cười khỏ nói: “Bà cô của ta ơi, ta tuyệt đối không có ý trọng nam khinh nữ, được rồi, thật ra thì ta cũng đã suy nghĩ, nhưng là cảm thấy không thích hợp, cho nên không thể làm gì khác hơn là mời nàng ra tay.”

Lâm Lan quăng cho hắn ánh mắt xem thường: “Chàng định đặt tên gì?”

“Nàng không được cười đấy.” Lý Minh Doãn cố ý muốn trêu chọc nàng.

“Nói mau nói mau.”

Lý Minh Doãn nói quanh co: “Lý Như Hoa, Lý Như Ngọc, thế nào? Nữ nhi chúng ta khẳng định lớn lên như hoa như ngọc, xinh đẹp giống mẹ chúng.”

Lâm Lan khịt mũi: “Tục, tục không chịu được, tài nghệ Trạng nguyên của chàng thế này thôi sao, quá kém, lại còn như hoa như ngọc. Mau đổi tên khác đi.”

“Vậy... Lý Tư Huệ, Lý Tư Mẫn thì sao?”

Lâm Lan suy nghĩ một chút, nói: “Miễn cưỡng có thể được, nhưng mà, Phùng Thị là Phùng Thục Mẫn rồi, cùng tên trường bối, không được!”

Lý Minh Doãn ra vẻ uể oải nói: “Nàng xem đi, xem đi, khó khăn lắm mới nghĩ được, kết quả đều bị loại, ta thật sự không nghĩ ra nữa rồi.”

“Được rồi được rồi, chàng làm cha kiểu gì vậy, chọn tên cũng không xong, để ta tự mình chọn.” Lâm Lan phẫn nộ nằm xuống, chuẩn bị ngủ.

“Haiz... Đâu có thể tùy tiện đặt tên được, còn phải xem Thiên Địa Nhân, xem ngày sinh tháng đẻ...” Lý Minh Doãn cảm râm.

“Biết rồi biết rồi, vậy thì chờ con sinh ra rồi tính, Minh Doãn, đỡ ta dậy, ta muốn xoay qua chỗ khác ngủ, nằm thế này, ta hơi khó thở.” Lâm Lan kêu lên.

Lý Minh Doãn cẩn thận đỡ hông nàng để nàng đứng dậy, sau khi nàng đổi tư thế xong, lấy cái gối mềm đặt dưới bụng nàng: “Thư thái hơn chút nào chưa?”

Lâm Lan gật đầu: “Thế này tốt rồi, cũng chỉ còn vài ngày khó khăn thôi.”

Lý Minh Doãn đau lòng xoa xoa vai nàng: “Nàng không thoải mái thì gọi ta, đừng sợ đánh thức ta.”

Lý Minh Doãn vẫn không dám ngủ, Lâm Lan hơi động một chút, hắn liền khấn trương, bà đỡ nói, Lan Nhi có thể sinh bất kỳ lúc nào.

“Minh Doãn, chàng an tâm ngủ đi. Có gì ta sẽ gọi chàng, vả lại, có Như Ý ở phòng ngoài mà.” Lâm Lan cũng khó ngủ, nàng vừa động, Minh Doãn phía sau còn động tĩnh lớn hơn nàng, làm cho nàng ngủ không được.

Lý Minh Doãn nhẹ nhàng ôm bụng nàng, hai đứa bé trong bụng không an phận, Lý Minh Doãn yên lặng trò chuyện với các con: Nhi tử, phải ngoan

nhé. Để mẹ các con ngủ ngon, mẹ các con nghỉ ngơi tốt, mới có sức lực sinh các con ra, ngoan... Cha thương các con.

Chương 338 – Hai bánh bao

Lâm Lan ngủ mơ mơ màng màng, cảm giác bụng một trận quặn đau, lúc đầu còn tưởng rằng nằm mơ nhưng cơn đau kia càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng mãnh liệt, Lâm Lan giật mình tỉnh lại, vừa sờ quần, đã thấy ướt một mảng lớn.

“Minh Doãn, Minh Doãn... Mau tỉnh lại...” Lâm Lan kéo tay Minh Doãn.

Minh Doãn lập tức tỉnh lại: “Lan Nhi, sao thế?”

“Ta, ta sắp sinh.” Lâm Lan cắn môi, tận lực giữ vững giọng nói, con mẹ nó, mới bắt đầu đau bụng sinh làm sao đã đau thế này!

“Sao? Sắp sinh? Như Ý, Như Ý, mau tắt đèn...” Lý Minh Doãn mặc thêm áo choàng bay xuống giường.

Như Ý nghe tiếng liền tắt đèn.

Lý Minh Doãn thấy Lâm Lan chau mày, bộ dáng rất thống khổ, tâm liền quặn lên, đỡ Lâm Lan nằm ngửa, an ủi: “Lan Nhi, đừng sợ. Ta đi mời bà đỡ và đại phu, không có chuyện gì, không có chuyện gì...”

Như Ý không đợi nhị thiếu gia phân phó, bỏ chạy đi ra gọi.

Rất nhanh, bà đỡ tới, Chu mama cũng tới, Chu mama liền đẩy nhị thiếu gia tới phía cửa.

“Chu mama, ta phải ở lại...” Lý Minh Doãn ôm chặt khung cửa không chịu đi.

Chu mama vội la lên: “Trời ơi! Nhị thiếu gia của ta ơi, chỗ này là phòng sinh, cậu là nam nhân, không thể ở lại.” Chu mama đưa mắt nhìn, mấy bà tử cùng nhau tới đẩy Lý Minh Doãn đi ra.

Lý Minh Doãn bị giam ở bên ngoài, nhanh chóng gào lên: “Lan Nhi, nàng đừng sợ, ta ở ngay bên ngoài...”

Vợ chồng Lâm Trí Viễn nghe tin, nửa đêm chạy tới, tới cửa đụng phải Diệp gia lão thái thái cùng Vương Thị, đoàn người cùng nhau đi vào.

Từng cơn đau quặn tới, liên tiếp không có một khoảng dừng, toàn thân Lâm Lan ướt sũng mồ hôi, đầu tóc dính bết lại. Bà đỡ lái nhai bên tai nàng: “Cố gắng nhịn, bây giờ chưa phải là thời điểm dùng sức, thở đều đi, đúng rồi, cứ như vậy...”

Chuyện này nàng cũng biết, nhưng mà, đau đớn dặng tới thì hô hấp liền hỗn loạn. Giờ khắc này nàng phải cố nhịn, không đến lúc cần dùng lực lại không thể dùng, sẽ khiến tử cung bị xé rách, xuất huyết nhiều.

“Đứa bé ngoan, nếu như không nhịn được, cháu cứ la lên, không ai cười cháu cả.” Diệp lão thái thái nhìn Lâm Lan nhịn quá cực khổ, mồ hôi tuôn như suối nhưng cắn chặt môi không chịu hừ một tiếng, nhìn đôi môi bị cắn nát, bà đau lòng vô cùng.

“Đúng vậy! Thiếu phu nhân, nếu đau quá thì cứ la lên, chỉ cần đừng quá lớn là được.” Chu mama khuyên nhủ, thích hợp phát tiết một chút có thể giảm bớt đau đớn.

Lâm Lan lắc đầu, yếu ớt nói: “Ta có thể chịu được.” Nàng không thể la, Minh Doãn ở ngay bên ngoài, nếu nàng la lớn, Minh Doãn nhất định sẽ xông vào.

“Thiếu phu nhân, uống bát súp lấy sức.” Như Ý bưng bát súp dứt tới khoe miệng thiếu phu nhân.

Lâm Lan miễn cưỡng uống một hớp, con đau bụng sinh lại đột kích, lần này lợi hại gấp nhiều lần những lần trước, Lâm Lam thầm mắng trong lòng, con mẹ nó, thật đau quá đi.

Phòng ngoài, Lâm Trí Viễn đứng ngồi không yên, xoa xoa tay, trong lòng lo lắng cực độ. Cảm giác lo âu thấp thỏm giống như năm đó Thẩm Thị sinh Lâm Phong, bên cạnh, Minh Doãn còn khẩn trương hơn ông gấp bội, đã mấy canh giờ rồi, cái mông không hề chạm ghế, đi tới đi lui trong phòng.

“Minh Doãn, cậu ngồi xuống nghỉ ngơi chút đi, sinh con không nhanh được đâu.” Lâm Trí Viễn khuyên nhủ.

“Đúng vậy, Minh Doãn, Chu mama nói, tình huống Lan Nhi ổn định, hẳn là không thành vấn đề.” Phùng Thị an ủi.

Lý Minh Doãn không nghe lọt một chữ, mặc dù Lâm Lan không la khóc nhưng hẳn có thể tưởng tượng được giờ phút này Lâm Lan phải chịu bao nhiêu đau khổ, trong lòng hẳn cực sợ.

Ánh mặt trời lên rồi lại tắt, sắc trời dần dần tối sầm.

Lâm Lan vô lực mở mắt ra, nhìn ánh nến, đã qua một ngày rồi sao? Bà đỡ một mực bảo nàng dùng sức, nàng đã dùng toàn bộ sức lực rồi, mệt chết mất nhưng sao vẫn chưa được? Từ lúc thấy đầu đứa bé đến giờ đã hơn một canh giờ rồi thì phải, nước ối đã chảy hết rồi, tình hình như thế này thì không ổn, nếu không mau sinh, đứa bé sẽ gặp nguy hiểm. Có chút lo lắng trong ánh mắt tất cả mọi người trong phòng, bà đỡ kê tai Diệp lão thái thái nói nhỏ, mỗi một câu nói, sắc mặt Diệp lão thái thái lại thêm khó coi mấy phần.

“Nhị thiếu phu nhân, người hãy cố chịu đựng, dùng sức đi, ngàn vạn lần không được ngủ...” Chu mama lên tiếng thu hút sự chú ý của Lâm Lan.

Thật sự là buồn ngủ, nàng chỉ muốn ngủ thiếp đi.

“Lan Nhi, Lan Nhi, nàg có nghe thấy không? Đừng quên nàg đã đáp ứng ta, nàg cùng các con sẽ bình an, không cho nàg nói dối, đã hứa làm phải làm, chẳng phải nàg là người luôn giữ lời sao? Lần này không được nuốt lời đấy, Lan Nhi, Lan Nhi, có nghe thấy không...” Bên ngoài truyền vào tiếng la của Lý Minh Doãn, giọng nói khàn khàn mang theo tiếng khóc nức nở.

Lâm Lan mở trừng mắt ra, thật là, người này, nhiều người ở đây mà hấn không biết xấu hổ lại khóc, nàg đau như vậy mà có khóc đâu.

Lâm Lan cố gắng tập trung tinh thần, nói với bà đỡ: “Rạch đi!”

Bà đỡ nhìn ý tứ Diệp lão thái thái, Diệp lão thái thái lặng yên chốc lát, gạt đầu, Lâm Lan là đại phu, nàg tự biết mình đang làm cái gì.

“Chu mama, theo như biện pháp ta dạy cho mama, ta cần mọi người hỗ trợ.” Lâm Lan thở hỏn hên, hiện tại chỉ có thể dùng biện pháp này.

Thì ra là trên đời thật sự có một loại đau đớn không nói lên được thành lời, khi người ta cầm kéo rạch trên người một lỗ hồng lớn mà không còn cảm giác để kêu.

“Làm đi.” Lâm Lan dứt khoát nói, trong mắt hiện lên sự kiên nghị, theo bản năng túm vào cạnh giường, hít sâu, cảm giác Chu mama dùng lực nhấn một cái, nàg cùng sức theo.

Chỉ cảm thấy phía dưới một trận nóng ướt, phảng phất như đau đớn bị đè nén tìm được cửa phát tiết.

“Ra rồi, ra rồi...” Bà đỡ vui vẻ nói.

Trước mắt Lâm Lan tối sầm, mất đi ý thức.

Không biết trải qua bao lâu, lại là một trận quận đau kéo nàg từ cơn hôn mê về hiện thực.

Bên tai âm ỉ tiếng nói, hồi lâu nàng mới nghe rõ, là Diệp lão thái thái nói bên tai nàng: “Đứa bé ngoan, cực khổ cho cháu, hài tử thứ nhất đã ra ngoài, là một nam hài, rất anh tuấn, giống cha nó như khắc cùng một khuôn mẫu, nhưng mà, cháu vẫn chưa thể nghỉ ngơi được, hài tử thứ hai đang cố gắng, cháu cũng phải giúp con mình nhé,”

Lý Minh Doãn nghe được bên trong truyền ra tiếng đứa trẻ khóc vang dội, tảng đá trong lòng nhất thời rơi xuống, vui mừng nói: “Sinh rồi, Lan Nhi sinh rồi...”

Lâm Trí Viễn ứa lệ, tiến lên ôm Lý Minh Doãn một cái, ha ha cười nói: “Tiếng khóc này thật vang dội, đích thị là một đứa cháu trai.”

Cạch, cửa mở ra, Chu mama ôm đứa bé đi ra ngoài, quỳ gối thi lễ với nhị thiếu gia cùng Lâm Tướng quân: “Chúc mừng nhị thiếu gia, chúc mừng Tướng quân, nhị thiếu phu nhân sinh tiểu thiếu gia.”

Lâm Trí Viễn cười ha ha: “Tốt, thưởng, tất cả mọi người có phần thưởng.”

Lý Minh Doãn nhìn đứa bé đỏ hồng bọc trong tã lót, gấp giọng nói: “Nhị thiếu phu nhân ổn không?”

Chu mama nói: “Lúc này nhị thiếu phu nhân đang mệt mỏi, nhưng không cần lo, chỉ còn chút cực khổ...”

Lý Minh Doãn nhất thời lại thót tim, Chu mama vội nói: “Nhị thiếu gia không cần lo lắng, đứa bé sau hẳn là dễ dàng hơn nhiều.”

Lâm Lan cơ hồ ở trạng thái nửa tỉnh nửa mê sinh hạ đứa bé thứ hai, nghe được thanh âm khóc nỉ non của đứa bé, nàng dần mất đi ý thức, ý niệm cuối cùng trong đầu... Chỉ mong là nữ nhi.

Một giấc ngủ thật sâu, không hề mộng mị, đợi khi Lâm Lan tỉnh dậy, đập

vào mắt là Minh Doãn đang lo lắng: “Lan Nhi, nàng ỏn không?”

Lâm Lan lấy lại bình tĩnh, trong phòng vẫn đót nển, im ắng. Nàng hỏi: “Con đâu?” giọng nói khản khản, ngay cả mình cũng cảm thấy xa lạ.

“Lão thái thái cùng Lâm phu nhân đang ỏm ở bên ngoài, sợ ỏm ỉ nàng nghỉ ngơi, Lý Minh Doãn nắm tay nàng, đưa lên miệng khẽ hôn nhẹ, ỏn nhu nói.

“Là long phượng thai sao? ” Lâm Lan vội vàng hỏi.

Lý Minh Doãn cười lắc đầu: “Là Lý Thừa Du cùng Lý Thừa Duyệt, nói là song sinh nhưng không giống nhau, lão đại giống ta, lão nhị giống nàng. Ta vốn bảo lão đại khóc lớn, không nghĩ lão nhị còn khóc lớn hơn, tưởng chừng muốn đảo lại hết ngói nhà rồi, đoán chừng là bị lão đại đoạt chức, trong lòng không phục, ủy khuất.”

“Vậ sao?” Lâm Lan cười, như vậy cũng rất tốt!

“Lan Nhi, cảm ơn nàng, cảm ơn nàng nói lời giữ lời, cảm ơn nàng đã sinh cho ta hai đứa con đáng yêu, cảm ơn nàng...” Trong mắt Lý Minh Doãn phiếm lệ, hôn lên tay Lâm Lan, phảng phất như giữ gìn một vật trân bảo, thật cảm tạ trời xanh đã cho Lan Nhi bình an vô sự.

Lâm Lan cười nói: “Chàng ỏm con vào cho ta nhìn.”

“Ừm, nàng chờ ta.” Lý Minh Doãn cúi người hôn lên trán nàng.

Chỉ chốc lát sau, Lý Minh Doãn tay trái tay phải ỏm hai đứa bé đi vào, đặt chúng vào lòng Lâm Lan.

Lâm Lan nhòm người dậy, chỉ thấy bên trong hai bọc tã lót là hai đứa bé nhỏ xíu hồng hồng, một đứa híp mắt ngủ, một đứa đang chép miệng nhỏ, nhưng mà không có nhìn ra giống nàng, chỉ thấy giống Minh Doãn.

“Ai là lão đại vậy?” Lâm Lan nhìn một hồi vẫn chưa phân biệt được.

Lý Minh Doãn cười híp mắt chỉ vào đứa bé nhỏ nhắn đang chép miệng: “Đây là lão đại, gầy hơn một chút là lão nhị, lão nhị vừa ăn xong ngủ rồi.”

Lâm Lan lấy bàn tay nhỏ bé của hai con ra đếm, không nhiều không ít, vừa vặn mười.

Lý Minh Doãn nhìn nàng chăm chú đếm ngón tay các con, không khỏi cười nói: “Không cần đếm nữa, ngón tay ngón chân bình thường, bình thường đến cực kỳ bình thường.”

Lúc này Lâm Lan mới thở phào nhẹ nhõm, hơi có chút thất vọng nói: “Ta vốn trông mong một đôi long phượng thai, kết quả là nhi tử.”

“Nhi tử nữ nhi không giống nhau sao? Chỉ cần là nàng sinh ta đều thích.” Lý Minh Doãn tới trêu chọc lão đại, ngón tay vừa đụng tới miệng lão đại, cái miệng nhỏ nhắn của lão đại liền chu lên, cho là thức ăn đến miệng rồi, nhưng ăn hoài không được, bắt đầu giận, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, há to mồm muốn khóc.

Lâm Lan vội vàng giữ tay Minh Doãn: “Chàng nhìn chàng đi, làm con khóc rồi đây.” Nhìn đứa bé chép miệng, nàng không khỏi đau lòng.

Lý Minh Doãn buồn cười: “Đứa nhỏ này, mới vừa rồi ép ăn mà không ăn, giờ thì lại tham ăn.”

Chương 339 – Bà mẹ bị bỏ quên

Bởi vì Lý Minh Doãn vui mừng đón nhận hai nhi tử song sinh, Hoàng thượng cố ý cho hắn nghỉ phép bảy ngày, Lý phủ ngày ngày đón tân khách không dứt, khiến cho Lý Minh Doãn rất nhức đầu, giờ này khắc này, hắn chỉ muốn ở bên cạnh Lan Nhi, tay trái ôm Lan Nhi, tay phải ôm nhi tử.

À, không đúng, có hai nhi tử, ôm làm sao đây?

Quên đi, hai tay ôm Lan Nhi hết, dù sao hai đứa nhỏ cũng có nhiều người cướp ôm rồi.

Nhiệm vụ chính mỗi ngày của Lâm Lan là ăn và ngủ. Hai đứa bé bị mọi người thay nhau cướp ôm áp vuốt ve, nàng vừa sinh xong, suy yếu không còn khí lực tranh giành, không thể làm gì khác là nhìn hai đứa nhỏ đôi tới đôi lui qua tay mọi người mà thèm thường. Vốn muốn mượn uy lực phải cho con ăn đoạt lại, kết quả, trông ngon mà không dùng được, vất vả vất được một chút sữa, còn chưa đủ cho hai bánh bao súc miệng, Lâm Lan hoàn toàn câm nín. “Mọi người xem, đứa bé ăn rất ngoan, không hề ói ra.”

Phùng Thị ôm lão đại cười hỉ hả. “Lão nhị cũng ngoan lắm, cô xem này, bộ dáng này, thật giống cha nó khi còn bé.”

Diệp lão thái thái cũng vạn phần yêu thương, hận không thể từng giờ từng khắc ôm chặt hai đứa chắt trên người mình. Lâm Lan u oán nhìn đình màn, lão thái thái ơi lão thái thái, bà đã nói lão đại giống Minh Doãn rồi, vậy thì phải để một nhóc giống cháu chứ. “Ta thấy lão nhị giống Lâm Lan nhiều hơn, bà nhìn bé xem, mắt to miệng nhỏ, giống mẹ bé lắm nha...”

Thân là người Lâm gia, Phùng Thị tự nhiên muốn giành phần cho Lâm Lan. Diệp lão thái thái cẩn thận xem xét lão nhị trong ngực, rất nghiêm túc nói: “Ta xem đi xem lại, cảm giác vẫn ít nhiều giống Minh Doãn.”

“Nào có? Bà để hai bé bên cạnh nhau nhìn xem.” Phùng Thị chấp nhất ôm lão đại đến bên cạnh Diệp lão thái thái, để hai đứa bé bên cạnh nhau.

“Ta cũng cảm thấy lão nhị giống Lâm Lan hơn.” Kiều Vân Tịch cũng tới hát đệm. “Haiz, ánh mắt mấy người... Chu mama, người nói một chút...” Diệp lão thái thái cũng hăng hái chiến đấu, nhưng chỉ có một mình, không thể làm gì khác hơn là kéo Chu mama làm đồng minh.

Lâm Lan lần nữa im lặng, các người thật là chấp nhất quá. Đang khi Phùng Thị cùng Diệp lão thái thái tranh luận xem hai đứa bé giống ai, Bùi Chỉ Thiên tới, phía sau Nhược Nhi ôm Tiểu Niếp Niếp mập mập xinh xắn trong lòng.

Lập tức lại càng náo nhiệt hơn, đề tài hai bé con từ giống cha hay giống mẹ chuyển đổi thành, sau này Tiểu Niếp Niếp nên gả cho bé nào, mấy người

thảo luận rồi rít, cuối cùng cũng thương lượng ra biện pháp, nói đợi hai đứa bé đầy tháng rồi cho bốc thăm, bé nào bắt được thì gả cho bé đó. Nhìn mọi người giải quyết một chuyện đại sự, cười ha ha không ngừng, nội tâm Lâm Lan gằm thét: Đây là nhi tử của ta, mọi người không hỏi ý tứ người làm mẹ ta đây, lại đã định chung thân đại sự của hai bánh bao rồi. Mọi người tôn trọng ta chút đi! Lâm Lan cảm thấy bi ai, kể từ khi có con, nàng đã bị mọi người lãng quên, ngay cả Như Ý cùng Chu mama, chỉ cần chỗ nào có hai đứa bé là ánh mắt cả hai chỉ đảo quanh chỗ đó, aiz! Chỉ còn Minh Doãn nhớ tới nàng, quả nhiên là chỉ có lão công mới có thể tín nhiệm.

Buổi tối, những khách nhân đã về cả, hai bánh bao rốt cục có thể yên lặng nằm ở bên cạnh Lâm Lan, Lâm Lan nhìn lão nhị bên trái hươu hươu bàn tay bé nhỏ thành nắm đấm, chân đạp qua đạp lại không an phận; lão đại bên phải hai mắt đen lúng liếng, chỉ lo mút mút nắm tay mình, làm cho tay ướt nhẹp nước miếng.

Trong lòng Lâm Lan thỏa mãn, hai bé con, rốt cuộc mẹ cũng có thể nhìn các con một lát, thật là không dễ dàng! Lý Minh Doãn tiễn nhóm khách cuối cùng... là cha vợ cùng bà ngoại, lúc này mới rảnh rỗi, vội vàng về phòng với Lan Nhi.

Thấy Lâm Lan đang chơi đùa với hai con, cảnh tượng ấm áp khiến mệt nhọc cả một ngày tan thành mây khói. “Các con chưa ngủ sao?”

Lý Minh Doãn nhẹ nhàng đi tới, ôm lấy lão đại, tựa vào bên giường. “Vẫn chưa, trẻ con chưa đầy tháng một ngày mười hai canh giờ hầu như là ngủ, chỉ dậy ăn một chút thôi, các con chúng ta, tinh thần phấn chấn cả ngày, đoán chừng lớn lên rất nghịch ngợm.”

Lâm Lan cười thầm nói, bản thân bé lão nhị lên, hai vợ chồng tựa đầu bên nhau, vai dựa vai, hạnh phúc ngọt ngào nhìn hai con trong ngực.

Lý Minh Doãn bao che cho con: “Khó trách hai con, suốt ngày hết người này ôm lại người kia trêu chọc, bọn chúng muốn ngủ cũng không ngủ được.”

Nhắc tới điểm này Lâm Lan hận cắn răng, cảm râm: “Chàng nói ngày mai mọi người còn tới không?” Lý Minh Doãn nhìn nàng, bắt đắc dĩ nhăn mày: “Cho dù nàng đóng cửa, cha nàng cùng bà ngoại ta cũng sẽ đập cửa đòi vào.”

Lâm Lan nhất thời vô lực: “Sao mọi người lại đồng tâm thể cơ chứ, ta vẫn

còn ở cũ đấy. Mọi người ngày ngày ở trong nhà mình trêu chọc hai con, ta muốn nhìn hai con cũng không đến lượt.”

Lý Minh Doãn tràn đầy cảm xúc: “Ta cũng thế mà, Hoàng thượng cho ta nghỉ phép bảy ngày, vốn là cho ta ở bên nàng cùng các con, kết quả ta bận rộn xã giao cả ngày, ngay cả thời gian thăm các con cũng không có.”

Vừa nói, Lý Minh Doãn hung hăng hôn lên hai má lão đại, vì công bằng, nhòai qua hôn chụt chụt lên mặt lão nhị. Lão đại bình thản, cha đột nhiên tàn nhẫn hôn chụt chụt bé vẫn mút tay không quan tâm, có vẻ ngón tay bé là thức ăn ngon nhất thế gian, lão nhị thì không như vậy, quơ quơ quả đấm tỏ thái độ kháng nghị với hành vi thô lỗ của cha.

Lâm Lan vội ôm con ra xa một chút: “Này, chàng nhẹ chút, đừng thô lỗ như vậy được không, da trẻ con rất non mềm, cẩn thận làm con khóc.”

Lý Minh Doãn phẫn nộ: “VẬY ta hôn nàng.” Nói xong lập tức nhào qua tàn nhẫn hôn Lâm Lan.

Lâm Lan vội vươn tay đẩy hấn ra, cười nói: “Tránh ra ngay, đây có phải hôn đâu, gọi là gặm mới đúng.”

Lý Minh Doãn lấy lòng cười nói: “Đúng vậy! Ta đang nghĩ gặm nàng, còn muốn ăn nàng kia.”

Đang nói, lão nhị tung chân tới khoe miệng của cha mình. Lâm Lan cười ha ha, nắm chân lão nhị đưa đến miệng Minh Doãn: “Chàng ăn đi, ăn đi...” Lý Minh Doãn nhìn chăm chăm căng chân mập mạp trắng nõn non mềm của lão nhị, không nhìn được ha ha cắn một cái. Lão nhị ngơ ngác một chút, cười khanh khách lên.

Lý Minh Doãn cười nói: “Tiểu tử này sợ nhột, tương lai là sợ vợ đây.”

Lâm Lan làm bộ hoài nghi hấn: “Chàng lý luận kiểu gì thế, chàng cũng sợ nhột, làm sao không sợ ta?”

Lý Minh Doãn cười nhẹ nói: “Bên ngoài đều nói ta sợ vợ, ta còn không sợ nàng sao?”

Lâm Lan bĩu môi: “VẬY chúng ta nghiệm chứng một chút đi.”

Lý Minh Doãn nhin cười: “Nàng bảo, nghiệm chứng làm sao.”

Lâm Lan vỗ vỗ thất lưng: “Ta nằm một ngày, thất lưng đau mỗi chết đi được, mau xoa bóp cho ta.”

“Vâng thưa phu nhân. Nhi tử, cha phải hầu hạ mẹ con rồi, con ngoan ngoãn nằm chơi một mình nhé.” Lý Minh Doãn đặt con lên giường, quay ra ôm lão nhị trong ngực Lâm Lan đặt bên lão đại, cẩn thận đắp mền cho cả hai.

“Phu nhân, xin mời nằm úp sấp xuống, để vi phu xoa bóp cho người.” Thái độ của Lý Minh Doãn mười phần ân cần. Lâm Lan hé miệng cười trộm, nằm úp sấp xuống, hưởng thụ sự xoa bóp của Minh Doãn, có lão công thương yêu thật tốt. Trong lòng Lâm Lan mặc dù chứa nhiều bức tức nhưng không thể phủ nhận, hằng ngày rất đông người trong phòng nàng cười cười nói nói nên mọi buồn bức tiêu tán hết, đảo mắt năm cũ đã qua, năm mới đã tới, Lý Thừa Du cùng Lý Thừa Duyệt cũng đầy tháng rồi.

Bất luận là ở cô đại hay hiện đại, sinh con trai là chuyện vui lớn, huống chi Lý Minh Doãn lại có hai nhi tử, rượu đầy tháng là không thiếu được, còn phải làm thật náo nhiệt. Điểm này Minh Doãn cùng Lâm Lan không có cơ hội phí tâm tư, Phùng Thị cùng Diệp lão thái thái tích cực vô cùng, cướp quyền tổ chức, cuối cùng thống nhất đồng tổ chức, ngay cả Đinh Nhược Nghiên cũng không xen tay vào được.

Bất quá, theo yêu cầu liên tục của Lâm Lan, Lý Minh Doãn đi tìm Trần Tử Dụ, hôn sự không nên định đoạt sớm như vậy, nên đợi tới tương lai bọn nhỏ trưởng thành, đứa nào giỏi hơn, Tiểu Niếp Niếp chọn ai sẽ gả cho đứa đó. Trần Tử Dụ nghĩ, Tiểu Niếp Niếp nhà mình trưởng thành nhất định là khuynh nước khuynh thành, tương lai để cho hai đứa con nhà huynh vây quanh Tiểu Niếp Niếp nhà ta, thật là sung sướng, liền sẵn khoái đáp ứng đi chuyên lời cho Bùi Chi Thiển.

Không phải Lâm Lan không thích Tiểu Niếp Niếp làm con dâu của nàng, Trần gia gia thế, hai nhà lại có giao tình, cửa hôn sự này theo thuyết pháp cổ đại chính là hôn phối thế gia, ông trời tác hợp cho, chẳng qua là, chuyện tình cảm không phải cứ môn đăng hộ đối thì nhất định hạnh phúc, nàng hi vọng tương lai các con có thể lấy người bọn chúng thích, cùng người bọn chúng thích ở chung một chỗ, đó mới là hạnh phúc lớn nhất, dĩ nhiên, nàng sẽ tạo cơ hội cho Tiểu Niếp Niếp, nếu như tương lai một trong hai lão đại và lão nhị thích Tiểu Niếp Niếp, đo là không còn gì tốt hơn.

Nhưng mà, Lâm Lan không nghĩ tới chính là, vạn nhất cả hai bánh bao

nhà nàng cùng thích Tiểu Niếp Niếp thì nàng phải làm sao? Cuộc tình tay ba, rối rắm thật. Xong đây tháng hai bánh bao, tư lự Diệp gia bắt đầu bận rộn, Diệp lão thái thái không thể mỗi ngày đều sang thăm hai chắt, nhưng cách ba bốn ngày lại tới.

Phùng Thị thì bắt đầu thăm dò chuyện Lưu tiểu thư cho Lâm Phong, tìm cơ hội cho hắn, nhưng Lâm Phong có vẻ không có hứng thú gì, Lưu tiểu thư coi như là gặp qua Lâm Phong một lần nhưng chưa có suy nghĩ gì, trong lòng Phùng Thị gấp gáp! Lưu tiểu thư này, nàng cùng lão gia rất coi trọng.

Vẫn là Lâm Lan có biện pháp cho nàng. “Lưu tiểu thư kia chỉ thích người mạnh hơn cô ấy?”

“Phải, nhưng người ta không thể so võ chọn rể.” Phùng Thị nổi giận mà nói.

“Không thể so võ vẫn còn biện pháp mà.” Nụ cười của Lâm Lan cực kỳ giao hoạt. Phùng Thị hiếu kỳ nói: “Có biện pháp gì? Cô mau nói đi.” Lâm Lan cười nói: “Tuy nói thiên kim nhà tướng môn tính tình hào sảng nhưng vẫn phải có quy củ lễ nghi, cô hẹn với người nhà cô ấy, nói nhiều vài câu, cho bọn họ hiểu ý tứ có phải tốt hơn không? Mà không phải các phu nhân, tiểu thư nhà Tướng quân thường xuyên đi cưới ngựa săn thú sao? Độ này khí trời ấm lên rồi, sao cô không hẹn một nhóm người đi thôn trang ngoại ô cưới ngựa săn thú gì đó, để cho đại ca ta xuất thủ, hoặc là anh hùng cứu mỹ nhân gì đó, nói không chừng chuyện này sẽ thành công nhanh chóng.”

Phùng Thị nghe vậy không khỏi vỗ tay, cười nói: “Đúng vậy, làm sao ta lại không nghĩ ra chứ, ta về chuẩn bị một chút đây.”

Đưa mắt nhìn Phùng Thị khí thế hoành tráng rời đi, Lâm Lan không khỏi sinh lòng tò mò với vị Lưu tiểu thư kia, một cô gái cao ngạo như vậy nếu thật lòng coi trọng người khác, chắc chắn toàn tâm toàn ý!

Chương 340 – Một màn náo nhiệt

Phùng Thị xử lý chuyện hiệu suất cực kỳ cao, hỏi mượn thôn trang ở ngoại ô của Lâm Lan làm nơi tụ hội, nếu không phải vì vương hai bé con, Lâm Lan cũng muốn đi theo, hôm nay chỉ có thể trông mà thèm, cố ý phân phó Văn Sơn, cẩn thận làm chuyện này, toàn bộ chi tiêu nàng sẽ trả.

Tụ hội vừa kết thúc, Văn Sơn đã tới hồi bầm, nói danh tiếng cậu cả thật lớn, một mũi tên trúng song nhạn, tuy nhiên có người nói tài bắn cung của cậu cả vẫn chưa đủ cao mình, chỉ bắn trúng cánh song nhạn, nói có ai đó từng một mũi tên bắn trúng mắt song nhạn, cậu cả đáp, nhạn là loài chim trung thành, tại sao lại lấy mạng nó, Lưu tiểu thư kia nghe vậy liền đòi cậu cả song nhạn, nói là mang về dưỡng thương.

Lâm Lan nghe vậy, vui vẻ nói: “Chuyện này nắm chắc thành công rồi.”

Nhạn từ xưa tới nay chính là tín vật đính ước, Lưu tiểu thư đòi song nhạn đi, chẳng lẽ trái tim đã thắm cho phép?

Quả nhiên, qua hai ngày, Phùng Thị cười ha ha tới cửa, chuyện làm mai xong rồi, tụ hội trở về, nàng gọi bà mai qua cầu hôn, Lưu gia lập tức đáp ứng.

Lưu tiểu thư tuổi không còn nhỏ nữa, Lưu gia nóng lòng gả cô ấy đi, đồ cưới sớm đã chuẩn bị xong xuôi, cho nên, sau khi so bát tự, hai nhà liền chọn ngày tốt tổ chức hôn sự, thời gian là vào tháng năm.

Lý Minh Doãn bí mật thăm dò ý tứ Lâm Phong, hấn nói, tuy không thật sự thích Lưu tiểu thư nhưng ấn tượng cũng không tệ lắm, chỉ cần cô ấy có thể đối tốt với Hàm Nhi, hấn sẽ không ý kiến.

Cậu cả tái hôn, Lý Minh Doãn đưa lễ không hề nương tay, tòa nhà trước kia tặng tuy lớn và khí phái nhưng bên trong bày biện còn đơn giản, Lý Minh Doãn liền đặt bộ bàn ghế hoa lê đưa qua, thêm nhiều đồ bày biện, tiền lễ là mười vạn nữa.

Mùng sáu tháng năm, Lâm Phong thành thân, Lý Minh Doãn cố ý xin nghỉ, sáng sớm, Lâm Lan chuẩn bị trang phục thật xinh đẹp cho hai bánh bao, một nhà bốn người tới phủ Lâm Phong.

Mặc dù quan hàm Lâm Phong không cao, nhưng hấn thân là nhi tử Lâm

Tướng quân, anh vợ Lý Thượng Thư, chỉ riêng thân phận này, tự nhiên khách đông, nhà cửa vốn rộng rãi cũng trở nên chật chội.

Mọi người uống trà, nói những lời cát tường, một bên đợi chú rể đón cô dâu về nhà. Bên này Lâm Lan cùng Phùng Thị xã giao, bận rộn chóng mặt, miệng cười muốn căng cứng.

“Giờ lành sắp qua rồi, sao anh cô vẫn chưa về?” Phùng Thị kiễng chân nhìn cửa, nhỏ giọng hỏi Lâm Lan.

Lâm Lan cũng lo lắng, lẽ ra phải trở lại rồi chứ.

“Sợ là cô dâu không nở rời nhà. Khóc lóc lợi hại...” Kiều Vân Tịch che miệng cười nói.

Lý Minh Doãn đưa mắt nhìn Đông Tử một cái. Đông Tử chạy đi không bao xa đã chạy lại: “Tới rồi, tới rồi, cô dâu tới rồi.”

Quả nhiên nghe thấy tiếng kèn hỉ vang dội từ xa tới. Phùng Thị vội vàng cho ban nhạc tấu hỉ nhạc lên, đám người vây xem trước cửa nhất thời xôn xao, kiễng chân ngẩng cổ chờ nhìn cô dâu. Hôm nay Lâm Phong một thân hỉ phục cưới con tuấn mã màu trắng, dáng người cao lớn, oai hùng phi phàm, ai có thể nghĩ đến, bốn năm trước, Lâm Phong chỉ là một thợ săn vô danh ở nơi sơn cốc, là một thiếu niên đàn độn chứ. Tự đáy lòng Lâm Lan cảm khái, năm đó nếu không phải Diêu Kim Hoa ép nàng gả cho Trương đại hộ, nàng sẽ không cùng Minh Doãn ký hiệp ước giả hôn, đi theo Minh Doãn đi tới kinh thành, nếu nàng không tới kinh thành, có lẽ cả đời đại ca sẽ ở trên núi sâu, cho nên nói, là Diêu Kim Hoa ích kỷ thành toàn nàng cùng đại ca, nhưng cũng chính là cô ta phá hủy mọi thứ, nếu Diêu Kim Hoa nhìn thấy đại ca có ngày hôm nay, sẽ có cảm tưởng thế nào? Chỉ sợ sẽ tức chết thôi.

Lâm Lan liếc về nhìn Lâm Trí Viễn vui mừng đến không ngậm được miệng, trong mắt vô cùng đắc ý, đó là vui sướng cùng kiêu ngạo phát ra từ nội tâm. Lâm Lan cảm giác mâu thuẫn trong lòng mình với ông ấy ngày một ít đi, nghĩ đến những việc ông ấy đã làm cho nàng và đại ca, nhất là thời điểm thấy ông cung chiêu Hàm Nhi, cao hứng ôm đứa bé, nàng thấy thật khó

xử.

Kiệu hoa đã tới cửa, Lâm Lan vẫn chưa thấy chị dâu mới đâu, nàng có chút mong đợi. Ánh mắt lướt qua kiệu hoa, chỉ là lơ đãng, Lâm Lan bỗng nhiên chấn động, kéo một bên áo Phùng Thị, thấp giọng nói: “Cô nhìn xem, người nọ giống ai?”

Phùng Thị nhìn theo ánh mắt Lâm Lan, nhìn thấy trong đám người một phụ nhân đầu đội khăn có chút quen mắt, nhíu mày nói: “Người nào cơ? Chẳng lẽ là Diêu Kim Hoa sao?”

Hai người hai mặt nhìn nhau, phản ứng đầu tiên trong đầu chính là: Không hay rồi, Diêu Kim Hoa muốn tới làm loạn.

Không có công phu suy nghĩ Diêu Kim Hoa sẽ làm gì ở chỗ này, hai người chỉ biết nếu lúc này Diêu Kim Hoa xông ra, màn hôn lễ này ngày mai sẽ trở thành điếm nóng trong kinh thành để mọi người cười nhạo.

Lâm Phong đã tung mình xuống ngựa, động tác gọn gàng, tiêu sái phong lưu, đám người vây quanh trầm trồ khen ngợi. Vu quản gia dâng lên một mũi tên có buộc lụa đỏ, để cho tân lang bắn cửa kiệu.

Phùng Thị vội vàng gọi Vương mama, thấp giọng phân phó nói: “Người mau mang mấy người, lôi nữ nhân kia cách xa chỗ này, không được kinh động mọi người.”

Vương mama nhìn thoáng bên kia, liền biết phụ nhân nói tới ai, đó không phải là người đàn bà chanh chua bị hù Diêu Kim Hoa sao?

Đáng tiếc là đám người Vương mama chưa đi qua, Diêu Kim Hoa đã lao ra khỏi đám đông, vọt tới trước kiệu hoa, chỉ vào Lâm Phong chửi ầm lên: “Lâm Phong, đồ vong ân phụ nghĩa, bội tình bạc nghĩa khốn kiếp, người phát đạt liền quên người vợ từ thuở hàn vi, lập tức cưới thiên kim nhà quyền quý, mọi người, xin hãy bình luận phân xử, loại xú nam nhân này có đáng đâm ngàn đao xuống địa ngục không...”

Lâm Phong bị Diêu Kim Hoa đột nhiên xông ra làm sợ hết hồn, nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải, lúc này, nhiều ánh mắt nhìn chăm chăm vào hắn, chẳng lẽ hắn lại quay sang đôi co với cô ta? Động thủ với cô ta? Lâm Phong luống cuống nhìn hướng Lâm Lan.

Trong lòng Lâm Lan cực kỳ ảo não, loại sự việc ngoài dự kiến này nói gì cũng đã muộn, việc xấu không truyền ra ngoài, đoán chừng Diêu Kim Hoa không dám làm loạn trong Lâm gia nên giờ mượn đám đông náo loạn. Nàng không nghĩ tới Diêu Kim Hoa không từ bỏ ý định, cho là Diêu Kim Hoa đã trở về Phong An rồi, không thể nào lại xuất hiện làm hỏng hôn lễ của đại ca, kết quả... Thật là cẩn thận mấy cũng có sơ sót!

Phùng Thị bước đến trước Diêu Kim Hoa: “Diêu Kim Hoa, cô đừng ở chỗ này ăn bữa nói bãi.”

Diêu Kim Hoa không chỉ có hận Lâm Phong, cô ta hận Phùng Thị hơn cả, ban đầu nếu không phải Phùng Thị cùng lão gia hỏa kia gây sự, cô ta chết cũng không rời Lâm Phong.

“Ta nhờ vào! Ta ăn bữa nói bãi? Các người có bản lĩnh thì nói một lời, ta nói sai chỗ nào? Cả một nhà các người không có một ai tử tế, đều là loại ngại bần yêu phú, lên đòi liền phụ người... Mọi người... Ta là một nữ tử không chỗ nương tựa, không phải đối thủ của bọn họ, bọn họ uy hiếp ta, nếu không đáp ứng rời chồng của ta về quê, sẽ giết chết ta... Chính là bọn họ, hại ta vợ chồng ly tán, cốt nhục ly tán...” Diêu Kim Hoa nước mắt nước mũi giàn rụa tố cáo việc ác Lâm gia làm với cô ta.

Trong đám người phát ra bàn luận xôn xao, người yếu thể vốn dễ đồng tình, mọi người thấy Diêu Kim Hoa khóc lóc thê thảm, trong lòng liền tin vài phần.

Lâm Trí Viễn tức tới tái mặt, râu mép run run, hét lên với thủ hạ: “Đừng ngăn ra làm gì? Còn không đuổi mù điên này đi.”

Diêu Kim Hoa ngồi phịch xuống đất, khóc lóc bi thảm: “Ông trời ơi. Làm

sao người lại mắt nhắm mắt mở... Lâm gia lại muốn ỷ thế hiếp người nữa...”

Phùng Thị hận không thể lao xuống bóp cổ chết Diêu Kim Hoa, loại điên dại này, sớm biết thì ngày đó không nương tay với cô ta, rơi vào cục diện bị động như hôm nay, người ngoài không hiểu rõ, nghe ả điên này nói nhăng nói cuội, Lâm gia sẽ bị chê cười, còn có tân nương, tân nương sẽ nghĩ như thế nào? Lưu gia sẽ nghĩ như thế nào?

Vu quản gia vẫy tay một cái, mấy hạ nhân đi tới, muốn lôi Diêu Kim Hoa đi.

“Roạt...” Màn kiêu bị vén lên, tân nương đội hỉ khăn đi ra, một tiếng quát lớn: “Dừng tay.”

Đám người đang xông xáo lập tức an tĩnh lại, Diêu Kim Hoa quên cả khóc rống, tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn tân nương.

Tân nương không vén hỉ khăn, cúi đầu đi tới bên cạnh Diêu Kim Hoa, lạnh lùng hỏi: “Cô chính là Diêu Thị?”

Diêu Kim Hoa ngỡ ngác, có thể là cảm giác mình ngồi dưới đất nói chuyện với tình địch thì thật yếu thế, hôm nay cô ta tới đây là muốn quấy nhiễu cửa hôn sự này, cho nên, Diêu Kim Hoa bò dậy, phủi phủi bụi bám trên váy, lau nước mắt, hùng hổ nói: “Phải, tôi chính là Diêu Thị, là thê tử kết tóc của Lâm Phong, thời điểm tôi gả cho anh ta, anh ta chỉ là một thợ săn nơi thôn quê nghèo rớt mồng tơi, tôi cần cù quản gia giúp việc, sinh con dưỡng cái cho anh ta, kết quả lại bị vứt bỏ không thương tiếc. Tôi khuyên cô nên nhìn rõ bộ mặt thật của anh ta, nam nhân này chẳng tốt đẹp gì đâu, cả nhà bọn họ cũng không tốt đẹp gì, cô sẽ phải hối hận.”

Tân nương thản nhiên nói: “Chuyện của tôi không nhọc cô quan tâm, tôi muốn gả cho ai tôi tự nhiên hiểu rõ, chuyện của cô tôi cũng đã biết rồi, Lâm Phong đối với cô như thế nào, Lâm gia đối với cô như thế nào, mà cô đã làm ra loại hành vi gì? Loại người không biết điều, làm mẹ chồng học máu tức chết, làm khó em chồng, vì vợ vét của cải mà không chừa bất kỳ thủ đoạn

nào, bị hư đã là kết quả tốt nhất cho cô rồi, tôi nói cho cô hay, sớm biết ngày hôm nay thì tại sao lúc trước còn làm?”

Diêu Kim Hoa há hốc mồm, đổi lại là nữ nhân khác, ngày cưới bị làm âm ỉ như thế này đã sớm khóc sụt mướt chạy về nhà, Lưu tiểu thư này không những không chút tức giận, còn giúp Lâm Phong nói chuyện.

Đám người Lâm Lan nhất tề kinh ngạc, chuyện cũ của Lâm Phong, mặc dù không đổi Lưu tiểu thư, nhưng chỉ là báo qua loa cho cô ấy, nhưng có vẻ như Lưu tiểu thư đã biết hết, xem ra cô ấy đã sớm đi nghe ngóng.

“Còn nữa, tôi còn phải cảm ơn cô, là cô không biết quý trọng, đem nam nhân tốt như vậy để lại cho tôi, sau này tôi sẽ sống thật hạnh phúc với Lâm Phong, tôi sẽ coi Hàm Nhi như con mình mà chăm sóc, nhưng là, hi vọng cô đừng nên xuất hiện trước mặt chúng tôi nữa, tốt nhất cô nên đi hỏi xem Lưu Nguyệt Mai tôi là ai.” Tân nương nói xong, chậm rãi đi về phía Lâm Phong: “Giờ lành sắp qua rồi, nhanh đi bái đường.”

Lúc trước Lâm Phong chỉ là thuận theo sự mai mối nhưng hiện tại đã thật sự động tâm, nàng tinh táo, nàng độ lượng, nàng vì hấn và Lâm gia, trước mặt mọi người nói những lời kia, nàng sẽ coi Hàm Nhi như con mình sinh ra... Nữ nhân như vậy, làm sao có thể không khiến người ta động lòng? Có vợ như thế, chồng còn có đòi hỏi gì!

Lâm Lan không nhịn được trầm trồ khen ngợi người chị dâu mới này, cô ấy giải quyết sự việc rất thỏa đáng, chỉ hơi hột mấy câu nói, hoàn toàn thay đổi cục diện khiến Diêu Kim Hoa á khẩu không trả lời được.

Phùng Thị vội vàng ra hiệu cho hỉ nương, hỉ nương vội phát khăn lụa đỏ thắm, ban nhạc liền nổi kèn trống, nhất thời âm thanh vang trời. Lâm Phong không hề liếc Diêu Kim Hoa một cái, nữ nhân như vậy, không còn gì để lưu luyến nữa. Hấn khẽ mỉm cười, dắt tân nương đi vào cổng lớn.

Mọi người vây quanh đôi tân lang tân nương đi hỉ đường, chỉ còn lại mình Diêu Kim Hoa ngoài cửa, Diêu Kim Hoa chán nản ngồi vật xuống đất, che mặt khóc rống. Đám người vây xem nhao nhao khịt mũi, nguyên lai là

loại đàn bà chanh chua!

Chương 341 – Già mà không kính

Đại ca rốt cuộc hạnh phúc, Lâm Lan an tâm, ngày ngày bận rộn với hai bánh bao, buổi tối, một nhà bốn người vui vẻ hòa thuận, cuộc sống trôi qua bận rộn mà hạnh phúc.

Đến tháng mười, bên quê gửi thư tới, nói là lão cha già qua đời. Tin này khiến Minh Doãn cùng Lâm Lan sững sốt, tam thúc phụ ốm liệt giường, uống thuốc như uống nước vẫn còn sống tốt, lão già kia trừ bỏ không thể làm được chuyện sinh lý thì thân thể khỏe mạnh, làm sao lại ra đi rồi? Trong thư không nói rõ nguyên nhân, mặc dù người cha này thực sự đáng hận nhưng dù sao cũng là cha ruột, Minh Doãn cùng Minh Tắc không thể làm gì khác hơn là báo với triều đình có đại tang, hai nhà cùng nhau về Xử Châu.

Bởi vì có ba đứa nhỏ, không thể nào ngày đêm thân tảo về quê nên Minh Doãn cùng Minh Tắc đi trước, để cho Văn Sơn hộ tống Lâm Lan cùng Đinh Nhược Nghiên đi đường thủy sau.

Thành thật mà nói, Lâm Lan cùng Đinh Nhược Nghiên đối với tin Lý Kính Hiền đột nhiên qua đời, trừ có chút ngoài ý muốn thì không có bi thương, khi không có Minh Doãn cùng Minh Tắc, hai người ở ngoài bi thương, sau khi đóng kín cửa, vẫn nói chuyện vui vẻ với nhau, một đường này không hề nhàm chán.

Thừa Tuyên rất có phong phạm làm đại ca, đối với hai đệ đệ yêu thương đúng mực, không tranh giành với hai đệ đệ mà lại nhường nhịn mọi thứ. Lâm Lan rất hâm mộ, nhìn hai tiểu phá phách nhà mình, vẫn còn chưa nói sõi nhưng bản lãnh lấy lòng thì vô địch khiến cho nàng nhức đầu. Lúc nàng nhàn rỗi, hai bánh bao đều không để ý nàng, phối hợp chơi đùa với nhau, nhưng nếu là lúc nàng ôm Thừa Du, Thừa Duyệt nhất định sẽ đẩy ca ca từ trong ngực nàng ra, sau đó ý vị cọ cọ lên người nàng, Thừa Du cũng như vậy, khi nàng ôm Thừa Tuyên, cu cậu lập tức ý kiến. Lâm Lan không khỏi nghĩ, hai bánh bao này kiếp trước là oan gia sao?

Một đường nhàn nhã hơn một tháng, cuối cùng đã về tới Xứ Châu.

Xuống bến tàu. Lâm Lan đã thấy Minh Đổng đứng chờ các nàng.

“Tam đường tẩu, tứ đường tẩu, tam đường huynh cùng tứ đường huynh không đi được, đặc biệt để ta tới đón hai vị.” Minh Đổng nho nhã lễ độ nói với hai nàng.

Minh Tắc cùng Minh Doãn ở gia tộc Lý Thị là vẫn bồi đứng hàng thứ ba và thứ tư, bên trên là đại bá phụ cùng Minh Khải và Minh Phi.

“Hậu sự cha chồng ta thế nào? Đã đưa tang chưa?” Đinh Nhược Nghiên ân cần hỏi.

“Hồi tam đường tẩu, vẫn chưa đưa tang, lúc trước là vì đợi tam đường huynh cùng tứ đường huynh. Sau vì chưa chọn được giờ tốt nên phải đợi tới cuối tháng này.” Minh Đổng trả lời.

Cuối tháng này, vậy cũng không còn mấy ngày, xem ra các nàng sẽ đưa cha chồng đi đoạn đường cuối cùng.

Mọi người đổi đồ tang trên xe ngựa, Thừa Du cùng Thừa Duyệt rất không thích một thân đồ trắng này, nhất là cái mũ trắng, đeo lên chưa được nửa khắc đồng hồ, hai cánh tay mập mạp lại giật xuống, vừa đeo lên lại giật xuống, Lâm Lan tức quá tóm lấy hai cánh tay mập mạp, mỗi đứa bị lãnh một cái gõ, lúc này cả hai mới yên tĩnh, biết giật mũ xuống nữa là sẽ bị đánh.

Trên đường đi, Lâm Lan hỏi Minh Đổng nguyên nhân lão cha già chết, Minh Đổng ấp úng không chịu nói, Lâm Lan hiểu được trong chuyện này có ẩn tình, khó có thể mở miệng.

Chịu đựng lòng hiếu kỳ, ngồi xe ngựa hơn nửa ngày mới về đến Châu Thành, Châu Thành không khác Phong An huyện lắm, ngồi xe ngựa nửa canh giờ là đi hết toàn thành.

Xe ngựa dừng lại ở Lý gia, đám người Lâm Lan xuống xe ngựa, thấy trước cửa treo đèn lồng trắng, Minh Đổng tới nơi với người gác cổng, người gác cổng chạy vào nhà, Minh Đổng dẫn mọi người đi vào trong, đến cổng trong, một phụ nhân dáng vẻ chất phác đi tới thi lễ với Lâm Lan cùng Đinh Nhược Nghiê:n: “Hồng Ngọc thỉnh an tam đường tâu cùng tứ đường tâu.”

Minh Đổng giới thiệu: “Đây là vợ của đệ, để cô ấy đưa hai vị đường tâu tới phòng nghỉ.”

Bên trong có mấy đứa bé choai choai chạy ra, mở to mắt nhìn chằm chằm các nàng, theo sau là hai phụ nhân mặc áo tơ trắng.

“Ai nha, là vợ Minh Tắc và vợ Minh Doãn, Xảo ca, Dung ca, Liên Nhi, còn không mau hành lễ với hai đường thăm.” Một phụ nhân gò má cao thúc giục.

Hồng Ngọc vội vàng giới thiệu: “Vị này là đại đường tâu Tô Thị, vị này là nhị đường tâu Ngô Thị.”

Nguyên lai là hai người con dâu nhà đại bá phụ, Lâm Lan cùng Đinh Nhược Nghiê:n cười khẽ thi lễ với bọn họ.

“Chớ đa lễ, đi đường xa nhất định là rất mệt mỏi rồi. Chỗ ở của hai người ta đã sắp xếp xong xuôi, mặc dù không thoải mái được như trong kinh thành nhưng hai người chịu khó một chút, ta dẫn mọi người đi.” Tô Thị có ý ôm Thừa Duyệt, Thừa Duyệt đưa cặp mắt to tròn đen lúng liếng nhìn cô ta, có ý đề phòng, giây lát liền gục đầu trên bả vai Như Ý, ý tứ là: không cho bác ôm tôi. Quên mất không nói, tiểu tử này chỉ thích các em gái xinh đẹp.

Lâm Lan ngượng ngùng cười nói: “Trẻ con sợ người lạ.”

Tô Thị cũng cười: “Trẻ con đứa nào cũng vậy.”

“Mẹ, không phải mẹ nói hai đường thăm tới sẽ mang lễ vật cho chúng ta sao?” Một đứa bé kéo tay Tô Thị, trơ mắt nhìn đám người Lâm Lan.

Tô Thị ngưng ngậm, thấp giọng trách mắng: “Đùa con vậy mà con cũng tin sao.”

Đứa trẻ kia không nghe: “Không phải mẹ nói hai đường thóc làm đại quan trong kinh thành, có rất nhiều tiền đấy sao?”

Tô Thị đập lên tay đứa bé một cái, khiển trách: “Nào có phép tắc ở đâu mới vừa gặp mặt đã đòi lễ vật? Còn không mau cút đi.”

Đứa bé òa khóc.

Lâm Lan thăm xem thường, đại bá phụ đại bá mẫu tham tiền, ngay cả con dâu của bọn họ cũng như thế, Đinh Nhược Nghiên bước lên phía trước khuyên nhủ: “Đồng ngôn vô kỵ, đường tẩu đường nên trách móc nặng nề.” Nói xong xoa đầu đứa bé kia, ôn nhu nói: “Lần này đường thăm tới vội vàng, lần khác, đường thăm sẽ đem lễ vật gấp đôi cho các cháu.”

Vừa nghe lễ vật gấp đôi, đứa bé lập tức ngừng khóc, ngẩng lên đầu hỏi Đinh Nhược Nghiên: “Lễ vật gì, là con ngựa nhỏ bằng vàng sao? Ta tuổi ngựa.”

Hai đứa bé cùng nhảy dựng lên.

“Ta tuổi khỉ...”

“Ta tuổi heo...”

A, khẩu khí không nhỏ ha! Mở miệng là ngựa vàng, khỉ vàng, heo vàng, hẳn là người lớn dạy dỗ. Lâm Lan thăm lắc đầu, xem ra, một nhà đại bá phụ không có tiền đồ.

Đinh Nhược Nghiên ngờ ngác một chút, mắt tự nhiên cười nói: “Được rồi, tất cả mọi người đều có.”

An định xong xuôi, Lâm Lan cùng Đinh Nhược Nghiên mệt lử, mấy đứa bé cũng vậy, Đinh Nhược Nghiên ôm Thừa Tuyên về phòng mình nghỉ ngơi, Tô Thị cùng Ngô Thị mặt dày ở lại phòng Lâm Lan không chịu đi, ý vị làm quen với Lâm Lan, mấy đứa nhỏ kia vì nhận được lời hứa hẹn của Đinh Nhược Nghiên nên hưng phấn không thôi, chạy tới chạy lui trong phòng, hô to kêu nhỏ. Lâm Lan nhìn Thừa Du đã gục đầu trên vại Cẩm Tú ngủ thiếp đi, Thừa Duyệt cũng đã rũ mắt buồn ngủ tới mức gật gà mà thậm thở dài, mấy lần ám hiệu nhưng hai người bọn họ làm như không biết, khiến Lâm Lan rất buồn bực.

Lúc này Hồng Ngọc bị Tô Thị sai đi làm việc trở lại, đưa đến một cái chăn nhỏ: “Minh Đổng nói đưa chăn mới tới, chăn này chưa dùng qua lần nào, chăn đệm giường này cũng đều mới cả, bên trong ruột đều là bông mịn, đã phơi mấy nắng, vừa nhẹ vừa ấm, để cho hai bé dùng, hi vọng đường tâu không chê.”

Lâm Lan cười nói: “Làm khó cô nghĩ chu đáo, ta rất vui, làm sao lại ghét bỏ được, Như Ý, Cẩm Tú, hai vị tiểu thiếu gia đã mệt rồi, các em đưa bọn chúng xuống nghỉ ngơi đi.”

Hồng Ngọc xấu hổ cười nói: “Hai vị đường ca đi xem nghĩa trang rồi, nhanh nhất cũng phải hơn một canh giờ nữa mới có thể về. Hai vị đường tâu đi đường mệt nhọc, Hồng Ngọc không quấy rầy nữa, mọi người nghỉ ngơi đi.”

Hồng Ngọc rất biết điều hành lễ cáo từ. Về mặt Tô Thị tỏ ra phần nộ, nhìn chằm chằm bóng lưng Hồng Ngọc, trong miệng không biết nói thêm cái gì, đợi Lâm Lan quay đầu lại, cô ta đã đổi thành khuôn mặt tươi cười: “Vậy mọi người nghỉ ngơi đi, chút nữa sẽ qua trò chuyện với mọi người.” Tô Thị nói xong, cùng Ngô Thị kéo mấy đứa bé cáo từ, một đứa không chịu đi, bị Ngô Thị xách tai đi ra ngoài.

Lâm Lan thở dài một cái, rớt cục bên tai thanh tịnh.

Lâm Lan ôm hai bánh bao mơ mơ màng màng ngủ, cảm giác được có người xoa xoa má mình, Lâm Lan mở mắt ra, thấy là Minh Doãn ngồi ở đầu

giường, cười híp mắt nhìn nàng.

“Minh Doãn, chàng đã về rồi...” Lâm Lan nhẹ nhàng ngồi dậy, không quên đắp chăn lại cho hai bánh bao.

“Nàng cứ nằm đi, đoạn đường này cực khổ cho nàng.” Lý Minh Doãn ôn nhu nói.

“Ta vẫn ổn, chỉ có đại tẩu hơi bị say tàu, tuy nhiên về sau cũng quen dần.” Lâm Lan đưa tay xoa xoa mặt hấn, đau lòng nói: “Có phải thời gian này bề bộn nhiều việc không? Nhìn chàng gầy đi rồi.”

Lý Minh Doãn mỉm cười: “Vẫn ổn, có hai huynh đệ Minh Đống cùng Minh Trụ hỗ trợ, ta cùng đại ca chỉ là chân chạy thôi. Bọn nhỏ ngoan chứ?”

Lâm Lan quay đầu trườ mền nhìn hai bánh bao ngủ ngoan ngoan, khóe miệng không tự chủ được cong lên: “Ngowan, ngowan lắm cơ! Càng ngày càng vô pháp vô thiên.”

Lý Minh Doãn cười cười: “Trẻ nhỏ nghịch ngợm mới thông minh.”

Lâm Lan cười giận: “Chàng nha. Các con bị chàng làm hư cả rồi.”

Lý Minh Doãn nháy nháy mắt: “Ta không muốn làm một phụ thân nghiêm trang không biết cười đâu.”

Lâm Lan cười cười, nói vào vấn đề chính: “Đúng rồi, phụ thân đang yên đang lành sao lại...”

Nói đến đây, trên mặt Lý Minh Doãn có chút mất tự nhiên, thở dài: “Chuyện này thật khó nói, hôm nay chỉ có đại bá phụ, tam thúc phụ và mấy vị đường huynh đệ biết chuyện, không dám nói ra bên ngoài, phụ thân nhìn vừa mắt một khuê nữ nhà tá điền, bỏ ra năm mươi lượng bạc chuẩn bị đem người về nhà, phụ thân... Nàng cũng biết đấy, đoán chừng là đã dọa cô gái kia, cô ta chạy trốn, phụ thân đuổi theo... giằng co nhau,... phụ thân bị đập

đầu vào cánh cửa... Thời điểm hạ nhân phát hiện, phụ thân quần áo xốc xếch, cô gái kia ngồi ngây một góc không nói nên lời. Đại bá phụ muốn đưa cô ta lên quan, là tam thúc phụ ngăn cản, nói nếu chuyện này truyền ra ngoài, mất thể diện không chỉ là phụ thân, thêm cô gái kia, nếu chuyện này lòi lên quan, cô ta cũng không còn đường sống, vì vậy, chuyện này đành giấu đi.”

Lâm Lan kinh ngạc hồi lâu, lão cha chồng không còn khả năng sinh dục rồi còn muốn gieo tai họa cho khuê nữ nhà người ta, thật là già mà không kính.

Chương 342 – Tuế nguyệt tinh hảo (Đại kết cục)

Hiếu là truyền thống mỹ đức của dân tộc Trung Hoa, nhất là cổ nhân, nặng nhất hiếu đạo, phụ mẫu, tử cần giữ đạo hiếu ba năm.

Song hậu sự Lý Kính Hiền mới vừa làm thỏa đáng, triều đình đã phái ý chỉ tới, không phải là cho Lý Minh Tắc, mà là cho Lý Minh Doãn.

Lúc đó, Lâm Lan cùng Đinh Nhược Nghiên đang bề bộn bố trí nhà cửa, một căn nhà hai gian có sân, hai nàng không chịu được một nhà đại bá phụ, hai huynh đệ Minh Tắc phải chịu đại tang ba năm ở chỗ này, liền quyết định chuyển ra ngoài ở, để cho tai được thanh tịnh.

Bốn người ngồi cùng một chỗ thương lượng.

Lý Minh Tắc mở miệng trước: “Nếu Hoàng thượng có chỉ, nhị đệ vẫn nên trở về kinh đi. Nơi này đã có ta rồi.”

Mặc dù Đinh Nhược Nghiên không nỡ xa Lâm Lan nhưng Minh Doãn đang mang tiền đồ, Minh Doãn là Hộ bộ Thượng Thư, thân ở chức vị quan trọng, nếu thật có đại tang ba năm, triều đình không thể nào để trống vị trí này lâu như vậy, đến lúc đó, chức quan thay đổi, khi trở về, ai biết tình hình như thế nào. Hơn nữa, có Minh Doãn ở trong triều, Minh Tắc mãi hiếu kỳ, muốn trở lại làm quan cũng sẽ dễ dàng chút ít. Liên khuyên nhủ: “Đúng vậy!

Có chúng ta ở chỗ này là được rồi.”

Lý Minh Doãn nhìn ý tứ Lâm Lan. Lâm Lan không có vấn đề gì, Minh Doãn ở đâu nàng theo đó, chẳng qua là, nàng cảm giác, cảm thấy đây là cơ hội tốt để Minh Doãn thoát khỏi quan trường. Quyền cao chức trọng, cố nhiên là vinh quang, nhưng thế cục triều đình thay đổi trong nháy mắt, một đảng Thái tử cùng Tần gia mặc dù đã rơi đài, mấy vị thân vương ngoài mặt mặc dù kính cẩn nghe theo, nhưng ngầm mờ ám vẫn có, nhận được tin tức từ Tĩnh Bá Hầu, tam Hoàng tử bị giáng chức đi Lu Châu đã âm thầm liên lạc các đạo nhân mã, còn có tin tức, nói trong tay tam Hoàng tử có mật chỉ của Thái Thượng hoàng... nhiều nhân tố bất an, sóng ngầm bắt đầu khởi động, cho nên, vẫn nên sớm rút bỏ quan trường, rời rời xa nơi thị phi thì tốt hơn. Coi như là nàng ích kỷ, nàng chỉ cầu người một nhà có thể bình an hoà thuận vui vẻ.

“Hoàng thượng quyết định như vậy là vì Hoàng thượng coi trọng chàng. Nhưng trăm thiện lấy hiếu làm đầu, thân là con của người, không thể không báo chi ân sinh dưỡng của mẹ.” Đôi mắt Lâm Lan hàm chứa mong đợi, chẳng qua không biết Minh Doãn có thể hiểu tâm tư của nàng không.

Lý Minh Doãn khẽ gật đầu, nói với đại ca: “Không bằng, đại ca trở về kinh đi, ta ở lại.”

Lý Minh Tắc kinh ngạc nói: “Như vậy sao được? Hoàng thượng là muốn đệ trở về.”

Lý Minh Doãn cười cười: “Lúc trước để cho phụ thân về với ông bà, trong kinh đã có không ít đàm tiếu, đại ca cũng biết rồi đây, nếu ta trở về, chỉ sợ, người nói xấu lại thêm nhiều, ta vẫn nên lưu lại thì hơn. Ta muốn trở lại con đường làm quan dễ dàng, nhưng chức vị của đại ca mặc dù quan hàm không cao nhưng cũng là vị trí quan trọng. Lên chức dễ dàng nhưng nếu mất đi thì rất đáng tiếc, huynh đệ chúng ta, một ở chỗ này tận hiếu, một ở kinh thành tận trung, coi như là lưỡng toàn, ý chỉ triều đình ta sẽ nghĩ biện pháp.”

“Không, ở lại thì chúng ta cùng ở lại.” Lý Minh Tắc cảm thấy băn khoăn, hẳn tin tưởng nhị đệ có bản lĩnh này, để cho hắn trở về kinh, nhưng mà, nhị

đệ trở về sẽ có tiền đồ hơn hẳn, hẳn làm sao có thể ích kỷ như vậy?

Lý Minh Doãn cười. Ánh mắt nghiêm túc: “Đại ca, cây lớn dễ gãy họa. Lần này triều đình cho đòi ta trở về kinh, hẳn là có đại sự, đã có vết xe đổ, không dám quên.”

“Vết xe đổ?” Lý Minh Tắc mờ mịt.

“Đại ca đã quên chuyện Trần các lão rồi?” Lý Minh Doãn nhắc nhở.

Lý Minh Tắc ngây người một lúc mới chợt hiểu ra, năm đó Trần các lão đảm nhiệm chức Tả tướng, trong lúc mấu thân qua đời, triều đình liên tục ra ý chỉ quay về, bởi vì lúc ấy triều đình đang thi hành chính sách mới, không thể thiếu Trần các lão, nhưng Trần các lão dứt khoát cự tuyệt, sau, chứng minh Trần các lão kiên trì là đúng, chính sách mới thi hành bất lợi, chủ trì chính sách mới Hữu tướng đứng mũi chịu sào, thành con cừu non thế mạng. Nhị đệ ám chỉ, nhị đệ lúc này cũng ở vào tình cảnh khó xử như vậy, nếu thật như thế, không về thì tốt hơn.

Ba tháng sau, Lý Minh Tắc đưa Đinh Nhược Nghiên trở về kinh. Lý Minh Doãn cùng Lâm Lan lưu lại Xử Châu.

Dựa theo quy củ có đại tang, Lý Minh Doãn chịu đại tang không thể ở trong nhà, ở trong một ngôi nhà tranh bên cạnh mộ phần, đệm cỏ gói gạch, ngày ngày com rau dưa. Nửa tháng Lâm Lan lại mang Thừa Du Thừa Duyệt đi thăm hẳn, đưa chút đồ ăn chay, dưa và trái cây. Lý Minh Doãn thì hằng ngày luyện chữ, cuộc sống mặc dù kham khổ nhưng rất thanh thản.

Hai người con dâu nhà đại bá phụ, lúc trước cách năm ba hôm lại tới tới quấy rầy Lâm Lan, bị Lâm Lan mặt lạnh đuổi mấy lần, bọn họ thấy từ Lâm Lan không mò được gì tốt, dần dà cũng không tới, Hồng Ngọc vợ Minh Đống thì thường tới, thỉnh thoảng đưa chút đồ ăn theo mùa, lại đưa cả Thừa Nghĩa nhà cô ấy tới chơi với Thừa Du cùng Thừa Duyệt, Lâm Lan thấy cô ấy đôn hậu thiện lương, Thừa Nghĩa cũng lễ phép khả ái thì rất thích.

Lâm Lan ở Xử Châu xa xôi, chuyện làm ăn ở kinh thành giao cho Mạc

Tử Du xử lý, bên Đông A có đại sư huynh xử lý nên không có gì phải lo lắng, nàng chỉ để ý thu bạc là được. Nhàn rồi vô sự, nàng mở cửa tiệm thuốc, chưa tới một năm, đã là đại phu có danh ở Châu thành.

Khí trời nóng dần, một mùa hè nữa lại tới, Thừa Du Thừa Duyệt đã bốn tuổi rồi. Thừa Du càng lớn càng giống y đúc Minh Doãn, ngay cả tính tình cũng như vậy, trầm tĩnh, thông dong, một đứa trẻ con bốn tuổi đã học xong “Ấu Học Quỳnh Lâm” cùng “Luận Ngữ”, có thể ngâm thơ vẽ tranh, đã có tài danh nơi Châu thành, mọi người nói, cu cậu có tài như Trạng nguyên, tương lai nhất định con hơn cha. Còn Thừa Duyệt thì rất bướng bỉnh, trèo cây hái quả, xuống sông mò cá, thỉnh thoảng lại đánh nhau với con nhà người ta, cả ngày nghịch ngợm, tuy nhiên lại đọc được hết tên các dược liệu ở cửa tiệm thuốc mẫu thân, biết dược tính từng vị, Lâm Lan rất là kích động, cảm kích ông trời công đạo, hai đứa con trai, một theo cha, một theo mẹ. Nàng liền có lòng bồi dưỡng Thừa Duyệt thành một danh y, thường cho cu cậu xem các vị thuốc, sách thuốc, nhưng cái mộng tiểu tử này như bị châm lửa, ngồi một khắc đã nháp nhồm, chưa học đâu ra đâu đã chạy đi chơi, Lâm Lan rất phiền muộn, suy tính bồi dưỡng danh y, xem ra con đường còn xa lắm.

Ngày hôm đó, Lâm Lan dẫn hai con đi thăm Minh Doãn.

Quy củ có đại tang thật là không nhân đạo, thời gian đại tang, không được tắm, không được cạo râu cắt tóc, không được thay quần áo, nhưng nếu đúng như thế ba năm, người sẽ bản thủ thành ra thế nào chứ? Cách mười dặm cũng thấy thối! Lý Minh Doãn xưa nay ưa sạch sẽ, ban đầu ở phía sau núi Giản Tây giữ đạo hiếu với mẹ, tất cả đều sạch sẽ, nhẹ nhàng, cho nên, tắm vẫn tắm, thay quần áo vẫn thay, dù gì cũng ít đi ra ngoài, xung quanh không có ai, người khác sẽ không để ý tới, nhưng đầu tóc cũng râu thì phải để nguyên, mỗi lần Lâm Lan tới thấy râu của hắn dài tới trước ngực thì oán niệm, Minh Doãn của nàng mi thanh mục tú, tuấn tú nho nhã, vô duyên vô có già đi vài tuổi.

Dĩ nhiên, Lâm Lan cho là, cực kỳ không nhân đạo đúng là... Cha chết thủ hiếu ba năm, mẹ chết thủ hiếu ba năm, ông nội chết thủ hiếu một năm, bà nội chết thủ hiếu một năm, vậy đời người còn được bao nhiêu lần ba năm? Thật đáng tức giận, thật đau khổ, tuy nhiên, Lâm Lan chỉ có thể bất bình trong lòng.

“Cha...”

“Cha...”

Mỗi lần Thừa Du Thừa Duyệt nhìn thấy cha thì rất vui vẻ, hai đứa nhao đến ôm lấy cha, rất giống hai con gấu koala.

“Cha, con bắt đầu học ‘Mạnh Tử’ rồi.” Thừa Du chớp chớp mắt, bắt đầu khoe tài.

“Giỏi lắm, Du Nhi của cha thật là lợi hại, còn lợi hại hơn cha hồi bé đó.” Lý Minh Doãn cười ha ha, đáy mắt hiện lên sự thỏa mãn cùng tự hào.

Thừa Duyệt nhướn mày lên, mỗi lần nhìn cha khen ngợi ca ca, cu cậu lại bắt đầu moi ruột gan nghĩ xem mình có cái gì để khỏe không. Có một lần, cu cậu nói với cha, ‘cha ơi, con trèo lên cây đại thụ lấy tổ chim xuống’, cha tức dưng râu trợn mắt, nhưng đây không phải là bản lĩnh sao? Ca ca không biết leo cây mà. Còn một lần khác, cu cậu hí hửng khoe với cha, ‘cha ơi, con đã đánh cho Nhị Ngu ca ca ở cách vách một trận nên thân’, Nhị Ngu ca ca cao hơn cu cậu một cái đầu đấy! Ai bảo Nhị Ngu đoạt râu mút quả của Thừa Nghĩa ca ca chứ? Kết quả cha liền lên mặt dạy dỗ hấn, trẻ con không được đánh nhau. Lại có một lần, cu cậu cùng đám Nhị Ngu tới bãi đất hoang chơi, Nhị Ngu bị rắn cắn, cu cậu đánh chết con rắn xách về cho mẹ xem, sau đó mẹ chữa khỏi cho Nhị Ngu, cha nghe thấy lại mắng cu cậu một trận nên thân, không cho cu cậu tới bãi đất hoang chơi nữa. Thừa Duyệt nghĩ tới nghĩ lui không có gì hay để nói, trong lòng như đưa đám, thật không cam lòng mà!

“Duyệt Nhi đâu rồi? Mấy ngày qua có ngoan hay không? Có gây họa không đấy?” Lý Minh Doãn nhìn không sót cử động nào của Thừa Duyệt, bộ dạng chột dạ thế kia, tám phần là lại gây họa rồi.

Thừa Duyệt không phục, ngạnh cổ nói: “Con không có nghịch, con còn giúp mẹ làm thuốc hoàn tán.”

Lý Minh Doãn híp mắt, cười nói: “Còn có thể làm thuốc hoàn tán rồi?”

Thừa Duyệt chân thành nói: “Không tin, cha hỏi mẹ đi.”

Lâm Lan liếc mắt, rất muốn nói, con còn không biết ngưng sao, con mới phá hỏng sáu hộp thuốc hoàn tán đấy.

Lý Minh Doãn biết Thừa Duyệt không thích đọc sách mà có thiên phú ở mảng y dược, nhưng là tính tình mạnh mẽ, tuy nhiên, cu cậu vẫn còn nhỏ, nên khích lệ, liền nói: “Duyệt Nhi cũng rất có khả năng nhỉ. Nghe nói Duyệt Nhi biết rất nhiều thảo dược rồi, nói không chừng Duyệt Nhi lớn lên sẽ thành thần y như mẹ con đó! Vậy tương lai cha ngã bệnh có thể tìm Duyệt Nhi xem bệnh rồi.”

Thừa Duyệt nghênh đầu, tiếng nói non nớt: “Mẹ chính là thần y, cha bị bệnh, mẹ nhất định sẽ trị lành cho cha.”

Lý Minh Doãn ha ha cười nói: “Đứa nhỏ ngốc, cha cùng mẹ sẽ già đi, tới khi cha mẹ già rồi, không thể làm gì được, chỉ có thể trông cậy vào Duyệt Nhi thôi.”

“Du Nhi cũng muốn học y, khi cha mẹ già, Du Nhi sẽ xem bệnh cho cha mẹ.” Thừa Du trịnh trọng nói.

Thừa Duyệt cười hí hí: “Ngay cả tên thuốc anh còn không nhớ được thì xem bệnh gì chứ. Cha, cha yên tâm, Duyệt Nhi nhất định sẽ trở thành thần y, sau này cha ngã bệnh, cứ giao cho Duyệt Nhi là an tâm.”

Lâm Lan trừng mắt: “Con mạnh miệng nhỉ? Nói cho con bốn bí quyết bắt mạch, con nhớ được gì không, còn muốn thành thần y?”

Thừa Duyệt cong môi, không phục nói: “Bốn bí quyết bắt mạch con đã sớm thuộc rồi, không tin, con đọc mẹ nghe.”

Dứt lời lên đọc không thiếu những lời Lâm Lan dạy, thanh âm non nớt rất đáng yêu, rõ ràng, Thừa Duyệt đã thuộc lòng rồi.

Lâm Lan kinh ngạc nhìn nhi tử, quái thật, sao tên nhóc này không quên chữ nào nhỉ? Nàng chỉ đọc qua cho cu cậu hai lần là có thể nhắc lại không sai một từ rồi.

Lý Minh Doãn nhìn Lan Nhi kinh ngạc tới độ cảm muốn rớt xuống, hẳn vui mừng ôm hai nhi tử, ha ha cười nói: “Giỏi, giỏi lắm, thật không hổ nhi tử Lý Minh Doãn ta, đều là nhân tài.”

Văn Sơn cùng Như Ý dẫn hai vị tiểu thiếu gia đi bắt đê, Lý Minh Doãn cùng Lâm Lan vào nhà tranh nói chuyện.

“Tính tình Du Nhi trầm ổn, bớt được một phần lo, Duyệt Nhi cũng không kém, rất thông minh, mặc dù nghịch ngợm nhưng không kiêu căng, nàng đừng lo lắng quá, con còn nhỏ, đừng ép buộc, mất đi thiên tính của trẻ nhỏ.” Lý Minh Doãn khuyên nhủ, hẳn biết tâm tư Lan Nhi, Lan Nhi lo lắng Duyệt Nhi sẽ không có tương lai.

“Đừng quên, ban đầu là nàng nói, không cầu các con oanh oanh liệt liệt, chỉ cầu bọn chúng an nhạc cả đời.” Lý Minh Doãn cười giỡn nói.

Lâm Lan bĩu môi, khi chưa sinh con ra, tự nhiên không nghĩ nhiều như vậy, nhưng mà Du Nhi ưu tú như thế, cùng một bụng mẹ mà ra, dĩ nhiên nàng cũng hi vọng Duyệt Nhi có thể có tiền đồ. Hôm nay Duyệt Nhi bộc lộ tài năng như vậy khiến nàng vui mừng quá mức, thôi, bỏ qua chuyện này một bên không nói, trở lại chuyện chính, Lâm Lan hỏi: “Còn hai tháng nữa là hết hiếu kỳ, chàng có tính toán gì không?”

Lý Minh Doãn đột nhiên cười một tiếng: “Hôm nay đại ca đã thăng nhiệm Lại bộ Thị Lang, Lý gia có đại ca là đủ vinh quang rồi.”

Trong lòng Lâm Lan vui mừng, nghe ý tứ Minh Doãn, hẳn không có ý định về kinh nữa.

“Nhưng mà, Hoàng thượng có thể đáp ứng không?” Lâm Lan không khỏi lo lắng.

“Chỗ Hoàng thượng dễ nói, cáo ốm là được, rồi lại nói, hôm nay tam Hoàng tử khởi binh tạo phản, Hoàng thượng không có tâm tư để ý tới những chuyện này, hiện tại chức Hộ bộ Thượng Thư do Đào đại nhân đảm nhiệm rất tốt, ta trở về, Hoàng thượng cũng sẽ khó xử, ta đã để đại ca thả tin ở kinh thành, đến lúc đó dâng tấu chương, nghĩ có lẽ Hoàng thượng sẽ không làm khó ta.” Lý Minh Doãn định liệu.

Thì ra hẳn sớm đã tính toán rồi, Lâm Lan vui mừng nói: “Hồi Xuân Đường mới mở chi nhánh ở Tô Hàng. Ta nghĩ, chờ chàng mãn hiếu kỳ, trước chúng ta về Phong An một chuyến, thăm ông bà ngoại, sau đó chúng ta đi Hàng Châu, đầu năm, ta đã nói Phúc An mua nhà bên Tây Hồ rồi, sau này chúng ta sẽ định cư ở Hàng Châu nhé. Trên có Thiên Đường, dưới có Tô Hàng. Ta thích nhất này hai nơi này.”

Lý Minh Doãn nhẹ nhàng ôm lấy Lâm Lan, đáy mắt tràn đầy nhu tình, ôn nhu nói: “Nàng thích đi đâu, chúng ta sẽ đi đó, có nàng cùng các con, nơi nào đối với ta cũng là Thiên Đường.”

Công danh lợi lộc chẳng qua là mây khói, có thể cùng người mình yêu một chỗ, mới là hạnh phúc lớn nhất.

Đáy lòng Lâm Lan tràn đầy hạnh phúc, nhiều năm trước, nàng hùng hổ tìm tới hắn, cùng hắn ký kết hôn ước giả, khi đó nàng chỉ muốn mượn cơ này thoát khỏi Trương đại hộ, ai ngờ, giả thành thật, một ký chính là cả đời. Là vận mệnh sao? Hay ánh mắt của nàng quá siêu nhiên? Những năm qua, bọn họ từng có huy hoàng, có trắc trở, cùng hỗ trợ lẫn nhau, cùng chung một con thuyền, hôm nay, rớt cục, mưa gió đã qua, có thể bình yên bên nhau.

Năm tháng yên bình, hiện thế an ổn, hạnh phúc đơn giản nhất cũng là khó khăn nhất, mà nàng, đã có được.

Lâm Lan rúc vào lồng ngực hắn, rủ rủ: Nơi nào có chàng và các con, nơi

đó là Thiên Đường của ta.

LỜI CUỐI SÁCH <3

“Cổ đại thí hôn” rốt cục kết thúc rồi, chuyện xưa mặc dù đã kết thúc, nhưng cuộc sống hạnh phúc của Lâm Lan cùng Lý Minh Doãn giờ mới bắt đầu, mọi người chúc phúc cho hai người họ nhé! Hi vọng mỗi người đều có thể tìm được một nửa của mình. – Tác giả A Tử.

“Danh vọng, tiền tài, thành công rất quan trọng. Nhưng, nếu không có ai cùng nắm tay hưởng thụ nó, mọi vật chất chỉ là thứ mảnh vải chắp vá cho khát vọng được sẻ chia.” – Kún.